

Đại Đường Tử Đồ

Contents

Đại Đường Tử Đồ	6
1. Quyển 1: Lạc Dương Du – Chương 1: Hồng Nhan Nhất Trích	7
2. Chương 2: Văn Hương Thức Tửu (1)	9
3. Chương 3: Văn Hương Thức Tửu (2)	12
4. Chương 4: Văn Hương Thức Tửu (3)	14
5. Chương 5: Dương Gia Hữu Nữ	17
6. Chương 6: Ly Khai Lưu Phủ	27
7. Chương 7: Tỷ Phu Nhất Gia	29
8. Chương 8: Cải Tiến Cổ Phương	32
9. Chương 9: Cuồng Trương Nhan Cân (1)	34
10. Chương 10: Cuồng Trương Nhan Cân (2)	36
11. Chương 11: Cuồng Trương Nhan Cân (3)	38
12. Chương 12: Giáo Tửu Yến (1)	41
13. Chương 13: Giáo Tửu Yến (2)	43
14. Chương 14: Giáo Tửu Yến (3)	45
15. Chương 15: Lệnh Hồ Xung Vũ	47
16. Chương 16: Thanh Niên Hắc Y	49
17. Chương 17: Thiếu Nữ Cương Liệt	51
18. Chương 18: Bắt Tay Làm Rượu	53
19. Chương 19: Thanh Hương Ngọc Dịch	55
20. Chương 20: Tửu Lệnh Lý Đồ	57
21. Chương 21: Âm Trung Tam Tiên Ca (thượng)	60
22. Chương 22: Âm Trung Tam Tiên Ca (trung)	62
23. Chương 23: Tửu Trung Tam Tiên Ca (hạ)	65
24. Chương 24: Thiếu Niên Tửu Khách (thượng)	69
25. Chương 25: Thiếu Niên Tửu Khách (hạ)	71
26. Chương 26: Dương Gia Tham Bệnh	73
27. Chương 27: Người Lưu Phủ Tới	75
28. Chương 28: Nhà Cũ Tiêu Gia	78
29. Chương 29: Nạp Chính Thái Lễ	80
30. Chương 30: Phong Thấp Được Tửu (thượng)	83
31. Chương 31: Phong Thấp Được Tửu (hạ)	85
32. Chương 32: Túy Giải Đàm Tình - Cua Rượu Tâm Tình (thượng)	87
33. Chương 33: Túy Giải Đàm Tình - Cua Rượu Tâm Tình (hạ)	89
34. Chương 34: Gia Chủ Ngụy Gia	91
35. Chương 35: Thị Nữ Tú Nhi (thượng)	93
36. Chương 36: Thị Nữ Tú Nhi (hạ)	96
37. Chương 37: Tửu Phường Ngụy Gia	98
38. Chương 38: Tiệc Rượu Trung Thu (nhất)	100
39. Chương 39: Tiệc Rượu Trung Thu (nhị)	102
40. Chương 40: Tiệc Rượu Trung Thu (tam)	105

41. Chương 41: Tiệc Rượu Trung Thu (tứ)	108
42. Chương 42: Lộ Ngộ Cự Nhân	113
43. Chương 43: Trong Phượng Minh Lâu	115
44. Chương 44: Lý Nhị Buồn Bực	117
45. Chương 45: Thiếu Niên Lý Kỳ	119
46. Chương 46: Tôn Đức Tối Chơi	121
47. Chương 47: Lạc Dương Cự Cung	124
48. Chương 48: Truyền Tin	126
49. Chương 49: Rút Củ Dưới Đáy Nồi	128
50. Chương 50 (35): Đêm Thượng Nguyên	130
51. Chương 36: Bỏ Thi Vào Thục	135
52. Chương 37: Rời Khỏi Lạc Dương	137
53. Chương 38: Tập Lương Xuân Tửu	139
54. Chương 39: Dương Gia Kham Khổ	141
55. Chương 40: Bệnh Của Dương Mẫu	143
56. Chương 41: Dương Tam Tỷ	145
57. Chương 42: Đêm Đỏ	147
58. Chương 43: Dương Chiêu Vô Lại	149
59. Chương 44: Dương Thị Tộc Nhân	151
60. Chương 45: Dương Quát Kỳ Thân	152
61. Chương 46: Nhân Tuyển Khảo Sát	155
62. Chương 47: Ngũ Lương Ngọc Dịch	157
63. Chương 48: Gia Cát Gia Tộc	166
64. Chương 49: Tỷ Muội	169
65. Chương 50: Hoa Lộ Quỳnh Tương	171
66. Chương 51: Cuồng Mãng Chi Tai	173
67. Chương 52: Hữu Cố Nhân Lai	181
68. Chương 53: Hạ Thọ Dương Danh	183
69. Chương 54: Tiên Vu Tối Thăm	197
70. Chương 55: Chương Cừ Liên Nhi	199
71. Chương 56: Hợp Tác Với Ai	201
72. Chương 57: Thanh Tâm Đường	203
73. Chương 58: Thương Khách Thổ Phiên	205
74. Chương 59: Rượu Thiêu Dao Tử	208
75. Chương 60: Trên Hỉ Yến	210
76. Chương 61: Lệnh Hồ Tiểu Bạch	212
77. Chương 62: Rời Khỏi Ích Châu	214
78. Chương 63: Người Từ Trường An Tối	216
79. Chương 64: Trong Cung Truyền Gọi	219
80. Chương 65: Trường An Thành Ngoại	221
81. Chương 66: Trong Phủ Thịnh Vương	224
82. Chương 67: Ca Vũ Vần Tình	228
83. Chương 68: Nhân Hoan Chi Tai	232
84. Chương 69: Trịnh Gia Nghiệt Tử	235
85. Chương 70: Điệu Múa Đẹp Nơi U Cốc	238
86. Chương 71: Bài Hát Tuyệt Vời Đêm Thu	247
87. Chương 72: Yên La Kim Bài	251
88. Chương 73: Cô Gái Tiết Liệt Á Tiên	254
89. Chương 74: Thái Căn Đàm Ký	257
90. Chương 75: Gặp Lý Lâm Phủ	260
91. Chương 76: Phòng Ngủ Ngọc Chân	263
92. Chương 77: Lời Giáo Huấn Của Ngọc Chân	267
93. Chương 78: Bí Mật Của Lệnh Hồ	270
94. Chương 79: Gặp Chuyện Ở Chung Nam	273

95. Chương 80: Độc Thủ Là Ai	277
96. Chương 81: Yên Kiến Huệ Vô Phi Trong Thọ Yến	280
97. Chương 82: Ca Lệnh Trên Thọ Yến Của Vô Huệ Phi	283
98. Chương 83: Hiến Rượu Trên Thọ Yến Vô Huệ Phi	287
99. Chương 84: Ngự Phong Trên Thọ Yến Vô Huệ Phi	290
100. Chương 85: Bắt Đầu Phong Lưu Trên Hội Đèn Lồng	293
101. Chương 86: Tết Nguyên Tiêu Phong Lưu Trong Ngự Thư Phòng	296
102. Chương 87: Người Đó Là Tiêu Duệ Giả Kia?	303
103. Chương 88: Thọ Vương Đến Nhà	307
104. Chương 89: Tâm Tư Của Lý Anh	310
105. Chương 90: Sóng Gió Kỳ Thi Mùa Xuân	313
106. Chương 91: Lòng Của Ngọc Chân	323
107. Chương 92: Bữa Tiệc Dục Vọng	326
108. Chương 93: Mộng Áo Đại Đường	328
109. Chương 94: Bàn Về Lý Lâm Phủ	332
110. Chương 95: Thả Ca Thư Hân	335
111. Chương 96: Mở Đầu Sắc Dục Trong Cung	341
112. Chương 97: Bừng Phát Sắc Dục Trong Cung	344
113. Chương 98: Sát Khí Sắc Dục Trong Cung	351
114. Chương 99: Dẫn Quân Bình Định	354
115. Chương 100: Kim Bài Trạng Nguyên Công Ngăn Cơn Sóng Dữ	357
116. Chương 101: Thưởng Hôn	360
117. Chương 102: Kháng Hôn	363
118. Chương 103: Hỏi Thế Gian Tình Là Gì	367
119. Chương 104: Vẹn Người Đẹp	372
120. Chương 105: Cảnh Xuân Chợt Lộ	378
121. Chương 106: Ngọc Hoàn Vào Kinh	384
122. Chương 107: Tiêu Gia Giấu Kiềm	387
123. Chương 108: Dương Hồi Say Rượu	390
124. Chương 109: Thảm Án Đoan Ngọ	393
125. Chương 110: Ai Là Hung Thủ	397
126. Chương 111: Đêm Đại Hôn	400
127. Chương 112: Du Long Diễn Phượng	406
128. Chương 113: Thiên Địa Âm Dương Giao Hoan Đại Nhạc Phú	409
129. Chương 114: Phụng Chỉ Khâm Sai	412
130. Chương 115: Xuân Mộng Không Vết	415
131. Chương 116: Ảnh Tử Và Mật Chỉ	419
132. Chương 117: A Đại	425
133. Chương 118: Ngắm Chân Thành Đông Nam	429
134. Chương 119: Một Khúc Phượng Cầu Hoàng	432
135. Chương 120: Gian Tình Và Cụt Tay	438
136. Chương 121: Người Bạc Làm Rượu	443
137. Chương 122: Lửa Hừng Hực, Thiêu Đốt Đi	448
138. Chương 123: Một Điểm Hồng Giữa Vạn Bụi Đen	454
139. Chương 124: Máu Trại Bạc	457
140. Chương 125: Uy Danh Hiển Hách - Lửa Mạnh Đốt Thành	461
141. Chương 126: Uy Danh Hiển Hách - Phong Vân Tế Hội	464
142. Chương 127: Uy Danh Hiển Hách - Giết Cha	467
143. Chương 128: Uy Danh Hiển Hách - Nữ Vương	473
144. Chương 129: Vua Rượu Kiềm Đông - Đuổi Giết	477
145. Chương 130: Vua Rượu Kiềm Đông - Tà Dương Màu Máu	480
146. Chương 131: Định Nam Chiếu - Thư Sinh Khí Phách Chỉ Trích	487
147. Chương 132: Bơi Giữa Dòng Nguy Ngập Định Nam Chiếu	496
148. Chương 133: Định Nam Chiếu	506

149. Chương 134:	Hôn Sự Của Lệnh Hồ Xung Vũ	509
150. Chương 135:	Một Ngày Ba Thánh Chỉ	513
151. Chương 136:	Chín Đại Tiết Độ Sứ Tụ Hạp Kinh Đô	515
152. Chương 137:	Đường Về Đầy Gió Tuyết, An Lộc Sơn Tới Chơi	518
153. Chương 138:	Lại Vào Trường An Phong Ba Nổi	527
154. Chương 139:	Đình Biện	530
155. Chương 140:	An Lộc Sơn Cầu Hôn	534
156. Chương 141:	Ba Lần Thăm Tiêu Phủ	537
157. Chương 142:	Gặp Chuyện	540
158. Chương 143:	Cầu Thân	543
159. Chương 144:	Lòng Thương Cha Mẹ Bằng Thiên Hạ	547
160. Chương 145:	Sự Kiện Trần Trụi	551
161. Chương 146:	Tam Ty Hội Thảm	554
162. Chương 147:	Hành Động	558
163. Chương 148:	Dự Tiệc	562
164. Chương 149:	Tửu Đồ Cát Cao Giọng Hát	565
165. Chương 150:	Lựa Chọn	571
166. Chương 151:	Thôi Hoán Nháo Hôn	574
167. Chương 152:	Trước Vào Động Phòng Rồi Nói Sau	578
168. Chương 153:	Nhận Lệnh Vào Cung	581
169. Chương 154:	Trình Diễn Trò Hay	584
170. Chương 155:	Phạt Roi Thôi Hoán	588
171. Chương 156:	An Lộc Sơn Hiến Vũ	591
172. Chương 157:	Yến Tiệc Tết Nguyên Tiêu - Rượu Tiên Trong Họa	594
173. Chương 158:	Yến Tiệc Tết Nguyên Tiêu - Vượt Lửa Qua Sông	597
174. Chương 159:	Người Chủ Trì Tứ Di Yến	600
175. Chương 160:	Quan Hệ Giữa Lệnh Hồ Phủ Nhân Và Lý Lâm Phủ	604
176. Chương 161:	Thân Thế Mẹ Con Lệnh Hồ	607
177. Chương 162:	Tru Sát Sứ Giả Thổ Phiên	610
178. Chương 163:	Ni Đà La	613
179. Chương 164:	Kẻ Phụ Lòng Liễu Mộng Nghiên	617
180. Chương 165:	Ai Muốn Làm Phò Mã	621
181. Chương 166:	Câu Chuyện Thích Sạch Sẽ	625
182. Chương 167:	Đổi Chất	629
183. Chương 168:	Tuyệt Tình Ngâm	632
184. Chương 169:	Bốn Thứ Không Thể “dựa Vào”	636
185. Chương 170:	Trở Mặt Thành Thù	640
186. Chương 171:	Lý Lâm Phủ Học Máu	643
187. Chương 172:	Lệnh Cấm Rượu	646
188. Chương 173:	Năm Vạn Quán Mua Cái Gì	650
189. Chương 174:	Cho Thiêu Dao Tử Lý Gia Một Chút Lửa	653
190. Chương 175:	Giao Phong Trong Quân	656
191. Chương 176:	Bình Biện	661
192. Chương 177:	Ông Hầm Ông Hừ	667
193. Chương 178:	Thạch Bảo Thành	672
194. Chương 179:	Quỳ Lạy, Tế Văn	676
195. Chương 180:	Tuyệt Cảnh	679
196. Chương 181:	Con Đường Sống	682
197. Chương 182:	Bắt Sống Thổ Phiên Vương	687
198. Chương 183:	Mưu Đồ Bí Mật, Hợp Tác	691
199. Chương 184:	Lòng Khánh Vương, Người Qua Đường Đều Biết	694
200. Chương 185:	Vui Mừng Không Ngờ	697
201. Chương 186:	Vị Tiêu Phủ Nhân Nào	701
202. Chương 187:	Uy Danh, Chấn Động	704

203. Chương 188:	Đông Cung Chọn Người	707
204. Chương 189:	Vui Mừng Đến Từ Đâu	711
205. Chương 190:	Gặp Gỡ Ở Trúc Lâm	714
206. Chương 191:	Hương Phấn Xử Nữ	717
207. Chương 192:	Một Tiếng Vang Thật Lớn Trên Trời, Tiêu Duệ Hoàn Tráng Lên Sân Khấu	720
208. Chương 193:	Giao Phong Trên Điện	723
209. Chương 194:	Tình Yêu Không Lời	727
210. Chương 195:	Chính Thức Quyết Liệt	730
211. Chương 196:	Hôn Lễ Long Trọng Không Tiền Khoáng Hậu	735
212. Chương 197:	Lưu U Cầu Vào Tù	738
213. Chương 198:	Gặp Lại Lưu Nhận Dung	742
214. Chương 199:	Trong Ngục	745
215. Chương 200:	Nghịch Tình Tuyệt Luyến Của Lý Long Cơ	749
216. Chương 201:	Bùi Khoan Xin Từ Chức	753
217. Chương 202:	Thái Tử Lên Đài, Tiêu Duệ Diễn Hí Khúc	756
218. Chương 203:	Di Dân	760
219. Chương 204:	Bộ Mặt Khác Của Tiêu Duệ	763
220. Chương 205:	Được Thái Tử Cúi Đầu	770
221. Chương 206:	Nha Binh Vây Phủ	774
222. Chương 207:	Tiêu Duệ Giết Người Rồi	778
223. Chương 208:	Ta Rất Hiếu Sắc Sao?	781
224. Chương 209:	Sổ Con Của An Lộc Sơn	784
225. Chương 210:	Uy Hiếp Của Dương Lăng	788
226. Chương 211:	Rượu Thuốc Mát Xa	792
227. Chương 212:	Thân Thế Và Thù Hận Của Cô Gái Hề	795
228. Chương 213:	Trong Phòng	798
229. Chương 214:	Đường Quy Trà Lâm	801
230. Chương 215:	Trương Vô Dương	805
231. Chương 216:	Vạch Tội Vương Trung Tự	809
232. Chương 217:	Có Sữa Chính Là Mẹ	812
233. Chương 218:	Công Đường	815
234. Chương 219:	Vô Huệ Phi Thăm Bệnh	819
235. Chương 220:	Dương Nguyên Tự Vào Cung	822
236. Chương 221:	An Lộc Sơn Chạy Thoát	825
237. Chương 222:	Bắt Sống An Lộc Sơn	828
238. Chương 223:	Kết Cục Của An Lộc Sơn	831
239. Chương 224:	Hề Nữ Gặp Hoàng Đế	834
240. Chương 225:	Dữ Tợn	837
241. Chương 226:	Lý Đăng Không Bắt Kẻ Thông Dâm	841
242. Chương 227:	Gió Thu Ngàn Dặm Phù Dung Múa	844
243. Chương 228:	Bí Mật Của Hoàng Thất	870
244. Chương 229:	Bức Cung & Nhắm Mắt Trầm Luân	877
245. Chương 230:	Bức Cung Và Giăng Co	880
246. Chương 231:	Bức Cung Và Nguy Cơ	883
247. Chương 232:	Bức Cung Và Sắc Dụ	887
248. Chương 233:	Bức Cung Và Việc Binh Đạo	891
249. Chương 234:	Bức Cung Và Giết Bằng Rượu Độc	894
250. Chương 235:	Triều Hội Đêm Khuya	898
251. Chương 236:	Quận Vương Tĩnh Nan	901
252. Chương 237:	Trang Viên Tiêu Gia	905
253. Chương 238:	Một Tiếng Sấm Sét Giữa Đất Bằng	908
254. Chương 239:	Ám Chỉ Ca Thư Hàn	913
255. Chương 240:	Đô Tùng Mang Bó Kết Tối Chơi	917
256. Chương 241:	Lửa Giận Của Dương Ngọc Hoàn	922

257. Chương 242:	Gia Quy	925
258. Chương 243:	Tâm Tính Vương Ba	931
259. Chương 244:	Người Cầu Hôn Rất Nhiều	936
260. Chương 245:	Triều Nghị	941
261. Chương 246:	Trác Mã	945
262. Chương 247:	Dương Tam Tỷ Vào Kinh	949
263. Chương 248:	Ngoài Mềm Trong Cứng	952
264. Chương 249:	Đêm Đã Khuya, Tình Hay Là Dục	956
265. Chương 250:	Nghĩa Tử Của Lý Long Cơ	960
266. Chương 251:	Lý Lâm Phủ Ngoại Tình	963
267. Chương 252:	Lòng Người Dễ Thay Đổi, Cuộc Đời Như Trò Đùa	968
268. Chương 253:	Lý Lâm Phủ Bãi Quan	973
269. Chương 254:	Võ Huệ Phi Tranh Chấp Với Hoàng Đế	975
270. Chương 255:	Âm Mưu Lớn Bằng Trời	977
271. Chương 256:	Thành Sa Châu	979
272. Chương 257:	Cường Đạo Thổ Phiên Tập Kích	982
273. Chương 258:	Khoản Tiền Ước Lệ Lui Tặc	984
274. Chương 259:	Dương Lăng Tới Phía Tây	987
275. Chương 260:	Tâm Tư Của Dương Lăng	991
276. Chương 261:	Tới Quy Tư Nhậm Chức	995
277. Chương 262:	Tru Sát Phu Mông Lăng	999
278. Chương 263:	Pháo Nã Yên Kỳ	1002
279. Chương 264:	An Tây Thiết Vệ Quân Và Con Trai Lý Nghi	1006
280. Chương 265:	Thưởng Tiền	1009
281. Chương 266:	Hôn Sự Của Trương Vô Dương	1012
282. Chương 267:	Khâm Sai, Giám Quân Sứ	1015
283. Chương 268:	Phong Thường Thanh - Mao Toại Tự Đề Cử Minh	1019
284. Chương 269:	Quân Tiên Phong Hướng Về Phía Tây	1022
285. Chương 270:	Gió Giật Đặc Lặc Mãn Xuyên	1026
286. Chương 271:	Giết Ngựa	1029
287. Chương 272:	Chiến! Liên Vân Bảo	1033
288. Chương 273:	Vương Phi Tiểu Bột Luật Xinh Đẹp	1036
289. Chương 274:	Âm Mưu Hay Là Mưu Sát	1039
290. Chương 275:	Thành Tân Đường	1043
291. Chương 276:	Mượn Đường Thổ Phiên	1046
292. Chương 277:	Nguyên Châu Phá, Trường An Loạn	1054
293. Chương 278:	Gương Võ Khó Lành	1060
294. Chương 279:	Trở Về Đế Đô Trường An	1081
295. Chương 280:	Y Cư Miếu Miếu Chung Thành Tuyệt Hưởng	1092
296. Chương 281:	Tiêu Duệ Tân Chính	1113
297. Chương 282:	Bí Mật Của Ảnh Tử Và Hồng Môn Yến	1129
298. Chương 283:	Lý Long Cơ Và Dương Ngọc Hoàn Gặp Mặt	1137
299. Chương 284:	Ta Đâu Có Thể Là Loại Người Vô Tích Sự	1153
300. Chương 285:	Tiêu Nguyệt Có Tin Vui!	1157
301. Chương 286:	Chủ Nhân Mới Của Yên La Cốc.	1160
302. Chương 287:	Chuyện Cũ Và Mười Năm (đại Kết Cục)	1163

Dại Đường Tửu Đồ

Giới thiệu

Nguồn: metruyen. com, 4vn. euThể loại: Kiếm hiệpUống rượu vốn là một môn học vấn. Nói thích u

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-duong-tuu-do>

1. Quyển 1: Lạc Dương Du – Chương 1: Hồng Nhan Nhất Trịch

Cầu đá, tức Thiên Tân kiều, còn có tên là Lạc Dương kiều, bắc qua dòng Lạc Hà chảy xuyên qua thành Lạc Dương. Phía tây của cầu chính là “Thanh Phường”, là một trong những nơi ăn chơi lừng lẫy nổi danh phồn thịnh vào năm Đại Đường Khai Nguyên thứ hai mươi một này của Đông đô Lạc Dương, khiến các sĩ tử, văn nhân, quan to, quý tộc phải lưu luyến mỗi khi trở về.

“Thanh Phường” có vô số khu đèn đỏ, mỗi một nơi lại có rất nhiều mỹ nữ ca cơ dịu dàng đắm thắm đủ khiến các nam tử trên thế gian tiêu hồn lạc phách.

Mùa hạ năm nay đặc biệt khô và nóng. Tuy rằng đã qua giờ Ngọ nhưng không khí vẫn tràn ngập cảm giác oi bức khiến người ta hít thở cũng khó khăn.

Trên Minh Nguyệt lâu, Liễu Mộng Nghiên mặc một bộ đồ trang nhã, chiếc váy ngắn mỏng manh mở ra nửa ngực. Phía trên bộ ngực sữa cao ngất đó là một dung mạo tuyệt thế vô song. Nàng cô đơn tựa vào lan can khuê phòng, mắt nhìn khúc sông xanh biết cách đó không xa, khe cau mày, thần sắc càng ngày càng ảm đạm.

Nàng thở dài u oán, cúi đầu nhìn xuống cái rãnh sâu ngay trên ngực mình. Giữa hai ngọn đồi trắng nõn đầy đặn đó là một miếng ngọc óng ánh hình bán nguyệt.

Im lặng hồi lâu, cuối cùng nàng run rẩy đưa tay lên tháo miếng ngọc ra, cắn chặt răng, vung tay. Miếng ngọc hình bán nguyệt xệt qua không trung, xoay tròn vài vòng rồi rơi xuống.

Dưới lầu, một thiếu niên mặc áo choàng xanh đang ngẩng mặt lên nhìn ngắm những dáng hình xinh đẹp như ẩn như hiện trên lầu, không kìm nổi nuốt một ngụm nước miếng. Đột nhiên, trên không chợt lóe sáng, tình cờ thế nào lại có một vật rơi xuống dưới chân hắn.

Một tiếng leng keng trong trẻo, miếng ngọc hình bán nguyệt vẫn y nguyên không chút tổn hao nằm ngay trên nền đá.

Thiếu niên a một tiếng, ngồi xổm xuống nhìn.

Miếng ngọc hình bán nguyệt vốn trắng nõn không chút vết gờ có một vết hồng quang lưu động mơ hồ ở giữa, giống như bị miếng ngọc trời buộc, giờ muốn thoát ra. Thiếu niên càng thêm tò mò, liền giơ tay nhặt lấy. Hắn vừa mới tiếp xúc với miếng ngọc, một luồng nhiệt chợt chạy thẳng qua cổ tay hướng lên đỉnh đầu. Hai mắt lập tức hoa lên, thiếu niên liền ngất ngay tại chỗ.

.....

- Tiểu thư, xem kìa! Gã trứng ung của Lưu gia lại tới nữa... a, tại sao hắn lại nằm bất động trên mặt đất thế này?

Nha hoàn Bảo Khánh bưng một chậu nước liếc mắt nhìn xuống dưới, kinh ngạc nói.

- Bảo Khánh đừng nói bừa, nói bậy, khó nghe chết.

Liều Mộng Nghiên trừng mắt với nàng một cái rồi lười biếng đi về phía giường

- Hôm nay ta hơi mệt, đóng chặt cửa lại, ta không gặp ai hết.

Bảo Khánh dạ một tiếng, nhẹ nhàng đặt chậu nước xuống, xốc lại chiếc rèm cửa màu phấn hồng, lặng lẽ đi xuống lầu.

Khi Bảo Khánh vừa xuống lầu, thiếu niên vừa mới nằm dưới mặt đất lạnh lẽo chợt bò dậy, vỗ vỗ bụi trên người, liếc nhìn nàng một cái, không ngờ nghênh ngang mà đi.

Bảo Khánh ngẩn ra, cái mũi nhỏ xinh xắn khẽ nhú lại, thầm nghĩ, hôm nay gã ăn chơi thành Lạc Dương sao lại hơi kỳ quái, cứ thế đi thẳng? Sao hắn không đi quấy rầy tiểu thư? Không mê đắm ngẩn ngơ ngẩn nhìn ngực mình? Nàng tự sờ tay lên trán, vuốt mồ hôi.

Bảo Khánh là dân phương nam, 12 tuổi thì bị phụ thân vô lương tâm bán vào khu đèn đỏ ở thành Lạc Dương, làm thị nữ riêng của Liều Mộng Nghiên, ca cơ đầu bảng của Minh Nguyệt lâu, tới nay đã được ba năm. “Trúng ung” là cách nói ở quê nàng, đại ý là kẻ “ma cô”. Gã thiếu niên vừa mới đi khỏi kia chính là Tiêu Duệ - Tiêu Tử Trường, con rể tương lai của đại quý nhân thành Lạc Dương – Lưu U Cầu, Tả Thừa tướng đương triều.

Nghe nói Tiêu Duệ này vốn cũng là con cháu của đại quan trong triều, tuy nhiên giờ chỉ là một gã lêu lổng, ăn nhờ ở đậu trong phủ Thừa tướng, không học vấn, không nghề nghiệp, ngày đêm chơi bời ở chốn phấn son, tai tiếng vô cùng.

.....

Người đi đường ngựa xe nhộn nhịp, liên miên không dứt. Thiếu niên một mạch đi qua Lạc Dương kiều, biểu tình có vẻ quái dị. Đi được vài bước, hắn không kìm nổi quay đầu lại, tới bờ sông, đứng đối diện với mặt nước trong như gương, tự soi lại mặt mình.

Á ... Tiêu Duệ? Cái tên thật cũng không tệ lắm, hình hài đáng vẻ cũng cao lớn, anh tuấn, chỉ có điều tiếng tăm thật sự không ra gì, chỉ được cái vỏ đẹp mã bề ngoài – chính là một tay lêu lổng độc nhất vô nhị ở thành Lạc Dương. Trời ơi! Trời già chó chết!

Thiếu niên ngửa mặt lên nhìn vầng mặt trời chói lọi tới cay cả mắt, mồ hôi liên tục toát ra ướt đầm trán.

Mình đang là một Tể tử sư đỉnh cao, cổ vấn của một trong ba tập đoàn về rượu nổi danh nhất quốc gia, tinh thông công nghệ làm rượu cổ kim, hiểu biết rõ về tinh anh và văn hóa uống rượu, có nhà riêng, có xe hơi, mỗi năm thu nhập mấy chục vạn tệ, hiện giờ chẳng hiểu sao lại xuyên qua không gian và thời gian, trở về thời Đại Đường, nhập vào một kẻ ăn chơi đáng khinh. Quả thực vô cùng oan ức!

Nghĩ tới đây, hắn âm thầm chửi trời đất thêm một tiếng nữa.

Uống rượu vốn là một môn học vấn. Nói thích uống rượu thì ai cũng nói được, nhưng có thể uống rượu và hiểu biết uống rượu là hoàn toàn khác nhau. Biết uống rượu chỉ là uống rượu, nhưng hiểu cách uống rượu lại có thể biến rượu thành một loại nghệ thuật văn hóa, thậm chí chính là một phạm trù triết học trong cuộc sống. Rượu không chỉ là để uống, nó còn có thể là một loại tâm tình của con người, một cách thức để yêu, một đoạn hồi ức như sương như khói, một bạn tốt tri tâm, một thứ có thể kết nối tận góc ngách tâm linh con người ta.

Người yêu rượu là tửu quỷ, còn phẩm tửu, độc tửu, nghiên tửu (thường thức rượu, độc rượu, nghiên ngấm rượu) là ba căn điều phải biết của tửu đồ. Kỳ thật, Tửu đồ đại biểu cho một loại cảnh giới. Nhưng biến tửu đồ thành một loại nghề nghiệp thì phải xưng là phẩm tửu sư tinh anh trong nghề. Nói ngắn gọn, phẩm tửu sư chính là người dùng cảm quan để bình luận, đánh giá chất lượng rượu, chỉ đạo công nghệ làm rượu, lưu trữ hoặc điều chế, tiến hành thiết kế và phát minh những loại rượu mới.

Một phẩm tửu sư giỏi tuyệt đối có thể coi là một nghề kiếm ăn ngon lành. Sở dĩ hắn có thể nổi bật lên thành phẩm tửu sư đỉnh cao đếm trên đầu ngón tay trong quốc gia chủ yếu nhờ cảm quan gần như là dị

năng trời cho của mình: khứu giác và vị giác vượt xa người thường. Mũi hần và và cái lưỡi của hần như thể được sinh ra để phẩm rượu. Bất kể chủng loại rượu nào, chỉ cần hần thích, đưa cho hần xem, lắc qua lắc lại cho hần ngửi một cái, nếm một chút, trên cơ bản có thể phán đoán ra phẩm chất cao thấp và cả thành phần rượu. Còn cả hàm lượng còn nhiều hay ít, độ chua thế nào, thủy phân ra sao, cũng chỉ cần “nhấm” một cái là hần biết rõ.

Đương nhiên, “cảm quan” là xét trên cơ sở đã tinh thông công nghệ và văn hóa làm rượu. Nếu không có một cái mũi thật tốt thì cũng vô dụng.

Ngày đó, hần đánh ô-tô đi một thị trấn nhỏ ở Giang Nam để gặp một vị giáo sư đại học chuyên sưu tầm rượu. Giáo sư nhiệt tình niềm nở, cơn mưa Giang Nam dai dẳng, hai người uống rượu luận văn, vô cùng thích thú. Chè chén một mạch từ giữa trưa cho tới tận hoàng hôn, mắt say lơ đãng, ăn nói lè nhè, giáo sư lặng lẽ cười hạc về trời (ra đi thanh thản), hần cũng uống quá say mà chết. Nhưng không ngờ cơn say này lại đưa hần tới tận thời thịnh vượng nhà Đại Đường.

Xuyên qua thì kệ xuyên qua, đành phải chấp nhận số mệnh. Có điều không ngờ lại xuyên qua thẳng vào miếng ngọc đeo trên ngực của một ca cơ thanh lâu. Bộ ngực căng mọng rất đẹp mắt nhưng cũng không thể ở đó mãi được! Hần nằm chết gí trong miếng ngọc đã hơn nửa năm... thật vất vả mới có cơ hội sống lại, chiếm được thân thể của lão đệ này như vậy.

Một vài tính xấu cũng không sao, đam mê nữ sắc cũng không tính là gì, nhưng tại sao người ta lại ghê tởm gã ăn chơi trác táng này chứ? Phải biết rằng đồng quần áo lụa là mà vị lão đệ này mặc trên người chính là do hần lừa tiền từ nhà cha vợ tương lai mà có.

Không biết yên lặng đứng đó bao lâu, bên tai hần chợt truyền đến tiếng chuông du dương. Hần ngẩn ngơ cười khổ, tự nhủ: “Tiêu Duệ? Được rồi được rồi, dù sao cũng là một thân xác, cho dù hần có phạm tội cường gian thì cũng có quan hệ gì tới ta đâu?”

Nghĩ đến đây, hần liền rời đi, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hần lên.

Hai bên Lạc Dương kiều là những tửu quán và cửa hàng san sát nối tiếp nhau, dòng người đông đúc khiến hần cảm thán mãi không thôi. Hần vốn được nghe thịnh thế Đại Đường phồn vinh vô cùng, hôm nay chính mắt trông thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đang lang thang bước đi, chợt lỗ mũi bắt được một làn hương rượu nồng đậm. Không, chính xác mà nói là hai loại hương rượu đậm nhạt khác nhau. Hơi rượu ngọt ngào, mềm mại nhẹ nhàng còn mang theo một chút mùi chua, thơm mát tận đáy lòng, nồng như không gắt. Chân hần như bị kìm lại, cái mũi như được thể vui sướng đột nhiên co rút lại: có vẻ như khi mình xuyên qua, sống lại trên thân xác này, khứu giác siêu tuyệt của mình cũng không biến mất mà cùng “xuyên qua” tới thân thể này, thậm chí còn có vẻ nhạy bén hơn trước. Hần không chút do dự phán đoán, đại tửu quán có tên là Ngọc Hồ Xuân trước mắt có bán hai loại rượu, một là rượu lương thực thấp độ, một loại khác là rượu nho được sản xuất bằng công nghệ đơn giản.

Hần thuận tay sờ soạng một phen, a, cũng không tệ lắm, trong túi lão đệ này vẫn còn có chút tiền. Hơi do dự, hần liền đi vào tửu quán đang đông đúc kẻ ra người vào trước mắt. Hần cũng bắt chước dáng vẻ của con người thời Đường, quỳ xuống một cách không tự nhiên trên ghế, gọi tiểu nhị tùy ý đưa tới vài món ăn và bầu rượu. Đang định tự rót rượu uống, thỉnh linh, một giọng nói vừa châm chọc vừa khinh thường vang lên bên tai hần:

- Ai chà, mặt trời hôm nay mọc đằng nào vậy nhỉ? Tiêu Duệ, Tiêu đại công tử hôm nay cũng dám uống rượu cơ à?

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

2. Chương 2: Văn Hương Thức Tửu (1)

Tiêu Duệ ngẩng đầu lên nhìn, thấy trước mặt là một thiếu niên mặc hoa y đang chu môi đứng cách đó không xa, tay phe phẩy một chiếc quạt trúc, mi thanh mắt sáng, dáng người cao gầy, cũng có vẻ vài phần phóng

khoảng, phong lưu của sĩ tử Đại Đường.

Dương Hoa Dương Mạnh Dương? Cha hần là Dương Huyền, từng là thổ hào của phủ Hà Nam. Hần là thiếu chủ của tửu quán này, là học sinh của Lạc Dương học quán, cũng là người quen biết đã lâu của mình. Trong đầu Tiêu Duệ lập tức hiện ra tư liệu về tên này.

Dừng một chút, hần bắt đầu đứng dậy, bắt chước cách thi lễ của Đường nhân, cao giọng nói:

- Hóa ra Mạnh Dương huynh, đã lâu không gặp.

Dương Hoa cười lạnh một tiếng

- Đã lâu cái rắm, mới mấy hôm trước còn tìm bản công tử vay ít tiền. Tuy nhiên, bản công tử rất lấy làm lạ. Từ trước tới giờ người không bao giờ uống rượu, sao hôm nay cũng học đòi người ta tới đây uống rượu hả?

- Không uống rượu?

Tiêu Duệ hơi hơi sưng sốt. A, vị lão đệ này hình như có một chứng bệnh đối với rượu, chỉ cần uống hai chén nhỏ sẽ lập tức say tới mức cho chó ăn chèn.

Tiêu Duệ cười ha ha

- Tại hạ ngẫu nhiên uống chút thôi. Ha ha...

Nói xong, cũng không tiếp tục để ý tới Dương Hoa, tự cầm chén lên uống một hơi cạn sạch.

Mang theo một làn hương rượu thơm ngát vào bụng, Tiêu Duệ khẽ liếm mép, không khỏi nhũn mỳ.

Dương Hoa cười ha ha đi tới, ngồi xuống bên cạnh hần, trào phúng

- Nhìn xem nào, không đủ sao? Thêm một chén nữa, người sẽ ôm lấy cái bàn mà hôn lấy hôn để như thể đang ôm ấp mỹ nhân vậy đó.

Rượu nhập yết hầu, hương khí vẫn còn lưu lại, còn cả chút cảm giác ngòn ngọt, không phải rượu gạo, mà là rượu mạch. Rượu gạo thuộc loại có vị hăng, còn rượu mạch thuộc loại hương thơm dịu. Tiêu Duệ lập tức phán đoán ra loại rượu. Có điều rượu quá nhẹ gần như vô vị, còn không nặng bằng bia của xã hội hiện đại.

Độ rượu thời cổ đại quả nhiên thấp thật, Tiêu Duệ lại lắc lắc đầu, lẩm bẩm

- Nhạt nhèo, thật sự là nhạt nhèo cực kỳ.

Hần vốn chỉ tự lẩm bẩm lâu bầu, Dương Hoa nghe thấy không khỏi ung dung cười

- Người thì hiểu cái gì? Bốn điểm bán chính là loại rượu Ngọc Hồ Xuân nổi tiếng Lạc Dương, thậm chí toàn Đại Đường cũng nghe danh, không ngờ người còn nói là nhạt nhèo? Huỳnh Dương có Thổ Quật Xuân, Phú Bình có Thạch Đồng Xuân, Kiếm Nam có Thiêu Xuân, Dĩnh Châu có Phú Thủy Tửu, Ô Trình có Nhược Hạ Tửu, Lĩnh Nam có Linh Khê Tửu, Nghi Thành có Cửu Uẩn Tửu, Trường An có Tây thị Khang Tửu, còn có cả Tam Lạc Tương nhập khẩu từ Ba Tư, Mã Lăng Tửu nhập khẩu từ Đại Thực, mà Lạc Dương chúng ta còn có Ngọc Hồ Xuân! Danh tửu đỉnh cao này vào trong miệng người lại thành nhạt nhèo, vô tri vẫn chỉ là vô tri thôi!

Tiêu Duệ vốn chỉ thuận miệng nói như vậy, cũng không hề có ý chửi bới, chê bai danh tửu của Đại Đường. Đối với quan điểm đánh giá rượu hiện đại của hần thì rượu Đại Đường quả thực là nhạt nhèo vô vị. Thịnh thế Đại Đường là một vương triều của thơ, một quốc gia của rượu. Tiêu Duệ đương nhiên cũng hiểu những loại rượu nổi tiếng mà Dương Hoa vừa nói, đại khái ở thời Đường này, những loại đó cũng tương đương với rượu Mao Đài, Ngũ Lương, v.v... của đời sau.

Cổ nhân uống rượu rất chú ý tới tửu khí (độ đậm): “không tửu khí thì không được uống, tửu khí phải có chừng có độ”. Đường nhân vốn chú ý tới hương vị của đồ ăn, khi uống thì chú ý tới sự tinh mỹ của rượu. Ngọc Hồ Xuân của Dương gia ở thành Lạc Dương vốn là một trong những tửu quán nổi tiếng, đồ uống rượu đương nhiên toàn là những đồ gồm cực kỳ tinh mỹ như chén, bình, v.v...

Tiêu Duệ cười lơ đãng, không hề để ý tới lời châm chọc của Dương Hoa, chỉ cúi đầu nhìn chiếc chén hai quai hình lục lăng trên tay, hơi lắc lắc chút rượu màu lục trong chén theo thói quen, lại cúi người ngửi ngửi, cười cười, làm như làm bầm lại làm như đáp lại lời nói khinh thường của Dương Hoa:

- Hơi thiếu độ một chút, nếu như lên men thêm một chút nữa thì hương vị sẽ khá hơn.

Vốn từng học cùng ở Lạc Dương học quán, hiểu biết khá rõ về Tiêu Duệ, thấy hắn “ra vẻ” một tửu khách lão luyện, đánh giá Ngọc Hồ Xuân của nhà mình, trong lời nói còn đầy vẻ “tiếc nuối”, lại thấy hắn có vẻ hồ hững đối với mình, rồi lại nhớ tới trước kia hắn bao lần vô sỉ tới vay tiền mình không trả, Dương Hoa không nhịn nổi càng cười khinh thường:

- Một kẻ bị thịt như người uống rượu này quả thực là uống phí rượu ngon. Nếu không phải đã từng học cùng người một đoạn thời gian, bản công tử đã đá dít người ra khỏi đây từ lâu rồi.

Lần đầu tiên bị người ta coi là bị thịt, Tiêu Duệ vẫn không ngẩng đầu, chỉ cười khổ trong lòng. Liếc mắt nhìn tửu khách xung quanh, hắn thầm thở dài, bưng chén uống một hơi cạn sạch. “Vừa mới tới” đã dính vào rắc rối, bị thịt thì cứ là bị thịt đi. Dù gì cũng có một thân xác, cho dù hắn phạm tội cường gian thì cũng có quan hệ gì tới mình đâu?

Thấy Tiêu Duệ vẫn thần sắc trầm tĩnh, hồ hững bất động, Dương Hoa càng thêm bất mãn, liền đứng đó lải nhải như đàn bà, trách mắng Tiêu Duệ đủ thứ: nào là ăn nhờ ở đậu tại Lưu phủ của Thừa tướng, nào là lừa bịp ba quan tiền của Trương công tử ở Tây phường, nào là bị phát hiện nhin trộm ca cơ của Ngọc Lâu nên bị ăn đòn...

Những “chuyện cũ” không thể chịu nổi lướt qua đầu, khi qua cái miệng như răn độc của Dương Hoa liền hóa thành những tràng cười nhạo không dứt của tửu khách xung quanh. Tiêu Duệ rốt cục rốt cuộc không kiềm chế được, giận dữ đứng lên quát:

- Câm miệng!

Dương Hoa đang liên thoảng, đắc ý dạt dào, đột nghe thấy một tiếng hét to, lập tức hoảng sợ. Hắn thấy Tiêu Duệ gân xanh nổi đầy trán, ống tay áo hơi rung động, liền trừng mắt lên:

- Sao? Oan ức cho người lắm à?

Tiêu Duệ đang muốn phát tay bỏ đi, nhưng lại nghĩ giờ mình đã kết hợp với “Tiêu Duệ” này rồi, cứ xem những hành vi của hắn trước đây, mình sẽ còn phải gánh chịu nhiều “nước bọt của dư luận”, giờ mới chỉ chút trêu chọc mà mình đã không chịu nổi thì sau này làm sao có thể sống được. Nghĩ vậy, hắn lập tức hít một hơi thật sâu, ổn định tâm thần, lại chậm rãi ngồi xuống.

Thấy Dương Hoa mặt đỏ tía tai như gà chọi đứng trước mặt, tay vung vẩy quạt không ngừng, Tiêu Duệ cười âm ỉ:

- Mạnh Dương huynh, tiểu đệ chỉ muốn uống một chút thật thanh thần, được không?

- Tài học dâng cho đế vương gia, mỹ tửu bán cho người biết hàng. Loại không có chút tửu lượng, không hiểu rượu, không biết thưởng thức rượu như người, uống loại rượu ngon thượng đẳng này quả thực là phí phạm.

Dương Hoa thấy thái độ của Tiêu Duệ có chút mềm mỏng, liền không muốn tiếp tục đôi co với hắn, cười lạnh quay lưng đi vào trong quầy.

Đường đường phẩm tửu sư đỉnh cao trong top-10, thiên tài phẩm rượu “Tam Quan Tửu Đồ”, ngửi hương rượu liền biết hết về rượu, không ngờ bị mắng là “không có chút tửu lượng, không hiểu rượu, không biết thưởng thức rượu”, Tiêu Duệ đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó nhếch miệng nói một câu theo bản năng:

- Nếu ta mà không hiểu rượu thì thế gian này cũng chẳng có mấy người biết về rượu.

Dương Hoa lập tức dừng chân, còn chưa kịp quay người đã nghe ở trong góc quán vang lên một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Tiểu tử khẩu khí thật lớn!

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

3. Chương 3: Văn Hương Thức Tửu (2)

Tiêu Duệ buông chén rượu trong tay, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, tiện thể cũng vận mình cho đỡ mỗi người. Ở góc tây bắc của tửu quán, một lão già đầu vấn khăn, mặc áo bào màu xanh, vẻ mặt sáng sủa đang ngồi đó, tay cầm chén rượu, vẻ mặt không vui nhìn hắn.

Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên, chỉ vội vàng thu hồi ánh mắt, tự uống rượu của mình. Không ngờ lão già kia đứng dậy đi về phía hắn, chấp tay, đôi mắt sáng lên:

- Lão phu là Mạnh Sưởng, rất muốn thỉnh giáo tiểu ca, Ngọc Hồ Xuân này kém độ ở chỗ nào?

- Mạnh Sưởng?!

- Mạnh Ngọc Hồ?

Những tửu khách xung quanh kinh ngạc hô lên, Dương Hoa cũng khiếp sợ quay lại đánh giá lão già.

Mạnh Sưởng là ông chủ của tửu phường Ngọc Hồ Xuân ở Lạc Dương này. Nghe nói Ngọc Hồ Xuân chính là do lão ủ. Người này tuy rất nổi tiếng nhưng cách làm việc lại phi thường quái dị, thường ngày chỉ ru rú trong phường để làm rượu, cũng không kết giao với người ngoài. Rượu lão làm ra do cháu họ là Mạnh Chất kinh doanh, không biết như thế nào hôm nay lại tới tửu quán nhà Dương Hoa để lạng lẽ uống rượu.

Nếu lão không tự nói ra thân phận, sẽ chẳng ai có thể nghĩ lão già trông giống như một văn sĩ lạnh lùng này lại liên quan tới “Mạnh Ngọc Hồ” đỉnh đỉnh đại danh.

Nghe mọi người kinh ngạc và khe khẽ thì thào, Tiêu Duệ tự nhiên tỉnh ngộ, không ngờ đây chính là người ủ ra loại rượu Ngọc Hồ Xuân nổi tiếng của Lạc Dương. Hắn tò mò đánh giá Mạnh Sưởng, thầm nghĩ một chuyên gia làm rượu sao lại ăn mặc như thế này, trông chẳng có vẻ gì là một tửu công mà như một lão tú tài thi rớt nhiều năm vậy.

Dương Hoa vội vàng chạy tới thi lễ thật sâu:

- Mạnh tiên sinh giá lâm tiểu điểm, thật vẻ vang cho tiểu điểm của kẻ hèn này. Gã bị thịt kia chỉ nói lung tung, xin tiên sinh đừng để ý.

- Đúng đấy, đúng đấy.

Vài tửu khách cũng phụ họa.

Xét về thân phận, Dương Huyền, cha của Dương Hoa, đã từng làm quan, mà bản thân Dương Hoa cũng là sĩ tử có học, Mạnh Sưởng chỉ là một tửu công phổ phường, lẽ ra Dương Hoa không cần phải thi lễ như vậy. Nhưng Mạnh Sưởng làm việc quái dị, làm ra Ngọc Hồ Xuân với số lượng rất ít, chỉ cung cấp cho một vài tửu quán và cửa hàng, còn tửu quán của Dương gia này đúng là dựa vào chuyên doanh Ngọc Hồ Xuân mới có nhiều lợi nhuận như vậy, cho nên Mạnh Sưởng tương đương với thần tài của Dương gia, không thể đắc tội. Thấy Mạnh Sưởng ăn mặc như văn nhân, Dương Hoa liền thuận thế hô một tiếng tiên sinh.

Nhưng Mạnh Sưởng thật đúng là một quái nhân, không chút động tâm với việc thi lễ của Dương Hoa, thậm chí còn không thèm liếc hắn một cái, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Duệ:

- Tiểu ca, lão phu đã mất công phu mười năm, tập hợp tinh hoa hơn mười tửu phường mới làm ra được Ngọc Hồ Xuân này... Bất cứ ai uống vào đều khen ngợi, nhưng nói nó nhạt như tiểu ca thì đúng là lão phu chưa từng nghe ai nói bao giờ.

Về tự tin và ngạo nghễ của Mạnh Sưởng khiến Tiêu Duệ không khỏi nhếch miệng. Hắn chậm rãi bưng chén rượu đứng dậy, thản nhiên nói

- Mạnh tiên sinh! Rượu này có màu lục nhạt nhưng vẫn có vấn đục, có những vật nhỏ lơ lửng trong đó, mùi hương tản mà không ngưng, nói lên rằng thời gian lên men quá ngắn ngủi. Nếu thời gian lên men đủ, rượu sẽ ánh lên màu lục tinh khiết không tạp chất, mùi hương ngưng lại như tơ, cho nên ta nói không đủ độ chính là không sai.

Mạnh Sưởng thần sắc cả kinh, đánh giá thật kỹ thiếu niên thanh tú, anh tuấn trước mặt này, chậm rãi nói

- Nghe giọng điệu của Tiểu ca, dường như có đọc qua về làm rượu...

Phẩm rượu chính là nghề nghiệp, lúc này Tiêu Duệ hồn nhiên quên mất đây là mình đã xuyên qua tới thời Đại Đường, mắt nhìn thật sâu vào giữa chén rượu, tiếp tục nói:

- Nghiêm khắc mà nói, Ngọc Hồ Xuân chính là loại rượu trung phẩm. Nếu ta đoán không sai, Ngọc Hồ Xuân này của Mạnh tiên sinh chính là rượu mạch chứ không phải dùng ngô để làm. Còn men rượu hẳn là dùng bạch khúc sao chế, thời gian lên men vào khoảng 8 ngày vào mùa xuân hạ, 12 ngày vào mùa thu đông, ngắn hơn so với thời gian làm rượu bình thường.

Hai tay đang để sau lưng của Mạnh Sưởng chợt run rẩy, đôi mắt lóe lên, thất kinh nói:

- Người rót cuộc là ai? Sao người biết bí phương độc nhất vô nhị của lão phu?

Mới chỉ hơi nhăm nháp mà đã có thể phán đoán ra nguyên liệu và loại men dùng để làm rượu, thậm chí còn suy tính ra được cả thời gian lên men, quả thực Mạnh Sưởng không thể nào tin nổi. Lão vẫn luôn tự hào về công thức sáng tạo độc đáo của Ngọc Hồ Xuân của bản thân. Mạnh Sưởng vốn chỉ làm rượu để tự tiêu khiển và uống cho vui, không vì mục đích buôn bán, cho nên tiểu nhị trong tửu phường của lão rất ít, rất nhiều việc đều là do lão tự làm lấy, cho nên sản lượng cực kỳ thấp. Nếu không phải vì nuôi sống cả đại gia đình, lão nhất định sẽ không chịu bán Ngọc Hồ Xuân ra ngoài. Phương pháp làm loại rượu này tuyệt đối không thể bị tiết lộ, nhưng người thiếu niên này làm sao biết được? chẳng lẽ...

Ánh mắt Mạnh Sưởng càng ngày càng cuồng nhiệt, càng ngày càng khiếp sợ. Lão là kẻ trời sinh yêu rượu, yêu thích nghiên cứu về rượu, mặc dù tài hoa đầy bụng nhưng lại không cầu công danh, toàn bộ thời gian đều dồn hết vào phẩm rượu. Cả đời nghiên cứu về rượu nhưng dù có thể nhận ra ưu khuyết của rượu, lão cũng tuyệt đối không có khả năng chỉ nắm mà đã tìm ra được nguyên liệu và phối phương.

Từ trong mắt Mạnh Sưởng, Tiêu Duệ đọc được cái gì đó của một người “cùng sở thích”, liền sinh ra chút cảm tình đối với lão. Bất chợt hưng phấn, hân hoan tiến lên một bước, thì thầm bên tai Mạnh Sưởng:

- Nếu Mạnh tiên sinh điều chỉnh lại phối phương một chút, chất lượng rượu sẽ càng gần tới mức thượng phẩm. Chia gạo mạch làm 3 phần, phần đầu tiên nấu thành cháo, sau đó cho vào bình ủ lên men. Mười ngày sau, mở bình ra cho phần cháo mạch thứ hai vào... theo thứ tự như vậy với cả ba phần, tổng cộng hơn một tháng mới đủ độ.

Đối với Tiêu Duệ, mấy ngàn năm văn hóa uống rượu Trung Hoa lưu truyền tới nay có vô số kinh điển về rượu, trong đó rất nhiều phương pháp làm rượu cổ truyền đều khắc sâu trong đầu hắn. Hiện giờ hắn chỉ thoáng động tâm, đã truyền luôn Linh Tử Tửu Kinh của một người vô danh thời Nguyên mạt để sửa đổi phương pháp ủ Ngọc Hồ Xuân. Vừa há mồm nói xong, hắn liền hơi có chút hối hận.

Thần sắc biến đổi liên tục, Mạnh Sưởng trầm ngâm, đột nhiên nói:

- Ngọc Hồ Xuân đặc biệt ở chỗ mùi thơm ngát, cho vào miệng vẫn lưu hương, nếu như lên men quá dài, sẽ làm hương khí này quá mức nồng đậm thế tục, không ổn, không ổn!

Tiêu Duệ dở khóc dở cười địa lắc lắc đầu

- Mạnh tiên sinh, ai bảo là càng lên men lâu thì hương khí càng nồng? Nhảm, nhảm to. Từ hương nhẹ tới hương nồng rồi đến ngưng hương, tất cả hương rượu này đều theo trình tự lên men đầy đủ mà chiết xuất ra, từ nhạt chuyển thành đậm rồi tới nồng...

Mạnh Sưởng nghe vậy sắc mặt dần dần đỏ lên. Bỗng nhiên lão nắm lấy tay Tiêu Duệ, nhìn hắn thật sâu, rồi lại buông tay ra, cung kính cúi người thi lễ:

- Mỗ bị rập khuôn theo phương pháp cổ hủ, một lời của lão đệ đã khiến mỗ hiểu ra. Xin thụ giáo!

... ..

Nếu nói “phẩm rượu” lúc trước có thể bịa được, nhưng phán đoán chuẩn xác lúc sau của Tiêu Duệ đối với Ngọc Hồ Xuân, hơn nữa còn nói ra phương pháp cực kỳ tuyệt diệu kia và cả chiết xuất hương rượu nữa, Mạnh Sưởng đã kết luận thiếu niên trẻ tuổi anh tuấn trước mặt này chính là “người đồng đạo”. Không phải

cứ người bình thường nào xem các điển tịch về rượu là có thể bắt chước được những “thuật ngữ” nguyên môn này.

Lão cũng không biết tiếng xấu của Tiêu Duệ, nhưng đương nhiên dù có biết cũng không cần quan tâm. Lão say đắm về rượu đã hơn mười năm, luôn bị người ta coi là kẻ khác người, giờ gặp được một “đồng đạo” nên vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, lập tức lôi kéo tay Tiêu Duệ về chỗ mình ngồi. Hai người vừa nhắm rượu vừa đàm luận thật vui vẻ. Kỳ thật, cảm giác của Tiêu Duệ cũng không khác là mấy, xuyên qua tới Đại Đường, có thể gặp một cổ nhân cũng yêu rượu và hiểu biết về rượu như vậy, trong lòng hẳn cũng dậy lên một tia hưng phấn.

Chén chú chén anh một hồi, ánh mắt Mạnh Sưởng nhìn Tiêu Duệ càng thêm cuồng nhiệt: một tiểu tử còn ít tuổi như vậy không ngờ lại hiểu biết sâu về rượu tới mức đó, các phương pháp làm rượu và phẩm rượu đều thuộc như lòng bàn tay. Những gì hắn nói về rượu khi lọt vào trong tai Mạnh lão, một kẻ si mê về rượu, quả thực giống như tiếng trời.

Hai người bởi vì rượu mà đều hứng lên, không ngờ bắt đầu nường cảm giác say xưng huynh gọi đệ, điều này làm cho những tử khách nhìn thấy đều ngây người như phỗng. Dương Hoa căn bản không thể tin được hai mắt của mình. Hắn không nghĩ ra cũng không có cách nào khác để nghĩ thông suốt, danh nhân Mạnh Ngọc Hồ này nổi tiếng thanh cao, kiêu ngạo khắp Lạc Dương, vì sao lại ái mộ tương giao với kẻ bị thị, ăn chơi như Tiêu Duệ vậy?

Hai người nói chuyện với nhau càng lúc càng lớn tiếng. Tiêu Duệ khoa tay múa chân thái bừa bãi, mà Mạnh Sưởng không ngờ lại trịnh trọng lắng nghe, khiến đám người Dương Hoa mắt tròn mắt dẹt.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

4. Chương 4: Văn Hương Thức Tửu (3)

- Lão Mạnh, luận về rượu gạo, phải nói tới rượu gạo nếp của triều Trinh Quán, đỉnh cao của rượu gạo, ví dụ như Lê Hoa Xuân, Ngũ Văn Tương. Hoa lê ở Giang Nam rất nhiều, cho hoa lê vào lên men cùng với gạo... ủ thành, mùi thơm mát tỏa khắp bốn dặm, ai ngửi thấy đều tưởng như mình đang trong rừng lê mùa xuân, nên mới đặt tên là Lê Hoa Xuân...Rượu ủ được mười ngày, vị có thể sánh với Ngũ Văn Tương, hương khí nồng đậm như văn hương trên chín tầng trời.

Tiêu Duệ càng nói càng hứng, hoa tay múa chân.

- Tuyệt!

Mạnh Sưởng vỗ tay hoan nghênh trầm trồ khen ngợi, khuôn mặt già nua cũng hồng lên kích động:

- Người biết rượu, người tri kỷ, chính là Tử Trường lão đệ!

- Lão Mạnh, có biết nguồn gốc của rượu không?

Tiêu Duệ gắp một miếng thịt nhai nhồm nhoàm.

- Việc không thoải mái, ưu tư khó quên, lấy gì giải ưu, chỉ Đỗ Khang tửu!

Mạnh Sưởng chậm rãi ngâm

- Đỗ Khang hiến cho Hoàng Đế một đồ uống có hương vị nồng đậm. Hoàng Đế và các vị đại thần đều nghĩ rằng đây là nguyên khí của lúa. Chỉ có Thương Hiệt tùy mồm nói: “Thứ nước này có vị thơm mà thuần, uống xong như được thành thần”, nói xong liền tạo ra chữ “tửu”. Cho nên, Đỗ Khang thực là thủy tổ của tửu đạo. Công đức này đối với hậu nhân thật không thua gì Khổng Thánh và Đạo Tổ!

Năm Trinh Quán Khai Nguyên thịnh thế Đại Đường, đời sống cởi mở, người sùng đạo, người thờ phật, người tin nho có ở khắp nơi. Thiên hạ Đại Đường có đạo quán, chùa chiền trải khắp các châu phủ, mà văn nhân sĩ tử khắp thiên hạ thì có tứ đại gia tộc Thôi, Lô, Lý, Trịnh cầm đầu. Ba nhà Phật, Đạo, Nho cùng tồn tại phồn vinh, đây chính là một giai đoạn cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử Trung Hoa.

Nghe Mạnh Sưởng không ngờ đánh đồng Đỗ Khang với Khổng thánh nhân và Đạo tổ, một số tử khách bĩu môi cười nhạo. Có mấy người hiểu chuyện thậm chí còn muốn tiến lên lý luận với Mạnh Sưởng, nhưng Mạnh Sưởng căn bản là coi như không nhìn thấy những “khiêu khích” của họ, nên cũng chẳng ai làm gì được lão. Tiêu Duệ cũng thấy nói vậy có chút hơi quá, nhưng thấy thần thái cuồng nhiệt của Mạnh Sưởng, hẳn cũng không tiện nói gì, chỉ vừa uống vừa cười ha hả mà thôi.

- Lão Mạnh, kỳ thật, Đỗ Khang giỏi nhất không phải là làm rượu, mà chính văn hương thức tửu (ngửi hương biết rượu)!

Tiêu Duệ cười lớn

- Người yêu rượu, uống vào và nói ra, cũng tức là phẩm rượu. Còn Đỗ Khang thì chỉ ngửi hương rượu đã nhận định được ưu khuyết của rượu. Ngửi hương đánh giá được rượu, đó mới chính là cảnh giới cao nhất của phẩm rượu!

Mạnh Sưởng nhú nhú mày, không chút nào che dấu sự hoài nghi của mình:

- Lão đệ uống đi! Lão đệ có thể nhắm rượu mà nhận thức rượu đã là rất giỏi, còn chuyện ngửi hương mà nhận thức rượu thì thực sự là từ xưa tới nay, ta chưa bao giờ nghe thấy cả!

Ngọc Hồ Xuân dó Mạnh Sưởng làm ra dò hàm lượng cồn thấp nhưng uống nhiều cũng vẫn phê. Sau một hồi chén chú chén anh tâm đắc với Mạnh Sưởng, Tiêu Duệ đã uống không ít, nên cũng đã hơi lê phê. Nương cảm giác say, hẳn cộng chén một cái thật kêu, ngông cuồng nói:

- Á, lão Mạnh, mặc dù mỗ bất tài, nhưng cũng miễn cưỡng có thể văn hương thức tửu đó!

Mạnh Sưởng lắc lắc đầu, tất nhiên là không tin

- Tử Trường lão đệ, nói đùa, phẩm rượu như chẩn bệnh! Xem, ngửi, nếm, thiếu một trong ba thứ cũng đều không được. Tuyệt đối không thể chỉ ngửi hương mà nhận thức rượu được, không, không có khả năng.

Thấy Tiêu Duệ sắc mặt tự tin tràn đầy, lão cũng chỉ cười đơn giản:

- Được rồi, lão phu liền thử một lần công phu văn hương thức tửu của Tử Trường lão đệ! Dương đông chủ, phiền ông đi mua mỗi loại rượu ở khắp nơi tới đây, mỗi loại một vò, cứ tính hết cho lão phu!

... ..

Các tử khách đều bỏ bàn mình đứng dậy, đi tới bao quanh bàn hai người Mạnh Sưởng và Tiêu Duệ. Dương Hoa tự mình rót rượu, Tiêu Duệ bị bịt kín hai mắt, thậm chí còn bị quấn thành mấy vòng cho chắc chắn.

Mọi người khe khẽ thì thào, Mạnh Sưởng mỉm cười. Dương Hoa sắc mặt phức tạp, lấy một chén rượu từ trong một cái vò ra, trong lòng có cảm giác kỳ lạ không biết diễn tả thế nào. Hôm nay, Tiêu Duệ, một gã bị thịt ăn chơi nổi tiếng của thành Lạc Dương, đã mang tới cho hắn quá nhiều ngạc nhiên, ai mà biết được hắn có thể tiếp tục sáng tạo kỳ tích hay không nữa.

Nghĩ đến đây, Dương Hoa liếc Tiêu Duệ một cái. Thấy hắn bị bịt kín mắt nhưng trên mặt vẫn thản nhiên, thậm chí còn khẽ nhếch miệng cười, khiến Dương Hoa cảm thấy vô cùng xa lạ.

Dương Hoa bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng đặt cách lỗ mũi Tiêu Duệ một bàn tay, trong sảnh lập tức an tĩnh lại. Bị bịt kín hai mắt, Tiêu Duệ dường như có thể nghe rõ cả tiếng tim đập khẩn trương của tử khách xung quanh.

Hắn hít một hơi thật sâu. Kỳ thật, đây không phải lần đầu hắn văn hương thức tửu. Ở kiếp trước, hắn đã từng biểu diễn truyền hình trực tiếp tài nghệ này của mình, không chỉ dựa vào cái mũi thần kỳ mà còn dựa vào sự quen thuộc với các loại rượu đã từng thưởng thức. Theo hắn thấy, muốn ngửi các loại rượu cổ đại để nhận thức còn dễ hơn rất nhiều so với rượu hiện đại. Đạo lý rất đơn giản, bởi vì rượu cổ đại có hàm lượng cồn thấp, mà mùi lại quá nồng, hẳn lại vốn quen thuộc các loại rượu thời Đường như trong lòng bàn tay, thông qua tiến hành phân tích mùi xong, muốn phán đoán chẳng khó khăn gì.

Tùy tiện biểu diễn văn hương thức tửu trước mặt mọi người như vậy là do hắn đã hơi phê phê, ngoài ra cũng còn có chút ý rửa sạch tai tiếng của vị Tiều lão đệ mà hắn chiếm thân xác này. Dù sao, chủ của cái

thân xác này không còn là tay ăn chơi trước kia nữa, hẳn còn muốn sinh hoạt ở thời thịnh thế Đại Đường này, bắt buộc phải lo lắng cho thanh danh của mình.

- Gần lại một chút!

Tiêu Duệ nhú nhú mày, mũi thở nhẹ nhàng co lại. Một làn hương nồng đậm truyền vào lỗ mũi, giống như hoa lê mùa xuân. Hắn nhếch mép cười:

- Giang Nam Lê Hoa Xuân.

Dương Hoa ngẩn ngơ, mọi người không khỏi thở nhẹ một tiếng.

- Đúng rồi!

Mạnh Sưởng biến sắc, vội vàng đứng dậy, giật lấy chén rượu trong tay Dương Hoa, lại mở một vò rượu khác ra, rót một chén, sau đó để sát vào lỗ mũi Tiêu Duệ, run giọng hỏi

- Tử Trường lão đệ, đây là rượu gì?

Lỗ mũi Tiêu Duệ đột nhiên run run, một làn hương rượu mang theo vị kích thích mãnh liệt lọt vào lỗ mũi khiến hắn nhất thời không kìm nổi hắt xì một cái, văng cả rượu trong chén lên người Mạnh Sưởng.

- Xấu hổ quá, rượu này quả thực quá cay. Rượu tính hàn, là ủ từ yến mạch, có mùi rượu mà không có hương thơm, mùi rượu cay mà không nồng, nhảy mắt tiêu tán, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, mỗi nói luôn, đây tất nhiên là Tam Lạc Tương do người Hồ ủ.

Tiêu Duệ bịt mũi lại.

... ..

... ..

Trong sự ngạc nhiên thán phục không ngừng của mọi người, Tiêu Duệ đã biểu diễn xong công phu văn hương thức tửu của mình với mấy chục loại rượu. Hắn lại cùng Mạnh Sưởng hàn huyên mấy câu, hai người liền chia tay. Giữa ánh mắt chăm chú không thể tưởng tượng nổi của các tửu khách và tiểu nhị, hắn bước ra cửa.

Mới đi được vài bước, đã thấy một thiếu nữ mặc áo xanh, váy dài đứng trước cửa tửu quán, da trắng như tuyết, hai mắt trong veo thăm thẳm như nước hồ thu, nhìn mấy lượt lên mặt Tiêu Duệ. Dung mạo thiếu nữ này cực kỳ thanh tú, xinh đẹp khiến ánh mắt Tiêu Duệ cũng phải trì trệ mất mấy giây, sau đó trong đầu lập tức hiện ra bốn chữ: kinh tâm động phách.

Đúng vậy, thiếu nữ này chính là đẹp tới mức khiến cho người ta kinh tâm động phách.

Tiêu Duệ dám thề, bất kể kiếp trước hay là kiếp này, hẳn đều chưa bao giờ gặp khuôn mặt nào hoàn hảo như vậy. Khuôn mặt, ánh mắt, cái mũi, môi, cái tai, màu da, dáng người, tay chân, không ngờ không một chỗ nào không khiến người ta tiêu hồn, như thể tiên nữ trên trời hạ phàm...

Tuy rằng mới chỉ 14, 15 tuổi nhưng khuôn mặt đã có vài phần trưởng thành, quyến rũ, thân hình đã dần có dáng vẻ đầy đặn, xinh đẹp mà không ma quái, mềm mại mà không ẻo lả, quả thực là một tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành!

Thiếu nữ vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt các tửu khách trong quán. Tuy rằng bọn họ không phải lần đầu nhìn thấy thiếu nữ này, nhưng vẫn lập tức ngưng thở, thỉnh thoảng lại có người bật ra một hơi thở dốc.

Ánh mắt tham lam, thậm chí có cả trắng trợn dâm dăng của các tửu khách vẫn không làm thiếu nữ ngưng ngừng, có vẻ nàng đã quen bị người ta nhìn như vậy. Nhưng thật ra Tiêu Duệ lại cảm giác một tia không thoải mái.

Hai tay áo thiếu nữ khẽ vén lên, lộ ra cổ tay trắng hồng, nàng hướng ánh mắt trong như nước về phía sau Tiêu Duệ, giọng nói như chim hoàng oanh:

- :” Mạnh Dương ca, thím bảo nô tì lấy một vò rượu đãi khách.

Dương Hoa a một tiếng

- Là nha đầu Ngọc Hoàn. Tiểu nhị, cấp cho Ngọc Hoàn một vò rượu mang về.

Khi hai người đang nói chuyện, Tiêu Duệ đã bước ra khỏi cánh cửa tửu quan, nhưng nghe vậy chợt chấn động thân hình, quay người lại, nhìn thật sâu vào mặt thiếu nữ: Dương Ngọc Hoàn? Dương Quý Phi - Nghệ Thường Tiên Tử độc nhất vô nhị của thâm cung Đại Đường – được Lý Long Cơ sủng ái cho đến tận khi chết?

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

5. Chương 5: Dương Gia Hữu Nữ

Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh

Lục cung phần đại vô nhan sắc

Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì

Ôn tuyên thủy hoạt tẩy ngưng chi (1)

.....

Trường An hồi vọng tú thành đôi

Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai.

Nhất ký hồng trần phi tử tiểu

Vô nhân tri thị lệ chi lai (2)

.....

Vô số câu thơ miêu tả thiên cổ mỹ nữ này lập tức hiện lên trong đầu Tiêu Duệ, hắn bất chợt có cảm giác không thể thở nổi.

Đúng rồi, đúng rồi.

Dương Ngọc Hoàn xuất thân là nhà quan lại, cụ tổ Dương Ưông là Thượng Trụ Quốc và Lại bộ Thượng thư của Tùy triều, đời Đường sơ bị Lý Thế Dân giết chết. Phụ thân nàng là Dương Huyền Diễm, là Tì hộ Thục Châu. Khi nàng 10 tuổi thì phụ thân qua đời, gửi nàng nhờ tam thúc là Dương Huyền ở Dương gia Lạc Dương.

“Dương gia hữu nữ sơ trưởng thành, dưỡng tại thâm khuê nhân vị thức (1)”

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, thầm than một tiếng. Gờ này khắc này, chỉ sợ ngay cả bản thân Dương Ngọc Hoàn cũng tuyệt không thể tưởng được, chính mình ngày sau hóa thành phượng hoàng bay vào thâm cung, làm cho quân vương suốt ngày không lâm triều.

.....

Dương Ngọc Hoàn hai tay đang cầm một vò rượu, thốt tha đi tới. Thấy Tiêu Duệ vẫn đang đứng si ngốc ven đường nhìn mình, không khỏi nhú nhú mày, nàng nhận biết thanh niên ra vẻ anh tuấn trước mắt này, biết tiếng xấu của hắn, không muốn để ý tới hắn, liền bước nhanh lên.

Đi một đoạn, nàng đột nhiên xoay người lại nói:

- Tiêu Duệ, ngươi là kẻ phóng đảng mà cũng dám có chủ ý với nô sao? Cẩn thận thúc phụ nhà ta tới phủ Thừa tướng kiện ngươi đó.

Thiếu nữ cũng không biết, gã thanh niên tai tiếng trước mặt này không phải đang nghĩ tới sắc đẹp của nàng, mà chính là vinh hoa phú quý và hô phong hoán vũ mà nàng hiện giờ chưa đạt tới. Là một kẻ xuyên qua

thời không, “có khả năng tiên tri”, Tiêu Duệ suy nghĩ theo bản năng... liệu có nên tiếp cận vị Đại Đường đệ nhất phi này, phục vụ cho con đường thăng qua tiến chức hoặc tài phú làm ăn của mình sau này hay không?

Do dự, hơn nữa không quá quen thuộc với bộ áo dài của thời Đường, tư thế của hần thực sự không được tự nhiên.

Dương Ngọc Hoàn không kìm nổi thản nhiên cười, sáng giọng:

- Tính tình vẫn thế, mau trở về nhà cha vợ đi, nghe nói nếu về muộn, Lưu phu nhân sẽ đóng cửa phủ lại, không cho người vào đâu.

Nụ cười tươi rói cực kỳ quyến rũ, tuyệt đối có ma lực làm tan rã thiên băng vạn tuyết. Tiêu Duệ nhìn xem ngẩn ngơ, không kìm nổi lẩm bẩm:

- Quả nhiên là “hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh”, lão Bạch quả nhiên không hề lừa gạt người.

Lời này truyền tới tai thiếu nữ, nàng cũng là một người hiểu biết chữ nghĩa, yêu thích thi văn, từ 12 tuổi đã bắt đầu nghe vô số lời khen tặng, nhưng những ngôn từ hoa lệ này của Tiêu Duệ lại lập tức khiến nàng động tâm.

Nàng tiến lên vài bước, thấy Tiêu Duệ vẫn đứng im như trước, không biết như thế nào, cũng không thể tiếp tục tức giận, chỉ đơn giản quay người lại, mỉm cười liếc hần:

- Người mà cũng nói được những lời như vậy cơ à! Hi hi, lão Bạch là ai thế?

- Á, lão Bạch là... là một bằng hữu của tại hạ.

Tiêu Duệ đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó là che dấu quá khứ. Hần cũng không thể nói cho nàng, đây là kinh điển Trường Hận Ca của đại thi hào Bạch Cư Dị đời sau viết riêng về nàng.

- Lão Bạch biết nô sao? À, vừa rồi người nói... là cái gì?

Dương Ngọc Hoàn càng nghĩ càng cảm thấy những lời này có ý tứ, trong lòng mơ hồ cảm thấy những lời này rất có ‘duyên phận’ đối với mình.

Tiêu Duệ nhìn thiếu nữ xinh đẹp, thuần khiết Dương Ngọc Hoàn, rốt cuộc cũng quyết định chủ ý. Xuyên qua thời không tới thời thịnh thế Đại Đường, nếu có cơ hội kết bạn với phượng hoàng tuyệt mỹ lúc còn chưa cất cánh thế này, như vậy...

Bắt đầu từ lúc này, Tiêu Duệ quyết định cuộc đời mình sẽ đi theo Dương Ngọc Hoàn.

Hần háng giọng, sử dụng tài ăn nói của mình (giống như ở kiếp trước, hần vẫn thường xuyên tới quán rượu tán gái, lừa gạt những thiếu nữ thiếu kinh nghiệm cũng không quá khó khăn):

- Tại hạ đã sớm nghe nói Dương cô nương mỹ mạo tuyệt luân, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Dương Ngọc Hoàn buông vò rượu trong tay, giơ tay ngọc lên chỉ vào Tiêu Duệ hi hi cười cười

- Tiêu Duệ, người chỉ dùng hoa ngôn xảo ngữ như vậy lừa gạt nữ nhân chúng ta phải không? Hi hi, nô cũng không dễ bị lừa như vậy đâu.

Sắc mặt Tiêu Duệ hơi hơi đỏ lên

- Dương cô nương, tại hạ không có ý lừa gạt cô nương. Ha ha,... nếu cô nương nghĩ như vậy, tại hạ đành cáo từ trước.

Tiêu Duệ xoay người bước đi, hần hiểu được, Dương Ngọc Hoàn lúc này vẫn chưa vào cung, hần còn có thời gian để “tiếp cận, làm quen” với nàng.

Dương Ngọc Hoàn ngậy người một chút, sáng giọng:

- Sao người nói đi là đi như vậy, thật là khó coi lắm. Này, nghe câu này của người hình như vẫn còn nửa nữa, nói cho nô nghe nốt đi.

Tiêu Duệ mừng thầm, lẩm nhẩm nhớ lại trong đầu “Lão Bạch, không phải ta cố tình đạo văn của người, chỉ là mượn tạm thôi, xin lỗi,... rất xin lỗi”

Xoay người lại, hắt hất một hơi thật sâu, cảm giác mình cũng có chút không tự nhiên, tuy vậy lúc này cũng phải bắt chắp thôi, cơ hội khó có mà!

- Hán hoàng trọng sắc tư khuynh quốc

Ngự vũ đa niên cầu bất đắc.

Dương gia hữu nữ sơ trưởng thành

Dưỡng tại thâm khuê nhân vị thức.

Thiên sanh lệ chất nan tự khí.

Nhất triều tuyển tại quân vương trắc.

Hồi mâu nhất tiểu bách mị sanh

Lục cung phần đại vô nhan sắc.

Tám câu đầu tiên trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị bị Tiêu Duệ cắt ra, chậm rãi ngâm.

Dương Ngọc Hoàn nghe được ngậy ngốc, thần sắc càng ngày càng kiều mỹ. Thật lâu sau, nàng mới dùng ánh mắt khó tin nhìn Tiêu Duệ, bần khoản:

- Người nói tương lai nô có thể tiến cung phụng dưỡng Hoàng Thượng sao? Thím cũng nói như vậy, nhưng mà nô không muốn tiến cung đâu. Tuy nhiên, những câu thơ này của người quả thực có sắc thái rất hay,... nô rất nghi ngờ là người đọc ở đâu đó mang tới đây trên cọt nô?

- Ha ha, tiện mồm ngâm vậy thôi, Dương cô nương không chê đường đột là tốt rồi. Tại hạ tuy rằng bất tài, nhưng cũng không đến mức đi sao chép thơ văn của người khác.

Tiêu Duệ vội vàng quay mặt sang chỗ khác để che dấu nét đỏ trên mặt mình. Hắn không chút do dự, đi thẳng luôn.

Dương Ngọc Hoàn đứng ở đó, vẫn nhìn Tiêu Duệ đi ra thật xa mới lại cúi người bưng vò rượu lên, thướt tha trở về nhà. Tuy nhiên, lời nói ngọt ngào êm ái vẫn như không tan giữa không khí oi bức mùa hè...

- ... một người thú vị...

Tâm tư thiếu nữ biến ảo rất nhanh, căn bản là không thể đoán nổi. Chính bản thân thiếu nữ hiện tại cũng không ý thức được rằng con người thú vị đó đã lặng lẽ mở cánh cửa trái tim nàng.

Tiêu Duệ chậm rãi đi theo “trí nhớ”, dọc theo đường lớn tới phủ Thừa tướng ở phía đông thành.

Không ngờ làm quen được với Dương Ngọc Hoàn, điều này làm cho trong lòng hắn không khỏi có chút mừng thầm, tự nhiên cảm thấy con đường tương lai rõ ràng lên rất nhiều. Đường phố hai bên cửa hàng san sát, ánh hoàng hôn thán nhiên chiếu lên những mái ngói hồng hoặc những tầng lầu lấp lóe, khiến cho cảnh chiều tà của thành Lạc Dương phần thịnh càng thêm huyền ảo và thơ mộng.

Tiêu Duệ vừa đi vừa nhìn ngắm những khuôn mặt hoặc sáng sủa, hoặc phong nhã, hoặc dễ chịu, hoặc lôi đời... của những người dân thời Đường. Ngựa xe như nước, dòng người cuộn cuộn, cách đó không xa còn mơ hồ truyền đến những tiếng quát tháo của tiểu thương, ngẫu nhiên còn có tiếng ngựa hí dài, Tiêu Duệ tự cảm thấy mình như đang ở trong một bức tranh vô cùng sắc sảo với vô số sắc thái đa dạng, không kìm nổi dừng bước chân, ngẩng lên nhìn ánh tà dương, đôi mắt phức tạp như muốn nhìn thấy không gian, thời gian, quay trở lại thời đại của mình cách hiện tại hơn nghìn năm.

1. Trường Hận Ca – Bạch Cư Dị

Hán Việt:

Hán hoàng trọng sắc tư khuynh quốc

Ngự vũ đa niên cầu bất đắc
Dương gia hữu nữ sơ trưởng thành
Dưỡng tại thâm khuê nhân vị thức
Thiên sinh lệ chất nan tự khí
Nhất triều tuyển tại quân vương trắc
Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh
Lục cung phần đại vô nhan sắc
Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì
Ôn tuyền thuỷ hoạt tẩy ngưng chi
Thị nhi phù khởi kiều vô lực
Thuỷ thị tân thừa ân trạch thì
Vân mấn hoa nhan kim bộ dao
Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu
Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi
Tòng thử quân vương bất tảo triều
Thừa hoan thị yến vô nhân hạ
Xuân tòng xuân du dạ chuyển dạ
Hậu cung giai lệ tam thiên nhân
Tam thiên sủng ái tại nhất nhân
Kim ốc trang thành kiều thị dạ
Ngọc lâu yến bãi tụy hoà xuân
Tỷ muội huynh đệ giai liệt thổ
Khả liên quang thái sinh môn hộ
Toại linh thiên hạ phụ mẫu tâm
Bất trọng sinh nam trọng sinh nữ
Ly cung cao xứ nhập thanh vân
Tiên nhạc phong phiêu xứ xứ văn
Hoãn ca mạn vũ ngưng ty trúc
Tận nhật quân vương khan bất túc
Ngư Dương bề cổ động địa lai
Kinh phá Nghê thường vũ y khúc
Cửu trùng thành khuyết yên trần sinh
Thiên thặng vạn kỳ tây nam hành
Thuý hoa dao dao hành phục chỉ
Tây xuất đô môn bách dư lý
Lục quân bất phát vô nại hà

Uyển chuyển nga mi mã tiền tử
Hoa điền uỷ địa vô nhân thu
Thúy kiều, kim tước, ngọc tao đầu
Quân vương yểm diện cứu bất đắc
Hồi khan huyết lệ tương hoà lưu
Hoàng ai tản mạn phong tiêu tác
Vân sạn oanh vu đăng Kiếm Các
Nga My sơn hạ thiếu nhân hành
Tinh kỳ vô quang nhật sắc bạc
Thục giang thuỷ bích Thục sơn thanh
Thánh chủ triều triều mộ mộ tình
Hành cung kiến nguyệt thương tâm sắc
Dạ vũ văn linh trường đoạn thanh
Thiên tuyền địa chuyển hồi long ngự
Đáo thử trừ trừ bất nhẫn khứ
Mã Ngôi pha hạ nê thổ trung
Bất kiến ngọc nhan không tử xứ
Quân thần tương cố tận triêm y
Đông vọng đô môn tín mã quy
Quy lai trì uyển giai y cự
Thái Dịch phù dung Vy Ương liễu;
Phù dung như diện liễu như mi
Đối thử như hà bất lệ thủy
Xuân phong đào lý hoa khai nhật
Thu vũ ngô đồng diệp lạc thì
Tây Cung, Nam Nội đa thu thảo
Lạc diệp mãn giai hồng bất tảo
Lê viên đệ tử bạch phát tân
Tiêu Phòng a giám thanh nga lão
Tịch điện huỳnh phi tứ tiểu nhiên
Cô đăng khiêu tận vị thành miên
Trì trì chung cổ sơ trường dạ
Cảnh cảnh tinh hà dục thụ thiên
Uyên ương ngoã lãnh sương hoa trọng
Phỉ thuỷ khâm hàn thủy dữ cộng
Du du sinh tử biệt kinh niên

Hồn phách bắt tăng lai nhập mộng
Lâm Cùng đạo sĩ Hồng Đô khách
Năng dĩ tinh thành trí hồn phách
Vị cảm quân vương triển chuyển tư
Toại giao phương sĩ ân cần mịch
Bài không ngự khí bồn như điện
Thăng thiên nhập địa cầu chi biến
Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền
Lưỡng xứ mang mang giai bất kiến
Hốt văn hải thượng hữu tiên sơn
Sơn tại hư vô phiêu diểu gian
Lâu các linh lung ngũ vân khởi
Kỳ trung xước ước đa tiên tử
Trung hữu nhất nhân tự Thái Chân
Tuyết phu hoa mạo sâm si thị
Kim khuyết tây sương khẩu ngọc quỳnh
Chuyển giao Tiểu Ngọc báo Song Thành
Văn đạo Hán gia thiên tử sử
Cửu hoa trưởng lý mộng hồn kinh
Lâm y thôi chắm khởi bồi hồi
Châu bạc ngân bình di lý khai
Vân kết bán thiên tân thụy giác
Hoa quan bất chỉnh há đường lai
Phong xuy tiên duệ phiêu phiêu cử
Do tự Nghê Thường vũ y vũ
Ngọc dung tịch mịch lệ lan can
Lê hoa nhất chi xuân đới vũ
Hàm tình ngưng thế tạ quân vương
Nhất biệt tâm dung lưỡng diểu mang!
Chiêu Dương điện lý ân ái tuyết
Bồng Lai cung trung nhật nguyệt trường
Hồi đầu hạ vọng nhân hoàn xứ
Bất kiến Trường An kiến trần vụ
Duy tương cự vật biểu thâm tình
Điển hạp kim hoa ký tương khứ
Thoa lưu nhất cổ, hạp nhất phiến

Thoa tích hoàng kim hạp phân điển
Đân giao tâm tự kim điển kiên
Thiên thượng nhân gian hội tương kiến
Lâm biệt ân cần trung ký từ
Từ trung hữu thế lưỡng tâm tri:
Thất nguyệt thất nhật Trường Sinh điện
Dạ bán vô nhân tư ngữ thì
”Tại thiên nguyệt tác tỵ dực điều
Tại địa nguyệt vi liên lý chi”
Thiên trường địa cửu hữu thì tận
Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ
Dịch thơ: Tản Đà
Đức vua Hán mến người khuynh quốc
Trải bao năm tìm chuốc công tai
Nhà Dương có gái mới choai
Buồn xuân khóa kín chưa ai bạn cùng
Lạ gì của tuyết đông ngọc đức
Chốn ngai vàng phút chốc ngồi bên
Một cười trăm vẻ thiên nhiên
Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son
Trời xuân lạnh suốt tuôn mạch ấm
Da mỡ đông kỳ tắm ao Hoa
Vua yêu bạn ấy mới là
Con hầu nâng dậy coi đà mệt thay
Vàng nhẹ bước lung lay tóc mái
Màn phù dung êm ái đêm xuân
Đêm xuân vẫn vắn có ngần
Ngai rồng từ đấy chậm phần vua ra
Suốt ngày tháng tiệc hoa vui mãi
Đêm xuân tàn, xuân lại còn đêm
Ba nghìn xinh đẹp chị em
Ba nghìn yêu quý chất nôm một mình
Nhà vàng đức, đêm thanh ấm áp
Lầu ngọc cao, say ắp mầu xuân
Anh em sướng đủ mọi phần
Mà cho thiên hạ có lần rẽ trai

Văng tiên nhạc khắp nơi nghe biết
Làn gió đưa cao tít Ly cung
Suốt ngày múa hát thung dung
Tiếng tơ, tiếng trúc say lòng quân vương
Ầm tiếng trống Ngự Dương kéo đến
Khúc Nghê Thường tan biến như không
Chín lần thành khuyết bị tung
Nghìn xe, muôn ngựa qua vùng Tây Nam
Đi lại đứng hơn trăm dặm đất
Cờ thúy hoa bóng phất lung lay
Sáu quân rúng rảng làm rầy
Mây ngai trước ngựa lúc này thương ôi!
Ai người nhật thoa rơi bỏ đất
Ôi! Thúy Kiều ngọc nát vàng phai
Quân vương bùng mặt cho rồi
Quay đầu trông lại, máu trôi lệ dần
Gió tung bụi mê man tản mác
Đường thang mây Kiếm Các lần đi
Vắng tanh, dưới núi Nga My
Mặt trời nhật thêch , tình kỳ buồn tênh
Đất Ba Thục non xanh nước biếc
Lòng vua cha thương tiếc hôm mai
Thấy trăng luống những đau người
Đêm mưa đứt ruột, canh dài tiếng chuông
Phút trời đất quay cuồng vận số
Bánh xe rồng đến chỗ ngày xưa
Đất bùn chỗ chết còn tro
Thấy đâu mặt ngọc ! Bây giờ Mã Ngôi!
Đầm vạt áo, vua tôi giọt lệ
Gióng dây cương, ngựa tể về đông
Cảnh xưa dương liễu, phù dung
Vị Ương, Thái Dịch hồ cung vện mười
Phù dung đó, mặt ai đâu tá ?
Mây liễu đâu ? Cho lá còn như
Càng trông hoa liễu năm xưa
Càng xui nước mắt như mưa ướt đầm

Xuân đào lý gió đêm huê nở
Thu khi mưa rụng lá ngô đồng
Kìa Nam Uyển, nọ Tây Cung
Đầy thềm ai quét lá hồng thu rơi ?
Vườn lê cũ những ai con hát ?
Mái tóc coi trắng phớt lạ lòng
Những ai coi giữ tiêu phòng ?
Mây xanh thuở ấy nay cùng già nhẵn
Trước cung điện nhìn sân đêm tối
Đom đóm bay gọi mối u sầu
Ngọn đèn khêu đã cạn dầu
Khó thay, giấc ngủ dễ hầu ngủ xong !
Tiếng canh tối từng từng điểm trống
Năm canh dài chẳng giống đêm xưa
Sông Ngân lấp lánh sao thưa
Trời như muốn sáng, sao chưa sáng trời ?
Trên mái ngói sương rơi ướt lạnh
Trong chăn nằm bên cạnh nào ai ?
Cách năm sống thác đôi nơi
Thấy đâu hồn phách vãng lai giấc nồng ?
Khách đạo sĩ Lâm Cùng có gã
Chơi Hồng Đô phép lạ thần thông
Xót vì vua chúa nhớ nhung
Mới sai phương sĩ hết lòng ra tay
Cưỡi luồng gió như bay như biển
Trên trời xanh, dưới đến đất đen
Hai nơi bích lạc, hoàng tuyền
Dưới trên tìm khắp mơ huyền thấy chi !
Sực nghe nói tìm đi mé bể,
Có non tiên ngoài phía hư không
Rõ ràng cung điện linh lung
Xa trông năm sắc mây lồng đẹp sao!
Trong tha thướt biết bao tiên tử
Một nàng tiên tên chữ Ngọc Chân
Mặt hoa da tuyết trắng ngần
Dáng như người ấy có phần phải chăng ?

Mái tây gõ cửa vàng then ngọc
Cây đưa tin Tiểu Ngọc, Song Thành
Nghe tin sứ giả Hán Đình
Cửa hoa trong trướng giật mình giấc mơ
Cầm áo dậy, thẩn thơ buồn bực,
Mở rèm châu, bình bạc lần ra
Bâng khoáng nửa mái mây tà
Thềm cao xuống chiếc mũ hoa lệch đầu
Phớt tay áo bay màu ngọn gió
Giống Nghê Thường khúc múa năm xưa
Lệ dàn mặt ngọc lư thưa
Cành lê hoa trĩu hạt mưa xuân đầm
Ngừng nước mắt âm thầm buồn bã
Đội ơn lòng, xin tạ quân vương
Từ ngày cách trở đôi phương
Vắng tanh tăm tiếng, mơ màng hình dong
Nơi để điện dứt vòng ân ái
Chốn tiên cung thư thái hàng ngày
Cõi trần ngoảnh lại mà hay
Tràng An chẳng thấy, thấy đầy bụi nhơ!
Lấy chi tỏ tình xưa thăm thú ?
Gửi cành hoa vật cũ cầm xuôi
Thoa vàng hộp khảm phân đôi
Nửa xin để lại nửa thời đem đi
Chỉ xin nguyện lòng ghi dạ tạc
Tựa hoa vàng bền chắc không phai
Thời cho cách trở đôi nơi
Nhân gian rồi với trên trời gặp nhau
Ân cần dặn mấy câu lâm biệt
Lời thề xưa lòng biết với lòng
Là đêm trùng thất ngôi chung
Trường Sinh sẵn điện vắng không bóng người
Xin kết nguyện chim trời liền cánh
Xin làm cây cành nhánh liền nhau
Thấm chi trời đất dài lâu
Giận này đặc đặc dễ hầu có nguôi ...

2. Quá Hoa Thanh cung kỳ 1 - Đỗ Mục

Hán Việt:

Trường An hồi vọng tú thành đồi,

Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai.

Nhất kỵ hồng trần phi tử tiếu,

Vô nhân tri thị lệ chi lai!

Bản dịch:

Đi qua cung Hoa Thanh kỳ 1 (Trường An trông tựa gấm hoa thêu

Nghìn cửa trên nên đã mở đều

Ngựa ruổi bụi hồng, phi mỉm miệng

Ai hay vài tiến đã về triều !

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

6. Chương 6: Ly Khai Lưu Phủ

Trong Lạc Dương bát cảnh có một cảnh gọi là “Đồng Đà Mộ Vũ”, chính là “Đồng Đà Mạch”, một con hẻm rộng rãi, yên ả ở ngoài đông thành. Phủ đệ của Lưu U Cầu, cũng chính là phủ Thừa tướng tiếng tăm lừng lẫy của thành Lạc Dương, nằm trên con hẻm này.

Cánh cửa Lưu phủ mở rộng, hai bên là sáu gia nô thân hình cao lớn, lực lưỡng, thấy Tiêu Duệ đi tới cũng không thềm để ý tới hấn mà chỉ dùng ánh mắt cực kỳ khinh thường liếc hấn một cái, tùy ý để hấn đi vào phủ.

Tâm tình Tiêu Duệ vô cùng tốt, hơn nữa ở trên đường đã quyết định rời khỏi Lưu phủ tự mưu sinh nên hấn cũng không thềm để ý tới thần sắc khinh miệt của đám gia nô đó. Dọc theo đường đi, hấn đã gặp không ít người quen, cũng có vài người thăm soi hấn, tuy nhiên hấn đều không coi là gì hết... Cho dù trước kia Tiêu Duệ có là một con lợn thì cũng chẳng quan hệ gì tới mình.

Đây là ý tưởng thực sự của hấn hiện tại. Tuy nhiên thiên tính của hấn dù sao cũng ẩn giấu một chút cao ngạo, dù hiện giờ đã xuyên việt tới đây nhưng vẫn chảy xuôi trong thân xác này. Hấn nghĩ mình có thể bình thần đối mặt với quá khứ bất kham của Tiêu lão đệ, đối mặt với châm chọc của người ngoài, bởi hấn cảm thấy những chuyện này chẳng quan hệ gì tới mình. Tuy nhiên tới thời khắc mấu chốt, hấn mới phát hiện không phải như vậy, nên quả thực đúng là không thể chịu đựng được. Giờ sao có thể phân biệt hấn cùng hấn kiếp trước - tay ăn chơi Tiêu Duệ, rõ ràng được chứ?

Kỳ thật, Tiêu Duệ cũng không phải kẻ tầm thường. Phụ thân hấn là Tiêu Chí Trung, danh tướng Đại Đường. Tiêu Chí Trung là danh thần đời Đường Trung Tông, Đường Duệ Tông nhiều lần đảm nhiệm Giám sát Ngự sử, Ngự sử Trung thừa, Lại bộ Thượng thư, Trung thư lệnh, giỏi quyết đoán, tiếng tăm rất tốt. Sau bởi vì liên lụy tới vụ án Thái Bình công chúa phản loạn, bị Huyền tông Lý Long Cơ bãi quan lưu đầy Lĩnh Nam, cuối cùng cô đơn chết thảm tha hương.

Tiêu Chí Trung và Lưu U Cầu là chí hữu, Tiêu Duệ thừa nhỏ liền cùng trưởng nữ của Lưu U Cầu là Lưu Nhạn Dung đã được phụ thân hai bên định việc hôn nhân. Tiêu Chí Trung chỉ có một trai một gái, sau khi ông chết thì Tiêu gia suy tàn, vài năm sau Tiêu mẫu cũng buồn bực chết theo. Lúc đó Lưu phu nhân cố ý muốn từ hôn nhưng bị Lưu U Cầu cản lại.

Tỷ tỷ của Tiêu Duệ sớm xuất giá, Lưu U Cầu cảm động và nhớ tới giao tình với Tiêu Chí Trung, liền đón Tiêu Duệ vào phủ, cho hấn đọc sách, chuẩn bị tham gia thi cử để mưu cầu công danh, sau đó sẽ tổ chức thành hôn cho hấn và Lưu Nhạn Dung. Đáng tiếc, Tiêu Duệ lại giống như Lưu A Đẩu (1), chẳng những

không thích đọc sách mà còn phi thường lười biếng, thường xuyên lừa lấy tiền của Lưu phủ để đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, tiếng xấu vang xa. Điều này khiến Lưu U Cầu rất là thất vọng, dần dần cũng cắt đứt ý niệm kén hán làm rể ở trong đầu.

Tuy nhiên, Lưu U Cầu cũng không quá tuyệt tình, không đuổi hán ra khỏi phủ, vốn muốn cho hán biết khó mà lui, chủ động đề xuất giải trừ hôn ước, miễn cho Lưu phủ mang tiếng tham phú khinh bần. Nhưng vị Tiêu lão đệ này lại giả ngây giả ngô, cứ thế ở lại Lưu phủ không đi, vì thế khiến cho toàn bộ người trong Lưu phủ căn hận như thể ký sinh trùng vậy.

Phòng của Tiêu Duệ ở một góc ngoại viện của Lưu phủ.

Tiêu Duệ đang chuẩn bị đẩy cửa đi vào, xem vị Tiêu đệ đệ này có cái gì có thể mang đi không. Cách đó không xa, cạnh một bức tường xây làm bình phong, có một tiểu nha đầu má đào mắt hạnh, trông rất động lòng người, thành linh quát lên:

- Tiêu Duệ!

Tiêu Duệ chậm rãi xoay người lại, liếc mắt nhìn nàng. Tiểu nha đầu này trông cũng khá xinh xắn, nhưng trong mắt Tiêu Duệ, kẻ vừa mới gặp cực phẩm mỹ nữ Dương Ngọc Hoàn, thì cũng chẳng tính là gì. Cũng giống như người ta vừa mới ăn cao lương mỹ vị xong lại được mang tới cải trắng, rau dại, bánh ngô, quả đúng là vô vị.

Nhưng chính vì hán chỉ thần nhiên liếc mắt một cái, lại khiến tiểu nha đầu này cực độ phản cảm, trừng mắt nhìn hán

- Gọi người đẩy, tai diếc hả?

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, xem ra vị Tiêu lão đệ này không chỉ bị thảo dân ghét mà ngay cả một hầu gái trong phủ cũng ghét luôn. Hán biết, tiểu nha đầu tên là Thanh Mai, là thị nữ bên cạnh đại tiểu thư Lưu Nhạn Dung của Lưu phủ.

- Thanh Mai cô nương, gọi tại hạ có chuyện gì?

- Phu nhân và tiểu thư nhà ta tìm người, mau đi theo ta.

Thanh Mai cau mày xoay người bước đi.

Tiêu Duệ mở cửa, thấy trong phòng vô cùng bừa bộn, cũng chẳng có gì để thu dọn cả, liền lắc đầu đóng cửa, đi theo phía sau bóng lưng thon thả của Thanh Mai, đi tới nội viện Lưu phủ.

... ..

Lưu phu nhân là một quý phụ điển hình của xã hội Đại Đường, thân thể đầy đặn, lả lướt, diện mạo cũng khá bình thường. Phông chừng chỉ cần cởi bỏ bộ quần áo hoa lệ này ra, đứng lẫn trong đám người thường thì chẳng thể nào nhận ra nổi bà ta.

Lưu Nhạn Dung lại là mỹ nữ điển hình của quan điểm thẩm mỹ truyền thống Trung Quốc, eo thon, mặt trái xoan, mắt ngọc mày ngài, thần thái đoan trang có mang theo một tia thần nhiên lạnh lùng, cực kỳ giống một đóa tuyết liên trên dòng sông băng. Sự lạnh lùng này cũng không biết là giả vờ hay là cố ý khi đối mặt với Tiêu Duệ, hay là do thiên tính như vậy.

Tiêu Duệ không biết nói cái gì cho phải, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Mùi rượu nồng đậm trên người hán khiến Lưu phu nhân và Lưu Nhạn Dung phi thường chán ghét, không kìm nổi che miệng mũi lại. Lưu phu nhân khoát tay áo, Thanh Mai hiểu ý tiến lên nói:

- Tiêu Duệ, phu nhân hỏi người, người chừng nào thì mới chuẩn bị giải trừ hôn ước với tiểu thư? Người nói người đường đường là một nam nhi thân bao bảy thước, vậy mà cứ suốt ngày ăn nhờ ở đậu tại Lưu phủ là làm sao? Ta cũng phải cảm thấy xấu hổ thay cho người!

Lời này quả thực rất xúc phạm, phàm là một nam nhân đều không thể chịu nổi.

Mặc dù Tiêu Duệ biết rõ nàng không phải tự nghĩ ra nhưng vẫn cảm giác lửa giận bốc lên. Mặc kệ nói như thế nào, Tiêu Duệ cũng xem như ông chủ nhỏ của Lưu phủ, một tiểu nha đầu không ngờ cũng dám khoa

tay múa chân múa chửi hần, quả thực là buồn cười. Hần hận không thể hung hăng bạt tai cho Thanh Mai một cái, không khỏi cười lạnh nói

- Hôn sự của Tiêu mỡ và tiểu thư chính là do tiên phụ và Lưu Thừa tướng ước định, ta thân là văn bối sao dám giải trừ hôn ước do trường bối định ra?

Thanh Mai xì một tiếng khinh miệt

- Người bớt khua môi đi, chúng ta ai chẳng biết, người sở dĩ không giải trừ hôn ước chẳng phải là muốn tiếp tục lại ở Lưu phủ không đi sao? Nói thật cho người biết, phu nhân và tiểu thư hôm nay gọi người đến chính là muốn giải trừ hôn ước chết tiệt này với người.

- Im miệng! Nô tài khôn khiếp, mắt chó khinh người, dám kêu gào cái gì trước mặt Tiêu mỡ?

Tiêu Duệ rốt cuộc không khống chế được lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng, gơ tay đẩy Thanh Mai một cái lão đảo.

Thản nhiên nhìn vào khuôn mặt phẫn nộ của Lưu phu nhân, Tiêu Duệ trầm giọng nói

- Lưu phu nhân, nhiều ngày quấy rầy quý phủ, giờ Tiêu mỡ xin tạ ơn. Các người yên tâm, hôm nay Tiêu mỡ ra khỏi đại môn Lưu phủ, kiếp này tuyệt không bước vào trong nửa bước... Về phần hôn ước, muốn giải trừ thì xin mời lưu Thừa tướng đến chính mồm nói với Tiêu mỡ. Cáo từ!

Tiêu Duệ nghênh ngang đi ra.

Hồi lâu sau, Thanh Mai mới từ bên ngoài chạy vào, thở hổn hển nói:

- Phu nhân, tiểu thư, tên vô lại kia đi rồi, không ngờ thật sự đi rồi!

Trong mắt Lưu phu nhân hiện lên một tia không đành lòng

- Tiêu đại nhân tốt xấu cũng từng là danh thần một thế hệ Đại Đường, như thế nào ra đứa con bất kham như vậy? Thôi, đi rồi càng tốt. Thanh Mai, nói quản gia đưa cho hần chút tiền bạc đi... Ba năm rồi, Lưu phủ chúng ta coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, không làm Tiêu đại nhân thất vọng.

- Cấp bạc cho tên vô lại đó á?...

Thanh Mai than thở, khuôn mặt Lưu Nhạn Dung thoáng hiện lên một tia không đành lòng, cúi đầu nói

- Thanh Mai, sau này không thể vô lễ như thế. Hần, hần tuy rằng không ra gì, người cũng không thể đánh mất cấp bậc lễ nghĩa.

Dừng một chút, Lưu Nhạn Dung lại nói:

- Mẫu thân, phái người đi Trường An cùng phụ thân nói chuyện này đi... ..

Nói xong, nàng liền nhẹ nhàng đứng dậy, thướt tha đóng cửa chiếc eo thon trở về phòng mình.

1. Lưu A Đầu: con trai của Lưu Bị. Được rất nhiều người giỏi phù tá nhưng bất tài, cuối cùng đánh mất sự nghiệp do Lưu Bị để lại.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

7. Chương 7: Tỷ Phu Nhất Gia

Tiêu Duệ ra khỏi Lưu phủ, chậm rãi bước trong bóng tối. Không lâu sau, bóng dáng mạnh mẽ đó biến mất giữa màn đêm mênh mông.

Rời khỏi Lưu phủ, trong lòng hần lập tức thanh thản hẳn lên, thoải mái nói không nên lời. Đối với Tiêu Duệ trước kia, Lưu phủ là tổ ấm vinh hoa phú quý yên vui, nhưng đối với Tiêu Duệ hiện tại, đó chính là

gông cùm, xiềng xích và nhà giam. Phân rõ giới hạn với Lưu phủ cũng chính là phân rõ giới hạn với Tiêu Duệ của quá khứ.

Nhẹ nhàng đến cũng nhẹ nhàng như lúc đi.

Hắn phát tay khoan khoái.

Nếu lúc này người trong Lưu phủ thấy được khuôn mặt tươi cười của Tiêu Duệ đang quay đầu nhìn nhà cao cửa rộng Lưu phủ mà tràn ngập tươi vui như trút được gánh nặng, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó tin.

Về phần dung thân nơi nào, Tiêu Duệ cũng sớm đã có chủ ý. Thứ nhất, Tiêu gia ở Lạc Dương còn có một khu nhà cũ, hắn cũng không lo phải ngủ ngoài đường. Thứ hai, hắn còn một tỷ tỷ Tiêu Nguyệt đã xuất giá, ở tại thành bắc. Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Duệ quyết định tạm thời đi tới nhà tỷ tỷ đã rồi tính tiếp.

Lựa chọn đi tới nhà tỷ tỷ là bởi vì trong “trí nhớ” của Tiêu Duệ, hắn và tỷ tỷ Tiêu Nguyệt có tình cảm rất sâu đậm. Sau khi Tiêu mẫu qua đời, Tiêu Nguyệt không ngừng yêu cầu Tiêu Duệ rời khỏi Lưu phủ tới nhà mình ở, nhưng hắn vẫn không chịu. Càng quan trọng là... hắn biết vợ chồng Tiêu Nguyệt đang kinh doanh một tửu quán có quy mô không nhỏ, hơn nữa loại kinh doanh này thường có thêm cửa sau chính là nấu rượu.

Hắn là siêu cấp tửu đồ, phẩm tửu sư đỉnh cấp, thân mang đầy văn hóa về rượu và những công nghệ ủ rượu cổ kim, xuyên việt về Đại Đường. Bằng trực giác, hắn mơ hồ cảm thấy chính mình xuyên việt tới Đại Đường không thể bỏ qua tài nghệ về rượu của mình. Có lẽ, con đường nhân sinh của hắn phải viết lên bằng rượu.

Ủ rượu mà sống, phẩm rượu làm vui, làm tửu đồ tiêu diêu tự tại ở thời Đại Đường thịnh thế này, như vậy cũng là một chuyện tốt.

Vị hôn phu của Tiêu Nguyệt tên là Vương Ba, xuất thân từ một nhà thương nhân phú hộ giàu có thành Lạc Dương. Tửu quán của Vương gia là do tổ tiên truyền xuống, bắt đầu kinh doanh từ năm Trinh Quán tới giờ đã được ba thế hệ.

Nếu không phải Tiêu gia mắc tội, bị suy tàn, chỉ sợ Vương Ba là con nhà thương nhân vĩnh viễn không có cơ hội cưới được thiên kim tiểu thư nhà Tể tướng đương triều. Tiêu mẫu nhìn trúng Vương Ba thành thật trung hậu, vương gia gia phong thuần phác, liền cắn răng gả con gái cho. Tiêu Nguyệt cũng không có gì lựa chọn đành phải nhận mệnh. Cái gọi là “khi sa sút, phượng hoàng chẳng bằng gà” đại khái chính là ý tứ này.

Sắc trời đã tối muộn, có thể bởi vì tửu quán không đất khách cho lắm, không còn tửu khách nào, cho nên tửu quán của Vương gia đã sớm đóng cửa. Đôi vợ chồng thân ái đang ngồi ăn tối, Vương Ba hạnh phúc nhìn người vợ xinh đẹp của mình, trong lòng tràn ngập niềm vui.

Đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Tiếp theo, con chó già nhà Vương Nhị hàng xóm sủa inh ỏi, chỉ nghe vợ của Vương Nhị mắng chửi rất thô tục:

- Súc sinh, cầm miệng ngay cho lão nương! Già rồi mà còn dê!

Tiêu Nguyệt cau mày mở cửa. Nàng vô cùng hài lòng với cuộc sống bình thường hiện giờ, duy nhất cảm thấy không thoải mái chính là nhà hàng xóm sát vách. Ông chồng cũng không tệ lắm, cộc lốc cả ngày chẳng nói được mấy câu, nhưng người đàn bà thì kinh khủng, chanh chua, đánh đá nổi tiếng với biệt danh “Lạc Dương mẫu sư” (sư tử cái Lạc Dương)

- Tử Trường?!

Nương theo ánh trăng, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của thanh niên ngoài cửa, Tiêu Nguyệt ngây người ngẩn ngơ, lập tức lệ trào đầy mắt:

- Duệ đệ của ta!

- Tỷ!

Tiêu Duệ ở ngoài cửa cũng xúc động dâng trào, vừa thấy Tiêu Nguyệt liền phát ra tình cảm từ trong tâm, không khỏi cũng có chút cảm động, bật thốt lên kêu một tiếng tỷ tỷ.

Tỷ đệ ôm nhau khóc rống. Đương nhiên, chủ yếu là Tiêu Nguyệt khóc, Tiêu Duệ thì như là đang an ủi Tiêu Nguyệt.

Đường nhân ăn mặc phóng khoáng không thua gì xã hội hiện đại, mặc rất là “đơn giản”, hơn nữa lại là mùa hè, thân hình đầy đặn của Tiêu Nguyệt mang theo mùi hương dịu nhẹ dính sát vào người hắn, nhất là đôi vú căng phồng ép vào ngực hắn, khiến hắn cảm nhận rõ được cả hai nụ hoa, chợt có chút cảm giác khác thường.

- Tử Trường đến đây, A Nguyệt... đừng khóc nữa, mau vào nhà đi.

Vương Ba chất phác cười.

.....

Ngoại viện của hậu viện Vương gia kỳ thực là một cái xưởng nhỏ ủ rượu. Trong viện, bên trái là một phòng sáng, cạnh phòng sáng là một khoảnh đất ủ rượu. Còn phía bên phải là nhà bếp và một ít công cụ nấu rượu, trên mặt đất còn chất đồng những dụng cụ nấu rượu và chum, đựng lương thực.

Trong không khí thoang thoảng hương rượu, Tiêu Duệ hít một hơi thật sâu, không khỏi thở dài: hương khí tán mà không ngưng, còn có chứa một tia khó ngửi. Điều này nói lên rằng công nghệ làm rượu của Vương gia tửu phường rất lạc hậu, rượu làm ra chỉ sợ là có độ cồn rất thấp, chưa nói tới cái gì là “rượu ngon”

Nghe nói huynh đệ nhà mình rốt cục ly khai Lưu phủ, chuẩn bị tự lập, Tiêu Nguyệt vui mừng không sao kể xiết. Nàng nhanh chóng thu dọn căn phòng sát vách để Tiêu Duệ vào ở. Mọi thứ đồ đạc bên trong đều rất đầy đủ, quét tước rất là sạch sẽ.

Hai vợ chồng Tiêu Nguyệt tươi cười bố trí cho Tiêu Duệ xong, chuẩn bị rời đi. Tiêu Duệ đứng dậy thì lễ thật sâu với Vương Ba:

- Tử Trường quấy rầy tỷ phụ quá!

Vương Ba thần nhiên khoát tay:

- Huynh đệ trong nhà nói vậy làm gì. Dù sao nhà chúng ta chỉ có hai vợ chồng, đệ cứ an tâm ở đây, ra sức học hành, năm sau thi cho tốt, không phụ lòng nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân.

- Tử Trường ghi nhớ lời tỷ phụ!

Tiêu Duệ lại thi lễ.

Tử Trường học được lễ phép như vậy từ khi nào? Tiêu Nguyệt nhớ rõ, Tiêu Duệ đúng là bởi vì xem thường thân phận Vương Ba nên rất ít khi đến nhà bọn họ. Nhưng hiện giờ thanh niên tươi cười, bình tĩnh, nho nhã, lễ độ đứng trước mặt lại chính là đệ đệ của mình.

Tiêu Nguyệt không kìm lòng nổi lại tuôn nước mắt, vừa mới ra khỏi cửa liền nhào đầu vào trong lòng Vương Ba nghẹn ngào, nức nở.

Vương Ba nhẹ nhàng vuốt bả vai Tiêu Nguyệt, dịu dàng nói

- A Nguyệt, đừng khóc. Tử Trường dường như lớn lên không còn giống trước kia nữa... Nàng yên tâm, ta sẽ đối xử với hắn như huynh đệ thân sinh của mình, chúng ta ăn thịt quyết không thể kêu huynh đệ ăn canh ... Chỉ cần huynh đệ không chịu thua kém, tương lai khoa cử đăng bảng, chắc chắn sẽ làm rạng rỡ tổ tông Tiêu gia... ..

Tiêu Nguyệt khóc một hồi, lúc này mới chậm rãi ngừng tiếng khóc, nhướn đôi mi đầm lệ vui mừng nhìn nam nhân dù không có nhiều tài năng nhưng luôn che chở cho mình, luôn vô cùng dịu dàng đối với mình. Lại ngắm lại đệ đệ của mình hình như có dấu hiệu lãng tử hồi đầu (hồi tâm thức tỉnh, ăn năn hối cải), nàng suýt nữa hạnh phúc tới mức muốn ngất.

- Đêm đã khuya, A Nguyệt, nghỉ tạm đi thôi.

Vương Ba kéo kéo vạt áo Tiêu Nguyệt .

Trên mặt Tiêu Nguyệt đỏ ửng, mặc dù đang trong bóng tối nhưng dường như vẫn rất bắt mắt.

- Ngốc ạ, đi nào!

Tiêu Nguyệt khẽ cười, lưu lại một làn hương thoang thoảng.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

8. Chương 8: Cải Tiến Cổ Phương

Tối nay, ánh trăng Lạc Dương rất đẹp, thật sự rất đẹp.

Tiêu Duệ ở trong phòng lặng lẽ nhìn bầu trời trong sáng đầy trăng sao, ngửi thấy hương rượu trong không khí, không khỏi cảm thấy ấm áp tận đáy lòng. Toàn bộ chăn nệm trong phòng đã được Tiêu Nguyệt thay mới toàn bộ, đồ đạc không dính chút bụi. Người tỷ tỷ cẩn thận này thậm chí còn mang tới cho hắn cả giấy, bút mực và một vài bộ sách. Hắn tới trễ như vậy mà đã có đầy đủ, chứng tỏ nàng đã chuẩn bị những thứ đó cho hắn từ lâu rồi.

Trong lúc nhất thời, tình cảm dịu dàng thấm thiết tràn ngập toàn thân hắn. Hắn liếc nhìn phòng ngủ đã tắt hết đèn của đôi vợ chồng Tiêu Nguyệt, khóe mắt hơi ươn ướt.

Kiếp trước, cha hắn mất sớm, hắn lớn lên với ông bà nội. Mẹ hắn tái giá, sau này sinh được một gái, tình cảm người mẹ liền cơ bản chuyển hết sang đứa con gái đó, đối với hắn chỉ còn là đưa tiền sinh hoạt phí và đóng học phí đúng hạn mà thôi. Nguyên nhân chính là vì kiếp trước không cảm nhận được tình thân ái ấm áp của gia đình, giờ xuyên viết tới Đại Đường, có một tỷ tỷ dịu dàng săn sóc như vậy, khiến trái tim hắn thực sự rung động.

Hắn thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đi đã vào nhà. Ngay khi vừa đóng cửa, trong lòng hắn đã hoàn toàn tiếp nhận người tỷ tỷ Tiêu Nguyệt này. Từ hôm nay trở đi, Tiêu Nguyệt đã chính thức là người tỷ tỷ máu mủ chí thân, vĩnh viễn không từ bỏ của hắn.

Tuy rằng toàn thành Lạc Dương đã tối om nhưng kỳ thực sắc trời vẫn còn sớm. Theo Tiêu Duệ đoán, lúc này mới chỉ khoảng 9 giờ tối.

Hắn không quen ngủ sớm như vậy, liền khêu đèn đọc sách, tiện tay viết vài chữ. Viết xong, hắn tự nhìn xem lại, thấy dường như cũng không tệ lắm. Ở kiếp trước, hắn cũng có đọc lướt qua nghệ thuật thi họa truyền thống, trong đó cũng có cả viết bằng bút lông. Chẳng qua hắn biết rõ, ở xã hội hiện đại thì hắn còn có thể mua may một chút chữ trong xã hội cổ đại chuyên lấy bút lông thư pháp làm chính thì tốt nhất là không nên bêu xấu.

Điểm này đúng là tự mình hiểu mình thôi.

Suy nghĩ một hồi, hắn chuyển tinh lực sang vấn đề ủ rượu. Ở Đại Đường, hắn phải sinh tồn, lợi dụng “thiên phú” về văn hóa uống rượu và ủ rượu cũng là chuyện hợp với lẽ thường. Về phần Tiêu Nguyệt kỳ vọng khoa cử, tên đề bằng vàng, chức vị làm rạng rỡ tổ tông, hắn không thể nào cảm thấy hứng thú. Ít nhất, bây giờ còn không có gì hứng thú.

Có lẽ là bởi vì xuyên việt nên những “trí nhớ” trong đầu óc hắn không ngờ lại trở nên vô cùng rõ ràng. Tiêu Duệ ngạc nhiên phát hiện, bất cứ thứ gì đã đọc trước đây, giờ chỉ cần “hồi tưởng” lại một chút, lập tức chúng đều hiện rõ trong đầu như đang xem computer vậy.

Hắn cúi xuống viết luôn vài vài phương thức ủ rượu cổ truyền ghi trong “Tề dân yếu thuật” và “Bắc Sơn tửu kinh”, cân nhắc nên tiến hành cải tiến như thế nào để rượu mình làm ra “bạch lý thấu hồng, dữ chúng bất đồng” (trong trắng có hồng, không giống người thường).

Thời đại này, sở dĩ rượu có độ cồn không cao, là bởi vì vẫn không có kỹ thuật chưng cất rượu, rượu ủ ra chỉ có thể đạt từ 10% tới 18%. Tiêu Duệ nhớ rõ đã xem một quyển sách cổ, từ thời nhà Tùy đã có cổ nhân từng muốn dùng rượu để ủ tiếp, hy vọng đạt được độ rượu cao hơn nhưng không thành. Điều này bởi vì cồn là do vi khuẩn men rượu (nấm men, con men) lên men đường mà thành, một số nấm men có tác dụng ức chế nhất định, khi độ cồn đạt tới khoảng 10% thì nấm men liền ngừng sinh sản, quá trình lên men cũng

chậm lại. Cho dù là dùng nhiều con men tới đâu thì độ cồn cũng không thể quá 18%, cho nên dù có dùng rượu để lên men lần thứ hai cũng không tăng độ rượu lên được bao nhiêu.

Nhưng Đường nhân không làm được, không có nghĩa là Tiêu Duệ không làm được. Hắn tuyệt đối tin tưởng và nắm chắc, có thể dùng kỹ thuật chưng cất để tinh luyện ra rượu trắng có độ cồn rất cao.

Có điều, nếu chỉ độ rượu cao vẫn là không đủ, còn rất nhiều phương diện cần “đồng thời cải tiến” như vị, hương khí, nồng độ... mới có thể thành công ngay lần đầu tiên tung ra thị trường ở thời đại này, đổi lấy cuộc sống hạnh phúc và tài phú mà Tiêu Duệ hằng hy vọng.

Hắn nhớ lại bia của kiếp trước. Công nghệ ủ phức tạp của bia có lẽ không thực tế ở Đại Đường này, nhưng liệu có thể mượn một ít công nghệ ủ bia không nhỉ? Ví dụ như dùng lúa mạch thay thế tiểu mạch, cao lương của loại rượu truyền thống, sau đó còn thêm một ít hoa bia (1) và quả cầu kỷ (2)...

Lúa mạch được trồng ở Trung Quốc đã có hơn 5000 năm lịch sử, loại nguyên liệu này hẳn là không khó tìm, còn về cây hoa bia, trong “Bản thảo Cương mục” gọi là Xà Ma Hoa, là một loại thực vật thân cỏ sống lâu năm, cỏ nhân vẫn dùng làm dược liệu, hẳn là cũng không có vấn đề gì.

.....

Cải tiến một công thức xong, Tiêu Duệ cười dài nhìn lại, tràn đầy tin tưởng vào tương lai của mình.

Tùy tiện giở mấy quyển sách, Tiêu Duệ phát hiện một quyển “Đại Đường Đại Từ Ân tự Tam Tạng pháp sư truyện”. Xem chữ ký thì thấy do đệ tử của pháp sư Huyền Trang là Tuệ Lập và Ngạn Tông viết, hoàn thành vào cuối năm Trinh Quán. Quyển sách này còn “huyền bí” hơn nhiều so với “Đại Đường Tây Du Ký” mà mình biết, không ngờ cũng mang một ít sắc thái “huyền ảo”, khuếch đại, bịa đặt một số “truyền thuyết” trên đường đi của Huyền Trang.

Tuy nhiên, loại “tiểu thuyết thần thoại” vỡ lòng này trong mắt một kẻ xuyên việt như Tiêu Duệ thì quả thực là quá nhạt, kém quá xa so với Tây Du Ký do Ngô Thừa Ân viết. Nghĩ tới đây, hắn liền hưng phấn lấy bút ra viết chính tả “Tây Du Ký”, tiện thể vừa là luyện chữ, vừa là tiêu khiển.

Ở kiếp trước, hắn đã đọc “Tây Du Ký” không biết mấy trăm lần, hiện giờ viết chính tả đúng là ngựa quen đường cũ. Đường nhiên, nếu không phải bởi vì có trí nhớ thần kỳ sau khi xuyên việt, trí nhớ của hắn dù có tốt tới đâu cũng không thể viết lại chính xác tới từng chữ như thế này.

Tiêu Duệ chậm rãi nhẹ ngâm khúc dạo đầu của Tây Du Ký, đọc lướt qua hồi một “Khí thiêng kết tụ sinh khi đá.

Tâm thành tu niệm đạo nhân gian” mà mình vừa viết ra, cảm thấy hơi mệt mỏi và buồn ngủ, liền đặt giấy bút xuống, nằm vào giường nhớ lại lúc Tôn hầu tử vào Thủy Liêm động xưng vương, rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Vương Ba thức dậy, mang theo một vài tiểu nhị bắt đầu ủ rượu. Còn Tiêu Nguyệt thấy cửa phòng đệ đệ vẫn đóng chặt liền đẩy cửa ra, thấy Tiêu Duệ vẫn đang ngủ say liền không nhẫn tâm đánh thức hắn dậy. Đang định đi ra, nàng bỗng thấy trên bàn có một đồng lộn xộn, sách vở mở lung tung.

Tiêu Nguyệt vừa thấy liền không khỏi nhấp nháy mắt vui sướng: hóa ra tối qua đệ đệ khêu đèn đêm đọc sách...

Nàng thuận tay thu dọn đồng sách vở lộn xộn, lại thấy bốn chữ lớn “Tây Du Truyền Kỳ”, viết theo thể thức chữ gậy. Tiêu Nguyệt xuất thân con nhà quan lại, cũng là người hiểu biết chữ nghĩa, nhìn thấy chữ này thì vô cùng mừng rỡ.

“Ông Trời ơi! Tử Trường nhà ta thực sự tốt quá!” Tiêu Nguyệt quay đầu nhìn Tiêu Duệ vẫn đang say ngủ, lại một lần nữa kích động rơi lệ.

1. Hoa bia, hoa hublon

2. Cầu kỷ: một vị thuốc bổ nhưng trong dân gian vẫn thường dùng trong bữa ăn. Lá dùng để nấu canh, hoa để pha trà, quả để ngâm rượu.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

9. Chương 9: Cuồng Trương Nhan Cân (1)

Tiêu Duệ tỉnh dậy, thoải mái duỗi hai chân, ngáp một cái.

Vừa mở mắt ra đã thấy Tiêu Nguyệt mang một chậu nước rửa mặt đến, trên bàn cũng đã có hai đĩa đồ ăn sáng, một bát cháo, một cái bánh bao chiên.

- Tử Trường, dậy rửa mặt rồi ăn sáng đi.

Tiêu Nguyệt đưa khăn ấm cho hắn.

- Tỷ!

Tiêu Duệ cảm thấy ấm áp dào dạt trong lòng, vội vàng dậy nhận lấy chiếc khăn.

.....

Mất hơn nửa ngày mới có thể mặc chỉnh tề được bộ quần áo rườm rà này của Đường nhân, Tiêu Duệ ra khỏi phòng ngủ, thấy hậu viện rất tĩnh lặng liền liếc quanh một cái, thấy tỷ tỷ như đang vội vàng với đồng công việc may vá không bao giờ hết của mình, tỷ phu thì bận rộn ở tửu quán, trong toàn viện chỉ còn lại mỗi mình là một kẻ rảnh rỗi. Hắn cười khổ một tiếng, lững thững bước ra khỏi cổng Vương gia.

Tùy ý rong chơi trên đường lớn nhộn nhịp, chân bước thoải mái nhẹ nhàng, ánh dương quang tươi sáng chiếu xuống khắp nơi, chỗ thì ngói xanh tường hồng, nơi thì mái cong đột ngột, chỗ lại cờ xí tung bay, biển hiệu cao cao... ngựa xe như nước, người đi tấp nập. Những khuôn mặt tươi cười của mọi người xung quanh cho thấy đời sống khá no ấm của thời thịnh thế Đại Đường này.

“Nếu hỏi cổ kim hưng phế sự, mời quân nhìn tới Lạc Dương thành”. Mấy ngàn năm lịch sử thoáng hiện lên trong đầu, vậy mà giờ đây cảnh tượng của thành Lạc Dương lại chính là đây. Thấy cảnh tượng ồn ào náo nhiệt khắp nơi, Tiêu Duệ hiểu rõ sự phồn hoa của Lạc Dương thời thịnh Đường, trong lòng thoáng vui vẻ, rồi lại thở dài: Lạc Dương là một thành thị nổi tiếng thế giới lúc đó, là điểm cuối phía đông của con đường tơ lụa, là thủ đô có thời gian xây dựng lâu nhất trong lịch sử Trung Quốc. Nhưng tòa thành nổi tiếng này cũng đã vô số lần trở thành chiến trường giao tranh của các đội quân, những cung điện to lớn phồn hoa trong nội thành đã mấy lần hư hỏng rồi lại mấy lần phồn thịnh.

Giờ khắc này, cũng chỉ có hắn là một kẻ xa lạ xuyên việt từ ngàn năm tới đây mới có thể có được cảm xúc trái ngược như vậy, như si như mộng, như đi vào cõi thần tiên.

Bất kể là trong thành ngựa xe như nước phố xá sầm uất, hay là trang viên cao sơn lưu thủy ngoài thành, đều mang theo thần thái như trong mộng mị, mang theo dư hương của những thi nhân, mang theo những tràng cười vui vẻ của những tửu khách. Cố đô Lạc Dương này đã được những thi nhân viết vào trong thơ, viết nên những tình cảm mãnh liệt, đưa vào trong những vô rượu hoặc trong những chiếc rượu, hoặc uống rượu một mình, hoặc tụ hội, hoặc lãng du.

“Nhất thành phồn hoa bán thành yên, đa thiếu thế nhân tú lý tiên.”

(Dịch nghĩa:

Cả thành phồn hoa, nửa thành như mây khói, khiến cho người ta ít nhiều như đang say trong giấc mơ)

Đây chính là hương vị của thành Lạc Dương.

Tiêu Duệ tùy ý đi vào một tửu quán bên đường, uống mấy hớp rượu nhạt, ăn một suất thịt bò kho thơm mà người Lạc Dương chẳng mấy khi ăn, im lặng quỳ bên bàn rượu, lắng nghe những tửu khách cười đùa mang chút dâm dăng phố phường, rồi những giọng ca rất khó chịu của những ca cơ hạ đẳng, đôi mắt nhìn những người đi đường qua cửa quán.

Tâm tình dần dần trầm tĩnh lại, ở nơi xa lạ mà lại quen thuộc của Lạc Dương hơn ngàn năm trước này, trong một tửu quán nhỏ không biết tên, kẻ xuyên việt Tiêu Duệ rốt cuộc cũng hoàn thành quá trình “chuyển biến tâm lý xuyên việt”. Hắn hiểu rõ, hắn bắt đầu dĩ, hắn hưng phấn, nhưng mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, hắn đã trở thành một người dân Đại Đường từ đầu tới chân, không khác gì những tửu khách thô lỗ trong tửu quán này hay những người đang đi lại ngoài đường kia.

Ra khỏi tửu quán, mắt say lơ dờ mông lung nhìn thành quách, một vài con chim sẻ đàn độn không kìm nổi giật mình vút lên khỏi mặt đường. Gió cuốn mây bay, khói bụi ồn ào, sóng gợn lăn tăn, những gương mặt kiều mị tươi tắn của mỹ nữ đứng ở cửa quán, càng khiến Lạc Dương Đại Đường như mơ như mộng trong mắt kẻ đang chuyển choáng men say là Tiêu Duệ.

Không biết tới lúc nào, hắn chợt đi tới một con hẻm tĩnh lặng. Thoáng giật mình, hắn không khỏi cười khổ một tiếng, quay đầu đang định trở về đã thấy cửa chính một tòa nhà bên cạnh mở ra, một lão già đang kêu réo hai người đi ra khỏi cửa. Vừa quay đầu lại, lão già nhìn thấy Tiêu Duệ.

- Tử Trường lão đệ? Đi đâu vậy?

Mạnh Sưởng kinh ngạc hô

- Vì sao đi qua nhà mỗ mà không vào?

Tiêu Duệ cũng ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn khuôn mặt vốn phi thường cao ngạo giờ lại tràn ngập thân thiết của Mạnh Sưởng. Hắn mỉm cười:

- A, đây là quý phủ của lão Mạnh? Ta đang đi dạo, tâm như đi vào cõi thần tiên, không ngờ lại tới trước cửa nhà lão, thật sự là xấu hổ xấu hổ.

- Nếu đến đây rồi thì đừng đi nữa.

Mạnh Sưởng và Tiêu Duệ mới gặp mà như đã quen thân. Lão đã mơ hồ coi thiếu niên Tiêu Duệ, một “đồng đạo” hiếm có là tri âm của mình.

- Lão phu mở cửa định đón hai vị quý nhân, vừa lúc Tử Trường lão đệ ở đây, chúng ta cùng nhau gặp mặt một phen, chẳng phải là rất tốt sao?

... ..

... ..

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến. Người đầu tiên xuống xe là một nam tử trung niên vẻ mặt phóng đãng, mặc áo đỏ. Càng quái dị chính là, rõ ràng hắn mặc liên bào, bên hông lại cổ tình buộc một cái đai ngọc. Nam tử trung niên xuống xong, trên xe lại xuống thêm một thanh niên cao gầy, khoảng 20 tuổi, khuôn mặt mặc dù không quá tuấn tú nhưng mang một khí thế thanh tú tự nhiên.

Mạnh Sưởng tiến về phía trước, vòng tay nói:

- Hai vị quý nhân có thể quang lâm nhà hèn của Mạnh mỗ, quả thực vẻ vang cho Mạnh gia.

Nam tử trung niên mặc áo đỏ cười ha ha, đắm nhẹ cho Mạnh Sưởng một quả:

- Lão Mạnh, cố nhân gặp lại, cái gì quý nhân với cả quý nhân? Chỉ là một tiểu quan, nói cái gì mà vẻ vang thế? Nói những lời này, Quý Minh ta phạt lão hai vò rượu!

Thanh niên bên cạnh cũng chấp tay thi lễ:

- Mạnh lão khách khí rồi. Mạnh lão mặc dù ở xa xôi nhưng tài danh đã lan xa khắp chốn, toàn bộ Lạc Dương đều biết, sao lại tự coi nhẹ bản thân như vậy. Hôm nay theo Quý Minh đến xin Mạnh lão mấy chén Ngọc Hồ Xuân! Làm phiền quá!

Ba người hàn huyên, hoàn toàn không chú ý tới thiếu niên đứng ở phía Mạnh Sưởng đã “vặn vẹo” tới mức sắp biến hình. Nếu cẩn thận nhìn kỹ, có thể thấy rõ trên khuôn mặt trắng trẻo của hắn đang khế co giắt: Ta ghét, không ngờ lại gặp danh nhân ở đây.

Thảo thánh Trương Húc, lừng lẫy nổi danh đại thư pháp, không chỉ có lừng danh Đại Đường mà còn nổi tiếng cả đời sau. Nghe nói thái độ làm người phóng khoáng không gò bó, rộng rãi hơn người, tài hoa hơn người, học thức uyên bác, thường uống rượu say mềm, liền ăn nói ngông cuồng, sau đó hạ bút thành thơ, thậm chí nhúng tóc vào mực để viết, có danh xưng “Trương điên”. Sau này hậu nhân kế thừa và phát triển bút pháp này, cũng gọi là lối viết thảo, còn gọi là “Điên Trương Túy Tố”

Còn vị Nhan Chân Khanh này không chỉ nổi danh là thư pháp gia, mà còn là một người ái quốc vĩ đại. Ông ta sáng lập ra “thể chữ Nhan”, được xưng là “Khải thư tứ đại gia” cùng với “thể chữ Khải” của Triệu Mạnh Phủ, Liễu Công Quyền, Âu Dương Tuân, cũng được xưng “Nhan cân liễu cốt” cùng với Liễu Công Quyền. Năm Thiên Bảo thứ mười bốn, An Lộc Sơn phát động phản loạn, ông liên lạc với anh họ là Nhan Cảo Khanh khởi binh chống cự, mười bảy quận phụ cận cùng theo, được tôn làm minh chủ hợp binh 20 vạn, khiến An Lộc Sơn không dám vội vàng tấn công Đồng Quan. Năm đầu tiên Đức tông Hưng Nguyên hoài tây Tiết độ sứ Lý Hi Liệt phản loạn, gian tướng Lô Kỷ nhân cơ hội mượn tay Lý Hi Liệt giết hại ông, phái ông đi tới khuyến dụ, bị tay Lý Hi Liệt giết chết. Nghe tin Nhan Chân Khanh bị hại, ba quân tướng sĩ đều khóc ròng thất thanh.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

10. Chương 10: Cuồng Trương Nhan Cân (2)

Như thể nhận thấy ánh mắt gần như cuồng nhiệt của Tiêu Duệ, Nhan Chân Khanh có chút không thoải mái vận sườn, đảo mắt nhìn qua, thấy một thiếu niên diện mạo tuấn mỹ, mặc áo xanh đang nhếch miệng cười khê, nhìn chằm chằm vào mình bằng ánh mắt “ẩn tình”, không khỏi nhượng mảy.

Trương Húc khoát tay áo, đỉnh đạc hỏi:

- Lão Mạnh, thiếu niên này là người phương nào?

Mạnh Sưởng ha ha cười, vừa muốn giới thiệu tên Tiêu Duệ chợt như nghĩ ra điều gì, không khỏi thần nhiên nói

- Đây là Tiêu công tử, một người bạn vong niên của ta, rất hiểu biết về tửu đạo. Hôm nay may mắn gặp dịp vậy cứ cùng nhau tụ họp đi... Tử Trường, hai vị này là Trương Húc Trương Quý Minh, Nhan Chân Khanh Nhan Thanh Thần!

Trương Húc ở Trường An chỉ là một Kim Ngô Trưởng Sử nho nhỏ, lần này cùng một quý nhân của Trường An quay về Lạc Dương. Hấn và Mạnh Sưởng vốn là bạn cũ, lại tham luyến Ngọc Hồ Xuân, liền kéo bạn quý là Nhan Chân Khanh đến phủ của Mạnh Sưởng. Đến thăm là giả, uống rượu mới là mục đích. Nhan Chân Khanh năm trước mới thi đỗ Giáp Khoa, là một tiểu quan thất phẩm ở Giám Sát Viện.

Lúc này, Tiêu Duệ đã phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt dần dần khôi phục bình tĩnh thông dong, cũng không để ý tới lời giới thiệu “hoàn hảo tráng” của Mạnh Sưởng, tiến lên chào:

- Xin chào hai vị đại nhân!

- Miễn đi.

Trương Húc khoát tay áo.

Nhan Chân Khanh cũng không để hấn ở trong lòng, chỉ nghĩ rằng hấn là một hậu bối của Mạnh Sưởng mà thôi, thần nhiên cười coi như đáp lễ.

...

...

Mạnh Sưởng không hổ là một kỳ nhân dị nhân ẩn giữa phố phường, căn phòng khách nhỏ của lão được bố trí thanh nhã, u tĩnh, tràn đầy phong độ của người trí thức. Một cái giá sách với những ô vuông khắc hoa

dựng trước mặt, trên đó đầy các bộ sách. Hai cái bình hoa gốm rất lớn đặt ở góc tường, bốn cái bàn xếp hình chữ phẩm, trên mấy cái ghế màu xanh nhạt là những tấm nệm lông dê rất dày.

Bốn người sắp xếp ngồi xuống, thị nữ Mạnh gia bưng vò rượu tới, có mâm chuyên dụng, bầu rượu và chén uống rượu tinh mỹ, lại có cả thức ăn đơn giản và trái cây điểm tâm.

Đường nhân có yêu cầu rất cao đối với dụng cụ uống rượu, Mạnh Sưởng đương nhiên lại càng như thế. Khi thị nữ mang lên bầu rượu có miệng ánh kim, bát bạc có viền kim hoa, Nhan Chân Khanh không khỏi tán thưởng:

- Mạnh lão không hổ là ẩn sĩ tửu đạo, những dụng cụ uống rượu tao nhã thế này đủ khiến người ta phải thán phục.

Trương Húc mặc kệ đồng đồ đó, lập tức nói thị nữ đưa luôn bốn bình Ngọc Hồ Xuân, tự uống luôn một bát.

Tiêu Duệ cũng cả kinh, thời đại này vàng bạc phi thường quý trọng, đa phần quý tộc mới có. Nếu những bát rượu bằng bạc này xuất hiện ở nhà vương hầu thì không có gì là kỳ quái, nhưng giờ lại ở trong nhà một người nấu rượu dân gian, coi như một điều lạ hiếm có – ít nhất thuyết minh rằng, để đặt mua những đồ dùng uống rượu này, Mạnh Sưởng đã hao mất không ít tiền tài.

Mạnh Sưởng bưng bát bạc, cười dài nói

- Quý Minh, Thanh Thần, đây là một bộ đồ uống rượu quý báu của mõ. Nếu không phải là hai vị quý nhân tới thăm, mõ đã không cam lòng lấy ra dùng đâu. Mời, cạn chén!

Uống xong, Trương Húc mừng như điên nói

- Lão Mạnh, Ngọc Hồ Xuân này có vị càng kéo dài, cũng nặng hơn vài phần, mạnh hơn không ít so với trước kia. Đạo ủ rượu của lão hẳn là tiến bộ không ít.

Mạnh Sưởng liếc Tiêu Duệ, thở dài một tiếng

- Nhị vị, Ngọc Hồ Xuân do mõ tự làm ra tới nay vẫn tự xưng là có thể so sánh với rượu ngon trên khắp thế gian, nhưng được Tử Trường lão đệ chỉ bảo một phen, mõ mới biết cả đời mình đúng là đã quá tự cao tự đại, chút kỹ thuật ủ rượu đó quả thật chẳng là cái gì cả! Hổ thẹn hổ thẹn! Quý Minh, mấy hôm nữa người lại tới, mõ làm rượu dựa theo biện pháp Tử Trường nói sẽ có hương vị càng đậm đà hơn.

Trương Húc kinh ngạc, lúc này mới thật sự liếc mắt đánh giá Tiêu Duệ

- Người thiếu niên này cũng biết ủ rượu sao?

Tiêu Duệ chấp tay

- Có chút hứng thú, cũng biết một phần.

Nhan Chân Khanh nhìn Tiêu Duệ chăm chú, thản nhiên nói:

- Tiêu công tử còn trẻ như vậy không ngờ cũng là người trong tửu đạo.

Mạnh Sưởng nhớ tới tài nghệ văn hương thức tửu và hiểu biết về văn hóa uống rượu cùng những quy tắc ủ rượu như trong lòng bàn tay của Tiêu Duệ, không khỏi hưng phấn lên

- Hai vị ngàn vạn lần chớ coi thường Tử Trường, công phu phẩm rượu và thuật ủ rượu của hắn còn hơn xa Mõ mõ, mõ tự cảm thấy mặc cảm.

Lời này khiến cả Trương Húc và Nhan Chân Khanh lắp bắp kinh hãi, nhất là Trương Húc. Thái độ làm người của hắn tuy rằng phóng đảng tiêu sái nhưng lại cao ngạo tới tận xương tủy. Mạnh Sưởng vừa vặn cũng là người như vậy, luôn hướng tới sự thanh cao, kiêu ngạo, vậy mà giờ lại tôn sùng một hậu bối như vậy, không nề hà vai vế mà vẫn kết giao, quả thực là một chuyện lạ.

Trương Húc xem xét Tiêu Duệ, thấy trên mặt thiếu niên này có một khí thế ngạo nghễ không mừng cũng không lo, thản nhiên ngồi đó, chỉ nhẹ nhàng xoay chiếc bát bạc, ngấm chất rượu mát lạnh trong bát. Trương Húc cười lớn, khẽ giơ hai tay nói:

- Một thiếu niên tốt. Đến đây, người và ta uống với nhau một chén!

Cứ thế nói chuyện, rượu đã qua ba tuần. Kỳ thật, phần nhiều là ba người Mạnh Sưởng nói chuyện với nhau, Tiêu Duệ chỉ ở một bên nghiêng tai lắng nghe, làm quần chúng lặng lẽ. Hẳn quả thực vẫn chưa quen kiểu tụ họp uống rượu của Đường nhân này.

Một vò rượu vào bụng, Trương Húc cảm giác say say, tính tình phóng đãng hoàn toàn lộ ra, ngồi xếp bằng dựa lưng vào bàn, dùng ngón tay gõ lên chiếc bát bạc tinh mỹ, ầm ĩ hát vang:

- Ấn ản phi ngân cách Ngọc Hồ, Lạc Dương thành lý bác dương cư. Đào hoa lưu thủy xuân khứ dã, nhân gian tiên nhượng hà xử tầm?

- Thơ hay!

Nhan Chân Khanh gõ nhịp khen.

Trương Húc cười ha ha, phất tay áo

- Người lấy rượu nhập thơ đương thời trừ Lý Thái Bạch chỉ có mình ta. Mà lấy rượu nhập đạo thì chỉ có một mình lão Mạnh. Nhìn văn nhân tao khách của thế nhân chỉ giả bộ chèn thỏa thuê, mấy ai biết được ba vị đặc biệt của rượu chứ!

Đang nói chuyện, Trương Húc đột nhiên biến đổi sắc mặt, từ phóng đãng trở nên ngưng trọng khác thường, cúi mình thi lễ thật sâu với Mạnh Sưởng:

- Lão Mạnh bác học đa tài, bụng có càn khôn, vậy mà ngày ngày lưu luyến trong tửu phường này để ủ rượu, chẳng phải là phụ mất tài hoa đầy bụng này sao? Quý Minh cố ý tiến cử lão Mạnh với một vị quý nhân đương triều, không biết ý của lão thế nào?

Mạnh Sưởng ngạc nhiên, Trương Húc đột nhiên nói chuyện nghiêm trang như vậy khiến lão thật sự có chút không thích ứng. Một lát sau, lão mới đứng dậy đáp lễ:

- Mỗ tạ ơn hậu ý của Quý Minh, nhưng cả đời này mỗ vô tình với công danh, chỉ nguyện ý trong chơi trong tửu đạo, làm một phú ông tự do tự tại, vừa đọc thơ, vừa phẩm rượu, chỉ có làm quan là không thể!

Trương Húc thở dài một tiếng, chán nản ngồi trở lại bàn. Hẳn rất hiểu biết tính tình Mạnh Sưởng, biết lão không chịu làm quan là không muốn xu nịnh người khác, ghét bỏ quan trường quá mức vẫn đục.

Nhan Chân Khanh cười khỏ một tiếng, cũng khuyên một câu

- Mạnh lão đại tài, không nên đáp triều đình thật sự là rất đáng tiếc.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

11. Chương 11: Cường Trương Nhan Cận (3)

Mạnh Sưởng lạnh nhạt cười, quay đầu lại liếc Tiêu Duệ một cái, thấy Tiêu Duệ thần sắc thản nhiên, giống như là mặt nước tĩnh lặng, gió thổi qua gợn lên một tia sóng, cao giọng nói:

- Hảo ý của hai vị, mỗ tâm lĩnh. Mỗ tuyệt không có ý xuất thế, nhưng thật ra Tử Trường lão đệ tuổi còn trẻ, cũng xuất thân nhà quan lại, không nên như lão phu sa vào trong rượu, nên đọc thêm nhiều kinh thư, tới Trường An dự thi.

Không biết vì cái gì, Mạnh Sưởng và Tiêu Duệ quen biết thời gian rất ngắn, nhưng cảm giác rất thân, dường như tri kỷ nhiều năm. Mạnh Sưởng không chỉ có thưởng thức thiếu niên này, còn không che dấu sự quan tâm tới hắn. Mạnh Sưởng dù sao tuổi đã cao, kiến thức quá nhiều mưa gió tang thương của thế gian, biết Tiêu Duệ và chính mình bất đồng, nếu muốn có thành tựu phải đi trên con đường làm quan. Cho nên, lão hôm nay mới có lời khuyên này.

Tiêu Duệ gặp ánh mắt sáng quắc của Mạnh Sưởng, trong mắt có rõ ràng có ý trân trọng, quan tâm, không khỏi cảm thấy ấm áp. Hắn ngẩn ngơ chén bạc uống một ngụm, cười khẽ

- ta mặc dù còn trẻ, nhưng cũng không hứng thú với quyền thế.

Nhan Chân Khanh bên cạnh nghe Mạnh Sưởng nói Tiêu Duệ cũng là con nhà quan, không khỏi cười hỏi

- Không biết tôn tính đại danh của Tiêu công tử là gì?

Tiêu Duệ cảm thấy bất ngờ, nhưng vẫn chấp tay nói thẳng:

- Nhan đại nhân, tại hạ Tiêu Duệ!

- Tiêu Duệ? Con trai của Lưu thừa tướng?

Nhan Chân Khanh kinh ngạc, sắc mặt không khỏi có một tia khinh thường, tuy rằng rất khó nhận biết, nhưng vẫn lọt vào trong mắt Tiêu Duệ. Tiêu Duệ thâm thở dài, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Nhan Chân Khanh, trên mặt không hề có vẻ xấu hổ.

Trương Húc và Nhan Chân Khanh tuy là quan lại trên kinh, nhưng từ lâu đã nghe tiếng trong phủ Lưu U Cầu có một đứa con không nghề nghiệp, học vấn, chỉ biết ăn chơi, thanh danh rất xấu. Đương nhiên, đại danh ăn chơi của Tiêu Duệ, sợ là trong triều đình Đại Đường không mấy người không biết. Dù sao, phụ thân hắn là Tiêu Chí Trung, nhạc phụ tương lai lại là Lưu U Cầu.

Nhan Chân Khanh thái độ làm người đoan chính, hiếu học, thủ lễ, tính tình cương nghị, trong đời coi thường nhất những tên ăn chơi, vô sĩ như Tiêu Duệ. Mặc dù thiếu niên trước mắt khí chất không tầm thường, nhưng khi biết hắn là Tiêu Duệ, thần sắc lập tức lạnh vài phần, quay đầu đi, không liếc nửa cái, ngậm lặc đầu:

- Khó trách không cầu tiến, không ngờ lại là tay ăn chơi kia!

Trương Húc thần sắc không thay đổi. Hắn cũng biết thanh danh Tiêu Duệ không tốt, nhưng thái độ làm người của hắn rất khác, thiếu niên trước mắt thần sắc thông dong, trả lời tự nhiên, còn pha vài phần hảo cảm. Mặc dù cảm thấy có chút thất vọng, nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài.

Mạnh Sưởng thâm thở dài, đây là dụng ý mà lão cố tình lảng tránh nói về thân thể Tiêu Duệ. Trong thâm tâm, lão tuyệt không tin Tiêu Duệ chịu như vậy, nhưng miệng nói xối vàng, một mình lão coi trọng hắn thì có lợi ích gì cơ chứ? Lão khẽ oán hận nói:

- Tử Trường lão đệ, Tử Trường lão đệ, đệ thế nào lại làm cho thanh danh trở nên như vậy?

Nhan Chân Khanh phản ứng như vậy cũng là thường tình.

Người ta là quan viên, thanh danh rất cao, như thế nào có thể chấp nhận tay ăn chơi này? Tiêu Duệ hiểu rõ, nhưng trong lòng lại nổi lên vài phần khúc mắc đối với Nhan Chân Khanh. Danh sĩ Đại Đường cũng chỉ như thế mà thôi, ánh mắt nông cạn, phạm phu tục tử. Tuy nhiên, điều này càng khiến hắn thêm thanh tĩnh, chính mình phải nhanh chóng rửa sạch thanh danh, nếu không, bản thân nửa bước cũng khó đi tại Đại Đường này.

Mạnh Sưởng cười lớn vài tiếng, giảng hòa nói

- Tử Trường lão đệ cũng rất có tài học, sao không đọc vài câu thơ phú cùng Quý Minh?

Tiêu Duệ ảm đạm cười, gặp bộ dáng khinh thường của Nhan Chân Khanh, khuôn mặt đầy nghi hoặc, phỏng đoán của Trương Húc, không khỏi chán nản, mất đi hứng thú gặp mặt với vị danh nhân Đại Đường này. Thơ, không phải không thể làm, hơn nữa hắn còn có tích lũy tinh túy của ngàn năm văn hóa, ngâm thơ còn không phải hạ bút thành văn sao?

Thoạt nhìn hắn có vẻ tính tình đậm bạc, kỳ thật trong bụng cũng là người ngông nghênh, mặc dù người khác trào phúng “tiền thân” của hắn (BTV: cũng chính là Tiêu Duệ chính gốc), nhưng hắn không thể chấp nhận. Hơn nữa, thật sự không muốn “tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục” để lấy lòng người khác, hắn lặc đầu:

- Lão Mạnh, ngâm thơ xin miễn, hôm nay tửu hứng đã cạn, ta xin cáo lui!

Dứt lời, hắn không nhìn hai người Trương Húc, đứng dậy quay đầu bước đi.

Nhan Chân Khanh nhếch miệng cười khẩy, thấy hần hành động vô lễ, sự phản cảm đối với Tiêu Duệ cũng nặng thêm vài phần.

Mạnh Sưởng thở dài một tiếng, muốn can trở nhưng không biết nói gì, đành mặc kệ hần rời đi.

Trong mắt Trương Húc lóe ra thần sắc kỳ lạ, ngồi tại chỗ cười nói:

- Người có tự trọng, sao không quý trọng danh dự.

Tiêu Duệ dừng lại một chút, chậm rãi xoay người lại, thần thái có chút kích động, cực kỳ lãnh đạm, chậm rãi nói

- Hư danh đối với ta như mây bay, thời gian như nước chảy không thể lấy lại, chuyện cũ như hoa rơi không thể truy. Hai vị quý nhân, non cao không đổi nước biếc chảy dài, giờ xin tạm biệt.

- Thời gian như nước chảy không thể ngăn, chuyện cũ như hoa rơi không thể truy

Trương Húc trầm ngâm, mắt nhìn Tiêu Duệ nghênh ngang ra đi, vừa muốn nói gì, đã thấy Mạnh Sưởng đứng dậy cáo tội với hai người rồi vội vàng đuổi theo.

Trương Húc đột nhiên vỗ đùi, khiến Nhan Chân Khanh giật mình.

- Khanh lão đệ, nhìn thần sắc thông dong của hần, vẻ mặt, khí chất, dường như tay ăn chơi của phủ Thừa tướng này không phải quá đáng như lời đồn

Trương Húc uống một chén rượu lớn tiếng nói.

Nhan Chân Khanh lạnh nhạt cười

- Một tiểu tử phóng đảng mà thôi, đáng để Quý Minh tiên sinh coi trọng như thế sao? Hần có liên can gì đến chúng ta đâu?

Trương Húc cười ha hả

- Thôi kệ, tới đây, chúng ta tiếp tục uống!

.....

.....

- Tử Trường lão đệ, dừng bước!

Mạnh Sưởng hô một tiếng, ngăn cản Tiêu Duệ đang đi ra cửa, vừa thở hổn hển, vừa cả giận nói:

- Tử Trường, Nhan Thanh Thần là sĩ tử thanh lưu, đoan chính thủ lễ....đệ cũng không cần quá để ý....

- Lão Mạnh, lão quá lo lắng, khinh miệt bằng này tại hạ còn gặp nhiều hơn.

Tiêu Duệ cười cười

- Lão đệ nếu đã ly khai phủ Thừa tướng, không biết sau này tính toán gì?

Mạnh Sưởng trầm ngâm hỏi.

- Tính toán?

Tiêu Duệ ngần ra, kinh ngạc không biết nói gì cho phải. Hần vừa ly khai Lưu phủ, vẫn chưa có khái niệm rõ ràng đối với nhân sinh, lại không hoàn toàn hiểu rõ.

Hiểu được tâm tư mờ mịt của Tiêu Duệ, Mạnh Sưởng không khỏi cười:

- Tử Trường, đêm nay ở Nhất Hoàng Lâu, các ông chủ của các tửu phường Lạc Dương sẽ tụ hội, đệ theo ta tới đó xem náo nhiệt...được không?

- Chủ các tửu phường tụ hội?

Tiêu Duệ ngây ra một lúc, tâm niệm biến chuyển, yên lặng gật đầu

- Cũng tốt, ta sẽ theo lão Mạnh đi kiến thức một chút.

Thấy Tiêu Duệ đáp ứng, Mạnh Sưởng ước định thời gian sau đó chia tay. Mạnh Sưởng đương nhiên là có hảo ý, lão rất rõ ràng, bằng vào tài phẩm rượu xuất thần nhập hóa, đạo nấu rượu bí hiểm của Tiêu Duệ, một khi xuất hiện trước mặt các đồng nghiệp ngành rượu ở Lạc Dương, hẳn tuyệt đối có thể phát huy, ít nhất sau này sẽ không cần phải lo kể sinh nhai.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

12. Chương 12: Giáo Tửu Yến (1)

Phẩm rượu không chỉ mang ý nghĩa thưởng thức uống rượu của văn nhân, mà chính là chỉ cách thưởng thức, uống rượu chuyên nghiệp cũng như nhận xét về rượu. Thứ nhất phải xác định cấp bậc, phẩm chất của rượu, thứ hai phải đề cao, sửa chữa kỹ thuật ủ rượu. Có thể nói, phương pháp ủ rượu đã tồn tại từ xa xưa, phẩm rượu và ủ rượu đã trở thành một cặp huynh đệ sinh đôi không phân biệt. Người phẩm rượu phải biết ủ rượu, mà người làm rượu cũng phải biết phẩm rượu.

Chỉ có điều thời đại này không có một nghề, đó là tửu sư; việc phẩm rượu, giám định rượu là tự người làm rượu bình luận hoặc cho ý kiến.

Thịnh thế Đại Đường là một quốc gia rượu. Uống rượu và ẩm thực là thú vui độc nhất vô nhị của tầng lớp cao ở Đại Đường.

Cũng từ đó mà xuất hiện đủ loại phong tục dân gian phát triển theo rượu. Hằng ngày uống rượu đãi khách không nói đến, còn phân mùa và ngày hội uống rượu, ví dụ như tiết đoan ngọ uống rượu xương rồng, trùng cửu uống rượu hoa cúc....Giới quyền quý quan liêu, văn nhân sĩ tử, có “Quỳnh Lâm Yến”, “Tị Thử Hội”, “Noãn Hàn Hội” ba yến hội và các loại lễ hội uống rượu nổi tiếng khác. Đối với giới nhân sĩ, những người sáng tạo rượu ngon ở Đại Đường mà nói, mỗi lần như vậy là một thịnh hội.

Trong Giáo Tửu Yến ở thành Lạc Dương, từ hội trưởng Tôn Công Nhượng là người tổ chức đến ông chủ của các tửu phường đều tề tụ, mang theo những loại rượu mới mà mình ưa thích. Họ bao trọn một kỹ lâu ở Thanh Phường phía tây cầu Lạc Dương, suốt đêm luận rượu, phẩm rượu. Đương nhiên, mục đích chủ yếu là trước mặt mọi người phân định cấp bậc của các loại rượu mới, thỏa thuận về giá rượu để tránh cạnh tranh không lành mạnh, duy trì sự cân bằng, ổn định của thị trường rượu thành Lạc Dương.

Chạng vạng, khi màn đêm vừa buông xuống, bầu trời đầy sao, từng luồng gió ấm thổi trong không gian, ở Nhất Hoàng Lâu của Thanh Phường, Tôn Công Nhượng một thân hoa phục tươi cười tự mình nghênh đón các ông chủ của các tửu phường trong thành Lạc Dương.

Chu Thiệu Hoa, chủ tửu phường Trúc Diệp Xuân thành Lạc Dương là một người mập mạp. Hắn đem theo hai gã gia đình ôm hai vò rượu. Tôn Công Nhượng cười ha hả tiến đến vỗ vỗ vai Chu Thiệu Hoa

- Thiệu Hoa huynh, quý phường lại tiến thêm một bước phát triển rượu? Chắc chắn, thật sự khiến người ta hâm mộ không thôi. Quý phường cách mấy tháng lại tiến thêm một bước, khó trách quý phường buôn bán thịnh vượng, nghe nói rượu của quý phường còn được đưa tới tận đế đô Trường An.

Chu Thiệu Hoa cười ha hả, trong tiếng cười hơi lộ ra một tia tự đắc:

-Công Nhượng quá khen, kỳ thật cũng không phải là loại rượu mới, chỉ là bản phường cải tiến rượu Trúc Diệp Thanh lâu năm mà thôi, chút nữa mời Công Nhượng huynh thưởng thức!

-Nhất định, nhất định

Tôn Công Nhượng vừa hàn huyên, vừa nhìn về phía cầu Lạc Dương, chỉ thấy dưới ánh trăng, một già một trẻ thân nhiên nói nói cười cười đi tới.

Tôn Công Nhượng mừng rỡ, vội vàng chào Chu Thiệu Hoa rồi tiến ra đón, từ xa đã cười nói:

-Bác Dương tiên sinh, lần này đại giá quang lâm tiệc rượu, Công Nhượng và chư vị đồng nghiệp cảm thấy rất vinh hạnh!

Bác Dương là danh tự của Mạnh Sưởng. Lão là loại đặc biệt trong những người làm rượu, mặc dù chỉ làm người làm rượu nhưng là người đọc sách đầy bụng, si mê rượu, chỉ là không màng công danh mà thôi. Lão ủ rượu Ngọc Hồ Xuân được xếp trong hàng thượng phẩm của rượu Đại Đường, tiếng tăm lừng lẫy, quý nhân ở đế đô đều bon chen để mua Ngọc Hồ Xuân. Đáng tiếc, người làm rượu này chỉ thích tiêu khiển, không coi trọng mua bán, vì vậy cũng không mở rộng quy mô ủ rượu khiến sản lượng cực thấp, hơn nữa lại rất ít tham dự luận rượu và dạy về rượu, Tôn Công Nhượng đã mời nhiều lần nhưng đều từ chối.

Làm rượu mà được xưng là tiên sinh, ở Lạc Dương cũng chỉ có Mạnh Sưởng.

Nhưng lần này lão lại đến.

- Công Nhượng lão đệ!

Mặc dù tính tình thanh cao, nhưng Mạnh Sưởng cũng có vài phần hảo cảm đối với Tôn Công Nhượng, một trong những thương nhân lớn nhất thành Lạc Dương. Người tham dự tiệc rượu đều là chủ phường, cũng chính là những người làm rượu, nhưng chỉ duy nhất Tôn Công Nhượng không làm rượu mà lại kinh doanh rượu. Nói không khoa trương, tại thành Lạc Dương, Tôn Công Nhượng lũng đoạn gần như toàn bộ lượng rượu bán ra, bao gồm cả Ngọc Hồ Xuân của Mạnh Sưởng.

- Bác Dương tiên sinh, mời vào! Vị này là?

Tôn Công Nhượng lúc này mới chú ý đứng cạnh Mạnh Sưởng có một thanh niên trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú, thần sắc bình tĩnh, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười thông dong.

- Ha ha, đây là một người bạn vong niên của Bác Dương, chính là một cao thủ phẩm rượu thế gian hiếm thấy. Lần này Bác Dương đưa lão đệ đến cũng là muốn giới thiệu với chư vị.

Mạnh Sưởng cười, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Duệ.

Tôn Công Nhượng trong lòng cả kinh, có thể làm bằng hữu của tài tử tử đồ cổ quái Mạnh Sưởng, có thể được đệ nhất cao nhân làm rượu ở thành Lạc Dương giới thiệu như vậy, rốt cục kẻ này là ai? Niên kỷ nhìn chỉ khoảng mười sáu, mười bảy, sao có thể được như vậy?

,.....

.....

Bên trong Nhất Hoảng Lâu sáng choang, bởi vì có tửu hội Lạc Dương bao trọn nên không tiếp khác nữa. Những khách nhân duy nhất chính là mười mấy đại lão có uy tín, danh dự trong tửu giới ở thành Lạc Dương.

Bên ngoài rèm cửa có ca cơ đàn tấu thanh nhã, hợp lòng người, đàn hương nhẹ nhàng, tiếng đàn du dương, réo rắt vang vang trong sảnh. Người thưởng rượu ngồi trên ghế hoặc trực tiếp ngồi xếp bằng dưới sàn nhà, tay nâng chén rượu, nhắm mắt lắng nghe tiếng đàn. Đường nhân rất phong nhã, dù là uống rượu cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, thái độ phong nhã này có phải giả vờ hay không thì cũng không ai biết.

Kỳ thật, tiệc rượu trước đây không có tiết mục nghe cầm khúc này, chỉ là lần này Tôn Công Nhượng gặp Mạnh Sưởng, biết lão là con người tao nhã nên đặc biệt bố trí thêm.

Tiếng đàn bay cao, ông chủ Trúc Diệp Xuân, Chu Thiệu Hoa không kiềm chế được, đứng dậy mở giấy dán vò rượu của mình, hướng tới Tôn Công Nhượng chấp tay nói

- Công Nhượng, Bác Dương tiên sinh, chư vị, đây là loại Trúc Diệp Xuân đặc biệt mà bản phường mới làm ra, mời chư vị thẩm định một chút.

Một thị nữ tiến tới, lần lượt rót rượu của Chu Thiệu Hoa vào chén từng người. Hương rượu nồng nàn trong nháy mắt tràn ngập sảnh đường, mọi người say mê hít một hơi thật sâu, khen không dứt miệng. Mạnh Sưởng nhú nhú mày, còn Tiêu Duệ ngồi bên cạnh hẩn lại chăm chú nhìn màu rượu, khóe miệng vẫn bình tĩnh mỉm cười, không có gì biến hóa.

Tôn Công Nhượng đứng lên, cười nói

- Công Nhượng mặc dù bán rượu nhưng không hiểu gì về rượu, mời chư vị bắt đầu đánh giá.

Ông chủ Tôn Đức của Tửu phường Tang La ở thành nam uống một hơi cạn sạch, nhướn mày, giơ ngón tay cái khen

- Thiệu Hoa huynh, rượu Trúc Diệp Xuân hương thơm đặc biệt, sợ là còn hơn cả rượu ủ lâu năm, rượu này một khi được sản xuất sẽ rất đông khách. Theo ta, rượu này hương thơm say lòng người, có thể nói là thượng phẩm.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

13. Chương 13: Giáo Tửu Yên (2)

Lời vừa nói ra, mọi người đều gật đầu tán thành. Chu Thiệu Hoa thấy thế rất cao hứng, loại rượu mới này được đánh giá là thượng phẩm, cũng có nghĩa có thể bán giá rất cao, một vỏ rượu có thể lên tới 30 văn tiền. Nếu là loại rượu bình thường chỉ có thể bán được 15 văn tiền. Đây là ước định của tửu giới Lạc Dương, rượu được đánh giá chia làm ba loại, thượng, trung, hạ, không chỉ là danh hiệu, mà còn là định giá, liên hệ mật thiết với ích lợi của phường rượu.

Tôn Công Nhượng thấy Mạnh Sưởng nhún mày không nói, cười cười

- Bác Dương tiên sinh là bậc thầy về rượu, công phu phẩm rượu không ai sánh bằng, có thể đánh giá một chút loại Trúc Diệp Thanh mới của Thiệu Hoa huynh được không?

Mọi người vừa nghe, tất cả đều chú ý tới Mạnh Sưởng. Nếu Chu Thiệu Hoa được Mạnh Sưởng khen ngợi, khẳng định loại rượu mới này thực sự là thượng phẩm.

Mạnh Sưởng cúi đầu nói

- Tục khó chịu nổi. Chư vị, nói về công phu phẩm rượu, Bác Dương xa xa theo không kịp lão đệ Tử Trường. Lão đệ, nếu đã gặp không ngại đánh giá rượu này một chút chứ?

Tiêu Duệ âm thầm cười, lắc lắc đầu

- Lão Mạnh, lão gọi ta đến chỉ là xem náo nhiệt, mở rộng tầm mắt thôi, việc phẩm rượu, sản xuất rượu có quy củ, tại hạ thật không nên nhiều lời.

Tiêu Duệ bị kéo đến tiệc rượu của nhân sĩ trong thành Lạc Dương. Ngồi ở chỗ này nửa ngày, hắn chỉ bàng quan tiêu khiển, không nghĩ tới bình phẩm rượu. Hắn đã sớm nhìn ra, cái gọi là tiệc rượu văn nhã này thực ra chính là để cân bằng và bảo hộ ngành sản xuất, đề cập tới ích lợi và bí mật của các tửu phường, mình chỉ là một người ngoài, ít nói vẫn tốt hơn.

Thấy Tiêu Duệ không muốn lên tiếng, Mạnh Sưởng cũng không bắt buộc, chỉ nhìn hắn cười, không nói thêm lời nào

Bốn chữ “Tục khó chịu nổi” của Mạnh Sưởng vừa nói ra, trên mặt Chu Thiệu Hoa lập tức biến sắc. Hắn khề liếc Mạnh Sưởng một cái, có chút không phục chấp tay nói

- Bác Dương tiên sinh có ý gì?

- Tục chính là tục, rượu này mùi hương thô tục, chỉ sử dụng trầm hương bình thường, lão phu thật không có hứng thú đánh giá.

Mạnh Sưởng không thèm quan tâm mặt mũi Chu Thiệu Hoa, thẳng thắn nói. Tiêu Duệ không khỏi khề cười, thầm nghĩ, lão nhân này cũng thật không để cho người ta chút mặt mũi nào.

Mạnh Sưởng ở Lạc Dương thanh danh vang dội, không chỉ là ngôi sao sáng nhất trong tửu giới ở thành Lạc Dương, còn có một người cháu là quan Sát sử ở Hà Đông, quan chức tứ phẩm. Đối với hắn, Chu Thiệu Hoa cũng không dám trêu chọc, nhưng tiếng cười của Tiêu Duệ lại đâm vào phế phủ, khiến hắn xấu hổ, tất cả bực tức lập tức dời đến người trẻ tuổi xa lạ tuần mỹ như đàn bà này.

- Người là người phương nào?

Chu Thiệu Hoa cảm tức nói.

- A.....? Tại hạ...tại hạ là Tiêu Duệ

Tiêu Duệ đứng dậy cắn chặt răng, khẳng khái nói ra tên mình trước mặt mọi người, trên mặt không tự chủ hiện lên một tia bất đắc dĩ và xấu hổ.

- Tiêu Duệ? Thăng hèn của phủ Lưu Thừa Tướng, hèn chi?

Chu Thiệu Hoa đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cười ha hả, mọi người cũng cười vang. Tiếng xấu của Tiêu Duệ ở thành Lạc Dương có thể nói cả phụ nữ và trẻ em đều biết, bọn họ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong mắt Tiêu Duệ hiện lên lửa giận, nhưng sắc mặt không thay đổi, trầm tĩnh ngồi xuống. Là một người xuyên việt từ xã hội hiện đại tới đây, trong tiệc rượu, lại có “khúc nhạc dạo đầu” với Nhan Chân Khanh lúc trước, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý chịu đựng, đã dự kiến sự cười nhạo này. Nhưng hắn chỉ có thể đối mặt mà không thể trốn tránh. Hắn tin tưởng, loại tiếng cười này sẽ không tồn tại được lâu.

Mạnh Sưởng lo lắng nhìn qua Tiêu Duệ, thấy thần sắc hắn tự nhiên mới nhẹ nhõm thở một hơi dài, mà Tôn Công Nhượng cũng cả kinh, từ đầu tới cuối cẩn thận đánh giá lại tay ăn chơi nổi tiếng trong phủ Thừa tướng này, trong lòng nổi lên một tia hồ nghi. Tay ăn chơi trước mắt này, thần sắc trầm tĩnh, dung mạo văn nhã, cử chỉ bình tĩnh, đến quần áo cũng không hề động. Đối mặt với ánh mắt khinh thường của mọi người, không ngờ vẫn có thể duy trì sự bình tĩnh khác thường, ánh mắt trong sáng không hề có một tia xấu hổ nào, tay cầm chén rượu, nhẹ nhàng mà tinh diệu, thần nhiên quan sát.

Giơ tay nhắc chân, mây trôi gió thổi

Mọi người cười càng lúc càng lớn, ngay cả vài thị nữ hầu hạ cũng che miệng cười trộm.

Mạnh Sưởng quả quyết đứng dậy, phần nộ quát

- Câm miệng! Sự việc nghe đồn có thể coi là thật sao? Tử Trường lão đệ tài học đầy người, tuy còn trẻ tuổi nhưng hiểu sâu về rượu, hạ bút thành văn, hiểu rõ chân lý của rượu, công phu văn chương thức tửu thiên hạ không ai bằng, ngay cả ta cũng theo không kịp.

Cảm nhận được sự quan ái của Mạnh Sưởng, Tiêu Duệ cười cười, chậm rãi đứng dậy, đi tới vài bước

- Lão Mạnh, nghĩ lại chuyện cũ mà lòng đau đớn, hư danh như gió thoảng mây bay.

Dừng một chút, khoe miệng Tiêu Duệ thoáng cười, xoay người bưng chén rượu cất cao giọng nói

- Tại hạ phẩm rượu thô lậu, nếu có gì sai sót mong mọi người bao dung.

- Về phần rượu này, tại hạ nghĩ chỉ là loại thứ phẩm. Nhìn qua, rượu màu hồng vẫn đục, rượu đục ngầu đầy tạp chất. Thứ nhất, hương rượu nồng quá mức, bỏ quá nhiều mật, khiến mùi thơm ngát của Trúc Diệp Thanh không còn, khéo quá hóa tồi, vẽ rắn thêm chân, thứ hai, chất rượu quá cứng, không thể để được lâu, để lâu chắc chắn sẽ hỏng, thứ ba...

Tiêu Duệ thâm cười lạnh, chậm rãi nói.

Nói rất chuẩn xác, hơn nữa lời bình của Tiêu Duệ đều đánh vào chỗ “yếu hại” của loại rượu mới, hơn nữa dùng từ rất chuyên nghiệp. Mọi người nghe đến ngẩn ngơ, Mạnh Sưởng phóng mắt mỉm cười, còn Tôn Công Nhượng thì như thấy hai mắt sáng ngời.

Chu Thiệu Hoa cả giận hừ một tiếng

- Chỉ là nói xằng bậy, đáng cười!!!

- Chỉ là nói xằng bậy? Ha ha, ông chủ Chu, ta phẩm rượu cũng có chút tâm đắc. Nếu tại hạ không có phẩm sai, ông chủ Chu dùng nguyên liệu làm loại rượu mới này là Trúc Diệp Xuân, nhưng men rượu dùng Ngũ Vân Tương khúc phương....đúng vậy chẳng?

Từng lời nói của Tiêu Duệ như mũi tên nhọn đâm vào lòng Chu Thiệu Hoa, trong lúc nhất thời hắn lo lắng không yên, vô cùng buồn bực ngồi xuống, cúi đầu không nói nữa câu...

.....

.....

Ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung trên người Tiêu Duệ, ánh mắt khinh miệt đã trở thành khiếp sợ, kính nể. Vừa rồi, quá trình hắn ỡm ở biểu diễn “văn hương thức tửu” và “phẩm rượu luận rượu”, tất cả những người làm rượu thành Lạc Dương gần như đều cụp mắt xuống, nghe phẩm rượu đến xuất thần nhập hóa, pháp tắc, rượu đạo hạ bút thành văn, khiến cho họ không dám khinh thường tay ăn chơi “nổi tiếng nhất thời” này nữa.

Ngay tại buổi tối hôm nay, Tiêu Duệ, người xuyên việt, dùng sức phán đoán, khả năng nhận biết rượu vượt quá thường nhân cùng một số đạo lý, ưu thế về phẩm rượu tích lũy ngàn năm, chinh giới tinh anh về rượu của Lạc Dương đến há mồm.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngư

14. Chương 14: Giáo Tửu Yên (3)

Cảm giác chinh phục rất tốt, nhưng Tiêu Duệ không vì thế mà say mê. Tìm hết thấy cơ hội để tẩy rửa ô danh của vị Tiêu lão đệ kia vẫn là “trách nhiệm nặng nề” của hắn. Nếu không phải vì thế, hắn cũng không muốn tham gia lý luận tửu đạo với lũ chủ phường này.

Công phu phẩm rượu thần kỳ như thế nghĩa là gì, dân chúng bình thường không thể biết, nhưng những chủ tửu phường trong bữa tiệc này trong lòng rất rõ ràng, phẩm rượu thần kỳ, công phu làm rượu tất nhiên cũng cao tuyệt, hai cái này vốn liên hệ mật thiết với nhau.

Cho nên, trong khi mọi người đang chèn chén linh đình, sau khi được Tiêu Duệ nói cho một phương thức nấu rượu cổ, ông chủ Tôn Đức của tửu phường Tang La ở thành nam lập tức đưa ra một quyết định.

Hắn thân thiết ngồi chồm hổm đối diện Tiêu Duệ, giơ chén rượu nhiệt tình nói:

- Tiêu công tử thật thần kỳ, Tôn Đức bội phục, bội phục....

Tôn Đức ngay lập tức đưa ra món tiền lương kếp xù, 10 quan một tháng, muốn mời Tiêu Duệ làm “cố vấn” cho tửu phường, không chỉ Tôn Đức, mà các ông chủ tửu phường khác ở đây cũng muốn, tất cả đều mời chào. Trong lúc nhất thời, tay ăn chơi bị mọi người khinh miệt lại trở thành Đường Tăng

Bị mọi người vây quanh, chèo kéo, nước bọt phun tung tóe, có người xé cả vạt áo hắn, có người nắm chặt tay hắn. còn có người túm vào vai, hắn không động đậy ngồi ngay ngắn, thần sắc có chút mơ màng. Trước khi tới thế giới này, hắn cũng được vô số các tập đoàn về rượu săn đón, qua ngàn năm lịch sử, vượt thời không, tới Đại Đường này, vị trí của hắn vẫn gần như vậy khiến trong lòng hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mọi người vẫn huyền não như cũ, cho đến khi một tiếng chim hót trong trẻo chọt vang lên trên đầu nhánh cây quế trong viện. Tiêu Duệ lạnh nhạt đứng dậy, nhìn ánh nắng sớm mỏng manh ngoài cửa sổ

- Thịnh tình của chư vị, tại hạ tâm linh, đa tạ chư vị đã có hảo ý, Tử Trường rất cảm tạ!

.....

.....

Tiệc rượu giãng co suốt một đêm, khi mặt trời đã lên cao, hơi nóng phả xuống, tinh anh của tửu giới thành Lạc Dương mới thất vọng rời đi, trên người đầy mùi rượu. Khi chào chia tay, Tôn Đức còn nói, chỉ cần Tiêu Duệ nguyện ý, Tang La tửu phường nhất định luôn mở rộng cửa đón chào

Xa mã hào nhoáng đợi bên ngoài, các ông chủ tửu phường lần lượt rời đi. Mạnh Sưởng cũng chấp tay

- Tử Trường lão đệ, gia môn của ta luôn đợi lão đệ đại giá, ngày khác sẽ cùng nhau nâng cốc

Mạnh Sưởng nghênh ngang đi ra, thân hình già nua dưới ánh mặt trời hơi lảo đảo, có vẻ như men say, có vẻ như tâm thần kích động.

Một chiếc xe xa hoa đi tới, Tôn Công Nhượng cúi người hành lễ

- Tử Trường lão đệ, để vi huynh tiễn ngươi một đoạn đường!

Tiêu Duệ khoát tay áo, cười nói

- Không cần, đa tạ thịnh tình của Công Nhượng huynh, tại hạ cảm thấy hơi say, muốn đi tản bộ một chút, cáo từ!

Nhìn bóng dáng tuấn lãng phiêu dật, cước bộ lả lướt, nhẹ nhàng không có gì che dấu của hắn, Tôn Công Nhượng cảm thấy điều gì đó, khóe miệng khẽ mỉm cười, sau đó hắn quay đầu lại nói với gã tùy tùng

- A Lãng, tìm vài người chú ý hành tung của Tiêu Duệ.

*****.

Cứ như vậy phiêu dăng bước qua cầu Lạc Dương. Một đêm ngắn ngủi, Tiêu Duệ đi qua đi lại đệ nhất danh kiều Lạc Dương mấy lần.

Lúc đi ngang qua tửu quán Ngọc Hồ Xuân nhà Dương Hoa, , hắn theo bản năng liếc nhìn tửu quán một cái, tửu quán vừa mở cửa, bên trong vẫn chưa có khách, chỉ có mấy tiểu nhị đang bận rộn sắp xếp bàn ghế.

Biết rõ bây giờ là sáng sớm, thiếu nữ kiều mỹ tuyệt luân đó không có khả năng xuất hiện trong này, nhưng trong lòng Tiêu Duệ cũng có một tia thất vọng, một tia chờ đợi. Mặc dù chỉ ở nơi này vài ngày ngắn ngủi, nhưng hắn đã ôm một mối tình đối với thiếu nữ, ban đầu từ kinh ngạc, thường thức dần dần trở thành một loại nhớ nhung. Ngẩng đầu nhìn thái dương rực lửa, lại nhìn sang dòng người, ngựa ồn ào, hắn tự giấu, tự cười, mới đến Đại Đường, sống còn chưa yên ổn, trong lòng đã có ý niệm mê đắm, quả là buồn cười.

Hắn miên man suy nghĩ, chẳng biết rằng trong tòa nhà của Dương Gia, thiếu nữ Dương Ngọc Hoàn đang bưng một cái rổ đựng ngũ cốc, đang cho mấy con gà con ăn, trong đầu cũng tưởng tượng đến cái thân ảnh tuấn lãng, phiêu dật kia.

- Hán Hoàng trọng sắc tư khuynh quốc,

Ngự vũ đã niên cầu bất đắc.

Dương gia hữu nữ sơ trưởng thành,

Dưỡng tại thâm khuê nhân vị thức.

Thiên Sanh lệ chất nan tự khí

Nhất triều tuyển tại quân vương trắc.

Hồi mâu nhất tiểu bách mị sanh

Lục cung phần đại vô nhan sắc.

(Trường Hận Ca: Chương 5)

Thiếu nữ bắn khoăn, thì thào tự nói, tâm tư mờ ảo lại hình dung ra cái hình dáng kia, lẳng lặng đứng ngắm thái dương, mặc cho dương quang nóng bỏng chiếu vào da thịt trắng như băng tuyết của Thiên Sơn, tâm tình ngây ngốc.

Cửa nhà chính mở ra, một trung niên phụ nhân cao lớn, phía trên mặc áo khoác ngắn màu hồng bạch, tay áo màu vàng, phía dưới mặc một chiếc váy dài màu lục, đai lưng màu đỏ, đang đứng ở cửa, thân sắc có chút châm biếm, cười lạnh nói

- Đang mộng tưởng hảo huyền sắp tiến cung làm quý nhân hầu hạ Hoàng Thượng phải không? Tiểu nha đầu, đừng si tâm vọng tưởng, nhanh xuống giúp nhà bếp. Nếu ngươi thực sự trưởng thành, chờ thúc phụ trở về, lão nương sẽ nhanh chóng tìm người gả ngươi đi, để ngươi đỡ phải cả ngày mê mê hoặc hoặc, khiến lão nương phải tốn tiền nuôi ngươi.

Thiếu nữ cả kinh, vội vàng cúi đầu tiếp tục cho gà ăn.

Phụ nhân lại cười lạnh, đóng cánh cửa lại rồi quay đi.

Nghe thấy tiếng sập cửa, thiếu nữ không kìm nổi liếc mắt một cái, mặt phản hiện lên nét u oán, giận đến tái đi khiến người ta nhìn thấy cũng phải giật mình.

“ 4 năm rồi, sau khi phụ thân qua đời, mình được gửi vào nhà thúc phụ ở Lạc Dương, bà thím này chưa bao giờ tốt với mình”

Thiếu nữ trong lòng đau xót, bụng cái gầu xuống, dùng ống tay áo che đôi mắt đỏ bừng.

Cha con thúc phụ vẫn tốt với nàng, chỉ là kế mẫu của Dương Gia, Trịnh thị thật sự là một người đàn bà chanh chua, luôn bắt bẻ nàng, cả ngày sai khiến nàng như một nha hoàn, còn thường trêu chọc nàng. Lần này, bà ta thậm chí còn chuẩn bị gả nàng cho người khác để lấy tiền.

“Ai...mệnh mình thật khổ...”

Thiếu nữ thở dài u oán, khẽ than, cổ tay áo khẽ lau qua rồi yên lặng ngược nhìn trời.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

15. Chương 15: Lệnh Hồ Xung Vũ.

Từ từ, từ từ, Tiêu Duệ chậm bước đi trong thành Lạc Dương. Chứng kiến những suy nghĩ, sự tới lui vội vàng tâm thường của người Lạc Dương, hẳn không khỏi có một cảm giác xấu hổ, dường như chính hắn cũng là một trong những người cực kỳ nhàn rỗi trong thành Lạc Dương này.

Từ Lạc Dương kiêu đi tới nhà anh rể Vương gia, khoảng cách cũng gần nửa thành Lạc Dương. Càng đến gần Vương gia, tiếng ồn ào ngày càng nhỏ, càng ngày càng u tĩnh. Tiêu Duệ dừng cước bộ, đưa tay lau mồ hôi trên trán, rồi lại tiếp tục đi qua con phố u tĩnh.

Đây là một ngõ tắt nhỏ, u tĩnh, gần như tĩnh mịch, Tiêu Duệ ngẩng đầu nhìn trời, ánh dương quang gay gắt, bầu trời xanh thẳm, chẳng thấy chút cảm giác thi hứng nào, đành phải cười thầm, tự nghĩ mình thật có chút nhàm chán, lúc này mới chậm rãi bước đi.

Hai bên ngõ nhỏ là tường viện cũ nát, phong cách cổ xưa đã nhuộm rêu xanh, trên tường viện dây thường xuân xanh mướt, leo cao tạo thành bóng mát, dường như làm dịu đi một chút cái oi bức mùa hạ ở Lạc Dương, cảm giác cũng có chút mát mẻ.

Đi một đoạn, đột nhiên từ phía xa truyền tới một tiếng người nức ỏ. Tiêu Duệ ngạc nhiên, đi nhanh tới vài bước, gặp một căn nhà nhỏ cửa đã cũ nát, một thanh niên mặc áo vải nghèo khổ đang đập đầu khổ sở khóc lớn, hai tay ướt sũng đặt lên vách tường.

- Vị nhân huynh này, sao lại bị thương như vậy?

Tiêu Duệ không kìm nổi hỏi.

Thanh niên bỗng nhiên ngừng tiếng khóc, ngẩng đầu liếc nhìn Tiêu Duệ, khuôn mặt ngăm đen lộ vẻ đau thương, yên lặng lắc lắc đầu rồi lại cúi xuống.

Tiêu Duệ đành lắc đầu, bước đi. Nhưng đi được hai bước lại thấy tiếng ầm ầm, quay đầu nhìn lại, lại là thanh niên kia đang hung hăng đánh vào tường, bức tường gạch không kiên cố bị đánh thủng một lỗ lớn, cỏ dại, đá vụn trên đầu tường theo bùn đất đổ xuống.

- Vũ nhi, Vũ nhi!

Trong nhà truyền ra một giọng nữ khàn khàn, vô lực. Thanh niên nghe thấy vội vàng lau nước mắt, phải phủi tro bụi trên áo, đi vào.

Không bao lâu sau, lại thấy thanh niên mang theo một cái giỏ, thần sắc hoảng hốt chạy ra, đi ngang qua Tiêu Duệ, hắn lại liếc mắt một cái, ánh mắt chua xót kia khiến Tiêu Duệ động lòng.

Thanh niên này tuy rằng quần áo đơn sơ, màu da ngăm đen, nhưng thể thân thể cường tráng, thần sắc cương nghị có vài phần anh khí. Thấy hắn cước bộ vội vàng, thần sắc hoảng hốt, Tiêu Duệ gần như theo bản năng đi theo sau hắn, thẳng tới một hiệu thuốc bắc ở đầu phố.

Hiệu thuốc bắc thời Đường là một loại cửa hàng khám bệnh, nói cách khác có người khám bệnh, trước xem bệnh, sau bốc thuốc, rất nhiều người phục vụ, người khám bệnh thường là chủ tiệm thuốc bắc, giống với phòng khám bệnh ở xã hội hiện đại. Chỉ là không cần đăng ký, mà đa phần cũng không cần xếp hàng.

Tiêu Duệ đứng trước chiếu bài sáng choang của hiệu thuốc bắc, nhìn thanh niên kia đang cầu xin cái gì đó với người khám bệnh đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần trên ghế. Người khám bệnh trung niên không thèm nhìn hắn đến một cái, thấy thanh niên thấp giọng cầu xin không khỏi mất kiên nhẫn khoát tay áo

- Lệnh Hồ Xung Vũ, ta biết ngươi hiếu thuận, nhưng đây là cửa hàng thuốc, không phải từ thiện, ngươi lại đến đòi mua nợ, một nhà ta già trẻ không cần ăn sao? Đi đi, đi đi, nói thật cho ngươi biết, không có tiền đừng tới bốc thuốc.

“Lệnh Hồ Xung ...Vũ???”

Ở bên ngoài hiệu thuốc bắc, Tiêu Duệ thiếu chút nữa tự cắn sứt môi, hắn nghe thấy ba chữ Lệnh Hồ Xung, sau đó còn thêm một chữ Vũ, lúc đó mới tỉnh lại, Lệnh Hồ Xung đại hiệp trong Tiểu Ngạo Giang Hồ sao lại chạy tới Đại Đường, thành Lạc Dương được. Tuy nhiên, thanh niên này quả thực cũng có vài phần khí chất hiệp khách.

Không nói tới Tiêu Duệ đang “bình” ở ngoài hiệu thuốc bắc, phía trong, Lệnh Hồ Xung Vũ đang đứng đó, trên mặt có vài phần xấu hổ và giận dữ, thân mình có chút run rẩy. Nhưng hắn không thẹn quá hóa giận, biểu hiện tu dưỡng, gia giáo tốt đẹp, vẫn cố gắng bình tĩnh, cúi người hành lễ với thầy thuốc, sau đó lủi thủi rời đi, bước ra khỏi hiệu thuốc bắc, cước bộ có chút lảo đảo.

Tiêu Duệ đi vào hiệu thuốc bắc, chấp tay với thầy thuốc

- Tiên sinh, vị tiểu ca vừa rồi muốn mua thuốc gì?

Thầy thuốc trợn mắt nhìn Tiêu Duệ một cái, thấy quần áo, khí sắc của hắn không tầm thường mới đứng dậy đáp lễ, cười nói

- Thưa công tử, tiểu tử kia là con nhà Lệnh Hồ, mẹ hắn bị phong thấp, đã bốc thuốc ở đây từ lâu.... nhưng gần đây lại nợ tiền, ta cũng chỉ là buôn bán nhỏ, làm sao có thể cho nợ được.

Tiêu Duệ sờ sờ túi tiền, cười cười

- Thuốc của hắn bao nhiêu tiền một thang?

-3 văn

- Vậy theo phương thuốc của hắn, bốc 10 thang thuốc.

Tiêu Duệ thuận tay móc từ trong túi tiền 30 đồng Khai Nguyên thông bảo, nhẹ nhàng đặt trên bàn thuốc.

... ..

... ..

Tiêu Duệ dùng dây thừng buộc chặt mười thang thuốc, sau đó đi vào tiểu viện của gia đình Lệnh Hồ Xung Vũ. Sân viện tuy rằng kham khổ không còn gì, nhưng cực kỳ sạch sẽ, từ chi tiết này đã đủ để nhận ra chủ nhân không phải người tầm thường. Hắn đứng trong viện vỗ tay nhẹ nhẹ, đặt thuốc lên trên bàn đá rồi hô một tiếng:

- Có ai không?

Gần như ngay sau khi Tiêu Duệ gọi, Lệnh Hồ Xung Vũ đã xuất hiện ở cửa, ngạc nhiên nhìn hắn trầm giọng hỏi

- Ngươi là ai, tới nhà ta làm gì?

Tiêu Duệ cười cười, chỉ vào thang thuốc

- Lệnh Hồ huynh, đây là mười thang thuốc trị phong thấp, hãy mang cho lệnh đường dùng.

Lệnh Hồ Xung Vũ ánh mắt phức tạp nhìn gói thuốc, nhưng khuôn mặt lập tức hồ hững, lạnh nhạt nói

- Ta và người vốn không quen biết, người tặng ta thuốc, thực sự kỳ quái. Người đi đi, Lệnh Hồ gia ta tuy rằng khốn cùng, nhưng....

Hắn còn chưa nói xong, Tiêu Duệ đã quay đầu đi. Lệnh Hồ Xung Vũ vội la lên

- Mang thuốc của người đi!!!

Tiêu Duệ chậm rãi quay đầu lại, dùng giọng điệu của Đại Đường thành khẩn nói

- Lệnh Hồ huynh, tứ hải giai huynh đệ, bệnh của lệnh đường quan trọng hơn, không phải chỉ là mười thang thuốc sao? Tiền bạc là vật ngoại thân, người không cần để trong lòng. Về phần thuốc, là ta mua từ hiệu thuốc bắc phía kia, ha ha, cáo từ!

Lệnh Hồ Xung Vũ thần sắc vừa động chợt nghe từ trong phòng truyền ra một giọng nữ nhân vô lực,

-Nếu vị công tử này có lòng tốt, mẫu tử chúng ta xin cảm tạ! Vũ nhi, thay mẹ dập đầu cảm tạ công tử!

Lệnh Hồ Xung Vũ lập tức kéo vạt áo quỳ rạp xuống cửa, dập đầu

-Ăn tặng thuốc, Lệnh Hồ Xung Vũ tuyệt không dám quên!

Tiêu Duệ vốn chỉ hứng trí, bởi gặp hiếu tử vì không có tiền bốc thuốc cho mẫu thân mà cực kỳ bi thương, nhất thời động lòng trắc ẩn, tuyệt không có tâm thi ân. Nói sao cũng chỉ có 30 văn tiền mà thôi, cũng không phải nhiều gì, Lệnh Hồ Xung Vũ lại cứ thi đại lễ với hắn như vậy khiến hắn chịu không nổi, thân mình khẽ xê dịch, mỉm cười.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

16. Chương 16: Thanh Niên Hắc Y

Khó trách người hiểu biết nói trợ giúp căn bản chỉ vì trắc ẩn, tùy tiện giúp đỡ cũng khiến một thanh niên không đứng dậy nổi, lúc này tâm tình Tiêu Duệ trở nên rất thoải mái. Rời khỏi Lệnh Hồ gia trở lại Vương gia, trong phủ nhìn thấy tỷ phu Vương Ba cùng vài tiểu nhị đang chưng tiểu mạch, lại nhìn thấy một loại men rượu nhiều năm, Tiêu Duệ sờ sờ túi tiền vẫn còn chút tiền, nghĩ một hồi liền đi ra phố.

Hắn tới một cửa hàng ở thành tây mua một túi lúa mạch nhỏ, sau đó qua một hiệu thuốc bắc mua một chút Xà Ma Hoa, rồi trở về. Khi đi ngang qua ngã tư, trong dòng người ồn ào, ở một góc đường yên lặng, hắn bỗng thấy một thân ảnh quen rừ quen thuộc.

Đôi mắt hắn sáng ngời, vội vàng cất túi lúa mạch nhỏ rồi chạy vội tới, vừa muốn há mồm chào hỏi chợt thiếu nữ cúi mình xuống, lấy một cái bánh bột ngô từ trong giỏ đưa cho một lão ăn mày dơ bẩn ở góc đường. Lão ăn mày giờ bàn tay bẩn thỉu, giật lấy cái bánh bột ngô trong tay thiếu nữ, bàn tay đen thùi lùi, đầy mỡ chạm vào bàn tay trắng nõn của thiếu nữ lưu lại năm vết bẩn.

Trên mặt thiếu nữ không có nửa điểm ác cảm hay thoải mái, chỉ cười nhẹ rồi lấy khăn lau mu bàn tay bị dơ, dịu dàng nói với lão ăn mày

- Lão, nô đi đây, ngày mai nô sẽ lại tới cho lão một cái bánh bột ngô.

Lão khất cái không biết cái gì gọi là bánh bột ngô, trong miệng ú ớ liên hồi. Thiếu nữ thiện lương cười cười, đang muốn đứng dậy rời đi, chợt thấy bên cạnh mình có một thiếu niên đang ngồi xổm, thả vào trong bát của lão ăn mày hai đồng thông bảo chói lọi.

- Là người?

Thiếu nữ ngạc nhiên nói, trong giọng nói còn ẩn chứa một chút vui sướng, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt lặng lẽ toát ra tâm sự của thiếu nữ.

- Ngọc Hoàn cô nương

Tiêu Duệ đứng dậy cười nói, muốn chào hỏi Dương Ngọc Hoàn một chút nhưng vạt áo lại bị bàn tay dơ bẩn của lão ăn mày túm lấy, không khỏi ngạc nhiên

- Lão nhân gia, người là?

Lão ăn mày trợn mắt nuốt miếng bánh bột ngô cuối cùng, đột nhiên giật mình, tay chỉ vào Tiêu Duệ, rồi lại chỉ vào thiếu nữ, miệng ê a, rõ ràng là câm điếc. Cái miệng của lão chảy ra hai dòng nước miếng thật dài, thần sắc có chút vui sướng, dường như còn có chút nịnh nọt, tiện đà hùng hăng chụp lên bàn tay.

- A???

Tiêu Duệ có chút khó hiểu, nhưng thiếu nữ thường xuyên qua lại cũng hiểu được ý tứ lão ăn mày. Lão ăn mày rõ ràng là nói, hắn cùng nàng trời sinh một đôi. Thiếu nữ có chút xấu hổ, không kìm nổi lại trộm liếc Tiêu Duệ một cái. Thấy hắn mắt sáng, khuôn mặt tuấn mỹ, thần thái phiêu dật, anh khí, thần nhiên, sắc mặt không khỏi càng thêm hồng. Đột nhiên, thiếu nữ nhớ tới, đây chính là một tay ăn chơi có tiếng trong thành Lạc Dương, nàng âm thầm hít một hơi thật sâu, lùi lại một bước nhỏ.

Tiêu Duệ cũng là người, làm sao có thể không rõ tâm tư đang vui mừng bỗng nhiên cảnh giác của thiếu nữ. Trong lòng hắn thầm than, nhưng trên mặt không biểu hiện gì, chỉ chấp tay thi lễ

- Ngẫu nhiên gặp mặt Ngọc Hoàn cô nương, trong lòng Tử Trường thật sự vui mừng.

-.....

Thiếu nữ đỏ mặt khoát tay

- Đừng khinh bạc nô...

Miệng tuy nói như vậy, nhưng thấy Tiêu Duệ “thỗ lộ” không che dấu chút nào, trong lòng thiếu nữ có chút vui mừng. Nàng âm thầm tự nhéo vào hông mình, âm thầm nhắc nhở mình cảnh giác.

Hai người lúng túng đứng cách nhau hai, ba bước, cả hai đều mang tâm sự không thể nói ra. Đúng lúc đó, một thanh niên Hoa phục màu đen cưỡi con ngựa trắng, một gia nhân dắt ngựa, chậm rãi từ đường cái đi tới. Thanh niên ngồi trên lưng ngựa dùng ánh mắt kiêu căng từ trên cao nhìn xuống khách qua đường, khinh thường lướt mắt qua vài người bán hàng rong, cuối cùng dừng ở hai má vô cùng thanh tao của thiếu nữ, gần như trong nháy mắt ngây dại.

Thiếu nữ nhận thấy ánh mắt đang trắng trợn nhìn vào thân thể nàng từ cổ áo lập tức túm cổ áo lại, ánh mắt chán ghét, vội vã cầm giỏ trúc quay đầu rời đi. Trước khi đi, ánh mắt dịu dàng ôn nhu thoáng nhìn Tiêu Duệ một cái.

... ..

... ..

Ánh tà dương chiếu sáng trên đường cái nhộn nhịp, một thiếu nữ mặc váy xanh duyên dáng đi trước, phía sau nàng, một thanh niên mặc hoa phục màu đen ngồi trên lưng ngựa chậm rãi đi sau, cách đó không xa, không ngờ còn có thân ảnh phiêu dật lúc xa lúc gần của một thanh niên.

Trong lòng thiếu nữ có chút bất an, nàng vội vàng rẽ vào một con đường, đi nhanh qua rồi bước vào nhà mình. Thanh niên hắc y cười ngạo nghễ, roi ngựa nhẹ nhàng quất mạnh, tên dắt ngựa lập tức quay trở về. Lúc đi ngang qua, Tiêu Duệ chợt nghe thấy thanh âm khàn khàn của thanh niên kia:

- Lão Nhị, tìm hiểu xem nữ tử này đã đính hôn hay chưa, bản công tử cảm thấy hứng thú với nàng....

Tiêu Duệ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong lòng thầm run rẩy, sắc mặt trắng bệch. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, huống chi Dương Ngọc Hoàn lại là tuyệt sắc giai nhân, không có nam tử nào coi trọng mới thật là kỳ quái. Tâm tình hỗn loạn, ngay khi trở về phủ vương gia, hắn lập tức quyết định.

Vội vàng vào nhà, viết một phong thư từ hôn, sau đó đi tìm tỷ phu Vương Ba, nghe hắn ấp úng nói ra dụng ý, Vương Ba cũng thờ dài

- Em trai, Lưu phủ Thừa Tướng nhà cao cửa rộng, giàu có, chúng ta không trào cao nổi, đưa hái xanh không ngọt, việc hôn nhân này cũng không tốt. Được rồi, ta sẽ giúp em đưa thư từ hôn này giúp em.

Tiêu Nguyệt đứng một bên, tay áo xắn cao, lộ ra hai cổ tay trắng nõn. Thấy Tiêu Duệ nhìn bóng dáng Vương Ba rồi đi, thần sắc có chút biến ảo, còn tưởng rằng hắn luyện tiếu thư Lưu gia, Tiêu Nguyệt dịu dàng khuyên nhủ

- Lưu gia căn bản là vẫn xem thường chúng ta, đệ còn lưu luyện gì? Tử Trường, chỉ cần đệ biết phân đấu, người như tiếu thư Lưu gia đầy rẫy, cần gì để trong lòng.

Tiêu Duệ cười khở một tiếng, ánh mắt dừng trên gương mặt thiếu phụ mà hắn cảm thấy rất quen thuộc, thân ái này, trong nhất thời tâm tình thư thái hơn rất nhiều, nhẹ nhàng nói

- Tỷ, đệ sớm không để tiếu thư Lưu gia trong lòng....chỉ là, trong lòng Tử Trường có một người....

Tiêu Nguyệt ngăn người, thăm nghĩ mới an ổn được vài ngày, có phải tiếu đệ lại nổi tính đào hoa, nhắm vào cô nương nhà ai? Nàng nhướn mày, nghĩ muốn nói hắn một hai câu lại không đành lòng, do dự một hồi rồi cúi đầu nói

- Tử Trường, không nên làm ầu, Tiêu gia chúng ta chỉ có đệ là nam đinh, trọng chấn gia môn là trách nhiệm mà đệ phải cố gắng.

Nói xong, khóe mắt Tiêu Nguyệt rưng rưng nước mắt. Nhớ tới Tiêu gia năm nào vinh hoa phú quý, lại nghĩ tới cảnh ngộ nghèo túng của tỷ đệ hiện tại, không khỏi rơi nước mắt, nàng vươn tay vuốt ve khuôn mặt Tiêu Duệ, thì thào tự nói

- Tử Trường, đệ không được thua kém ai....

Tiêu Duệ thật vất vả mới có thể biểu đạt được tình cảm chân thành, thiết tha của chính mình đối với Ngọc Hoàn, muốn khẩn cầu tỷ tỷ ra mặt thay mình cầu thân. Thấy tiếu đệ lần này rất nghiêm chỉnh, thâm tâm cũng có chút vui vẻ, trong lòng Tiêu Nguyệt cũng thoáng động. Chờ sau khi đưa thư từ hôn tới Lưu phủ trở về, sẽ cùng mọi người thương nghị, quyết định thuê bà mối đi cầu hôn.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

17. Chương 17: Thiếu Nữ Cường Liệt

Bà mối Vương thực ra mới chỉ 30 tuổi, mặc dù không quá lớn tuổi, nhưng đã thủ tiết nhiều năm. Trọng phụ của bà vốn là một tiếu nhị của một tửu quán trong thành Lạc Dương, trong một ngày khi từ tửu quán về nhà bị xe ngựa đâm chết, để lại cô nhi, quả phụ sống nương tựa lẫn nhau. Cũng may Vương quả phụ tâm tư linh hoạt, mồm miệng lanh lợi, lại giỏi giao thiệp trong phố phường, tự mình đi khắp nhà này đến nhà kia để làm bà mối kiếm chút tiền tạ ơn, chỉ tiết cũng không cần nói tới.

Nhắc tới bà mối Vương mồm miệng lanh lợi, ở thành Lạc Dương cũng có chút danh tiếng, trắng có thể nói thành đen, đen cũng có thể nói thành trắng, có thể coi như là một tinh anh trong giới mai mối. Vì vậy, giá cả cũng khá cao. Sau khi Tiêu Nguyệt đưa một phần tiền, bà mối Vương lắc lắc chiếc hông đầy đặn, ưỡn ẹo đi tới Dương gia.

Nhưng không ngờ, bà mối mồm miệng lanh lợi nổi danh hôm nay lại rất không may, chưa kịp “ba hoa chích chòe” đã bị kẻ vừa nhìn đã thấy ngang ngược, chua ngoa là Dương gia chủ mẫu, Trịnh thị đuổi ra ngoài.

Dương gia nói phải có sính lễ là 100 quan. Bà mối Vương ủ rũ nói lại với Tiêu Nguyệt, sau đó chán chường rời đi.

100 quan!!! Tiêu Nguyệt ngây ngốc tại chỗ. 100 quan là khái niệm gì?

Hiện tại, mua một đấu gạo chỉ cần hai văn tiền, mà một quan là một ngàn văn, 100 quan này đối với người thường là cả một gia tài, một con số khổng lồ.

Thật lâu sau, Tiêu Nguyệt thăm thử dài, gọi trượng phu trở về. Hai vợ chồng trở về đem toàn bộ tiền trong nhà ra, cộng cả tiền buôn bán hai ngày của tửu quán, miễn cưỡng thu gom đủ 100 quan, sau đó đổi thành chỉ phiếu rồi đưa cho bà mối mang tới Dương gia.

Biết tỷ tỷ đem toàn bộ tiền tích lũy cho mình đi cầu hôn, Tiêu Duệ cảm thấy xấu hổ, vốn định ngăn cản, nhưng không bỏ được Ngọc Hoàn, trong lòng âm thầm quyết định, tương lai phải báo đáp chị gái và anh rể gấp ngàn vạn lần. Tới Đại Đường không lâu, đã sinh ra sự ái mộ mãnh liệt với Dương Ngọc Hoàn, nghĩ cũng là tất nhiên, cũng có liên quan đến sự ngưỡng mộ của một kẻ xuyên việt từ đời sau đối với một trong tứ đại mỹ nữ trong lịch sử ngàn năm.

Hắn thực sự rất muốn ôm Ngọc Hoàn vào trong lòng, hắn không thể cho phép những người khác cướp nàng đi, đây quả là một tâm tính phi thường kỳ quái, mặc dù đã dung nạp trí nhớ của chính mình với Tiêu Duệ, nhưng hắn vẫn ở trong cơn mê loạn khó hiểu.

Không ngờ, Dương gia lại đổi ý, bà mối quay lại nói, khi bà tới Dương gia, gặp bà mối Lý ở nam thành Lạc Dương, nghe bà mối Lý nói là muốn thay con trai của phú thương Sơn Nam Đạo Tương Dương phủ, Ngụy Minh Luân tới Dương gia cầu hôn, muốn nạp Ngọc Hoàn làm thiếp. So với tay ăn chơi Tiêu Duệ, vị thiếu gia của Sơn Nam Đạo Tương Dương phủ này càng có tính cạnh tranh hơn, hơn nữa còn phát ra sính lễ 300 quan, nếu vẫn còn do dự, sẽ chủ động nâng lên tới 500 quan.

Tin tức truyền đến, Tiêu Nguyệt và Vương Ba cảm thấy chán nản. Vương gia tuy rằng rất giàu có, nhưng không thể so tài lực với đại thương nhân. Tiêu Duệ sau khi nghe xong rất thất vọng, hắn cũng bắt đầu cảm thấy cảm hận khinh miệt Trịnh thị của Dương gia, thấy tiền sáng mắt.

Hắn biết, cho dù tỷ tỷ bán cả nhà cũng không thể xuất ra nhiều sính lễ như Ngụy gia. Chẳng lẽ, tới thời đại này, lại gặp gỡ nhưng lại vô duyên, phải chăng trời muốn trêu đùa? Chẳng lẽ, chính mình phải tận mắt nhìn người ngọc bị nam nhân khác ôm ấp?

Hắn cảm thấy con tim đau thắt, điên cuồng nắm chặt tay rồi đột nhiên đánh mạnh vào một gốc cây hòe.

Nghĩ lại một hồi, hắn chợt cảm thấy không đúng, dựa theo lịch sử, Dương Ngọc Hoàn sau ba năm vào kinh mới được quý nhân giới thiệu tiến vào hoàng thất Đại Đường, từ đó bước vào thâm cung Đại Đường, như thế nào hiện tại lại phải gả làm thiếp người ta? Chẳng lẽ bởi vì chính mình đến đây khiến lịch sử đã thay đổi?

Không đề cập tới sự thống khổ, rối rắm, lo được lo mất của Tiêu Duệ lúc này. Hiện tại trong Dương gia cũng đang có một trường phong ba. Biết thiếu gia Ngụy gia chính là thanh niên hoa phục màu đen, không hiểu sao trong lòng Dương Ngọc Hoàn lại nảy sinh ác cảm, căm ghét. Tuy nàng còn nhỏ tuổi, nhưng biết thiếu gia nhà giàu phần nhiều là háo sắc, tham hoa, ăn chơi trác táng, không phải người tốt, trước đây tỷ tỷ Lâm gia ở nhà bên cạnh vì bị gả cho một nhị thiếu gia con một đại thương nhân ở Lạc Dương mà cuối cùng buồn bực, thất cổ tự vẫn.

Càng quan trọng hơn là....lòng dạ thiếu nữ rất cao, tuy rằng không thực sự chấp nhận dã tâm của vương gia, nhưng cũng không chịu làm thiếp người ta. Vì vậy, đối với việc làm của Trịnh thị, nháy mắt muốn đáp ứng bà mối Lý, nàng luôn nhẫn nhục, chịu đựng, nhưng cũng vọt ra ngoài sảnh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, cúi đầu không chút do dự nói

- Thúc phụ, thím, nô không muốn làm tiểu thiếp!

Dương Huyền nhú mày, vừa định nói gì đó, thì đã nghe Trịnh thị nổi trận lôi đình, nhảy bật lên mắng

- Tốt cho một con tiểu nhân, việc lập gia đình cho người đã có trưởng bối làm chủ, người không biết xấu hổ mà còn đứng ra nói cái gì? Còn không mau lui ra!!

Dương Ngọc Hoàn sắc mặt đau thương nhìn Dương Huyền một cái, rồi lấy một cây kéo từ trong áo kẻ vào cổ họng mình, không để ý tới Mẫu Dạ Xoa đang nổi giận, tuyệt vọng cười cười

- Cha mẹ Ngọc Hoàn đều mất, được thúc phụ và thím nuôi nấng, vô cùng cảm kích. Nhưng nô quả thật không muốn làm thiếp nhà giàu có, xin thúc phụ và thím thành toàn!!

Lưỡi kéo sắc bén, thiếu nữ kích động, đã đâm một chút vào da thịt nàng, máu tươi từ từ chảy ra. Sắc mặt đại biến, Dương Huyền hét lên

- Ngọc Hoàn, không thể!

Thiếu nữ cười thê lương:

- Xin thúc phụ và thím thành toàn!

Trình thị tuy rằng tàn nhẫn, tham tiền, luôn mơ ước tới 500 quan tiền sinh lễ của Ngụy gia, nhưng Dương Ngọc Hoàn dù sao cũng là cháu trưởng phu mình, nếu như quả thực vì vậy mà làm cho thiếu nữ ngọc nát hương tan, chẳng những trưởng phu không thể chấp nhận, thậm chí bản thân cũng rất nhục nhã.

Trình thị trơ mắt nhìn bà mối Lý thất vọng rời đi, trong lòng thực sự tức giận. Nhìn trưởng phu đang trấn an thiếu nữ mặt mày trắng bệch kia, trong lòng lại phát hỏa, không khỏi âm thầm chửi mắng vài tiếng, trợn mắt nhìn thiếu nữ rồi căm giận phát tay áo rời đi.

Thiếu nữ cương liệt náo loạn một hồi, chuyện Ngụy gia cầu hôn coi như hủy bỏ. Tiêu Duệ biết tin, âm thầm thở dài nhẹ nhõm, đồng thời cũng gấp gấp tìm cách kiếm tiền làm giàu. Hắn quyết định, dựa theo phương pháp của chính mình cải tiến cách làm rượu cổ truyền, không chỉ là vì thiếu nữ hân ngưỡng mộ, mà còn muốn thay đổi hiện trạng nghèo khổ, trắng tay hiện tại.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngư

18. Chương 18: Bắt Tay Làm Rượu

Sáng sớm, thấy Tiêu Duệ bắt đầu rửa lúa mạch, ngâm men rượu, giống như muốn làm rượu, Vương Ba có chút kỳ quái tiến tới hỏi

- Tử Trường, đệ đang muốn làm gì vậy ? Việc này đệ vốn không biết....

Tiêu Duệ vừa dùng gậy gỗ khuấy men rượu màu than chì, vừa trả lời

- Tỷ phu, đệ đã học được cách chế rượu từ một người, huynh không cần lo cho đệ, chờ đệ làm rượu xong, nhất định sẽ mời huynh nhấm nháp một phen, ha ha

Wương Ba ngạc nhiên

- Đệ làm rượu ? Trời ạ....đệ...

Wương Ba vốn muốn ngăn hắn lại, nhưng nhìn hắn không giống như đang đùa chơi, nhú nhú mày rồi ra ngoài quán tiếp khách. Hắn nghĩ, vị đệ đệ nhà vợ này luôn luôn kiêu căng, tùy hứng, bát nháo, hắn thích thì cứ để hắn chơi, dù sao cũng sẽ không gây ra nhiều loạn, nhiều nhất chỉ lãng phí chút men rượu và lương thực mà thôi.

Hắn vừa mới đến đây ở, nếu nói nặng lời, sợ rằng vợ sẽ mất hứng, cứ kệ hắn thôi.

Dụng cụ và công cụ làm rượu đều có sẵn, sau khi rửa sạch lúa mạch, Tiêu Duệ bắt đầu thêm nước, hơn nữa còn chưng thêm Xà Ma Hoa, nghĩ một chút rồi lại bỏ thêm một chút đậu nành theo tỷ lệ nhất định. Lúa mạch và đậu nành chưng hơn nửa canh giờ, để nguội xong kết hợp với một tỷ lệ men rượu nhất định, khuấy đều rồi để vào dụng cụ làm rượu chuyên dụng, niêm phong lại thật kỹ để bắt đầu lên men.

Thời gian lên men rượu tùy chủng loại mà khác nhau, đương nhiên còn phụ thuộc vào mùa. Ví dụ bây giờ đang là mùa hè chói chang, ước chừng 10 ngày là có thể lên men xong.

Trong lúc chờ lên men, mỗi ngày vào chính Ngọ, Tiêu Duệ đều đi tới cạnh cầu Lạc Dương, vào tửu quán Ngọc Hồ Xuân uống rượu. Đây cũng chính là nơi Dương Ngọc Hoàn hay tới, hắn muốn tìm cơ hội gặp mặt

Dương Ngọc Hoàn. Tuy nhiên, liên tiếp vài ngày cũng không thấy bóng dáng Dương Ngọc Hoàn. Mặc dù có chút thất vọng, nhưng ngày nào hân cũng tới.

Mấy ngày nay, Dương Hoa cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện, tay ăn chơi Tiêu Duệ dường như đang thay đổi, tuy rằng vẫn cái bộ dáng kia, nhưng khí chất, thần thái giống như đã thoát thai hoán cốt, nghe nói còn thoái hôn với phủ Lưu thừa tướng. Hơn nữa, lời nói và việc làm rất văn nhã, thường nói ra nhiều câu kinh người, không giống như tay ăn chơi mà giống như một tài tử đọc đủ loại thi thư.

Trừ việc uống rượu bên ngoài, Tiêu Duệ chỉ ở trong phòng mình ở Vương phủ, hoặc đọc thi sách của Đại Đường, hoặc tiếp tục viết Tây Du Ký Truyền Kỳ, hoặc là giúp đỡ tỷ phu tiếp đón khách ở quán, ngày ngày đều rất tiêu diêu tự tại. Mười ngày trôi qua, Tây Du Ký Truyền Kỳ đã viết tới chương 20: “Hoàng Phong Linh, Đường Tăng gặp nạn, gặp tiên phong, Bát Giới trở tài”. Lúc này, nguyên liệu cũng đã lên men đầy đủ.

Mở lớp giấy dầu dày ra, một mùi thơm nồng đậm bốc lên. Hít một hơi thật sâu, Tiêu Duệ vừa lòng gật gật đầu.

Trong tửu quán, Vương Ba đang tiếp đón khách, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm ngát, không khỏi ngạc nhiên, cái mũi khịt khịt

- Là mùi rượu, trời, thơm quá !!!

Không chỉ có Vương Ba, ngay cả tiểu nhị trong quán và khách đang uống rượu cũng đều không kìm lòng nổi mà hít hà, tham lam hít hương rượu.

Vương Ba bỏ cái khăn trong tay, vội vàng đi vào hậu viện. Lúc hân tới, Tiêu Duệ đang xắn tay áo ép rượu, rượu màu xanh nhạt, hơi đục theo cái phễu chảy xuống.

Vương Ba đi tới, đứng cạnh vò rượu không khỏi mừng rỡ

- Tử Trường, thực sự ta tưởng đệ chỉ chơi đùa, không ngờ đệ quả thật có tay nghề.... trời.... đây quả là thượng phẩm !!!! Đúng rồi, Tử Trường, tại sao rượu đệ làm lại có mùi thơm khác hẳn rượu chúng ta hay ử? Hương thơm bay rất xa....

Vương Ba say mê, chậm rãi nhắm mắt.

Tiêu Nguyệt cũng đã tới không biết từ lúc nào, không ngờ đệ đệ mình thật sự làm rượu thành công, mặc dù có chút bất ngờ, nhưng cũng không vui. Nâng cau mày đưa một cái khăn cho hân

- Tử Trường, lau tay đi, đệ lập tức quay về phòng đọc sách tập viết đi, loại việc nặng này không phải việc của đệ....

Tiêu Duệ cười ha hả

- Tỷ, tỷ để đệ thử một lần đi mà. Try phu, huynh đến xem rượu này, đệ dùng nguyên liệu khác với huynh, lại thêm một số dược liệu khác...

Vương Ba cầm lấy cái muôi, múc một chút rượu cho vào miệng nhắm nháp, Tiêu Duệ cười đoạt lại cái muôi, rồi đổ rượu lại

- Tỷ phu, còn chưa được, đây mới chỉ là tương, còn phải tiếp tục lên men.

Tiêu Duệ nghiền bã rượu đã lên men, sau đó đổ vào trong thùng chứa, rồi cho thêm một ít nước lạnh, khuấy đều rồi bịt lên một lớp giấy dầu dày.

- Không phải chỉ cần lọc là có thể có rượu sao, đệ đang làm gì vậy?

Vương Ba khó hiểu gãi gãi đầu.

- Tỷ phu, cái này gọi là lên men lần thứ hai

Tiêu Duệ cười nói.

- Tử Trường đệ lại đây với tỷ

Tiêu Nguyệt nghiêm mặt kéo tay Tiêu Duệ ra một bên

- Tử Trường, đệ nói cho tỷ tỷ, có phải tỷ phụ dạy đệ làm rượu không? Để xem ta xử lý tỷ phụ đệ thế nào
- Tỷ, làm rượu không có gì không tốt, thứ nhất có thể kiếm tiền, thứ hai lúc nào cũng có rượu uống, thứ ba lại vui vẻ, hòa thuận.

Tiêu Duệ cảm nhận được sự quan tâm của Tiêu Nguyệt, nhìn thấy khuôn mặt tức giận của nàng không khỏi cười nói

- Tỷ, tỷ ngàn lần đừng trách tỷ phụ, cách làm rượu này là đệ học từ sách cổ. Không tin tỷ cứ vào phòng đệ xem, đệ đã viết ra vài cách làm rượu.

Tiêu Nguyệt trầm thờ dài

- Tử Trường, cha và mẹ đều đã mất, tỷ muốn đệ thành người, đệ nhất định không được thua kém ai, phải làm rạng rỡ tổ tông Tiêu gia chúng ta.
- Vâng, tỷ, đệ đã biết

Tiêu Duệ thấy Tiêu Nguyệt mày liễu dựng lên, dường như sắp khóc, vội chạy đi

- Tỷ tỷ, đệ đi đọc sách

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

19. Chương 19: Thanh Hương Ngọc Dịch

Tiêu Duệ nhanh như chớp chạy mất. Tiêu Nguyệt hai tay lau mắt vài lần, tuy đệ đệ vẫn còn một chút càn quấy, nhưng so với trước kia, không biết tốt hơn bao nhiêu lần, lại biết lễ phép, luôn luôn nghe lời mình. Hơn nữa, không còn đi qua lại những nơi dơ bẩn, cũng không trêu đùa nữ tử. Nghĩ vậy, nàng tràn đầy tin tưởng đối với tiền đồ của Tiêu Duệ.

.....

Lần thứ hai lên men, thời gian không lâu, chỉ khoảng 12 canh giờ đã xong.

Mở ra, tiếp tục ép, lại bỏ vào lọc, lúc này mới chân chính hoàn thành ủ rượu.

Trong xưởng của Vương Ba có rất nhiều loại rượu, nhưng không có loại nào giống rượu Tiêu Duệ ủ ra, loại rượu này màu xanh nhạt bởi Tiêu Duệ bỏ thêm Xà Ma Hoa và đậu nành.

Giá trị chính là loại rượu này đặc biệt thơm, hương thơm nồng đậm. Tiêu Duệ lọc rượu sau một lát, hương rượu nồng đậm trong nháy mắt lan tỏa tại Vương gia, trước, sau, thậm chí khắp cả khu phố, trong không khí đều tràn ngập hương rượu. Hương rượu này cũng không phải tầm thường, nồng đậm mà tươi mát, còn ẩn chứa mùi hoa lài thanh thoát làm người ta chỉ ngửi cũng cảm thấy say mê, thậm chí còn cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Cái gọi là hương bay xa mười dặm, cũng không hơn cái này.

Người qua lại chun mũi hít hà, tò mò nhìn trái, phải, không biết mùi hương say lòng người này từ đâu tới. Mà khách uống rượu trong tửu quán Vương gia thì trực tiếp nhón nháo, nói Vương Ba cất giấu rượu ngon, tiếc không đem ra bán.

Tiêu Duệ ném một chút, lông mày giãn ra, vị và hương đều rất tốt, cũng đạt được yêu cầu của chính mình. Thêm nữa, rượu mang chút cay đắng, tăng thêm dư vị, kéo dài. Chính là bởi vì trên thân Xà Ma Hoa có chứa một chút hương vị đắng cay, khi ủ ra mới mang vị đắng mát lạnh.

Tiêu Duệ cười cười, rượu có chút đắng cay mát lạnh, đây chính là một trong những yếu tố trọng yếu, đặc biệt của rượu. Người thời Đường thích uống rượu, rượu cũng có chút cay đắng, nhưng đó là do trước khi

uống dùng thêm một chút phụ liệu ngâm vào mà thành, không thể tự nhiên, tinh khiết như một âm trà trước đắng sau ngọt bình thường.

Người thời Đường làm rượu trên cơ bản là tốt, nhưng Tiêu Duệ làm rượu còn có thêm một trình tự trọng yếu: Chưng cất, Chiết Xuất.

Vì Tiêu Duệ năn nỉ, Vương Ba liền tìm thợ rèn tạo một cái nồi thật lớn, tương tự với cái chõ ở thời hiện đại, chia làm 2 tầng, cao thấp riêng biệt, bên ngoài còn bọc một lớp sắt dày. Lớp bọc sắt có một lỗ tròn, cắm một cây ống trúc vào đó.

Dùng tầng dưới của cái nồi này đựng rượu đã ủ xong, sau đó cho lên lò đun. Khi rượu sôi lập tức gắp tầng hai đựng nước lạnh vào, cuối cùng mở cái nút niêm phong của lớp bọc sắt ra.

Củi lửa dỗi dằn, chưng rượu, tinh rượu hóa thành thể khí tụ lại phía trên lại gặp nước lạnh thì ngưng tụ thành chất lỏng, theo ống trúc chảy ra ngoài, đây là phương pháp cất rượu của Tiêu Duệ. Biện pháp này là từ Ba Tư truyền vào Trung Nguyên, trong “Tàng Tửu Chú” của Hồ Nghĩa Hi, một người thời Nguyên, có ghi chép lại.

Đại công cáo thành.

Tiêu Duệ múc một chút nhấm nháp, rượu vào mồm mát lạnh, mùi thơm ngát vào tận phế phủ, hơn nữa bởi vì hàm lượng rượu rất cao, hương khí vào họng gần như một đoàn sâu lửa nhảy vào thực quản. Kỳ diệu chính là, trong dòng rượu nóng bỏng có một tia thanh lương, ngọt đắng, giống như băng tuyết trung hòa sự chấn động do nóng cháy.

Tiêu Duệ hưng phấn ghi lại, tuy rằng nồng độ cồn mới chỉ đạt 30 độ nhưng rượu Đại Đường so sánh với nó còn có thể gọi là rượu sao? Tiêu Duệ gần như dám cam đoan, chỉ cần hắt đưa rượu này lên thị trường, chắc chắn gây chấn động lớn. Hắn làm rượu cũng không chỉ “nâng cao độ cồn” mà còn có mùi vị thơm ngát và một phong cách rất riêng.

- Mùi thơm dịu nức mũi, hương bay mười dặm, ánh rượu màu xanh nhạt như ngọc, gọi nó là Thanh Hương Ngọc Dịch đi

Tiêu Duệ cười ha hả, đưa một chén qua

- Tỷ phu, huynh nếm thử một chút

.....

Sau đó, Tiêu Duệ dặn tỷ phu Vương Ba, nói hắn đi mua những hồ lô nhỏ có thể đựng được khoảng nửa cân rượu (1). Hồ lô được đánh bóng, từng cái mời thợ thủ công khắc một hàng chữ: “Tửu đồ tân nhượng Thanh Hương Ngọc Dịch”.

Đến lúc này, Tiêu Duệ xuyên thời không trở về Đại Đường, làm ra một loại rượu đầu tiên. Tuy rằng sử dụng xương rượu của Vương Ba để làm, nhưng kỳ thật, cho dù là Vương Ba cũng không rõ ràng, cậu cả nhà mình rất cuộc dùng thêm cái gì bỏ vào trong lúa mạch để ủ rượu.

Vật càng hiếm càng quý, Tiêu Duệ rất hiểu đạo lý này, hắn luôn dặn Vương Ba kiềm chế, không cần quan tâm khách hàng đang oán giận, thậm chí chửi rửa vô lễ ngoài cửa, mỗi ngày kiên quyết chỉ bán 50 hồ lô.

Về giá cả, khoảng năm Khai Nguyên thời Đường có thơ Đỗ Phủ làm chứng “Nhai đầu tửu giới thường khổ quý,

phương ngoại tửu đồ hi túy miên.

Tảo lai tự ẩm nhất đấu tửu,

kháp hữu tam bách thanh đồng tiền”

(Tạm dịch, sai đâu mong bà con chỉ bảo giúp:

Giá rượu ngoài đường thường đắt đỏ,

tửu đồ vẫn uống tới say mềm,

sáng ra vừa uống một đấu rượu,
ba trăm đồng tiền đã ra đi.)

Mặc dù một hồ lô Thanh Hương Ngọc Dịch bán giá 150 tiền, đắt gấp 5 lần so với giá rượu thường, nhưng khách nhân vẫn ùn ùn kéo đến tửu quán Vương gia mua rượu.

Chỉ trong thời gian ngắn, Thanh Hương Ngọc Dịch đã nổi tiếng ở thành Lạc Dương. Tửu đồ Tiêu Duệ này trước đây vẫn mang tiếng xấu là một tay ăn chơi, giờ ngửi hương đoán rượu khiến Mạnh Ngọc Hồ cam bái hạ phong, lại làm ra rượu ngon Thanh Hương Ngọc Dịch khiến đại danh thành linh nổi tiếng toàn bộ Lạc Dương. Chỉ trong vài ngày, hắn trở thành nhân vật nổi tiếng mà mỗi người ở thành Lạc Dương đều bàn tán.

Tất nhiên, cả Vương gia tửu quán vô danh cũng đột nhiên trở thành tửu quán nổi tiếng, làm ăn ngày càng mạnh mẽ. Từng bó lớn Khai nguyên thông bảo như nước chảy vào. Đối với thu hoạch đó, Tiêu Duệ không quá so đo, bởi vì hắn biết tỷ tỷ và tỷ phu không bao giờ tranh giành với hắn. Tóm lại, mặc dù không có tiền hành “chia”, nhưng tỷ phu luôn để ra một nửa lợi tức giao cho Tiêu Nguyệt, để cho nàng tích góp cho Tiêu Duệ.

Mùa hè trôi qua rất nhanh.

Tiêu Duệ cũng đang bước vào Ngọc Hồ Xuân. Dương Hoa mắt sáng ngời, chạy vội ra tiếp đón

- Tử Trường, hôm nay có mang Thanh Hương Ngọc Dịch tới không? Ai...từ khi uống Thanh Hương Ngọc Dịch của người, ta cũng không còn muốn uống rượu khác, tất cả đều cảm thấy nhạt như nước ốc.

Tiêu Duệ cố ý lui tới chỗ Dương Hoa, đương nhiên là vì Dương Ngọc Hoàn. Tuy nhiên, thái độ của Dương Hoa cũng không tệ, tuy rằng thường đùa giỡn, nhưng nói chung cũng là một người giao hảo được.

Tiêu Duệ lấy ra hai hồ lô rượu, đưa cho Dương Hoa một bình, cười ha hả

- Mạnh Dương huynh, ngọc dịch đây, hôm nay chúng ta đối ẩm một phen, thế nào?

Dương Hoa cười hì hì, mở nút gỗ của hồ lô ra, cố gắng không nói gì với Tiêu Duệ, trước hết hít một hơi thật sâu, sau đó ngửa đầu nhấp một ngụm nhỏ, say mê nhắm mắt, mũi hít hà, thật lâu sau mới trở lại bình thường.

Hương rượu nồng đậm, mát lạnh từ cửa hàng Ngọc Hồ Xuân bay ra, khiến hai người ở góc tường cũng giật mình, trong đó có một nam tử hơi lớn tuổi, tướng mạo thanh tú, mặc trường bào màu xanh cũng đứng lên, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm Tiêu Duệ, kinh hãi nói:

- Thanh Hương Ngọc Dịch, Tửu đồ Tiêu Duệ?

1. Nửa cân Trung Quốc cổ tương đương với khoảng 1/4 kg hiện đại, xét về dung trọng thì tương đương với 250ml rượu.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

20. Chương 20: Tửu Lệnh Lý Đỗ

- Thái Bạch tiên sinh, Tử Mỹ huynh, đây là rượu Tử Trường mang đến cùng Mạnh Dương đối ẩm, chỉ có một bình, một bình này, ta được, ha ha

Thời Thịnh Đường này, Lạc Dương chính là nơi các văn nhân tao khách nhà Đường như Lý Bạch, Đỗ Phủ thường tụ tập. Mặc dù trong lòng Tiêu Duệ đã chuẩn bị tư tưởng, nhưng chợt nghe tên hai vị đại thi nhân danh vang như sấm bên tai, một tiên thơ, một thánh thơ, lại đứng trước mặt mình, ánh mắt cũng có chút ngây dại.

Hiện tại, danh khí của Lý Bạch, Đỗ Phủ cũng chưa hiển hách như vậy, chỉ là mới bộc lộ tài năng mà thôi. Lý Bạch phóng đảng, Đỗ Phủ trầm ổn, đến Lạc Dương không tới một năm, thanh danh đã lan xa.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười, cầm hồ lô Thanh Hương Ngọc Dịch trong tay dâng tới, mắt nhìn hai vị đại thi nhân Trung Quốc cổ đại tỏ vẻ kính ngưỡng. Hắn khách khí như vậy, Lý Bạch, Đỗ Phủ cũng cảm thấy bất khoan, vội đứng dậy luôn miệng cảm tạ không thôi.

Lý Bạch tính tình hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, chủ động kết giao cùng Tiêu Duệ, không khách khí tiếp nhận hồ lô rượu rồi nhìn lướt qua dòng chữ trên hồ lô, tán thưởng vài tiếng, khiến kẻ đầu gối như Dương Hoa cũng phải ngậm ngýt hồi lâu.

Đỗ Phủ kéo kéo vạt áo Lý Bạch cười

- Tiêu công tử, ý tốt của công tử, chúng ta xin nhận, thật là hổ thẹn. Chi bằng mời ngồi, chúng ta ba người cùng đối ẩm, thế nào?

Tiêu Duệ cố ý kết bạn cùng bọn họ nên cũng không khách khí, thoải mái ngồi xuống. Lý Bạch kêu tiểu nhị mang ra ba cái chén, rót đầy Ngọc Dịch vào từng chén, chiêu một ngụm rồi ngồi thưởng thức nửa ngày, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài

- Rượu ngon như thế, vào miệng mát lạnh, hương thơm sâu sắc, rượu vào miệng như lửa nóng vào thẳng phế phủ, ngọt đắng như ngọn gió trên tuyết sơn gột rửa tâm hồn, thật sự là tuyệt không thể tả, giống như tiên tử vậy! Đáng tiếc, mỗi ngày Tiêu công tử chỉ bán 50 hồ lô mỗi ngày, Bạch ta liên tục mấy ngày không mua được một hồ, giờ rốt cục cũng có thể nhắm nháp một chút, sướng khoái!!!

- Bạch huynh nếu thích uống, mỗi ngày cứ tới tửu quán Vương gia, Tử Trường có thể cam đoan, Thanh Hương Ngọc Dịch này huynh muốn uống bao nhiêu cũng có

Tiêu Duệ cười cười.

Lý Bạch hai mắt sáng ngời

- Lời này là thật sao?

Tiêu Duệ nhìn hắn

- Tất nhiên là thật, tại hạ chưa từng nói ngoa.

Khuôn mặt Đỗ Phủ hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng. Hắn tài hoa không thua gì Lý Bạch, nhưng tính tình lại trầm ổn hơn nhiều. Tuy nhiên, thi từ của hắn lại thiếu đi sự phóng khoáng, tự nhiên và linh khí như Lý Bạch. Đây cũng chính là nguyên nhân mà người ta thường nói Lý Đỗ, Lý trước, Đỗ sau.

- Rượu ngon, Tiêu công tử, ta mạn phép chơi trò tửu lệnh được không?

Lý Bạch cười ha hả, lấy tay vỗ vỗ vai Tiêu Duệ. Hắn không biết thanh danh ăn chơi của Tiêu Duệ ở thành Lạc Dương, nhưng có thể làm rượu ngon như thế, nói năng lại bất phàm, phóng khoáng, anh tuấn, rất hợp với tính tình của hắn nên có hảo cảm rất sâu.

Tiêu Duệ cảm thấy rất vui vẻ, thầm nghĩ ngâm thơ ta không phải đối thủ của các người, nhưng ta cũng có điểm mạnh. Không hề do dự, hắn cười cười, chấp tay nói

- Thế cũng tốt, tuy nhiên, tửu lệnh quan ..

Tửu lệnh là trò chơi trợ hứng khi uống rượu, sinh ra đầu tiên từ Tây Chu, sau đó hoàn thiện vào thời Tùy Đường. Uống rượu hành lệnh đặc biệt thịnh hành trong giới sĩ phu thời Đường, uống rượu ngâm thơ soạn văn là chuyện thường. Sau này, thi nhân Bạch Cư Dị có viết:

“Hoa thì đồng túy phá xuân sâu, túy chiết hoa chi đương tửu trừ”

Cổ Quỳnh thời Hậu Hán cũng đã sáng tác một bài thơ “Tửu lệnh”, Đại Du thời Thanh hiệu đính, biên tập thành “Tửu lệnh tùng sao” bốn quyển. Theo phong tục thời Đường, muốn chơi trò tửu lệnh cần phải có một tửu lệnh quan để ra đề mục.

Lý Bạch muốn mời Đỗ Phủ làm lệnh quan, chợt nghe phía sau có một thanh âm hứng khởi

- Tiêu công tử, nô chấp lệnh được chứ?

Tiêu Duệ nghe thanh âm này, biết rằng tiểu mỹ nhân mà mình luôn chờ đợi rốt cục cũng tới, mặc dù hơi chậm. Hắn cười ha hả đứng dậy nói

- Bạch huynh, vị này chính là đường muội (1) của Mạnh Dương huynh, Ngọc Hoàn cô nương. Không ngại mời cho Ngọc Hoàn cô nương chấp lệnh chứ?

Lý Bạch nhún vai thờ ơ, thời Đường khoảng cách giữa nam nữ gần như không có, nam nữ đều có thể ngồi chung. Tiêu Duệ đúng với ý nguyện, sau đó kéo ghế, mời thiếu nữ ngồi xuống. Thiếu nữ cười duyên dáng, ánh mắt khẽ đảo qua Tiêu Duệ rồi chuyển sang hai người Lý Đỗ.

Hơn mười năm sau ở Trường An, tại Kim Loan Điện, quý phi Dương Ngọc Hoàn tự thân phong Lý Bạch làm Hàn lâm học sĩ. Quý tích vận mệnh lúc này vì một người xuyên thời không mà lạng lẽ lệch đi, hai người lần đầu tiên gặp gỡ lại là trong tửu quán của thành Lạc Dương, tuy rằng không phải là phong vân tể hội, nhưng cũng khiến Tiêu Duệ cảm khái, vui vẻ, thoải mái.

Thiếu nữ tự nhiên, hào phóng mở miệng, không ngờ lại dùng một câu Kinh Thi để hành lệnh

- Nô ra đề như sau, Yếm Yếm Dạ Ấm, Bất Túy Bất Quy (uống rượu tận đêm, không say không về)

Trong lòng vừa động, Tiêu Duệ liền đọc

- Phong Vũ Như Hối, kê Minh Bất Dĩ (gió mưa mịt mù, gà gáy không thôi.)

Lý Bạch và Đỗ Phủ nhìn nhau cười, cao giọng nói

- Thơ hay, Tiêu công tử tài hoa nhanh nhẹn, quả không sai. Ngọc Hoàn cô nương, Tiêu công tử dùng ý phong vũ trong Kinh Thi, trong đó ẩn chứa ý 'ký kiến quân tử, vân hồ bất hĩ', chính là biểu đạt tình cảm ái mộ cô nương! Ha ha...

('ký kiến quân tử, vân hồ bất hĩ')

Tạm dịch: gặp người quân tử, có chi vui hơn)

Thiếu nữ kiêu diễm tuyệt luân, khuôn mặt đỏ ửng, như mừng, như giận liếc mắt nhìn Tiêu Duệ một cái, trong lòng cũng thầm khen sự ứng đối nhanh nhẹn của hắn.

Thiếu nữ không chút hoang mang đứng dậy, châm rượu cho ba người rồi lại nói

- Hoa Diện Nha Đầu Thập Tam Tứ.

Lý Bạch mỉm cười, Đỗ Phủ cũng cười mà không nói, Tiêu Duệ trầm ngâm một chút liền lập tức tiếp lời

- Lạc Dương Tứ Bách Bát Thập Tự.

(2)

.....

Lý Bạch nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch, cười dài

- Bạch cũng xin ra một đề, mời Ngọc Hoàn cô nương, Tiêu công tử và Tử Mỹ huynh đối. Tử Bất Túy Nhân Nhân Tự Túy. (Rượu không say, người tự say người)

Một hồ lô Thanh Hương Ngọc Dịch đã bị ba người uống cạn, Tiêu Duệ bưng một chén rượu gạo của tửu quán, dùng một câu thơ của Tân Khí Tật thời Tống, đối

- Túy Lý Thiêu Đăng Khán Kiếm!!! (uống say khê đèn xem kiếm)

- Hay!!!

Lý Bạch nghe vậy lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, giơ ngón tay cái về hướng Tiêu Duệ, hoàn toàn không chú ý sắc mặt Tiêu Duệ đã ửng đỏ.

- Tử Mỹ huynh ...

Đỗ Phủ mỉm cười

- Kiếm Phá Đông Tây Nam Bắc

Dương Ngọc Hoàn mày liễu hơi nhíu, trầm ngâm, rồi chậm rãi ngâm

- Bắc yển Nam phi

Câu này vừa ra, không chỉ Tiêu Duệ âm thầm tán thưởng, mà ngay cả Lý Đỗ cũng không khỏi khen ngợi, càng xem trọng thêm vài phần đối với thiếu nữ tài hoa này.

Người tới, ta đi, thoả mái chè chén, một phen gặp gỡ này có thể nói là vui vẻ hết mình, vì vậy Dương Ngọc Hoàn cũng quên rằng mình phải mang rượu cho thím. Cho đến lúc hai người Lý, Đỗ từ biệt rời đi, thiếu nữ mới tỉnh ngộ, không khỏi lo sợ không yên, vào trong điểm lấy ra một vò rượu, không kịp chào hỏi Tiêu Duệ, vội vàng bước ra ngoài.

1. Đường muội: em họ

2. Hoa Diện Nha Đầu Thập Tam Tứ.

Lạc Dương Tứ Bách Bát Thập Tự

Suy luận của BTV:

Cô bé mặt hoa mười ba mười bốn

Trai mười tám ở đất Lạc Dương

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

21. Chương 21: Ấm Trung Tam Tiên Ca (thượng)

Tiêu Duệ đuổi theo.

Dương Huyền từ nội đường đi ra nhìn thấy Tiêu Duệ đang đuổi theo thiếu nữ, hơi có chút suy nghĩ. Hắn gọi con mình đến, cúi đầu hỏi:

- Mạnh Dương, đây có phải là tửu đồ Tiêu Duệ mới nhất thời nổi danh, con trai út của tiền tướng quốc Tiêu Chí Trung không? Vì phụ xem ra thanh danh của hắn mặc dù rất kém, nhưng trong bụng lại rất có tài học. Cần biết rằng, trong thành Lạc Dương này không có mấy người có thể đối đáp với hai người Lý Đỗ đâu.

Dương Hoa không khỏi cười khở:

- Phụ thân đại nhân, mấy hôm nay con rất buồn bực. Hắn giống như thoán thai hoán cốt thành người khác vậy, tài sáng tạo mẫn tiệp, ngôn từ văn nhã làm người ta thật sự không thể tin được. Hơn nữa không ngờ còn thành cao thủ phẩm rượu có một không hai của Lạc Dương, chế ra rượu ngon có thể chấn động Lạc Dương.

“.....”

Dương Huệ từ từ gạt đầu, hơi suy nghĩ nói:

- Thanh Hương Ngọc Dịch vừa ra đã trở thành rượu quý Lạc Dương... Đúng, hắn không phải có ý với đường muội của con sao. Con đi nói với hắn, nếu hắn nguyện ý cho Ngọc Hồ Xuân ta kinh doanh rượu này, ta sẽ đáp ứng hôn nhân giữa hắn và Ngọc Hoàn...

Khi hai phụ tử nói chuyện, Tiêu Duệ đã đuổi theo thiếu nữ đó, thở hổn hển, hắn vội vàng kêu lên một tiếng:

- Ngọc Hoàn cô nương.

Dương Ngọc Hoàn dừng bước, vội vàng nói:

- Huynh đuổi theo làm gì? Nó phải mau về nhà, về muộn thím lại mắng nó....

Đôi mắt thiếu nữ đỏ lên, ươn ướt chực khóc. Tiêu Duệ kinh hãi, trong lòng ảm ảm đoán được vài phần. Thiếu nữ ăn nhờ ở đậu, thím trong nhà nàng lại có tính cách thô bạo như vậy. Hơn nữa có phong ba khi Ngụy gia cầu thân lần trước, cuộc sống của nàng sao có thể thoải mái được chứ.

Thê tử của Dương Huyền nổi tiếng là con cộp cái ở thành Lạc Dương, chẳng những tính tình nóng nảy, còn ham mê uống rượu. Bình thường còn đỡ một chút, nhiều lắm chỉ mắng một hai câu, nhưng vừa uống rượu thì không mắng sẽ đánh cô cháu gái nuôi ăn chực nằm chờ này. Tình huống này sau khi việc hôn nhân với Ngụy Minh Luân thất bại, ngàn quan tiền tan thành bọt biển, thì càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Hôm nay Dương Ngọc Hoàn ra ngoài lấy rượu cho bà ta, lại gặp ba người Tiêu Duệ nên chậm trễ không ít canh giờ. Mẫu Dạ Xoa kia tất nhiên sớm nổi trận lôi đình ở nhà. Bây giờ về chờ nàng, nhẹ thì bị quở trách thóa mạ một chút, nặng thì bị phạt quỳ một nén nhang và không được ăn cơm.

Nhìn vẻ u oán của thiếu nữ, Tiêu Duệ không khỏi đau xót trong lòng. Hắn há miệng thở dốc, cũng không nói lời an ủi nàng, đành phải lặng lẽ đứng ở đó. Đúng lúc này Dương Hoa vội vàng đuổi theo, cười gọi:

- Tử Trường huynh.

Tiêu Duệ từ từ xoay người lại nhìn Dương Hoa. Thái độ của Dương Hoa đối với hắn thay đổi thế nào, hắn không để ở trong lòng. Bởi vì đây thuộc về nhân tình, bản chất tâm tính của Dương Hoa coi như không tồi, tuy nhiên lời nói có chút chua ngoa. Cũng tại vì lúc trước vị Tiêu lão đệ kia không ít lần đến quấy rầy bạn học cũ này, không phải vay tiền chính là ăn không uống không.

- Mạnh Dương huynh có chuyện gì vậy?

- Tử Trường huynh, gia phụ và gia mẫu đều rất thích Thanh Hương Ngọc Dịch mà huynh chế ra. Huynh xem....

Dương Hoa liếc nhìn đường muối xinh đẹp bên cạnh, trong lòng nổi lên một gợn sóng, cúi đầu nói:

- Có thể thu xếp một chút, mỗi ngày bán cho Dương gia tửu quán ta mấy chục hồ lô được không?

Thần quang lóe lên trong mắt Tiêu Duệ, suy nghĩ thật nhanh, hắn lập tức hiểu ra ý đồ đến đây của Dương Hoa. Hắn cười cười không nói gì, chỉ dời ánh mắt nhìn vào thiếu nữ Ngọc Hoàn đáng thương.

Dương Huyền kéo kéo vạt áo thiếu nữ, âm thầm nháy mắt một cái. Thiếu nữ biết đường huynh muốn mình làm gì, không khỏi càng thêm u oán và đáng thương. Nàng xấu hổ đỏ mặt thì lễ nói:

- Tiêu công tử...

.....

Trong thời gian một buổi sáng, đệ nhất cao thủ phẩm tửu của tửu giới Lạc Dương mới đột ngột quật khởi, tửu đồ Tiêu Duệ đã trước sau tiếp hơn mười người đến bãi phỏng ở trong Vương gia tửu quán của tỷ phụ hắn.

Các đại lão có uy tín trong ngành rượu thành Lạc Dương trước sau mang theo lễ vật rất nặng đến bãi phỏng Tiêu Duệ, vừa vào cửa trước đã thi lễ rồi kêu lên “Tiêu công tử”. Người đón lễ là Vương Ba, tỷ phụ Tiêu Duệ gây ra như phỗng. Nếu như nói Thanh Hương Ngọc Dịch mà Tiêu Duệ đột nhiên chế ra có lẽ là một sự trùng hợp, nhưng hắn ngang trời xuất thế đạt được thanh danh lớn như vậy trong tửu giới Lạc Dương, sao có thể nói là ngẫu nhiên chứ?

Ngửi hương nhận rượu? Trên khuôn mặt chất phác của Vương Ba hiện lên một tia cười khổ, thầm nghĩ: “Muội phụ nhà mình quả thật kỳ quái. Lang thang mấy năm, vừa thay đổi đã triệt để về chính đồ, trở thành cao thủ tửu đạo tiếng tăm lừng lẫy”

Các ông chủ của Lạc Dương tửu phường đột nhiên thấy được lợi ích rất lớn của Thanh Hương Ngọc Dịch và tiềm lực chế rượu của Tiêu Duệ, đều đưa ra đề xuất hợp tác với Tiêu Duệ. Ông chủ Tôn Đức của tửu phường Tang La thành Nam thậm chí còn nguyện ý dùng bốn phần của tửu phường làm “Thành ý” hợp tác với Tiêu Duệ, nhưng đều bị Tiêu Duệ khéo léo từ chối.

Nếu đơn thuần là làm giàu cho mình, lựa chọn hợp tác với một thương nhân ngành rượu Lạc Dương đương nhiên là con đường ngắn nhất. Mượn lực ngành sản xuất rượu phát đạt ở Lạc Dương cùng với các mối tiêu

thụ sớm thành thực của các thương nhân ngành rượu, hẳn có thể ở trong thời gian ngắn nhất đạt được lợi ích lớn nhất. Thậm chí cho dù hẳn không làm rượu, mà chỉ cần lựa chọn làm “Cổ vấn” cho một tửu phường có thực lực hùng hậu, với công phu phẩm rượu siêu phàm của hẳn, cũng có thể sống sung sướng trong tửu giới, làm một phú ông có tiền, tiêu diêu tự tại.

Nhưng một trong những mục đích của hẳn khi làm ra Thanh Hương Ngọc Dịch đó chính là giúp nhà tỷ phú, làm cho việc kinh doanh của tửu quán bọn họ tốt hơn lên, để tỷ tỷ có thể sống cuộc sống hạnh phúc hơn.

Tuy rằng phương pháp phối chế Thanh Hương Ngọc Dịch đối với hẳn mà nói không tính là gì. Nếu hẳn muốn, loại rượu như thế này, hẳn còn có thể “Phát minh” ra không ít. Nhưng đối với Vương gia tửu quán mà nói, Thanh Hương Ngọc Dịch cũng là một chiêu bài quảng cáo không thể thay thế, là chiêu bài để hấp dẫn tửu khách đến nơi đây. Mà thực tế đã chứng minh điểm này, giống như Ngọc Hồ Xuân tửu của Dương gia bởi vì chuyên kinh doanh Ngọc Hồ Xuân của Mạnh Sưởng mà một đêm thành danh.

Tửu đồ Tiêu Duệ ngửi hương nhận rượu ngang trời xuất thế, thanh danh còn hơn Mạnh Ngọc Hồ. Danh tiếng của Thanh Hương Ngọc Dịch đã mơ hồ thay thế Ngọc Hồ Xuân trở thành sản phẩm chiêu bài của tửu nghiệp Lạc Dương. Mặc dù Tiêu Duệ từ chối hợp tác, các ông chủ tửu phường Lạc Dương rất thất vọng, nhưng vẫn tươi cười.

Người khác không biết giá trị của một “Đỉnh cấp phẩm tửu sư” trong lòng bọn họ lại rõ như gương. Phẩm tửu chuyên nghiệp, cũng không phải là đám văn nhân sĩ tử rung đùi đắc ý biết được, mà là có thể phẩm ra đặc tính ưu điểm, khuyết điểm của rượu. Đôi khi chỉ một sự “Chỉ điểm” trong lúc vô ý sẽ làm cho tài nghệ làm rượu của bọn họ tăng lên một nấc thang mới. Giống như một câu “nói đùa” nhẹ nhàng của Mạnh Sưởng lúc trước làm cho Tang La tửu của Tôn Đức tửu phường Tang La vốn là một loại rượu rẻ tiền, chỉ trong một đêm đã thay hình đổi dạng, nhảy vọt lên trở thành một trong những loại rượu hàng hiệu của thành Lạc Dương.

Nhìn các ông chủ tửu phường vẻ mặt tươi cười lưu lại một vỏ rượu dán chiêu bài tửu phường mình, trước khi đi còn khẩn cầu hẳn bớt thời gian đánh giá một phen, trên miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười không màng danh lợi. Nhất là khi hẳn xoay người thấy Lý Bạch đang giờ cao hồ lô rượu mà uống, vẻ tươi cười càng đậm hơn.

Ngày đó gặp gỡ Lý Đỗ ở Ngọc Hồ Xuân, một lời mời vô tâm, Lý Bạch từ đó ngày nào cũng tới. Có khi Đỗ Phủ đi cùng, có khi một mình đi tới, cũng không nói lời khách sáo gì hết, ngồi ở trong góc mà Tiêu Duệ đã phân phó tiểu nhị tửu quán để dành cho hẳn, tận tình uống. Hẳn có thể uống bao nhiêu, Tiêu Duệ bảo tiểu nhị mang lên cho hẳn bấy nhiêu, chưa từng chậm trễ.

Trả Lời Với Trích Dẫn

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

22. Chương 22: Ấm Trung Tam Tiên Ca (trung)

Tiêu Duệ cười dài thản nhiên đi tới, cũng không chào hỏi Lý Bạch, chỉ tự mình ngồi chồm hổm đối diện với hẳn, tiểu nhị vội vàng mang lên mấy hồ lô Thanh Hương Ngọc Dịch.

- Thái Bạch huynh, hôm nay có tận hứng hay không?

Tiêu Duệ mở nắp hồ lô ra, rót thật đầy vào chiếc chén trong suốt, dòng rượu màu xanh xoay tròn rơi xuống, tạo thành một dòng xoáy nhỏ trong chén rượu, chất rượu như châu ngọc dính cả vào bốn phía mép chén rượu.

Thanh Hương Ngọc Dịch chính là rượu nặng, dùng loại bát hoặc chén lớn thường dùng của người Đường đã không hợp thời cũng không đủ để thưởng thức. Cho nên Tiêu Duệ bảo Vương Ba đến Đào phường trong thành làm ra những chiếc chén tròn chân dài và hẹp như chén uống rượu vang thời hiện đại, nhưng nhỏ hơn một chút.

Người đến Vương gia tửu quán uống Thanh Hương Ngọc Dịch đều sử dụng chén chân cao này, nâng chén rượu lên nhắm nháp có thể lưu giữ được hương vị lâu hơn. Nhưng Lý Bạch tính tình hào phóng, uống rượu cũng vậy, hẳn không dùng chén rượu mà trực tiếp mở nắp hồ lô, coi hồ lô rượu là chén rượu, ngửa đầu uống một cách thoải mái.

- Tử Trường lão đệ, Bạch mấy hôm nay đến đây đã uống của lão đệ hơn trăm hồ lô rượu ngon, sợ là giảm không ít tiền lời của lão đệ.

Lý Bạch đặt hồ lô rượu trong tay xuống, mắt lơ đãng cười nói.

- Thái Bạch huynh khách khí rồi. Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu. (Rượu gặp bạn hiền ngàn chén thiếu). Tri kỷ phải dùng rượu ngon làm vật dẫn, lại nói những vật thể tục chỉ là những thứ phù du, không nên làm cho hương rượu có thêm vài phần khí ô trọc. Thái Bạch huynh phải bị phạt.

Tiêu Duệ giơ tay lên vỗ vỗ vai Lý Bạch.

- Phạt, nên phạt.

Lý Bạch giơ hồ lô rượu lên uống một ngụm, sau đó cao giọng cười lớn:

- Hôm nay Bạch gặp được thương nhân hiếm có là Tử Trường lão đệ, mất đại lợi mà không để ý, trong lòng rất bội phục. Bạch du lịch thiên hạ, tận tình với sơn thủy, ra Thục Trung, tiến Trường An, gặp vô số người. Nhưng người coi tiền tài như cặn bã, làm việc phóng khoáng như Tử Trường lão đệ rất hiếm thấy.

Tiêu Duệ mỉm cười.

Lý Bạch đột nhiên trở nên buồn bã, thở dài nói:

- Nhưng Tử Trường lão đệ tuy có thần công văn hương thức tửu, kỹ thuật làm rượu cao siêu, nâng chén biết đủ phong tục xưa về rượu. Nhưng theo Bạch thấy, Tử Trường nếu muốn đạt thành chí nguyện bình sinh, lập nên công lao sự nghiệp bất hủ còn phải đi lên chính đồ. Không nên như Bạch, đường lớn như thanh thiên, một mình ta đi.

Thi tiên Lý Bạch được xưng Thanh Liên cư sĩ, danh tiếng lẫy lừng thiên hạ không ngờ cũng có lúc buồn bã ảm đạm như vậy. Điều này làm cho Tiêu Duệ cả kinh. Tuy nhiên nhớ tới thực tế, Lý Bạch lần đầu tiên đến Trường An cầu công danh nhưng không được phải buồn bực rời kinh, lập tức hiểu ra vài phần.

- Khanh tướng không hề có tâm giới thiệu người hiền tài, chư hầu chỉ cho là đến ăn xin. Lần đầu gặp mặt thì cho tiền, lần sau thì nhục mạ, thủy chung không thể nào ở lại cửa quan, không thể nào vào cửa này.

Hào môn quý tộc chỉ coi Lý Bạch là một đạo cụ giải trí, căn bản không coi trọng tài năng của hắn. Điều này làm cho Lý Bạch sao không tức giận chứ? Giận mà rời khỏi Trường An, đi đến Lạc Dương, gặp đám người Đỗ Phủ.

Từ từ đứng dậy, Lý Bạch ngửa đầu trút nốt số rượu trong hồ lô vào yết hầu, sau đó vỗ vỗ bàn vài cái, quả quyết nói:

- Tử Trường, lấy bút mực lại đây.

Tiêu Duệ mừng rỡ, biết tiên nhân sau khi uống rượu thì tình bộc phát, thường thường sẽ sáng tác ra những tác phẩm bất hủ, bây giờ mình có thể gặp được một bài cổ thi lưu danh thiên cổ cũng là một phen giai thoại. Hắn lập tức bảo tiểu nhị mang bút mực tới, bản thân còn tự mình mài mực cho Lý Bạch. Nhìn Lý Bạch cầm bút lão đảo đi về phía vách tường tửu quán, hẳn không khỏi cảm thấy mê ly.

Kim tôn thanh tửu đầu thập thiên,

ngọc bàn trân tu vạn tiền.

Đình bôi đầu trứ bất năng thực,

bạt kiếm tứ cố tâm mang nhiên.

Dục độ hoàng hà băng tắc xuyên,

tương đẳng thái hành tuyết mãn sơn.

Nhàn lai thùý điếu bích khê thượng,

hốt phục thừa chu mộng nhật biên.

Hành lộ nan! Hành lộ nan!

Đa kỳ lộ, kim an tại? (1) Viết đến chỗ này, Lý Bạch run run đứng lên, tay vung lên, chiếc bút lông trắng muốt ấn mạnh lên vách tường một chút, viết một chữ Mặc Hoa Nhi, từ từ cầm bút xoay người lại, nở nụ cười ảm đạm với Tiêu Duệ, phát ra một tiếng thở dài bi thương.

Lý Bạch tuy là danh nhân Đại Đường, nhưng hiểu rõ tâm trạng của Lý Bạch lúc này nhất chính là Tiêu Duệ người của ngàn năm sau xuyên việt tới. Hắn biết rõ, lời thơ phóng túng cuồng vọng của Lý Bạch chính là biểu hiện hùng tâm tráng chí tế quốc an dân trong nội tâm mình. Chỉ là hắn muốn đi làm quan nhưng lại không chịu theo con đường khoa cử. Hắn hy vọng “Mình bất khuất, mặc kệ người” nhưng vì thực hiện khát vọng của mình, không thể không “Đổi thành tìm chur hầu”. Hắn khát vọng kiến công lập nghiệp, rồi lại kỳ vọng công thành lui thân, sống cuộc sống nhàn tản không màng danh lợi. Cuộc đời hắn đầy mâu thuẫn. Lý tưởng của hắn là “làm rõ lời bàn của Quản Trọng, Ân Anh, tính mưu lược của đế vương, đem tài năng, trí tuệ nguyện giúp nhà vua để cho thiên hạ yên ổn, bốn bể thanh bình” nhưng lại gặp nhiều ngăn cản, buồn bực thất bại. (2)

Xuyên qua ngàn năm tang thương, biết rõ nỗi khổ sở và băn khoăn trong lòng Thi Tiên, Tiêu Duệ thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai Lý Bạch, an ủi nói:

- Thái Bạch huynh không nên quá sầu não. Tại hạ mặc dù biết Thái Bạch huynh chưa được mấy ngày, nhưng biết huynh có đại tài trị quốc an dân. Chỉ là tính tình Thái Bạch huynh cao ngạo, đâu chịu “an năng tở mi chiết yêu sự quyền quý, sử huynh bất đắc khai tân nhan” (Ai có thể cụp mi khom lưng nhận quyền quý, khiến huynh không thể mở mặt mày). Bây giờ cơ duyên chưa đến, Thái Bạch huynh phải phóng khoáng, ngày khác bay tận trời, bay lượn trên chín ngàn dặm....

Lý Bạch chấn động. Hắn du lịch khắp thiên hạ, kết giao vô số văn nhân sĩ tử quyền quý, nhưng người đời chỉ coi trọng thi từ hoa lệ và khí thế của hắn, nhưng có mấy người có thể từ trong lời thơ phóng đảng nhìn ra hùng tâm tráng chí của hắn. Nhất là Tiêu Duệ vừa nói câu “an năng tở mi chiết yêu sự quyền quý, sử huynh bất đắc khai tân nhan” đã thể hiện toàn bộ lòng dạ khí tiết của hắn, giống như một tiếng sấm và một dòng nước ấm áp nhập vào phế phủ và máu của hắn.

Mắt hắn đỏ lên, đôi mi thanh tú khẽ run lên, nhẹ nhàng đặt bút lông lên bàn, cầm chặt tay Tiêu Duệ, giọng nói có chút run run:

- Tử Trường đúng là tri kỷ của Bạch. Bạch đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, nhưng người hiểu Bạch chỉ có một mình Tử Trường.

Tiêu Duệ cười chân thành:

- Thái Bạch huynh chắc chắn ngày bay ngàn dặm. Vả lại ngày sau trường phong phá lãng hội hữu thì, trực quải vân phàm tế thương hải.

(Cười gió phá sóng hẳn có ngày

Treo thẳng buồm mây vượt biển cả.)

Lý Bạch chấn động toàn thân, từ từ buông tay Tiêu Duệ ra. Đột nhiên cầm bút xoay người viết tiếp hai câu lên vách tường, hoàn thành thi tác Hành Lộ Nan mà hậu thế truyền tụng.

- Năm Khai Nguyên thứ hai mươi mốt, Bạch ra Trường An nhập Lạc Dương, gặp Tiêu Duệ Tiêu Tử Trường... Gặp tri kỷ bình sinh, cái gọi là đi đường khó khăn, chờ đợi “Trường phong phá lãng trực quải vân phàm”. Hôm nay, hai câu như lời thầy chỉ dạy, Bạch khắc sâu trong lòng, ghi lại.

Sau khi lưu loát hoàn thành hai câu cuối của bài Hành Lộ Nan, Lý Bạch quay đầu nhìn lại mới thấy hai má Tiêu Duệ hơi đỏ lên.

Vốn câu này của Lý Bạch, hắn vốn là “tiên tri” mới có thể thuận miệng nói ra, lại thành “hai câu như lời thầy” của tiên nhân, chẳng phải là có chút hồ thẹn sao. Tiêu Duệ lập tức nói không dám. Lý Bạch nghĩ

hắn khiêm tốn, thực ra đây là hắn thật tâm.

1. Hành Lộ Nan – Lý Bạch

Kim tôn thanh tửu đầu thập thiên,
Ngọc bàn trân tu trị vạn tiền.
Đình bôi đầu trợ bất năng thực,
Bạt kiếm tứ cổ tâm mang nhiên.
Dục độ Hoàng Hà băng tắc xuyên,
Tương đẳng Thái Hành tuyết ám thiên.
Nhàn lai thủy điều toạ kê thượng,
Hốt phục thừa chu mộng nhật biên.
Hành lộ nan! Hành lộ nan!
Đa kỳ lộ ? Kim an tại ?
Trường phong phá lãng hồi hữu thì,
Trực quả vân phạm tế thương hải.
Đường đi khó (
Cốc vàng, rượu trong, vạn một đấu,
Mâm ngọc, thức quý, giá mười ngàn.
Dừng chén, ném đĩa, nuốt không được,
Rút kiếm nhìn quanh lòng mệnh mang.
Muốn vượt Hoàng Hà sông băng đóng,
Toan lên Thái Hàng núi tuyết phơi.
Lúc rồi buông câu bờ khe biếc,
Bỗng mơ thuyền lướt cạnh mặt trời.
Đường đi khó! Đường đi khó!
Nay ở đâu? Đường bao ngả?
Cười gió, phá sóng hắn có ngày,
Treo thẳng buồm mây vượt biển cả!

2. Thân thể và sự nghiệp Lý Bạch –Tham khảo:

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

23. Chương 23: Tửu Trung Tam Tiên Ca (hạ)

Hai người nắm tay nhau nhìn vào bài thơ Hành Lộ Nan như rồng bay phượng múa trên bức tường, trong lòng đều rất yêu thích. Lý Bạch đang suy nghĩ về con đường phía trước của mình. Mà Tiêu Duệ lại đang thầm than Lý Bạch thi tài tuyệt thế, nhưng con đường làm quan lại muôn vàn gian nan. Lần đầu tiên đến Trường An buồn bực mà đi. Lần thứ hai mặc dù được Lý Long Cơ truyền gọi, tôn sùng làm Hàn lâm học

sĩ, nhưng bởi vì tính tình phóng túng, tuy có tài học nhưng không thoát được cảnh nghèo túng thê lương. Cuối cùng, chết với cả đời thất bại.

Hai người đang kích động thì thấy Đỗ Phủ phiêu nhiên đi vào. Thấy hai người như vậy cũng nhìn lên bức tường. Vừa đọc bài Hành Lộ Nan, Đỗ Phủ không khỏi cười nói:

- Thái Bạch huynh, Tử Trường, hai người các người thật cao hứng, bài thơ thật hay.

- Tử Mỹ huynh.

Tiêu Duệ quay đầu cười thi lễ với Đỗ Phủ. Lý Bạch hành sự luôn không câu lệ tiểu tiết. Nhưng Đỗ Phủ này lại rất quy củ, trước mặt hắn, Tiêu Duệ vẫn cung kính giữ lễ.

Đỗ Phủ hoàn lễ:

- Trong bụng Tử Trường lão đệ cũng thật là có châu ngọc. Thái Bạch huynh làm ra kiệt tác. Tử Trường lão đệ sao không có nhã hứng làm một bài thi phú.

Tiêu Duệ ngẩn ra, chợt giật mình. Lời nói này của đối phương có ý thử. Hắn và hai người Lý Đỗ dùng rượu mà quen nhau, lấy rượu làm vui. Nhưng Đỗ Phủ dù sao cũng là tài tử đương thời tài cao bậc đầu, trong lòng rất cao ngạo. Nếu như Tiêu Duệ chỉ là một tử đồ phẩm rượu và làm rượu xuất chúng, nói không chừng Đỗ Phủ sẽ dần dần kính trọng nhưng giữ khoảng cách với hắn.

Trong lòng Tiêu Duệ hiểu rõ, nhìn sang thấy Lý Bạch cũng đang rất chờ mong, không khỏi cười khổ trong lòng. Thoạt nhìn Đại Đường thịnh thế với thi họa ca vũ túy tửu, phán đoán một người có tài hay không trước hết dựa vào thơ phú. Có làm được một bài thơ hay hay không, sẽ được vào cánh cửa xã hội thượng lưu không. Cũng may, hắn là một người xuyên việt trải qua lịch sử ngàn năm.

Cười cười, hắn từ từ uống cạn chén rượu trong tay, từ trên bàn cầm lấy chiếc bút lông, đối mặt với bức tường trắng bóng, ra vẽ trầm ngâm.

- Ẩm nhân bất ẩm tửu, chánh tự khả ẩm tuyền. Ẩm tửu bất ẩm nhân, đồ cô tòng kích tiên. Tửu như dĩ nhân phế, mỹ lộc hà phụ yên. Ngã tri trích tiên nhân, bả tửu tố tâm ngôn. Tử mỹ hà vật nhân? Diệc phục vi đào nhiên. Kiêm vong vật dữ ngã, tam nhân hiệu tiên hiền.

(Dịch kêm, mong nhận được góp ý của các bạn):

Uống người không uống rượu

Có thể uống cả suối

Uống rượu không uống người

Ẩm nhân sẽ đánh tiên

Uống như quên gan ruột

Ngon ngọt ai biết đâu

Ta biết Trích Tiên Nhân (chỉ Lý Bạch)

Nâng chén thay lời nói

Còn ai yêu thích hơn?

Cùng nhau chung vui sướng

Cùng quên vật và ta

Ba người học tiên hiền)

Tiêu Duệ hạ bút, nhìn lướt qua câu thơ hành văn lưu loát mình viết, âm thầm lắc đầu thầm nghĩ thư pháp còn phải tiếp tục luyện. So với chữ viết như rồng bay phượng múa của Lý Bạch bên cạnh, chữ viết của mình có chút cứng nhắc. Chẳng qua tốt xấu gì cũng có thể xem được, không quá khó coi.

- Ẩm nhân bất ẩm tửu, chánh tự khả ẩm tuyền. Ẩm tửu bất ẩm nhân, đồ cô tòng kích tiên.

Đỗ Phủ ngâm lên, không khỏi vỗ tay khen ngợi:

- Tử Trường lão đệ không hổ là thánh đồ trong rượu, câu thơ ẩn chứa thiên cơ, không biết người uống rượu có thể hiểu được không? Tuyệt vời, tuyệt vời.

- Hay cho câu “Kiêm vong vật dữ ngã, tam nhân hiệu tiên hiền”.

Lý Bạch ngâm lên, quay đầu nhìn tán thưởng Tiêu Duệ, cũng khen:

- Tử Mỹ, thi tài của Tử Trường mẫn tiệp, trong lòng có linh cơ, sợ rằng không kém huynh và ta. Tốt lắm, ba người chúng ta hôm nay gặp nhau, cũng là một việc trọng đại. Tử Trường lão đệ, lấy rượu ra để ba người chúng ta noi theo các bậc tiền bối uống cùng tri kỷ.

Tiêu Duệ mừng rỡ, vội vàng gọi tiểu nhị ra hậu viện lấy ra hơn mười hồ lô Thanh Hương Ngọc Dịch. Đỗ Phủ cười ha hả:

- Thái Bạch huynh. Huynh đề nghị như vậy lại muốn làm cho Tử Trường lão đệ tổn không ít. Bây giờ tửu đồ tân nương là rượu ngon đắt giá nhất thành Lạc Dương. Ba người chúng ta xa xỉ như vậy, chẳng phải là làm tửu khách Lạc Dương tức chết sao.

... ..

... ..

Một phen chèn chén thỏa sức. Lý Bạch và Tiêu Duệ tự nhiên không cần nói, vẻ mặt vui mừng nâng cốc đối ẩm, càng cảm thấy tri âm. Mà Đỗ Phủ luôn luôn bình tĩnh, trên mặt cũng có thêm vài phần phóng đãng. Hắn bỗng nhiên bỏ chén rượu chân cao đặc biệt của Vương gia tửu quán, đứng dậy cười to:

- Thái Bạch huynh, Tử Trường, hôm nay gặp nhau thật vui vẻ. Tử Mỹ bất tài, cũng có một bài thơ phụng hồi.

Khi Đỗ Phủ say khướt đi đến trước bức tường, dưới đề nghị của Lý Bạch và Tiêu Duệ liền viết xuống bên cạnh năm chữ hùng hồn: “Ấm trung tam tiên ca” Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh. Bài thơ “Ấm trung bát tiên ca” nổi danh đời sau của Đỗ Phủ, nhưng hôm nay lại viết là “Ấm trung tam tiên ca”...

- Tri Chương ký mã tự thừa thuyền,

nhân hoa lạc tỉnh thủy để miên.

Ấm như trường kính hấp bách xuyên,

hàm bôi nhạc thánh bất tị hiền;

Lý Bạch đấu tửu thi bách thiên,

chấp bút trượng kiếm tửu gia miên,

hành nhân tửu khách hà tu vấn,

cha gia bốn thị tửu trung tiên;

Tử Trường ngọc thụ lâm phong tiên,

phẩm tửu cổ phong tửu thánh truyện,

cử thương huy hào vọng thanh thiên,

trác nhiên bất quần mỹ thiếu niên.

(Dịch kém, mong nhận được góp ý của các bạn:

Tri Chương cưỡi ngựa tựa đi thuyền

Mắt rơi giếng nước ngủ say êm

Uống như kinh hết nước trăm sông

Miệng lè nhè nói ta hiền thánh
Lý Bạch trăm thơ một chén thôi
Bút như trượng kiếm êm say ngủ
Người đi tửu khách đâu cần hỏi
Chúng ta đây là tiên say rượu
Tử Trường cây ngọc rung trước gió
Tửu thánh phẩm tửu giỏi cổ phong (phong tục cổ)
Nâng bầu múa bút tận trời xanh
Mỹ thiếu niên lỗi lạc, xuất chúng)

Ngâm hết bài thơ, Đỗ Phủ cất tiếng cười to, thản nhiên thu bút lông lại, quay lại chỗ ngồi.

Tiêu Duệ sau khi ngồi xuống, nhỏ giọng than thở, bài “Ẩm trung tam tiên ca” ngang trời xuất thế có nhiều điểm tương tự bài “Ẩm trung bát tiên ca” đã được nghe nhiều lần nên thuộc, trong lòng cảm khái, tâm trạng kích động. Đây là điều mà Lý Bạch và Đỗ Phủ đang ngồi cạnh không thể nào hiểu được.

Thịnh Đường phong hoa, trong rượu phóng ca, nâng chén đối ẩm, tri âm tri kỷ. Hôm nay ba người gặp nhau, ba bài thơ trên vách. Bắt đầu từ hôm nay về sau, đại danh tửu đồ Tiêu Duệ sẽ truyền khắp thiên hạ Đại Đường. Hẳn tin rằng, bắt đầu từ hôm nay, Tiêu Duệ ăn chơi trác táng đã hoàn toàn tan thành mây khói.

... ..

... ..

Lúc hoàng hôn, tiễn bước hai người Lý Đỗ, Tiêu Duệ định vào hậu viện nghỉ ngơi, nhưng lại thấy Tiêu Nguyệt về mặt vui mừng đi tới.

- Tử Trường, tỷ tỷ hôm nay thật cao hứng...

Nói chưa được hai câu, lệ lại có dấu hiệu xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Tiêu Duệ cả kinh vội vàng cười nói:

- Tỷ, tỷ sao vậy?

Tiêu Nguyệt tính tình ôn nhu, mấy ngày nay sự quan tâm chăm sóc của nàng làm cho Tiêu Duệ rất cảm động. Dù là một ngày ba bữa, hoặc là ăn, mặc, ở, đi lại, tỷ tỷ như từ mẫu đều nghĩ đến hẳn trước, chiều cố hẳn. Thậm chí không thấy Tiêu Duệ một lát, nàng đã cảm thấy lo lắng mất ngủ. Mọi thứ của Tiêu Nguyệt đều rất tốt, chỉ có điều rất dễ khóc, động một tí là hai hàng lệ rơi xuống. Vừa thấy nàng đưa tay lên gạt lệ, Tiêu Duệ bắt đầu hoảng hốt.

- Tử Trường, có thể kết giao với hai vị đại tài tử Lý Bạch và Đỗ Phủ là phúc khí của đệ. Nhìn ba người uống rượu ngâm thơ với nhau, tỷ tỷ rất cao hứng. Cha mẹ dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ rất vui.

Tiêu Nguyệt khẽ dụi mắt, chỉ vào ba bài thơ hoặc là hào phóng, hoặc là lịch lãm, hoặc là hùng hồn, hưng phấn đến độ tay khẽ run lên.

Tài thơ của hai người Lý Đỗ không cần phải nói, nhưng Tiêu Duệ có thể ngay tại chỗ sáng tác, Tiêu Nguyệt thấy không hề thua kém gì Lý Đỗ. Đệ đệ lang thang nhiều năm của mình vừa quay đầu lại đã nổi danh thiên hạ, có thể lấy lại uy danh của gia đình. Điều này sao không làm vị Thiên kim tiểu thư bị sa sút của phủ Thừa tướng kích động chứ?

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

24. Chương 24: Thiếu Niên Tửu Khách (thượng)

Chính là nàng chưa bao giờ nghĩ đến, đệ đệ phóng đảng của mình học tài như vậy từ khi nào, khi nào thì có kỳ công phẩm rượu và làm rượu như vậy. Vấn đề này bị nàng vô tình bỏ qua. Mấy ngày nay, nàng vẫn chìm đắm trong sự vui mừng và hưng phấn. Đến hôm nay ba người Tiêu Duệ, Lý Đổ làm thơ, phong vân tụ hội, nàng hưng phấn đến đỉnh điểm.

Vén sợi tóc rối bay trên trán tỷ tỷ, Tiêu Duệ dịu dàng như nước nói:

- Tỷ, tỷ về phòng nghỉ ngơi đi. Từ nay về sau Duệ đệ nhất định không để tỷ phải làm lưng vất vả nữa.
- Thật hay cho tỷ đệ tình thâm

Ngoài cửa có người vỗ tay khen.

Tiêu Duệ nhìn lại thấy Tôn Công Nhượng mặc một bộ thanh sam, phiêu nhiên đi vào, trên khuôn mặt sần sỏi lộ ra nụ cười cung kính.

- Thì ra là Công Nhượng huynh.

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, chấp tay nói.

- Tử Trường lão đệ lâu không gặp, lão đệ đã trở thành danh nhân trong thành Lạc Dương.

Lúc nói chuyện, Tôn Công Nhượng xoay người nhìn thấy ba bài thơ trên bức tường, nhìn một lúc lâu mới phát ra tiếng thở dài:

- Lời đồn đãi quả thực không thể tin. Ai nói Tử Trường lão đệ là tay ăn chơi trách tắng? Mỗ vốn tưởng rằng Tử Trường có thiên phú phẩm rượu, làm rượu, nhưng hôm nay vừa thấy, Tử Trường còn có đại trí tuệ có thể so với Lý Đổ.

- Tiêu Lý Đổ phong vân tụ hội, Ẩm trung tam tiên ca.

Tôn Công Nhượng lại ngâm một lần nữa, vỗ tay hoan hô:

- Chuyện trọng đại này nhất định sẽ truyền khắp Lạc Dương, thậm chí thiên hạ Đại Đường. Tử Trường ngọc thụ lâm phong, có tửu đạo do tửu thánh chân truyền, được xưng là Tam tiên cùng với Chương lão đại nhân và Trích tiên nhân, quả thực khiến tửu khách tài tử phong lưu cũng phải ghen tị.

Lý Bạch xưng: “hai câu như lời thầy“, Đổ Phủ dùng thơ tán thưởng là “Ẩm trung tam tiên”, được đặt chung hàng thứ với Hạ Tri Chương (1) và Lý Bạch, đây là vinh quang như thế nào? Tiêu Duệ hôm nay dùng rượu và thơ kết giao với hai người Lý Đổ, không bao lâu nữa sẽ trở thành chủ đề trò chuyện của văn nhân sĩ tử Đại Đường trong tiệc rượu.

Không hổ là thương nhân, liếc mắt một cái là nhìn ra thiên cơ ẩn giấu trong đó, Tôn Công Nhượng cười nói sang chuyện khác:

- Tử Trường lão đệ, Vương gia tửu quán của lệnh tỷ phu có Thanh Hương Ngọc Dịch, trên tường lại có ba bài thơ này, nhất định sẽ làm ăn phát đạt.

Tiêu Duệ mỉm cười không nói, đôi mắt trong sáng nhìn thẳng vào Tôn Công Nhượng, trong lòng đang suy nghĩ ý đồ đến đây của đại thương nhân Lạc Dương này.

Thiên hạ không gì không vì lợi ích, thiên hạ nhốn nháo cũng chỉ vì lợi. Thương nhân làm việc hầu hết là vì lợi. Nhưng Tôn Công Nhượng không đưa ra ý hợp tác như các ông chủ các tửu quán Lạc Dương, mà từ từ nói:

- Phong thái của Tử Trường lão đệ làm mỗ hâm mộ. Mỗ biết Tử Trường sống nhờ nhà tỷ phu chỉ là kẻ tạm thời. Mỗ có một căn nhà đã lâu không dùng ở trong thành. Nếu không ngại, Tử Trường lão đệ có thể coi đó là nhà, có được không?

Thấy Tiêu Duệ sững sờ một lát, dường như biết hắn đang “Nghĩ ngờ”, Tôn Công Nhượng lại cười cười, thành khẩn nói:

- Mỗ tuy là thương nhân, không cao nhả như Tử Trường phẩm rượu, nhưng mỗ không phải là người thấy lợi quên nghĩa. Một căn nhà mà thôi, đó chỉ là lòng ái mộ muốn kết giao với Tử Trường, tuyệt đối không có suy nghĩ vì lợi ích bản thân. Mong Tử Trường vui lòng tiếp nhận.

Tiêu Duệ đang cười thầm trong lòng, thầm nghĩ: “Tuyệt đối không có suy nghĩ vì lợi ích bản thân? Sao có thể chứ, nếu là vị Tiêu lão đệ kia, sợ là người tránh còn không kịp”

- Cảm tạ ý tốt của Công Nhượng huynh. Nhưng Tử Trường sẽ trở về nhà cũ...

Tiêu Duệ khéo léo từ chối.

Như sớm đoán Tiêu Duệ sẽ từ chối, Tôn Công Nhượng cũng không có kiên trì, chỉ cười cười nói:

- Một khi đã như vậy, Công Nhượng cũng sẽ không miễn cưỡng Tử Trường. Tử Trường muốn trở về nhà cũ, vậy để cho Công Nhượng phái người sửa sang lại nhà cũ Tiêu gia một phen. Đợi ngày sau Tử Trường trở về nhà cũ ở cũng tốt hơn.

Thay mình sửa sang lại nhà cũ? Tôn Công Nhượng “Có tâm” làm Tiêu Duệ không ngờ đến. Hắn trầm ngâm nói:

- Điều này sao có thể để Công Nhượng huynh tổn tâm, tốn phí chứ.

Tôn Công Nhượng cười ha hả nói:

- Tình quân tử nhạt như nước. Mỗ hy vọng làm bạn với người tao nhả như Tử Trường lão đệ. Một chút bạc ý, Tử Trường không nên mãi chối từ.

Nói xong, Tôn Công Nhượng không đợi Tiêu Duệ nói gì thêm, cúi người hành lễ bước đi.

*****.

Thời tiết dần dần lạnh đi, Ấm trung tan tiên ca truyền khắp thành Lạc Dương, tên của tửu đồ Tiêu Duệ càng lúc càng vang dội. Lạc Dương tiến vào lập thu.

Một cơn mưa thu đột nhiên đến, tí tách tí tách. Trên đường đi đến trước cửa Vương gia tửu quán, những tửu khách lui tới đội áo mưa, không hẹn mà cùng chà chà chân làm rơi bùn đất. Đã giữa trưa, mặc dù trời đang mưa nhưng trong quán đã ngồi đầy người.

Tiêu Duệ buồn bực cầm cây chổi nhẹ nhàng quét bùn đất trước cửa vào. Mấy ngày nay, đám tửu khách đến thưởng thức Thanh Hương Ngọc Dịch càng lúc càng nhiều. Có người thậm chí còn đưa ra yêu cầu muốn Tiêu Duệ biểu diễn tuyệt kỹ văn hương thức tửu ngay tại đây, nhưng đều bị Tiêu Duệ quả quyết từ chối.

Văn hương thức tửu chính là một loại cảnh giới, một loại ý vị, sao có thể trở thành trò biểu diễn mua vui cho tửu khách chứ? Lần trước làm vậy chủ yếu là để rửa sạch thanh danh không mấy tốt đẹp của vị Tiêu lão đệ kia. Tiếng xầu ăn chơi trác táng sớm phai nhạt trong lòng mọi người, sao phải làm thế nữa.

Vì tránh phiền phức, Tiêu Duệ rất ít khi xuất hiện trong tửu quán. Nhưng mỗi ngày trước và sau lúc giữa trưa, hắn đều phải đứng ở cửa nhìn ra, đến khi nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện.

Tất cả đều không nói, trong hiệp ước không nói ra của Dương Hoa và Tiêu Duệ, thiếu nữ mỗi ngày đến Vương gia tửu quán lấy ba mươi hồ lô Thanh Hương Ngọc Dịch, mà nàng cũng thường vào hậu viện Vương gia chơi với Tiêu Duệ một lát. Nói nói cười cười, nghe Tiêu Duệ kể những chuyện xưa ly kỳ cổ quái, đây đã là công việc thường ngày của thiếu nữ. Bởi vì có “tám nệm” Thanh Hương Ngọc Dịch, nên thái độ của bà thím hồ cái đối với nàng đã tốt hơn rất nhiều.

Tuy rằng không nói ra, nhưng người Dương gia đều biết, nếu không phải vì thiếu nữ Ngọc Hoàn này, Tiêu Duệ nhất định sẽ không cung cấp Thanh Hương Ngọc Dịch cho Ngọc Hồ Xuân tửu quán Dương gia. Đó cũng là một con đường tiền tài, mặc dù số lượng không nhiều lắm nhưng có thêm Thanh Hương Ngọc Dịch đứng đầu các loại rượu trong thành Lạc Dương, tửu khách của Ngọc Hồ Xuân cũng đã tăng lên.

Thiếu nữ mãi không tới, người đến lại là một thiếu niên ăn mặc bảnh bao khoảng mười hai mười ba tuổi, thân hình gầy gò, trên khuôn mặt non nớt ẩn chứa nụ cười thành thực. Phía sau thiếu niên có hai tùy tùng, đang từ từ đi tới trước mặt Tiêu Duệ.

Phủ phủ những hạt mưa trên quần áo, thiếu niên nhìn vào trong tửu quán một cái, nhú nhú mày. Khuôn mặt non nớt rõ ràng là một đứa trẻ lại ra vẻ thành thực. Thiếu niên này làm Tiêu Duệ phải lắc đầu. Hắn gần như có thể kết luận, đây lại là một công tử con nhà giàu có ở Lạc Dương.

Thiếu niên còn chưa nói gì, hai tùy tùng phía sau hắn đã đi vào trong tửu quán, giơ một tấm kim bài với thanh niên ngồi trong một góc tửu quán. Tửu khách lo sợ không yên đứng dậy cầm lấy một hồ lô Thanh Hương Ngọc Dịch, hoảng sợ bỏ chạy.

1. Hạ Tri Chương: Hạ Tri Chương (chữ Hán: 賀知章; 659 - 744), tự Quý Chân, khi từ quan về làng tự xưng là Cuồng khách, là nhà thơ đời Đường, người Cối Kê, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

Ông cùng với Trương Húc, Trương Nhược Hư, Bao Dung được người đương thời gọi là Ngô trung tứ sĩ (Bốn danh sĩ đất Ngô). Trong quyển Thơ Đường, Trần Trọng San cho biết: “Ở vào thời Sơ Đường, thơ của Ngô trung tứ sĩ không nhiều thì ít đều kế tục di phong phù mỹ của thời Lục Triều, nên được xếp vào phái thơ Ý mỹ phái.” Ông là bạn vong niên với Lý Bạch, từng gọi Lý Bạch là “trích tiên” (tiên bị đày). Hạ Tri Chương thích uống rượu, tính tình hào phóng. Ông còn để lại 20 bài thơ, trong đó bài Hồi hương ngẫu thư là nổi tiếng nhất.

25. Chương 25: Thiếu Niên Tửu Khách(hạ)

Thiếu niên đi theo hai hộ vệ tùy tùng nghênh ngang đi vào trong tửu quán, dùng ánh mắt khinh thường nhìn lướt qua các tửu khách đang nâng chén uống rượu trong quán, từ từ đi đến góc kia. Một tên tùy tùng vội vàng lấy một miếng vải tơ tằm màu vàng nhạt đặt lên trên mặt ghế, sau đó lại lấy ra đôi đĩa ngọc lấp lánh ánh sáng với hoa văn vàng bạc đặt lên trên mặt bàn.

Trong đám tửu khách phần nhiều là văn nhân tử sĩ gia đình giàu có hoặc là thương nhân, nếu không cũng không thể nào dùng được Thanh Hương Ngọc Dịch đắt giá. Bọn họ có kiến thức rộng rãi, thấy phái đoàn thiếu niên này, biết không phải người bình thường. Cảm thấy ánh mắt lạnh lùng và khinh thường của hắn nhìn lướt qua mình, một đám đều dựng tóc gáy, lập tức đứng dậy cầm lấy hồ lô còn thừa ít rượu, uống cạn rượu trong chén, sau đó theo thứ tự rời đi.

Thiếu niên hài lòng cười cười, trên khuôn mặt non nớt hiện ra vẻ đắc ý.

Một tùy tùng quát:

- Tiểu nhị, mang Thanh Hương Ngọc Dịch lên.

Một tiểu nhị cười xòa chạy đến nói:

- Vị công tử này, Thanh Hương Ngọc Dịch của bốn điểm hôm nay đã bán hết. Thật sự xin lỗi ngài, nếu muốn uống mời ngày mai đến sớm.

Thiếu niên cười lạnh một tiếng.

Tùy tùng tức giận nói:

- Công tử nhà ta đến tửu quán này uống rượu là để mắt đến các người, đừng nói lời đâm chọc, mau mang rượu lên. Cái gì mà mỗi ngày chỉ bán năm mươi hồ lô, quả nhiên là quy củ thối nát.

Tiểu nhị thấy bọn họ, biết thiếu niên không phú túc quý, không dám đắc tội, liền nhìn về phía Tiêu Duệ đang từ từ đi vào đại sảnh tửu quán với ánh mắt khẩn cầu.

Tiêu Duệ nhú mày, tiến lên chấp tay lạnh nhạt nói:

- Vị công tử này, rượu bốn điểm đã bán hết, mời hôm khác lại đến.

Tùy tùng vừa định mắng thì bị thiếu niên ngăn lại. Thiếu niên đứng dậy cẩn thận đánh giá Tiêu Duệ, rồi quay đầu nhìn ba bài thơ trên vách tường trắng muốt, cổ ra vẻ lão thành từ từ nói:

.....

... ..

Mưa tạnh gió ngưng, bầu trời không mây. Cơn mưa thu đột nhiên ngừng lại, lúc này đã là hoàng hôn, trên bầu trời không còn hiện ra mặt trời đang lặn về tây. Tiêu Duệ hít vào một hơi thật sâu không khí vô cùng tươi mát, nắm thật chặt lẽ vật trong tay, lặng lẽ gõ cửa Dương gia.

... ..

... ..

Thiếu nữ vô lực nằm trên giường, trên người đắp một chiếc chăn mỏng manh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng. Nghe thấy tiếng cười gần như nịnh nọt của thím, giọng nói hơi có chút xấu hổ của đường huynh Dương Hoa, mặt nàng càng đỏ hơn, sau đó lại khẽ thở dài một tiếng.

Nhà chú thím “Ý không ở trong lời nói” hàng ngày bảo nàng lấy danh nghĩa đến Vương gia tửu quán lấy rượu, vốn là có ý vun đắp cho Tiêu Duệ với nàng. Qua lại như vậy, tình cảm của hai người sẽ tăng lên, Tiêu Duệ sẽ chủ động tới cửa cầu hôn. Sau đó Dương gia sẽ đưa ra điều kiện là dùng phương pháp phối chế của Thanh Hương Ngọc Dịch làm hồi môn. Nhưng Tiêu Duệ mặc dù rất tốt đối với nàng, luôn luôn ôn nhu nhưng vẫn không có ý mời bà mối tới cửa cầu hôn.

Không nói đến sự u oán trong lòng nàng, chỉ là bà thím này thật không thể chịu nổi, không ngờ đã không chờ được muốn cho nàng chủ động mở miệng phá tan tầng cửa sổ này. Điều này làm cho thiếu nữ rất khó xử? Trong cơn mưa thu, bà thím hung ác mắng mỏ liên hồi, trong lòng thiếu nữ như bị một ngọn lửa giày vò, mắt mờ đi, hôn mê ngã xuống hành lang bên ngoài phòng.

- Tiêu công tử, Ngọc Hoàn nhà ta là bị bệnh tương tư...

Âm thanh vô sỉ của bà thím truyền đến. Thiếu nữ giật mình một cái, xấu hổ vùi đầu vào trong chăn, cả người run lên.

- Nhị nương.

Dương Hoa nhú mày, cười xấu hổ:

- Tử Trường, Nhị nương ta nói đùa mà thôi, huynh không nên coi là thật.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

26. Chương 26: Dương Gia Tham Bệnh

Trịnh thị nịnh nọt gần như vô sỉ có dụng ý gì thì Tiêu Duệ thấy rõ. Về xấu hổ của Dương Hoa, hắn cũng thấy ở trong mắt. Bởi vì như vậy, hắn mới cảm thấy mình không nhìn lầm người. Dương Hoa có thể cảm thấy xấu hổ trước mặt lợi ích, nói lên rằng bản tâm hắn vẫn còn lương thiện.

Hắn biết rất rõ ràng ý đồ của Dương gia. Hắn cũng không phải tiếc nuôi phối phương của Thanh Hương Ngọc Dịch. Loại rượu như vậy hắn muốn ủ ra bao nhiêu là có thể ủ ra bấy nhiêu, không sợ Dương gia đoạt chuyện làm ăn của tỷ phụ.

Chỉ là, tiếp xúc càng lâu với thiếu nữ, hắn càng thêm tinh tường nhận thức được, bên trong vẻ ngoài nhu nhược ngoan ngoãn của thiếu nữ kia chính là một tấm lòng tâm khí cao ngạo. Ở sâu trong lòng hắn có một loại do dự và bàng hoàng mà ngay cả hắn cũng không cảm thấy được: “Trong lòng thiếu nữ, ẩn tượng của nàng đối với mình có phải vẫn là một kẻ ăn chơi trác táng hay không? Thiếu nữ rốt cuộc có tình cảm đối với mình hay không?”

Lo được lo mất như vậy đủ để chứng minh thực sự hắn đã yêu đệ nhất mỹ nữ Đại Đường lưu danh thiên cổ này.

Nam nữ vào phòng nhau của người đời Đường không nghiêm ngặt như đời sau. Được người Dương gia cố ý “Bỏ qua”, Tiêu Duệ không ngờ có thể một mình đi vào khuê phòng thiếu nữ thăm bệnh. Nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, bên tai truyền đến tiếng khóc làm cho người ta tan nát cõi lòng. Chiếc chăn màu đỏ phấp phồng, thiếu nữ cuộn mình trong chăn, thân hình như một cơn sóng.

Do dự nửa ngày, hần mới từ từ ngồi xuống bên cạnh giường, dịu dàng khuyên nhủ:

- Cô nương Ngọc Hoàn, Tiêu Duệ đã đến, đừng khóc nữa sẽ làm bị thương bản thân đó.

Thiếu nữ từ từ lộ ra một phần khuôn mặt đầm lệ khỏi chiếc chăn, ai oán nói:

- Tiêu công tử, huynh đến làm gì? Nô không sao đâu, huynh quay về đi.

Ở cạnh nàng lâu ngày như vậy, Tiêu Duệ đã sớm hiểu được cuộc sống ăn nhờ ở đậu đầy áp lực của nàng. Thấy nàng đau lòng như vậy, khuôn mặt u oán đầm lệ đâm vào trái tim hần. Trong lúc nhất thời, hần không khỏi có chút hoảng hốt.

Trong cơn hoảng hốt, hần đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nõn nà xinh đẹp của thiếu nữ. Kiếp trước ngưỡng mộ, kiếp này tương tư đan xen vào nhau, trở nên kích động, lại một lần nữa ôm thiếu nữ vào lòng, dục vọng nhẹ nhàng trỗi dậy.

“Ừm” Thiếu nữ ngượng ngùng mà nũng nịu kêu lên một tiếng.

Tâm thần Tiêu Duệ rung động, sợ mình làm ra hành động vượt quá lễ nghi, vội vàng thu hồi tâm thần, thu tay lại, từ từ đứng lên, đưa ánh mắt nóng rực nhìn vào một bức tranh trên tường. Trên bức tranh, một thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi trên ghế, khẽ cười, lông mày mang theo sự quyến rũ vô hạn. Mà trước mặt thiếu nữ là một thanh niên nam tử tuấn tú, cầm chén rượu chân cao trong tay, cười cười nói nói....

” Dương gia hữu nữ sơ trưởng thành, dưỡng tại thâm khuê hữu nhân thức. ” Câu thơ thiếu nữ viết ở cuối bức thư được Tiêu Duệ đọc lên, một lời xé toạc tâm sự trong lòng nàng.

(Chi tiết bài thơ xin xem lại chương 5)

Nỗi khổ ăn nhờ ở đậu không ai có thể nói hết. Người nhà luôn muốn gả mình ra ngoài, đạt được một món đồ sính lễ. Mà thiếu nữ cũng mong lập gia đình để thoát khỏi khổ sở. Hai loại cảm xúc gặp nhau, hòa hợp với nhau. Nàng gặp Tiêu Duệ, kết bạn với Tiêu Duệ tái sinh. Sau nhiều ngày quen biết nhau, sự ôn nhu của Tiêu Duệ, tài học của Tiêu Duệ, phong thái tuấn mỹ và thái độ bình tĩnh của Tiêu Duệ, đều ràng buộc thật sâu vào trái tim thiếu nữ.

Nhưng Dương gia lại có mưu đồ và “Tính toán” với Tiêu Duệ, cùng với chuyện cự tuyệt lời cầu hôn của Tiêu Duệ lần trước, làm cho thiếu nữ cảm thấy lo sợ không yên. Nàng không biết, một khi Tiêu Duệ biết người nhà nàng là người không tốt, có bỏ rơi nàng không.

Tất cả đều không nói, Tiêu Duệ cười cười, dịu dàng nói:

- Ngọc Hoàn, muội biết không, ta đã sớm từ hôn với tiểu thư Lưu phủ....

Tâm trạng của thiếu nữ lúc này đang rất phức tạp, u oán, lo sợ không yên, nhưng vừa nghe vậy vẫn không nén nổi vui mừng, e lệ nhìn hần một cái, cúi đầu xuống, buồn bã nói:

- Chuyện này có quan hệ gì với nô?

Tiêu Duệ lại từ từ ngồi xuống bên giường, giọng nói nhỏ đi:

- Ngọc Hoàn, mấy hôm nữa ta sẽ nhờ bà mối đến Dương gia cầu thân với thúc phụ nàng. Ngọc Hoàn, ta muốn kết hôn với nàng, sẽ che chở nàng cả đời... Mặc kệ tử sinh. Cùng nhau thề hẹn. Nắm chặt tay nhau. Bên nhau suốt kiếp...

Giọng nói trầm thấp vẫn còn vang vọng, thiếu nữ ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Tiêu Duệ, nước mắt trào ra như mưa. Mà giọng nói nịnh nọt của phu nhân Trịnh thị Dương gia ở ngoài cửa đã vang lên:

- Tiêu công tử, tạm biệt, tạm biệt. Mạnh Dương, đi tiễn Tiêu công tử.

*****.

Lạc Dương cực cung, nơi này từng là thâm cung rộng lớn của Đại Đường. Bây giờ sự phồn hoa, náo nhiệt đã biến thành vô cùng tĩnh lặng.

Trên con đường nhỏ rải đá bên trong cực cung, đi xuyên qua những cung điện lầu các, có một nam một nữ đang sóng vai đi tới. Thiếu nữ mặc một bộ thịnh trang, mặt xinh như bức tranh. Mà nam tử đứng là thiếu niên hôm nay vào Vương gia tửu quán uống rượu. Chỉ là giờ phút này trên mặt hắn sớm đã không còn vẻ lão thành, trên khuôn mặt non nớt không hề che giấu vẻ nghịch ngợm.

- Nghi tỷ tỷ, hôm nay đệ đến Vương gia tửu quán đã gặp tửu đồ Tiêu Duệ kia. Ngày mai đệ phái người đi mua một bình Thanh Hương Ngọc Dịch về. Tỷ tỷ, tỷ ném thử xem, đúng là danh bất hư truyền.

Thiếu niên liếm liếm môi, có chút lưu luyến nói.

Thiếu nữ “Ồ” một tiếng:

- Kỳ đệ, chúng ta lần này về Lạc Dương, đệ cũng không nên xuất cung lung tung, miễn gặp phải phiền phức. Mẫu phi trách tội, tỷ không giúp gì được cho đệ. Đúng rồi, đệ nói tửu đồ Tiêu Duệ chính là mỹ thiếu niên vượt trội hơn người trong Âm trung tam tiên ca mà mọi người đồn sao?

- Không sai, không sai, đúng là hắn. Đệ cảm thấy rất được. Lưu Nhạn Dung dường như không biết hàng. Người này phong nghi tuấn tú, tài học hơn người, lại là ẩn sĩ am hiểu phẩm rượu và làm rượu, quan hệ lại là những đại tài tử như Lý Đỗ, sao có thể là một người ăn chơi trác táng chứ? Sợ là Lưu gia bọn họ chê nghèo yêu giàu nên cố ý hủy hôn.

Thiếu niên bĩu môi nói. Thiếu niên này chính là Thịnh Vương Lý Kỳ, con trai của Vũ Huệ Phi, người được đương kim Huyền Tông hoàng đế sủng ái nhất.

Thiếu nữ chính là Hàm Nghi công chúa Lý Nghi mà Vũ Huệ Phi sinh ra. Nếu như Tiêu Duệ ở đây, hẳn nhất định sẽ kinh ngạc kêu lên. Đây chính là bà mối dẫn Dương Ngọc Hoàn cởi bộ quần áo dân gian mà tiến vào cung.

Lý Nghi hơi suy nghĩ, khẽ cười nói:

- Nhạn Dung thật ra không phải người chê nghèo yêu giàu. Chỉ là lời đồn đại Tiêu Duệ là kẻ ăn chơi trác táng đã lắm. Tỷ sớm nói, Tiêu Chí Trung cũng là một thế hệ danh tướng. Con ông ta sao có thể bất trị như vậy.

- Ẩm nhân bất ẩm tửu, chánh tự khả ẩm tuyền. Ẩm tửu bất ẩm nhân, đồ cô tòng kích tiên. Tửu như dĩ nhân phế, mỹ lộc hà phụ yên. Ngã tri trích tiên nhân, bả tửu tố tâm ngôn. Tử mỹ hà vật nhân? Diệc phục vi đào nhiên. Kiềm vong vật dữ ngã, tam nhân hiệu tiên hiền.

(Chi tiết xin mời xem lại chương 23)

- Bài thơ này rất độc đáo, ý nhị mười phần, ẩn chứa thiên cơ, đọc càng nhiều cảm xúc càng sâu, có thể giải ra ba điểm mấu chốt của rượu như vậy, nói vậy cái tên tửu đồ Tiêu Duệ cũng không phải giả. Có thể tạo ra tác phẩm xuất sắc này, tài học của Tiêu Duệ rất thâm sâu. Nếu không với tính cách cuồng vọng của Lý Bạch, sao có thể kết giao với một kẻ vô danh như hắn.

Lý Nghi từ từ nói:

- Kỳ đệ, Thi tửu hội hôm trung thu, đệ phái người mời Tiêu Duệ này đến. Bản cung phải xem tuyệt kỹ văn hương thức tửu của hắn.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

27. Chương 27: Người Lưu Phủ Tới

Giáo dục quan học, tư học đời Đường không ngừng phát triển. Từ đời Trinh Quan, cả nước có hơn 8000 học sinh. Quốc học sinh là lực lượng chủ yếu tham gia khoa cử. Bọn họ học tập ở quan học các cấp, đủ tư cách

sẽ lên tỉnh tham gia khoa cử, được xưng là “Sinh đồ”. Tự học thành tài thì đến nha môn địa phương xin thi, trải qua cuộc thi kiểm tra tư cách sẽ được đưa vào kinh tham gia khoa cử, được gọi là “Hương cống”. Triều Đường không quá nghiêm khắc đối với yêu cầu báo danh “Hương cống”. Trừ người phạm pháp không được tham gia, chỉ yêu cầu thương nhân hoặc công nhân không được tham gia, phải nói là khá thoáng. “Sinh đồ, hương cống” hai loại người này là lực lượng chủ yếu tham gia khoa cử.

Tiêu lão đệ ăn chơi trác táng trước kia đã bị Lạc Dương quan học đuổi. Tiêu Duệ bây giờ nếu muốn tiếp tục khoa cử cầu danh, chỉ có thể đến nha môn địa phương thi đậu “Hương cống” rồi tiến vào kinh tham gia khoa cử.

Mấy ngày nay, Tiêu Duệ thường xuyên lui tới các tửu phường ở Lạc Dương, tiến hành bình phẩm rượu của các đại tửu phường. Thi thoảng lại bị hai người Lý Đỗ kéo đi tham gia các bữa tiệc rượu của văn nhân sĩ tử, rất tiêu điều tự tại.

Nhưng Tiêu Nguyệt lại rất bận, dùng tiền thông cửa quan, nhờ một người quen đến nha môn Lạc Dương, chuẩn bị lấy một danh “Hương cống” cho Tiêu Duệ để mùa xuân năm sau vào kinh ứng thi.

Thấy Tiêu Duệ lại định ra ngoài, Tiêu Nguyệt tức giận nói:

- Duệ đệ. Đệ cả ngày lưu luyến trong tiệc rượu, kinh thư không đọc, bài tập không ôn, năm sau sao có thể thi cử? Đệ làm ta tức chết. Cha mẹ mất sớm...

Mặt Tiêu Nguyệt trầm lại, mắt đỏ lên, sắp rơi lệ đến nơi. Tiêu Duệ không khỏi cười khổ. Mình không muốn đi theo con đường quan trường, nhưng tỷ tỷ lại muốn mình tham gia khoa cử giành công danh. Mình lại dốt đặc cẩn mai với kinh thư cổ đại, sao có thể đoạt được bằng vàng. Đi ra ngoài thi không phải để cho người ta cười vào mũi sao.

- Tỷ tỷ, Tử Trường biết sai rồi. Hôm nay về, Tử Trường nhất định sẽ đóng cửa đọc sách được không? Tỷ tỷ, tỷ đừng đau lòng nhé.

Tiêu Duệ vội vàng cười làm lành, lừa tỷ tỷ còn mau nước mắt hơn cả Lâm Đại Ngọc trong ngòi bút của tiên sinh Tào Tuyết Cần đời sau.

- Hừ, đệ làm tỷ tỷ quá thất vọng.

Tiêu Nguyệt bỏ buồn phiền ra sau đầu, dùng giọng nói nghiêm trang trước nay chưa từng có:

- Duệ đệ, Tiêu gia chúng ta lúc trước cũng là thế gia vọng tộc, phụ thân của chúng ta cũng là nhất đại danh thần. Đệ phải biết rằng, cửa Tiêu gia chúng ta chờ đệ mang đến ánh sáng. Có thể thấy đệ đi vào chính đạo, nếu Duệ đệ có thể đề tên bằng vàng, chấn hưng Tiêu gia chúng ta, tỷ tỷ dù chết cũng cam lòng.

Nhớ tới vinh quang của Tiêu gia khi còn bé, lại nghĩ đến cảnh ngộ của Tiêu gia ngày hôm nay, Tiêu Nguyệt không khỏi đau buồn, ôm mặt khóc rống lên:

- Cha mẹ, Duệ đệ...

Trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ tỷ tỷ khóc, Tiêu Duệ thở dài một tiếng:

- Tỷ tỷ, tỷ tha cho đệ đi.

Thấy vẻ mặt lúng túng lo sợ không yên của Tiêu Duệ, Tiêu Nguyệt nín khóc mỉm cười, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái:

- Không cho ra ngoài, mau về phòng đọc sách.

- Tỷ tỷ, nhưng hôm nay Tử Trường đã hẹn với Tôn Công Nhượng...

Tiêu Duệ khó xử nói một câu, nhưng thấy mặt Tiêu Nguyệt lại đỏ lên, vội vàng xua tay:

- Được rồi, đệ không đi là được. Tỷ tỷ, tỷ đừng khóc nữa, khóc đệ ruột gan rồi bởi, ruột gan rồi bởi.

Một tiểu nhị đứng ngoài cửa, cung kính nói:

- Tiêu thiếu gia, người Lưu phủ tới muốn Thanh Hương Ngọc Dịch. Đông chủ muốn ta đến hỏi thiếu gia một chút, có cho hay không?

Tiêu Duệ biến sắc, trầm thấp nói:

- Là Lưu phủ nào?

- Lưu thừa tướng phủ ở thành đông.

Tiểu nhị trả lời.

Chân mày Tiêu Duệ khẽ giật giật, vội vàng bước ra:

- Để ta ra xem.

.....

.....

Hạ nhân của Lưu phủ sai đi mua rượu tay không mà về. Thừa tướng đương triều Lưu U Cầu đang trong phủ chờ rượu tiếp khách nghe báo lại: “Rượu đã bán hết mời ngày mai đến sớm” không khỏi cười khổ một tiếng. Chắp tay nói với Lý Nghi và Lý Kỳ:

- Công chúa, điện hạ, lão phu là thừa tướng đương triều mà người ta cũng không nể mặt. Cũng may bản phủ còn chôn mấy bình Kiếm Nam Xuân đã lâu, cũng không chậm tiếp đãi hai vị điện hạ.

Lý Kỳ cười ha hả nói:

- Ta đã nói rồi, quy củ của Tiêu Duệ rất quái. Ngày đó ngay cả bản vương cũng phải khẩn cầu nửa ngày mới được cho một hồ lô. Được rồi, Kiếm Nam Xuân thì Kiếm Nam Xuân đi.

Lý Nghi mỉm cười:

- Thừa tướng đại nhân không cần như vậy, chỉ là chút rượu cần gì phải khách sáo? Tuy nhiên bản cung nghe nói lúc trước Tiêu Duệ từng phần uất mà rời khỏi quý phủ, gần đây còn sai hạ nhân đưa giấy từ hôn, sợ là thực sự muốn cắt đứt quan hệ với phủ Thừa tướng.

Lưu U Cầu biến sắc, đưa mắt nhìn con gái Lưu Nhận Dung đang ngồi bên cạnh mình, thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh mới thở dài nói:

- Đứa nhỏ đó ta đã thấy từ bé đến lớn, chỉ là càng về sau càng không chịu nổi, hành vi phóng đảng, không học không nghề nghiệp, uống phí khổ tâm của lão phu. Hôn sự này hủy đi cũng tốt, lão phu lần này từ Trường An về Lạc Dương cũng chính là vì việc đó.

Lý Kỳ cười ha hả nói:

- Bẩm vương không tán thành lời này của Thừa tướng đại nhân. Ta đã gặp mặt Tiêu Duệ, hẳn quả nhiên là có phong phạm của danh sĩ. Không chỉ riêng thần công văn hương thức tửu danh chán Lạc Dương, còn có tài học hơn người và quan hệ rất tốt với hai người Lý Đỗ, được xưng là một trong Ấm trung tam tiên.

Lưu U Cầu hôm qua mới từ kinh trở về, còn chưa nghe nói Tiêu Duệ vốn là một tên mặt hạng trong phủ Thừa tướng đã biến thành tửu đồ Tiêu Duệ mỗi người đều khen ngợi và một trong Ấm trung tam tiên. Nghe vậy ông ta nhíu mày:

- Điện hạ, điều này sao có thể? Hắn ở trong phủ ta mấy năm, lão phu tận mắt thấy đủ loại hành vi không thể chấp nhận nổi...

- Ấm nhân bất ẩm tửu, chánh tự khả ẩm tuyền. Ấm tửu bất ẩm nhân, đồ cô tông kích tiên. Tửu như dĩ nhân phê, mỹ lộc hà phụ yên. Ngã tri trích tiên nhân, bả tửu tổ tâm ngôn. Tử mỹ hà vật nhân? Diệc phục vi đào nhiên. Kiềm vong vật dữ ngã, tam nhân hiệu tiên hiền. (1)

Lý Nghi nói xen vào:

- Bài thơ này do Tiêu Duệ làm. Xem ra có thể quan hệ tốt với Lý Bạch tính tình kiêu ngạo tất phải có vài phần thực tài. Hành vi phóng đảng của những người cuồng thơ, Thừa tướng đại nhân không quen nhìn cũng là chuyện bình thường.

Lưu U Cầu trầm ngâm, Lý Kỳ càng rung đùi đắc ý ngâm:

- Tri Chương kỳ mã tự thừa thuyền, nhân hoa lạc tỉnh thủy để miên. Ẩm như trường kinh hấp bách xuyên, hàm bôi nhạc thánh bất tị hiên; Lý Bạch đầu tửu thi bách thiên, chấp bút trượng kiếm tửu gia miên, hành nhân tửu khách hà tu vấn, cha gia bốn thị tửu trung tiên; Tử Trường ngọc thụ lâm phong tiền, phẩm tửu cổ phong tửu thánh truyện, cử thương huy hào vọng thanh thiên, trác nhiên bất quần mỹ thiếu niên. (2)

- Thừa tướng đại nhân, kẻ bất tài vô dụng đồn mặt trong phủ thừa tướng các người, bây giờ đã là “Trác nhiên bất quần mỹ thiếu niên” cả thành Lạc Dương này không ai không biết, điều này sao có thể là giả.

Trên khuôn mặt non nớt của Lý Kỳ hiện ra vẻ già dặn:

- Bốn vương thấy thơ có thể làm giả nhưng khí độ và phong thái cao nhã không thể nào giả được. Chính mắt ta trông thấy Tiêu Duệ, phong thái của hắn còn tốt hơn cả Trích tiên nhân Lý Bạch.

- Hai vị điện hạ, mấy năm ở chung, ta có thể nhìn thấu xương cốt của tên Tiêu Duệ này, không có một chút thực tài nào hết, không biết làm thế nào mà lại lấy lòng được mọi người.

Lưu Nhạn Dung vẫn không nói gì, lạnh nhạt nói, đứng dậy thi lễ rồi rời khỏi hiện trường.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

28. Chương 28: Nhà Cũ Tiêu Gia

Nhân lúc người của Lưu phủ đến cầu rượu đứng ở cửa, Tiêu Duệ liền chuồn ra ngoài, đi đến nhà cũ Tiêu gia chỉ cách phủ Thừa tướng ở thành đông có mấy bức tường. Tôn Công Nhượng sớm đã mang theo mấy tùy tùng đứng trước cửa Tiêu gia, trang nghiêm chờ đợi.

Thấy thiếu niên áo xanh đi tới, vẻ mặt rất bình tĩnh, trên người lộ ra vẻ trầm ổn dày dặn kinh nghiệm không phù hợp với tuổi của hắn, Tôn Công Nhượng hơi rùng mình, tiến lên chấp tay cười nói:

- Tử Trường.

- Công Nhượng huynh, các vị huynh đệ. Nhà của cửa tại hạ có thể thay đổi bộ mặt mới, Tử Trường thật sự rất cảm kích.

Tiêu Duệ nhìn nhà Tiêu gia đã được tu sửa lại hoàn toàn, cảm ơn tận đáy lòng, thi lễ với tất cả mọi người.

Mấy tùy tùng của Tôn Công Nhượng vội vàng tránh ra, nói không dám.

Sư tử đá cũ nát trước cổng đã được Tôn Công Nhượng sai người dọn đi. Bởi vì hiện nay Tiêu Duệ là người áo vải, trước cửa mà đặt hai con sư tử đá canh giữ thật sự không hợp thể thống. Nghe Tôn Công Nhượng nhỏ giọng giải thích, Tiêu Duệ cười cười:

- Như vậy Tử Trường cũng tránh được rắc rối. Cảm ơn Công Nhượng huynh đã lo lắng. Tử Trường gần đây cũng tích góp được một chút, tại hạ đương nhiên sẽ trả lại Công Nhượng huynh chi phí tu sửa nhà cũ.

Tiêu Duệ nói chính là thật. Hắn bây giờ cũng được coi như một ông chủ nhỏ ở thành Lạc Dương này. Không nói lợi nhuận từ Thanh Hương Ngọc Dịch, chỉ cần hắn đến các tửu phường phẩm rượu, ông chủ các tửu phường tặng cảm ơn, ít nhất cũng trăm quan.

Tôn Công Nhượng liên tục lắc đầu:

- Tử Trường lão đệ khinh thường vì huynh sao? Chỉ là mấy quan tiền, đừng nhắc đến? Chẳng lẽ giao tình của chúng ta không giá trị bằng mấy thứ đó sao?

Tiêu Duệ cười cười, không nhắc đến nữa. Hắn biết Tôn Công Nhượng cố ý quan hệ tốt với mình, đơn giản là vì một chữ “Rượu”, xem trọng tiềm lực làm rượu của mình. Tương lai mình nếu như muốn làm lớn hợp tác với hắn cũng không sao. Trong lòng có suy nghĩ này, Tiêu Duệ liền chấp tay cảm ơn một tiếng:

- Ân tình của Công Nhượng huynh, tại hạ khắc sâu trong lòng.

Tường viện cao lớn được quét vôi màu hồng nhạt mà các tòa nhà lớn trong thành Lạc Dương thường dùng. Cửa lớn cũng được thay bằng hai cánh cửa sắt, nước sơn màu đen nổi bật. Trên cánh cửa còn khảm một vòng sắt rất lớn. Hai người dắt tay đang định đi vào cửa quan sát, lại nghe tiếng tiến khách từ phủ Thừa tướng cách đó không xa truyền tới.

Lưu U Cầu dáng người trung bình đang tự mình đưa một nam một nữ ra cửa lớn. Một chiếc xe ngựa xa hoa đang đứng ở cửa Lưu phủ. Bên cạnh xe ngựa có hơn mười thị vệ cầm đao. Thấy khách của Lưu phủ không ngờ là thiếu niên từ khách ra về lão thành hôm trước, Tiêu Duệ không khỏi nhìn lại một chút. Có thể làm Lưu U Cầu tự mình đưa ra khỏi cửa, thân phận của hai người này có thể đoán được.

Chỉ một ánh mắt nhìn thản nhiên lại khiến thiếu niên cảm thấy sự tồn tại của hắn. Lý Kỳ đang định lên xe rời đi đột nhiên quay đầu lại, tay chỉ vào Tiêu Duệ, lớn tiếng gọi:

- Ồ, Tiêu Duệ?

Lý Kỳ hạ tay xuống, xoay người bước nhanh về phía Tiêu Duệ. Lưu U Cầu và Lý Nghi cũng mang theo mấy hộ vệ đi tới.

Lý Kỳ cười ha hả:

- Tiêu Duệ, còn nhớ bản công tử không?

Tiêu Duệ ngẩn ra, khẽ cười nói:

- Nhớ, ra mắt công tử.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy Tôn Công Nhượng bảo mấy tùy tùng lui ra xa, cung kính cúi đầu đứng ở một bên, không dám thở mạnh. Tiêu Duệ không khỏi nhún mày.

- Cháu, đây là Thịnh Vương điện hạ và Hàm Nghi công chúa điện hạ, còn không dùng đại lễ bái kiến.

Lưu U Cầu cùng đi lớn tiếng quát. Tiêu Duệ nhìn lão già quyền cao chức trọng này thật sâu, đây vốn là cha vợ của mình, lại nghĩ tới sự ghẻ lạnh và khinh thường đã gặp ở Lưu phủ, mặc dù biết rõ không quan hệ với mình nhưng vẫn cảm thấy tức giận. Dù Tiêu lão đệ ăn chơi trác táng không chịu nổi đến thế nào cũng là cô gia (con rể) tương lai của Lưu phủ. Không ngờ Lưu phủ lại dung túng hạ nhân và công khai cười nhạo hắn, quả thực quá nực cười. Nhất định là cố ý làm như vậy. Mặc dù không biết có phải là ngại nghèo yêu giàu hay không, nhưng rõ ràng đã sớm có ý đuổi hắn đi.

Phía sau lập tức truyền đến tiếng người quỳ. Tôn Công Nhượng và mấy tùy tùng đều quỳ rạp xuống đất. Tôn Công Nhượng là thương nhân, mặc dù có tiền nhưng thân phận cực thấp, nghe nói vương tử và công chúa đương triều giá lâm, sao dám không quỳ? Mặc dù không phải bái lạy, cũng không dám tiếp tục đứng giả ngu ở đó.

Tiêu Duệ thu hồi ánh mắt sắc bén linh hoạt khỏi người Lưu U Cầu, do dự một chút, triều đại này có cấp bậc lễ phép nên chỉ có thể từ từ quỳ xuống, nhỏ giọng kêu:

- Thảo dân Tiêu Duệ bái kiến vương gia, công chúa điện hạ.

Lý Kỳ vội vàng vẫy tay:

- Đứng lên đi, đây là ngoài cung. Tiêu Duệ người không cần đa lễ.

- Ồ, thảo dân đã biết.

Tiêu Duệ thừa cơ đứng lên, vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở đó, từ đó về sau không nhìn Lưu U Cầu một cái.

Lưu U Cầu thấy hắn không bái kiến mình, không khỏi tức giận nói:

- Tiêu Duệ, lão phu tốt xấu gì cũng là trưởng bối của ngươi. Thấy lão phu sao lại không chào hỏi?

Tiêu Duệ ngửa mặt lên trời cười ha hả, đột nhiên cười lạnh nói:

- Tại hạ từ hôm rời khỏi Lưu phủ đã nói từ nay về sau Tiêu gia và Lưu thừa tướng phủ không có bất cứ quan hệ gì. Lưu thừa tướng là đại thần đương triều, vô cùng vinh quang. Tiêu Duệ chỉ là một thảo dân

bình thường, lại nổi tiếng là tay ăn chơi trong thành Lạc Dương, đâu dám trèo cao có quan hệ với Thừa tướng đại nhân chứ?

Lưu U Cầu tức giận, chỉ vào Tiêu Duệ, run rẩy đứng lên:

- Người dám châm chọc lão phu, chẳng lẽ không sợ lão phu trị tội người.

Tôn Công Nhượng đang quỳ bên cạnh sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Lưu U Cầu là Thừa tướng đương triều, ở trong thành Lạc Dương này, ông ta nếu như nói một câu, Tiêu Duệ dù cho danh chấn Trường An cũng chìm chìm, nhẹ thì ăn một chút khổ sở ở cửa quan, nặng thì kiếp này không thể nào thò mặt ra được.

Tiêu Duệ nghĩ rằng Lưu U Cầu sẽ không làm gì mình. Người này rất coi trọng thanh danh và nhớ tình bạn cũ. Tiêu Duệ từng là con rể của hắn, bây giờ hủy hôn đã là yêu giàu ngại nghèo. Dù Tiêu Duệ có quá quắt như thế nào, ông ta đều cảm thấy có một tia áy náy. Tiêu Duệ biết rõ mình không nên phát tiết với lão già Lưu gia là quan lớn, nhưng buồn bực đè nén trong lòng rất lâu đã không thể khống chế được, lập tức phun ra.

- Ồ? Tiêu mỗ bây giờ chẳng qua chỉ là một thảo dân. Tiêu Duệ bị rơi xuống đến mức này, nhà không một nô, đất không một mảnh, nhà cũ vô cùng thâm. Đâu có được như phủ Thừa tướng, quan lớn quý nhân ra vào như trẩy hội? Thừa tướng đại nhân còn muốn trị tội mỗ nữa sao?

Tiêu Duệ cười lớn vài tiếng:

- Mỗ một thân một mình, Thừa tướng đại nhân muốn xử lý thế nào cũng được.

Lưu U Cầu ngẩn người, không kìm lòng được mà liếc nhìn nhà cũ Tiêu gia. Nhớ đến tình cảm của cố nhân, trong lòng lão dâng lên một tia buồn bã, vẻ mặt lập tức trở nên hoàn hoãn, thở dài một tiếng quay lưng đi.

- Lưu môn nhất xuất thâm tự hải, tông thử Tiêu mỗ thị lộ nhân (Cửa lớn Lưu gia sâu tựa biển, từ đây Tiêu mỗ chỉ người đứng).

Tiêu gia lạnh nhạt ngâm, khom người thi lễ với Lý Kỳ và Lý Nghi:

- Hai vị điện hạ, thảo dân có việc, cáo từ trước.

.....

.....

Nhìn Lưu U Cầu cô độc đi về phủ, Lý Nghi và Lý Kỳ lên xe đi thẳng đến cự cung Lạc Dương.

- Lưu môn nhất xuất thâm tự hải, tông thử Tiêu mỗ thị lộ nhân.

Lý Nghi lặng lẽ thở dài:

- Xem ra, Tiêu Duệ này oán giận Lưu gia quá sâu, lời này quá lạnh nhạt làm cho người ta cảm thán.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

29. Chương 29: Nạp Chính Thái Lễ

Tiêu Duệ trừng mắt lạnh lùng nhìn Thừa tướng đương triều, Tôn Công Nhượng thấy rõ mồn một. Cảnh tượng này khiến hắn biết một mặt khác phía sau Tiêu Duệ bình tĩnh mà hắn thường thấy, trong lòng không khỏi càng thêm ấn tượng.

Hôm sau, Tiêu Duệ chuyển vào trong nhà cũ Tiêu gia đã được tu sửa xong, từ nay về sau mình đã thực sự có nhà. Trong nhà có mấy hạ nhân, thị nữ mà Tôn Công Nhượng “đưa tặng”. Một mình chuyển vào căn nhà cũ rộng lớn này, lúc đêm dài yên tĩnh, Tiêu Duệ không khỏi thổn thức. Mấy ngày liên tiếp, ông chủ các đại tửu phường Lạc Dương đều tiến đến chúc mừng. Hai người Lý Đỗ cũng cùng đến chúc mừng một phen, ngày ngày đều phải bày yến tiếp khách ở tửu lâu.

Nhà có, việc cưới vợ cũng sẽ được tiến hành. Mặc dù Tiêu Nguyệt không quá muốn đệ đệ của mình lập gia đình trước khi đề danh bằng vàng, nhưng thấy được tình cảm của Tiêu Duệ và thiếu nữ Ngọc Hoàn Dương gia, lại thêm Tiêu Duệ không ngừng xin xỏ, cuối cùng phải nhường một bước chỉ đáp ứng cho hấn đính hôn trước.

Hôn sự người đời Đường rất nhiều lễ nghi, đầu tiên là nạp thái. Nhà trai muốn kết thân với nhà gái, phải mời bà mối đến nhà gái cầu hôn, sau khi được đáp ứng mới chính thức “nạp thái” cho gia đình nhà gái. Cũng chính như tục ngữ nói, lệnh của cha mẹ, lời mai mối. Qua nạp thái, tiếp theo chính là ăn hỏi. Nhà trai nhờ bà mối đến gia đình nhà gái hỏi tên, ngày sinh tháng đẻ của cô gái. Sau khi nhận được sẽ đi xem bói, hợp tám chữ, liền tiến tới bước tiếp theo: Nạp cát. Nhà trai hỏi tên, hợp tám chữ, báo điềm lành với nhà gái, cũng tặng lễ tỏ vẻ muốn đính hôn, cũng phải đến hành điện ký giấy chứng hôn. Sau một quá trình xác nhận, theo Tiêu Duệ thấy thì giống như đăng ký và công chứng tài sản trước hôn nhân ở đời sau.

Cha mẹ Tiêu Duệ không còn, Tiêu Nguyệt là bề trên duy nhất, tự nhiên việc này nàng sẽ ra mặt lo liệu việc cưới hỏi cho đệ đệ. Tiêu gia có cầu, Dương gia cố ý, cho nên trình tự lễ nghi tuy rằng rườm rà nhưng tiến hành rất thuận lợi. Chỉ cần nạp chinh xong, quyết định ngày cưới, vậy việc này coi như đã xong.

Cái gọi là nạp chinh, nói trắng ra là đưa lễ hỏi. Mà người Dương gia chính là mong chờ sinh lễ đặc biệt của Tiêu gia, chính là phương pháp điều chế Thanh Hương Ngọc Dịch, hoặc là quyền kinh doanh Thanh Hương Ngọc Dịch.

Bà mối mà Tiêu Nguyệt mời đến đứng trong nhà Dương gia, lớn tiếng hô:

- Sinh lễ Tiêu gia, xin Dương phủ chấp nhận. Thông bảo hai trăm quan, thái đoạn (2) sáu tấm, tơ tằm Giang Nam loại thượng đẳng bốn mươi cuộn.

Lễ hỏi này đối với các nhà phú hộ trong thành Lạc Dương cũng coi như xa xỉ. Lễ hỏi của dân chúng bình thường cũng chỉ là quan tiền và chút trà bánh, thịt lợn mà thôi, làm sao còn có thể đưa được thái đoạn và tơ tằm, còn có hai trăm quan tiền, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Chẳng qua lễ hỏi mặc dù rất phong phú nhưng không làm người Dương gia vui mừng. Dương Huyền nhíu mày, hỏi bà mối một tiếng:

- Vương bà tử, sinh lễ của Tiêu Duệ là đó sao?

Bà mối ngẩng người, trầm nghĩ từng này không ít, Dương gia các người chẳng lẽ còn chê ít? Bà do dự một chút, cười cười nói:

- Dương lão gia, lễ hỏi của thiếu gia Tiêu gia tuy rằng không quá nặng, cũng không bạc...

Trịnh thị trừng mắt nhìn bà mối một cái, mắng:

- Người biết sao? Mạnh Dương đi tìm Tiêu Duệ, hỏi hấn một chút sao lại thế này? Chuyện đó hấn rõ ràng đã đáp ứng, nếu không có cái kia vậy nói cho hấn hôn sự không có cửa. Cháu gái xinh đẹp của ta chẳng lẽ không tìm được chồng sao, việc lạ.

Dương Hoa xấu hổ rút tay về, nhìn phụ thân của mình một cái. Thấy mặt phụ thân trầm như nước, không khỏi thán than một tiếng, cất bước rời đi. Ra khỏi cửa chưa đến trăm mét đã thấy Tiêu Duệ mặc một bộ quần áo màu xanh, khoe miệng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, giống như đứng chờ ở bên đường, đợi hấn đến.

- Tử Trường.

Dương Hoa vội vàng đi tới, muốn nói nhưng thật sự là xấu hổ, đành phải nuốt lời lại.

Tiêu Duệ nhìn hấn với ánh mắt tán thưởng, thần nhiên nói:

- Ý đến đây của Mạnh Dương huynh, ta đã biết. Ta nếu như đã đáp ứng chuyện gì, tuyệt đối không đổi ý. Nể mặt Mạnh Dương huynh và Ngọc Hoàn, ta sẽ giao cho Dương gia năm thành (50%) kinh doanh Thanh Hương Ngọc Dịch ở thành Lạc Dương.

Dương Hoa xấu hổ cười một tiếng, nghi hoặc hỏi:

- Thành Lạc Dương? Năm thành?

- Không sai, là năm thành...

Tiêu Duệ từ từ nói, hẳn có chuẩn bị mà đến.

Trước đó, trước khi đính hôn, Tiêu Duệ rất cuộc đã có quyết định, hợp tác với Tôn Công Nhượng thành lập đại tửu phường Tửu đồ. Tôn Công Nhượng ra mặt kinh doanh, mà Tiêu Duệ là người hợp tác và người thiết kế ẩn phía sau, tiến hành sản xuất Thanh Hương Ngọc Dịch trên quy mô lớn. Tiêu Duệ bỏ kỹ thuật, Tôn Công Nhượng bỏ nhân lực vật lực phụ trách tất cả mọi chuyện kinh doanh, mỗi bên chiếm nửa cổ phần. Tiêu Duệ không chỉ làm Thanh Hương Ngọc Dịch với số lượng lớn, còn đề xuất đưa ra một loạt kế hoạch đóng gói rượu, chọn dùng các loại bình và chai, trên chai còn phải khắc các bài thi từ tửu văn tương ứng.

Tôn Công Nhượng phụ trách tiêu thụ ra bên ngoài, mà quyền kinh doanh trong thành Lạc Dương, năm thành cho Vương Ba, tỷ phú của Tiêu Duệ, năm thành giao cho Dương gia. Tuy rằng chỉ là năm thành nhưng trên cơ bản là cung cấp đủ số lượng. Cho dù Thanh Hương Ngọc Dịch sản xuất có hạn, năm thành này cũng đã đủ rồi. Hơn nữa Thanh Hương Ngọc Dịch sau khi được đóng gói liền được đưa lên một tầm cao mới. Đối với Dương gia mà nói, lợi từ việc tiêu thụ một bình Thanh Hương Ngọc Dịch đủ để hơn xa bán mười đàn Tam Lạc Tương.

Dương Huyền tự nhiên sẽ tính ra được món lợi này. Dương Hoa về nhà vừa nói, ông ta lập tức vỗ bàn, tự mình đi đến Tiêu gia ký văn kiện hợp tác với Tiêu Duệ và Tôn Công Nhượng.

Hợp tác với Tôn Công Nhượng, Tôn Công Nhượng vừa bỏ tiền, vừa bỏ sức nhìn thì có vẻ bị thiệt nhưng thực ra không phải. Chỉ riêng lợi nhuận rất lớn từ Thanh Hương Ngọc Dịch, hẳn đã rất lãi. Huống chi, ánh mắt của hắn rất xa, hắn nhìn trúng tiềm lực làm rượu rất lớn của Tiêu Duệ. Tiêu Duệ có thể làm ra Thanh Hương Ngọc Dịch, ngày sau tiếp tục làm ra rượu cực phẩm khác cũng là chuyện thường. Cho đến lúc đó, tửu đồ nghiên cứu ra các loại rượu mới, cho lưu hành ở Đại Đường không phải chuyện không có khả năng. Như vậy, ngày sau các rượu do Tiêu Duệ nghiên cứu ra đều sẽ do tửu phường mà hai người hợp tác kinh doanh.

Đến tận đây, hôn sự giữa Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn đương nhiên coi như đã được ấn định, chỉ là chưa quyết định ngày kết hôn cụ thể mà thôi. Do Tiêu Nguyệt kiên định, hai nhà đồng ý sau khoa cử mùa xuân sang năm sẽ định ngày kết hôn.

Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, tay ăn chơi trong phủ Thừa tướng “gà ác biến thành phượng hoàng” danh chấn Lạc Dương, tửu đồ tài tử, một trong ẩm trung tam tiên, mỗi một lần được truyền tụng trên phố đều khiến người ta cảm thấy thần kỳ. Đầu tiên là từ hôn với tiểu thư phủ Thừa tướng, ngay sau đó đính hôn với Ngọc Hoàn Dương gia, tin tức này truyền khắp thành Lạc Dương. Sau khi tin này truyền vào phủ Thừa tướng, Lưu U Cầu thở dài một tiếng như trút được gánh nặng. Mà Lưu Nhạn Dung chỉ lạnh nhạt cười một tiếng. đương nhiên đối với việc Tiêu Duệ nổi tiếng, người trong Lưu phủ không có một ai tin, không cho là đúng.

Cũng khó trách Lưu Nhạn Dung thờ ơ. Nếu trên đời này có ai là người hiểu vị Tiêu lão đệ kia nhất vậy Lưu Nhạn Dung chính là một trong số đó. Ngay từ đầu, nàng lúc nào cũng khuyên Tiêu lão đệ quay đầu lại. Nhưng sau này Tiêu lão đệ lại âm thầm nhìn trộm nàng tắm để báo đáp, xấu hổ nên dần dần tuyệt vọng đối với hắn, hoàn toàn vứt hắn khỏi đầu.

Lưu Nhạn Dung thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng tâm cao khí ngạo, lại có học tài, gả cho một tên ăn chơi như vậy, không bằng nhảy lầu tự vẫn cho rồi.

1. Hôn lễ theo phong tục Trung Hoa cổ

1.- Lễ Nạp Thái

Theo tục lệ Trung Hoa thì sau khi nghị hôn rồi, nhà trai mang sang nhà gái một cặp “nhạn”. Sở dĩ đem chim nhạn là vì chim nhạn là loài chim rất chung tình, không sánh đôi hai lần. Tương truyền rằng loài chim nhạn rất thảo ăn, khi chúng nó gặp mỗi thì kêu nhau ăn chung, vừa lúc đẻ trứng thì khi nở thế nào cũng có một con trống và con mái mà thôi. Khác với các loại chim khác, chim nhạn khi có một con chết thì một con còn lại cũng buồn rầu mà chết theo. Sau này, người Trung Hoa nào còn theo cổ lễ thì chỉ dùng ngỗng thay thế cho chim nhạn. (Loài ngỗng tuy ngỗng nghênh, nhưng rất chung tình).

2.- Lễ Vắn Danh

Là hỏi tên và họ của cô gái là gì, được bao nhiêu tuổi, đã có hứa hôn với ai chưa.

3.- Lễ Nạp Cát

Là sắm sửa lễ phẩm đem sang nhà gái cầu hôn. Tùy theo nhà giàu thì lễ quý, còn nghèo thì chút đỉnh gọi là.

4.- Lễ Nạp Chương

Lễ Nạp Chương hay là Lễ Nạp Tệ (“chương” nghĩa là chứng, “Tệ” nghĩa là lụa) là lễ đem hàng lụa hay vật phẩm quý giá đến nhà gái làm tang chứng cho sự hứa hôn chắc chắn, rồi chỉ chờ ngày cưới dâu.

5.- Lễ thỉnh Kỳ

Là Lễ xin định ngày giờ làm Lễ Cưới, nhưng ngày giờ cũng do bên trai định, rồi hỏi lại ý kiến bên gái mà thôi, song thế nào nhà gái cũng tùy ý bên trai.

6.- Lễ Thân Nghinh

Là đã được nhà gái ưng thuận, ngày giờ đã định của bên trai. Bên trai đem lễ vật sang làm lễ rước dâu về.

2. Đoạn: hàng dệt bằng tơ, mặt bóng, mịn, các sợi dọc phủ kín sợi ngang.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

30. Chương 30: Phong Thấp Được Tửu (thượng)

Thiếu nữ Ngọc Hoàn có chút danh tiếng trong thành Lạc Dương là do tửu đồ Tiêu Duệ ngang trời xuất thế. Nếu điều này làm cho người đời sau biết được, có thể phải mở rộng tầm mắt. Đường đường một trong tứ đại mỹ nữ trong suốt ngàn năm lịch sử Trung Hoa cổ đại, Đại đường ca phi, lại bởi vì sự xuất hiện đột ngột của một thiếu niên mà nổi tiếng, coi như là một chuyện lạ.

Ngay khi Tiêu Duệ đang bận bịu với các công việc ở Tửu đồ đại tửu phường, vừa ngọt ngào nói chuyện với thiếu nữ, còn có tỷ tỷ Tiêu Nguyệt không ngừng giục đọc sách. Ngoại trừ người nhà và bạn bè bên cạnh, còn có một người ở phía sau đang chú ý hẳn. Tuy nhiên sự chú ý đó lại đầy khinh miệt và tức giận.

Đó chính là Ngụy Minh Luân con trai của phú thương Sơn Nam đạo Tương Dương phủ. Ngụy Minh Luân lần này đến Lạc Dương là vì muốn đạt một danh “Hương cống” ở phủ Lạc Dương. Yêu cầu báo danh “Hương cống” cũng không nghiêm khắc, ngoại trừ người phạm pháp không được tham gia, chỉ yêu cầu thương nhân và công nhân không được tham gia. Nhưng Ngụy gia bao đời làm thương nhân, cho nên Ngụy Minh Luân ở địa phương rất khó đạt được danh ngạch, cho nên mới lặn lội đi đến Lạc Dương, tìm một nhà thân thích với Ngụy gia là Tiết An Thịnh, một chủ bộ lục phẩm thủ hạ của Lạc Dương lệnh, để đạt danh ngạch ở Lạc Dương, tiến vào Trường An tham gia khoa cử.

Ở Tương Dương phủ, Ngụy Minh Luân có tiếng là một thiếu gia hào hoa phú quý, tự xưng phong lưu thiếu niên nhiều tiền, hơn nữa còn có tài học, bình thường mắt luôn cao hơn trán, ngạo nghễ không ai sánh nổi. Vừa đến Lạc Dương liền bất ngờ gặp được thiếu nữ Ngọc Hoàn, hấn thềm nhỏ dải sắc đẹp của nàng, cố phải hạ nhân tìm hiểu rõ ràng tình hình Dương gia rồi mới bà mới đến cầu hôn. Vốn nghĩ rằng gia đình mình giàu có, bản thân lại phong lưu, lấy thiếu nữ Ngọc Hoàn làm tiểu thiếp là chuyện quá dễ dàng, nhưng kết quả lại mất mặt.

Nhiều ngày nay nghe nói thiếu nữ đã đính hôn với tửu đồ Tiêu Duệ nổi tiếng, trong lòng hấn càng khó chịu. Nếu tên tửu đồ Tiêu Duệ xuất thân giàu có thì thôi, nhưng lại là một tên đệ tử nghèo túng. Làm cho một tay ăn chơi thắng mình, hấn trong lòng càng lúc càng tức giận, cảm thấy không thể nuốt trôi cơn giận này.

Nhưng hấn đến Lạc Dương chính là mong đạt được danh ngạch “Hương cống”, trong lòng lại không dám lỗ mãng. Nếu như ở Tương Dương, hấn đã sớm mang người đến tận cửa hỏi tội. Trước mắt lại hiện lên vẻ tươi cười của thiếu nữ xinh đẹp, nhớ tới mỹ nữ này đang ở Tiêu gia cùng tên thiếu niên kia ngấm trắng, trong lòng hấn lại dấy lên ngọn lửa ghen ghét, ăn không ngon, ngủ không yên.

Hai ngày nay, hấn mang theo mấy gia nhân đi lại xung quanh Tiêu gia, mắt nhìn chăm chăm vào hai cánh cửa đóng kín của Tiêu gia, trong lòng rất ngứa ngáy khó chịu.

Mặt trời lên cao, gió thu mát rượi, hấn không thấy thiếu nữ Ngọc Hoàn, nhưng lại thấy một nữ tử xinh đẹp từ trong cửa Tiêu gia đi ra. Nữ tử này có dáng người thon dài, mặc một chiếc áo ngắn màu hồng nhạt, bên dưới là chiếc váy dài màu xanh lá cây, lộ ra nửa cánh tay trắng nõn, mái tóc dài đen nhánh buộc lên, bộ ngực sữa cao vút như mây, trên mặt mang theo nụ cười quyến rũ, duyên dáng đi xuống bậc thềm Tiêu gia, uyển chuyển đi xuống phố.

Nếu nói thiếu nữ Ngọc Hoàn ngây thơ xinh đẹp tuyệt thế, vậy nữ tử này lại là báu vật mang theo sự thành thực. Nếu nói về sức hấp dẫn với nam nhân thì thiếu nữ ngây thơ Ngọc Hoàn không thể nào so sánh được. Ngụy Minh Luân ngẩn người, nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đặn phập phồng theo từng bước chân của nữ tử, rốt cuộc không thể rời được mắt.

Quá hấp dẫn. Báu vật. Nếu đặt nàng ở bên dưới hưởng thụ một đêm, mình dù có chết cũng cam tâm tình nguyện. Con trai nhà phú hộ đến từ Sơn Nam đạo lập tức quên mất nỗi thèm khát với thiếu nữ, mà dồn toàn bộ tâm trí lên trên vòng eo đầy đặn của thiếu nữ trước mặt, không nhin nổi mà nuốt nước miếng.

Nữ tử nhường mảy càng tăng thêm vài phần hấp dẫn, giống như một đầm nước sâu đột nhiên dậy sóng, lại giống như đóa hoa mẫu đơn nở rộ.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Ngụy Minh Luân lại ra vẻ thiếu niên phong lưu cản đường nữ tử này, chấp tay lại:

- Chào tỷ tỷ.

Nữ tử cau mày nghiêng người né sang bên, nghiêm mặt trầm giọng nói:

- Vị công tử này, ta phải về nhà, xin nhường đường.

... ..

... ..

Đôi môi đỏ mọng ướm át xinh đẹp đó, bộ ngực cao vút như muốn phá tan sự trói buộc kia, khuôn mặt trắng nõn, tất cả lọt vào mắt công tử Sơn Nam đạo. Trong lòng sớm đã mềm nhũn ra, hấn loạng choạng đưa tay ra quên mất cả lễ phép, không ngờ si mê đến độ đưa ra sờ vào ngực nữ tử.

Trên phố không người, chỉ có cơn gió thu nhẹ mang theo hai chiếc lá vàng bay trong không trung, rơi xuống ven đường. Nữ tử biến sắc, vội vàng lui về phía sau, sợ hãi thét lên chói tai. Âm thanh cao vút phá không gian, quanh quẩn trên con phố.

Tiêu Duệ đang đi đến đúng đầu ngõ. Hôm nay hấn đến Tử đồ đại tửu phường sớm, cùng với Tôn Công Nhượng đi xem “phân xưởng sản xuất”, cảm thấy rất hài lòng với hiệu suất làm việc của Tôn Công Nhượng, ở lại nói chuyện với hấn một chút về việc đưa vào hoạt động, rồi về nhà mình.

Tiếng thét chói tai đó rất quen thuộc, Tiêu Duệ biến sắc, dùng tốc độ chạy cự ly 100m của đời trước chạy vọt tới. Đáng tiếc, thân hình này khá yếu ớt, khi hấn thở hỗn hển chạy tới nơi, nữ tử đã bị ép vào tận góc hẻm, không còn chỗ để lui. Mặt nữ tử trắng bệch, mái tóc rối loạn. Tên công tử nhà giàu nở nụ cười si mê, cách đó không xa còn có hai tên gia đình mặc áo đen bắt an xoa xoa tay đứng ở đó.

- Tỷ.

Tiêu Duệ thấy tỷ tỷ mà mình yêu quý nhất bị người bốn cột ở trên đường, lửa giận trong lòng phun trào mãnh liệt như núi lửa, đột nhiên quên mất mình sau khi sống lại là kẻ trói gà không chặt. Hấn rít lên một tiếng, lao vọt tới như hổ xông chuồng, túm lấy áo tên công tử nhà giàu Sơn Nam đạo, vung tay phải lên không có bao nhiêu sức lực đánh mạnh vào hàm Ngụy Minh Luân.

Bốp!

Một đám hung hăng mang theo tức giận làm Ngụy Minh Luân đau đến độ kêu lên thảm thiết, thân hình lảo đảo. Ngụy Minh Luân đã bao giờ nếm qua việc này đâu. Thấy người tới chỉ là một thiếu niên yếu ớt, lấy tay lau vết máu trên miệng, cũng lao tới đánh lại.

Tiếp theo hai người ăn mặc văn nhã thực ra không có kinh nghiệm đánh nhau, lao vào đánh loạn. Mây đâm vào ngực tao một cái, tao đá vào bụng mày một cái. Mây túm áo tao, tao túm tóc mây. Hai người quần lấy nhau, thở hổn hển, mắng chửi nhau ngã xuống đất, lồm cồm bò dậy.

Những lời này nói thì chậm, nhưng thực sự chỉ diễn ra trong nháy mắt. Khi hai tên hạ nhân Ngụy gia có phản ứng, thấy Tiêu gia nhà mình bị thiệt chạy đến hỗ trợ thì từ cửa Lưu gia cách đó không xa, có một cỗ kiệu hào hoa đi ra. Rèm kiệu được vén lên, một mỹ phụ trung niên búi tóc cao vút ngó đầu ra nhìn.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

31. Chương 31: Phong Thấp Được Tửu (hạ)

Lưu phu nhân của Lưu Thừa tướng phủ đi Bạch Mã tự dâng hương, vừa mới ra cửa chợt nghe cách đó không xa truyền đến một tràng ồn ào, vén rèm kiệu lên nhô đầu ra thì thấy Tiêu Duệ đang cùng một thanh niên văn sĩ hắc y “ôm nhau” quay cuồng trên mặt đất, trông chẳng khác gì mấy đứa trẻ đánh nhau trên phố. Bà thấy vậy không khỏi nhú mày, cúi đầu nói với gia nhân vài câu.

Người ta thường nói “Gia nô của Tể tướng có thể so với quan Thất phẩm”, ở Lưu phủ thì gia nhân này chỉ là hàng thấp kém nhất, nhưng khi ra ngoài, đối mặt với dân chúng bình thường, vẫn hiển lộ vẻ oai vệ vô hình. Gia nhân này tên là Lưu An, hần tiến lên vài bước, quát lớn:

- Kẻ nào ẩu đả làm ồn ào trước cửa phủ Thừa tướng! Mau dừng tay, nếu không ta sẽ đưa các người đi nha môn trị tội!

Hai thanh niên đang “giằng co” trên mặt đất nghe vậy mới tức giận buông nhau ra, đều tự đứng lên. Tiêu Duệ phủi phủi bụi trên quần áo mình, quay sang Tiêu Nguyệt đang lo sợ đứng bên cạnh, khẽ hỏi:

- Tỷ, tỷ có sao không? Tên súc sinh này...

Tiêu Nguyệt vội vàng nắm lấy tay Tiêu Duệ:

- Tử Trường, quên đi, tỷ không sao. Đi, chúng ta mau về nhà, không cần so đo với kẻ vô lại này!

Tiêu Duệ hừ một tiếng, quay đầu lại nhìn thấy Ngụy Minh Luân mặt đầy bụi đất, đôi mắt vô ý bị mình đâm trúng biến thành thâm như mắt gấu mèo. Vậy mà cặp mắt gấu mèo đó vẫn trắng trợn phát ra lửa dục, đảo qua đảo lại trên bộ ngực cao nhất của Tiêu Nguyệt.

Tiêu Duệ lập tức nổi giận. Hắn che Tiêu Nguyệt sau lưng mình, chỉ tay vào mặt Ngụy Minh Luân cả giận nói

- Đồ phóng đảng vô sỉ!

... ..

... ..

Người của phủ Thừa tướng ra mặt, Ngụy Minh Luân cũng không dám lỗ mãng, cuối cùng oán hận trừng mắt nhìn Tiêu Duệ rồi vội vàng bỏ đi. Còn Tiêu Duệ thì dìu Tiêu Nguyệt đang sợ hãi trở về nhà mình. Khi trèo lên bậc thang, hắn chợt phát hiện chân tỷ tỷ của mình hơi lảo đảo, không khỏi giật mình hỏi:

- Tỷ, tỷ bị thương à?

Tiêu Nguyệt lắc lắc đầu

- Không có gì đáng ngại, Tử Trường, đây là bệnh cũ của ta, mất cá chân của ta vẫn như vậy, cứ đến ngày mưa là lâm râm đau... Hôm nay có thể là do ta vội vàng né tránh tên vô lại đó nên hơi đau một chút.

Nói xong, Tiêu Nguyệt cảm thấy mất cá chân lại đau đốn, mặt mày biến sắc, trên trán toát ra một lớp mồ hôi mịn màng. Tiêu Duệ thương xót nhìn nàng, suy nghĩ một chút rồi ngồi xổm xuống:

- Tỷ, để Tử Trường công tỷ vào.

... ..

... ..

Tiêu Nguyệt nói mình có tật phong thấp khiến Tiêu Duệ bình tĩnh. Trước đó hắn đã bớt chút thời giờ điều chế một ít rượu thuốc chữa bệnh phong thấp, phái người đem tới tặng cho mẫu thân của Lệnh Hồ Xung Vũ, áp dụng để xoa bóp bên ngoài da. Phương thuốc này cũng là do kiếp trước Tiêu Duệ đọc được từ một cuốn sách cổ, đã từng chiếu theo đó làm ra một phương thuốc ngâm trong rượu mạnh, tặng cho một số thân hữu bị phong thấp dùng, hiệu quả thật không tồi.

Thời đại này không có rượu mạnh, dùng Thanh Hương Ngọc Dịch mà mình làm ra thì cảm giác hơi lãng phí, vì vậy lựa chọn dùng Tam Lặc Tương của người Hồ. Còn các thảo dược thành phần của phương thuốc này đều là các dược liệu thông thường, rất dễ mua. Hắn làm tổng cộng ba bình rượu thuốc này, cho người đem tặng Lệnh Hồ gia hai bình, còn dư một bình, vừa hay thấy Tiêu Nguyệt đau quá, Tiêu Duệ liền hô:

- Tú Nhi, tới thư phòng của ta mang bình rượu thuốc đến đây.

Tú Nhi là một trong số những thị nữ mà Tôn Công Nhượng đưa cho hắn, năm nay mới 13 tuổi, bộ dáng thanh tú ngoan ngoãn. Nghe thấy công tử gia gọi, Tú Nhi chạy nhanh như chớp đến thư phòng của Tiêu Duệ, ôm bình thuốc đặt trên giá sách xuống.

Tiêu Duệ tiếp nhận bình rượu thuốc, cầm lấy một cái bát rót ra nửa bát rượu thuốc màu sáng đục ngầu. Sau đó hắn chuẩn bị bông vải, tẩm đấm rượu thuốc rồi cười nói:

- Tú Nhi, cởi hài của tỷ ta ra.

Tuy rằng là đệ đệ ruột của mình nhưng bị tháo hài ngay trước mặt một nam nhân vẫn khiến Tiêu Nguyệt hơi ngượng ngùng. Sắc mặt ửng đỏ, nàng cúi đầu nói:

- Tử Trường, đệ muốn làm gì thế?

- Tỷ, đây là rượu thuốc mà đệ ngâm, thử xem có thể chữa được tật cũ của tỷ không. Tú Nhi...

Tiêu Duệ nói xong, thấy Tú Nhi hơi ngẩn người ra, liền tự ngồi xổm xuống nâng chân Tiêu Nguyệt lên, thuận tay rút dây hài thêu của Tiêu Nguyệt ra.

Mức độ Hồ hóa của người Đường rất cao, bất kể nam nữ đi giày đều không phân làm chân phải chân trái. Hơn nữa, trên giày đều có những hình vẽ hoặc thêu rất tinh xảo, còn có hai đầu dây tinh tế để thắt cho chặt. Vừa rút dây ra, Tiêu Duệ đã nhẹ nhàng tháo hài xuống. Không đợi Tiêu Nguyệt và Tú Nhi phản ứng, Tiêu Duệ đã nâng tay lên, tháo nốt chiếc tất trắng trên chân Tiêu Nguyệt ra, lộ ra bàn chân nhỏ nhắn trắng hồng như ngọc của nàng.

Thời đại này, nữ nhân không bị bó chân vậy mà bàn chân của Tiêu Nguyệt vẫn rất bé nhỏ nhưng cũng rất đầy đặn khỏe khoắn. Cho đến khi bàn chân ngọc của mình bị đệ đệ nắm chặt trong tay, một luồng nhiệt lưu chợt từ tay hắn truyền đến, Tiêu Nguyệt mới chợt bình tĩnh. Nàng hơi bối rối, lại hơi ngượng ngùng, vội la lên:

- Tử Trường, sao lại...

Tiêu Duệ ngẩng đầu cười cười

- Không sao đâu.

Tú Nhi lo sợ không yên nói

- Thiếu gia, hay là để nô tì làm cho.

- Người không cần, cứ ở đó nhìn xem.

Tiêu Duệ lắc đầu, cúi người dùng bông vải đã tẩm đấm rượu thuốc nhẹ nhàng vẽ loạn lên trên mu bàn chân, mắt cá chân của Tiêu Nguyệt.

Quan niệm trọng nam khinh nữ thời Đường dù không nặng nề như thời Tống, Minh nhưng dù sao cũng vẫn có. Thấy đệ đệ mình không ngờ không hề chê dơ bẩn mà vẫn nhẹ nhàng bôi rượu thuốc lên chân mình, tâm

tình Tiêu Nguyệt rất kích động, nước mắt không kiềm nổi rơi xuống. Nàng che mặt nức nở một hồi, trong lòng dậy lên một cảm giác ấm áp vô tận.

Thừa dịp rượu thuốc vẫn còn ướt, Tiêu Duệ buông miếng bông vải, nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân trắng mịn như ngọc và mắt cá chân của Tiêu Nguyệt. Theo sự xoa bóp của hắn, một cảm giác thư thái nhẹ nhàng bốc lên từ dưới chân nàng.

Ngoài cửa sổ, ánh dương quang chói lọi xuyên qua cửa sổ tiến vào, Tiêu Duệ ngồi xếp bằng ở dưới còn Tiêu Nguyệt ánh mắt mê ly ngồi trên ghế, một chân duỗi ra, mặc cho đệ đệ mình chăm chú xoa bóp. Tú Nhi ngậy ngốc nhìn cảnh tượng này, cúi gầm mặt xuống, hai bàn tay mềm mại xoắn xuýt vạt áo, không biết nên làm cái gì cho đúng.

Cho đến khi thiếu nữ Ngọc Hoàn xinh đẹp, duyên dáng đứng ở cửa ngõ đầu vào, kinh ngạc hô lên một tiếng.

Sau khi đính hôn, được thím và thúc phụ cố ý “dung túng”, Ngọc Hoàn thường xuyên qua lại. Có khi giúp đỡ Tiêu Duệ dọn dẹp phòng ngủ một chút, có khi giúp hắn giặt quần áo, thỉnh thoảng lại nghe hắn nói chuyện thi văn, nghe hắn kể những câu chuyện cổ lý kỳ, cổ quái.

Tiêu Duệ rời khỏi Lưu phủ, Tiêu Nguyệt lo lắng rằng đệ đệ không thể tự mình chăm lo cho cuộc sống bản thân, gần như ngày nào cũng phải giúp hắn làm các việc vặt, vì vậy cũng thường xuyên gặp mặt Ngọc Hoàn. Thấy thế tử tương lai của đệ đệ đến, Tiêu Nguyệt càng ngượng ngùng rút chân lại, dụi dụi mắt nói:

- Tử Trường, không cần làm nữa. Tỷ hết đau rồi.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

32. Chương 32: Túy Giải Đàm Tình - Cua Rượu Tâm Tình (thượng)

- A, tỷ, không ngại, chỉ cần xoa bóp thêm một chút là ổn thôi mà.

Tiêu Duệ quay đầu lại cười cười với thiếu nữ, tiếp tục cúi đầu thật cẩn thận xoa bóp bàn chân mịn màng, đầy đặn của Tiêu Nguyệt. Chợt thấy mặt tỷ tỷ đỏ như gấc chín, lúc này hắn mới chợt tỉnh, à hóa ra tỷ tỷ nhà mình thẹn thùng...

Tiêu Duệ lại cười cười, vội vàng bóp nhẹ thêm hai lượt, cảm thấy rượu thuốc đã cơ bản thấm vào xương thịt, lúc này mới vỗ tay đứng dậy nói:

- Tốt rồi, tỷ, sau khi trở về nói tỷ phụ mỗi tối lại xoa bóp cho tỷ một đoạn thời gian uống một chén trà nhỏ, liên tục mười ngày, nhìn xem có hiệu quả trị liệu hay không rồi nói sau.

... ..

... ..

Tiêu Nguyệt nhớ ra trạng thái đang ở nhà liền muốn trở về. Tiêu Duệ cũng không ngăn trở, chỉ phân phó Tú Nhi đỡ nàng về. Mặt trời đã bắt đầu ngả về phía tây, ánh dương quang rực rỡ chiếu xuống người Tiêu Duệ đang đứng trên bậc cửa nhìn Tiêu Nguyệt rời đi, ánh lên một tầng hồng quang nhẹ nhàng.

Một làn gió mát lành thổi qua, thiếu nữ nhẹ nhàng hất mấy sợi tóc rối trên trán mình, vừa quay đầu sang nhìn liền kinh hô:

- Ô, Tiêu lang, cái trán của chàng...

Tiêu Duệ giơ tay sờ sờ vết sưng trên trán vừa mới phát sinh sau trận “ẩu đả” với đứa con trai phú gia Sơn Nam Đạo. Trước mắt hắn lại hiện lên đôi mắt mê đắm của Ngụy Minh Luân, nhưng giây lát sau lại biến thành một đôi mắt gấu mèo, tâm tình hắn trở nên vui vẻ, cười ha hả:

- Ngọc Hoàn, vừa rồi vô ý bị chó đụng phải một chút, không sao đâu...

Thiếu nữ tuy rằng vẫn mê hoặc trong lòng, sao lại bị chó đụng phải tận trên trán chứ, nhưng nàng vẫn không hỏi tiếp mà chỉ lặng lẽ đưa chiếc khăn tay thơm ngào ngạt của mình cho hắn nói:

- Lau mặt đi, nhìn chàng này, cả mặt mũi đầy bụi đất.

Tiêu Duệ cười nhận lấy chiếc khăn tay của thiếu nữ, lỗ mũi liền ngửi thấy mùi hương thơm nức mũi, rất tương tự với mùi thơm sâu kín của cơ thể thiếu nữ. Người Đường rất thích xông trầm hương, ở những năm Trinh Quán Khai Nguyên này, đó được coi là một loại thời thượng. Không chỉ có nữ tử xông trầm hương mà nam tử cũng xông, đặc biệt là văn sĩ và quý tộc thì càng xông nhiều hơn. Nếu trên người nào đó mà không ngửi thấy mùi hương, vậy người đó tất nhiên chỉ là thường dân thấp kém, phải lao động nặng nhọc nên mới đổ mồ hôi.

Hắn đang định hỏi thiếu nữ dùng là trầm hương Quế hoa tán của Thục hay là Lăng ba yên của Giang Nam, hay là Hồ nhi túy của Ba Tư nhập khẩu, đã thấy khuôn mặt xinh đẹp thâm tình của thiếu nữ càng tươi sáng dưới ánh mặt trời, trong mắt phát ra nhu tình vô hạn khiến người ta mê say. Tâm thần hắn rung động, hồn nhiên quên mất cả câu hỏi.

Gần đây, thiếu nữ đã hoàn toàn gửi gắm trọn vẹn tình cảm ngọt ngào, say đắm của mối tình đầu trên người Tiêu Duệ. Từ lúc ban đầu còn ngạc nhiên, đến sau này tiếp xúc lâu với tài văn chương và sự khác biệt với người thường của Tiêu Duệ, tất cả đều càng cuốn hút trái tim thiếu nữ thật mạnh mẽ. Điều khiến cho thiếu nữ càng say mê hơn chính là vị lang quân tương lai của mình không chỉ có phong nghi thần tuấn, bụng chứa đầy tài học mà còn hoàn toàn khác với những nam tử khác trên đời này. Hắn có thể cho thị nữ ngồi một chỗ còn bản thân rất vui vẻ đi pha trà; hắn còn có thể đuổi bà đầu bếp mới thuê của nhà ra khỏi phòng bếp để tự đi xuống bếp làm một chén canh hạt sen giải nhiệt cho mình. Thiếu nữ có thể thấy rõ, hắn làm vậy không phải là giả vờ để làm mình vui vẻ mà chính là xuất phát từ sự thương yêu và tôn trọng trong nội tâm, khiến thiếu nữ vô cùng cảm động.

Quân tử xa nhà bếp, trọng nam khinh nữ, một lang quân không cần để ý tới thể diện bản thân, chính là sự ban thưởng và chiếu cố của ông trời cho mình để bù đắp cho những năm khổ sở của mình. Mấy ngày nay, thiếu nữ vẫn thường nghĩ như vậy. Mỗi đêm dài thao thức, khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Duệ lại hiện lên trong đầu nàng, lại càng khiến nàng rung động hơn.

Thấy người yêu si mê nhìn mình, thiếu nữ xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu, im lặng bước vào, đi chưa được mấy bước, chợt nghe người yêu ở sau lưng ôn tồn nói:

- Ngọc Hoàn, hôm nay ta làm cua rượu cho nàng nếm thử một chút nhé.

Tiêu Duệ vội vàng vọt vào phòng bếp, đựng ngay phải Trương mục. Trương mục là một phụ nữ trung niên hơn 30 tuổi, tính cách tuy rất tùy tiện nhưng lại có tay nghề nấu ăn rất ngon, nghe nói lúc trước là nữ đầu bếp trong phủ Tôn Công Nhượng.

Trương mục ngạc nhiên, khom người nói

- Thiếu gia, ngài đây là...

Tiêu Duệ khoát tay, tự đi vào khắp các góc ngách phòng bếp, tìm thấy một cái vò rượu được bịt kín của mình liền bưng ra.

Đầu thu, tuy rằng cua Lạc Hà không phải là béo nhất nhưng vẫn có thể ăn được. Hơn mười con cua này thực ra nên gọi là cua lông Hoàng Hà, con nào cũng rất lớn, trên càng có một nhúm lông tơ màu vàng nhạt hoặc màu lục nhạt. Đây là cua do Lệnh Hồ Xung Vũ đưa tới. Vốn không quen biết gì Tiêu Duệ, vậy mà hắn không chỉ thường xuyên phái người mang thuốc tới tặng mẫu thân nhà mình, còn tặng hai bình rượu thuốc và mấy đấu lương gạo, ngay từ đầu Lệnh Hồ Xung Vũ còn tưởng rằng hắn có ý đồ gì đó, trong lòng cảnh giác. Nhưng thời gian trôi qua, thấy thực sự Tiêu Duệ chỉ là làm việc trượng nghĩa, cũng không hề có đòi hỏi gì, Lệnh Hồ Xung Vũ không khỏi cảm thấy vô cùng cảm kích.

Lệnh Hồ gia vốn là thế gia chuyên áp tải hàng. Phụ thân hắn là Lệnh Hồ Lăng từng là đại tiêu đầu của Lạc Dương Nam Thuận tiêu cục, nhà cửa rất giàu có. Năm kia, phụ thân hắn đột nhiên bệnh chết, tuy Lệnh Hồ Xung Vũ có một thân võ nghệ giỏi giang nhưng bởi vì mẫu thân bệnh nặng, quần lấy hắn khoong thể ra ngoài mưu sinh, chỉ có thể ở nhà cùng với mẫu thân, miệng ăn núi lở cho tới tận bây giờ.

Lệnh Hồ Xung Vũ mang cảm kích trong lòng nhưng trong nhà nghèo khổ không có vật chất gì để biểu đạt tấm lòng, đành phải ra ngọn núi ngoài thành săn bắn một vài món sơn dã đưa đến biếu Tiêu Duệ. Những

con cua này là do hần bầy được trên dòng Lạc Hà ở ngoài thành, vừa mới mang tới nên tươi ngon vô cùng.

Người Đường chỉ có hai cách để ăn cua. Một là chưng lên, sau đó cho thêm gia vị vào, hai là cho nước vào nấu thành canh. Lệnh Hồ Xung Vũ mới đưa tới trước khi thiếu nữ tới một lúc, nhìn dáng vẻ hạnh phúc của thiếu nữ, Tiêu Duệ liền động linh cơ, lập tức làm ngay một món cua rượu.

Rửa cua sạch sẽ, để cho ráo nước, chuẩn bị kỹ các đồ gia vị cho vào nồi. Tiếp đó hần bóc bỏ yếm cua, tự tay bỏ những chỗ bẩn, cho thêm một nắm muối, sau đó cho cua vào trong chảo. Hần lại rót Thanh Hương Ngọc Dịch vào trong nồi, (đổ lấp xấp ngang đám cua làm chuẩn), cho thêm mấy miếng gừng, đường, cuối cùng cắt thêm mấy lát hoa quả, dùng giấy dầu bọc kín lại.

Đây là công thức Ngự dụng túy giải chuyên phục vụ trong cung đình triều Thanh ở đời sau, bị kẻ xuyên thời không là Tiêu Duệ đưa ra áp dụng trong thời Thịnh Đường này. Phương pháp dùng rượu để nấu cua chưa từng nghe ai nói, cũng chưa từng nhìn thấy này khiến thiếu nữ ngẩn người, cho dù là Trương mục đã hơn mười năm làm bếp cũng trợn mắt há hốc mồm.

Tiêu Duệ xé giấy niêm phong, một mùi hương nồng đậm phát ra, có cả mùi thơm ngát của rượu và hoa quả, còn có cả mùi thơm ngậy của cua, chỉ vừa ngửi đã khiến người ta say mê.

Nhìn những con cua màu xanh nhạt giờ chuyển sang ửng đỏ trong nồi, Tiêu Duệ tự tay cầm lấy một con, bóc bỏ mai, lộ ra thịt cua thơm ngon bên trong, dụi dằm nói:

- Ngọc Hoàn, nếm thử chút đi!

Thiếu nữ ngọt ngào ngồi xuống trước mặt Tiêu Duệ, mỉm cười nhận lấy con cua, đang định cho vào miệng lại nghe Tiêu Duệ đột nhiên vỗ trán nói:

- Ngọc Hoàn, đừng ăn vội, chờ chút!

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngư

33. Chương 33: Túy Giải Đàm Tình - Cua Rượu Tâm Tình (hạ)

Tiêu Duệ vội vàng đứng dậy đi vào trước cửa phòng bếp hô to:

- Trương mục ơi, lấy cho ta mấy lát gừng và một ít dằm chua.

Không bao lâu, Trương mục liền đưa tới hai đĩa nhỏ đựng gừng lát và hai chén dằm nhỏ. Lúc này Tiêu Duệ mới đưa gừng và dằm tới:

- Ngọc Hoàn, ăn một ít gừng chấm với dằm chua, ta sợ cua có tính âm hàn, thân thể nàng yếu ớt, ăn vào sẽ bị đau bụng.

Thiếu nữ nhu thuận gặt đầu, cầm miếng cua chấm với giấm và gừng lát, sau đó thật cẩn thận bỏ vào trong miệng cắn một miếng nhỏ, vừa mới nuốt, miếng thịt cua thơm ngọt vào bụng, trong miệng vẫn lưu lại hương rượu thoang thoang, hương vị thật sự là tuyệt không thể tả.

Thiếu nữ vừa nhai vừa ngẩng đầu nhìn vị lang quân chu đáo tỉ mỉ của mình, không biết là món cua rượu làm dâng lên cảm giác say lòng hay tình cảm yêu thương của lang quân khiến nàng say, gương mặt dần ửng đỏ. Đôi mắt nàng như mê ly, một tầng hơi nước lại nổi lên, nàng thì thào:

- Tiêu lang, chàng tốt với nô quá... trừ mẫu thân ở đất Thục, chàng là người tốt với nô nhất.

- Mẹ nàng?

Tiêu Duệ chợt giật mình kinh ngạc, lục lọi trong đầu vô số những sự tích về lịch sử của Dương Ngọc Hoàn.

- À, sau khi phụ thân nô qua đời, mẫu thân nô mang tam tỷ ở lại đất Thục ...

Nghe thiếu nữ cúi đầu ai oán kể lại, lúc này Tiêu Duệ mới hiểu, hóa ra lịch sử ghi lại có chút lệch lạc.

Dương Huyền Diễm phụ thân của nàng từng nhậm chức Ti hộ ở đất Thục, nhưng mới nhậm chức vài năm đã ốm chết. Sau khi chồng ốm chết, mẹ Dương Ngọc Hoàn phải chăm nuôi bốn đứa con rất là kham khổ, liền gửi Dương Ngọc Hoàn ở nhà thúc phụ Dương Huyền, còn hai tỷ tỷ khác thì bị gửi về nhà họ hàng ở Bồ châu nhờ nuôi. Bên người Dương mẫu chỉ để lại tam tỷ của nàng là Dương Ngọc Thanh. Cái gọi là nhờ nuôi, kỳ thật chính là nhận nuôi hoặc là cho làm con thừa tự, hiện giờ Dương Ngọc Hoàn tương đương là cháu gái kiêm con gái nuôi của Dương Huyền. Chi tiết không cần đề cập tới.

Thân thể hơi thê lương và quá trình trưởng thành của thiếu nữ khiến trong lòng Tiêu Duệ, gã ăn chơi trước kia của thành Lạc Dương, nổi lên sự thương cảm sâu sắc, thậm chí còn có gì đó như là đồng cảm. Hắn chậm rãi vươn tay, do dự một chút rồi ôm lấy thân hình mềm mại của thiếu nữ, nhẹ nhàng an ủi, nói những lời ngon tiếng ngọt thường thấy của tình nhân.

Vô tình, thiếu nữ đã rời khỏi ghế của mình tiến sát vào trong ngực Tiêu Duệ. Khuôn mặt vô cùng mịn màng thoáng nổi lên hai áng mây hồng, ánh mắt dịu nhẹ phóng qua cửa sổ, dừng lại trên thân cây hòe già rậm rạp trong sân. Những luồng gió mát lành thỉnh thoảng lại thổi ào vào phòng, thiếu nữ cảm giác thân mình càng ngày càng nóng, bên tai truyền đến tiếng thở dốc nặng nề dục vọng của Tiêu lang, lúc này mới xấu hổ ầm ửng ưm một tiếng:

- Tiêu lang, đừng, nô...

Thời đại Thịnh Đường cởi mở này, mặc dù không có nhiều trường hợp ăn cơm trước kẻng nhưng không phải là không có. Đường nhân cởi mở, rất nhiều nữ tử chủ động lựa chọn hôn phu, nếu được người nhà của mình ngầm đồng ý và cổ vũ, vậy liền thuận lý thành chương, nhưng vẫn phải giữ lễ, không thể quá trớn.

Thiếu nữ tuy rằng đã vô cùng ưng ý, mặc dù yêu Tiêu lang tới tận xương tủy, hơn nữa đã sớm động tình, nhưng vẫn không muốn thất thân trước khi chính thức cưới. Nàng thở hổn hển tránh ra khỏi ngực Tiêu Duệ, cúi đầu nói

- Tiêu lang, nô không thể...

Tiêu Duệ cũng là nhất thời ý loạn tình mê, bàn tay đặt trên thân thể dù vẫn chưa dậy thì hoàn toàn nhưng đã khá đầy đặn của thiếu nữ vẫn hơn mơ mơ màng màng chiếm tiện nghi, đang định hành động tiến thêm một bước chợt thấy thiếu nữ “phản kháng”, không khỏi bừng tỉnh, sắc mặt đỏ bừng lên xấu hổ. Nhân lúc thiếu nữ đứng dậy ngượng ngùng chỉnh trang lại trang phục. Hắn cũng hít một hơi thật sâu...

... ..

... ..

Không nói đến nhu tình mật ý của tửu đồ Tiêu Duệ cùng vị hôn thê Dương thị Ngọc Hoàn của hắn, lại nói tới đứa con trai của phú thương Sơn Nam Đạo. Ngụy Minh Luân mặt mũi đầy bụi đất, tức giận trở về khu nhà mình thuê, trở về tới giữa sân thì càng nổi trận lôi đình. Bình thường, loại công tử nhà giàu này nổi giận thường đánh chửi người hầu, từ xưa tới nay đều như vậy.

Bởi vì không chạy tới giúp chủ nhân đánh nhau, hạ nhân Ngụy Tam vừa đi vào cửa đã bị Ngụy Minh Luân đạp cho một cái. Tuy nhiên, dường như Ngụy Tam này sớm có tâm lý đề phòng cậu chủ nên tuy rằng ngã lặn xuống đất nhưng cũng không quá chật vật. Ít nhất, hắn vẫn cố tình dùng tay che mặt để tránh thương tổn tới mặt mũi.

Giờ phút này ở trong lòng Ngụy Minh Luân, bóng dáng thiếu nữ đã hoàn toàn tiêu tan. Công tử Ngụy gia vốn đã chơi đùa với không ít mỹ nữ. Thiếu nữ Ngọc Hoàn tuy rằng xinh tươi, duyên dáng nhưng đối với hắn, sức hấp dẫn vẫn không thể so nổi với phong thái quyền rũ, thành thực, đầy đặn của thiếu phụ Tiêu Nguyệt. Dù nổi giận dưng dưng trở về, dọc đường đi, trong đầu hắn vẫn tràn ngập hình ảnh bộ ngực trắng nõn nà run rẩy của Tiêu Nguyệt.

Nhất định phải đè lên nữ nhân này. Hắn hạ một quyết tâm cực kỳ dâm dăng. Sau này, chính “quyết tâm” hôm nay đã khiến hắn phải trả một cái giá vô cùng thê thảm.

Đang ở trong viện phác thảo các phương án trả thù Tiêu Duệ và câu dẫn nữ nhân kia, hắn chợt thấy Ngụy Tam nịnh nọt tiến vào:

- Thiếu gia, tin tức tốt. Lão gia tới rồi, đang ở Phụng Minh lâu thiết yến chiêu đãi Tiết An Thịnh Tiết đại nhân. Mời thiếu gia tới tiếp khách.

- Cha ta đến đây?

Ngụy Minh Luân đầu tiên là mừng như điên, sau lại cảm giác buồn bực.

Cha hắn đến đây, nghĩa là hắn sẽ có hàng đồng bạc vàng để hưởng lạc, nghĩa là hắn sẽ không phải lo lắng về danh ngạch hương cống. Nhưng lão già đó tới đương nhiên là sẽ quản chế mình – vậy là kế hoạch trả thù và câu dẫn của mình chẳng phải là nửa đường đứt gánh sao?

Ngụy Minh Luân chậm rãi thay đổi ý phục, lúc này mới đi theo Ngụy Tam tới Phụng Minh lâu.

Phụng Minh lâu là một trong những đại tửu lâu nổi danh của thành Lạc Dương, nghe nói là của người trong hoàng tộc tiền triều xây dựng, có ba tầng, mái cong, tường vách trang hoàng rực rỡ. Bởi vì trong tửu lâu có một cây ngô đồng cổ thụ rất xum xuê, không biết đã bao nhiêu tuổi, từng có tin đồn rằng có phụng hoàng trên trời lưu luyến đậu trên đó chín ngày ca hát, sau vào năm Thần Long lại được Võ Tắc Thiên đổi tên thành Phụng Minh lâu, coi như ứng với việc nữ chủ lên ngôi rồng, điềm lành của thiên hạ thái bình.

Khi Võ Tắc Thiên nắm quyền, Phụng Minh lâu này làm ăn cực kỳ phát đạt, đạt tới giai đoạn cường thịnh đỉnh cao. Nhưng từ sau khi Lý Long Cơ lên ngôi, bởi vì không thích điển tích Phụng Minh này nên mới cho tháo tấm biển ghi tên Phụng Minh lâu do đích thân Võ Tắc Thiên viết. Kể từ đó, Phụng Minh lâu làm ăn dần sút kém. Tuy nhiên, hai năm gần đây, Phụng Minh lâu đã ngóc đầu lên, vô tình trở thành một trong năm đại tửu lâu hàng đầu của thành Lạc Dương. Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Phụng Minh lâu đã mời được một vị nữ đầu bếp hạng nhất, thần bí phi thường. Bất kể nguyên liệu gì, cứ rơi vào tay nàng, sau khi cho vào nồi đều biến thành mỹ vị nhân gian, được xưng tụng là nữ thần bếp Lạc Dương.

Tuy nhiên, nữ thần bếp này quá mức thần bí. Mỗi ngày nàng chỉ làm 10 món đồ ăn không hơn, bất kể người ra giá thế nào. Thậm chí, khi làm bếp còn che kín mặt, cho dù là những trợ thủ của nàng trong phòng bếp tửu lâu cũng chưa bao giờ được thấy khuôn mặt thật của nàng.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

34. Chương 34: Gia Chủ Ngụy Gia

Tiết An Thịnh, nha môn của Lạc Dương lệnh, năm nay 34 tuổi, xuất thân tiến sĩ nhưng vẫn buồn bực bất đắc chí, ở nha môn Lạc Dương lệnh này đã mấy năm nhưng vẫn không nhìn thấy hy vọng thăng chức. Con đường làm quan vô vọng, Tiết đại nhân liền tìm vui bên chén rượu và chơi gái. Chỉ có điều, loại cuộc sống phù hoa này cần tiền tài để chống đỡ, cho nên theo ngôn ngữ của xã hội hiện đại thì, Tiết đại nhân đã bắt đầu biến chất, dần dần đi vào con đường hủ hóa.

Quyền lực của hắn không lớn, nhưng cũng không nhỏ, chủ yếu là phụ trách xử lý một ít văn án sự vụ trong nha môn Lạc Dương lệnh, thí dụ như nhúng tay vào việc tiến cử hương cống. Tuy rằng đã triều đình có nghiêm lệnh, không hạn chế nhân tài, cứ là người có đức đều có thể đạt được danh ngạch hương cống, nhưng từ thao tác thực tế lại thành một cửa kiếm tiền của của Tiết đại nhân.

Có tài sao? Tốt, xin hỏi trong túi quân tử có tiền không? Có tiền đến, rất tốt, Tiết đại nhân được bạc, người được danh ngạch. Nhưng nếu không có tiền thì không sao, được, mời ngài cứ về chờ. Từ xưa đến nay, loại thủ tục mờ ám này có rất nhiều kiểu, các tiểu quan lại tham ô hủ hóa cũng rất nhiều. Tiết đại nhân chỉ là một hạt bụi nhỏ bé không đáng kể trong đó mà thôi.

Đã nhiều ngày nay hắn cảm thấy xấu hổ với cái túi của mình, đã thấy người của Ngụy gia Sơn Nam Đạo tới. Con trai của Ngụy gia muốn tham gia khoa cử, vậy là đưa tiền đến cho Tiết đại nhân, thực sự là nặng hạn gặp mưa rào. Tiết đại nhân đang cân nhắc xem làm sao có thể câu được càng nhiều Khai Nguyên thông bảo từ nhà giàu có này đã thấy chủ Ngụy gia là Ngụy Anh Kiệt tới.

Ngụy Anh Kiệt bao một gian nhà phòng ở Phụng Minh lâu, tổ chức thịnh yến chiêu đãi vị biểu huynh xa lắc của tiểu thiếp mình. Mà trên chiếc bàn bày đủ món cao lương mỹ vị, thực ra có đặt một chiếc hộp đựng

phi phiếu trăm quan (đây là một loại tiền dùng để thanh toán sau ở thời Đường), còn Tiết đại nhân của chúng ta dù ánh mắt như lửa nóng dán lên người kỹ nữ đầu bảng của Thanh phường vẫn vô tình, cố ý đảo qua chiếc hộp đựng phi phiếu.

Không khí trong phòng lập tức trở nên nóng hổi vì sự xuất hiện của chiếc hộp.

Đang chén chú chén anh, Ngụy Minh Luân hấp tấp lao vào, vừa tới cửa đã gào to:

- Cha, sao cha lại đến Lạc Dương này?

Ngụy Anh Kiệt trầm sắc mặt, quát

- Tiết đại nhân đang ở đây, còn không mau mau bái kiến!

Lúc này Ngụy Minh Luân mới hồi phục tinh thần, cúi đầu thi lễ với Tiết An Thịnh

- Kính chào Tiết đại nhân.

- Hiền chất đa lễ! Hai nhà ta người chính là chí thân, sao phải khách khí như thế! Hôm nay là tiệc gia đình, đến đây, hiền chất ngồi cạnh bản quan. A, mắt của hiền chất?

Tiết An Thịnh thể hiện tư thái bình dị gần gũi, đang mỉm cười định nắm lấy tay chợt thấy hai mắt của Ngụy Minh Luân sưng đỏ, quầng mắt thâm tím, không khỏi ngạc nhiên hỏi.

... ..

... ..

Cơm no rượu say, kính cẩn tiễn Tiết An Thịnh đi ra, nhìn bóng dáng hần ôm chiếc hộp bước lên xe ngựa, nụ cười trên khuôn mặt Ngụy Anh Kiệt chợt tắt, quay đầu lại liền hung hăng tặng cho con trai mình một cái bạt tai.

Ngụy Minh Luân ôm mặt, còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy Ngụy Anh Kiệt nói cụt lủn:

- Lên xe, theo ta!

... ..

... ..

Trong căn phòng khách của khu nhà Ngụy gia bao thuê, Ngụy Anh Kiệt răn dạy Ngụy Minh Luân, khiến kế hoạch đề tiện muốn trả thù Tiêu Duệ câu dẫn Tiêu Nguyệt của hần thực trở về theo một cái bạt tai, nghiêm bảo hần không được tiếp tục sinh sự trước kỳ khoa cử. Sau một hồi tức giận, Ngụy Minh Luân xám xịt trở về phòng, còn Ngụy Anh Kiệt lại lấy từ ngực ra một bình rượu có vỏ màu lục nhạt tinh mỹ, sáng lấp lánh, ánh tham lam trong mắt càng rõ rệt.

Lần này tới Lạc Dương vốn chỉ là đi ngang qua, bởi vì muốn đi Trường An xử lý một thương vụ, nhưng vừa vào thành Lạc Dương, hần liền nghe tên của tửu đồ Tiêu Duệ, được uống loại rượu quý báu Thanh Hương Ngọc Dịch.

Hần là một thương nhân, gần như chỉ trong lúc đó, liền hiểu rõ giá trị thật lớn của Thanh Hương Ngọc Dịch này. Chắc chắn không bao lâu sau, loại rượu này sẽ thịnh hành toàn bộ xã hội thượng lưu Đại Đường. Nguyên nhân không phải vì rượu này nặng mà chính là vì hương vị độc đáo trong cay có đắng của nó. Một nửa là lửa nóng, một nửa là băng sơn, hai loại hương vị cùng hòa quyện vào nhau chui vào yết hầu, nhập vào phế phủ, cảm giác này thực sự là không gì có thể so sánh nổi.

Con trai bị Tiêu Duệ cho ăn đòn, hần cũng không để tâm. Tâm thần của hần đã bị loại rượu ngon Thanh Hương Ngọc Dịch này cùng với con đường tiền tài cuốn cuộn sau lưng nó hấp dẫn.

Vừa rồi trong yến hội, Tiết An Thịnh vô tình nhắc tới một ít “chuyện xưa” của Tiêu Duệ, còn nói người nhà hần từng nhờ vả mình cho hần một danh ngạch hương cống. Khi thấy Ngụy Minh Luân vừa tới Lạc Dương liền xảy ra xung đột với Tiêu Duệ, Tiết An Thịnh có chút tò mò, liền tùy ý nhắc tới việc này. Hần nói chỉ là vô tình nhưng Ngụy Anh Kiệt nghe thấy lại để tâm, liền ghi nhớ trong lòng, lập tức có tính toán.

Buổi sáng hôm sau, phòng khách của Tiêu liền xuất hiện một người khách xa lạ. Nếu không phải nghe thấy người đó là “gia chủ Ngụy gia Sơn Nam Đạo”, khiến Tiêu Duệ lập tức nhớ tới gã công tử nhà giàu mê gái hôm qua, thực sự là hắn không hề muốn gặp. Vừa nghe có người của Ngụy gia tới, hắn liền có chút hứng thú, nhưng thực ra chủ yếu muốn xem gia chủ Ngụy gia đến với ý đồ gì, hay là muốn tới hỏi tội cho con trai hắn? A, hình như không phải, còn mang theo không ít lễ vật.

Sau khi phân ngôi chủ khách ngồi xuống, Tiêu Duệ đánh giá Ngụy gia chủ, một trong những thương nhân thế gia có tài lực hùng hậu nhất của Đại Đường, thấy hắn có vẻ không tới 40 tuổi, dáng người to béo, quần áo hoa lệ, diện mạo tuy rằng bình thường, nhưng thần sắc phi thường trầm ổn lão luyện.

Ngụy Anh Kiệt căn bản không hề nói tới việc của Ngụy Minh Luân, vừa mở miệng là kính ngưỡng và khen ngợi Tiêu Duệ. Tiêu Duệ trong lòng cười lạnh, mặt ngoài thì thản nhiên tươi cười, nghe những lời khen ngợi đối trá của gia chủ Ngụy gia, ngẫu nhiên cũng khách sáo vài câu, còn lại chỉ lẳng lặng chờ hắn nói ra ý đồ tới đây.

Quả nhiên, không bao lâu, trên khuôn mặt lôi đài của Ngụy Anh Kiệt liền hiện lên một nụ cười nóng bỏng, cúi đầu nói

- Mỗ vừa tới Lạc Dương, liền uống Thanh Hương Ngọc Dịch do Tiêu công tử làm ra, thực sự là tiên tử trên trời, nhân gian không có! Ngụy mỗ bất tài ... Chỉ cần Tiêu công tử đồng ý hợp tác với Ngụy gia, ngụy mỗ cam đoan, Tiêu công tử tương lai... ..

Tiêu Duệ khẽ nhếch miệng, quả nhiên không ngoài dự tính, đúng là đến vì Thanh Hương Ngọc Dịch. Chưa cần nói tới việc hắn đã đạt thành hiệp nghị hợp tác với Tôn Công Nhượng nên không thể hợp tác với kẻ này, cho dù là có thể, với tính cách yêu ghét rõ ràng của Tiêu Duệ, hắn tuyệt sẽ không hợp tác với Ngụy gia.

Hắn lắc lắc đầu, thản nhiên nói

- Ngụy đông chủ, mỗ làm rượu chỉ là tự tiêu khiển làm vui, không chủ ý mua bán. Hơn nữa, mỗ đã đạt thành hiệp nghị với Tôn gia thành Lạc Dương, toàn bộ loại rượu này do Tôn gia thực hiện... Thật có lỗi.

Ngụy Anh Kiệt cười cười, trong ánh mắt rõ ràng mang theo vẻ khinh thường

- Tôn Công Nhượng của Lạc Dương sao? Tiêu công tử, không phải mỗ nói ngoa, thực lực của Tôn gia không thể so sánh nổi với Ngụy gia, nếu giao rượu này cho Ngụy gia chúng ta... .. Tiêu công tử chỉ cần gật đầu, mỗ sẽ nói chuyện với Tôn Công Nhượng.

Tôn gia Lạc Dương so với Ngụy gia Sơn Nam Đạo đương nhiên chẳng khác gì thổ so với hổ.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

35. Chương 35: Thị Nữ Tú Nhi (thượng)

Thấy Tiêu Duệ không hề động, Ngụy Anh Kiệt không khỏi có chút cảm tức. Từ trước đến nay, hắn tự xưng là nhân vật số một số hai trong thương giới Đại Đường, là ông chủ của Ngụy gia thực lực hùng hậu trong giới kinh doanh. Xét về mua bán kinh doanh ở Đại Đường, trừ Gia Cát gia ở đất Thục, Diêu gia ở Lĩnh Nam, cùng với Đông Phương gia ở Giang Nam, còn ai có thể so sánh được với Ngụy gia ở Sơn Nam? Chỉ là một Tôn gia nho nhỏ ở Lạc Dương, căn bản là không đáng nhắc đến.

Dựa theo lý luận thương nhân của hắn, nếu Tiêu Duệ muốn bán ra Thanh Hương Ngọc Dịch để thu lợi, vậy tất nhiên là nên lựa chọn thương nhân có thực lực hùng hậu nhất để hợp tác kinh doanh, chỉ như vậy mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất. Nhưng gã Tiêu Duệ này tuy rằng tuổi trẻ nhưng tâm trí lại kiên định dị thường, không ngờ mặc kệ hắn “dụ dỗ” như thế nào vẫn không chịu mở mồm. Quả thực chính là buồn cười, nghĩ tới đó, Ngụy Anh Kiệt liền có chút khó thở.

Đảo mắt lại thấy Tiêu Duệ thản sắc thản nhiên, có ý tiễn khách, cắn chặt răng, Ngụy Anh Kiệt liền gương cười nói:

- Nghe nói Tiêu công tử muốn có danh ngạch hương cống để vào Trường an tham gia khoa cử, nhà Ngụy mỗ có người chí thân làm ở nha môn Lạc Dương lệnh quản lý việc này...

Tiêu Duệ ngạc nhiên, chợt tỉnh ngộ, đây tất nhiên là dụng tâm khổ sở của tỷ tỷ mình, đi tìm người để quan hệ giúp mình. Hắn vốn vô tình đối với mấy thứ khoa cử linh tinh đó, hoàn toàn là do Tiêu Nguyệt “cưỡng bức” nên mới miễn cưỡng đáp ứng, hiện giờ không ngờ lại bị Ngụy Anh Kiệt lấy ra để áp chế mình, không khỏi cười lạnh trong lòng.

- Ngụy đông chủ, ý của người là nếu Tiêu mỗ đáp ứng việc này, danh ngạch hương cống chỉ là việc nhỏ nhấc tay là xong phải không? Nhưng nếu Tiêu mỗ không ứng việc này, vậy dù thế nào thì Tiêu mỗ cũng không thể đạt được danh ngạch hương cống phải không?

Tiêu Duệ càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười. Đối với hắn, danh ngạch hương cống chẳng bằng một hồ rượu ngon, căn bản là hắn không có mấy hứng thú. Không đạt được danh ngạch mới là tốt, đỡ phải mệt mỏi vì bị tỷ tỷ dụ dỗ nhà mình bắt đi thi cử.

- Không sai.

Ngụy Anh Kiệt mỉm cười.

Tiêu Duệ đột nhiên cười ha ha, đứng dậy khoát tay áo

- Ngụy đông chủ, mỗ còn có việc, xin cứ tự nhiên

... ..

... ..

Ngụy Anh Kiệt mặt như bánh đa ngâm nước, cáo từ rồi đi. Tiêu Duệ mới vừa đi ra cửa phòng khách đã thấy bóng dáng thon thả, ngây thơ của Tú Nhi vội vàng hiện lên từ dưới cửa sổ. Hắn cũng không nghĩ nhiều, lớn tiếng hô

- Tú Nhi, đưa cho ta một chén trà đến thư phòng. Đúng rồi, không cần thêm hương liệu, nước chè xanh là được.

- ... Nô tỳ đã biết...

Cách đó không xa, đột ngột truyền đến lời đáp lạnh lạnh mang theo vài phần kích động của Tú Nhi. Tiêu Duệ cười cười, liền xoay người đi vào thư phòng.

Trong thư phòng vừa đọc sách giải trí vừa luyện chữ viết, Tiêu Duệ đột nhiên nhớ tới “Tây Du Truyền Kỳ” mà mình vốn dùng để luyện chính tả. Ban đầu nó chỉ là sản phẩm để tiêu khiển, không ngờ lại bị tỷ tỷ Tiêu Nguyệt và thiếu nữ Ngọc Hoàn đọc mê mẩn. Tiêu Nguyệt bị những tình tiết thần kỳ trong tiểu thuyết hấp dẫn, chờ thiếu nữ xem xong liền đóng 20 chương và tiết của “Tây Du Truyền Kỳ” thành sách, mang về nhà, để khi rảnh rỗi đọc tiêu khiển.

Gần đây sự vụ bận rộn, Tiêu Duệ cũng không có thời gian nhàn rỗi để viết chính tả “Tây Du Truyền Kỳ”, kể từ khi được 20 chương liền chưa hề viết gì thêm. Nhớ lại hôm nay, thiếu nữ luôn thỉnh cầu trước khi rời đi, trong lòng Tiêu Duệ lại cảm thấy một tia ấm áp. Hắn định thần, cầm lấy bút, ngồi dưới ánh sáng của sổ viết chính tả một hồi.

Hôm nay thiếu nữ không tới, Tiêu Duệ vẫn đợi cho đến khi bầu trời tối đen mới mệt mỏi của đi ăn cơm, rồi được Tú Nhi hầu hạ rửa mặt xong mới đi ngủ. Lần này hắn ngủ một mạch cho tới khi mặt trời lên cao, đến lúc Tôn Công Nhượng vội vàng vàng chạy tới, hắn mới vươn vai, ngồi dậy khỏi giường.

Thấy Tôn Công Nhượng sắc mặt có chút bối rối, không ngờ không chờ ở phòng khách mà trực tiếp đứng ở cửa nội viện, Tiêu Duệ không khỏi cười cười chào:

- Công Nhượng huynh, sớm quá nhỉ!

“... ..”

Tôn Công Nhượng do dự một chút rồi cúi đầu nói:

- Tử Trường, nghe nói người của Ngụy gia Sơn Nam Đạo tới tìm người phải không? Có phải người muốn...

Tiêu Duệ ngạc nhiên hồi lâu mới thản nhiên nói

- Công Nhượng huynh, tin tức của huynh nhanh thật đó. Đúng vậy, có người của Ngụy gia Sơn Nam tới tìm ta. Nghe nói Ngụy gia Sơn Nam là thế gia thương nhân số một số hai của Đại Đường, sản nghiệp giàu có, có phải thế không?

Tôn Công Nhượng trong lòng như lửa đốt. Từ lúc nghe nói Ngụy gia tìm tới, trong lòng hắn liền có chút bất an. Là thương nhân, hắn đương nhiên biết thực lực của chính mình kém nhiều lắm so với Ngụy gia. Nếu Tiêu Duệ thật sự muốn hợp tác với Ngụy gia, mình chỉ có thể trợ mắt nhìn hàng đồng lớn tiền bạc bỏ trốn qua ngay trước mặt mình.

- Từ thời tiền triều, Ngụy gia đã là đại thương nhân của Tương Dương phủ, thực lực tất nhiên là hùng hậu.

Tôn Công Nhượng thở dài.

Tiêu Duệ chậm rãi đến gần

- Công Nhượng huynh, huynh cảm thấy Tiêu mỗ là loại người gặp lợi vong nghĩa, lật lọng của người sao? Tiêu mỗ không nguyện ý làm người như thế, Tiêu mỗ hy vọng Công Nhượng huynh cũng không phải là người như thế.

Tôn Công Nhượng trong lòng run lên, lúc này mới trở lại bình thường, mừng rỡ nói:

- Tử Trường, quả thực là một người có tình có nghĩa!

- Công Nhượng huynh khen nhầm rồi. Dù sao Công Nhượng huynh cũng biết một vài phần về con người Tiêu mỗ. Tiêu mỗ làm việc, làm người, từ trước đến nay một lời nói một gói vàng, nếu Công Nhượng huynh lấy thành tâm đối đãi, ta cũng đối xử thành tâm. Mỗ thiết tình hy vọng, giữa ta và huynh, trừ việc kinh doanh mua bán của tửu phường, còn có thể giữ được tình nghĩa thâm sâu của tri kỷ, tình cảm trong sáng của quân tử.

Giọng nói vang vang của Tiêu Duệ quanh quẩn trong tai Tôn Công Nhượng mang theo mấy phần hiệp nghĩa và nhân hậu khiến người thương nhân Lạc Dương này lập tức hơi kích động.

Hắn vội tiến tới nắm chặt tay Tiêu Duệ, thành khẩn nói

- Tử Trường! Ta và Tử Trường tương giao, tình nghĩa thứ nhất, được lợi thứ hai, nếu như Tử Trường không tin, mỗ có thể nhìn trời minh ước.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng rút tay khỏi bàn tay nóng hổi của Tôn Công Nhượng, âm thầm gật gật đầu. Hắn quan sát Tôn Công Nhượng trong thời gian cũng không ngắn, người này tuy là thuộc giới thương nhân vô sỉ, nhưng tính tình trượng nghĩa, rộng lượng, có lẽ là một người tương đối tín nhiệm. Hợp tác với hắn có lẽ là mình một tên trúng hai chim.

Tôn Công Nhượng ổn định tâm thần, liền cáo từ trở về, dù sao sự vụ của tửu phường cũng rất nhiều, hơn nữa hắn còn những chuyện kinh doanh mua bán khác nữa. Thấy hắn có vẻ vội vàng, Tiêu Duệ khẽ nhếch mép cười, lại nói vọng theo:

- Công Nhượng huynh, đi cẩn thận nhé. Tú Nhi dù nhỏ tuổi nhưng rất lanh lợi, ta rất thích.

Chân Tôn Công Nhượng như chợt bị hãm lại, nhưng rồi lại bước nhanh rời đi.

... ..

... ..

13 tuổi, Tú Nhi đã có dáng vẻ khá cao, xấp xỉ thiếu nữ Ngọc Hoàn, theo đánh giá của Tiêu Duệ thì khoảng 1m60. Không chỉ có dáng người cao gầy, dường như dậy thì cũng khá sớm nên cái gì cần lồi thì lồi, cái gì cần lõm thì lõm, ngực nở, mông nở, eo thon, còn pha vài phần sắc thái quyền rũ của thiếu nữ Đại Đường.

Đã nhiều ngày như vậy nhưng tới tận hôm nay, Tiêu Duệ mới là lần đầu tiên tử mĩ đánh giá tiểu nha đầu vẫn thường dịu dàng, ít nói, ngoan ngoãn này. Nhìn thấy ánh mắt không thể nắm bắt của hắn, Tú Nhi hơi giật mình không biết làm sao, nhớ tới mình hôm qua thừa dịp thiếu gia ngủ say, lén chạy ra khỏi phủ, trong lòng cô bé càng thêm bất an.

Quyển 1: Lạc Dương du

Tác giả: Cách Ngự

36. Chương 36: Thị Nữ Tú Nhi (hạ)

- Thiếu gia...

Tú Nhi rốt cục chịu không nổi ánh mắt của Thiếu chủ nhân, nhin xấu hổ nhỏ giọng nói,

- Thiếu gia, nô tì sai rồi...

- người sai lầm, sai lầm chỗ nào?

Tiêu Duệ thu hồi ánh mắt, nhìn gốc hòe cổ thụ cách đó không xa.

- Thiếu gia....Năm nô tì 4 tuổi, cha mẹ đã mất, lưu lạc đầu đường xó chợ, là do Tôn lão gia cứu nô tì một mạng...Ngày hôm qua, nô tì trong lúc vô ý nghe thấy thiếu gia cùng Ngụy gia chủ của Sơn Nam....liền....Thiếu gia thứ lỗi cho nô tì, nô tì về sau không dám....nữa..

Tú Nhi quỳ rạp xuống đất, nghẹn ngào cúi đầu.

- Tôn Công Nhượng có ân với người, người nhớ tới tình nghĩa của chủ nhân, có thể lý giải. Chẳng qua, trước kia người mặc dù là người Tôn gia, nhưng hiện tại là thị nữ của Tiêu gia, nếu người không quên chủ cũ, ta nghĩ, người trở về đi, ngày mai ta sẽ nói với Công Nhượng huynh

Tiêu Duệ thở dài

Ngụy Anh Kiệt hôm qua vừa tới, Tôn Công Nhượng đã nhận được tin, hiển nhiên là Tiêu gia có người mất báo, nghĩ một hồi, nhận ra một điều, toàn bộ người hầu của Tiêu gia là Tôn gia tặng, nghĩ lại hành động khác thường hôm qua của Tú Nhi, tự nhiên hiểu rõ. Mặc dù ngoài miệng không nói rõ, nhưng Tú Nhi trong lòng có “quỷ”, chủ động thừa nhận việc này.

Lẽ ra, việc này cũng không phải việc lớn. Hơn nữa, Tiêu Duệ cũng vô tình không hợp tác cùng Ngụy gia, tự nhiên sẽ không sợ hành động này của Tú Nhi. Chỉ là nghĩ tới tất cả người trong phủ đều do Tôn gia bố trí, như “cái đình” cắm trên người mình khiến hắn rất khó chịu

Lúc này hắn quyết định, phải đuổi Tú Nhi, sau đó từ từ giải quyết lũ người hầu còn lại.

Tú Nhi nghe vậy, mặt mày thảm đạm như hoa lê gặp mưa, vai co rúm, quỳ trên mặt đất khóc rống lên. Một lời lạnh lùng, băng qươ của Tiêu Duệ, đuổi Tú Nhi trở về, nên biết rằng nàng vừa mới vào Tiêu gia đã bị đuổi về Tôn gia, kết cục của nàng có thể đoán được.

- Tử Trường, đệ làm gì vậy?

Tiêu Nguyệt bước vào nội viện, thấy Tú Nhi quỳ gối trước mặt đệ đệ mình khóc lóc, không khỏi chạnh lòng, liền tiến tới an ủi Tú Nhi

- Tú Nhi, sao lại khóc? Có gì ủy khuất nói với ta...

Tiêu Nguyệt thường xuyên nói chuyện, rất quen thuộc với Tú Nhi. Cô bé này mặc dù nhỏ tuổi, nhưng thông minh, cẩn thận, nàng rất yêu thích. Nhưng dù nàng cố gắng an ủi, Tú Nhi lại càng khóc lớn. Tiêu Nguyệt không khỏi nhíu mày

- Tử Trường, Tú Nhi tuy là nha đầu, nhưng đệ cũng không thể ức hiếp nàng.

Tiêu Duệ cười khổ:

- Tỷ, sao đệ lại ức hiếp nàng

... ..

... ..

Chuyện của Tú Nhi, coi là nhỏ hay lớn đều là tâm ý của Tiêu Duệ. Nếu hắn chỉ lơ đãng răn dạy vài câu, có lẽ cũng được, nhưng hắn muốn sử dụng biện pháp đuổi Tú Nhi khỏi gia môn, thậm chí có thể cho nha môn xử lý.

Tiêu Nguyệt không ngừng khuyên giải, an ủi, Tú Nhi rốt cục cũng trấn định tâm thần một chút, tiếng khóc thê thảm cũng dừng, mà Tiêu Duệ chỉ cười khổ nhún vai:

- Tú Nhi, việc lần này bỏ qua.

Đôi mắt Tú Nhi đã sưng đỏ, dập đầu, sợ hãi nói

- Cảm ơn thiếu gia nhiều.

Tiêu Duệ cười cười, đi vào phòng. Tiêu Nguyệt thương xót vỗ vỗ bả vai của Tú Nhi, dịu dàng nói:

- Tú Nhi, đừng khóc, Tử Trường không phải loại người thâm độc...Đúng rồi, về sau người phải chú ý, hiện giờ người là người của Tiêu gia, phải biết rõ giới hạn của người với Tôn gia, rõ chưa?

Tú Nhi biết mình phạm sai lầm lớn, mặc dù có tỷ tỷ của thiếu gia dịu dàng ngăn cản khiến nàng không bị đuổi cổ ra khỏi phủ, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi, khuôn mặt ngây ngô cười trắng bệch, quỳ gối nói với Tiêu Nguyệt:

- Nô tì không dám, nô tì không dám....

Tiêu Duệ ngồi trong thư phòng, nghe tiếng khóc thê lương của Tú Nhi, thầm thở dài. Hắn biết, việc này không quan hệ tới Tôn Công Nhượng, Tú Nhi chỉ vì chịu ân đức của Tôn gia mà tự tiện chạy tới Tôn gia thông báo cho Tôn Công Nhượng. Với sự hiểu biết của hắn về Tôn Công Nhượng, Tôn Công Nhượng còn chưa ngu xuẩn đến mức phải sắp xếp gián điệp “nằm vùng” trong phủ của mình.

Hắn là một người từ xã hội hiện đại tới đây, ở thời đại này quan niệm cấp bậc rất lớn, việc này dù vậy hắn cũng không coi là việc lớn, hơn nữa hắn không muốn vì vậy mà phá hủy quan hệ hợp tác và tình cảm vừa mới xây dựng nên giữa hắn và Tôn Công Nhượng.

Đương nhiên, nếu Tú Nhi vẫn suy nghĩ và tâm niệm về Tôn gia như cũ, tiếp tục “chân ngoài dài hơn chân trong”, hắn tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình. Tạm thời không đề cập tiếp tới việc này.

Tiêu Nguyệt ở bên ngoài dọn dẹp, Tú Nhi thì đi theo sau nàng, dựa theo sự phân phó của nàng mà làm việc. Kỳ thật, cũng không cần vội vã, trong nhà vốn rất sạch sẽ, y phục Tiêu Duệ thay ra có Tú Nhi và nha hoàn khác đã giặt sạch nhưng Tiêu Nguyệt luôn như vậy, mỗi ngày đều làm việc như không biết mệt. Tiêu Duệ khuyên nàng nhiều lần, nhưng nàng không nghe, chỉ đành để nàng tùy ý.

Không bao lâu, Ngọc Hoàn cũng tới. Bước chân nhẹ nhàng của nàng bước vào truyền tới tai Tiêu Duệ, Tiêu Duệ mở cửa thư phòng, cười nói, tiếp đón:

- Ngọc Hoàn!!!

... ..

... ..

Một hồ nước chè xanh, ba người ngồi xung quanh chiếc bàn nhỏ, tinh xảo. Ngọc Hoàn và Tiêu Nguyệt cười nói làm việc, vừa nghe Tiêu Duệ kể chuyện thần phật bay đầy trời trong “Tây Du Truyền Kỳ”

Tiêu Duệ ít khi hứng trí như vậy, từ lúc bắt đầu đã kể những đoạn phần khích của thầy trò Đường Tam Tạng. Từ truyện xuất thân của đại sư Huyền Trang, đến sự quảng đại thu phục hầu tử, sự trung hậu của Sa hòa thượng, sự tham ăn, háo sắc của Trư Bát Giới. Tất cả mọi việc qua miệng Tiêu Duệ đều trở nên sống động, khiến nhị nữ bên cạnh nghe đến mê mẩn.

Huyền Trang pháp sư đến Tây Thiên thỉnh kinh, trên phố cũng có lưu truyền, nhưng chỉ là truyền thuyết, sao có thể so sánh được với cảnh giới kỳ diệu, cảnh tượng sâu sắc từ miệng Tiêu Duệ. Cuối cùng ngay cả Tú Nhi cũng bị hấp dẫn tới đây, si ngốc đứng nghe, không rời chân.

Tiêu Duệ nói đến nước miếng văng khắp nơi, thỉnh thoảng đứng dậy múa may, âm thanh cũng lớn hơn. Ngọc Hoàn vui sướng nói:

- Tiêu lang, lão hòa thượng kia thật hồ đồ, luôn bị yêu quái lừa bịp....

Tiêu Duệ cười ha ha

- Không hẳn như vậy, Huyền Trang đại sư có đại đức, ý chí phổ độ chúng sinh

Kỳ thật, sáng tác “Tây Du Ký” của hậu thế sau này, xen giữa những câu truyện luôn có ám chỉ, trào phúng Đường Tăng, nhưng Tiêu Duệ biết rõ sự ảnh hưởng của Huyền Trang, đây là một nhân vật mà bất kể dân gian, hay là phía chính phủ cũng không cho phép chê bai, cho nên, Tiêu Duệ chỉ có thể nói như vậy. Cũng may, lúc này tiểu thuyết này chỉ mới là đề tài truyền tụng, sự ám chỉ, trào phúng tại thời này cũng chưa “ngộ” được hết, Tiêu Duệ nói như vậy, hai nàng lập tức chấp nhận, quay sang khen đại sư Huyền Trang không ngừng.

Đại Đường Tử Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

37. Chương 37: Tử Phường Ngụy Gia

Tỷ tỷ và hai phu thê sắp cưới vui vẻ gặp nhau, sự ấm áp, yên bình tựa như ánh mặt trời chiếu qua bóng cây hòe cổ thụ trong viện, ấm áp, nhẹ nhàng, chỉ nháy mắt, buổi chiều đã trôi qua, lúc này chỉ còn lại những tiếng hoan hô, tiếng cười nói. Thiếu nữ phải đi, Tiêu Nguyệt cũng phải về lo việc gia đình của mình. Khi hai nàng cười dài bước ra khỏi thư phòng của Tiêu gia, thỉnh thoảng thấy Tiêu Duệ hắt hơi một cái.

Bất chợt bị hắt xì, nước miếng văng cả ra, Tú Nhi ở bên cạnh vội chạy nhanh tới đưa một chiếc khăn thơm ngào ngạt cho Tiêu Duệ, hắn lắc lắc đầu, sờ sờ mũi mình, cười:

- Không biết ai đang nói đến ta nhỉ?

... ..

... ..

Nhà trọ mà Ngụy gia ở giờ đã bị Ngụy Anh Kiệt mua lại với giá cao. Lúc này hắn thần sắc âm trầm, đang đứng trong viện, nhìn ánh hoàng kim phía tây dần lụi tắt, ráng đỏ chiếu sáng nơi chân trời như đang thiêu đốt trong lòng hắn.

Lúc này, quần gia của Ngụy gia, Ngụy Đông Tài kính cẩn đi vào, cúi người thi lễ:

- Lão gia, tiểu nhân đã tìm hiểu rõ ràng, Tử Đồ Đại Tử Phường kia hết thấy đều là Tôn Công Nhượng làm, Tiêu Duệ căn bản không ra mặt, chỉ đứng phía sau âm thầm điều khiển. Thoạt nhìn, vị Tiêu công tử này có vẻ còn muốn bước lên con đường khoa cử, muốn làm quan!

- Tôn Công Nhượng không hề biết cách làm rượu, hắn sở dĩ có thể xây dựng được một đại tử phường, tất cả đều nhờ thuật làm rượu của Tiêu Duệ. Còn nữa, trong tử phường của bọn họ, thợ làm rượu và thợ thủ công đều là gần đây mới thuê từ các xưởng rượu ở thành Lạc Dương mà có.... Lão gia, tiểu nhân nghĩ, chúng ta có thể....

Dừng một chút, Ngụy Đông Tài nhẹ nhàng giơ nắm tay..

Ngụy Anh Kiệt trầm ngâm một lúc, sau đó gật đầu:

- Đông Tài, người đi an bài....Chúng ta tạm thời không đi Trường An, trước hết phải làm xong mọi việc ở thành Lạc Dương. Nếu Tôn Công Nhượng có thể thành công, Ngụy gia chúng ta tại sao không thể? Đi thôi,

mau chóng chuẩn bị mọi thứ cho tử phường của Ngụ gia ở Lạc Dương, trả bất cứ giá nào đều dò cho ra công phu làm rượu của Tử Đồ Đại Tử Phường....minh không được, sẽ ám, ta không tin, trên đời này có bức tường gió lửa không qua.....Nếu thành công, dù Tiêu Duệ nhất định không hợp tác với Ngụ gia, ta cũng vẫn muốn lấy một chén canh....

Nói xong, vị đại thương gia Đại Đường, có thể hô phong hoán vũ ở Sơn Nam Đạo, gia chủ Ngụ gia, trên mặt hiện lên vẻ âm độc, Ngụ Đông Tài nhìn sắc mặt lão cảm thấy rùng mình, hỏi nhỏ:

- Lão gia, ý lão gia là....

Ngụ Anh Kiệt cười lạnh:

- Đúng vậy, người đi làm đi, không phải lo tới tiền, Ngụ gia chúng ta khác người khác, chính là tài lực hùng hậu.

Ngụ Đông Tài thoáng giật mình, chuyện này...phạm vào đại kị của thương trường, nhưng nhìn vẻ mặt và giọng nói âm độc của chủ nhân, hắn không khỏi kinh hãi, lo sợ, vội vàng gật đầu rời đi.

Có tiền dễ làm việc, chỉ trong mấy đêm ngắn ngủi, không ngờ trong thành Lạc Dương lại mọc lên một quán rượu quy mô, chưa cần biết bên trong thế nào, chỉ bên ngoài cửa hàng đã rất hoành tráng, ông chủ là Ngụ gia ở Sơn Nam Đạo. Ngày khai trương, Ngụ gia phát thiệp mời tất cả các ông chủ các tử phường của Lạc Dương, khua chiêng gõ trống âm ỉ cả buổi sáng. Nhất thời, quán rượu của Ngụ gia thành linh trở thành một ngôi sao mới thần bí trong tử nghiệp Lạc Dương.

Tin tức tới tay Tiêu Duệ, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lắc lắc đầu, hắn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại nghĩ không ra chỗ nào không ổn, đơn giản là không suy nghĩ tiếp. Tóm lại, Ngụ gia có tiền, có thực lực để làm rượu, cũng tự nhiên có quyền lợi, người ta khai trương quán rượu, vậy cứ khai....

Đây là phản ứng của Tiêu Duệ, nhưng hiển nhiên Tôn Công Nhượng, một người lăn lộn nhiều năm trên thương trường không nghĩ vậy. Hắn “thấy rõ” nguy cơ đang tới gần, vội vã chạy đi tìm Tiêu Duệ thương lượng, thấy thiếu niên không để ý, không khỏi có chút thất vọng, trong lòng thầm nghĩ, dù sao hắn vẫn còn trẻ, suy nghĩ còn đơn giản.

Nhưng bất luận thế nào, hắn cũng nói ra sự lo lắng trong lòng:

- Tử Trường, Ngụ gia này tuy rằng nhiều thế hệ là thương nhân, nhưng chưa từng có kinh nghiệm với nghề làm rượu, trong Ngụ gia không ai biết cách làm rượu, tại sao lại mở một quán rượu? Ta còn nghe nói, người của Ngụ gia đồn đại, Ngụ gia đang nắm giữ kỹ nghệ nấu rượu tinh diệu không kém Thanh Hương Ngọc Dịch.

Tiêu Duệ ngẩn ra:

- Ngụ gia cũng có công thức nấu rượu thượng đẳng? Công Nhượng huynh lo rằng bí quyết làm Thanh Hương Ngọc Dịch của chúng ta bị tiết lộ ra ngoài?

Tôn Công Nhượng vô cùng lo lắng, gật gật đầu:

- Tôn mỗ dù sao cũng giao thiệp với giới làm rượu trong thời gian ngắn, tử phường này và các tử công đều mới thuê, ta sợ...

Tiêu Duệ đột nhiên cười ha hả nói:

- Công Nhượng huynh cứ thư giãn đi, Ngụ gia có thể ủ ra rượu như Thanh Hương Ngọc Dịch hay không, ta rất mong chờ. Cái khác ta không dám nói, nhưng dù có tiết lộ cách thức làm Thanh Hương Ngọc Dịch ra ngoài, Ngụ gia cũng không thể làm ra được Thanh Hương Ngọc Dịch.

Thấy Tôn Công Nhượng có chút nghi ngờ, Tiêu Duệ liền giải thích đơn giản:

- Công Nhượng huynh, người quên một việc, tử phường này của ta là nơi ủ và sản xuất Thanh Hương Ngọc Dịch, phân đoạn phức tạp.....mỗi khâu, mỗi chỗ đều là do ta tự mình phối liệu....ha ha ha

Ý tứ của Tiêu Duệ rất rõ ràng, hắn đã sớm lo lắng việc kỹ thuật bị lộ ra ngoài. Vì phòng ngừa việc này, hắn tạm thời tìm cách tự mình làm, mỗi lần phối liệu, làm rượu, hắn đều tự mình dẫn người tiến hành. Cũng may trong tửu phường cứ mười ngày mới phải làm rượu một lần, lượng rượu cũng không quá lớn, vì vậy phối liệu nhiều, ít, thậm chí gia giảm vị đắng của Xà Ma Hoa vẫn là cơ mật, đến giờ vẫn nằm trong tay hắn.

Nghĩ thông suốt, Tôn Công Nhượng bình tĩnh, lúc này mới yên lòng, lau trán đầy mồ hôi, xấu hổ cười:

- Tử Trường phòng bị lo xa thật chu đáo, ta thật sự xấu hổ...

Khi Tôn Công Nhượng đã đi khỏi, sắc mặt Tiêu Duệ lại dần dần âm trầm.

Thoạt nhìn, việc ủ ra rượu mạnh, biện pháp lên men lần thứ hai không thể nói là độc nhất vô nhị. Hắn tuy rằng nắm giữ nhiều bí mật, phương thức kỹ thuật rất tốt, lại không quá khó khăn, nhưng vẫn có phần xem nhẹ ảnh hưởng của Ngụy gia. Thanh Hương Ngọc Dịch của hắn quả thật ẩn chứa một món lợi thật lớn, rất hấp dẫn đối với thương nhân.

Hắn suy nghĩ một lúc, ngắm nhìn bức tranh treo trong phòng, thần sắc âm trầm nửa ngày, rốt cục cười lạnh một tiếng.

Tú Nhi có chút e ngại đứng ở cửa, kính cẩn nói:

- Thiếu gia, Thịnh Vương điện hạ phái người xuống mời thiếu gia ba ngày sau đến tiệc thơ rượu Trung thu ở ngoài thành.

- Tiệc thơ rượu Trung thu?

Tiêu Duệ tùy ý nói:

- Được rồi, ta đã biết. Tú Nhi, đi, cùng ta đi dạo tửu phường.

Tú Nhi nhu thuận đáp lời, đi theo sau lưng Tiêu Duệ, một trước một sau ra khỏi cổng Tiêu gia. Đi được một đoạn, Tiêu Duệ mới phát giác, mình đi quá nhanh, Tú Nhi căn bản là không theo kịp, liền tự cười, quay đầu lại định chờ Tú Nhi.

Đại Đường Tửu Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

38. Chương 38: Tiệc Rượu Trung Thu (nhất)

Không lâu sau cơn mưa, thời tiết mát mẻ, chớp mắt đã tới Trung thu. Không khí mát mẻ của trời thu tỏa khắp thành Lạc Dương. Trên quan đạo, xe ngựa và dòng người tấp nập. Văn nhân, sĩ tử chậm rãi đi, nhiều người Hồ màu da ngăm đen, quần áo lố lằng, tóc xoăn, mắt màu lam, cười lạc đà, đầu đội khăn của thương gia Ả Rập cũng không ngớt đi tới đài thưởng nguyệt ở phía tây thành.

Đài thưởng nguyệt, phạm vi chừng mấy trăm thước vuông. Trước đài là một con dốc, sườn dốc là một hàng cây, lá đã úa vàng, bên trái là một khe suối. Tương truyền đây là khe suối năm xưa hoàng đế Võ Tắc Thiên đổ xuống ba bình nước bích tuyến mà thành.

Trung thu, lại Trung thu, mỗi năm một tuổi, năm nay Trung thu khác với năm trước. Trung thu năm nay, có Hàm Nghi công chúa Lý Nghi và Thịnh Vương Lý Kỳ đến từ Trường An, tổ chức tiệc rượu thưởng trăng ở Lạc Dương khiến cho giới nhà giàu, quan lại, thậm chí cả sĩ tử nhà nghèo cũng tới thưởng trăng. Ai nhận được thiệp mời đương nhiên vui vẻ phó ược, không nhận được thiệp mời cũng tới, xem náo nhiệt.

Yến hội long trọng kỳ thật sau giờ Ngọ mới bắt đầu, nhưng từ sáng sớm, Tiêu Duệ đã cảm nhận được làn gió ẩm thực của thời Đường thật điên cuồng. Một mâm trái cây, mấy bầu rượu, một vầng trăng sáng, có thể khiến người ta si mê cả đêm, thật sự khó tưởng tượng.

Toàn bộ trái cây, đồ ăn để thưởng rượu đều là do Hàm Nghi công chúa và Thịnh Vương mang tới, đồng thời lệnh cho Lạc Dương lệnh là Lô Tuyền chủ trì yến hội. Chỉ những người có thân phận nhất định mới có tư

cách lên đài ngắm trăng uống rượu cùng hai vị diện hạ, những người khác chỉ có thể tụ tập bên dưới. Lúc này, dưới ánh mặt trời, Lô Tuyền đứng nhìn mọi người phía dưới, kẻ đang ngồi chồm hổm trên thảm cỏ, kẻ tựa dưới tàng cây hoa quế, mỉm cười hướng về hai vị diện hạ cúi đầu thi lễ. Cho đến khi bắt đầu bài trí yến hội, Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn lúc này mới chậm rãi đến phó hội.

Ba ngày trước, hắn nhận được thư mời thịnh hội của Thịnh Vương Lý Kỳ. Toàn bộ yến hội đều sử dụng Thanh Hương Ngọc Dịch của Tử Đồ Đại Tử Phường. Cách đây hai ngày, người hầu của Thịnh Vương đã đi mua gom mấy trăm bình Thanh Hương Ngọc Dịch.

Mọi người lúc này đã tụ tập một chỗ, nâng chén ngắm trăng, hoạt động tập thể vô cùng phong nhã, đối với Tiêu Duệ, là người xuyên việt mà nói, tuyệt đối có lực hấp dẫn rất lớn. Hắn đi cùng vị hôn thê, hai người ngồi trên xe ngựa, chậm rãi ra khỏi thành, vừa xem Trung thu, vừa đi tới hướng đài thưởng nguyệt.

- Cô sơn lạc nhật tàn hà, khinh yên lão thụ hàn nha, nhất điểm phi hồng ảnh hạ. (Mặt trời khuất núi phá vầng mây, Khói sương nhẹ nhẹ vương cổ thụ, Một chú ngỗng trời vụt bay qua)

Tiêu Duệ nhìn ánh tà dương dần tàn lụi, nhìn cảnh sắc núi non, khẽ nói

- Ngọc Hoàn, cảnh thu thật đẹp...

Thiếu nữ cười đùa, che miệng nói:

- Tiêu Lang thật đa tài, ai dám nói Tiêu lang của ta là một tay ăn chơi ?

Tiêu Duệ cười ảm đạm:

- Chuyện cũ nghĩ lại mà đau lòng, Ngọc Hoàn, hôm nay chúng ta có dịp tốt mở rộng tầm mắt, chút nữa, tại yến hội Trung Thu, cứ thản nhiên như bình thường.

Trên đường đi, có tiếng nông phu ca hát, có tiếng sĩ tử ngâm thơ, tiếng suối róc rách, thấp thoáng bên dòng suối có bóng người đang thả câu. Khung cảnh hoang sơ, hồ nước trong xanh, đâu đó có tiếng huyền ảo, xa xa thấy nhiều người đang tản bộ. Càng đi, càng nhiều người, tiếng người ồn ào, náo nhiệt.

Tiêu Duệ đưa Ngọc Hoàn đi vào, tại dòng suối dưới chân đài gặp Tôn Công Nhượng đang chỉ huy vài người bê bàn rượu. Y ngừng đầu, thoáng nhìn Tiêu Duệ cùng vị hôn thê kiều mị của hắn, Tôn Công Nhượng vội vàng đi tới tiếp đón:

- Tử Trường, mau lên đài, yến hội đã chuẩn bị bắt đầu, ghế của người ở bên phải

Tiêu Duệ cười, gật gù đầu, rồi nắm tay Ngọc Hoàn đi lên đài

Lời mở đầu của Lô Tuyền đã đọc hơn nửa, mọi người cũng đang chăm chú lắng nghe, chợt thấy một nam một nữ bước lên đài. Nam nhân niên kỷ còn trẻ, phong vận, tuấn tú, bình tĩnh, tự nhiên. Thiếu nữ then thùng, mặc bộ quần áo màu tím có vài phần đậm bạc nhưng cũng không che giấu nổi dung mạo tuyệt thế. Hai người nắm tay nhau đi vào.

Người trên đài, phần lớn Tiêu Duệ không quen biết, chẳng qua thấy Lý, Đỗ hai người đã ở trên này. Đỗ Phủ gật đầu chào, Lý Bạch thì ca giọng cười, đứng lên, hô:

- Tử Trường, đến muộn rồi, phải phạt. !!

Phía trên đài cao, tại vị trí chủ tọa là Hàm Nghi công chúa đang mặc một bộ trang phục thanh đạm, bên trái nàng là Thịnh Vương Lý Kỳ, bên phải là Lưu U Cầu, Lưu Thừa Tướng. Ngồi phía dưới Lưu thừa tướng là một thiếu nữ, sắc mặt trầm tĩnh đang ngồi, thấy Tiêu Duệ và thiếu nữ dắt tay nhau đến, đôi mày khẽ nhíu lên.

Sau khi Lô Tuyền đọc xong diễn văn, hắn hướng về Hàm Nghi công chúa ra hiệu, sau đó cười vang, nói:

- Chư vị, hai vị diện hạ có thịnh tình thiết yến chiêu đãi, lần này yến hội sử dụng loại rượu mới, nổi tiếng ở thành Lạc Dương do Tử Đồ Tiêu Duệ nấu, là Thanh Hương Ngọc Dịch, mời quý vị thưởng thức.

Thị nữ mặc y phục gấm, hoa bưng rượu lên bàn, chỉ trong chớp lát, trước mặt mỗi người đều có hai bình gốm Thanh Hương Ngọc Dịch. Dựa theo quy củ của yến hội bình thường, yến hội lần này cũng có ca kỹ giúp vui. Sau khi mở bình rượu trước mặt, mọi người ai cũng ngạc nhiên, thán phục trầm trồ. Tiêu Duệ

nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, Liễu Mộng Nghiên của Minh Nguyệt Lâu. Hắn từng nằm trên bộ ngực sữa của nàng....nhiều năm.

Liễu Mộng Nghiên mang theo vài nhạc công, ca kỹ chậm rãi đi tới chỗ ngồi. Liễu Mộng Nghiên khuôn mặt như hoa, trên mặt vẫn lộ nụ cười thần nhiên, sâu muộn như cũ, không biết vì người nào thay lòng đổi dạ, hay vì tay ăn chơi trước kia mà tiêu tụy, thương tâm.

Lô Tuyền vỗ vỗ tay, Liễu Mộng Nghiên liền duyên dáng cùng vài ca nữ tiến lên đài. Bên ngoài tiếng đàn du dương chợt vang lên, các ca nữ cũng bắt theo nhịp âm nhạc bắt đầu múa. Người thời Đường ca múa rất đẹp, cái gọi là kiện vũ, nhu vũ, kiếm khí vũ rất nổi tiếng ở đời sau, nhất là kiếm khí vũ của Công Tôn đại nương thì lại càng kinh người, Đỗ Phủ cũng vì vậy mà làm một bài thơ danh tiếng ngàn năm.

- Tích hữu giai nhân Công Tôn thị, nhất vũ kiếm khí động tứ phương. Quan giả như sơn sắc tự tang, thiên địa vi chi cửu đề ngang. Hoắc như nghệ xạ cửu nhật lạc, kiêu như quần đế tham long tường. Lai như lôi đình thu chấn nộ, bãi như giang hải ngưng tình quang....

(Dịch kém, mong được chỉ bảo thêm:

Xưa có giai nhân họ Công Tôn, Vừa múa kiếm khí động bốn phương, Người xem sợ hãi như đũa đám, Trời đất như thể kéo dài hơn, Đám như Hậu Nghệ bắn mặt trời, Chém như hoàng đế cười rồng lên, Tới như sấm chớp điên cuồng giết, Thu như biển lặng sóng êm đềm...)

Tiêu Duệ nhẹ nhàng ngâm vài câu, thầm nghĩ hôm nay được đánh giá kiếm khí vũ, không biết có phải là phúc khí không.

5 ca nữ giữa sân lắc hông, dáng dấp uyển chuyển, tay áo dài khẽ phất, động tác như bão lộc, lúc lại nhẹ nhàng như làn gió êm dịu, thật mê ly. Tiêu Duệ vui vẻ thoải mái xem, âm thầm khen hay. Thấy hắn nhìn đến nhập thần, Ngọc Hoàn chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh, bàn tay nhỏ bé khẽ nắm vạt áo của hắn kéo nhẹ. Đại đa số thời gian, nàng chỉ cúi đầu nhìn mấy con kiến đang bận rộn không ngừng trước đầu gối mình, khuôn mặt thẹn thùng lúc này chợt ngẩng lên, khẽ liếc một cái về phía giữa sân.

Đại Đường Tử Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

39. Chương 39: Tiệc Rượu Trung Thu (nhị)

Thiếu nữ lần đầu tham gia loại giao tiếp thượng lưu này, khó tránh khỏi có chút khấn trương.

Tiêu Duệ nhìn nhìn, đột nhiên nhớ tới ý trung nhân của mình cũng là người nổi danh Đại Đường về tài năng ca múa, không khỏi quay đầu lại nhìn nàng, thấy thiếu nữ đang cúi đầu nhìn mấy con kiến đang bò trước mặt liền không khỏi ngẩn ra, mỉm cười dịu dàng nói:

- Ngọc Hoàn, nàng thấy ca vũ này thế nào?

- Nô cũng biết múa mấy khúc, để hôm khác nô sẽ múa cho Tiêu lang xem.

Thiếu nữ cúi đầu nói, hai tay lại nắm lấy vạt áo Tiêu Duệ

Tiêu Duệ kỳ quái hỏi:

- Ngọc Hoàn, nàng làm sao vậy?

- Nô khấn trương.

Thiếu nữ lại đỏ mặt cúi đầu xuống.

Tiêu Duệ không thể cười nổi. Đệ nhất ca phi của Đại Đường không ngờ khấn trương? Hắn vừa muốn cười nhưng lại đột nhiên nhận ra hoàn cảnh không hợp, liền lập tức che miệng lại, hơi hơi lùi người ra phía sau, cùng với thiếu nữ vai dựa vai, lưng tựa lưng, dịu dàng nói:

- Ngọc Hoàn, không cần khăn trương, có ta ở đây, nàng không phải sợ!

- À, nó không sợ.

Mỹ nhân then thùng hơi thở như hương lan. Trong lúc nhất thời Tiêu Duệ đối mặt với vẻ khuôn mặt tươi cười tuyệt đẹp của nàng, nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại, nồn nà của nàng, chợt trở nên ý loạn tình mê, tâm thần hoảng hốt. Người được Huyền Tông hoàng đế Đại Đường sủng ái, Đại Đường ca phi, một trong tứ đại mỹ nhân Trung Quốc, cứ như vậy e ấp rúc vào bên cạnh mình, không lâu sau này sẽ trở thành người cùng chăn với mình... hết thấy những điều này khiến kẻ xuyên việt tới Đại Đường thịnh thế là Tiêu Duệ cảm thấy mỹ mãn, cũng có chút cảm giác lâng lâng không hiểu tại sao.

Đúng lúc này, tiếng nhạc cũng tắt nhưng dư âm vẫn còn vãn vẳng nơi rừng núi. Gió thu hiu quạnh, sóng lớn cuộn lên, một làn gió thu mang theo không khí ẩm ướt trong lành từ hồ Bình Tuyền phớt qua mặt kẻ xuyên việt, hần đột nhiên giật mình phát hiện chính mình đã vô tình ôm thiếu nữ trong lòng, mà cách đó không xa, hai người Lý, Đỗ đang nhìn về phía này, cười trộm không thôi.

Một ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng xẹt qua người hắn, Tiêu Duệ liếc mắt phát hiện Lưu Nhạn Dung đang chậm rãi cúi đầu xuống. Hắn ảm đạm cười thầm, trải qua một thời gian, hắn đã không còn nhiều ác cảm đối với vị thiên kim tiểu thư của Lưu gia vốn căm thù vị Tiêu lão đệ đến tận xương tủy.

Cứ để hết thấy phong ba trở thành quá khứ đi.

Hết một vòng ca múa, kế tiếp đương nhiên là những văn nhân ở đây ngâm thơ phẩm rượu. Nhưng khi Tiêu Duệ đang ngồi ngay ngắn chuẩn bị nghe các tài tử Đại Đường ngâm tụng những bài thơ mà họ đã học thuộc lòng thì của thiếu niên Lý Kỳ với khuôn mặt non nớt nhưng ra vẻ lão thành lại đi tới trước mặt hắn.

- Tiêu Duệ, bổn vương đã sớm được nghe công phu văn hương thức tửu của người danh chấn Lạc Dương, thịnh hội hôm nay, người có thể biểu diễn một phen để ta mở rộng tầm mắt chứ?

Lý Kỳ lớn tiếng nói.

Mọi người nghe vậy lập tức khe khẽ bàn tán, bốn chữ “văn hương thức tửu” giống như tiếng sấm đột ngột ngang trời xuất thế, gần đây vẫn được truyền tụng khắp thành Lạc Dương. Các quan chức, văn nhân, quyền quý ở đây có nhiều người tuy rằng thích rượu và cũng biết phẩm rượu, nhưng văn hương thức tửu vẫn là lần đầu tiên được nghe nói tới.

Trên mặt mọi người đều mơ hồ có vẻ chờ mong, hai người Lý, Đỗ cũng ngồi ngay ngắn, nhìn về phía Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đã sớm có tư tưởng chuẩn bị, biết mình đã nhận lời đến dự yến tiệc thượng lưu này thì sẽ không tránh khỏi phải ra mặt. Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn lướt qua một lượt những gương mặt hoặc là trầm tư, hoặc là thanh nhàn, hoặc là khinh thường, hoặc là bối rối của những nhân vật nổi tiếng Lạc Dương ở đây, rồi đi tới giữa sân.

Danh tiếng Tửu đồ Tiêu Duệ đương nhiên là mới nổi gần đây, nhưng tay ăn chơi đón hèn Tiêu Duệ của phủ Thừa tướng cũng lừng danh đã lâu. Thấy thiếu niên thần sắc bình tĩnh đứng ở giữa sân, chỉ riêng khí độ này đã nói lên ít nhiều điều gì đó. Rất nhiều người hồ nghi đôi mắt về phía Lưu U Cầu đang sắc mặt xấu hổ và băng sơn mỹ nữ Lưu Nhạn Dung đang ngồi phía sau lão.

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, khom người xuống thi lễ về phía Lý Nghi và Lý Kỳ đang ngồi ở vị trí chủ tọa:

- Thảo dân Tiêu Duệ xin chào hai vị điện hạ!

Ngoài dự đoán mọi người chính là, Hàm Nghi công chúa Lý Nghi xinh đẹp tuyệt trần đoan trang không ngờ cười dài đứng dậy, vẫy tay ra về đỡ hắn:

- Tiêu công tử tài học hơn người, bản cung nghe danh đã lâu, hôm nay vừa dịp thịnh hội, bản cung cũng cực kỳ chờ mong được chứng kiến công phu văn hương thức tửu của công tử.

Đến lúc này mọi người đều kinh hãi. Một thanh niên hoa phục mạo mỹ ngồi bên cạnh Lạc Dương lệnh Lô Tuyền có vẻ khó tin nhìn chằm chằm vào Lý Nghi, lại đảo ánh mắt lạnh lẽo bất thiện nhìn Tiêu Duệ, sau đó cúi đầu hừ lạnh một tiếng.

Tiêu Duệ cười cười, quay đầu dịu dàng cười với thiếu nữ Ngọc Hoàn:

- Ngọc Hoàn, cho ta mượn cái khăn lụa của nàng một chút.

Thiếu nữ giật mình, thấy ánh mắt mọi người đều hội tụ ở người mình, sắc mặt đỏ bừng, hồi lâu mới vội vàng đứng dậy đi tới giữa sân, đưa chiếc khăn lụa trong tay cho Tiêu Duệ, sau đó lại cúi đầu vội vàng về chỗ.

- Công chúa điện hạ, giờ tại hạ sẽ dùng chiếc khăn lụa này bịt kín hai mắt. Mời công chúa phái người đem nhiều loại rượu tới, rót vào chén đặt trước mũi tại hạ, chỉ cần ngửi một lần là được.

Tiêu Duệ cất cao giọng nói, chậm rãi tự bịt kín hai mắt bằng chiếc khăn lụa thơm ngào ngạt của vị hôn thê của mình.

Lúc này, Tiêu Duệ còn nắm chắc việc biểu diễn văn hương thức tửu hơn hẳn so với lần trước, bởi vì mấy ngày nay, hắn đã phẩm hết các loại rượu có thể thấy ở thành Lạc Dương, thậm chí còn quen thuộc cả tính chất của từng loại.

Lý Nghi gật gù đầu, phát tay vẫy một thị nữ tới, phân phó vài câu. Không bao lâu, một nữ ca sĩ dáng vẻ thướt tha, eo mỏng uyển chuyển mang theo một làn hương thanh nhã, tay bưng một chiếc khay đựng một chiếc chén đựng một thứ rượu trong như ngọc.

Ca sĩ nữ cười hì hì để chén rượu vào sát lỗ mũi Tiêu Duệ, vừa mới định thừa cơ nhỏ giọng đùa bỡn chàng thiếu niên còn tuổi trẻ hơn cả nữ nhân này thì bên tai đã vang lên giọng nói rõ ràng của hắn:

- Lui, Trường Thành, Ô Trình Nhược Hạ Xuân.

Ca sĩ nữ sắc mặt đại biến, vội vàng quay đầu lại gật gù đầu với Lý Nghi.

Lý Nghi vui sướng cười, khoát tay áo, ca sĩ nữ lui ra.

Người ca sĩ nữ lại bưng một chiếc khay khác lên, vẫn trong nháy mắt như trước, Tiêu Duệ lại cao giọng hô

- Tuyên Châu, Tuyên Thành Trần Niên Lão Xuân.

- Tây Vực, bồ đào tửu.

- Tương Đàm, Tùng Mâu Xuân.

- Trường An, A Bà Thanh.

...

...

Không đến nửa canh giờ, mấy nữ ca sĩ thay nhau ra trận, hơn mười loại rượu nổi tiếng Đại Đường bị Tiêu Duệ bịt mắt đứng giữa sân phán định chuẩn xác 100%. Nếu chỉ đoán đúng một lần thì còn nói là trùng hợp, nhưng hơn mười loại rượu nổi tiếng đó lần lượt đi ra, vậy mà chỉ bằng khứu giác đã có thể nói được tên loại rượu, người bình thường tuyệt đối không thể có được công phu này.

Lý Nghi dẫn đầu vỗ tay hoan hô, Lý Kỳ thậm chí hưng phấn mà đứng dậy, hô:

- Tửu đồ Tiêu Duệ, văn hương thức tửu, danh bất hư truyền, quả nhiên là công phu như thần, xứng danh truyền nhân Tửu thánh.

Mọi người cũng đều khen ngợi, dưới đài thậm chí có văn sĩ còn cao giọng ngâm “Âm trung tam tiên ca” do Đỗ Phủ sáng tác:

“Tri chương kỳ mã tự thừa thuyền, nhân hoa lạc tỉnh thủy dĩ miên. Ẩm như trường kính hấp bách xuyên, hàm bôi nhạc thánh bất tị hiên; lý bạch đầu tửu thi bách thiên, chấp bút tượng kiếm tửu gia miên, hành nhân tửu khách hà tu vấn, cha gia bốn thị tửu trung tiên; tử trường ngọc thụ lâm phong tiên, phẩm tửu cổ phong tửu thánh truyện, cử thương huy hào vọng thanh thiên, trắc nhiên bất quần mỹ thiếu niên.”

- Quả thật là trắc nhiên bất quần mỹ thiếu niên

Lô Tuyền đứng dậy vỗ tay hoan nghênh nói

- Bản quan nghe tiếng đã lâu, hôm nay được thấy Tiêu công tử, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Thanh niên mặc hoa phục ngồi bên tay phải của y hơi nhếch miệng, thản nhiên nói:

- Cổ nhiên có thể phẩm rượu, nhưng phẩm rượu cũng chỉ là kỹ xảo vớ vẩn, sao có thể to mồm đánh đồng với Hạ lão đại nhân và Trích tiên nhân, quả thực là vô sỉ.

Đại Đường Tử Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

40. Chương 40: Tiệc Rượu Trung Thu (tam)

Lý Nghi biến sắc, nhướng mày, không nói gì thêm.

Lý Kỳ bất mãn trừng mắt nhìn y:

- Dương Hồi, đừng có ác khẩu mắng người.

Dương Hồi vội vàng ha hả cười, quay đầu không nói.

Tiêu Duệ thản nhiên đảo mắt nhìn Dương Hồi, lại nhìn Hàm Nghi công chúa Lý Nghi đang ngồi ngay ngắn, làm sao không biết chuyện gì đang xảy ra. Hắn chỉ nhếch miệng cười khê. Trong lịch sử chẳng phải đã ghi lại rằng Hàm Nghi công chúa sau này sẽ gả cho vị Phò mã Dương Hồi này sao? Nói như vậy, gã thanh niên thần sắc kiêu căng Dương Hồi này chính là đi theo Lý Nghi tới Lạc Dương rồi.

Hắn cúi người thi lễ về phía Lý Nghi và Lý Kỳ, sau đó về lại chỗ của mình.

Lô Tuyền đứng lên giảng hòa, gã nhìn bầu trời mờ tối, khoát tay áo, cho bọn hạ nhân xung quanh bật đèn trời lên. Những ngọn đèn lay động trên sân, trời thu hiu quạnh, xung quanh đài thường nguyệt, cảnh tượng thật vắng lặng, yên ả.

- Hai vị điện hạ, hạ quan có một vé trên, đã suy nghĩ rất nhiều mà không thể nào giải được, khẩn cầu chư vị ở đây đối giúp về dưới. “Điều tại lung trung vọng Khổng Minh tướng Trương Phi vô nại Quan Vũ” (1)

Lô Tuyền chậm rãi đọc. Vé đối này là gã đọc được từ một quyển sách cổ tiền triều, chỉ có vé trên mà không có vé dưới. Gã cũng đã suy nghĩ nhiều ngày nhưng không thể tìm được vé dưới thỏa đáng, cũng đã đưa cho rất nhiều danh sĩ Lạc Dương nhưng cũng không giải được, vừa lúc gặp yến tiệc Trung thu này, gã liền mang ra.

Mọi người nâng cốc trầm ngâm, do dự. Thật lâu sau, đến khi trăng đã lên đỉnh đầu, vẫn không ai có thể xuất ra được vé dưới. Lô Tuyền hắng giọng mấy cái, cười nói:

- Chư vị có thể xuất ra vé dưới chỉ giáo hạ quan được không?

Lý Nghi đỏ mặt cười nói:

- Lô đại nhân, vé đối này thật là kỳ lạ, có vật sống có vật chết, còn có cả nhân vật, nếu muốn đối thật tinh tế thì thực sự là rất khó.

Lô Tuyền ha hả cười, chợt thấy Dương Hồi đổi sắc mặt, có vẻ hiểu được, đứng dậy khom người nói:

- Lô thế thúc, tại hạ có một câu, miễn cưỡng có thể dùng.

Lô Tuyền a một tiếng:

- Dương Hồi hiền chất mời giảng, bản quan chăm chú lắng nghe.

Dương Hồi đắc ý hắng giọng, còn liếc mắt quét qua Lý Nghi một cái như vô tình, lúc này mới cất cao giọng:

- Linh thượng tịch mai, luyện Thạch Tú, phán Hoa Vinh, khắp phùng mộ đông. (2)

Lô Tuyền trầm ngâm, dưới sân có mấy người hô lên khen hay. Dương Hồi thấy chỉ có ít người ủng hộ, sắc mặt liền trở nên khó coi, chậm rãi lại ngồi trở về.

- Tiêu lang, về đối của Dương công tử chỉ tính là gượng đối nhĩ.

Thiếu nữ Ngọc Hoàn tựa đầu vào vai Tiêu Duệ, cúi đầu mỉm cười, lại ngẩng đầu lên nhìn vàng trắng tròn đã sắp treo lên đỉnh đầu, không kìm được hô:

- Tiêu lang, trắng lên rồi.

Ánh trắng như hoa, chiếu khắp không gian, Tiêu Duệ thản nhiên mở miệng:

- Hình thức thì được nhưng thần thì không được, hai câu này không hề ăn khớp, miễn cưỡng, rất miễn cưỡng.

“Thạch Tú, Hoa Vinh”, đều là tên những nhân vật hảo hán Lương Sơn Bạc đời sau, nhưng theo lời Dương Hồi ở Đại Đường hiện tại thì đương nhiên không phải ý này. Ý của y chính là hoa nở, cho nên đối không chỉnh.

Tất cả mọi người đang im lặng trầm tư nên dù hai người chỉ khe khẽ trao đổi nhưng tiếng nói vẫn truyền tới tai Dương Hồi. Dương Hồi bỗng nhiên nổi giận đứng lên, quát:

- Tiêu Duệ, người nói khoác mà không biết ngưng, người có thể có vẻ dưới không?

Bất kể kiếp trước hay kiếp này, không hiểu tại sao, Tiêu Duệ đều không thể chịu nổi những kẻ kiêu ngạo, ý vào quyền thế của cha ông, gia đình, hống hách, không tự biết mình. Hắn nhẹ nhàng buông bàn tay nhỏ bé, mềm mại của thiếu nữ ra, chậm rãi đứng dậy, cao giọng cười:

- Dương công tử nói vậy, tại hạ thực ra đúng là có một vẻ dưới, xin mang ra làm trò cho chư vị.

Lô Tuyền gật gật đầu:

- Mời Tiêu công tử đối.

- Thê tại phòng lý phán tình nhân niệm phan phu khả tích trượng phu. (3)

Tiêu Duệ vừa đọc về đối ra, tất cả mọi người trên sân đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là ôm bụng cười to. Hai người Lý, Đỗ lại cười tới mức nghiêng ngả, còn Lý Nghi chỉ nhẹ nhàng che miệng cười:

- Tiêu công tử đối rất chuẩn, chỉ có điều hơi đùa quá đáng.

Dương Hồi nổi giận nói:

- Khá lắm, tiểu tử cuồng vọng. Hai vị diện hạ đang ở đây, người dám lấy lời thơ dâm đang ra đối, có biết tội chưa? Ta tưởng ngươi là tài tử thế nào, hóa ra chỉ là chút tài học xấu xa, bẩn thỉu.

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng. Hắn vốn là kẻ ham vui, nhưng nhìn Dương Hồi này hùng hổ mắng chửi mình, hắn thực không hiểu gã này có phải uống nhầm thuốc hay không nữa.

- Chẳng qua chỉ là đùa cho vui thôi mà, Dương công tử hơi nghiêm trọng hóa vấn đề rồi đó.

Đôi mắt Tiêu Duệ lóe lên, rốt cục trong lòng không kìm nổi bùng lên ngọn lửa:

- Tại hạ mặc dù bất tài, tuy nhiên chỉ là một câu đối mà thôi, cũng có thể đối chỉnh được.

- Xuân hồi đại địa tiên Lý Bạch vọng Liễu Trang tối hảo Dương Hùng

Tiêu Duệ cất cao giọng nói.

- Tuyệt diệu!

Lô Tuyền mừng như điên, uống liên tiếp vài ngụm, sau đó vỗ tay với Tiêu Duệ

- Tiêu công tử tài hoa nhanh nhẹn, đối quá hay, quá chuẩn!

- Điếu tại lung trung đối xuân hồi đại địa, Khổng Minh đối Lý Bạch, Trương Phi đối Liễu Trang, Quan Vũ đối Dương Hùng, thật sự là hay lắm. Xuân hồi đại địa chi phong cảnh, đào lý tiên bạch, liễu sắc trừu nha, dương thụ thổ phương. Hay lắm hay lắm!

Đỗ Phủ không kìm nổi đứng dậy vỗ tay lớn tiếng trầm trồ khen ngợi

- Tử Trường, tuyệt diệu!

Đây đại khái có thể coi là tuyệt đối, mặc dù không thích nhưng Dương Hồi cũng không thể nào cãi được. Đến lúc này, cha con Lưu U Cầu vẫn trầm mặc ngồi đó mới khiếp sợ liếc nhau, lại quay sang nhìn Tiêu Duệ, ánh mắt giờ đã hoàn toàn thay đổi.

Tiêu Duệ tâm thần kích động, đột nhiên quay người dịu dàng nhìn thiếu nữ Ngọc Hoàn:

- Chư vị, tại hạ còn có một câu nữa để đối. “Nữ lập các lâu phi Điều Thiên bội Ngọc Hoàn cô ảnh Thường Nga” (4)

Vừa đọc ra, tất cả mọi người lại tiếp tục ngạc nhiên thán phục không ngừng. Về ra khó khăn như vậy, không ngờ tiểu tử này đối liền hai lần đều rất chỉnh. Không ít kẻ tự xưng là danh sĩ phong lưu, tài tử Lạc Dương cũng phải đỏ mặt.

Lý Nghi trầm ngâm đứng dậy, dùng ánh mắt phức tạp mờ ảo nhìn khuôn mặt thẹn thùng của thiếu nữ Ngọc Hoàn, thản nhiên nói

- Tiêu công tử, Điều Thiên, Thường Nga cũng là chỉnh, nhưng mà Ngọc Hoàn dường như...

Tiêu Duệ khom người nói

- Bẩm công chúa điện hạ, Ngọc Hoàn cũng là tên người. Vị hôn thê của tại hạ là Dương thị Ngọc Hoàn, xinh đẹp như hoa, tại hạ cả gan lấy tên nàng để đối, mong rằng điện hạ thứ lỗi một phần.

Lý Nghi a một tiếng, thần sắc hơi biến đổi, mỉm cười:

- Tiêu công tử tâm tư sâu xa, tình thâm ý trọng! Dương gia tiểu thư có thể được vị hôn phu như thế, thật sự khiến nữ nhân trong thiên hạ phải ghen tị!

Thiếu nữ lúc này mới tỉnh ngộ, hóa ra Tiêu lang không ngờ lấy tên mình ra để đối, nhưng lại đối rất tinh tế, trong lòng cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào, nhưng về mặt lại càng trở nên thẹn thùng, càng thêm xinh đẹp.

Lưu U Cầu không kìm nổi thở dài một tiếng, buồn bực hung hăng đấm một cú xuống mặt cỏ. Bất kể thế nào, lão cũng không rõ, tại sao gã tiểu tử họ Tiêu vốn phóng đảng, ăn không ngồi rồi, không học vấn, ăn nhờ ở đậu nhà mình trước kia, giờ lại như thay da đổi thịt, từ đáng vẻ tới khí chất đều khác hẳn với trước kia. Bao giờ biến thành tài tử, lưu manh tu thành chính quả, đây rốt cuộc là cái quái gì vậy?

1. Điều tại lung trung vọng Khổng Minh tướng Trương Phi vô nại Quan Vũ

Chim trong lồng, nhìn lỗ sáng, muốn bay cao, ngại chi lồng cánh

2. Linh thượng tịch mai, luyện Thạch Tú, phán Hoa Vinh, khắp phùng mộ đông

Mai trên núi, yêu vách đá, mong hoa nở, đã thấy cuối đông

3. Thê tại phòng lý phán tình nhân niệm phan phu khả tích tượng phu

Vợ trong phòng mong tình nhân hiểu chồng mình là người chồng đáng thương

4. Nữ lập các lâu phi Điều Thiên bội Ngọc Hoàn cô ảnh Thường Nga

Nữ đứng (trên) lầu cao, ném ngọc bội (hình) ve sầu, chỉ còn bóng Hằng Nga cô đơn

Đại Đường Tử Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

41. Chương 41: Tiệc Rượu Trung Thu (tứ)

Hai cha con đang trầm suy nghĩ. Lô Tuyền theo Lý Nghi ra hiệu liền đứng dậy, tay chỉ vào mặt trăng cười lớn nói:

- Chư vị, trăng tròn lên cao có thể ngâm thơ. Báo cho chư vị một tiếng, tướng gia Lưu U Cầu muốn thi thơ kén rể thông qua bữa tiệc này. Trong bữa tiệc đêm trăng Trung thu làm thơ, được mọi người bình chọn, người thắng lợi chỉ cần tài mạo tương đương và chưa từng lấy vợ sẽ đính hôn với tiểu thư Lưu phủ, trở thành giai thoại thiên cổ nguyệt yển kén rể.

.....

.....

Đám thanh niên sĩ tử chưa lấy vợ đều trở nên náo nhiệt, ngâm lên những câu thơ mà Tiêu Duệ nghe thấy rất tục tĩu. Nghe rất nhiều, thấy không có tác phẩm nào xuất sắc cả, hắn cũng không muốn nghe, chỉ lo tiếp đón hai người Lý Đỗ. Ba người tập trung lại ngồi cùng nhau, vừa uống vừa nói chuyện.

Lý Bạch uống hơi nhiều rượu, vẻ mặt càng thêm phóng đãng. Hắn không để ý đến đám sĩ tử đang rung đùi đắc ý nhiệt tình ngâm xướng với hai vị diện hạ và bố con Lưu U Cầu, lớn tiếng hát vang:

Quân bất kiến, hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi.

Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tần hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt.

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tần hoàn phục lai.

Phanh dương tể ngư thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Đỗ tử mỹ, tiêu tử trường, tương tiến tửu, bôi mạc đình.

Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh quân vi ngã khuynh nhĩ thính.

Chung cổ soạn ngọc hà túc quý, dẫn nguyện trường tụy bất phục tỉnh.

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần vương tích thì yển bình nhạc, đấu tửu thập thiên tứ hoan hước.

Chủ nhân hà tu ngôn thiếu tiễn, kính tu cô thủ đối quân chước.

Ngũ hoa mã, thiên kim cừu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

(Tương Tiến Tửu Nguyên tác: Lý Bạch)

Anh có thấy nước trời đổ xuống

Hoàng Hà tuôn biển cuốn chằng về

Soi gương tủi phận ê chề

Sầu cho tóc bạc u mê tuổi đời

Sớm mai tóc xanh ngời tơ óng

Thoắt đến chiều tuyết trắng trộn pha

Đời còn thỏa chí hoan ca

Bình vàng sao để trăng ngà bóng với

Sinh ta hữu dụng trời định sẵn

Bạc vàng kia ta chẳng nên màng

Bò, dê thui nhậu một phen

Vài ba trăm chén uống quên sự đời
Thầy Sấm, bác Đan ơi, có thấu
Xin chớ ngừng! Ta tấu nhạc vui
Bác ơi, xin hãy vì tôi
Nhạc lòng tôi trỗi lắng tai nghe nào
Trống chuông cổ ngọc sao đáng giá
Tĩnh mà chi, hãy quá chén say
Thánh hiền vắng bóng xưa nay,
Danh vang tục thế mấy tay tửu phạm
Xưa Bính Lạc, vua Trần nhóm bạn
Ngàn rượu ngon uống cạn chung vui
Chớ ngại tiền, chủ quán ơi !
Hãy đem thêm rượu ta mời bạn thân
Ngựa ngũ sắc ai cần đâu nhỉ?
Áo lông kia dẫu quý ngàn vàng
Trẻ đâu mau đổi rượu ngon
Để ta say khướt lòng chôn ưu phiền

Tiếng ca đồng dục quanh quần giữa sân, văn thơ cao đẹp rung động lòng người làm cho mặt trăng ảm đạm.
Tâm trạng của mọi người lập tức bị tiếng ca khí phách của Lý Bạch đoạt lấy, theo tiếng ngâm xướng của
hắn mà cúi đầu ngâm theo.

- Hay cho câu Thánh hiền vắng bóng xưa nay,

Danh vang tục thế mấy tay tửu phạm. Thi tài đương thời không phải Lý Thái Bạch thì ai.

Lô Tuyền đứng dậy, nâng chén mời Lý Bạch:

- Mời uống.

Lý Bạch cười ha hả, uống hết, lại đứng dậy cầm chén rượu thất tha thất thểu đi đến giữa sân, ngẩng đầu
nhìn trăng, giọng điệu cũng trở nên cô đơn:

Hoa gian nhất hồ tửu, độc chúc vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân.

Nguyệt ký bất giải ảm, ảnh đồ tùy ngã thân.

Tạm bạn nguyệt tương ảnh, hành nhạc tu cập xuân.

Ngã ca nguyệt bôi hồi, ngã vũ ảnh linh loạn.

Tĩnh thì đồng giao hoan, túy hậu các phân tán.

Vĩnh kết vô tình du, tương kỳ mạc vân hán.

(Nguyệt Hạ Độc Chúc - Một mình uống rượu dưới trăng)

Có rượu không có bạn,

Một mình chúc dưới hoa.

Cất chén mời Trăng sáng,

Mình với Bóng là ba.
Trăng đã không biết uống,
Bóng chỉ quần theo ta.
Tạm cùng Trăng với Bóng,
Chơi xuân cho kịp mà !
Ta hát, Trăng bồi hồi,
Ta múa, Bóng rối loạn.
Lúc tỉnh cùng nhau vui,
Say rồi đều phân tán.
Gắn bó cuộc vong tình,
Hẹn nhau tí Vân Hán.

(TƯƠNG NHƯ dịch thơ.)

Nhẹ nhàng ném chén rượu ngọc trong tay xuống đất, Lý Bạch chấp tay với Tiêu Duệ:

- Bạch muốn đi, từ hôm nay rời khỏi Lạc Dương du lịch thiên hạ. Trước lúc chia ly, trong bữa yến tiệc trung thu này Tử Mỹ và Tử Trường có câu thơ nào cùng ta không?

Đỗ Phủ từ trước đến nay luôn là người khiêm tốn, nhưng sự phóng túng của Lý Bạch hôm nay quả thực là đã kích phát tính lãng mạn trong lòng Đỗ Phủ. Hắn gật đầu, đứng dậy nhìn xung quanh, hơi trầm ngâm nói:

- Cựu ấp kim ba sảng, giai truyện ngọc lộ thu. Quan sơn tùy địa khoát, hà hán cận nhân lưu. Cốc khẩu tiêu quy xướng, cô thành địch khởi sầu. Thái bạch hồn bất tẩm, bán dạ hữu hành chu (THẬP LỤC DẠ NGOẠN NGUYỆT). Thái Bạch huynh, Tử Mỹ xin bái biệt huynh. Mong huynh bảo trọng.

NGẮM TRĂNG ĐÊM MƯỜI SÁU

Sóng vàng xưa óng ánh
Sương thu phủ trắng ngần
Núi giăng dài biên ải
Sông Ngân lấp lánh gần
Khúc ca người gánh củi
Thành quanh tiếng khèn ngân
Trẻ con còn háo hức
Nửa đêm thuyền trôi ngang

(Dịch thơ: Hải Đà)

Đỗ Phủ vái một cái thật sâu.

- Thánh hiền vắng bóng xưa nay,

Danh vang tục thế mấy tay tửu phàm.

Tiêu Duệ kích động đứng lên, hắn đi tới giữa sân, nhẹ nhàng vỗ vai Lý Bạch:

- Thái Bạch huynh hiểu rõ lòng ta. Được tri kỷ như Thái Bạch, Tiêu Duệ rất mừng.

Hai mắt nhìn nhau, như hoa dưới ánh trăng, tâm linh hai người tương thông như đôi nam nữ yêu nhau cầm tay nhau, mắt nhìn nhau nhưng không nói được gì. Tiêu Duệ thở dài một hơi:

- Nếu Thái Bạch huynh đã quyết ý ra đi, chỉ mong ngày sau gặp lại. Tử Trường có một khúc ca tiễn biệt Thái Bạch huynh.

- Bạch rửa tai lắng nghe.

Lý Bạch từ từ ngồi xuống, hai tay ôm quyền, mắt nhìn trắng sáng, vẻ mặt nghiêm nghị.

Tiêu Duệ đi tới chỗ mấy nữ nhạc công Liễu Mộng Nghiên, lấy một cây sáo ngọc, để sát lên miệng, một bài sáo uyển chuyển bi thương như dòng sông phát ra. Tiếng sáo lượn lờ trong gió thu, dưới ánh trăng chiếu sáng, rất lâu không dứt.

Đang lúc mọi người nghe đến nhập thần, tiếng sáo ngừng lại, Tiêu Duệ bắt đầu ngâm:

Minh nguyệt kỷ thì hữu, bả tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ, duy khùng quỳnh lâu ngọc vũ, cao xử bất thắng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh, hà tự tại nhân gian.

Chuyển chu các, đề khỉ hộ, chiếu vô miên.

Bất ứng hữu hận, hà sự trường hướng biệt thì viên.

Nhân hữu bi hoan ly hợp, nguyệt hữu âm tình viên khuyết, thử sự cổ nan toàn.

Đãn nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên.

(Thủy Diệu Ca Đầu – Tô Thức – Tô Đông Pha)

Bản dịch của Nguyễn Hiến Lê

Mấy lúc có trăng thanh,

Cất chén hỏi trời xanh:

”Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?”

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức.

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt ly thì trăng tròn?

Đời người vui, buồn, ly, hợp,

Trăng cũng đầy, vơi, mờ, tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

.....

.....

- Đời người vui, buồn, ly, hợp. Trăng cũng đầy, vơi, mờ, tỏ. Xưa nay đâu có vạn toàn. Chỉ nguyện đời ta trường cửu. Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

Lý Bạch đứng dậy, nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Tiêu Duệ, vẻ mặt kích động không thể dùng lời nói để diễn tả:

- Từ nay về sau Bạch không còn cô đơn nữa. Tài thơ của Tử Trường đã hơn Bạch.

Dứt lời liền bưng bầu rượu, rót đầy cho Đỗ Phủ và Tiêu Duệ. Lý Bạch nâng chén nói:

- Rượu ngon thơm ngát dưới ánh trăng. Lý Bạch dùng rượu khuyên quân thượng.

Tử Trường, Tử Mỹ đến tiến đưa.

Kể ở người đi cạn chén đầy.

Nhờ ai hỏi nước Trường Giang thử,

Nước ấy tình kia ai vẫn dài?

Lý Bạch đột nhiên buông tay, chén rượu rơi xuống đất, bước nhanh rời đi. Không lâu sau dáng người cô đơn đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt. Trên đường chỉ còn truyền đến tiếng ngâm xướng phóng túng của Lý Bạch:

- Ngưỡng thiên đại tiểu xuất môn khứ, ngã bối khởi thị bình hao nhân.

Ngẩng đầu cười lớn ra khỏi cửa, kiếp tôi đâu phải người cớ rơm.

Nếu như giảng thơ thì đại thi nhân Tô Thức có tài không kém Lý Bạch. Bài Thủy Diệu Ca Đầu so sánh với bài Tương Tiến Tửu của Lý Bạch thì có hiệu quả gần như nhau. Một bài khẳng khái, một bài uyển chuyển thê lương, một cao một thấp, kẻ xướng người họa. Trong đêm trung thu ly biệt này hợp lại với nhau càng bổ sung cho nhau.

Thủy Diệu Ca Đầu làm mọi người rung động không thua gì bài Tương Tiến Tửu của Lý Bạch. Tiêu Duệ gạt đầu với Đỗ Phủ, kéo theo thiếu nữ đang đầy tự hào và ngưỡng mộ không nói lên lời, cùng nhau hành lễ với Lý Nghi và Lý Kỳ vẫn chưa thoát khỏi ý cảnh:

- Hai vị diện hạ, thảo dân không thắng nổi sức rượu, xin phép cáo từ về thành trước.

.....

.....

Tiêu Duệ và mỹ nhân rời đi, đi vào nơi mà ánh trăng không thể chiếu tới. Chỉ có thể nghe thấy tiếng cười trong trẻo thoải mái của thiếu nữ, giống như tiếng chim hoàng oanh trong đêm tối. Lý Nghi thở dài một hơi:

- Kỳ tài thực sự, bài ca thật hay, không hổ là tri kỷ của Lý Bạch. Thừa tướng đại nhân, có con rể như thế này mà rũ bỏ, còn muốn chọn rể trong buổi nguyệt yếu trung thu này, chẳng phải làm cho sĩ tử Lạc Dương không còn mặt mũi gặp người sao?

Mặt Lưu U Cầu trắng bệch, tay đầy gân xanh run lên. Đột nhiên ông thoáng nhìn thấy con gái miệng phun một ngụm máu, ngã xuống, không khỏi đau đớn kêu lên:

- Con gái...

Đại Đường Tửu Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

42. Chương 42: Lộ Ngộ Cự Nhân

Loài chim không biết tên hai bên đường kêu lên báo hiệu ngày mới đã đến. Cơn gió núi mát lạnh thổi lên khuôn mặt như hoa của thiếu nữ, Tiêu Duệ thương tiếc khoác áo choàng lên người nàng, nhìn về phía con đường núi xa xa.

Một làn sương mù mờ nhạt bao phủ ngọn núi. Cuối mùa thu đã có sương xuống, nhiệt độ hơi thấp, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng huyền ảo từ trên ngọn núi truyền tới. Tiêu Duệ không thể không bội phục nhũn hính của người đời Đường với thơ và rượu. Trong đêm tối lạnh lẽo này mà có hàng ngàn sĩ tử, bách tính Lạc Dương lại vui chơi dưới ánh trăng lạnh lẽo cả đêm, đến bây giờ không ngờ vẫn còn chưa tan hết.

- Ngọc Hoàn, lạnh không? Chúng ta đến bên kia nghỉ một lát.

Tiêu Duệ cười cười chỉ vào một tảng đá bên cạnh. Bề mặt tảng đá sáng bóng, xem ra đã bị mọi người qua lại làm bóng.

Hai người rời khỏi bình đài ngắm trăng, từ từ đi xuống chân núi dưới ánh trăng lạnh lẽo chiếu sáng trời đêm, không bị lạc khỏi đường nhỏ. Mất hơn nửa ngày mới về đến đường chính, đến lúc này, thiếu nữ thật sự rất mệt không chịu nổi, nhưng lại không muốn thể hiện trước mặt người mình yêu, chỉ có thể gắng gượng bước đi với đôi chân đau nhức và tê dại.

Nghe Tiêu Duệ nói nghỉ chân, thiếu nữ rút cuộc thở phào một hơi. Thấy mình thở ra biến thành những tia khói, nàng cười nói:

- Tiêu lang, hôm nay lạnh quá.

....

....

Thiếu nữ ngồi trên tảng đá, mặt đỏ ửng. Nàng không có cách nào, dưới sự kiên quyết của Tiêu Duệ đành phải để cho hắn nhẹ nhàng xoa bóp bắp chân nhỏ bé sưng tấy lên và đau đớn của mình. Động tác của Tiêu Duệ rất nhẹ nhàng, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ, hai tay cách lớp quần áo thật dày của thiếu nữ mà nhẹ nhàng vuốt ve hai chân thon dài của nàng. Không hề biết đến ánh mắt đầy quyến luyến và yêu thương của thiếu nữ đang nhìn qua làn sương vào hắn.

Buổi tiệc thơ tối qua, Tiêu Duệ có thể nói đứng hạng nhất. Qua chuyện đó, tài danh và phong thái của tửu đồ Tiêu Duệ sẽ đạt đến đỉnh cao ở Lạc Dương. Thiếu nữ cảm thấy rất ngọt ngào, sự ngưỡng mộ và cảm giác tự hào vốn đã nhạt đi lại bắt đầu dấy lên, trong miệng không khỏi lặng lẽ ngâm câu kia:

- Dẫn nguyện nhân trường cửu thiên lý cộng thiên quyên.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên

Cách đó không xa, một chiếc xe ngựa trên sơn đạo cuốn theo đám bụi mù từ từ đi tới. Khi xe ngựa đi ngang qua hai người đột nhiên dừng lại. Rèm xe vén lên, một nữ tử xinh đẹp mang theo chút u buồn thò đầu ra nhìn. Miệng anh đào hơi hé ra như định hỏi thăm một tiếng nhưng không nói thành lời.

Thiếu nữ nhẹ nhàng kéo kéo Tiêu Duệ. Tiêu Duệ lúc này mới ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ của Liễu Mộng Nghiên. Hắn hơi do dự một chút nhưng vẫn chủ động bắt chuyện:

- Liễu cô nương, tiệc rượu kết thúc rồi sao? Bây giờ về thành?

- Coi như đã kết thúc, nô gia không được khỏe nên xin về trước một bước.

Mặt Liễu Mộng Nghiên hơi tái, nhìn mặt Tiêu Duệ, tim không nhịn được mà đập loạn lên.

Lúc trước, tay ăn chơi Tiêu Duệ gần như mỗi ngày đều quấy rầy nàng. Nhưng nàng chưa từng cho hắn được đẹp mặt lần nào. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi không thấy hắn, con cá chết lại xoay người. Chẳng những khí chất và phong thái thay đổi, còn trở thành tài tử tửu đồ đỉnh đỉnh đại danh, một trong Ấm trung

tam tiên. Tối hôm qua trước mặt bao nhiêu người, thể hiện tài thơ tuyệt luân như mặt trăng sáng chói. Sĩ tử Lạc Dương không một ai có thể sánh bằng.

Trong mắt Liễu Mộng Nghiên mang theo một tia kinh ngạc và khiếp sợ. Tiêu Duệ không biết đã thấy nàng bao nhiêu lần nên biết nàng đang nghĩ gì, không để tâm đến.

Nói thật ra, nữ tử thanh lâu đa tài đa nghệ nhưng mệnh khổ này chính là người Đường đầu tiên mà Tiêu Duệ đã tiếp xúc sau khi xuyên việt về thời này. Ngay người trong mảnh ngọc hình bán nguyệt trên bộ ngực no đủ của nàng, không hiểu thế nào lại linh hồn hợp thể với tay ăn chơi này. Từ đó về sau, tửu đồ Tiêu Duệ ngang trời xuất thế.

Cho đến bây giờ, Tiêu Duệ vẫn rất tò mò, rốt cuộc là tên nam tử nào thay lòng đổi dạ, phụ mỹ nhân hoa khôi xinh đẹp này, làm cho nàng buồn đau muốn chết. Mảnh ngọc đó có lẽ là vật đính ước của tên nam tử kia với nàng. Liễu Mộng Nghiên đã ném mảnh ngọc đó đi, điều này nói rõ nàng rất đau lòng và tuyệt vọng.

Nói đến mảnh ngọc này, đúng là có ý nghĩa rất lớn đối với Tiêu Duệ. Cho nên hôm đó khi hấn tỉnh táo lại đã thuận tay cầm đi. Hấn vẫn đặt ở tầng cao nhất trong giá sách ở thư phòng.

.....

.....

Thiếu nữ từ chối lời mời lên xe của Liễu Mộng Nghiên. Ngọc Hoàn ngồi ở đó nhìn chiếc xe ngựa càng lúc càng xa, nhủ thầm:

- Tiêu lang, sao chàng lại quen loại nữ tử thanh lâu này?

Tiêu Duệ ngăn ra, trong lúc nhất thời không biết nên nói từ đâu.

Thiếu nữ vừa mới cau mày lập tức tỉnh ngộ. Nàng biết tình lang trước kia là tay ăn chơi suốt ngày lưu luyến chốn bụi trần. Nàng vội vàng nói sang chuyện khác:

- Tiêu lang, nô nghĩ đủ rồi, chúng ta đi tiếp thôi.

Thấy thiếu nữ nói tránh sang chuyện khác, Tiêu Duệ khẽ cười cũng không nhiều lời. Thực ra hấn cũng không muốn nhắc tới những chuyện cũ không chịu nổi của vị tiểu đệ năm xưa kia. Chỉ là hấn vẫn không nhịn nổi mà thở dài một tiếng:

- Ngọc Hoàn, cô nương này hồng nhan bạc mệnh, đáng thương, đáng tiếc.

Thiếu nữ cười cười, miệng tuy rằng không nói gì nhưng trong lòng lại không cho là đúng. Dù sao ở thời đại cấp bậc thâm nghiêm như thế này, mặc dù thiếu nữ có thể nói tốt về tên ăn mày ở trên đường. Nhưng đối với loại nữ tử thanh lâu thì trời sinh đã có sự khinh thường. Trong suy nghĩ đơn thuần của thiếu nữ, những nữ tử buôn phấn bán hương này chính là người ti tiện nhất trên đời.

Thiếu nữ lặng lẽ bước đi, cố ý tránh tiếp tục đề tài xấu hổ này. Tiêu Duệ lắc đầu, đi theo nàng.

Tôn Công Nhượng nhìn mặt trời đang mọc từ phía đông, ánh mặt trời chiếu đỏ cả nửa thành Lạc Dương, trong lòng càng lúc càng nặng nề. Ngay lúc sáng sớm, hạ nhân mà hấn phái đi âm thầm giám sát tửu phường Ngụy gia khẩn cấp trở về bẩm báo. Hai ngày nay, tửu phường Ngụy gia rất bận rộn. Mà đêm qua lại làm suốt đêm, bên trong có tiếng ồn ào hưng phấn vang lên, kèm theo mùi rượu như có như không. Tám phần là tửu phường Ngụy gia thành công sản xuất ra loại rượu mới.

Hạ nhân không dám chậm trễ, vội vàng chạy về Tôn gia, đánh thức Tôn Công Nhượng đang nằm ngủ say bên cạnh tiểu thiếp.

“Hay là Ngụy gia đã ra tay...” Trong lòng Tôn Công Nhượng dấy lên một cơn sốt ruột khó hiểu. Mặc dù Tiêu Duệ đã cho hấn ăn thuốc an thần nhưng hai ngày qua hấn vẫn không thể yên tâm. Chẳng may Ngụy gia thật sự làm ra loại rượu tương đương với Thanh Hương Ngọc Dịch, vậy địa vị lũng đoạn có một không hai của tửu phường Tửu đồ sẽ không còn.

Không nói tới Tôn Công Nhượng cảm thấy bất ổn. Ngay lúc đó trong tửu phường Ngụy gia, gia chủ Ngụy Anh Kiệt của Ngụy gia lại thất vọng đứng ở trong sân tửu phường đầy mùi rượu, trên mặt âm ảm. Tốn rất nhiều công sức, tốn không ít tiền bạc, thật vất vả mới mua được một tửu công ở tửu phường Tửu Đồ, muốn làm ra kỹ thuật lên men độc đáo mà Tiêu Duệ sáng tạo ra. Rốt cuộc xem như đã làm ra rượu, nhưng rượu này tuy mạnh một chút nhưng mùi vị thì còn kém Thanh Hương Ngọc Dịch của Tiêu Duệ rất nhiều.

Đại Đường Tửu Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

43. Chương 43: Trong Phường Minh Lâu

Một thợ làm rượu già mà Ngụy gia thuê nói cho Ngụy Anh Kiệt, Thanh Hương Ngọc Dịch của Tiêu Duệ nhất định là có bí pháp ủ, có một cách phối rượu mà bên ngoài không có. Nếu không có được phương pháp phối chế cụ thể, vĩnh viễn không thể nào ủ ra rượu có cùng phẩm chất với Thanh Hương Ngọc Dịch.

Ngụy Anh Kiệt nghiêng rằng, phát tay bảo thợ làm rượu lui xuống.

Ngụy Đông Tài cũng rất xấu hổ, rụt rè đứng phía sau Ngụy Anh Kiệt không dám nói một lời. Bản tính độc ác của gia chủ, hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai. Đứng nhìn Ngụy Anh Kiệt ngoài miệng ăn nói rộng rãi, nhưng thực ra rất keo kiệt. Mất nhiều tiền bạc như vậy mà làm ra một loại rượu không đầu vào đâu, trong lòng nhất định đang rất bức tức.

Ngụy Anh Kiệt vô cùng cảm phẫn mắng một câu, quay đầu lại nhìn Ngụy Đông Tài, vẻ mặt mới hơi hòa hoãn lại, trầm giọng nói:

- Đông Tài, người nói chúng ta có phải làm ra phế phẩm không?

Ngụy Đông Tài giật mình, thầm cân nhắc lời nói trong lòng, vô cùng cẩn thận cung kính nói:

- Lão gia, cũng không thể nói như vậy. Ngài xem xem, chúng ta tuy rằng không làm ra Thanh Hương Ngọc Dịch, nhưng ít nhất cũng đạt được một biện pháp ủ rượu mạnh. Theo tiểu nhân thấy, Ngụy gia tửu phường chuyên làm loại rượu mạnh này cũng có thể kiếm được rất nhiều...

- Không. Loại rượu mạnh này có thể thu lợi được bao nhiêu? Món lợi rất nhỏ đó ta sẽ không làm. Như vậy đi, Đông Tài, người đi tìm mấy nhà dưới, chúng ta bán biện pháp nấu rượu mạnh này...

Ngụy Anh Kiệt khoát tay, quay đầu nhìn đám thợ làm rượu ở hậu viện, bức bối nhíu mày.

Về đau lòng trong mắt gia chủ bị Ngụy Đông Tài nhìn thấy. Hắn đi theo Ngụy Anh Kiệt hơn mười năm, tự nhiên hiểu được vị gia chủ khôn khéo này muốn thông qua cách bán phương pháp làm rượu để kiếm chút tiền, giảm tổn thất của Ngụy gia xuống mức thấp nhất.

Mở tửu phường hơn nửa mua được thợ làm rượu của tửu phường Tửu Đồ, cùng với các khoản phí chuẩn bị cũng không phải con số nhỏ. Tuy rằng đối với Ngụy gia Sơn Nam có gia nghiệp lớn mà nói thì đó là con số không đáng gì. Nhưng đừng quên Ngụy gia là thương nhân, chuyện lỗ vốn và phải bù tiền, Ngụy Anh Kiệt sẽ đau lòng.

Ngụy Đông Tài ứng tiếng, thấy gia chủ buồn bức đi đến cửa tửu phường, hung hăng đập mạnh một cái lên cửa, phát ra tiếng “Uỳnh uỳnh”, không khỏi giật mình. Vừa lau mồ hôi lạnh trên trán thì thấy gia chủ vẻ mặt âm trầm quay lại, khóe miệng nhếch lên, đôi mày đen và rậm nhíu lại, nhỏ giọng nói:

- Đông Tài, có tiền có thể sai được cả quý. Ta cũng không tin còn có mèo không ăn mỡ. Tiếp tục tăng tiền, không cần tiếc tiền, nhất định phải lấy được phương pháp điều chế Thanh Hương Ngọc Dịch cho ta.

.....

- Bánh hấp, bánh hấp thịt mới ra lò đây.

- Hồ lô đường, hồ lô đường giòn tan đây.

.....

.....

Lạc Dương phồn hoa khiến cho sinh hoạt của người Đường ở đây rất thoải mái, cảm giác an nhàn và thỏa mãn càng lúc càng tăng. Lúc giữa trưa, ông chủ Trúc Diệp Xuân tửu phường Chu Thiệu Hoa nghênh ngang đi trên đường, người qua lại rất đông, híp híp mắt nghe tiếng rao bán của các hàng rong nhỏ bên đường. Tối hôm qua trên bụng tiểu thiếp không hết hứng, làm cho chút lửa còn lại phải tiêu tán ở nơi phồn hoa này.

Trời hơi âm u, mặt trời trên cao lúc này đã ẩn trong những đám mây, nhìn trộm Lạc Dương đầy ý thơ.

Phượng Minh lâu, Chu Thiệu Hoa gần như là vội vàng chạy vào trong lâu. Từ lúc ăn đồ ăn mà nữ thần bếp Phượng Minh lâu chế biến, tên mập mạp này cảm thấy đồ ăn của nữ đầu bếp trong nhà rất khó ăn. Trưa hàng ngày không đến Phượng Minh lâu ăn cá chép Hoàng Hà, thịt kho tàu mà nữ thần bếp nấu, cả ngày hân ăn không ngon, ngủ không yên.

Mập mạp mặc dù đã đến sớm nhưng đầu gối có người còn đến sớm hơn hẳn. Trong đại sảnh rộng rãi có hơn mười bàn đã sớm ngồi đầy, tiếng người huyên náo. Không chỉ có đại sảnh ở lầu một, lầu hai, lầu ba mà ngay cả các gian phòng đơn lẻ cũng đã sớm bị đám người giàu có, quý tộc thành Lạc Dương bao. Chỉ có một chiếc bàn là có một người ngồi. Một trung niên nam tử hơn ba mươi tuổi đang ngồi đó cười cười nhìn hẳn.

- Chu đông chủ.

Nam tử đứng dậy chào:

- Mời qua bên này ngồi.

Đây đúng là đại quán gian Ngụy Đông Tài của Ngụy gia Sơn Nam. Mập mạp đã gặp người này trong lễ khai trương Ngụy gia tửu phường mấy hôm trước, biết hẳn là nhân vật có thực quyền dưới gia chủ Ngụy gia, tuy chỉ là hạ nhân nhưng cũng không dám thất lễ. Mập mạp vội vàng tiến lên một bước, gào lên trong tiếng ồn ào của đám tửu khách, chấp tay:

- Thì ra là Ngụy đại quán gia, thất kính, thất kính.

.....

.....

Qua ba tuần rượu, Ngụy Đông Tài đột nhiên lấy một bình đào ra. Chu Thiệu Hoa liếc mắt một cái liền nhận ra đây là bình rượu đựng Thanh Hương Ngọc Dịch của tửu phường Tửu Đồ. Chẳng qua nhìn kỹ lại thấy không quá giống, chỉ là bắt chước mà thôi. Từ sau khi Thanh Hương Ngọc Dịch của Tiêu Duệ ngang trời xuất thế, bắt đầu dùng bình đào được trang trí hoa văn để đựng rượu, các đại tửu phường trong thành Lạc Dương đều học theo. Nhưng đáng tiếc, các loại rượu bình thường căn bản không bán được với giá như Thanh Hương Ngọc Dịch, nên tiền bán rượu còn chưa đủ vốn làm bình, nên đành phải từ bỏ.

- Đại quán gia, đây là rượu là Ngụy gia tửu phường các người làm ra à? Ha ha, phải để Chu mỗ xem xem. Thứ này dùng bình đào đựng mà bán ra chắc chắn sẽ lỗ.

Chu Thiệu Hoa cười ha hả, mặc cho Ngụy Đông Tài mở nắp bình, rót rượu màu xanh biếc vào chén mình.

- Mời Chu đông chủ thưởng thức.

Ngụy Đông Tài mỉm cười, đẩy chén lại.

Chu Thiệu Hoa bưng chén rượu lên, một mùi rượu nồng nặc sộc vào mũi. Hắn không nhịn nổi mà hắt hơi, cơ thể béo mập run lên:

- Đại quán gia, là rượu mạnh? Quý tửu phường không ngờ nấu ra được rượu mạnh?

Nhìn mập mạp cau mày uống một ngụm rượu mạnh, Ngụy Đông Tài lúc này mới cười ha hả, nhỏ giọng nói:

- Chu đông chủ, người thiên hạ làm chuyện thiên hạ, không phải chỉ có tửu phường Tửu Đồ mới có thể nấu được rượu mạnh phải không? Ha ha.

Chu Thiệu Hoa ngạc nhiên, thở dài một tiếng rồi nói:

- Rượu mạnh, nhưng vẫn còn kém xa so với Thanh Hương Ngọc Dịch của Tiêu Duệ.

- Cũng không hẳn như vậy. Rượu này tên là Thiên Thượng Hỏa, vào miệng như có lửa nóng, có thể nói là rượu mạnh hiếm thấy đương thời. Mặc dù mùi thơm kém Thanh Hương Ngọc Dịch một ít, nhưng mạnh hơn Tam Lạc Tương của người Hồ mấy trăm lần....

Ngụy Đông Tài hôm nay có chuẩn bị mà đến, không ngại “quảng cáo” mục đích của hắn chính là thành công bán được phương pháp nấu rượu trộm được này ra ngoài, bù lại tổn thất của Ngụy gia. Nếu không, hắn làm sao có thời gian rảnh rỗi ngồi đây nói chuyện phiếm với tên mập mạp này ở Phượng Minh lâu chứ.

Chu Thiệu Hoa trầm ngâm, gật đầu. Từ sau khi Thanh Hương Ngọc Dịch xuất thế, xã hội thượng lưu ở Lạc Dương dần dần bắt đầu ưa chuộng uống rượu mạnh. Những loại rượu bình thường ngày xưa bán ra với số lượng vẫn tương tự trước kia. Nhưng đây là bởi vì tửu phường Tửu Đồ bán ra có hạn. Chờ khi Tôn Công Nhượng mở rộng quy mô của tửu phường, Thanh Hương Ngọc Dịch bán ra với lượng lớn, nhất định sẽ tấn công vào thị trường của rượu nhẹ.

Mà lời của đại quản gia Ngụy gia không sai. Rượu mạnh mà Ngụy gia làm ra mặc dù không thể nào có lãi lớn như tửu phường Tửu Đồ, nhưng ít nhất cũng có thể chia một chén canh trong thị trường rượu mạnh đang dần dần trở nên thịnh hành. Nghĩ đến đây hắn không khỏi có chút ghen tị, thở dài:

- Đúng là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, rượu mới ra loại rượu cũ. Tửu phường gia truyền của Chu mỗ đã kinh doanh sáu mươi năm, vẫn không thể làm ra rượu mạnh như thế. Không ngờ rằng trước có Tiêu Duệ, sau có Ngụy gia đều làm ra được rượu mạnh hiếm thấy, thực làm cho người ta hâm mộ.

Ngụy Đông Tài khẽ cười, thấy tên mập mạp trước mặt hơi dễ nói chuyện, liền đưa đầu lại gần, tiếp tục nói:

- Chu đông chủ, tiền lãi của cái này gấp mấy lần Trúc Diệp Thanh của quý phường. Mỗi vò bán ít nhất một trăm văn, không biết Chu đông chủ có tin hay không?

Đại Đường Tửu Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

44. Chương 44: Lý Nhị Buồn Bực

Chu Thiệu Hoa trong lòng vừa động, cái đầu to tướng lắc lắc, cười cười, không nói nữa. Hắn cũng không phải là thẳng ngốc, ngược lại đã lăn lộn trên thị trường rượu nhiều năm, hắn còn khôn khéo hơn bất cứ ai.

Hắn chợt hiểu ra đại quản gia Ngụy gia hôm nay “tình cờ” gặp mình ở Phượng Minh lâu này có tám phần là cố ý. Về phần Ngụy gia muốn làm gì, hắn cũng mơ hồ đoán được vài phần. Ngụy Đông Tài này dùng hết võ mồm khoe các chỗ tốt của rượu mạnh mà Ngụy gia làm ra, đó không phải là khoe cho có. Nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Thứ tốt vẫn là thứ tốt. Rượu mạnh ở Đại Đường rất thiếu, bây giờ chỉ có một mình Thanh Hương Ngọc Dịch mà thôi. Rượu Ngụy gia nấu được mặc dù phẩm chất kém một ít nhưng dù sao cũng được coi là rượu mạnh hơn xa rượu bình thường, như vậy sao Ngụy gia có tiền lại không kiếm? Hay là...?

Ngụy Đông Tài và Chu Thiệu Hoa đều là hồ ly trên thương trường, đều có tâm cơ, mặt ngoài thì cười cười đối trá, nói đủ chuyện trên đời, không ngờ gác chuyện rượu mạnh sang một bên.

Đến khi một thiếu nữ xinh đẹp đi ngang qua bọn họ, mang theo một làn gió thơm mát. Chu Thiệu Hoa tham lam nhìn thiếu nữ cầm giỏ trúc duyên dáng rời đi, không khỏi nuốt nước miếng.

Thiếu nữ Tú Nhi nhẵn đôi mày thanh tú đi ra cửa Phượng Minh lâu, ôm ngực thở phào một hơi. Trong đại sảnh Phượng Minh lâu đầy chương khí, mùi rượu hỗn hợp với hô hấp của tửu khách, trong không khí đầy mùi tanh tươi. Nếu không phải thiếu gia thích ăn thịt kho tàu, cá chép của nữ thần đầu bếp của Phượng Minh lâu, nàng sẽ không đến cái nơi quỷ quái này.

Mặc dù đựng trong giỏ được bịt kín, nhưng mùi thơm của thức ăn vẫn không thể ngăn lại, bay ra. Tú Nhi vội vàng đi, rồi cuộc khi đồ ăn vẫn còn nóng đã đến được cửa lớn Tiêu gia. Nàng đang đi vào trong nội viện chợt nghe thấy tiếng gọi quen thuộc ở phía sau:

- Tú Nhi.

Tú Nhi nhìn lại, thấy Tôn Công Nhượng mặc một bộ quần áo mới màu thiên thanh, đang cười cười đi tới. Tú Nhi kính cẩn khom người:

- Tú Nhi kính chào Tôn lão gia.

Tôn Công Nhượng nao nao. Bình thường Tú Nhi đều gọi hắn là “lão gia” nhưng hôm nay lại cố ý nói thêm một chữ “Tôn” ý nghĩa tuy rằng giống nhau nhưng Tôn Công Nhượng lại nghe ra vẻ xa cách trong đó.

Tôn Công Nhượng cười cười:

- Tú Nhi, Tử Trường có trong phủ không?

- Thiếu gia ở trong nhà, Mạnh Sưởng tiên sinh đến, đang đối ẩm cùng thiếu gia ở trong phòng.

Tú Nhi nhẹ nhàng nói.

-Ồ, Mạnh Sưởng tiên sinh tới?

Tôn Công Nhượng ồ một tiếng, lại cười nói:

- Tú Nhi, gần đây Tử Trường có bận gì không, sao mấy ngày rồi không đến tửu phường?

Cái miệng tinh xảo của Tú Nhi ngậm lại, khẽ lắc đầu, im lặng không nói.

Tôn Công Nhượng chỉ thuận miệng hỏi, thấy Tú Nhi im lặng không khỏi càng thêm ngẩn người, thầm nghĩ nha đầu này rốt cuộc làm sao, hôm nay sao lại là lạ, hình như xa cách với mình rất nhiều.

Chẳng qua Tôn Công Nhượng cũng không suy nghĩ nhiều, hắn xua xua cánh tay đang chết lặng vì khăn trương, cười nói:

- Tú Nhi, người đi thông báo một tiếng, nói Tôn mỗ tới chơi.

.....

.....

Mạnh Sưởng và Tiêu Duệ là bạn vong niên thường xuyên qua lại, Tôn Công Nhượng và Tiêu Duệ lại vừa là quan hệ hợp tác và bạn bè, ba người tụ tập lại uống một phen đến tận khi mặt trời lặn. Tính cách Tôn Công Nhượng ôn hòa cũng có thể nói là biết cách đưa đẩy. Tuy rằng Tiêu Duệ và Mạnh Sưởng là đôi bạn vong niên nói chuyện thơ văn, hắn không thể nào xen vào, nhưng hắn vẫn mỉm cười kiên nhẫn ngồi nghe, uống rượu, thi thoảng cũng cười phụ họa vài câu.

Tôn Công Nhượng tìm Tiêu Duệ chính là muốn nói chuyện Ngụy gia tửu phường. Nhưng thấy hai người Tiêu, Mạnh đắm chìm trong rượu và đàm đạo, không muốn đem những việc thế tục làm mất hứng của hai người, cho nên để lại trong lòng không nói.

Chờ tiệc rượu tan, thấy Mạnh Sưởng lão đảo đi theo một hạ nhân ra ngoài cửa lớn Tiêu gia, Tôn Công Nhượng lúc này mới định nói chuyện chính với Tiêu Duệ. Nhưng không ngờ được vị Bác Dương tiên sinh kia đang say khướt lại quay trở lại, miệng kêu lên một tiếng:

- Không được, không được, hôm nay không tận hứng. Đi, đi, Tử Trường, cùng lão phu đi Phượng Minh lâu, chúng ta uống tiếp. Không say không về.

Tôn Công Nhượng cười khổ một tiếng, chỉ đành chấp tay đứng dậy cáo từ rời đi.

.....

Tiêu Nguyệt bỏ không ít tiền nhờ Lý Nhị là sai dịch của nha môn Lạc Dương để lấy danh ngạch hương cống cho đệ đệ Tiêu Duệ. Lý Nhị ở trong nha môn cũng là người khéo léo, mọi việc đều thuận lợi, rất nhiều danh ngạch Hương cống của các sĩ tử đều thông qua hắn giới thiệu.

Có thể nói Lý Nhị chính là người quản lý buôn bán danh ngạch Hương cống trong tỉnh của Tiết An Thịnh. Nhưng lần này lại thất bại. Khi Lý Nhị thu của Tiêu Nguyệt thêm năm quan tiền, vui mừng đi tìm Tiết An Thịnh thì Tiết đại nhân lại liếc nhìn danh thiếp mà hắn mang đến một cái, nhìn thấy hai chữ Tiêu Duệ kia liền nghiêm trang nói:

- Cuộc thi lựa chọn nhân tài của triều đình là trò đùa sao? Tiêu Duệ này là kẻ ăn chơi trác táng nổi tiếng trong thành Lạc Dương, không đức, không tài, không được.

Lý Nhị rất khó hiểu, thầm nghĩ hôm nay Tiết đại nhân làm sao vậy? Chẳng lẽ không tận hứng trên bụng tiểu thiếp sao? Không nói danh tiếng Tiêu Duệ bây giờ rất cao, là tài tử tửu đồ vô cùng nổi tiếng, trong nguyệt yếu trung thu thành danh cả thiên hạ đều biết, ngay cả hai đại quý nhân trong cung Trường An đều không ngớt lời khen hắn, rất coi trọng. Mà cho dù hắn là tay ăn chơi trước kia, chỉ cần có tiền, danh ngạch này cũng cho hắn mà.

Năm trước, Tiết đại nhân người không phải duyệt cho một tên nhà giàu ở Lạc Dương còn ăn chơi hơn cả Tiêu Duệ sao? Người đó viết không đạt, tho làm không được mấy câu, chẳng phải cũng có thể đến Trường An dự thi sao? Đương nhiên sau đó hắn thi trượt lại là chuyện khác.

- Đại nhân, đây là tiền...

Lý Nhị dùng sức đẩy chi phiếu mười quan tiền đến trước mặt Tiết An Thịnh, lại nói:

- Tiêu Duệ này đang là tài tử của Lạc Dương ta, được danh ngạch Hương cống, như vậy nhóm sĩ tử cũng không nói gì đâu...

Tiết An Thịnh trầm mặt, đột nhiên vỗ bàn một cái, quát lớn:

- Buồn cười, bản quan là loại người ăn hối lộ sao? Tiêu Duệ không phù hợp việc lựa chọn Hương cống của triều đình, không đề cập đến nữa.

Tiết An Thịnh đứng dậy vung tay áo rời đi. Còn lại Lý Nhị mặt đỏ tận mang tai đứng ngây ngốc ở đó, nửa ngày mới mắng thầm một câu:

- Người không phải là một quan lại ăn hối lộ trái pháp luật sao? Tiền để người mấy năm nay ăn ngon gái đẹp từ đâu mà có? Mẹ ôi, con chó này cũng giả vờ liêm khiết.

Đứng đó mắng một hồi, oán hận Tiết An Thịnh cả buổi, Lý Nhị mới buồn bực thu lại chi phiếu và danh thiếp, uể oải đi ra khỏi nha môn, đi đến Vương gia tửu quán đang làm ăn phát đạt.

Đại Đường Tửu Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

45. Chương 45: Thiếu Niên Lý Kỳ

Tiêu Duệ có thể đạt được danh ngạch Hương cống hay không, Lý Nhị cũng không để trong lòng. Thậm chí chi phiếu mười quan tiền Tiết An Thịnh thu hay không, hắn cũng không để trong lòng. Hắn buồn bực chính là hắn vừa nhận năm quan tiền của người ta, không làm được việc chẳng phải sẽ phải nhờ số tiền đó ra sao?

Lý Nhị thấy mình còn có đạo đức nghề nghiệp. Mấy năm qua, hắn thu tiền của ai đều làm xong việc, chuyện không thành đều không lấy tiền.

Chẳng lẽ ngại ít? Lý Nhị vừa đi vừa nghĩ. Không đúng, mười quan tiền không hề thấp. Trước kia Tiết An Thịnh nhận năm quan tiền đã duyệt danh ngạch, nhưng sao bây giờ lại thế?

Lý Nhị vừa đi vừa suy nghĩ. Chẳng lẽ đi nói với Tiêu Nguyệt đang đợi ở quán rượu?

Tiêu Nguyệt bình thường không xuất hiện trước cửa quán, nhưng hôm nay tâm trạng nàng không yên, vẫn đứng sau quầy rượu đợi tin tức của Lý Nhị. Ánh mắt mặc dù đang nhìn quyển “Tây Du Truyền Kỳ” mà đệ Tiêu Duệ viết, nhưng tâm trạng đã sớm bay ra khỏi quán.

Giờ phút này đang là lúc hoàng hôn, tữu khách bắt đầu không ngừng tiến vào cửa. Thấy trượng phu và mấy tiểu nhị bận tối tăm mặt mũi, Tiêu Nguyệt đành phải tạm thời lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười giúp trượng phu và tiểu nhị đón một ít khách quen.

Một thiếu niên cao gầy mặc quần áo đất tiền đi theo hai người hầu chậm chậm từ trên đường đi tới trước cửa quán, vào cửa thấy trong sảnh đã đầy người không khỏi nhíu mày bĩu môi.

Tiêu Nguyệt xuất thân là tiểu thư con nhà quyền quý, thấy thiếu niên này mặc dù ra vẻ lão thành nhưng rõ ràng trên khuôn mặt vẫn lộ ra vẻ trẻ con, lại thấy khí chất cao quý và quần áo đất tiền của hắn, liền hiểu được không phải khách bình thường nên nàng muốn nhờ mấy khách quen đi trước, cho thiếu niên này mặt chiếc bàn. Nhưng nàng lại cảm thấy không ổn, hơi do dự. Lúc này ánh mắt cố ra vẻ lão luyện của thiếu niên đã nhìn đến nàng, nhìn quanh vài lần, từ vẻ ngạo nghễ chuyển sang dịu dàng.

Thiếu niên này đương nhiên chính là Thịnh Vương Lý Kỳ diện hạ từ Trường An đến Lạc Dương. Hôm đó được uống Thanh Hương Ngọc Dịch của quán, nhớ mãi không quên. Ngày ngày đều sai người đến quán mua rượu. Cũng may sau này quán đã tăng sản lượng tiêu thụ, người hắn phải đến mặc dù không lộ ra thân phận nhưng vẫn mua được rượu.

Hôm nay Hàm Nghi công chúa đến Lưu phủ thăm bệnh, Lưu Nhạn Dung kia từ sau buổi nguyệt yến đêm trăng Trung thu bị nôn ra máu đến tận bây giờ vẫn không thể dậy nổi. Hàm Nghi công chúa có quan hệ khá tốt với nàng, biết nàng vì sao mà bệnh nên đến Lưu phủ thăm bệnh. Chẳng qua cũng không có cách nào an ủi Lưu Nhạn Dung, chỉ có thể nói mấy câu an ủi.

Trước khi nguyệt yến Trung thu diễn ra, Lưu Nhạn Dung vẫn không tin kẻ ăn chơi trước kia đã từ gà hóa thành phượng. Nhưng sự thật sau đó hiện ra trước mắt, tài học kinh thiên và thần công văn chương thức tửu của Tiêu Duệ, tất cả đều chấn động đến tâm linh của nàng. Dù như thế nào nàng cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Bên tai văng vẳng tiếng ngâm xướng cao ngạo mà tuyệt thế của Tiêu Duệ, trước mắt hiện lên dáng người với khí chất phiêu dật cao lớn của hắn, trong lòng Lưu Nhạn Dung không nhin nổi mà dâng lên một cảm giác không nói nên lời. Tóm lại trong lòng như có lửa nóng muốn nấu chín nàng vậy. Khi bên tai nàng truyền đến tiếng Hàm Nghi công chúa: “Thừa tướng đại nhân, có con rể như thế này mà từ bỏ, còn muốn kén rể trong nguyệt yến Trung thu này, chẳng phải khiến sĩ tử Lạc Dương không còn mặt mũi gặp người sao”, Lưu Nhạn Dung không thể nào không chế được tiếng lòng đang kích động của mình nữa, một ngụm máu mang theo rất nhiều cảm xúc phức tạp như ngạt nhiên, xấu hổ phun ra tung tóe, sau đó nàng đã ngất đi.

Đương nhiên nguyệt yến Trung thu kén rể cũng không thể tiến hành nữa.

Thiếu niên Lý Kỳ không hiểu tâm trạng của Lưu Nhạn Dung, cũng không muốn đi gặp nàng. Hắn chỉ nhớ Tiêu Duệ và rượu ngon của Tiêu Duệ. Trong đầu hắn vẫn có một suy nghĩ, khi rời khỏi Lạc Dương sẽ đem Tiêu Duệ theo. vừa có thể ử rượu ngon, vừa có thi tài tuyệt thế, nhân tài như vậy chỉ sợ cũng không kém gì Vương Duy danh tiếng vang vọng thiên hạ. Hắn muốn Tiêu Duệ làm thư đồng của hắn. Mà suy nghĩ này cũng được công chúa Hàm Nghi đồng ý.

Từ Lưu phủ đi ra, thiếu niên Lý Kỳ bỏ dáng vẻ hoàng tử, đi đến Tiêu gia ở ngay bên cạnh. Nhưng Tiêu Duệ không ở đây, thiếu niên buồn bực liền dẫn người cải trang đến tửu quán Vương gia, muốn uống mấy chén Thanh Hương Ngọc Dịch, nhìn bài “Ấm trung tam tiên ca” trên tường tửu quán.

Lý Kỳ đánh giá Tiêu Nguyệt, trong lòng thầm đoán được thân phận của nàng. Dù sao khuôn mặt Tiêu Nguyệt có vài phần giống Tiêu Duệ.

Nghĩ đến con gái của danh tướng Đại đường bây giờ lại phải vào phố phường, làm người bán rượu, thiếu niên không khỏi thở dài một hơi, phát phát ồng tay áo rộng thùng thình của mình, thản nhiên nói:

- Người là chị của Tiêu Duệ, con gái của Tiêu Chí Trung?

Tiêu Nguyệt cả kinh, vội vàng nhìn khuôn mặt thanh tú ra vẻ bình tĩnh trầm ổn của thiếu niên, khom người kính chào, nhỏ giọng nói:

- Nô gia đúng là Tiêu Nguyệt, không biết quý nhân là....

- Ha ha, ta à, đến từ Trường An, coi như bạn của đệ đệ nhà ngươi.

Thiếu niên bỏ vẻ kiêu căng, nở nụ cười mà hấn cho rằng rất thành thực:

- Tiêu Duệ có nhà không?

Thiếu niên tự xưng đến từ Trường An. Tiêu Nguyệt không khỏi kích động trong lòng, càng thêm khẳng định lai lịch thiếu niên không nhỏ. Đang định kính cẩn trả lời hấn thì thấy Lý Nhị mặc quần áo công nhân vội vàng đi tới, không kiêng nể ai cầm tờ chi phiếu mười quan tiền nhét vào lòng Tiêu Nguyệt, lắc đầu, khoát tay:

- Vương gia nương tử, không phải mỗ không giúp ngươi, nhưng là Tiết đại nhân không chấp nhận, ta cũng không có biện pháp, xin lỗi....

Trên đường đi, Lý Nhị cuối cùng kết luận không trả lại năm quan tiền trà nước kia. Dù thành công hay không, mình cũng bận rộn mà, không thể phục vụ nàng ta miễn phí được? Chẳng qua trong lòng hấn vẫn có chút xấu hổ với quyết định này, cho nên không đợi Tiêu Nguyệt có phản ứng, đã vội vàng đi ra cửa.

Một lúc sau Tiêu Nguyệt thở dài một hơi, mặt mày trở nên tái nhợt. Để Tiêu Duệ vào kinh ứng thí, điều này có ý nghĩa rất quan trọng với Tiêu Nguyệt. Tiêu gia nếu muốn Đông Sơn tái khởi, nhất định phải dựa vào việc Tiêu Duệ làm quan. Đệ đệ của nàng mặc dù có thần công ử rượu, ngày sau làm một phú ông sẽ không có vấn đề gì. Nhưng theo Tiêu Nguyệt thấy, Tiêu gia là gia đình quan lại, con cháu Tiêu gia dù như thế nào cũng không thể bước vào con đường thương nhân. Có tiền có ích lợi gì chứ, thương nhân nhiều tiền đến mấy cũng chỉ là cục bùn nhão nhoét trước mặt quan gia.

Cho nên Tiêu Nguyệt kiên quyết phản đối Tiêu Duệ tự mình mở tửu phường. Cho dù Tiêu Duệ không ra mặt mà chỉ hợp tác với Tôn gia thành lập Tửu Đồ đại tửu phường, mới đầu Tiêu Nguyệt cũng không đồng ý, sợ đệ đệ của mình không cẩn thận bước vào hàng ngũ thương nhân, đến lúc đó không thể nào quay đầu lại được.

Cho nên danh ngạch Hương cống đối với Tiêu Nguyệt mà nói là rất quan trọng. Đệ đệ của mình không để tâm đến, nàng đành phải tự mình ra mặt nhờ người mua danh ngạch cho hấn. Đáng tiếc lại không được, quá thất vọng nên Tiêu Nguyệt quên cả Lý Kỳ đang đứng đó, cô đơn đi qua cửa tửu quán quay vào hậu viện.

Thiếu niên Lý Kỳ nhìn thấy quyển “Tây Du Truyền Kỳ” mà Tiêu Nguyệt đặt trên quầy, vừa nhìn đã bị hấp dẫn. Nhìn một lát, hấn ngẩng đầu lên đầy hoảng sợ. Nhìn sáu chữ “Tửu đồ Tiêu Duệ làm chơi” ở mặt sau, hấn định hỏi Tiêu Nguyệt mấy câu nhưng lại thấy nàng buồn bã rời đi.

Thiếu niên có chút kỳ quái nhìn nàng một cái, lại nhìn tên nha dịch Lý Nhị đã ra khỏi tửu quán hơn mười thước, trầm ngâm một lát không ngờ nhét quyển “Tây Du Truyền Kỳ” vào trong lòng, sai tiểu nhị lấy mấy bình Thanh Hương Ngọc Dịch, rồi mang theo hai người hầu vội vàng rời khỏi tửu quán Vương gia.

Đại Đường Tửu Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

46. Chương 46: Tôn Đức Tới Chơi

Lý Nhị đi trên đường, buồn chán nhìn các cửa hàng và quán hàng rong hai bên, vẻ ngạo nghễ trên mặt đã thành thói quen. Đứng thấy hấn ở trong nha môn chỉ là một nha dịch không phẩm không cấp, thấy quan trên chỉ có thể cúi đầu khom lưng, mỉm cười cầu tình; nhưng chỉ cần ra khỏi nha môn Lạc Dương lệnh, đối mặt với dân chúng bình thường của Lạc Dương này, hấn lại có cảm giác cao cao tại thượng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi trên đường, cảm thấy có vài phần khí thế của quan lại.

- Nhị gia, mời....

- Chào Nhị gia...

- Nhị gia, vào ăn chút gì?

Mấy người bán hàng rong quen biết nịnh nọt chào Lý Nhị. Lý Nhị gật đầu, xua tay, ưỡn lưng, ưỡn mông, bước đi càng thêm vững vàng và từ từ, vẻ mặt cũng trở nên cao ngạo và nghiêm nghị.

Thiếu niên Lý Kỳ mang theo hai người hầu rất tò mò đi theo Lý Nhị. Thấy tên nha dịch nhỏ bé này không ngờ lại có thần khí như vậy khi đi trên đường, không khỏi kinh hãi. Trong mắt vị hoàng tử này, thần khí của Lý Nhị lúc này có vài phần giống với Phụ Hoàng trong Hoàng cung Trường An. Nhìn vẻ kiêu ngạo, chấp tay sau lưng của Lý Nhị, thật sự làm cho Lý Kỳ trở mắt ra nhìn.

Đột nhiên nhớ đến hẳn chỉ là một nha dịch thấp hèn, một kẻ hạ nhân, hoàng tử trẻ tuổi khinh thường thờ một hơi, nháy mắt với một người hầu đằng sau, sau đó đi vào trong một quán trà ở ven đường.

Quán trà mặc dù ở con phố sầm uất nhưng rất yên tĩnh, bên trong không có mấy vị khách, xem ra buôn bán cũng không tốt. Gọi một bình trà, chờ tiểu nhị pha, thiếu niên Lý Kỳ nhìn qua cửa quán, nhìn ra phố.

Người đi theo Lý Kỳ thực ra là thị vệ trong cung, giống như cao thủ đại nội hai đời Minh Thanh sau này. Thị vệ này có tên Vệ Giáo, tên thật kỳ quái nhưng thân thủ lại không tồi. Vệ Giáo đi lên vỗ vai Lý Nhị. Lý Nhị quay đầu lại thấy một nam tử mặc đồ đen lạnh lùng đứng sau mình, không khỏi cả giận nói:

- Người muốn làm gì?

Vệ Giáo xuất thân từ Hoàng cung, là hộ vệ bên cạnh hoàng tử đương triều nên đâu coi một thằng nha dịch nhỏ nhoi của Lạc Dương lệnh vào mắt. Nếu không phải chủ nhân yêu cầu, hẳn thậm chí không thèm nói với đối phương một câu. Vệ Giáo bĩu môi, giơ tay quen cầm đao kiếm chỉ vào quán trà bên cạnh:

- Người đi theo ta, chủ nhân của ta gọi người.

Lý Nhị mặc dù có địa vị thấp kém nhưng ở lâu trong nha môn nên cũng giỏi nhìn người. Thấy nam tử trước mặt rất nghiêm nghị, vẻ mặt trầm ổn, quần áo mặc dù không hoa lệ nhưng chất liệu lại là hàng thượng phẩm, vừa thấy đã biết là hạ nhân của vị quan to nào đó.

Hắn nghĩ đến đây liền không dám tức, thu hồi dáng vẻ con gà trống khi đi trên đường, khom người thi lễ, nịnh nọt nói:

- Mời đại ca dẫn đường.

Vệ Giáo nhếch miệng lên hắng giọng, quay đầu đi trước, từ đầu đến cuối không nhìn đối phương thêm một lần.

.....

Tiêu Duệ hôm nay dậy sớm, ở trong viện tập thể dục. Hắn càng lúc càng cảm thấy cơ thể mà mình tái sinh vào rất yếu ớt, không nói cái khác, chỉ cần đi hơi nhiều đã mềm nhũn cả chân. Hôm ấy cùng thiếu nữ tham gia buổi tiệc rượu thơ ở ngoài thành về đã đi bộ không ít, chân của hắn đau đến mấy ngày mới hết.

Kiếp trước của hắn mặc dù không phải là kẻ mạnh chuyên đánh đập người, không phải là nhân viên cảnh sát được huấn luyện đặc biệt, cũng không có võ nghệ gia truyền nhưng không yếu ớt như thế này. Ít nhất vẫn có thể thực hiện các việc như leo núi, chạy bộ, tập thể hình. Dù sao tuổi trẻ sức lớn mà. Nhưng bây giờ lại thành một tên thư sinh vô dụng trời gà không chặt.

Không được, thế nào sao có thể được.

Vì vậy hắn quyết định mỗi buổi sáng sẽ tập luyện. Thực ra cũng không phức tạp như vậy, ở trong viện chống đẩy hít đất gì đó. Hắn vốn định ra ngoài chạy bộ nhưng lại sợ xảy ra chuyện nên ở trong nhà. Hắn hôm nay chuẩn bị sai người cầm bản vẽ của hắn đến cửa hàng rèn, bảo thợ rèn làm tạ tay để hắn tập thể hình.

Đang hớn hớn chống đẩy, Tú Nhi mang một chậu rửa mặt, đứng trước cửa nội viện nhìn vào trong một chút, thấy thiếu gia đang nằm trên mặt đất lúc lên lúc xuống, miệng còn thở hển hển, không khỏi hoảng sợ. Nhìn một lúc nàng mới nhỏ giọng nói:

- Thiếu gia, Tôn đông chủ của Tang La tửu phường thành nam có việc gấp muốn gặp.

Hả. Tiêu Duệ thở hổn hển một tiếng dừng lại, đi tới lấy chiếc khăn lau mặt để trên thành ghế, lau mặt, nhú mày:

- Mới sáng sớm hán đến làm gì?

Tú Nhi duyên dáng đi tới, đặt chậu nước trong tay xuống, nước trong chậu vẫn đang tỏa hơi nóng, dịu dàng nói:

- Thiếu gia, rửa mặt đi ạ. Hay là Tú Nhi ra nói với hán là thiếu gia vẫn....

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Không, mời hán vào phòng khách, ta lập tức ra gặp hán.

.....

.....

- Tử Trường, Tôn mỗ nghe nói Chu Thiệu Hoa dùng nhiều tiền mua được phương thức ủ rượu mạnh của tửu phường Ngụy gia, nghe nói có thể sánh với Thanh Hương Ngọc Dịch của Tử Trường... còn nói cái gì là lên men, chưng cất lần thứ hai....

Tôn Đức là một thương nhân không thích khách sáo, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Tiêu Duệ ngẩn ra, một lúc sau mới hỏi:

- Tôn đông chủ, lời này là thật hay giả?

- Tử Trường, tối qua ta đi ngang qua tửu phường của Chu Thiệu Hoa. Chính Chu Thiệu Hoa kéo ta vào, vô cùng đặc ý giới thiệu với ta rượu mạnh mà hán mới ủ ra, gọi là Thiên Thượng Hỏa gì đó. Nói là mất mấy trăm quan tiền mới mua được bí phương có một không hai từ Ngụy gia. Mỗ thấy rượu mà hán nấu ra rất giống Thanh Hương Ngọc Dịch của Tử Trường, trong lòng có chút nghi hoặc, có phải là....

Tôn Đức do dự hỏi một câu. Hán là có ý tốt, hán luôn luôn khâm phục với tài ủ rượu và kiến thức về rượu của Tiêu Duệ, thấy Chu Thiệu Hoa vô duyên vô cớ làm ra một loại rượu mạnh, trong lòng rất nghi ngờ liền vội vàng đến báo cho Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ mặt không đổi sắc, cẩn thận hỏi chi tiết về việc ủ rượu ở tửu phường Chu Thiệu Hoa. Hai người nói chuyện một lúc, Tiêu Duệ rốt cuộc có thể khẳng định biện pháp lên men hai lần, cất ra rượu mạnh của mình đã bị tiết lộ ra ngoài. Không biết Ngụy gia dùng thủ đoạn gì mà đánh cắp được rồi bán cho Chu gia.

Mặc dù biết rõ kỹ thuật này không thể nào giữ bí mật mãi mãi, đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng nghe thấy tin tức này trong lòng Tiêu Duệ vẫn có chút không thoải mái.

Cảm ơn Tôn Đức, tiễn bước hán, mặt Tiêu Duệ trầm xuống. Tú Nhi đứng bên thấy sắc mặt Tiêu gia thay đổi liên tục, nàng nhanh trí nhận ra thiếu gia đang khó chịu, liền dịu dàng bưng một ly chè xanh mà Tiêu Duệ hay uống, nắm bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đắp bóp vai và lưng cho Tiêu Duệ.

- Tú Nhi, người đi mời Công Nhượng huynh lại đây, nói ta có chuyện gấp rất quan trọng muốn bàn với hán.

Mặt Tiêu Duệ sầm xuống, Tú Nhi không dám chậm trễ, vội vàng đi ra ngoài báo một hạ nhân đến Tôn gia báo tin.

Mấy hôm nay Tiêu gia lại có thêm “người mới”, thêm mấy tỷ nữ và hạ nhân. Hơn nữa do không có nữ chủ nhân nên chuyện trong ngoài đều giao hết cho Tú Nhi. Tú Nhi bây giờ kiêm mấy chức liền, vừa là thị nữ bên cạnh Tiêu Duệ, lại là trợ lý của hán, lại là đại quản gia không có danh phận của Tiêu gia.

Đại Đường Tử Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

47. Chương 47: Lạc Dương Cự Cung

Lạc Dương cự cung, nơi này từng là Hoàng cung Đại Đường, mặc dù không còn phù hoa như xưa nhưng vẫn rất khí thế. Ở trong thành Lạc Dương, cự cung vẫn rất trang nghiêm đầy khí thế. Ngoài cung vẫn có rất đông cấm quân canh gác. Đại cung phía sau cánh cửa lớn màu đỏ vẫn vô cùng thần bí với dân chúng Lạc Dương.

Cự cung Lạc Dương bây giờ đang có một hoàng tử và một công chúa ở nên càng được đề phòng nghiêm ngặt hơn.

Tường cao ngăn sự phồn hoa sầm uất và trọc khí của Lạc Dương, trong cự cung luôn giữ được vẻ yên tĩnh. Trong sự yên tĩnh làm cho người ta thấy áp lực này, hai tỷ đệ gồm thiếu niên Lý Kỳ và Hàm Nghi công chúa Lý Nghi đang từ từ đi trên đường, phía sau có một đám đông cung nữ, thái giám và thị vệ đi theo.

- Kỳ đệ, đệ thực sự muốn Tiêu Duệ làm thư đồng cho mình sao?

Lý Nghi ngẩng đầu nhìn trời, trên bầu trời đang có một đàn nhạn bay qua, âm thanh như có như không.

- Vâng, Nghi tỷ, Tiêu Duệ này rất anh tuấn, lại am hiểu ủ rượu và phẩm rượu, phong cách cao nhã, phong thái bất phàm, rất giống Ma Cật tiên sinh (1). Đệ lần này nhất định phải đưa hần về Trường An, sau đó khẩn cầu Mẫu phi và Phụ Hoàng để hần làm thư đồng của mình.

Về lão thành của Lý Kỳ đã chạy ra ngoài cự cung Lạc Dương từ lâu khi đối mặt với tỷ tỷ ruột của mình.

Vương Duy là nhân sĩ và nhà thơ nổi tiếng có một không hai ở thời đại này, tiếng hơn cả vua. Nếu xét về thanh danh thì còn cao hơn hai người Lý Đỗ rất nhiều. Nếu nói Vương Duy là vàng thái dương chói mắt ở thời Thịnh Đường, vậy hai người Lý Đỗ chỉ là một ngôi sao nhỏ nhoi mà thôi. Tên tuổi hai người Lý Đỗ sau này vượt Vương Duy hoàn toàn là do người đời sau “phong tặng” Bây giờ mà nói hai người Lý Đỗ không thể so sánh với Vương Duy. Vương Duy giỏi vẽ tranh lại tin Phật, còn biết ủ rượu, lại làm quan đương triều, chính là nhân vật thần tượng có một không hai trong lòng sĩ tử phong lưu Thịnh Đường.

Lý Nghi gật đầu:

- Tiêu Duệ rất thích hợp làm thư đồng. Chỉ có điều, Kỳ đệ, đệ có nghĩ đến Tiêu Duệ là con của Tiêu Chí Trung, xuất thân không có vấn đề gì. Nhưng hần bây giờ đang hai bàn tay trắng, không có công danh, sợ là khó có thể...

Lý Kỳ cười tinh nghịch. Chỉ có ở trước mặt Lý Nghi, thiếu niên này mới bỏ tấm màn che lòng mình ra, hần thè lưỡi:

- Không có công danh, tham gia khoa thi mùa xuân sang năm là được mà. Đại tài tử như Tiêu Duệ còn có thể không thi đỗ sao? Chỉ cần hần dâng tên bằng vàng, đệ liền khẩn cầu Phụ Hoàng và Mẫu phi cho hần vào làm thư đồng trong Thịnh Vương phủ của đệ. Hắc hắc, rượu ngon của Tiêu Duệ sau này đều thuộc về một mình đệ. Tỷ tỷ, tỷ sau này nếu muốn uống rượu ngon thì đến phủ của đệ, hì hì.

Lý Nghi mỉm cười, không khỏi đưa tay ra chỉ vào trán Lý Kỳ:

- Đứa bé lanh lợi. Chẳng qua bản cung sợ đệ phí tâm cơ. Theo tỷ thấy, Tiêu Duệ tính tình phóng túng, trầm mê tửu đạo, cao ngạo, sợ là ẩn sĩ không ham muốn công danh lợi lộc. Đệ...

Lý Nghi còn chưa nói hết, Lý Kỳ đã xua tay, cười cười:

- Nghi tỷ, tỷ còn không biết. Tiêu Duệ nhờ người đi lấy danh ngạch Hương cống. Nếu không phải đệ gặp được, hần làm sao có thể đạt được danh ngạch? Tỷ nói, hần có nên cảm tạ bốn vương không?

Lý Kỳ nói rõ chân tướng mà mình đã “thăm vắn” Lý Nhị ra một lần. Hần vốn có ý để Tiêu Duệ tham gia khoa cử sau đó làm thư đồng của mình. Cho nên vừa nghe thấy Tiêu Duệ muốn có danh ngạch Hương Cống, lại nghe nói một tên lục phẩm ở nha môn Lạc Dương lệnh không ngờ to gan lớn mật “mua bán” danh ngạch Hương cống, không khỏi tức giận lập tức mang người dẫn Lý Nhị xông vào nha môn Lạc Dương lệnh.

Hoàng tử trách mắng, Lạc Dương lệnh sao dám chậm trễ, vội vàng tìm hiểu nguồn cơn, một đường tra xuống, không mất bao thời gian đã bắt được con sâu một Tiết An Thịnh. Tiết An Thịnh bị Lạc Dương lệnh

Lô Tuyền hỏi tội ngay tại chỗ, cách chức giam vào đại lao, đợi báo về Lại bộ triều đình ở Trường An. Có lẽ chờ Lại bộ có công văn xuống, Tiết An Thịnh ít nhất cũng sẽ bị lưu đầy.

Bản án Hương cống xảy ra ngay dưới mắt Lô Tuyền, Lô Tuyền có lẽ cũng không tránh khỏi trách nhiệm. Hắn đồng thời trình thư lên triều đình, xin xử lý. Lô Tuyền coi như là một danh thần đương triều, thanh liêm, dưới tay lại có tham quan như vậy tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến tiếng quan thanh liêm của hắn. Lý Kỳ niệm tình cũ ám chỉ Lô Tuyền lén lút xử lý vụ này. Vụ án Hương cống cứ như vậy lén lút biến mất, không lộ ra một tiếng gió nào ở thành Lạc Dương.

Sau buổi tiệc rượu trung thu hôm đó, tài danh của Tiêu Duệ lan xa, lại có Hoàng tử trong bóng tối “giúp đỡ” nên Lô Tuyền đâu dám do dự, tự mình làm chủ cho tửu đồ Tiêu Duệ danh ngạch Hương cống. Lúc này nha dịch mà Lạc Dương lệnh phái đi báo tin danh ngạch Hương cống đã sớm đến được Tiêu gia.

Lý Kỳ vô cùng đắc ý, vừa thành công giúp Tiêu Duệ có được danh ngạch Hương cống, còn vạch trần được một vụ án, lại cho Lô Tuyền một ân tình, trong lòng thiếu niên rất hưng phấn.

Lý Nghi nghe xong, mày liễu khẽ nhúc:

- Không ngờ bên dưới Lô Tuyền vẫn còn có mấy tên quan lại tham ô như vậy, thật sự đáng giận. Phụ hoàng tuyên ngôn khắp thiên hạ lựa chọn nhân tài, nếu dám quan lại chủ sự trong thiên hạ đều như Tiết An Thịnh, vậy nhân tài Đại Đường chúng ta không phải đều bị ép trong dân gian sao.

Lý Kỳ nhún vai:

- Nghi tỷ tỷ, chuyện quốc gia đại sự chúng ta không quản được nhiều như vậy. Đối với đệ mà nói, chỉ cần có thể giúp được Tiêu Duệ, chỉ cần mang người này đến bên cạnh đệ là được rồi. Đúng rồi, Nghi tỷ tỷ, đệ có cái này hay muốn cho tỷ xem một chút.

Lý Kỳ lấy quyển “Tây Du Truyền Kỳ” trong ngực mà hắn lấy ở Vương gia tửu quán ra, đưa tới. Lý Nghi nhận lấy, lật vài trang nhìn, lập tức bị những thứ “thần kỳ cổ quái” trong đó hấp dẫn.

Thật lâu sau Hàm nghi công chúa xinh đẹp tuyệt trần mới thở phào một hơi, thở dài nói:

- Kỳ đệ, Huyền Trang pháp sư đi Thiên Trúc không ngờ lại được Tiêu Duệ diễn dịch thành chuyện xưa kỳ diệu đến thế. Bản cung thấy quá tuyệt...

Lý Kỳ khịt khịt mũi, gật đầu.

Lý Nghi đột nhiên cảm thấy mát mát, ánh mắt thất thần ngẩng đầu nhìn bầu trời. Đáng tiếc đám mây trên cao lại không có chim nhận bay qua. Nàng thở dài một hơi, nhỏ giọng nói:

- Kỳ đệ, chúc mừng đệ. Chúng ta đến Lạc Dương, đệ nhặt được báu vật rồi...

Lý Kỳ tinh quái nhìn Lý Nghi, thấy nàng đột nhiên trở nên cô đơn, giật mình. Thiếu niên cười hì hì đến gần, nghiêm mặt hỏi một câu:

- Nghi tỷ tỷ, có phải tỷ vừa ý với Tiêu Duệ hả? Đệ thấy hắn anh tuấn lại có đại tài hơn tên Dương Hồi kia gấp trăm lần, cùng với Nghi tỷ tỷ vừa đúng là xứng đôi vừa lứa...

Lý Nghi ngẩn ra, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần hiện lên vẻ đỏ ửng mà người khác không dễ dàng phát hiện ra, nhưng trong đó lại có một tia chua xót nhàn nhạt, nàng nghiêm mặt khiển trách:

- Kỳ đệ, không được nói hươu nói vượn.

Sau đó nàng giận dữ bỏ đi.

1. Ma Cật: Vương Duy, tiếng Trung: (701-761), tự Ma Cật, người huyện Kỳ, Tấn Trung, Sơn Tây, Trung Quốc. Ông là một nhà thơ, một họa sĩ, một nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường. Ông còn được người đời gọi là Thi Phật. Cùng với Lý Bạch (Thi Tiên) và Đỗ Phủ (Thi Thánh) là ba người nổi tiếng về tài thơ ca thời Đường. Ngày nay còn giữ được khoảng 400 bài thơ của ông, với phong cách tinh tế, trang nhã. Vương Duy còn là một nhạc sĩ, một nhà thư pháp, đặc biệt là một họa sĩ nổi tiếng. Ông cũng là người tinh thông về Phật học và theo trường phái Thiền tông. Trong Phật giáo có Duy Ma Cật kinh, là

kinh sách do Duy-ma-cật dùng để giảng dạy cho môn sinh. Vương Duy là người kính trọng Duy-ma-cật do ông có tên là Duy, tự là Ma Cật.

Đại Đường Tử Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

48. Chương 48: Truyền Tin

Hàm Nghi công chúa Lý Nghi là con gái của Lý Long Cơ và Vũ Huệ Phi, cũng là con gái mà Lý Long Cơ sủng ái nhất. Lý Long Cơ có 29 cô con gái nhưng không phải đều yêu thương như nhau, ví dụ như Thọ An công chúa, bởi vì thời gian ở trong bụng mẹ không đúng nên Đường Huyền Tông cũng rất ghét, bắt nàng phải dời ra khỏi kinh thành. Mà Hàm Nghi công chúa thì được hoàng đế phá lệ cho nàng. Vốn theo quy định, công chúa được phong là ngũ bách hộ (nghĩa là dùng thuế má của 500 hộ để cung cấp nuôi dưỡng), Hàm Nghi công chúa được thêm tới nhất thiên hộ (1000 hộ).

Lý Nghi năm nay mới vừa tròn 16 tuổi, đã tới tuổi kết hôn. Phụ hoàng và mẫu phi của nàng cố ý hạ chỉ cho nàng cưới Dương Hồi là con trai của Phò mã Đô úy Dương Thận Giao. Dương Hồi này tuổi trẻ anh tuấn, cũng có vài phần tài học, có điều thuở nhỏ sinh trưởng ở gia đình quý tộc nên bản thân có lắm thói hư tật xấu, ăn chơi trác táng, hơn nữa lại quá mức tự đại, khiến Lý Nghi luôn luôn không thích.

Lý Nghi lần này quay về Lạc Dương với chiêu bài giải sầu, kỳ thật hơn phân nửa là vì trốn đám cưới. Vũ Huệ Phi và Lý Long Cơ quả thực rất cưng chiều nàng, thấy nàng nhất thời khoảng nguyên ý cưới, cũng không ép nàng quá mức, liền chấp thuận cho nàng quay về Đông Đô. Ai ngờ gã đáng ghét Dương Hồi cũng đi theo tới đây, Lý Nghi ngoài miệng không nói, trong lòng thật sự là chán ghét hằn vộ cùng.

Tuổi 15, 16 chính là lứa tuổi yêu đương của các thiếu nữ, Lý Nghi 16 tuổi, Dương Ngọc Hoàn 15 tuổi đều là như vậy. Ở tuổi này, gặp được một chàng trai trẻ phong lưu, tài hoa, phóng khoáng là Tử đồ Tiêu Duệ, mối tình đầu trong trái tim thiếu nữ như điều gặp gió, lập tức bốc lên, dây điều dù có dùng dằng quần lấy vẫn không thể tránh được.

Nhưng Tiêu Duệ cũng đã đính hôn, có một hồng nhan xinh đẹp tao nhã tuyệt thế, không thua kém mình chút nào làm bạn. Đối với Lý Nghi, việc này quả thực là một mất mát to lớn. Trong hội thơ rượu đêm Trung Thu đó, Tiêu Duệ vẫn hương thức tửu một cách tự nhiên, tận tình cất cao giọng hát một cách phóng khoáng, uống rượu ngâm thơ với Lý Bạch một cách phong nhã, vừa thần nhiên và tao nhã, tất cả đều in dấu thật sâu trong lòng Lý Nghi, giống như dòng nước Hoàng Hà cuộn cuộn chảy về phía đông, tấn công không ngừng nghỉ vào trái tim đóng chặt của nàng.

Cửa trái tim đã mở, nhưng tình ở nơi nào? Quân tử đã có người xứng đôi, giờ biết làm sao?

Thiếu nữ hoa lệ cứ thế đi thẳng, hơi cúi đầu, che dấu sự thương cảm cô đơn vừa mới bị câu nói của Lý Kỳ gây nên. Ngay trước khi bước vào tẩm cung, thiếu nữ chợt dừng bước, ngơ ngẩn nhìn không trung đỏ thắm bên ngoài tường cung. Một mảng rang chiều đỏ ửng, từng làn khói nhẹ nhàng bốc lên, lan tỏa khắp nơi.

Thiếu nữ than nhẹ một tiếng, khuôn mặt lại khôi phục vẻ tôn quý thanh lịch và đoan trang mỹ lệ. Nàng khẽ vén váy, ngắt đầu đi vào, không hề quay đầu lại.

Chiều nay, Tiêu gia mở một buổi họp rất đặc biệt của các ông trùm tửu nghiệp Lạc Dương. Cuộc họp vừa mới bắt đầu được vài phút thì Thị vệ Vệ Giáo bên cạnh Thịnh Vương Lý Kỳ và sai dịch của Lạc Dương lệnh Lô Tuyền cùng nhau tới, mang theo công văn chứng nhận danh ngạch hương cống để mùa xuân sang năm đi thi. Các ông trùm tửu phường thấy không ngờ Tiêu Duệ được Hoàng tử coi trọng như vậy, không khỏi thầm rùng mình, ánh mắt nhìn Tiêu Duệ lại càng thêm vài phần hâm mộ và kính sợ.

Nhưng ngược lại, Tiêu Duệ lại giật mình kinh hãi. Không ngờ danh ngạch hương cống này lại được bị Lạc Dương lệnh phái người đưa đến tận nhà... A, hần gãi gãi đầu, không khỏi trở nên phiền não - chẳng lẽ, không

tham gia khoa cử không được sao? Trong lòng đang buồn bực, cho đến khi tiếng chúc mừng của mọi người liên tiếp vang lên, hấn mới đột nhiên tỉnh lại.

Bất đắc dĩ, hấn lại phải đứng dậy nói vài câu khiêm nhường, hàn huyên nửa ngày.

Hấn nắm tay lại, cất cao giọng nói:

- Chư vị đông chủ, Tiêu Duệ cả gan mời chư vị đến, thật là có một chuyện muốn thương nghị với mọi người!

Mạnh Sưởng buông chén trà trong tay, khẽ chép miệng, mỉm cười khoát tay áo

- Tử Trường, có việc gì cứ nói. Với giao tình của ta và người, bất kể người làm gì, lão phu đều là người đầu tiên ủng hộ người.

Tôn Đức của Tửu phường Tang La cũng vỗ vỗ tay, đứng dậy lớn tiếng nói

- Tôn mỗ cũng như vậy.

Tiêu Duệ khẽ gật đầu ôn hòa với Mạnh Sưởng và Tôn Đức, chấp tay nói

- Đa tạ Bác Dương tiên sinh và Tôn đông chủ. Không biết chư vị có biết, Tửu phường của Ngụy gia mới thành lập gần đây nghe nói đã làm ra được một loại rượu mạnh tên là “Thiên Thượng Hỏa”. Nghe nói phương pháp làm loại rượu mạnh này đã được bán với giá rất cao cho Chu đông chủ Chu Thiệu Hoa của tửu phường Trúc Diệp Thanh.

Các ông chủ tửu giới Lạc Dương đều đã sớm nghe được việc này, đều không khỏi gật đầu, trong lòng cũng khó tránh khỏi buồn bực. Trước đó là Thanh Hương Ngọc Dịch của Tiêu Duệ, giờ lại thêm “Thiên Thượng Hỏa” của Chu Thiệu Hoa, từ nay về sau, các loại rượu bình thường do các tửu phường này làm ra sẽ càng ngày càng vắng khách.

Thấy mọi người trở nên trầm mặc, Tiêu Duệ mỉm cười

- Xin thứ cho ta nói thẳng, nếu chờ sau khi “Thiên Thượng Hỏa” của Chu đông chủ Chu Thiệu Hoa đưa ra thị trường, lại thêm Thanh Hương Ngọc Dịch của Tửu đồ tửu phường trước đó, việc làm ăn của các vị sẽ càng thêm tiêu điều và vắng vẻ.

Mạnh Sưởng thần nhiên cười, không nói. Lão làm rượu chỉ là tiêu khiển tự vui, kinh doanh rượu chỉ để kiếm kế sinh nhai cho người nhà, kiếm được nhiều hay ít đều không để trong lòng.

Tôn Đức thở dài một tiếng, chậm rãi đứng dậy cười khổ

- Tử Trường, người định lửa cháy đổ thêm dầu vào sao? Chẳng lẽ không thấy bọn ta càng ngày càng khó khăn sao.

Tiêu Duệ chậm rãi tiến lên một bước, mỉm cười nhìn Tú Nhi đang đứng chờ ở cửa:

- Tú Nhi, cho người mang vào đây.

Tú Nhi ngoan ngoãn dạ một tiếng, vội vàng chạy ra rồi mang theo vài hạ nhân mang một bộ đồ vật tiến vào trong sảnh, xếp đặt chỉnh tề. Tất cả mọi người đều là chuyên gia làm rượu, vừa nhìn thấy đều minh bạch vài phần: đây tất nhiên là khí cụ làm rượu độc nhất vô nhị của Tiêu Duệ.

Kỳ thật, đây là một bộ đồ nghề “chưng cất”. Tiêu Duệ ngồi xổm xuống, chỉ tay vào từng bộ phận, giảng giải tỉ mỉ cho mọi người, tiếp theo là bí phương lên men lần thứ hai để làm ra rượu mạnh độc nhất vô nhị của hấn. Lúc đầu, mọi người còn ngoảnh mặt nhìn nhau kinh hãi không thôi, cứ nghĩ là Tiêu Duệ đùa, nhưng sau thấy Tiêu Duệ thần sắc trang nghiêm, giảng giải tỉ mỉ, chi tiết những điều chưa từng được nghe bao giờ, tất cả mọi người đều mừng rỡ như điên, tập trung tinh thần lắng nghe, chỉ sợ bỏ lỡ một chi tiết nào đó.

Tiêu Duệ giảng xong, cao giọng cười

- Chư vị, đây là biện pháp làm rượu mạnh độc đáo của Tiêu Duệ. Sau khi lên men lần thứ hai, chính là dùng lại khí cụ chuyên dụng này để tiến hành chưng cất, sẽ thu được rượu mạnh. Đạo làm rượu chính là của cải quý giá mà tổ tiên truyền cho chúng ta, Tiêu Duệ không thể độc chiếm một mình, hôm nay cố gắng hiến mang ra chia sẻ cùng chư vị.

Mọi người đều như trong mộng, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần, tất cả đều khom người thật sâu bái tạ Tiêu Duệ. Tôn Đức hơi đỏ cả hai mắt, cứ nắm lấy vạt áo Tiêu Duệ, thanh âm cũng hơi nghẹn ngào.

Cũng khó trách các ông trùm tửu nghiệp Lạc Dương lại kích động như vậy. Đây không chỉ là một phương pháp làm rượu, đây còn nghĩa là hàng đồng tiền bạc. Tiêu Duệ có thể công khai loại phương pháp này, vậy thì đây là tấm lòng như thế nào? Mặc dù những người này bình thường đều là những kẻ kinh doanh vô sỉ, chuyên tính toán lợi ích, nhưng giờ phút này đều không tránh khỏi bị tấm lòng vô tư của Tiêu Duệ làm cho cảm động.

Sau khi ổn định được tâm trạng kích động, mọi người được Tôn Đức điều khiển, đều khom người thật sâu thi lễ với Tiêu Duệ, đồng thanh nói:

- Tử Trường, đại đức không lời nào cảm tạ hết được. Từ nay về sau, tửu giới Lạc Dương sẽ hoàn toàn làm việc theo Tử Trường.

Đại Đường Tửu Đồ

Tác giả: Cách Ngự

Quyển 1: Lạc Dương du

49. Chương 49: Rút Củ Dưới Đáy Nồi

- Tú Nhi, rót rượu!

Tiêu Duệ bị Mạnh Sưởng nhìn tới mức “sồn tóc gáy”, nhún vai.

- Ta chờ những lời này của ngươi đây.

Mạnh Sưởng cao giọng cười, đứng dậy

- Tử Trường, hôm nay công khai bí phương thật sự là ngoài ý liệu của lão phu! Có thể nói cho lão phu một chút xem, rốt cuộc là ai khởi xướng ra không?

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, lại thở dài một tiếng

- Lão Mạnh, bí phương độc nhất vô nhị của ta đã bị Ngụy gia đánh cắp, đành phải dùng kế rút củ dưới đáy nồi, công khai bí phương này, khiến Ngụy gia và gã tham lam Chu Thiệu Hoa kia rơi xuống đáy vực!

- Rút củ dưới đáy nồi?

Mạnh Sưởng trầm ngâm, hồi lâu mới đột nhiên vỗ tay tán thưởng:

- Tử Trường quả thực là khôn ngoan! Bí phương tiết lộ ra ngoài thì chẳng còn là bí phương nữa, vậy nên lão đệ mới cố ý truyền tin ra ngoài càng sớm càng tốt... như vậy, rượu mạnh đắt tiền liền trở thành rượu thường mà ai cũng có thể làm được, giá cả tự nhiên cũng giảm theo, còn Thanh Hương Ngọc Dịch vẫn cao ngạo như cũ bởi hương vị và phẩm chất độc đáo của nó. Ha ha... nghe nói Chu gia đã tốn không ít tiền để mua bí phương này từ tay Ngụy gia. Nếu nếu như Chu Thiệu Hoa biết người dâng tặng miễn phí cho mọi người bí phương mà hắn đã phải trăm nghìn khổ sở mới có được, sợ là sẽ tức chết mất thôi, ha ha!

Lời Mạnh Sưởng quả thực rất đúng. Khi rượu mạnh trở nên bình thường, vậy giá của nó cũng sẽ thấp đi. Mà cứ như vậy, ngược lại càng thêm phụ trợ cho sự khác biệt của Thanh Hương Ngọc Dịch. Giá cả của nó vẫn đắt đỏ như cũ, vẫn tiếp tục kinh doanh theo lối cũ, không hề chịu chút ảnh hưởng của thị trường. Thử nghĩ xem, nếu làm cho rượu mạnh trên thị trường đều trở thành tầm thường, nhưng hương vị và phẩm chất đều kém xa Thanh Hương Ngọc Dịch, đám quý tộc giàu có lắm tiền nhiều của lại chẳng càng thêm hăm hở ham muốn Thanh Hương Ngọc Dịch sao?

Tiêu Duệ mỉm cười, lại thấy Mạnh Sưởng cười chỉ chỉ hắn

- Tử Trường à, hai người các ngươi đã giết dây với tất cả các ông chủ tửu phường tại Lạc Dương, lại còn khiến người ta mang ơn các ngươi, lão phu không thể không bội phục các ngươi! Chiêu rút củ dưới đáy nồi quả nhiên là tuyệt không thể tả, tuyệt không thể tả!

Tôn Công Nhượng đi tới, chấp tay nói

- Bác Dương tiên sinh, như thế vẫn là chuyện tốt đối với các tửu phường Lạc Dương. Bọn họ chẳng những không chịu thiệt mà ngược lại còn chiếm được tiện nghi lớn. Thử nghĩ xem, nếu Tử Trường không công khai bí phương, tương lai khi “Thiên Thượng Hỏa” của Chu gia ào ạt tràn ngập thị trường, chẳng phải sẽ công kích chuyện làm ăn của họ hay sao. Kỳ thật, chúng ta vẫn là không sao cả.

- Đúng là như vậy!

Mạnh Sưởng gật gù đầu, tiện đà lại cúi đầu nói

- Tử Trường, lão phu thấy Ngụy gia Sơn Nam này là một mối họa. Lão phu lo lắng, nếu Ngụy gia đã có thể ăn cắp phương pháp làm rượu mạnh, vậy cũng khó có thể không... cần phải nhìn kỹ nhân công trong tửu phường của các người đó!

Tôn Công Nhượng thở dài một tiếng, hần lo lắng nhất chính là điều này. Tuy rằng trước mắt trung tâm cơ mật đều do Tiêu Duệ nắm giữ, thậm chí, vì để che dấu bí mật về Xà Ma Hoa của Thanh Hương Ngọc Dịch, hần còn dựa theo bố trí của Tiêu Duệ, thu mua từ một cửa hàng dược để che tai mắt người khác, nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài. Tiêu Duệ dù sao không phải tửu công, không thể cả ngày ở trong tửu phường, hàng năm tự mình phối chế nguyên liệu để làm rượu. Nhất là hôm nay vừa thấy nha môn Lạc Dương lệnh phái người đưa công văn phê chuẩn danh ngạch hương cống tới, biết Tiêu Duệ năm sau sẽ vào kinh đi thi, hần lại càng thêm lo lắng.

Kỳ thật trong lòng Tiêu Duệ đã sớm có chủ ý rồi.

Hần biết, chính mình không có khả năng hoàn toàn làm một tửu công, làm rượu chỉ có thể là một loại giải trí tiêu khiển, mà kinh doanh rượu nhất định phải mượn sự trợ giúp của loại thương nhân như Tôn Công Nhượng. Trừ điều này ra, hần còn cần một người phi thường tín nhiệm để chủ trì chuyển hóa những phát minh về rượu của mình thành của cải thực sự. Không chỉ Thanh Hương Ngọc Dịch, sau này hần còn có thể làm ra càng nhiều loại rượu, rất cần một người vừa có thể tin tưởng được, lại thực sự trung thành với mình, lại phải biết đạo làm rượu.

Mới đầu, hần nghĩ đến chính là Mạnh Sưởng. Hần thậm chí còn muốn kéo Mạnh Sưởng vào tửu phường Tửu Đồ, áp dụng hình thức kinh doanh hợp tác đầu tư cổ phần của đời sau. Nhưng sau nghĩ lại, hần cảm thấy mặc dù Mạnh Sưởng và mình rất ăn ý, phẩm chất con người cũng không thể nghi ngờ, nhưng dù sao cũng vẫn là người ngoài, cần tắc vô áy náy. Nếu chẳng may nhìn người không chính xác, lúc đó muốn hối hận thì cũng muộn rồi.

Sau lại, hần còn nghĩ liệu có nên bồi dưỡng một đệ tử hay không, nhưng sau lại cảm thấy không ổn, đành phải từ bỏ. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hần đành quyết định để tỷ phu Vương Ba của mình ra mặt. Tỷ phu trung hậu thành thật, lại là người thân thiết nhất của mình, còn có bản lĩnh làm rượu gia truyền, có lẽ là thích hợp nhất, là người có thể tin tưởng nhất.

Chỉ có điều Tiêu Duệ lo lắng, Vương Ba có chịu từ bỏ việc buôn bán của tửu quán gia truyền, chuyển sang tửu phường Tửu Đồ, làm công cho mình hay không.

Mùa đông lạnh lẽo và khô ráo của Lạc Dương rốt cuộc cũng chậm rãi đến dần. Khi trận gió tây bắc đầu mùa thổi bay những chiếc lá vàng đầu thành, gần như là cùng một ngày, toàn bộ các tửu phường của thành Lạc Dương đều xuất ra rượu mạnh gây chấn động cả thành Lạc Dương, thậm chí cả tửu nghiệp Đại Đường. Càng ý nghĩa hơn khi các vật phẩm đều lấy tên là “Tiêu tửu”. Ngày hôm đó được hậu nhân xưng là bước ngoặt của tửu nghiệp Đại Đường, rượu thấp độ phổ thông dần dần rời khỏi thị trường, “Tiêu tửu” bắt đầu trở thành loại rượu phổ biến của bất cứ người dân Đại Đường tầm thường nào.

Nhiều năm sau, vào ngày lập đông ở thành Lạc Dương lại có thêm một lễ hội gọi là “Tiêu tửu tiết”, toàn bộ các tửu phường trong thành cung ứng miễn phí “Tiêu tửu”, mặc kệ là dân chúng hay là sĩ tử, bất kể già trẻ gái trai, chỉ cần muốn là có thể lấy một chén “Tiêu tửu”, dân chúng toàn thành đều uống “Tiêu tửu”, vui chơi múa hát, xua đi cái lạnh đầu mùa đông, dần dần thành phong tục. Đó là chuyện sau này, giờ không đề cập tới.

Mà cũng từ ngày đó, đông chủ Chu Thiệu Hoa của tửu phường Trúc Diệp Thanh cũng bị bệnh triền miên

nằm trên giường mấy tháng, cho đến tận mùa hè năm sau mới có thể hồi phục, nhưng lại đóng cửa tửu phường, từ đó về sau không hề làm rượu nữa. Tửu phường Trúc Diệp Thanh truyền thừa hơn mười năm hoàn toàn rời khỏi vũ đài tửu nghiệp.

Mà “kế hoạch ăn cắp” của gia chủ Ngụy gia Ngụy Anh Kiệt không thể thực thi, bởi vì Tiết An Thịnh bị bỏ tù mà đổ bể, thấy danh tiếng của Tiêu Duệ càng lúc càng lớn, lại là cục cưng trong mắt quý nhân Trường An, cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ nữa. Nhất là không lâu sau, tửu phường Tửu Đồ liền bắt được một tửu công nội gian, trói vào cột đưa đến quan phủ. Ngụy Anh Kiệt lo sợ không yên, tiêu không ít tiền rải từ trên xuống dưới mới có thể “phủ sạch sẽ” trên thân mình. Còn Tiêu Duệ và Tôn Công Nhượng chẳng qua cũng chỉ là muốn cho hắn một bài học, không muốn kết thù hận quá sâu đối với đại thương gia Sơn Nam này, nên không truy cứu tiếp việc này nữa.

Khai trương không đến nửa năm, tửu phường Ngụy gia cứ thế đóng cửa, còn danh ngạch hương cống của thiếu gia Ngụy gia đương nhiên cũng chìm xuống. Rơi vào đường cùng, Ngụy Minh Luân đành phải ủ rũ chuẩn bị cùng Ngụy Anh Kiệt rời khỏi Lạc Dương đi tới Trường An tiếp tục tìm kiếm cơ hội.

Dưới sự khuyên nhủ, thuyết phục của Tiêu Duệ, Vương Ba rốt cục hạ quyết tâm đóng cửa tửu quán của mình, chuyên tâm vào sự nghiệp làm rượu của tửu phường Tửu Đồ. Vương Ba và Tôn Công Nhượng một người chủ nội, một người chủ ngoại, phối hợp phi thường ăn ý.

Tửu phường Tửu Đồ làm ăn càng ngày càng thịnh vượng, quy mô trong vòng mấy tháng ngắn ngủn đã mở rộng gấp đôi. Không nói tới thành Lạc Dương, rất nhiều thương nhân trong các đạo, châu, phủ của Đại Đường, rồi cả thương nhân người Hồ cũng chen chúc tập hợp tới thành Lạc Dương. Thanh Hương Ngọc Dịch trở thành đệ nhất danh tửu của Đại Đường

Thời gian dần trôi xuyên qua đến Đại Đường đã được một năm, ngay khi Tiêu Duệ đang vừa ôn thi dưới sự giám sát của Tiêu Nguyệt để chuẩn bị cho kỳ thi ở Trường An, vừa cân nhắc xem có nên đẩy ra một sản phẩm rượu mới không thì thương khách Tư Mã Lượng từ đất Thục mang đến một bức thư nhà của Tam tỷ của Dương Ngọc Hoàn.

50. Chương 50 (35): Đêm Thượng Nguyên

Thời Đường cấm cấm đi lại ban đêm. Ban đêm khi bắt đầu có tiếng trống là cấm xuất hành, vi phạm sẽ bị xử phạt, chỉ duy nhất tết Nguyên Tiêu, triều đình đặc biệt cho phép xoá bỏ lệnh cấm ba ngày, xưng là “phóng dạ”. Ban đêm, nơi chốn giăng đèn kết hoa, ngày đêm ca múa tấu nhạc, dân chúng du ngoạn xem đèn nhiều vô số kể, suốt đêm vui vẻ, náo nhiệt phi thường. Đây là một lễ hội vui vẻ của toàn bộ dân chúng.

Năm nay, bởi vì Thịnh vương Lý Kỳ và Hàm Nghi công chúa giá lâm nên tết Nguyên Tiêu của Lạc Dương càng thêm phồn thịnh. Mấy vạn chiếc hoa đăng bắt đầu từ cố cung Lạc Dương kéo không dứt trải rộng toàn bộ các phố xá trong thành Lạc Dương. Đường phố toàn thấy người là người, ồn ào, ầm ĩ. Vàng trắng tròn trên bầu trời như trở nên mờ nhạt và ngượng ngùng bởi ánh sáng hoa đăng của nhân gian.

Bản thân ở trong hoàn cảnh kỳ diệu này, Tiêu Duệ lúc này mới cảm nhận được sâu sắc về sự tráng lệ của lễ hội lớn nhất thời Đường này. Trong thành, nơi nơi hoa đăng sáng, thương nhân dân chúng chen chúc mà đi, sĩ tử cung nữ chen vai thích cánh. Tiếng cười đùa của những người ngắm hoa đăng, tiếng rao hàng, hò hét của người bán hàng rong, tiếng ngâm thơ, ca hát và tiếng nhạc đệm mơ hồ vẳng đến, cả những tiếng pháo đi vạch đầu đó... tất cả đều khiến Tiêu Duệ nhất thời lạc trong biển cuồng hoan, hồn nhiên quên mất thiếu nữ Ngọc Hoàn ở bên cạnh mình, lúc này cũng tạm thời gạt ưu phiền sang một bên, nắm tay hắn nhìn xung quanh.

Thật lâu sau, Tiêu Duệ mới hít một hơi, trầm nghĩ, khó trách cổ nhân nói đêm hoa đăng trong tết Nguyên Tiêu thời thịnh Đường “du khách đông đúc, kỹ thuật dị năng, ca múa tạp kỹ, tiếng nhạc ồn ã vang xa hơn mười dặm. Phố lớn ngõ nhỏ, trà phường tửu quán ánh đèn sáng trưng, trông chiêng, pháo nổ, liên miên trầm đắm không dứt”. Cảnh tượng trước mắt này so với những gì cổ nhân thuật lại thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Quay sang nhìn thấy vẻ tươi cười dần hiện lên trên khuôn mặt người ngọc bên cạnh, trong lòng hắn rất vui mừng. Sau lễ mừng năm mới vài ngày, thương khách Tư Mã Lượng từ Thục tới, được tam tỷ Dương Ngọc

Thanh của nàng nhờ vả, nói Dương mẫu bị bệnh nặng nằm liệt giường không dậy nổi, hy vọng Ngọc Hoàn có thể trở lại Thục. thiếu nữ tuy rằng tuổi nhỏ đã phải rời xa thân mẫu, nhưng từ đáy lòng vẫn nhớ và giữ gìn tình cảm máu mủ yêu thương mẹ,, nghe thấy tin tức này lòng nóng như lửa đốt, lập tức liền nói với thúc phụ muốn về Thục thăm mẹ.

Thúc phụ Dương Huyền đương nhiên không chịu cho nàng đi một mình, cuối cùng quyết định sau tết Nguyên Tiêu thì Dương Hoa sẽ cùng nàng quay về Thục. Nhiều ngày nay, thiếu nữ vẫn nhớ mong mẹ nên buồn bực không vui, nhân dịp tết Nguyên Tiêu, Tiêu Duệ liền mang nàng đi chơi, cùng ngắm hoa đăng giải sầu.

- Ngọc Hoàn, chúng ta đi tới trước xem đi.

Tiêu Duệ cười cười, nắm bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của thiếu nữ, trong giây lát đã lẫn vào trong đám người đông đúc. Giữa đám đông, hai vợ chồng sắp cưới này nhìn ngắm các hoa đăng đẹp đẽ, đoán những câu đố thiên kỳ bách quái trên những cây đèn, thỉnh thoảng lại vỗ tay ủng hộ những nghệ sĩ biểu diễn xiếc, tạp kỹ trên phố, khi lại mua một ít đồ ăn vặt của hàng rong, chậm rãi, vui vẻ, dạo bước giữa biển hoa đăng Lạc Dương.

Có lẽ là ảnh hưởng bởi tâm tình vui sướng của mọi người xung quanh, có lẽ là Tiêu lang cẩn thận săn sóc khiến thiếu nữ cảm động, cũng có lẽ, tết Nguyên Tiêu này là một ngày không nên buồn, thiếu nữ rất cục buông lỏng tâm tư, tạm thời chôn chặt những buồn nhớ vào sâu trong lòng, khuôn mặt quyến rũ lại tươi cười vui vẻ, rúc vào lòng Tiêu lang, thoải mái cảm nhận hạnh phúc vô tận.

Thiếu niên và thiếu nữ đang ở giữa biển hoa đăng vừa ngắm đèn vừa ngắm trăng, thỉnh thoảng nghe cách đó không xa có tiếng người ồn ào hẳn lên. Dòng người bắt đầu mãnh liệt chen chúc hướng về phía đó. Hai người bị xô đẩy cũng dần bước theo. Bên cạnh, có một bé gái khoảng 6, 7 tuổi bị xô đẩy ngã xuống đất, hoảng sợ gào khóc sợ hãi, nhưng nháy mắt đã bị bao phủ trong những tiếng người ồn ào.

Thấy thảm kịch sắp phát sinh, bé gái sắp bị dòng người dẫm đạp, Tiêu Duệ ra sức hét lớn

- Tránh ra, nhìn đứa bé!

Ngay khi mọi người đang chưa hiểu gì, hắn đã liều mạng lao tới, ôm lấy bé gái vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bả vai nó, an ủi.

Một lát, cha mẹ của bé gái mới khóc lóc chạy tới nhận nó từ trong tay Tiêu Duệ, nước mắt đầm đìa không thôi. Nhưng bọn họ còn chưa kịp nói cảm tạ Tiêu Duệ thì Tiêu Duệ và thiếu nữ đã bị dòng người ùn ùn cuốn về phía trước, còn cha mẹ của bé gái thì vẫn bị kẹt lại ở đó. Sự việc nguy hiểm đã kết thúc một cách an toàn, hai bên còn chưa kịp nhìn rõ mặt nhau thì đã thất lạc, không còn thấy nhau nữa.

Tiêu Duệ ra sức bảo vệ thiếu nữ, cũng chậm chậm cuốn theo dòng người.

- Hây a.

- Hô.....

Phía trước đột nhiên truyền tới những tiếng hô rung trời, thỉnh thoảng lại có những tiếng trống hỗn loạn. Dòng người náo động liền không còn di chuyển nữa. Hai người Tiêu Duệ cũng chen chân tới phía trước, thấy ở khoảng đất trống trước mặt cố cung Lạc Dương, đang trình diễn một màn “khiên cầu”. Nghe “khiên cầu” có vẻ kỳ quái nhưng thực ra nó chính là “kéo co” của đời sau.

Hai sợi dây thừng to được nối với nhau bằng một cái móc sắt. Hai đầu dây được đội viên của hai đội kéo thẳng tắp. Trên móc sắt có buộc một lá cờ đỏ, bên nào kéo được lá cờ đỏ về bên mình là thắng.

Trò kéo co trước cửa cố cung Lạc Dương này hiển nhiên không chỉ đơn thuần là trò chơi của dân gian. Nhìn trang phục của hai đội là thấy họ đều là cấm vệ quân thủ vệ cố cung Lạc Dương, ai nấy đều vạm vỡ, cường tráng. Một đội mặc áo đỏ, còn đội kia mặc áo màu lục. Tất cả đội viên đều nghiêng rằng nghiêng lợi, cố gắng hết sức kéo. Hai màu đỏ và xanh lục giao nhau giữa biển hoa đăng trông cực kỳ nổi bật.

Đám người xem náo nhiệt cũng chia ra cổ vũ cho hai đội, đều không ngừng hò hét trợ uy. Chỉ có điều thiếu một người “chỉ huy” nên tiếng vỗ tay, hòa hét của hai bên vô cùng tán loạn.

Trên lầu trước cửa cung, Lý Nghi và Lý Kỳ cười dài ngồi xếp bằng trên tấm thảm màu đỏ, chiếc bàn trước mặt bày rất nhiều đồ ăn, hoa quả, bánh mứt, trà thơm, rượu ngon, đồ đựng cũng đều là những dụng cụ tinh tế, đẹp đẽ, quý giá. Nhưng hai người hiển nhiên không hứng thú với những thứ đó nên không động tới chút nào.

- Nghi tỷ tỷ, đệ nghĩ đội đỏ sẽ thắng!

- Không, Kỳ đệ, đội màu lục sẽ thắng!

Ở trên lầu, hai tỷ đệ cá cược thắng thua, dưới lầu, cặp phu thê sắp cưới cũng tranh luận tương tự. Vì vậy bất kể là trên lầu hay dưới lầu, mọi người đều ra sức đầu võ mồm, còn chưa nói xong thì thi đấu đã kết thúc từ lúc nào. Đội đỏ vênh vào tự đắc ôm quyền chào xung quanh rồi nhất tề cúi người thi lễ hướng lên trên lầu.

Những người ủng hộ đội đỏ đều hò hét kinh thiên động địa, vang vọng đất trời. Ở trên lầu, Lý Kỳ hưng phấn vỗ đùi, dưới lầu, thiếu nữ vui vẻ ra mặt, khẽ cười đắc ý liếc nhìn Tiêu Lang. Ở trên lầu, Lý Nghi lơ đãng cười, ánh mắt đoan trang nhìn đám người đang hò reo vui sướng ở phía dưới.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng bị kiềm hãm: một thiếu niên áo xanh tuần tú đang đứng cười trong đám người. Thần sắc của hắn vui sướng mà bình tĩnh giống như hạc trong bầy gà, bên cạnh là một tiểu mỹ nhân kiều diễm quyến rũ như hoa như ngọc đang nép sát người hắn. Khuôn mặt hạnh phúc và thỏa mãn của nàng khiến trong lòng Lý Nghi khẽ run.

Mà lúc này, Lý Kỳ đang hưng phấn quá độ cũng nhìn thấy Tiêu Duệ, khoa tay múa chân hô

- Tiêu Duệ! Tiêu Duệ!

Lý Nghi cười mắng:

- Đừng hô, hắn nghe không được đâu.

Lý Kỳ a một tiếng, khoát tay gọi Vệ Giáo đứng sau lưng, cúi đầu nói mấy câu. Vệ Giáo vội vàng xuống lầu, sau hồi lâu liền đem hai người Tiêu Duệ từ trong đám đông lên lầu.

- Thảo dân Tiêu Duệ bá kiến Thịnh vương điện hạ, Hàm Nghi công chúa điện hạ!

Tiêu Duệ mặc dù phi thường chán ghét loại lễ tiết quỳ lạy này, nhưng ở thời đại cấp bậc nghiêm ngặt này, đối mặt hoàng tử công chúa mà không quỳ xuống, trừ khi tự mình muốn tìm chết. Tiêu Duệ không muốn thi cử và tham gia quan trường chính là vì không muốn cứ phải dập đầu liên tục như thế này.

Dương Ngọc Hoàn sợ hãi quỳ gối phía sau Tiêu Duệ, nhỏ giọng nói

- Nô Dương thị Ngọc Hoàn bá kiến hai vị điện hạ!

Lý Kỳ nhanh nhẹn đi tới kéo Tiêu Duệ, đang định nói gì nhưng lập tức cố kìm nén sắc mặt hưng phấn lại, ra vẻ trầm ổn, ho khan một tiếng, cất giọng còn non nói:

- Tiêu Duệ, không cần đa lễ, đến đây, ngồi cạnh bản vương. Chúng ta cùng nhau ngắm hoa đăng.

Lý Nghi cũng cười khoát tay áo, phân phó thị nữ đỡ Dương Ngọc Hoàn lên, dịu dàng nói:

- Dương tiểu thư, đến ngồi cạnh bản cung đi.

Thiếu nữ rõ ràng là có chút khấn trương, nàng sợ hãi liếc mắt nhìn Tiêu Duệ, thấy trong mắt hắn có vẻ cổ vũ và dịu dàng, lúc này mới cố gắng cẩn thận ngồi xuống bên dưới Lý Nghi. Lý Nghi thấy nàng không muốn xa rời Tiêu Duệ như thế, hơi thất thần, trong lòng có một cảm giác phức tạp không nói nên lời.

Bốn người trên cao nhìn xuống, ngắm dòng người qua lại và biển hoa đăng của thành Lạc Dương, trong lòng trở nên phi thường tĩnh lặng. Lý Nghi chậm rãi đứng dậy, than nhẹ nói:

- Hỏa thụ ngân hoa hợp

Tinh kiều thiết tỏa khai

Ám trần tùy mã khứ

Minh nguyệt trực nhân lai

Du kỹ giai nùng lý

Hành ca tận lạc mai

Kim ngô bất cấm dạ

Ngọc lậu mạc tương thôi (1)

(Dịch kém, mong được chỉ bảo:

Đèn đuốc soi rực rỡ

Cửa thép mở khóa rồi

Bóng tối rời đi mất

Ánh trăng đến theo người

Chơi đùa vui bất tận

Hát ca tận sớm mai

Đêm nay không bị cấm

Ngọc nga cũng bỏ qua.)

Lý Kỳ vỗ tay nói

- Nghi tỷ tỷ, thơ hay, quá tài tình!

Lý Nghi đỏ mặt, sáng giọng:

- Kỳ đệ, đây là thơ của Tô Vĩ Đạo, bản cung chỉ hơi xúc động thuận miệng ngâm lên mà thôi. Đệ đừng nói nhảm, khiến ta phải xấu hổ trước mặt Tiêu công tử.

Lý Kỳ cười ha hả, hắn không biết đây là câu thơ của Tô Vĩ Đạo thời sơ Đường, chỉ có điều nghe thuận tai liền tiện mồm tán một câu, không ngờ nịnh bợ không đúng chỗ, không tránh khỏi hơi xấu hổ.

Lý Nghi quay lại nhìn Tiêu Duệ đang trầm tĩnh, thần nhiên nói:

- Tiêu công tử, đêm nay là tết Thượng Nguyên, Tiêu công tử có thể có câu thơ tuyệt vời nào để ta vui tai được không?

Tiêu Duệ thâm thoát mồ hôi trong lòng, thâm nghĩ Đường nhân có phải đều mắc chứng cuồng thơ hay không. Bất kể khi nào, mặc kệ cao hứng hay thương cảm, đều phải ngâm thơ, quả thực là... Hắn chậm rãi đứng dậy, trầm ngâm một lát, cúi người thi lễ

- Thảo dân tài non học ít, không dám bêu xấu trước mặt hai vị điện hạ. Nhưng công chúa điện hạ có mệnh, thảo dân cũng không dám không tuân theo.

Hơi hơi tiến lên trước một bước, Tiêu Duệ nhìn dòng người vui vẻ liên miên không dứt dưới lầu, mặc cho làn gió đêm trong trẻo nhưng lạnh lẽo thổi phất phơ ống tay áo của mình, cao giọng ngâm:

- Thượng nguyên nguyệt dạ

Hữu đăng vô nguyệt bất ngu nhân,

Hữu nguyệt vô đăng bất toán xuân.

Xuân đáo nhân gian nhân tự ngọc,

Đăng thiêu nguyệt hạ nguyệt như ngân.

Mãn nhai lưu hỏa du sĩ nữ,

Phí địa sanh ca tái xā thân.

Bất triển phương tôn khai khẩu tiểu,

Như hà tiêu đặc thử lương thần. (2)

- Hữu đăng vô nguyệt bất ngu nhân,

Hữu nguyệt vô đăng bất toán xuân.

Xuân đảo nhân gian nhân tự ngọc,

Đăng thiêu nguyệt hạ nguyệt như ngân.

Lý Nghi cúi đầu ngẫm một lần, vẻ mặt điềm tĩnh trên mặt không không chế nổi toát lên chút dao động cảm xúc, không kìm nổi tán thưởng:

- Tiêu công tử! Thơ quá hay, có bài thơ này, Thượng Nguyên năm nay của Lạc Dương càng rạng rỡ thêm không ít.

Tiêu Duệ ha hả cười, lập tức ngồi trở về. Hắn cũng không để lời tán thưởng của Lý Nghi vào trong lòng. Theo cách nhìn của người hiện đại như hắn,, đối với quý nhân trong cung như Lý Nghi và Lý Kỳ, thưởng thức một người và chán ghét một người đều tới nhanh mà đi cũng mau, không có gì tốt đẹp đáng để ý cả.

Nhưng trong lòng của thiếu nữ đang ngồi ở một bên lại không hề yên lặng. Từ trong ánh mắt của Lý Nghi nhìn Tiêu Duệ, nàng rõ ràng nắm bắt được một tia cuồng nhiệt và ái mộ, bất kể là Lý Nghi đã ngụy trang rất khéo. Nghĩ vị công chúa trước mặt này cũng tầm tuổi mình, lại chưa cưới, nếu công chúa nhìn trúng một sĩ tử nào đó để gửi gắm bản thân thì cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ. Nếu chẳng may Hàm Nghi công chúa này...? Liệu mình có năng lực làm gì được? Nghĩ đến đây, trong lòng thiếu nữ càng thêm bất an. Nàng vừa lặng lẽ đánh giá sắc mặt trầm tĩnh đẹp đẽ quý giá của công chúa trẻ tuổi, vừa nhìn Tiêu Lang mà mình yêu thương tới tận xương tủy, đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt, dính chặt xuống mặt thảm.

Vàng trắng sáng lên cao, chiếu ánh sáng trong trẻo xuống thân hình hơi cứng ngắc của thiếu nữ đang quỳ. Tiêu Duệ quay đầu lại thoáng nhìn, phát hiện sắc mặt nàng có chút khác thường, liền khom người xin lỗi Lý Kỳ và Lý Nghi, đứng dậy đi tới, thấp giọng hỏi:

- Ngọc Hoàn, nàng làm sao vậy? Thân mình không thoải mái à?

Thiếu nữ thấy Tiêu lang cúi người dịu dàng hỏi, đôi mắt đỏ lên, đột nhiên muốn khóc. Nàng mạnh mẽ kìm nước mắt, cúi đầu xuống:

- Tiêu lang, chúng ta trở về đi, được không?

Thấy hai người Tiêu Duệ cố ý muốn đi, Lý Kỳ và Lý Nghi cũng không gượng ép ở lại, chỉ có điều trước khi chia tay, Lý Kỳ nói một câu khiến thiếu nữ Ngọc Hoàn đang bối rối lại càng thêm bất an.

- Tiêu Duệ, qua tết Nguyên Tiêu, ta cùng Nghi tỷ tỷ phải về Trường An. Người cũng nên chuẩn bị đi Trường An dự thi đi. Chúng ta gặp lại nhau ở Trường An. Ta chờ người thi đỗ sẽ cầu phụ hoàng cho người vào phủ Thịnh Vương làm thư đồng của bản vương.

Lý Kỳ khoát tay nói

Tiêu Duệ ngăn ra. Đối với những người khác, có thể được hoàng tử ưu ái như vậy chính là chuyện tốt một bước lên trời, nhưng trong mắt Tiêu Duệ thì chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp. Hắn căn bản không có gì hứng thú đối với chức vị, tình nguyện làm một phú ông thoải mái nơi rừng núi, không phải lo cơm áo. Nếu nhất định phải có chức vị, hắn thà rằng chỉ làm một chức quan nhỏ có công việc thực tế như Huyện lệnh chẳng hạn, chứ không muốn làm bình hoa đứng bên ngênh đón đám quý tộc.

1. Tô Vị Đạo: người Loạn Thành Triệu Châu, cùng quê với Lý Kiếu Nổi danh về văn học, người đương thời gọi chung là Tô Lý. Đậu tiến sĩ, từng làm quản lý thư ký cho Bùi Hành Kiệt, làm nội quan mấy lần, lên tới tướng vị trong mấy năm, thời Trung Tông Thân Long, bị tội bè đảng Trương Dịch Chi biếm làm thứ sử Mi Châu, lúc làm trưởng sứ Ích Châu thì mất, để lại 15 quyển thơ Bài thơ được nhiều người đọc có bài Thượng Nguyên là hay nhất.

51. Chương 36: Bỏ Thi Vào Thục

- Tiêu lang, nô thấy Hàm Nghi công chúa điện hạ có chút thưởng thức huynh, huynh đi Trường An dự thi cũng nên có chút biện pháp với nàng và Thịnh vương, tương lai có lẽ sẽ có tiền đồ tốt.

Lời vừa nói ra, Tiêu Duệ bừng tỉnh ngộ. Hắn là ai? Hắn có trí nhớ và cuộc sống lịch duyệt của mấy chục năm cả kiếp trước và kiếp này, còn nắm được lịch sử xuyên qua mấy ngàn năm, hắn lập tức hiểu rõ chút lo lắng và ghen tuông của thiếu nữ này.

Hắn không kìm nổi khẽ cười:

- Ngọc Hoàn, nàng suy nghĩ quá nhiều đó.

Dứt lời, hắn ngẩng đầu chỉ vào vầng trăng sáng trên trời, trầm giọng mà dứt khoát nói:

- Ngọc Hoàn, trên trời có trăng Nguyên Tiêu làm chứng, Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn cả đời này không rời không bỏ, sinh tử cùng chia! Không gì có thể tách ra chúng ta; cũng không gì có thể ngăn cản chúng ta!

Ánh mắt Tiêu Duệ dịu dàng mà kiên nghị, thần sắc thản nhiên nhưng chắc chắn, thiếu nữ khẽ mấp máy miệng, nhẹ nhàng nép sát vào người hắn:

- Tiêu lang, cả đời này, nô sinh là người của Tiêu gia, tử là quỷ của Tiêu gia! Chỉ cần Tiêu lang không từ bỏ nô là tốt rồi.....

Tết Nguyên Tiêu (Thượng Nguyên) kéo dài liên tục đến sáng sớm mới chấm dứt. Mặt trời đỏ mới lên, xua tan sương khói khắp thành. Không khí vui vẻ vẫn còn chưa tan hết nhưng thiếu gia Dương Hoa của Dương gia lại bị bệnh đột xuất, nằm trên giường không dậy nổi, trán nóng bỏng, cả người mệt mỏi đau nhức.

Dương Hoa không thể cùng đi với thiếu nữ vào Thục. Thiếu nữ rút cuộc chờ không kịp, quyết định lẻ loi một mình vào Thục. Nhưng ngay khi thiếu nữ thu thập hành lý mang theo một tở chuẩn bị khởi hành, Tiêu Duệ lại đưa ra một quyết định khiến tất cả những người thân thuộc với hắn phải chấn động:

Từ bỏ kì thi năm nay, cùng với thiếu nữ vào Thục thăm mẹ.

Sở dĩ làm ra quyết định này có ba nhân tố: thứ nhất, hắn lo lắng Dương Ngọc Hoàn một mình vào Thục; thứ hai, hắn luôn cân nhắc cảm thấy mình thật sự là không có một chút nắm chắc, hắn vốn dốt đặt cán mai về mấy thứ kinh, sử, tử, tập linh tinh, tham gia thi là tự làm mất mặt mình; thứ ba, “lời mời” đầy thịnh tình của Lý Kỳ khiến hắn không muốn trở thành một bình hoa nhàn nhã, công cụ giải trí và đọc sách của hoàng tử. Đối với hắn, cuộc sống như vậy chẳng khác gì tự nhảy vào phòng giam. Hắn thích cuộc sống như hiện tại của mình.

Tiêu Nguyệt biết được, suýt nữa ngất đi. Nàng ngồi bệt trước cửa thư phòng của Tiêu Duệ, khóc lóc kêu cha gọi mẹ nửa ngày. Vương Ba ở một bên càng khuyên, nàng khóc càng hăng say. Vương Ba bất đắc dĩ, đành phải cười khổ trốn đi. Tiêu Duệ bất đắc dĩ ngồi bệt xuống cạnh tỷ tỷ, kiên nhẫn giải thích cho Tiêu Nguyệt, nói mình không nắm chắc khi tham gia thi năm nay, cũng chưa chuẩn bị tốt, cho nên một năm tới nhất định sẽ cố gắng chăm chỉ ôn luyện, chờ sang năm đi Trường An thi.

Tiêu Nguyệt vẫn không tin. Theo nàng nhận định, Tiêu Duệ là vì vương bản tình cảm nữ nhi, vì Dương Ngọc Hoàn mà từ bỏ tiền đồ của mình. Theo nàng thấy, đó không chỉ là tiền đồ của một mình Tiêu Duệ mà chính là hy vọng chấn hưng của toàn bộ Tiêu gia!

Tiêu Duệ nói tới mức miệng khô lưỡi khô, Tiêu Nguyệt vẫn che mặt ghen ngào.

Tú Nhi đưa một cái khăn mặt ẩm tới, nhẹ nhàng nói:

- Thiếu gia, lau mặt đi.

Tiêu Duệ nhận lấy chiếc khăn, lúc này mới phát hiện, đang trời xuân se lạnh, vậy mà không ngờ mình toát mồ hôi lạnh toàn thân. Lau mồ hôi xong, đưa khăn cho Tú Nhi, hắn cúi người cầm lấy tay Tiêu Nguyệt:

- Tỷ, thực sự đệ vẫn chưa hiểu mấy bài thơ này lắm. Tỷ nhất định muốn đệ đi thi, chẳng phải là muốn cho đệ đệ xấu mặt sao.

Tiêu Nguyệt ghen ngào hừ một tiếng:

- Bớt lừa gạt ta đi.

- Tỷ, không phải là chỉ chậm thi có một năm sao? Đệ năm nay mới 17 tuổi, sang năm mới chỉ 18 tuổi. Năm nay thi vẫn không có gì nắm chắc, vậy thì để sang năm chuẩn bị đầy đủ hơn chứ... Ha ha, tỷ yên tâm, sang năm đệ nhất định lấy danh biểu Trạng Nguyên về cho tỷ, được không?

Tiêu Duệ nhẹ nhàng lắc lắc vạt áo Tiêu Nguyệt, hơi có vẻ “làm nũng”. Điều này khiến Tú Nhi đang đứng hầu ở một bên nhìn thấy cũng hơi ngẩn người.

Tiêu Nguyệt nín khóc mỉm cười, gương mặt như hoa lê gặp mưa thoáng một tia thất vọng, cười mắng:

- Người chỉ giỏi lừa gạt tỷ tỷ! Hừ, sang năm không lấy danh biểu Trạng Nguyên trở về, để xem tỷ tỷ xử lý người thế nào!

Thấy Tiêu Nguyệt rốt cục đáp ứng, trong lòng Tiêu Duệ lập tức buông bỏ được một khối đá lớn. Tuy rằng mình có thể hoàn toàn làm chủ chuyện của mình, nhưng hắn vẫn không muốn người thân duy nhất, người tỷ tỷ vẫn đối xử với mình như mẹ đẻ, lại phải tức giận, thương tâm. Kỳ thật, Tiêu Nguyệt cũng không phải là đứa trẻ, làm sao có thể chỉ “ngon ngọt” vài câu là bỏ qua? Chỉ có điều nàng cảm giác đệ đệ mình đã quyết định chủ ý, nếu mình cứ mạnh mẽ phản đối có khi còn phá hỏng tình cảm tỷ đệ, vì vậy mới mượn cơ xuông dài mà thôi.

Gần như tất cả mọi người đều thở dài, một thiếu niên tài tử tiền đồ rộng lớn cứ thế yêu mỹ nhân không màng công danh, vì một nữ nhân không ngờ không thêm để ý tới tiền đồ tốt đẹp của mình. Không ai tin tưởng, một thiếu niên tài tử nổi danh Lạc Dương có thể sánh với Lý, Đỗ lại không hiểu kinh, sử, tử, tập (1). Mọi người lại nghĩ, được hoàng tử chiếu cố, có thể nói là danh khí vút cao, bụng đầy tài học như Tiêu Duệ thì thi đỗ là chuyện đương nhiên, cho dù Tiêu Duệ vừa thi liền đạt Trạng Nguyên cũng sẽ chẳng có ai ngạc nhiên.

Thiếu nữ nghe thấy quyết định của Tiêu Duệ, đầu tiên là chấn động, sau đó lại có chút vui sướng. Nàng dù sao cũng mới tuổi dậy thì, hai người đang trong giai đoạn tình cảm nồng nhiệt, nếu có Tiêu lang cùng đi vào Thục, đương nhiên là chuyện cầu còn không được. Nhưng thiếu nữ tuổi tuy nhỏ vẫn có thể phân định được nặng nhẹ, vì thế lập tức nhỏ nhẹ khuyên nhủ Tiêu Duệ, không cho hắn bỏ thi.

Thấy Tiêu Duệ vẫn bất động, thiếu nữ không khỏi cả giận

- Tiêu lang, huynh đừng làm nô tíc chết. Nô không muốn trở thành hồng nhan là nguồn gốc của tai họa, làm cản trở tiền đồ của lang quân.

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Ngọc Hoàn, làm sao mà nàng lại nói nghiêm trọng như vậy. Thứ nhất, ta học hành không đủ, miễn cưỡng đi thi cũng chỉ là tự làm mất mặt mình. Thứ hai là ta cũng muốn tới đó du lịch, học hỏi những phương rượu ngon của vùng đất giàu tài nguyên đó, vừa lúc cùng với nàng vào Thục. Thứ ba, ta thực sự không màng công danh lợi lộc.

Chuyện này cứ như vậy tiếp diễn, thiếu nữ nóng lòng liền quyết định ngày mai đi luôn.

Không nói tới tỷ tỷ và Tú Nhi ở nhà bận rộn chuẩn bị hành lý cho Tiêu Duệ, hắn mang theo một hạ nhân đi thẳng tới nhà Lệnh Hồ Xung Vũ đã mấy ngày không gặp. Thấy Tiêu Duệ tự mình dẫn theo người mang một ít gạo tới nhà mình, gương mặt sạm đen của Lệnh Hồ Xung Vũ cũng hơi ứng đỏ, đôi mắt cũng đỏ lên, cúi đầu chấp tay nói:

- Tiêu công tử tiếp tế tại hạ như thế, tương lai, tại hạ biết báo đáp như thế nào bây giờ?

Tiêu Duệ cười ha ha, đặt tay lên vai Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Lệnh Hồ huynh, hai ta là bằng hữu, mà bằng hữu giúp đỡ nhau là chuyện bình thường. Đúng rồi, ta sắp phải đi xa một thời gian, có ít tiền, người lưu lại cho bá mẫu đại nhân khám bệnh.

- Thế này không được, tại hạ không thể lại dùng tiền của Tiêu công tử.

Lệnh Hồ Xung Vũ liên tục xua tay.

- Được rồi, Lệnh Hồ huynh, đây là chút tâm ý của ta thôi mà, nhận đi nào.

Nói xong, Tiêu Duệ cứng rắn nhét tấm phi phiếu vào trong tay Lệnh Hồ Xung Vũ, sau đó không chờ hẳn phản ứng lại vội vàng mang theo hạ nhân rời đi thật nhanh.

1. Kinh, sử, tử, tập: Thời xưa, toàn bộ học vấn đều qui vào bốn loại lớn: Kinh, Sử, Tử, Tập - Kinh Dịch, Sử ký, Luận ngữ (tử viết) hoặc những tuyển thơ (thi tập)

Sau này, Năm Càn-Long thứ 37 (1772) đời Thanh, vua xuống chiếu lập Tứ-khố toàn-thư quán, truyền thu thập các loại thư tịch cổ kim trong xứ. Trải mười năm biên tập, bộ Tứ-khố Toàn-thư thứ nhất hoàn thành vào năm Nhâm-dần (1782), Càn-long thứ 47, và tàng trữ tại Văn-Uyên các trong cung Bắc-kinh. Sách chia làm bốn bộ: Kinh, Sử, Tử, Tập, nên gọi là Tứ Khố hoặc Tứ Bộ, có 3460 chủng, gồm cả thấy được 79.339 quyển.

52. Chương 37: Rời Khỏi Lạc Dương

- Con ta, không nên đuổi theo.

- Mẫu thân.....

Lệnh Hồ Xung Vũ vội vàng đi tới đỡ lấy bà, ngạc nhiên nhìn mẫu thân.

- Vũ nhi, Tiêu Duệ kết giao với con không phải là cố ý nhưng cũng không phải là không có ý định.

Lệnh Hồ phu nhân được con mình đỡ ngồi xuống một chiếc ghế gỗ trong viện.

Không đợi Lệnh Hồ Xung Vũ nói gì, Lệnh Hồ phu nhân lại thở dài nói:

- Giúp đỡ người nghèo khó mà không cần báo đáp, chính là điều người quân tử nên làm. Nhưng sau này, thiếu niên đó vẫn tiếp tục kết giao là đã có ý tứ thưởng thức con. Xung Vũ, con có một thân võ nghệ giỏi, lại được mẹ dạy dỗ thi thơ. Mấy năm nay, ôi... mẹ bị bệnh làm liên lụy tới con... Con nên đi theo thiếu niên này, thứ nhất báo đáp ân tình của cậu ấy, thứ hai, cậu ấy sắc thái phong lưu tuấn tú, tương lai sẽ không phải là vật trong ao. Đi đi, con đi theo cậu ấy, tương lai cũng sẽ có tiền đồ tốt.

Thấy mẫu thân nói như vậy, thanh niên Lệnh Hồ Xung Vũ cũng có chút động tâm. Dù sao hắn mới chỉ là một thanh niên 20 tuổi, cả ngày đóng cửa không ra để chăm sóc cho mẹ, tuy rằng cam tâm tình nguyện nhưng trong lòng kỳ thật vẫn cảm thấy gò bó. Nhưng lập tức hắn liền nhớ tới mẹ sẽ lẻ loi một mình ở nhà, lại mang bệnh trong người, không khỏi kiên định lắc đầu:

- Mẹ ở nhà, con tuyệt không đi đâu xa cả.

Cảm nhận sự hiếu thuận của con mình, Lệnh Hồ phu nhân vui mừng ngồi thẳng dậy, lắc đầu:

- Đứa ngốc, tuy rằng mẹ bị bệnh nhưng gần đây cảm giác đã tốt lên rất nhiều. Con cứ yên tâm mà đi, thân thể mẹ không có việc gì. Con đã 20 tuổi, nam tử hán đại trượng phu sao có thể cả ngày ở nhà chăm mẹ được, vậy còn tiền đồ gì nữa?

- Không, Vũ nhi tuyệt đối không đi. Bỏ mẹ ở nhà một mình, Vũ nhi rất lo lắng.

Lệnh Hồ Xung Vũ quát cường lắc đầu.

Lệnh Hồ phu nhân thân nhiên cười khổ, vươn bàn tay trắng nõn như tay thiếu nữ gí vào trán Lệnh Hồ Xung Vũ một cái:

- Đứa ngốc này, con nghĩ mà xem, theo cách đối nhân xử thế của Tiêu Duệ, con đi theo cậu ấy, cậu ấy có thể không an bài chút gì đó cho mẹ sao?

Nếu lúc này Tiêu Duệ ở đây, chắc chắn sẽ cảm thấy kỳ quái, tại sao một phụ nhân trung niên bình thường ở Lạc Dương lại có thể bảo dưỡng được đôi tay trắng nõn nà như ngọc thể này. Nếu nhìn kỹ, Lệnh Hồ phu

nhân kỳ thật mặt mày như vẽ, mặc dù sắc mặt hơi tái nhợt nhưng vẫn mơ hồ có vẻ quyến rũ, duyên dáng. Nhất là lời nói, cử chỉ, khí độ bất phàm. Đây là một loại tao nhã từ trong cốt tủy, không thể giả bộ được.

Sáng sớm ngày hôm sau, ngoài thành Lạc Dương.

Tiêu Duệ, thiếu nữ Ngọc Hoàn và Tú Nhi ngồi chung một chiếc xe ngựa. Mà Lệnh Hồ Xung Vũ thì ăn mặc gọn ghẽ, cưỡi con ngựa cao to do Tôn Công Nhượng dâng tặng. Một ngựa một xe chậm rãi rời khỏi Lạc Dương trong ánh mắt của mọi người, đi về phía Trường An. Từ Lạc Dương vào Thục cần phải vòng qua Quan Trung.

Tiêu Nguyệt đau khổ nằm trong ngực chồng mình, nghẹn ngào nước mắt Đám người Tôn Công Nhượng và Mạnh Sưởng thì hàn huyên, đứng nhìn thật lâu, thấy xe, ngựa đã đi xa mới quay trở lại vào thành.

Không bao lâu, tin tức Tiêu Duệ bỏ thi đi theo vị hôn thê Ngọc Hoàn vào Thục thăm mẹ đã truyền khắp thành Lạc Dương. Khi tin tức rơi vào tai hai người Lý Nghi và Lý Kỳ lúc này cũng đang định rời khỏi Lạc Dương, hai quý nhân trong cung quả thật không thể tin được vào tai mình: Tiêu Duệ này không ngờ lại bỏ qua tiền đồ, đi theo nữ tử tình trường như vậy?

Lý Kỳ mặt mũi hầm hầm, miệng oán hận than thở:

- Tiểu tử Tiêu Duệ người giỏi thật. Phụ lòng tốt của bản vương... Hừ. Nam nhi lập chí đền đáp triều đình, không ngờ vì một nữ tử mà từ bỏ khoa cử. Thật sự là đáng giận, đáng giận! Quả nhiên hồng nhan là nguồn gốc của tai họa. Cổ nhân nói không sai chút nào!

Lý Nghi cũng vô cùng kinh ngạc. Nhưng khi nghe Lý Kỳ nói cái gì “hồng nhan là nguồn gốc của tai họa”, nàng không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, không kìm nổi tiếng giọng:

- Cái gì mà hồng nhan là nguồn gốc của tai họa? Đệ còn nhỏ tuổi, biết cái gì? Người ta đây là tài tử giai nhân tình thâm ý thiết. Chúng ta là người ngoài, nói lung tung cái gì!

Lý Kỳ xoa tay nói:

- Nghi tử tỷ, vậy tỷ nói xem, đệ tìm đâu được một thư đồng như Tiêu Duệ. Đệ còn định trong bữa tiệc mừng thọ mẫu phi năm nay, bắt hắn làm mấy bài thơ giúp đệ, làm ít rượu ngon, để đệ biếu mẫu phi và phụ hoàng lấy may. Kế hoạch tốt như vậy, không ngờ toàn bộ chìm xuống hết... Không được, đệ phải phải người áp tải hắn về. Hừ... hắn bỏ thi cũng phải đi thi, không chịu thi cũng vẫn phải thi. Việc này hắn không thể tự chủ được.

- Được rồi, đừng náo loạn nữa. Cẩn thận mẫu phi và phụ hoàng biết, đánh đệ mấy gậy đó.

Lý Nghi buồn bực, giận đến tái mặt. Tâm tư buồn bực và thất vọng không được giải phóng, lại thấy Lý Kỳ có tâm tư rục rịch như thế, không khỏi đau khổ nói:

- Kỳ đệ! Chúng ta tốt xấu gì cũng là con cháu hoàng gia, sao có thể chưa lia đôi lứa người ta như vậy? Hắn thích thì cứ hay không, hắn làm cái gì, có quan hệ gì tới chúng ta đâu?

Lý Kỳ sững sờ đứng đó, thấy tỷ tỷ đôi mắt ửng hồng, như thể vô cùng oan ức, cũng không dám nói gì nữa, chỉ quay người, liếc mắt ra hiệu cho thị vệ Vệ Giáo ở bên cạnh.

Lý Nghi vốn luôn ôn hòa đột nhiên trở nên phiền muộn, bực bội. Nàng khoát tay áo thêu hoa, trầm giọng nói:

- Đi, chúng ta cùng quay về Trường An đi. Lạc Dương này... về sau không bao giờ đến nữa!

Thịnh Vương và Hàm Nghi công chúa xa giá rời khỏi Lạc Dương, khiến Lô Tuyền cầm đầu tất cả các quan viên lớn nhỏ của Lạc Dương không khỏi tổ chức một buổi tiễn đưa vui vẻ quy mô lớn. Nhưng hiển nhiên công chúa điện hạ của chúng ta không hề có hứng thú, thậm chí còn không hề lộ mặt ra lúc nào. Chỉ còn có thiếu niên Lý Kỳ đứng ở trên xa giá, khoát tay áo, cho các quan viên đưa tiễn quay trở về. Tiếp đó, xa giá cũng chậm rãi rời khỏi Lạc Dương, dọc theo quan đạo rộng lớn, đi về hướng đế đô Trường An.

Lý Nghi và Lý Kỳ quay về kinh lẫn này vốn chính là là định về trước kỳ thi mùa xuân để hỗ trợ Tiêu Duệ trong thi cử. Nhưng nhân vật chính lại bỏ chạy khiến Lý Nghi và Lý Kỳ thật là mất hứng. Xa giá đi rất chậm chạp, lộ trình vốn không cần tới nửa tháng là tới đích, không ngờ kéo dài tới tận một tháng.

Chờ Hàm Nghi công chúa và Thịnh Vương Lý Kỳ tâm tình ổn định trở lại Trường An thì thiếu niên Tiêu Duệ đã cùng vị hôn thê của hắn đi quá Trường An, vượt qua Quan Trung, tiến vào Kiếm Nam đạo, ước chừng chỉ vài ngày là có thể đi tới Kiếm Nam đạo Thục châu, nơi mẫu thân của Dương Ngọc Hoàn ở.

Tiến vào Quan Trung, sắc trời bắt đầu chuyển sang âm áp, khi vào Kiếm Nam đạo, thì đã tràn ngập gió xuân âm áp êm dịu. Dọc theo đường đi, Tiêu Duệ và thiếu nữ khi thì ngồi xe, khi thì xuống xe đi bộ một đoạn, nhìn xem phong cảnh ven đường, nhìn ngắm nông dân thôn dã hái rau, nhặt cỏ.

Mà Lệnh Hồ Xung Vũ chỉ cười ngựa đi theo xa xa, sắc mặt bình thản, vẫn duy trì trầm mặc khác thường. Nếu Tiêu Duệ không chủ động nói chuyện với hắn, hắn tuyệt không nói một câu nào. Tú Nhi từng đếm, suốt ngàn dặm hành trình, Lệnh Hồ đại hiệp khách này trước sau không nói đến mười câu. Hơn nữa trong mười câu này còn có vài câu ngắn gọn như “ừ” và “à”!

53. Chương 38: Tạt Lương Xuân Tửu

Trên con đường từ Ích Châu tới Thục Châu của Kiếm Nam đạo, một chiếc xe ngựa và một con ngựa đang đi chậm rãi như thể du khách đang đi du xuân. Khi đi tới chỗ nông dân đang canh tác, chiếc xe ngựa dừng lại, một thiếu niên anh tuấn, tự nhiên và hai thiếu nữ tuyệt đẹp đang tuổi dậy thì đi xuống rìa quan đạo, chợt hấp dẫn ánh mắt kinh ngạc của mọi người qua đường.

Xe ngựa giao cho phu xe đi tới thành trước, một nam hai nữ sóng vai vừa đi vừa chỉ trở, khe khẽ cười đùa. Chỉ có một thanh niên hắc y sắc mặt trầm ổn dẫn ngựa đi theo sau, từ đó thu hút vô số ánh mắt hoặc là hâm mộ, hoặc là kinh ngạc.

Thục châu nằm trên bình nguyên Xuyên Tây xinh đẹp, trù phú, cách Ích Châu (cũng chính là Thành Đô đời sau) khoảng mười dặm. Từ xưa tới nay, vẫn nổi tiếng là nơi giàu có và trù phú nhất của đất Thục, được xưng là “Thục của đất Thục”. Vương Bột có một danh ngôn thiên cổ được lưu truyền là “hải nội tồn tri kỷ, thiên nhai nhược bỉ lân” (trên đời có tri kỷ, dù xa ngàn trùng mà vẫn như bên cạnh), nói chính là Thục châu.

Người ta vẫn nói về quê thì trở nên rụt rè. Khi tường thành Thục châu cũng không cao lớn dần dần hiện ra trước mắt bốn người, mới vừa cười hi hi ha ha chọc cười Tú Nhi, thiếu nữ Ngọc Hoàn dần trở nên kích động, trong đôi mắt sau thăm thẳm như nước hồ thu lộ ra đủ loại tình cảm mềm yếu rối loạn. Khi rời khỏi Thục châu, nàng mới chỉ là một đứa trẻ bảy, tám tuổi. Thời gian thấm thoát thoi đưa, hiện giờ trở về cố hương Thục châu như đang ở trong giấc mộng, có thể gặp lại mẫu thân bởi vì kẻ sinh nhai mà bắt buộc phải gửi mình cho thúc phụ nuôi, trong lòng nàng vô cùng run rẩy, đau nhói, đôi mắt đỏ lên, hai hàng lệ lấp lánh tràn mi.

Thiếu niên than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Ngọc Hoàn, thấy ven đường có một tửu quán đơn sơ liền liếc mắt ra hiệu cho Tú Nhi đang đứng bên cạnh. Tú Nhi vội vã tiến tới sửa sang lại quần áo cho thiếu nữ, đưa cho nàng một chiếc khăn thơm, dịu dàng nói,

- Ngọc Hoàn tiểu thư, sắp tới Thục châu rồi, bên kia có một tửu quán, chúng ta vào đó nghỉ chân, ăn một chút gì nhé. Được không?

Ngọc Hoàn thở dài sâu kín, nhận lấy khăn thơm, lau khóe mắt, gật gật đầu.

Đây là một tửu quán rất đơn sơ, một cái lều lộ thiên dựng ở ven đường, trước lều có một cái cột bằng gỗ hòe, trên cột là một mảnh vải tam giác bản không chịu nổi đang tung bay, coi như là dấu hiệu của tửu quán. Bên trong chỉ có vài chiếc bàn thấp nhỏ đã bong hết sơn, thô ráp không chịu nổi, cũng chính là một chỗ nghỉ ngơi tạm thời cho dân phu.

Ba người đi vào tửu quán, tiểu nhị kiêm ông chủ của tửu quán là Trương lão hán giật mình kinh hãi. Tửu quán hạ đẳng của lão đã bao giờ được đón khách quý quần áo hoa lệ phong tư tao nhã như thế này, đa phần là những phu phen, thương lái nhỏ mà thôi. Lão vội vàng tiến lên tiếp đón, cầm chiếc khăn đầy mồ hôi trong tay ra sức lau hết các góc ngách của mấy cái bàn, cái ghế trong quán, mời bốn người ngồi xuống.

Tú Nhi là hạ nhân, làm sao dám ngồi, chỉ đứng ở sau lưng Ngọc Hoàn. Lệnh Hồ Xung Vũ mặc dù không phải là hạ nhân của Tiêu gia, xuất hành lần này đi theo Tiêu Duệ với danh nghĩa “bằng hữu” kiêm “bảo

tiêu”, nhưng dọc theo đường đi, lúc nào hắn cũng tự cho mình là hạ nhân, khiến Tiêu Duệ nhiều lúc cũng phải phát bực. Lúc này, Lệnh Hồ đại hiệp lại im lặng đứng ở phía sau lưng khiến Tiêu Duệ không khỏi cười khổ:

- Lệnh Hồ huynh, ngồi xuống uống một chút rượu, ăn chút gì đó đi! Người còn đứng ở đó nữa, Tiêu Duệ làm sao có thể cứ đứng tiếp rượu người mãi được?

Lệnh Hồ Xung Vũ do dự một chút, ngẩng đầu thấy ánh mắt sáng ngời trong trẻo của Tiêu Duệ, liền chấp tay thi lễ, im lặng ngồi bên dưới tay Tiêu Duệ.

Tú Nhi kính cẩn đứng ở một bên, nói với Trương lão hán:

- Lão tiểu nhị, có cái gì tốt thì mang cho thiếu gia và tiểu thư của ta ăn đi.

Đứng trước mặt thiếu nữ xinh tươi hiếm có, Trương lão hán nuốt một ngụm nước miếng, cất giọng khàn đục đặc sệt chất Thực:

- Bốn vị khách quý, tiểu điểm chỉ có bánh bao thường và bánh bao chiên dầu, không biết quý khách.....

Tú Nhi nhú nhú mày:

- Cũng được, mang ra một ít. À, có rượu không?

Trương lão hán xấu hổ xoa xoa bàn tay hơi dơ bẩn của mình, đang định nói gì, lại nghe Tiêu Duệ chỉ vào mấy cái án trên tường, nhẹ nhàng hỏi:

- Đó có phải rượu không?

- Đúng, đúng, hồi bẩm thiếu gia, đó là tạp lương xuân tửu (rượu hoa màu) của bản địa, chỉ có điều vị rượu không đủ, thô tục không chịu nổi, chỉ sợ quý khách không uống được thôi.

Trương lão hán vội vã cười giải thích.

- Tạp lương xuân tửu?

Tiêu Duệ cảm thấy tò mò, thấy ở bàn bên cạnh có bốn người phụ, mỗi người ngậm một chiếc ống trúc nhỏ cắm vào vò rượu, vừa cười đùa thô tục, vừa cúi người hút, lại càng thêm kỳ quái:

- Uống rượu không cần chén, ngược lại dùng ống trúc, như vậy quả thật là chuyện rất mới lạ... Được, xuân tửu như vậy, mang cho chúng ta một vò.

Đưa vò rượu tới xong, Trương lão hán lại bưng tới một cái đĩa đen xì đựng bánh. Thấy trên bánh rất bẩn, Tiêu Duệ cảm thấy hơi buồn nôn, căn bản không muốn động vào chút nào, nhưng thiếu nữ Ngọc Hoàn lại không thèm quan tâm, cầm lấy một chiếc, chậm rãi cho vào miệng nhẹ nhàng nhai, trên mặt thậm chí còn hiện lên vẻ say mê.

Tiêu Duệ và Lệnh Hồ Xung Vũ bắt chước động tác của mấy người kia, cũng cúi đầu ngậm lấy ống trúc, cắn thật hút một ngụm. Vừa vào miệng, cảm giác hơi chua, đắng, mùi như có như không, mà vị rượu lại cực nhạt gần như có thể không tính đến. Tiêu Duệ nhăn mày, trong lòng khẳng định: Đây chắc chắn là do nhiều loại lương thực hỗn tạp ủ cùng một chỗ, bởi vì phối hợp không tốt nên không tạo ra được mùi thơm của lương thực, ngược lại chính vì trộn lẫn lung tung nên hương vị cực kỳ tồi. Mà mùi chua và đắng hiển nhiên là do loại rượu này được bảo quản không tốt, chỉ vài ngày đã biến chất.

Thấy Tiêu Duệ chỉ một ngụm đã buông ống trúc, Trương lão hán cười ha hả:

- Rượu thô tục, quý khách uống không quen cũng là lẽ thường.

- Lão cha, tại hạ thật sự cảm thấy tò mò, các người vì sao lại dùng nhiều loại lương thực tạp nham như vậy để ủ rượu chứ? Như vậy vừa lãng phí lương thực, vừa không làm được ra loại rượu gì ngon lành cả, sao phải khổ như vậy?

Tiêu Duệ mỉm cười hiền lành, vẫy tay với Trương lão hán

- Quý khách có điều không biết.

Trương lão hán tuy rằng chưa quen biết, nhưng dù sao cũng đã mở tửu quán, công phu quan sát và công phu đầu môi tác lưỡi đều rất cao thâm, thấy quý nhân hỏi, vội vã tới gần giải thích:

- Quý khách có điều không biết. Đây là hoa màu mà dân chúng Thục châu chúng ta ăn từ đầu năm còn thừa, trộn lẫn vào với nhau, ủ thành thanh tửu này để chuẩn bị qua xuân thì uống. Các ủ đơn giản, thô lâu, bình thường thì các lão gia trong thành cũng không uống loại rượu này.

Tiêu Duệ a một tiếng, lại không phát hiện trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn của Trương lão hán không ngờ lại ửng đỏ. Trương lão hán cũng không nói thật, loại tạp lương xuân tửu này đích thật là dùng hoa màu còn thừa của thôn dân Thục châu ủ, nhưng không nhất định phải là “đầu năm”, mà là loại hoa màu đã tồn trữ không biết bao nhiêu năm đã sắp mốc meo biến chất. Tất cả các hoa màu và gạo thừa được trộn vào nhau, cho vào trong một cái nồi đất nấu lên, để nguội, sau đó cho men rượu thô vào khuấy, rồi đậy kín lại, dùng bùn đất bịt kín, dùng cỏ khô bao trùm lên, để cho lên men, khoảng mười ngày là thành.

54. Chương 39: Dương Gia Kham Khổ

Thục châu tuy rằng giàu có và đông đúc, nhưng cũng là một tòa thành nhỏ. Tường thành cũng không tính là cao, nếu so sánh với Lạc Dương thì đúng là quá nhỏ bé. Một con sông đào trong suốt tận đáy bảo vệ thành, tên là Tây Hà, uốn lượn quanh thành. Khi công thành mở, đi qua cầu treo, Tiêu Duệ ngẩng đầu thấy trên mặt tường ngoài thành có tầng tầng rêu xanh.

Cổ thành đất Thục vừa phồn hoa vừa có vài phần thanh tĩnh, yên ả. Đường phố trong thành cũng không rộng lắm, những người đi lại xung quanh đều có những gương mặt rất giản dị, tự nhiên, trong lòng Tiêu Duệ không kìm nổi cảm khái.

Phu xe đang chờ sẵn ở sau cửa thành. Khi tới đây, hần đã hỏi rõ ràng đường lối trong thành. Theo lời tam tỷ Dương Ngọc Thanh của Ngọc Hoàn, Dương mẫu đã chuyển đến một tiểu viện ở góc đông nam thành. Nhà cũ của Dương gia đã bán đi từ lâu, những của cải tích lũy được khi Dương Huyền làm Ti hộ của Thục châu cũng đã tiêu hết từ lâu. Những năm gần đây, cuộc sống của Dương mẫu cực kỳ kham khổ.

Xuyên qua hai con phố, lại tới cuối một con hẻm, một tòa tiểu viện cũ nát có một cánh cửa hiện ra trước mắt mọi người. Trước cửa viện mọc đầy cỏ dại, tường viện đầy những vết đỏ vỡ lở lôm, cánh cửa gỗ cũng có mấy khe nứt. Tiêu Duệ thăm nghĩ, có lẽ cánh cửa gỗ cũ nát này chẳng ngăn nổi cả một con chó, chưa nói tới đạo tặc. Đường nhiên, thời thịnh Đường này cực kỳ hiếm có chuyện kẻ trộm lại tới thăm nhà nghèo khổ như thế này.

Đứng nhìn từ xa, trên mặt thiếu nữ Ngọc Hoàn đã tràn ngập nước mắt, gục đầu vào vai Tiêu Duệ khóc thút thít, rốt cuộc không thể bước nổi nữa. Tiêu Duệ nhẹ nhàng trấn an nàng, bảo phu xe đi gọi cửa.

Phu xe tiến lên gõ cửa thật cẩn thận. Hồi lâu mới nghe thấy một giọng nữ yếu ớt từ trong viện truyền ra:

- Ai đấy?

Một thiếu phụ dáng người cao gầy quyền rũ, một tay ôm một đứa bé chầm một tuổi, một tay kéo cánh cửa gỗ sập xệ, thấy một người vô cùng lạ mặt đứng trước cửa, liền giật mình kinh ngạc.

Phu xe vừa muốn cười trả lời, ngẩng đầu lên chợt thấy thiếu phụ này thần sắc vô cùng quyền rũ, vạt áo trước ngực mở ra quá nửa, lộ ra một mảng ngực trắng mịn như tuyết, đứa bé kia đang ngon lành bú. Hần không khỏi kinh hãi, không dám nhìn nữa, mặt đỏ tai hồng lùi lại phía sau, quay đầu về phía đám người Tiêu Duệ đang đứng,

Tú Nhi vội vã đi tới, khom người hỏi:

- Chào đại nương. Xin hỏi có phải đây là Dương gia ở Thục châu không?

Thiếu phụ ngạc nhiên, cẩn thận đánh giá Tú Nhi, chậm rãi nói

- Ta đúng là họ Dương. Các người tìm ai?

- Thiếu gia của nhà ta và tiểu thư Dương gia...

Tú Nhi vui vẻ nói, còn chưa dứt câu, đã thấy bên tai truyền đến thanh âm run run, dịu dàng của thiếu nữ Ngọc Hoàn:

- Tỷ, là tam tỷ Ngọc Thanh sao? Nô là Ngọc Hoàn đây!

Tỷ muội ôm lấy nhau khóc rống lên, ngay cả Tiêu Duệ và Lệnh Hồ Xung Vũ cùng với Tú Nhi, phu xe, đều cảm thấy hai mắt hơi đỏ lên, cùng thoáng lau khóe mắt.

Dương Ngọc Thanh năm nay 21 tuổi, chỉ lớn hơn thiếu nữ sáu tuổi nhưng đã là một phụ nữ có chồng. Dương mẫu gả nàng cho một người con trai thương nhân nhà họ Bùi. Nhưng con gái vừa mới xuất giá được một năm ngắn ngủn, thanh niên họ Bùi này đột ngột phát bệnh mà chết. Đáng thương cho Dương tam tỷ, đúng mùa hoa nở đẹp nhất thì đã trở thành quả phụ, còn mang theo một đứa bé mồ côi từ trong bụng mẹ. Trượng phu chết được hai năm, đứa con mới chỉ một tuổi, Dương mẫu lại ốm yếu khiến Dương tam tỷ cứ một năm lại có hơn nửa năm mang theo con ở nhà mẹ đẻ của mình.

Đứa con của Dương tam tỷ khóc oa oa như thể bị bệnh vậy. Lúc này hai tỷ muội mới tách nhau ra, đều tự lau nước mắt nước mũi. Dương tam tỷ đón lấy đứa con từ trong tay Tú Nhi, quay người, giơ bầu vú vào chặn miệng đứa con, sau đó cười dài quay người lại.

Lúc này nàng mới thấy thiếu niên Tiêu Duệ hào hoa tuấn tú đang bình tĩnh đứng ở một bên. Ánh mắt nàng có một tia quyến rũ như có như không đảo trên người Tiêu Duệ một vòng, rồi cực duyên tiếc thu hồi lại.

Thiếu niên cười thầm trong lòng, quả nhiên là mỹ nhân được xưng là phong lưu nhất trong lịch sử, đã mê đảo vô số quý tộc Trường An và có quan hệ mờ ám với Lý Long Cơ - Quốc Quốc phu nhân! Hiện giờ tuy rằng nghèo túng, nhưng thần thái như muốn dụ dỗ người ta kia vẫn không thể che lấp được. Nghĩ đến đây, Tiêu Duệ đột nhiên nghĩ, thiếu nữ Ngọc Hoàn theo mình, không còn khả năng trở thành Đại Đường ca phi, như vậy vinh hoa phú quý sau này của Dương Gia, cuộc sống tiêu dao có một không hai ở Trường An của Dương tam tỷ, cũng sẽ tan biến như bọt nước.

Nghĩ vậy, trong lòng hẳn lại có một tia “áy náy”, ánh mắt nhìn Dương tam tỷ lại bớt đi chút lạnh lùng mà thêm một phần dịu dàng. Tuy nhiên, với ánh mắt sắc sảo, giỏi quan sát thần sắc người khác của mình, Dương tam tỷ không khỏi động tâm: quả là là một mỹ thiếu niên hào hoa phóng khoáng, biết thương hương tiếc ngọc.

Sau khi An Lộc Sơn phản loạn, lý Long Cơ bị bắt phải rời khỏi Trường An, trên đường đi qua Mã Ngôi Pha, Cẩm quân đại tướng Trần Huyền Lễ bí mật giết chết cha con Dương Quốc Trung, lập tức cầm quân lại bức bách Đường Huyền Tông hạ lệnh khiến Dương Quý Phi tự treo cổ mà chết. Lúc ấy Quốc Quốc phu nhân cũng chạy trốn khỏi Trường An đi về phía tây. Sau khi biết Dương Quốc Trung, Dương Quý Phi lần lượt gặp nạn, nàng cùng với con của mình và vợ Dương Quốc Trung cưỡi ngựa chạy trốn tới Trần Thương. Huyện lệnh Tiết Cảnh Tiên nghe tin, tự dẫn người đuổi theo. Quốc Quốc phu nhân hoảng sợ trốn vào trong rừng trúc. Ở đó, nàng giết chết con trai là Bùi Huy và vợ Dương Quốc Trung là Bùi Nhu, sau đó tự tử nhưng không chết, bị Tiết Cảnh Tiên bắt được, bắt bỏ vào ngục. Lúc này Quốc Quốc phu nhân mặt vẫn không đổi sắc, thông dong hỏi là ai bắt nàng. Không lâu sau, vết thương ở cổ không ngừng được máu, hít thở không được mà chết, được chôn ở ngoại ô Trần Thương.

Nghĩ tới đây, Tiêu Duệ lại nhớ tới cảnh ngộ bi thảm của vị hôn thê và mẹ con Dương tam tỷ do sử sách ghi lại, tâm tình liền cảm thấy sáng sủa hẳn lên. Bất kể nói thế nào, tuy bởi vì mình xuyên việt tới đây nên Ngọc Hoàn và Dương gia mất đi vinh hoa phú quý vốn thuộc về các nàng, nhưng lại tránh được kết cục chết thảm, cũng có thể nói là Tái ông mất ngựa, không biết thế nào là họa là phúc. Về phần phú quý, có mình tồn tại, vận mệnh của Dương gia chắc chắn cũng thay đổi tương ứng.

Thiếu niên đang suy nghĩ tâm sự của mình, lại nghe tam tỷ dịu dàng hỏi:

- Muội tử, tiểu ca nhi tuấn tú này là ai vậy?

Khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ đỏ lên, liếc nhìn Tiêu Duệ một cái, thấy Tiêu Duệ cười dài nhìn mình, ánh mắt vô cùng yêu thương, rốt cục không kìm chế được tâm tình kích động, đi tới kéo tay Tiêu Duệ, sáng giọng:

- Tiêu lang, còn không mau qua chào tam tỷ của ta!

Tiêu Duệ mỉm cười, tiến lên một bước, cúi người thi lễ với Dương tam tỷ:

- Tại hạ Lạc Dương Tiêu Duệ, xin chào tam tỷ. Ngọc Hoàn đã đính hôn cùng ta, lần này vào Thục, ta lo nường đi một mình nên đi cùng với nường.

55. Chương 40: Bệnh Của Dương Mẫu

Nàng buồn bã nói

- Muội tử ngoan, mấy năm không gặp, chẳng những trở thành đại cô nương mà còn có lang quân như ý. Đi thôi, đừng đứng ở đây nữa, cùng ta vào nhà nghỉ đi.

Tiêu Duệ ha hả cười, khoát tay áo với phu xe. Phu xe liền cùng với Tú nhi dỡ mấy bao lễ vật từ trên xe ngựa xuống. Vừa có Thanh Hương Ngọc Dịch của tửu phường Tửu Đồ Lạc Dương sản xuất, có cả tơ lụa tốt Giang Nam, còn có cả cực phẩm trà Long Tĩnh của phủ Hàng Châu. Đường xa tới thăm mẹ vợ, sao có thể không mang lễ vật chứ? Tất cả lễ vật này đều là do tỷ tỷ Tiêu Nguyệt một tay xử lý. Cụ thể là cái gì, Tiêu Duệ cũng không để ý.

Thấy muội tử cùng với muội phu tương lai (em rể tương lai) mang theo không ít lễ vật đến, Dương tam tỷ đầu tiên là hai mắt sáng ngời, nhưng nhìn từ xa thấy chỉ là một ít tơ lụa lá trà linh tinh, lại có chút thất vọng, không khỏi âm thầm thở dài một hơi. Giờ phút này, đối với Dương gia, thứ thiếu thôn nhất chính là lương thực để đầy bụng và tiền để chữa bệnh cho Dương mẫu. Mấy thứ tơ lụa rượu ngon lá trà này đó đều là xa xỉ phẩm, mặc dù không có thứ gì có thể sánh bằng, nhưng cũng không thể dùng để thay cơm được.

Nhưng tâm tình của Dương tam tỷ chuyển sang chiều hướng tốt rất nhanh. Chỉ cần nhìn Tiêu Duệ, thậm chí chỉ cần liếc qua hạ nhân của hắn một chút liền phán đoán ra Tiêu Duệ là một công tử nhà giàu. Nhớ tới mẹ phải nằm giường đã lâu mà không có tiền để mời thầy thuốc, nường lại hưng phấn liếc Tiêu Duệ một cái.

Đoàn người vào sân. Mặc dù sớm có tâm lý chuẩn bị nhưng Tiêu Duệ vẫn giật mình kinh hãi. Cả một tiểu viện, không ngờ trừ một giếng nước, một cây hòe, hai căn phòng lụp xụp, không còn lại gì cả. Khắp sân trống là cỏ dại mọc đầy, trước cửa căn phòng trước mặt là một mảnh vải rèm nhẹ nhàng lay động theo ngọn gió xuân, từ trong phòng truyền ra mùi ẩm mốc khó chịu.

Dương tam tỷ xấu hổ ôm đứa con vào trong lòng, giọng hơi căng thẳng:

- Vào nhà đi, đã khiến muội phu phải chê cười.

Tiêu Duệ mỉm cười, quay lại nhìn. Thấy thiếu nữ si ngốc nhìn vào tấm vải rèm, mắt đục đỏ ngầu, đôi giọt lệ trong suốt sắp sửa rơi xuống, hắn vội tiến lên cầm bàn tay nhỏ bé trắng mịn như ngọc của nàng, nhẹ nhàng an ủi bên tai nàng:

- Ngọc Hoàn, hết thấy đều sẽ tốt lên thôi. Hãy tin tưởng ta!

Mẹ con gặp lại, ôm nhau khóc rống một trận. Dường như là Dương Ngọc Hoàn tới khiến tinh thần của Dương mẫu phần chấn hấn lên, không ngờ có thể dựa vào chấn đệm ngồi dậy. Mái tóc rối bù xoa sau đầu, khuôn mặt tái nhợt vàng như nền, dáng người gầy yếu, bàn tay run rẩy đầy gân xanh cố gắng nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của thiếu nữ, mẹ con hai người ôm chặt lấy nhau, không hề có ý định tách nhau ra.

Thiếu nữ nức nở, Dương mẫu cũng khóc lóc sụt sùi.

Kỳ thật Dương mẫu cũng không tính là già, có vẻ mới chỉ hơn bốn mươi tuổi. Nếu ở xã hội hiện đại, đúng là thời điểm chín muồi, quyến rũ của phụ nữ. Đáng tiếc, đây là Đại Đường, cuộc sống của Dương gia lại kham khổ, Dương mẫu không chỉ bệnh nặng trong mình mà còn không đầy đủ dinh dưỡng, màu da và dung mạo đều chưa già đã lão.

Dương tam tỷ ở một bên cũng gạt nước mắt không ngừng. Chờ ba mẹ con bình tĩnh trở lại, thiếu nữ mới sâu kín hỏi:

- Tam tỷ, mẫu thân bị bệnh gì? Có mời thầy thuốc chưa?

Dương tam tỷ sụt sịt mũi, đặt đứa con đã say ngủ bên cạnh Dương mẫu, nhẹ nhàng cười khổ nói:

- Muội tử, mẫu thân bị bệnh đã nhiều năm, cũng uống không ít thuốc. Nhưng.

Dương mẫu mệt mỏi lắc đầu, liếc mắt, ý không muốn cho “con rể tương lai” vừa mới tới nhà là Tiêu Duệ nhìn thấy sự khổ sở, nghèo túng của mình, lên gạt nước mắt.

Tam tỷ vừa nói vừa liếc nhìn Tiêu Duệ. Thiếu nữ thông minh, lại đi lại ở phố phường Lạc Dương đã lâu, lập tức hiểu được ý tứ mà tam tỷ nhà mình ngắt câu nghĩa là gì. Hai mắt nàng lại đỏ bừng, quay đầu nhìn Tiêu Duệ phía sau lưng, trong mắt tràn ngập chua xót, ai oán, cho dù là Tiêu Duệ nhìn thấy cũng không kìm nổi run lên trong lòng.

Tiêu Duệ cười cười:

- Tam tỷ, để Tú Nhi cùng tỷ đi mời thầy thuốc đi.

Tú Nhi đi theo Dương tam tỷ ra cửa, một lát sau liền mời một lão thầy thuốc đầu tóc bạc phơ, trên đường đi còn cùng với phu xe tiện thể mua một ít gạo và đồ dùng hằng ngày, cho cả lên xe ngựa mang về.

Chờ lão Trung y đất Thục châu tên là Trương Bác Cổ này bắt mạch, hỏi han bệnh tình rồi trầm tư xong thì đã hơn nửa ngày, lúc này Tiêu Duệ mới không kìm nổi hỏi:

- Lão tiên sinh, xin hỏi Dương lão phu nhân bị bệnh gì vậy?

- Lão phu nhân thân thể âm hư, ngũ tạng nhu nhược, là do ăn uống không điều độ, tình cảm mất cân đối, phiền muộn quá độ, làm cho thận âm mệt hư, phế vị khô nóng, âm hư cũng khô nóng... Mà bởi vì âm hư là chính, khô nóng khó tiêu, bị bệnh lâu ngày, ảnh hưởng đến dương khí, âm dương cùng hư, âm hư khô nóng, làm máu huyết không thông, trở thành ứ trệ, âm tổn tới dương, dương hư ngưng hàn, lại càng làm cho dương khí trong máu huyết.

Trương lão tiên sinh rung đùi đắc ý đọc một loạt lý luận Trung y, khiến Tiêu Duệ không hiểu chút nào.

Hắn khổ một tiếng nói:

- Lão tiên sinh, mời nói thẳng, lão phu nhân rốt cuộc là bệnh gì?

- Theo lão phu bắt mạch, lão phu nhân chính là bị tiêu khát chứng.

Trương lão tiên sinh nhíu nhíu mày

- Bệnh này chữa trị rất chậm, để lão phu khai phương thuốc, người cứ ấn theo phương đó mà bốc thuốc, dùng đúng ngày giờ là được.

Chờ Trương lão tiên sinh khai phương thuốc xong, Tiêu Duệ bảo Tú Nhi tặng lão một xâu tiền chẩn bệnh, lại tự mình đưa lão ra cửa. Chờ khi trở vào trong nhà, Tiêu Duệ mới hiểu rõ, tiêu khát chứng này của Dương mẫu đại khái chính là bệnh tiểu đường điển hình. Ăn nhiều, đi tiểu nhiều, càng ăn nhiều càng yếu, đây chẳng phải là những biểu hiện điển hình của bệnh tiểu đường thì là gì?

Quay người lại, hắn chợt thấy trên chiếc bàn cạnh giường Dương mẫu có một cái bát đựng một ít đồ ăn có màu vàng, như là củ từ. Trên món ăn này còn trù một lớp chất dịch mỏng, trông như là mật ong. Mặc dù không hiểu y thuật nhưng Tiêu Duệ cũng biết kiến thức cơ bản là người bị bệnh tiểu đường thì nghiêm cấm ăn đường, giờ thấy Dương mẫu bị bệnh tiểu đường, không ngờ còn lấy đồ ngọt thay cơm ăn, hắn không kìm nổi toát mồ hôi như tắm.

- Á, thứ này... lão phu nhân không thể ăn được.

Tiêu Duệ do dự nửa ngày, cũng không biết nên xưng hô như thế nào với Dương mẫu, cuối cùng đành gọi là lão phu nhân. Nhưng Dương tam tỷ ở một bên lại cười hì hì nói:

- Muội phu à, người và muội tử đã đính hôn, dựa theo phong tục Thục châu, người có thể gọi là nhạc mẫu đại nhân.

Khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ đỏ lên, nhẹ nhàng kéo vạt áo Tiêu Duệ:

- Tiêu lang, chàng nói không cho mẫu thân ăn củ từ đó sao?

Tiêu Duệ ngăn ra, nhưng thật ra hắn không biết nên giải thích như thế nào với thiếu nữ, cuối cùng đành phải hàm hồ ứng phó, rằng lão Trung y nói bệnh này của Dương mẫu nghiêm cấm ăn đồ ngọt, vân vân... Vừa nghe thấy hắn nói, Dương mẫu không kìm nổi thở dài, một giọt nước mắt đục ngầu không kìm nổi chảy xuống.

Làm sao mà bà lại thích thú ăn mấy thứ này? Nhưng bởi vì trong nhà đang khốn cùng không chịu nổi, chẳng thể nào mua được gạo nữa, đành phải để Dương tam tỷ đi tới nông thôn, gặp các nông dân mua loại củ từ rẻ tiền nhất này về luộc ăn thay cơm. Ăn thứ này nhiều tự nhiên rất khó nốt, Dương tam tỷ đành phải cho thêm ít mật vào để Dương mẫu dễ ăn hơn.

56. Chương 41: Dương Tam Tỷ

Tú Nhi, phu xe và Lệnh Hồ Xung Vũ ngồi ăn với nhau, Dương mẫu vẫn nằm ăn trên giường, chi tiết không cần phải nói tới.

Tự nhiên có một muội phụ từ trên trời rơi xuống, Dương tam tỷ tự cảm thấy nhà mình đột nhiên như cá chép hóa rồng, từ nay về sau sẽ hết những ngày khổ sở, ngày lành đang đến. Tâm tình nàng vui vẻ không biết dùng từ nào để hình dung. Đang lúc giây chết lại có vị muội phụ này, vừa có tiền, vừa là một lang quân thiếu niên phong nhã, tuấn tú, khiến Dương tam tỷ lại càng cảm thán bản thân mình mệnh khổ, mới vừa lập gia đình liền trở thành thiếu phụ thủ tiết, tâm tình tự nhiên có chút dao động khó hiểu.

Tuy rằng trong lòng ra sức kiềm chế, biết rõ đây là lang quân của muội muội mình, nhưng Dương tam tỷ vẫn không kìm nổi thường xuyên dùng ánh mắt loang loáng như nước, lên nhìn Tiêu Duệ. Thiếu nữ Ngọc Hoàn vừa mới trở lại quê cũ và đoàn tụ với thân nhân, trong lòng vẫn tràn ngập cảm giác ảm áp nên không nhận ra ánh mắt của tỷ tỷ nhà mình nhìn Tiêu Duệ có gì đó phức tạp.

Tiêu Duệ nhú mày, hắn không quá quen ánh mắt có chút dâm dăng như của Dương tam tỷ thế này. Phải nói thật, bị ảnh hưởng của những gì đã đọc được trong lịch sử, trong tiềm thức của mình, hắn vẫn cho rằng bởi vì mình xuyên việt đến đây nên đã làm mất đi cơ hội vinh hoa phú quý của vị phụ nhân phong lưu, có chút dâm dăng này.

Kỳ thật, nghiêm khắc mà nói, hiện giờ Dương tam tỷ có lẽ có một chút phong lưu, nhưng còn xa xa mới có thể nói tới dâm dăng. Hoặc là nói, quả phụ trẻ tuổi đáng thương này, bởi vì lý do nghèo khó và thủ tiết, nên cũng ít nhiều nhiễm một số thói xấu của những phụ nhân phổ thường đất Thục, dùng tư sắc để lợi dụng kiếm chác chút đỉnh từ những nam nhân háo sắc.

Thời Tống Minh sau này, xã hội có lệ cấm thị phi trước cửa nhà quả phụ, nhưng hiện giờ trong thời thịnh thế Đại Đường, dân phong cởi mở, nhất là loại quả phụ trẻ tuổi xinh đẹp như Dương tam tỷ, trước cửa nhà chắc chắn không thể thiếu một vài nam tử phong lưu tới “gõ cửa”. Tuy rằng Dương tam tỷ không chân chính giao tiếp mờ ám với nam tử nào, nhưng chuyện liếc mắt đưa tình khiến các nam tử phải hao chút tiền bạc thì vẫn có.

Hiện giờ thấy Tiêu Duệ vừa có tiền lại vừa tuấn tú, trái tim của Dương tam tỷ lại vô tình rục rịch đập mạnh hẳn lên, không ngờ dùng kỹ xảo sử dụng thường ngày để “câu dẫn” chính muội phụ. Sau một lát, Dương tam tỷ chợt tỉnh ngộ, âm thầm xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu xuống, sợ bị muội muội nhìn thấy manh mối gì.

Ăn no rồi lại nói chuyện nhà, trời cũng tối dần, mặt trời lặn xuống dưới núi. Thành Thục châu không thể phồn hoa bằng Lạc Dương, tới lúc hoàng hôn, đại đa số dân chúng đều trở về nhà, cửa hàng cũng đóng cửa. Thành thị đang huyền ảo gần như trở lại tĩnh lặng rất nhanh, chỉ thỉnh thoảng có vài tiếng chó sủa ở xa xa vọng đến.

Lúc này mọi người nói tới chuyện chỗ ngủ. Nhà của Dương mẫu chỉ có hai phòng, thiếu nữ Ngọc Hoàn chắc chắn sẽ ngủ cùng mẫu thân, nhưng những người Tiêu Duệ thì ngủ ở đâu?

Khi Tiêu Duệ đang định nói phu xe và Tú Nhi ra ngoài phố tìm nhà trọ, bao mấy gian phòng, Dương tam tỷ chợt ửng đỏ hai má, hai cánh tay ôm trước ngực, tuy nhiên vẫn không thể che lấp được sóng ngực phập phồng mãnh liệt, cúi đầu nói:

- Ta có một căn nhà nhỏ ở ngõ phía trước, nếu muội phụ các người không ngại thì có thể tới đó ở. Có nhà của mình ở đây, sao phải đi thuê nhà trọ làm gì? Để cho hàng xóm chê cười à?

Thấy Tiêu Duệ có chút do dự, Dương tam tỷ dừng một chút, ghé sát vào Tiêu Duệ nói nhỏ:

- Nô là quả phụ, trong nhà chỉ có mình ta, nhà cũng có mấy phòng, có thể ở được.

Tiêu Duệ cười khổ trong lòng, thầm nghĩ: “Biết người là quả phụ rồi, nhưng ta sợ chính là vì người là quả phụ!”

Nhìn sắc trời chạng vạng, bốn người Tiêu Duệ đi theo phía sau dáng người đầy đặn của Dương tam tỷ. Vừa mới ra cửa, thiếu nữ Ngọc Hoàn liền gọi theo:

- Tiêu lang.

Thiếu nữ dựa ở trước khung cửa, giơ bàn tay trắng nõn mịn màng nhẹ nhàng phủ một ít bụi bám trên người Tiêu Duệ, nghiêng đầu liếc tam tỷ lúc này đang trở nên hưng phấn, cúi đầu dịu dàng nói:

- Tiêu lang, nhà mẹ của nô nghèo khổ, ủy khuất cho chàng rồi.

Tiêu Duệ mỉm cười, thấy thiếu nữ cảm giác áy náy như vậy, mọi tâm tình đều lộ hết lên trên khuôn mặt xinh đẹp, không khỏi cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn mịn màng của nàng:

- Ngọc Hoàn, vẫn là câu nói cũ, hết thấy đều sẽ tốt lên thôi. Nàng cứ thoải mái đi, chăm sóc nhạc mẫu đại nhân cho tốt.

Thấy muội tử và muội phụ không coi ai ra gì, đứng ôm ấp nhau, tình chàng ý thiếp, thì thầm to nhỏ, trong lòng Dương tam tỷ nổi lên những tư vị không nói nên lời. Vừa cao hứng vì muội muội, lại nghĩ tới trượng phu của mình giờ đã là ma quỷ, thần sắc nàng chợt có vẻ ám muội. Cho đến khi nàng không kìm nổi thúc giục, Dương Ngọc Hoàn mới lưu luyến tránh ra khỏi ngực Tiêu Duệ, khuôn mặt càng đỏ ửng:

- Đi đi, Tiêu Lang. Sáng mai, chàng sớm trở lại nhé.

**

Buổi tối mùa xuân Thục châu, trong không khí thoang thoảng mùi hương ngòn ngọt nhẹ nhẹ, vừa ngủ thấy đã khiến người ta có cảm giác say mê. Trong lòng Tiêu Duệ hiểu, đây tất nhiên là do trong thành có rất nhiều nhà làm rượu, đến nỗi hương rượu hòa vào trong không khí. Đồng thời, vừa ngủ là biết loại rượu họ làm đều là tạp lương xuân tửu. Chỉ có điều, hẳn rất ngạc nhiên, chẳng lẽ ở tòa thành nhỏ đất Thục này, từng nhà đều am hiểu làm rượu sao?

Hắn không biết rằng, người đất Thục vốn cuộc sống no đủ, ăn không hết liền có thói quen tự làm rượu để uống

Nhà của tam tỷ cũng chính là Bùi gia, quả thật không xa nhà Dương mẫu mấy. Lúc trước Dương tam tỷ mua cho Dương mẫu ngôi nhà này chính là muốn ở gần mình một chút để tiện chăm sóc mẹ. Bùi gia nhà chồng của nàng chỉ có độc đinh chính là chồng nàng. Từ sau khi trượng phu chết, cha mẹ chồng nàng cũng vì thương nhớ con mà đều người trước người sau chết theo. Cả một tòa nhà to của Bùi gia chỉ còn lại mẹ góa con côi, quả thật là cuộc sống cực kỳ khó khăn.

Vừa mới tới cuối hẻm, Dương tam tỷ đang chuẩn bị mở cửa, chợt nghe cách đó không xa có người huýt sáo khiêu khích.

Một thanh niên nam tử, bộ dạng không quá tệ hại, chỉ có điều vẻ mặt và cử chỉ hơi lỗ mãng, dáng vẻ lưu manh. Vừa nhìn là có thể biết đều là những tay ăn chơi ở phố phường, lưu manh bất lương thích đi lang thang qua các nhà, ngẫu nhiên tới nhà quả phụ trên ghẹo tìm vui. Tuy nhiên, ăn chơi cũng phân “trình độ”, lại ăn chơi này chỉ ở tầm thấp, chỉ có thể hoạt động trên phố phường, nếu gặp phải những ca cơ thì đương nhiên là hắn không đủ tiền để đỡ nổi, lại càng không nói dám tới đùa giỡn những tiểu thư, nương tử nhà giàu, nhà cao cửa rộng.

Nam tử này tên là Chu Chính, tuy rằng tên này có nghĩa là đoan chính nhưng thực ra nhân phẩm của hắn lại cực kỳ không đoan chính, thậm chí có thể nói có chút hạ lưu không chịu nổi. Ngày thường, hắn vẫn lẩn vẩn quanh đây, thỉnh thoảng Dương tam tỷ hứng trí cũng có thể liếc mắt đưa tình với Chu Chính này.

Nhưng hôm nay thì khác. Nàng vừa định cười mắng hắn vài câu, đột nhiên nhớ tới phía sau chính là muội phu, không khỏi giật mình, lập tức ra vẻ đoan chính, nguýt hắn một cái, không thêm để ý tới hắn nữa, đi thẳng tới mở cửa.

57. Chương 42: Đêm Đó

- Ngoan ngoan, ta nói sao hôm nay đột nhiên Dương tam tỷ lại đứng đắn như vậy, thì ra quyền rũ được một tiểu lang quân tuần tú. Ta nói huynh đệ, giường Dương tam tỷ này không dễ lên đâu. Huynh đệ ta mất ba mươi văn tiền mà cũng không đụng được một cọng tóc của nàng.

Tên lưu manh nhìn dò xét trên người Tiêu Duệ với ánh mắt xấu xa, thấy Tiêu Duệ mặc quần áo lộng lẫy, khí độ bất phàm giống như một người có tiền. Hắn thầm nghĩ đây là cậu ấm nhà ai, thủ đoạn của Dương tam tỷ giỏi thật, không ngờ quyền rũ được một nhân vật này thưởng thức.

Tiêu Duệ nhíu mày khinh bỉ, thoáng lui ra phía sau một bước. Lệnh Hồ đại hiệp vẫn đứng im phía sau một bước chạy qua người hắn, thân hình như điện. Tiêu Duệ gần như không thấy rõ hắn tiến lên lúc nào, chỉ trong nháy mắt Lệnh Hồ đại hiệp đã giống như một thân cây đứng chắn trước người mình.

Lệnh Hồ Xung Vũ mặt trầm như nước, hắn từ trước đến nay rất kiêu lời, hôm nay cũng không ngoại lệ. Hắn khoát tay, chỉ nói hai chữ:

- Tránh ra.

Chu Chính mặc dù không phải nhân vật tai to mặt lớn gì nhưng cũng đi lại trong mấy tỉnh quanh đây, tốt xấu cũng là một nhân vật số một, thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Xung Vũ không tốt, nhưng không hề e ngại chỉ bừ môi:

- Tránh bỏ mày à, lão tử cũng lăn lộn trong thành Thục Châu, ngươi là ai? Ngươi là cái gì?

Lệnh Hồ Xung Vũ cười lạnh một tiếng, xoay lưng lại, chấp tay với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ không thèm nhìn Chu Chính lấy một cái, cùng Dương tam tỷ về mặt xấu hổ đi vào trong viện. Theo sau là Tú Nhi và phu xe cũng đi vào cùng. Thân hình đầy đặn của Dương tam tỷ xoay lại tiến vào sân, chỉ lưu lại một cơn gió thơm. Chu Chính nuốt nước miếng ực một tiếng, thò đầu nhìn vào trong viện.

Lệnh Hồ Xung Vũ lạnh lùng nhìn Chu Chính một cái, đột nhiên phát ra một quyền, đánh mạnh vào một cây cổ thụ trước cửa Bùi gia. Phanh một tiếng vang lên, thân cây trong nháy mắt lay động, lá cây mới đâm chồi ào ào rụng xuống. Chu Chính hít một hơi lạnh, nhìn vết tay thật sâu trên thân cây, sợ đứng im tại chỗ, trơ mắt nhìn Lệnh Hồ đại hiệp lạnh lùng tiến vào cửa Bùi gia, sau đó đóng chặt cửa viện lại.

.....

Bùi gia viện lớn hơn Dương mẫu viện không ít, hai gian nhà chính, ba gian phòng ngủ còn có một gian bếp. Trong viện còn có một giàn mướp, bên dưới giàn mướp đặt một bàn đá.

Xảy ra chuyện Chu Chính, trong lòng Dương tam tỷ rất xấu hổ, trên khuôn mặt quyền rũ không khỏi có thêm vài phần xấu hổ và ngượng ngùng. Hành vi của nàng dù phóng đảng như thế nào cũng không muốn mất mặt đối với muội phu, càng không muốn để lại ấn tượng dâm đẳng trong lòng muội phu. Huống chi trong tiềm thức, nàng quả thực rất thích lang quân thiếu niên trước mặt này.

Ôm đứa nhỏ đã ngủ say đứng ở trong viện, do dự một lát chuẩn bị nên giải thích với Tiêu Duệ như thế nào, nhưng thủy chung không nói được. Trời đã tối đen, màn đêm buông xuống, cả viện trở nên tăm tối, chỉ có thể nhìn thấy thân hình mơ hồ của Tiêu Duệ đang đứng trước mặt mình. Dương tam tỷ tâm trạng rất phức tạp thở dài một hơi, đẩy cửa phòng ra, không lâu sau ngọn đèn trong phòng được thắp lên.

Ngọn lửa lập lòe trong bóng đêm, thiếu phụ đứng ở cửa:

- Muội phu, đây là phòng của nô, ngươi chịu khó ngủ lại đây. Tú Nhi cô nương ngủ trong phòng ngủ kia, hai vị đại ca ngủ trong phòng còn lại.

....

....

Dương tam tỷ vội vàng thu dọn phòng của mình, Tú Nhi cũng đến giúp. Mở tủ quần áo trước giường ra, nàng ngượng ngùng lấy chiếc chăn trông khá mới ra, trải ra:

- Trong nhà nó không có chăn mới. Đây là của nó, muội phu không nên ghét bỏ.

Tiêu Duệ cười cười:

- Làm phiền Tam tỷ.

Tú Nhi chu đáo đi tìm chậu rửa mặt, lại xuống nhà bếp không dễ dàng gì đun được một ít nước ấm, bưng vào:

- Thiếu gia, lau mặt trước đã rồi hãy nghỉ ngơi, đường nhiều bụi.

Tiêu Duệ cúi người rửa mặt. Tú Nhi thấy Dương tam tỷ còn không có ý đi, mày liễu hơi nhú lại, nhẹ nhàng hỏi:

- Bùi phu nhân, phu nhân nhường phòng cho thiếu gia, phu nhân đi đâu ngủ.

Tú Nhi từ lúc thấy Dương tam tỷ đã rất không thích. Theo thiếu nữ Tú Nhi thấy, Dương tam tỷ này cư xử tùy tiện, không giống như một nữ nhân đứng đắn. Nhưng Dương tam tỷ dù sao cũng là di tỷ (chị vợ) của thiếu gia nhà mình. Trong lòng nàng mặc dù có chút chán ghét nhưng không dám thể hiện ra ngoài.

Dương tam tỷ sững sốt. Mặt nàng đỏ lên nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh, liếc nhìn tiểu nha đầu xinh đẹp một cái, trêu chọc:

- Nó đương nhiên là qua bên kia ngủ, dù sao cũng không thể ngủ cùng với muội phu được phải không? Tiểu muội muội, muội nghĩ gì thế?

Câu hỏi vặn này lập tức làm da mặt cực mỏng của Tú Nhi đỏ hồng tận mang tai. Thiếu nữ cúi đầu xuống không dám nói lại, chỉ ngồi xổm xuống, thật cẩn thận cởi giày cho thiếu gia, dùng chậu nước mà Tiêu Duệ mới rửa mặt, rửa chân cho hắn. Động tác của Tú Nhi rất thành thạo và rất nhẹ nhàng, vừa rửa vừa vuốt ve. Mà Tiêu Duệ thoải mái nhắm hai mắt lại hưởng thụ, từ từ dựa vào đệm trên giường.

Thấy cảnh này, Dương tam tỷ không khỏi thầm hâm mộ một tiếng, thầm nghĩ cuộc sống của kẻ có tiền thật là tốt. Muội phu thật biết hưởng thụ, thật diễm phúc. Xem ra đêm nào cũng có thị nữ hầu hạ bên cạnh. Nhìn xem, động tác của tiểu nha đầu này rất thành thạo.

Chờ Tú Nhi từ từ rửa chân cho Tiêu Duệ, lại hầu hạ Tiêu Duệ ngủ rồi chuẩn bị rời đi. Dương tam tỷ không còn hứng thú, sớm về phòng mình, ôm con mà ngủ. Nghe thấy Tú Nhi nhẹ nhàng đóng cửa hai căn phòng lại, Dương tam tỷ ngồi dậy, xốc chăn, vén màn nhìn về phía bên kia.

Bên kia đèn đã sớm tắt, sau rèm cửa thật dày vang lên tiếng thở rất say. Dương tam tỷ thất thần nhìn một lát, thực ra trong bóng đêm nàng không nhìn thấy gì hết. Thật lâu sau, mũi nàng nhú nhú lại mấy cái, hít một hơi thật sâu, mang theo tâm trạng phức tạp nằm xuống một lần nữa.

Đêm đó Tiêu Duệ ngủ rất ngon. Nhưng đêm đó Dương tam tỷ trần trọc không thể ngủ, đến tận khi trời sáng nàng vẫn không cảm thấy buồn ngủ. Day day hai mắt sưng đỏ chưa xót, Dương tam tỷ nhẹ nhàng xuống giường mặc quần áo, nhìn con đang ngủ say, vén rèm cửa, thật lâu không bước ra.

Lúc này không thể nói thiếu phụ muốn có chuyện gì với Tiêu Duệ. Chỉ có điều trong lòng thiếu phụ rất mong chờ và khát vọng với thiếu niên Lạc Dương này. Tiểu lang quân có tiền này có thể mang cuộc sống tốt đến cho mình và Dương gia không? Rốt cuộc có hay không? Có, từ trong lời muội muội nàng, không khó để nghe ra, muội phu của mình không chỉ là tài tử tiếng tăm lẫy lừng ở Lạc Dương, mà còn là một người có tiền. Vừa anh tuấn lại giàu có, còn có tài, lang quân như ý thế này sao mình không gặp chứ?

Nói tóm lại, trong lòng Dương tam tỷ đang rối loạn, loạn rồi tinh rồi mù, loạn đến độ không thể tưởng tượng.

58. Chương 43: Dương Chiêu Vô Lại

Một nam tử đứng tuổi khôi ngô đi qua mấy con phố, vội vàng bước đến nhà Dương tam tỷ. Chiếc áo bào màu xanh đầy vết rượu loang lổ, mái đầu đen cũ kỹ, mấy sợi tơ nhện hỗn độn với tóc, dưới chân đi một đôi giày bẩn thỉu không chịu nổi.

Không lâu sau, hắn đi đến cửa nhà Dương tam tỷ. Không hề do dự, hắn “đương đương” đập cửa, trong miệng còn hét lên một tiếng thô lỗ:

- Tam muội, mở cửa mở cửa, ca ca ta đến đây.

Cửa Bùi gia viện kết một tiếng mở ra, một khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp hiện ra trước mặt nam tử. Ngửi thấy mùi rượu chua loét trên người hắn, thiếu nữ nhú mày che miệng, lui về phía sau một bước.

Nam tử kinh ngạc nhìn thiếu nữ một cái. Mặc dù chỉ là nhìn một cái nhưng rốt lại là ánh mắt mê đắm, hao sắc. Hắn mỉm cười tiến vào cửa, uốn mặt phả hơi thở hôi ghê người, lộ ra hàm răng vàng khè đi về phía thiếu nữ.

.....

.....

Theo tiếng thét chói tai của thiếu nữ, Lệnh Hồ Xung Vũ từ trong phòng ngủ chạy vọt ra, chắn trước mặt thiếu nữ, để thiếu nữ ở sau mình, giận dữ quát lên một tiếng:

- Cuồng đồ to gan, dám tự tiện xông vào nhà dân, đùa giỡn con gái nhà lành.

Lệnh Hồ Xung Vũ đẩy mạnh một cái, đẩy nam tử đang lão đảo chưa tỉnh rượu ngã chổng vó. Hắn kêu thảm một tiếng đang định chửi bậy, chợt thấy tam muội của mình - Dương gia Dương tam tỷ ôm đứa nhỏ hàm hàm đi tới trước mặt mình, không có chút vẻ thực nữ trường mắt nhìn hắn một cái:

- Dương Chiêu, người sáng sớm đã chạy đến chỗ lão nương làm gì?

Tiêu Duệ vừa từ phòng mình đi ra, bước chân đầu tiên còn chưa chạm xuống mặt đất đã nghe thấy Dương tam tỷ khinh thường nói ra cái tên Dương Chiêu. Hắn nhú mày, tò mò nhìn nam tử trắng niên đang ngã trên mặt đất, không khỏi thất thần. Đến khi Dương Chiêu chật vật đứng lên khỏi mặt đất, hắn mới lấy lại tinh thần.

Đây chính là Đại đường quyền thần Dương Quốc Trung mà sử sách ghi lại. Dương Quốc Trung bởi vì Dương Ngọc Hoàn mà thăng chức rất nhanh, quyền khuynh triều đình, thời kỳ đỉnh cao nhất không chỉ làm Tế tướng, còn kiêm hơn bốn mươi chức, cũng được coi là nhân vật phong vân trong mấy chục năm của Đại Đường. Chỉ có điều dù là đương thời hay đời sau, hắn đều bị coi là một kẻ kém cỏi, nghèo hèn bám váy đàn bà, không ai coi trọng hắn; sau khi giàu sang thì người đời thóa mạ sau lưng hắn, mặc dù hắn có quyền lực rất lớn.

Người này không tài không đức, giỏi luồn cúi, lợi dụng, là một tên tiểu nhân thay đổi thất thường và tên du côn đầu đường xó chợ. Mặc dù hắn không có cơ hội làm quyền thần Đại Đường, gây họa cho quốc gia và xã hội, nhưng vẫn cần phải giữ khoảng cách với người này. Gần như trong nháy mắt, Tiêu Duệ đã có quyết định. Chính bởi vì như vậy, hắn mới lấy lại bình tĩnh, xoay người rời đi, không muốn nhìn Dương Chiêu thêm một cái.

Dương Chiêu không chỉ nát rượu còn bài bạc, bây giờ đúng là đang nghèo khổ, thất vọng, sống nhờ vay mượn khắp nơi. Vốn định đến nhà muội muội trong tộc làm tiền, xem có thể được bữa cơm hay không. Đứng dậy từ trên mặt đất, thấy Dương tam tỷ xinh đẹp đang sa sầm mặt, không để ý “phân cao thấp” với Lệnh Hồ Xung Vũ nữa, xấu hổ sờ sờ gáy:

- Tam muội, người trong nhà không nên như vậy chứ? Tiểu tử này là người nào?

Dương Chiêu nói chính là Lệnh Hồ Xung Vũ. Lệnh Hồ Xung Vũ vẻ mặt lạnh nhạt đứng bên, hai tay buông xuống hông, ngửa đầu nhìn mặt trời mọc phía đông. Mà Tú Nhi sớm đã vỗ vỗ bộ ngực hoảng sợ, lui về phía sau Tiêu Duệ.

Dương tam tỷ không để ý đến hắn, chỉ xoay người đi về phía Tiêu Duệ, cười nói:

- Muội phu tốt, chúng ta sang bên chỗ mẫu thân, để Tam tỷ làm bữa sáng cho đệ.

.....

.....

Thiếu nữ sớm chờ ở cửa Dương gia, thấy đám người Tiêu Duệ đi tới, liền cười đi lên đón. Tiêu Duệ thấy mắt nàng hơi sưng đỏ, biết tối qua nhất định nàng ngủ không ngon. Mẹ con xa cách lâu như vậy, trong lòng tự nhiên có nhiều lời muốn nói, nói chuyện đến nửa đêm mới mơ màng mà ngủ. Dương mẫu lại không ngừng muốn đi tiểu đêm, làm thiếu nữ gần như cả đêm không được chợp mắt. Tiêu Duệ không khỏi thương xót nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, dịu dàng nói:

- Ngọc Hoàn, đêm qua không được ngủ rồi, nhìn mắt nàng kìa, vừa đỏ lại vừa sưng...

Dương tam tỷ ở bên cạnh ho khan vài tiếng, cười khổ nói:

- Ta nói này, hai người có lời âu yếm gì có thể vào nhà rồi nói được không?

Thiếu nữ đỏ mặt vội vàng rút tay mình khỏi tay Tiêu Duệ, ngoan ngoãn đi theo sau Tiêu Duệ vào trong viện. Chưa đi được mấy bước, phía sau đã vang lên giọng nói của một người thô lỗ:

- Đây là Ngọc Hoàn yêu muội sao? Sao lại từ Lạc Dương về Thục Châu?

Thiếu nữ nghi hoặc quay đầu lại nhìn Dương Chiêu từ nãy đi theo đám người Tiêu Duệ phía xa xa, lúc này mới dám đi lên, do dự một lát nhỏ giọng hỏi:

- Vị đại ca này, người là?

Dương Chiêu cười ha hả, còn chưa trả lời, Dương tam tỷ đã quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn một cái, sắc giọng:

- Yêu muội, đừng để ý đến hắn. Hắn chính là kẻ cặn bã trong Dương gia chúng ta, tam phòng Dương Chiêu, tuổi tuy lớn nhưng không có nghề nghiệp nghiêm chỉnh gì, cả ngày đều uống rượu cờ bạc, ăn uống khắp nơi, cũng không ngại xấu mặt.

Dương Chiêu nổi tiếng là kẻ lưu manh vô lại, cờ bạc trong thành Thục Châu, dù là người trong Dương gia cũng không coi trọng hắn. Bình thường hắn vốn đến ăn uống, tâm trạng Dương tam tỷ mà tốt còn cho hắn một ngụm. Nhưng hôm nay thì khác, trước mặt Tiêu Duệ, Dương tam tỷ cảm thấy có chút mất mặt, làm sao có thể tốt với Dương Chiêu chứ.

- Đi mau.

Dương tam tỷ giao đứa con đã bú no sữa cho Tú Nhi, khoát tay măng.

Dương Chiêu vẫn cười ha hả như cũ, không hề cảm thấy khó xử. Tiêu Duệ ở bên cạnh lạnh lùng nhìn, trong lòng thầm cười lạnh, thầm nghĩ da mặt Dương Chiêu đúng là rất dày. Nếu không có da mặt “co được dãn được” này, như vậy ngày sau làm sao hắn có thể lấy lòng được Lý Long Cơ, từ một cấm vệ nho nhỏ, nhảy thành nịnh thần uy phong một cõi của Đại Đường.

Thiếu nữ tính nét hiền lành, không chua ngoa như Dương tam tỷ. Mặc dù cũng không thích Dương Chiêu này nhưng vẫn cười khom người thi lễ với hắn:

- Ngọc Hoàn ra mắt Dương Chiêu ca ca. Tam tỷ, đã đến cửa nhà, mời Dương Chiêu ca ca vào ngồi đi.

Dương Chiêu nhìn Ngọc Hoàn muội muội xinh như hoa như ngọc, lại nhìn vị hôn phu mặc quần áo đẹp dễ bên cạnh nàng, biết đó là người có tiền, mắt hơi đảo, có ý đồ xấu muốn kiếm chỗ tốt trong tay thiếu nữ. Hắn không để ý đến ánh mắt châm chọc của Tam tỷ, cũng không để ý đến ánh mắt khinh miệt của Tú Nhi, và cái nhìn chăm chú lạnh lùng của Lệnh Hồ Xung Vũ, cười đi tới một bước:

- Yêu muội đã thành một đại cô nương rồi. Yêu muội từ xa mà đến... đáng tiếc ca ca nghèo khổ, ngay cả cơm ăn cũng không đủ no, không có cách nào mời yêu muội đến nhà chơi.

59. Chương 44: Dương Thị Tộc Nhân

Thiếu nữ Ngọc Hoàn vừa hơi chán ghét, lại có chút bối rối. Dương Chiêu dù không chịu được đến mức nào thì vẫn là tộc huynh của mình, là người nhà mình. Ngọc Hoàn nghiêng đầu liếc nhìn Tiêu Duệ, thấy hắn rất bình tĩnh, đưa tay ra nhổ một cây cỏ dại mọc ven tường Dương gia, sau đó lại tách từng lá cỏ, thuận gió bay đi, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh.

Trong lòng Ngọc Hoàn đã có quyết định, có ý muốn Dương Chiêu rời đi, nhưng lại có chút áy náy. Bên tai tiếp tục truyền đến những lời kể khổ và lấy lòng như đàn bà của Dương Chiêu. Nàng không khỏi cười khổ một tiếng, kéo kéo vạt áo Tiêu Duệ, nhẹ nhàng nói:

- Tiêu lang, nể mặt nô, cho Dương Chiêu ca ca một ít tiền mua gạo, hai đứa trẻ trong nhà đang đợi gạo để nấu cơm ăn.

Tiêu Duệ cười nhạt, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng kéo tay người, mạnh mẽ kéo nàng vào trong viện, bỏ Dương Chiêu đang mong đợi ở bên ngoài. Ngọc Hoàn ngạc nhiên, cúi đầu dụi dụi nói một câu:

- Tiêu lang, chàng...

Tiêu Duệ lạnh lùng nói:

- Kể ăn chơi trác táng, cờ bạc như vậy, cho hắn bao nhiêu tiền cũng vô ích. Tú Nhi...

Tú Nhi đã đi tới, trong lòng còn ôm đứa con đang ngủ say của Dương tam tỷ. Nàng sợ đánh thức đứa nhỏ, rất cẩn thận khom người thi lễ với Tiêu Duệ:

- Thiếu gia.

- Tú nhi, lát nữa người bảo phu xe ra phố mua ít gạo, đưa đến nhà Dương Chiêu.

Tiêu Duệ nói xong cười cười với Ngọc Hoàn:

- Nói là Ngọc Hoàn cho bọn họ.

Dương Ngọc Hoàn kích động trong lòng, cảm nhận sự quý trọng và quan tâm của Tiêu lang, trong mắt lại bắt đầu mờ ảo, nhẹ nhàng tiến sát vào trong lòng hắn. Tiêu Duệ vỗ vỗ bả vai mềm mại của nàng. Đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn Dương Chiêu vẫn đang đứng ở cửa viện. Ngay trong cái nhìn thoáng qua đó, liền thấy ánh mắt ác độc của Dương Chiêu đang nhìn tới mình.

Biết Dương Chiêu là kẻ tâm địa hẹp hòi, có thù tất báo, biết rõ thái độ lạnh lùng đối với hắn hôm nay, hắn sẽ ghi hận trong lòng. Nhưng Tiêu Duệ không thêm để ở trong lòng. Một kẻ lưu manh “cơ hội”, trong mắt Tiêu Duệ chẳng đáng là gì, còn có thể nhảy lên được trời sao?

Thực ra Tiêu Duệ rất phản cảm với Dương Chiêu, cũng không phải là do hắn hư hỏng và thích đánh bạc. Mà bởi vì Tiêu Duệ biết rõ lịch sử, biết tính các xấu xa của Dương Chiêu, đức hạnh rất kém cỏi lại không giữ chữ tín. Cho nên từ tính cách và tiềm thức, hắn đều không muốn có bất luận quan hệ gì với Dương Chiêu.

.....

....

.....

Thời gian như thoi đưa, thoáng cái đến Thục Châu đã được hơn nửa tháng. Thục Châu cũng bắt đầu chuyển sang mùa hè oi nóng.

Tiêu Duệ vốn định để Ngọc Hoàn ở lại Dương gia đoàn tụ với Dương mẫu, sau đó mình sẽ mang theo Tú Nhi và Lệnh Hồ Xung Vũ đi dạo xung quanh, thưởng thức các loại rượu nổi tiếng ở Thục Châu, ví dụ như Kiếm Nam xuân, thuận tiện cũng đến thăm các danh lam thắng cảnh như Nga Mi sơn, núi Thanh Thành mà kiếp trước mình không có cơ hội đi. Hắn thậm chí còn muốn đi Nghi Xương cưới thuyền, học theo Lý Bạch cất cao giọng hát với Thiên môn.

Nhưng mấy ngày liền đến đây, người trong Dương gia không ngừng đến. Tiêu Duệ bắt đắ dĩ, chỉ đành thu lại dự định đi du ngoạn, cùng thiếu nữ Ngọc Hoàn nghênh đón khách đến. Mỗi ngày đều có tộc nhân Dương gia chủ động tìm đến cửa, ăn tiệc rượu, chào hỏi.

Dương mẫu và Dương tam tỷ đã khổ cực nhiều năm ở đất Thục, các tộc nhân Dương gia tránh được bao xa thì tránh bấy nhiêu, rất ít quan hệ với các nàng. Nhưng bây giờ thì khác, Dương gia đột nhiên có một con rể giàu có, nghe nói là con cháu quý tộc ở Đông Đô Lạc Dương, mấy ngày nay không chỉ mang đến rất nhiều tiền cho Dương gia, không ngờ còn bỏ tiền mua một ngôi trạch viện mới cho Dương mẫu, cùng với nô bộc, xe ngựa. Dương gia biến hóa rất nhanh, từ người nghèo khó ở tầng dưới chót nhảy vọt lên thành nhà giàu máu mặt trong thành, điều này sao không khiến cho đám tộc nhân hâm mộ đến đỏ mắt chứ?

Từ địa ngục đến thiên đường, lòng người thật dễ thay đổi. Mấy ngày nay cảm xúc của Dương tam tỷ dù dùng hết nước Tây Hà cũng không thể nói rõ. Theo tính cách khắt khe của nàng, đám tộc nhân nịnh nọt đó nhất định bị cự tuyệt tận ngoài cửa, nhưng Tiêu Duệ lại lắc đầu. Cái gọi nghèo bên đường không người hỏi, giàu tận thâm sơn có họ hàng, đó là thói đời bình thường, không có gì kỳ quái cả. Dương gia còn muốn sống ở Thục Châu, lập tức đắc tội nhiều tộc nhân như vậy cũng không sáng suốt, mặc dù bọn họ rất nịnh bợ.

Tiêu Duệ biết, mình và Ngọc Hoàn dù sao cũng không thể vĩnh viễn ở Thục Châu. Dương gia lại không có nam đinh chống đỡ, tương lai vẫn phải trông cậy vào tộc nhân giúp đỡ. Dù sao những người này tuy nịnh bợ, nhưng bản chất lại khác hẳn loại tiểu nhân vô lại như Dương Chiêu. Cho nên Tiêu Duệ dùng hết khả năng, rất kiên nhẫn, làm quen với đám tộc nhân Dương gia. Về phần tộc nhân Dương gia muốn chiếm chút tiện nghi, chỉ cần không quá đáng, hắn sẽ cố gắng thỏa mãn.

Trên thực tế, tộc nhân Dương gia hầu hết là dân chúng bình thường, có thể được chút gạo, rau và lì xì mấy chục văn tiền là thỏa mãn rồi.

Sau khi đến Thục Châu, Tiêu Duệ có lẽ đã dùng hết ba trăm quan tiền. Hơn phân nửa trong số đó đã được dùng mua trang viện và nô bộc cho Dương mẫu, một phần nhỏ dùng để bày tiệc và tặng quà cho tộc nhân Dương gia. Dương nhiên điều này đối với Tiêu Duệ Tiêu đại tửu đồ tiền tài như nước thì không tính cái gì. Trước khi đến Thục, hắn biết tình huống Dương gia không tốt nên đã mang theo ngân phiếu. Tôn Công Nhượng biết hắn đi xa cần dùng tiền còn tự mình tặng hắn trăm quan tiền. Tiêu Duệ từ chối không được đành phải nhận lấy giao cho Tú Nhi, để nàng chuẩn bị đưa cho Ngọc Hoàn tiêu vặt. Nhưng trên đường đi không hề dùng đến, thiếu nữ nóng lòng nên căn bản không hề chậm trễ chút nào.

Tâm trạng Dương mẫu trở nên thoải mái hơn nhiều, uống thuốc kịp thời, hơn nữa mỗi ngày lại nỗ lực theo đề nghị của Tiêu Duệ, ăn uống được tăng lên, bệnh của bà đã tốt hơn nhiều. Đã bắt đầu có thể nhờ Dương tam tỷ đỡ, xuống giường ra viện hoạt động tay chân, phơi nắng...

Trong viện chất đầy các loại đặc sản địa phương mà tộc nhân Dương gia đến thăm bệnh mang tới. Dương mẫu dựa vào lòng Dương tam tỷ, mặc cho ánh nắng chiếu khắp toàn thân, khuôn mặt tái nhợt trở nên hồng hào, thoáng hiện lên một tia vui mừng. Nhớ đến ngày tháng kham khổ trước kia, lại nhìn sự giàu có hôm nay, giống như hai đời khác nhau.

Nhớ đến con rể thay đổi vận mệnh Dương gia, Dương mẫu nghiêng đầu nhìn lại. Thấy thiếu nữ Ngọc Hoàn đang cùng Tiêu lang của nàng ngồi trên mặt đất, nói nói cười cười, chơi mấy trò của trẻ con. Trên khuôn mặt anh tuấn của thiếu niên mang theo vài phần kiêu hãnh, nhìn từ phía này, cả người hắn đều được bao phủ trong một tầng kim quang mờ nhạt.

60. Chương 45: Dương Quát Kỳ Thân

- Mẫu thân, hắn đã thích yêu muội đến tận xương tủy.

Dương tam tỷ buồn bã nói.

Dương mẫu ngẩn ra, đột nhiên quay đầu nhìn con gái thứ ba thân mật với mình nhất, mấy năm qua sống nương tựa vào nhau. Từ trong ánh mắt của nàng, Dương mẫu thấy vẻ hâm mộ và ghen tị không hề che giấu, trong đó còn rõ ràng thấy một tia sùng bái cuồng nhiệt.

Thời gian này Dương tam tỷ như đang nằm mơ. Nàng mơ thấy mình từ địa ngục đi đến thiên đường, tất cả buồn phiền và kham khổ đều bị một cơn gió mát thổi đi không còn. Mà hiện ra trước mặt nàng chính là hy vọng và tươi đẹp, khiến nàng mỗi ngày đều đi vào giấc mộng, mỗi ngày đều cười và tỉnh lại từ trong giấc mộng. Mà xuất hiện trong mộng của nàng nhiều nhất chính là tiểu lang quân trẻ tuổi có tiền lại có tài này. Nếu hẳn không phải Tiêu lang của Ngọc Hoàn, chỉ sợ Dương tam tỷ dám yêu dám hận đã sớm mặt dày đi thử dò xét xem tiểu lang quân có tình ý với mình không.

Dương mẫu làm sao không rõ suy nghĩ của Dương tam tỷ. Bà ho khan hai tiếng:

- Dương tam nhi, dịu dàng về phòng.

.....

.....

Dương tam tỷ bị Dương mẫu trách mắng và khuyên nhủ một trận, trong lòng buồn bã đi ra khỏi phòng, dặn dò bà mụ thuê chăm sóc con mình vài câu, rồi định xuống nhà bếp xem cơm canh buổi trưa thì thấy một thanh niên khiêng một củ từ, trong lòng bê một vò rượu đi vào trong viện.

Dương tam tỷ vui mừng dừng lại, hô lên một tiếng:

- Quát đệ đệ.

Thanh niên cười lớn:

- Tam tỷ, đây là củ từ mà Dương Quát đào được ở trên núi, mang đến cho thím ăn. Đúng rồi, Tam tỷ, thím đã đỡ nhiều hơn chưa?

- Đỡ nhiều hơn rồi. Quát đệ đệ, sao đệ lại tìm tới đây?

Dương tam tỷ vừa cười đáp lại, vừa đi tới, dịu dàng phủ bụi trước ngực và một cây cỏ trên vai thanh niên.

- Ủ, Dương Quát nghe Dương Chiêu nói, nói trong nhà thím có một quý nhân đến, bây giờ đang chuyển nhà.

Thanh niên ngưng ngừng gãi gãi đầu:

- Tam tỷ, nói với thím một tiếng, thời gian này đệ không thể đến thăm người. Ông chủ tửu phường của đệ mở một đại tửu phường ở Ích Châu, bảo đệ và mấy tiểu nhị cùng đến Ích Châu.

- Ồ.

Dương tam tỷ gật đầu.

Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn ở bên đã ngừng trò chơi buồn tẻ, sóng vai đứng im một chỗ, có chút giật mình nhìn cảnh tượng trước mặt. Dương tam tỷ ngày thường hành sự rất hấp tấp và chua ngoa, nhưng hôm nay lại dịu dàng như một cô bé, thực sự làm cho thiếu nữ và hôn phu của nàng nghi ngờ trong lòng.

Chẳng lẽ? Đây là.... Ngọc Hoàn và Tiêu Duệ nhìn nhau bằng ánh mắt “hiểu ra” đều nở nụ cười với “ý xấu”

Dương tam tỷ ngẩn ra, trên mặt lập tức đỏ lên, cắn chặt răng sắng giọng:

- Cười cái gì? Yêu muội, hảo muội phu, lại đây, nô giới thiệu cho các người. Đây là Dương Quát đệ đệ của nhà tiểu thúc thúc.

Dương Quát là nhánh nhỏ nhất trong Dương gia, năm mười một tuổi mất cả cha lẫn mẹ, vẫn dựa vào hàng xóm láng giềng chiếu cố, tiếp tế mà sống. Dương mẫu thương hẳn vợ, mấy năm trước lúc cuộc sống không khó khăn, thường bảo Dương tam tỷ mang mấy văn tiền cho Dương Quát mua bánh ăn. Chỉ có điều sau này Dương mẫu cũng khó khăn, không thể tiếp tục tiếp tế cho Dương Quát.

Năm Dương Quát mười bốn tuổi liền vào một tửu phường ở Thục Châu là tiểu nhị, miễn cưỡng có thể nuôi sống bản thân. Mấy năm nay cứ một thời gian là hẳn đều đến thăm Dương mẫu, lúc có tiền thì mua ít gạo thịt, không có tiền thì lên núi đào củ từ, hái quả mang đến Dương gia, coi như là chút tâm ý.

Cho nên Dương Quát là tộc nhân có quan hệ tốt nhất với Dương mẫu và Dương tam tỷ, coi như người thân mật nhất. Bộ quần áo vá chằng vá đụp này cũng là do Dương tam tỷ may vá giúp hắn. Mà cứ đến năm mới, Dương Quát đều sẽ đến đây ăn tết cùng Dương mẫu.

Tiêu Duệ vắt hết óc cũng không tìm được một chút ký ức nào về Dương Quát này. Trong những tộc nhân được thăng chức rất nhanh khi Ngọc Hoàn vào trong cung được sủng ái, “Ngũ dương” nổi tiếng khắp Trường An không có cái tên Dương Quát này. Chẳng lẽ đây là một người thân thiết của Dương gia nằm ngoài sách sử?

Ngay khi Tiêu Duệ đang suy nghĩ miên man, Dương tam tỷ lắc lắc bộ móng đi tới, sẵn giọng:

- Muội phu.

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, thấy thanh niên Dương Quát đang khom người thi lễ với mình. Tiêu Duệ cười cười, tránh sang:

- Lạc Dương Tiêu Duệ chào Quát huynh.

- Tiêu Duệ?

Dương Quát vẫn cười cười hàm hậu như trước, lại sờ sờ đầu, thì thào nói một câu:

- Tên này giống như đã nghe ở đâu đó thì phải?

Tiêu Duệ không để bụng, cười cười, đánh ra thanh niên mày rậm mắt to thật thà chất phác này. Tri ân báo đáp, cùng Dương mẫu giúp đỡ lẫn nhau trong cơn hoạn nạn, nhân phẩm không tệ. Trong tộc nhân Dương gia, Tiêu Duệ từ trong mắt Dương Quát đọc được sự giản dị và đơn thuần.

....

....

Dương Quát vào nhà hàn huyên tâm sự với Dương mẫu một lát, sau đó mới ra khỏi phòng chào Tiêu Duệ, Dương tam tỷ và Ngọc Hoàn, chuẩn bị rời đi. Dương tam tỷ lấy mấy chiếc bánh bột ngô mới làm trong bếp ra, nhét vào trong một cái túi đưa cho Dương Quát, căn dặn hắn một mình đi đến Ích Châu phải biết chăm sóc tốt bản thân.

Ngay khi Dương Quát cười hàm hậu đáp ứng định rời đi, Dương tam tỷ dùng sức quay đầu nhìn Tiêu Duệ, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia bất mãn và oán trách. Trong lòng Dương tam tỷ đương nhiên rất không hài lòng. Tộc nhân nịnh bợ đến nhà, Tiêu Duệ đều chiều đãi ăn uống, trước khi đi còn đưa một chút tiền lì xì. Nhưng hôm nay Quát đệ đệ thân mật nhất đến chơi, không ngờ hắn lại keo kiệt như vậy, ngay cả một văn tiền cũng không lấy ra.

Đáng giận, đáng giận, thật đáng giận. Dương tam tỷ càng nghĩ càng giận. Thấy Dương Quát sắp bước ra khỏi cửa Dương gia, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, đi đến trước mặt Tiêu Duệ, hai tay chống hông, nhỏ giọng nói:

- Muội phu, đúng là muội phu tốt. Muội phu không biết người tốt kẻ xấu. Vô lại tới cửa đều cho tiền, Quát đệ đệ là người thân nhất của ta và mẫu thân, đệ không ngờ lại không có biểu hiện gì...

- Ách?

Tiêu Duệ sửng sốt một chút, lập tức có phản ứng, nhíu mày biết rõ còn cố hỏi:

- Tam tỷ, biểu hiện gì?

- Đệ....

Dương tam tỷ không còn gì để nói, tức giận chà chà chân, ngực phập phồng.

Tiêu Duệ xoay người phát tay mà đi, ra ngoài cửa.

Ngọc Hoàn gọi một tiếng Tiêu lang, thấy không đáp lại, nghĩ Tiêu Duệ tức giận mà đi, không khỏi có chút tức nói:

- Tam tỷ, tỷ làm gì vậy. Tiêu lang đã vì Dương gia chúng ta mà bỏ ra không ít tiền. Tiêu lang cũng không mở tiền trang, làm sao có nhiều tiền như vậy, thấy người là phát lì xì.

Bị muội muội chỉ trích, trên khuôn mặt quyền rũ của Dương tam tỷ đỏ ửng lên, há miệng thở dốc không nói được gì.

61. Chương 46: Nhân Tuyền Khảo Sát

Tiêu Duệ cười khỏ một tiếng, tiểu tử này đi nhanh thật. Thấy không đuổi kịp hần. Tiêu Duệ bắt đắ dĩ đành phải cao giọng kêu một tiếng:

- Dương Quát, Quát huynh, xin dừng bước.

Dưới tình thế gấp gáp, giọng Tiêu Duệ rất lớn. Thực ra dù hần không gọi lớn, Dương Quát cũng biết có người gọi sau lưng mình. Đạo lý cũng rất đơn giản, giọng của Tiêu Duệ không phải “người địa phương”, giọng Lạc Dương ở đất Thục đúng là “thành một phái riêng”

Người đi trên đường đều quay đầu lại nhìn thiếu niên ăn mặc đẹp đẽ đang vuốt ngực thở dốc. Mà Dương Quát cũng từ từ xoay người lại, nhìn về phía này. Thấy là muội phu Tiêu Duệ mới gặp qua, Dương Quát tuy rằng có chút kỳ quái nhưng không nghĩ nhiều, vội vàng chạy vội về, vỗ vỗ vai Tiêu Duệ, buồn bực nói:

- Muội phu Tiêu gia, tìm ta làm gì?

Tiêu Duệ cười cười, chỉ vào một tửu quán nhỏ ven đường, ôn tồn nói:

- Tiêu mỗ muốn mời Quát huynh một chén rượu, không biết Quát huynh có nể mặt hay không?

Tiêu Duệ vẫn đang râu rĩ, hần có thể mua trang viện cho Dương gia, tặng tiền, nhưng không phải kể lâu dài. Minh và Ngọc Hoàn đương nhiên không thể nào ở mãi Thục Châu được. Thời gian này hần đang suy nghĩ có phải nên mở một chi nhánh của tửu phường Tử Đồ ở Thục Châu, giao cho Dương gia quản lý. Cứ như vậy sau này Dương mẫu, Dương tam tỷ, thậm chí người thân khác của Ngọc Hoàn sẽ không buồn vì không có kế sinh nhai, có thể sống cuộc sống giàu sang.

Mở tửu phường không phải vấn đề lớn, thậm chí hần đã nghĩ đến việc ủ và sản xuất rượu. Nhưng vấn đề lớn nhất trước mắt đó là Dương gia không có nam đinh ra mặt chống giữ. Dương Quát xuất hiện ngang trời làm Tiêu Duệ giật mình. Người này trung hậu thành thật, nhân phẩm rất tốt, lại có tình cảm tốt với mẹ con Dương gia, giao tửu phường cho hần quản lý, chắc sẽ có kết quả không tệ.

Nhưng mở một phần sản nghiệp, chỉ dựa vào tin cậy là không đủ, còn phải xem năng lực và tài cán của hần thế nào.

Vài chén rượu vào bụng, tán gẫu một phen, Tiêu Duệ mới phát hiện lo lắng của mình hoàn toàn không cần thiết. Dương Quát tuy rằng trung hậu, nhưng người thành thật không có nghĩa là người ngốc. Hần không chỉ không ngốc, còn có vài phần khôn khéo và nhìn thấu nhân tình thế thái. Bởi vì phụ mẫu mất từ nhỏ, lăn lộn trên phố nhiều năm, hần thành thực và trầm ổn hơn đám bạn cùng lứa nhiều. Hơn nữa nhiều năm làm công ở tửu phường, cũng không xa lạ với các công việc trong tửu phường.

Có thể nói Dương Quát là người thích hợp nhất, hoàn toàn có thể làm người quản lý sản nghiệp Tử Đồ ở Thục Châu. Tuy rằng hần xuất thân nghèo khó, thuộc tầng lớp dưới cùng, chưa biết rõ cách giao tiếp của giới thương nhân. Nhưng Tiêu Duệ tin rằng chỉ cần rèn luyện thêm, Dương Quát nhất định sẽ trở thành một thương nhân đủ tư cách.

Rượu qua ba tuần, trong lòng Tiêu Duệ càng lúc càng thêm sáng khoái. Hần lấy mười tờ ngân phiếu, mỗi tờ mười quan tiền đặt lên bàn, cười cười thành khẩn nói:

- Quát huynh, người và ta mới gặp như đã quen từ lâu. Một trăm quan tiền này giao cho Quát huynh, hy vọng Quát huynh quan tâm nhiều hơn tới Dương gia.

Dương Quát cả kinh, nhìn vào mười tờ ngân phiếu kia, người khẽ run lên. Hần chỉ là một kẻ làm thuê trong tửu phường mà thôi. Hàng tháng tiền công còn không đến nửa quan tiền, làm sao mới gặp đã được tặng ngân phiếu lớn như vậy? Trăm quan tiền với hần mà nói chính là một tài sản rất lớn.

Trong ánh mắt hiện lên một tia nóng bỏng, nhưng tia nóng bỏng đó rất nhanh bị sự kiên nghị thay thế. Hắn nhẹ nhàng đẩy ngân phiếu về, cổ đưa mắt nhìn sang chỗ khác, lắc đầu:

- Muội phu Tiêu gia quả nhiên là người có tiền. Nhiều tiền như vật có thể dọa chết Dương Quát. Quan tâm thím và tam tỷ là bốn phận của Dương Quát. Ta sao có thể nhận tiền của người? Muội phu Tiêu gia đừng quá xem thường Dương Quát.

Biểu hiện và cảm xúc thay đổi của Dương Quát, Tiêu Duệ đều thấy rõ. Nếu một người không động tâm với số tiền lớn như vậy, không có một chút lòng tham, thì nhất định là dối trá. Nhưng tham lam bị đạo đức trong lòng ngăn cản, kiên trì với nhân cách của mình...biểu hiện của Dương Quát làm Tiêu Duệ thâm gặt đầu trong lòng, càng thêm kiên định với suy nghĩ để hắn quản lý tửu phường của mình ở đây.

Tiêu Duệ không thu hồi ngân phiếu, mà nâng chén khê nhấp một ngụm. Hắn khê nhú mày thâm oán Kiếm Nam Xuân danh khắp Đại Đường rồi mới nuốt rượu vào trong bụng, từ từ nói:

- Xin hỏi Quát huynh làm công ở tửu phường, một tháng được bao nhiêu tiền?

Dương Quát thở dài:

- Ông chủ của ta coi như phúc hậu, trả tiền công cho chúng ta cũng cao, mỗi tháng bốn trăm năm mươi văn, miễn cưỡng sống qua ngày.

Đừng một chút hắn lại nói:

- Muội phu Tiêu gia, tửu phường chúng ta chính là Kiếm Nam xuân nổi tiếng trong Thục Châu, là sản nghiệp của Gia Cát gia ở Ích Châu. Trong thành Thục Châu chỉ có mấy chi nhánh. Nghe nói Gia Cát gia có hơn mười tửu phường Kiếm Nam Xuân ở các nơi, gần như mỗi tòa thành đều có.

- Gia Cát Khổng Phương?

Tiêu Duệ cả kinh, trong mắt không tìm được lóe lên một tia nghiêm nghị.

- Ủ, đúng là đại thương nhân Kiếm Nam đạo Gia Cát gia. Gia Cát gia nhiều đời kinh doanh, tài lực hùng hậu, có quan hệ với quan phủ, thế lực thật sự rất lớn.

Dương Quát gật đầu:

- Muội phu Tiêu gia cũng biết Gia Cát gia?

Tiêu Duệ thở nhẹ một cái, chỉ cười khẽ. Hắn như thế nào lại không biết Gia Cát gia nổi tiếng. Gia Cát gia được xưng là một trong tứ đại thương nhân Đại Đường, là thủ phủ Kiếm Nam, thực lực hùng hậu không thua gì Sơn Nam đạo Ngụy gia mà Tiêu Duệ có chút mâu thuẫn.

(có phải thiếu 1 đoạn không?)

Đề nghị của Tiêu Duệ thực sự làm Dương Quát kinh hãi. Hắn dù như thế nào cũng không ngờ đến muội phu Tiêu gia vẫn nhả tuần tử này lại tự xưng là một cao thủ ủ rượu, còn định mở tửu phường ở Thục Châu. Mới đầu hắn còn do dự một chút, nhưng khi hắn nghe Tiêu Duệ mở tửu phường là vì kế sinh nhai cho mẹ con nhà Dương Gia, thanh niên chất phác cảm động nhìn Tiêu Duệ thật sâu. Thấy vẻ chân thành trong mắt hắn, sau đó cắn chặt răng:

- Muội phu Tiêu gia, người có tâm, được. Nếu muội phu Tiêu gia tin Dương Quát này, Dương Quát sẽ nỗ lực một lần.

- Quát huynh nhất định sẽ làm được. Tiêu mỗ tin tưởng người.

Tiêu Duệ cao hứng đứng dậy, vỗ vỗ vai Dương Quát, cất cao giọng nói:

- Chúng ta quyết định như vậy. Việc này không nên chậm trễ, hôm nay Quát huynh đi thu xếp một chút. Ngày mai người tới, ta sẽ sai Mã Nhị cùng người ra phố tìm cửa hàng mặt đường, mau chóng mở tửu phường. Đúng rồi, Quát huynh có quen biết tửu công thì tuyển mấy người, tiền công có thể trả cao nhất thành.

Dương Quát đứng dậy cảm động đáp ứng, vẻ mặt có chút kích động. Trong lòng kẻ chất phác này thực sự xúc động. Hắn hiểu được vận mệnh của mình có lẽ sẽ hoàn toàn thay đổi vì gặp được muội phu Tiêu gia

ngày hôm nay. Chắp tay cáo biệt Tiêu Duệ, hẩn ngẩn đầu ưỡn ngực thở một hơi rượu, chỉ trong khoảnh khắc đã hòa vào dòng người, không thấy bóng dáng.

Tiêu Duệ mỉm cười, đi ra khỏi tử phường.

62. Chương 47: Ngũ Lương Ngọc Dịch

Hoàn đang lo lắng dựa vào cửa nhìn về con đường trước cửa viện. Đến khi Tiêu Duệ đi tới, tìm Ngọc Hoàn đã nhảy lên tận cổ mới hạ xuống, đi lên đón.

Tiêu Duệ ngạc nhiên:

- Ngọc Hoàn, trời nắng như vậy, nàng không ở trong nhà nghỉ ngơi, chạy ra cửa làm gì?

Nghe được lo lắng của nàng, Tiêu Duệ không khỏi phì cười, chỉ chỉ vào cái trán trắng nõn của nàng. Tiêu Duệ vừa cầm tay Ngọc Hoàn dắt nàng vào viện, vừa nghe nàng nói với giọng buồn bã. Khi hẩn nghe nói bởi vì nàng nói tam tỷ mấy câu, Dương tam tỷ đỡ ôm đứa nhỏ, cầm túi về nhà, một đường không quay đầu lại. Dù Tú Nhi khuyên thế nào cũng không có tác dụng. Kể hết, nàng ngẩng khuôn mặt xinh đẹp ngăn ngặn nước buồn bã nói:

- Tiêu lang, chàng nói nô có phải đã nói Tam tỷ quá nặng hay không? Nô cảm thấy, Tam tỷ...

Tiêu Duệ thở dài một tiếng:

- Ngọc Hoàn, nàng quá thiện lương, nàng không có sai. Ta thấy tính cách Tam tỷ phải thu liễm một chút nếu không tương lai sẽ rất thiệt thòi. Được rồi, lát nữa chúng ta đến chỗ Tam tỷ, khuyên nàng quay lại là được.

Sáng hôm sau, Dương Quát đã đến Dương gia từ sớm, mang theo Mã Nhi đi ra đường tìm địa điểm thích hợp mở tử phường. Dương Quát sinh sống ở Thục Châu nên muốn tìm một chỗ như vậy cũng không có gì khó. Sau một buổi sáng, hẩn và Mã Nhi tìm được một nhà ở trên con phố phía tây bắc.

Dương Quát có tiền Tiêu Duệ đưa cho, cũng coi như là người có tiền. Nhưng thanh niên hiền hậu mà từng trải vẫn mặc cả giá với chủ nhà, đến khi chủ nhà không chịu được nữa mới gật đầu cười dài lấy ra tám mươi quan tiền mua ngôi nhà này.

Dương Quát và chủ nhà ký giao kèo, đến nha môn làm mấy thủ tục mua bán nhà, lúc trở lại Dương gia thì đã nhận được tin tức Tiêu Duệ đã sớm sai Mã Nhi lên phố đặt một tấm thiệp vàng tử phường Tử Đô.

Tất cả công tác chuẩn bị mở tử phường đều giao cho Dương Quát. Hẩn là người địa phương, Dương gia lại là tộc lớn trong Thục Châu, xử lý việc này có lẽ không có gì khó.

Mà bản thân Tiêu Duệ hai ngày này đang cân nhắc về tử phường. Từ sau khi uống rượu Tạp Lương Xuân trong quán ăn dọc đường đó, trong lòng Tiêu Duệ liền dậy lên một suy nghĩ muốn làm rượu Ngũ Lương.

Rượu Ngũ Lương ở xã hội hiện đại là loại rượu trắng nổi tiếng, có lịch sử khá lâu đời ở Kiếm Nam đạo. Tiêu Duệ biết, Tạp Lương Xuân Tử trong Kiếm Nam Thục hẩn là hình thức ban đầu của rượu Ngũ Lương. Theo Tử Kinh ghi lại, tử phường Gia tộc Diêu Thị ở Nghi Tân nấu ra Tạp Lương Tử, dùng năm loại lương thực ngô, gạo, gạo nếp, hạt cao lương, kiều mạch trộn vào nhau mà ủ. Đến năm 1368 sau công nguyên, năm đầu triều Minh, Trần gia ở Nghi Tân kế thừa sản nghiệp Diêu thị, tổng kết ra Trần Thị Bí Phương, rượu Ngũ Lương mới chính thức ra đời.

Cách làm rượu Ngũ Lương, Tiêu Duệ tự nhiên nghe nhiều nên thuộc. Hơi sửa đổi kỹ thuật nấu rượu Ngũ Lương một chút, ví dụ như lúc lên men bởi vì không có thiết bị công nghiệp hiện đại như vậy chỉ có thể kéo dài thời gian một chút. lại ví dụ vì trộn lẫn năm loại nguyên liệu lên men thành công, cần phải đun nấu thật kỹ, hòa làm một thể ở mức cao nhất nếu không Ngũ Lương nấu ra sẽ có mùi lạ, ít nhất vị rượu sẽ không thuần khiết.

Cúi xuống bàn, trải qua mấy ngày “nghiên cứu và thảo luận” nhiều lần đắn đo, Tiêu Duệ rốt cuộc đặt tên loại rượu mới của tử phường là Ngũ Lương Ngọc Dịch. Chỉ cần trải qua thực tế, trong mỗi khâu của quá

trình làm rượu, căn cứ theo tình huống cụ thể tiến hành chỉnh sửa, thí nghiệm vài lần, làm ra Ngũ Lương Ngọc Dịch độc đáo hẳn không phải ước mơ xa vời.

Nhưng đang lúc hần rất kích động chạy đến tửu phường Tửu Đồ đang tiến hành giai đoạn “bố trí thiết bị” chuẩn bị lập tức tiến vào nấu thử rượu lại bị Dương quát cho một gáo nước lạnh vào đầu.

Dương Quát nghe xong Tiêu Duệ nói về làm rượu từ nguyên liệu hỗn hợp, ngậy người một lát rồi nhỏ giọng nói:

- Muội phu Tiêu gia, gạo, gạo nếp, hạt kiều mạch ở Thục Châu có rất nhiều. Nhưng hạt cao lương và ngô là thứ gì? Đây là lần đầu tiên Dương Quát nghe nói đến.

Tiêu Duệ giật mình, thầm mắng mình đắc ý quên hết mọi việc, hoàn toàn quen ở thời đại này hai loại cao lương và ngô còn chưa trồng ở Trung Quốc. Cây ngô xuất xứ từ Châu Mỹ, du nhập vào Châu Á năm 1492 sau khi Columbus phát hiện ra Châu Mỹ. Đối với người đời Đường mà nói, cây ngô không chỉ chưa từng thấy, mà cũng chưa từng nghe ai nhắc đến.

Như vậy thì làm sao bây giờ? Quả nhiên là một chuyện làm người ta đau đầu.

Dùng cây nông nghiệp khác thay thế? Tiêu Duệ nhú mày lắc đầu. Hần biết rõ rượu Ngũ Lương sở dĩ trở thành rượu Ngũ Lương tất cả phụ thuộc vào việc lựa chọn năm loại nguyên liệu này. Trải qua hàng trăm năm lịch sử tích lũy và kinh nghiệm, nguyên liệu đã xác định ở năm loại này mà không phải cây nào khác, điều này không phải không có nguyên do. Chỉ có năm loại nguyên liệu này mới có thể dung hợp hoàn mỹ trong quá trình làm rượu lên men, đạt đến công hiệu tuyệt diệu khiến năm loại hương vị hòa hợp thành một thể. Đối sang nguyên liệu khác còn được kêu là rượu Ngũ Lương sao.

Lúc này Tiêu Duệ thực ra có hai lựa chọn. Thứ nhất làm rượu Thanh Hương Ngọc Dịch ở tửu phường Tửu Đồ Thục Châu, loại rượu này nếu thành công sản xuất trên quy mô lớn ở Thục Châu, tất nhiên có thể bổ sung với tửu phường Tửu Đồ Lạc Dương. Thứ hai là căn cứ vào các loại đặc sản và phong cách làm rượu ở Thục mà cải tiến thành một cách làm rượu mới. Tuy rằng không đạt đến mức hình thành phong cách riêng như Thanh Hương Ngọc Dịch, nhưng lại đơn giản hơn, tiêu thụ dễ dàng, kiếm được tiền nhanh hơn.

Nhưng thật ra hai con đường này Tiêu Duệ đều không muốn đi đường nào. Hần đam mê làm rượu gần như trời sinh. Đối với hần mà nói, trở lại Đại Đường nấu rượu vừa là làm giàu, nhưng đồng thời cũng là khiêu chiến bản thân. Dựa vào mình là người xuyên việt cùng với năng lực tửu đồ siêu cấp của hiện đại, thúc đẩy ngành rượu Đại Đường phát triển. Nếu chỉ vì sinh sống mà làm rượu, Tiêu Duệ thà rằng buông tha không thêm làm rượu.

Dẫn Dương Quát tiếp tục “đào” thợ làm rượu của các tửu phường khác ở Thục Châu, tiếp tục công tác chuẩn bị. Tiêu Duệ buồn bực không vui ra khỏi tửu phường, đi về phía Dương gia.

Đi theo dòng người, hần đi trên con đường xa lạ mà quen thuộc ở Thục Châu. Thành Thục Châu cũng không lớn. Không ít dân chúng Thục Châu khá chất phác đều biết con rể Dương gia đến từ Lạc Dương, ra tay hào phóng, nhất là đám tiểu thương trên đường. Mấy hôm nay con rể Dương gia không ngừng mua đồ cho nhà mẹ vợ, rất nhiều người trong bọn họ đều mang hàng đến Dương gia.

Vừa đi, vừa đáp lời những người Thục Châu xa lạ chào mình, hần dần bình tĩnh lại. Chẳng qua chưa đi được bao xa, chợt nghe một tiếng thét chói tai cách đó không xa truyền tới, nghe ra được đó là giọng của một nữ nhân.

Tiêu Duệ theo đám người chạy vội về phía đó, thấy trước cửa một tửu quán, một phụ nhân mặc chiếc váy cũ nát, mặt mày xanh xao đầu tóc rối bời đang ngồi trên mặt đất, nước mắt nước mũi chảy xuống, ôm chặt một chiếc bao màu hồng trước ngực.

Một nam tử dáng người khôi ngô cao lớn đứng trước mặt phụ nhân, chỉ tay vào nàng chửi ầm lên:

- Xú bà nương, mau cút về cho lão tử, đừng ra đây làm mất hết thể diện.

- Dương Chiêu, ngươi lại đánh bà nương sao? Ngươi là một nam tử thân cao năm thước, sao lại vô liêm sỉ như vậy. Chính mình không ra gì, uống say thua tiền lại trún giận lên lão bà và đứa nhỏ sao?

- Dương Chiêu, đi chết đi!

Phụ nhân đó chính là bà nương Tôn thị của Dương Chiêu.

Bên tai truyền đến tiếng cảm phần tận cõi lòng hoặc là những lời châm chọc của người xung quanh, Tiêu Duệ nhíu mày nhìn Dương Chiêu một cái, trong lòng đúng là càng thêm căm ghét hằn mấy phần. Tiêu Duệ coi thường nam nhân dựa vào nữ nhân mà kiếm cơm, hằn cằn căm hận nam nhân hơi động chút là đánh nữ nhân. Cũng bắt đầu từ lúc này, Dương Chiêu đã “chết” hoàn toàn trong lòng Tiêu Duệ.

Thoạt nhìn, vợ chồng Dương Chiêu đấu võ thường hay diễn ra, hàng xóm nhìn quen rồi. Những lời châm chọc mặc dù quanh quẩn xung quanh nhưng không có một ai tiến lên ngăn cản Dương Chiêu.

Dương Chiêu hung ác cúi người xuống đoạt bọc nhỏ trong lòng phụ nhân. Tôn thị liều mạng ôm thật chặt, trong miệng gào khóc:

- Đáng chết, người không thể cướp thứ này của ta...

Dương Chiêu tức giận trừng mắt, thấy Tôn thị làm mất hết thể diện của mình trước mặt mọi người càng thêm tức giận, dùng sức co mạnh, xé toang bao nhỏ trong lòng Tôn thị ra. Một chiếc áo lót trẻ em cũ kỹ, mấy chục văn tiền leng keng lăn trên mặt đất. Tôn thị không để ý đến chiếc áo rơi xuống mặt đất, nước mắt trào ra, liều mạng đi nhặt những đồng tiền rơi trên mặt đất. Nhưng lại bị Dương Chiêu đập mạnh một cái, hét lên thảm thiết ngã xuống đất, cả người run rẩy, vô lực và đau khổ nhìn Dương Chiêu nhặt từng đồng tiền lên nhét vào túi. Một đồng tiền lăn tròn trong nháy mắt dừng trước một đôi giày nữ màu lam. Dương Chiêu lao tới, đang định nhặt lên thì thấy chiếc giày nữ dẫm đồng tiền xuống chân.

Dương Chiêu đang định chửi người nhưng lại nghe một giọng nữ chua ngoa mà quen thuộc hét lên đầy giận dữ:

- Dương Chiêu, đồ súc sinh nhà người. người ngoài việc ăn hiếp chị dâu Tôn thị ra còn có thể làm được gì nữa?

Dương Chiêu ngẩng đầu lên thì thấy Dương tam tỷ hai tay chống hông, phần nộ đứng đó. Chiếc váy màu tím nhạt bó sát người làm nổi bật dáng người đầy đặn xinh đẹp, chiếc váy hõm sâu lộ ra một mảng tuyết trắng, cổ đeo một chuỗi trân châu. Đây là lễ vật mà Ngọc Hoàn mua tặng nàng.

Dương Chiêu sững sốt một chút, miễn cưỡng nở nụ cười, trong lòng lại thầm mắng:

“Đồ kỹ nữ xấu xa, bây giờ lại ra về ta đây, nhìn cách ăn mặc này đúng là biết khoe khoang. Cô có gì giỏi, không phải tìm được một thằng muội phu có tiền sao?”

Thấy Dương tam tỷ đứng đó, Tôn thị bò dậy từ mặt đất, túm chặt lấy váy Dương tam tỷ, khóc lóc kể lể như người bị tâm thần:

- Tam tỷ, tên chết tiệt này muốn ép hai mẹ con ta vào bước đường cùng. Hắn cả ngày uống rượu đánh bạc, trong nhà không còn một chút gạo, hai đứa bé đói không chịu nổi. Nó lúc này mới mặt dày về nhà mẹ đẻ, xin được mẹ và huynh đệ trong nhà mấy chục văn tiền, chuẩn bị mua gạo nấu cơm cho bọn nhỏ. Nhưng tên đáng chết này lại cướp tiền đi uống rượu.

Dương tam tỷ nhíu mày, cúi người nâng Tôn thị dậy, an ủi hai tiếng, rồi trừng mắt nhìn Dương Chiêu, tức giận nói:

- Dương Chiêu, người có còn là nam nhân nữa không? Bà nương và đứa nhỏ không có gì ăn, người ở ngoài suốt ngày uống rượu, đánh bạc. Đây là tiền chị dâu Tôn thị mang từ nhà mẹ đẻ về, chuẩn bị mua gạo cho bọn nhỏ ăn. Người là đồ súc sinh, mau trả lại cho chị dâu.”

Một đám người vây xem, có già có trẻ, có nam có nữ, trong đó có tộc nhân Dương thị. Nhưng cả đám người đông thế này mà chỉ đứng xem mà thôi, chỉ có một nữ nhân đứng ra, Tiêu Duệ không khỏi cảm thấy có chút tức cười.

Dương Chiêu trừng mắt một cái, xì một tiếng đầy khinh miệt:

- Con nữ nhân thối tha, quần mẹ người à? Đừng có quần đến chuyện trong nhà ta. Mau về quyến rũ muội phu của người đi, không biết chừng còn có thể kiếm được mấy món trang sức ra ngoài khoe khoang.

Dương tam tỷ nghe vậy mặt đỏ bừng lên, trong cơn tức giận tiến lên một bước, không ngờ tát mạnh Dương Chiêu một cái.

Bốp! Dương Chiêu ngạc nhiên ôm quai hàm lão đảo lùi lại một bước, rít lên:

- Kỹ nữ thói tha, bát bà nương, người muốn chết à?

Dương tam tỷ cười lạnh nói:

- Súc sinh.

Đám người vây xem vỗ tay khen ngợi, tiếng hoan hô và diều cọt không ngừng vang lên. Tiêu Duệ chán ghét nhìn xung quanh, đẩy mọi người ra đi vào trong, chỉ tay vào Dương Chiêu, trầm giọng nói:

- Dương Chiêu, nam nhi đã không thể nuôi vợ con, cả ngày say rượu bài bạc, người có biết xấu hổ hay không?

Dừng lại một chút, Tiêu Duệ lấy ra một tờ ngân phiếu mười quan tiền, trong ánh mắt hăm dọa của mọi người, đưa cho Tôn thị đang khóc lóc:

- Đây là mười quan tiền, chị dâu cầm về mua gạo nấu cơm cho đám nhỏ, không nên để ý đến súc sinh không nhân tính Dương Chiêu này. Người nhớ kỹ cho ta, đây là tiền cứu mạng mà ta đưa cho chị dâu và đám nhỏ. Nếu người dám động vào một ngón tay ta sẽ cho người chết, không tin người cứ thử xem.

Giọng nói lạnh giá của Tiêu Duệ như một thanh đao chui vào tai Dương Chiêu. Nam tử cao lớn há hốc mồm, nhìn thiếu niên khí thế nghiêm nghị đứng đó, cuối cùng chán nản trốn vào tửu quán bên đường. Đám người vây xem nhỏ giọng than thở con rể Dương gia hào phóng, rồi tan đi.

Tôn thị quỳ rạp xuống trước mặt Tiêu Duệ, cảm kích không nói nổi thành lời.

Dương tam tỷ vội vàng nâng nàng dậy, an ủi hai tiếng rồi giục nàng mau đi mua gạo mang về. Tôn thị không ngừng cảm tạ rồi rời đi. Tam tỷ nhìn tiểu lang quân trước mặt, buồn bã nói:

- Muội phu ra tay hào phóng thật. No gia muốn muội phu cho Quát đệ đệ mấy van tiền, muội phu lại quá keo kiệt.

Tiêu Duệ cười một tiếng đi tới:

- Tam tỷ, tỷ hiểu lầm ta. Tỷ có thể không biết, Quát huynh bây giờ đã không làm thuê cho tửu phường Gia Cát gia nữa...

Nghe nói hẳn muốn mở tửu phường ở Thục Châu, do Dương Quát quản lý. Thông minh như Dương tam tỷ đương nhiên rất nhanh hiểu ra dụng tâm của Tiêu Duệ. Lại nghĩ đến Tiêu Duệ sau khi vào Thục Châu giúp Dương gia rất nhiều. Thiếu phụ quyền rũ lập tức trở nên kích động, mắt sáng rực lên, quên hết đây đang là trên đường, không ngờ vươn cánh tay trắng mịn ra, nhẹ nhàng cầm tay Tiêu Duệ.

- Muội phu, ta nên cảm ơn muội phu như thế nào đây?

Khuôn mặt thiếu phụ càng lúc càng quyền rũ, xuân sắc hiện rõ trong mặt. Tiêu Duệ nhướng mày, vội vàng rút tay ra, lui lại một bước, cố gắng dùng giọng nói dịu dàng:

- Tam tỷ, Ngọc hoàn mua một ít trang sức, tỷ không ngại thì đến nhìn xem, chọn vài món.

Nói xong tiêu Duệ vội vàng nhanh chân bước đi. Phía sau còn truyền đến giọng nói Thục đầy ngọt ngào của Dương tam tỷ:

- Hảo muội phu, nô muốn muội phu mua tặng nô cơ!

Thục Châu Kiếm Nam xuân tửu phường là một chi nhánh của Ích Châu, Kiếm Nam Xuân cũng chính là một phân hiệu. Nhà Gia Cát lấy kinh doanh vải gấm Tứ Xuyên và lá trà là nghiệp chính còn nấu rượu chẳng qua chỉ là nghề phụ mà thôi. Ích Châu Kiếm Nam Xuân là một trong những sản nghiệp của nhà Gia Cát ở đất Thục, mà Thục Châu Kiếm Nam Xuân chẳng qua chỉ là một bộ phận nhỏ trong tửu phường khổng lồ Ích Châu Kiếm Nam Xuân đó. Đối với Ích Châu Kiếm Nam Xuân mà nói, bọn họ rất coi trọng thị trường khổng lồ bên ngoài Kiếm Nam, nếu thiết lập chi nhánh tửu phường ở Trung Nguyên thì còn được

coi trọng chứ những chi nhánh ở đất Thục như Thục Châu Kiếm Nam Xuân tửu phường, do quá gần Ích Châu tổng phường, nên địa vị có phần kém hơn. Đương nhiên có thì cũng tốt nhưng không có thì cũng chẳng sao. Cho nên, cái tửu phường bé nhỏ như thế thì chỉ có những người thấp cổ bé họng của họ Gia Cát đứng kinh doanh mà thôi.

Gia Cát Liên ở trong tộc Gia Cát chính là một kẻ như vậy. Hẳn với Gia Cát gia chủ Gia Cát Khổng Phương là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng trong xã hội đề cao sự tôn nghiêm của đẳng cấp và gia pháp của gia tộc này, cùng một cha sinh ra thì chẳng nói lên được vấn đề gì cả. Cái chính là địa vị của mẹ mình. Gia Cát Khổng Phương là con vợ cả còn Gia Cát Liên chẳng qua chỉ là kết quả do Gia Cát gia chủ tiền nhiệm trong một cơn say rượu dạn díu với thị nữ. Bởi vậy nếu so sánh về địa vị với Gia Cát Khổng Phương thì có thể nói là một bên gà rừng, một bên là phượng hoàng. Có lẽ vì từ nhỏ đã bị đàn áp nên tính tình của Gia Cát Liên càng ngày càng yếu đuối, vẫn nép mình dưới cái bóng của huynh đệ. Cho đến khi hắn được mười tám tuổi cưới vợ lập thất, Gia Cát Khổng Phương nể mặt cha mình mới mở ra chi nhánh Thục Châu Kiếm Nam Xuân tửu phường giao cho Gia Cát Liên quản lý. Trên thực tế, chẳng khác gì đẩy hắn đến toà thành nhỏ Thục Châu cách Ích Châu mấy chục dặm.

Ba anh em nhà Gia Cát, trong đó Gia Cát Khổng Phương quản lý toàn bộ sản nghiệp nhưng các hoạt động cụ thể thì do nhị đương gia Gia Cát Minh coi sóc. Gia Cát Minh này làm việc phi thường khôn khéo, có thể nói là một thương nhân thiên tài. Dưới sự quản lý của hắn, sản nghiệp khổng lồ của nhà Gia Cát ngày càng phồn vinh hưng thịnh, hắn trở thành trợ thủ đắc lực nhất của Gia Cát Khổng Phương. Đáng tiếc, trời già ghét kẻ có tài. Đầu năm ngoái, Nhị đương gia của nhà Gia Cát vướng bệnh nằm liệt giường, suốt ngày cứ nằm ngù lì bì trên giường. Nhiều danh y của Ích Châu đến khám bệnh cả nửa ngày trời cũng không tìm ra được Gia Cát Minh này rốt cuộc là mắc phải quái bệnh gì. Chỉ biết chắc một điều, Gia Cát Minh xem như là một kẻ vô dụng.

Gia Cát Minh lâm bệnh khiến cho tất cả sự vụ liên quan đến sản nghiệp nhà Gia Cát trút hết lên đầu gia chủ Gia Cát Khổng Phương, khiến Gia Cát gia chủ một phen khốn khổ. Sức người luôn có hạn. Gia Cát Khổng Phương vừa xử lý nội vụ trong gia tộc vừa lo lắng cho cơ đồ sản nghiệp, làm suốt mấy tháng đã có phần chịu hết nổi. Mặc dù có con gái là Gia Cát Hương Ngọc phụ giúp nhưng Gia Cát Khổng Phương luôn thấy thiếu thốn, bởi vậy mới nhớ tới tam đệ của mình Gia Cát Liên. Tuy thân phận hắn hèn mọn nhưng dẫu sao năng lực cũng tạm được, chưa kể còn là con cháu nhà Gia Cát, cũng nên quay về Ích Châu chia sẻ bớt gánh nặng cho mình. Tin này đến Thục Châu khiến Gia Cát Liên vô cùng mừng rỡ, hắn sực nhớ cách đây không lâu, tiên sinh xem bói cho hắn đã đoán một quẻ, rằng rồi có ngày Gia Cát Liên hắn sẽ đổi đời.

Nhưng trước khi chuẩn bị dẫn theo vài tiểu nhị tâm phúc thu thập hành lý trở về Ích Châu, Gia Cát Liên muốn nghe ngóng về một tên tiểu nhị xin nghỉ việc tên là Dương Quát. Vốn, một tên tiểu nhị xin nghỉ việc không phải là chuyện gì to tát, nhưng Gia Cát Liên nghe nói, ngay hôm sau khi nghỉ việc, Dương Quát đã thành lập một tửu phường có tên là Tửu Đồ. Hành động này của Dương Quát khiến Gia Cát Liên hết sức tò mò mà cái tên Tửu Đồ lại khiến cho hắn chấn động. Lạc Dương Tửu Đồ Tiêu Duệ với Thanh Hương Ngọc Dịch danh tiếng lan xa, tuy không đến mức truyền tụng khắp hang cùng ngõ hẻm của đất Thục, nhưng phạm những người trong ngành sản xuất rượu như Ích Châu Kiếm Nam Xuân và các đồng nghiệp đều đã nghe qua cái tên Lạc Dương Tửu Đồ này. Nhất là không lâu sau khi Thanh Hương Ngọc Dịch được tung ra thị trường Ích Châu, giới quý tộc và những người nấu rượu đều truyền bá cho nhau những sự tích về Tửu Đồ Tiêu Duệ này, ví như tài thơ sánh ngang Lý Đỗ, nghe hương đoán rượu, Âm trung tam tiên ca vãn vãn và vãn vãn..

Sau khi tìm hiểu, Gia Cát Liên lập tức bỏ luôn ý định quay về Ích Châu. Hắn thật không ngờ, chính mình cách đây vài ngày còn bàn luận về Lạc Dương Tửu Đồ, không ngờ người đó giờ đã xuất hiện ở cạnh mình, lại còn mở tửu phường ở Thục Châu nữa. Nghĩ tới nghĩ lui, người con thứ xuất của dòng họ Gia Cát, em của Gia Cát gia chủ, Gia Cát Liên ba mươi sáu tuổi quyết định đến Dương gia để gặp mặt vị thiếu niên thần kỳ trong truyền thuyết này.

Lúc Gia Cát Liên dẫn theo hai tùy tùng đến Dương gia, Tiêu Duệ đang đi dạo quanh viện, vắt óc suy nghĩ cách cải tiến chất rượu. Hắn cứ dạo qua dạo lại quanh gốc cây già khiến cho Dương tam tỷ đang đứng ở cửa phòng cũng phải đưa mắt nhìn theo Tiêu gia muội phu đang trầm lắng, ánh mắt âu yếm cũng theo sát thân ảnh của hắn mà quay tới quay lui quanh gốc cây già. Ở sau lưng nàng, ánh mắt của Ngọc Hoàn dần trở nên phức tạp. Mấy ngày nay, chút tâm tư thầm kín của Dương tam tỷ làm sao có thể qua mắt thiếu

nữ thông minh này, bởi vậy lòng nàng mâu thuẫn đến cực độ. Nàng do dự, không biết có nên đổi mặt nói chuyện thẳng thắn với Dương tam tỷ một lần để cho tỷ hiểu, tỷ với Tiêu lang hoàn toàn không có khả năng đến với nhau, nên chút rung động này cũng nên để cho lụi tàn như nền trước gió. Nhưng hoàn cảnh của Tam tỷ cũng rất đáng thương, Ngọc Hoàn buồn bã nghĩ.

Đã nhiều lần, lời nói đã đến môi nhưng nàng lại nuốt vào. Cuối cùng, Ngọc Hoàn quyết định sẽ thương lượng với mẫu thân, để cho Dương tam tỷ xuân tâm chợt động này đi tái giá. Đây là thời kỳ Đại Đường thịnh vượng, dân chúng đông đảo, sung túc, chuyện quả phụ tái giá hay nam nhân cưới thê thiếp là chuyện quá đỗi bình thường, không có gì kỳ quái cả. Trong viện, Tiêu Duệ vẫn đang đi lòng vòng. Bên khung cửa, lòng dạ của hai người thiếu nữ Ngọc Hoàn và thiếu phụ Tam tỷ cũng lòng vòng theo.

- Tiêu gia muội phụ, Gia Cát đương gia muốn gặp người.

Dương Quát vội vã đi đến, vừa đi vừa kêu lớn. Người thanh niên hồn hậu chất phác này đang bận rộn công việc ở tửu phường, chợt ông chủ cũ đến nói nhờ hắn giúp đỡ để gặp mặt Tiêu Duệ. Cự tuyệt không được, Dương Quát đành phải đích thân đưa Gia Cát Liên đến Dương gia.

-Ồ. Gia Cát đương gia ư?

Tiêu Duệ lập tức phản ứng,

- Là ông chủ của Kiếm Nam Xuân?

- Đúng rồi. Tiêu gia muội phụ, Gia Cát đương gia nói chung cũng là người tốt đấy.

Dương Quát gật đầu rồi nói thêm một câu. Gia Cát Liên tính tình hiền lành, đối đãi với tửu công tiểu nhị trong tửu phường cũng tương đối hào phóng cho nên trong lòng Dương Quát, Gia Cát Liên này là người tốt, ừm, không có nhiều bản sự đúng là người tốt.

- Mời ông ta vào đi.

Tiêu Duệ khẽ rũ tay áo, quay đầu bước vào phòng khách, đang đi bỗng quay lại nói với Dương Quát :

- Quát huynh, sau này cứ gọi ta là Tử Trường. Cách xưng hô Tiêu gia muội phụ này thật sự bất nhã.

Dương Quát ngẩn ra một lúc rồi vỗ vỗ gáy mình cười ha hả, vội ra cửa mời Gia Cát Liên vào, đích thân mình dẫn hắn vào phòng khách của Dương gia.

Tiêu Duệ thần sắc bình tĩnh, mục quang thản nhiên như nước nhìn ông chủ của Thục Châu Kiếm Nam xuân tửu phường Gia Cát Liên đang bước từng bước cẩn thận vào sảnh đường. Trên khuôn mặt của người trung niên này ẩn hiện nét cẩn thận chợt có chợt không, bộ dáng này thật sự có chút khiến Tiêu Duệ bất ngờ. Dòng họ Gia Cát dù gì là cự phú đất Thục, một trong tứ đại thế gia thương nhân của Đại Đường. Tuy rằng thời này địa vị của thương nhân không được xem trọng lắm nhưng nhìn chung đối với giới quan lại quý tộc, thương nhân không là cái gì còn với bách tính phổ thông, thương nhân vẫn là một đỉnh núi từng sừng. Dù sao, từ xưa đến nay, kẻ có tiền đầu vẫn ngẩng cao hơn một chút. Nhưng lúc này khí chất của Gia Cát Liên rất bình thường, thậm chí có vài phần câu nệ yếu đuối không giống như một kẻ lẫn lộn chốn Thương trường mà ngược lại giống một tên tiểu nhị thận trọng. Nếu không phải ông ta mặc quần áo hoa lệ, bên hông buộc một vật trang sức làm từ ngọc Hoà Điền, chắc Tiêu Duệ nghĩ đó là tiểu nhị của Kiếm Nam xuân tửu phường.

- Tiêu công tử.

Gia Cát Liên tươi cười, chấp tay nói:

- Đại danh Lạc Dương tửu đồ Tiêu công tử, Gia Cát Liên ngưỡng mộ đã lâu.

-Ồ..

Tiêu Duệ ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ tên của mình cũng đã truyền đến đất Thục này sao? Không thể nào. Hắn nhìn vẻ mặt của Gia Cát Liên đang thành thật tươi cười, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ, vội chấp tay đáp lễ, cười đáp:

- Gia Cát đương gia quá khen, Tiêu Duệ chỉ là một tên tiểu tử mê rượu mà thôi, không dám nhận, không dám nhận.

Gia Cát Liên lắc đầu liên tục,

- Tiêu công tử không cần phải khiêm tốn. Thanh Hương Ngọc Dịch mới đưa ra ở thị trường Ích Châu đã khiến toàn thành chấn động. Mỹ tửu Phiêu Hương thành, Âm trung tam tiên, danh tiếng tài tử tửu đồ đã sớm lan truyền khắp Ích Châu rồi. Mấy ngày nay Gia Cát Liên nghe nói các đại thương nhân đều đã khởi hành đi Lạc Dương để đặt hàng rồi đó.

Tiêu Duệ ngạc nhiên, thầm khen một tiếng, Tôn Công Nhượng này quả là có thủ đoạn, không ngờ chỉ có mấy tháng ngắn ngủi hắn đã đưa Thanh Hương Ngọc Dịch xâm nhập thị trường đất Thục. Nếu Ích Châu đã có thị phần thì thuận lý thành chương mà nói, Thanh Hương Ngọc Dịch cũng đã có mặt ở khắp các châu, phủ của Đại Đường rồi. Nghĩ đến đây, hắn mỉm cười, dường như đã mơ hồ đoán được ý định đến đây của Gia Cát Liên.

Quả nhiên, sau khi hai người ngồi xuống uống chén trà hàn huyên đàm ba câu, Gia Cát Liên đã khéo léo chuyển đề tài sang chuyện tửu phường. Hắn đặt chén trà trong tay xuống, ghé đầu sát vào rồi nói:

- Tiêu công tử, nghe nói ngài có ý định mở tửu phường ở Thục Châu?

Tiêu Duệ gật đầu đáp:

- Quả có ý vậy.

Trong mắt Gia Cát Liên loé lên một tia cuồng nhiệt, nuốt nước bọt:

- Tiêu công tử định sản xuất Thanh Hương Ngọc Dịch tại tửu phường ở Thục Châu này sao?

Tiêu Duệ vẫn tươi cười, vẻ mặt thản nhiên không đổi trả lời:

- Không phải vậy.

....

.....

Gia Cát Liên thử thăm dò nói ra ý định của mình nào ngờ lời vừa dứt môi đã bị Tiêu Duệ thẳng thừng cự tuyệt. Tuy Tiêu Duệ có ấn tượng rất tốt về Gia Cát Liên nhưng hắn đã có hiệp nghị với Tôn Công Nhượng, sau này phạm bất kỳ loại rượu gì do mình nấu thành đều phải qua cửa của Tửu Đồ tửu phường, từ Tôn gia mới có thể đưa vào kinh doanh, sao có thể lật lọng cho được? Chuyện nói mà không giữ lời này, Tiêu Duệ nhất định không làm. Tuy Tiêu Duệ thành lập tửu phường ở Thục Châu, giao cho Dương gia quản lý nhưng bất kỳ tửu phường nào có cấm cờ hiệu của Tửu Đồ tửu phường, Dương gia chỉ có quyền kinh doanh còn quyền sở hữu vẫn thuộc về hai nhà Tôn Tiêu. Nói cách khác, cả đời này Tiêu Duệ chỉ hợp tác với một người đó là Tôn Công Nhượng, đó là lời hứa của hắn, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Gia Cát Liên thất vọng rời đi. Nếu có thể đạt thành hiệp nghị hợp tác với Tiêu Duệ, tất nhiên địa vị của hắn ở Gia Cát gia tộc sẽ tăng lên rất nhiều. Đó là động lực khiến hắn muốn trước khi trở về Ích Châu phải đạt được vụ làm ăn này, muốn chứng tỏ cho Gia Cát Khổng Phương thấy rằng, Gia Cát Liên này cũng không phải là phường giá áo túi cơm. Nhưng Tiêu Duệ lại gạt phăng thành ý và điều kiện hậu đãi của hắn. Hắn nghĩ mãi mà không rõ, nếu Tiêu Duệ muốn phát triển ở đất Thục thì hợp tác với nhà Gia Cát sẽ có nhiều lợi ích, có sao Tiêu Duệ lại cự tuyệt? Chẳng lẽ... Gia Cát Liên giật mình, trước mắt bỗng hiện lên khuôn mặt một nam tử trung niên tao nhã, bất giác hai tay nắm chặt thành quyền.

- Nếp, gạo, cao lương, tiểu mạch, ngô..

Tiêu Duệ vẫn đi tới đi lui quanh gốc cây già trong viện của Dương gia, trong miệng lầm bầm

- Nên dùng cái gì để thay thế mới ổn đây?

- Hảo muối phu, người ở đây than thở cái gì vậy?

Dương tam tỷ cẩn thận bưng một chén trà lạnh, vừa cười vừa đi tới, đưa cho hần dịu dàng nói:

- Trời nóng, uống chút trà lạnh đi, nhìn xem người kia, đầu đầy mồ hôi rồi.

Dương tam tỷ không chút do dự rút khăn thơm trong ngực ra định chậm mồ hôi trên trán Tiêu Duệ. Cách đó không xa, Tú Nhi khẽ cau mày ho khan một tiếng. Trong lòng Dương tam tỷ hừ lạnh một tiếng, càng “dịu dàng” đưa tới, dùng khăn thơm của mình lau sạch mồ hôi trên trán Tiêu Duệ, sau đó quay lại liếc mắt thị uy với Tú Nhi rồi cười khanh khách. Bây giờ là mùa hè, tiết trời ở đất Thục khá oi bức. Dương tam tỷ mặc một chiếc áo lót mỏng manh, thân thể của nàng vốn đầy đặn lại cười khanh khách đến nỗi run cả người khiến cho hai bầu ngực căng tròn đầy đặn như sóng cuộn. Dù sao tuổi thanh niên khí huyết cương cường, kể cả trải qua hai đời làm người như Tiêu Duệ cũng bị hành động của Dương tam tỷ làm cho sắc mặt ửng đỏ, trong lòng rung động. Hần xấu hổ dứt ánh mắt ra khỏi bộ ngực núng nính muốn xé toạc áo lót mà nhảy ra của Dương tam tỷ, bưng chén trà quay người đi. Bỗng thấy Ngọc Hoàn từ xa đi tới, tay cầm một cái chén màu đỏ, môi hồng rú rít gọi:

- Tiêu lang, nô gia bảo nhà bếp làm ít cháo kê cho chàng, chàng lại nếm chút nhé.

Tiêu Duệ ứng tiếng, giao chén trà lạnh cho Tú Nhi đang đứng gần đó, rồi bước đến cửa phòng nhận bát cháo kê trong tay Ngọc Hoàn. Hần nâng chén cháo thổi vài hơi cho nguội bớt, định húp một ngụm nhỏ, đột nhiên nhìn chén cháo kê sền sệt màu vàng óng trong lòng chột động. Ngọc Hoàn cười duyên, dùng cái thìa quấy nhẹ bát cháo rồi múc một muống đưa lên miệng Tiêu Duệ,

- Tiêu lang, để nô gia đút cho chàng nhé hi hi..

Nhìn cảnh tượng một đôi vợ chồng sắp cưới không quan tâm đến ai mà biểu diễn tình cảm ân ái triền miên, thêm vào đó phải ngậm đắng nuốt cay nhìn Tú Nhi dắc ý cố tình đem chén trà lạnh hắt xuống đất rồi liếc mắt nguyệt mình. Dương tam tỷ ngẩn ngơ như kẻ si ngốc nhìn muội tử và muội phu của mình tình cảm thâm thiết, trong lòng nàng dấy lên nỗi hờn ghen chua xót, hốc mắt đỏ lên, dầm chân tức tối, đá văng viên đá nhỏ dưới chân, quay mình đi một hơi vào nhà khiến cho đôi tình nhân đứng bên cửa cảm thấy một trận gió nóng vừa lướt qua. Trong lòng Ngọc Hoàn thở dài, môi son hé mở định nói điều gì nhưng rốt cuộc không thoát thành lời. Chỉ có điều vẫn âu yếm múc từng muống cháo đưa vào miệng Tiêu Duệ đang hí hóp mắt hưởng thụ.

- Khách khách..

Tú Nhi cũng nhịn không được nữa phát một tiếng cười thanh thúy, bị Ngọc Hoàn trừng mắt liếc đành phải lấy tay bịt miệng, mặt thoáng đỏ bừng.

- Cháo kê này ngon lắm, rất ngon.

Tiêu Duệ đột nhiên mở to mắt, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ cuồng nhiệt khiến cho Ngọc Hoàn hết sức buồn bực. Đúng là chủ nào tớ nấy.

Uống xong một bát cháo kê Tiêu Duệ vội vàng đi ra cửa nhanh như một cơn gió. Ngọc Hoàn ngạc nhiên, đánh rơi cả cái bát trên tay, khiến những giọt cháo còn dính trong bát văng tung tóe.

Loại lương thực này là kê, cũng chính là cây lương thực chủ yếu của Trung Quốc cổ đại, cho nên thời nhà Hạ và nhà Thương mới được gọi là “văn hóa kê”. Kê chịu hạn rất tốt, có rất nhiều loại, nam bắc đều có. Loại rượu cổ nhất của Trung Quốc cũng là làm từ kê. Đất Thục Châu này sản sinh ra loại kê vàng óng khiến Tiêu Duệ động linh cơ: Liệu có thể dùng kê thay ngô được không? Có thể dùng lúa mạch để thay thế hạt cao lương làm thành rượu Ngũ Lương được không?

Trên đường vội vã chạy tới phân nhánh của tửu phường Tửu Đô, hần càng nghĩ càng hưng phấn: “Đúng rồi, ta làm Ngũ Lương Ngọc Dịch chứ không phải là rượu Ngũ Lương của đời sau, vì sao nhất định phải dùng nguyên liệu giống nhau? Vì sao phải để vị của rượu này và rượu Ngũ Lương là giống nhau?” Ngay từ đầu, hần đã rơi vào chủ nghĩa đập khuôn.

Gạo, kê, kiều mạch, gạo nếp, lúa mạch.

Được Tiêu Duệ đích thân chỉ huy, Dương Quát dẫn vài tửu công dùng năm loại nguyên liệu nói trên phối hợp với nhau, cho vào nồi nấu, sau đó lại cho men tiểu mạch vào, tiến hành lên men. Để bảo đảm, Tiêu

Duệ yêu cầu các tửu công làm Ngũ Lương Ngọc Dịch theo năm công thức phối chế khác nhau để lên men thí nghiệm, chờ sau khi lên men đầy đủ xong sẽ lựa chọn công thức phối chế nào tốt nhất thì dùng.

Vì sao phải phiền toái như vậy? Lúc trước đã nói, làm loại rượu gồm nhiều chủng loại lương thực thể này thì điều quan trọng nhất chính là làm sao có thể dung hợp hoàn mỹ chúng lại với nhau, nếu không hương rượu và phẩm chất sẽ kém cỏi rất nhiều. Nếu nhiều loại lương thực phối hợp với nhau mà không đem lại hương vị rượu ngon hơn so với một loại lương thực, vậy thì chẳng phải là vừa tốn công, vừa tự nâng cao giá thành làm rượu của mình sao?

Bây giờ là mùa hạ, nhiệt độ không khí khá cao, cho nên thời gian lên men cũng khoảng mười ngày. Để có thể khiến năm loại phối liệu lên men đầy đủ và có thể hòa với nhau làm một trong quá trình lên men, Tiêu Duệ cố ý dặn Dương Quát tăng thêm một ngày lên men nữa.

Đợi cho đủ thời gian lên men dự tính, Tiêu Duệ tự mình mở niêm phong của hũ đầu tiên. Vừa mở tầng giấy dầu dày ra, một mùi rượu nồng đậm vọt ra, trong đó còn chứa một mùi vị ngửa mũi nhẹ nhẹ. Tiêu Duệ không kìm nổi hắt xì thật mạnh, vẻ mặt vô cùng thất vọng không nói nên lời.

Dương Quát đứng ở sau lưng hắn, thật cẩn thận hỏi:

- Tiêu gia muội phụ, thể nào?

Tiêu Duệ day mũi, thở dài một tiếng, lắc lắc đầu. Mùi rượu mặc dù nồng hơn, nhưng hương khí không đủ, vả lại lộn xộn, còn cách quá xa dự kiến của Tiêu Duệ. Tuy nhiên trong lòng hắn đã sớm có tư tưởng chuẩn bị, năm loại lương thực đều không có cùng đặc tính, cưỡng ép phối hợp với nhau lên men, rất có thể sẽ làm ra một loại hương vị quái lạ.

Chỉ khi phối hợp với nhau thực sự phù hợp, tương hỗ cho nhau chứ không “mâu thuẫn”, mới có thể khiến ngũ lương hòa hợp nhất thể, lên men thành công. Nếu nói theo thuật ngữ làm rượu của xã hội hiện đại, đó là các loại nguyên liệu không có độ pH (1), phải tiến hành trung hòa độ pH từ những loại nguyên liệu bất đồng mới tính là thành công.

Hũ số một này chính là hũ mà Tiêu Duệ đặt nhiều tâm sức nhất, tự nghĩ rằng đó là công thức phối hợp tốt nhất. Hũ số một thất bại khiến hắn mất đi hứng thú mở những hũ tiếp theo. Dương Quát thấy hắn mất hứng thú liền chủ động tiến lên mở niêm phong của các hũ khác ra. Kết quả đều đúng như Tiêu Duệ dự kiến, thành quả lên men không khác biệt nhiều so với hũ số một, đều không đủ tiêu chuẩn để tiến hành quá trình ủ thứ hai.

Chỉ còn lại hũ cuối cùng, cũng chính là hũ số năm. Tiêu Duệ đã không còn hy vọng gì, buồn bực quay người định rời đi. Nhưng hắn chưa đi được mấy bước, đột nhiên một làn hơi rượu nồng mà không chán như thể hữu hình bay vào lỗ mũi hắn. Hắn không kìm nổi co giật mũi mấy cái, trên mặt hiện lên thần sắc vui mừng như điên: trời ạ, thơm nức nồng đậm, thuần hậu thơm ngọt lâu dài, đúng là hương vị hỗn hợp này. Không sai, đúng là nó!

Tiêu Duệ đột nhiên xoay người, vội vã lao tới, đẩy Dương Quát ra, đi dạo quanh hũ số năm một vòng, hít thật sâu hương khí đã mong đợi từ lâu kia. Đợi cho tâm thần ổn định, hắn mới gãi gãi đầu, cảm thấy có chút buồn cười: phối phương của hũ số năm này chỉ để “làm nền”, năm loại lương thực cứ thế chia đều cho vào. Đây là phối phương không phù hợp nhất, nhưng chính nó lại trở thành phối phương thành công. Quả thật là không có đạo lý gì cả!

Tiêu Duệ ngơ ngác ôm lấy hũ số năm, khuôn mặt tắm trong ánh nắng chiều đỏ như máu, trầm ngâm không nói. Các tửu công đã nhàm chán tản đi một bên, chỉ còn Dương Quát vẫn thành thật đứng ở phía sau lưng hắn, trên mặt cũng đầy vẻ hưng phấn. Dương Quát cũng là tửu công thâm niên ở Tửu phường, đương nhiên hiểu được hương rượu nhập vào tận tim phổi thể này nghĩa là gì.

Đột nhiên, Tiêu Duệ cúi đầu hỏi:

- Quát huynh, có phải nguyên liệu của hũ này được chưng trong thời gian ngắn nhất không?

Dương Quát gật gật đầu, có chút nghi hoặc hỏi:

- Tiêu gia muội phụ, đây chẳng phải là làm theo ý người nói sao? Chẳng phải người đã nói bắt buộc phải chưng, chưng bao lâu tùy ý, xong thì cho vào trong hũ để ủ.

Tiêu Duệ cười ha hả, khoe miệng nhếch lên có vẻ cực kỳ buồn cười. Tiêu Duệ nằm mơ cũng thật không ngờ, “có tâm trồng hoa, hoa không nở, vô tình gieo liêu, liêu xanh um”. Không thể ngờ vô ý nói một câu lại khiến thành công ngay lần thí nghiệm đầu tiên, tìm ra được phối phương độc nhất vô nhị của Ngũ Lương Ngọc Dịch!

Gạo, kê, kiều mạch, gạo nếp, lúa mạch mỗi loại chia đều, thời gian chưng không được vượt quá nửa canh giờ.

Từ khi mặt trời lặn cho đến khi màn đêm hoàn toàn buông xuống. Tiêu Duệ mới chậm rãi ngó ra một đạo lý: thời gian chưng của năm loại lương thực này không thể dài quá, cũng không được trộn quá nhiều. Vì sao vậy? Đạo lý rất đơn giản, thời gian chưng quá dài, trong quá trình chưng, năm loại lương thực đã tiến hành “dung hợp” với nhau ở mức độ nào đó. Còn việc dung hợp bằng nhân lực với nhiệt độ cao thế này, trên thực tế là không có lợi cho việc lên men tự nhiên sau này.

Nghĩ thông suốt đạo lý này, Tiêu Duệ mỉm cười:

- Quát huynh, niêm phong cả năm hũ thêm lần nữa.

Dương Quát ngẩn ra, nhỏ giọng nói:

- Tiêu gia muội phụ, đã hoàn toàn lên men rồi, còn niêm phong lần nữa làm gì?

- Lên men lần thứ hai, về sau còn phải lên men thêm lần thứ ba.

Tiêu Duệ liếc mấy tửu công đang quan sát mình từ xa, ghé vào tai Dương Quát nói nhỏ:

- Quát huynh, nhớ kỹ, chỉ có hũ số năm mới là phối phương đúng, những thứ khác đều vứt đi hết...Sau này, mỗi lần ủ thì huynh phải tự mình làm, tuyệt đối không được tiết lộ phối phương này ra ngoài. Huynh hiểu chưa?

Khuôn mặt đôn hậu của Dương Quát thoáng giật mình, hấn vội vàng gật đầu:

- Ta hiểu.

Ích Châu, Ngọa long sơn trang.

Mặc dù tên là “Ngọa Long sơn trang”, nhưng kỳ thật đây chỉ là một khu nhà siêu cấp trong một tòa thành thị phần hoa mà thôi. Ở đây có hơn ngàn gian nhà cửa phòng ốc, trước sau có tám mảnh sân, những căn nhà mái ngói cong vút kéo dài tưởng như liên miên bất tuyệt. Đình đài lầu các bài trí theo phong cách cực kỳ đặc biệt của nhà vườn Giang Nam. Đó chính là phủ đệ đã bao đời gây dựng, tích lũy mới được như vậy của Gia Cát Gia, thương nhân thế gia đất Thục.

Kỳ thật, trước kia Gia Cát gia không gọi là Ngọa Long sơn trang, mà chính do gia chủ đương nhiệm mấy năm trước xây dựng rầm rộ mới đổi tên như vậy. Đại khái lấy tên Gia Cát Khổng Minh để đặt tên cho phủ đệ, lại sửa tên mình từ Gia Cát Minh thành Gia Cát Khổng Phương, ra vẻ thể hiện sự tôn kính của bản thân và của gia tộc đối với vị quân sư đại tài Gia Cát Lượng thời Tam Quốc.

Kỳ thật, rất nhiều sĩ tử Ích Châu đều cho rằng thương nhân Gia Cát gia của Ích Châu chẳng có chút quan hệ nào đối với Gia Cát Lượng, chẳng qua Gia Cát Khổng Phương tự trát vàng lên mặt mình mà thôi. Huống chi, cái tên Gia Cát Khổng Phương bám đầy hơi tiền, lại càng khiến các sĩ tử khinh thường cười nhạo.

63. Chương 48: Gia Cát Gia Tộc

Kỳ thật, ở xã hội thượng lưu Ích Châu, đây cũng coi như một bí mật công khai - Sau lưng mỗi thế gia thương nhân Đại Đường đều có bóng dáng một nhà quyền lực giàu có. Gia Cát gia chính là dựa vào đại quý nhân số một, số hai trong kinh thành, Thọ Vương Lý Mao, cũng chính là trượng phu đầu tiên của Dương Ngọc Hoàn trong lịch sử.

Mà “Ngọa Long Sơn trang” ở Ích Châu còn có một “biệt danh”, là Biệt Viện của Thọ Vương. Đây chỉ là cách nói ẩn dụ, các quan viên Ích Châu chỉ hiểu trong lòng mà không nói ra. Nếu không như vậy, cho dù Gia Cát Khổng Phương có gan lớn bằng trời cũng không dám lấy “Ngọa Long” để đặt tên cho phủ đệ của mình.

Mẫu thân của Lý Mao chính là Vũ Huệ Phi được sủng ái nhất hiện giờ. Vũ Huệ Phi cố ý xúi bẩy Lý Long Cơ phế thái tử mà lập con ruột mình là Lý Mao, cho nên không ngừng dùng đủ mọi thủ đoạn “đòi lấy” tước vị và quan chức cho Lý Mao. Năm Khai Nguyên thứ mười hai, Lý Mao đã được phong làm Thọ Vương, đồng thời là Ích Châu Đại đô đốc, Kiểm Nam Tiết độ sứ.

Trong thành Trường An nguy nga, vây quanh ngôi vị Hoàng Đế có ba thế lực rất lớn âm thầm đan xen lẫn nhau không ngừng.

Đầu tiên là thái tử Lý Anh. Trước khi sủng hạnh Vũ Huệ Phi, Lý Long Cơ từng sủng hạnh Triệu Lệ Phi, Hoàng Phủ Đức Nghi và Lưu Tài Nhân. Các nàng sinh ra thái tử Lý Anh, Ngạc Vương Lý Dao, Quang Vương Lý Cư. Sau đến lượt Vũ Huệ Phi nhận được long sủng, còn ba phi tử kia cũng lần lượt thất sủng, các hoàng tử do họ sinh ra cũng lần lượt thất sủng theo. Nhất là Lý Anh, lúc nào cũng đều lo lắng đề phòng, sợ bị phế, liên âm thầm kết giao với quyền quý và đại thần, bảo vệ xung quanh vị trí đông cung.

Tiếp theo đó là Thọ Vương Lý Mao này. Nhìn qua, hắn là kẻ tiền đồ rộng mở nhất, có mẫu phi là chỗ dựa, có rất đông quan chức quyền quý ủng hộ, thậm chí còn có cả thương nhân phổ phưởng như Gia Cát gia gắn kết, hoàn toàn có đủ tài lực để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Còn lại là Khánh Vương Lý Tông. Lý Tông một thân oai hùng hơn người, lại có chiến công, có uy tín rất cao trong triều cũng như trong quân đội. Năm Khai Nguyên thứ tư, Lý Tông lĩnh chức An Tây Đại đô hộ kiêm An phủ Hà Đông quan nội, Lũng Hữu chư phiên đại sứ, rồi phong là Khánh Vương. Năm Khai Nguyên thứ mười lăm, lĩnh chức Lương Châu Đô Đốc kiêm Hà Tây chư quân Tiết độ đại sứ. Năm Khai Nguyên thứ hai mươi mốt, lĩnh chức Thái tử thái sư. Trong những đứa con của Lý Long Cơ, Lý Tông xem như một người có tài, bởi vì thái tử Lý Anh yếu đuối, cho nên những lời kêu gọi phế thái tử sửa lập Khánh Vương vẫn vang lên không ngớt tại Đường triều.

Không nói đến ba thế lực của triều đình Đại Đường này. Lại nói tới trong một phòng khách của Ngọa Long Sơn trang, tam đương gia Gia Cát Liên của Gia Cát gia vừa mới từ Thục Châu trở về Ích Châu, đang cung kính đứng một bên, lắng nghe gia chủ - đại ca Gia Cát Khổng Phương của hắn “hạ cố hỏi thăm” và “chỉ dạy”.

Trước mặt Gia Cát Khổng Phương, Gia Cát Liên chỉ là một đệ đệ dòng thứ có thân phận thấp kém. Đã nhiều năm, Gia Cát Khổng Phương đều không hề để mắt tới hắn, vẫn s ai khiến hắn như người hầu. Lần này mà lão nhị của Gia Cát gia không mắc quái bệnh, đại sản nghiệp của Gia Cát gia không thiếu người thân tín để quản lý, Gia Cát Khổng Phương cũng sẽ không hề nhớ tới Gia Cát Liên. Nhìn thần thái cung kính, khum núm của Gia Cát Liên, Gia Cát Khổng Phương vừa thỏa mãn lại vừa thất vọng. Bất kể nói thế nào, Gia Cát Liên vẫn là tam đương gia của Gia Cát gia, là huyết mạch của Gia Cát lão gia tử, nhưng tên đệ đệ dòng thứ này thật sự là quá mức yếu đuối, quá mức vô năng. Kỳ thật, Gia Cát Khổng Phương căn bản là không nghĩ tới: Gia Cát gia mấy năm nay cô cấp cho Gia Cát Liên cơ hội nào không?

Gia Cát Khổng Phương uy nghiêm, chậm rãi buông chén ngọc sáng lấp lánh trong tay, than nhiên nói từng chữ một:

- Lão tam, đệ cũng không phải câu nệ như vậy, ngồi xuống đây nói chuyện là được rồi.

Mặc dù có tâm muốn cho Gia Cát Liên tham gia tầng lớp lãnh đạo trung tâm của sản nghiệp Gia Cát gia, nhưng Gia Cát Khổng Phương vẫn không hề có chút tín nhiệm hắn. Thực ra không phải sợ hắn không trung thực mà chính là sợ hắn vô năng, làm hỏng mất việc kinh doanh của Gia Cát gia. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Gia Cát Khổng Phương quyết định, tạm thời cho Gia Cát Liên quản lý Kiểm Nam Xuân tửu phường, Xem hắn tài c ần thể nào rồi nói sau.

Gia Cát Liên thật cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Gia Cát Khổng Phương, hai tay nhẹ nhàng đặt trên mấy phù điêu trên chiếc bàn gỗ, hơi cúi đầu, chậm rãi nói chuyện với Gia Cát Khổng Phương.

- Lão tam theo lời đệ, Lạc Dương tửu đồ Tiêu Duệ không ngờ đến Thục châu này? Còn muốn mở tửu phường?

Gia Cát Khổng Phương có chút kinh ngạc đứng dậy hỏi.

- Vâng, là Tiêu Duệ ở Lạc Dương. Đệ đã gặp hắn một lần. Người này mặc dù tuổi nhỏ, nhưng cử chỉ trầm ổn thạo đời, tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản. Đại Ca, đệ lo lắng...

Gia Cát Liên nói tới đây hơi hơi ngưng lại một chút, ngẩng đầu lên liếc nhìn thần sắc của Gia Cát Khổng Phương.

Gia Cát Khổng Phương ô một tiếng, lại chậm rãi ngồi xuống, thần nhiên cười:

- Hôm qua ta đã uống Thanh Hương Ngọc Dịch, đích thật là nhân gian tiên tửu. Nếu có cơ hội lão Tam, có thể phái người bàn bạc với Tiêu Duệ này một chút, Gia Cát gia chúng ta không ngại hợp tác với hắn một phen. Tuy nhiên, không nên gấp gáp, vả lại xem hắn có thể làm nên trò trống gì ở Thục châu đã rồi nói sau.

Gia Cát Liên do dự một chút, liệu có nên nói ra chuyện Tiêu Duệ đã cự tuyệt hợp tác cùng Gia Cát gia hay không. Hắn rất hiểu tính tình của Gia Cát Khổng Phương, tuyệt đối không chịu để món tiền làm ăn to lớn như vậy trôi qua trước mắt mình. Hay nói cách khác, ở đất Thục Ích Châu, chỗ nào có khả năng buôn bán kiếm tiền mà không phân cho Gia Cát gia một chén canh, điều đó nhất định là không thể.

“Có lẽ đại ca sẽ có biện pháp”. Gia Cát Liên nghĩ thầm, vẻ mặt vẫn kính cẩn như cũ, không hề có chút cảm xúc dao động nào.

Nhẹ nhàng nâng chén ngọc lên, nhấp một ngụm trà thơm, Gia Cát Khổng Phương thở dài:

- Lão Tam, lão Nhị bệnh nặng nằm liệt giường không dậy nổi, từ giờ đệ phải để tâm hơn tới việc buôn bán của nhà chúng ta. Đúng rồi, tháng sau là lễ mừng thọ sáu mươi của mẫu thân Thứ Sử Ích Châu Chương Cửu kiêm quỳnh đại nhân. Ta muốn đích thân tham gia thọ yến để tặng lễ, đệ cũng đi cùng ta nhé.

Gia Cát Liên vội vã đứng dậy cúi người thi lễ:

- Dạ, lão Tam biết rồi.

Gia Cát Khổng Phương nhẹ nhàng cười, khoát tay áo:

- Lão Tam, Về sau đừng cậu nệ như vậy. Đệ là tam đệ của ta, là tam đương gia của Gia Cát gia, cứ khúm núm như vậy, đệ hạ nhân nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?

Gia Cát Liên đỏ ửng mặt, liên tục cúi đầu vâng dạ, trong lòng thì phần nộ thầm mắng: Đồ khốn khiếp, Gia Cát Khổng Phương người lại có lúc coi ông đây là tam đương gia của Gia Cát gia sao?

Thục Châu tửu phường Tửu Đồ chính thức khai trương đã nhiều ngày, lứa Ngũ Lương Ngọc Dịch đầu tiên cũng đã được xuất ra. Theo sự đánh giá của Tiêu Duệ, chất rượu và vị rượu của Ngũ Lương Ngọc Dịch tuyệt không thua gì Thánh Hương Ngọc Dịch, nhưng loại rượu này đắt tiền quá, khó có thể được thị trường Thục Châu hoan nghênh. Tốt thì tốt thật, nhưng giá cả đắt quá, những tửu khách ở thành nhỏ như Thục châu khó có khả năng chịu đựng nổi.

Tuy rằng Dương Quát lo lắng nhưng Tiêu Duệ vẫn không hề quan tâm. Hắn hiểu rằng, thứ mà hắn cần nhất bây giờ là một cơ hội đẩy mạnh tiêu thụ Ngũ Lương Ngọc Dịch ra. Thục Châu là thành nhỏ nên không được, cơ hội tất nhiên phải ở loại đại đô thị phồn hoa Ích Châu này.

Ngay khi Tiêu Duệ chuẩn bị mang theo Ngũ Lương Ngọc Dịch đi tới Ích Châu tìm kiếm cơ hội, thiếu nữ Ngọc Hoàn lại vội vàng tìm chồng cho Dương tam tỷ. Được Dương mẫu ngầm đồng ý, Ngọc Hoàn thông quá một số phu nhân Dương gia dòng tộc thả ra một ít phong thanh, nói là Dương tam tỷ Dương gia muốn tái giá, vân vân... Không tới mấy ngày liền có một chủ tiệm tạp hóa Thục Châu cho bà mối tới cửa cầu hôn.

64. Chương 49: Tỷ Muội

Càng quan trọng là, nàng rất hiểu tỷ tỷ của Tiêu Duệ biết rõ tình cảm thâm hậu giữa nàng và Tiêu Duệ. Tiêu Nguyệt tuyệt sẽ không đồng ý cho Dương tam tỷ bước vào môn hộ Tiêu gia. Tiêu gia tuy rằng suy tàn, nhưng trong mắt Tiêu Nguyệt, vẫn là thế gia. Cho dù tương lai Tiêu Duệ có nạp thiếp cũng sẽ không nạp một quả phụ. Tuy rằng Tiêu Nguyệt đã là người xuất giá, không thể can thiệp được hôn nhân của Tiêu Duệ, nhưng Tiêu Duệ chỉ có một người thân duy nhất, Tiêu Nguyệt lại cực kỳ trân trọng đệ đệ mình. Chuyện này trăm phần trăm là không được.

So với việc cứ để Dương tam tỷ dây dưa với Tiêu Duệ lâu ngày thành tình thâm (lửa gần rơm), thà rằng sớm tìm một người chồng cho nàng còn hơn. Như vậy sẽ sớm chặt đứt tâm tư này của nàng, tránh cho tương lai phát sinh “sự tình” gì đó thì mọi người đều khó xử.

Đây là tâm tư của Ngọc Hoàn. Dương nhiên, trong tiềm thức của nàng có lẽ cũng có một chút bài xích. Dù sao, nàng mới là một thiếu nữ mười lăm tuổi, sao có thể chịu chia sẻ tình lang với nữ nhân khác? Cho dù đó là tỷ tỷ ruột của mình.

Tiêu Duệ tuy rằng không nói gì thêm, nhưng từ đáy lòng không cho việc “thao túng” của Ngọc Hoàn và Dương mẫu sau lưng Dương tam tỷ là đúng, bất kể nói thế nào, đây cũng là việc chung thân đại sự của Dương tam tỷ, dù sao cũng phải thương lượng với nàng đã chứ! Cứ làm như vậy, với tính tình nóng nảy của mình, Dương tam tỷ mà không nổi điên lên mới là lạ.

Quả nhiên, chờ bà mới vừa đi, sắc mặt Dương tam tỷ lập tức liền âm trầm xuống. Vừa thấy tình hình không ổn, Tiêu Duệ vội vã tránh đi. Trường hợp này thực sự không thích hợp để hắn tiếp tục “lưu lại” ở đó.

- Yêu muội, mẫu thân, các người làm vậy là có ý gì? Ta lấy chồng hay không, ai có thể quản được?

Dương tam tỷ lùi lại một bước, bộ ngực đầy đặn run run, sắc mặt đỏ lên:

- Thế nào? Ghét ta ở nhà nương gia ăn không uống không chứ gì? Ta mang con đi là được, ra sao thì ra!

- Dương tam nhi, nam nhân này không tồi, gia thế giàu có, lại không có con nối dòng. Chỉ cần con sinh cho người ta một hai đứa con trai, gia sản của người ta chẳng phải đều để cho con hưởng hết sao? Con còn trẻ, cũng không thể thủ tiết cả đời như vậy được.

Dương mẫu thở dài, dịu dàng trấn an tam tỷ đang vô cùng kích động.

- Tam tỷ, muội và mẫu thân đều là vì tỷ...

Ngọc Hoàn thật cẩn thận nhìn sắc mặt Dương tam tỷ, cười làm lành.

- Câm miệng! Chuyện của ta, các người rồi hơi quản làm gì?

Dương tam tỷ cả giận nói:

- Yêu muội nhi, không ngờ muội trưởng thành tâm tư lại quỷ quái không ít.

Ngọc Hoàn bị choáng, sắc mặt cũng dần đỏ lên. Tính nàng luôn ôn hòa, lại ở lâu bên cạnh người thím chanh chua trong nhà thúc thúc, bản năng chịu đựng nhẫn nhục đã quen. Nàng tiến lên một bước, kéo kéo vạt áo Dương tam tỷ, lại bị Dương tam tỷ nổi giận dùng dùi đâm dùi đẩy văng ra.

Ngọc Hoàn cắn chặt môi, tính cách điềm tĩnh cũng chậm rãi sinh ra một đốm lửa, dần dần thiêu đốt sự uất nghẹn và bất mãn trong lòng hồi lâu. Nàng cảm giận quay người đi, buồn bã nói:

- Tam tỷ, không quản tỷ nghĩ thế nào, nô cũng chỉ vì tốt cho tỷ mà thôi. Nô biết tâm tư của tỷ đối với Tiêu lang, nhưng...nhưng tỷ căn bản là không biết Tiêu lang, không biết Tiêu gia...Tam tỷ, nghe nô khuyên một câu, chặt đứt tâm tư này đi, tìm một người khác cho tốt, được không?

Dương tam tỷ cười lạnh một tiếng, trước mắt lại hiện lên bóng dáng tuần tú, hào hoa của Tiêu Duệ. Trong lúc nhất thời, lòng ham muốn trong nàng dâng lên, khuôn mặt đỏ bừng lên quẩn rữ. Nàng hơi tiến lên một bước, nhếch miệng ngông cuồng và hoang dã:

- Yêu muội nhi, Tam tỷ ta tuy rằng là quả phụ nhưng đó không phải là lỗi của ta. Đúng vậy, ta chính là coi trọng muội phu...trừ muội phu, ta sẽ không gả cho bất cứ kẻ nào.

Ngọc Hoàn hít một hơi sâu, không thể tin nổi nhìn Dương tam tỷ của mình, rồi lại quay đầu bắt lực nhìn Dương mẫu đang nằm trên giường. Dương mẫu run rẩy thân mình, giọng run run hỏi:

- Dương tam nhi, con nói hỗn! Tiêu Duệ là muội phu của con, sao con có thể...

Dương tam tỷ chậm rãi xoay người lại, lặng lẽ nhìn mẫu thân vẫn sống nương tựa với mình nhiều năm, không nói câu nào nhưng thần sắc trong mắt đã nói lên hết thảy.

Ngọc Hoàn dùng sức cắn môi, một tia máu trào ra trên vành môi anh đào, trong lòng vô cùng chua xót.

- Tam tỷ, tỷ...

Ngọc Hoàn rốt cuộc không khống chế được nỗi lòng kích động, xấu hổ và giận dữ, không kìm nổi nghẹn ngào nước mắt rơi như mưa, cúi người nằm gục vào ngực Dương mẫu khóc sụt sướt.

Dương tam tỷ cũng yên lặng ngồi xuống bên giường, thần sắc phức tạp đầy vẻ suy nghĩ nhìn muội tử yếu điệu trước mặt, cũng chính là muội tử đã giúp mình thay đổi vận mệnh. Thần sắc nàng biến ảo nửa ngày, cuối cùng mới chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai mảnh mai của Ngọc Hoàn, u oán thở dài một tiếng:

- Yêu muội, muội hãy nghe ta nói. Tam tỷ mệnh khổ, gả cho một nam nhân đoản mệnh, sớm thành quả phụ còn kéo theo một đứa bé. Hiện giờ nhìn trúng một nam nhân lại là phu quân của chính muội tử nhà mình...Yêu muội nhi, muội yên tâm đi, Tam tỷ tuy rằng thích muội phu, nhưng tuyệt sẽ không...Yêu muội nhi, muội yên tâm! Tam tỷ đời này đã sớm chặt đứt ý niệm lập gia đình trong đầu. Chỉ cần có thể nuôi đứa bé lớn khôn là tốt rồi.

Dừng một chút, trong mắt Tam tỷ cũng lóe lên hai hàng lệ nóng:

- Nếu yêu muội nhi lo lắng, tam tỷ ta sẽ mang theo con trở về Bùi gia, không gặp mặt muội phu nữa là được chứ gì?

Ngọc Hoàn chậm rãi ngừng khóc trong ngực Dương mẫu.

Dương tam tỷ lại thở dài một tiếng u oán, cô đơn đi ra khỏi cửa viện. Thấy Tiêu Duệ đang đứng trầm tư dưới gốc cây cổ thụ trong viện, khuôn mặt không khỏi “lay động”, trong đôi mắt dịu dàng quyến rũ thoáng lóe lên một tia giảo hoạt rồi chợt biến mất.

Quay người lại nhìn vào trong phòng, mặc cho ánh mặt trời nóng bỏng bao phủ thân hình quyến rũ mê người của mình, Dương tam tỷ giơ bàn tay trắng xanh của mình, gạt nước mắt trên mặt.

“Yêu muội nhi, không phải Tam tỷ...Thật sự là Tiêu lang rất quyến rũ...Yêu muội nhi, Tam tỷ sẽ không đoạt nam nhân của muội, nhưng có tam tỷ giúp đỡ muội trông coi nam nhân này cho muội, chẳng phải là chuyện tốt sao?” Dương tam tỷ yên lặng thầm nghĩ.

Mà ở trong phòng, Ngọc Hoàn cũng dùng một cái khăn thơm trắng tinh lau khô nước mắt, chậm rãi đứng thẳng dậy, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ kiên định và dứt khoát. Nàng lắc đầu, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ phong tình, cúi đầu nói:

- Mẫu thân, mấy hôm nữa, nữ nhi phải cùng Tiêu lang quay về Lạc Dương! Chuyện của Tam tỷ, nó không bao giờ quên nữa...

Dương mẫu không nói gì, chỉ có điều phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Thiếu nữ lau khô nước mắt, cũng ra khỏi phòng, không hề nhìn Dương tam tỷ, chậm rãi bước dưới ánh mặt trời tới bên người Tiêu Duệ, nhẹ nhàng kéo vạt áo hắn, dịu dàng nói:

- Tiêu lang, mang nô đi Ích Châu nhé. Lúc trước chúng ta cứ đi vội vàng, giờ chúng ta cứ chậm rãi đi chơi cho vui vẻ.

- Được, ngày mai chúng ta sẽ đi Ích Châu.

Tiêu Duệ thấy trên mặt thiếu nữ còn vương chút nước mắt, trong lòng đau xót, không kìm nổi ôm chặt nàng vào lòng.

Dương tam tỷ đứng nhìn từ xa, trong lòng đau đớn. Trong nháy mắt, đột nhiên nàng nhìn thấy trong mắt yêu muội nhi đang tựa đầu vào vai Tiêu Duệ như sáng lóe lên quầng rù. Dương tam tỷ giật mình, dường như yêu muội nhi của mình không đơn thuần như trong tưởng tượng.

65. Chương 50: Hoa Lộ Quỳnh Tương

Kỳ thật, tiếp xúc mấy ngày nay, Tiêu Duệ cảm thấy bản tính của Dương tam tỷ cũng không hư hỏng, bề ngoài cuồng dã phóng đảng, nhưng bên trong lại có vài phần cương cường và thiện lương. Nói ngắn gọn, đây là một nữ nhân vô cùng phức tạp và khó nắm bắt, nhìn qua thì hành vi tùy tiện phóng đảng, nhưng trên thực tế lại tâm tư kín đáo, làm gì cũng có chủ kiến.

Tiêu Duệ nắm lấy tay thiếu nữ, hai người nhẹ nhàng đi ra khỏi sân Dương gia, xuyên qua những con phố nhộn nhịp, tới cửa hắc thành Thục châu, chậm rãi đi ra ngoài thành. Thời tiết nóng bức, trên cánh đồng bát ngát ngoài thành không có một bóng người, chỉ có ở xa mơ hồ thấy vài nông dân đội nón tre đang làm ruộng dưới ánh nắng mặt trời chói chang.

- Cày đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày. Ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo ngon một hạt, đắng cay muôn phần.

Tiêu Duệ ngâm nga bài thơ một cách tự nhiên, cũng không phải hẳn có ý định ăn cắp bản quyền mà chỉ có chút tức cảnh sinh tình nên ngâm lên mà thôi.

Thiếu nữ Ngọc Hoàn đã sớm quen với việc Tiêu lang xuất khẩu thành thơ, bút pháp thần kỳ, nghe vậy cũng không nói gì thêm, chỉ đồng cảm gật đầu, lặng lẽ nhớ kỹ câu thơ này, chuẩn bị khi về nhà sẽ viết ra, thêm một bài thơ nữa được bổ sung vào “Tứ Đồ thi tập”

Ánh mặt trời rất khắc nghiệt, thiếu nữ giơ bàn tay ngọc lên quạt mấy giọt mồ hôi trên chiếc trán mịn màng, thở hổn hển khẽ nói:

- Tiêu lang, trời nóng quá, ở bên bờ sông kia có nhiều cây cối râm mát, chúng ta tới ngồi nghỉ dưới bóng cây một lát đi.

Tiêu Duệ cười không nói gì, chỉ gật đầu. Dưới ánh mặt trời chói chang nóng bỏng, đôi thiếu niên tình lữ trang phục hoa lệ dắt tay nhau vội vàng chạy về phía bờ Tây hà.

Tây hà chảy qua Thục châu, mặt sông cũng không quá rộng, dòng nước bình lặng, nước trong thấy đáy. Thỉnh thoảng lại thấy mấy người đi tới đi lui trong làn nước để bắt cá. Tới bờ sông, nhiệt độ không khí liền rõ ràng hạ thấp xuống. Một cơn gió nhẹ mang theo làn hơi ẩm mát rượi ập đến, khiến đôi tình lữ vừa mới chạy thoát ánh mặt trời nóng bỏng cảm thấy thần thanh khí sảng, tinh thần phấn chấn.

Hai người liền tùy ý ngồi xuống bãi cỏ dưới tàng cây, dựa lưng vào gốc cây cổ thụ, mỉm cười với nhau, cũng không nói gì cả, chỉ đều tự nhắm mắt dưỡng thần. Thiếu nữ thì có tâm sự, mà Tiêu Duệ lại lặng lẽ đánh giá những suy tư của thiếu nữ. Từng cơn gió nhẹ thổi qua mặt sông, tới thềm cỏ bên bờ sông. Ở đó có hơn mười bụi cây thấp bé xanh mướt, lá cây hơi giống với cây Sồi xanh đời sau, giữa những cành lá sum xuê là những bông hoa trắng như hoa Mẫu Đơn, gửi làn hương nồng đậm nức mũi theo từng cơn gió.

Hương khí nồng đậm quá mức, khiến cái mũi cực kỳ linh mẫn của Tiêu Duệ không kìm nổi hắt xì một cái thật mạnh. Cái hắt xì này của hắn dọa cho thiếu nữ nhảy dựng lên. Thiếu nữ mở to đôi mắt trong sáng, kinh ngạc hỏi:

- Tiêu lang, chàng làm sao vậy?

- Không có việc gì, hoa ở phía trước rất thơm. Ngọc Hoàn, nàng cứ ngồi đây, ta lại xem một chút.

Tiêu Duệ cười cười, đứng dậy đi tới đó. Đánh giá nửa ngày, hắn rốt cục xác định đây là hoa Sơn chi (1), lá loại hoa Sơn chi màu trắng bình thường nhất. Hắn nhìn dọc theo bờ sông, thấy bên bờ sông có năm ba cây cổ thụ, dưới những tàng cây không ngờ lại có hoa Sơn chi này sinh trưởng.

Tiêu Duệ day day mũi, lại tiến lên vài bước, định hái mấy bông hoa, ai ngờ vô ý trượt chân. Một đám cỏ che lấp đồng bùn nhão dưới chân bỗng nhiên sụp xuống, thân hình hắn lảo đảo, kinh hãi kêu lên, tiếp đó ngã nhào xuống sông.

Tiêu Duệ tuy rằng biết bơi, còn là đội viên chủ lực của đội bơi lội trong trường đại học, nhưng lúc này không kịp đề phòng, thân thể nhanh chóng chìm xuống nước. Trong nháy mắt, chân hắn vùng vẫy theo bản năng mấy cái, dùng một số động tác “ba lê trong nước” không được tự nhiên cho lắm, mới trồi lên mặt nước, phun ra một ngụm nước sông, thở hổn hển.

Ngay khi hắn đang bơi về phía bờ sông, thiếu nữ hoảng loạn thét lên chói tai, rồi một bóng người mềm mại vẽ lên một đường cong tuyệt mỹ trên không trung. Thiếu nữ không ngờ cắn chặt hàm răng, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, bất kể mọi thứ, nhảy thẳng xuống sông.

Gần tới hoàng hôn, đôi tình lữ này để quần áo hong khô một cách tự nhiên rất mau. Nhìn khuôn mặt thiếu nữ vẫn còn kinh hãi, trong lòng Tiêu Duệ đầy cảm động, nhẹ nhàng gỡ tay gỡ mấy sợi rong vương trên đầu vai áo nàng, không nói gì thêm, ôm chặt nàng vào lòng.

Ở một khắc nhảy xuống nước không chút chùn bước của thiếu nữ, Tiêu Duệ tuyệt đối không thể ngờ nổi nàng lại là một người không hề biết bơi chút nào. Trong nháy mắt khi Tiêu Duệ rơi xuống nước, trái tim thiếu nữ trở nên trống rỗng. Nàng gần như không cần chút nghĩ ngợi, nhảy thẳng xuống sông, quên cả sinh tử, lao về phía Tiêu lang vừa rơi xuống.

Việc thiếu nữ nhảy xuống sông chẳng có chút ích gì, nhưng lại gần như nói lên tất cả mọi thứ. Ít nhất, từ bộ dáng cắn chặt răng nhảy xuống sông của nàng, Tiêu Duệ đọc được tâm ý đồng sinh cộng tử, không muốn xa rời của thiếu nữ đối với mình.

- Sinh cùng sinh, tử cùng tử, nêu có thể ở cùng một chỗ với Tiêu lang, nó còn sợ cái gì nữa.

Đây là câu nói đầu tiên của thiếu nữ sau khi được Tiêu Duệ cứu tỉnh lên bờ. Dưới ánh mặt trời chói chang xuyên qua tàng cây rậm rạp, thiếu nữ mặt trắng bệch, mái tóc ướt sũng vẫn còn chảy nước, bộ ngực đầy thì đầy đặn phập phồng mãnh liệt, đôi mắt vẫn còn mấy giọt lệ trong sáng.

Trái tim Tiêu Duệ nóng lên, không chút do dự cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào lạnh lẽo nhưng vẫn bốc lửa của thiếu nữ.

Chỉ trong một khắc, lửa nóng bốc lên, tình chàng ý thiếp, trời đất lặng im không một tiếng động.

Tú Nhi giật mình nhìn Tiêu Duệ và thiếu nữ ôm một nắm hoa trắng như tuyết trở về, không kìm nổi tò mò hỏi:

- Thiếu gia, Ngọc Hoàn tiểu thư, đây là cái gì?

Tiêu Duệ nhẹ nhàng cười:

- Tú Nhi đến giúp ta, lấy một cái bồn lớn đến đây, rửa sạch chỗ hoa này. Sau đó lại dùng cối đá nghiền nát để trích lấy chất lỏng...

Sau khi rửa sạch hoa Sơn chi, dùng cối nghiền ra chất lỏng giống như sữa, Tiêu Duệ cẩn thận rót chỗ chất lỏng ít ỏi đó vào trong một chiếc bình ngọc tinh xảo rồi dùng nút gỗ bịt lại, cho lên chỗ chưng. Ước chừng sau nửa canh giờ, cho bình ngọc xuống làm lạnh, rồi lại lấy Ngũ Lương Ngọc Dịch đã được chưng nhiều lần, có độ rượu rất cao từ phân hiệu của tửu phường Tửu Đô Thực châu, cho một ít vào trong bình ngọc, hòa lẫn với chất lỏng của hoa Sơn Chi trong bình. Tiếp đó lại bịt bằng nút gỗ và cả niêm phong bên ngoài bằng giấy dầu.

Tiêu Duệ nắm bình ngọc trong tay, dưới cái nhìn chăm chú của Ngọc Hoàn và Tú Nhi, hắn lắc cái bình ngọc thật mạnh một hồi mới tiếp tục cho bình lên nổi chưng. Màn đêm buông xuống, bầu trời đêm hè đầy sao lung linh. Dưới ánh trăng vàng vạc, sân viện Dương gia được chiếu sáng trưng, Ngọc Hoàn và Tú Nhi ngồi nghiêm chỉnh trên ghế. Nhìn Tiêu Duệ vẻ mặt mừng như điên đi ra khỏi cửa phòng bếp, thiếu nữ rốt cục không chịu nổi, đứng dậy đi tới đón:

- Tiêu lang, rốt cục là chàng đang làm gì? Mau nói cho nó chút đi.

Tiêu Duệ cười mở nắp bình, một mùi hương nồng đậm, mát lạnh hòa cùng hương rượu ập thẳng tới. Thiếu nữ ngẩn ra, tiếp đó mừng rỡ khôn xiết nói:

- Tiêu lang, chàng lại phát minh ra loại rượu mới à? Thơm quá, không biết hương vị thế nào, để nó nếm thử chút nhé.

Nhưng thiếu nữ lập tức lại nhú nhú mày:

- Tiêu lang, dường như rất ít thì phải, tổng cộng chỉ có non nửa bình...

- Ngọc Hoàn, ta đặt cho nó một cái tên dễ nghe là Hoa Lộ Quỳnh Tương. Ha ha...Tuy nhiên, nó không phải để uống mà dùng để vẩy lên người, chẳng những có thể thay thế phấn hương mà còn có công hiệu đuổi muỗi.

Tiêu Duệ cảm thấy mỹ mãn, ngừng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao.

1. Hoa Sơn chi: Dành dành (danh pháp khoa học: Gardenia) là một chi của khoảng 250 loài thực vật có hoa trong họ Thiến thảo (Rubiaceae), có nguồn gốc ở các vùng nhiệt đới và cận nhiệt đới của châu Phi, miền nam châu Á và châu Đại Dương. Chúng là các loại cây thường xanh dạng cây bụi và các cây thân gỗ nhỏ cao từ 1-15 m. Lá của chúng mọc đối hay thành vòng của 3 đến 4 lá, dài từ 5-50 cm và rộng từ 3-25 cm, có màu lục thẫm và bóng mặt với kết cấu giống như da thuộc. Các hoa mọc đơn hay thành cụm nhỏ, có màu trắng hay vàng nhạt, với tràng hoa hình ống có 5-12 thùy hoa ('cánh hoa') đường kính 5-12 cm. Loại cây này ra hoa từ khoảng giữa mùa xuân đến giữa mùa hè và nhiều loài có mùi thơm rất mạnh.

66. Chương 51: Cuồng Mãng Chi Tai

Tiêu Duệ vốn chỉ muốn làm thành trò vui, nhưng không ngờ vật nhỏ này lại thành trân bảo trong mắt Ngọc Hoàn. Vào ban đêm nàng liền dựa theo lời Tiêu Duệ, tắm trong nước pha chút Hoa Lộ Quỳnh Tương. Nước trong thùng biến thành suối ngọt, rượu ngon, tắm xong một chút rồi lại xịt lên người, cả người đều có mùi thơm ngát, hơn nữa mùi hương ngan ngát thật lâu không tan hết.

Thiếu nữ mừng như điên, không ngại đêm dài yên tĩnh, lao ra khỏi phòng, chạy vào hậu viện gọi Tiêu Duệ dậy. Về kích động của thiếu nữ làm Tiêu Duệ kinh ngạc, sau đó hiểu ra một chút. Ngọc Hoàn trời sinh đã hôi nách, mặc dù không quá nặng nhưng cái mùi đó vẫn làm thiếu nữ thích ăn mặc đẹp rất xấu hổ. Không có cách nào, nàng chỉ biết tắm rửa, bôi chút phấn hương. Chuyện đầu tiên sau khi thức dậy chính là phun phấn hương vào nách.

Tắm hương là tập tục quen thuộc của người đời Đường. Chỉ có điều phấn hương phun vào nách chỉ có tác dụng ở ba mùa xuân thu đông. Đến mùa hè bị ánh nắng chiếu vào thì đúng là không dễ chịu. Nhưng hôm nay có Hoa Lộ Quỳnh Tương liền làm đỡ hơn rất nhiều. Không những thay thế phấn hương, Còn miễn đi nỗi khổ bị mùi phấn và mồ hôi trộn lẫn vào nhau. Người nói xem, thiếu nữ có thể không vui sao được?

- Tiêu lang, chàng đúng là báu vật mà ông trời ban cho nó.

Thiếu nữ phá lệ chủ động hôn mạnh vào mặt Tiêu Duệ một cái, xoay người đi trong ánh trăng, tản ra mùi hương thơm ngát đi vào phòng mình.

Có Hoa Lộ Quỳnh Tương, thiếu nữ liền muốn Tiêu Duệ mang mình đi cùng nhiều hơn, hành trình đến Ích Châu liền chậm đi, Dương Quát nghe được tin cũng chạy đến cầu khẩn Tiêu Duệ giao Hoa Lộ Quỳnh Tương cho hắn làm ra với sản lượng lớn. Không thể không nói, Dương Quát mặc dù chất phác nhưng cũng nghĩ ra cơ hội buôn bán rất lớn của Hoa Lộ Quỳnh Tương này.

Nên biết người đời Đường đều thích tắm hương, không cần biết nam hay nữ, nhất là xã hội thượng lưu. Nếu Hoa Lộ Quỳnh Tương có thể đưa ra thị trường, tất nhiên sẽ làm mọi người tranh đoạt. Theo Dương Quát thấy, giá trị của Hoa Lộ Quỳnh Tương còn cao hơn nhiều so với Ngũ Lương Ngọc Dịch.

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, thần nhiên nói:

- Quát huynh, huynh phải biết rằng loài hoa này chỉ có trong mùa hạ và mùa thu, hơn nữa thu hoạch hoa này không thay đổi, không nhiều, không dễ dàng sản xuất với quy mô lớn. Hơn nữa phương pháp sản xuất Hoa Lộ Quỳnh Tương là thủ công, không thể lưu trong thời gian dài, chỉ được khoảng ba tháng.

Dương Quát ngẩn ra, sau đó cười nói:

- Tử Trường muội phu, hoa dại ở chỗ chúng ta khắp nơi đều có, nhất là ở Hoa Sơn, ta sẽ đi thuê nông dân thu thập hoa, chiết thành chất lỏng, sau đó chúng ta đưa vào ngũ lương đặc chế ...bỏ vào những chai nhỏ bán đi. Dù có theo mùa, chúng ta cũng không tổn thất gì.

- Thôi được...

Tiêu Duệ nhún vai:

- Huynh đã khẳng khái muốn làm vậy thì làm đi. Chẳng qua huynh phải nhớ kỹ, nhất định phải là hoa có mùi hương nồng đậm mới được.

.....

Mười lăm ngày sau, ngày mười bốn, tháng sáu Đại Đường Khai Nguyên năm hai mươi hai, khi Dương Quát dẫn người mang một trăm bình Hoa Lộ Quỳnh Tương đầu tiên đến phủ thành Thục Châu, Tiêu Duệ liền dẫn thiếu nữ Ngọc Hoàn, Tú Nhi và Lệnh Hồ Xung Vũ rời khỏi Thục Châu, đi theo quan đạo rộng lớn tiến về Ích Châu - thành thị lớn nhất và phồn thịnh nhất Kiếm Nam đạo.

Vẫn là hai người và Tú Nhi ngồi xe, Lệnh Hồ Xung Vũ đánh xe và hộ vệ. Có lẽ do ở chung lâu ngày, Lệnh Hồ Xung Vũ không còn trầm mặc ít lời như lúc đầu. Thi thoảng cũng có thể mở rộng cõi lòng, vừa đánh xe vừa nói chuyện mấy câu với Tiêu Duệ.

Đi theo Tiêu Duệ một thời gian, Lệnh Hồ Xung Vũ càng lúc càng cảm thấy thiếu niên tác dụng này không hề bình thường, không những có tài thi phú hơn người, còn có thần công nhường tửu gần như là thần. Kể cả Hoa Lộ Quỳnh Tương mới nghĩ ra mấy hôm trước cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người. Có đôi khi đêm về, Lệnh Hồ Xung Vũ khó ngủ liền suy nghĩ miên man, trong bụng thiếu niên thần kỳ và tài hoa này có bao nhiêu ý tưởng nữa?

Còn có vẻ chừng chạc trầm ổn không hợp với tuổi của Tiêu Duệ, đối đãi với hạ nhân giống như bạn bè, điều này làm Lệnh Hồ Xung Vũ rất cảm động. Cho đến bây giờ hắn không khỏi không thán phục ánh mắt của mẫu thân.

Chiều hôm sau, bốn người tiến vào Đạo Giang huyện trong địa phận phủ Ích Châu. Đạo Giang huyện thực ra chính là Quán Giang huyện đời sau, là Đô Giang Yển ở xã hội hiện đại. Năm 256 trước công nguyên, bố con Lý Băng từng xây dựng một công trình thủy lợi nổi tiếng ở đây: Đô Giang Yển. Nếu không có Đô Giang Yển này, dòng nước lũ tràn ra đủ để hủy đi vùng đồng bằng Ích Châu màu mỡ.

Đạo Giang huyện là một tòa thành nhỏ ở đất Thục, tường thành cao không đến năm thước, cửa thành chỉ có hai phía Bắc Nam, lại rất nhỏ hẹp. Đây là một tòa thành nhỏ và cũ kỹ, giữa mấy khe nứt trên thành tường được trát chút bùn đất, trên đó mọc những cọng cỏ xanh non mơn, điều này mới tăng thêm mấy phần sức sống cho kiến trúc cổ xưa.

Bốn người để lại xe ngựa, từ từ đi theo dòng người vào thành Đạo Giang huyện. Đi chưa được bao xa đã thấy đám người phía trước đang huyên náo, điều này làm cho tòa thánh nhỏ có vài phần quỷ dị. Ngọc Hoàn thích tĩnh mịch, chưa bao giờ thích huyên náo, Tiêu Duệ cũng không thích tiếp xúc với người địa phương quá nhiều. Nhưng Tú Nhi thấy người ta chen lấn lại tỏ vẻ tò mò.

Bốn người đứng xa nhìn một lát rồi xoay người đi tìm nhà trọ nghỉ tạm. Mấy nam tử trông giống quan sai đang luôn miệng quát, đám người lập tức tản đi. Chỉ có một người lưng đeo gùi trúc giống như vào thành bán nông sản, lúc đi qua bốn người liền lăm bắm một câu:

- *** yêu phụ, phải bị thiêu.

- Yêu phụ?

Tú Nhi kinh ngạc kêu lên một câu, vội vàng chạy đến đám người ven đường, mỉm cười hỏi nguyên nhân.

Chuyện này chính là đề tài được bàn tán xôn xao nhất Đạo Giang huyện hiện nay, không ai không biết, không ai không hiểu. Cho nên Tú Nhi không tốn nhiều công sức đã hiểu rõ mọi chuyện, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng.

Hóa ra một tháng trước Đạo Giang huyện bùng phát vụ án Xà yêu giết người. Công Tôn Nghiêm con gái thân sĩ Công Tôn Cố người giàu có nhất vùng, về nhà mẹ đẻ thủ tiết. Không ngờ theo lời đồn đã bị Xà yêu nhập thể, mê hoặc người nhà không nói, còn dung túng Xà yêu dâm ô và giết người. Nghe nói Xà yêu đã lao ra giết người trong mấy đêm liền. Mà bách tính chết trong miệng Xà yêu đã có bốn người. Thi thể không một vết thương, chỉ có gân guốc trên mặt vỡ ra mà chết.

- Gian phụ Công Tôn thị, tự lập miếu Ác Ma, thu nữ đồ. Suốt ngày ở cùng Xà yêu, dâm ô tục tĩu, giết người, ảnh hưởng đến thân sĩ Đạo Giang...

Bốn người đi đến trước bố cáo mà huyện nha Đạo Giang phát ra, Tiêu Duệ đưa mắt nhìn. Hắn là người đến từ xã hội văn minh hiện đại, sao có thể tin chuyện quỷ thần yêu quái chứ. Thấy bố cáo của nha môn quá giạt gân, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lắc đầu, hắn thở dài một tiếng, ngu muội hại người.

Tú Nhi và Ngọc Hoàn Sớm đã tò mò về vụ án “Xà yêu dâm ô và giết người” Tiêu Duệ không thể không nhỏ giọng giải thích một chút kiến thức khoa học phổ thông cho Ngọc Hoàn và Tú Nhi, khuyên các nàng không nên tin mấy chuyện vớ vẩn này. Thế gian này làm sao có Xà yêu. Cần có người và xà dâm ô? Quá hoang đường.

- Tiêu lang, theo chàng nói, nữ tử Công Tôn gia chẳng phải bị oan sao? Ai, nàng ấy là...

Ngọc Hoàn nhú mày thở dài nói.

- Không có cách nào cả. Đi, Ngọc Hoàn, chuyện này chúng ta không quản được, tốt nhất tìm nhà trọ nghỉ ngơi.

Tiêu Duệ khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại của Ngọc Hoàn, muốn nàng rời đi.

Một nam tử trung niên mặc trường bào màu lam từ bên cạnh đi tới, trong mắt lóe ra vẻ kích động, túm tay Tiêu Duệ. Tiêu Duệ ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hắn, trầm giọng nói:

- Lão huynh này, vô duyên vô cớ túm tay tại hạ làm gì?

Nam tử kích động đến độ cả người run lên, run giọng nói:

- Vị công tử này, công tử cũng tin nữ nhi của ta không phải bị Xà yêu nhập thể? Khắp thành, từ quan phủ đến dân chúng, không ai tin nữ nhi của ta trong sạch.

Nói xong lời cuối, nam tử khóc, túm chặt tay Tiêu Duệ, kéo đi.

Nam tử đó chính là Công Tôn Cố, phụ thân của Công Tôn Nghiên. Công Tôn Cố là tiến sĩ, từng làm huyện lệnh ở Lĩnh Nam mười năm. Nhưng bởi vì không biết cách đối nhân xử thế, không biết luồn cúi, thấy không có khả năng thăng quan tiến chức, quan lộ vô vọng nên đành từ quan quy ẩn, về quê cũ Đạo Giang huyện làm thân sĩ, cũng khá thanh nhàn.

Công Tôn Cố hiếm hoi, chỉ có người con gái này, từ nhỏ đã yêu quý như hòn ngọc trên tay. Năm mười sáu tuổi thì kén rể, nhưng ai ngờ được hai năm sau con rể gặp bạo bệnh mà mất. Công Tôn Nghiên vô cùng đau khổ, thề thủ tiết vì chồng đã mất, không lấy ai nữa. Nàng ở trong khuê phòng tụng kinh, một năm bốn mùa, không ra khỏi nhà. Công Tôn Cố lúc làm quan ở Lĩnh Nam, thiếu nữ Công Tôn Nghiên từng cứu một con rắn nhỏ, sau đó nuôi bên người. Lúc phải về quê cũ, con rắn nhỏ dần dần lớn lên, trở thành một con cự xà màu trắng dài mấy thước.

Một thị nữ trong Công Tôn gia nhiều lần phát hiện con đại xà đáng sợ kia nằm liền cạnh Công Tôn Nghiên. Tiểu thư nhà mình không ngờ còn lấy tay vuốt ve thân rắn, trong miệng thì thảo, giống như đang nói chuyện với cự Xà.

Thị nữ sợ tới mức mắt hôn mê, vội vàng báo với Công Tôn Cố. Công Tôn Cố biết con gái mình mỗi ngày làm bạn với cự Xà là không ổn, định sai gia nhân mời người bắt rắn đến đuổi hoặc là đánh chết cự Xà.

Nhưng Công Tôn Nghiên sống chết không đồng ý. Công Tôn Cổ nghĩ con gái thủ tiết trong phòng, cô đơn, buồn bã. Nếu con gái thích làm bạn với cự Xà, nên đã mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng không nghĩ đó lại là một mầm họa.

Công Tôn Nghiên từ nhỏ đã được đọc Tứ thư Ngũ kinh, Sau khi lấy chồng còn nghiên cứu chu dịch, biết được hung cát, có thể xem bói, cũng có thể xem tướng mạo, cốt cách, xem tay, nghe nói cũng khá linh nghiệm. Hàng xóm, người thân có không ít người bội phục nàng. Nghĩ nàng được Xà Tiên chỉ điểm. Ban đầu Công Tôn gia kiệt lực phủ nhận, nhưng sau đó nhiều người nói vậy cũng không thể cãi lại, đành cam chịu. Danh tiếng Công Tôn Nghiên càng lúc càng lớn. Sau đó Công Tôn Cổ còn sai người dựng một tòa am đường ở ngoại thành, để con gái đến đó tu hành. Trong thành có không ít quả phụ và thiếu nữ si mê Thần Thuật của Công Tôn Nghiên, nên đã đến năn nỉ được ở trong am tu hành với nàng.

Dần dần có lời đồn xuất hiện khắp nơi. Xà Tiên hóa thành Xà yêu. Trong thành, ngoài thành đều đồn rằng cứ đến đêm là Xà yêu sẽ hóa thân thành một thiếu niên áo trắng tuần tú, cùng các nữ tử giao hoan, trời sáng lại hóa thành cự Xà. Còn có truyền thuyết Công Tôn Nghiên là người lương tính, bán nam bán nữ, nguy trang thành nữ tử để dâm loạn lời đồn càng lúc càng quá, được thêm bớt khiến cho càng thêm hoang đường.

Lời đồn tuy rằng là có, nhưng chưa đến mức khiến Công Tôn Nghiên phải vào đại lao của huyện nha. Nhưng đến sau này khi lời đồn dần dần lắng đi, thì đột nhiên gần am đường của Công Tôn Nghiên lại liên tục xuất hiện nhiều tử thi rất kinh người. Kết quả tin tức Xà yêu giết người lập tức lan nhanh, dân chúng kích động, huyện lệnh Mạnh Lương Cổ không thể không có hành động.

Nể mặt Công Tôn Cổ trước là tiền sĩ, lại từng làm quan, Mạnh Lương Cổ lúc đầu còn nể mặt một chút, bắt Công Tôn Nghiên giao Xà yêu ra là xong. Nhưng Công Tôn

Nghiên chết sống không giao, chỉ nói cự xà sớm đã biến mất không thấy đâu. Mạnh Lương Cổ tức giận, phái nha dịch niêm phong am đường nhưng không tìm được tung tích cự Xà, đành phải giam Công Tôn Nghiên vào đại lao. Lúc này do nhận được lời yêu sách của vạn dân Đạo Giang huyện, Mạnh huyện lệnh không thể không thuận theo ý dân, nhốt Công Tôn Nghiên vào đại lao để dân chúng bớt căm phẫn.

Sự tình đại khái là như vậy thấy Công Tôn Cổ khóc như người bị bệnh tâm thần, Tiêu Duệ cũng có chút không đành lòng. Nghe xong mọi chuyện, hắn mơ hồ đoán được vài phần: “Xà Yêu đương nhiên chỉ là chuyện viễn vông, huyền hoặc. Nhưng cự xà mà Công Tôn Nghiên nuôi đã hại người chỉ sợ là sự thật”

Nhìn ánh mắt đầy thương xót của Ngọc Hoàn và Tú Nhi, Tiêu Duệ nghĩ rằng, mình đành phải quản đến việc này rồi. Có thể cứu được Công Tôn Nghiên là tốt nhất, không cứu được cũng không còn cách nào. Thở dài một tiếng, hắn đi lên vỗ vỗ vai Công Tôn Cổ vẫn đang nghẹn ngào, nói:

- Xà yêu chỉ là lời đồn thôi không có thật. Công Tôn lão gia, mời mang tại hạ đến am đường ngoại thành quan sát một chuyện, được không?

Ở ngoại thành có một am đường mà Công Tôn gia dựng lên ở chân núi. Am đường không lớn, chỉ có một viện, trong viện có ba căn phòng. Đi vào trong am đường, đi dạo một vòng quanh các phòng, thấy trong phòng rất hỗn độn, không nhìn thấy gì khác. Tiêu Duệ liền sai Lệnh Hồ Xung Vũ bảo vệ Ngọc Hoàn và Tú Nhi, một mình đi đến góc tường, đi đến sườn núi cây cối rậm rạp phía sau am đường.

Đứng trong bụi cỏ um tùm, Tiêu Duệ không khỏi mê man. Hoàng hôn dần dần buông xuống, dưới ánh chiều tà, cả sườn núi trở nên vắng vẻ và cô tịch. Bước vài bước tới trước, đột nhiên mũi hắn ngửi thấy một mùi như có như không, ngửi ngửi vài cái, Tiêu Duệ biến sắc, vội vàng xoay người chạy xuống sườn núi.

Nhưng đã muộn, một con cự mãng màu trắng rất to đang lao nhanh tới, trong nháy mắt đã lướt qua đám cỏ, miệng mở lớn, cái lưỡi đỏ rực thập thò, lao đến Tiêu Duệ.

Trong nháy mắt, Tiêu Duệ hoảng sợ hét lên một tiếng, dùng hết toàn lực nhảy xuống sườn núi, sau đó lăn từ trên sườn núi xuống, người đầy bụi đất và cỏ dại.

Ngay khi Tiêu duệ hét lên sợ hãi, Lệnh Hồ Xung Vũ đã rút bảo kiếm bên hông, lao vút về phía sau am. Chờ khi Ngọc Hoàn, Tú Nhi, Công tôn Cổ cùng với hai giai nhân đuổi tới, Tiêu duệ đã rên rỉ đứng dậy. May là

triều núi bằng phẳng, không cao. hấn ngoại trừ mấy vết thương nhẹ bên ngoài, cũng ko thương vào xương cốt.

Ngọc hoàn khóc chạy tới, thấy tiêu duệ tuy chật vật nhưng vẫn bình an vô sự, trái tim lo sợ mới bình tĩnh lại. Nàng dán sát vào lòng Tiêu Duệ, cùng hấn ngẩng đầu lên nhìn sườn núi. Lệnh hồ xung vũ cầm bảo kiếm lao về phía con cự xà màu trắng.

...

...

- Đó là cự xà sao?

Tiêu Duệ thở hổn hển, chỉ vào con cự xà màu trắng đã bị lệnh hồ xung vũ chém chết trên sườn núi, hỏi công tôn cổ mặt đang chờ ra.

Công tôn cổ như người trong mộng tỉnh lại, liên tục gật đầu. Bởi vì quá sợ nên người vẫn đang run lên, nếu không phải có gia nhân đỡ, lão sợ rằng sớm ko đứng được ở đó.

Đó là một con cự xà làm cho người ta vô cùng sợ hãi. Nằm ở đó, dài ít nhất bốn thước, thana hình to lớn, vẩy lấp lánh phát sáng. Chỉ có điều đầu đã bị lệnh hồ xung vũ chém đứt, ở cổ không ngừng chảy ra máu màu đỏ rực, nhiễm cả một chòm.

Nhìn cái đuôi to của cự xà, Tiêu duệ trầm ngâm một lát, lại cúi người xuống, nhìn đuôi rắn một chút, đứng dậy đi lên sườn núi. Lệnh hồ xung vũ vội vàng cầm kiếm đi theo sau.

Ở sâu trong sườn núi, trong một bụi cỏ dại um tùm, Tiêu Duệ tìm thấy tám quả trứng rắn màu trắng to như trứng gà. Hấn sai Lệnh Hồ Xung Vũ nhặt trứng rắn về, Tiêu Duệ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên miệng xuất hiện một nụ cười vui mừng.

Quá trùng hợp, kiếp trước hấn đã xem một tiết mục khám phá thiên nhiên trên truyền hình, nhớ nhất là chương trình về loài rắn. Trong một gia đình nông dân nuôi một con rắn, nhưng nó lại đột nhiên làm bị thương con chủ nhà, nếu không kịp thời cứu chữa, đứa bé đã bị con rắn cắn đến ngạt thở mà chết.

Cự xà luôn ngoan hiền sao lại trở nên bạo lực như vậy? Nguyên nhân là vì sao? Hoá ra hàng năm cứ đến tháng tư hoặc tháng năm là đến kỳ sinh sản của chúng, tháng sáu là thời kỳ đẻ trứng. Cự xà sau khi đẻ trứng sẽ dùng thân hình áp trứng, linh tính cũng trở nên nóng nảy. Một khi có người đến gần, nó sẽ coi là kẻ thù, chủ động tiến lên công kích.

Tập tính và bản năng này của cự xà, thực ra rất nhiều động vật đều như vậy. Dù là con người không phải cũng có ý thức che chở cho con sao.

Nghĩ đến đây thì xem ra con cự xà màu trắng mà Côn Tôn Nghiên nuôi, giết người cũng là ở tình huống này. Cự xà đang trong thời kỳ động dục, không biết giao phối với con cự xà đực lúc nào mà đẻ trứng. Lúc này mới rời khỏi chủ nhân chạy đến một nơi bí mật trên sườn núi mà ấp trứng. Nhưng bị quấy rối, tức giận mà đã thương người.

Chỉ có điều lúc Tiêu Duệ đi xuống núi, đột nhiên nhú mây, lấm bầm:

- Nơi này rất hoang vu, nửa đêm canh ba sao còn có người chứ? Nếu không phải có người quấy rầy, cự xà chẳng lẽ còn bỏ trứng của mình, chạy xuống núi đã thương người sao? Không có khả năng.

Lệnh Hồ Xung Vũ nhét kiếm vào vỏ, đứng bên thẩn nhiên nói:

- Công tử, đây nhất định là có kẻ dâm đang trong thành ham muốn sắc đẹp của các nữ tử trong am, nửa đêm đến quấy rối, không ngờ lại mất mạng vô ích.

Mắt Tiêu Duệ sáng lên, không nhìn được mà giơ ngón cái lên với Lệnh Hồ Xung vũ, khen ngợi một câu. Lệnh Hồ Xung Vũ mỉm cười, lui sang bên.

Tiêu Duệ chỉ chỉ vào xác cự xà, cùng với mấy quả trứng, cười nói:

- Công tôn lão gia, việc này rất rõ ràng. Cự xà mà lệnh ái muội đang nuôi đang trong thời kỳ đẻ trứng. Mà cự xà lúc đẻ sẽ rất nóng nảy. Mấy tên nam tử trong thành nửa đêm chạy đến quấy rối, đi đến chỗ cự xà ấp trứng. Vì vậy mới bị cự xà quăn chết. Ừm, hẳn là như vậy.

.....

Sáng hôm sau.

Bên ngoài huyện nha Đạo Giang Huyện tụ tập rất đông người. Tin tức Công tôn gia bắt được Xà yêu đã truyền khắp thành, lại nghe nói huyện nha muốn công khai xử lý Xà yêu. Dân chúng toàn thành gần như đều chạy đến trước cửa huyện nha xem Xà yêu.

Quảng trường bên ngoài huyện nha đứng đầy chật người, một xác cự xà màu trắng nằm trên quảng trường. Hơn mười nha dịch cầm đao đứng quanh cảnh giới, bao quanh đảo người Tiêu Duệ và Mạnh huyện nha lệnh lại.

Một thợ săn rắn giỏi ở địa phương cúi người xuống xem xác cự xà, sau đó đánh giá một chút, lấy tay dùng sức kéo đuôi rắn ra, lộ ra bộ phận sinh dục. Thợ săn dùng vải xoa xoa tay, đứng dậy kính cẩn thi lễ với Mạnh huyện lệnh:

- Huyện lệnh đại nhân, cự xà này là cái, nó đúng mới đẻ trứng chưa được bao lâu.

Mạnh Lương Cổ thở phào một hơi, quay đầu nhìn lướt qua Tiêu Duệ đang đứng ở một bên chờ kết quả. Thấy thiếu niên này tuy còn trẻ tuổi nhưng rất trầm ổn, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo một tia khí chất ung dung không nói lên lời, không khỏi khen ngợi:

- Tiêu công tử thật có bản lĩnh. Bản quan chỉ khó hiểu, Tiêu công tử là người đọc sách sao có thể biết con cự xà này là sống hay mái?

Tiêu Duệ cười ha hả trogn lòng, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh, cười nói:

- Từ lời của Huyện đại nhân, Tiêu mỗ cũng có thể biết cự xà là sống hay mái.

- Ồ? Sao lại nói như vậy?

Mạnh huyện lệnh hỏi một câu.

- Ha ha, Huyện lệnh đại nhân. Âm là mái, mái sinh con. Tuy rằng Tiêu mỗ không biết cách phân biệt cự xà này là sống hay mái. Nhưng nghĩ con đực sẽ không đẻ trứng? Nếu cự xà này đẻ tám quả trứng, vậy nói rõ nó là mái, không phải sao?

Mạnh huyện lệnh ngẩn ra, sau đó cười hào sảng, chỉ vào Tiêu Duệ, gật đầu nói:

- Tiêu công tử quả nhiên rất thông minh.

.....

.....

Cự xà mà lái, vậy lời đồn Xà yêu dâm loại sẽ biến mất. Mà cự xà đẻ trứng đã bị chém giết, xác đã được bày ra trước mặt mọi người, càng chủ yếu chính là Mạnh huyện lệnh đã nhana được lời làm chứng của các phu nhân:

- Mấy nam tử chết ở sườn núi ngoài am đường, đều là kẻ háo sắc dâm dăng. Mỗi buổi chiều bọn chúng đều đến am đường quấy rối các nữ tử. Chỉ có điều tại sao bị cự xà quăn chết, các nàng lại không nói rõ.

Nhưng dù vậy, tội danh của Công Tôn Nghiên cũng được cởi bỏ.

Ở trong đại lao huyện lệnh mấy hôm, Công Tôn Nghiên rốt cuộc cũng được gia nhân Công Tôn gia đưa lên xe ngựa chở đi. Từ đó sự kiện Xà yêu dâm loại và giết người ở Đạo Giang Huyện liền hoá t hành một cơn gió, biến mất.

Bốn người Tiêu Duệ vốn định rời khỏi Đạo Giang huyện, tiếp tục đi đến ích châu. Nhưng Công Tôn Cổ làm sao có thể để bọn họ rời đi. Lão bày tiệc ở nhà, khẩn cầu Tiêu Duệ đến tham gia. Thấy lão niềm nở như

vậy, Tiêu Duệ cũng không thể khuyên được, liền mang theo Ngọc Hoàn, Tú Nhi và Lệnh Hồ Xung Vũ đến Công Tôn gia.

Khách và chủ ngồi vào chỗ của mình, khi Công Tôn Cố vừa mới cầm chén rượu lên chuẩn bị nói hai câu cảm kích, một thiếu phụ mặc váy trắng quyến rũ, mặt lạnh như băng từ bên ngoài đi vào. Phía sau còn mấy nha hoàn vội vàng đi theo.

- Nghiêm nhi, con làm gì thế? Còn không mau cảm ơn Tiêu công tử.

Công Tôn Cố thấy vẻ mặt con gái không tốt, liền đứng dậy quát.

Nhưng Công Tôn Nghiên vốn không hiểu thuận căn bản không thèm để ý đến lời phụ thân, vẻ mặt âm trầm.

Đó là một thiếu phụ trẻ tuổi xinh đẹp, chỉ có điều vẻ mặt lạnh như băng làm người ta cảm thấy khó chịu. Nhất là đôi mắt lạnh thấu xương kia, mơ hồ phóng ra tia lửa giận và lạnh lùng làm người ta không rét mà run. Công Tôn Nghiên từng bước một tiến tới gần Lệnh Hồ Xung Vũ ngồi bên dưới Tiêu Duệ, giọng nói hơi run lên:

- Là người giết Tiểu Bạch của ta?

Lệnh Hồ Xung Vũ ngẩn ra, quay đầu liếc nhìn Tiêu Duệ một cái, từ từ đứng lên, thản nhiên nói:

- Không sai, là ta. Cự xà làm người bị thương, đây là mối họa, nếu không giết chết làm sao khiến dân chúng hết tức giận? Lệnh Hồ Xung Vũ trượng nghĩa rút kiếm, không thẹn với lương tâm.

- Làm người bị thương?

Khuôn mặt quyến rũ của Công Tôn Nghiên đỏ lên, lại tiến lên một bước, giọng càng thêm kích động:

- Tiểu Bạch của nô luôn luôn ngoan ngoãn, theo nô nhiều năm như vậy, đã bao giờ làm ai bị thương? Tiểu Bạch là mạng của nô, các người không ngờ nhẫn tâm chặt đầu nó. Tiểu Bạch.

Công Tôn Nghiên khóc như bị bệnh tâm thần, khóc rất bi thảm. Lệnh Hồ Xung Vũ không có gì để nói, xấu hổ đứng đó. Tiêu Duệ liếc nhìn Công Tôn Nghiên, trong lòng có chút thương cảm. Kiếp trước của hắn cũng đã từng nuôi một con chó, biết tình cảm nhiều năm giữa sủng vật và chủ nhân không thua gì giữa người với người. Huống hồ goá phụ Công Tôn Nghiên và Tiểu Bạch sống dựa vào nhau nhiều năm, tình cảm rất sâu đậm, đột nhiên nghe thấy tin dữ này sao có thể không đau lòng được chứ.

Công Tôn Cố cả giận nói:

- Nghiên nhi, lão xược. Người đâu, mau mang tiểu thư về hậu viện.

Công Tôn Nghiên không thèm để ý đến lời phụ thân nói, tiếp tục đi về phía Lệnh Hồ Xung Vũ. Ngay khi mấy nha hoàn kịp vây lấy, nàng chỉ còn cách Lệnh Hồ Xung Vũ có năm bước chân. Công Tôn Nghiên ngẩng đầu lên, mái tóc vốn lộn xộn liền bung ra mái tóc đen dài như cơn sóng đổ xuống.

- Người là hung thủ. Trả mạng Tiểu Bạch cho nô.

Công Tôn Nghiên hét lên thảm thiết, ống tay áo trắng của nàng vung lên, cánh tay run lên mang theo một đạo hàn quang đâm thẳng vào giữa ngực Lệnh Hồ Xung Vũ.

Không ai có thể đoán được Công Tôn Nghiên trông rất yếu đuối, thông tình đạt lý lại ám sát khác quý mà phụ thân mình mời đến trước mặt bao người. Công Tôn Cố không đoán được, Tiêu Duệ không đoán được, mắt đám nha hoàn như rơi ra. Mặt Công Tôn Cố cứng lại, lập tức trở nên trắng bệch. Có một nha hoàn vô cùng sợ hãi hét lên chói tai, hai chân mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

- Lệnh Hồ huynh, cẩn thận.

- Tiểu thư...

Lệnh Hồ Xung Vũ đương nhiên cũng không ngờ Công Tôn Nghiên sẽ ra tay với mình. Chẳng qua dù sao hắn cũng là người tập võ, vả lại công phu rất cao, khả năng phản ứng xa so với người bình thường. Trong lúc nguy hiểm đó, hắn hét lớn một tiếng, đột nhiên ngửa người ra sau. Mặt Công Tôn Nghiên lạnh như

bằng, vô cùng dữ tợn. Không biết nàng lấy được sức lực từ đâu, thanh chủy thủ trong tay đâm thẳng vào sườn trái Lệnh Hồ Xung Vũ.

Xuy xuy. Theo một tiếng nứt vang lên, Lệnh Hồ Xung Vũ hét lên đau đớn, thuận thế vung chân đá rơi thanh chủy thủ trong tay Công Tôn Nghiên xuống. Thanh chủy thủ mang theo tia máu bay lên, cắm vào bức tranh trên tường, kêu ông ông một tiếng. Lệnh Hồ Xung Vũ lão đảo lui lại mấy bước, lấy tay bịt kín vết thương bên sườn trái đang chảy máu như mưa.

Lệnh Hồ Xung Vũ bị thương cũng không nặng, chỉ mất máu hơi nhiều. Hơn nữa hắn lại tránh rất nhanh, thanh chủy thủ của Công Tôn Nghiên chỉ lướt qua sườn trái, bị thương ngoài da thịt chứ không kịp ảnh hưởng đến nội tạng. Hơn nữa dù sao Công Tôn Nghiên cũng là một nữ tử yếu đuối, hôm nay tuy rằng oán giận, tuyệt vọng muốn chết, nhưng sức lực vẫn có hạn.

Bữa tiệc không thể tiến hành được nữa, Công Tôn Cố vội vàng sai người trói chặt Công Tôn Nghiên đang như phát điên lại. Sau đó liền mời đại phu đến băng bó vết thương cho Lệnh Hồ Xung Vũ.

Lệnh Hồ Xung Vũ được băng bó xong liền nằm dựa vào ghế mà Công Tôn Cố sai gia nhân mang tới, vẻ mặt thản nhiên, nhắm mắt lại nghe Công Tôn Cố ở bên không ngừng xin lỗi, trong lòng không khỏi thở dài. Hắn biết nếu chuyện này mà báo quan, Công Tôn Nghiên nhất định sẽ phải vào tù xử tội. Theo luật Đại Đường thì nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Tiêu Duệ nhíu mày, xua tay nói:

- Công Tôn lão gia, không cần giải thích nữa. Tại hạ biết chuyện này xảy ra quá đột ngột, lệnh ái hành hung không có liên quan đến lão gia. Tuy nhiên việc này nên xử lý như thế nào thì phải nghe ý kiến của Lệnh Hồ huynh.

Công Tôn Cố vẻ mặt xấu hổ mang theo tia áy náy, đi tới không nói gì, chỉ vái thật sâu.

Mặt Lệnh Hồ Xung Vũ hơi đỏ lên, hắn nằm ở đó thở dài một tiếng, lắc đầu, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói một câu:

- Công tử, Công Tôn lão gia, miễn có thể hiểu được nỗi tuyệt vọng và đau lòng của Công Tôn cô nương khi mất đi Tiểu Bạch. Ta sẽ không truy cứu chuyện này nữa. Chỉ có điều ngày sau Công Tôn lão gia phải trông giữ cẩn thận. Tránh Công Tôn cô nương đau lòng không chịu nổi mà làm ra chuyện gì đó.

Công Tôn Cố vô cùng vui mừng, vái thật sâu:

- Đại ân không lời nào nói hết. Đại ân đại đức của Lệnh Hồ công tử, Công Tôn gia vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Lệnh Hồ Xung Vũ khoát tay, thở dài một hơi.

Tiêu Duệ ở bên thấy thế không khỏi sửng sốt, Lệnh Hồ đại hiệp luôn ít nói, bảo thủ không ngờ còn “dịu dàng” như vậy? Nghe tiếng thở dài đó của hắn, nhìn vẻ cau mày, mấp máy môi kia, trông khá giống đám ca kỹ trong Thanh Phường Lạc Dương đang than thân trách phận.

Lệnh Hồ đại hiệp mặc dù bị thương không nặng, nhưng vẫn có thương trong người, tạm thời không thể cưỡi ngựa đi đường. Do Công Tôn Cố mãi thỉnh cầu, lại có Tiêu Duệ ở bên “cố vũ”, Lệnh Hồ Xung Vũ rốt cuộc đáp ứng ở lại Công Tôn gia dưỡng thương, đồng thời hẹn thời gian và địa điểm gặp nhau với Tiêu Duệ ở Ích Châu.

Công Tôn Cố dẫn một đám hạ nhân bê một rương lễ vật tiễn ba người Tiêu Duệ đến ngoài thành Đạo Giang. Mặt trời chói chang mọc lên, báo hiệu một ngày mới đầy oi bức sắp bắt đầu. Thấy Ngọc Hoàn và Tú Nhi đã chui vào trong chiếc xe ngựa sang trọng mà Công Tôn Cố tặng, Tiêu Duệ lúc này mới chấp tay nói với Công Tôn Cố:

- Công tôn lão gia, tiễn đến đây thôi. Lễ vật này trước ngày mừng một tại hạ nhất định sẽ thay Công Tôn lão gia đưa đến phủ Chương Cửu Kiếm Quỳnh đại nhân.

Công Tôn Cố và thứ sử Ích Châu hiện nay là Chương Cửu Kiếm Quỳnh cùng tuổi, cũng cùng thi đỗ tiến sĩ. Chỉ có điều con đường làm quan của Chương Cửu Kiếm Quỳnh mưa thuận gió hòa, mà lão lại đi vào con

đường xui xẻo. Tuy rằng Công Tôn Cổ sớm về vườn, nhưng Chương Cửu Kiếm Quỳnh nể tình cùng tuổi, cùng khoa thi nên vẫn gửi một phần thiệp mời đến cho lão. Mời lão tham gia ngày mừng thọ sáu mươi của mẹ mình.

Theo lý Công Tôn Cổ phải tự mình đến phủ chúc phúc. Nhưng Công Tôn gia mới xảy ra chuyện như vậy, Công Tôn Nghiên lại như bị diên, lão sao còn tâm trạng đi tham gia lễ mừng thọ mẫu thân Chương Cửu Kiếm Quỳnh chứ. Lão không còn hứng thú làm quan, đã phai nhạt không muốn giao du với chốn quan trường, vì thế không có hứng thú đi Ích Châu. Nghe nói Tiêu Duệ muốn đến Ích Châu, liền nhờ hắc đưa lễ vật đến phủ thứ sử Ích Châu.

1. Đô Giang Yển là một công trình hạ tầng thủy lợi được nước Tần xây dựng vào năm 256 TCN trong thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Công trình này nằm trên Dân giang ở tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, gần Thành Đô. Ngày nay công trình này vẫn đang được sử dụng và giúp tưới tiêu hơn 5.300 km² đất của khu vực này.

67. Chương 52: Hữu Cổ Nhân Lai

Cổng thành đồ sộ, người ra người vào, hai hàng binh lính thủ thành đứng nghiêm trang hai bên, dừng ánh mắt chuyên nghiệp cảnh giác đánh giá người đi đường và xe ngựa qua lại. Trên cửa thành có khắc hai chữ triện rất lớn, Ích Châu. Mà ở bên cạnh hai chữ Ích Châu, không ngờ còn thể hiện một cây cỏ xanh biếc.

Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn mang theo mấy xe lễ vật từ từ đi vào trong thành. Tìm một nhà trọ trên con phố phồn hoa nhất thành, bỏ hành lý và đồ đạc lại trong phòng, rửa mặt rồi xuống ăn vài thứ, sau đó sóng vai đi ra ngoài nhà trọ, đi theo dòng người, đi xem nhân tình thế thái trong thành.

Đời người đúng là quá quý dị. Kiếp trước hắc sớm nghe nói thành phố này rất thích hợp người ở lại, thành phố này rất thoải mái và yên bình. Nhưng Tiêu Duệ mấy lần đi ngang qua Thành Đô mà vẫn không có cơ hội dừng lại. Không ngờ rằng bây giờ hắc là một người xuyên qua, lại cùng cô gái mình yêu đi bộ trong thành tại thời Đường này.

Đi dạo một vòng trong thành, khi hoàng hôn buông xuống thiếu niên Tiêu Duệ và thiếu nữ Ngọc Hoàn tắm trong ánh chiều tà rực rỡ của Ích Châu ấm áp mà vui vẻ, sóng vai đi vào một gian tửu quán lớn chuẩn bị ăn tối. Thiếu Niên lại thấy một gương mặt quen thuộc trong sảnh.

Khuôn mặt thô cuồng lộ ra nụ cười ngạo nghễ, quần áo không dính một hạt bụi, rất chói mắt trong đám tửu khách bình thường. Là Trương Húc, nhà thư pháp đời Đường, được người đời sau xưng là Thảo Thánh Trương Húc, Trương Húc là một trưởng sứ Kim Ngô nhỏ nhoi ở trong thành Trường An. Ngày đó trong nhà Mạnh Sương, Tiêu Duệ từng gặp mặt Trương Húc một lần.

Tiêu Duệ ngẩn ra, thầm nghĩ sao Trương Húc lại tới Ích Châu? Đang lúc hiếu kỳ, đã thấy Trương Húc cười ha hả đứng dậy, chấp tay cao giọng nói:

- Tiêu công tử, đã lâu không gặp. Từ biệt ở Lạc Dương, Tiêu công tử không biết đi đâu?

Tiêu Duệ thấy thế không tránh được, nắm tay thiếu nữ đi tới, vội vàng thi lễ:

- Không nghĩ tới ở Ích Châu cũng gặp được Trương đại nhân. Tiêu Duệ kính chào Trương đại nhân.

Ánh mắt phóng đảng của Trương Húc nhìn lên mặt thiếu nữ một chút, trong lòng không khỏi thầm than: “Một nữ tử thật xinh đẹp”

Mắt Trương Húc rời khỏi người thiếu nữ, nụ cười trên mặt có chút cổ quái:

- Tiêu công tử, thực ra mỗ ở Ích Châu này chờ Tông Chủ đã được một thời gian.

-Chờ ta?

Tiêu Duệ ngạc nhiên nói.

- Không sai. Mỗ đến Ích Châu làm việc, trước khi đi khỏi Trường An, hai vị điện hạ Thịnh Vương và Hàm Nghi công chúa dặn mỗ phải hỏi thăm Tiêu công tử. Mỗ đang định xong việc sẽ đến Thục Châu một chuyến, nhưng không ngờ hôm nay lại ngẫu nhiên gặp được, mỗ đỡ phải đi đến Thục Châu.

Nụ cười của Trương Húc càng thêm cổ quái, nhỏ giọng nói:

- Hai vị điện hạ rất tán thưởng Tiêu công tử. Tiêu công tử...

Từ sau lưng thu đột nhiên đi ra một thiếu niên áo đen cao lớn, vẻ mặt lạnh lùng, cử chỉ pha chút sát khí. Hắn cúi người thi lễ với Tiêu Duệ, nhỏ giọng nói:

- Tiểu khả Vệ Giáo, thị vệ phủ Thịnh Vương. Phụng lệnh Thịnh Vương điện hạ đi theo bảo vệ Tiêu công tử. Thịnh Vương điện hạ dặn tiểu khả nói với Tiêu công tử một câu: Tiêu Duệ, người dù chạy đến chân trời, ta cũng phải kéo được người về. Hừ, bốn vương ở Trường An chờ người.

Vệ Giáo vẻ mặt cứng nhắc dùng giọng điệu của Lý Kỳ nói ra lời đó một lần, sau đó mặt không đổi sắc đứng bên cạnh, không để ý đến Tiêu Duệ đang vừa ngạc nhiên, vừa phức tạp, trong lúc nhất thời không thể lấy lại bình tĩnh.

Thằng bé Thịnh Vương Lý Kỳ không nghèo hiểu được biện pháp quán lấy người, điều này đúng là làm Tiêu Duệ không ngờ đến. Hắn, hắn không ngờ phải một thị vệ vương phủ chạy đến Thục trung để đi theo mình, còn ngang nhiên nói là bảo vệ mình. Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, liếc nhìn Vệ Giao, không nói gì.

.....

.....

Trò chuyện với Trương Húc trong tửu quán một lát, trước khi màn đêm buông xuống, Tiêu Duệ lúc này mới từ biệt Trương Húc, dẫn thiếu nữ ra khỏi tửu quán, đi về phía quán trọ của mình. Đi được vài bước, Tiêu Duệ đột nhiên ngừng lại, nhìn các cửa hàng trên phố đã bắt đầu thấp đèn lồng sáng ngời, từ từ quay đầu lại thản nhiên nói:

- Vệ thị vệ, tại hạ chỉ là thảo dân bình thường, không thể chịu được Thịnh Vương điện hạ ưu ái như vậy. Vệ thị vệ tốt nhất nên về Trường An, thay Tiêu Duệ cảm tạ Thịnh Vương điện hạ. Nói Tiêu Duệ có chuyện ở Thục, ngày khác nhất định sẽ đến Trường An bái kiến điện hạ.

Vệ Giao vẻ mặt bình tĩnh, không nói gì mà chỉ lắc đầu, tiếp tục đi theo phía sau Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn, không nhanh không chậm đi sát theo bọn họ.

Tiêu Duệ nhíu mày:

- Vệ thị vệ. Tiêu Duệ phải về quán trọ, người tốt nhất về đi, không cần đi theo tại hạ.

Vệ Giáo cắn răng, ôm quyền nói:

- Tiêu công tử, Thịnh Vương điện hạ đã nghiêm lệnh cho Vệ Giáo đi theo bảo vệ sự an toàn của Tiêu công tử. Vệ Giáo không dám làm trái.

Tiêu Duệ khựng lại, tiếp tục đi tới.

Đi vào quán trọ, thiếu nữ kéo kéo áo Tiêu Duệ. Tiêu Duệ quay đầu lại thấy Vệ Giáo vẻ mặt lạnh lùng cũng đã đến, đang tìm tiểu nhị lấy một phòng.

Tiêu Duệ dở khóc dở cười, không để ý đến Vệ Giao nữa, vội vàng cùng thiếu nữ về phòng.

- Tiêu lang, nếu Thịnh Vương điện hạ đã có ý tốt như vậy, chàng cần gì phải từ chối? Hơn nữa...

Thiếu nữ cười cười ngồi trên ghế nói:

- Có Thịnh Vương điện hạ tán thưởng và cất nhắc, như vậy sang năm Tiêu lang vào Trường An tham gia khoa thi cũng thuận buồm xuôi gió.

Ý của thiếu nữ rất rõ ràng, không thể đắc tội Thịnh Vương điện hạ, hơn nữa người ta cũng có ý tốt. Chuyện này nếu là với người khác, không mừng như điên mới là lạ. Phái thị vệ trong vương phủ ra bảo vệ an toàn

cho một sĩ tử áo vải, coi trọng như thế nào? Đương nhiên hành vi cổ quái này thì chỉ có thiếu niên Lý Kỳ ranh mãnh mới làm được.

Tâm trạng thiếu nữ lúc này khác hẳn so với đêm trung thu ở Lạc Dương. Lúc đó, nàng mơ hồ lo lắng Tiêu Duệ sẽ bị Hàm Nghi công chúa đoạt đi. Dù sao người ta là công chúa đương triều, mình chỉ là một nữ tử nhân gian. Nhưng thời gian ở bên nhau, thiếu nữ đã hiểu Tiêu Duệ toàn tâm toàn ý đối với mình. Nàng không còn lo lắng Tiêu Duệ sẽ đi yêu người khác nữa. Nghĩ được điểm này, nàng liền bắt đầu lo lắng cho tiền đồ của Tiêu lang.

Phải biết rằng, Tiêu Duệ không thể nào vĩnh viễn chỉ lưu luyến làm một phú ông nấu rượu. Trong lòng thiếu nữ, tuyệt thế tài tử như Tiêu lang của mình, nhất định phải làm quan, vì triều đình làm ra những sự tích oanh oanh liệt liệt. Lạc Dương cũng tốt, Ích Châu cũng thế, những nơi này chỉ là điểm dừng chân tạm thời của hắn. Điểm dừng chân cuối cùng của hắn chính là đế đô Trường An. Một khi đã như vậy, có một vị hoàng tử coi trọng và tán thưởng, đó là chuyện làm người ta vô cùng hưng phấn.

68. Chương 53: Hạ Thọ Dương Danh

- Ngọc Hoàn, kỳ thật ta phi thường chán ghét quan trường, ta thà rằng cả đời làm một phú ông tiêu điều tự tại chứ không muốn làm một tiểu quan suốt ngày phải đưa đưa đón đón, a dua xu nịnh. Còn việc làm thư đồng cho Thịnh Vương cũng không phải là mong muốn của ta.

Thiếu nữ mỉm cười dịu dàng, đứng dậy rúc vào lòng hắn, ôm hắn thật chặt rồi ngẩng cánh má mìn màng kiều diễm kêu lên:

- Tiêu lang, chàng thích làm cái gì thì làm cái đó đi, không quan chàng là người có chức vị hay là phú ông, cả đời này chàng đều là Tiêu lang quân của nô... Chỉ có điều nô cảm thấy chúng ta không thể đắc tội các quý nhân trong triều, cũng không cần phải đắc tội bọn họ. Chàng thấy có đúng không Tiêu lang?

Hai má thiếu nữ ửng đỏ. Chắc chắn trước kia nàng tuyệt đối không bao giờ nói được những lời xấu hổ này, nhưng hôm nay mỗi thời khắc bên cạnh Tiêu lang đều khiến nàng cảm thấy tràn đầy hạnh phúc. Chính vì vậy nàng cũng thả lỏng tâm tư đối với vị lang quân sắp cưới mà mình yêu thương sâu sắc.

Nàng nhất thời động tình, hai má vốn kiều diễm ửng ửng trắng mịn giờ ửng hồng, một tình cảm ngọt ngào và nồng đậm từ trên người thiếu nữ phả ra, như muốn kẹp chặt lấy Tiêu Duệ. Một tình cảm vô hình trong nháy mắt dung hợp tâm linh hai người. Bọn họ ôm chặt lấy nhau, giờ khắc này chỉ có ước hẹn vĩnh viễn thâm tình cùng thiên địa chứ không hề có chút dục vọng nào.

.....

Đi lại trong Ích Châu thành mấy ngày, ngày mừng thọ 60 của mẫu thân Thứ sử Ích Châu Châu Chương Cửu Kiếm Quỳnh rốt cục cũng tới. Tiêu Duệ chưa từng quên sứ mệnh tới Ích Châu của mình. Hắn tới Ích Châu là để kiếm cơ hội cho Ngũ Lương Ngọc Dịch mà không phải là tới du lịch. Ủy thác của Công Tôn Cố khiến hắn linh cơ vừa động, hắn quyết tâm lợi dụng cơ hội thay người mừng thọ tặng lễ lần này, đẩy mạnh cơ hội tiêu thụ Ngũ Lương Ngọc Dịch trong lễ mừng thọ của mẫu thân Chương Cửu Kiếm Quỳnh. Dù sao lần này tụ toàn bộ nhân sĩ thượng lưu Ích Châu, thậm chí của toàn bộ đất Thục, quả là cơ hội khó tìm.

Tiêu Duệ biết, sau này Chương Cửu Kiếm Quỳnh chính là Tiết độ sứ Kiếm Nam đạo. Tuy giờ phút này gã mới chỉ là tam phần Thứ sử Ích Châu, nhưng bởi Thọ Vương đang giữ chức Tiết độ sứ Kiếm Nam đạo, mà Tứ Xuyên lại là một vùng quân quyền rất to, thực tế Thọ Vương ủy thác toàn quyền xử lý công việc của Kiếm Nam đạo cho Chương Cửu Kiếm Quỳnh. Cũng chính bởi vậy, ngày sinh của mẫu thân Chương Cửu Kiếm Quỳnh mới trở thành một đại sự của Kiếm Nam đạo. Chưa cần nói tới quan viên Ích Châu, các quan viên, thậm chí tướng lĩnh đóng quân ở các châu, phủ, huyện thuộc Kiếm Nam đạo cũng đều hoặc là tự mình đến mừng thọ, hoặc sai người mang lễ tới.

Tuy rằng Chương Cửu Kiếm Quỳnh không phải là một quan tham ô hủ hóa, nhưng việc lợi dụng chúc thọ để tăng cường liên kết, quan hệ giữa các đồng nghiệp là chuyện rất bình thường trên quan trường cho nên gã không thể ngoại lệ.

Ngay từ sáng sớm mùng một tháng sáu, Đắc Thắng lâu, Ích Châu đệ nhất đại tử lâu, nơi tổ chức thọ yến của mẫu thân Thứ sử đại nhân, đã sớm treo lồng đèn đỏ, trên mỗi chiếc đèn đều viết một chữ “Thọ”. Mà ở ngoài cửa tử lâu lại giăng đèn kết hoa khiến cho chẳng khác gì lễ mừng năm mới. Đám người hầu của Chương Cửu gia, các sai dịch và tạp dịch của Ích Châu Thứ sử phủ nha môn, dưới sự chỉ huy của đại quản gia Trương Khải của Chương Cửu gia, đều tíu tít bận rộn chạy ra chạy vào giúp đỡ các tiểu nhị của Đắc Thắng lâu.

Quân đội đóng ở Ích Châu thậm chí còn phái tới một chi gồm trăm quân mặc thường phục, tản ra xung quanh Đắc Thắng lâu để âm thầm duy trì trật tự. Kỳ thật, việc này hoàn toàn thừa, Chương Cửu Kiếm Quỳnh là nhân vật kêu mưa gọi gió ở Ích Châu, khách của Chương Cửu gia tới Đắc Thắng lâu đều là quyền quý của đất Thục, ai dám tới quấy rầy?

Mặt trời dần lên cao, xe ngựa như nước... Chương Cửu Kiếm Quỳnh đang lúc tráng niên, mặc hoa phục màu xanh, cười dài đứng trước cửa Đắc Thắng lâu, nghênh đón những khách khứa có thân phận cao quý. Người đứng trước cửa Đắc Thắng lâu tuy đông nhưng rất im lặng, trừ tiếng hàn huyên Chương Cửu Kiếm Quỳnh và những người khách tới dự lễ mừng thọ thì không hề có âm thanh nào khác.

Đại sảnh của Đắc Thắng lâu rất rộng, ước chừng bày hơn hai mươi bàn tiệc rượu. Những người này đại khái đều là những nhân sĩ thường lưu được Chương Cửu Kiếm Quỳnh mời tới dự tiệc. Những thương nhân và quan lại tầng thấp nghe tiếng mà chủ động tới mừng thọ đều bị cự tuyệt từ bên ngoài.

Về mặt Chương Cửu Kiếm Quỳnh mỉm cười rất thân thiện nhưng thực sự khó có thể nắm bắt, tay cầm một chén rượu, giơ lên với mọi người, rất cao giọng nói:

- Chư vị đại nhân, chư vị thân bằng hảo hữu, lễ thọ 60 của gia mẫu được chư vị hạ cố đến dự, Chương Cửu Kiếm Quỳnh vô cùng cảm kích. Hôm nay, Chương Cửu chuẩn bị chút rượu nhạt ở Đắc Thắng lâu, xin mời các vị vui vẻ hết mình, mời uống!

Các quý nhân Ích Châu lúc này nhìn về phía Chương Cửu Kiếm Quỳnh lại càng kích động hơn xưa. Nghe nói không chỉ Thọ Vương cấp cho mẫu thân của Chương Cửu Kiếm Quỳnh một chữ “Thọ” do đích thân ông ta viết mà còn phái người đến mừng thọ, như vậy càng thấy được sự coi trọng đối với Chương Cửu Kiếm Quỳnh. Càng quan trọng là... mẫu thân của Thọ Vương, Vũ Huệ Phi mà hoàng đế sủng ái nhất, không ngờ gửi lễ mừng tới. Quý phi của hoàng đế, Nghi Đồng hoàng hậu Vũ Huệ Phi cho người mang lễ tới, đây là chuyện lần đầu tiên như vậy. Ân sủng tới mức này quả thật nâng cao uy tính của chương Cửu Kiếm Quỳnh ở Ích Châu và đất Thục không thể nghi ngờ.

Trương Húc được bố trí ở bàn đầu, do Chương Cửu Kiếm Quỳnh tự mình đón tiếp, Chức quan của y tuy nhỏ nhưng người cũng là sứ giả của Thọ Vương, Chương Cửu Kiếm Quỳnh sao có thể lơ là? Người nhà của phủ thừa tướng còn có thể so với quan thất phẩm, huống chi là người thân cận của quý nhân trogn cung đến từ Trường An. Hơn nữa, Trương Húc còn lừng lẫy đại danh Thảo Thánh, y tự mình viết một chữ “Thọ” theo lối chữ thảo, được Chương Cửu Kiếm Quỳnh coi là chí bảo, cảm tạ mãi không ngừng.

Ngoài cửa.

Tiêu Duệ quần áo xanh thản nhiên đi đến, bên hông đeo đai ngọc do Ngọc Hoàn đích thân chọn mua, tóc đen buộc lại, mày kiếm mắt sáng, toàn thân thần thái phấn chấn. Sau lưng hắn, Tú Nhi ôm một vò rượu, phu xe Mã Nhị mang theo mấy phu xeo, kéo theo lễ vật mà Công Tôn Cố gửi cho Chương Cửu Kiếm Quỳnh. Kỳ thật, mấy thứ này nhìn rõ nhiều nhưng giá trị lại không bao nhiêu tiền, chủ yếu là những thổ sản, đặc sản linh tinh.

Đại khái cũng chỉ có loại người lãnh đạm danh lợi như Công Tôn Cố mới có thể gửi lễ vật như vậy tới Chương Cửu Kiếm Quỳnh.

Tôi tớ Chương Cửu gia đứng ở cửa đón nhận lễ vật, Tiêu Duệ đang muốn đi tới thì bị đại quản gia Trương Khải ngăn lại. Trương Khải liếc nhìn thiếu niên khí độ bất phàm này một cái, tưởng rằng là một công tử nhà nào đến góp vui, không khỏi cười nói:

- Vị công tử này, đại nhân nhà ta có lệnh, ai không có thiệp mời thì không được đi vào. Rất xin lỗi.

Tiêu Duệ ngạc nhiên đồng thời cũng hơi thất vọng. Lúc này, hắn thực sự hối hận vì sao lúc đó không nhận

lấy thiệp mời của Công Tôn Cổ? Ngây người một hồi, hắn không thể không chậm rãi xoay người, buồn bực chuẩn bị rời khỏi. Lúc này, đã thấy Vệ Giáo không biết từ chỗ nào xông ra, đầu tiên cúi người thi lễ với Tiêu Duệ, sau đó sắc mặt trầm xuống, lấy một khối kim bài từ trong ngực ra, giơ lên trước mặt Trương Khải.

Trương Khải đột nhiên biến sắc, nhìn Vệ Giáo thật sâu, sau đó lập tức đổi bộ mặt kính cẩn chấp tay thi lễ với Tiêu Duệ:

- Mời công tử chờ một chút, để tiểu nhân đi thông báo với đại nhân nhà ta.

Trương Khải vội vàng đi vào đại sảnh, ghé vào tai Chương Cửu Kiếm Quỳnh nói nhỏ vài câu. Chương Cửu Kiếm Quỳnh ngạc nhiên, trầm ngâm một hồi, khoát tay áo, cúi đầu nói:

- Mời hân tiến vào.

Trương Khải được chủ nhân chỉ đạo, liền cười dài dẫn Tiêu Duệ vào đại sảnh. Toàn bộ tân khách đang ăn uống linh tinh, chợt thấy đại quân gia Trương Khải của Chương Cửu quý phủ dẫn theo một thiếu niên vẻ mặt tuấn mỹ, bình tĩnh, thông dong đi vào. Sau lưng thiếu niên có một thanh niên tướng mạo lạnh lùng, khốc liệt, trong ngực ôm một vò rượu.

Tiêu Duệ nhìn không chớp mắt, đi vào đại sảnh đánh giá một chút, liền được Trương Khải dẫn tới bàn tiếp khách của Chương Cửu Kiếm Quỳnh. Hắn lấy lại bình tĩnh, trong ánh mắt mỉm cười chứa chút nghiêm nghị đầy uy thế của Thử sử Ích Châu, hắn khom người thi lễ, cất cao giọng nói:

- Tại hạ Lạc Dương sĩ tử Tiêu Duệ, thay mặt Giang huyện Công Tôn Cổ, mạo muội tới mừng thọ Chương Cửu lão phu nhân, mong rằng Chương Cửu đại nhân bao dung!

- Lạc Dương Tiêu Duệ?

Chương Cửu Kiếm Quỳnh ồ lên một tiếng, liếc nhìn Vệ Giáo áo đen đang đứng sau lưng Tiêu Duệ, đột nhiên nhớ rằng đó chính là người đứng sau lưng quý nhân ở Trường An, thầm rùng mình, lập tức không dám lơ là, vội ngồi tại chỗ giơ tay mỉm cười:

- Tiêu công tử khách khí, Trương Khải, an bài Tiêu công tử ngồi vào vị trí!

Các tân khách trong sảnh cũng bắt đầu cảm thấy hồ nghi, thiếu niên này rốt cục là người thế nào? Thoạt nhìn có vẻ lạ mặt nhưng nếu có thể khiến Chương Cửu đại nhân lễ độ như thế, chắc hẳn không phải người thường? Cũng có tân khách như nhớ ra điều gì đó, dùng ánh mắt tò mò đánh giá thiếu niên từ trên xuống dưới.

Đang nghi hoặc, bên cạnh Chương Cửu Kiếm Quỳnh bỗng nhiên có một nam tử áo đỏ đứng dậy cười ha hả:

- Tiêu công tử, Tử Trường lão đệ cũng đến mừng thọ Chương Cửu lão phu nhân à? Thật là đúng lúc quá!

Đây đúng là Trương Húc. Trương Húc chủ động đứng dậy chào hỏi Tiêu Duệ khiến cả sảnh đường kinh ngạc, cho dù là Chương Cửu Kiếm Quỳnh cũng khẽ biến sắc mặt. Phải biết rằng, Trương Húc này tuy rằng chức quan không cao nhưng cũng có tiếng là danh sĩ phóng đảng, lại là người có tình tình quái dị nhất trong số những tâm phúc của Vũ Huệ Phi và Thọ Vương, có thể khiến y chủ động đứng lên tiếp đón, càng thêm thuyết minh thiếu niên này không tầm thường.

- Xin chào Trương đại nhân.

Tiêu Duệ cười chấp tay ôm quyền.

Mà ngay tại chiếc bàn bên trái, một nam tử trung niên sắc mặt đoan chính thần thái kính cẩn cũng cười đứng dậy tiếp đón:

- Hóa ra là Tiêu công tử, Gia Cát Liên có lễ!

- Xin chào Gia Cát đông chủ.

Ở Thục Châu, Tiêu Duệ cũng đã gặp Kiếm Nam xuân Thục Châu tửu phường Gia Cát Liên, vì vậy cũng vội vã chấp tay thi lễ.

Trương Húc giơ chén rượu trong tay về phía Chương Cửu Kiếm Quỳnh, cười nói:

- Chương Cửu đại nhân có lẽ cũng biết người nấu ra hồ rượu Thanh Hương Ngọc Dịch nhỉ?

Chương Cửu Kiểm Quỳnh ngẩn ra, lúc này mới bừng tỉnh, kinh ngạc đứng dậy:

- Tiêu công tử chính là tửu đồ Tiêu Duệ nổi danh Lạc Dương, tài tử Tiêu Duệ, một trong ẩm trung tam tiên?

Tiêu Duệ mỉm cười, cúi người thi lễ:

- Đúng là Tiêu Duệ. Tuy nhiên đây là Đồ Tử Mỹ huynh tán thưởng, Tiêu Duệ tài sơ học thiểu, thật không dám nhận.

Chương Cửu Kiểm Quỳnh đánh giá lại thật kỹ người thiếu niên mà vừa rồi gã không để trong lòng này, thấy giữa ánh mắt chăm chú của các quý nhân mà thiếu niên này vẫn giữ được cử chỉ thong dong, thần sắc bình tĩnh, không hốt hoảng chút nào, không kim nổi tán thưởng:

- Quả thật là ngọc thụ lâm phong tiêu Tiêu Duệ Tiêu Tử Trường! Công phu văn hương thức tửu, một trong ẩm trung tam tiên, một bài thơ chấn động yến tiệc Trung thu Lạc Dương, hiện giờ đã sớm thành danh chấn thiên hạ, mặc dù bản quan ở Ích Châu, cũng ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Chương Cửu Kiểm Quỳnh trước ngạo mạn sau cung kính, mời Tiêu Duệ ngồi vào một bàn. Lẽ ra, cho dù Tiêu Duệ có chút danh khí, là một người nấu ra Thanh Hương Ngọc Dịch, cũng không thể có được mặt mũi như vậy.

Nhưng Chương Cửu Kiểm Quỳnh trông thấy Vệ Giáo đứng sau lưng Tiêu Duệ, bên tai lại truyền đến tiếng thì thầm vô tình cố ý của Trương Húc:

- Chương Cửu đại nhân, đây chính là thư đồng mà Thịnh Vương điện hạ một lòng dạ điểm danh, ngay cả hộ vệ bên người cũng phải tới làm người hầu cho hắn. Trước khi rời kinh, mỗi cũng từng được Hàm Nghi công chúa điện hạ dặn dò mãi...

Chương Cửu Kiểm Quỳnh là người thế nào, chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu được, kết luận tiền đồ của thiếu niên này chắc chắn không thể lượng nổi. Được hai vị quý nhân trong triều coi trọng, sao có thể kém được?

Thịnh Vương Lý Kỳ tuy rằng chỉ là một hoàng tử thiếu niên nhưng Hàm Nghi công chúa cũng là công chúa mà Vũ Huệ Phi và đương kim hoàng thượng ân sủng nhất. Hơn nữa càng quan trọng là... Lý Kỳ, Lý Nghi và Tiết độ sứ Kiểm Nam đạo hiện nay, người rất có hy vọng chiếm được ngôi vị Thái tử, Thọ Vương Lý Mạo, chính là cùng một mẹ. Được Lý Kỳ và Lý Nghi coi trọng, liên tương đương với việc được Lý Mạo và Vũ Huệ Phi coi trọng. Điều này khiến Chương Cửu Kiểm Quỳnh là người cùng theo dòng Vũ Huệ Phi không dám lơ là.

Trên quan trường thì quan trọng nhất chính là chỗ dựa vững chắc. Nhất là loại người như Chương Cửu Kiểm Quỳnh, đã làm tới quan to ở địa phương, nếu muốn tiến thêm một bước nữa, không có quý nhân trong triều giúp đỡ thì tuyệt đối là không được. Thực sự mà nói, Chương Cửu Kiểm Quỳnh cũng không phải là loại người vô năng, cả ngày thích đầu cơ luôn cúi, y làm quan thực sự muốn làm phúc cho dân, rất được dân chúng kính trọng và ngưỡng mộ là quan thanh liêm ở đất Thục. Nhưng dù có tài, nếu không được hoàng đế thưởng thức thì cũng không được. Cho nên, Chương Cửu Kiểm Quỳnh vừa muốn thông qua con đường làm quan để tạo phúc cho dân chúng Đại Đường, đồng thời cũng có khát vọng bản thân, cũng có hùng tâm tráng chí, chính vì vậy Vũ Huệ Phi này chính là một cây đại thụ không thể không dựa vào.

Chương Cửu Kiểm Quỳnh ân cần chiêu đãi Tiêu Duệ, điều này làm cho rất nhiều quyền quý ở Ích Châu ngửa mặt. Mặc dù là một tài tử có chút danh khí, mặc dù là người làm ra Thanh Hương Ngọc Dịch, nhưng cũng không đến mức hướng Chương Cửu Kiểm Quỳnh ân cần lễ độ như vậy chứ? Không ngờ tự mình đứng dậy mời, kéo cánh tay Tiêu Duệ, để hắn ngồi bên cạnh y.

Ngồi xuống bàn nói chuyện, giới thiệu nhau xong, Tiêu Duệ rút rờn ngồi ngay ngắn tại đó. Nhưng Trương Húc hiển nhiên không để ý liên tiếp nâng chén uống rượu với hắn, thậm chí còn đề nghị Tiêu Duệ biểu diễn một chút kỹ công văn chương thức tửu trước mặt mọi người. Chỉ có điều Tiêu Duệ sao có thể đồng ý, liên tục xua tay cười cự tuyệt. Trương Húc thật ra cũng không cố kiên trì, chỉ than thở vài câu tiếu nuôi.

Ngày đó ở nhà Mạnh Sương, Tiêu Duệ và Nhan Châu Khanh tan rã trong không vui, sau đó hai người Trương Húc và Nhan Châu Khanh liền trở về Trường An. Sau khi trở lại Trường An mới nghe được bài thơ tuyệt thế mà Tiêu Duệ ngâm trong tiệc rượu Trung Thu, hát đối với Lý Bạch dưới ánh trăng, có thể nói là thịnh hội phong lưu hiếm thấy ở Đại Đường những năm gần đây. Bài “Thủy điều ca đầu” cũng sớm được người ta đặt tên là “Vọng nguyệt” và truyền tụng khắp nơi ở Trường An. Còn Hàm Nghi cògn chúa sau khi hồi kinh liền lập tức triệu Trương Húc tự mình viết bài thơ có một không hai này, treo tại tẩm cung của mình.

Chương Cửu Kiếm Quỳnh giờ chén rượu lên, mỉm cười với Tiêu Duệ:

- Tiêu công tử, Thanh Hương Ngọc Dịch quả thật là nhân gian tiên tử! Công tử có thể làm ra danh tử, lại có tài học đầy bụng, một thời gian nữa chắc chắn sẽ là danh sĩ có một không hai như Vương Duy đại nhân của Đại Đường ta.

Lời nói nửa thật nửa khách sao của Chương Cửu Kiếm Quỳnh khiến Tiêu Duệ hơi xấu hổ. Lúc này toàn bộ Đại Đường cũng chỉ có mình hắn biết được thực sự con người mình là thế nào.

Hắn sắc mặt ửng đỏ, liền nói không dám gì. Trương Húc ở một bên cười ha ha:

- Đã sớm nghe nói tử đồ Tiêu Duệ làm việc tự nhiên, hạ bút thành văn đều là câu từ tuyệt duyệt. Hôm nay vừa dịp gặp lễ mừng thọ hoa giáp của Chương Cửu lão phu nhân, sao không làm một bài để mừng? Mỗ bất tài, nguyện ý viết thay Tử Trường lão đệ!

Chương Cửu Kiếm Quỳnh vui mừng quá đổi, Tiêu Duệ tài thơ thế nào thì y chưa được đích thân chứng kiến, nhưng chữ của Trương Húc thì ngàn vàng khó cầu, hôm nay lại chủ động đề xuất viết chữ lưu niệm, sao có thể không khiến Chương Cửu Kiếm Quỳnh vui mừng. Không đợi Tiêu Duệ đáp ứng, y liền khoát tay áo, vội vã phân phó người mang giấy và bút mực tới, sau đó thi lễ với Tiêu Duệ:

- Tiêu công tử, làm phiền!

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, đành phải chậm rãi đứng dậy rời khỏi bàn.

Nói thật, ngâm một bài thơ không phải là khó khăn gì. Tiêu Duệ tuy rằng không có ý định học Tào Thực bảy bước thành thơ nhưng động tác của hắn lúc này có phần giống “phong thái” của Tào Thực. Trong tiếng thì thảo khe khẽ của mọi người, trong ánh mắt chăm chú đầy tò mò của Chương Cửu Kiếm Quỳnh, trong tiếng đập mạnh chén rượu xuống bàn sau khi uống cạn sạch, mắt lơ đãng tay cầm bút nhúng vào nghiên mực của Trương Húc, Tiêu Duệ trầm ngâm một tiếng, chậm rãi ngâm:

“Nhất tuế phong vật nhất tuế cảnh

Thập lý kim quế thập lý hương

Thiên hộ từ huyền nhân bất lão

Vân di thọ phụ phúc mãn đường”

- Tuyệt Vời!

Ở một bàn khác, Gia Cát Liên vỗ tay đầu tiên, tiếp theo, cả sảnh đường đều hoan hô. Đương nhiên, hơn phân nửa tiếng hoan hô là nhằm vào Chương Cửu Kiếm Quỳnh, tràn ngập vẻ nịnh bợ. Chương Cửu Kiếm Quỳnh mỉm cười, bài thơ này không quá xuất sắc, chỉ là một bài thơ mừng thọ bình thường, bất cứ sĩ tử nào cũng có thể ngâm được, cho nên y càng coi trọng thư pháp của Trương Húc hơn.

Trương Húc hạ bút như bay, gần như chỉ vung lên đã hoàn thành.

Không đề cập tới việc các tân khách trogn sảnh tán thưởng thi pháp của Trương Húc. Lại nói tới trên tầng hai của Đắc Thắng lâu, một phu nhân quý phái được một vài thị nữ trang điểm xinh đẹp vây quanh, đang từ lan can lầu hai nhìn xuống mọi người trong sảnh. Lão phu nhân mặt mũi hiền lành đó chính là mẫu thân Tôn thị của Chương Cửu Kiếm Quỳnh. Tôn thị vui rạo rực quay đầu lại cười nói:

- Liên nhi, Quý Minh tiên sinh này là danh sĩ Đại Đường, nghe nói một chữ của hắn ở Trường An giá trị vạn tiền, hắn có thể tự mình viết thơ cho nưong, trogn lòng nưong rất cao hứng...

Thanh niên nữ tử tên là Liên nhi này không có dung mạo tuyệt thế nhưng Dương Ngọc Hoan nhưng tướng mạo thanh tú, dáng người thon dài thân thể thướt tha, khí chất thần sắc lạnh lùng, cao ngạo. Nàng mỉm cười thân thiện:

- Chúc mừng mẫu thân...

Tôn thị lại cười cười, thuận tay chỉ vào một thanh niên anh tuấn đang ngồi ngay ngắn, cúi đầu nói đầy thâm ý:

- Liên nhi, đây là con thứ hai Tiên Vu Cảnh của Tiên Vu Trọng Thông. Người này tài mạo song toàn, ở Ích Châu rất có thanh danh, vả lại Tiên Vu gia cũng là đại tộc ở đất Thục. Nương và huynh trưởng của con muốn gả con cho Tiên Vu Cảnh, ý con thế nào?

Chương Cửu Liên Nhi khẽ nhăn mày liễu, ánh mắt cực kỳ thần nhiên nhìn thanh niên Tiên Vu Cảnh quần áo hoa lệ đang ngồi ngay ngắn giữa đám tân khách, giọng nói lạnh đi vài phần:

- Mẫu thân, Tiên Vu Cảnh này chẳng qua chỉ là công tử phù hoa dựa vào dư âm của bậc cha chú mà thôi, tuy rằng có chút tài học nhưng... nhưng Liên nhi không thích hắn ta. Mẫu thân, Liên nhi đã sớm phát lời thề, nếu không có nam tử nào vừa ý, cả đời này Liên nhi sẽ không lấy chồng, ở bên cạnh để phụng dưỡng mẫu thân.

Tôn thị lắc lắc đầu, thở dài nói:

- Con nhỏ này luôn bướng bỉnh như vậy. Con đã hai mươi tuổi rồi, nếu không lập gia đình còn thể thống gì? Nghe vì nương nói một câu, thế gian này không có nam tử thập toàn thập mỹ, tài mạo gia thế tương đương thì gả luôn đi, sớm lập gia đình sinh quý tử, nương cũng thả lỏng được tâm tư.

Chương Cửu Liên Nhi yên lặng lắc lắc đầu, quật cường mím chặt môi, thần sắc càng lạnh lùng, cao ngạo.

Chương Cửu Liên Nhi này là tiểu muội của Chương Cửu Kiếm Quỳnh, thuở nhỏ đã đọc sách tập văn, rất có tài năng, nhất là am hiểu vẽ tranh, có tiếng là tài nữ ở Ích Châu, chỉ có điều lòng dạ nữ nhi cũng hơi cao ngạo, nam tử tầm thường đều không được nàng để vào mắt. Năm mười ba tuổi, nàng đã từng phát lời thề, nếu không phải nam tử tài mạo song toàn thì sẽ không lấy chồng. Mấy năm nay, Chương Cửu Kiếm Quỳnh rất quan tâm tới hôn sự của nàng. Những nhà môn đăng hộ đối với Chương Cửu gia thì đa phần là công tử ăn chơi trác táng, còn lại là những người xuất thân nghèo khổ nhưng có tài đều muốn được dựa dẫm vào cây đại thụ Chương Cửu gia này, vì vậy cho tới nay vẫn chỉ là phí thời gian đối với khuê nữ này.

Lâu như vậy vẫn không tìm được lang quân, Chương Cửu Liên Nhi dần dần mất đi ý niệm lập gia đình, an tâm phụng dưỡng mẫu thân đọc sách, vẽ tranh. Chỉ cần Tôn thị và Chương Cửu Kiếm Quỳnh bức nàng lập gia đình, nàng liền dọa sẽ xuất gia. Thấy nàng ý chí kiên quyết, Chương Cửu Kiếm Quỳnh cũng không dám ép nàng quá mức.

Tôn thị lại thở dài một tiếng, giơ tay chỉ vào Tiêu Duệ bên cạnh Chương Cửu Kiếm Quỳnh:

- Liên nhi, vì nương thấy thiếu niên này không tồi, tướng mạo anh tuấn lại rất có tài danh, nghe nói là tài tử tửu đồ danh chấn Lạc Dương. Con thử nhìn xem, có trúng ý không?

Kỳ thật từ lúc Tiêu Duệ đi vào đại sảnh thì Chương Cửu Liên Nhi đã chú ý tới hắn. Thực ra cũng không tránh được, cách ăn mặc và khí chất của thiếu niên này khác hẳn so với các tân khách khác ở đây, thực sự là không “hài hòa” với họ. Ở đây toàn những kẻ ăn mặc chói mắt, nhưng hắn lại ăn mặc trang nhã, toàn thân không có vàng bạc trang sức gì, không hề tìm thấy được trên người hắn một chút tơ vàng, ngọc bội, túi hương nhiều màu mà những công tử Ích Châu vẫn thường đeo.

Nhất là cặp mắt to trong sáng kia, từ trong cặp mắt trong veo như nước đó Chương Cửu Liên Nhi không hề phát hiện thấy sự cuồng nhiệt vì công danh, lợi lộc trong đó. Còn cả thần sắc, cử chỉ thành kính, cẩn thận nhưng không hề căng thẳng cũng khiến tài nữ Liên nhi lạnh lùng cũng khẽ giật mình động tâm.

Thấy con gái nhìn về phía thiếu niên kia bằng ánh mắt đã hơi bớt lạnh lẽo, trong lòng Tôn thị vui vẻ: cảm ơn trời đất, rốt cục cũng có người vừa ý cô nãi nãi nhà chúng ta...

Dưới lầu đại sảnh, thọ yến đã rơi vào cao trào. Các tân khách rót đầy chén, ăn uống linh đình, tâm tình thưởng thức rượu ngon Thanh Hương Ngọc Dịch đến từ Lạc Dương. Mà Trương Húc thì đã thay chén lên,

gần như một ngum một chết, bất kể là có người kính rượu hay tự uống đều vậy. Đừng quên, Thanh Hương Ngọc Dịch mà Tiêu Duệ làm có độ rượu rất mạnh, uống nhiều khiến hành vi của Trương Húc liền bắt đầu trở nên phóng đảng. Cuối cùng, y không còn để ý tới lễ nghi nữa, gọi thị nữ lấy cho mình một bình Thanh Hương Ngọc Dịch đặc chế, uống luôn từ trong bình.

Đối diện với Trương Húc là một nam tử mặc quan phục, sắc mặt cũng ửng đỏ, khề cau mày, rất không hài lòng với sự phóng đảng của Trương Húc. Chương Cửu Kiếm Quỳnh cười dài nhìn gã, nói:

- Lấy rượu làm ca, đòi người được bao lâu! Trọng Thông hiền đệ, cuộc đời này người không uống rượu, sao có thể hiểu được thần vận trong rượu này?

Nam tử mặc quan phục chấp tay nói:

- Thứ sử đại nhân, rượu này đương nhiên nhiên có thể vui, nhưng dù sao cũng là thứ khiến người ta mê muội mất cả ý, theo ý kiến thủ lậu của Trọng Thông, uống ít rượu vẫn tốt hơn.

Trương Húc buông bình rượu trong tay, đảo mắt nhìn nam tử mặc quan phục, Tiêu Vu Trọng Thông, đại quan phụ trách thương nghiệp nổi danh của đất Thục, khả một tiếng, tỏ vẻ không thấy sự coi thường của Tiêu Vu Trọng Thông, cười lạnh nói:

- Trong rượu có ba vị, phàm phu tục tử không thể nào cảm nhận được. À, Tử Trường lão đệ, người là Lạc Dương tửu đồ, không ngại giản cho Vu đại nhân một chút, cái gì gọi là rượu, cái gì gọi là thần vận trong rượu...

Trong sự quan tâm đầy “ép buộc” của Trương Húc, Tiêu Duệ kỳ thật cũng đã uống không ít. Tuy nhiên trong lòng hắn mang tâm sự, uống nhiều rượu nhưng vẫn kìm chế, nghe vậy liền cười cười:

- Tiêu Duệ đâu dám bêu xấu trước mặt các vị đại nhân?

Tiêu Vu Trọng Thông liếc mắt nhìn hắn, thần sắc thản nhiên:

- Nói chuyện phiếm trong tiệc để góp vui cho các vị đại nhân cũng là bình thường. Tiêu công tử không ngại giải thích một chút, bản quan muốn được kiến thức xem tục vật trợ hứng này có thể ẩn chứa đạo cao thâm nào?

Chương Cửu Kiếm Quỳnh cũng phụ họa một tiếng, Trương Húc lại “đục nước thả câu” khích Tiêu Duệ dạy dỗ cho tục tử quan trường không hiểu về rượu một chút tửu kinh.

Tiêu Duệ không làm sao được, đành phải đứng dậy nhìn mọi người xung quanh, cất cao giọng nói:

- Một khi đã vậy, Tiêu Duệ liền bêu xấu. Chư vị đại nhân, rượu là làm ra từ lương thực. Đại Đường tửu nghiệp phồn vinh không thể nghi ngờ liền tỏ rõ thịnh thế từ ngũ cốc được mùa... người thường vốn nghĩ rằng, rượu chỉ có ba tác dụng: rượu để thêm vui, rượu để quên buồn, rượu để thêm can đảm. Kỳ thật, công năng của rượu không chỉ có vậy. Theo Tiêu Duệ thấy, vẫn còn có ba tác dụng nữa: rượu để trị bệnh, rượu để thành lễ, rượu để dưỡng tiết.

Nói tới đây, Tiêu Duệ dừng một chút. Mọi người khe khe thì thảo, Trương Húc rung đùi đắc ý, Chương Cửu Kiếm Quỳnh mỉm cười, mà Tiêu Vu Trọng Thông thì nhếch miệng:

- Tiêu công tử sợ là đang say rượu mới nói như vậy. Bản quan mặc dù không uống rượu nhưng biết rõ say rượu thương thân, như thế nào còn có tác dụng chữa bệnh?

Tiêu Vu đại nhân, rượu có thể cường gân hoạt huyết, thông gân mạch, dùng rượu mạnh ngâm thảo dược, ngâm nhiều ngày liền biến thành rượu thuốc, có thể trị liệu nhiều loại bệnh. Ha ha, Tiêu Duệ cũng đã đọc sơ qua cái này, nếu lúc nào Vu đại nhân có bệnh nhẹ, Tiêu Duệ nguyện ý bào chế một vỏ rượu thuốc dâng lên.

Tiêu Vu Trọng Thông ồ lên một tiếng, tuy rằng không thèm nói gì nữa nhưng vẻ mặt thì quả quyết không tin tưởng. Tiêu Duệ cũng làm lơ, tiếp tục chậm rãi nói:

- Không rượu không thành lễ, đó là từ xa xưa tới giờ...

Ở một bàn khác, Tiên Vu Cảnh thấy thiếu niên đứng ở trong sảnh, thần sắc bình tĩnh phát ngôn, không hiểu sao sinh ra một cơn tức giận vô cớ. Gã bật cười trào phúng, đứng dậy ngắt lời Tiêu Duệ:

- Nói rượu để dưỡng lễ là gương ép, không đáng bàn tới. Ai cũng biết, người ham rượu, người say rượu thì khí tiết sao bằng được thường nhân?

Mọi người cười ha hả, có mấy vị công tử bột thể hệ quen thuộc với Tiên Vu Cảnh thậm chí còn phóng đảng giơ ngón tay cái lên, khen ngợi Tiên Vu Cảnh. Tiêu Duệ vẫn không thay đổi thần sắc, thấy Tiên Vu Trọng Thông bắt mắt nhìn con trai mình, trong lòng cười lạnh.

- Rượu, đó là đạo. Cổ có Trang Tử uống rượu ngộ đạo, chủ trương vật ta hợp nhất, thiên nhân hợp nhất, cùng sinh cùng tử, còn hô to cười vật du ngoạn ngoài giang hồ tứ hải, không có quê hương, hợp thiên, hợp địa, nhìn khắp tứ hải, quên sinh tử, bỏ qua công danh lợi lộc, đây đúng là đại đạo của rượu.

- Chí khí khoáng đạt, lấy vũ trụ là nhà.

Thanh âm của Tiêu Duệ càng thêm trào dâng, hai tay để sau lưng, khuôn mặt anh tuấn hiên hồng quang, thần sắc thông dong, ánh mắt ngưng định, đứng ở đó giống như một pho tượng toàn thân bắn ra khí tức khoáng đạt như có như không:

- Có bậc tiên sinh đại nhân, lấy đất trời làm một buổi, vạn ngày làm thoáng chốc, nhật nguyệt làm then phen, lấy khắp bốn phương tám hướng làm sân ngõ. Đi về đâu không dấu vết, ở chẳng nhà cửa, màn trời chiếu đất, tự do tự tại. Dừng lại thì nâng chén ôm bầu, khi đi thì đeo bình đeo nậm. Duy lúc này chỉ có rượu là hay, ngoài ra thì còn việc gì nữa?

Có chàng công tử vốn dóng quý hiền, thể phiệt nho gia, nghe tiếng biết ta, cất lời dị nghị. Lại xắn tay xốc áo, trợn mắt nghiêng răng, thuyết giảng lễ nghi, phải trái rạch ròi. Đang lúc ấy, tiên sinh nâng hũ ôm bình, cạn một hơi rượu. Vẻn râu xoạc chân, gối đầu lên men, ngã lưng lên bả, vô tư vô lự, vui mừng hớn hở, đột nhiên mà say, khoáng nhiên mà tỉnh. Dong tai mà nghe chẳng tiếng sấm sét, ngấm kỹ mà dường kệ bóng Thái sơn, nóng lạnh chẳng hề chi, lợi dụng không màng tới. Cúi xem vạn vật, lênh đênh như bèo dạt nước trôi, mọi người đứng kề bên, dường như ngây ngô cả!(1)

- Chính gọi là Ba ly hiểu đạo lớn

Một đấu hợp tự nhiên (2)

- Chánh sở vị ẩm nhân bất ẩm tửu, chánh tự khả ẩm tuyên. Ẩm tửu bất ẩm nhân, đồ cô tòng kích tiên... (3)

- Chính là Lý Bạch tửu thi bách thiên, chấp bút trượng kiếm tửu gia miên, hành nhân tửu khác hà tu vấn, cha gia bồn thị tửu trung tiên... (3)

- Chính là một ly chưa hết đã thành thơ, dưng thơ xung thiên, trời cũng hãi...

Tiêu Duệ ngân nga khảng khái ngâm, tiếng ngâm văng vẳng trong sảnh. Mọi người đều bị hấp thao thao bất tuyệt khai hóa văn hóa rượu, khiến đầu óc choáng váng, đều im lặng cầm chén không nói gì, nghiêng ngẫm thật lâu những gì thuộc về “tinh thần của rượu” mà thiếu niên vừa nói, đều ngơ ngác nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều không nói ra lời.

Cho dù cũng là người trong tửu đạo nhưng Trương Húc thật không ngờ Tiêu Duệ lại hiểu rượu tới mức thiên nhân hợp nhất như thế, há hốc mồm nhìn, thậm chí khóe miệng còn rớt ra mấy giọt rượu, hàng lông mày thô to dựng ngược lên.

Ánh mắt của Chương Cửu Kiếm Quỳnh nhìn Tiêu Duệ lúc này tràn đầy tán thưởng. Hào khí đầu đội trời chân đạp đất như vậy, lòng dạ nhìn xuống vạn vật như vậy lại hiện ra trên người thiếu niên này, quả thực khiến gã cảm thấy rung động mãnh liệt.

Thật lâu sau, gã mới chậm rãi vỗ tay hoan nghênh:

- Cúi xem vạn vật, lênh đênh như bèo dạt nước trôi. Quả thật là hay. Danh hiệu tài tử tửu đồ của Tiêu công tử quả nhiên danh bất hư truyền. Bản quan hôm nay được kiến thức! Trọng Thông lão đệ chấp nhận rồi chứ?

Tiên Vu Trọng Thông thần sắc phức tạp địa gật gật đầu, miễn cưỡng cười cười:

- Tiêu công tử còn trẻ mà đã rất anh tài, quả nhiên xuất chúng. Danh xưng Ẩm trung tam tiên quả thật không giả...

Thấy tân khách trong sảnh bắt đầu phụ họa Chương Cửu Kiếm Quỳnh giả dối khen ngợi thiếu niên, trong lòng Tiên Vu Cảnh càng thêm khó chịu. Y cũng được coi là tuổi trẻ tài danh, muốn nhân bữa tiệc mừng thọ này để làm nổi bật mình, vì vậy y thậm chí còn chuẩn bị sẵn mấy bài thơ nhưng căn bản không có cơ hội xuất đầu lộ diện, tự nhiên gặp phải thiếu niên không biết lai lịch này xuất hiện chiếm vị trí của mình.

Càng nghĩ càng phần uất, công tử sinh trưởng từ nhỏ trong nhà giàu có này không dám gây nháo trong yến hội Chương Cửu gia nhưng rốt cục cũng không kìm nổi nội tâm xao động ghen tị, đầu chịu nổi nghe những tiếng khen ngợi của người khác đối với Tiêu Duệ, liền trào phúng nói:

- Cái gì mà tài tử tửu đồ, chẳng qua chỉ là một tửu công hạ lưu chuyên làm rượu ở cuối phố mà thôi.

Thanh âm tuy nhỏ nhưng được vài công tử ở gần bàn hưởng ứng. Mấy “đồng chí” này đều là các công tử bột đi theo bậc cha chú tới thọ yến, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, cười đùa lung tung ồn ào, làm cho bậc cha chú của bọn họ cảm thấy hơi xấu hổ, đều trừng mắt nhìn con cháu mình, lại quay lại nhìn sang Chương Cửu Kiếm Quỳnh đầy áy náy.

Mặc dù trong lòng khó chịu nhưng lần này tới dự thọ yến, mục đích của Tiêu Duệ chính là mượn cơ hội đẩy mạnh tiêu thụ Ngũ Lương Ngọc Dịch của mình, không muốn làm phức tạp vấn đề nên cố gắng áp chế cơn giận, mặt không đổi sắc, cụng chén với Trương Húc một ly.

Trương Húc buông chén rượu trong tay, lão đảo đứng dậy, giơ tay chỉ vào công tử bột mặc trang phục hoa mỹ, thần thái kiêu căng, cười lạnh một tiếng:

- Một đám trẻ ranh vô tri! Các người tự xưng là gia thế cao quý, tự cao tự đại mắt cao hơn trán... Tử Trường lão đệ mặc dù tinh thông công phu làm rượu nhưng không phải tửu công, chỉ tự làm rượu hưởng vui mà không phải kiếm lời. Các người cũng biết việc Tử Trường lão đệ dạy cách làm rượu mạnh cho khắp tửu phường Lạc Dương rồi chứ... Các người sao có thể hiểu nổi ý chí coi tiền tài như cặn bã này? Hơn nữa, cho dù là về lập nghiệp, Tử Trường lão đệ chính là một công tử của danh tướng Tiêu Chí Trung, ai trong các người có thể so xuất thân cao quý của Tử Trường lão đệ?

Mặc dù có một câu “phượng hoàng sa sút không bằng gà”, nhưng lại có câu “lạc đà gãy còn hơn con ngựa béo”. Tuy rằng Tiêu gia đã suy tàn nhưng dù sao vẫn là danh môn lừng lẫy Đại Đường, những dòng dõi tầm thường sao có thể đánh đồng

- Ách...

Trương Húc ợ lên một cái, chỉ tay vào Vệ Giao vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng đứng ở một bên sảnh, cười ha ha nói:

- Các người có biết người đi theo Tử Trường lão đệ này là ai không?

- Đây chính là thị vệ Vệ Giáo bên người của Thịnh Vương Lý Kỳ điện hạ.

Trương Húc chậm rãi ngồi trở về, hung hăng thở ra. Thấy Tiêu Duệ có bộ dáng dở khóc dở cười, y không khỏi bật cười ha ha:

- Tử Trường lão đệ, sợ cái gì chứ?

Có thể nói là một lời Trương Húc vừa nói đã khiến cả sảnh đường đều kinh ngạc. Ánh mắt của các tân khách nhìn Tiêu Duệ đều trở nên phức tạp. Rốt cục Tiêu Chí Trung vì sao mà chết, trong lòng mọi người đều biết rõ, nếu không phải là vật hi sinh để đương kim hoàng thượng củng cố quyền thống trị thì cũng bởi vì quá thân cận với Thái Bình công chúa, bị hoàng thượng đăng cơ đè ép, vì vậy Tiêu gia mới suy tàn.

Nhưng Tiêu gia thủy chung vẫn là Tiêu gia, dù sao Tiêu Chí Trung cũng là danh tướng một thời, mặc dù người đã hóa thành tro bụi, xóa nhòa khỏi Đường triều, nhưng ít nhất thì sức ảnh hưởng vẫn còn. Biết Tiêu Duệ là con trai của Tiêu Chí Trung, mọi người đều kinh hãi còn trong lòng Chương Cửu Kiếm Quỳnh cũng như trút được gánh nặng. Khó trách thiếu niên này được hai quý nhân đương triều ưu ái, hóa ra chính là hậu nhân của danh môn.

Thần sắc của Tiên Vu Trọng Thông càng thêm phức tạp. Khi nhìn thấy thị nữ của Chương Cửu gia cầm một bức họa cuộn tròn trong tay từ trên lầu đi xuống, đuôi mày của y nhẹ nhàng dựng lên.

Thị nữ ghé vào tai của Chương Kiếm Cửu Quỳnh nói nhỏ vài câu, Chương Cửu Kiếm Quỳnh hơi nhả mành, trầm ngâm một hồi mới cười nói với Tiêu Duệ:

- Tiêu công tử, gia muội thuở nhỏ đọc sách tập vẽ, rất ngưỡng mộ những văn sĩ có tài. Biết đại danh của Tiêu công tử đã lâu, biết Tiêu công tử tài thơ tuyệt thế, đặc biệt... gia muội có một bức tranh, mời Tiêu công tử vui lòng để lại một bài thơ

Tiêu Duệ ngẩn ra.

Mọi người bắt đầu khe khe thì thào, muội tử của Chương Kiếm Cửu Quỳnh này tâm cao khí ngạo, là tài nữ lạnh lùng cao ngạo ở thành Ích Châu, nổi tiếng không thua kém gì Chương Cửu Kiếm Quỳnh. Nghe nói, mấy năm trước, con cháu các quan lại ở thành Ích Châu, thậm chí ở toàn đất Thục tới Chương Cửu gia cầu hôn đếm không hết, nhưng tất cả mọi người đều mất hứng trở về.

Thấy Chương Cửu Kiếm Quỳnh cười dài nhìn mình, Tiêu Duệ cũng cười cười, tiếp nhận bức tranh, nhìn thật kỹ. Chỉ thấy nét vẽ đậm nhạt rất thích hợp, bút pháp tinh tế linh động, nhìn qua có thể biết ngay là tranh do nữ tử vẽ. Giữa đầy trời xuân sắc, trong một toàn lầu các hắt bóng cây xanh, hoa hồng... có một bóng nữ tử ẩn hiện, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt ẩn chứa cô đơn và u oán rất sâu.

Tiêu Duệ giật mình, trầm nghĩ, đây chẳng lẽ là do muội tử của Chương Cửu Kiếm Quỳnh tự họa? Mỹ nhân đứng trong gió nhìn qua cửa sổ, ánh mắt trong tranh cực kỳ sinh động, đủ thấy đã mất rất nhiều công sức vào việc vẽ bức tranh này, càng cho thấy tâm sự trong lòng thiếu nữ rất nặng nề.

Càng xem càng bị ánh mắt phức tạp của nữ tử trong tranh cuốn hút, Tiêu Duệ không kìm nổi than nhẹ một tiếng, trong đầu không tự chủ nhớ tới một bài về trong tiểu thuyết tình cảm của Quỳnh Dao:

“Thông thông thái thông thông

Kỷ độ tịch dương hồng

Tâm hữu thiên thiên kết

Song ngoại tiền tiền phong.” (4)

(Dịch:

Vội vàng rất vội vàng

Mấy độ trời chiều hồng.

Lòng rối trăm nghìn mối

Ngoài cửa gió rít như tên bắn)

Tiếp nhận bút từ trong tay thị nữ, Tiêu Duệ viết bốn câu này vào góc dưới tranh, trong đầu lẩm nhẩm lại một lần, cảm giác chưa hết ý, liền đưa bút lên góc bên phải của tranh, viết tiếp:

“Và đạm liễu thanh thủy doanh doanh

Thiên thảo lục đề tiểu xuân phong

Mạc ức vãng sự vô hạn hận

Đạo thị vô tình tối hữu tình”

(Dịch:

Mây nhạt liễu xanh nước long lanh

Gió xuân cười với lá non lành

Kể chi chuyện cũ muôn trùng hận

Tưởng như vô tình rất hữu tình__

Nếu nói bài thơ trước miêu tả tâm trạng vô cùng u oán của Chương Cửu Liên Nhi hiện tại thì bài thơ sau của Tiêu Duệ viết lại có ý trấn an. Viết xong, Tiêu Duệ lại có chút hối hận, vì sao lại làm điều thừa như vậy? Nhưng viết thì cũng viết rồi, cũng không làm sao hơn, đành phải kiên trì giao tranh lại cho Chương Cửu Kiếm Quỳnh.

Ở trên lầu hai, Chương Cửu Liên Nhi nhân lại bức vẽ từ tay thị nữ. Thấy trong tranh viết hai bài thơ, trong mắt nàng lóe lên màu sắc kỳ lạ, liền nhìn thật kỹ. Khi đọc thấy câu: “tâm hữu thiên thiên kết, song ngoại tiền tiền phong”, thân hình bình tĩnh của tài nữ Chương Cửu gia chợt run lên, gương mặt như sương chợt như được gió xuân mơn trớn, dần sáng sủa như băng tuyết dần tan.

Nàng ngâm hai câu thơ này thật lâu, khuôn mặt vốn hơi tán chợt ửng đỏ, không kìm nổi nhìn xuống dưới lầu, nơi thiếu niên đang hàn huyên với Chương Cửu Kiếm Quỳnh và đám tân khách. Thiếu niên vẫn có vẻ trầm tĩnh thong dong, không thể nhìn được tâm tình dao động của hắn thông qua vẻ mặt. Mỗi một động tác gợn tay nhắc chân, mỉm cười chân thành đều rất tự nhiên như nước chảy mây trôi.

“Tâm hữu thiên thiên kết, song ngoại tiền tiền phong”. Đôi mắt Chương Cửu Liên Nhi đột nhiên hiện lên một chút ngưng ngừng. Nàng gọi thị nữ đưa giấy bút tới, dịu dàng viết một bài thơ lên trên giấy, sau đó bảo thị nữ mang xuống.

“Thải liên nhân tại lục dương tạn

Tại lục dương tạn nhất khuyết tân

Nhất khuyết tân ca thanh sáu ngọc

Ca thanh sáu ngọc thải liên nhân”

(Dịch:

Người hái sen dưới ánh mặt trời

Dưới ánh mặt trời thiếu người hát cùng

Thiếu người cùng ca vang khúc nhạc

Ca vang khúc nhạc người hái sen)

Đây là một bài thơ láy chữ. Ở thời Đường, thể loại láy chữ này thường dùng để những ban khuê phòng hoặc tình nhân tiếp lời. Chương Cửu Liên Nhi dùng bài thơ láy chữ này mời Tiêu Duệ trả lời, chính là trong câu thơ ẩn chứa ý ái mộ, ngụ ý không cần nói cũng hiểu. Điều này khiến các tân khách ở đây trợn mắt há mồm, mà ngay cả Chương Cửu Kiếm Quỳnh nhớ lại “ám chỉ” của Trương Húc vừa rồi, biết Tiêu Duệ không chỉ đã đính hôn mà còn được quý nhân Trường An nhìn trúng, giờ lại thấy muội tử nhà mình có dấu hiệu động tâm, không khỏi cực kỳ than thở.

Nếu Tiêu Duệ chưa có hồng nhan tri kỷ, nếu Tiêu Duệ không bị quý nhân trong triều nhìn trúng, gả Liên Nhi cho hắn cũng là trai tài gái sắc ông trời tác hợp. Ài, đáng tiếc... Chương Cửu Kiếm Quỳnh nghĩ tới đó, chợt thấy cầu thang cách đó không xa có động tĩnh.

Tôn thị được Chương Cửu Liên Nhi và các thị nữ vây quanh, cười dài đi xuống thang. Chương Cửu Kiếm Quỳnh ngạc nhiên, vội vàng đứng dậy nghênh đón:

- Mẫu thân, sao lão nhân gia ngài lại xuống lầu?

Các tân khách đều không dám chậm trễ, cùng đều đứng dậy hô:

- Lão phu nhân, lão thọ tinh!

Tôn thị mặt mũi hiền lành, cũng không có uy nghiêm cao cao tại thượng thường thấy ở các lão phu nhân mà cử chỉ, lời nói đều rất hiền hòa. Tiêu Duệ ở một bên thầm khen, quả nhiên là một lão thái thái có sức hấp dẫn. Hắn đứng một bên, chợt thấy Tôn thị chuyển ánh mắt qua mình mình, hơn nữa còn “dừng lại” một lúc lâu, điều này làm cho hắn có chút ngạc nhiên.

Tôn thị được Chương Cửu Kiếm Quỳnh nâng đỡ, nhẹ nhàng đi tới:

- Vị này hẳn là Tiêu công tử? Quả nhiên là xuất thân danh môn, tài mạo song toàn... lão thân cảm tạ Tiêu công tử đường xa mà đến, con ta, thay vì nương kính Tiêu công tử một chén rượu.

Tiêu Duệ liền nói không dám, trong lòng lại rất buồn bực. Hắn đang muốn nhân cơ hội đẩy Ngũ Lương Ngọc Dịch của mình ra, không ngờ bị lão thái thái Chương Cửu gia giờ gây chèn ngang.

Ánh mắt của Chương Cửu Liên Nhi hơi nóng bỏng dạo trên người Tiêu Duệ, lại thêm ánh mắt nóng bỏng đúng kiểu “mẹ vợ nhìn con rể” của Tôn thị. Hai mẹ con đều đột nhiên hiện ra ở đại sảnh, ngay cả thẳng ngực cũng biết Chương Cửu Liên Nhi có ý đối với thiếu niên ở Lạc Dương này.

Băng sơn tan chảy, tài nữ động tâm.

Ý niệm này hiện lên trong lòng mọi người, cảm giác không ai giống ai.

Chương Cửu Kiếm Quỳnh ở một bên tâm phiền ý loạn xoa xoa tay, có tâm muốn khuyên lão nương nhà mình chú ý “phong độ” một chút, nhưng lại không thể nói được gì, đành phải đứng đực ở đó, xấu hổ nhìn Tôn thị lôi kéo tay Tiêu Duệ, hết hỏi đông lại hỏi tây. Mà Liên Nhi thì có vẻ ôn nhu hiếm thấy, duyên dáng đứng ở sau lưng Tôn thị, ánh mắt thi thoảng lại tình cờ đảo qua người Tiêu Duệ.

Tiêu Vu Trọng Thông mặt đầy nhăn nhó. Mà con trai gã, nhị thiếu gia Tiên Vu gia lại càng lo sợ oán hận: y đã ngưỡng mộ Chương Cửu Liên Nhi từ lâu, đồng thời Tiên Vu Trọng Thông cũng đã đề cập tới việc này với Trương Húc, Trương Húc cũng có ý này, có thể nói là rất ăn khớp. Lần này mang Tiên Vu Cảnh đến dự tiệc cũng là mơ hồ có ý đồ cầu hôn. Đối với Tiên Vũ gia, có thể kết thân với Chương Cửu gia có ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Thứ nhất, Chương Cửu Kiếm Quỳnh là thượng quan, hơn nữa mơ hồ có tư thế đứng đầu Kiếm Nan đạo. Thứ hai, Tiên Vu gia là quan thương, được coi là đại thương nhân đất Thục, có thể làm thông gia với Chương Cửu gia, có tác dụng rất lớn đến việc buôn bán của Tiên Vu gia.

Nhưng hôm nay thấy Chương Cửu lão thái thái và Chương Cửu Liên Nhi chủ động đi xuống, rõ ràng có ý ưu ái Tiêu Duệ. Tiên Vu Trọng Thông lẫn lộn quan trường đã lâu, lòng dạ thâm trầm, bất mãn trong lòng tự nhiên biết cách kiềm chế, không phát tác. Nhưng Tiên Vu Cảnh thẳng con bảo bối được nuông chiều từ bé của hắn lại không có tâm địa và sự nhẫn nại như hắn. Cậu ấm trẻ tuổi, cho đến bây giờ mắt đều cao hơn trán, tự xưng là phong lưu, tài giỏi. Bây giờ bị Tiêu Duệ đoạt lấy quang mang, hơn nữa nữ tử mà mình ái mộ như có dấu hiệu tiến vào lòng người này, điều này làm hắn sao còn có thể kiềm chế được chứ?

Nhìn vẻ mặt Chương Cửu lão thái thái, lại thấy vẻ lạnh như băng của Chương Cửu Liên Nhi đã biến mất, không ngừng liếc nhìn Tiêu Duệ, đồ kị trong lòng hắn càng lúc càng dày đặc. Không một ai ngờ được, hắn không ngờ rời khỏi bữa tiệc, chen vào giữa Tiêu Duệ và mẹ con Tôn thị, cúi người thi lễ, xen miệng vào nói:

Lão phu nhân, tại hạ Tiên Vu Cảnh, chúc lão phu nhân phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.

Tiên Vu Cảnh thấp hơn Tiêu Duệ một ít. Hắn vừa đứng vào giữa, Tiêu Duệ nhân cơ hội lui lại phía sau vài bước.

Tôn thị nhìn Tiêu Duệ, trong lòng rất cao hứng, đột nhiên có người ngắt lời mình, trong lòng có vài phần không vui. Tuy nhiên tính tình bà hiền lành, ôn hòa đối xử với người. Thấy là công tử của Tiên Vu Trọng Thông, cũng coi như cho hắn vài phần mặt mũi, mỉm cười:

Thì ra là Tiêu Vu công tử, lão thân ở đây đa tạ.

Tiên Vu Cảnh cười cười, lấy một hộp nhỏ màu đỏ trong ngực ra. Chiếc hộp này được làm từ gỗ đàn, trên hộp được trạm trổ hoa văn tinh xảo, bên trên còn khảm vào những tơ vàng chói mắt. Không nói đến bên trong có vật gì, chỉ riêng cái hộp này đã rất giá trị.

Lão phu nhân, đây là một hộp hương phấn Yên La, Tiên Vu Cảnh đặc ý mua làm lễ mừng lão phu nhân.

Ánh mắt cuồng nhiệt của Tiên Vu Cảnh lướt qua đầu vai Tôn thị, dừng lại trên người Chương Cửu Liên Nhi. Vẻ mặt Chương Cửu Liên Nhi trở nên lạnh lùng, khuôn mặt đang vui vẻ, tươi rói trong nháy mắt biến thành sương lạnh đầy trời.

Ồ?

Tôn thị cười cười, nhưng không nhận lấy hộp trong tay Tiên Vu Cảnh, chỉ lạnh nhạt nhìn thoáng qua:

Tiêu Vu công tử, lão thân tuổi đã cao, không cần mấy thứ đồ nữ trang như hương phấn, công tử tốt nhất là mang về đi. Ha ha.

Tặng hương phấn mừng thọ cho lão thái thái, Tiên Vu Cảnh này thể hiện quá rõ ràng “ý không ở trong lời nói” rõ ràng hẳn muốn tặng cho Chương Cừu Liên Nhi, tân khách trong đại sảnh đều nở nụ cười. Chương Cừu Kiêm Quỳnh cũng hơi mỉm cười. Nhưng ánh mắt hẳn nhìn lướt qua khuôn mặt âm trầm của Tiên Vu Trọng Thông, nên chỉ cười cười không nói gì.

Tiêu Duệ cũng cảm thấy buồn cười, miệng hơi nhếch lên.

Tiên Vu Cảnh đang xấu hổ cầm hộp đứng đó, tiến thoái lưỡng nan, chợt thấy Tiêu Duệ hơi nhếch miệng, không khỏi tức giận, “thù mới hận cũ” đều dấy lên trong lòng. Tiên Vu Cảnh đột nhiên xoay người quát:

Ngươi cười cái gì?

Tiêu Duệ tức giận, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh, hẳn cười cười:

Tiêu Vu công tử, tại hạ cười lúc nào nhỉ? Mà mặc dù có cười thì sao chứ? Hôm nay là ngày mừng thọ của Chương Cừu lão phu nhân, chẳng lẽ tại hạ không được cười mà phải khóc sao?

Tiên Vu Cảnh bị nghẹn đến độ đỏ mặt tía tai, thẹn quá hóa giận, đột nhiên nghe thấy Tiên Vu Trọng Thông tức giận mắng một câu:

Súc sinh, mau lui xuống, đừng có làm mất mặt trước Chương Cừu đại nhân.

Thấy phụ thân nổi giận, Tiên Vu Cảnh rụt rụt cổ, kiềm chế cơn tức giận và xấu hổ, cúi đầu mà đi, không quay về chỗ ngồi, mà phát tay áo đi thẳng ra khỏi đại sảnh bày yến tiệc.

Tôn thị nhiều lần dặn dò Tiêu Duệ đến Chương Cừu phủ làm khách, sau đó ở lại trong sảnh mời mọi người mấy chén rượu, sau đó mang Chương Cừu Liên Nhi và đám thị nữ lên trên lầu.

Thấy thời cơ đã đến, Tiêu Duệ vội vàng nhảy mất ra hiệu cho Vệ Giáo. Vệ Giáo lặng lẽ ôm một vò rượu đi lên, nhẹ nhàng giao cho Tiêu Duệ. Tiêu Duệ khom người cười nói:

Chương Cừu đại nhân, tại hạ đến hơi gấp gáp, cũng không kịp chuẩn bị hậu lễ. Vò rượu này là tại hạ tự tay nấu ra ở Thục, nhân yến hội này, đặc biệt dâng lên mời Chương Cừu đại nhân và chư vị đại nhân thưởng thức.

Thanh Hương Ngọc Dịch là loại rượu có mùi thơm nhẹ. Mà Ngũ Lương Ngọc Dịch lại là loại rượu có mùi thơm nồng, đương nhiên mỗi loại đều có ưu điểm riêng, đều thuộc loại rượu cực phẩm đương thời. Nhưng nếu dựa theo quan điểm thẩm mỹ của người đời Đường mà nhìn, nếu phải so sánh, Ngũ Lương Ngọc Dịch cao hơn Thanh Hương Ngọc Dịch một bậc. Thứ nhất là mùi hương nồng hơn, dư vị lâu hơn; thứ hai rượu cũng mạnh hơn một chút. Nếu nói Thanh Hương Ngọc Dịch là u lan, như vậy Ngũ Lương Ngọc Dịch chính là hoa mẫu đơn nở rộ. Đối với sĩ tử đời Đường mà nói, Ngũ Lương Ngọc Dịch, bọn họ càng thích thưởng thức hơn.

Trương Húc nâng chén rượu lên miệng, ngửi một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra vẻ si mê. Thật lâu sau, hẳn mới ngẩn đầu lên cảm thán nói:

Quả nhiên là Tửu Đồ được xưng là truyền nhân của Tửu Thần, thơm mà không đặc, thẩm tận phé phủ, vào miệng hương thơm thật nồng, dư vị vẫn vương vấn đầu đây, đúng là đã gọi tỉnh con sâu rượu trong bụng mỡ. Theo mỡ thấy, rượu này còn tốt hơn Thanh Hương Ngọc Dịch, đúng là cực phẩm trong cực phẩm.

Tiêu Duệ cười cười không nói.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh vẫn như cũ đưa chén lên miệng, nhắm mắt cẩn thận thưởng thức. Tiên Vu Trọng Thông ở bên cạnh nghi hoặc bưng chén lên, thử nhắm nháp một chút. Hẳn vốn không thích uống rượu, nhưng ngửi thấy mùi hương của rượu này nồng như vậy, lại nghe người ta kinh ngạc tán thán, cũng có chút tò mò.

Ở một bàn khác, Gia Cát Liên tiếc nuối nhìn chén rượu trước mặt mình, lại nghiêng người nhìn đại ca mình. Gia Cát Khổng Phương mặt ngoài tuy rằng đang trấn định, nhưng đã đứng dậy, từ từ đi đến bên cạnh Tiêu Duệ, chấp tay cười nói:

Tại hạ Gia Cát Khổng Phương, kính chào Tiêu công tử.

Tiêu Duệ biết hẳn là gia chủ của Gia Cát gia tộc, một trong tứ đại thương nhân thế gia, liền không dám chậm trễ, đứng lên thi lễ. Mình đang định nói gì đó, Tiên Vu Trọng Thông ngồi cùng bàn đã nói:

Tiêu công tử, loại mỹ tửu này không biết có thể nấu ra để cho bách tính Đại Đường cùng thưởng thức không?

Tiêu Duệ cười cười trả lời:

Lời Tiên Vu đại nhân, tại hạ đã sai người mở chi nhánh của tửu phường Tửu Đồ ở Thục Châu, chuyên môn nấu rượu này. Như vậy tháng tới sẽ đưa ra thị trường Ích Châu?

Ồ, thần kỹ những rượu của Tiêu công tử làm mọi người bội phục.

Tiên Vu Trọng Thông giống như không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện của Tiên Vu Cảnh lúc nãy, mỉm cười đồng một câu, tây một câu xách mé Tiêu Duệ. Hẳn dù sao cũng đang là quan thương, hơn nữa có căn cơ rất sâu trong quan trường Kiếm Nam đạo, nghe nói còn có một vị quý nhân trong triều làm chỗ dựa. Hẳn ngất ngang lời, Gia Cát Khổng Phương đành phải im lặng ngồi bên.

Thực ra Tiêu Duệ hiểu rõ ý đồ của Tiên Vu Trọng Thông và Gia Cát Khổng Phương. Thấy mình muốn mượn thọ yển của Chương Cừu gia nhằm mục đích tiêu thụ, mục đích đã đạt được. Qua buổi yến tiệc này, Ngũ Lương Ngọc Dịch đã bắt đầu có danh tiếng trong giới thượng lưu Ích Châu. Như vậy thời gian tới đưa ra thị trường Ích Châu sẽ không có vấn đề quá lớn. Cho nên Tiêu Duệ cũng không việc gì phải đấu khẩu với Tiên Vu Trọng Thông, ứng phó vài câu rồi đứng dậy cáo từ Chương Cừu Kiên Quỳnh, rời đi.

1. Tửu Đức Tụng - Lưu Linh

Nguồn: tuhai.com.vn

2. Nguyệt hạ độc chúc kỳ 2 - Lý Bạch:

Thiên nhược bất ái tửu,

Tửu tỉnh bất tại thiên,

Địa nhược bất ái tửu,

Địa ưng vô tửu tuyền,

Thiên địa ký ái tửu,

Ái tửu bất quý thiên,

Dĩ văn thanh tỷ thánh,

Phục đạo trọc như hiền,

Hiền thánh ký dĩ ẩm,

Hà tất cầu thành tiên,

Tam bôi thông đại đạo,

Nhất đấu hợp tự nhiên,

Đàn đặc túy trung thú,

Vật vi tình giả truyền.

Dịch: Uống rượu một mình dưới trăng kỳ 2 (Người dịch: Trần Trọng San)

Nếu trời không thích rượu

Sao rượu ở chi trời?
Nếu đất không thích rượu
Suối rượu ở chi trời?
Trời đất đã thích rượu
Thích rượu không thẹn trời.
Đã nghe trong tựa thánh
Lại nói đục như hiền
Thánh hiền đều uống rượu
Cầu mà chi thần tiên?
Ba ly hiểu đạo lớn
Một đấu hợp tự nhiên
Chỉ mong được thú say
Kể tỉnh mặc ai khen

nguồn: thivien.net

3. Mời xem lại chương 23

4. Tên một tác phẩm của Quỳnh Dao

69. Chương 54: Tiên Vu Tới Thăm

Theo ý tưởng của Tiêu Duệ, dựa vào cơ hội đưa Ngũ Lương Ngọc Dịch ra thị trường Ích Châu và Kiếm Nam đạo, sẽ mở tửu phường Tửu đồ ở Ích Châu. Dù sao, thành Thực Châu quá nhỏ, xa xa không bằng được Ích Châu - một thành thị rất lớn. Chỉ có chuyển Ngũ Lương Ngọc Dịch đến Ích Châu, Ngũ Lương Ngọc Dịch mới có thể dựa vào Thực trung, từng bước chiếm lĩnh cả thị trường Đại Đường.

Mà nếu muốn làm lớn, làm mạnh Ngũ Lương Ngọc Dịch như Thanh Hương Ngọc Dịch, nhất định cần phải có đại thương nhân đầy năng lực và giàu kinh nghiệm như Tôn Công Nhượng tiến hành. Dương Quát dù sao vẫn còn quá trẻ tuổi. Tôn Công Nhượng nhận được thư của Tiêu Duệ, từ một tháng trước đã bắt đầu chạy đến Thực trung, có lẽ mấy ngày nữa là tới.

Mỗi ngày, Tiêu Duệ ở trong phòng trọ nói chuyện thơ văn với Ngọc Hoàn, tâm sự việc nhà, rất thanh nhàn thoải mái. Thiếu nữ vốn muốn đi chơi Ích Châu một phen. Nhưng thấy Tiêu lang không muốn ra ngoài, cũng bỏ suy nghĩ này đi, lẳng lặng cùng Tiêu Duệ “ẩn cư” trong nhà trọ ở mảnh đất trung tâm phồn hoa nhất thành Ích Châu này.

Tiêu Duệ không muốn ra ngoài chủ yếu là vì tránh phiền toái. Ngày đó sau khi rời khỏi bữa tiệc mừng mẫu thân Chương Cừu Kiếm Quỳnh, Gia Cát gia và Tiên Vu gia đều phái người đến đưa thiệp mời, mời hẳn đến tham gia tiệc rượu. Ngoài miệng nói là ngưỡng mộ tài học thơ văn của hẳn, thực ra là chú ý đến Ngũ Lương Ngọc Dịch. Hai đại thương nhân Gia Cát Khổng Phương và Tiên Vu Trọng Thông biết giá trị rất lớn của Ngũ Lương Ngọc Dịch, bọn họ đều có ý muốn hợp tác với Tiêu Duệ. Nhất định phải nắm được quyền tiêu thụ Ngũ Lương Ngọc Dịch.

Nếu là trước kia khi Tiêu Duệ chưa hợp tác với Tôn Công Nhượng, hai người này cũng là lựa chọn rất được. Nhưng bây giờ, dù bọn họ đưa ra điều kiện tốt đến đâu, theo tính cách của Tiêu Duệ, cũng sẽ không đáp ứng với bọn họ. Lời hứa nặng tựa thiên kim, Tiêu Duệ coi đây là ưu điểm lớn nhất của mình.

Tú Nhi hầu hạ trong phòng Tiêu Duệ, mỉm cười nhìn thiếu gia và vị hôn thê đang nhàm chán chơi trò xúc xắc của trẻ con. Vệ Giáo lạnh lùng làm đúng chức trách của mình, đứng canh trước cửa phòng Tiêu Duệ.

Dù Tiêu Duệ nói như thế nào, hắn cũng không chịu về phòng mình. Mỗi ngày đều rất đúng giờ đứng ở đó như một cây gậy, đến tận đêm mới thôi.

Tiên Vu Trọng Thông thay một bộ y phục hàng ngày, không ngờ lại tự mình tìm tới nhà trọ. Vệ Giáo nhận ra đại quan thượng nổi tiếng đất Kiếm Nam đạo này. Nhưng dù sao hắn cũng xuất thân từ vương phủ, ở Trường An đã quen thấy các quý nhân, quan chức, không coi một quan viên bình bình đất Kiếm Nam đạo này vào đâu.

Nhưng Tiên Vu Trọng Thông lại đi lên chấp tay:

Xin hỏi Tiêu công tử có ở đây không?

Vệ Giáo lạnh nhạt gật đầu, gõ gõ cửa, trầm giọng nói:

Công tử, Tiên Vu đại nhân đến xin gặp.

Có người ngoài đến, Ngọc Hoàn lén tránh đi. Thiếu nữ che mặt vội vàng đi ra khỏi phòng khách, đi ngang qua người Tiên Vu Trọng Thông. Tiên Vu Trọng Thông ngửi ngửi, không nhìn nổi nhìn lướt qua bóng lưng xinh đẹp của thiếu nữ, trong lòng thầm nói: “Thơm quá”

Tiêu Duệ đi ra đón, chấp tay thi lễ:

Tiên Vu đại nhân đại giá quang lâm. Tiêu Duệ đúng là vừa mừng vừa sợ.

Tiên Vu Trọng Thông lúc này đang nở nụ cười rất dịu dàng, thành khẩn, nhưng điều này làm Tiêu Duệ cảm thấy quá giả dối. Cũng không biết vì sao, Tiêu Duệ không thích người Tiên Vu gia. Không chỉ bởi vì biểu hiện của Tiên Vu Cảnh hôm đó, đây là một loại trực giác. Theo như cách nói của người hiện đại, chính là giác quan thứ sáu.

Hai người phân ngôi chủ khách mà ngồi. Tú Nhi mang trà lên, liềm lẳng lẳng cúi đầu đứng sau Tiêu Duệ.

Hai người tùy ý nói chuyện, tất cả đều là những lời khách sáo. Nhưng theo cuộc nói chuyện diễn ra, Tiên Vu Trọng Thông ngoài mặt tuy vẫn trầm ổn, nhưng trong lòng lại mơ hồ có cảm giác bất an. Từ trong ánh mắt gần như có thể nhìn thấu tận tâm can của người thanh niên này, đại thương nhân tung hoành thương trường và quan trường nhiều năm có cảm giác như bị nhìn thấu. Trước mặt Chương Cửu Kiếm Quỳnh, hắn cũng không có cảm giác này.

Thực ra đây không phải hắn bị ảo giác. Là một người xuyên qua hơn ngàn năm lịch sử, Tiêu Duệ biết rõ quá khứ và tương lai của các danh nhân Đại Đường như Tiên Vu Trọng Thông. Những điều bọn họ đã trải qua, gia thế của bọn họ, tính cách phẩm chất của bọn họ, cùng với những điều bọn họ trải qua trong chốn quan trường đều nằm trong đầu hắn. một khi đối mặt với người thực, sự hiểu biết từ trước liền vô thức phóng ra, tự nhiên làm Tiên Vu Trọng Thông có cảm giác như bị nhìn thấu.

Nói chuyện nửa ngày, Tiên Vu Trọng Thông rốt cuộc không nhìn nổi, nói ra ý đồ của mình. Nhưng hắn thật không ngờ, điều kiện ưu đãi mà mình đã sớm chuẩn bị trong bụng còn chưa được nói ra đã bị Tiêu Duệ từ chối. Tuy rằng Tiêu Duệ nói “xin lỗi” “rất xin lỗi” nhưng từ trong giọng nói lạnh nhạt của hắn, Tiên Vu Trọng Thông vẫn nghe ra sự kiên định không hề che giấu, không có khả năng thương lượng.

Tiên Vu Trọng Thông có một suy nghĩ trong đầu, hay là Gia Cát Khổng Phương đã nhanh chân đến trước? Không, không thể. Mấy hôm nay, hắn vẫn phái người âm thầm theo dõi mọi động tĩnh của Tiêu Duệ, không thấy hắn đi đến Gia Cát gia, cũng không thấy Gia Cát Khổng Phương đến xin gặp.

Về mặt Tiên Vu Trọng Thông không tốt lắm, trầm ngâm một chút, hắn mới từ từ nhỏ giọng nói:

Tiêu công tử, người có biết vì sao Tiên Vu gia chúng ta có thể nắm được nửa giang sơn buôn bán ở Kiếm Nam đạo không?

Tiêu Duệ cười cười:

Đó chính là tài kinh doanh của Tiên Vu đại nhân.

Không phải. Tiêu công tử, không ngại nói thật với người. Sản nghiệp Tiên Vu gia sở dĩ có thể ở đời của mỗ đạt được thành tựu như vậy ở Kiếm Nam đạo, có thể sánh ngang với Gia Cát gia đã kinh doanh nhiều đời,

chủ yếu là ba thành lợi nhuận của Tiên Vu gia chúng ta phải đưa đến Trường An. Người hiểu ý bản quan chứ?

Tiên Vu Trọng Thông trầm giọng nói.

Hiểu.

Tiêu Duệ vẫn không coi ra gì, cười cười.

Tiên Vu Trọng Thông có chút căm tức, giọng nói cũng đổi thành uy hiếp:

Nếu không hợp tác với bản quan, bản quan dám cam đoan, Ngũ Lương Ngọc Dịch của người nửa bước khó đi ở Kiếm Nam đạo.

Tiêu Duệ thấy Tiên Vu Trọng Thông then quá hóa giận, càng thêm khinh bỉ cách đối nhân xử thế của hắn, nhưng lời nói vẫn lạnh nhạt như trước:

Không phải Tiêu Duệ muốn làm khó Tiên Vu đại nhân. Chỉ có điều Tiêu Duệ đã đáp ứng hợp tác với Tôn gia Lạc Dương, xin đại nhân thứ tội, xin đại nhân thứ tội.

Hừ, Gia Cát gia đưa điều kiện gì với người? Bản quan cũng có thể đề ra như vậy.

Tiên Vu Trọng Thông không nhịn được cơn tức giận, tiếp tục nói. Theo hắn thấy, với thân phận của hắn mà phải tự mình đến đàm phán với Tiêu Duệ, đã là nể mặt Tiêu Duệ lắm rồi. Tiêu Duệ không có lý do gì mà không đáp ứng, dù sao đây là chuyện hai bên cùng có lợi. Huống chi người sau không quen người, không quen đất, đối đầu với địa đầu xà cường đại có chỗ dựa là quan phủ là Tiên Vu gia, chẳng phải tự tìm đường chết sao?

70. Chương 55: Chương Cừ Liên Nhi

Chương Cừ Liên Nhi mặc chiếc váy ngắn màu vàng, cổ tay được vén lên cao, mái tóc đen dài như mây buông thõng, nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt thanh tú, huy động cánh tay ngọc trắng nõn đang xuất thần về một bức chân dung. Mấy thị nữ đứng ở xa xa, trong lòng đều hiểu rõ, hôm nay vị tiểu thư được ví như tòa băng sơn này chân chính đã bị một thiếu niên lang quân tên gọi là Tiêu Duệ hóa thành cơn gió xuân, hoàn toàn tan chảy.

Chương Cừ Kiếm Quỳnh đỡ Tôn thị, đứng ở cổng vòm màu hồng nhạt ngoài cửa hậu hoa viên, đưa mắt nhìn nhau với vẻ bất đắc dĩ. Tôn thị trên mặt đất:

Con ta, Tiêu Duệ kia quả thực đã dính hôn rồi sao?

Bẩm mẫu thân, hôn thê của Tiêu Duệ kia tên là Dương Ngọc Hoàn, lần này hắn vào đất Thục cũng chính là vì cùng hôn thê của mình đến thăm nhạc mẫu.

Chương Cừ Kiếm Quỳnh nhú mày nói:

Không chỉ có vậy, con từ lời nói của Trương Húc có thể nghe ra được, Hàm Nghi công chúa sợ là cũng nhìn trúng Tiêu Duệ này, tương lai.

Tôn thị buồn bã ngơ ngác, trầm ngâm một lúc, lại thở dài một tiếng:

Liên Nhi của ta số khổ.

Mẫu thân.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gọi dịu dàng, Tôn thị cả kinh, ngẩng đầu thấy Chương Cừ Liên Nhi cầm bức tranh mới vẽ xong, vẻ mặt tái nhợt đang đứng trước mặt mình.

Liên Nhi.

Tôn thị tiến lên một bước.

Mẫu thân.

Chương Cừu Liên Nhi bàn tay run rẩy, từ từ buông lỏng thả bức tranh trong tay rơi xuống. Một cơn gió nhẹ thổi qua, bức tranh bị cuốn lên không trung, quay một vòng, rơi xuống máng nước. Nước ngấm vào lập tức đem nét mực đậm hòa tan, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của một nam tử tuấn tú mặc áo xanh trên bức tranh ngấm nước, từ rõ ràng trở nên mờ mờ, rồi hóa thành một mảnh đen sẫm tan vào trong nước.

Từ vui mừng đến đau khổ, từ xơ xác tiêu điều lạnh như băng đến mưa thuận gió hòa đến băng tuyết ngập trời, đó chính là tâm trạng Chương Cừu Liên Nhi lúc này. Nữ tử cao ngạo này khi thấy Tiêu Duệ còn tưởng ông trời mở mắt, rốt cuộc ban cho nàng một lang quân như ý. Nhưng không ngờ kết quả lại như vậy. Hạnh phúc không kéo dài được mấy ngày đã biến thành bọt nước hư ảo.

Bạch vụ triêm y khinh yên hàn; Nhất khúc trung tình khuynh tố nan...(Sương trắng dính nhẹ lên áo, một khúc tâm tình sao thổ lộ hết...)

Chương Cừu Liên Nhi lẩm bẩm tự nói, khê đẩy Tôn thị ra, lau khô dòng lệ, lão đảo cô độc đi theo máng nước về phía khuê phòng của mình ở sâu trong hậu hao viên, trông nàng rất buồn và cô độc.

Không lâu sau, sâu trong hậu hoa viên truyền ra tiếng đàn tiểu tấu chậm rãi ai oán. Một nốt cao, một nốt trầm, nốt thứ ba lạnh lẽo, nốt thứ tư bay xa, nốt thứ năm kể lể, nốt thứ sáu là nước mắt, nốt thứ bảy là tiếng lòng đứt đoạn, tiếng đàn ai oán truyền đi xa xa rồi ngừng lại, mơ hồ truyền đến tiếng hát gần như tuyệt vọng của Chương Cừu Liên Nhi:

Tri âm khó tìm, tiếng đàn ai nghe?

Tiên Vu Trọng Thông tức giận phát tay áo mà đi.

Ngọc Hoàn lo lắng từ trong phòng đi ra, nhẹ nhàng dựa vào lòng Tiêu Duệ, buồn buồn nói:

Tiêu lang, đắc tội với Tiên Vu đại nhân này, có gặp phiền toái gì hay không? Hay là chúng ta mau về Lạc Dương, đừng để ý đến những chuyện khác.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, ôm chặt thiếu nữ vào lòng:

Ngọc Hoàn, bây giờ ta muốn ngừng cũng không được. Ngũ Lương Ngọc Dịch phải được đưa ra thị trường, việc này vô cùng cấp bách. Ta không thể rời khỏi đất Thục vào lúc này, phải chờ đến khi tửu phường Tửu đồ có chỗ đứng vững chắc ở Ích Châu mới được.

Nhưng mà, Tiên Vu.

Ngọc Hoàn, không phải sợ. Chúng ta không thể đụng vào Tiên Vu Trọng Thông, nhưng cũng không cần phải sợ hắn. Nói trắng ra, đơn giản chỉ là một chữ lợi.

Tiêu lang, hay là chúng ta hợp tác với Gia Cát gia. Nghe nói sau lưng Gia Cát gia là Thọ Vương Lý Mạo điện hạ, chỉ cần tửu phường Tửu đồ có Gia Cát gia, như vậy Tiên Vu Trọng Thông cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không, các đảng phái quyền quý tranh đấu với nhau, ta không muốn tham gia. Nếu sau lưng Gia Cát gia nếu không có quyền quý Trường An, ta còn có thể suy nghĩ một chút. Nhưng sau lưng bọn họ lại là một hoàng tử. Ngọc Hoàn, vũng nước đục này chúng ta không thể dính vào. Một khi dính vào sẽ rất khó thoát thân.

Nhưng mà, Tiêu lang nếu như không có gốc rễ rất sâu ở đất Thục như Tiên Vu gia, tửu phường Tửu đồ của chàng rất khó đứng vững ở Ích Châu, nô lo lắng.

Ngọc Hoàn, nàng yên tâm. Ta sẽ tìm một đối tượng hợp tác, nhưng tuyệt đối không phải Tiên Vu gia, cũng không phải Gia Cát gia.

Trong mắt Tiêu Duệ lóe ra một tia dứt khoát, khoát khoát tay, đi ra cửa. Bởi vì hắn mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, giống như có người tới.

Mở cửa, thấy Vệ Giáo đang ngăn cản ba nam tử mới từ xa đến. Tiêu Duệ nhìn thì thấy là ba người Tôn Công Nhượng, Dương Quát và Lệnh Hồ Xung Vũ. Ba người không ngờ lại cùng đến một lúc.

Tôn Công Nhượng đến Thục Châu tìm Dương gia, bàn bạc với Dương Quát, hai người nhanh chóng xử lý xong chuyện ở tửu phường. Sau đó dẫn người chuyển cả tửu phường đến Ích Châu. Trên đường không ngờ gặp phải Lệnh Hồ Xung Vũ đang bị thương, ba người liền đi cùng nhau. Dương Quát dù sao cũng là người đất Thục, hẳn dẫn người đi chọn một địa điểm mở tửu phường trong thành Ích Châu. Dương nhiên là Tôn Công Nhượng nhiều tiền nhiều của mua xuống. Sau khi thu xếp ổn thỏa, ba người lúc này mới hẹn nhau đi tìm Tiêu Duệ.

Nghe Tiêu Duệ nói về thế cục Ích Châu và hai nhà Tiên Vu, Gia Cát rất mơ ước Ngũ Lương Ngọc Dịch, Tôn Công Nhượng không khỏi nhủ mày, trầm ngâm một lúc lâu mới thấp giọng nói:

Tử Trường, theo chỗ thấy, Tiên Vu gia và Gia Cát gia thế lực quá lớn. Chúng ta nếu muốn đứng vững ở Ích Châu và Kiếm Nam đạo, sợ không thể không thỏa hiệp với bọn họ. Như vậy đi, mỗi đề nghị chia cho hai nhà bọn họ mỗi nhà một phần, làm cho bọn họ dính về quyền lợi với chúng ta, cũng đỡ lo bọn họ sẽ bất hòa thành cừu, có được không?

Không thể không nói, Tôn Công Nhượng dù sao cũng là lão hồ ly lẫn lộn thương trường đã lâu, biết rõ có hai cây đại thụ Tiên Vu gia và Gia Cát gia che trước mặt, dù như thế nào cũng không cho tửu phường Tửu đồ sinh tồn. Rượu tốt có tác dụng gì? Trước mặt thế lực khổng lồ như Tiên Vu gia và Gia Cát gia, điều này chẳng đáng nhắc tới.

Không bằng thỏa hiệp với bọn họ, thu nạp bọn họ vào, làm cho bọn họ đầu tư vào sản xuất, nhưng không được tham gia vào việc quản lý kinh doanh tửu phường Tửu đồ, có thể nói là một việc ba lợi. Tương đương với việc cúi thấp người xuống, kết thành đồng minh về ích lợi với Tiên Vu gia và Gia Cát gia, cùng tiến cùng lui.

Nhưng hẳn lại không biết Tiêu Duệ đã có quyết định. Thấy Tiêu Duệ liên tục lắc đầu. Không nghe ý kiến của mình. Tôn Công Nhượng càng nhủ mày nhảu mặt sâu hơn. Hẳn do dự không biết có nên kiên trì ý kiến của mình không. Dù sao tửu phường Tửu đồ hiện nay không chỉ có mình Tiêu Duệ, còn có sản nghiệp Tôn gia. Hẳn là một thương nhân, ở trên thương trường đạt lợi ích được đặt lên hàng đầu, đi đường vòng, luồn cúi cũng là bình thường. Huống hồ, nếu không xử lý được Tiên Vu gia và Gia Cát gia, tửu phường Tửu đồ căn bản không thể đặt chân ở đất Thục.

71. Chương 56: Hợp Tác Với Ai

Công Nhượng huynh, cứ bình tĩnh không cần khẩn trương. Ta đã tìm được một đồng bọn hợp tác, lát nữa sẽ đến thăm viếng người ta.

Ai?

Tôn Công Nhượng ngẩn ra, trầm nghĩ nhìn khắp Kiếm Nam đạo, thậm chí cả Đại Đường, căn bản không có thương nhân nào có thực lực và ảnh hưởng lớn hơn Tiên Vu gia và Gia Cát gia. Nhưng nhiều năm lẫn lộn chốn thương trường, Tôn Công Nhượng cũng rất khôn khéo, trầm ngâm một chút, hẳn đột nhiên tỉnh ngộ. Thì ra Tiêu Duệ chuẩn bị hợp tác cùng Chương Cừu Kiếm Quỳnh.

Chương Cừu Kiếm Quỳnh là quan phụ mẫu của Kiếm Nam đạo, quyền cao chức trọng. Chỉ cần Chương Cừu Kiếm Quỳnh ra mặt, Tiên Vu gia và Gia Cát gia sẽ không có động tĩnh gì. Dương nhiên bọn họ cũng không dám làm ra chuyện gì. Tuy rằng sau lưng những người này đều có đám quyền quý Trường An làm chỗ dựa. Nhưng nên biết cái gọi là huyền quan không bằng hiện quản, cũng giống như nước xa không cứu được lửa gần. Tính mạng cả nhà bọn họ đều ở Kiếm Nam đạo, làm sao dám xung đột với quan phụ mẫu Kiếm Nam đạo?

Nghĩ đến đây, Tôn Công Nhượng vô cùng yên tâm. Theo hiểu biết của hắn về Tiêu Duệ, nếu Tiêu Duệ đã đưa ra ý đồ hợp tác, hẳn nói rõ đã có biện pháp và những chuẩn bị liên quan.

Ngồi uống rượu với Tôn Công Nhượng và Dương Quát một phen trong nhà trọ, hai người này liền đứng dậy cáo từ, đi làm các công việc chuẩn bị liên quan đến tửu phường Tửu đồ Ích Châu. Vết thương trên người Lệnh Hồ đại hiệp vẫn chưa khỏi hẳn, liền bảo hắn ở lại trong nhà trọ dưỡng thương. Mà Tiêu Duệ lại cùng Ngọc Hoàn mang theo lễ trọng đi đến Chương Cừu gia.

Dù Tiêu gia nói như thế nào, Vệ Giáo mặt mày lạnh lùng cũng không rời một tấc. Không còn cách nào khác Tiêu Duệ đành phải để hắc đi theo bên mình. Tiêu Duệ đang định đưa danh thiếp của mình lên cho gia đình canh cửa Chương Cừ phủ, nói mấy câu khách sáo. Nhưng Vệ Giáo ngại phiền phức trực tiếp lấy kim bài vương phủ của hắc ra, thản nhiên nói:

Mau đi thông báo đại nhân nhà ngươi, Tiêu công tử nhà ta đến viếng thăm.

Chương Cừ Kiên Quỳnh có chút không ngờ đến việc Tiêu Duệ đến nhà thăm viếng. Hơn nữa càng không ngờ chính là hắc còn dẫn theo vị hôn thê như hoa như ngọc đến bá kiến mẫu thân và muội muội của mình. Chương Cừ Kiên Quỳnh là người như thế nào? Hắc hơi suy nghĩ một chút là biết được ý đồ Tiêu Duệ đến đây.

Hắc tuy rằng không phải thương nhân, nhưng hắc ở trong thành Ích Châu chính là đại nhân vật hàng đầu. Tất cả cử động trong thành Ích Châu đều không thể giấu được ánh mắt hắc. Mấy hôm nay Tiêu Vu Trọng Thông và Gia Cát Khổng Phương có động tĩnh gì, hắc thấy rõ. Hắc vốn định ngồi xem náo nhiệt, chuẩn bị xem thiếu niên Tiêu Duệ sẽ xử lý chuyện khó khăn này như thế nào. Không ngờ đến thiếu niên này lại trực tiếp đến cửa tìm mình.

Nghe hạ nhân báo, Chương Cừ Kiên Quỳnh không kìm nổi than thở một tiếng:

Thiếu niên này đúng là không đơn giản.

Chương Cừ Kiên Quỳnh buông chén trà trong tay, mỉm cười:

Tiêu công tử, ý đồ mà công tử đến đây, bản quan cũng đoán được vài phần. Tuy nhiên sợ là công tử tìm sai người rồi. Tuy rằng quan viên Đại Đường làm buôn bán, đếm không hết, nhưng bản quan lại ngoại lệ. Bản quan từ ngày đầu tiên làm quan đã có lời thề, cuộc đời này tuyệt đối không giao thiệp với thương nhân. Công tử đến tìm bản quan mong hợp tác, đúng là đã tính sai rồi.

Tiêu Duệ mỉm cười, đứng dậy cúi người thi lễ:

Chương Cừ đại nhân là quan thanh liêm, thanh danh lan xa, điều này Tiêu Duệ biết. Nhưng hôm nay Tiêu Duệ sở dĩ mạo muội đến đây, thực ra không có ý muốn hợp tác với đại nhân, mà muốn hợp tác với Chương Cừ tiểu thư.

Hợp tác với gia muội?

Chương Cừ Kiên Quỳnh kinh ngạc nói:

Tiêu công tử không phải có suy nghĩ viển vông đó chứ.

Chương Cừ đại nhân, tại hạ nghe nói trong thành Ích Châu có một Thanh Tâm Đường do Chương Cừ tiểu thư quản lý. Hễ là sĩ tử nghèo khổ ở Ích Châu đều có thể hàng tháng đến Thanh Tâm Đường lĩnh gạo, hỗ trợ cho bọn họ an tâm đọc sách. Có phải như vậy không?

Đúng thế. Gia muội mở Thanh Tâm Đường này, bản quan cũng biết, chỉ là chi phí quá lớn, trước mắt rất khó duy trì.

Chương Cừ Kiên Quỳnh thở dài một tiếng.

Chương Cừ đại nhân, tại hạ nguyện ý hợp tác với Thanh Tâm Đường. Sau này hai thành lợi nhuận của tửu phường Tửu đồ Ích Châu sẽ được quyên góp cho Thanh Tâm Đường. Không biết ý đại nhân như thế nào?

Tiêu Duệ khoát tay nói.

Ách? Chương Cừ Kiên Quỳnh trong lúc nhất thời không khỏi giật mình, sau đó mừng như điên, vỗ vỗ vai Tiêu Duệ:

Tiêu công tử quả nhiên là người trọng nghĩa khinh tài. Nếu Tiêu công tử đồng ý xuất tiền trợ giúp sĩ tử nghèo khổ Ích Châu đọc sách, cử chỉ đại công đại đức này, bản quan nhất định báo lên triều đình, xin ban thưởng cho Tiêu công tử.

Ngọc Hoàn và Chương Cừ Liên Nhi sóng vai mà đến. Một người xinh đẹp tươi sáng, một người mi thanh mục tú, khí chất văn nhã, vóc người cao bình thường, cứ như vậy mỉm cười cầm tay nhau đi vào đại sảnh.

Đại công đức của Tiêu công tử, Liên Nhi thay sĩ tử Ích Châu cảm tạ công tử.

Chương Cừ Liên Nhi như thoát khỏi sự cô đơn và u oán. Một lần nữa gặp mặt Tiêu Duệ, sắc mặt nàng đã bình tĩnh trở lại. Chỉ có điều đây là ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng không bình tĩnh. Không ngờ Tiêu Duệ lại đồng ý lấy hai thành lợi nhuận của tửu phường Tửu đồ quyên góp cho Thanh Tâm Đường mà mình lập lên, không có điều kiện gì hết. Hành vi trọng nghĩa khinh tài, đóng một khoản kinh phí lớn như vậy, thương nhân bình thường sao có thể làm được. Điều này đánh sâu vào trong lòng nàng. Có thể biết, trước kia nàng đến các thương nhân “quyên tiền” những người này mới bỏ ra có mấy quan tiền mà đã rất đau lòng.

Cổ nhân nói quay đầu lại đã là trăm năm. Nhưng đối với tài nữ Chương Cừ Liên Nhi hôm nay mà nói, quay đầu lại nhìn về phía thiếu niên mà mình ngưỡng mộ trong lòng, đã khác xưa rất nhiều. Coi tiền tài như cỏ rác, có trái tim nhân ái như vậy. Đây cần có trí tuệ như thế nào? Cần có tiết khí như thế nào?

Nói thật ra, Ngọc Hoàn đến chơi làm Chương Cừ Liên Nhi kinh ngạc. Chẳng qua Ngọc Hoàn trí tuệ và chân thành, biết cách đối nhân xử thế rất nhanh đã “chỉnh phục” được Chương Cừ Liên Nhi luôn ở trong khuê phòng. Dung nhan tuyệt mỹ của Ngọc Hoàn làm cho Chương Cừ Liên Nhi không khỏi có một chút xấu hổ trong lòng. Những lời nói hồn nhiên không hề che giấu tình yêu của mình dành cho Tiêu Duệ, làm cho nàng càng thêm thương cho phận mình.

Thiếu nữ hữu ý vô tình kể cho nàng về Tiêu Duệ, làm Chương Cừ Liên Nhi nghe xong chuyện một tay ăn chơi biến thành một tài tử tửu đồ phong lưu, trong lòng càng thêm phức tạp. Mà khi nàng nghe nói Tiêu Duệ không ngờ cùng thiếu nữ đến đất Thục thăm nhạc mẫu mà chủ động bỏ khoa cử năm nay, trong lòng càng thêm nổi sóng.

Ngọc Hoàn tặng rất nhiều bình Hoa Lô Quỳnh Tương cho Chương Cừ Liên Nhi. Chương Cừ Liên Nhi cũng tặng rất nhiều tranh vẽ cho Ngọc Hoàn. Hai nữ tử đều là tuyệt sắc trên đời, tuy rằng đều có tâm sự riêng nhưng vẫn thân thiết kết bạn khuê phòng.

Tiêu Duệ đứng dậy đáp lễ:

Chương Cừ tiểu thư quá khen. Những thứ như tiền tài, chết không thể mang theo, còn không bằng lấy tiền ra giúp đỡ người cần tiền.

Ngọc Hoàn ở bên khẽ cười, cầm tay Chương Cừ Liên Nhi, nói:

Liên Nhi tỷ tỷ, Tiêu gia nói đây chính là của cải từ dân mà ra, dùng cho dân. Tiêu lang còn nói, nằm giữa đồng tài phú khổng lồ mà chết chính là một loại sỉ nhục.

Chương Cừ Liên Nhi cái hiểu cái không cười cười. Điều này làm Chương Cừ Kiêm Quỳnh ở bên âm thầm than thở. Mọi tử ngày bình thường hiếm khi nở nụ cười, nhưng hôm nay mới thấy Tiêu Duệ một lát, Liên Nhi không ngờ đã cười đến mấy lần.

72. Chương 57: Thanh Tâm Đường

Tiêu lang, nô thấy Liên Nhi tỷ tỷ hình như có tâm ý với chàng? Có muốn nô làm mai mối giúp chàng không?

Tiêu Duệ hung hăng trừng mắt nhìn nàng, lấy tay cù vào nách - nơi mẫn cảm nhất của nàng. Thiếu nữ cười hì hì, nhảy sang một bên mà tránh.

Về đến nhà trọ, Tiêu Duệ rất nhanh liền dồn tâm sức vào kế hoạch xây dựng tửu phường Tửu đồ Ích Châu. Mấy ngày liên tiếp hắn đều dẫn Vệ Giáp đến tửu phường Tửu đồ đang xây dựng. Có Tôn Công Nhượng đứng giữa quản lý, có Dương Quát phụ trách các công việc cụ thể, hơn nữa có sự chỉ đạo về kỹ thuật của Tiêu Duệ, tửu phường rất nhanh đã đi vào quỹ đạo.

Mấy hôm nay Ngọc Hoàn cũng rất bận. Chương Cừ Liên Nhi đưa nàng ra ngoài thành dạo chơi, hoặc là đến Thanh Tâm Đường chơi. Tình cảm hai người càng ngày càng sâu sắc. Đối với thiếu nữ Ngọc Hoàn mà

nói, tỷ tỷ Chương Cừ Liên Nhi không chỉ có tài hoa hơn người, còn không có vẻ kiêu căng của tiểu thư nhà quyền quý bình thường, chỉ hơi lạnh lùng, cao ngạo một chút mà thôi. Chỉ có người nàng nhìn trướng, còn đâu với bất cứ ai đều nghiêm mặt lạnh lùng. Mà đối với Chương Cừ Liên Nhi mà nói, vẻ đơn thuần, ngây thơ của thiếu nữ đã từ từ mở ra trái tim đã đóng lại lâu nay của nàng. Phải biết rằng nàng mặc dù lạnh lùng, cao ngạo nhưng không phải động vật máu lạnh. Nàng chỉ là một nữ tử hơn hai mươi tuổi, cũng cần có tình yêu và bạn bè.

Có Tiêu Duệ làm môi giới, hai nàng đi chơi với nhau, sau mấy ngày đã thành tỷ muội thân thiết.

Cái gọi là Thanh Tâm Đường, thực ra chỉ là một trạch viện ở góc phía đông nam thành Ích Châu. Trong trạch viện có mấy căn nhà, ngày bình thường đều có mấy sĩ tử nhà nghèo ở đây, cơm áo đều do Chương Cừ Liên Nhi phụ trách. Sĩ tử đến xin giúp đỡ, chỉ cần Chương Cừ Liên Nhi kiểm tra xác định không giả, mỗi tháng đều có thể đến Thanh Tâm Đường tìm hạ nhân Chương Cừ gia nhận gạo đủ sống qua ngày.

Ngọc Hoàn cảm trăm quan tiền mà Tiêu Duệ đưa cho, đã giảm bớt sự cấp bách của Thanh Tâm Đường. Đối với việc này, Chương Cừ Liên Nhi yên tâm hơn, sĩ tử nghèo toàn thành cũng ngầm cảm kích.

Tử đồ Tiêu Duệ danh tiếng lẫy lừng mở tửu phường Tử đồ ở Ích Châu, hai phần thu nhập của tửu phường được quyên góp cho Thanh Tâm Đường không điều kiện, chuyên môn giúp đỡ sĩ tử nghèo và dân chúng nghèo khổ, tin tức này đã truyền ra khắp thành. Việc này đã tăng cao thanh danh của Tiêu Duệ. Trong lúc nhất thời, cái tên đại thiện gia Tiêu Duệ ngang trời xuất thế ở Ích Châu. Dân chúng khắp thành, nhất là dân chúng tầng dưới chót, cùng với sĩ tử xuất thân nghèo khó đều mang ơn.

Tin tức này đương nhiên cũng truyền đến Tiên Vu gia. Tiên Vu Cảnh vội vã chạy vào thư phòng của Tiên Vu Trọng Thông, hét lớn:

Phụ thân đại nhân, Tiêu Duệ kia không ngờ.

Tiên Vu Trọng Thông bắt mắt nhìn hẩn một cái, trách mắng:

Chuyện gì mà lại hoảng hốt lên như vậy? Tiêu Duệ kia như thế nào?

Tiên Vu Cảnh thở hổn hển một lúc, nhỏ giọng nói:

Phụ thân đại nhân, Tiêu Duệ kia không ngờ công bố sẽ quyên góp hai thành lợi nhuận của tửu phường bọn chúng cho Thanh Tâm Đường mà Chương Cừ Liên Nhi mở. Nghe nói bây giờ đã xuất ra mấy trăm quan tiền mở rộng Thanh Tâm Đường, tuyên bố tất cả sĩ tử và dân chúng nghèo khổ hàng tháng đều có thể đến Thanh Tâm Đường nhận một số gạo nhất định. Hừ cố ý lừa bịp, bỏ tiền đổi lấy niềm vui của Liên Nhi, đúng là kẻ nguỵ quân tử.

Tiên Vu Trọng Thông hít sâu một hơi, thật lâu sau mới thảm than một tiếng:

Giới cho tên Tiêu Duệ. Chiêu rút củi đáy nồi này làm cho chúng ta và Gia Cát gia đều chịu thua. Ta đã nói sao hẩn có dũng khí như vậy, dám đắc tội cả chúng ta và Gia Cát gia, thì ra đã sớm tính như vậy.

Bỏ tiền lấy niềm vui của Liên Nhi mà thôi.

Tiên Vu Cảnh cảm giận hừ lạnh một tiếng.

Tiên Vu Trọng Thông tức giận vỗ bàn:

Ngủ xuân, người cũng đi giả nhân giả nghĩa cho ta xem? Hai thành lợi nhuận của tửu phường Tử đồ là con số khổng lồ như thế nào, biết không? Xem ra Tiêu Duệ này đúng là coi tiền như rác rưởi.

Tiên Vu Cảnh rụt cổ lại, nhưng hẩn lại không cam lòng thò cổ ra, cãi:

Vậy Liên Nhi sẽ để hẩn đoạt đi sao? Chúng ta cứ như vậy mà trở mắt nhìn tiểu tử không coi chúng ta vào đâu phát tài sao?

Tiên Vu Trọng Thông sa sầm mặt, tử tử ngồi xuống:

Gia Cát gia có phản ứng như thế nào?

Hừ, lũ Gia Cát gia khốn khiếp, nghe nói còn tặng một tấm biển cho tửu phường Tửu đồ, nói cái gì mà “thương nhân gương mẫu”

Tiên Vu Cảnh bấu môi:

Gia Cát Khổng Phương kia chỉ là một con chó, phụ thân đại nhân để ý đến hắn làm gì?

Tiên Vu Trọng Thông khoát tay, lạnh lùng nói:

Người lui ra, ta suy nghĩ một chút.

Thanh Tâm Đường, nơi này vốn rất yên tĩnh, bây giờ lại trở nên vô cùng náo nhiệt. Ngoài cửa trạch viện đặt mấy chiếc bàn lớn, một phòng thu và một tiểu nhị phối hợp, một sổ sách ghi danh sách người đến lĩnh gạo. Sĩ tử nghèo đến lĩnh gạo lằng lằng đứng thành hàng dài, chỉ cần lấy được số thứ tự, là có thể đến cửa hàng gạo ở đường khác lấy gạo.

Mấy sĩ tử nghèo ở trong Thanh Tâm Đường cũng đi ra giúp đỡ, không lâu sau, gạo giá trăm quan tiền đã được phát hết. Bởi vì tài chính của Thanh Tâm Đường tăng lên. Số gạo được phát ra tăng gấp đôi so với trước. Người đọc sách tuy rằng nghèo khó, nhưng vẫn là người đọc sách. Đám sĩ tử nhận được số gạo đủ sống đều rất vui mừng, nhưng không có hưng phấn quá đáng, chỉ nhìn gật đầu cảm kích với Tiêu Duệ và Chương Cừ Liên Nhi đứng ở một bên quan sát, sau đó lặng lẽ rời đi.

Một thiếu niên vẻ mặt cương nghị, mi thanh mục tú phủ sạch bụi trên chiếc áo bào cũ kỹ, đi đến gần, cúi người hành lễ với Tiêu Duệ và Chương Cừ Liên Nhi:

Đại ân đại đức của Tiêu công tử và Chương Cừ tiểu thư, sĩ tử Ích Châu vô cùng cảm kích, ghi nhớ trong lòng. Tại hạ còn có thân thích ở Trường An để nhờ vả. Bây giờ đến bái biệt Tiêu công tử và Chương Cừ tiểu thư, để đến Trường An kịp khoa thi.

Người này họ Trương, tên Cố, tự Bá Dương. Bố mẹ đã mất, vô cùng nghèo khó, từ trước đến nay vẫn ở Thanh Tâm Đường, được Chương Cừ Liên Nhi nuôi đọc sách. Bây giờ y muốn đến Trường An nương tựa thân thích, chuẩn bị khoa thi năm sau.

Chương Cừ Liên Nhi gật đầu, chỉ nói một câu đơn giản:

Bảo trọng.

Tiêu Duệ vừa mới biết Trương Cố, không quá quen thuộc, chỉ cười khách sáo hai câu:

Trương công tử thượng lộ bình an, chúc công tử sang năm đề tên bảng vàng.

Trên khuôn mặt xanh xao của Trương Cố hiện lên vẻ cảm động, không nói gì, chỉ nhìn Chương Cừ Liên Nhi thật sâu, lại cúi người thi lễ với hai người, đeo bọc hành lý đã rách của hắn lên, lặng lẽ đi qua con ngõ nhỏ, biến mất trong dòng người đông đúc.

Chương Cừ Liên Nhi xoay người lại, khẽ cười:

Tiêu công tử không đến Trường An chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân sang năm sao? Với tài năng của Tiêu công tử, nếu không tham gia khoa cử tiến thân, thật quá đáng tiếc.

Tiêu Duệ mỉm cười, trước mắt hiện lên tỷ tỷ của mình ở Lạc Dương? Vẻ mặt đầy chờ đợi đó của tỷ tỷ làm hắn không khỏi khẽ thở dài một tiếng:

Tuy rằng tại hạ không có hứng thú mấy với khoa thi, nhưng sớm muộn gì cũng đến Trường An tham gia khoa cử. Có thể thi đỗ là tốt nhất, không thi đỗ cũng không sao.

73. Chương 58: Thương Khách Thổ Phiên

- Dương Tam Tỷ, tỷ tìm ta là có chuyện gì?

Trên khuôn mặt quyến rũ của Dương Tam Tỷ hiện lên một phiến ửng đỏ, thất thần mà liếc qua Tiêu Duệ một cái, khẽ cúi đầu xuống, nhìn khe ngực đầy đặn của chính mình, buồn bã nói:

- Không có việc gì thì không thể tới thăm người một chút sao.

Tiêu Duệ à một tiếng, xấu hổ chà xát tay. Thiếu nữ Ngọc Hoàn không ở nhà, hẳn thật sự không muốn ở cùng một chỗ với Dương Tam Tỷ thân mình đầy đặn này, mượn việc uống trà, hẳn chậm rãi ngồi về chỗ cũ.

Đôi mắt to long lanh nước của Dương Tam Tỷ mê ly một trận, hai tay kéo vạt áo của mình, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thiếu niên cách mình không tới năm bước trước mắt. Mấy ngày nay, tâm tư của nàng đối với thiếu niên, chẳng những không phai nhạt, ngược lại càng thêm mãnh liệt. Gần đây cả đêm lại trần trọc, vừa nhắm mắt lại, trước mắt luôn hiện ra thân ảnh thiếu niên phiêu nhiên mà đi.

Nếu không phải Dương mẫu luôn dặn dò, nếu không bận tâm đến muối muối Ngọc Hoàn, nàng hẳn không thể ở lại bên người Tiêu Duệ không bao giờ rời nửa bước nữa. Nhưng, mặc dù lớn mật mạnh mẽ như Dương Tam Tỷ, nàng cũng biết điều này là không thể. Mẫu thân, muối muối, hơn nữa chính thân phận quả phụ của mình, trăm mối ngổn ngang này là chướng ngại ngăn cản nàng cùng Tiêu Duệ.

Dương Tam Tỷ nhẹ nhàng thở dài, thu hồi ánh mắt tràn ngập say mê, nhìn sang cái kệ bên cạnh, thật lâu sau mới thản nhiên nói:

- Muội phu, mẫu thân sai nó tới hỏi người một tiếng, mẫu thân có ý thu Dương Quát làm con nuôi, không biết ý của người như thế nào?

Ách? Tiêu Duệ nghe vậy vui vẻ nói:

- Tam Tỷ, ta sớm đã có ý này. Thái độ làm người của Dương Quát trung thành thành thật, người cũng cực kỳ khôn khéo, có hẳn ở Ích Châu chiếu cố Dương gia, ta và Ngọc Hoàn cũng yên lòng.

Dương Quát xử lý sản nghiệp của Tiêu Duệ, lại là cô nhi không cha không mẹ, hơn nữa hẳn cùng mẹ con Dương gia có tình cảm lâu dài làm cơ sở, để Dương mẫu thu hẳn làm con nuôi, đúng là chuyện tình thích hợp nhất. Chẳng qua, Tiêu Duệ sớm có ý nghĩ này, nhưng dù sao cũng là việc nhà Dương gia người ta, hẳn cũng không nên nhúng tay quá mức. Hiện giờ thấy Dương mẫu chủ động, sao có thể không tán thành.

Dương Tam Tỷ ở trong phòng Tiêu Duệ nói chuyện cố ý vô tình, Tiêu Duệ cũng không thể đuổi nàng, đành phải cùng nàng hàn huyên việc nhà. Cũng may, Ngọc Hoàn rất nhanh từ ngoài thành trở về, thiếu nữ kích động xách một ổ trái cây, chạy tiến vào, người còn chưa tới thanh âm vui sướng của nàng đã tới rồi:

- Tiêu lang, ta cùng Liên Nhi tỷ tỷ ra ngoài thành hái được chút trái cây ngoài đồng, huynh tới nếm thử một chút, rất ngọt nha!

Thiếu nữ lập tức thấy được Dương Tam Tỷ, thần sắc hơi trì trệ, nhưng vẫn nhiệt tình hô:

- Tam Tỷ tỷ cũng tới, tỷ cũng nếm thử một chút.

Dương Tam Tỷ âm thầm thở dài trong lòng, đưa tay cầm một trái cây đỏ rực trong giỏ trúc từ thiếu nữ:

- Nó đi rồi, không quấy rầy các người tình chàng ý thiếp. Chờ yến mừng lễ Dương Quát vào cửa, muội phu và em gái yêu nhất định phải tới xem lễ nha.

Mặt trời đầu thu lặn ở Ích Châu thật là rực rỡ lóa mắt. Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn sóng vai ngồi trên bậc thềm đá dưới lan can cửa chính, cùng ngẩng đầu nhìn chân trời hướng tây, mặt trời cùng với hào quang của nó nhuộm một mảng mây lớn, không có gió, trong không khí mang theo một chút ẩm ướt êm dịu.

Thiếu nữ yên lặng quay đầu liếc qua Tiêu lang của mình, chậm rãi tựa đầu trên vai hắn, buồn bã nói:

- Tiêu lang, chúng ta quay về Lạc Dương đi, thân thể mẫu thân đã tốt hơn nhiều, chuyện tình tửu phường cũng đã ổn định lại, chúng ta.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng gạt một sợi tóc rối bởi trên trán thiếu nữ. Dưới ánh nắng chiều đỏ nhạt buổi chiều tà, cả người hắn và mỗi cử động cũng đều di động một quang sắc nhàn nhạt, khiến cho Tú Nhi một bên đứng ở trong viện nhìn xem mà tâm thần lay động một trận. Tú Nhi vừa được mười mấy tuổi, đầu tiên là lẽ loi lưu lạc đầu đường lại bị người nhà giàu mua làm nha hoàn, từ nhỏ trải qua nhân tình ấm lạnh và lòng người dễ đổi phong phú, dưới lịch duyệt cuộc đời không tính là thành thực của nàng, nàng chưa từng gặp qua cũng không nghĩ qua, nam nữ thế gian này chẳng hề cũng yêu thương nhẹ nhàng nhu tình mật ý như nước giếng thiếu gia và tiểu thư Ngọc Hoàn nhà mình?

Đã lâu như vậy, nàng chưa từng nghe Tiêu Duệ nói một câu nặng lời đối với thiếu nữ; mà đã lâu như vậy, nàng cũng thấy thiếu nữ ngoan ngoãn phục tùng Tiêu Duệ tình nồng như nước. Đôi khi, Tú Nhi thậm chí suy nghĩ, loại tình cảm lưỡng tình tương duyệt đến huyết mạch tương liên tâm linh tương khiến này, thế gian còn có thứ gì có thể chia rẽ bọn họ?

So sánh với Dương Tam Tỷ mạnh mẽ nhiệt tình, với tiểu tỷ Chương Cừu gia lãnh ngạo thanh tú, thiếu nữ Ngọc Hoàn dường như không có tính cách rõ nét như vậy của các nàng, nhưng sự dịu dàng hồn nhiên cùng lực hấp dẫn không gì sánh kịp của thiếu nữ, Dương Tam Tỷ cùng Chương Cừu Liên Nhi sao có thể sánh nổi.

Nếu như nói Dương Tam Tỷ là một đoá mẫu đơn đẹp dễ, Chương Cừu Liên Nhi là một đoá lan trong u cốc, như vậy, Ngọc Hoàn tiểu thư chính là một đoá tường vi long lanh, nửa thẹn thùng nửa tươi đẹp, một khi hoa nở động lòng người. Tú Nhi yên lặng suy nghĩ, ánh mắt hâm mộ mới dịch chuyển khỏi người Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn.

Tiêu Duệ biết tâm tư của thiếu nữ, nhưng hấn cảm thấy tạm thời không thể. Hấn cười cười:

- Ngọc Hoàn, có phải nhớ Lạc Dương hay không? Ở lại vài ngày, chúng ta sẽ trở về.

Thiếu nữ mỉm cười, đơn giản gật đầu, trong lòng thở dài sâu kín. Nàng càng ngày càng cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì nàng tìm được một cái lang quân như ý tài mao song toàn và là chỗ dựa trọn đời, nhưng nàng lại càng ngày càng cảm thấy được áp lực và bất an, bởi vì Tiêu lang của nàng rất ưu tú, đi đến chỗ nào đều có thể hấp dẫn nữ tử đến coi trọng. Không nói đến Dương Tam Tỷ nhà mình, trước mắt còn có cô công chúa điện hạ ở Trường An kia, còn có Chương Cừu tài nữ ở Ích Châu, đối với Tiêu Duệ đều có một loại tình cảm chân thực không tầm thường.

Thiếu nữ tuy rằng dịu dàng, tuy rất dễ tiếp cận, tuy rằng rất hồn nhiên, nhưng cũng không có nghĩa là thiếu nữ thực ngốc. Chuyện chung thân đại sự, nàng cũng có tư tâm của chính mình, nên thời điểm nghiêm túc một chút cũng sẽ không hàm hồ. Thói đời nam tử tam thê tứ thiếp chính là chuyện bình thường, lòng thiếu nữ tựa như gương sáng, có khi nhìn đến thần thái hối hận của Chương Cừu Liên Nhi, nàng thậm chí muốn chủ động... Nhưng là, nghĩ tới gia thế Chương Cừu Liên Nhi, nàng liền lập tức bỏ đi ý niệm điên cuồng trong đầu. Đại tiểu thư của Chương Cừu gia sao có thể gả cho Tiêu Duệ làm thiếp? Đây thật sự là không có khả năng.

Cho nên, thiếu nữ cảm thấy so với việc “buông” tiếp như vậy, khiến Chương Cừu Liên Nhi càng lún càng sâu, còn không bằng giải quyết nhanh chóng, cùng Tiêu lang của mình sớm rời xa Ích Châu, cũng tốt khiến Chương Cừu Liên Nhi cắt đứt điểm tâm tư loạn bậy không thể chặt đứt ấy.

Không bao lâu, không ngờ Dương Quát lại vội vàng quay lại.

- Tử Trường, Dương Chiêu kia bị ta đuổi đi, ở trong tửu phường làm âm ỉ một hồi, theo người nói, ta sai người đuổi hấn ra ngoài.

Dương Quát thở dốc một hơi, chấp tay nói.

Tiêu Duệ đứng dậy, cười cười:

- Tốt.

Thiếu nữ ở một bên nhún mày:

- Quát ca ca, Tiêu lang nói đúng, Dương Chiêu này cũng quá sai, đuổi là tốt rồi, giảm bớt gặp lại sự cố —— chẳng qua, Dương gia tấu tử và mấy người cháu trai cháu gái kia cũng không dễ dàng, Tiêu lang, hôm nào chúng ta cũng tới xem bọn họ đi.

Tiêu Duệ ừ một tiếng.

Dương Quát lau mồ hôi trên đầu một cái, cười nói:

- Còn có một việc, cần Tử Trường người làm chủ. Có một thương khách Thổ Phiên gọi Lăng Nhiên Gia Thổ tìm tới cửa, muốn đặt hàng Ngũ Lương Ngọc Dịch của chúng ta hàng năm, người xem.

74. Chương 59: Rượu Thiêu Dao Tử

- Loại chuyện này, Quát huynh người làm chủ là được, ta không tham dự chuyện kinh doanh hàng ngày của tửu phường.

- A, này.

Trong thần sắc hàm hậu của Dương Quát lộ ra một tia khôn khéo, hần cúi đầu nói:

- Người Thổ Phiên mấy năm nay luôn tập kích quấy rối ranh giới Đại Đường ta, vài phủ huyện ở Kiếm Nam Đạo này gần Thổ Phiên, nhiều lần bị mã tặc và cường đạo Thổ Phiên tập kích quấy rối. Năm trước, quan quân còn ở ngoài châu cùng người Thổ Phiên đánh một trận. Cho nên, ta lo nếu chúng ta bán rượu cho người Thổ Phiên, sẽ khiến cho quan phủ bất mãn.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, sửa sang một chút ký ức của mình.

Những năm 30 thế kỷ thứ 7 sau công nguyên, Tòng Tán Kiền Bố là một vương triều cường thịnh thống trị Thổ Phiên sau khi thống nhất, mà “Thiên Khả Hãn” Đường Thái Tông vua của Đường triều đối diện cũng đang trong thời kỳ cường thịnh uy chấn trong nước. Hai vị vua lớn có tài mưu lược kiệt xuất tại vị, Đường Phiên lấy quan hệ hòa hảo làm cơ sở, cùng hôn nhân của Văn Thành công chúa đạt được phát triển nhanh chóng. Nhưng là, sau khi Đường Thái Tông và Tòng Tán Kiền Bố mất, từ đầu năm Vĩnh Huy đến đầu năm Trường Khánh trong 170 năm, hai vương triều lớn lại lấy tranh đấu làm chủ. Ngoại trừ biên giới thường xuyên xung đột, tranh đấu chủ yếu tập trung ở Thổ Dục Hồn, An Tây tứ trấn của Tây Vực, Nam Chiếu và Hà Lũng. Kiếm Nam Đạo cũng là một phần chiến trường tranh đấu của Thổ Phiên và Đường triều.

Nói tóm lại, quan hệ tổng thể của Đường triều và Thổ Phiên trước mắt là “Hữu hảo”, nhưng chiến tranh và xung đột nhỏ ở các khu vực diễn ra không ngừng.

Tiêu Duệ trầm ngâm một hồi, nói:

- Thương nhân đất Thục có thể cùng người Thổ Phiên thông thương? Quan phủ có từng hạ lệnh không được cùng Thổ Phiên thông thương hay không?

- Như vậy thì không có. Quan phủ nghiêm cấm bán ra ngoài chính là lương thực và thiết khí, những cái khác là không hạn chế. Trong thành Ích Châu này cũng có không ít thương khách Thổ Phiên, từ Ích Châu buôn bán tơ lụa và lá trà của Đại Đường ta mang về Thổ Phiên, cho các quý tộc Thổ Phiên hưởng dụng. Cũng đem da thú và ngân khí của Thổ Phiên tới Ích Châu bán.

Dương Quát trả lời.

- Một khi đã như vậy, còn lo lắng cái gì?

Tiêu Duệ khoát tay áo.

- Số lượng hần cần quá lớn.

Dương Quát do dự một chút:

- Bán một ít rượu cho người Thổ Phiên không sao cả, Kiếm Nam Xuân cũng làm như vậy, nhưng mỗi tháng cần 3000 bình, số lượng này quá mức khổng lồ.

Tiêu Duệ trầm ngâm một hồi, rất nhanh liền hiểu được, người Thổ Phiên này tại sao lại không tiếc giá cao tới mua một lượng lớn Ngũ Lương Ngọc Dịch. Ngũ Lương Ngọc Dịch cũng tốt, Thanh Hương Ngọc Dịch cũng thế, trừ bỏ khẩu vị và phẩm chất cực phẩm ra, còn có một đặc thù lớn nhất, đó là rất mãnh liệt, hơn nữa còn là loại rượu mạnh dùng toàn lương thực để làm. Thứ này đối với người Thổ Phiên thô lỗ mà nói, không thể nghi ngờ đó là một loại hấp dẫn cực lớn.

Tiêu Duệ gật đầu:

- Trước không vội đáp ứng hần, cứ kéo dài vài ngày, ta còn muốn suy nghĩ.

*

Nói thật, Tiêu Duệ không cam lòng bán Ngũ Lương Ngọc Dịch bậc rượu ngon cực phẩm này cho người Thổ Phiên. Uống rượu cần thưởng thức, loại rượu ngon giống như Ngũ Lương Ngọc Dịch này, người Thổ Phiên đã man ngang ngược làm sao có thể phẩm? Làm người Thổ Phiên uống Ngũ Lương Ngọc Dịch, đơn thuần là làm nhục rượu ngon.

Trong lòng Tiêu Duệ rất nhanh liền khê động: người Thổ Phiên thích chẳng qua là rượu mạnh mà thôi, về phần khẩu vị và phẩm chất là vấn đề tiếp theo. Một khi đã như vậy, vì cái gì không chuyên môn ủ một loại rượu mạnh chế biến qua loa bán cho người Thổ Phiên? Uống rượu mạnh sẽ nghiện, một khi làm cho người Thổ Phiên quen uống rượu mạnh của mình, rồi cuộc không bỏ được rượu mạnh của mình, từ phương Tửu Đồ chẳng phải sẽ kiếm một khoản tiền lớn từ người Thổ Phiên?

Tiêu Duệ càng nghĩ càng cảm thấy có thể làm được, bắt đầu cân nhắc.

Dựa theo kỹ thuật chưng cất trước mắt, có thể cho ra một loại rượu mạnh từ 35 độ trở lên và dưới 40 độ, nhưng phí tổn dường như hơi cao, hơn nữa công nghệ ủ cũng phức tạp một chút. Như vậy, có thể hay không — trước mắt Tiêu Duệ sáng ngời, đột nhiên nhớ tới loại rượu xái giá rẻ lưu hành trên thị trường.

Tên lúc đầu của rượu xái, kỳ thật gọi rượu trắng. Dem nguyên liệu án theo tỷ lệ nhất định sau khi nghiền thì thêm nước, hấp chín, lại cho thêm men rượu vào, trộn đều sau đó lên men, bình thường 5 ngày sau sẽ chưng cất ra rượu, đây là nôi thứ nhất. Sau khi có rượu, lấy nguyên liệu trong chõ ra, trải qua sân phơi, làm lạnh những nguyên liệu này, tán ra, sau đó cho thêm một chút nguyên liệu mới và men rượu, sau khi quấy đều lại mang đi lên men. 5 ngày sau lại lấy ra dùng để chưng cất nôi rượu thứ hai, rượu lúc này chảy ra mới chân chính là “Rượu xái”.

Đương nhiên, “Rượu xái” Tiêu Duệ muốn ủ và rượu xái kiếp trước không thể coi như nhau. Thứ nhất, không có khả năng đạt tới nồng độ cồn cao như vậy, thứ hai cũng vô pháp cam đoan phẩm chất. Hắn muốn làm, chẳng qua chỉ là một loại rượu có nồng độ cao hơn so với Ngũ Lương Ngọc Dịch và Thanh Hương Ngọc Dịch, thậm chí còn cao hơn một chút so với Tiêu tửu do Lạc Dương tửu phương sản xuất, không nói nghiên cứu rượu được đánh giá là rượu mạnh, nói cách khác, chính là loại rượu mạnh có hàm lượng cồn không nặng.

Bởi vì điều này có thể giảm nhẹ lượng vốn, có thể giảm bớt nội dung kỹ thuật dễ dàng cho việc chế biến một lượng lớn.

Muốn làm vậy thì làm, Tiêu Duệ liền chạy tới tửu phương ngay nửa đêm, mang theo vài người thợ rượu tới.

Nhìn hắn dùng cặn và bã rượu còn thừa sau khi ủ Ngũ Lương Ngọc Dịch chưng nấu lại một lần, lại cho thêm gấp đôi men rượu tiến hành lên men, Dương Quát kinh ngạc hỏi:

- Tử Trường, người này.

Tiêu Duệ mỉm cười. Nhưng tới 3 ngày sau, làm cho Dương Quát và nhóm thợ rượu cảm thấy khó tin chính là, không ngờ Tiêu Duệ lấy lúa mì và gạo làm nguyên liệu chính, còn trộn thêm một lượng lớn phụ liệu — nào là các loại rơm rạ, hạt gạo, trấu lúa mì và cám, trộn lại với nhau rồi chưng nấu sau đó tiếp tục lên men.

Trời ạ, Dương Quát và nhóm thợ rượu nếu không biết Tiêu Duệ là kỳ tài làm rượu, tửu đồ đại danh đỉnh đỉnh, không chừng sẽ cho rằng Tiêu Duệ điên rồi — thiên hạ này, nơi nào dùng vật liệu còn thừa của lương thực để làm rượu? Còn có, số lượng men rượu cho thêm vào cũng thái quá đi? Dương Quát rất khó tưởng tượng, rượu làm từ một đồng hỗn độn này, cuối cùng sẽ là loại hương vị gì?

Kỳ thật, Dương Quát và nhóm thợ rượu cũng không có chú ý một chi tiết: thời gian chưng nấu trước khi lên men lần thứ hai rất dài, có thể nói là gấp hai lần thời gian chưng nấu của Ngũ Lương Ngọc Dịch. Hơn nữa, Tiêu Duệ phân phó thợ rượu làm cho lửa trong lò mạnh khác thường, nguyên liệu trong chõ hầu như bị chưng nấu thành một nôi chất nhờn.

Tiếp theo là mười ngày lên men thật lâu. Trong mắt Dương Quát, hành động của Tiêu Duệ càng ngày càng hoang đường, không ngờ hắn sai người đào một cái hố to trên mặt đất, sau đó chôn sâu hũ bịt kín dùng để lên men trong đó.

Đối với Tiêu Duệ mà nói, chuyện làm ẩu để chế loại rượu mạnh giá rẻ này không đáng nói, xác xuất thành công có thể nói là một trăm phần trăm, không cần lo lắng. Thời gian mười ngày trôi qua, đào hũ rượu được chôn ra, bắt đầu chưng cất. Không sử dụng lửa nhỏ giống như chưng cất Ngũ Lương ngọc Dịch, lần này

Tiêu Duệ sắp đặt thợ rượu áp dụng lửa mạnh, lửa cháy hừng hực, trong nồi chưng cất phát ra tiếng sôi vang lên gần như tiếng sấm, một mùi rượu đậm đặc hơi sặc mũi bốc lên, tràn ngập toàn bộ sân của tửu phường.

Dung dịch rượu màu trắng có vẩn đục rõ ràng, mùi rượu mãnh liệt khiến người ta ngửi thấy phải che mũi, Dương Quát trợn mắt há mồm, thật cẩn thận thử qua một ngụm, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng như sung huyết, lắc đầu liên tục:

- Tử Trường, đây là loại rượu nào a, nuốt vào trong bụng giống như ngọn lửa thiêu cháy, nóng bỏng mà đau nhức.

- Vị nồng cực mạnh, vào miệng như lưỡi dao bị nung đỏ, nuốt vào bụng giống như ngọn lửa nóng bỏng.

Tiêu Duệ đắc ý cười ha ha:

- Quát huynh gọi nó Thiêu Dao Tử đi. Người đi tìm người Thổ Phiên kia đến, tửu phường Tửu Đồ ngày sau chuyên cung cấp Thiêu Dao Tử cho người Thổ Phiên. Về phần giá cả, không cần rất cao.

Tiêu Duệ cười thầm trong lòng, “Phí tổn quá thấp, chế biến cầu thả, cũng chỉ có người Hồ không chê. Giá cả đương nhiên không thể rất cao, giá rất cao, người Thổ Phiên bình thường cũng không uống nổi —— coi như lợi ít mà tiêu thụ mạnh đi, trước cho người Thổ Phiên một ít lợi ích.”

75. Chương 60: Trên Hỉ Yến

Không chỉ là Thổ Phiên, ngay khi có ý vô tình truyền ra ngoài, thương khách Thổ Phiên cực kỳ khen ngợi, vài người Hồ cùng với người Đại Thực đến từ Tây Vực biểu hiện ra hứng thú mãnh liệt đối với Thiêu Dao Tử. Từ tửu phường Tửu Đồ mua một vỏ về ném thử để đánh giá, mỗi người đều hô to quá đã, cũng hướng tới tửu phường Tửu Đồ trả tiền đặt cọc, ký kết đơn đặt hàng.

Dương Quát khó tin nhìn một chồng “Đơn đặt hàng” bày trên bàn, nửa ngày cũng không nói nên lời. Hắn thật không ngờ, loại “Lạm rượu” này không ngờ được người Hồ hoan nghênh như vậy thời gian ngắn ngủi vài ngày, trời ạ, lại có đặt hàng số lượng mấy ngàn đàn!

Dương mẫu và Dương Tam Tỷ ở lại trong trạch viện, sáng sớm liền bày ra yến hội phong phú. Dương mẫu muốn thu Dương Quát làm con nuôi, toàn bộ tộc nhân của Dương gia ở Ích Châu đều đến chúc mừng.

Tiêu Duệ vẫn một thân thanh sam kia, thần sắc thản nhiên nắm tay thiếu nữ Ngọc Hoàn từ ngoài cửa đi vào. Thiếu nữ vì tham gia hỉ yến mừng Dương mẫu thu dưỡng Dương Quát, cố ý mặc quần áo tơ tằm váy gấm lộng lẫy, khuôn mặt kiều diễm thoa một tầng son phấn mỏng, trên cổ mang một vòng trân châu rực rỡ chói mắt, cả người nhìn qua trang nhã đoan trang, xinh đẹp không gì sánh được. Vừa cùng Tiêu Duệ bước vào trong viện, khiến cho người trong Dương gia tộc ai nấy cũng đều phải than thở.

Tiêu Duệ hiện giờ là đại quý nhân của Dương gia, rất nhiều người trong Dương gia làm việc ở tửu phường Tửu Đồ, trong kính ý khó tránh khỏi có vài phần sợ hãi đối với thiếu niên lang vừa là thân thích vừa là ông chủ lớn sau màn này. Thiếu nữ cùng người thân của mình hàn huyên, đột nhiên thấy một phụ nữ quần áo cũ nát rồi bởi, dắt hai bé gái, phía sau còn một bé trai khoảng 10 tuổi đi theo, sợ hãi rụt rè đứng ở cửa nhìn về phía bên này.

Thấy đúng là vợ con Dương Chiêu, thiếu nữ thăm than trong lòng, dương tay hô:

- Chị dâu Tôn thị, mời tiến tới đây.

Tôn thị mang theo ba đứa con Dương Chiêu, cúi đầu vội vàng đi đến, không nhìn ánh mắt khinh miệt từ mọi người trong Dương thị bên cạnh. Tôn thị khom người khẽ chào thiếu nữ và Tiêu Duệ:

- Ngọc Hoàn muội muội, Tiêu cô gia, Tôn thị đến là để nói lời cảm tạ, xong rồi sẽ lập tức đi ngay.

Ba đứa trẻ của Tôn thị nhìn từng bàn thực vật phong phú trong viện, đều nuốt nước miếng kín đáo. Bé trai hơi lớn một chút kia, lại nhìn chăm chăm một bàn điểm tâm bên cạnh, nước miếng chảy xuống từ bên mép dơ bẩn.

Thiếu nữ thở dài một tiếng, thuận tay lấy một mâm trái cây điểm tâm từ trên bàn, cúi người chia cho ba đứa nhỏ, dịu dàng nói:

- Bọn nhỏ, các người muốn ăn gì thì ăn, đây là ở trong nhà mình, cô cho các người lấy!

Ba đứa bé hẳn là cực kỳ đói, cánh tay đen sì đón lấy điểm tâm và trái cây, cũng không biết nói lời cảm ơn, liền ngồi chồm hổm trên mặt đất nuốt ngấu nghiến. Thấy tình cảnh bi thảm của mẹ con ba người, Tiêu Duệ cũng thở dài một tiếng, trong lòng càng oán giận và chán ghét Dương Chiêu thêm vài phần.

Dương Tam Tỷ từ một bên đi tới, vẻ mặt quyến rũ có thể nặn ra nước, ngực căng mông nở, mỗi bước đi đều dao động uốn éo, nhiệt tình câu người nói không nên lời. Đầu tiên theo bản năng nào dùng ánh mắt câu người liếc Tiêu Duệ một cái, sau đó nhẹ nhàng thở dài, cúi người xuống, khẽ vuốt cái đầu dơ bẩn của ba đứa bé, ngừng đầu nói với Tôn thị:

- Chị dâu Tôn thị, về sau khi nào không có cơm ăn thì hãy đến nhà ta, chúng ta không thể để cho đứa nhỏ bị đói phải không?

Tôn thị khó khăn lau nước mắt, ghen ngào gật gật đầu.

Dương Tam Tỷ đem mẹ con ba người thu xếp trên một bàn cùng với Dương mẫu, mình và Tiêu Duệ cùng với Ngọc Hoàn. Dương mẫu đứng dậy nói vài lời dạo đầu, Dương Quát quỳ xuống trước mặt mọi người hướng tới Dương mẫu quỳ xuống dập đầu ba cái, thân thiết gọi một tiếng mẫu thân, yến tiệc nhận con này liền tuyên bố bắt đầu. Các tộc nhân Dương gia vừa nhỏ giọng nói chuyện với nhau, vừa ngẫu nhiên dùng ánh mắt kính sợ liếc nhìn Tiêu Duệ cách đó không xa, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa rất mạnh truyền đến.

Dương Quát vội vàng đi mở cửa, đã thấy Dương Chiêu toàn thân mùi rượu mặc một thân áo bào mới tinh đứng ngoài cửa, đình đặc nói:

- Như thế nào, lão đệ người hiện giờ phát đạt, thì không thừa nhận Tam ca ta? Hỉ yến của Dương gia, vì cái gì không mời ta!

Dương Quát nhú mày, vừa muốn nói gì, đã thấy Dương Chiêu từ bên người hắn xông vào.

Dương Chiêu vênh vác tự đắc bước đi thông thả, vung tay áo bào mới tinh, giống như con gà trống trưởng thành giành ăn đứng trong viện quét một vòng trên người tộc nhân của mình, cười rộ lên:

- Thím, chúc mừng, việc vui như vậy thế nào Dương Chiêu cũng phải đến chúc mừng.

Leng keng! Dương Chiêu ném một quán tiền từ ống tay áo, quán tiền sáng loáng lăn trên mặt đất.

- Dạ, thím, đây là hạ lễ Dương Chiêu tặng người, Một quán tiền!

Dương Chiêu vương cổ, cười ha ha, phun ra vài hớp mùi rượu tanh tưởi đến dọa người.

Người Dương thị trong viện ngạc nhiên xem một đồng tiền đồng trên mặt đất, lại nhìn Dương Chiêu một thân trang phục mới tinh này, trong lòng đều âm thầm mắng vài tiếng:

- Tên khốn này thật sự phát đạt sao?

Sắc mặt Tiêu Duệ thản nhiên, thờ ơ lạnh nhạt. Dương Quát trong cơn giận dữ, xoay người đẩy Dương Chiêu một cái, trách mắng:

- Người ít đến khoe khoang, cút đi! Nơi này không chào đón người!

Dương Chiêu lão đảo lù hai bước, nhổ mấy bãi nước bọt về phía Dương Quát:

- Người kiêu ngạo cái gì? Người không phải làm chó săn cho người khác, mới có ngày hôm nay? Có phải hay không hả, đại chương quý tửu phường! Hừ, lão tử cũng nói cho người biết, đừng có mắt chó nhìn người thấp, lão tử từ giờ trở đi, cũng phát đạt!

Dương Chiêu liếc mắt, thấy vợ mình và ba đứa con đang cúi đầu ngồi ăn ở kia, đột nhiên vọt lại, hét lớn:

- Xú bà nương, tao hóa mục nát, chạy đến nơi nào làm mất mặt đến đấy. Mau cút về nhà nấu cơm cho lão tử!

Khi nói chuyện, Dương Chiêu còn kéo Tôn thị lên. Sắc mặt Tôn thị trắng bệnh, run rẩy lùi về phía sau. Phía sau, ba đứa con của nàng, nhất là đứa con trai đột nhiên chắn trước mặt nàng, trong tay nắm một mâm đầy trái cây, trong mắt bắn ra cừu hận thấu xương, hung hăng nhìn chằm chằm Dương Chiêu.

- Tiểu súc sinh, muốn làm gì?

Dương Chiêu mắng một câu, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng, đứa con Tôn thị cũng là đứa con hắn, đột nhiên giống như con nghé con đánh tới, cái mâm trong tay hung hăng đánh lên đầu Dương Chiêu.

Xoảng một tiếng, mâm trái cây nện lên đầu Dương Chiêu vỡ thành vài đoạn. Dương Chiêu bị đau vừa muốn vung tay dạy dỗ con của mình, đã thấy đứa trẻ kia điên cuồng muốn xông lên, vừa cắn xé vừa tay dẫm chân đá, trong miệng còn phát ra tiếng gào thét thảm thấp như dã thú.

Thị vệ lãnh khốc Vệ Giáo bên người không biết từ nơi nào xông ra, hắn thuận tay nâng tay Dương Chiêu một cước liền đá bay ra ngoài. Tiêu Duệ ghê tởm liếc nhìn Dương Chiêu kêu gào thảm thiết quỳ rạp trên mặt đất một cái, khoát tay áo. Vệ Giáo cười lạnh một tiếng, chậm rãi rút bội kiếm của mình ra, điềm nhiên nói:

- Ta đếm đến mười, ngươi lập tức cút ra khỏi nhà này cho ta, chậm một tiếng ta liền chặt đứt một cánh tay của ngươi.

- Một, hai.

Vệ Giáo mới âm trầm đếm hai tiếng, tiếng thứ ba còn chưa có nói ra, Dương Chiêu đã luồn cuống tay chân bò lên từ mặt đất, chật vật chạy trốn. Trước khi ra cửa, mới quãng xuống một câu nói độc hoảng sợ mà đi.

76. Chương 61: Lệnh Hồ Tiểu Bạch

- Mẹ, không sợ, nếu hắn ức hiếp mẹ, con sẽ giết hắn!

Lời nói hung ác và ánh mắt tàn độc bậc này, xuất hiện trên người một đứa bé khoảng mười tuổi, không khỏi khiến Tiêu Duệ cảm thấy sờn tóc gáy. Từ dáng vẻ phần nộ và thù hận không hề che dấu của đứa nhỏ, có thể thấy xưa nay Dương Chiêu ngược đãi ba mẹ con đáng thương này đến như thế nào. Khiến một đứa bé mang loại thù hận thấu xương này đối với cha mình, đây là một loại thương tâm đến nhường nào?

Tiêu Duệ thở dài, cúi người vỗ vỗ bả vai đứa bé, dịu dàng nói

- Đứa nhỏ, ngươi tên là gì?

Đứa bé cắn chặt răng, khuôn mặt đỏ bừng dịu xuống, buồn bã nói:

- Ta gọi là Dương Luyện.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, đưa mắt ra hiệu với thiếu nữ, Ngọc hoàn lấy một tờ chi phiếu mười quán tiền từ trong ngực ra nhét vào tay Tôn thị, dịu dàng nói:

- Chị dâu Tôn thị, cầm số tiền này mua cho mấy đứa bé vài bộ quần áo mới mặc đi.

Lần trước ở Thục Châu, Tiêu Duệ đã cho nàng mười quán tiền, hiện giờ vừa ra tay lại là mười quán tiền. Tuy rằng chút tiền ấy không là cái gì đối với Tiêu Duệ, nhưng với Tôn thị mà nói đó lại là một số của cải thật lớn. Chỉ có điều tiền cho nàng lần trước, phần lớn đã bị Dương Chiêu chiếm đoạt. Bàn tay Tôn thị run rẩy, quỳ rạp xuống đất, khóc không thành tiếng.

Ba đứa bé cũng nức nở quỳ gối phía sau mẫu thân, Dương Luyện đưa tay lau nước mắt trên khóe mắt, đồng thời khẩu đầu hai cái, không ngờ nói một câu khiến người Dương gia ở đây không thể tưởng tượng được:

- Số tiền này, tương lai Dương Luyện nhất định trả lại cho người!

Tiêu Duệ ngẩn ra, tiện đó mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu hắn:

- Không tồi, có chí khí, ta chờ ngươi bất cứ lúc nào!

Hỉ yến này bởi vì Dương Chiêu “Quấy rối”, chút hào hứng của người trong Dương gia đều mất hết. Dương mẫu cũng có chút tức giận, liền ra khỏi hội trường về phòng nghỉ ngơi khá sớm. Tiệc rượu từ đó qua loa rồi rạc, người Dương thị đều chấp tay thi lễ với Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn cáo từ rời đi. Tiêu Duệ nhìn Dương Quát đứng ở cửa tiễn khách, trong lòng không kìm nổi mà bùng lên một ngọn lửa không tên. Nếu Dương Chiêu này không phải anh họ Ngọc Hoàn, quan niệm của dòng họ Ngọc Hoàn lại quá cường ép, hẳn thật sự hận không thể sai Vệ Giáo hung hãn mà giáo huấn tên khốn này một chút.

Lệnh Hồ Xung Vũ từ ngoài cửa vội vàng tới, nhỏ giọng nói vài câu bên tai Tiêu Duệ. Tiêu Duệ biến sắc, cười lạnh một tiếng:

- Cầu vật này quả nhiên là muốn tự mình gây nghiệt.

Dương Chiêu này không ngờ lại đầu phục Tiên Vu gia, nghe nói ở Tiên Vu làm quản sự một gian tửu phường. Về phần Dương Chiêu như thế nào lại cùng Tiên Vu gia qua lại, Tiêu Duệ dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra —— ở trong mắt Tiên Vu Trọng Thông. Dương Chiêu chẳng qua chỉ là một con chó Nhật còn một chút giá trị lợi dụng mà thôi. Nuôi con chó dữ này, không gì khác ngoài việc muốn tìm cơ hội xuống tay với tửu phường Tửu Đồ.

Tiêu Duệ khó chịu đi tới đi lui trong vườn Dương gia. Thấy tâm tình hẳn không tốt, Lệnh Hồ Xung Vũ giống như có việc muốn nói, thiếu nữ liền nhu thuận kéo Dương Tam Tỷ vào phòng. Dương Quát sai khiến hạ nhân thu dọn xong “Tàn cục” của hỉ yến trong viện, cũng lướt qua bên này nhìn Tiêu Duệ, mới tự nhiên trở về phòng ngủ của mình.

Ban đầu, Tiêu Duệ quyết định sau hỉ yến này muốn dẫn thiếu nữ đám người rời khỏi Ích Châu quay về Lạc Dương. Dù sao, hẳn cũng nhớ tỷ tỷ và tỷ phu ở Lạc Dương, hơn nữa, hẳn cũng không thể ở lâu dài tại Ích Châu. Về phần Tiên Vu Trọng Thông, hẳn cảm thấy sau lưng tửu phường Tửu Đồ có Chương Cửu Kiêm Quỳnh, Tiên Vu gia không thể cũng không dám làm ra hành động quá lớn. Chỉ cần Dương Quát thật cẩn thận, hơn nữa có Chương Cửu Liên Nhi quan tâm, hẳn là không có vấn đề quá lớn.

Nhưng hiện tại con chó Nhật Dương Chiêu lại giống hòn cút chuột này, không biết từ nơi nào xông ra, không biết tính sao. Tiêu Duệ càng ngày càng có dự cảm, chỉ cần hẳn vừa rời khỏi Ích Châu, cầu vật này sẽ mang đến phiền toái cho Dương gia và tửu phường Tửu Đồ.

- Ma lạt bên cạnh mà ——

Nghe được thiếu niên luôn tao nhã không ngờ lại phun ra một câu thô tục, Lệnh Hồ Xung Vũ có chút ngạc nhiên nhìn về mặt phần nộ của Tiêu Duệ, muốn cười lại cười không nổi, đành phải che miệng ho khan vài tiếng.

- Lệnh Hồ huynh.

Sau khi Tiêu Duệ trầm ngâm thật lâu, sắc mặt đột nhiên lại càng âm trầm, hẳn nói nhỏ vài câu bên tai Lệnh Hồ Xung Vũ. Lệnh Hồ Xung Vũ sắc mặt cả kinh, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, yên lặng gật đầu:

- Công tử người yên tâm, ta tự có chừng mực.

**

Tiêu Duệ cùng thiếu nữ trở lại chỗ ở của mình, Tú Nhi vừa mới bưng lên hai chén trà xanh mà Tiêu Duệ thích cho hai người, bên ngoài đã tới một người khách. Không ngờ là Công Tôn Cố huyện Đạo Giang, mang theo con gái hẳn là Công Tôn Nghiên tìm tới cửa.

Sắc mặt già nua của Công Tôn Cố cực kỳ mệt mỏi, mấy tháng gần ngủ không thấy, lão già này giống như già đi mười tuổi, đầu đầu tóc bạc run rẩy, lay động cái đầu già nua vô thần, liên tục thở dài với thiếu niên.

Thiếu niên lấp bắp kinh hãi, nhanh chóng nâng Công Tôn Cố dậy:

- Công Tôn lão gia đây là làm sao?

Công Tôn Cố thở dài một tiếng, mệt mỏi nhìn quanh trong sảnh, vô lực hỏi một câu:

- Tiêu công tử, không biết vị Lệnh Hồ công tử kia ở đâu?

- Người tìm Lệnh Hồ Xung Vũ?

Tiêu Duệ ngạc nhiên nói.

Phía sau Tôn Công Cố, Tôn Công Nghiên mặt che khăn lụa được hai thị nữ dìu lấy vừa nghe thấy tên này, lập tức thoát khỏi thị nữ, đem chiếc khăn lụa trên đầu mình xé thành hai mảnh, lộ ra khuôn mặt rối bù, quảng tay hét lớn:

- Tiểu Bạch, Tiểu Bạch của ta đâu? Tiểu Bạch a!

Công Tôn Nghiên đặt mông ngồi xuống đất, vừa đuổi chân vừa đấm ngực, cuồng loạn mà hét lên.

- Diên rồi?

Tiêu Duệ cả kinh, tiện đó sinh ra vài phần không đành lòng. Hắn cũng từng nuôi sủng vật, biết loại tình cảm không phải thân nhân nhưng hơn hẳn thân nhân giữa chủ nhân và sủng vật. Nhất là tình cảnh vừa làm quả phụ giống Công Tôn Nghiên, con rắn trắng lớn kia có thể nói là nơi an ủi nàng trong cuộc sống góa phụ và ký thác tình cảm. Nếu biến chứng hơn một chút, sợ rằng nàng sẽ coi rắn trắng kia thành “Người” giống như trượng phu của nàng, mà không phải rắn nuôi. Một khi mất đi, đau đớn của nàng có thể nghĩ được.

Công Tôn Cố gần như tê liệt ngã trên ghế. Từ sau khi rắn trắng chết, sau khi Tôn Công Nghiên ám sát Lệnh Hồ Xung Vũ bị Công Tôn Cố nhốt vào phòng, nàng bắt đầu trở nên điên điên khùng khùng, đêm khuya thường xuyên tru lên trong lòng, âm thanh thê thảm ưu tư kêu gào Tiểu Bạch, quấy rối làm cả nhà Công Tôn gia bất an.

Lệnh Hồ Xung Vũ dưỡng thương tại Công Tôn gia, thân thể vừa mới chuyển biến tốt, ngày ấy đang ngồi chơi trong hậu hoa viên nhà Công Tôn, cũng không biết Công Tôn Nghiên nhảy ra từ nơi nào, ôm cổ hắn không hề buông tay, mở miệng một tiếng kêu Lệnh Hồ đại hiệp là Tiểu Bạch Tiểu Bạch.

Từ đó về sau, Lệnh Hồ Xung Vũ cảm thấy không thể nán lại Công Tôn gia được, dứt khoát không để ý Công Tôn Cố thịnh tình giữ lại, cáo từ rời đi. Hắn đi cũng đi rồi, nhưng mỗi đêm Công Tôn Nghiên lại làm ầm ầm ỉ muốn gặp Tiểu Bạch của nàng, cần Tiểu Bạch của nàng, không trông nàng một lại, lại bắt đầu tìm đến cái chết, hoặc là dùng kéo cắt cổ, hoặc muốn đi hậu hoa viên nhảy hồ.

Rơi vào đường cùng, Công Tôn Cố không chịu nổi sức ép đành phải mang theo Công Tôn Nghiên đến Ích Châu tìm kiếm Lệnh Hồ Xung Vũ.

- Lệnh Hồ? Tiêu Bạch?

Tiêu Duệ buồn cười, cười ha ha, nhưng trong nháy mắt bị thiếu nữ bất mãn kéo tay áo, biết mình cười không phải lúc, liền cố nén cười, phân phó Tú Nhi:

- Tú Nhi, tìm Lệnh Hồ Xung Vũ lại đây.

77. Chương 62: Rời Khỏi Ích Châu

- Tiểu Bạch!

Làm ầm ỉ vài ngày Công Tôn Nghiên rốt cục chìm vào ngủ say trong lòng Lệnh Hồ Xung Vũ. Nhìn vài thị nữ đón Công Tôn Nghiên đi, Lệnh Hồ Xung Vũ xấu hổ xoa xoa tay, thần sắc cực kỳ phức tạp.

- Tiểu Bạch huynh, người chuẩn bị xử lý việc này như thế nào?

Tiêu Duệ che miệng bật cười.

- Công tử.

Lệnh Hồ Xung Vũ khó khăn liếc Công Tôn Cố một cái, nhượng mày, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Công Tôn lão gia, ta lập tức sẽ cùng công tử gia quay về Lạc Dương, lệnh ái.

Công Tôn Cố tâm tình sớm loạn, một câu cũng không nói nên lời. Hắn có thể làm sao? Còn có thể làm cho một nam tử xa lạ đem con gái ở góa của mình bên người? Không nói nữa nhĩ của mình hiện giờ điên điên

khùng khùng, cho dù là một người bình thường, cũng chưa chắc người ta đã nguyện ý không danh không phận, chẳng phải khiến người ta chế giễu?

Tiêu Duệ nhún vai, tỏ vẻ không thể nề hà.

Thiếu nữ ở một bên nhìn một lúc, đột nhiên nói một câu:

- Tiêu lang, nô xem có phải hay không, mời Liên Nhi tỷ tỷ vẽ một bức chân dung cho Lệnh Hồ đại ca, đưa cho Công Tôn tiểu thư đáng thương, xem có thể dùng được hay không.

Có thể nói là một lời làm bừng tỉnh người trong mộng. Tiêu Duệ vội vàng phái người đi mời Chương Cừ Liên Nhi, Ngọc Hoàn sợ hạ nhân nói không rõ, dứt khoát tự mình mang theo Tú Nhi đi Chương Cừ quý phủ. Thời gian cũng nửa canh giờ, Chương Cừ Liên Nhi mang theo bút chạy tới đây.

Sau một phen hàn huyên, Chương Cừ Liên Nhi ngay trong sảnh vẽ một bức tranh chân dung cho Lệnh Hồ Tiểu Bạch huynh.

Vào ban đêm, Công Tôn Nghiên tỉnh lại, lúc nàng còn chưa có kêu ra tiếng Tiểu Bạch thứ hai, Công Tôn thị nữ đã đem bức tranh chân dung Lệnh Hồ Tiểu Bạch huynh do Chương Cừ Liên Nhi vẽ đưa tới. Làm cho Công Tôn gia trên dưới đều cao hứng chính là, biện pháp này quả nhiên hữu hiệu, Công Tôn Nghiên lập tức an tĩnh lại, nhẹ nhàng vuốt ve Lệnh Hồ Xung Vũ trên bức tranh, thì thào nói:

- Tiểu Bạch, Tiểu Bạch của ta, Tiểu Bạch tốt, người không bao giờ có thể rời khỏi nô nữa.

Ngoài cửa, Tiêu Duệ cười ngả nghiêng, sắc mặt Lệnh Hồ Xung Vũ đỏ bừng ngẩn ngơ ba chân bốn cẳng chạy mất.

Mùng một tháng tám năm Khai Nguyên thứ hai mươi hai, ngoài thành Ích Châu, tất cả người trong Dương gia bao gồm cả Dương mẫu và Dương Tam Tỷ đều đến đưa tiễn Tiêu Duệ và thiếu nữ. Thân nhân ly biệt, mẹ con gặp nhau lại chia tay, cảm thụ đương nhiên không dễ chịu.

Thiếu nữ cùng mẫu thân và Dương Tam Tỷ lưu luyến chia tay ôm đầu khóc rống, Tiêu Duệ thì lẳng lặng đứng trên quan đạo trông trải, mắt chậm rãi nhìn một chiếc xe hoa chạy nhanh ra từ cửa thành im lặng không nói gì. Hắn biết, đó là xe ngựa của Chương Cừ Liên Nhi, trên áo choàng xe ngựa màu đen kia rõ ràng in hai chữ bắt mắt: “Chương Cừ”.

Gió thu tiễn bước phần phật nổi lên. Tiêu Duệ mặc cho gió mát quạt vào mặt, vẫn lẳng lặng đứng nơi đó. Xe ngựa Chương Cừ Liên Nhi đi đến địa phương cách đám người Dương gia hơn mười thước, xa xa dừng lại, không tiến về phía trước nữa. Lẳng lặng đứng trên quan đạo, chỉ có người kéo xe xì xì đánh hai con ngựa đỏ thẫm đang phát ra tiếng phì phì trong mũi, giờ vó ngựa lên, mang theo bùn đất nhàn nhạt.

Trước khi đi mấy ngày, Tiêu Duệ đặc biệt đến Chương Cừ phủ bái phỏng, luôn khẩn cầu Chương Cừ xem mặt mũi Thanh Tâm Đường mà quan tâm tửu phòng Tử Đồ hơn một phần, lại bị Chương Cừ Kiềm Quỳnh luôn ám chỉ, cùng thiếu nữ đi hậu hoa viên nói lời từ biệt Chương Cừ Liên Nhi.

Giống như đã sớm chuẩn bị tâm lý, nghe được tin tức thiếu niên lang muốn rời khỏi Ích Châu, thần sắc Chương Cừ Liên Nhi rất bình tĩnh, chỉ tự nhiên trang nhã theo sát hai người nói chút lời bảo trọng khi biệt ly. Chỉ có thời điểm hai người thật sự rời khỏi hậu hoa viên Chương Cừ gia, Tiêu Duệ mơ hồ nghe thấy tiếng đàn ai oán như lá vàng gần rụng xuống thấu trời xanh.

- Ngọc Hoàn, sau này thường xuyên quay về thăm mẹ.

Dương mẫu thở dài, nghiêng đầu đi, được Dương Quát dìu đỡ trở về xe ngựa. Dương Tam Tỷ trước khi lên xe ngựa, đột nhiên hấp tấp chạy tới, đặt vào lòng ngực Tiêu Duệ một bao thức ăn, sau đó dùng ánh mắt cầu người phủ đầy nước mắt khê quán trọn người thiếu niên, che mặt nước mắt chạy về xe.

Xe ngựa mẹ con Dương gia chậm rãi trở về thành, những người khác trong Dương gia cũng đều cáo từ trở về.

Dương Quát yên lặng đứng trước mặt Tiêu Duệ, chấp tay, đôi mắt của thanh niên hàm hậu đỏ lên không ngờ cũng rơi lệ, nức nở nói:

- Tử Trường, Dương Quát không tiễn xa, người cùng em gái lên đường bình an.

Tiêu Duệ liếc Dương Quát một cái thật sâu. vỗ bờ vai hắn, lại dặn vài câu:

- Quát huynh, ta đi rồi, người gặp chuyện nhất định phải cẩn thận, tửu phường sau này phải dựa vào một mình người xử lý, người ngàn vạn lần không nên chủ quan. Đúng rồi, vạn nhất có vấn đề khó gì không giải quyết được, người cầm danh thiếp của ta đi Chương Cừu phủ mời Chương Cừu tiểu thư hỗ trợ.

Dương Quát lau nước mắt một cái, liên tục gật đầu:

- Ta đều nhớ kỹ.

- Còn có, loại rượu Thiêu Dao Tử bán cho Thổ Phiên và người Hồ này, một lần không thể xuất hàng nhiều lắm, phải tuần tự mà làm... Ngoài ra rượu này không nên bán cho dân chúng Đại Đường.

- Đúng rồi, thường xuyên đi Dương gia xem Dương Chiêu và vợ con của hắn, định kỳ đưa chút tiền và thóc gạo qua.

Tiêu Duệ đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại nói thêm vài câu.

Nhắc tới Dương Chiêu, Dương Quát không khỏi ảm đạm thở dài một tiếng. Dương Chiêu này chuyện xấu có lẽ làm nhiều lắm, không ngờ trong sông bạc cùng một đám dân bạc xảy ra xung đột, bị người hung ác sửa một phen không nói, còn bị đánh đứt gân hai chân, trước mắt ngồi ở trên giường thành một phế nhân.

Trong mắt Tiêu Duệ thoáng lóe lên, ngẩng đầu vừa lúc gặp ánh mắt bình tĩnh của Lệnh Hồ Xung Vũ.

- Như vậy cũng tốt, đỡ cho hắn suốt ngày ăn uống chơi gái đánh chửi chị dâu Tôn thị và ba đứa bé kia.

Ngọc Hoàn tránh không được lại than thở một phen, liên tục dặn Dương Quát nhất định không quên chiếu cố người nhà này.

- Đi rồi.

Tiêu Duệ lên xe ngựa, nhắc màn xe lên, nhìn thật sâu vào xe ngựa Chương Cừu Liên Nhi không nhúc nhích cách đó không xa, không nói gì buông màn che, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Bích vân thiên, hoàng hoa địa, tây phong khản, bắc nhạn nam phi. Hiểu lai thùy nhiễm sương lâm túy, tổng thị ly nhân lệ (1).

(Trời xanh, mây trắng, hoa vàng tàn rơi rụng, gió tây thét gào, chim nhạn bay về phương nam. Ai đã nhuộm màu đỏ cho lá cây phong? Tất cả các thứ đều làm cho người ta phải rưng rưng nước mắt khi chia tay với người yêu)

Xe ngựa khởi động, bên tai Tiêu Duệ truyền đến tiếng đàn bi thương như khóc như kể, buồn bã thở dài. Vì cái gì Chương Cừu Liên Nhi kia còn muốn nói lên loại tình cảm tràn ngập ai oán biệt ly này, vì điều này tại đây tửu đồ Tiêu Duệ đã khắc ghi cảnh tượng thiên phủ cổ thành thật sâu.

Tạm biệt, Ích Châu! Tiêu Duệ rất văn nhân giống như các nhà thơ, đứng dưới xe ngựa, vung tay về phía thành trì Ích Châu càng ngày càng xa, ngâm mấy bài thơ ly biệt độc nhất vô nhị. Nhưng hắn vẫn là không xuống xe, chỉ hô một tiếng:

- Đánh xe, thúc ngựa nhanh đi!

Vệ Giáo lãnh khốc ngồi trên lưng ngựa, roi ngựa nổ vang, một tia chớp màu đen từ trên xe ngựa bay vụt qua. Lệnh Hồ Xung Vũ ngạc nhiên, vừa đánh ngựa, vừa âm thầm lắc đầu.

1. Hai câu hát của Thôi Oanh Oanh trong phần cuối “Tiễn chân ở Trường Đình” của “Tây Sương Ký”

78. Chương 63: Người Từ Trường An Tới

- Tỷ tỷ, tỷ phụ, nhiều ngày không gặp, đệ đệ cùng Ngọc Hoàn mời hai người một chén rượu.

Tiêu Nguyệt cười dài khoát tay áo:

- Tử Trường, cùng tỷ tỷ và tỷ phu khách khí cái gì? Mau ngồi xuống, rượu này chúng ta uống.

Vương Ba cũng gật đầu liên tục:

- Đúng vậy đúng vậy, đều là người trong một nhà, nào cần nhiều lễ nghi như vậy!

Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn ngồi trở về, song song uống một hơi cạn sạch.

Ngày bình thường Ngọc Hoàn đúng là có thể uống vài chén rượu, nhưng Ngũ Lương Ngọc Dịch do Tiêu Duệ tự làm này rất mạnh, một ly rượu xuống bụng, khuôn mặt trắng mịn của thiếu nữ liền đỏ bừng như sung huyết, màu hồng kia, từ trên mặt đỏ au chạy tới cổ cùng khe ngực thật sâu. Thấy ánh mắt Tiêu lang “Say đắm” nhìn quét xuống chỗ ngực hở ra từ miệng váy của mình, thiếu nữ vừa giận dữ lại vừa xấu hổ, trước mặt có Tiêu Nguyên và Vương Ba, không thể “Phát cẩu”, đành cúi đầu xuống, ngọc thủ hung hăng nắm Tiêu Duệ vài cái.

Tiêu Nguyên miễn cưỡng cười qua, em trai mình cùng em dâu tương lai liếc mắt đưa tình và ngọt ngào quyến luyến, nàng sớm thấy nhưng không thể trách, đành phải làm bộ như không thấy. Mà Vương Ba lại ha ha cười, nâng chén uống rượu che đậy cho qua.

- Tử Trường, nửa năm này lợi nhuận của tửu phường rất nhiều, trong thành Lạc Dương này đã mở thêm mấy chi nhánh. Trước đó vài ngày, Tôn Công Nhượng từ Ích Châu về, lại dẫn người đi Trường An, nói là muốn mở chi nhánh ở Trường An, không biết.

Vương Ba chuyển hướng nói.

Tiêu Duệ gật đầu:

- Tỷ phu, chuyện này đệ biết. Đế đô Trường An, là trung tâm thương mại lớn nhất Đại Đường ta, nơi nhiều quốc gia đến triều bái, tửu phường chúng ta nếu muốn làm lớn, nhất định phải đặt chân ở Trường An.

- Tôn Công Nhượng cũng là một người rất đáng tin, lợi nhuận của tửu phường kết toán mỗi tháng, đệ đem một ít lợi tức được phân phối thành chi phiếu của Long Lực tiền trang tặng cho tỷ tỷ của đệ, hiện giờ tỷ tỷ của đệ trở thành hộ bộ thượng thư của Tiêu gia đệ, ha ha —— Tử Trường, ngay cả ta cũng không rõ tỷ tỷ của đệ rốt cuộc tích trữ cho đệ bao nhiêu tiền —— mấy hôm trước, trong lúc vô tình ta hỏi một câu, khiến cho tỷ tỷ của đệ không muốn, nói đó là tiền của Tiêu gia, ta không được động đến một văn.

Vương Ba ha ha cười.

- Tỷ, làm gì lại khách khí như vậy? Chúng ta là người một nhà, tiền có nhiều hơn nữa, cũng kém thân tình người một nhà của chúng ta. Hơn nữa, tỷ phu vì tửu phường bỏ qua nhiều lắm, ngay cả tổ nghiệp cũng đóng —— như vậy, tỷ đem một nửa lợi tức của đệ cho Vương gia dưới danh nghĩa quản lý.

Tiêu Duệ nhớ tới rất nhiều chỗ tốt của tỷ tỷ tỷ phu đối với mình, nhất là sự quan ái cực kỳ chân thành của người chị quyến rũ đang nhìn mình.

Đôi mắt Tiêu Nguyệt đỏ lên, trong lòng cảm thấy cực kỳ vui mừng, đệ đệ không tiến bộ của mình rốt cục trưởng thành. Tính nàng tuy rằng ôn hòa, nhưng làm việc rất nguyên tắc, của Vương gia được nàng một văn cũng không thiếu, nhưng không phải của Vương gia, nàng một văn cũng không chịu lấy thêm, cho dù là tiền của đệ đệ mình. Nàng cũng biết, đệ đệ mình không phải khách sáo, đều là thật lòng nói.

Trùng mắt liếc Vương Ba một cái, nàng dịu dàng nói:

- Tử Trường, đệ đừng nghe tỷ phu đệ xoen xoét cái miệng. Cái tửu quán sắp hỏng của Vương gia bọn họ một năm có thể kiếm được mấy văn tiền? Ông ấy thay đệ làm việc ở tửu phường, Tôn Công Nhượng mỗi tháng đều cho ông ấy 50 quán tiền công —— đệ không thấy ông ấy hiện nay từ trong ra ngoài tất cả đều là tơ lụa, trong tay còn cầm cái quạt giả bộ nhã nhặn, thiếu chút là đi Thanh Phường uống rượu tầm hoa văn liễu.

Tiêu Duệ bật cười, nhìn lướt qua một thân trang phục mới tinh từ đầu đến cuối trên người Vương Ba, thỉnh thoảng còn có hơi thở tục tũn mang theo mùi phấn son truyền tới. Vương Ba xấu hổ xoa tay, nhỏ giọng nói:

- Đây đều là Tôn Công Nhượng nói —— nói ta bây giờ là đại quân sự của tửu phường, tốt xấu thuộc hạ cũng có mấy trăm người, nói toạc ra là cần phải hoa lệ một tý... Cùng các đồng chủ tửu phường ở Lạc Dương giao tiếp, đỡ làm mất mặt Tử Trường và tửu phường —— A Nguyệt, ta đây là... Ta nào dám đi tới địa phương đó chứ... nếu nàng thấy không thích, ta thay đổi là được.

Trước mặt em vợ bị vợ “Vạch trần”, Vương Ba có chút luống cuống, trong lời nói cũng có chút bối rối.

Tiêu Nguyệt cười khúc khích:

- Được rồi, ông đúng là tên đầu gối, nói đùa mà thôi.
- Tỷ phu là người thành thật, tỷ cũng đừng ức hiếp tỷ phu nữa.

Tiêu Duệ lắc đầu, cười ha ha nói:

- Tỷ phu, huynh cái gì cũng tốt, chính là về nhà lại sợ vợ, điểm ấy không tốt.
- Sợ vợ không tốt sao?

Tiêu Nguyệt trừng mắt:

- Đỡ cho ông ấy ở bên ngoài câu ba đáp bốn!

Vương Ba xin tha liên tục:

- Nương tử ơi nương tử, ta nào dám chứ.

Tiêu Duệ không ngờ rằng, trong hơn nửa năm gần gũi, tửu phường Tử Đồ ở Lạc Dương được Tôn Công Nhượng và Vương Ba cùng nhau vận hành, không ngờ lợi nhuận kiếm được rất lớn. Khi ở trong thư phòng, Tiêu Nguyệt thần thần bí bí lấy từ một chiếc hộp gỗ đàn hương ra từng chồng chi phiếu ít nhất cũng phải hơn một ngàn quán, Tiêu Duệ gần như không dám tin vào hai mắt của mình.

Nếu thêm cả lợi nhuận của tửu phường Tử Đồ Ích Châu —— trời ạ, đây là một số của cải lớn cỡ nào. Hơn nữa, số của cải này còn đang không ngừng tăng lên. Cứ theo đà này, không đến vài năm, Tiêu gia sẽ trở thành nhà phú hào số một Đại Đường.

Tuy rằng Tiêu Duệ không phải người yêu tiền, nhưng lập tức biến thành đại tài chủ số một số hai trong Lạc Dương thành, đúng là hẳn có chút thích ứng không kịp. Tiện đó, kỳ thật cũng có chút hưng phấn và vui sướng. Có tiền mà không thích, đó chỉ là dối trá.

- Tử Trường, chúng ta mặc dù có tiền, nhưng đệ cũng không thể tiêu xài giống như trước kia.

Tiêu Nguyệt thấy đệ đệ nhìn một đồng chi phiếu mà ngây người ra, vừa nhanh chóng khuyên bảo tận tình vừa bắt đầu “Lên lớp”, sợ Tiêu Duệ có tiền lại giẫm lên vết xe đổ trở về con đường trụy lạc lụn bại ngày xưa.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng:

- Tỷ, tỷ yên tâm một trăm lần đi, Tiêu Duệ hôm nay cũng không phải Tiêu Duệ của ngày xưa.

Tiêu Nguyệt vui mừng nhìn đệ đệ thân yêu của mình, trong lòng vui sướng nói không nên lời, nghĩ nghĩ nàng lại nói:

- Tử Trường, những năm trước đây đệ lấy của Lưu gia không ít tiền, tháng trước ta đưa cho Lưu gia 100 quán tiền, xem như chi phí đệ dùng ở Lưu gia trước đây —— Tiêu gia chúng ta, từ giờ trở đi không còn nợ Lưu gia cái gì.

- Cũng tốt.

Tiêu Duệ gật đầu:

- Bọn họ thu sao?
- Lưu phu nhân nhận, chẳng qua, cũng không nói gì.

Tiêu Nguyệt thở dài một tiếng:

- Quên đi, việc này đã không cần đi so ai đúng ai sai.

Hai chị em ngồi trong thư phòng một lúc thở ngắn thở dài nhớ lại chuyện cũ, một lúc lại vui mừng phấn khởi nhìn tương lai tốt đẹp của Tiêu gia, Vương Ba đứng trong viện hô một tiếng:

- Tử Trường, A Nguyệt, người từ Trường An đến.

79. Chương 64: Trong Cung Truyền Gọi

Vệ Giáo cáo từ rồi đi khi Tiêu Duệ trở về Lạc Dương từ đất Thục, không nghĩ thời gian còn chưa đến nửa tháng, hần lại chạy tới Lạc Dương.

Tiêu Duệ thoáng nhìn lướt qua Vệ Giáo hỏi dò. Vệ Giáo nhanh chóng đi tới, ngón tay chỉ nam tử mặt trắng đi đầu cung kính nói:

- Tiêu công tử, đây là Ngụy công công trong cung của Huệ Phi nương nương.

Tiêu Duệ sớm đã đoán ra, đại khái chính là thái giám trong truyền thuyết. Thái giám thời Thịnh Đường mặc dù không hoành tráng như thời cuối Đường hay Minh triều, nhưng nô tài trong nhà thiên tử xuất cung tất nhiên cũng mang theo vài phần cuồng ngạo, pha trộn với khí chất âm nhu quý dị, muốn người ta không ấn tượng sâu cũng rất khó. Chẳng qua, trong lòng hần lộp bộp một tiếng, thái giám trong cung tìm tới cửa làm gì?

Nhưng trên mặt hần lại hiện lên nụ cười thản nhiên, khom người nói:

- Tiêu Duệ xin chào Ngụy công công.

Thái giám tên là Ngụy Minh Luân, không ngờ trùng tên trùng họ với Ngụy Minh Luận con trai của đại phú thương Sơn Nam Đạo kia. Trong cung Ngụy Minh Luân chẳng qua chỉ là một thái giám quản sự nhỏ nhỏ, thuộc hạ của Vũ Huệ Phi, nhưng tiểu thái giám xuất cung cũng là đại nhân vật. Hần đến Lạc Dương lần này là phụng mệnh đến, biết người trước mặt được quý nhân trong cung coi trọng, mặc dù là sĩ tử áo vải, nhưng cũng không dám bày ra quá mức, chỉ cười cười, khoát tay áo, tùy ý khách sáo hai câu:

- Miễn đi, Tiêu công tử quả nhiên là tuần tú lịch sự danh bất hư truyền, khó trách Thịnh Vương điện hạ đối với công tử khen không dứt miệng. Mỗ gia phụng ý chỉ Huệ Phi nương nương, truyền người đi Trường An.

- A? Xin hỏi Ngụy công công, không biết Huệ Phi nương nương cho gọi tại hạ đi Trường An là.

Tiêu Duệ không kìm nổi hỏi một câu.

- Ngày sinh của nương nương sắp tới, Thịnh Vương điện hạ tiến cử, tuyển người vào cung chuyên ủ rượu ngon trong ngày sinh của nương nương.

Ngụy Minh Luân vội ho một tiếng, âm thanh kéo dài lanh lảnh:

- Trước ý chỉ của nương nương, xin mời Tiêu công tử nhanh chóng cùng mỗ gia đi Trường An.

- Ngụy công công, tại hạ còn chút gia sự cần xử lý. Có thể hay không thư thư cho ta.

Tiêu Duệ ghé sát vào Ngụy Minh Luân, cố nhịn hương vị trầm hương ghê tởm trên người đối phương truyền đến. Yên lặng từ trong ngực lấy ra tấm chỉ phiếu nhét vào đôi tay khô cần không có bao nhiêu thịt của Ngụy Minh Luân.

Ngụy Minh Luân ồ một tiếng, vung tay nhét tấm chỉ phiếu trong tay vào ống tay áo không để lại dấu vết nào, trên mặt chợt đắp lên dáng cười mà hần xem ra đã cực kỳ ôn hòa, khóe miệng co rúm vài cái:

- Vậy cũng tốt, mỗ gia chờ Tiêu công tử hai ngày ngay tại dịch quán. Hai ngày sau, chúng ta khởi hành đến Trường An được chứ?

Thái giám Ngụy Minh Luân mang theo vài thị vệ trong cung ngang nhiên đến và đi như một trận gió, Vệ Giáo thì lưu lại.

Tiêu Duệ nhìn đoàn người trong cung rời đi, thu lại bộ mặt cười, sắc mặt chậm rãi âm trầm. Trở về nội viện, thấy Tiêu Nguyệt và Vương Ba còn có thiếu nữ Ngọc Hoàn đều lộ vẻ mừng rỡ, không khỏi nhíu mày.

- Tử Trường, người trong cung tới à! Tử Trường, nếu đệ có thể làm cho Huệ Phi nương nương vui mừng, Tiêu gia chúng ta có hi vọng xuất đầu rồi. Hơn nữa, dù sao đệ cũng phải đi Trường An dự kỳ thi, đi sớm mấy tháng cũng không sao cả.

Tiêu Nguyệt vui vẻ rạo rực đi tới, nhẹ nhàng sửa sang một chút nếp nhăn trên ông tay áo đệ đệ.

- .

Tiêu Duệ không nói gì.

Thiếu nữ vừa thấy thần sắc Tiêu Duệ, chỉ biết trong lòng Tiêu Duệ hiện tại không muốn tới Trường An liền dịu dàng dựa vào hắn, cúi đầu nói:

- Tiêu lang, nếu là quý phi nương nương truyền gặp, chàng không thể không đi.

- .

Tiêu Duệ không nói gì, vẫn tính toán trong lòng. Đột nhiên, hắn khoát tay áo với Vệ Giáo còn đứng ở cửa sân không mạo muội vào, cao giọng hô:

- Vệ Giáo, người nói thật cho ta một chút, vì cái gì Huệ Phi nương nương đột nhiên gọi một thảo dân như ta tiến cung.

Vệ Giáo chạy vội tới, hắn cùng Tiêu Duệ coi như là người quen cũ. Khuôn mặt lãnh khốc không ngờ mang một chút nhu hòa mà cười:

- Công tử gia, người hiện giờ là danh nhân ở Trường An rồi. Những bài thơ của người loan truyền một thời gian trong thành Trường An, mà Thanh Lương Ngọc Dịch và Ngũ Lương Ngọc dịch cũng đưa tới thị trường Trường An. Đám quý nhân ở Trường An giờ phút này có người nào không biết đại danh của Tiêu Duệ. Nghe nói, công chúa Hàm Nghi còn sai nhạc công phổ nhạc cho bài “Vọng Nguyệt” (Trăng rằm) kia của người thành bài hát, sắp xếp ca múa, biểu diễn ở thọ yến của Huệ Phi nương nương. Mà Thịnh Vương điện hạ của ta, lại khen công tử không dứt miệng trước mặt Huệ Phi nương nương trong cung .

- Huệ Phi nương nương liền động tâm tư, muốn người chuyên vì thọ yến của nàng là làm rượu ngon, để bệ hạ được vui.

Nghe giọng nói trầm thấp của Vệ Giáo, sắc mặt Tiêu Duệ cũng dần dần hòa hoãn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn mặt trời sắp lặn xuống ngọn núi phía tây, trong lòng yên lặng: nếu bánh xe lịch sử lại bắt đầu chuyển hướng đến điểm cao nhất của Thịnh Đường phù hoa, như vậy, làm một kẻ xuyên qua biết trước tất cả, chính mình cần làm là thuận theo, từ trong thuận theo đi tới, mà không phải ngu ngốc kháng cự. Chỉ cần lúc nào cũng bảo trì tâm tình bình tĩnh, gắt gao nắm lấy vận mệnh của mình, làm cho mình cùng thân nhân của mình sống tốt nhất.

Ta phải làm chủ vận mệnh của ta. Tiêu Duệ không cho cái gọi là lọt vào mắt xanh của Thịnh Vương và Huệ Phi nương nương, sẽ mang lại cho hắn cái gì, sẽ mang lại Tiêu gia cái gì. Nếu muốn đạt được cái gì, nhất định phải dựa vào sự nỗ lực của mình. Nếu không, nhiều lắm hắn cũng chỉ là rơi vào trong tay người trong cung để họ thưởng thức trợ hứng vui đùa, hứng khởi nhất thời có lẽ giống như trân bảo, mà ngày nào đó mất hứng, không chừng sẽ dẫm nát mình dưới lòng bàn chân.

Tiêu Nguyệt nhất định muốn Tiêu Duệ mang theo thiếu nữ, Dương gia cũng không phản đối. Nhưng Tiêu Duệ nghĩ mãi, vẫn quyết định để thiếu nữ ở lại Lạc Dương.

Bất kể như thế nào, lần này hắn đi Trường An, cần đối mặt là Vũ Huệ Phi, Thọ Vương Lý Mạo thậm chí đương kim thiên tử Lý Long Cơ. Những người này, không có người nào không phải quan hệ chặt chẽ cùng Ngọc Hoàn trong lịch sử. Tuy rằng Tiêu Duệ cũng không cho rằng Lý Long Cơ hoặc Lý Mạo sẽ điên cuồng cướp đoạt thế tử của một sĩ tử, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, dù sao dung nhan thiếu nữ rất tuyệt thế, một khi khiến cho đôi cha con háo sắc ham muốn, đây chính là phiền toái lớn bằng trời đất.

Một buổi tối này, hần yên lặng ngồi trong thư phòng chải chuốt lại đoạn lịch sử trong đầu mình, nhớ lại từ đầu đến cuối một lần, không biết bao nhiêu lần mắng Lý Long Cơ lão rác rưởi. Có lẽ, từ khi bắt đầu, Tiêu Duệ có bản năng chống lại và bài xích đối với Trường An, đối với triều đình Đại Đường, không chỉ bởi vì tính tình hần không thích quan trường, cũng bởi vì sự tồn tại của Ngọc Hoàn.

Nhưng hần lại không thể nói cho thiếu nữ và tỷ tỷ Tiêu Nguyệt nghe những “lo lắng âm thầm” này. Thiếu nữ đương nhiên là không muốn tách ra khỏi Tiêu lang, hai người đang nồng nàn hết sức, một khắc nàng cũng không muốn rời khỏi bên người Tiêu Duệ. Với Tiêu Duệ mà nói, tuy hai người chưa cử hành hôn lễ, nhưng dù sao đã có danh phận. Khiến thiếu nữ Ngọc Hoàn đi theo đến Trường An bắt đầu chiếu cố cuộc sống hằng ngày của Tiêu Duệ, thứ hai đốc thúc bài vở của hần đỡ cho hần lười biếng, có thể nói là vẹn toàn đôi bên.

Nhưng Tiêu Duệ lại một ngậm cự tuyệt, thái độ kiên định như vậy.

Mất hơn hai canh giờ Tiêu Duệ mới thật vất vả dụ dỗ được thiếu nữ nín khóc mỉm cười, không còn buồn phiền. Trấn an hai vị trong nội viện này, Tiêu Duệ lại đi từ từ phường dạo dò một số chuyện cho Vương Ba, cảm thấy mọi chuyện đều được an bài thỏa đáng, lúc này mới mang theo Tú Nhi và Lệnh Hồ Xung Vũ cùng theo đoàn người trong cung, lúc trời vừa tờ mờ sáng sớm ngày thứ ba, rời khỏi Lạc Dương đi về hướng Trường An.

80. Chương 65: Trường An Thành Ngoại

Lạc diệp mãn Trường An

Gió thu thổi sông Vị

Lá rụng đầy Trường An

Thành Trường An nguy nga, tường thành phong cách cổ xưa mộc mạc mà đầy khí thế, một tòa cổ thành sừng sững nằm trên bờ phía nam sông Vị Thủy, khiến cho mỗi một người từ phương xa đổ về Trường An khi hình dáng đồ sộ của tòa cự thành xuất hiện trong tầm mắt, đều sẽ sinh ra một sự rung động thật lớn.

Gió thu lạnh lẽo thấu xương thổi trên cánh đồng hoang ngoài thành lay động đám cỏ hoang mộc mạc mà kiên cường, đám quân kỳ Đại Đường dựng liên tiếp trên cửa thành cũng phấp phật theo gió. Minh Đức môn, cửa chính nam thành, năm cánh cửa lớn toàn bộ được mở ra. Sĩ tốt về mặt nghiêm trang, dân chúng và thương nhân qua qua lại lại, xem kẻ trong đó có thêm hai ba nhóm tăng ni người Hồ cùng với những đoàn ngựa, lạc đà chở hàng nối đuôi nhau không dứt. Tất cả đi ngang qua trước mắt của kẻ xuyên việt, từ đó Tiêu Duệ, ấn tượng về Trường An trong mắt hần tựa như một mộng cảnh.

Hai chín tháng chín năm thứ hai mươi hai Đường Lịch Khai Nguyên, rốt cuộc Tiêu Duệ cũng đi đến ngoài thành Trường An cổ kính Thịnh Đường. Tiếng lục lạc leng keng, tiếng ngựa hí thê lương, gió thu hiu hiu, thành quách trầm lặng, cảnh tượng vội vàng của những khách qua đường. Lá thu rụng hết báo hiệu mùa đông đã đến. Từ quan đạo đi thẳng qua Minh Đức môn, thiếu niên lần đầu tiên vào Trường An theo hướng tiếng rên rĩ vô lực truyền đến đem ánh mắt nhìn về phía đồng cỏ rơm khô gần đó.

Một thanh niên y sam lam lũ, tóc tai rối bù, trên khuôn mặt không một tia huyết sắc, co rúm trong đồng cỏ rơm, nghèo đói lạnh lẽo, dốc cạn tia khí lực cuối cùng phát ra tiếng cầu xin bi thương.

Tiêu Duệ sững người, đang muốn xuống ngựa thì một chiếc xe thoang thoảng mùi hương liệu đang chậm rãi đi đột nhiên kết một tiếng dừng lại. Một nữ tử áo hoa yểu điệu nhẹ nhàng xốc mái che lên tìm kiếm nơi phát ra âm thanh kia, nhìn thấy người ăn xin co ro trong góc tường, quả nhiên chính là người mà trong mơ nàng cũng muốn tìm kiếm. Nữ tử nhảy xuống xe, trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa nước mắt tuôn ra như suối, không để ý tới cái nhìn soi mói của người qua đường, ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Duệ, chạy tới bên cạnh người thanh niên, cởi áo choàng đang mặc trên người xuống khoác lên người thanh niên, cũng không sợ sự dơ bẩn hôi trên người hần, ôm thanh niên suy yếu vào lòng, ngồi trên mặt đất nức nở khóc rống lên.

Một lúc lâu, nàng mới nhẹ nhàng mà ôn nhu dùng cánh tay trắng như ngọc giúp thanh niên vén lại mái tóc rối bù, nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, rơi xuống trên khuôn mặt dơ bẩn của người thanh niên hình thành vệt cấu bẩn.

Thanh niên đã rơi vào trạng thái hôn mê, sớm đã mất đi tri giác tư duy. Chỉ là nữ nhân ôn nhu vuốt ve và ôm ấp khiến hắn đang lạnh run cầm cập cảm nhận được một tia ấm áp, theo bản năng hắn co người lại rúc vào lòng nữ tử.

- Được rồi, gặp cũng đã để người gặp rồi, còn không mau trở về cho lão nương! Đúng là không biết sống chết!

Đột nhiên một câu chữ không kiên nhẫn từ trong xe ngựa vang lên, một trung niên phụ nhân trang điểm lẳng lơ như mụ tú bà mặt mày cau có lộ đầu ra phát phát tay. Hai tên hán tử cao to lực lưỡng từ phía sau xe ngựa vòng lên, bất kể ba bảy hai mươi mốt nâng nữ tử xinh đẹp đang khóc lóc cầu xin kia lên đưa vào trong xe. Xe ngựa quay đầu bỏ đi còn vang vọng tiếng khóc bi thương đứt ruột đứt gan.

Thái giám Ngụy Minh Luân trên đường đi nhận được không ít chỗ tốt từ Tiêu Duệ, nhìn thấy trên mặt thiếu niên hiện lên vẻ không nỡ, bịt mũi nhỏ giọng nói:

- Tiêu công tử, đừng quản chút chuyện vặt này. Nữ tử mới nhìn thấy ban nãy xem ra là kỹ gia ở Bình Khang trong thành, mà tên tiểu tử xui xẻo kia sợ rằng chính là khách làng chơi bị rút sạch hết tiền bạc. Kỹ nữ và khách chơi không ngờ lại sinh ra một đoạn tình cảm... Chắc chắn!

Tiêu Duệ ồ một tiếng, loại cố sự này bản thân hắn chưa từng được nhìn thấy, nhưng ở kiếp trước hắn đã đọc được không ít loại diễm văn tình sự của khách chơi bị đuổi đi khi tiền tài đã hết trong dã sử. Từ xưa tú bà yêu tiền, kỹ nữ vô tình vô nghĩa, đem tánh mạng của thân gia phá hủy sau cánh cửa kỹ lâu, coi như là tự làm tự chịu đi.

Nhưng Tiêu Duệ không phải là Đại Đường nhân, không hoàn toàn là người có cái nhìn thông suốt với những thăng trầm của con người thời này. Là một người thanh niên đã từng tiếp thu nền giáo dục văn minh, hắn thật sự không thể nào chịu đựng được cảnh một sinh mạng ở trước mắt mình đi vào con đường hủy diệt. Không chút do dự hắn nhảy xuống ngựa, tiếp đó cùng với Lệnh Hồ Xung Vũ đem thanh niên đang hấp hối nâng lên đặt vào trong xe ngựa, lúc này chỉ còn mỗi một mình Tú Nhi ngồi bên trong.

Vốn muốn đem thanh niên mang vào trong thành cứu chữa nhưng thấy hơi thở thanh niên càng lúc càng yếu ớt, sợ rằng tiếp tục trì hoãn sẽ không xong, Tiêu Duệ thở dài lập tức bảo Lệnh Hồ Xung Vũ chạy vào thành mời đại phu.

Ngụy Minh Luân không kiên nhẫn vung vẩy roi ngựa:

- Tiêu công tử, ngài quản việc này sợ rằng sẽ gặp phải rắc rối. Người này nếu người không cứu được, chẳng phải là ngài...

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Mặc kệ có thể cứu chữa được hay không, ta tận tâm mà làm là được. Vô luận là như thế nào tại hạ đều không thể nhìn thấy chết mà không cứu.

Ngụy Minh Luân lông mày giãn giãn, cũng không biết là châm chọc hay là khinh thường, hờ hững nói:

- Tiêu công tử có tâm địa bồ tát, mỗ bội phục. Chỉ là mỗ trên người mang theo mệnh lệnh sợ rằng đợi không được Tiêu công tử hành thiện tích đức. Như vậy đi, Tiêu công tử để Vệ Giáo lưu lại, đợi sau khi ngài tiến vào thành đến Thịnh Vương phủ rồi an bài lại. Nếu có lệnh của Nương nương truyền ngài tiến cung, mỗ lại đến Thịnh Vương phủ truyền gọi đi.

Tiêu Duệ gật đầu, đứng dưới ngựa chấp tay:

- Ngụy công công một đường bình an!

Ngụy Minh Luân mỉm cười, liếc nhìn người thiếu niên anh tuấn ra tay nghĩa hiệp, hơi cúi đầu chấp tay thúc ngựa ra đi. Vài tên thị vệ trong cung cũng lần lượt ra rồi phóng ngựa mà đi, vênh vác tự đắc lao vào trong thành, trong nháy mắt biến mất không thấy.

- Tiên nhi... Thủy... Tiên Nhi...

Thanh niên phát ra tiếng gọi nỉ non như có như không.

Tú Nhi cầm túi nước lớn rót ra một ít nước, dùng bát ngọc cẩn thận rót vào miệng người thanh niên từng ngụm nước nhỏ. Tú Nhi làm xong vội nhảy xuống xe ngựa. Trong xe toàn là loại mùi tanh hôi bốc ra từ trên người thanh niên đó, loại này làm sao có thể khiến cho một thiếu nữ luôn thích sạch sẽ có thể chịu đựng được chứ?

Tú Nhi đưa tay dùng chiếc khăn của mình nhẹ nhàng lau đi bụi đất bám trên khuôn mặt Tiêu Duệ, dịu dàng nói:

- Công tử, sau khi chúng ta vào thành thì ở lại Thịnh Vương phủ sao?

Vệ Giáo ở bên cạnh trả lời nàng:

- Tú Nhi cô nương, công tử gia nhập Thịnh Vương phủ, nơi ở đã sớm được Thịnh Vương điện hạ an bài thỏa đáng hết cả rồi.

Nhưng Tiêu Duệ lại lắc đầu:

- Tú Nhi, ta đã liên hệ trước với Tôn Công Nhượng, hắn đã mua giúp cho chúng ta một tòa trạch viện trong Trường An thành, chúng ta tự mình có nơi ở riêng cũng thuận tiện hơn chút.

Tiêu Duệ sao lại chịu đến ở trong vương phủ, loại ăn nhờ ở đậu này hắn quyết không muốn thử nghiệm lại. Vương phủ mặc dù tốt nhưng đối với Tiêu Duệ mà nói chẳng qua đó chỉ là tòa nhà giam đầy gông cùm xiềng xích, không được tiêu diêu tự tại như ở trên địa bàn của mình. Nếu như không ngoài ý muốn gặp được người thanh niên này ở ngoài cửa thành, giờ phút này bọn họ đã sớm có mặt ở trong trạch viện mà Tôn Công Nhượng đã mua.

Hết nửa ngày chờ đợi Lệnh Hồ Xung Vũ vẫn chưa mời được thầy thuốc xuất thành, Tiêu Duệ ngẩng nhìn mặt trời đang lặn dần về phía tây, bất giác có chút nôn nóng. Thanh niên trên xe ngựa mắt thấy chỉ có hít vào mà không thở ra, nếu không được cứu chữa sợ rằng thật sự phải chết. Đúng vào lúc hắn chuẩn bị mời Vệ Giáo đi vào thành một chuyến nữa thì Lệnh Hồ Xung Vũ rốt cuộc cùng Tôn Công Nhượng mang theo một xe ngựa vội vàng chạy ra khỏi thành, mang đến một lão thầy thuốc mái tóc trắng xóa.

Không cùng Tôn Công Nhượng bắt chuyện, Tiêu Duệ trước tiên chạy đến thầy thuốc chấp tay thi lễ:

- Lão tiên sinh, người này bị bệnh nằm ở ven đường, tại hạ ngẫu nhiên gặp được trong lòng không nở, đặc biệt mời tiên sinh dụng tâm chẩn đoán cứu lấy một mạng của hắn, tại hạ tự nhiên dâng lên kim tiền phong hậu.

Lão thầy thuốc liếc mắt nhìn Tiêu Duệ một cái, thấy hắn quần áo hoa lệ, khí độ bất phàm, biết rằng đây là con cái gia đình giàu có, lại thấy hắn cử chỉ văn nhã có lễ độ, càng có thêm vài phần hảo cảm. Lão ta cười a a kéo màn che cửa xe lên, quét mắt nhìn thanh niên đang nằm trong xe một lượt, thăm mạch, tiếp đó sắc mặt đại biến, lắc lắc đầu, nhảy xuống khỏi xe, thở dài nói:

- Vị công tử gia này, người kia trước đó bị đánh thương đến phế phủ, sau lại chịu gió lạnh, lúc này mạch tượng rất yếu sợ rằng không thuốc nào có thể cứu chữa được. Công tử nhân tâm đáng phục, chỉ là thân y cũng khó cứu được kẻ tất phải chết mà thôi!

Trong tiếng thở dài của lão thầy thuốc thần sắc xoẹt qua một tia tiếc hận. Tia tiếc hận này rơi vào trong mắt của Tiêu Duệ, bất giác lại truy vấn một câu:

- Xin hỏi lão tiên sinh, chẳng lẽ thật sự không có thuốc nào cứu chữa được sao?

Lão già lại thở dài:

- Nhưng thật ra còn một tia sinh cơ, khí tức hắn mỏng manh, nếu dùng nhân sâm trăm năm để nối mệnh tiếp khí, nếu như có thể có được nhân sâm làm được dẫn bổ khí có lẽ còn có thể cứu được.

- Vậy xin lão tiên sinh mau dùng được cứu người.

Tiêu Duệ vội càng nói.

Tôn Công Nhượng ở bên cạnh kéo áo Tiêu Duệ, cúi người thấp giọng nói:

- Tử Trường, nhân sâm trăm năm giá cả đắt đỏ quý hiếm, mỗi một gốc đều phải trăm quan tiền...

Tiêu Duệ hoảng sợ:

- Trăm quan tiền? Đắt như vậy? Đó là vật gì sao lại có thể đắt đỏ như vậy?

Lão thầy thuốc khẽ mỉm cười:

- Nếu như không quý giá sao có thể gọi là nhân sâm nổi mạng được. Nhân sâm Tân La (Nhân sâm Triều Tiên) vốn có giá tiền xa xỉ rồi, nhân sâm trăm năm lại càng là cực phẩm trong cực phẩm, trăm quan tiền có thể mua được cũng tạm chấp nhận được.

Bỏ ra trăm quan tiền mua một gốc nhân sâm Tân La trăm năm cũng chỉ có đám quý nhân trong thành thị lớn mới có thể có được phách lực như vậy. Phú gia đệ tử bình thường cũng mua không được nhân sâm Tân La trăm năm này, huống hồ còn là một kẻ qua đường. Lão thầy thuốc chuẩn bị cáo từ thì lại nghe thiếu niên nói như chém đinh đóng cột:

- Lão tiên sinh, ngài mau mau khám chữa bệnh đi. Công Nhượng huynh phiền toái huynh chạy vào trong thành mua hai gốc nhân sâm Tân La trăm năm, tiền cứ ghi nợ cho ta.

Công Tôn Nhượng nhú mày, nhưng cuối cùng vẫn không hề nói gì, chấp tay, phi lên ngựa phóng nhanh vào thành.

Uống vài ngụm thang thuốc nhân sâm Tân La trăm năm, lại được lão thầy thuốc dùng kim châm đả thông huyết vị khắp trên dưới toàn thân một lượt, người thanh niên hấp hối rốt cuộc cũng chuyển biến tốt hơn, hơi thở cũng nặng hơn một chút.

Lão thầy thuốc cả người mệt mỏi day day huyết thái dương, chấp tay nói:

- Công tử gia, cuối cùng xem như là bảo vệ được một mạng của hần. Tiếp sau đó chỉ cần mỗi ngày dùng kim châm quá huyết lại dùng nhân sâm nấu lên thành nước điều trị một đoạn thời gian chắc hẳn có thể khôi phục lại.

Tiêu Duệ như trút được gánh nặng, thở ra một hơi thật dài, luôn miệng nói cảm ơn. Đợi Tú Nhi đưa tiền công trả cho lão thầy thuốc, cũng ước hẹn xong thời gian ngày mai lại tới châm kim cho thanh niên, lúc này lão thầy thuốc họ Trương này mới bước trên ánh trăng đi ra khỏi trạch viện mới của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đứng ở trong viện ngẩng đầu nhìn mặt trăng sáng trong. Vì cứu thanh niên này bọn họ một đường chạy vội từ lúc mặt trời xuống núi phía tây đến nơi trạch viện mới mà Tôn Công Nhượng đã mua, ngay cả cảnh sắc trong thành cũng chưa từng liếc nhìn lấy một cái. Tôn Công Nhượng vừa mới rời khỏi, hẳn ở trong thành Trường An này vốn có sản nghiệp và nhà cửa, trong trạch viện có vài thị nữ và gia đình do Tôn Công Nhượng an bài xuống, tất cả đều đã được sắp xếp rất thỏa đáng, chỉ cần Tiêu Duệ tiến vào cửa liền có thể ở được.

Tú Nhi yếu đuối đi ra khỏi phòng ngủ ánh nến lung linh, dịu dàng hô một tiếng:

- Công tử, hôm nay mệt mỏi cả ngày rồi, đi nghỉ sớm đi một chút.

81. Chương 66: Trong Phủ Thịnh Vương

Đi thẳng ra khỏi cửa, bước vào con đường phồn hoa trong thành Trường An, lúc này trong lòng Tiêu Duệ mới âm thầm than thở, nơi này là đô thành phồn hoa nhất của thế giới đương thời quả nhiên không phải do các sử gia hư cấu. Ngay giờ phút này hẳn đã không thể nào dùng lời nói để biểu đạt sự rung động thật lớn trong nội tâm mình.

Bước chậm chậm thông dong, hần dừng lại ngoái nhìn nơi vừa mới đến có khi lại quay người nhìn con đường phía trước. Viên ngói đời Hán lót vào nhau san sát trên những đường vòm phong cách thời Đường, kiến trúc cổ xưa mà vững chắc, ngẫu nhiên có kẻ thúc ngựa chậm rãi đi qua con phố náo nhiệt, bố y tay xách vai gánh cùng với trường bào của đám sĩ tử phong lưu qua qua lại lại đan xen vào nhau. Phía trước cửa hàng

và tửu quán là những là cờ nhỏ bằng vải bố được phết mỡ bò treo trên những cây trúc xanh đang bay phấp phới, xuyên qua song cửa sổ trúc xanh có thể mơ hồ nhìn thấy ba năm người Hồ đang ngồi uống rượu ngon của người Đường, tiếng cười phóng đảng của đám cô nương dựa trên lan can thanh lâu quanh quần trên con phố, hòa tan vào không trung.

Bên tai chốc chốc lại vang lên tiếng lục lạc đình đình đang, ngô tất nhỏ phía trước hình như có đám chim bay ra, phía xa xa truyền lại tiếng chuông du dương. Tiêu Duệ sửa sang lại quần áo, tiếp tục đi về phía trước, đi qua con phố rộng rãi thẳng tắp này, đi ra khỏi một đoạn lịch sử như mộng như ảo.

Từ “Lư Lý” của thành bắc đi thẳng đến “Trường An cử thị”, lại rẽ sang phía tây một đường đi về phía Thượng Lâm Uyển. Vệ Giáo biết đây là lần đầu tiên thiếu niên đến Trường An cho nên hôm nay cố ý đi bộ chậm rãi dẫn hắn đi xem những địa phương náo nhiệt nổi tiếng nhất của Trường An, vừa đi vừa ngẫu nhiên chỉ điểm cho hắn đây là phủ đệ của nhà nào, kia là đất phong của vị đại thần nào. Đi đến trước Thượng Lâm Uyển, Vệ Giáo càng trở thành hướng dẫn viên kiêm giải thích viên của thiếu niên. Nhưng rất nhanh Vệ Giáo nhận ra thiếu niên không có bao nhiêu hứng thú, chỉ đành cười khổ một tiếng, tiếp tục mang theo thiếu niên đi về phía Thịnh Vương phủ.

Thịnh Vương Phủ mặc dù có tên là Vương phủ nhưng nhìn qua chỉ là một khu nhà rất bình thường, nơi này không có gì là nổi bật bị các hoàng tộc phủ đệ đông đúc xung quanh và kiến trúc hoàng gia viên lâm bao bọc ở bên trong. Nếu như không có tấm bảng chữ nạm vàng ở trước cửa lớn, Tiêu Duệ cũng sẽ không thể ngờ được đây lại là vương phủ của con trai đương kim thiên tử.

Tựa như nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng Tiêu Duệ, Vệ Giáo khẽ cười:

- Công tử gia, tòa trạch viện này mặc dù không có gì nổi bật nhưng lại là một tòa biệt viện tiềm long (rồng ẩn nấp) nơi đương kim hoàng thượng đã ở trước khi đăng cơ. Hoàng thượng năm trước thưởng nó cho vương gia nhà ta, sự việc này khiến cho các vị hoàng tử khác đều hâm mộ không thôi.

Tiêu Duệ ồ lên một tiếng rồi không nói năng gì nữa, chỉ im lặng theo sát phía sau Vệ Giáo, đi về phía phòng khách của Thịnh Vương phủ, âm thầm điều chỉnh trăm từ vạn ngữ trong đầu và trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng.

Đi vào phòng khách của Thịnh Vương phủ, Tiêu Duệ đảo mắt nhanh qua cách trang trí trong phòng, sau đó đem ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía thiếu niên Thịnh Vương Lý Kỳ đang ngồi yên ổn trên ghế. Hôm nay Lý Kỳ mặc một bộ thường phục. Hơn nửa năm không gặp, trên khuôn mặt hắn đã mất đi vài phần non nớt thay vào đó là vài phần ổn trọng, chỉ là cái bệnh cổ giả vờ chín chắn vẫn như lúc trước, rõ ràng là trên khuôn mặt hắn tràn ngập sự nhiệt tình nhưng lại mạnh mẽ nhẫn nhịn xuống, khoát tay áo nói:

- Tiêu Duệ, đến ngồi đi.

Tiêu Duệ khom người hành lễ, thản nhiên nói:

- Trước mắt vương gia nào có vị trí của thảo dân!? Tiêu Duệ không dám.

Một ánh mắt nóng bỏng mà phức tạp từ bên trong đại sảnh truyền tới. Đúng vào lúc Tiêu Duệ thi lễ xong ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy một nữ tử mỹ lệ trên người mặc một bộ cung trang màu xanh biếc đi ra từ phía sau bức bình phong màu đỏ thẫm. Ánh mắt ngậm nước mang theo chút sương mờ lưu động trên người hắn không chớp lấy một cái.

Tiêu Duệ không hề chuẩn bị trong lòng run lên, lại vội vàng khom người hành lễ:

- Thảo dân Tiêu Duệ bái kiến Hàm Nghi công chúa điện hạ!

Lý Nghi đi về phía trước chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Lý Kỳ, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút gầy hiện lên nụ cười thản nhiên, phất ống tay áo, làn hương như có như không ủa đến.

- Tiêu công tử khách khí rồi, mời ngồi!

Dưới sự sắp xếp của hai vị quý nhân trong cung Tiêu Duệ im lặng ngồi xuống, mắt khép hờ tựa như lão tăng ngồi thiền. Thấy bộ dạng không mặn không nhạt này của hắn, lại nhớ đến chuyện hắn phụ mảnh hảo tâm của mình, Lý Kỳ bất giác tức giận nói:

- Giải cho người một tên Tiêu Duệ. Người còn biết đến Trường An sao, thật sự là đáng tiếc. Nếu người tham gia cuộc thi mùa xuân năm nay, cái danh bằng trạng nguyên kia còn có thể rơi ra ngoài sao? Hừ, bốn vương bây giờ nhìn xem nhà người còn có thể chạy đi nơi nào nữa!

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Vương gia hậu ái, Tiêu Duệ cảm kích bất tận.

Lý Nghi vung tay áo cũng mỉm cười:

- Tiêu công tử lần này nhập kinh nếu như có thể được phụ hoàng và mẫu thân thưởng thức, nói không chừng không cần thi cử cũng có thể tấn thân.

Tiêu Duệ vẫn là mỉm cười.

Lý Kỳ đột nhiên đứng thẳng dậy, chỉ vào Tiêu Duệ cả giận nói:

- Tiêu Duệ, nhà người đừng phô ra bộ mặt không mặt không nhạt ấy với bốn vương. Chẳng lẽ người để uống phí một thân tài học, không đền đáp triều đình vang danh sách sử, chẳng lẽ lại muốn làm một tử đồ suốt đời sao?

Tiêu Duệ đứng lên chấp tay:

- Mượn lời của vương gia, Tiêu Duệ tài sơ học thiển sử dĩ không tham gia khoa khảo thực sợ làm trò cười cho người trong thiên hạ. Về phần đền đáp Đại Đường, thảo dân cho rằng, trong triều và trong dân gian kỳ thực khác nhau không quá lớn. Ở trong triều vì triều đình làm việc, vì hoàng thượng giải ưu, là vì đền đáp triều đình; nhưng tại dân gian, vô luận là nông canh hay là thương nhân, tại sao lại không phải vì sự hưng thịnh của Đại Đường mà dốc sức đây?

- Đây là lời lẽ hoang đường gì của người!?

Lý Kỳ sững người, bĩu môi khinh thường,

- Không có tài năng của bậc thánh hiền, không có chí đền nợ nước nhà, Tiêu Duệ người thật quá sai rồi!

Tiêu Duệ bật cười vốn muốn nhân cơ hội này phổ cập một ít lý luận hiện đại cho người thiếu niên Thịnh Vương này, nhưng lại cảm thấy khá buồn cười liền ngậm miệng lại, chỉ mỉm cười cúi đầu mặc cho Lý Kỳ tức giận thở phò phò đi vòng quanh.

Lý Nghi khóc cười không được liếc mắt nhìn hoàng đệ của mình một cái. Nàng biết Lý Kỳ cực kỳ thưởng thức Tiêu Duệ này, một lòng một dạ muốn Tiêu Duệ vào triều làm quan, còn đem hấn bắt vào trong Thịnh Vương phủ làm thư đồng, lúc này Tiêu Duệ rất là không hợp tác, còn thiếu chút nữa khiến cho vị Thịnh Vương điện hạ tâm tính trẻ con này tức giận đến ngắt xù.

- Kỳ đệ, đệ đang làm gì đây? Tiêu công tử đường xa đến đây, đệ...

Lý Nghi nói đến đây nháy mắt với Lý Kỳ. Lý Kỳ ngẩn người, tiếp đó hiểu ý mỉm cười, thiếu chút nữa đem lời nói trong lòng phun ra: "Chậm chậm đã, người cũng đã đến Trường An rồi, còn có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Thịnh Vương ta sao?"

Nghĩ đến đây, thiếu niên ra vẻ thành thực Lý Kỳ đột nhiên lại nhớ tới bản "Tây Du Truyền Kỳ" xuất bản dưới ngòi bút của Tiêu Duệ khiến cho hấn như say như mê, bất giác vội vàng hỏi:

- Đúng rồi, bốn vương quên hỏi người, Tây Du Truyền kỳ của người còn có chương tiếp theo hay không? Nhìn xem bốn vương trong lòng ngựa ngáy tựa giống như con mèo trắng nhỏ từ Ba Tư tiến cống đến cào...

- Tây Du Truyền Kỳ?

Tiêu Duệ ngạc nhiên, hấn sớm đã quên mất chuyện này, hấn không biết bản chép tay Đại Đường Tây Du Ký kia, ngày trước nhận rồi dùng để luyện viết chính tả, làm sao lại truyền được đến tay Lý Kỳ, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Vương gia, đó là tập văn của thảo dân lúc rối rãi nhàm chán, về phần chương tiếp theo sao... ài, không có viết tiếp, ha ha.

Nói đến Tây Du Truyền Kỳ, Lý Kỳ lập tức quên mất điều không vui trước đó, từ trong lòng ngực lấy ra một bản viết tay đã bị lật xem đến nhàu nát, thao thao bất tuyệt nói về Tôn hầu tử đại náo thiên cung, thần thông quảng đại của Phật tổ Như Lai...

Tiêu Duệ mỉm cười lắng nghe, hẳn không có ngờ được Tây Du Ký được viết bởi người đời sau, không chỉ khiến cho người hiện đại si mê mà ngay cả người Đại Đường hơn một ngàn năm trước cũng say mê quên trời quên đất...

“... Tôn hành giả nổi giận quát: - Đem đến đây! - Đám khỉ con đông đúc nhảy tới nhấc Bát Giới lên, nằm bồm véo tai, kéo đuôi túm lông, bắt đem trở về. Cuối cùng xử trí như thế nào, tánh mạng sống chết ra sao, lắng nghe giải đáp ở phần sau...”

Lý Kỳ lật đến trang cuối cùng, gật gù đắc ý đọc lên đoạn cuối cùng, sau đó lại nóng vội không thể nhẫn nhịn hỏi:

- Tiêu Duệ, bốn vương đang đợi hồi phân giải, đợi đến đứng ngồi không yên đây, ngươi mau nói cho bốn vương biết Trư Bát Giới kia có mời được Tôn hầu tử quay trở lại hay không? Có bắt được hoàng bào quái cứu được Đường Tam Tạng pháp sư hay không?

Tiêu Duệ trầm ngâm một lát, thầm nghĩ ngày đó mình viết đến hồi ba mươi “Tà ma xâm chính, pháp ý mã ức tâm viên”, lại nghĩ nói cho hắn nghe một đoạn tiếp đó nhưng lại lo lắng bởi vì vậy mà hắn sẽ dây dưa với mình, đành qua loa đại khái lấy một cái lý do là chưa “suy nghĩ kỹ” thay đổi chủ đề, nói ngày sau tiếp tục viết sẽ mời Thịnh Vương điện hạ đính chính chỉ điểm vân vân...

Lý Kỳ thất vọng thở dài một hơi, vốn định tiếp tục bức bách Tiêu Duệ để cho hắn ngay tại đây viết một chương mới, sau lại thấy hoàng tử của mình bộ dạng thất thần mới mạnh mẽ kìm chế xuống, nhớ tới chính sự ngày hôm nay gọi Tiêu Duệ tới.

Lý Kỳ thở dài, loại than thở này phát ra từ miệng tên thiếu niên có chút không đúng:

- Tiêu Duệ à, bốn vương tiến cử ngươi với mẫu phi, vốn là một phen ý tốt, bản ý là muốn ngươi thi triển tài học ở trước mặt phụ hoàng và mẫu phi, cũng tìm được một cái xuất thân tốt. Tốt xấu gì ngươi cũng là con trai của Tiêu Chí Trung, sao có thể sống mãi trong dân gian? Nhưng mà...

Lý Kỳ liếc nhìn Lý Nghi một cái:

- Nhưng mà, phò mã gia tiểu tử Dương Hồi một lòng đối nghịch với bốn vương, hẳn cố ý chạy đến chỗ mẫu phi nói công phu ủ rượu của ngươi từ trước tới nay có một không hai, nói ngày sinh nhật của mẫu phi là ngày vui của thiên hạ, muốn ngươi ủ ra một loại rượu cổ kim chưa từng có chúc thọ cho mẫu phi, mẫu phi nhất thời cao hứng liền phê chuẩn.

Tiêu Duệ nghe xong sững sốt một hồi, cái gì mà tửu phẩm trước nay chưa từng có? Tửu tuy có hương vị khác nhau, nồng độ cồn khác nhau, nguyên liệu sử dụng cũng khác nhau nhưng nói một cách toàn diện cũng chỉ có ba loại rượu trắng, rượu trái cây và rượu vàng, ba loại rượu này đều có ở Đại Đường, bảo mình ủ một loại rượu ‘trước nay chưa từng có’ không phải là điều vô nghĩa thuần túy sao?

Lý Nghi thở dài yếu ớt, trên khuôn mặt xinh đẹp bắt gặp ửng hồng:

- Nói ra thì là do bốn cung đã hại Tiêu công tử, bốn cung biết đây là làm khó Tiêu công tử, ngày mai bốn cung sẽ đến chỗ mẫu phi, để mẫu phi...

Tiêu Duệ im lặng không nói. Lý Kỳ xua tay nói:

- Quên đi, không nói đến chuyện gây mất hứng này, Tiêu Duệ, ca cơ trong phủ của bốn vương gần đây nhất mới tập một loại ca vũ, ngươi đến bình phẩm một chút.

82. Chương 67: Ca Vũ Văn Tình

Thịnh Đường ca vũ hưng thịnh có thể nói là có một không hai từ trước đến nay. Thời nhà Tùy xuất hiện “Cửu Bộ Nhạc” tập trung các loại nhạc vũ, thời Đại Đường tăng lên làm mười bộ, đủ để thấy được sự hưng thịnh của ca vũ thời này. Từ đời Đường trở về sau, cung đình ca vũ của Trung Quốc dần dần xuống dốc, rốt cuộc khó có được đại khí vận như Thịnh Đường hiện tại. Đối với điều này Tiêu Duệ từ lâu đã sớm có mong muốn, hôm nay có cơ hội tận mắt nhìn thấy tự nhiên là trong đáy lòng có vài phần tò mò và chờ mong.

Truyền thuyết kể rằng, đem mười lăm trung thu năm trước, đạo sĩ Diệp Pháp Thiện mời Huyền Tông hoàng đế cùng nhau ngắm trăng, lắng nghe tiên nhạc “Tử Văn Khúc”. Huyền Tông thông hiểu âm luật, âm trầm ghi nhớ lại, sau khi trở về tự thân phổ nhạc rồi dạy cho Lê Viên nhạc kỹ đàn tấu. Đây chính là lai lịch của khúc “Nghê thường vũ y khúc” nổi tiếng.

Đương nhiên đó chỉ là truyền thuyết, tự nhiên Tiêu Duệ sẽ không tin chuyện Lý Long Cơ nhìn thấy tiên nhân được nghe tiên nhạc. Nhưng trong sử sách có ghi lại, Lý Long Cơ tinh thông âm luật, điểm này sợ rằng không phải giả. Hoàng đế thích ca vũ âm nhạc, trên làm dưới theo, làn gió ca vũ trong những năm Khai Nguyên thời Thịnh Đường dần dần đạt tới đỉnh điểm.

Trong lúc Tiêu Duệ còn đang suy nghĩ mông lung thì tiếng trống đột nhiên ngưng bật, một điệu sáo trúc mượt mà thanh nhã vang lên. Vũ nữ xinh đẹp mặc một bộ váy màu sắc rực rỡ như cầu vồng, như tiên nữ xuất trần phiêu dật, theo tiếng nhạc du dương vòng qua tấm bình phong ngũ sắc xuất hiện trên tấm thảm trong đại sảnh.

Vũ nữ trang phục lộng lẫy đứng yên cúi đầu, trầm mặc. Nửa bờ vai trắng như tuyết lộ bên ngoài chiếc váy được khoác lên một tấm khăn mỏng màu da, nhẹ nhàng chuyển động, chuyển động càng lúc càng mau mồm cho đến khi mái tóc dài như mây của nàng ta bung xõa ra, khuôn mặt xinh đẹp kia mới hiện ra trước mắt của ba người trong đại sảnh. Tiếng nhạc theo động tác ngừng đầu của vũ nữ, dàn nhạc công ngồi sau tấm bình phong, đồng thời bằng các loại tấu pháp khác nhau gảy, thổi, gõ... đánh các loại nhạc cụ khác nhau như khánh, tiêu, tranh, địch....

Ân thanh ban đầu rời rạc mà ngân dài, cái này gọi là tán tự. Vũ nữ xinh đẹp rút rõ mặc một bộ váy áo cực kỳ hấp dẫn người xem, bộ ngực nhô cao, bờ mông vểnh cao, vẫn chưa di động nhảy múa, dừng lại ở một loại trạng thái như đang đứng trong mây múa mà như không múa. Tiêu Duệ tròn mắt há hốc mồm, hẳn thật sự không ngờ tới ca vũ của thời Thịnh Đường này lại gợi cảm và phức tạp đến vậy. Đó là sự phù hợp giữa âm nhạc và điệu nhảy, lấy ra so sánh với ca kịch mà hắn đã từng được xem ở kiếp trước thì những cái được gọi là ca vũ cao nhã ấy nhiều nhất cũng chỉ gọi là lắc mông khiêu vũ mà thôi.

Lý Kỳ đặc ý liếc nhìn Tiêu Duệ một cái, thấy Tiêu Duệ biểu tình giống như lão nông dân chưa từng đi ra phố thị bất giác cười hắc hắc, nhỏ giọng nói:

- Tiêu Duệ, người rất may mắn đấy, vũ nữ này là được phụ hoàng lấy từ Giáo Phường ti cấp cho ta, là đầu bài số một số hai về kỹ thuật nhảy ở trong Giáo phường ty...

Tiêu Duệ mỉm cười rất chừng mực, cũng không nói năng gì. Đối với ca vũ âm luật thời Đại Đường hắn không hề ‘nghiên cứu’, không có bất kỳ quyền phát ngôn nào, chỉ là cảm thấy phi thường, phi thường lộng lẫy và cực kỳ bắt mắt. Cảnh đẹp ý vui, làm một loại giải trí tiêu khiển, đây tự nhiên cũng là một loại hưởng thụ tinh thần cực cao. Sau sáu lần tán tự, tiếp đó là trung tự. Trung tự còn gọi là phách tự, nó mô phỏng theo tiếng vỗ vụn vang dội, vũ nữ nhẹ nhàng múa. Xoay tròn, nhảy lên, cụm tay nhỏ, nghiêng người... nhưng động tác múa quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa của các vũ nữ Đại Đường được vũ cơ này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, biểu hiện ra một vẻ quyến rũ đủ để mê hoặc thế gian vạn vật. Vũ nữ diễm lệ tựa như tiên nữ hạ trần nhẹ nhàng bay múa, như muốn bay vút lên cao.

Tiếng nhạc đột nhiên trở nên ai oán trầm buồn. Trên khuôn mặt mềm mại đáng yêu của vũ nữ nhất thời hiện lên vẻ cô đơn, u buồn. Quay lưng về phía ba vị khách xem trong đại sảnh, dáng hình thướt tha đột nhiên lao đảo tiến về phía trước, cùng với tiếng nhạc nhanh ngắn, ai oán, than thở, trắng lệ ngã trên mặt đất.

Phía sau bức bình phong, tiếng sáo trúc dần dần trầm thấp, một giọng hát nữ trong vắt mà uyển chuyển tự nhiên ngân lên. Bài hát thể nhưng lại là một khúc ca của Lý Bạch, Trường Tương Tư.

Trường Tương Tư, tại Trường An.
 Lạc vĩ thu đề kim tỉnh lan.
 Vi sương the the diễm màu hàn.
 Cô đăng bất minh tư dục tuyệt.
 Quyển duy vọng nguyệt không trường thán.
 Mỹ nhân như hoa cách vân đoàn.
 Thượng hữu thanh minh chi cao thiên,
 Hạ hữu thủy chi ba lan.
 Thiên trường lộ viễn hồ phi khổ,
 Mộng hồn bất đáo quan sơn nan.
 Trường tương tư, tôi tâm can.
 (Trường tương tư
 Nhớ nhau mãi, ở Trường An
 “Trường Tương tư khúc “ tiếng đàn đêm thu
 Dế ngâm giếng ngọc bên bờ
 Đêm khuya lướt thướt sương mờ thê lương
 Chiều đơn lạnh lẽo đêm trường
 Đèn khuya cô ảnh chấp chờn bóng ai
 Nhớ thương dạ những ai hoài
 Trăng soi rèm cuốn lại ngồi thở than
 Mặt hoa xa cách mây ngàn
 Trời xanh xanh thăm mấy tầng trời cao
 Nước trong gợn sóng lao xao
 Đường xa trời rộng làm sao mộng hồn
 Bay về tìm gặp người thương
 Làm sao về đến bên nàng đêm nay?
 Quan san muôn dặm đường dài
 Trường tương tư dạ ai hoài canh thâu
 Quỳnh Chi phỏng dịch)

Bút lực của Lý Bạch thường thường được thể hiện rõ trong thể loại thất ngôn(bảy chữ), viết rất có khí phách, không bị gò bó hết sức phóng khoáng mà tráng lệ. Khúc Trường tương tư này phong cách ai oán bình thường rất hiếm gặp. Là một khuôn mặt khác một tính cách chân thật của Lý Bạch được bộc lộ tự nhiên, bài hát này hôm nay được một giọng nữ sau bức bình phong hát lên đặc biệt ôn nhu triền miên. Đến nỗi mà Tiêu Duệ nghe xong cũng không khỏi sinh ra “sự đồng cảm” lớn: Đây là Lý Bạch thổ lộ tình yêu khắc cốt ghi tâm, niềm tương tư đối với vị hồng nhan tri kỷ của mình?

Hần khe thở dài, trước mắt phẳng phất như xuất hiện tràng cảnh u sầu “ngọn đèn mờ bên tấm màn khép hờ”, một chữ “cô(cô đơn)” không chỉ tả ngọn đèn, một tiếng “tư dục tuyệt(nhớ muốn chết)” có thể thấy được nỗi khổ của tình yêu ấy. Đối diện với vầng trăng sáng nhưng không thể tới gần, vị mỹ nữ “cách vân đoàn(ngăn cách bởi tầng mây)” trong lòng Lý Bạch rốt cuộc là ai đây?

Tiêu Duệ đang rơi vào trạng thái mơ hồ và những suy đoán lung tung, Lý Nghi ở bên cạnh thần sắc phức tạp liếc nhìn hắn, phát ra một tiếng ai oán tựa như có như không.

Tiêu Duệ giật mình, trong nháy mắt quay đầu lại hắn rõ ràng nhìn thấy vị công chúa xinh đẹp tính tình ôn hòa này, trên khuôn mặt quyến rũ không thể che lấp hết sự ưu thương và ai oán. Dưới cái nhìn vô ý của hắn, công chúa mỹ lệ thể nhưng lại hiện ra vẻ ngượng ngùng, cúi đầu không nói gì.

Tiêu Duệ trong lòng rung động, chẳng lẽ? Chẳng lẽ? Chẳng lẽ một màn ca vũ ngày hôm nay, một khúc Trường tương tư đột ngột mà đến, là bởi vị công chúa trước mắt này mượn khúc ca của Lý Bạch để thổ lộ khúc lòng cô đơn tương tư của bản thân?

Tiêu Duệ không phải là kẻ ngốc, càng không phải là kẻ đầu gỗ. Trước đó trong lời nói và ánh mắt của Lý Nghi đối với bản thân mang theo vài phần tình ý mờ ám, hắn cũng mơ hồ phát hiện ra. Chỉ là, hắn không hề đặt ở trong lòng, dù sao tất cả tình cảm của hắn đều đặt ở trên người thiếu nữ Ngọc Hoàn. Càng huống chi đối phương là một vị công chúa của hoàng gia, nữ nhi được sủng ái nhất của đương kim hoàng thượng, cho dù không có thiếu nữ Ngọc Hoàn nói thực lòng hắn cũng không có ý với cảnh cao.

Từ ánh mắt chăm chú sáng ngời của Lý Kỳ ngồi bên cạnh, Tiêu Duệ đã tìm ra được đáp án chân thật. Không sai, hôm nay đích thật là Hàm Nghi công chúa mượn ca vũ để thử bản thân, bộc lộ đối với mình.

Đáp lại như thế nào? Từ chối như thế nào mới không làm tổn thương đến tôn nghiêm của một người công chúa mà bản thân cũng không rơi vào hoàn cảnh xấu hổ và nguy hiểm? Đối với Tiêu Duệ mà nói đây là một khúc ‘nhạc đệm’ vô cùng ngoài ý muốn, cũng là một cái vấn đề nằm ngoài dự đoán của hắn và rất khó giải quyết. Ngoại trừ một chú tư liệu lịch sử có hạn trong đầu ra, đối với Lý Nghi hắn không chút hiểu biết, chỉ trong vài lần gặp mặt ngắn ngủi bằng vào trực giác cho thấy nàng là người tính tình ôn hòa, không có sự kiêu ngạo, ương bướng phát ra từ tâm như những đệ tử hoàng tộc khác.

Lý Nghi dấu mặt sau tay áo dài, đôi bờ vai khẽ run run, tựa như đang chờ đợi câu trả lời thuyết phục của Tiêu Duệ. Mà Lý Kỳ còn chưa thông hiểu sự đời cũng, dùng ánh mắt nửa tò mò nửa chờ mong đảo qua đảo lại trên người Tiêu Duệ, trong lòng Lý Kỳ, chỉ cần Tiêu Duệ hơi lộ ra một chút ‘yêu thầm’ hắn sẽ lập tức đóng vai làm người mai mối, tranh thủ làm cho vị tỷ tỷ mà mình yêu quý nhất này đạt được nguyện vọng. Hắn thậm chí đã lặng lẽ thiết kế xong con đường thẳng tiến của Tiêu Duệ: đầu tiên là do hắn dẫn tiến nhận được sự yêu thích và coi trọng của Vũ Huệ phi và Lý Long Cơ, tiếp đó tham gia khoa cử của mùa xuân năm tới, phụng chỉ nhập Thịnh Vương phủ làm thư đồng... Cuối cùng tự nhiên là thánh chỉ tứ hôn rồi.

Tỷ Tỷ được lang quân như ý tài mao song toàn mà bản thân cũng thu được một tài tử thư đồng danh chấn Đại Đường, Tiêu Duệ cũng thu được vinh hoa phú quý và cẩm tú tiền đồ, điều này không phải là tam toàn hoàn mỹ sao? Thiếu niên đang chìm đắm trong ‘bản quy hoạch hoành tráng’ của một bên tình nguyện vui vẻ không thôi, lại nghe Tiêu Dệ ở bên cạnh cất cao giọng nói:

- Hôm nay Tiêu Duệ có may mắn được bá kiến hai vị điện hạ, có mang theo một chút lễ bạc, mong vương gia và công chúa điện hạ vui lòng nhận cho!

Lý Kỳ ngạc nhiên nhìn thấy Tiêu Duệ từ bên cạnh lấy ra hai đàn rượu và vài bình Hoa Lộ Quỳnh Tương, đưa đến trước mặt hai người không khỏi hắc hắc cười thành tiếng,

- Tiêu Duệ, ngươi cũng thật quá keo kiệt đi, tửu đồ tửu phùng của ngươi tài nguyên cuộn cuộn thê nhưng lại chỉ tặng bốn vương hai đàn rượu...

- Cái gọi là ngàn dặm tặng lông ngỗng, lễ khinh nhân ý trọng. Vương gia và công chúa điện hạ là dòng dõi hoàng tộc cao quý, nơi đó còn khuyến thiếu gì mấy món đồ chơi vàng bạc châu báu. Tiêu Duệ nghĩ tới nghĩ lui chỉ đơn giản noi gương người xưa, hai vò rượu này chính là Ngũ Lương ngọc dịch mà Tiêu Duệ đã ủ thành công ở Ích Châu tặng vương gia thưởng thức, đây cũng xem như là một chút tâm ý của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ khom người hành lễ.

- Chờ chút... cái gì là “ngàn dặm tặng lông ngỗng, lễ khinh nhân ý trọng”? Người nói lời này nghe ra rất có ý tứ, câu này có ý nghĩa gì? Tại sao bốn vương tử trước tới nay chưa từng nghe nói qua? Nói ra nghe xem.

Lý Kỳ ngạc nhiên khoát tay áo nói.

Tiêu Duệ ngăn người, tỉnh khỏi giấc mộng, biết rằng bản thân vừa mới nói lỡ miệng. Điển cố “Ngân dậm tặng lông ngỗng” này xuất phát từ câu thơ “Nga mao tặng thiên lý, sở trọng dĩ kỳ nhân.(*)” của Âu Dương Tu thời đại Tống. Hậu nhân sử dụng biến thành “Châm ngôn ngân ngữ”, Đường nhân Lý Kỳ làm sao có thể hiểu được. Cũng may ý nghĩa của nó cũng đơn giản rõ ràng, hẳn qua loa giảng bừa một câu chuyện xưa lấy làm chiếu lệ cho qua.

- Chuyện kể về một kẻ man di tên Miễn Bá Cao đi sứ thần, lưng mang một con thiên nga đến để đô trung nguyên tiến cống. Trên đường đi bụi đất làm cho bộ lông bị bẩn, ông ta liền dừng lại bên hồ mở cửa lồng cho thiên nga xuống hồ tắm rửa. Không ngờ thiên nga vỗ cánh bay đi, Miễn Bá Cao vì thế mà ngồi bên hồ khóc lóc một tràng. Sau đó trong cái khó ló cái khôn hẳn nhặt một cây lông đi Trường An tiến cống...

Tiêu Duệ vừa kể chuyện trong lòng vừa âm thầm thở dài một hơi, bởi vì hẳn đã nhìn ra được tâm trạng “Như trút được gánh nặng” trên mặt Lý Kỳ.

Bình ngọc điêu khắc vô cùng tinh xảo đựng đầy Hoa Lộ Quỳnh Tương, ngọc chất cũng là thượng phẩm, chẳng qua loại đồ vật này đối với Lý Nghi, quý nhân sống trong hoàng cung, mà nói căn bản là không đáng để vào mắt. Nếu không phải là lễ vật do Tiêu Duệ đích thân đưa lên, nói không chừng Lý Nghi đã tiện tay vứt qua một bên rồi.

Nhưng Lý Kỳ không ngại ngần gì mở ra một bình Hoa Lộ Quỳnh Tương, một mùi hoa thơm mát lạnh chọt xông vào mũi, trên khuôn mặt hồng nhuận quyến rũ của Lý Nghi cũng hiện lên một tia hiếu kỳ, để sát vào lỗ mũi hít sâu một hơi.

Một lần nữa ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt Lý Nghi tràn ngập vẻ kinh ngạc cùng vui sướng:

- Tiêu công tử, đây là... Thật thơm! Trong hương thơm mát thế nhưng lại có mùi rượu thoang thoảng, thật sự khiến cho người ta ngửi có cảm giác như được uống nước cam lộ, toàn thân thư sướng thoải mái không nên lời!

- Bẩm báo công chúa điện hạ, cái này gọi là Hoa Lộ Quỳnh Tương, là món đồ chơi nhỏ được Tiêu Duệ làm ra khi ở Ích Châu, sức trên quần áo có thể thay thế cho hương phấn, hơn nữa nhỏ vài giọt vào trong nước tắm còn có công hiệu xông hương...

Tiêu Duệ thản nhiên nói, sau đó chậm rãi ngồi trở lại.

- Ô, người mang về từ Ích Châu... Người có tâm, ta thực thích, cảm ơn Tiêu công tử.

Lý Nghi xấu hổ gật đầu, hồng vân đắp trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa, Lý Nghi lúc này không còn là một vị công chúa cao quý mà là một thiếu nữ hồn nhiên vừa mới biết yêu.

Tiêu Duệ âm thầm may mắn, tràng diện xấu hổ mới vừa rồi thông qua việc tặng lễ, kể chuyện, chêm vào vài câu vui đùa đã bị hóa giải trong vô hình. Lý Nghi vui vẻ cầm một bình Hoa Lộ Quỳnh Tương, vội vàng khó kìm nổi đứng dậy chào từ biệt, xem ra là đi vào hậu đường muốn đích thân dùng thử Hoa Lộ Quỳnh Tương mà vị nam tử trong lòng đã đưa tặng.

Đường triều là một vương triều rất ưa thích những cái mới lạ, nam nhân tán thành việc mang hoa xông hương, nữ nhân thích mặc y phục của nam nhân, các hoàng đế thích cưỡi ngựa chơi cầu... Là một cái siêu cường quốc của thời đại, Đường triều dẫn dắt trào lưu phong cách khắp cả Đông Nam Á thậm chí trải rộng cả ra những khu vực xa xôi khác, bình dân sĩ tử còn là như thế càng không nói đến tầng lớp quan lại hoàng tộc, đều đặc biệt yêu thích hương phấn, đồ trang sức vân vân. Đặc biệt là đối với Lý Nghi mà nói, bình Hoa Lộ Quỳnh Tương này không chỉ kỳ lạ mà còn là vật do Tiêu Duệ tự tay làm đưa đến tặng cho mình. Điều này không thể không khiến cho công chúa Hàm Nghi vốn có tình cảm sâu đậm với Tiêu Duệ vô cùng vui sướng.

Sau khi Lý Nghi rời đi, Tiêu Duệ lại cùng Lý Kỳ nói chuyện vài câu, nói một số sự việc đã trải qua, lại kể lại chuyện ngày trước ở Lạc Dương, cuối cùng dưới sự dẫn dò kỹ lưỡng của Lý Kỳ, đáp ứng hẳn sớm viết tiếp Tây Du Truyền Kỳ, lúc này mới thông dong ra khỏi Thịnh Vương phủ trở về.

Lúc Tiêu Duệ đứng trước cửa Tây thị nổi danh trong thành Trường An, nhất thời hứng khởi đi vào quán rượu do người Hở của Tây thị nhất gia ngồi một lát. Chẳng qua vào ngồi lại gặp được người quen cũ, Sơn Nam đạo phú thương, đứng đầu Đại Đường tứ đại thương cổ thế gia Ngụy gia công tử ca Ngụy Minh Luân.

Từ lúc ở Lạc Dương phụ tử Ngụy gia ăn trái đắng dưới tay thủ hạ Tiêu Duệ, Ngụy Minh Luân chán chường theo phụ thân đi đến Trường An, theo đường khác tìm kiếm cơ hội. Đáng tiếc, mặc dù Ngụy gia chủ Ngụy Anh Kiệt phí hết tâm cơ từ Vạn Niên huyện thuộc Trường An lấy được một suất dự thi hương cống năm nay cho con trai, nhưng Ngụy gia công tử không có ý chí lại là thi rớt.

Ngụy Anh Kiệt cuối cùng mất hết kiên nhẫn đành phải sử dụng hạ sách, bỏ ra một đồng gia tài đả thông trên dưới rốt cuộc thông qua một quý nhân trong cung chiếu cố, cấp cho Ngụy MINH Luân một chức quan nhỏ không đầu vào đầu, huyện thừa của một huyện nào đó trong đất Thục. Làm quan thời Đường có ba con đường đi, thượng sách mà cũng là đơn giản nhất đó là tham gia khoa cử làm quan, trung sách đó là dựa vào thế gia quan liêu đại tộc, hạ sách nhất đó chính là bỏ tiền mua chức quan.

*: Lòng ngổngra ngàn dặm, nặng là ở bản thân.” Xem thêm: Âu Dương Tu - Wikipedia tiếng Việt.

83. Chương 68: Nhân Hoan Chi Tai

Hôm nay cũng thật khéo, vị huyện thừa Ngụy đại nhân yênh vào dẫn theo vài tên gia nhân vừa từ chỗ mấy kỹ nữ vui vẻ uống rượu trở về, trong lúc vô ý nhìn thấy Tiêu Duệ đang ngồi trong quán rượu uống một mình. Tiêu Duệ ngày đó ở Lạc Dương khiến cho cha con Ngụy gia như chó nhà tang thất bại mà bỏ chạy, Ngụy Minh Luân đương nhiên là ghen uất một bụng. Vào thời điểm đó Tiêu Duệ thanh danh vang dội sau lưng lại có quý nhân chống đỡ, Ngụy gia đương nhiên là không thể không nuốt xuống cổ lửa giận đó. Nhưng hôm nay đã khác xưa, không chỉ bản thân đã làm quan, nhà mình cũng đã dựa vào một vị đại quý nhân quyền thế xung thiên, làm gì có chuyện còn đem Tiêu Duệ để vào trong mắt nữa đây.

Cho nên, Ngụy Minh Luân liền ngẩng cao đầu ưỡn ngực xông vào quán rượu, khiêu khích đứng ở trước mặt Tiêu Duệ. Tiêu Duệ đang uống vui vẻ thì đột nhiên nhìn thấy con trai của Sơn Nam đạo phủ thương hùng hực xông đến, đầu tiên là sững sốt sau đó thì nhú chặt lông mày, tâm tình tốt đẹp đang có tất cả không cánh mà bay. Nếu như nói sau khi Tiêu Duệ xuyên việt đến Đại Đường chán ghét nhất, không thích nhất, ghê tởm nhất cũng chỉ có hai kẻ, một chính là Dương Chiêu ở Ích Châu, kẻ hiện giờ đã biến thành phế nhân nằm ở trên giường; Kẻ còn lại chính là tên công tử nhà giàu đang đứng ở trước mắt này, Ngụy Minh Luân.

Tiêu Duệ chẳng thèm để ý đến hắn, tự đứng dậy đi trả tiền chuẩn bị rời khỏi quán rượu. Nhưng Ngụy Minh Luân có tâm mà đến há có thể như vậy mà xong. Nổi ghen uất ở trong lòng nhiều ngày rốt cuộc cũng có thể tận tình phát tiết ra, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này. Nhớ lại bộ dáng cuồng vọng và ngạo khí của Tiêu Duệ, Ngụy Minh Luân hung hăng đẩy hắn một cái. Nói thực rằng, Tiêu Duệ bị cái đẩy này lùi lại phía sau vài bước, thực cũng có chút ngoài ý muốn, hắn không ngờ rằng tiểu tử này lại dám công khai gây hắn tìm chuyện ngay giữa ban ngày ban mặt ở địa phương ngay dưới chân thiên tử như thế này, đây chính là trọng tội bị Đường luật nghiêm trị.

- Người muốn làm gì?

Tiêu Duệ lạnh lùng quát một tiếng, liếc nhìn Vệ Giáo lãnh khốc vẫn một mực đứng chờ bên ngoài tửu quán. Vệ Giáo đã sớm phát hiện ra có vài điểm không đúng, vị chủ nhân mà bản thân phụng lệnh bảo vệ này hình như gặp phải cừu nhân. Vệ Giáo chậm rãi rời bước đi lại đó, quét mắt nhìn đám nô gia đi theo phía sau Ngụy Minh Luân một cái, lạnh lùng nói:

- Dưới chân thiên tử, kẻ nào dám dương oai?

- Bổng đại nhân dám, thế nào đây?

Nếu không phải là đang đối mặt với Tiêu Duệ, Ngụy Minh Luân có lẽ sẽ không kiêu ngạo như vậy. Nhưng vừa nhìn thấy kẻ “đối đầu” ngày xưa, nhớ lại nỗi nhục khiến cho hắn ăn không ngon ngủ không yên ngày đó, nhớ tới tiểu mỹ nhân yếu điệu rơi vào lòng Tiêu Duệ, Ngụy gia công tử ca sớm đã chìm trong lửa giận, vút sạch mọi thứ ra sau đầu. Lúc này đối với hắn mà nói, chỉ có hung hăng đem Tiêu Duệ làm nhục trước mặt mọi người, đem hắn hung hăng dẫm đạp dưới chân mình mới có thể giải được mối hận và lòng đố kỵ tích tụ nhiều ngày qua.

- Đại nhân? Người là đại nhân gì?

Ai cũng không ngờ được vào lúc này Tiêu Duệ thế nhưng lại cười rất thoải mái, thông dong hỏi một câu.

Ngụy Minh Luân tức giận quát một tiếng, vài tên gia nô lập tức xông lên trước, nhưng Vệ Giáo cũng không phải là kẻ nhàn rỗi, hắn chính là đại đao thị vệ trong phủ Thịnh Vương, hiện tại là cận vệ của Tiêu Duệ, giáo huấn vài tên gia nô này tựa giống như dùng pháo cao xạ bắn muỗi, chuyện bé xé ra to. Vài tên gia nô của Ngụy gia vừa mới bày ra bộ dạng hung tợn đã bị ba quyền hai cước của Vệ Giáo đánh ngã lăn trên mặt đất.

Trong quán rượu người ngã bần đở, bán đĩa chén cốc bay tứ tung. Đám tửu khách thấy tình hình không ổn lần lượt rời khỏi tửu quán. Ngụy Minh Quân trợn mắt há mồm nhìn đám gia nô đang rên rĩ nằm la liệt trên đất, lại liếc nhìn qua Vệ Giáo đang khoanh tay đứng cười lạnh không thôi. Hắn thẹn quá hóa giận gào rít một tiếng hung hăng đá cho tên gia nô một cước:

- Cầu nô tài vô dụng!

Tên Ngụy gia công tử ca này ở Sơn Nam đạo ngang ngược hống hách quen thành thói, bản thân cũng có vài phần sức mạnh. Khi hắn nhìn thấy nụ cười nhạt trên mặt Tiêu Duệ, một lần nữa không chế không được lửa giận đang hừng hực thiêu đốt, rống lên một tiếng xông về phía Tiêu Duệ, thế nhưng lại giống như một con chó đói cắn vào vai Tiêu Duệ.

Hí! Tiêu Duệ hít vào một hơi khí lạnh, lập tức dùng khủy tay các khớp tay dùng hết toàn bộ sức lực bản thân đánh vào lồng ngực của Ngụy Minh Luân, tiếp đó tung ra một cước, không khéo chính là đá vào đùi quần của Ngụy gia công tử ca. Tiêu Duệ mặc dù không hiểu võ công nhưng cũng không phải là loại hình có sức lực lớn, nhưng sau khi bị đau vẫn hết toàn bộ sức lực của bản thân vào một cước, nhất là lại đá vào bộ vị yếu ớt nhất trên cơ thể con người, lực thương tổn không cần nghĩ cũng biết.

Tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn của Ngụy Minh Luân vang vọng khắp cả khu phố này, tiếng kêu thê lương khiến cho một kẻ bán hương phấn rong bên ngoài kìm không được hắt xì hơi một cái, thối trúng các loại hương phấn trong hòm bay lên đầy trời. Trong tửu quán tiểu nhị chạy vào bếp sợ run lên, dưới đống quần một trận nóng ran, thiếu chút nữa tiểu cả ra quần.

Nhìn thấy Ngụy Minh Luân ôm lấy bộ hạ lặn lộn trên mặt đất hét thảm, Tiêu Duệ nhún nhún vai cười lạnh không nói. Đương nhiên lúc này hắn không hề biết, bởi vì một cước này của hắn mà khiến cho Ngụy gia công tử ca từ nay về sau không thể sinh con. Sau này khi hắn biết được tin tức cũng sững sốt nửa ngày, cuối cùng mới nói với Lệnh Hồ Xung Vũ một câu:

- Chỉ là ngoài ý muốn, thuận túy ngoài ý muốn thôi. Chẳng qua, cái gọi là chó khôn không gây chuyện, người khôn ít tai họa. Chính là cái đạo lý này.

Lệnh Hồ Xung Vũ lúc ấy cười khổ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ tiểu tử Ngụy gia này cùng tên cùng họ với Ngụy công công trong cung, chẳng lẽ số mệnh chú định sẵn nhất định phải làm thái giám sao?

Vệ Giáo lãnh khốc vỗ vỗ bả vai Tiêu Duệ, cười nhạt nói:

- Công tử gia, ngài thật sự đá vào...

Sự kiện đánh lộn đột ngột xảy ra trong quán rượu của Tây thị rất nhanh làm kinh động đến quan phủ, sai dịch của Vạn Niên huyện đem rất cả những người có liên quan kể cả lão bản và tiểu nhị của tửu quán, toàn bộ áp giải đưa vào trong nha huyện. Vụ án này cũng không có gì phức tạp, tuy nhiên huyện lệnh của huyện Vạn niên Trương Hữu Đạo đã từng thu nhận tiền tài của Ngụy gia cho nên có lòng bảo vệ Ngụy Minh Luân.

Nhưng nhân chứng vật chứng đầy đủ, tên bại gia tử của Ngụy gia này lại chủ động tìm chuyện gây sự đả thương người, mà Tiêu Duệ bất quá chỉ là phòng vệ chính đáng, án theo luật là vô tội. Thêm vào đó nghe nói Vệ Giáo này còn là người của phủ Thịnh Vương, Trương Hữu Đạo lập tức nhớ lại vài lời đồn đại được lưu truyền trong kinh sư và dân chúng gần đây, lại cẩn thận làm rõ Tiêu Duệ đích xác là con trai của Tiêu Chí Trung đến từ Lạc Dương, vội vàng định xong án hình.

Tiêu Duệ và Vệ Giáo cứ như vậy vào lúc trời chạng vạng bình an rời khỏi nha huyện Vạn Niên, mà Ngụy gia công tử ca bị Ngụy gia chủ bởi vì nghe thấy tiếng kêu thảm của hắn mà vội vàng chạy đến dẫn về. Án theo luật, Ngụy Minh Luân phải bị hỏi tội, cái chức quan nhỏ vừa mới mua được kia chỉ sợ cũng bảo toàn không được. Nhưng người ta thường nói có tiền sai ma khiến quỷ cũng được, dưới ma lực của đồng ngân phiếu cực dày, việc này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không quy trở về bình thường.

Ngụy Minh Luân được khiêng về nhà đương nhiên là bị Ngụy Anh Kiệt chửi bới một hồi, nhưng chửi mắng thì chửi mắng con trai của mình dù không có ý chí thì nó vẫn mang cốt nhục của mình, nhìn thấy nhi tử đã được trị liệu mà vẫn kêu to gọi nhỏ, Ngụy Anh Kiệt cũng có chút lo sợ không yên: Chẳng lẽ đã bị đá hỏng mất bảo bối nối dõi tông đường rồi?

Lão ta vội vàng cho mời vài vị danh y trong thành Trường An tới xem cái “đũng quần” đang sưng lên kia, các loại dược tài quý hiếm được lấy ra thành một đồng lớn, lại uống vài bát Tân La nhân sâm sau đó Ngụy Minh Luân mới tạm thời ngừng lại tiếng kêu thảm, rên rỉ tiến vào mộng đẹp.

Yên tĩnh hơn mười ngày, “đũng quần” của Ngụy Minh Luân mới hoàn toàn hết sưng phù khỏi hẳn. Đúng vào lúc Ngụy Minh Luân tụ tập đám gia nô muốn đi tìm Tiêu Duệ báo thù rửa hận thì Ngụy Anh Kiệt xuất hiện cho hắn một cái bạt tai mắng vài tiếng súc sinh. Sơn Nam đạo Ngụy gia phải định cư lại ở Trường An, hiện giờ vừa mới đặt chân đến đất này, đứa con không ra gì liền gây chuyện, Ngụy Anh Kiệt có thể không tức giận được sao?

Thù đương nhiên là phải báo, nhưng không phải là loại phương pháp báo thù này. Cái loại lỏa lồ gằm gậy đến cửa nhà người ta khiêu khích chẳng phải là để cho kẻ khác nắm được đuôi, công khai chống đối lại quan phủ sao? Ngụy Anh Kiệt đứng ở trong viện la hét nửa ngày rồi cuộc Ngụy Minh Luân mặt mày xám xịt quay trở về phòng của mình, mới coi như xong chuyện.

Chẳng qua đem đó Ngụy Minh Luân len lén chuẩn tới thanh lâu, vui chơi cả nửa đêm, khi dục hỏa dâng lên hắn đặt trên người kỹ nữ chuẩn bị phát tiết tà hỏa trong lòng, đem kỹ nữ biến thành Tiêu Duệ chà đạp một phen thì “nó” không cử động.

Ấn, không sai, đúng là không cử động.

“Tên gia hỏa” đó vẫn là nó, không chút thương tổn nhưng lại không hề cử động. Dân chúng buôn bán và thương nhân nhỏ đều nhìn thấy một công tử ca quần áo không chỉnh tề, như nổi điên gào thét chạy trên đường phố, phía sau là vài tên gia nô đang chặt vật chạy đuổi theo.

- Tiêu Duệ, lão tử với ngươi thề bất lưỡng lập, lão tử phải giết chết ngươi!

Ngụy Minh Luân trần truồng đứng trong viện tử nhà mình gào rít, vài tên thị nữ quần áo lộn xộn khóc lóc quỳ trên mặt đất.

Các nàng đang yên lành làm việc, không ngờ rằng thiếu gia giống như con chó điên xông vào ra lệnh cho bọn họ cởi bỏ hết y phục, sau đó xông đến sờ loạn một hồi, tưởng rằng muốn làm việc đáng xấu hổ kia, đáng tiếc chỉ là một trắng vô ích, bọn thị nữ bắt đầu từ sợ hãi xấu hổ đến giận dữ không biết làm sao, cuối cùng ngạc nhiên mừng thầm, đều lộn xộn mặc vào quần áo của mình, cũng không dám đứng dậy, chỉ có thể quỳ trên mặt đất khóc lóc nức nở.

- Đều cút hết xuống.

Ngụy Anh Kiệt sắc mặt âm trầm đi đến, tung chân một cước đá bay một cái bình hoa trong phòng khách. Cứ việc Ngụy Minh Luân không phải là con trai duy nhất của Ngụy Anh Kiệt, nhưng là con trai người vợ cả, vốn là con trưởng mang nhiều kỳ vọng đột nhiên biến thành không thể sinh con cái nối dõi tông đường, điều này khiến cho Ngụy gia gia chủ cảm thấy khuất nhục chưa từng có. Dù loại việc trong quá khứ lão ta đều có thể nhẫn nhịn, không bởi điều gì khác chính là bởi vì vị quý nhân đằng sau lưng Tiêu Duệ. Nhưng nhớ đến ái tử sẽ như thái giám trong cung cả đời không thể gần nữ sắc, Ngụy Anh Kiệt hung ác siết chặt nắm tay, trong mắt tựa như phún hỏa.

- Tiêu Duệ, từ hôm nay trở đi có ngươi thì không có ta, Ngụy gia chúng ta cũng không phải dễ trêu chọc!

Ngụy Anh Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, bước nhanh ra khỏi phòng khách nhà mình, cũng mặc kệ Ngụy Minh Luân đang thất hồn lạc phách quỳ trên mặt đất thổ phỉ phò, tự mình rời đi.

84. Chương 69: Trịnh Gia Nghiệt Tử

Tử Đồ tửu phường tổng bộ Trường An đã đi vào quỹ đạo, mà vô luận là Tử Đồ tửu phường ở Ích Châu hay là Tử Đồ tửu phường của Lạc Dương đều đem loại rượu của mình đến bày bán ở Trường An. Một đoạn thời gian này Thanh Hương Ngọc Dịch, Ngũ Lương Ngọc Dịch và Thiêu Dao Tử đều được đưa ra thị trường Trường An. Nhất thời danh tiếng trong thành Trường An bay đầy mùi thơm của rượu, cái tên tửu đồ Tiêu Duệ cũng theo sức nóng của thị trường rượu mà dần dần xâm nhập vào lòng người, trở thành “Nhân vật mới nổi” được đám tửu khách nói đến nhiều nhất trong các tửu quán ở Trường An.

Người thanh niên được bọn họ cứu giúp trước khi vào Trường An đã có thể xuống giường hoạt động, sắc mặt cũng đã thêm vài phần hồng nhuận, lão y giả liên tục đến quý phủ vì châm cứu cho hắn thở dài một hơi nhẹ nhõm, vỗ vỗ bả vai thanh niên, than thở nói:

- Vị tiểu ca này, cậu quả thực là phúc lớn mạng lớn, trong số mệnh gặp được quý nhân đây. Lão hủ thật sự là không thể nào tin tưởng được lại có người sẽ không tiếc hao phí nhiều tiền của như vậy chỉ để cứu lấy tánh mạng của một người xa lạ. Tiểu ca nhi, cậu có biết gốc nhân sâm Tân La trăm năm mà mấy ngày nay cậu dùng giá bao nhiêu tiền hay không? Chính là một trăm quan tiền đây!

Thanh niên sớm đã được thay một thân y sam của Tiêu Duệ, hai người vóc dáng không chênh lệch bao nhiêu y sam của Tiêu Duệ mặc vào người hắn cũng vừa vặn. Cho nên nói người đẹp vì lụa, thanh niên sau khi tắm rửa chải đầu mặc một bộ y sam mới thì hiện ra khuôn mặt thanh tú vốn có. Hắn trầm mặc cúi người hành lễ,

- Đa tạ ân nghĩa khám chữa bệnh của lão tiên sinh.

- Được rồi, tiểu ca nhi, đi cảm ơn ân nhân của mạng của cậu đi, lão hủ cáo từ đây.

Lão y giả xách hòm thuốc của mình lên rồi rời đi.

Thanh niên im lặng đứng yên tại chỗ trầm ngâm một hồi lâu, lúc này mới theo đường hành lang dài trong phủ đi đến thư phòng của Tiêu Duệ, vừa đi đến trước cửa thư phòng thì nhìn thấy Tú Nhi điệu dàng đứng ở cửa, nhìn hắn khẽ mỉm cười

- Công tử đứng dậy rồi?

Ngày bình thường uống thuốc hay vệ sinh đều là do Tú Nhi chăm sóc cho hắn, cho nên hai người tương đối quen thuộc. Thanh niên miễn cưỡng nở một nụ cười, chấp tay nói:

- Đại ân của Tú Nhi cô nương ngày sau tại hạ xin hậu báo!

Thanh niên đứng ở cửa thư phòng, nhìn Tiêu Duệ đang kiên trì đọc kinh thư trong thư phòng thật lâu, từ từ đi vào trong phòng, vén tà áo yên lặng quỳ xuống đất.

Tiêu Duệ cả kinh vội vàng đứng dậy chạy đến nâng lên,

- Người làm gì đây? Chắc hẳn ngươi cũng là người đọc sách, dưới gối nam nhi có hoàng kim, vạn vạn lần không thể dễ dàng quỳ xuống!

Trên mặt người thanh niên hiện lên vẻ cảm kích và cảm động vô tận, giọng nói có chút run rẩy:

- Đại ân đại đức của Tiêu công tử tại hạ ghi nhớ suốt đời. Chỉ có điều tại hạ người không một xu dính túi, thiết nghĩ để báo đại ân của công tử chỉ cầu công tử có thể thu dụng tại hạ vào trong phủ làm một kẻ hạ nhân đi.

- Thấy chết mà không cứu là việc mà người đọc sách chúng ta nên làm hay sao?

Tiêu Duệ đỡ người thanh niên ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng nói,

- Hơn nữa đừng nói đến chuyện báo đáp hay không báo đáp... Chẳng qua, mỗ còn chưa thỉnh giáo đại danh tôn tính của công tử, vì sao lại lưu lạc đến bước đường này?

Khuôn mặt vốn đã hồi phục lại vài tia huyết sắc của thanh niên nhất thời trở nên trắng bệch, đầu vai run rẩy, đột nhiên cúi thấp đầu xuống.

Tiêu Duệ trầm nghĩ, “Như thế nào mà ngay cả tên họ lai lịch cũng không có? Chẳng lẽ có lời gì khó nói muốn giấu sao?” Nghĩ đến đây Tiêu Duệ liền mỉm cười không tái hồi mà thay đổi chủ đề.

- Mời dùng trà!

Thanh niên cắn răng chậm rãi ngẩng đầu lên:

- Đại danh của Tiêu công tử từ sau tiết trung thu năm nay tại hạ đã được nghe nói đến. Ngày đó tại hạ đã từng có tâm phát lời thề, ngày sau gặp mặt công tử tại Trường An cùng so tài học... Chỉ là thế sự khó lường, không ngờ rằng chỉ trong nửa năm thời gian ngắn ngủi tại hạ đã lưu lạc nơi hoang dã, thiếu chút nữa thì một mạng ô hô.

Tiêu Duệ yên lặng lắng nghe. Thanh niên này khí chất văn nhã cùng với lời nói cử chỉ trong quy trong củ khiến cho hắn mơ hồ đoán được đây chắc hẳn không phải là một sĩ tử bình thường lưu lạc nơi hoang dã.

- Tại hạ họ Trịnh, tên Ưởng. Xuất thân Huỳnh Dương Trịnh gia, năm trước vào kinh dự thi...

Trình Ưởng cắn chặt răng, buồn bã nói.

Tiêu Duệ giật mình kinh ngạc, sớm đã dự đoán xuất thân của người thanh niên này không hề tầm thường, nhưng không ngờ rằng lại xuất thân từ thế gia đại tộc. Huỳnh Dương Trịnh gia này, thực đúng là khó lường. Thanh Hà Bác Lãng Thôi thị, Thái Nguyên vương thị, Huỳnh Dương Trịnh thị, Phạm Dương Lô thị cùng với Hoàng tộc Lý gia, đây là ngũ đại sĩ tộc cao môn của Đại Đường. Lực ảnh hưởng của bọn họ từ triều đình cho đến thôn dã đều không gì sánh kịp. Bỏ qua hoàng tộc Lý gia, bốn họ sĩ tộc khác giống như Huỳnh Dương Trịnh thị người làm quan trong triều đếm không hết, có thể nói là trụ cột vững chắc của triều đình Đại Đường.

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, trong đầu trầm nghĩ Huỳnh Dương Trịnh gia là thi thư gia truyền, lấy đại đức cao thượng của nho môn dương danh thiên hạ. Môn phong gia giáo tất nhiên là nghiêm cẩn, như thế nào lại xuất hiện một kẻ... Hình như nhìn ra được nghi hoặc của Tiêu Duệ, Trình Ưởng xấu hổ không thôi cúi gằm mặt xuống, siết chặt nắm tay yếu ớt, khóc rống lên.

- Ta chính là đứa con hư hỏng của Trịnh thị. Ta chính là đứa con hư hỏng của Trịnh thị!

Nhớ lại năm trước, tài tử Trịnh thị Trình Ưởng Trịnh Dương Minh phong nhã hào hoa, đường quan rộng mở, từ Kim Châu(chả hẳn là Kim Châu thứ sử) vào kinh dự thi. Một đường thông thuận Trình Ưởng đến thành Trường An vào cuối tháng chín. Khoảng cách đến kỳ thi còn xa, Trình Ưởng được thu xếp ở lại trong một gian khách sạn. Tháng mười cuối thu là quý thời tiết đẹp nhất ở Trường An, khắp nơi thoang thoang mùi hương quế, gió thu mát mẻ, thiếu niên Trình Ưởng chưa từng nếm mùi sầu tư sau khi sắp xếp yên ổn chỗ ở thì ngày ngày rong ngựa đi chơi.

Cảnh vật có đẹp đến mấy đi nữa thì xem nhiều cũng đâm chán, Trình Ưởng cũng như vậy. Du ngoạn vài ngày thì sinh chán chường, trong lòng lại bắt đầu hoạt động. Ngày đó, hắn ngàn vạn lần không nên nói chuyện với hai tên thương nhân cùng khách sạn, sau khi nghe xong hai tên thương nhân kia nói chuyện bọn họ tìm kiếm tính yêu ở khu phố hoa của Trường An, trong lòng Trình Ưởng có chút ngứa ngáy khó chịu.

Bình thường ở trong nhà người chịu gia quy ước thúc, Trình Ưởng chưa bao giờ tiếp xúc quá loại tình huống này, đồng môn thi hội ngẫu hứng mời vài ca kỹ đến trợ hứng, Trình Ưởng còn chán ghét đám ca cơ nông cạn tục tằn chỉ vì tiền. Hiện tại nghe nói “tràng phong hoa tuyết nguyệt” ở kinh thành thú vị vô cùng, hắn chỉ cảm thấy dục vọng bị kích thích, liền quyết định đi xem thử một lần.

Vào lúc hoàng hôn, Trình Ưởng ma xui quỷ khiến thế nào mà chậm rãi đi vào một khu phố hoa của Trường An, nơi này trên mỗi một con đường kỹ viện và tửu lâu mọc lên san sát, phía trước mỗi nhà đều có vài kỹ nữ trang điểm đậm lẳng lơ chèo kéo, đánh mất đông tình với người qua đường. Trình Ưởng khinh thường đi hết con đường, khu phố oanh oanh yền yền này thực ra cũng chỉ là một đồng sơn phấn thô tục, rất không có tình cảm, rất không có khí chất, nơi này làm sao có thể hấp dẫn được vị tài tử phong lưu của Trịnh thị kia chứ?

Một đường đi thẳng đến khu phố ven sông, trong căn phòng của một ngôi nhà được trang trí hết sức hoa lệ, gặp được một vị nữ tử ngồi bên cửa sổ. Vị nữ tử này ước chừng khoảng mười tám mười sáu tuổi, trên người mặc một bộ y phục bằng tơ lụa màu vàng, đôi mắt to tròn lúng liếng đầu vẽ quyền rũ, tay cầm một

thanh quạt lụa, che lấp nửa khuôn mặt trắng nõn, cũng không giống với các nữ tử khác liếc mắt đưa tình dụ khách, trong cử chỉ lộ ra vài phần thẹn thùng.

Trịnh Ưởng không tự chủ được mà dừng bước, đôi mắt thần thờ nhìn chăm chăm vào vị nữ tử kia, nữ tử nọ hình như càng thêm e lệ, hai gò má ửng đỏ, hàng lông mi thật dài rủ xuống che lấp đôi mắt. Trái tim Trịnh Ưởng theo sự biến hóa rất nhỏ trong động tác của nàng mà trở nên nhộn nhạo, quạt giấy trên tay trong lúc lơ đãng xoạch một tiếng rơi xuống mặt đất.

Nàng ấy tên là Tiết Á Tiên, đã từng xuất thân từ danh môn, nhưng sau đó gia đạo sa sút mà lưu lạc làm con hát. Từ nhỏ được giáo dục dạy bảo rất tốt, tinh thông thi thư, trò chuyện với Trịnh Ưởng thập phần hợp ý. Trịnh Ưởng từ thương sinh thích, từ thích sinh yêu, ngay đêm đó đã ngủ lại trong phòng Tiết Á Tiên. Bởi vì tư chất của Tiết Á Tiên cho nên giá cả bảo mẫu đưa ra là tương đương cao, mà Trịnh Ưởng lâu nay quen thói công tử nhà giàu có, lại vì cô ương mà mình yêu thích tự nhiên là không tiếc vung tiền như rác. Từ đó về sau hai người sống chung với nhau trong kỹ lâu. Đánh đàn vẽ tranh, phẩm trà đánh cờ, đàm thơ luận văn, thưởng nguyệt ngắm hoa, đôi nam nữ đang yêu nhau trầm luân trong biển tình ngọt ngào.

Trịnh Ưởng sớm đã đem kỳ thi mùa xuân vút lên tận chín tầng mây, ngày ngày say trong men tình ái. Thời gian thấm thoát trôi đi, biết tiền trong túi hẵn không đủ chữa bệnh thương hàn, tú bà vô tình liền phái người đem hẵn vút ra nơi hoang dã ngoài cửa thành.

Nghe Trịnh Ưởng ghen ngào kể xong những tao ngộ của chính mình, Tiêu Duệ cũng không khỏi than thở không thôi. Đây là một con một sách kiêm tình si xuất thân từ danh môn quý tộc, hẵn thế nhưng lại ấu trĩ đến mức cùng một kỹ nữ ở chung trong kỹ lâu. Hôm nay tiền tài đã cạn, khoa cử không cửa, rốt cuộc chẳng còn mặt mũi nào mà trở lại quê nhà, rơi vào một cái kết cục vô cùng bi thảm. Nếu như không phải ngẫu nhiên gặp được Tiêu Duệ, sợ rằng đã sớm đi xuống âm tào địa phủ tiếp thụ gia pháp của liệt tổ liệt tông Trịnh thị rồi.

- Từ xưa đến nay kỹ nữ vô tình con hát vô nghĩa, Dương Minh huynh cũng không nên quá thương tâm.

Tiêu Duệ thờ dài một tiếng.

- Không, không, Tiêu công tử, Tiên Nhi không phải là loại người như vậy. Tiên Nhi nhà ta đối với ta tình tựa kim kiên(tình cảm bền chắc như vàng), ân nghĩa như hải...

Trên mặt Trịnh Ưởng chợt lóe lên một tia bi ai,

- Chỉ do Trịnh Ưởng vô năng, kiếp này không thể cùng Tiên Nhi nên vợ nên chồng.

Tiêu Duệ mỉm cười, nhớ lại nữ tử ngày đó đau khổ muốn chết, hình như quả thật cũng có một chút tình nghĩa đối với Trịnh Ưởng này đi. Đương nhiên rồi, trong kỹ lâu cũng có nữ tử tố sống có tình có nghĩa, giống như ca cơ phần hồng Liễu Mộng Nghiên ở Lạc Dương vậy. Hẳn thở dài một tiếng:

- Như vậy đi, Dương Minh huynh, huynh cứ yên tâm ở lại chỗ của ta, chờ kỳ thi mùa xuân năm tới ta và người cùng nhau đi thi là được!?

Thọ Vương phủ, Lý Mạo một thân y phục ở nhà đi vào phòng khách của Vương phủ gặp mặt một vị thương nhân, Ngụy gia gia chủ Ngụy Anh Kiệt, một trong tứ đại thương cổ thể gia đến từ Sơn Nam đạo, có ý muốn đặt căn cơ tại Trường An.

Ngụy Anh Kiệt cung kính đứng ở một bên, nhìn Lý Mạo chậm rãi thưởng thức trà mới Giang Nam mà hoàng đế lão tử và quý phi lão nương ở trong cung mới ban cho. Phẩm trà nửa ngày, Lý Mạo mới thần nhiên cười:

- Ngụy đông chủ, bốn vương cũng là người chân thật, không thích quanh co lòng vòng, người có điều kiện gì thì nói ra đi.

- Vương gia, tiểu nhân nguyện ý dốc hết toàn bộ tài lực của Ngụy gia tương trợ Vương gia, mặc cho Vương gia sai khiến. Sau này phàm là Ngụy gia làm ra đều có ba phần của Vương gia, Chỉ là, chỉ là tiểu nhân muốn khẩn cầu Vương gia giúp tiểu nhân báo thù rửa hận.

Ngụy Anh Kiệt mang theo ý nịnh nọt chậm rãi nói ra ý định lần này tới của bản thân.

- Ôi!? Chỉ là một tên Tiêu Duệ nho nhỏ mà thôi, đáng giá để cho Ngụy gia chủ làm chuyện lớn như vậy sao?

Lý Mạo khoe miệng hơi cong lên,

- Ta cũng từng được nghe nói về hắn, chẳng qua là đứa trẻ ranh nhà Tiêu Chí Trung mà thôi, nghe nói khiến cho rượu Thanh Hương Ngọc Dịch và Ngũ Lương Ngọc Dịch của Trường An lên giá chính là xuất phát từ Tửu Đồ tửu phòng của hắn.

85. Chương 70: Điệu Múa Đẹp Nơi U Cốc

- Lời của vương gia không sai, đúng là kẻ này.

Lý Mạo cao giọng cười, thần sắc càng trở nên không thể nắm lấy:

- Bốn vương lại muốn thỉnh giáo Ngụy gia chủ, người và Tiêu Duệ kia thù hận ra sao? Đến nỗi phải tìm đến nơi này của bốn vương.

Ngụy Anh Kiệt cắn chặt răng, cúi đầu nói:

- Tiêu Duệ kia bất quá là một tay ăn chơi mà thôi, hắn ý có Thịnh Vương điện hạ và Hàm Nghi công chúa điện hạ coi trọng ân sủng, liền ương ngạnh bừa bãi, không ngờ vài ngày trước đá con trai trưởng của tiểu nhân thành phế nhân, thù này không báo hận này khó tiêu.

- Phế nhân?

Lý Mạo ngạc nhiên.

- Khuyển tử đã không thể giao hợp, xin điện hạ làm chủ cho tiểu nhân.

Khuôn mặt Ngụy Anh Kiệt đỏ lên, ảm đạm cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt thành quả đấm, từ trong kẽ răng lại bật ra một câu:

- Tiểu nhân không có thỉnh cầu gì khác, chỉ cầu Vương gia có thể làm cho Tiêu Duệ này không thể bước lên triều đình — chỉ cần hắn còn trên phố, tiểu nhân tự có biện pháp làm cho mối hận nhục nhã này không còn.

- Xử lý như vậy cũng tốt, kỳ thi mùa xuân sang năm, ta phân phó lễ bộ không lấy hắn là được.

Lý Mạo cười nhạt một tiếng:

- Chỉ có điều Ngụy gia chủ nên hiểu, Tiêu Duệ này là người mà hoàng đế và hoàng muội ta coi trọng, bốn vương phải chu toàn ở giữa, sợ là không thể.

Ngụy Anh Kiệt ngẩn ra, sau đó tỉnh ngộ, biến sắc nhưng cực kỳ tự nhiên che giấu lại, chột khom người trả lời:

- Đại ân của Vương gia Ngụy gia suốt đời không quên, Ngụy gia nguyện lấy 4 thành lợi nhuận phát sinh hiến cho Vương gia.

- Ha ha, nếu — được rồi, bốn vương từ chối thì bất kính.

Lý Mạo cười ha ha, khoát tay áo:

- Ngụy gia chủ có muốn dùng cơm nơi này với bốn vương?

- Tiểu nhân không dám, tiểu nhân cáo lui.

Ngụy Anh Kiệt kinh sợ cáo từ xoay người, ra khỏi cửa khuôn mặt tràn đầy kính cẩn trong nháy mắt lại hiện lên một tầng âm trầm.

Một nữ tử kiều mỵ từ sau tấm bình phong đi ra, khuôn mặt như trăng rằm, mày liễu cau lại, bộ ngực cao vút nhộn nhạo một hồi:

- Vương gia, chúng ta không thiếu tiền, người cần gì tiếp nhận Ngụy gia này... Có Gia Cát gia đất Thục, vương phủ liền có tài lực. Cần gì phải tranh miếng nước đục này — phải biết rằng, Vương gia cùng Thịnh Vương là anh em một mẹ, vì một thương nhân đắc tội Thịnh Vương, làm như vậy không ổn.

- Mộng Nhi, người biết cái gì, đây chẳng qua là một hồi giao dịch mà thôi. Ngụy gia muốn dựa vào bốn vương kiếm càng nhiều của cải, mà bốn vương lại cần của cải Ngụy gia. Như thế mà thôi. Bốn vương nếu muốn làm chủ Đông Cung, nhất định phải có tổ chức thành viên và lực lượng của chính mình. Mà nuôi tâm phúc thần tử dựa vào cái gì? Phải dựa vào tiền tài. Không có nhóm thương nhân duy trì, bốn vương dựa vào cái gì đi mượn sức triều thần tranh đấu cùng thái tử và Khánh Vương? Bốn vương đương nhiên không thiếu tiền, tài lực của Gia Cát gia cũng đủ chống đỡ những thứ cần thiết của bốn vương, nhưng Ngụy gia cũng là thương nhân thế gia tài lực hùng hậu, nếu bốn vương không tiếp nhận hắn, hắn tất nhiên sẽ đầu nhập thái tử hoặc Khánh Vương — thế cho nên, bốn vương tuyệt sẽ không trơ mắt nhìn Ngụy gia đầu nhập người khác.

- Thịnh Vương hẳn chẳng qua chỉ là tâm tính tiểu hài tử thôi. Chờ thêm một thời gian, hẳn còn có thể nhớ rõ Tiêu Duệ là ai? Về phần Tiêu Duệ, loại tiểu tốt này, bốn vương vứt bỏ hẳn một lần thì sao?

- Lý Mạo cười lạnh một tiếng:

- Chỉ có điều nơi Hàm Nghi dường như có chút vấn đề. Cô gái nhỏ này tới Lạc Dương một chuyến, không ngờ coi trọng một tiểu tử dân gian như vậy. Bốn vương phải nhanh chóng tiến cung nói cho mẫu phi, khiến phụ hoàng thưởng hôn cho Dương Hồi và Hàm Nghi, cũng tốt cắt đứt sự si tâm vọng tưởng thấy người sang bắt quàng làm họ của tiểu tử kia.

Sĩ tử sớm tới Trường An dự kỳ thi mùa xuân sang năm ngày càng tăng nhiều. Văn sĩ nổi tiếng các nơi đến Tiêu gia gặp Tiêu Duệ cũng càng ngày càng nhiều. Có người cầm thơ văn của mình đến cùng Tiêu Duệ “Thảo luận nghiên cứu”, cũng có người không phục mà đến tiến hành so văn, còn có một ít văn nhân mời Tiêu Duệ đến tụ hội tham gia ẩm yến. Mỗi ngày giữa cửa lớn Tiêu gia dòng người như dật, tới lui không dứt.

Mới đầu, Tiêu Duệ còn nhần nại cùng nhóm sĩ tử đến thăm hàn huyên giao lưu ẩm yến, luận thơ văn nói chuyện.... Về sau, thật sự là sợ người khác làm phiền, liền phân phó hạ nhân khép chặt cửa viện, xưng là đóng cửa ra sức học hành không ra, xin miễn khách tới thăm.

Trước khi đến, Tú Nhi được Tiêu Nguyệt và Ngọc Hoàn “Phó thác” hai tầng, cho nên sáng sớm mỗi ngày liền đến phòng Tiêu Duệ “Nhắc nhở” hẳn phải ôn tập bài vở. Tiêu Duệ không làm gì được, đành phải ôm một đồng kinh, sử, tử, tập kiên trì gặm. Sau ngẫm lại, bất luận như thế nào, chính mình tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm đã là kết cục đã định. Nếu không bỏ ra chút thời gian, nếu thành tích dự thi quá kém cỏi, sợ là mình cũng bị bề mặt. Nghĩ như vậy, lửa nóng trong lòng cũng an bình xuống. Quay đầu nhìn chi, hồ, giả, đã này cảm thấy không còn cứng nhắc buồn tẻ như vậy nữa.

Cũng may, một phần có sĩ tử uyên bác Trịnh Ưởng xuất thân danh môn ở một bên chỉ điểm, một phần Tiêu Duệ tự giác bài vở này cũng có tăng lên.

Thoạt đầu, Trịnh Ưởng căn bản cũng không tin, từ bỏ Tiêu Duệ tài tử nổi danh khắp Đại Đường, người có thể làm ra bậc kiệt tác “vọng nguyệt” kinh thế này, không ngờ không hiểu sách luận kinh sử. Vốn tưởng rằng Tiêu Duệ khiêm tốn, nhưng cùng một chỗ ôn bài lâu như vậy, Trịnh Ưởng không khỏi dở khóc dở cười: Tiêu Duệ ở phương diện kinh, sử, tử, tập gần như là trống rỗng. Mỗi lần nhìn hẳn cầm bút viết hết óc viết xuống bài văn, cũng làm cho Trịnh Ưởng cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Chẳng nhẽ, đây cũng gọi là cái khác của kỳ nhân? Trịnh Ưởng lắc đầu thở dài, lòng nhớ đại ân cứu mạng của Tiêu Duệ, thật ra chính mình vừa ôn sách vừa dốc lòng “Dạy” Tiêu Duệ. Tài học của Trịnh Ưởng khiến Tiêu Duệ rất thần phục, nhiều lần gọi tiên sinh, lại bị Trịnh Ưởng sợ hãi từ chối. Tiêu Duệ cũng không kiên trì, lại lấy “Dương Minh huynh” mà gọi. Hai người ở cùng nhau rèn luyện phụ xương cho nhau, ngược lại càng bổ sung cho nhau, ở chung rất hòa hợp.

Những ngày áp áp bình thần như vậy không được bao lâu, Vệ Giáo liền phụng mệnh đưa tới một tấm thiệp mời. Thiếp mời cực kỳ hoa lệ xa xỉ, không ngờ dùng tơ vàng nạm rìa, trên thiệp mời không có chữ, chỉ vẽ một đường cong trên đầu kim quang long lánh.

Tiêu Duệ không nhận ra, ánh mắt nghi hoặc hướng về Vệ Giáo. Vệ Giáo khom người cười nói:

- Công tử gia, đây là cơ hội ngàn năm một thừa đó. Vương gia nhà ta nói, nếu công tử gia có thể nắm chặt cơ hội này, nói không chừng cũng không cần tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm.

- Ồ?

Tiêu Duệ nhún vai:

- Người nói rõ, đây rốt cuộc là ai mời ta?

- Trời ạ! Công tử gia, người cư nhiên không nhìn được Ngọc Diệp quan này? Đây là dấu hiệu độc nhất vô nhị của Ngọc Chân công chúa điện hạ, thân muội muội của đương kim hoàng thượng đó. Ngọc Chân công chúa xuất gia làm đạo sĩ, một mình sống ở Yên La Cốc trong Quỳnh Lam Quan ngoài thành phía Tây Nam, ngày mai là kỳ lễ yến Ngọc Chân điện hạ mở tiệc chiêu đãi quý nhân và danh sĩ tài tử Trường An... Công tử gia, nếu có thể được Ngọc Chân điện hạ ưu ái giới thiệu, ngày công tử gia thăng chức sẽ tới rất nhanh. Mấy năm nay, người trải qua Ngọc Chân điện hạ dẫn vào quan vô số kẻ, nổi danh nhất hiện nay là Vương Hữu Thừa đại nhân.

Vệ Giáo nhẹ nhàng nói, vẻ mặt thành thực.

Hắn cùng Tiêu Duệ ở chung lâu ngày, biết thiếu niên tài hoa này, nhân phẩm cao thượng rất có phong phạm danh sĩ, thử hỏi trong thành Trường An này ai có thể vì cứu trợ một người qua đường đồng ý xuất trăm quán tiền mua nhân sâm đỏ trăm năm? Xem tiền tài như căn bã, xem công danh lợi lộc như không, chính là nhìn khắp thiên hạ Đại Đường này, người có thể có phong thái khí phách này chỉ có một tên quái vật Tiêu Duệ này. Cho nên, hắn thật lòng hy vọng Tiêu Duệ có thể tiềm long nhảy khỏi vực sâu bay lượn chín tầng trời — Vệ Giáo xem ra, người giống như Tiêu Duệ, vốn không nên lẫn lộn trong thế tục phàm trần, mà hắn phải đứng trên triều dốc sức vì triều đình Đại Đường.

- Ngọc Chân công chúa.

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, ánh mắt mơ màng một hồi, rơi vào cân nhắc thật sâu.

Ngọc Chân công chúa Lý Trì Doanh, muội muội của Lý Long Cơ, nữ đạo sĩ nổi danh những năm Thịnh Đường. Nói đến nữ đạo sĩ Đường triều, đọc qua tạp sử dã sử cũng biết, ở dân gian, có một “Biệt danh” chính là cao cấp kỹ nữ, so ra nổi danh như Ngư Huyền Cơ. Đương nhiên, thân phận của nữ đạo sĩ này được che chở bằng cách ẩn cư nơi sơn dã.

Về phần Ngọc Chân, rốt cuộc là thật tình hướng đạo hay là mượn danh nghĩa xuất gia để phóng túng dục vọng, sách sử thật ra cũng không có định luận gì. Chỉ có điều trên một ít dã sử ghi lại, chuyện xấu về Ngọc Chân chỗ nào cũng có. Lúc còn ở kiếp trước, đây là một nhân vật Tiêu Duệ cảm thấy cực kỳ hứng thú, về chuyện xấu của Ngọc Chân gần như hắn nghe nhiều nên thuộc.

Nào là Lý Long Cơ cầu hôn Trương Quả, một trong bát tiên, muốn đem Ngọc Chân gả cho hắn, nhưng Trương tiên nhân lại sợ tới mức chạy trốn suốt đêm.

Nào là Ngọc Chân và danh sĩ Vương Duy có quan hệ mờ ám, mọi người hoài nghi Vương Duy được Ngọc Chân tiền cử phải trả giá là cùng vị nữ đạo sĩ phong lưu này gối đầu mấy tháng, thậm chí suýt chút nữa bị Lý Long Cơ bắt gian tận giường.

Suy diễn nhiều nhất là tình yêu giữa Lý Bạch và Ngọc Chân. Chuyện xấu đại ý là: đại thi nhân Lý Bạch cùng công chúa Ngọc Chân xinh đẹp lần đầu tiên nhìn thấy đã chung tình, sau đó vẫn vương suốt đời. Ngọc Chân công chúa đề cử Lý Bạch với ca ca Đường Huyền Tông, làm cho Lý Bạch có cơ hội tiến vào cung đình, nhưng cuối cùng Đường Huyền Tông không có trọng dụng Lý Bạch, bởi vậy Ngọc Chân đảo lộn âm ỉ với hoàng đế ca ca, ngay cả tài sản cùng thân phận công chúa cũng buông tha. Ngọc Chân lúc tuổi già vì Lý Bạch mà ẩn cư Kính Đình Sơn của Tuyên thành tại An Huy, cho nên Lý Bạch nhiều lần lui tới Tuyên thành, hơn nữa viết “Nhìn nhau không mỗi mắt, chỉ núi Kính Đình thôi.”

Tiêu Duệ nhớ rõ kiếp trước còn xem qua một quyển tiểu thuyết internet, trong đó miêu tả chuyện tình của Lý Bạch và Ngọc Chân rất sống động. Đây là thật hay giả, chỉ sợ chỉ có Lý Bạch và Ngọc Chân sống lại mới có thể hiểu được.

Chẳng qua, sách sử ghi lại Ngọc Chân căn bản chưa từng đến Kính Đình sơn An Huy, mà năm Khai Nguyên thứ 19 lúc Lý Bạch và Ngọc Chân quen biết nhau, Lý Bạch 31 tuổi, mà Ngọc Chân đã 40 tuổi. Nếu hai người có “Gian tình”, vì sao năm đó Ngọc Chân không dẫn tiền Lý Bạch, mà chờ đến năm Thiên Bảo, mười năm sau mới tiến cử với Lý Long Cơ?

Mười năm sau, khi dẫn tiền Lý Bạch, Ngọc Chân đã 51 tuổi. Thử nghĩ, Lý Thái Bạch luôn cậy tài khinh người sẽ thích một bà lão sắp xuống lỗ hay không?

Lý Bạch viết qua không ít thánh ca nữ tính có liên quan đến Ngọc Chân, nhưng xem kỹ, những thánh ca này căn bản là nói qua loa, làm thơ vì giành tiền thân, không có thành ý gì — chỉ có chân tình trong “Trường tương tư dạ ai hoài canh thâu” (Trường tương tư, tòi tâm can) mới nói rõ Lý Bạch thật sự có yêu, nhưng không phải Ngọc Chân.

Đương nhiên, những điều này đều là lịch sử bị giải trí hóa, không cần phải truy tìm căn nguyên. Chỉ có điều Tiêu Duệ lạc vào kỳ cảnh, ở vào năm Thịnh Đường, đúng thời điểm vị nữ đạo sĩ quý tộc với những chuyện xấu giấu trong đồng giấy lộn, có một phen cảm xúc mà thôi. Thấy Tiêu Duệ thất thần, Vệ Giáo cao giọng nói:

- Công tử gia!

Tuy nhiên, hấn chợt ngẫm lại, cảm thấy được điều này cũng rất bình thường: một người là quý tộc nổi danh, một người là nhà thơ nổi danh, nếu như không có chút chuyện xấu, không có chút điểm ngộ, đường như không bao giờ hoàn mỹ được. Tuy rằng Lý Trích Tiên khi còn sống thích nữ nhân, lão bà có bốn, kỹ nữ ghi lại N người, nhưng tựa hồ cũng không đủ tê cay, không đủ sôi động, không đủ du dương, không đủ phóng khoáng, không đủ cấp bậc. Vì thế, sẽ xuất hiện Ngọc Chân cho đủ hương vị.

Cho nên sau khi chết hơn 1300 năm, tại thời đại vui chơi đến liều mạng mà Tiêu Duệ sinh sống, Lý Bạch nhanh chóng được biến thành nhân vật ngôi sao, trước là con gái tướng quốc tiếp theo là bông hoa trong danh kỹ, sau là công chúa Ngọc Chân, tạo ra một chuỗi dài. Chỉ có thể thương Đường Huyền Tông hùng tài thao lược kia, đuổi Lý Bạch đi, lại mang lên đầu cái nón tình phụ của em gái mình vĩnh viễn cũng không bỏ xuống được, thật sự còn oan uổng hơn so với Đậu Nga!

Thấy Tiêu Duệ không phản ứng, sắc mặt vẫn không ngừng biến ảo, Vệ Giáo không kìm được lại gọi một tiếng:

- Công tử gia!

A! Tiêu Duệ vừa từ trong chuyện tình như mộng như ảo của Lý Bạch và Ngọc Chân giật mình tỉnh lại, âm thầm khinh bỉ mình suy nghĩ lung tung nhầm chán.

- Công tử gia, sáng sớm ngày mai, ta tới đưa công tử ra ngoài thành dự tiệc.

Vệ Giáo do dự một chút, vẫn là thuật lại lời nói của Lý Kỳ:

- Công tử gia, Vương gia nói, ngày mai công tử phải mang theo một chút lễ vật, không nên tiếc rẻ tiền tài.

Tiêu Duệ bật cười:

- Thì ra ở trong lòng Vương gia, Tiêu Duệ là một tên quỷ keo kiệt? Trời ạ!

Vệ Giáo cũng nhin không được cười hắc hắc.

Phía Nam, có một u cốc không tên, u cốc nguyên bản không tên. Nhưng sau khi phụ hoàng của Lý Long Cơ rầm rộ xây dựng một tòa quan vũ trang viên liên tục vài dặm trong u cốc cho Ngọc Chân, u cốc này liền có một cái tên: Yên La cốc. Cốc tên Yên La, quan tên Quỳnh Lâm, cư trú là một đám cung nữ xinh đẹp và ca cơ vũ nữ được nhạc phường tuyển chọn kỹ, vây quanh một đám nữ đạo sĩ xinh xắn lãng lờ.

Đám sương nổi lên rõ ràng, sương mù nặng trĩu từ sơn cốc u tĩnh nhạt dần trên cao, ngọn lửa của thái dương dần dần xuyên qua không gian rậm rạp của rừng sâu, gieo rắc ánh nắng vàng rực rỡ quật cường trong Yên La Cốc. Từ con đường vào cốc vừa hẹp vừa dài. Đi một chút, có thể thấy được một loạt biệt thự xây dựng

kiểu mở ở trước mặt, cột trụ điêu khắc bức tranh núi xanh nước biếc thấp thoáng khí thế hào hùng, tráng lệ không thua cung điện nhưng thần vận lại hơn xa cung điện.

Phía trước loạt biệt thự là một mảnh đất phẳng mênh mông, trên mặt đất bằng đã trải lên một tấm thảm màu hồng rất lớn bằng da dê, một đám thị nữ như hoa như ngọc qua lại không ngớt, trên mảnh đất bằng đặt lên mấy chiếc bàn dài bày biện hoa quả, rượu và thức ăn. Đối diện mảnh đất bằng là một sườn núi cao. Trên sườn núi nguyên bản tấm thảm xanh bằng hoa cỏ hiện giờ đã hiu quạnh trong gió thu, hiện lên một mảnh khô vàng. Nhìn ra phía xa hơn, đó là dãy núi Chung Nam liên miên không ngừng tầng tầng lớp lớp.

Tiệc rượu theo lệ cũ của Ngọc Chân mỗi tháng một lần, là một chuyện lớn trong thành Trường An, cũng là một nơi giao tiếp của xã hội thượng lưu trong Đại Đường. Có thể được mời đến Yên La Cốc dự tiệc, là ước muốn cả sĩ tử Đại Đường, bởi người có thể ra vào Yên La Cốc, không ai không là quan lớn, quý tộc hoàng gia và danh sĩ hiện tại. Nổi tiếng khắp kinh sư Vương Duy Vương hữu thừa, danh nhân này chính bắt đầu tại Yên La Cốc.

Nhưng chỉ sợ làm cho mọi người nhìn đến rơi cả mắt là, không ngờ có một người “không biết điều”, không ngờ sau khi yến hội đã mở ra nửa canh giờ mới thông dong đến chậm. Tiêu Duệ cũng không phải cố ý như thế, chỉ có điều kẻ xuyên qua như hần có thói quen ngủ muộn ngủ nướng, không thể thích ứng tập quán sinh hoạt của người Đường. Nếu không phải Tú Nhi gọi mãi, chỉ sợ hần còn ngủ thêm một lúc. Sau khi rời giường rửa mặt, làm cho người nhà dẫn xe ngựa đã chuẩn bị tốt mười đàn Ngũ Lương Ngọc Dịch đến, hần lúc này mới ra khỏi thành chạy tới Yên La Cốc.

Sau khi Tiêu Duệ giao rượu cho hạ nhân Yên La Cốc của Ngọc Chân, sau khi chậm rãi đi tới bãi đất bằng thiết yến, mọi người đã qua ba tuần rượu. Tân khách ngồi đây không phải danh sĩ tức quan lớn quyền quý, sau mười chiếc bàn dài, tất cả đều bày ra những khuôn mặt hoặc tò mò hoặc khinh thường hoặc hờ hững trước mắt hần, tất cả những ánh mắt chứa đựng những tâm tình khác nhau không làm cho hần ngưng ngừng, ngược lại khiến hần càng thêm bình tĩnh.

Cái gọi là không muốn lại được, hần không có tâm tư và hứng thú luồn cúi trước đám quyền quý lợi dụng thấy người sang bắt quàng làm họ. Chỉ có điều vừa may gặp dịp, đám quý nhân thích mặt mũi mà không chạy tới xã giao mang phiền toái đến cho mình.

Sau chiếc bàn dài ở giữa, một trung niên mỹ phụ mặc áo đạo sĩ màu xanh mím cười đơn giản, vừa cười nói với những khách khứa xung quanh, vừa đánh giá thiếu niên chậm rãi bình tĩnh mà đến. Thấy thiếu niên kia áo dài nhẹ nhàng như tiên, mặt như quan ngọc, mắt tựa sao mai, anh tuần lộ ra thần thái hào hứng, nho nhã thản nhiên, mỹ phụ tức Ngọc Chân công chúa cũng không khỏi âm thầm hô to một tiếng.

Mà một cô gái trẻ xinh đẹp đứng sau lưng nàng, rõ ràng mặc đạo bào nhưng không giống đạo bào, bên ngoài bao một tầng vải mỏng rực rỡ, có vẻ cực kỳ đặc ý ngô chẳng ra ngô, khoai chẳng ra khoai. Chẳng qua, con mắt sáng ngời sâu thẳm của nàng giờ phút này đang đặt trên người Tiêu Duệ, mắt cũng không nháy một cái.

Bất cứ ai cũng không ngờ rằng, Lý Nghi ngồi một bên Ngọc Chân chúa không ngờ đứng lên duyên dáng, khẽ gọi một tiếng:

- Tiêu công tử, đến ngồi bên này cùng bốn cung.

Một bên khác của Ngọc Chân, trên khuôn mặt có vẻ thành thực của thiếu niên Lý Kỳ hiện lên vẻ đặc ý. Hần bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Tiêu Duệ, còn không nhanh chóng bái kiến Ngọc Chân hoàng cô!

Khách khứa có mặt tại đây chấn động, hai chị em này hành động như vậy không thể nghi ngờ chứng thật chuyện xấu nào đó đồn đại gần đây trong thành Trường An. Mọi người cân nhắc, đều quay đầu nhìn về phía công tử anh tuấn Dương Hồi một mình ngồi trong góc, thấy trên mặt hần hiện lên vẻ oán giận và đồ kị không che lấp chút nào, không khỏi trong lòng đều động: có trò hay để xem.

Tiêu Duệ nhìn lướt qua, ngoại trừ Lý Nghi và Lý Kỳ ra, ở đây, hóa ra còn có một người quen cũ — Trương Húc. Trương Húc ha ha cười, vẫy tay ngồi tại chỗ:

- Tử Trường lão đệ, đã lâu!

Tiêu Duệ gật đầu thi lễ với Trương Húc, đi đến giữa sân trong lúc mọi người chăm chú nhìn Dương Hồi đổ kị, cúi người thi lễ với ba người Ngọc Chân, Lý Nghi và Lý Kỳ:

- Tiêu Duệ bái kiến ba vị điện hạ!

Lý Nghi và Lý Kỳ tự nhiên không cần nói, Ngọc Chân thản nhiên cười, khoát tay áo:

- Tiêu công tử mời vào chỗ ngồi đi.

Vừa dứt lời, Dương Hồi cảm phần đứng lên, tức giận nói:

- Tiêu Duệ, người chẳng qua chỉ là một kẻ áo vải, thấy ba vị điện hạ như nào lại không quỳ bái? Làm càn!

Tiêu Duệ đang muốn ngồi xuống, thình lình nghe được Dương Hồi đứng ra khiêu khích, trên mặt tuy rằng cười dài, nhưng lửa giận bùng bùng cháy trong lòng. Hắn chậm rãi xoay người sang chỗ khác, cười cười, lẳng lặng đứng ở nơi đó, im lìm không nói gì. Ngọc Chân nhướn mày, liếc Dương Hồi một cái, ánh mắt vòng vo chuyển lên người Lý Nghi, cười nói:

- Ta sớm đã xuất gia theo đạo, tước vị sớm đã bỏ qua trong hồng trần, hiện giờ chỉ có Ngọc Chân đạo nhân, không có Ngọc Chân công chúa. Tiêu công tử không cần giữ lễ tiết, mời ngồi!

Ngọc Chân đã nói hai lần “mời ngồi”, Dương Hồi tự nhiên không dám nói gì, chỉ có điều oán giận ngồi về chỗ cũ, cảm tức Tiêu Duệ. Tiêu Duệ ngồi xuống, âm thầm khinh miệt trong lòng. Hắn đương nhiên hiểu được sự đố kỵ trong lòng Dương Hồi từ đâu mà đến, nhưng lòng đố kỵ thể hiện rất rõ ràng rằng quá yếu trí, ngược lại có vẻ hắn rất không có phong độ và hàm dưỡng.

Lý Nghi lắc đầu, ngay cả xem Dương Hồi cũng lười liếc mắt một cái, tuy rằng nghiêng người cùng Ngọc Chân công chúa nói chuyện, nhưng ánh mắt mờ ảo kỳ thật hơn phân nửa đều dừng lại trên người Tiêu Duệ. Mà Tiêu Duệ, ánh mắt hắn phân nửa đặt trên người Ngọc Chân công chúa, nhân vật nổi tiếng với các chuyện xấu ở Đại Đường, thấy dung mạo mỹ phụ lúc này thanh nhã, cử chỉ đoan trang, tựa hồ chỉ có nếp nhăn nơi khóe mắt kia làm phai đi chút xuân sắc, nên ra chút lẳng lơ xinh xắn như không như có.

Vài thị nữ bưng một vò rượu đi tới, một người trong đó nói nhỏ bên tai Ngọc Chân một vài câu. Ngọc Chân nghe xong liếc Tiêu Duệ một cái, ồng tay áo giương lên cao giọng nói:

- Chư vị, nghe danh rượu Thanh Hương Ngọc Dịch và Ngũ Lương Ngọc Dịch của tửu đồ Tiêu Duệ đã lậu, ngày hôm nay, Tiêu công tử tặng Ngọc Chân hơn mười đàn rượu ngon, Ngọc Chân nguyện ý lấy ra cùng dùng chung với chư vị!

Tất cả mọi người xì xào bàn tán. Kỳ thật, khách khứa ngồi đây phần đông đều uống qua hai loại rượu ngon Tiêu Duệ làm. Dương Hồi ngồi kia nhạo báng một tiếng:

- Quả nhiên là kẻ phổ phường, không ngờ bái kiến Ngọc Chân điện hạ chỉ đem vài hũ rượu, thật là buồn cười quá!

Vài vị khách khứa quanh hắn cũng bụm môi khinh miệt, vài hũ rượu có thể đáng bao nhiêu? Ngọc Chân mở tiệc chiêu đãi là loại vẻ vang nhường nào, nhưng Tiêu Duệ này không ngờ keo kiệt đến tận đây, chỉ đem vài hũ rượu. Mà nhìn chung khách khứa ở đây, bất kể quyền quý hay là sĩ tử, có người nào không bỏ ra món tiền khổng lồ mua hậu lễ? Vàng bạc rất tục, nhưng minh châu đồ cổ vẫn có thể thôi.

Mà ngay cả Lý Kỳ cũng thấy có chút mất mặt, hắn trừng mắt liếc Tiêu Duệ một cái, không kìm nổi than thở một câu:

- Tiêu Duệ ơi Tiêu Duệ, làm cho bốn vương nói người như thế nào, bốn vương cũng sai Vệ Giáo dặn dò người, nhưng người này là —

Tiêu Duệ mỉm cười.

Sau đó, thị nữ áo hoa của Ngọc Chân bắt đầu rót rượu cho mọi người, mùi rượu nồng đậm lập tức từ vò rượu tràn ra, trải qua không khí làm loãng, mọi người đứng dậy hít vào cảm thấy thanh sảng kéo dài trở về.

Trương Húc cúi người ngửi một cái thật lâu, không kìm nổi ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Tử Trường lão đệ, sau khi chia tay mấy tháng, mỗ rốt cục lại được uống Ngũ Lương này của ngươi, thật sự là không dễ dàng!

- Chư vị mau mau mời nhắm nháp đi, rượu này không phải Ngũ Lương Ngọc Dịch tầm thường, cực phẩm trăm quán tiền cũng không mua được. Ngày đó mỗ ở Ích Châu, cũng là quán chật mới đòi được một vò.

Trương Húc nâng chén mời mọi người.

Rượu Ngũ Lương này của Tiêu Duệ cũng không phải “rượu” bình thường, mà là cực phẩm trong cực phẩm trải qua nhiều lần lên men — nếu đem so sánh với Ngũ Lương Ngọc Dịch bình thường là nước khoáng, như vậy rượu Ngũ Lương chính là nước trái cây nồng đậm. Tuy rằng đều là Ngũ Lương Ngọc Dịch, nhưng cách điều chế kỳ thật không giống. Dưới sự tự mình chỉ đạo pha trộn của Tiêu Duệ, tửu phường Tửu Đồ cũng cách một đoạn thời gian mới ủ ra chút ít rượu Ngũ Lương, là Tiêu Duệ chuyên môn dùng đều chiêu dã thân nhân hoặc một mình phẩm rượu.

Một vò rượu như vậy nếu quả thật phải bán, bán hơn trăm quán tiền có chút khoa trương, nhưng hơn mười quán tiền một vò tuyệt đối sẽ làm cho quý tộc xưa như xưa vịt. Cho nên, nếu dùng cái này cân nhắc, hôm nay Tiêu Duệ đưa lễ cũng không tính quá nhẹ, giá trị trên trăm quán tiền.

Đang lúc mọi người than thở sợ hãi, Tiêu Duệ cất cao giọng nói:

- Ba vị điện hạ, chư vị, rượu này rất mãnh liệt chỉ thích hợp uống từng chút một, tuyệt đối không thể nâng ly thả cửa.

Nhưng Tiêu Duệ rất nhanh chóng phát hiện, đã biết nhắc nhở là thiện ý nhưng không người nào để ý. Tất cả khách khứa, trừ Lý Nghi và Ngọc Chân ra, gần như đều bình chén rượu bằng ngọc xanh trong suốt, vừa uống rượu màu sữa trong ly vừa không ngừng tán thưởng.

Một lão già áo xanh đầu đầu tóc trắng, ba sợi râu dài dưới cằm, nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau khi nhắm mắt lại thật lâu, đầu vai có chút run rẩy, khuôn mặt vừa gầy vừa thanh tú, hiện lên màu hồng, lão chậm rãi đứng dậy, chấp tay đơn giản nói:

- Tiêu công tử, rượu này còn không, bán cho lão phu vài hũ? Lão phu sợ hôm nay uống xong rượu này, lại uống rượu khác thì nhạt như nước ốc.

Lý Kỳ một bên găng sức đưa mắt ra hiệu với Tiêu Duệ, mà Lý Nghi cũng ý bảo Tiêu Duệ một chút, Ngọc Chân vẫn cười nhạt như cũ, nhìn cháu trai cháu gái của mình làm “động tác nhỏ”, nụ cười khóe miệng càng ngày càng mềm mại.

Tuy rằng không biết lão già này là người phương nào nhưng Tiêu Duệ vẫn đứng dậy khom người đáp lễ:

- Hồi bẩm lão tiên sinh, rượu này cũng không bán, chỉ là Tiêu Duệ tự làm uống một mình, toàn bộ số còn thừa cất trong nhà đã mang đến dâng cho Ngọc Chân điện hạ.

Lý Kỳ âm thầm mắng một tiếng, thầm nghĩ Tiêu Duệ người như nào lại ngốc vậy, không có người không biết làm lại sao? Người không thể đáp ứng trước? Người có biết lão già này là ai không?

Lão già thất vọng thở dài một tiếng, chép chép miệng, đi vài bước, vẫn chưa thỏa mãn trở lại tràn ngọc mong chờ nói:

- Tiêu công tử, lão phu Hạ Tri Chương, cùng Tiêu công tử đều là một trong Âm trung tam tiên, nếu như ngày khác Tiêu công tử lại làm rượu ngon như vậy, nhất định phải đưa lão phu vài hũ, ha ha.

Hạ Tri Chương? Trời ạ! Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, không ngờ là Hạ Tri Chương danh nhân Đại Đường được mọi người gọi là Cuồng tửu tiên. Tại thời đại này, danh khí và uy vọng của Hạ Tri Chương rất cao, Lý Bạch không thể bằng được.

Tiêu Duệ vái chào thật lâu:

- Hóa ra là Hạ lão đại nhân. Văn sinh kính ngưỡng đại danh của đại nhân đã lâu, hôm nay được gặp, thật sự cảm thấy quang vinh trong lòng!

Lý Kỳ ở một bên thở phào nhẹ nhõm, thâm nghĩ này được rồi, Hạ Tri Chương này chính là Lễ Bộ thị lang, chủ trì kỳ thi mùa xuân sang năm, nếu người được ông ấy thưởng thức, chuyện khoa cử coi như xong một nửa. Nhưng ngữ điệu của Lý Kỳ chưa nói lỏng bao lâu, lại nghe Tiêu Duệ cao giọng nói:

- Hạ đại nhân, rượu này của văn sinh mặc dù làm nữa cũng quyết không đưa cho đại nhân.

Hạ Tri Chương cảm thấy khó chịu, mà tất cả mọi người đều cười lạnh ngồi xem nào nhiệt. Trong lòng Dương Hồi lại nở hoa, Tiêu Duệ ơi Tiêu Duệ, tên cậu nhà người mới gặp mặt đã đắc tội với Lễ Bộ thị lang này, người còn muốn khoa cử đăng khoa, chẳng phải là mơ mộng hão huyền?

Hạ Tri Chương trời sinh tính tình hào phóng khoáng đạt, có tiếng là sâu rượu đã gặp rượu liền không muốn sống. Nếu không danh uống rượu cũng sẽ không trải rộng trong rừng thi nhân nước nhà. Ông ta có chút không vui liếc Tiêu Duệ một cái, thâm nghĩ thiếu niên này thật sự không nhìn được tình thế. Lão phu liền mạng xin người vài hũ rượu, không ngờ người ngay mặt từ chối, thật sự là buồn cười.

Hạ Tri Chương lắc đầu, đang muốn bắt màn quay về chỗ, lại nghe Tiêu Duệ cao giọng nói:

- Lão đại nhân, rượu này rất mãnh liệt, mà lão đại nhân tuổi đã già, Tiêu Duệ thật sự sợ lão đại nhân thường xuyên uống rượu này sẽ làm thương bản thân. Nếu là như vậy, Tiêu Duệ sẽ là tội nhân của rừng sĩ tử Đại Đường.

Lý Nghi thở phào một cái.

Hạ Tri Chương bỗng nhiên xoay người lại, nhìn Tiêu Duệ thật lâu. Thấy thần sắc chân thành trên mặt thiếu niên, không khỏi đổi giận thành vui, âm thầm tán thưởng vài tiếng, hay cho một tiểu ca nhi khéo hiểu lòng người. Ông ta ha ha cười:

- Tiêu công tử quá lo lắng. Lão phu uống rượu đã mười năm, hiểu được niềm vui trong rượu này, mặc dù một ngày nào đó say chết, lão phu cũng cam tâm tình nguyện. Ta nói tiểu ca nhi này, không nên từ chối, cứ như vậy định rồi, ngày khác đưa lão phu vài hũ. Nhất định nhất định.

Tiêu Duệ vốn thành tâm hảo ý, hẳn biết rượu Ngũ Lương mình đặc biệt chế cực kỳ mãnh liệt, nếu uống thỏa thích, có thể say chết một con trâu. Loại uống rượu điên cuồng như Hạ Tri Chương này, nếu phải nâng ly, say không tỉnh cúi chào Đại Đường cũng không phải chuyện không thể. Tiêu Duệ không muốn bởi vì uống rượu mình làm mà dẫn đến cái chết của một lãnh tụ văn đàn của Đại Đường như vậy.

Nhưng lời này nghe vào trong tai các khách khứa, lại thành lấy lòng và vuốt mông ngựa khéo léo.

Cùng với mặt trời đỏ treo trên không trung, trong u cốc quanh co lại nổi lên tiếng nhạc lả lướt. Mười mấy vũ nữ áo quần bại lộ đáng người dầy đặn, vạm vỡ lắc mông nhẹ nhàng tảo nhả, xếp thành hình số 8 múa giữa sân. Ngọc thủ đám vũ nữ đặt trên khuôn ngực ưỡn ra, trên cái mông dầy đặn và trên đùi che một tầng vải mỏng vuốt ve qua lại, môi đỏ mọng, đôi mắt ngập nước phóng ra sóng điện mê người, vạm vỡ phong nhu và cặp mông trong tiếng nhạc cực kỳ phóng túng, cực kỳ câu người.

Lưng rắn dong đưa, mông tròn rung động mãnh liệt, vóc dáng nước da như ẩn như hiện, đường cong thành thực lung linh của thân hình quyến rũ câu người, một thân da thịt tuyết trắng lộ ra một nửa trước vạt váy áo mở ra, mỹ nữ nở nang trước ngực nhảy lên xuống giống như cỏ ngọc, hai chiếc đùi nhỏ bé trơn nhẵn mơ hồ mang theo thân bí u cốc nhô cao mà mập mạp kia.

Trang sức trên váy lót ngắn bằng chất lụa tơ tằm mỏng vô cùng mê người tại ** thon dài của đám vũ nữ xinh đẹp, buộc quanh đường cong tình tứ hoàn mỹ xinh đẹp thon dài như ma quỷ, như băng tuyết trắng nõn, đọng lại như bàn trơn bóng, da thịt mềm mại trong suốt như ngọc, giúp cho lực đả kích vào thị giác của dung nhan kia tiến đến cực điểm, tạo thành một hình ảnh hương diễm khiến người ta trở mắt nhìn.

Tâm tính bình tĩnh cõi mở ung dung của kẻ xuyên qua như Tiêu Duệ cũng không khỏi trợn mắt há mồm, này, này, này là xã hội thượng lưu trong những năm giữa đời Đường, đã bắt đầu lưu hành múa ướm át? Hẳn rõ ràng nhìn ra một số quyền quý đã bắt đầu đỏ mặt, hơi thở hỗn hển, hiển nhiên đã bị hấp dẫn, bưng bưng phần chần.

Lý Nghi hơi cúi đầu, trong lòng âm thầm oán Ngọc Chân hoàng cô không chịu nổi.

Nhưng khóe mắt sáng rực của Tiêu Duệ lại phát hiện, trên khuôn mặt còn mang bộ dáng thùy mị của Ngọc Chân không ngờ cũng lơ mơ đỏ lên, trong mắt không ngờ cũng để lộ ra vẻ... Trời ạ, Tiêu Duệ giật mình trong lòng một cái, dụi dụi mắt, trong lòng niệm một tiếng thượng đế của ta, ông trời của ta.

Thậm chí, Tiêu Duệ còn phát hiện, ngọc thủ có chút mê người mà Ngọc Chân bảo dưỡng vô cùng tốt kia cố ý vô tình đặt bên hông thiếu nữ xinh đẹp ngồi xổm bên nạng, mà vuốt ve nhẹ nhàng bí mật. Khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ hồng lên, mắt to khép hờ, màu đỏ ửng ửng.

Vào giờ khắc này, Tiêu Duệ quả thực hít thở không thông. Hắn hẩn hẩn chửi thề một câu, cực kỳ phức tạp nghiêng đầu đi, không xem cặp mông ngực đầy đặn của đám vũ nữ này nữa; vào giờ khắc này, hắn cũng không muốn nói cái gì cả, thậm chí phải thoát khỏi địa phương này thật xa, tìm một góc nào đó mà mãnh liệt nôn mửa một phen.

Hắn vừa ngẩng đầu, thấy ánh mắt Lý Nghi mang theo chút lửa nóng nhìn mình, không khỏi cười khổ một tiếng, nắm chặt lòng bàn tay.

- An tâm một chút chứ nên nóng nảy.

Không ngờ Lý Nghi cúi người mang theo một mùi thơm nhàn nhạt, ghé sát vào tai hắn nhẹ nhàng thì thào:

- Điệu múa này sẽ trôi qua rất nhanh .

Tất cả khách khứa nam tính đều khôi phục trạng thái bình thường, Tiêu Duệ cảm thấy một thân mồ hôi lạnh. Xuyên qua đến Đại Đường này cũng không ngắn, nhưng hơn một năm trải qua này cộng lại cũng không làm cho hắn rung động bằng một màn hôm nay.

Chẳng qua, ca múa trong ẩm yến của người Đường còn không ngừng, điệu múa ửng ửng xong rồi, lại thay vài nữ ca sĩ lên hát vài điệu hát lưu hành dân gian. Tiêu Duệ thở dài, cúi đầu rót rượu uống một mình, nếu không phải lúc này rời đi rất không lễ phép, hắn đã sớm rời khỏi bữa tiệc.

Đột nhiên, ngay khi hắn ngẩng đầu trong nháy mắt, phát hiện một gương mặt trong ba nữ ca sĩ giống như từng quen biết: suy nghĩ thật lâu sau, hắn mới bỗng nhiên nhớ tới, đây công phải nữ ca sĩ Tiết Á Tiên mà Trịnh Uổng luôn miệng nói yêu tận xương tủy sao? Nàng như nào lại xuất hiện trong ẩm yến của Ngọc Chân công chúa?

Đang tự cân nhắc, nữ ca sĩ đã hoàn thành mấy khúc thanh xướng, đang chuẩn bị rời bữa tiệc. Trước mắt Tiêu Duệ hiện ra khuôn mặt đau thương muốn chết của Trịnh Uổng, trong lòng quỳnh lên đứng dậy nghênh đón, vòng qua bàn đám người Hạ Tri Chương, vừa lúc ngăn cản đường đi của mấy nữ ca sĩ kia. Đám người trên bữa tiệc đang cao hứng uống rượu mua vui, căn bản không chú ý Tiêu Duệ rời khỏi bữa tiệc khi nào.

Tiêu Duệ quét qua khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Tiết Á Tiên, trong lòng còn đang hồ nghi, có nói một tiếng với cô gái này nên hay không, Trịnh Uổng không chết, vẫn sống tốt trong phủ đệ của mình. Thật sự nói lời này, Tiêu Duệ vẫn không quá tin tưởng, kỹ nữ khiến cho Trịnh Uổng tiêu hết cả tiền tài có mang cảm tình thật sự với Trịnh Uổng.

Vì thế hắn liền muốn thử nàng một lần.

- Tiết Á Tiên, Trịnh Uổng đã chết, người đẹp lại cười trước gió hồ thu?

Âm thanh trầm thấp có lực của Tiêu Duệ rơi vào trong tai Tiết Á Tiên, toàn thân nữ tử mềm mại đáng yêu bỗng run lên, nhìn Tiêu Duệ một thật lâu, hai má trở nên trắng bệch, run giọng hỏi:

- Vị công tử này, người biết Trịnh lang nhà ta sao?

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng:

- Ta không biết Trịnh lang nhà ngươi, ta chỉ biết một cái xác trong đất hoang ngoài thành Trường An kia thôi.

Tiết Á Tiên gọi Trịnh lang một tiếng thăm thiết, thân mình như lá rụng bị gió thổi ngã trên cỏ, trong mắt chảy ra hai hàng lệ, đến đây ngắt xiu. Một tiếng kêu thăm thiết này, tuy thanh âm không lớn, nhưng khiến cho một ít người chú ý.

Lý Nghi quăng cái nhìn khó hiểu với Tiêu Duệ, thấy hắn vội vàng trở về, trong thần sắc ngưng trọng có chứa một chút vui mừng và may mắn nào đó, không khỏi lại kỳ quái. Đang êm đẹp, sao lại chạy tới “xuất hiện cùng một chỗ” với mấy nữ ca sĩ?

Nàng đang kỳ quái, Tiêu Duệ cũng đang cảm thấy may mắn. Hắn cảm thấy may mắn cho Trịnh Ưởng, người con gái mà anh ta yêu có cảm tình thực sự với anh ta — có thể có được một phần chân ái, coi như là vạn hạnh trong bất hạnh của Trịnh Ưởng. Ít nhất, trên phương diện tình cảm, hắn cũng không có thất bại. Chính là từ giờ phút này, Tiêu Duệ có ý niệm âm thầm trợ giúp Trịnh Ưởng và cô gái này hoàn thành chuyện tốt.

Chẳng qua nơi này không hợp, Lý Nghi cũng không truy hỏi, chỉ có cùng Lý Kỳ giới thiệu Tiêu Duệ cho một ít quyền quý trên bữa tiệc. Lễ Bộ thị lang Hạ Tri Chương, Lại Bộ thị lang Tô Tấn, danh sĩ Tiêu Toại, Đỗ Phủ, Ẩm trung bát tiên ca trong lịch sử hôm nay đến ba người. Còn một số quan viên các bộ cấp bậc hơi thấp, khiến cho Tiêu Duệ giật mình là, trung niên nam tử thần sắc ôn hòa trầm mặc ít nói ngồi trong góc, không ngờ lại là Vương Duy đại danh鼎鼎.

86. Chương 71: Bài Hát Tuyệt Vời Đêm Thu

Giờ khắc này, hắn mới hiểu được, chính mình để Ngọc Hoàn ở lại Lạc Dương là quyết định anh minh cỡ nào. Mà cũng ở thời khắc này, tâm tính của hắn cũng có chút biến hóa: nếu muốn bảo hộ nữ nhân và thân nhân của mình, đầu tiên chính mình phải cường đại lên, phải có lực lượng. Nếu không, chờ đến khi tai nạn bắt đầu đột phát, chính mình chẳng phải là trợ mắt chờ chết?

Lần đầu tiên từ khi xuyên qua đến nay, hắn tràn đầy khát vọng đối với lực lượng quyền lực và của cải. Mà cũng bởi vì như vậy, hắn mới nhẫn nại, thái độ khác thường theo sát phía sau Lý Kỳ, đồng thời cùng từng nhóm quyền quý Đại Đường này hàn huyên, nếu là ngày xưa, hắn tuyệt đối không thềm chủ động tiến đến kết giao.

Nhân sinh chính là như vậy, khắp nơi tràn đầy chuyện xấu và bất đắc dĩ. Cái gọi là nhất niệm thành phật, nhất niệm cũng thành ma. Cảm nhận được áp lực sinh tồn, vì cuộc sống hạnh phúc sau này, ở trong nhất niệm này, triết học nhân sinh của Tiêu Duệ có một thay đổi mới.

Tâm tính chuyển biến, khiến Tiêu Duệ không bao giờ cảm thấy ảm yển của người Đường rườm rà nữa, ngược lại ôn hòa nhã nhặn mà bàng quan, tham gia, vừa xem và tham dự, vừa thật cẩn thận tìm kiếm cơ hội của mình.

Lúc mặt trời ngả về phương tây một chút, sau khi bọn thị nữ trong Quỳnh Lâm sơn trang lại một lần nữa mang lên trái cây và điểm tâm, lệ yến của Yên La Cốc này rốt cuộc đi đến giai đoạn đấu thơ. Người trong xã hội thượng lưu ở Trường An cũng biết, lệ yến ở Yên La Cốc của Ngọc Chân công chúa thường thường có “sứ mệnh” lựa chọn sĩ tử tiến cử. Phạm là sĩ tử được mời đến, chỉ cần có thể làm ra tác phẩm xuất sắc trong ẩm yến lại được quyền quý ở đây và Ngọc Chân khen ngợi, liền có cơ hội xuất đầu.

Đương nhiên, chính là có cơ hội mà thôi. Cuối cùng có thể hay không được Ngọc Chân tiến cử, còn phải xem tâm tình Ngọc Chân. Tâm tình thực tốt, Ngọc Chân từng một lần tiến cử hai gã sĩ tử. Lúc trước Vương Duy chính là thứ nhất; mà tâm tình không tốt, có lẽ vài lần lệ yến nàng cũng không ra mặt tiến cử. Đạo lý chỉ đơn giản như vậy.

Bao gồm cả Dương Hồi, quý tộc đến từ Trường An cùng với sĩ tử bình dân tài năng bộc lộ bắt đầu tự tiến cử ngâm thơ. Quá trình cũng không phức tạp, hoặc là các danh sĩ ở đây giống như Vương Duy nêu ra đề, hoặc là tự mình đưa ra mệnh đề hợp lúc, sau khi viết xong giao cho mọi người truyền đọc, đạt được sự khen ngợi của nhiều người là thắng.

Bất quá lúc này đây rõ ràng khác với ngày xưa, Ngọc Chân an bài người thả một cái bình tình mỹ bằng gỗ ở giữa sân, sau khi sĩ tử làm xong thơ có thể giương cờ của hắn lên. Sau đó, mọi người bắt đầu bình luận, cảm thấy bài thơ kia hay nhất tốt nhất, liền thả một viên táo đỏ vào giữa bốn sứ dưới bài thơ kia.

Lúc này đây, đám người Vương Duy cũng không có ra đề mục, mặc cho đám sĩ tử vui đầu tự mà làm. Khuôn mặt quyền rũ của Ngọc Chân mơ hồ hiện lên tiếc nuối nhẹ nhàng, mục đích nàng tiến hành lệ yến cũng không

phải vì tiền cử người tài, mà vì đạt được một tác phẩm tuyệt thế xuất sắc để phối nhạc bố trí vũ đạo. Về phần tiền cử, đó chẳng qua chỉ là một loại “vật phẩm phụ gia”, cũng là một mảnh khoe để hấp dẫn sĩ tử tham dự. Chẳng qua, làm nàng tiếc nuôi chính là, liên tục hai năm, lệ yến thường xuyên như thế, nàng cũng không có phát hiện như các câu thơ tuyệt hay “Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc” (Ráng chiều với chiếc cò cô độc cùng bay,

Làn nước thu với bầu trời mênh mông một màu) của Vương Bột cùng với “Bôn lưu đảo hải bất phục hồi” (Chảy nhanh ra biển, chẳng quay về - Tương tiễn tử) của Lý Bạch.

Các sĩ tử đều nửa chờ mong nửa lo lắng treo bài thơ mình làm trên bình phong, chờ lời bình của Hạ Tri Chương, Vương Duy và các danh sĩ. Nhưng tài nghệ của các sĩ tử tham gia lệ yến lần này thật có hạn, viết ra các bài thơ vịnh thu cực kỳ bình thường, các danh sĩ bắt đầu buồn tẻ vội vàng đi qua, tốp năm tốp ba ném táo đỏ trong tay, kỳ thật trong lòng không cho là đúng.

Mặt trời chiều hoàn toàn lặn xuống. Trên sân, đèn lồng được đốt lên chung quanh giống như ban ngày. Một vầng trăng rằm im lặng nhô lên bầu trời đêm. Ngọc Chân mắt húng ngửa đầu ngắm trăng, thản nhiên nói:

- Các bài vịnh thu, vẫn là “sơn cư thu minh” và “thu dạ khúc” thuộc về Vương hữu thừa là tốt nhất. Thời gian mấy năm vội vàng mà qua, đến này không ai có thể vượt qua Vương hữu thừa. Thật sự khiến người ta cảm thán.

Wang Duy âm thầm cười:

- Điện hạ quá khen.

Ngọc Chân quay đầu lại, đã thấy Tiêu Duệ ngồi uống rượu một mình, mà Lý Nghi yên lặng ngồi trên án kỷ phía sau, trên mặt đẹp lộ ra nụ cười như có như không.

- Tiêu công tử, tài danh người lan xa, yến hội hôm nay vì sao chưa thấy người làm một bài thơ phú để ta mở mang kiến thức?

Ngọc Chân nửa thật nửa giả nói.

- Đêm trăng trung thu ngày đó, một khúc “vọng nguyệt” của Tiêu công tử cùng Lý Bạch cùng nhau nổi danh Lạc Dương. Mà đêm tết nguyên tiêu ở Lạc Dương, Tiêu công tử cũng từng ngâm ra một tác phẩm xuất sắc, những thứ này như vừa gặp hôm qua — nếu may mắn gặp dịp, Tiêu công tử sao không .

Lý Nghi thản nhiên nói, trong thanh âm tràn đầy cảm khái. Tiêu Duệ phóng đảng và tiêu sái trên hội trăng trung thu, thông dong và phóng khoáng đêm tết nguyên tiêu, đến nay đều khắc sâu vào óc Lý Nghi.

Tiêu Duệ đứng dậy cúi đầu thi lễ với Ngọc Chân, cảm thấy ngà ngà say một hồi. Vừa rồi sau khi đám sĩ tử làm thơ đầu thơ, hân rảnh rồi nhàm chán liền tự rót uống một mình, nhớ lại các loại kiếp trước kiếp này, các loại cảm xúc phức tạp trộn lẫn nhau, không ngờ khiến hắn phiền toái không hiểu, bất giác đã uống nhiều rượu.

- Điện hạ, Tiêu Duệ tài sơ học thiển, không dám bêu xấu trước mặt ba vị điện hạ, ha ha.

Tiêu Duệ mạnh mẽ dề xuống cơn nấc rượu, quay đầu trông thấy một thị tỳ Quỳnh Lâm sơn trang tay nâng đèn lồng đứng bên cạnh, ngọc đèn chiều rọi dung nhan như hoa của các nàng, rõ ràng mang vài phần xuân ý.

- Hay là Tiêu công tử hôm nay không tận hứng?

Mây liễu trên khuôn mặt quyến rũ của Ngọc Chân nhú lại, lộ rõ vẻ diễm đam của trung niên mỹ phụ, chỉ có điều sự diễm đam này khiến Tiêu Duệ sồn tóc gáy.

- A?

Tiêu Duệ cuối cùng ợ một cái. Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình, Tiêu Duệ nhất thời hứng khởi, loạn choạng cánh tay, ngón tay chỉ các thị nữ như hoa cùng đèn lồng đủ màu sắc bên cạnh, cao giọng ngâm —

Ngân chúc thu quang lãnh họa bình, khinh la tiểu phiến phác lưu huỳnh.

(Nền tỏa ánh thu lạnh bình phong

Quạt lụa đuổi xua đón long đong)

Thiên giai dạ sắc lương như thủy, tọa khán khiên ngư chúc nữ tình.

(Thêm trời màu đêm mát như nước

Ngư Lang Chúc Nữ gặp trên không.)

(Thu tịch - Đỗ Mục)

Đây là bài thơ thu tịch Tiêu Duệ mượn thi nhân Đỗ Mục đời Đường mượn ngâm ra đêm nay. Cảm xúc phù hợp phong cảnh hợp, cũng là càng bổ sung chỗ tốt cho nhau. Ứng hộ đầu tiên chính là Trương Húc, ngay sau đó Hạ Tri Chương cũng vỗ tay khen ngợi, mà ngay cả Vương Duy trầm mặc ít lời cũng lộ ra vẻ tán thành, cái nhìn xem trọng cũng quăng lên người Tiêu Duệ.

Lý Kỳ đặc ý phải tay, nắm lấy biến hóa vừa thay đổi mà lớn giọng nói:

- Ngọc Chân hoàng cô, ta nói thế nào? Ta xem trúng Tiêu Duệ này, tài thơ tuyệt đối không dưới Hạ lão đại nhân và Vương hữu thừa, tài tử tửu đồ này há lại là hạng người vô danh.

- Ngân chúc thu quang lãnh họa bình, khinh la tiểu phiến phác lưu huỳnh. Thiên giai dạ sắc lương như thủy, tọa khán khiên ngư chúc nữ tình.

(Nền tỏa ánh thu lạnh bình phong

Quạt lụa đuổi xua đón long đong

Thêm trời màu đêm mát như nước

Ngư Lang Chúc Nữ gặp trên không.)

Ngọc Chân nhẹ nhàng ngâm một lần, sự dịu dàng trong mắt lập tức trở nên nóng bỏng, nàng vội vàng khoát tay, cô gái xinh đẹp mặc đạo bào phía sau nàng nhanh chóng ghi lại bài thơ này.

- Tiêu công tử quả nhiên danh bất hư truyền, nghe danh không bằng gặp mặt. Ngọc Chân điện hạ rất thích ca múa, chỉ là không có ca lệnh tuyệt diệu xứng đôi... Tiêu công tử tài hoa hơn người, có thể hay không thưởng lệnh một hai?

Thiếu nữ mặc đạo bào xinh đẹp phía sau Ngọc Chân chậm rãi lại gần, Tiêu Duệ không tự chủ được nhẹ nhàng lùi một bước. Chân mày thiếu nữ dựng lên, chỉ có ánh mắt nóng rực có thể hòa tan thu thủy đặt ở Tiêu Duệ mặt có chút đỏ lên.

Cái gọi là ca lệnh của người Đường, kỳ thật nói rõ ra là ca từ. Ngày đó khi Tiêu Duệ đạo văn bài thơ “thủy diệu ca đầu” của Tô Thức. sớm được nhạc phường Trường An phổ nhạc tạo thành ca vũ.

Tiêu Duệ cắn chặt răng, nương theo cảm giác say, một bài “thiếu niên du” của Liễu Tam Biến thốt ra từ miệng thiếu niên áo trắng:

Trường an cổ đạo mã trì trì. Cao liễu loạn thiên tê. Tịch dương điệu ngoại, thu phong nguyên thượng, mục đoạn tứ thiên thù.

(Trường An lối cũ ngựa dừng dằng,

Bờ liễu tiếng ve giăng.

Chim ngoài bóng xế,

Thu đầy đồng gió,

Tầm mắt dứt chân trời.)

Quy khứ nhất vân vô tung tích, hà xử thị tiền kỳ? Hiệp hưng sinh sơ, tửu đồ tiêu tác, bất tự thiếu niên thì.

(Mây từ trở gót không tung tích,

Ngày ấy ở đâu rồi?

Nguội hứng vui chơi,

Chẳng người cùng uống,

Đã khác thuở thiếu thời.)

Tiếp theo, không đợi mọi người kịp phản ứng, Tiêu Duệ lại cúi người giơ chén rượu lên một hơi cạn sạch, cao giọng hát âm ỉ, đem đoạn sau bài “vũ lâm linh” nổi tiếng của Liễu Vĩnh kia ngâm ra —

Đa tình tự cổ thương ly biệt

(Khách đa tình vốn đau lòng ly biệt)

Canh na kham

(Lại khổ nỗi)

Lãnh lạc thanh thu tiết

(Lúc trời thu trong mát)

Kim tiêu tửu tỉnh hà xử

(Đêm nay tỉnh rượu nơi nao)

Dương liễu ngạn, liễu phong tàn nguyệt

(Bến liễu,

Lúc trăng tàn, gió rét)

Thử khứ kinh niên. Ứng thị lương thần hảo cảnh hư thiết

(Biền biệt ra đi!

Thôi, cảnh đẹp ngày vui ấy)

Dù có nghìn loại phong tình, thêm lời nói của người nào đó cũng khiến Tiêu Duệ điên cuồng, tình cảm này cũng mê loạn, với hồi ức về Ngọc Hoàn, với hồi ức kiếp trước, với mê mang của kiếp này, còn cả mơ hồ sợ hãi về tương lai, cùng xen lẫn một chỗ. Hắn cao giọng mà hát, cũng không trông nom có hợp cảnh hay không, nương theo ngâm xướng mà trút hết phiền muộn và bất đắc dĩ thật sâu trong lòng mình ra.

Đừng xem hắn sống vui vẻ tại thời Thịnh Đường, hắn thà rằng trở về kiếp trước làm một gã chuyên đánh giá rượu.

- Người say.

Lý nghi nhẹ nhàng nói, lấy tay đỡ lấy Tiêu Duệ đang lắc lư.

Bình minh trong Yên La Cốc tới rất sớm. Từng con chim sẻ vội vàng nhảy trên nhánh cây ngoài phòng ốc, phát ra âm thanh báo trời sáng trong trẻo mà độc nhất vô nhị. Tiêu Duệ chỉ cảm thấy hoa đầu chóng mặt một lát, mạnh mẽ mở mắt, thấy mình nằm trên chiếc giường mềm mại, đang đắp một cái chăn hoa lớn bằng gấm. Đưa mắt nhìn bốn phía, trong phòng bày biện trang trí cực kỳ xa hoa, chính là có chút không khí nữ nhân.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, tửu đồ Tiêu Duệ say rượu mới tỉnh này nhanh chân đứng dậy, thấy mình mặc nguyên áo mà ngủ, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, ngay sau đó, thiếu nữ mặc đạo bào xinh đẹp tới qua lắc mình tiếng vào, trông thấy Tiêu Duệ đã đứng dậy, không khỏi ngịch ngờm cười:

- Tỉnh chưa? Đại tài tử của chúng ta? Tối qua người uống quá chén cao giọng hát, làm ra không ít tác phẩm xuất sắc truyền lại đời sau, người lại say ngủ.

Tiêu Duệ cười xấu hổ, chấp tay nói:

- Đa tạ cô nương, tại hạ hổ thẹn.

Thiếu nữ hi hi cười:

- Cám ơn ta làm chi? Người nên cảm ơn Ngọc Chân điện hạ, người là nam khách đầu tiên ngủ tại Quỳnh Lâm sơn trang từ khi kiến thành tới nay, có thể thấy được điện hạ coi trọng người.Ồ, đúng rồi, ta gọi Lý Đăng Không, gia phụ Lý Lâm Phủ, người có biết không?

87. Chương 72: Yên La Kim Bài

Thấy vẻ mặt Tiêu Duệ, thiếu nữ xinh đẹp Lý Đăng Không lại hi hi cười:

- Cha ta làm quan Lễ Bộ Thượng Thư, cấp bậc tam phẩm phụ trách về khoa cử. Người nếu muốn khoa cử sang năm có chút tiến lên.

Ý tứ Lý Đăng Không rất rõ ràng, thiếu nữ kiêu ngạo mà ám chỉ hần, cha của nàng là Lễ Bộ Thượng Thư đương triều, chủ quản việc khoa cử, nếu không qua được cửa ải Lý Lâm Phủ này, con đường làm quan của Tiêu Duệ là một mảnh hư ảo. Ngụ ý dường như là, người nếu muốn nhanh chóng thăng chức, cần phải nịnh bợ bốn tiểu thư.

Tiêu Duệ nghe thấy lời “ép buộc” trắng trợn giữa ban ngày này, không khỏi âm thầm nhú mày. Nghe nói Lý Lâm Phủ có 6 con gái, gia phong cởi mở cực kỳ cứng chiều, tất cả đều mạnh mẽ vô cùng, hôm nay vừa thấy cũng không sai.

Thấy Tiêu Duệ không có động tĩnh gì, đầu mi Lý Đăng Không khẽ dừng, sau lại cười khanh khách:

- Tốt lắm, chỉ đùa với người một chút thôi. Người yên tâm, nô về nhà nhất định sẽ nói tốt vài câu cho người trước mặt phụ thân — nhưng, không biết người sẽ cảm ơn ta thế nào?

Tiêu Duệ nở nụ cười, nụ cười này có chút hương vị xấu xa, trong lòng hần thầm nghĩ “chẳng lẽ muốn lão tử thấy thân báo đáp?”

Lý Đăng Không hiển nhiên thuộc loại nữ tử mau nói tính tình hoạt bát hướng ngoại, thấy Tiêu Duệ có phần ngây dại, liền tự tiện nói ra yêu cầu của mình:

- Ta cũng không uống rượu, cũng không thích ca múa, ta muốn vài lọ Hoa Lộ Quỳnh Tương người tặng Hàm Nghi tỷ tỷ.

- Hoa Lộ Quỳnh Tương?

Tiêu Duệ ngẩn ra, ảm đạm cười:

- Đây, thật sự có lỗi, Hoa Lộ Quỳnh Tương đã không còn, nếu muốn có — chỉ có thể đợi mùa xuân sang năm hoa nở.

- Hừ!

Lý Đăng Không mày liễu lập tức nhú lại, hai tay chống nạnh hừ một tiếng:

- Hay cho Tiêu Duệ người, bằng cái gì công chúa Hàm Nghi có, ta lại không có. Hừ, có phải người xem thường ta hay không, ta.

Tiêu Duệ không biết nên khóc hay cười, Lý tiểu thư điêu ngoa này thực không nói đạo lý. Hần cũng không có nói láo. Ngày đó Dương Quát ở đất Thục chế tác lượng Hoa Lộ Quỳnh Tương vốn cũng không nhiều, trừ một ít đưa đưa ra ngoài tiêu thụ, còn lại đều bị Tiêu Duệ mang về Lạc Dương cho Ngọc Hoàn dùng. Lần này đến Trường An, hần cũng là hứng khởi nhất thời mang theo mấy bình.

- Thật không có, Lý tiểu thư.

Tiêu Duệ nhún vai:

- Tại hạ chưa bao giờ nói dối.

- Hừ, có gì đặc biệt hơn người, không cho thì thôi.

Lý Đăng Không cầm giận khoát tay áo, ống tay áo tung bay, đôi mắt thiếu nữ không ngờ đỏ lên, chực khóc.

- Như thế nào chọc tới Đăng Không đại tiểu thư của chúng ta.

Ngọc Chân bỏ đi những trang sức xinh đẹp, lớp phấn mỏng trang điểm ngày hôm qua. Cũng có vài phần thanh tú. Nàng mang theo một đám thị nữ, tiền hô hậu ủng tiến vào trong phòng, cũng chẳng quan tâm nói gì, dang tay ra ôm Lý Đăng Không vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng non mềm của nàng, ra vẻ an ủi, nhưng biểu tình hiện tại có chút mập mờ.

Tiêu Duệ bối rối quay đầu đi chỗ khác, lại thoáng nhìn Lý Nghi đã thay đổi áo trắng váy xanh thanh khiết, đang đứng sau Ngọc Chân, nhìn về phía hắn. Quần áo thị nữ Ngọc Chân cũng cực kỳ hoa lệ xán lạn. Một thân quần áo của Lý Nghi có mùi vị giống như hạc giữa bầy gà.

Trên mặt Lý Nghi có ý hỏi, lại có chút lo lắng và quan tâm, biểu tình rất phức tạp. Tiêu Duệ gật đầu thi lễ với nàng, đang ngẩng đầu lại thấy Lý Đăng Không mặt đỏ tai hồng giãy ra khỏi ngực Ngọc Chân, nhỏ giọng nói:

- Ngọc Chân điện hạ, ta không có chuyện gì.

Ngọc Chân giương cánh tay, hơi có chút xấu hổ và mất mát. Lý Đăng Không đi vài bước đến trước mặt Lý Nghi, kéo vạt áo Lý Nghi, bắt mắt thở dài:

- Công chúa tỷ tỷ, Tiêu Duệ này cũng quá keo kiệt, ta muốn mấy bình Hoa Lộ Quỳnh Tương của hắn, hắn cũng không chịu, còn nói không có để từ chối.

Tiêu Duệ cười khổ:

- Thật không cố, ta mang theo mấy bình đến Trường An, đều tặng cho Hàm Nghi công chúa điện hạ rồi.

Lời này vừa nói ra, trên mặt Lý Nghi hiện lên một tầng mây đỏ. Tiêu Duệ vốn không có ý nói như vậy, nhưng nghe vào tai Lý Nghi và chúng nữ lại thành một ý vị khác.

- Tiêu công tử thật có tâm, không uống công một phen — một phen tình nghĩa Hàm Nghi đối với người. Đêm qua người say ngã, Hàm Nghi sợ người có việc, không ngờ cũng ngủ lại trong Quỳnh Lâm sơn trang của ta. Tiêu Duệ ơi Tiêu Duệ, người chớ có phụ cháu gái ta.

Ngọc Chân vung ống tay áo lên:

- Đi, cùng ta dùng bữa!

Ngọc Chân nói một phen khiến Lý Nghi trên mặt có chút “không nhận được”, nàng dậm chân, sắc giọng:

- Hoàng cô, nào có chuyện gì!

Ngọc Chân ồ một tiếng, lại thấy Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu, không khỏi có chút tò mò nói:

- Chẳng lẽ ta nhìn nhầm rồi? Hai người các người không có tình ý?

Cái này đúng là càng bôi càng đen, Lý Nghi xấu hổ che mặt mà đi, trong lòng Tiêu Duệ thì âm thầm oán giận Ngọc Chân ba hoa lắm mồm.

Tại phòng ăn xa hoa rộng thừng thình của Quỳnh Lâm sơn trang này, Ngọc Chân còn có Lý Nghi và Lý Đăng Không cùng nhau dùng xong đồ ăn sáng. Tiêu Duệ có thể nói là nhớ nhà như tên, một khắc cũng không muốn dừng lại. Nhưng Ngọc Chân hiển nhiên không có ý tưởng thả hắn rời đi, nàng phát tay khiến bọn thị nữ thu dọn yến hội, Tiêu Duệ không thể không nhẫn nại cùng nàng bước tới phòng khách, mới sáng sớm mà lại bày đặt trà mới Giang Nam hương thơm nồng đậm.

Thấy Tiêu Duệ cau mày giống như uống thuốc vậy, Ngọc Chân không khỏi ngạc nhiên nói:

- Tiêu Duệ, trà của ta là cực phẩm trong cung, người bình thường muốn uống còn không được, người sao lại dùng không được tự nhiên vậy? Hay là người không uống trà?

Tiêu Duệ còn chưa nói gì, Lý Nghi lại cười nói xen vào:

- Ngọc Chân hoàng cô, Tiêu Duệ chỉ uống chè xanh, hay là đổi cho hắn chè xanh không thêm hương liệu đi. Tiêu Duệ ngạc nhiên, ham mê và khẩu vị của hắn tại Thịnh Đường thoát nhìn cực kỳ khác thường, Lý Nghi như nào biết được?

Ngọc Chân nhú mày:

- Quả nhiên là kỳ nhân, chỗ nào cũng không giống người thường. Người tới, đổi nước chè xanh cho Tiêu công tử đi!

Uống xong trà, còn nói chuyện phiếm. Phần lớn thời gian Tiêu Duệ bảo trì trầm mặc, lẳng lặng mà nghe ba nữ tử đứng đầu trong đám quý tộc Đại Đường tán gẫu, ngẫu nhiên cũng đáp vài câu của Ngọc Chân về vấn đề gia thế của hắn.

- Tiêu Duệ người tài hoa tuyệt, ta lại rất thích âm luật ca múa, chỉ có điều bất hạnh không có ca lệnh tuyệt diệu phối nhạc ca vũ — mấy khúc ca đêm qua của ngươi, ta đã phái người bắt đầu phối khúc, một lát chúng ta có thể xem qua một chút. Chỉ là ta rất ngạc nhiên, tuổi ngươi còn nhỏ, tại sao trong ngực lại mang tình cảm thâm lương như vậy? Tình cảm ly biệt từ xưa rất nhiều, những câu nói tích tụ buồn bã bậc này không ngờ lại xuất hiện từ trong miệng ngươi, thật sự làm người ta không thể tưởng tượng được.

- À, cũng đúng. Nghe nói ngươi cơ khổ từ nhỏ, ở qua quý phủ của Lưu U Cầu vài năm? Cũng khó trách nhỉ... Chẳng qua, thiếu niên chịu nhiều đau khổ một chút, cũng chưa chắc là chuyện xấu. Hiện giờ thời kỳ khó khăn của ngươi cũng đã qua, không chỉ thanh danh lên cao chấn động Đại Đường, còn được chái gái này của ta coi trọng — ha ha.

Ngọc Chân lại trầm ngâm nói:

- Quỳnh Lâm sơn trang ta đây, nam tử bình thường không mời không được ra vào. Nhưng kể từ hôm nay, Quỳnh Lâm quan trong Yên La Cốc này luôn mở rộng cửa lớn đối với người... Tầm kim bài này, ngươi hãy cầm lấy.

Lời vừa nói ra, không chỉ có Lý Nghi giật mình, cho dù là Lý Đăng Không cũng kinh ngạc liếc Ngọc Chân một cái.

Trong Yên La Cốc không có nam tử, nam tử không mời không được ra vào, đây không chỉ bởi vì trong Yên La Cốc chỉ có một đám nữ tử cư trú, còn có một giới hạn nửa bí mật nửa công khai truyền lưu trong hoàng tộc ở Đại Đường. Nhưng Ngọc Chân không chỉ để Tiêu Duệ ngủ lại qua đêm, không ngờ còn cho hắn một tầm kim bài. Quỳnh Lâm sơn trang Yên La Cốc trong nhiều năm qua, Ngọc Chân tổng cộng cho đi hai khối kim bài, cái thứ nhất cho Vương Duy, cái thứ hai cho Tiêu Duệ ngày hôm nay.

Bởi vậy có thể thấy được, sự coi trọng và thưởng thức của Ngọc Chân với Tiêu Duệ. Đừng xem thường khối kim bài nho nhỏ này, giá trị của nó cũng không nhỏ. Tiêu Duệ tiếp nhận kim bài nhìn lại, thấy trên kim bài cũng khắc một ngọc điệp quan, chỉ có điều phía dưới ngọc điệp quan còn có một đóa hoa nở rộ, trung tâm nụ hoa có khắc hai chữ “Yên La” thể triện.

Lý Nghi hưng phấn liếc Tiêu Duệ một cái. Lệ yển của Ngọc Chân mời Tiêu Duệ, vốn là nàng khuyến khích, nhưng Tiêu Duệ được Ngọc Chân ưu ái đạt được Yên La kim bài lại ngoài dự liệu của nàng. Nàng hiểu được, Tiêu Duệ có Yên La kim bài trong người, không thể nghi ngờ chính là có thêm một tấm bùa hộ mệnh và giấy thông hành, bởi vậy, mặc dù Ngọc Chân không dẫn tiễn Tiêu Duệ với phụ hoàng, từ giờ phút này Tiêu Duệ cũng sẽ được đưa vào tầm mắt hoàng đế Đại Đường.

Sau khi trung niên mỹ phụ tặng Yên La kim bài cho Tiêu Duệ, có chút mệt mỏi khoát tay áo, khuôn mặt quyền rũ hiện lên vẻ ảm đạm và cô đơn nhàn nhạt, nếp nhăn tượng trưng tuổi già nơi khóe mắt càng thêm sâu nặng, thở dài, nàng buồn bã nói:

- Trường An nhìn qua giống như trăm hoa rực rỡ, kỳ thật nước rất sâu. Mà con đường làm quan con đường quyền lực càng thêm hiểm ác. Vương Duy năm đó nếu không có kim bài của ta, sợ cũng sớm... Người thiếu niên nào, từ xưa tài tử phong lưu, danh sĩ phóng đảng, nhưng cây cao chịu gió lớn, cần phải rất cẩn thận. Ta không muốn một thiếu niên lang tài hoa tuyệt thế tiền đồ vô lượng như vậy, chết non giữa đường, ta còn cầu ca lệnh với ai? Sống một mình trong u cốc, dù có ngàn loại phong tình, có thể nói với người phương

nào? Tiêu Duệ, đúng là một câu ca này của người, khiến ta động tâm... Kim bài của ta, người hãy thu lấy, chỉ cần ta còn sống, ta còn cần niềm vui, người sẽ tồn tại!

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, khom người thi lễ thật lâu với Ngọc Chân:

- Điện hạ dạy bảo, Tiêu Duệ ghi nhớ trong lòng!

Một lễ này phát ra từ nội tâm Tiêu Duệ. Hắn có thể cảm nhận được sự cảm khái thật sâu cùng với quan ái chân thành xuất phát từ tấm lòng yêu cái tài của Ngọc Chân đối với mình. Bởi vậy, một chút ấn tượng ác cảm không tốt đối với ả yểm của nàng ngày hôm qua cũng phai đi rất nhiều. Bất kể nói thế nào, hắn cảm thấy Ngọc Chân này là một người “nhân tính hóa” hơn nhiều so với đám quyền quý trong Đại Đường, lòng dạ có thể rất sâu, nhưng chỉ cần là người nàng thích, chung quy có thể lấy chân thành đổi đãi. Phần chân thành hiếm thấy không giả dối này đã thắng được sự kính trọng của Tiêu Duệ.

Ngọc Chân ha ha cười:

- Lời của ta chính là thuận miệng nói, người cũng có thể không cần coi như thật. Các người còn trẻ, ngày lành còn ở phía sau, mà ta, đã là cảnh xuân tươi đẹp đi xa thanh xuân không còn.

Ngọc Chân lại cô đơn thở dài một tiếng.

88. Chương 73: Cô Gái Tiết Liệt Á Tiên

Vài ca cơ vũ nữ trang điểm xinh đẹp yên lặng đi đến, tất cả ống tay áo đều bông bông, đầu đội mũ nhiều màu, giống như tiên tử hồn nhiên đến từ thiên cung. Ngay khi Ngọc Chân chuẩn bị phát tay phân phó bắt đầu ca vũ, một thị nữ vội vàng chạy tới, nói là một vũ nữ tên là Tiết Á Tiên mua vào sơn trang gần đây vừa mới treo cổ tự tử, đang cứu giúp vân vân.

Ngọc Chân hốt nhiên biến sắc, vội vàng mang theo một đám thị nữ đứng dậy rời đi.

Tiêu Duệ ngồi trong phòng khách, trong lòng lo lắng và hối hận. Hắn hối hận hôm qua không nên đâm thủng phòng tuyến tâm linh yếu ớt của Tiết Á Tiên kia — thử cái gì chứ? Người ta nam nữ si tình có quan hệ gì với mình đâu? Vạn nhất Tiết Á Tiên này hương tiêu ngọc vãn (ngọc nát hương tan), hắn nên đối mặt với Trình Ưởng như thế nào?

Lý Nghi đang cùng hắn nói chuyện, thấy thần sắc hắn có chút hoảng hốt, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Tiêu Duệ, người làm sao vậy?

Tiêu Duệ xấu hổ cười:

- Hồi bẩm điện hạ, ta không sao, chỉ là chợt nghe có vũ nữ tự sát, trong lòng có chút thê lương.

Một cái vũ nữ mà thôi, tự sát hay không vốn cũng không nhắc lên hứng thú của công chú Lý Nghi, chẳng qua nghe Tiêu Duệ nói như thế, nàng thật ra có chút mê muội nói:

- Ngọc Chân hoàng cô đối với thị nữ và ca cơ vũ nữ đều rất tốt, đừng nhìn các nàng là hạ nhân, nhưng Ngọc Chân hoàng cô đều chuộc thân cho các nàng, chỉ cần nguyện ý lập gia đình, Ngọc Chân hoàng cô đều tặng của hồi môn hậu hĩnh tự mình đưa ra khỏi cốc. Như nào còn có vũ nữ luẩn quẩn trong lòng như vậy, cần tự sát chứ?

Tiêu Duệ cười gượng hai tiếng, không nói tiếp.

May mà Tiết Á Tiên vẫn được cứu lại. Tiết Á Tiên ở trên giường khóc suốt một đêm, đến khi mới nghe quần sự nói điện hạ cho gọi các nàng ca múa, nàng mới lau khô nước mắt, thay bộ quần áo xinh đẹp nhất của mình, vì nghĩa mà không chùn bước đi lên tuyệt lộ. Cũng may sau khi treo cổ tự tử không lâu liền bị một thị nữ khác phát hiện, cho nên mới kéo dài một hơi trở lại, mới đang đi dạo ở quỹ môn quan thê lương quay đầu đối mặt với sự thật vô tình.

Nếu như lúc trước nàng còn lưu lại một chút may mắn cuối cùng, nhưng hôm qua Tiêu Duệ nói làm tan nát ảo tưởng xinh đẹp của nàng — đúng vậy, Trình lang hấp hối độc thân nằm nơi hoang dã, làm sao có thể còn có đường sống? Nhớ tới nhiều ngày ân ái triền miên, nhớ tới lời thề vĩnh viễn gần nhau sánh cùng thiên

địa, nhớ tới Trịnh lang vì mình mất hết tiền tài bị tú bà đuổi khỏi cửa, Tiết Á Tiên rút cuộc ức chế không được thống khổ và tuyệt vọng thật lớn trong nội tâm, liền quyết tâm kết thúc một đường sinh cơ cuối cùng của mình.

Tiêu Duệ vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đã thấy Ngọc Chân dẫn một đám thị nữ nổi giận ùng ùng đi đến. Đi vào phòng khách, trên mặt Ngọc Chân giận dữ lạnh tựa như sương mỏng. Nhìn Tiêu Duệ chăm chăm một hồi lâu rồi cười lạnh nửa ngày, khiến Tiêu Duệ có chút “sồn tóc gáy”.

- Tiêu Duệ! Ta đời này ghét nhất nam tử vô ơn phụ tình bạc nghĩa. Tiết Á Tiên này là ta chuộc thân lại từ trong Bình Khang, thương nàng cơ khổ ca múa rất tốt nên mới cho gọi đến Yên La Cốc. Người nói thật cho ta, có phải ngày xưa người là thiếu niên phong lưu, ngắt hoa giữa dòng phụ cô gái này, cho nên mới làm cho nàng đau lòng muốn chết cũng không có một chút sinh cơ hay không?

- Người nói thật cho ta, ta tạm tha cho người. Chỉ cần người thành thành thật thật cưới nàng làm vợ, ta cũng thôi. Nếu không.

Trong mắt Ngọc Chân bay ra một chút liệt hỏa.

Lý Nghi đột nhiên chấn động, dùng ánh mắt khó tin phức tạp nhìn Tiêu Duệ, trong lòng thê lương bất lực giống như gió thu cuốn hết là vàng. Hôm qua, nàng tận mắt thấy Tiêu Duệ cùng một vũ nữ “cùng xuất hiện”, hay là bọn họ thực sự có quan hệ gì không thể cho ai biết? ... Trời ạ! Máu nóng của công chúa dân lên một hồi, thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

Tiêu Duệ cười khổ không được, trên mặt đỏ lên, hiểu lầm lớn rồi.

- Điện hạ, Tiêu Duệ và vũ nữ kia hoàn toàn là người lạ, như thế nào lại tư tình được? Tiêu Duệ có chút tuổi trẻ lông bông, nhưng cho tới bây giờ —

Tiêu Duệ vốn muốn biện giải nói mình chưa từng có đi kỹ viện chơi gái, đột nhiên nhớ lại vị tiền thân kia của mình chịu không nổi, đành phải câm miệng nuốt nửa câu còn lại.

Ngọc Chân gắt gao nhìn hắn, cười lạnh:

- Cho tới bây giờ cái gì? Chưa từng đi qua kỹ viện tầm hoan tác loạn? Người khi ta không biết dĩ vãng người là tay ăn chơi trong phủ Thừa tướng? Xú nam nhân các người, lời ngon tiếng ngọt gạt nữ nhi người ta, chơi xong thì vô mộng chạy lấy người. Hừ — vừa vô tình lại vô sỉ!

Tiêu Duệ ngạc nhiên, xấu hổ xoa hai tay, cũng vô pháp biện giải, chỉ cười khổ:

- Điện hạ, Tiêu Duệ và vũ nữ kia quả thật không có bất cứ quan hệ nào!

- Người còn muốn nói sao?

Ngọc Chân thất vọng liếc nhìn Tiêu Duệ, khuôn mặt trắng bệnh thân hình hơi run nói với Lý Nghi:

- Hàm Nghi, người nhìn lầm người.

Tiêu Duệ lúc này thật sự nóng nảy, đây không phải việc nhỏ, một khi lan truyền ra ngoài, chắc chắn tổn hại thanh danh hắn vất vả cải tạo:

- Điện hạ, thật không phải giả, giả không phải thật, Tiêu Duệ nguyện ý cùng vũ nữ kia đối chất đương trường.

Ngọc Chân khinh miệt quét nhìn hắn, vung ống tay áo, một phong thư bông bênh rơi trước mặt hắn. Tiêu Duệ cúi người nhặt lên, thấy trên miếng da làm rất tinh tế đầu thư viết vài chữ nhỏ thanh tú: thân gửi Tiêu công tử.

Tiêu Duệ cười khổ mở thư, thấy trên thư viết rất nhiều tâm sự. Đại ý là Tiết Á Tiên bị thương mang ý chết kính nhờ hắn khẩn cầu Ngọc Chân điện hạ, nếu có thể, đem thi cốt của nàng cùng Trịnh Ưởng hợp táng cùng một chỗ, có thể làm cho bọn họ sống không thể thành vợ chồng, sau khi chết có thể đến âm tào địa phủ làm một đôi uyên ương ân ái.

Tiết Á Tiên tuy không biết quan hệ giữa Trịnh Ưởng và Tiêu Duệ như thế nào, nhưng hẳn biết được chuyện tình giữa mình và Trịnh Ưởng, nói vậy quan hệ thân thiết. Nếu Trịnh Ưởng đã chết, chính mình sau khi tự tử có thể gạt được bi thương, hoàn thành nguyện vọng hợp tang của chính mình và Trịnh lang.

Tiêu Duệ mỉm cười, đem thư cho Ngọc Chân và Lý Nghi.

Hiểu lầm đương nhiên không giải mà tiêu. Cũng khó trách Ngọc Chân hiểu lầm, người ngẫm lại xem, trước khi chết Tiết Á Tiên viết tuyệt bút cho Tiêu Duệ, sao không có người hiểu lầm Tiêu Duệ chính là kẻ vô ơn bạc nghĩa vứt bỏ Tiết Á Tiên.

Nghe xong chuyện tình thảm thiết réo rắt giữa Tiết Á Tiên và Trịnh Ưởng, Ngọc Chân và Lý Nghi không khỏi thổn thức. Sau khi than thở thật lâu, Ngọc Chân mới phái người mang Tiết Á Tiên lại đây, từ chính mồm Tiêu Duệ nói cho nàng biết, Trịnh Ưởng không chết, quả thực còn sống tốt, trước mắt còn ở trong phủ Tiêu Duệ, đồng thời cũng chủ động ra hứa hẹn, tương lai chờ Trịnh Ưởng khoa cử có tiến thêm, nàng sẽ ra mặt thành toàn cho các nàng, làm cho người có tình như các nàng được thành thân thuộc.

Không cần phải nói Tiết Á Tiên mừng như điên. Sau khi đợi nàng thiên ân vạn tạ nước mắt chảy ra báii lậy Ngọc Chân và Tiêu Duệ rời khỏi, Ngọc Chân nhẹ nhàng thở dài:

- Thế gian này vẫn có bậc nam nữ si tình, thực là làm người ta than thở. Tiêu Duệ, người làm rất tốt, xem ra ta đây cấp Yên La kim bài không lầm người, Hàm Nghi người cũng không nhìn lầm người.

- Nhìn khắp trong thành Trường An này, đồng ý xuất ra trăm quán tiền tới cứu trị một người qua đường xa lạ. Nói vậy cũng chỉ một người là tửu đồ Tiêu Duệ!

Ngọc Chân duyên dáng đứng dậy. Không ngờ nâng tay ngọc thon thon trắng mịn bảo dưỡng vô cùng tốt lên, vô vai Tiêu Duệ:

- Hay cho một thiếu niên lang tài hoa tuyệt thế. Hay cho một tửu đồ coi tiền tài như cặn bã! Ta cả đời này, xem nhẹ nam tử thiên hạ, trừ phụ hoàng và hoàng huynh ra, cũng chỉ có Vương Duy cùng thiếu niên người khiến ta không thể xem nhẹ.

- Ngực lớn mang trời đất, nhật nguyệt trong tay áo.

Ngọc Chân lại than nhẹ:

- Người hôm nay, còn khí khái thanh kỳ hơn so với Vương Duy năm đó, hy vọng người không giống như Vương Duy bị trọc khí thế gian và con đường làm quan quần lầy ràng buộc lấy — tốt lắm, hôm nay ta cũng mệt mỏi, ca múa tạm thời thôi đi, Tiêu Duệ người cũng đi đi. Ngoài cốc, người nhà người đã bồi hồi suốt đêm.

Tiêu Duệ cáo từ rời đi, trong lòng cực kỳ thoải mái. Cũng không phải vì hẳn được Ngọc Chân thưởng thức, đạt được Yên La kim bài hăng sĩ tử Đại Đường tha thiết mơ ước, mà bởi vì chuyện tốt của Trịnh Ưởng và Tiết Á Tiên đã thành. Vốn, Tiêu Duệ xem ra, mặc dù Trịnh Ưởng và Tiết Á Tiên có thể ở cùng một chỗ, nhưng cũng không được Trịnh gia thừa nhận, thậm chí gặp phải áp lực cực lớn từ gia tộc. Nên hiểu, Trịnh thị là danh môn đại tộc, sao có thể cho phép con trai nhà mình lấy một nữ tử ca kỹ. Nhưng bây giờ không giống lúc trước, có Ngọc Chân làm chỗ dựa, bằng ảnh hưởng cực lớn của Ngọc Chân với vua và dân Đại Đường, nàng tự mình làm chủ hơn cho Trịnh Ưởng và Tiết Á Tiên, chỉ sợ Trịnh gia cũng không dám nói cái gì.

Tiêu Duệ đi rồi, Ngọc Chân nhẹ nhàng xé tấm vải mỏng trên vai, lộ ra đầu vài gầy yếu trắng nõn, cười với Lý Nghi:

- Hàm Nghi, ánh mắt người không tồi, hoàng cô ủng hộ người, bực nam nhi tốt như thế này không thể buông tha.

- Hoàng cô.

Lý Nghi xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu xuống

- Ha ha, ở trước mặt hoàng cô, còn thẹn thùng sao? Hàm Nghi, người phải biết rằng, bỏ qua một người dễ dàng, thế gian này cũng không bán thuốc hối hận.

Ngọc Chân làm như nhớ ra tâm sự gì đó, sâu kín thở dài:

- Hoàng cô đã già, nếu như ta năm đó cũng có thể gặp được thanh niên tuyệt vời bậc này, ta làm sao còn ở nơi u cư như này?

- Hoàng cô, nhưng, nhưng hân đã có vị hôn thê, ta.

Tiếng thở dài của Lý Nghi so với Ngọc Chân còn u oán hơn, hay tay vịn vịn vạt áo:

- Tình yêu đối với vị hôn thê của hân tựa như ngọc bích, sợ là.

- Thì tính sao? Nam tử thế gian này tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, chỉ cần người đồng ý buông đại vị công chúa, hoàng cô nguyện ý ở giữa tác hợp cho các người — thà rằng có một lang quân vừa lòng như ý, còn hơn gả cho một nam nhân tầm thường — bằng vào thân phận công chúa của người, hân còn có thể bắt người làm thiếp sao?

Ngọc Chân nhẹ nhàng cười:

- Chẳng qua, chuyện này liên quan đến lễ pháp Đại Đường, chuyện này cũng không gấp được, chờ hoàng cô chậm rãi nghĩ biện pháp cho người, sẽ có một ngày, mộng đẹp của người sẽ trở thành sự thật.

Lý Nghi lắc đầu nhẹ nhàng thở dài. Làm công chúa Đại Đường, có thể cùng nữ tử khác chung nhau thờ một chồng? Nàng đồng ý, nhưng phụ hoàng và hoàng thất Đại Đường cũng không đồng ý. Về phần tương lai, nàng đã sớm quyết định chủ ý, nếu không thể gả cho Tiêu Duệ, cũng lắm là học Ngọc Chân hoàng cô, vào trong Yên La Cốc này, làm một đạo cô thương tình u oán sống nốt quãng đời còn lại.

Tâm tư của Lý Nghi, trong lòng Ngọc Chân hiểu rõ, chỉ có điều không chọn phá hỏng, kéo cánh tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng cầm lên:

- Yên tâm đi, hoàng cô sẽ tìm cách giúp người.

- Điện hạ, ta cũng muốn gả cho Tiêu Duệ. Ta không có bản khoán như Hàm Nghi tỷ tỷ, ta muốn Tiêu Duệ làm trượng phu của ta.

Thiếu nữ điệu ngoa Lý Đăng Không trầm mặc một bên đột nhiên nói xen vào.

- Người —

Lý Nghi và Ngọc Chân cùng nhau quay đầu lại, thấy Lý Đăng Không cười dài trên mặt, cho thấy nàng đang nói giỡn, lại cùng nhau cười mắng một câu:

- Nha đầu chết tiệt kia, muốn hồ nháo!

89. Chương 74: Thái Căn Đàm Ký

Tuy rằng như thế, Lệnh Hồ Xung Vũ cũng không yên tâm, trắng đêm chờ ngoài cốc, cho đến hiện giờ Tiêu Duệ bình an rời cốc.

Tiêu Duệ cảm động vẫy tay:

- Lệnh Hồ huynh, ta ở đây.

Lệnh Hồ Xung Vũ chạy nhanh tới, thở phào một cái, than phiền nói:

- Êm đẹp, dưới trường hợp này, công tử sao lại có thể say rượu, chẳng biết say rượu hỏng việc, vạn nhất đất tội quý nhân trong cốc, chúng ta chịu không nổi.

Tiêu Duệ ha ha cười:

- Ta không phải không có chuyện gì sao? Tốt lắm, chúng ta trở về.

Trên đường trở về, Tiêu Duệ luôn tự hỏi, Ngọc Chân công chúa này rốt cuộc là loại người ra sao. Dâm dăng buông thả dục vọng? Đêm qua Tiêu Duệ nghĩ như thế, sáng nay vừa gặp lại dường như không phải thế.

Một lòng hướng đạo? Vậy càng buồn cười, dưới gầm trời này có mấy người thanh tâm quả dục học đạo lại có thể xa hoa lãng phí giống nàng?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có một manh mối nào, đơn giản không nghĩ nữa. Chẳng qua, Tiêu Duệ có thể khẳng định, Ngọc Chân này là một người thích tài năng, là một người có tính cách khác thường, phức tạp so với các quý tộc Đại Đường, ừ, nói ngắn lại, không phải một người xấu.

Về đến nhà, Tú Nhi lo lắng chờ tại phòng gác cửa lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, vội vàng ra đón. Xem đôi mắt sưng đỏ của nàng, giống như đã khóc, Tiêu Duệ thương tiếc vỗ bả vai non nớt nhu nhược của nàng:

- Tú Nhi, làm em sốt ruột chờ rồi.

Khuôn mặt Tú Nhi đỏ lên, hơi lui ra sau một bước, thiếu gia nhà mình đột nhiên có cử chỉ thân thiết khiến nàng không quá thích ứng. Nhưng nàng lập tức nghĩ tới một việc:

- Công tử, Đỗ tiên sinh đến đây, hiện nay đang nói chuyện phiếm cùng Trịnh công tử trong thư phòng của công tử.

Tiêu Duệ ngăn ra:

- Ai là Đỗ tiên sinh?

Tú Nhi hé miệng cười cười:

- Là người viết công tử thành Ẩm trung tam tiên Đỗ Phủ Đỗ Tử Mỹ tiên sinh!

Tiêu Duệ mừng rỡ, ha ha cười, bỏ lại Tú Nhi và Lệnh Hồ Xung Vũ vọt tới thư phòng, cách cửa còn xa đã hô to:

- Tử Mỹ huynh! Tử Mỹ huynh!

Đỗ Phủ và Trịnh Ưởng vốn đều là nho sĩ uyên bác, mới quen đã thân, đang trò chuyện với nhau thật vui trong thư phòng Tiêu Duệ, đột nhiên nghe tiếng hô to réo rắt của Tiêu Duệ, không khỏi cùng mừng rỡ. Trịnh Ưởng đứng lên nói:

- Công tử đã trở lại, Tử Mỹ huynh.

Đỗ Phủ mỉm cười gật đầu, cùng Trịnh Ưởng ra đón.

Tiêu Duệ và Đỗ Phủ thi lễ với nhau xong. Lúc này mới sốt ruột hỏi han:

- Tử Mỹ huynh, như nào cũng tới Trường An?

Đỗ Phủ thở dài một tiếng:

- Tử Trường, Đỗ Phủ tuy rằng luôn thi không đỗ, nhưng kỳ thi mùa xuân sang năm, ta nghĩ hay là thử một lần.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, cười dài trên mặt, kỳ thật trong lòng lại có vài phần ưu tư. Đỗ Phủ này cùng Lý Bạch giống nhau, là một cái “bánh nhân đầu xui xẻo”, rõ ràng bụng đầy tài học, lại thủy chung không được trọng dụng. Cả đời gập ghềnh sống lang bạt, việc khoa cử này thủy chung không được đăng khoa. Cuối cùng cả đời buồn bực thất bại, hay là bệnh chết trên thuyền nơi đất khách.

Làm kẻ xuyên qua, Tiêu Duệ biết, Đỗ Phủ vẫn không được. Chẳng qua, trong lòng Tiêu Duệ lại xuất hiện một ý niệm giúp đỡ Đỗ Phủ. Đại tài tử lo cho dân cho nước làm quan như vậy, dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với đám quan liêu quyền quý ngồi không ăn bám.

Ba người nói chuyện, Tiêu Duệ đột nhiên nhớ tới sách sử ghi lại cuộc sống nghèo khổ của gia đình Đỗ Phủ ở Trường An, không khỏi giật mình, làm bộ như không có việc gì hỏi:

- Không biết Tử Mỹ huynh đặt chân nơi nào ở Trường An?

Sắc mặt Đỗ Phủ hơi đổi, nhỏ giọng nói một câu:

- Ta mang theo vợ buộc bụng thuê một gian phòng nhỏ ở trong thành, miễn cưỡng sống qua ngày, đợi kỳ thi mùa xuân sang năm xem, có thể hay không tìm được đường ra.

Tiêu Duệ cười cười, cũng không hỏi thăm cẩn thận, chỉ tiếp tục tán gẫu moi ra địa điểm của Đỗ Phủ, sau đó giả vờ đi nhà xí, ra ngoài dặn Lệnh Hồ Xung Vũ không được quên mỗi ngày đưa chút gạo và tiền cho nhà Đỗ Phủ. Giá cả tại Trường An đắt, nếu không có mình giúp đỡ, Tiêu Duệ lo lắng Đỗ Phủ rất khó có thể kiên trì đến kỳ thi mùa xuân sang năm. Nhưng hắn cũng biết, tính tình Đỗ Phủ thoát nhìn cực kỳ ôn hòa, nhưng kỳ thật kiên quyết cương trực, nếu như mình ngay mặt giúp đỡ, ông ta đương nhiên phát tay áo mà đi.

Như vậy, không bằng nặc danh đưa gạo lương qua, thời gian lâu, Đỗ Phủ tất nhiên sẽ đoán ra mình, nhưng cũng sẽ không nói toạc ra, tiếp tục bảo toàn tình bạn của hai người, lại bảo toàn mặt mũi sĩ tử của Đỗ Phủ, ông ta cũng sẽ không cự tuyệt. Dù sao, vợ con ông ta còn phải ăn cơm.

Đỗ Phủ cùng Tiêu Duệ quan hệ không phải là thấp, nếu đi vào quý phủ của Tiêu Duệ, lưu lại ẩm yến tự nhiên không thiếu được. Ngay sau khi Tiêu Duệ ra ngoài phân phó người nhà chuẩn bị tiệc rượu, trong lúc vô ý, Đỗ Phủ phát hiện trên thư án của Tiêu Duệ có một quyển sách rất nhiều trang giấy, có một số công việc được viết cẩn thận, có một số viết lại cực kỳ bừa bộn.

Đỗ Phủ lơ đãng liếc qua, vừa muốn cùng Trịnh Ưởng nói chữ của Tử Trường tiến bộ rất lớn, đột nhiên ánh mắt ngưng trọng, lần lượt đọc một tờ “giấy vụn” Tiêu Duệ dùng để luyện chữ thật lâu, mắt lộ ra kỳ quang, tay nắm trang giấy hơi run. Một lúc lâu sau, Đỗ Phủ không khỏi thở dài một tiếng:

- Tử Trường đúng là ngút trời kỳ tài.

- Dương Minh lão đệ người lại mà xem câu hay của Tử Trường. Không lấy uy để được thiên hạ, mà dùng đức để phục thiên hạ — danh dự phú quý, người có đức tự nhiên tới, giống như rừng hoa trong núi, thư đồ tất nhiên đông đúc; người thành tựu tự nhiên tới, giống như hoa trong bồn, có thể di chuyển bỏ đi; nếu lấy quyền lực được người, như hoa trong bình, gốc rễ không có, nó héo nhưng có thể đứng thẳng mà đợi.

Đỗ Phủ chậm rãi nói.

- Còn có, sênh ca đang chỗ dày, lại tự mình rũ áo dài đến, người phóng khoáng ao ước buông tay vách núi đen, canh khuya đã tàn, đêm vắng đi không ngớt, cười tục sĩ trầm luân khổ hải.

- Muốn làm nhân phẩm tinh mỹ như ngọc, nhất định phải trui rèn trong lửa, chuyện công muốn lập trong trời đất, cần phải bước qua băng giá bạc bẽo.

- Một chút ý niệm không đành lòng trong đầu, là mầm rễ sinh người sinh vật; một đoạn khí phách không tiết ra, là cột trụ để chống trời xanh. Nguyên do quân tử không đành lòng thương tổn đến một trùng một kiến, chứ có vì một chút tham lam bốc lên, lại có thể vì vạn vật lập mệnh, vì thiên địa lập tâm.

Đỗ Phủ càng đọc càng sợ, Trịnh Ưởng càng nghe càng vui vẻ thoải mái, khi thì như gió mát phe phẩy mặt, khi thì như suối cổ róc rách, khi thì như điệu ngữ thiên lâm, khi thì biến hóa khôn lường như nước.

Hai người nhìn nhau sắc mặt đều khâm phục thán phục, mãi cho đến khi Tiêu Duệ tiến vào, lúc này mới cùng nhau cúi đầu thi lễ với Tiêu Duệ:

- Chữ nào của Tử Trường (công tử) cũng như châu như ngọc, tất cả đều là đại trí tuệ, đại đức, đại thiên cơ, có thể so sánh với thánh hiền, chúng ta vô cùng bội phục!

Tiêu Duệ lấp bắp kinh hãi, thầm nghĩ đây là làm sao? Đột nhiên thấy cuộn giấy trong tay Đỗ Phủ, thầm nghĩ hỏng rồi, chính mình trong lúc rảnh rỗi viết ra một bộ luận thuật tu dưỡng, nhân sinh, xử thế, nhập thể trích trong tập “thái căn đàm” của đạo nhân Hồng Ứng Minh làm đầu thời kỳ nhà Minh, thế nào lại bị hai người này hiểu lầm thành chính mình “sáng tác”? Trời ạ, hiểu lầm này thật lớn.

Hắn viết lại thái căn đàm, thứ nhất bởi vì luyện chữ, thứ hai là vì ứng phó khoa khảo tương lai. Dù sao, khoa khảo trúng cái gì trong sách luận này, thứ đó mới có thể dùng được.

Đầu mày run run vài cái, Tiêu Duệ đang muốn giải thích, đột nhiên lại tỉnh mộng: giờ phút này là Đại Đường, mà những câu này đều là người Minh làm, mình nên giải thích thế nào? Còn có thể nói rằng mình viết chính tả chính là những thứ của người mấy trăm năm sau? Tiêu Duệ thầm nghĩ hổ thẹn, vốn định ha

ha che dấu qua, nhưng Đỗ Phủ vẫn đắm chìm ở cách hành văn lưu loát như nước chảy mây trôi vừa tao nhã vừa thoát tục trong “những câu châm ngôn sâu sắc” mà không thể thoát ra được, nói muốn mang về xem kỹ, Tiêu Duệ bắt đầu dĩ đành phải gật đầu đáp ứng.

Khiến cho Tiêu Duệ không ngờ chính là, Đỗ Phủ không chỉ đọc cẩn thận sau khi trở về, còn đem “châm ngôn” lộn xộn này viết lại một lần, phân loại sửa sang cho tốt, chia là “tu tính”, “lập thân”, “xử thế”, “trì thế”, “minh trí”, “hành sự” sáu thiên, đóng thành sách viết tay.

Càng khiến cho Tiêu Duệ không ngờ chính là, sau khi Đỗ Phủ sửa sang lại bản “thái căn đàm” của Tiêu Duệ Đại Đường, đi tham gia một cái tụ hội và ẩm yến của sĩ tử Trường An. Trên yến hội có mặt rất nhiều sĩ tử và nhân vật nổi tiếng như đám người Hạ Tri Chương, Vương Duy, Cao Thích, Sầm Tham, Đỗ Phủ trình trọng đề cử “Thái căn đàm ký” của Tiêu Duệ.

Nghe nói, hai vị biên tắc thi nhân lúc ấy là Sầm Tham và Cao Thích, cao giọng hát vang, rất lâu không kiềm chế được; mà Hạ Tri Chương càng phóng túng bình luận tại chỗ, “thật là tác phẩm kinh thiên địa, quỷ thần khiếp”. Khoa trường nhất chính là Vương Duy, ở trên yến hội, hần từ đầu đến cuối lật xem “thái căn đàm ký” một lần, danh sĩ luôn trầm ổn có tiếng Đại Đường không ngờ làm trò trước mặt một đám sĩ tử, khóc rống lên, mặc cho mọi người không sao khuyen được.

Không ai biết, trong “thái căn đàm ký” có một đoạn thoại, đúng là một sự uy hiếp đánh trúng nội tâm Vương Duy. Hần vẫn rơi vào trạng thái buồn bực không vui, là bởi hần sống rất khổ rất mệt. Muốn có được quan cao, nhưng cũng không chịu buông tha khí tiết cao nhĩ của văn sĩ, bỏ đi việc luồn cúi xu nịnh, cho nên hần không được hoàng đế trọng dụng. Tích tụ dài hạn, hôm nay đọc một đoạn thoại văn phong đậm bạc này bỗng nhiên thông suốt — khóc này, kỳ thật bất quá là một loại phát tiết trong lòng mà thôi.

“Thái căn đàm ký” trong thời gian ngắn nhất, lưu hành phổ biến trong sĩ lâm Trường An, đủ loại bản sao bắt đầu tràn ra. Cuối cùng, dưới sự “quan tâm” của Thịnh Vương Lý Kỳ, Tiêu Duệ không thể không đồng ý để Thịnh Vương phủ tổ chức đem bản sao “thái căn đàm ký” in thành sách.

Trong nhất thời, đám sĩ tử trong thành Trường An mỗi người đều có thể ngâm nga vài câu danh nhân danh ngôn trong “thái căn đàm ký”, còn rút ra cảnh ngôn cho đời người. Nếu như nói Tiêu Duệ xảo hợp vài lần tham gia yến ẩm giữa đám quý tộc, tài danh truyền ra không nhỏ, nhưng nói thật, cái đó cũng không thể được sĩ tử thiên hạ thừa nhận giống nhau. Mà hiện giờ không giống, “thái căn đàm ký” giống như suốt xanh cuộn cuộn chảy xuôi trái tim từng sĩ tử tập trung tại Trường An, đọc những câu văn hay tràn ngập triết lý và trí tuệ lớn, không một người nào, không một sĩ tử nào lại đi hoài nghi tài văn chương và trí tuệ rộng lớn của Tiêu Duệ.

Đến tận đây, danh vọng của Tiêu Duệ trong sĩ lâm đạt tới đỉnh núi, mơ hồ có xu thế sẽ vượt qua Hạ Tri Chương và Vương Duy. Từ nay về sau, tittle Tiêu Duệ nhảy vọt được xưng là thánh hiền chuyển thế thay cho tài tử tittle đồ, phần lớn sĩ tử tuổi còn trẻ bắt đầu đem Tiêu Duệ làm thần tượng trong đời. Không bao lâu, một cỗ hừng khởi bất chúc tác phong cử chỉ của Tiêu Duệ trào dâng trong thành Trường An.

Đối mặt với những thứ này, Tiêu Duệ chỉ có thể âm thầm hổ thẹn, hổ thẹn, thực sự hổ thẹn trong lòng.

90. Chương 75: Gặp Lý Lâm Phủ

Mà rất nhiều chuyện tiếp theo càng khiến hần không biết nên khóc hay nên cười. Danh nhân đều có hiệu ứng của danh nhân, cổ kim cũng không có ngoại lệ. Bình thường với “tin tức” của danh nhân, tất cả đều vượt xa hứng thú của người thường. Kết quả là, Tiêu Duệ đi qua nhiều nơi, trải qua nhiều việc, cũng không biết “trở mình” đi ra thế nào.

Du đang trước kia bị điểm tô thành thiếu niên còn trẻ phong lưu. Công khai phương thức làm rượu ở Lạc Dương, giúp đỡ sĩ tử bản hàn ở Ích Châu, trọng nghĩa khinh tài ném một trăm quán tiền cứu trợ người qua đường ở Trường An. Có tình có nghĩa vì vị hôn thê mà chủ động buông tha khoa khảo. “Mùi” có thể ngửi mùi biết rượu, con đường sản xuất rượu ngon truyền kỳ, còn có một số bài thơ ca lệnh tuyệt vời, trong lúc nhất thời trở thành chủ đề náo nhiệt trong thành Trường An.

Vừa có phẩm chất cao sang của nho môn, lại có trọng nghĩa khinh tài của hiệp khách, còn có phong phạm bàng quan của người tu đạo, trí thức mẫu mực, chân chính phong nhã của danh sĩ. Không bao lâu, tin tức hần ngũ lại Yên La Cốc cũng như đạt được Yên La kim bài của Ngọc Chân công chúa cũng được truyền ra. Phần lớn sĩ tử phấn chấn không ngừng. Mỗi ngày đều có vô số sĩ tử cầm thơ văn chính mình viết chạy đến nhà Tiêu Duệ xin thỉnh giáo. Thậm chí, còn có sĩ tử đưa hậu lễ, muốn thông qua Tiêu Duệ đạt được tiến cử. Vì duy trì hình ảnh thần tượng cao lớn, Tiêu Duệ không thể không kiên trì tiếp đãi sĩ tử từ khắp các nơi trong Đại Đường chạy tới Trường An tham gia khoa khảo. Chỉ có điều việc tặng lễ này, kiên quyết cự tuyệt ngoài cửa. Về sau thật sự không để người khác làm phiền hần, đành phải để Trịnh Ưởng đứng ra thay mặt hần. Cuối cùng bất đắc dĩ mượn cớ ốm đóng cửa không ra.

Ngay ngày đầu tiên Tiêu Duệ đóng cửa không ra, lại nhận được lời mời đến phủ của Lý Lâm Phủ. Nhận được lời mời này, Tiêu Duệ cảm thấy cả người không thoải mái, giống như ăn phải con ruồi. Lý Lâm Phủ quyền cao chức trọng, là đại nhân vật dần dần nắm giữ quyền bính Đại Đường, lời mời của nhân vật bậc này, nếu hần không đi, chỉ là tìm khó cho mình.

Nhưng nếu đi, trong ấn tượng của Tiêu Duệ, Lý Lâm Phủ này có danh là một đại gian thần, hần thật sự không muốn cùng một người để lại tiếng xấu muôn đời xen lẫn một chỗ, nếu làm không tốt cũng để lại tiếng xấu muôn đời cùng hần thì rất không ổn.

Về Lý Lâm Phủ, Tiêu Duệ đến nay vẫn còn nhớ rõ ràng trong “Tư trị thông giám” đánh giá: “Trong lúc tuổi già dựa vào thời bình, nghĩ rằng thiên hạ không có điều gì lo lắng, vì thế thích thú ở trong chốn thâm cư, chuyên môn lấy thanh sắc để tự giải trí, phó thác hết chính sự cho Lâm Phủ. Chuyện Lâm Phủ nịnh bợ xung quanh, đón ý hùa theo ý trên. Để chắc chắn hần được sủng ái, chặn đường dân nói, che đậy không ngoan. Để trở thành kẻ gian thần, ghen người tài đức ghét tài năng, sắp xếp chìm xuống kẻ thắng mình. Để bảo vệ vị trí này, liên tiếp xây dựng nhà tù, trừng phạt từng quan lại địa vị cao. Để khuếch trương thế lực, tự đặt mình dưới hoàng thái tử. Làm tướng vị tổng cộng mười chín năm, đường thành loạn của thiên hạ, mà bạc bẽ trên vẫn không tỉnh ngộ.”

Một chữ nịnh bợ, một chữ đồ kị, còn có ác bá, khắc họa tính cách thái độ làm người và tác phong xử sự của Lý Lâm Phủ vô cùng sâu sắc. Điều này cũng là “ấn tượng” mà Lý Lâm Phủ lưu cho hậu nhân.

Chẳng qua, Tiêu Duệ cuối cùng vẫn quyết định đúng hẹn phó ước, xế chiều hôm đó phải đi phủ của Lý Lâm Phủ. Bất kể như thế nào, chỉ là một lần mở tiệc chiêu đãi, mặc kệ Lý Lâm Phủ là đại gian đại ác như thế nào, người ta lấy lễ mời mình, mình quả thật không thể thất lễ, nhất là mình đang trong thời điểm mấu chốt ở cửa quan.

Đi quý phủ của Lý Lâm Phủ, trong lòng Tiêu Duệ có hai lời không thể tưởng được. Cái thứ nhất không thể tưởng được, là phủ đệ của Lý Lâm Phủ, cũng không xa hoa như hần tưởng, nhà cửa rất bình thường, vô luận là bố trí trong viện hay bày biện trong phòng khách, đều cực kỳ mộc mạc ngăn gọn. Cái thứ hai không thể tưởng tượng được là, tướng mạo Lý Lâm Phủ thanh tú, dáng người gầy yếu, cử chỉ văn nhã, cũng không có bộ dáng mang vẻ gian thần như Tiêu Duệ tưởng tượng.

Nếu đưa Lý Lâm Phủ đi đến các khu phố xá, không ai nhận ra được, đó là Lý tướng quốc hô phong hoán vũ.

- Bái kiến Lý tướng.

Phương châm căn bản của Tiêu Duệ là rất cẩn thận, kính cẩn khom mình thi lễ mà không mất phong độ.

- Xin đứng lên.

Lý Lâm Phủ cười cực kỳ ôn hòa. Đương nhiên trong mắt Tiêu Duệ nụ cười này rất giả dối, không có bao nhiêu tình cảm.

Tiêu Duệ yên lặng mà ngồi dưới tay Lý Lâm Phủ, dư quang nơi khóe mắt đánh giá thư phòng Lý gia mà nghe nói có danh xưng là “triều đình thứ hai”. Mặc cho ánh mắt Lý Lâm Phủ nhìn mình có chút ác liệt, thần thái hần vẫn phi thường vững vàng.

Hần không nói gì, Lý Lâm Phủ vẫn duy trì trầm mặc. Nguyên bản, loại tiểu nhân vật giống như Tiêu Duệ này, chắc là sẽ không tiến vào tầm nhìn của Lý Lâm Phủ, chỉ là lần đầu tiên Tiêu Duệ đến Yên La Cốc

truyền ra một danh tiếng rất sâu sắc, đạt được Yên La kim bài mà rất nhiều năm Ngọc Chân công chúa không có đưa tặng. Nguyên nhân gần nhất là “Thái căn đàm ký” lại càng nổi như lên trời vậy. Lúc này thiếu niên trong “truyền thuyết” mới khiến trong lòng Lý Lâm Phủ thoáng có chút tò mò. Đương nhiên, thúc giục hắn mỗi ngày hôm nay, không phải hư danh đó của Tiêu Duệ, hư danh này trong mắt Lý Lâm Phủ không đáng một đồng.

Là con gái nhỏ Lý Đăng Không của hắn khẩn cầu. Ngày đó Lý Đăng Không làm trò trước mắt Ngọc Chân và Lý Nghi trong Yên La Cốc, nói phải gả cho Tiêu Duệ, hai nàng đều cho là lời nói đùa của thiếu nữ điều ngoa, nhưng không ngờ, Lý Đăng Không là động chân tâm.

Lý gia tiểu thư ánh mắt cao hơn đỉnh đầu, chính vì chúng mắt nam tử tầm thường, mới vào Yên La Cốc làm bạn bên người Ngọc Chân. Nhưng từ khi thấy Tiêu Duệ, hoa tâm gian cầm lâu ngày bắt đầu yên lặng nở rộ. Hôm nay nàng phá lệ về nhà, nói với người cha Lý Lâm Phủ cho tới giờ đều nuôi chiều con gái từ trước đến nay rằng con tự mình chọn rể, thoải mái nói ra tâm tư của mình.

Mà ngay trước khi Lý Đăng Không nói ra tâm tư của mình, Lý Lâm Phủ vừa mới trở về từ phủ Thọ Vương. Thọ Vương Lý Mạo cực kỳ khéo léo biểu đạt “tư tưởng” kỳ thi mùa xuân sang năm không thu Tiêu Duệ với hắn. Lý Lâm Phủ vừa mới đạt thành “hiệp nghị hợp tác” với Thọ Vương và Võ Huệ Phi, điều nhỏ nhặt ấy sao có thể không làm, tự nhiên là đáp ứng ngay lập tức.

Hắn là Lễ Bộ Thượng Thư, đây là chuyện tình trong phạm vi quyền hạn của hắn, có thể nói là một bữa ăn sáng.

Nhưng tâm tư của con gái hắn lại khiến cho hắn phải thay đổi chủ ý, cho nên, hắn quyết định phải gặp thiếu niên này một lần. Hôm nay vừa thấy, Lý Lâm Phủ quả thật rất giật mình. Hắn không ngờ rằng, trước quyền thế ngút trời của mình, dưới ánh mắt của kẻ bề trên nhìn chúng sinh, Tiêu Duệ vẫn có thể bình tĩnh vững vàng, thần thái tự nhiên, cử chỉ ứng đối không hề bối rối. Nếu là sĩ tử tầm thường, vừa thấy trọng thần quyền thế ngút trời ở Đại Đường này, sợ đã sớm tâm thần hoảng hốt.

Hắn sao có thể biết, trong mắt kẻ xuyên qua như Tiêu Duệ này, hắn không có khác nhau quá lớn so với người Đường bình thường. Hơn nữa, kết quả của hắn sẽ rất thắm, cho nên, trong ánh mắt Tiêu Duệ nhìn hắn có chứa vài phần “đồng tình”, chỉ có điều hắn che giấu rất tốt.

Lý Lâm Phủ nhìn lướt qua tấm bình phong, mặt sau kia là Lý Đăng Không cùng vài tỷ tỷ của nàng. Lý gia từ trước đến nay đều là như thế, chỉ cần Lý Lâm Phủ tiếp kiến thiếu niên nào, đều khiến mấy cô con gái tránh phía sau tấm bình phong chọn lựa lang quân như ý.

- A, người sẽ tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm.

Lý Lâm Phủ chậm rãi hỏi, thanh âm rất trầm thấp.

- Dạ.

Tiêu Duệ trả lời rất rõ ràng.

- Thanh niên không tồi, người cũng biết chức vị của lão phu trên triều đình là gì?

- Hồi bẩm tướng gia, tướng gia làm quan Lễ Bộ Thượng Thư, cũng trung thư môn hạ tam phẩm.

- Một khi đã như vậy, người cũng biết kỳ thi mùa xuân sang năm sĩ tử thi đậu đều là môn sinh của lão phu?

- Biết.

- Người cũng biết, mấy ngày trước, Thọ Vương điện hạ muốn lão phu sang năm không thu người?

Lý Lâm phủ nâng chén chà, nhẹ nhàng uống một ngụm nhỏ, trong mắt bắn ra một chút hào quang nghiền ngẫm. Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, nhưng thần sắc lập tức bình tĩnh trở lại. Tâm niệm thay đổi thật nhanh, âm thầm nghĩ hoặc. Mình cũng không có đắc tội Thọ Vương Lý Mạo này, hắn làm thế này là sao? Nghĩ tới nghĩ lui, hắn đương nhiên không có nghĩ tới trên đầu Ngụy gia.

Thấy Tiêu Duệ bảo trì trầm mặc, Lý Lâm Phủ mỉm cười, khoe miệng phun ra một chút khen ngợi:

- Chẳng qua, người không phải sợ. Có lão phu ở đây, người thị đậu không có bất cứ vấn đề gì. Chỉ cần người đáp ứng một điều kiện của lão phu, lão phu cho dù làm mất mặt Thọ Vương, cũng sẽ thành toàn cho người vinh quang làm một trạng nguyên công.

Tiêu Duệ ngạc nhiên ngẩng đầu, không nói gì thêm.

- Từ trước đến này lão phu không muốn cùng vân bối vòng vo. Nói thẳng đi, lão phu có một nữ, tên là Lý Đằng Không, nhìn trúng người... Người hiểu ý lão phu chứ?...

Lý Lâm Phủ thản nhiên cười. Trong mắt hắn, con rể này đã là vật trong tay, con gái của Lý Lâm Phủ hẳn nhìn trúng ai, bằng quyền thế của Lý gia hiện tại, xua thiếu niên lang nào tại Trường An không phải như xưa vệt? Huống chi, Tiêu Duệ bất quá chỉ là con cháu quý tộc nghèo túng.

Tiêu Duệ giật mình trong lòng, trước mắt lập tức hiện ra gương mặt kiêu mị nghịch ngợm của Lý Đằng Không. Hắn lấy lại bình tĩnh, cắn chặt răng, cúi đầu nói:

- Lý tướng gia, tại hạ đã có người yêu, xin thứ cho Tiêu Duệ không thể tòng mệnh.

Lý Lâm Phủ biến sắc, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt sắc bén trở nên cực kỳ linh hoạt:

- Người... Người là nhìn trúng chính là công chúa Hàm Nghi? Lão phu có thể nói cho người biết, thân phận Lý gia tiểu thư không thua gì công chúa Đại Đường... Người cũng biết, một khi cưới công chúa, tiền đồ và công danh toàn bộ coi như bỏ đi, người chỉ có thể làm một phò mã nhân tửn ngấm hoa uống rượu, nào có nắm được thực quyền giống như con rể Lý gia ta? Có lão phu ở đây, lão phu có thể bảo vệ người suốt đời làm quan, một đời vinh hoa phú quý.

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Hồi bẩm Lý tướng gia, tại hạ đã có vị hôn thê ở Lạc Dương.

- Không phải công chúa Hàm Nghi? Vậy rất tốt, rất đơn giản, lui cửa hôn nhân kia, lấy con gái Lý gia ta. Trước định ra hôn sự, sang năm trúng Trạng Nguyên sẽ lập gia đình.

Lý Lâm Phủ phát phát tay.

- Tại hạ cùng vị hôn thê tình đầu ý hợp, sao có thể từ hôn? Tướng gia có chút làm khó thái quá.

Tiêu Duệ vừa nghe lời này, liền cảm tức trong lòng, không ngờ cũng chậm rãi đứng lên, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt cực kỳ kiên nghị. Muốn hắn buông tha Ngọc Hoàn, đó căn bản là chuyện không tưởng.

Lý Lâm Phủ cũng không nghĩ tới, Tiêu Duệ sẽ cự tuyệt trước mặt hắn. Sắc mặt hắn đại biến, đuôi ngón tay chỉ Tiêu Duệ, cười lạnh:

- Lá gan người rất lớn, trong thành Trường An, người có thể dám ngay mặt làm lão phu mất mặt, người là người thứ nhất. Lão phu lại cho người một cơ hội, người từ hôn hay không?

Tiêu Duệ âm thầm cười, nhẹ nhàng lui về phía sau một bước, phủi bụi trên tay, kiên định mà trả lời:

- Hồi bẩm tướng gia, Tiêu Duệ và vị hôn thê sinh tử không rời, trên thế giới này không gì có thể chia tách được chúng ta.

91. Chương 76: Phòng Ngủ Ngọc Chân

- Có đảm khí, quả nhiên danh bất hư truyền. Chẳng qua, đừng tưởng rằng được Thịnh Vương và Hàm Nghi công chúa thưởng thức, lại được Yên La kim bài của Ngọc Chân công chúa, người liền có nơi dựa dẫm. Ta có thể nói cho người cực kỳ rõ ràng, cho dù người có Yên La kim bài, lão phu cũng có thể đẩy người ra ngoài khoa cử. Hơn nữa, chỉ cần lão phu còn một ngày trên triều, cả đời này người thì không đậu được.

- Ha ha, vậy Tiêu Duệ trở về Lạc Dương.

Tiêu Duệ giờ phút này cũng không đếm xỉa gì. Mặc dù trong Yên La Cốc, tâm tính hắn có một chút biến hóa, cũng không tiếp tục bài xích công danh và quyền thế. Bởi vì chỉ có “lực lượng” của chính mình, mới

có thể bảo vệ mình và người thân tốt nhất. Cái khác có thể “lui lại”, nhưng Lý Lâm Phủ buộc hẳn từ hôn, điều này đã chạm đến điểm mấu chốt cuối cùng hẳn có thể chịu đựng.

Lúc này, Lý Lâm Phủ không chỉ có khiếp sợ và tức giận, mà hẳn còn cảm thấy khó tin.

Trực giác nói cho hẳn biết, sự hứng thú của thiếu niên trước mắt này với công danh và lợi lộc dường như không lớn. Hẳn chậm rãi ngồi về chỗ cũ, cảm giác mình giống như tìm sai đối tượng để “uy hiếp”.

- Nếu tướng gia không có phân phó cái khác, như vậy Tiêu Duệ cáo từ.

Tiêu Duệ khom mình thi lễ như trước, trong thần sắc kính cẩn vẫn thông dong như vậy, không một tia thất lễ, khiến Lý Lâm Phủ tìm không ra một chút tật xấu.

- Ra đi

Lý Lâm Phủ thở phào một cái

- Con giỏi thật.

Lý Đăng Không bước nhanh ra ngoài, trên khuôn mặt đẹp vẫn lộ nụ cười thần nhiên:

- Phụ thân, không cho cha thi dễ người ta. Người ta đây mới thực là quân tử có tình có nghĩa. Nếu hẳn đồng ý từ hôn, con liền không lấy hẳn nữa.

Lý Lâm Phủ yêu thương vỗ vỗ bả vai Lý Đăng Không:

- Không nhi, ánh mắt con không tồi. Thiếu niên này tâm tính trầm ổn, nếu như có thể tiến vào triều đình, thật ra đúng là một nhân tài có thể sử dụng. Chẳng qua, nếu hẳn không để lão phu và Lý gia chúng ta vào mắt, kỳ thi sang năm hẳn nhất định không lên được bảng. Hừ, tuổi trẻ ngông cuồng, lão phu cho hẳn một bài học.

- Không cần đâu, phụ thân.

Lý Đăng Không luống cuống, vội vàng nắm vạt áo Lý Lâm Phủ, lại nháo vào ngực hẳn làm nũng.

Lý Lâm Phủ cười khổ một tiếng, nếu Tiêu Duệ thấy một màn này, sợ sẽ phải rút cả mắt. Quyền thần mơ hồ có xu thế độc lăm triều đình này, không ngờ trong đáy lòng lại tình cảm như thế này.

- Không nhi, thiếu niên này có thể xứng đôi với con, lão phu nhất định sẽ không bỏ qua hẳn.

Lý Lâm Phủ trầm ngâm một phen:

- Nếu hẳn không lui hôn, Không nhi làm sao có thể được như nguyện vọng?

- Tại sao phải chia rẽ người ta? Không nhi nguyện ý cùng cô gái kia chung một chồng, có gì không tốt.

Lý Đăng Không nũng nịu nói:

- Con thật sự là càng ngày càng thích hẳn.

- Không nên nói thế, cứ định như vậy, phụ thân sẽ làm hẳn quay đầu, sang nắm cứ cho hẳn một bài học. Đúng rồi, Không nhi, con không được quay lại Yên La Cốc chung chạ với lão yêu bà kia.

Lý Lâm Phủ không biết nhớ ra cái gì, nhíu mày, ngẩng đầu thoáng nhìn nữ nhi trong ngực mặt đẹp đang đỏ lên, không khỏi thở dài, vuốt ve bả vai Lý Đăng Không cực kỳ dịu dàng:

- Không nhi, là phụ thân hại con, phụ thân nhất định sẽ bồi thường cho con!

Từ phủ của Lý Lâm Phủ đi ra, Tiêu Duệ càng nghĩ càng buồn bực, càng nghĩ càng cảm thấy phiền toái. Rõ ràng con đường phía trước mình đang bừng sáng, lại đột nhiên toát ra Thọ Vương Lý Mạo và Lý Lâm Phủ. Một người không hiểu tại sao lại muốn cản trở mình, người kia lại bức bách mình từ hôn lấy nữ nhi của hẳn. Thật sự là *** — Tiêu Duệ âm thầm phun ra một câu nói tục, mấy chuyện đều là con mẹ nó!

Nghĩ tới nghĩ lui, hẳn cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết. Hẳn do dự, liền phân phó phu xe quay đầu ngựa ra khỏi thành đi về phương Yên La Cốc. Có Yên La kim bài, Yên La Cốc đối với Tiêu Duệ mà nói,

ra vào cực kỳ thuận tiện. Dưới sự hướng dẫn của một thị nữ, hắn xuyên qua hành lang dài quanh co khúc khuỷu điêu khắc những bức tranh tinh mỹ trên cột trụ, đi thẳng tới phòng ngủ của Ngọc Chân.

Ngọc Chân muốn tiếp hắn trong phòng ngủ, khiến Tiêu Duệ có chút ngoài ý muốn.

Phòng ngủ của Ngọc Chân to lớn, xa hoa, vượt xa khỏi tưởng tượng của Tiêu Duệ. Dùng hết tất cả các từ ngữ trong đầu hắn, cũng không cánh nào hình dung một màn trước mắt hắn: tấm thảm tuyết trắng bằng lông dê Ba Tư trải ra căn phòng ít nhất hơn mười mét vuông. Một cái giường rộng thùng thình cực kỳ lớn bày ra ở giữa, trên giường gỗ màu mận chín bằng đàn hương, một cái gối ngọc điêu khắc hoa tươi và tiên hạc trông rất sống động tôn lên nền màu xanh biếc. Một chiếc chăn bằng gấm tơ tằm trên giường, thợ khéo nào vừa nhìn chất lượng kia đều cho nó chính là cực phẩm trong cực phẩm.

Bốn góc giường đặt tú đôn bằng sứ chế biến tinh xảo được mạ giấy vàng. Bên trên đặt lò sưởi than gỗ cùng chất liệu. Lửa than đang mạnh. Một cái bàn dài đặt nằm ngang ở vị trí đầu giường, khay bạc chén ngọc bên trên nhất định không phải vật bình thường.

Tuyệt hơn chính là, trong bốn góc phòng ngủ, có một con tiên hạc khắc đá giống hệt nhau, khối nhẹ lượn lơ trong mờ nhạt, khiến cho trong phòng ngủ trông trải mà đẹp dễ quý giá tràn đầy hương thơm nồng đậm.

Mặc dù là cuối thu, nhưng phòng ngủ vẫn ấm áp như mùa xuân. Ngọc Chân một thân quần lụa mỏng manh, nằm trên giường. Hai thị nữ như hoa như ngọc nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh nàng, nhẹ nhàng mát xa đôi vai để trần một nửa, vòng eo đầy đặn trơn nhẵn, thậm chí cái mông rất vĩnh cửu của nàng. Dưới động tác nhẹ nhàng dịu dàng của thị nữ, mặc dù Tiêu Duệ chỉ thoáng nhìn qua liền quay đi, chính là liếc mắt một cái liền phát hiện sau mặt váy mỏng kia của Ngọc Chân là áo ngực hồng phấn, cùng với da thịt trắng hồng.

- Tiêu Duệ bá kiến diện hạ!

Tiêu Duệ nhíu mày, nhưng vẫn cung kính cúi người thi lễ.

Ngọc Chân không để ý tới, chỉ gia tăng độ mạnh yếu của thị nữ đang mát xa, hơi hơi phát ra từng tiếng rên rỉ rõ ràng có dâm mỹ.

- Dùng sức chút.

Thị nữ dót mặt nhẹ nhàng vuốt ve vòng quanh cái mông vung cao bốn phía của Ngọc Chân. Ngọc Chân nhẹ nhàng giẫy giụa thân mình như rắn nước, tiếng rên rỉ càng thêm rõ ràng.

Ngay khi Tiêu Duệ nhíu mày muốn rời khỏi phòng ngủ, Ngọc Chân đột nhiên thở dài một tiếng, khoát tay áo, làm cho bọn thị nữ lui xuống. Nàng dùng tay khê chống giường, sau đó thản nhiên xoay người ngồi xếp bằng xuống. Màu đỏ tươi khiến khuôn mặt của trung niên mỹ phụ càng thêm quyến rũ kinh người. Da thịt mềm mại hoàn chỉnh không giống trung niên như ẩn như hiện dưới lớp vải mỏng. Đôi gò núi trước ngực cũng phập phồng nhịp nhàng theo tiếng hít thở.

Thấy Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu, Ngọc Chân đột nhiên cười, giống như thiếu nữ hồn nhiên vậy:

- Yên tâm đi, tiểu ca nhi, ta sẽ không ăn người, ta không thích —

Ngọc Chân đang nói đột nhiên ngừng lại, thở dài sâu kín:

- Người hôm nay có thể tới, ta thật cao hứng. Nói một chút đi, hôm nay Lý Lâm Phủ tìm người, có chuyện gì?

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, vừa mới ra từ cửa nhà Lý Lâm Phủ, liền chuyển hướng nơi này, nhưng Ngọc Chân công chúa cả ngày trong u cư Yên La Cốc như nào biết được?

Ngọc Chân liếc qua khuôn mặt có chút kinh ngạc của Tiêu Duệ, âm thầm cười:

- Ở trong thành Trường An này, chỉ cần chuyện Ngọc Chân ta muốn biết, vốn không có cái gì có thể tránh được đôi mắt của ta. Huống chi, người là người Ngọc Chân ta coi trọng, sao không thể lưu ý một chút? Nếu tiểu ca nhi người mới đến, không hiểu quy củ trong thành Trường An, khiến cho người ta đá bay ra ngoài, Ngọc Chân ta đi nơi nào tìm nhân tài vừa lòng chứ?

Tiêu Duệ ồ một tiếng, nhưng trong lòng lại nảy sinh cảnh giác. Cho tới giờ khắc này, hắn mới giật mình tỉnh lại, cái gì mới là năng lực chân chính, Ngọc Chân có thể ẩn cư Yên La Cốc bên cạnh thành Trường An, khiến đám quyền quý thành Trường An kiêng kị và lễ nhượng ba phần, xem ra tuyệt đối không chỉ vì được Lý Long Cơ ân sủng.

Bởi vậy, hắn lại có thêm ấn tượng của Ngọc Chân với mình: đây là một nữ nhân không đơn giản, không thể dùng lễ thường để nhận định nữ nhân này, ngược lại không phải bởi vì nàng xuất thân hoàng tộc.

- Kỳ thật, ta đợi ngươi đã lâu.

Ngọc Chân mỉm cười:

- Ta biết, ngươi sẽ đến, bởi vì ta biết, ngươi là tiểu ca nhi không thích bị người khác thao túng, bị người khác đùa bỡn. Càng bởi vì, trong đế đô Trường An này, chỉ có ta mới có thể giúp ngươi thoát khỏi khốn cảnh, cũng chỉ có ta mới có năng lực giúp ngươi thoát khỏi khốn cảnh. Nói đi, nói thực, bản thân ta muốn xem, Lý Lâm Phủ này đang tính toán cái gì.

- Đến đây đi, lại xoa bóp bả vai cho ta. Đêm qua uống rượu rất khuya, cả người vô lực khó chịu.

Trong mắt Ngọc Chân lóe ra một tia dịu dàng, thậm chí còn có một tia yêu mến hiếm thấy. Đối với thiếu niên này, trong đáy lòng nàng không chỉ thương thức và coi trọng, còn nhiều hơn một tầng dịu dàng nói không nên lời. Cũng thực lạ, từ ngày ấy trong nháy mắt thiếu niên này bình tĩnh đi tới yến hội, nàng liền quét mắt nhìn hắn một cái, trong tiềm thức liền sinh ra một loại cảm giác gần gũi không thể nói rõ.

Mãi cho đến khi thiếu niên thể hiện hào quang tài giỏi sừng sững chói mắt của tài tử tửu đồ, từ lúc đó, cảm giác thân cận trong nội tâm nàng đối với Tiêu Duệ cũng dần dần trở nên rõ ràng và sâu nặng. Thế cho nên, bình sinh nàng rất ghét nam nhân của đám nữ quý tộc, phá lệ để Tiêu Duệ ngủ lại trong Yên La Cốc, lại tặng cho hắn Yên La kim bài theo bản năng.

Chẳng lẽ, đây là duyên phận? Ngọc Chân không chỉ thở dài một lần.

- Còn do dự cái gì? Nếu có đứa nhỏ, cũng sẽ lớn giống như ngươi vậy.

Ngọc Chân trừng mắt liếc hắn một cái, sắc giọng:

- Lại đây!

Tiêu Duệ cắn chặt răng, nhẹ nhàng đi qua. Do dự một hồi, cuối cùng tay vẫn run run buông xuống. Đặt trên đầu vai mượt mà nhẵn nhụi của Ngọc Chân, chậm rãi bóp nhẹ. Ngọc Chân im lặng ngồi xếp bằng ở kia, thần sắc như thường tán gẫu với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ lúc này mới chậm rãi trầm tĩnh lại, động tác của tay cũng tự nhiên rất nhiều, Ngọc Chân hừ lạnh một tiếng:

- Hắn cũng dám bức hôn? Cầu vật này càng ngày càng kiêu ngạo.

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, động tác mát xa nơi tay cũng không có dừng lại. Ngọc Chân yên bình hào phóng, khiến hắn hương diễm cõi bỏ tâm tư đầy bụng, chỉ lẳng lặng nhẹ nhàng xoa bóp trên vai Ngọc Chân, trong lòng cực kỳ yên lặng và ôn nhu. Cảm giác này trước đây chỉ có Tiêu Nguyệt có thể mang đến cho hắn.

- Lý Lâm Phủ hiện nay quyền lực đang lớn, hắn lại là Lễ Bộ Thượng Thư kiêm Trung Thư Môn Hạ, muốn gạt bỏ tư cách khoa thi của ngươi, cũng là một chuyện dễ dàng.

Ngọc Chân cười lạnh một tiếng:

- Chẳng qua, sĩ tử đăng khoa, không thể không thông qua kỳ thi của Lễ Bộ sao? Không, còn có quy định khác. Tiêu Duệ, ngươi không cần lo lắng, khoa khảo này ngươi thi như thế nào thì thi, nếu không đăng khoa cũng đừng lo, ta sẽ nói với hoàng thượng, mở một khoa thi khác.

92. Chương 77: Lời Giáo Huấn Của Ngọc Chân

Ngọc Chân lôi tấm áo choàng bằng gấm tơ tằm trên giường, khoác lên người, rót rượu che lại cảnh xuân tràn đầy phòng kia. Thấy Tiêu Duệ thở phào một cái như trút được gánh nặng, Ngọc Chân không khỏi mừng rỡ, sáng giọng:

- Hay cho tiêu ca nhi người, một bụng tâm tư ma quỷ.

Tiêu Duệ âm thầm cười, cúi đầu xuống. Không biết tính sao, Ngọc Chân này làm cho hắn có cảm giác càng ngày càng thân cận, ở chung lâu ngày, càng cảm thấy thoải mái.

- Tiêu ca nhi, người có biết vì cái gì ta đối với người ưu đãi như vậy không?

Ngọc Chân thở dài sâu kín, ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Duệ, không kìm nổi vươn cổ tay xanh nhạt giống như ngọc, vuốt ve đầu Tiêu Duệ:

- Nếu ta có một đứa nhỏ, cũng nên lớn như vậy, đứa nhỏ.

Những lời nói cuối cùng của Ngọc Chân giống như tiếng nỉ non của thiếu nữ, tràn ngập cô đơn và ai buồn thăm vô tận

- Ta và người rất hợp duyên, ta rất thích người, không hiểu thích ra sao cả. Ta thích người có thể thường xuyên đến xem ta, xoa bóp bắp vai giúp ta giống như hôm nay vậy, ta rất vui mừng.

Ngọc Chân dùng mấy lời nói hết sức dịu dàng chủ động kết thúc buồn bã trong lòng, sau đó thu tay lại, dứt khoát nói:

- Chỉ cần có ta ở đây, không ai dám động người. Nhưng người phải nhớ kỹ, phải tự trọng, tự chăm sóc bản thân, bằng vào tài học của người, sau này mưu cầu được một đời phú quý đó bất quá chỉ là chuyện thuận tay.

Nói giờ phút này Tiêu Duệ không cảm động đó là giả. Hắn cũng không rõ ràng lắm, tại sao Ngọc Chân công chúa lại trân trọng hắn như vậy. Nhưng từ trong những lời nói của Ngọc Chân, hắn nghe được sự chân thành thực sâu, điều này xuất phát từ yêu mến tận đáy lòng, là không thể giả được. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, thi lễ thật sâu sắc:

- Điện hạ. Tiêu Duệ minh bạch.

- Tốt, hy vọng người không làm ta thất vọng.

Ngọc Chân ý bảo Tiêu Duệ ngồi xuống:

- Người tuy rằng làm việc trầm ổn, tâm tư cũng kín đáo, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, tại thành Trường An vàng thau lẫn lộn này người cần phải cẩn thận. Người lại ngồi xuống, ta có vài câu hay muốn dặn dò người.

- Thứ nhất, ta muốn nói cho người là, Lý Lâm Phủ này là một người rất không đơn giản. Qua nhiều năm như vậy, ta đều không có thực sự nhìn thấu hắn. Hắn vì mưu cầu được chức quan, có thể khuất ý kết giao Võ Huệ Phi và Thọ Vương, có thể giao đứa con gái nhỏ mà hắn yêu tha thiết nhất vào trong tay ta. Có thể khéo léo lấy lòng hoàng thượng, có thể nói là vì đạt được mục đích mà không từ một thủ đoạn nào; nhưng hắn đồng thời lại vì chủ trương nào đó của chính mình, mà không tiếc đắc tội người có quyền lực, bao gồm cả ta. Người nói, đây là một người ra sao? Cho nên, Tiêu Duệ, thu lại ánh mắt thế tục của người, không cần giống như những người khác xem Lý Lâm Phủ thành một gian tướng, quyền lực của hắn đích xác rất lớn. nhưng cũng không phải gian thần, đây chỉ là quan sát của ta đối với hắn mấy năm nay.

- Thứ hai, bởi vì duyên cớ Hàm Nghi. Dương Hồi của Dương gia căm thù người. Ta đề nghị người, mặc kệ hắn chủ động khiêu khích người như thế nào, người đều không cần để ý đến. Dương nhiên, xem mặt mũi của ta, Dương gia có thể sẽ không xuống tay với người. Người phải nhớ kỹ, nếu chẳng may Dương gia xuống tay với người, người nhất định phải nhượng bộ.

- Thứ ba, Ngụy gia dựa vào Thọ Vương Lý Mạo, hứa dùng số tiền lớn, đó là lý do Lý Mạo chặn ngang một gậy. Nhưng người không cần để trong lòng, Thọ Vương là một người thông minh, hắn tuyệt đối sẽ không vì một chút lợi ích gây khó khăn cho người, bởi vì người là người của ta, đạo lý chỉ đơn giản như vậy.

- Thứ tư, chuyện Ngụy gia, ta sẽ phải người xử lý thay người, một thương nhân nho nhỏ cũng không làm nên được sóng lớn. Hơn nữa, từ này về sau, người làm rượu cũng tốt, mở tửu phường cũng thế, cũng không nên hành động công khai, bí mật làm việc thì có thể, dù sao, người thủy chung là sĩ tử mà không phải thương nhân, khí chất thương nhân dính trên người người càng nặng, sẽ bắt lợi tới tiền đồ tương lai của người.

- Thứ năm, ở trong thành Trường An, dưới Hoàng Thượng, có ba thế lực, cả triều văn võ cùng quyền quý hoàng tộc đều chia làm ba phe cánh. Một là Thái Tử Lý Anh, một là Khánh Vương Lý Tông, còn một là Thọ Vương Lý Mạo. Trong ba người này, giống giống như mặt trời ban trưa chính là Thọ Vương Lý Mạo, nhìn qua hẳn là người có hy vọng nhất ngồi lên vị Thái Tử... Nhưng, trong mắt của ta.

Ngọc Chân nói tới đây, nhẹ nhàng ngừng lại một chút:

- Tóm lại, vô luận một phái nào trong ba thế lực này mượn sức người, lập trường của người đều phải kiên định không đếm xỉa đến, ngàn vạn lần đừng nên tham gia vào tranh đấu quyền vị của bọn họ, nhớ lấy nhớ lấy. Trừ những người này, người có thể cùng tiểu tử Thịnh Vương đi gần một chút, trong đám hoàng thất của ta, tiểu tử này là một người tâm địa thiện lương nhất.

- Thứ sáu, tương lai sau khi đăng khoa, nhất định không nên làm quan ở kinh thành mà yêu cầu ra ngoài, tới nơi khác làm quan. Chờ đến lúc kia, ta tự nhiên sẽ thay người an bài.

Ngọc Chân thao thao bất tuyệt nói một tràng, Tiêu Duệ nghe đến choáng váng đầu óc, nhưng vài điểm chủ yếu hẳn đều nhớ rõ. Kỳ thật, những thứ này trong lòng hẳn đã sớm “suy nghĩ” tốt. Thí dụ như làm ngoại quan không làm quan ở kinh thành, đúng là hợp ý hẳn. Đỡ để tương lai Ngọc Hoàn ở kinh thành, vạn nhất bị lão khốn Lý Long Cơ thấy, nếu thật làm ra phiền toái sẽ không dễ chơi.

- Còn có vài ngày, là ngày sinh Võ Huệ Phi. Ta đúng là nghe nói, Võ Huệ Phi ra một vấn đề khó khăn không nhỏ cho người — muốn người làm rượu ngon chưa từng có trước kia? Người đã chuẩn bị chưa? Võ Huệ Phi là quý phi mà đương kim Hoàng Thượng sủng ái nhất, người ngàn vạn lần đừng chậm trễ.

Ngọc Chân cười nói:

- Chẳng qua, tiểu ca nhi người dung mạo đẹp như nữ tử, vị trong cung kia tự nhiên cũng yêu thích. Chẳng qua, ta cảnh cáo người, nàng là một người nham hiểm.

- Đúng vậy, Tiêu Duệ cũng đã chuẩn bị xong, rượu ngon này chưa từng có trước đây, đến lúc đó nhất định sẽ xuất hiện trong ngày sinh của Võ Huệ Phi nương nương.

Tiêu Duệ nhớ tới kế hoạch của mình, hơi nở nụ cười đắc ý.

- A?

Ngọc Chân ngạc nhiên nói:

- Trong lòng người đã có dự liệu trước? Tốt, ta nói với người, rượu này người chế ra nhất định phải đưa trước đến nơi này của ta để ta đánh giá, ta nhất định phải nếm thử trước con hồ ly cột nhả trong cung kia một chút.

Thấy Tiêu Duệ có chút do dự, Ngọc Chân không khỏi trừng mắt liếc hẳn một cái:

- Như thế nào, người không muốn? Được rồi được rồi, quên đi, người cái tiểu oan gia này.

Ngọc Chân vươn một ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng ấn ấn trán Tiêu Duệ, trong lúc lơ đãng trên khuôn mặt quyền rũ phát ra một tầng hào quang mẫu tính. Tiêu Duệ nhìn mà âm áp trong lòng, không khỏi thốt ra:

- Được, ta nhất định để cho điện hạ nhắm nháp trước!

Ngọc Chân không có chú ý tới ngôn từ lời nói của Tiêu Duệ, chỉ là vừa vui vẻ vừa chờ mong mà nở nụ cười.

Ở lại Yên La Cốc một đêm, sáng sớm hôm sau, Tiêu Duệ tâm tình dễ chịu đi ra từ Yên La Cốc, dưới kiên trì của Ngọc Chân, hẳn không thể không ngồi trên “xe riêng” của Ngọc Chân, mặc cho cỗ xe ngựa xa hoa mà trong thành Trường An không người không biết, không người không hiểu chỗ mình từ ngoài thành một đường nhanh như chớp xông vào thành Trường An.

- Nhìn thấy chưa, Ngọc Chân công chúa lại vào thành, không biết lúc này lại tiến cử ai với Hoàng Thượng?

- Sợ là Tiêu Duệ đại danh đỉnh đỉnh đi?

- Ừ, rất có thể. Nghe nói Ngọc Chân công chúa không chỉ để Tiêu Duệ ngủ lại trong cốc, còn cho hắn Yên La kim bài, người nói điều này có phải hay không.

Khi chiếc xe song mã chạy qua mặt hai sĩ tốt ở cửa thành, hai sĩ tốt bắt đầu nói đúng như trên. Một sĩ tốt trong đó “cười dâm dăng” nhún vai, sĩ tốt khác thở dài một tiếng:

- Nhỏ giọng một chút, ngàn vạn lần không nên nói bậy bạ. Người còn không biết, kỳ thật Ngọc Chân công chúa kia hoàn toàn tốt.

Tiêu Duệ về đến nhà, lại ngoài ý muốn nghe nói không ngờ Hàm Nghi công chúa lại cải trang đến đây. Hắn chấn động, nhanh chân chạy tới phòng khách, vừa đi đến cửa, lại nghe thấy vài lời nói nhỏ nhẹ đặc trưng của Lý Nghi đang quanh quẩn trong sảnh, nàng đang dùng ngữ điệu cực kỳ dịu dàng hỏi Tú Nhi một chút về cuộc sống bình thường của Tiêu Duệ, thí dụ như Tiêu Duệ thích ăn cái gì, trong ngày trừ bỏ đọc sách làm rượu ra, còn thích làm cái gì, có hay không gặp qua người nào vân vân.

Tú Nhi chưa gặp qua người nào có thân phận cao quý như vậy, công chúa hoàng gia, công chúa được đương kim thiên tử sủng ái nhất, cứ như vậy ngồi trước mắt mình, Tú Nhi kích động đến đỏ mặt, thân hình run nhè nhẹ, ấp úng nói không ra lời.

- Người gọi là Tú Nhi đúng không? Người không phải sợ, không cần xem ta là công chúa thì được rồi.

Lý Nghi cười cười:

- Mau nói cho ta một chút, thiếu gia nhà người mỗi ngày trừ đọc sách và làm rượu ra, còn thích làm những thứ gì?

Tú Nhi ngẩn ra, nhẩn nhẩn nửa ngày, mới ấp a ấp úng nói:

- Hồi bẩm công chúa điện hạ, thiếu gia nhà ta ngày thường không có việc gì thì thích ca hát.

- Ca hát?

Lý Nghi kinh ngạc nói:

- Tiêu Duệ còn biết hát? Hát nhưng bài gì vậy?

Lý Nghi dịu dàng và bình dị gần gũi, dần dần khiến Tú Nhi bỏ đi sự khấn trương và sợ hãi, thấy vị công chúa này nhã nhặn như vậy, nàng cũng dần trầm tĩnh lại, không khỏi cười khan một tiếng, hắng giọng một cái, bắt trước “giọng ca” ngày thường của Tiêu Duệ hát lên —

- Muội muội người ngồi trên mũi thuyền, ca ca ta đi ở trên bờ.

Tú Nhi vừa mới hát lên hai câu khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, ấp a ấp úng nhẩn nhó nói:

- Công chúa điện hạ, những câu sau rất xấu hổ, nô hát không ra miệng.

Tiêu Duệ ngoài phòng thiếu chút nữa té xỉu. Hắn không thể nghĩ tới, ngày thường không có việc gì hắn liền hát vài ca khúc hiện đại, thế nào lại bị Tú Nhi nhanh nhẹn nghe vào lỗ tai học được. Hắn rốt cuộc nghe không nổi nữa, nặng nề hô khan một tiếng, xông vào trong sảnh.

Lý Nghi bị “ca từ” quái lạ kia chọc cho ngã ngựa, ôm bụng mà cười, chợt thấy Tiêu Duệ vào cửa, khóe miệng không khỏi bĩu một cái, tự nhiên ngừng giọng cười, đứng dậy sắc mặt có chút đỏ lên.

- Tiêu Duệ báai kiến Hàm Nghi công chúa điện hạ, công chúa điện hạ giá lâm hàn xá, Tiêu Duệ nghênh đón chậm trễ, mời công chúa thứ tội!

Tiêu Duệ nói theo trí nhớ, trong lòng âm thầm nói, công chúa này ngàn vạn lần đừng tóm chuyện mấy câu “ca ca muội muội” kia. Nếu không, chính mình không có cách nào giải thích.

Cũng may Lý Nghi căn bản không để những câu kia ở trong lòng. Hôm nay nàng vội trộm chạy tới phủ Tiêu Duệ, chủ yếu là một chuyện đè nặng trong đáy lòng nàng, làm cho nàng cả một đêm đều không ngủ ngon giấc. Sáng sớm hôm nay, không thể không được, lặng lẽ thay y phục thường ngày, mang theo vài thị nữ xuất cung, đi thẳng tới phủ Tiêu Duệ.

- Tiêu Duệ, người như nào còn khách khí với ta như vậy, thu hồi lời khách sáo đó của người đi, ta hôm nay tới là có chuyện muốn hỏi người.

Lý Nghi trong khi cười mang theo một chút trách mắng nhỏ, khiến cô công chúa đang mặc váy áo màu xanh này thêm chút phong vận dịu dàng đáng yêu.

93. Chương 78: Bí Mật Của Lệnh Hồ

Quả nhiên, sắc mặt Lý Nghi ửng đỏ hơi do dự nhưng vẫn hỏi ra nghi vấn quanh quẩn suốt đêm trong lòng nàng, làm khó khăn cho cuộc sống bình thường của nàng:

- Tiêu Duệ, hôm qua ta nghe nói Lý Lâm Phủ tìm người vào phủ, không biết.

Thấy vẻ ngượng ngùng và lo lắng lộ trên mặt Lý Nghi, Tiêu Duệ thở dài trong lòng một tiếng, đối với công chúa đương triều có tình cảm với mình càng ngày càng sâu này, trong lòng hẳn rất phức tạp. Nam tử Thịnh Đường này tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, hẳn cũng chưa từng nghĩ tới phải giữ vững chế độ một vợ một chồng, thuận theo trào lưu của xã hội này là tốt rồi, nếu Lý Nghi không phải quý tộc, có lẽ Tiêu Duệ sẽ tiếp thu nàng. Nhưng nàng lại là công chúa, hơn nữa rất được sủng ái, công chúa được cả nước chú ý, vậy làm sao có thể được?

Nhưng mà, người không phải thánh hiền ai có thể vô tình, huống chi là loại tuổi máu nóng trào dâng như Tiêu Duệ. Vóc người Lý Nghi xinh xắn quyến rũ đoan trang, tính cách điềm tĩnh ôn hòa, không hề nhàm chán như đám quý tộc, xem nàng từ trước đến bây giờ rất ít lần tự xưng “bổn cung” trước mặt Tiêu Duệ có thể thấy được. Muốn nói Tiêu Duệ không có cảm giác với Lý Nghi, đó là không có khả năng, loại cô gái xinh đẹp cực kỳ truyền thống cổ điển này, không có nam tử nào không thích. Nhưng chần ngang giữa hai người là chướng ngại rất lớn, không thể không khiến Tiêu Duệ từng khắc đều phải tự nhắc nhở mình, nhất định phải khống chế chính mình.

Tiêu Duệ hơi thất thần, Lý Nghi thấy lại cho là mình “sổ liệu” không sai, sắc mặt có chút ảm đạm, buồn bã nói:

- Có phải Lý tướng muốn gả Lý Đăng Không làm vợ người hay không?

Tiêu Duệ thu lại tâm thần, ánh mắt phức tạp nhìn Lý Nghi một cái, chậm rãi gật đầu, nhưng lại lắc đầu. Lý Nghi chỉ thấy Tiêu Duệ gật đầu, sắc mặt trở nên trắng bệnh, thân hình mềm mại xoay chuyển, run giọng nói:

- Người sao? Người thế nào?

Tiêu Duệ cười:

- Ta cự tuyệt.

Trái tim Lý Nghi muốn vọt ra lúc này mới dừng lại. Cảm xúc chợt buồn chợt vui thay đổi thiếu chút nữa khiến công chúa điện hạ sống an nhàn sung sướng chưa bao giờ tiếp xúc với tình cảm nam nữ từ nhỏ này ngất xỉu. Cảm thấy trước mắt choáng váng một hồi, may mà Tú Nhi ngay một bên, thấy thế vội chạy tới đỡ Lý Nghi.

Tú Nhi rót cho hai người hai chén trà xanh, kính cẩn lui xuống. Thần sắc của Lý Nghi đã khôi phục lại bình tĩnh, thần nhiên nói:

- Thị nữ này của người rất tốt, thanh tú động lòng người khéo léo hiểu ý người, ta rất thích.

- Ô, Tú Nhi rất tốt.

Tiêu Duệ cũng nói phụ họa.

- Còn có 5 ngày chính là ngày sinh của mẫu thân ta, không biết rượu người chuẩn bị ử như thế nào... Tiêu Duệ. Ta đã cùng mẫu phi nói qua, mẫu phi nói chỉ là danh nghĩa, người tùy ý là được rồi, thật sự không được, người đưa mẫu phi vài hũ rượu Ngũ Lương bổ sung cho đủ số là được.

Lý Nghi thản nhiên cười:

- Nếu Dương Hồi kia lại quấy rối, ta sẽ cho Kỳ đệ thu thập hắn.

Tiêu Duệ ồ một tiếng:

- Nhưng mà ta đã chuẩn bị xong rồi. Tất nhiên sẽ làm cho quý phi nương nương được nhắm nháp rượu ngon nhất từ trước đến nay.

- A! —

Lý Nghi lại cười:

- Một khi đã như vậy, ta cũng yên lòng.

“Người trong lòng” trước mắt mình đã gây cho nàng vô số ngạc nhiên. Biết tính hắn trầm ổn, chưa từng nói dối, nếu đã nói có thể làm ra rượu ngon chưa từng có trước đây, thì nhất định có thể, ít nhất là có mười phần nắm chắc. Lý Nghi không muốn dây dưa vấn đề này nữa, do dự một chút mới chậm rãi nói:

- Ngày mai ta muốn đi dạo trong núi Chung Nam, Tiêu Duệ ngươi có bằng lòng cùng đi ta chơi một chuyến hay không?

Tiêu Duệ ngăn ra, nhìn vẻ mặt chờ mong của Lý Nghi, không khỏi mềm nhũn, suy nghĩ một chút:

- Tiêu Duệ nguyện ý bồi công chúa điện hạ một chuyến.

Lý Nghi mừng rỡ, vội vàng đứng dậy muốn rời đi. Nàng phải nhanh chân về cung xử lý “việc vặt”. Dù sao một công chúa muốn cải trang đi du lịch có không ít công tác chuẩn bị phải làm. Thấy Lý Nghi kích động rời đi, Tiêu Duệ mới chậm chậm quay về. Lúc này, Trịnh Ưởng nắm trong tay một quyển sách, đang đi tới từ ngã rẽ hành lang.

- Công tử.

Trịnh Ưởng lịch sự thi lễ. Thần thái suy sút trên khuôn mặt đau thương kia đã sớm trở thành hư không. Từ khi biết người trong lòng bình yên vô sự trong Yên La Cốc, hai người “kết duyên” lại có quý nhân “bảo đảm”, Trịnh Ưởng giống như thay đổi thành một người khác, toàn thân tràn ngập không khí vui mừng. Hắn đem tất cả tinh lực đều vùi đầu vào trong bài vở, chuẩn bị đăng khoa trong kỳ thi mùa xuân sang năm, thuận lợi cưới Tiên nhi qua cửa.

Tuy rằng Trịnh Ưởng năn nỉ Tiêu Duệ nhiều lần, muốn gặp mặt Tiết Á Tiên một lần, nhưng Tiêu Duệ không đồng ý, chỉ khuyến khích hắn ra sức học hành, tranh thủ đăng khoa rồi mới lo chuyện nhi nữ. Kỳ thật, chủ yếu là Tiêu Duệ hiểu được, trước mắt Tiết Á Tiên ở trong Yên La Cốc, gặp mặt cũng có phần không dễ dàng.

- Dương Minh huynh, vài ngày không thấy, chuyện đọc sách này cũng dừng dụng công quá mức, nếu không sẽ làm thương bản thân.

Tiêu Duệ cười một tiếng.

Trịnh Ưởng chậm rãi đi tới:

- Mỗ không thể so sánh với công tử, người là đại tài tử được sĩ tử thiên hạ kính ngưỡng, “thái căn đảm kỷ” của người vừa ra, danh sĩ nho môn đều thua cả.

Tiêu Duệ nhíu mày, chuyển hướng nói:

- Điều này là do Đỗ Tử Mỹ, rước cho ta nhiều phiền toái như vậy.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên một gia nhân kinh hoảng thất sắc chạy vội tới, còn cách xa đã hô:

- Công tử, không hay, Lệnh Hồ công tử bị gia nhân nhà Lý tướng bắt đi.

- Cái gì?

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, vội vàng hỏi:

- Sao lại thế này?

Gia nhân vốn tên Trương Hổ, sau khi tiến vào Tiêu gia đổi tên thành Tiêu Hổ. Tiêu Hổ lo sợ không yên nói:

- Hôm nay tiểu nhân cùng Lệnh Hồ công tử đi mua gạo lương cho Đỗ gia, không nghĩ đến trên đường Lệnh Hồ công tử đột nhiên mạo phạm Lý Đăng Không tiểu thư nhà Lý tướng, bị Lý tiểu thư mang theo mấy chục gia phó bắt vào Lý gia.

- Trời.

Tiêu Duệ âm thầm phun ra một câu nói tục. Nhưng lại nghĩ lại, Lệnh Hồ Xung Vũ tính tình ổn trọng, làm người cẩn thận chặt chẽ, căn bản không phải loại người gây chuyện thị phi, như thế nào lại đi va chạm nữ nhi của Lý Lâm Phủ? Hơn nữa, mặc dù là va chạm, bằng vào một thân võ nghệ của Lệnh Hồ đại hiệp, tại sao có thể bị Lý gia bắt đi?

Nhưng hần lập tức phản ứng lại, Lệnh Hồ Xung Vũ tất nhiên là không phản kháng, nói vậy phải là không muốn tìm phiền toái cho mình, liên lụy mình và Tiêu gia.

Trầm ngâm một hồi, hần khoát tay áo, vội vàng rời phủ đi hướng Lý gia. Tới Lý gia rồi, sắc trời đã gần hoàng hôn, Tiêu Duệ vừa mới báo danh nói muốn gặp Lý Đăng Không tiểu thư Lý gia không bao lâu, Lý Đăng Không điều ngoa liền hưng phấn lao ra phủ, người còn chưa tới cửa, thanh âm giòn tan giống như chim hoàng oanh truyền ra:

- Tiêu Duệ à!

Trong lòng mỗi thủ vệ Lý gia đều giật mình, thầm nghĩ, không nghĩ tài tử Tiêu Duệ xuất thế ngang trời trong thành Trường An gần đây lại là ý trung nhân truyền thuyết của Lục tiểu thư? Chờ Lý Đăng Không thở hổn hển mang theo một làn gió thơm xông tới cửa, mọi người trong nhà gần như đều biết suy đoán này đại khái không lệch bao nhiêu.

- Tiêu Duệ gặp qua Lý tiểu thư.

Tiêu Duệ nhần nại thi lễ.

- Tiêu Duệ, ngươi còn biết tìm ta sao?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Đăng Không hiện lên vẻ vui sướng nhàn nhạt, giơ tay áo lau sách mồ hôi đầy trán:

- Đi, đến phòng của ta đi.

- A, này.

Tiêu Duệ vừa theo Lý Đăng Không vào phủ vừa nhỏ giọng nói:

- Lý tiểu thư, nghe nói hôm nay trên đường.

Khuôn mặt tươi cười của Lý Đăng Không lập tức trầm xuống, bỗng nhiên dừng bước, trừng mắt hạnh:

- Ngươi không phải chuyên môn đến tìm ta?

- Này, a... ha ha.

Tiêu Duệ cười theo, ha ha cười.

- Hừ, nếu không phải tới tìm ta, ta đây liền đi.

Lý Đăng Không hung hăng dậm chân, đi về phía trước hai bước, thấy Tiêu Duệ xấu hổ đứng nguyên tại chỗ, không khỏi lại nở nụ cười hì hì:

- Người nọ là gì của ngươi?

- Là .

Tiêu Duệ lúc này mới nhớ tới, quan hệ của Lệnh Hồ Xung Vũ này và mình có chút “lung tung”, tuy rằng Lệnh Hồ Xung Vũ luôn tự cho mình là hạ nhân, nhưng Tiêu Duệ lại chưa từng coi hắn là hạ nhân, luôn xem hắn là bằng hữu, nhưng — Tiêu Duệ cười cười:

- Là bằng hữu của Tiêu Duệ, luôn bên người mỗ.
- Hì hì, ta hiểu được.

Lý Đăng Không lại hì hì cười, nhưng nàng lại lập tức nghĩ đến bộ dáng hung tợn của Lệnh Hồ Xung Vũ vừa rồi, không khỏi tức giận trong lòng, khuôn mặt tươi cười vui vẻ giây lát lại trở nên lạnh như băng:

- Hắn gọi Lệnh Hồ Xung Vũ đúng không? Hắn không ngờ lại mang theo ngọc ngội Lý gia chúng ta, ta muốn lấy ra nhìn một cái, không ngờ hắn dám động thủ động cước với ta, hừ!

Đây là cái quý quái gì vậy? Không ngờ Lệnh Hồ Xung Vũ mang theo ngọc bội Lý gia? Đây không phải vô nghĩa sao? Lý gia không chỉ có quyền quý, còn mang họ Lý của hoàng tộc, Lệnh Hồ Xung Vũ chỉ là một thanh niên bình thường trong thành Lạc Dương, đưa con một tiêu đầu, tại sao có thể có quan hệ với loại nhà giàu nhà cao cửa rộng như Lý gia?

Thấy thần thái Tiêu Duệ giống như lọt vào sương mù, sắc mặt Lý Đăng Không hơi nguội lại, than thở một câu:

- Ta cũng không biết... Chẳng qua, tiểu tử này hiện tại đang trong thư phòng của cha ta. Đi, Tiêu Duệ, người đi theo ta.

Lý Đăng Không lấy tay dắt váy dài, mỉm cười nhích lại gần, mặt mày điềm nhiên như không tựa vào bên cạnh Tiêu Duệ, nếu như tay không bận bịu “nâng” váy, có lẽ sẽ dắt tay Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ hơi lui ra phía sau một bước, lúc này mới chậm rãi bước theo sau Lý Đăng Không đi vào. Vừa tới cửa thư phòng Lý Lâm Phủ, liền gặp Lý Lâm Phủ thần sắc âm trầm mang theo Lệnh Hồ Xung Vũ thần thái cũng đồng dạng đi ra. Lý Lâm Phủ thấy nữ nhi của mình cười yếu ớt chân thành đang đi cùng một thiếu niên anh tuấn phóng khoáng, gió nhẹ thổi khiến tay áo giữa hai người chạm nhau, từ xa nhìn lại, giống như một đôi người yêu thân mật trai tài gái sắc.

Quả nhiên là xứng. Tâm tình âm trầm của Lý Lâm Phủ lập tức tốt lên, Lý Đăng Không vui cười nhào qua:

- Phụ thân, tiểu tử này là người của Tiêu Duệ.
- Gặp qua Lý tướng gia.

Tiêu Duệ không thể không quay mắt khom người thi lễ về phía gian tướng Đại Đường, thuận tiện cũng nhìn lướt qua Lệnh Hồ Xung Vũ phía sau Lý Lâm Phủ.

- Miễn lễ. Tiêu Duệ, đây là con một vị cố nhân của ta, người hãy đối xử tốt với hắn.

Thần sắc Lý Lâm Phủ cực kỳ phức tạp liếc Lệnh Hồ Xung Vũ một cái, Lệnh Hồ Xung Vũ im lặng không nói gì bước đến phía sau Tiêu Duệ, cúi đầu không có động tĩnh gì.

94. Chương 79: Gặp Chuyện Ở Chung Nam

- Tiêu Duệ, người thích ta hay không?
- A.

Tiêu Duệ ngẩn ra, cười xấu hổ:

- Lý tiểu thư xinh đẹp như vậy, ai có thể không thích?
 - A.. Ta nói chính là thích hay không, trả lời ta, không cần giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo ta.
- Lý Đăng Không lập tức nhảy từ trong cửa ra, hai tay chống nạnh, lớn tiếng nói.

Tiêu Duệ ngạc nhiên, nhìn lướt qua hai gia nô cúi đầu không nói gì bên cửa lớn, trong lòng thở dài, con gái nhỏ của Lý gia rốt cuộc là rất đơn thuần hay là rất “cởi mở”, rất phóng khoáng? Không ngờ trước mặt mấy hạ nhận, không quan tâm lại hỏi mình loại chủ đề xấu hổ này.

Thấy Tiêu Duệ không trả lời, Lý Đăng Không rất nhanh liền nở nụ cười:

- Ta biết, người không thích ta. Người thích loại tiểu thư khuê các giống như công chúa Hàm Nghi — hì hì, chẳng qua, ta thích người. Tiêu Duệ, người không phải sợ, ta sẽ không khiến người từ hôn, hì hì.

Thiếu nữ điêu ngoa cười hì hì tay dắt váy dài lại nhảy vào cửa Lý gia, tiếng cười như chuông bạc ngân nga trong không trung, mãi cho đến sau này, Tiêu Duệ mới phát hiện trên mặt mấy gia nô thủ vệ Lý gia hiện lên một chút cười. Thoạt nhìn, bọn họ đã quen tính tình “đi thẳng về thẳng” của Lục tiểu thư nhà mình.

Trên đường trở về, một đường Tiêu Duệ vẫn duy trì trầm mặc khác thường. Tuy rằng hắn rất ngạc nhiên, chẳng lẽ Lệnh Hồ Xung Vũ thật sự có quan hệ gì đó với Lý Lâm Phủ? Trong thư phòng Lý Lâm Phủ rốt cuộc nói những gì với Lệnh Hồ Xung Vũ? Vì cái gì Lệnh Hồ Xung Vũ lại mang theo ngọc bội Lý gia? Nghĩ đến đây Tiêu Duệ liếc qua bên hông Lệnh Hồ Xung Vũ, thấy bên hông Lệnh Hồ Xung Vũ cũng không có vật gì.

Tiêu Duệ biết, phương diện này khẳng định có chuyện xưa. Nhưng dọc theo con đường này, Lệnh Hồ Xung Vũ lại không nói một lời, thần sắc trầm ngâm, Tiêu Duệ nghĩ, bất kể thế nào, đại khái đều là chuyện của người ta, nếu Lệnh Hồ Xung Vũ không muốn nói, vậy không hỏi.

Về phần Lý Lâm Phủ nói Lệnh Hồ Xung Vũ là con cố nhân của hắn, đây thuần túy là chuyện ma quỷ. Cha mẹ Lệnh Hồ Xung Vũ bất quá là bần dân trên phố, nghèo rớt mồng tơi. Làm sao có bằng hữu quyền quý như Lý Lâm Phủ, không phải vô nghĩa sao? Tiêu Duệ đương nhiên sẽ không tin tưởng, chỉ có điều Lý Lâm Phủ nói như vậy, hắn cũng tạm thời coi như vậy.

Núi Chung Nam, lại có tên Thái Nhất sơn, Địa Phế sơn, Trung Nam sơn, Chu Nam sơn, tên gọi tắt Nam sơn, cái gọi là “phúc như Đông Hải, thọ tử Nam sơn” Nam sơn trong đó chỉ đúng là núi này. Chẳng qua, “Chung Nam” mà Tiêu Duệ và Lý Nghi mang theo Tú Nhi và Lệnh Hồ Xung Vũ đang đắm chìm trong ánh mặt trời chói sáng nhô lên ở chỗ này kỳ thật trên ý nghĩa khác với Chung Nam sơn ở hiện đại.

Người Đường gọi một ngọn núi trong dãy Tần Lĩnh là Chung Nam sơn. Ở phía nam Trường An cách năm mươi dặm, bất quá chỉ là một ngọn núi trong dãy Tần Lĩnh mà thôi. Thật muốn tính toán, ngay cả Yên La Cốc của Ngọc Chân cũng có thể thuộc sở hữu của Chung Nam sơn trong khái niệm người Đường.

Về phong cảnh Chung Nam, đoạn đường đi tới, Tiêu Duệ đã nghe Lý Nghi ngâm tụng nhiều bài thơ có một không hai của văn sĩ đương thời, nổi danh nhất vẫn là một bài của Vương Duy —

Thái ất cận thiên đô, liên sơn tiếp hải ngưng

(Thái Ất gần kinh đô;

Núi núi biển liền bờ)

Bạch vân hồi vọng hợp, thanh ải nhập khán vô.

(Mây trắng quay đầu gặp;

Xanh thăm mắt hư vô)

Phân dã trung phong biến. Âm tình chúng hác thù.

(Chia khu ngọn giữa biển

Râm tạnh khác khe xưa)

Dục đầu nhân xử túc, cách thủy vấn tiêu phu.

(Muốn tìm nơi nghỉ trọ

Cách bến hỏi tiêu phu.)

Chung Nam sơn - Vương Duy,

Núi Chung Nam (Người dịch: Bùi Hạnh Cẩn, Việt Anh)

Bài thơ này của Vương Duy cơ bản miêu tả vô cùng nhuần nhuyễn thắng cảnh Chung Nam trong mắt người Đường, đoạn đường Tiêu Duệ leo lên này kỳ thật đang tìm tòi mấy câu thơ về Chung Nam trong đầu. Nhưng “tìm tới tìm lui”, vẫn là bài thơ này của Vương Duy là vừa chính xác, vừa có hương vị, đành ha ha cười không làm việc vô dụng nữa.

Giờ phút này đã là cuối mùa thu, đi trên đường mòn uốn lượn mà lên, mặc dù ánh sáng chói chang của mặt trời đổ phủ lên đầu, nhưng bốn người vẫn cảm nhận được từng đợt lạnh lẽo. Lần cải trang đi du lịch này, Lý Nghi chỉ dẫn theo hai thị nữ và hai thị vệ, Lý Nghi vốn muốn cùng Tiêu Duệ chỉ hai người lên núi du lịch. Nhưng Tiêu Duệ sao có thể nào đáp ứng. Nàng dù sao cũng là công chúa Đại Đường, vạn nhất có cái gì không ngờ, vậy hẳn sẽ đảm đương như thế nào? Dưới sự kiên trì của Tiêu Duệ, Lý Nghi đành đồng ý cho Lệnh Hồ Xung Vũ và Tú Nhi đi cùng. Thị nữ và thị vệ khác đều lưu lại chờ dưới chân núi.

Thật vất vả tìm một cái cơ vụng trộm trốn ra hoàng cung để ở cùng một chỗ với ý trung nhân của mình, không nghĩ đến lại mang theo hai cái đuôi, Lý Nghi nhiều ít có chút mất hứng. Đương nhiên, Lệnh Hồ Xung Vũ và Tú Nhi cũng không phải loại người không biết thời vụ, lòng tựa như gương sáng, theo xa xa phía sau, không dám tới quá gần hai người Tiêu Duệ và Lý Nghi, tùy ý hai người thuận theo đường mòn trên núi leo lên, vừa cười vừa chỉ cảnh trí rừng rậm và núi non quanh mình.

Chỉ có điều Tú Nhi có chút lo lắng cho Ngọc Hoàn tiểu thư ở Lạc Dương. Loại người tuần tú tài đức như thiếu gia, được Hàm Nghi công chúa trong cung nhìn trúng, Ngọc Hoàn tiểu thư nên làm sao bây giờ? Thiếu nữ vừa thở hổn hển đi về phía trước, vừa dùng ánh mắt phức tạp nhìn công chúa quyến rũ vì thể lực tiêu hao quá nhiều mà dựa vào trên người Tiêu Duệ, trong lòng âm thầm than thở một tiếng.

Sắc thái của Lệnh Hồ Xung Vũ vẫn trầm mặc ít lời như trước, chỉ có điều sau khi trở về từ phủ của Lý Lâm Phủ, hẳn càng trở nên trầm mặc ít lời.

Qua một khúc cua, phía trước có một cái sân nho nhỏ, nói chung là do du khách, giẫm thành một mặt đất bằng ngay chỗ quẹo vào trong núi. Tiêu Duệ cười, đỡ lấy Lý Nghi sắc mặt đỏ bừng thở hồng hộc đã chống đỡ không nổi:

- Công chúa điện hạ, chúng ta nghỉ ngơi ở phía trước trước một lát, sau đó xuống núi trở về thôi, núi cao đường dốc, ta sợ công chúa kiên trì không được.

Lý Nghi do dự một chút, gương mặt hướng lên đỉnh núi cao vút kia nhìn lại, thấy sâu trong đám mây trắng lóng lánh hồng kia, mơ hồ có một ngọn núi đã xuyên thẳng trời cao, sâu kín thở dài:

- Thân thể của ta quá yếu, xem ra không trèo lên đỉnh núi được, cũng tốt, lúc này chúng ta tạm nghỉ ngơi một lát, sau đó xuống núi đi.

Lệnh Hồ Xung Vũ chạy nhanh tới, trải xuống một tấm thảm, sau khi Tiêu Duệ và Lý Nghi ngồi xuống, lại lấy ấm nước từ trong túi sau lưng ra, đưa cho Tiêu Duệ.

Ngay trước mặt đất bằng là một ngọn núi cắt ngang đột ngột, trên ngọn núi quái thạch lởm chởm lại sinh ra lùm cây rậm rạp. Một trận gió thổi qua, chim sẻ đông nghịt bay lên đầy trời, không ngờ lại che lấp mặt trời đang nhô lên trên cao.

- Tiêu Duệ, người xem, thật nhiều chim a!

Lý Nghi kinh ngạc hô.

Tiêu Duệ vừa ngẩng đầu xem, thấy đàn chim sẻ tụ tập bay liệng giống như đám mây đen, cũng thực lấp bắp kinh hãi. Giống như chim sẻ, lại không giống chim sẻ, trong nháy mắt đàn chim sẻ phát ra tiếng hót trong trẻo đầy trời, tại trên lưng chừng núi này, khiến từng trận gió nổi lên. Đột nhiên cảm giác trên mặt có chút trắng mịn. Tiêu Duệ lấy tay sờ một chút, không ngờ trên tay đầy cứt chim.

Hắn không khỏi cười khổ một chút, đang muốn nói gì. Tú Nhi đã lấy khăn hương của bản thân ngồi xổm trước mặt hắn, cẩn thận giúp hắn lau hết vết cứt chim trên mặt.

Lý Nghi che miệng cười khê, đầu vai mong manh rung động nhẹ nhàng.

Lý Nghi giờ phút này, làm sao còn giống một công chúa Đại Đường cao quý, nàng linh hoạt dịu dàng thực giống một thiếu nữ nhà bên. Tiêu Duệ nhìn xem ngẩn ngơ, ánh mắt thoáng ngưng trọng, lại vội vàng di chuyển ánh mắt.

Đột nhiên, Lệnh Hồ Xung Vũ đứng một bên hét lớn một tiếng, xông về phía trước người Tiêu Duệ. Nhanh như chớp rút bảo kiếm tùy thân ra khỏi vỏ, sau một tiếng vang thanh thúy, một mũi tên mang theo hàn quang lạnh lẽo bị bảo kiếm của hắn đánh bay đi.

Biến cố xảy ra thành linh, khiến Tú Nhi kinh hô một tiếng ngã trên nệm dưới đất. Mà Tiêu Duệ cũng phản ứng cực nhanh, chợt ôm lấy Lý Nghi trước mặt mình nằm xuống, sau đó lăn lộn mấy vòng, mắt thấy rời xa mép thảm:

- Công tử, mau lui lại! Bảo hộ công chúa lui lại!

Lệnh Hồ Xung Vũ rống giận, liên tục huy động bảo kiếm trong tay. Lại có hai mũi tên bay vút đến từ trong đám cây ở ngọn núi đối diện bị hắn đánh bay, ngay khi hắn lùi về phía sau trong nháy mắt, một mũi tên mang theo lực lượng thật lớn bắn xuyên qua vai hắn. Thở phều một tiếng, Lệnh Hồ Xung Vũ phát ra một tiếng keo thảm, thân mình liên tục lao đảo lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa ngã cắm đầu xuống đất.

Máu lướt qua ngay khóe mắt Tiêu Duệ, Tiêu Duệ đang hoảng loạn cũng bất chấp lễ nghi ôm chặt Lý Nghi lăn về phía sau, không đến một lúc bọn họ đã rời khỏi chỗ nhô cao bên cạnh, lăn một vòng này, khiến hai người bọn họ cùng phát ra tiếng kinh hô ngã nhào xuống từ sườn núi.

Đây là một mặt sườn núi bóng loáng, mà dưới sườn núi chính là một đáy mương dày đặc cỏ hoang, hai người quần theo cỏ cây lăn lộn. Cái loại cảm giác vô lực và tuyệt vọng giống như ngã vào vực sâu vạn trượng này, khiến cho Tiêu Duệ sau này mỗi lần nghĩ đến đều không rét mà run. Bên tai mờ hồ truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tú Nhi, cùng với tiếng binh khí đánh nhau, theo bản năng Tiêu Duệ ôm chặt lấy Lý Nghi đã ngất, thở dài nhắm hai mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, bên tai Tiêu Duệ truyền đến tiếng chim hót chiêm chiếp, lúc này mới cố hết sức mở mắt ra. Trước mắt là một biển cỏ long tu khô vàng cao hơn nửa người, bãi cỏ rậm rạp như biển vây quanh chính mình, cả người đau nhức, trong lòng mơ hồ có một chút gì đó đầy đặn hoạt động. Hắn vừa cúi đầu, thấy trên khuôn mặt đẹp trắng bệch tràn đầy vết bẩn, lại bị nước mắt chảy qua tạo thành hai vết bùn, đang run rẩy gắt gao ôm lấy hông hắn, hai ngọn núi no đủ đầy đà đang run run trước ngực hắn.

- Công chúa, người không sao chứ.

Tiêu Duệ chậm rãi đặt Lý Nghi nằm ngang trên bãi cỏ, sau đó tự mình ngồi dậy. Tứ chi tuy rằng đau nhức, nhưng có lẽ trừ trên lưng, trên chân và mông có chút trầy ra, không có gì đáng ngại. Lý Nghi nắm lấy tay hắn, Tiêu Duệ thở dài một tiếng, cắn chặt răng, dùng khí lực toàn thân ôm nàng lên ngang ngực. Hơi bình tĩnh lại, mày liễu nhăn lên, rên rỉ một tiếng.

- Làm sao vậy? Có phải bị thương hay không?

Tiêu Duệ vội vàng hỏi, nhìn lại trong lòng mình. Hắn không thể không thăm hô may mắn, hai người lăn xuống từ sườn núi cao như vậy, không ngờ căn bản xem như bình yên vô sự, không biết có phải hay không trời cao phù hộ đối với một kẻ xuyên qua như hắn.

Kỳ thật sau này hắn mới biết được, cây long tu trải dài khắp sườn núi này, hơn nữa độ dốc cũng không lớn, hai người vừa lúc rơi xuống vùng đất trũng cây long tu ở đây đã khô vàng thật dày, vô hình trung giảm quán tính rơi xuống. Hơn nữa cỏ hoang thật dày làm “giảm xóc” và “tấm nệm”, không chịu thương quá lớn cũng là bình thường. Ít nhất, không có quan hệ với ông trời.

Trong quá trình rơi xuống, xuất phát từ bản năng Lý Nghi rúc toàn bộ thân hình nhỏ xinh của mình vào trong lòng Tiêu Duệ, có tấm đệm thịt Tiêu Duệ bảo hộ, nàng bị “tấn công” kỳ thật cũng rất nhỏ. Đương nhiên, chỉ sợ một chút trầy da cũng không thể tránh được. Chỉ có điều mặc dù như vậy, đối với loại cành vàng lá ngọc như Lý Nghi mà nói, cũng đủ để kinh hồn.

95. Chương 80: Độc Thủ Là Ai

Lý Nghi mím miệng thật chặt, ngón tay chỉ chỗ hương đồn (mông) của mình, xấu hổ mà cúi đầu.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, đang muốn rút bàn tay ra, thuận tiện kiểm tra một chút có phải Lý Nghi bị thương hay không, nhưng không ngờ đang rút tay trên miệng ra, trong lúc vô ý xẹt qua bộ ngực đầy đặn rụn rẩy của Lý Nghi. Cảm giác giống như bị điện giật lập tức khiến công chúa cao quý mặt đỏ tai hồng ửng một tiếng, Tiêu Duệ xấu hổ ngẩn ra chột giả trang giống như không có chuyện gì, đưa mắt nhìn lại hương đồn ưỡn lên ngạo nghễ của Lý Nghi.

Bởi vì phải leo núi, Lý Nghi mặc loại trang phục của người Hồ. Chỗ mông vun cao, váy quần hơi bị mài mòn, nhưng không có vết máu chảy ra. Tiêu Duệ thở phào một cái, cười nói:

- Công chúa, có thể là va chạm một chút, hẳn là không quá nặng.

“Tư thế” của hai người giờ phút này kỳ thật có phần chướng tai gai mắt. Hơn nửa thân mình của Lý Nghi đều cuộn tròn trong lòng Tiêu Duệ, một bàn tay của Tiêu Duệ ôm đầu vai Lý Nghi, tay kia thì trong bụi cỏ xanh, hiện tại đang nghiêng đầu quan sát hương đồn của nàng.

Mặc dù Lý Nghi ngượng ngùng, nhưng vẫn không chịu rời khỏi lòng Tiêu Duệ, hơn nữa, từng trận đau đớn truyền lại từ hương đồn cũng khiến nàng khó có thể ức chế mà phát ra từng tiếng rên rỉ.

Tiêu Duệ có chút kỳ quái mà nhìn lại, hai con ngươi rất tròn trong mắt hẳn chuyển tới chuyển lui, hẳn do dự một chút, cúi đầu nói:

- Công chúa, người cúi hạ thân xuống, cho ta xem một chút.

Lý Nghi đỏ mặt đem toàn bộ thân mình đều nằm trên đùi Tiêu Duệ, hay tay gắt gao nắm lấy vạt áo của hắn một chút cũng không buông lỏng. Ánh mắt trời như màu máu lúc chiều tà hạ xuống, Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu nhìn chằm chằm hương đồn tròn xoe ngạo nghễ ưỡn lên của nàng, trong lúc vô tình phát hiện một cọng cỏ đâm vào mông nàng.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng hô:

- Công chúa, người hay nhịn đau một chút.

Tiêu Duệ cúi người xuống, dùng tư thế cực kỳ mờ ám, cực kỳ giống người phụ nữ đã có chồng xe chỉ luân kim, cẩn thận rút ra một cây cỏ tinh tế đâm từ bên ngoài váy quần trên mông Lý Nghi. Kỳ thật cũng chỉ dài giống như một cái móng tay vậy. Nhìn lướt qua ánh chiều tà, trên cây cỏ kia mơ hồ có vết máu nhàn nhạt.

Khi Tiêu Duệ đem cây cỏ dường như có dính máu đặt trước mắt Lý Nghi, công chúa quấy rầy cũng không nhìn được ngượng ngùng thực lớn, ừm một tiếng nhào vào lồng ngực của Tiêu Duệ, im lặng mà ghen ngào:

- Lúc này, không cần gọi ta là công chúa, người gọi ta là Nghi nhi đi.

Lý Nghi cuộn mình trong lòng Tiêu Duệ mà nói nhỏ nhẹ, khuôn mặt dịu dàng hồng nhuận, yên lặng cười thực điềm tĩnh.

- Công chúa, Tiêu Duệ không dám.

- ... Người còn nói không dám cái gì... Bể người cũng bể, sờ người cũng sờ.

Lý Nghi buồn bã nói, ngẩng khuôn mặt dần dựa nước mắt lên cười:

- Chẳng lẽ, ta thật sự kém cô nương Ngọc Hoàn ở Lạc Dương? Gọi ta Nghi nhi.

Vương Duy có một toàn trang viên dưới chân núi Chung Nam. Phần lớn thời gian hắn đều sống tại nơi này, gửi gắm tình cảm trong cảnh sơn thủy. Lấy làm rượu, làm thơ, hoặc vẽ tranh để vui mừng, cũng dĩ nhiên tự đắc. Nhưng ngay trong cảnh trời chiều, một đám người chật vật không chịu nổi vội vàng gõ cửa vào trang viên của hắn, Vương Duy kinh ngạc phát hiện, trong đó lại có Tiêu Duệ và Hàm Nghi công chúa.

Vương Duy là một người mềm yếu, yên lặng và lãnh đạm. Nếu Hàm Nghi công chúa và Tiêu Duệ không nói đến nguyên do “vì sao lại chật vật như vậy”, hắn cũng không hỏi, cũng không nói. Trong trang viên của

Vương Duy, Lý Nghi và Tiêu Duệ rửa mặt một chút, thay bộ quần áo, lúc này mới ngồi xe ngựa của Vương Duy, nhanh chóng chạy tới thành Trường An.

Lý Nghi là vụng trộm ra ngoài, không thể đêm không về ngủ, nếu không thực có thể gây ra đại loạn.

Hôm nay gặp chuyện, Tiêu Duệ vốn có lòng báo quan, nhưng Lý Nghi vội vàng ngăn trở hắn. Nếu báo quan, tin tức mình xuất cung ra khỏi thành một mình liền truyền ra ngoài, Lý Nghi làm sao đồng ý. Tiêu Duệ nghĩ lại, rồi cũng thôi.

Là ai có gan lớn như vậy, dám ám sát công chúa đương triều? Trong lòng Tiêu Duệ dần dần mơ hồ. Minh và Hàm Nghi công chúa là cái trang xuất hành, là người nào để lộ tin tức?

Đợi Lý Nghi mang theo thị nữ và thị vệ vào cung, lúc này Lệnh Hồ Xung Vũ trầm mặc hồi lâu mới băng lại vết thương chỗ hõm vai của mình, cúi đầu nói:

- Công tử, hai người kia là hướng đến công tử, cũng không ám sát công chúa. Nhìn điểm rơi của mũi tên, chính là vị trí của công tử người.

Hai thích khách kia gặp Lệnh Hồ Xung Vũ võ nghệ cao cường, tự biết không địch lại, liền ném cung tiễn, xoay người trốn vào chỗ sâu trong rừng ở núi Chung Nam. Nếu không phải hõm vai bị trúng tên, Lệnh Hồ Xung Vũ nhất định sẽ lưu lại một tên.

- Giết ta?

Tiêu Duệ ngăn ra, hắn từ đầu đến cuối cũng không có nghĩ qua, thích khách này vì mình mà tới. Là ai muốn đưa mình vào chỗ chết? Tâm niệm Tiêu Duệ vừa động, nếu muốn nói đến kẻ thù —- hắn đột nhiên chấn động, thầm nghĩ, chẳng lẽ là Ngụy gia?

Đúng rồi, đúng rồi. Xuyên qua thời thịnh thế của Đại Đường đã hơn một năm, cũng chỉ có Ngụy gia mới có thù oán với mình. Một cước trong lúc vô ý của mình, khiến Ngụy gia công tử ca chân chính giống như Ngụy công công trong cung, loại thù hận này nghĩ cũng đủ cho Ngụy gia điên cuồng đến nông nổi thuê người giết mình đi?

Nghĩ đến đây, Tiêu Duệ âm thầm cười lạnh trong lòng, sắc mặt trầm xuống. Sau khi cúi đầu trầm ngâm thật lâu, hắn mới ngẩng đầu hỏi:

- Lệnh Hồ huynh, thương thế của người như thế nào?

Lệnh Hồ Xung Vũ nhú mày:

- Cũng không nặng lắm.

Tôn Công Nhượng đang rót rượu uống một mình trong trạch viện tại Trường An, hắn mới lấy từ tủ rượu Tửu Đồ một vò rượu Ngũ Lương mới làm, hôm qua hắn nghe Tiêu Duệ nói một vò rượu mới làm này chế biến cực kỳ khéo léo và tỉ mỉ, liền tục cất ba lần mới tiến hành chiết xuất, nếu so với rượu dĩ vãng phải mạnh hơn hai lần, trong lòng liền muốn nếm thử.

Quả nhiên, một chén rượu xuống bụng, trong bụng giống như lửa thiêu, mãi cho đến khi hắn vội vàng uống một chén trà nóng thật lớn.

- Lão gia, Tiêu công tử tới chơi.

Một gia nhân đi tới bẩm báo.

Tôn Công Nhượng kinh ngạc đứng dậy đi ra ngoài đón. Tiêu Duệ chưa từng đến nhà mình, hôm nay sắc trời đã tối, hắn lại đến đây. Đi ra ngoài thấy sắc mặt Tiêu Duệ âm trầm, Tôn Công Nhượng càng thêm kinh ngạc, không kìm nổi hỏi một câu:

- Tử Trường.

Tiêu Duệ không nói gì, mãi cho tới khi hắn đến phòng khách. Vào phòng khách, thấy bên cạnh không có người, lúc này Tiêu Duệ mới đem chuyện mình gặp phải hôm qua tỉ mỉ nói một lần. Tôn Công Nhượng cầm chén vỗ bàn mấy cái, quát khê:

- Ngụy gia này khinh người quá đáng! Không ngờ lại cả gan làm loạn — nhất định là Ngụy gia kia làm, mấy ngày trước mỗ còn nghe nói, Ngụy Minh Luân say rượu nói ra cuồng ngôn ở kỹ quán, muốn hung hăng giáo huấn người một chút — mỗ vốn tưởng đây là say rượu nói bậy, không nghĩ đến bọn họ dám thực sự xuống tay với Tử Trường người!

- A?

Tiêu Duệ ngăn ra:

- Ngụy Minh Luân công khai nói như vậy? Nếu là như vậy, xem ra không phải Ngụy gia hắn làm. Chẳng qua, trừ Ngụy gia ra, ta cũng không có đắc tội bất luận kẻ nào. Tại sao có thể có sát thủ muốn đẩy ta vào chỗ chết?

Tiêu Duệ hung hãn cắn chặt răng:

- Mặc kệ, bất kể Ngụy gia có làm hay không, Ngụy gia này đều để ngang trên cổ ta một cây đao. Như vậy đi, Công Nhượng huynh, người đi lại trên phố phường khá lâu rồi, người giúp ta tìm vài người ngày đêm nhìn chăm chăm Ngụy gia.

Tôn Công Nhượng xúc động nói:

- Cái này giao cho mỗ, Tử Trường người đã là đương kim danh sĩ, chuyện chưởng khí mù mịt hãy giao cho ta làm. Một khi để ta tra ra là Ngụy gia gây nên, giữ — chẳng lẽ bọn họ thuê sát thủ, chúng ta không thể sao?

Tôn Công Nhượng hiện tại đã không còn là thương nhân Tôn Công Nhượng bậc trung trong thành Lạc Dương hơn một năm trước. Từ khi từ phường Tử Đồ không ngừng khếch trương tiền tài mở rộng cực lớn, kéo theo gia sản Tôn gia nhanh chóng bành trướng. Tài lực và thế lực của Tôn gia mơ hồ có xu thế sẽ vượt qua tứ đại thương nhân thế gia Đại Đường,

Mà Tiêu Duệ, không chỉ là đồng bọn hợp tác mật thiết chặt chẽ của Tôn Công Nhượng, là “chậu châu báu” của Tôn gia, còn là huynh đệ bằng hữu mà Tôn đại gia chủ rất có phong phạm hiệp khách có thể tin nhất trong lòng. Tiêu Duệ gặp nạn, Tôn Công Nhượng làm sao có thể bỏ qua. Cho dù là Tiêu Duệ đồng ý cho qua mọi chuyện, hắn cũng sẽ âm thầm điều tra thậm chí sẽ ăn miếng trả miếng với Ngụy gia.

Nghĩ nghĩ, Tôn Công Nhượng lại nói:

- Tử Trường, ta xem như vậy không được, sáng sớm ngày mai, ta phải tìm cho người vài người làm hộ vệ cho người, bảo vệ an toàn bên người người — bọn họ nếu dám xuống tay ở ngoài thành, cũng khó có thể nói có bản tên trộm đối với người trong thành hay không.

- Cũng tốt.

Tiêu Duệ gật đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lại dặn dò hai câu:

- Công Nhượng huynh, tỷ tỷ và tỷ phủ của ta ở Lạc Dương, cũng làm phiền người lo lắng.

Tôn Công Nhượng hung hăng vỗ tay:

- Tử Trường người yên tâm là được, thật sự không được, ta liền phái người đưa vợ chồng Vương Ba lão đệ tiếp đến Trường An.

Ngay khi Tiêu Duệ và Tôn Công Nhượng triển khai phản kích Ngụy gia, trong một khu nhà cao cấp tại thành nam, một thanh niên áo hoa đang đứng tại một góc âm u trong hậu hoa viên cúi đầu rít gào, một người đàn ông lùn béo ục ịch hoảng sợ cúi thấp đầu, ngay cả rắm cũng không dám đánh.

- Ngu xuẩn, ngu ngốc, Tiêu Duệ kia bất quá là một tên một sách tay trói gà không được, các người lại vẫn để hắn còn sống.

- Thiếu gia, hộ vệ kia của hắn thân thủ rất lợi hại... Thiếu gia, tiểu nhân lại đi tìm vài người, đêm khuya lên vào Tiêu gia, đem Tiêu Duệ kia.

Tên béo lùn âm ngoan phát tay làm một cái động tác chém đầu.

- Lén cái rầm, người cho Tiêu Duệ kia là người ngu, chờ các người tới cửa chém à. Hơn nữa, đây là dưới chân thiên tử, vạn nhất lộ ra dấu vết, tất không xong. Quên đi, trước mắt tạm thời buông tha hẳn, chờ thêm một thời gian nói lại.

Thanh niên áo hoa hừ lạnh một tiếng, tiếp theo lại âm trầm nói:

- Người nhớ kỹ cho ta, hai sát thủ kia, nhất định phải xử lý, không thể lưu một người còn sống, người biết chứ? Nếu không, chính người nên cân nhắc cái mạng nhỏ của người.

- Tiểu nhân hiểu được.

Thân hình béo lùn run run, vội vàng chấp tay xác nhận.

- Cút.

Thanh niên áo hoa lãnh đạm nói.

Tên béo lùn chạy trốn như chuột.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu xuống, rọi lên bộ mặt dữ tợn của thanh niên áo hoa trong bóng tối, hẳn ngửa đầu nhìn ánh trăng miệng phát ra tiếng gào thét trầm thấp như tiếng sói tru, hai tay gắt gao nắm chặt, phần nộ và đổ kị trong mắt dao băng ngàn năm.

Gió thu hiu quạnh vù vù nổi lên, lá vàng trong hậu hoa viên bay lên cuộn cuộn, thanh niên áo hoa sải bước đi trong lá vàng bay đầy trời, ra khỏi cổng vòm hậu hoa viên, chợt biến mất trong bóng đêm thăm thẳm.

- Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.

Tiếng gào khàn khàn đục ngầu cùng tiếng gõ mõ điểm canh của một người già nua vang lên, toàn bộ gió thu hiu quạnh trong thành Trường An dần dần lại trở về yên lặng, ngẫu nhiên có tiếng chó sủa sao trời vang lên, đánh thức giấc ngủ nặng trĩu của đứa trẻ nhà nào đó.

96. Chương 81: Yên Kiến Huệ Võ Phi Trong Thọ Yến

Sau khi Lý Long Cơ phế chính thất Vương hoàng hậu năm Khai Nguyên thứ mười hai, phong Võ thị là Huệ Phi, mà lễ tiết trong cung đối với nàng ngang với hoàng hậu. Mẹ là Dương thị phong làm Trịnh Quốc phu nhân, đệ đệ Võ Trung và Võ Thư chức vị phân biệt cao tới Quốc Tử Tế Tửu và Bí Thư Giám. Mới đầu, Huệ Phi sinh ra Điều Vương Lý Nhất, Hoài An Vương Lý Mẫn và Thượng Tiên công chúa. Ba đứa bé lớn lên dung mạo đoan chính thanh nhã, nhưng đều chết non, Lý Long Cơ cảm thấy thập phần đau thương. Sau đó Huệ Phi sinh Thọ Vương Lý Mạo, vì sợ đứa bé chết non, Lý Long Cơ lệnh anh là Trữ Vương Lý Hiến nuôi con Lý Mạo, cũng bú sữa của Trữ Vương Phi Nguyên Thị. Sau này chẳng những Lý Mạo thuận lợi trưởng thành, hơn nữa Huệ Phi lại lần lượt sinh hạ công chúa Hàm Nghi, Thịnh Vương Lý Kỳ, Thái Hoa công chúa.

Ngày mừng thọ của người thực tế đứng đầu hậu cung Đại Đường, quy mô quy cách của nó cao thế nào, có thể nghĩ. Bắt đầu từ rạng sáng hôm qua, Đại Đường mệnh mệnh ba nghìn cung điện đã đắm chìm trong vui sướng và vui mừng đầy trời, nơi nơi giăng đèn kết hoa, treo dải lụa hồng. Trong cung, vô số cung nữ và thái giám lui tới, giống như con kiến bận rộn, từ bốn phương tám hướng trong thâm cung đều đi đến phương hướng Tử Thần điện mà tụ tập, mà phân tán. Ngoài ra, cả triều văn võ bá quan, được Lý Long Cơ dẫn đầu đều chạy tới Tử Thần điện.

Không chỉ là hoàng cung, toàn bộ thành Trường An sau hừng đông, tất cả đều đắm chìm trong không khí vui sướng.

Nguyên bản, “thảo dân” giống như Tiêu Duệ là không có tư cánh tiến vào hoàng cung. Nhưng bởi vì có Võ Huệ Phi “đặc biệt” cho Tiêu Duệ làm khách quý đặc biệt trên thọ yến, cũng vào hoàng cung, đi theo phía sau mấy thái giám hướng tới Tử Thần Điện. Hoàng cung Đại Đường to hơn hừng sáng, chốc lát toàn bộ được phóng đại trước mắt Tiêu Duệ, mặc dù tính tình hẳn thuộc loại trầm ổn bình tĩnh cũng lâm vào rung động và “kinh diễm”.

Đặt mình vào trong cung điện liên miên này, Tiêu Duệ chân chính cảm nhận được mình nhỏ bé. Dưới khí thế ở nơi tương trưng cho sự to lớn và trang nghiêm của hoàng quyền, trong lòng Tiêu Duệ không tự chủ được sinh ra vài phần nghi ngại và cảnh giác. Hẳn biết, hôm nay với hắn mà nói, là cơ hội cũng là khiêu chiến — nếu làm hỏng, cánh cửa cao lớn màu đỏ này có lẽ sẽ là cửa địa ngục.

Phía sau Tiêu Duệ, 4 thiếu nữ xinh đẹp mặc đạo bào xanh thướt tha theo sau. Còn có hai thái giám, nâng một cái hộp đồ ăn tinh mỹ, ở trong là toàn bộ đạo cụ để hôm nay Tiêu Duệ “trợ hứng” cho thọ yến của Võ Huệ Phi.

Từ Thần Điện là “hội trường chính” thọ yến hôm nay của Võ Huệ Phi, trong đại điện cực kỳ rộng lớn, chia làm hai hàng, đặt hơn trăm chiếc bàn dài bằng gỗ đàn hương màu mận chín. Sau mỗi chiếc bàn đều ngồi một văn võ bá quan và hoàng thất quý tộc mặc trang phục tham dự yến hội. Các cung nữ áo hoa đưa thức ăn và điểm tâm tinh mỹ đến bàn cho mọi người, toàn bộ rượu sử dụng trên yến hội hôm nay đều là cực phẩm Ngũ Lương Ngọc Dịch và Thanh Hương Ngọc Dịch được đưa tới từ tửu phường Tửu Đồ của Tiêu Duệ.

Đến lúc này, không khác gì một cái quảng cáo rượu miễn phí cho tửu phường Tửu Đồ, hai loại rượu mang đến thọ yến này tất cả đều được đề cao một bậc. Tôn Công Nhượng cực kỳ vui, nguyên bản chuẩn bị nâng giá sau thọ yến, nhưng Tiêu Duệ lại kiên quyết không đồng ý. Tiêu Duệ cực kỳ khinh bỉ loại hành vi nhân cơ hội tăng giá này, thấy hắn kiên trì, Tôn Công Nhượng thở dài rất nhiều, cũng đành phải gác lại ý niệm tăng giá.

Lý Long Cơ ngồi ngay ngắn ở giữa, long bào dải tơ trên mũ miện, vẻ mặt tươi cười. Mà bên tay trái hắn, ngay ngắn ngồi một trung niên phụ nhân trang phục váy cung điện vô cùng diễm lệ, đó là Võ Huệ Phi. Mà bên phải, một nữ đạo sĩ áo xanh ngồi xem bằng, trên khuôn mặt quyền rũ lộ vẻ tươi cười như không, không cần phải nói đây là Ngọc Chân công chúa.

Hai bên trái phải ba người, mấy cái bàn bài trí hình vòm, phân biệt ngồi hoàng tử và hoàng nữ của Lý Long Cơ, Đại đường vương triều Thái Tử, thân vương cùng công chúa điện hạ.

Trong những hoàng tử hoàng nữ này, vẻ mặt mỗi người đều tươi cười. Mặc dù trong lòng có muốn cười thật hay không, ít nhất cũng phải bảo trì nụ cười trên mặt. Dù sao, Võ Huệ Phi là “mẫu phi” của bọn họ. Mẫu phi mừng thọ, làm con sao có thể mất hứng, sao có thể dám mất hứng. Nhưng lúc này, lại có một ngoại lệ.

Một thiếu nữ mặc cung trang tướng mạo thanh tú, mặt tựa băng sương ngồi bên người Hàm Nghi công chúa Lý Nghi, im lặng không nói gì. Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi nhìn nhau cười khổ, không thể nề hà thở dài một tiếng. Hai tiếng thở dài này, chợt nhắc nhở người trong điện. Ánh mắt phức tạp của mọi người quét qua thiếu nữ mặt lạnh một cái, cũng thở dài trong lòng.

Nếu là hoàng nữ người khác sinh ra, Võ Huệ Phi đã sớm phát tác. Nhưng thiếu nữ mặt lạnh này lại là con gái ruột nhỏ nhất của nàng — Thái Hoa công chúa. Trong “thái bình nghiễm ký” có nói. Thái Hoa công chúa từ nhỏ lớn lên, liền cực kỳ ghét mẫu thân sinh ra mình là Võ Huệ Phi. Thái Hoa công chúa là con gái nhỏ nhất, là người mà Võ Huệ Phi đồng ý mọi yêu cầu đòi hỏi, sẵn sàng yêu cầu Lý Long Cơ đáp ứng nàng. Nhưng Thái Hoa công chúa nhìn thấy Võ Huệ Phi lại khóc âm ỉ không ngớt, căn bản không cho nàng đụng vào. Được hai ba tuổi, mới nói một ít lời, Võ Huệ Phi càng không có cách nàng mà vẫn luôn lấy lòng nữ nhi. Thái Hoa nhìn thấy nàng liền nổi cơn. Cô bé vốn xinh đẹp đáng yêu, lại giống như oan hồn ác quỷ chiếm được, Võ Huệ Phi vừa thương tâm lại vừa xấu hổ, đành phải trốn xa xa tiểu công chúa.

Thái Hoa công chúa là oan hồn chuyển thế — có một ít cung nữ ngồi lê đôi mách nói ra như vậy. Mà các cung nữ già nhất, lại thêm mắm thêm muối nói Thái Hoa là oan hồn của Vương hoàng hậu tiền triều chiếm được.

Đối thủ của Vương hoàng hậu chính là Võ Tắc Thiên, cuối cùng chết thảm nơi lãnh cung. Trùng hợp là, vốn hoàng hậu của Lý Long Cơ cũng họ Vương, sủng phi cũng họ Võ. Võ Huệ Phi lại là cháu gái Võ Tắc Thiên, cho dù là người không có trí tưởng tượng tốt, cũng tránh không khỏi tương tự bản năng: Vương hoàng hậu của Lý Trị, Võ quý phi? Vương hoàng hậu của Lý Long Cơ, Võ quý phi? Tranh đấu nội cung hai đời cha con, dường như lại tái diễn. Lịch sử quả nhiên là quỷ dị.

Điều này chỉ tán gẫu mà thôi, tóm lại Thái Hoa lớn lên tới mười hai tuổi, không hiểu thủy hỏa bất dung cùng Võ Huệ Phi ra sao cả, vua và dân đều biết.

Thái Hoa trầm mặc ít nói đột nhiên cau cái mũi nhỏ, lớn tiếng nói:

- Hàm Nghi tỷ tỷ, người dùng là hương thơm gì vậy? Ta như nào ngửi thấy mùi thơm ngát? Ô, không đúng, còn có một chút mùi rượu, hay là Hàm Nghi tỷ tỷ mới sớm đã uống rượu?

Lý Nghi cười cười, trên mặt hiện lên một chút đỏ ửng nhàn nhạt. Vừa muốn nói gì, Ngọc Chân đã cười khúc khích như thiếu nữ:

- Ta nói cho Thái Hoa diệt nữ, Hàm Nghi tỷ tỷ của người dùng là Hoa Lộ Quỳnh Tương có tiền cũng không mua được, thế gian có hạn đó.

Thái Hoa ồ một tiếng, ánh mắt tò mò đảo qua trên người Lý Nghi, không nói thêm lời nào.

Lý Long Cơ ha ha cười:

- Ái phi, mùi thơm trên người nàng cũng lấy từ Hàm Nghi à?

Võ Huệ Phi mỉm cười:

- Hồi bẩm bệ hạ, đúng vậy. Chính là Hoa Lộ Quỳnh Tương do Tiêu Duệ làm, thiếp thân chuẩn bị gặp hấn một lát, làm cho hấn tiến cống một tí cho Hoàng Thượng. Chẳng qua, nghe Hàm Nghi nói, thứ này không bán, rất khó được.

Trong mắt Lý Long Cơ lóe lên vẻ kì dị, đột nhiên nhìn phía Ngọc Chân:

- Ngọc Chân, chính là Tiêu Duệ cầm Yên La kim bài của khanh à? Có phải là tác giả của “Thái căn đàm ký” tên là tài tử tửu đồ Tiêu Duệ, con trai của Tiêu Chí Trung không?

Ngọc Chân gật đầu:

- Đúng là thiếu niên tài mạo song toàn, cổ kim ít có kia.

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Thật không? Lưu ái khanh!

Lúc ánh mắt của Lý Long Cơ từ người nhà mình chuyển về phía các đại thần, dần trở nên uy nghiêm mà linh hoạt, sắc bén, hấn khoác tay áo:

- Lưu ái khanh, trầm nhớ rõ nữ nhi nhà người cùng con của Tiêu Chí Trung có hôn ước, nghe nói sau đó lại giải trừ?

Lưu U Cầu xấu hổ đứng dậy trả lời:

- Dạ.

Lý Long Cơ cười như có điều suy nghĩ, đột nhiên hỏi thái giám phía sau:

- Tiêu Duệ kia có tới không? Tuyên hấn vào yết kiến, trầm thật muốn nhìn, thiếu niên nổi danh Trường An này là người ra sao.

- Bệ hạ có chỉ, tuyên sĩ tử Tiêu Duệ vào yết kiến!

- Tuyên sĩ tử Tiêu Duệ vào yết kiến!

Giọng lạnh lạnh của bọn thái giám truyền vang vọng giữa đại điện, từng cửa từng cửa truyền ra ngoài. Mà lúc này, Tiêu Duệ đang ngửa đầu nhìn mái vòm tinh mỹ như bức tranh ngoài Tử Thần điện.

Bất kể sĩ tử dân chúng hay là cả triều văn võ đại thần cùng hoàng thân quốc thích, đều vì chúc mừng vị quý nhân trong cung này. Chỉ có Tiêu Duệ trong lòng có ưu tư, bởi vì hấn biết, giờ phút này đã là cuối thu sắp vào mùa đông năm Khai Nguyên thứ hai mươi hai, còn có ba năm, nếu sử sách không nhầm, Võ Huệ Phi sẽ hương tiêu ngọc vẫn (ngọc nát hương tan).

Chờ thật lâu ngoài Tử Thần điện, một chút khấn trương trong lòng Tiêu Duệ cũng biến thành một luồng khí thu, theo gió mà đi. Có cái gì khấn trương? Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, sắc mặt tình tình, bước chân thông dong chậm rãi vào điện, nhìn không chớp mắt, dọc theo thăm dò đi thẳng vào điện.

Mà bốn thiếu nữ mặc đạo bào thiên kiều bá mị cũng mang theo hộp đồ ăn, mỉm cười theo sát phía sau hắn vào điện.

Bốn thiếu nữ mặc đạo bào không khấn trương chút nào. Các nàng là người trong Yên La Cốc, ngày thường nhìn quen quyền quý, cho dù là Lý Long Cơ cũng đã gặp nhiều lần. Thấy Tiêu Duệ không ngờ mang theo người trong Yên La Cốc tiến vào, các đại thần quyền quý trong điện thậm chí các hoàng tử hoàng nữ đều lắc đầu, quả nhiên đồn đãi không sai, quan hệ của Ngọc Chân và thiếu niên này không phải chặt chẽ bình thường.

Võ Huệ Phi thần nhiên cười, nhìn qua Ngọc Chân phía bên sườn:

- Ngọc Chân muội muội, đúng là người đối với Tiêu Duệ này không phải tốt bình thường... ha ha.
- Ta bắt quá chỉ là thêu hoa dệt gấm cho thọ yến của nương nương mà thôi, một lát nương nương sẽ được nhấm nháp rượu ngon chưa từng có từ trước đến nay.

Khóe miệng Ngọc Chân hiện lên một nụ cười cổ quái, nàng cuối cùng không nói Võ Huệ Phi là thứ nhất, gọi là rượu ngon trước nay chưa từng có, dù sao nàng đã ném trước. Nhớ tới sự huyền diệu và kỳ lạ của rượu kia, Ngọc Chân không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Võ Huệ Phi cười cười, không nói gì, chỉ có điều ánh mắt thanh lịch chậm rãi đặt lên người Tiêu Duệ.

Một bộ áo bào xanh mới tinh, mặt phấn môi son, mắt tựa sao trời, trong nụ cười lộ vẻ thần nhiên mơ hồ, bước chân kiên định, ống tay áo nhẹ nhàng tung tay. Võ Huệ Phi liếc mắt qua Lý Nghi, thấy trên mặt nữ nhi nổi lên màu hồng, hai mắt đẹp và tịch mịch như nước không ngừng dõi theo bước chân Tiêu Duệ, khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười nghiền ngẫm.

Tiêu Duệ đi đến phụ cận, thần nhiên quỳ rạp xuống đất, bái lạy nói:

- Thảo dân Tiêu Duệ bái kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!
- Hãy bình thân.

Ánh mắt Lý Long Cơ đánh giá Tiêu Duệ dần dần trở nên có chút thâm sâu và sắc bén.

97. Chương 82: Ca Lệnh Trên Thọ Yến Của Võ Huệ Phi

Tiêu Duệ mỉm cười đáp lại Ngọc Chân, sau lại vội vàng nhìn lướt qua ánh mắt nóng cháy của Lý Nghi, đến đây hơi hơi cúi đầu xuống.

Trong yến hội hôm nay, thiếu niên Lý Kỳ lộ vẻ cực kỳ thành thật, chỉ lo cúi đầu ăn uống ở chỗ kia, không dám nói loạn câu nào. Nếu ở nơi khác, chỉ sợ hắn đã sớm nhảy dựng lên chào hỏi Tiêu Duệ.

Ánh mắt mọi người đều đặt trên người Tiêu Duệ. Trừ Hạ Tri Chương, Lý Lâm Phủ, Vương Duy mấy người quen cũ ra, gần như tất cả đại thần quyền quý đều tràn ngập tò mò đối với thiếu niên trong truyền thuyết này.

Lý Long Cơ đảo ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của mình trên người Tiêu Duệ một cái, rồi khoát tay:

- Tiêu Duệ, trầm nghe thấy người tài học hơn người, nổi danh Trường An, hơn nữa còn am hiểu ca lệnh. Hôm nay vừa vặn mừng ngày sinh của Võ Huệ Phi, người hãy vì Huệ Phi làm một khúc ca lệnh. Đợi trầm làm cho nhạc phường phối nhạc, để nhớ lấy ngày quan trọng hôm nay vua và các đại thần cùng chúc mừng.

Lý Long Cơ vừa nói ra, một đám đại thần quyền quý đều phụ họa trầm trồ khen ngợi, hoàn toàn không phát hiện Tiêu Duệ hơi nhú mảy. Ngọc Chân dịu dàng quét qua hắn một chút, ở trong mặt Ngọc Chân, đây là điểm mạnh của Tiêu Duệ, còn không phải chuyện hạ bút thành văn. Tiêu Duệ vội vàng khom người thi lễ, cất cao giọng nói:

- Tiêu Duệ tuân chỉ. Chỉ có điều Tiêu Duệ tài sơ học thiên, nếu ngâm ra ca lệnh không vào mắt bệ hạ, nương nương và các vị đại nhân, xin bệ hạ thứ tội cho.

Lý Long Cơ lạnh nhạt cười:

- Nay không cần nói, trăm cũng không phải đặc biệt kiểm tra người, người không cần khẩn trương, tùy ý là được rồi.

Tiêu Duệ xoay người qua chỗ khác, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên như trước, kỳ thật trong lòng đang mắng lão khốn Lý Long Cơ vô số lần. Làm ca lệnh trên thọ yến của Võ Huệ Phi, đơn giản chính là nịnh hót mà thôi — thoát nhìn đơn giản, kỳ thật không dễ dàng, vừa phải thanh kỳ phù hợp với thân phận tài tử của Tiêu Duệ, vừa phải lựa ý hòa theo tâm tính vui mừng của Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi. Khó càng thêm khó.

Tiêu Duệ “suy nghĩ tất cả” ở trong óc, tiếc là ngay cả trong ngực hắn có tài nguyên thi từ cổ điển hơn một nghìn năm, nhưng trong lúc nhất thời cũng khó có thể tìm ra bài nào chuẩn xác thích hợp. Hắn trầm ngâm, sắc mặt có chút trắng bệch. Chúng thần vừa thấy tất cả đều dừng mắt không nói lảng lạng chờ đợi, mà Lý Nghi và Ngọc Chân thì có chút lo lắng, lòng muốn gánh vác cho thiếu niên.

Trong lòng Tiêu Duệ cũng có chút lo lắng, nếu không hoàn thành chuyện hôm nay có lẽ sẽ bể nổi? Tuy rằng trên mặt là thần nhiên, nhưng kỳ thật mồ hôi lạnh đã chảy ra trên lưng. Thọ Vương Lý Mạo chờ có chút không kiên nhẫn, không khỏi nhẹ nhàng nói:

- Phụ hoàng. Nhi thần cũng đã sớm nói, cái gọi là tài tử này bất quá là mua danh chuộc tiếng thôi, làm sao có tài học thực sự.

Lý Long Cơ mặt không thay đổi khoát tay áo, Lý Mạo không dám nhiều lời nữa, chỉ có điều bị Lý Kỳ bên cạnh Lý Long Cơ lên lút hung hăng đá một cước dưới bàn. Lý Mạo che miệng hô nhỏ, thấy Lý Kỳ ngắc đầu quay qua nơi khác, không khỏi âm thầm nhủ may, bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái.

- Tiêu Duệ, không cần khẩn trương.

Ngọc Chân nghĩ thiếu niên đứng trước mặt hoàng đế và một đám quyền quý trong hoàng cung đại điện, trong lòng khẩn trương, liền nhẹ giọng an ủi.

Lý Nghi lại gắt gao nắm chặt chén rượu, trong ánh mắt tươi đẹp tràn ngập vẻ lo lắng.

Tiêu Duệ thở dài trong lòng một tiếng, dùng dư quang nơi khóe mắt liếc qua Võ Huệ Phi ngồi ngay ngắn phía trên lảng lạng chờ hắn. Thấy mặt mày nàng như bức họa khí chất cao quý lại quyến rũ không gì sánh được, loại mỹ phụ thành thực phong tình vạn chủng này, có thể so sánh với Ngọc Chân.

Lấy lại bình tĩnh, Tiêu Duệ đi lên phía trước một bước, đứng giữa sân, thần nhiên ngâm ra một khúc “mãn giang hồng” —

Điều vọng lạc thủy

(Xa nhìn Lạc Thủy)

Không để mất

Mùa hoa tiết

Dựa vào lan can vọng

Đường lớn Trường An

Ngọc lâu kim khuyết.

Ba mươi bảy năm tươi đẹp

Năm nghìn ngày khói bụi mịt mù

Gọi quỳnh hoa

Nhuộm đắm chín tầng trời

Đón chào đón.

Trời quang mây

Chim ca hót

Nâng tay áo

Bướm đón chào

Tình chàng ý thiếp như sắt.

Đêm nay như thể trên tiên cung

Nhìn thế gian ly hợp

Ôn lại kỷ niệm xưa

Tiêu Duệ ngâm xong, thở phào một cái.

Võ Huệ Phi sống ở Lạc Dương, mười ba mười bốn tuổi thì vào cung, cái gọi là “xa ngắm Lạc Thủy” là chỉ tình cảm nàng hoài niệm Đông Đô. Mà kế tiếp, “tầm nhìn” của ca lệnh lập tức từ cảnh xa trở lại cảnh gần. “dựa vào lan can nhìn, lại lộ ra Trường An, cung vàng nhà ngọc.” Mà tiếp theo, dùng “đào mạn tươi đẹp” để hình dung khuôn mặt đẹp của Võ Huệ Phi, dùng “leo thang trời” lựa ý hứa theo ảo giác thần tiên của hai vợ chồng Lý Long Cơ. Về phần “tình chàng ý thiếp” linh tinh sau này đơn giản chính là cho thú vị thêm mà thôi.

Bài hát này không thể tính là cực phẩm trong ca lệnh, nhưng dùng vào trường hợp hôm nay, lại thích hợp tâm tình Võ Huệ Phi nhất. Một câu “tình chàng ý thiếp như sắt” nói cho Võ Huệ Phi mở cờ trong bụng. Khuôn mặt quyến rũ không kìm nổi mà hiện lên hai đóa mây đỏ, cúi đầu nỉ non trong miệng, giống như thiếu nữ quay đầu nhìn lại Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ cũng lâm vào ảo giác ngọt ngào do Tiêu Duệ sắp xếp trong “bệ ngọc tiên cung tình chàng ý thiếp”. Nhớ tới nhiều năm ân ái triền miên với Võ Huệ Phi, hoàng đế Đại Đường này không nhờ nhất thời động tình, cánh tay dò qua, tự nhiên cầm lấy ngọc thủ bảo dưỡng vô cùng tốt của Võ Huệ Phi.

Đôi nam nữ quyền thế nhất Đại Đường ở nơi này nhìn nhau âm thầm đưa tình, hoàn toàn quên mất giờ phút này đang ở đại yến với quần thần. Không thể không nói, vào lúc này, tình cảm của Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi là cực kỳ nồng nàn, loại tình cảm nồng nàn này duy trì đến khi Võ Huệ Phi chết đi. Nghe nói sở dĩ sau đó Lý Long Cơ đoạt con dâu của mình, nguyên nhân dung nhan của Dương Ngọc Hoàn giống hệt Võ Huệ Phi.

Tiêu Duệ nghĩ tới đây, nhân cơ hội liếc mắt nhìn Võ Huệ Phi một cái, không khỏi than thở trong lòng. Quả nhiên có vài phần giống Ngọc Hoàn. Cũng là thừa dịp này, hắn mới liếc mắt tỉ mỉ nhìn Lý Long Cơ một cái, thấy khuôn mặt hắn thanh tú, mũi cao ngất, tuy rằng đã đến trung niên nhưng màu da vẫn ngưng tụ giống như thiếu niên vậy, coi như là một mỹ nam tử chọn trong ngàn dặm. Chẳng qua, ánh mắt của hắn khiến cho người ta có cảm giác u ám, phá hủy cảm giác đẹp hoàn mỹ.

- Tốt lắm, bệ hạ — ca lệnh Tiêu Duệ cũng ngâm, bệ hạ thật ra nên nói gì đi.

Ngọc Chân liếc mắt nhìn cảnh tượng Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi nắm tay nhau không coi ai ra gì, khoe miệng hơi trẻ ra, đánh gãy “mộng đẹp” của hai người.

Lý Long Cơ như vừa tỉnh mộng, ha ha buông ngọc thủ Võ Huệ Phi ra:

- Trẫm thất thố. Các vị ái khanh, các người nghĩ khúc ca lệnh này của Tiêu Duệ như thế nào?

Tất cả chúng thần đều lên tiếng thừa nhận, tiếng chúc mừng ủng hộ tràn ngập quanh quần trong điện. Đám thần tử quyền quý này cũng không phải người ngu, được hay không trước không nói, dù sao tuyệt đối là đả động Hoàng Thượng và Huệ Phi nương nương, nếu không hai người sa có thể thất thố trước mặt mọi người như thế?

Lý Long Cơ càng thêm hưng trí mười phần. Hắn chậm rãi đứng lên, đi đến dưới đài, không ngờ đưa tay vỗ nhẹ bả vai Tiêu Duệ, cất cao giọng nói:

- Người tới, thưởng rượu.

Võ Huệ Phi mỉm cười ngồi ở chỗ kia, ánh mắt nhìn Tiêu Duệ có thêm vài phần khen ngợi và dịu dàng. Một khúc ca lệnh này khiến tâm tình Võ Huệ Phi thật tốt, nàng nâng một ly rượu từ khay của thái giám cho Tiêu Duệ, giọng nói mềm mại:

- Tiêu Duệ, ca lệnh này khiến Bồn cung rất là thích, bồn cung cùng người uống một ly này.

Cấp cho Tiêu Duệ và bốn nữ đạo sĩ thiên kiều bá mị kia mấy cái bàn dài trong góc, chúng thần liên tiếp nâng chén chúc mừng Võ Huệ Phi và Lý Long Cơ, chỉ có Lý Lâm Phủ im lặng ngồi ở chỗ kia, tự rót rượu uống một mình. Chúc thọ Võ Huệ Phi, cho dù là danh sĩ như Trương Cửu Linh, Hạ Tri Chương, Vương Duy cũng không ngoại lệ đều đứng dậy mời rượu, nhưng lòng thần am hiểu xu nịnh này lại trở nên cảm kích, quả thực khiến cho mọi người nghi ngờ trong lòng.

Lý Long Cơ cũng có chút kỳ quái, biểu hiện hôm nay của Lý Lâm Phủ có chút khác thường. Hắn khoát tay áo, đột nhiên nói:

- Lý ái khanh, người đang suy nghĩ chuyện gì? Quần thần đều mời rượu trăm cùng Huệ Phi, tại sao người lại rầu rĩ không vui?

Lúc này Lý Lâm Phủ đứng dậy, khom người thi lễ:

- Hồi bẩm hoàng thượng. Thần đối với hoàng thượng đối với nường nường chúc mừng giấu sâu trong lòng, há cần dùng lời nói biểu đạt? Trong mắt thần, ngày nào cũng đều là ngày vui của Hoàng Thượng và nường nường. Mỗi ngày thần ở nhà cầu chúc Hoàng Thượng và nường nường khang thọ vạn năm, thịnh thế của Đại Đường ta có thể kéo dài vạn vạn năm!

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Thường rượu, thường rượu. Lý ái khanh không hổ là cái khung của Đại Đường ta.

Trương Cửu Linh và Hạ Tri Chương nhìn nhau, đều đọc được ánh mắt khinh miệt và khinh thường từ đối phương, mà Tiêu Duệ cũng thờ ơ lạnh nhạt. Có thể thấy được một chút trào phúng rất nhạt từ trong tiếng cười và nụ cười ha ha của Lý Long Cơ. Một chút này có phải trào phúng Lý Lâm Phủ hay không, Tiêu Duệ không có nghĩ ra nguyên nhân, lại nghe Lý Long Cơ cao giọng hô:

- Trương Thủ ở đâu?

Phía sau mấy bàn dài trùng điệp, một trung niên quan viên dáng người khôi ngô cao lớn hiên ngang đứng dậy. Vội vàng xuyên qua đám quyền quý ngồi xếp bằng, tiến tới quỳ rạp xuống:

- Thần Thứ Sử Qua Châu, Đại Đô Đốc Qua Châu Trương Thủ phụng chỉ yết kiến. Chúc Hoàng Thượng long thể khang kiện, Huệ Phi nường nường thọ tựa Nam Sơn.

- Tốt, tốt! Trương Thủ, người làm thật tốt! Một trận chiến Qua Châu, tiêu diệt ngàn người Thổ Phiên, uy phong của Đại Đường ta tăng lớn. Người tới, ban thưởng rượu, kim hoa ngọc đá.

Lý Long Cơ chậm rãi đứng dậy, từ trên mâm thái giám, lấy ra kim hoa đai ngọc tự mình đeo lên cho Trương Thủ. Trương Thủ kích động toàn mặt đỏ lên. Được Hoàng Thượng tự mình đeo kim hoa đai ngọc, đây chính là thiên đại ân sủng, từ khi Lý Long Cơ đăng cơ tới này chưa bao giờ có tiền lệ như vậy.

Trương Thủ nước mắt chảy ra quỳ rạp xuống, liên hô vạn tuế.

Đầu năm, Thổ Phiên tiến cướp khu Hà Tây, công hãm Qua Châu. Vì xoay chiến cuộc, chống đỡ Thổ Phiên xâm lấn, Lý Long Cơ điều Trương Thủ làm Thứ Sử Qua Châu, kiêm Mặc Ly Quân Sử. Trương Thủ lãnh chức xuất quân, một tháng sau huyết chiến với người Thổ Phiên ngoài thành Qua Châu, tiêu diệt mấy nghìn sĩ tốt Thổ Phiên, lần nữa đoạt lại Qua Châu. Lý Long Cơ thiết lập phủ Đô Đốc ở Qua Châu, bổ nhiệm Trương Thủ làm Đại Đô Đốc Qua Châu, chỉ huy 4 vạn binh mã.

Đã nhiều ngày, Trương Thủ phụng chỉ về kinh báo cáo công tác, vừa vặn kịp thọ yến của Võ Huệ Phi. Nói thật, hắn căn bản cũng không nghĩ đến, Lý Long Cơ sẽ chọn thời điểm này đại thi ân sủng đối với mình. Có thể ở trước mặt đám quyền quý Trường An lấy được lễ ngộ của hoàng đế như thế, làm một quan viên chính trực có khát vọng đích thực, Trương Thủ tự nhiên cảm thấy hạnh diện.

98. Chương 83: Hiến Rượu Trên Thọ Yển Võ Huệ Phi

Trương Thủ hưng phấn quỳ xuống tạ ơn. Nhưng đầu hấn còn chưa ngẩng lên, đã nghe Lý Long Cơ chậm rãi nói:

- Trương Thủ đại thắng Qua Châu. Đúng là tặng cho trăm, tặng cho Huệ Phi thọ lễ tốt nhất. Các vị ái khanh, trăm nghĩ, bậc đại thần tài giỏi có văn có võ như Trương Thủ, nên vào Trung Thư Môn Hạ phân ưu cho trăm.

Trương Thủ đột nhiên chấn động, thân thể lại nằm sấp xuống, mà quần thần cả điện đều kinh hãi. Trương Cửu Linh bỗng nhiên đứng lên, khom người tấu:

- Hoàng Thượng, việc này tuyệt đối không thể!

Ánh mắt có chút âm trầm của Lý Long Cơ đặt lên người Trương Cửu Linh, nhìn đương kim danh sĩ cùng cự thần trung can nghĩa đảm này, thản nhiên nói:

- Có gì không thể? Trương Thủ có thể trọng dụng, lại có công lớn, điều vào kinh làm việc cũng là hợp lý.

- Bệ hạ, Trương Thủ tuy có quân công trong người, nhưng bệ hạ đã phong thưởng quá nhiều, sao có thể lại thăng chức vượt cấp như thế? Tướng sĩ biên ải nhiều năm nhiều tháng liên tục chống lại kẻ thù bên ngoài, lập công vô số. Nếu người có quân công sẽ tấn phong vào các, cửa này mở ra, chỉ sợ căn cơ của triều cương Đại Đường ta sẽ dao động. Mời bệ hạ nghĩ lại mà làm sau!

Trương Cửu Linh tuy rằng lớn tuổi, nhưng thanh âm lớn lạnh không dứt.

Từ khi hấn đứng dậy, cũng không ngừng có rất nhiều đại thần đứng dậy tấu đòi phản đối, thí dụ như đám người Lưu U Cầu, Hạ Tri Chương. Khóe miệng Lý Long Cơ hiện lên một nụ cười nhạt nghiền ngẫm một chút. Đưa mắt nhìn lại, thấy Lý Lâm Phủ cúi đầu uống rượu không nói, ánh mắt ngưng trọng liền thu về, nhìn mấy người con trai phía sau mình.

- Thọ Vương, người nghĩ như thế nào?

Lý Long Cơ thản nhiên nói chậm rãi.

Lý Mạo do dự một chút. Hấn mặc dù có lòng muốn tranh đoạt vị thái tử, nhưng kỳ thật hấn đối với đại sự quân quốc lại không có quá nhiều hiểu biết, cũng không cảm thấy hứng thú. Hấn do dự một chút, thấy đại thần phản đối ý kiến này chiếm đa số, liền nhỏ giọng nói:

- Hồi bẩm phụ hoàng. Nếu chư vị đại nhân đều cho rằng không thể vượt cấp thăng chức Trương Thủ, thì nên.

Lý Long Cơ nhíu mày, trầm giọng nói:

- Trăm là hồi ý kiến của người.

Lý Mạo không hề chuẩn bị tư tưởng, nói hấn làm sao có thể nói ra lời. Hơn nữa, giờ phút này hấn có ý đồ mượn sức những đại thần này, há lại có thể công khai chống đối bọn họ. Hấn ấp úng nói:

- Phụ hoàng. Nhi thần không dám ngông cuồng nói chuyện quốc sự.

Lý Long Cơ thất vọng quét mắt nhìn hấn, khoát tay áo:

- Việc này nói như vậy thôi. Trương Thủ, sau yến hội người hãy quay về Qua Châu đi. Đợi ngày sau người lập nhiều công lớn cho triều đình, trăm sẽ lại gọi người vào kinh.

Trương Thủ đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Người bên ngoài đều nói hoàng đế vượt cấp thăng chức cho hấn, kỳ thật trong lòng hấn rõ như gương sáng. Đầu phải là hoàng đế ân sủng, đây chính là đoạt binh quyền của hấn! Nhớ tới mấy năm trước một lần điều động mấy Tiết Độ Sứ, lại nghĩ kỳ thật thực lực của mình đã không kém gì Tiết Độ Sứ một phương — Trương Thủ sợ hãi vội vàng dập đầu liên tục:

- Thần tuân chỉ!

Lý Long Cơ lại liếc Lý Hạo một cái. Ngọc Chân thờ ơ từ cái thoáng nhìn này thấy được rất nhiều thứ. Nàng ảm đạm cười, tự nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch.

- Tiêu Duệ, trong thái căn đàm ký nói, vô nhân — vô nhân là cái gì?

Lý Long Cơ nhìn quanh lập uy, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tiêu Duệ, cao giọng quát.

Tiêu Duệ đang nhàn nhã ngồi xem cảnh trí, thấy hoàng đế Đại Đường đột nhiên hỏi chính mình, vội vàng đứng dậy khom người nói:

- Hồi bẩm hoàng thượng. Là — chớ có dựa vào bờ vực của số đông mà ngăn cản cách nhìn của mình. Chớ vì suy nghĩ đã hết mà từ bỏ lời nói của người khác. Chớ vì ân huệ nhỏ bé của bản thân mà thương tổn đến nguyên tắc. Chớ lấy công luận nhằm sử dụng vào tư tình.

- Hay cho một cái chớ có dựa vào bờ vực của số đông mà ngăn cản cách nhìn của mình. Chớ vì suy nghĩ đã hết mà từ bỏ lời nói của người khác. Chớ vì ân huệ nhỏ bé của bản thân mà thương tổn đến nguyên tắc. Chớ lấy công luận nhằm sử dụng vào tư tình.

Lý Long Cơ chậm rãi đứng dậy, phủi tay:

- Máy người các người, đều nghe rõ, nhất là Thọ Vương, lời này của Tiêu Duệ, sau yến hội trầm tự tay viết xuống, ban cho các người... Mọi việc phải suy nghĩ cẩn thận, làm việc cẩn thận. Phải ngăn chặn tránh để gặp sao biết vậy, bảo sao làm vậy. Trầm hi vọng các hoàng nhi của trầm đều có thể.

- Tuân chỉ! Phụ hoàng dạy bảo, chúng nhi thần ghi nhớ trong lòng!

Lấy Khánh Vương dẫn đầu, các con của Lý Long Cơ xếp thành hàng quý xuống trước mặt hấn, bái tạ dạy bảo. Lý Long Cơ thở dài một tiếng thật sâu:

- Tất cả đứng lên đi — đứng rồi, Tiêu Duệ. Trầm nghe Huệ Phi nói, người đã chế ra rượu ngon từ xưa đến này chưa từng có. Trầm rất ngạc nhiên, người hãy dâng lên để trầm và ái phi đánh giá.

Tiêu Duệ hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi lên phía trước vài bước, khom mình thi lễ:

- Hồi bẩm hoàng thượng. Rượu này Tiêu Duệ phải ủ trước mặt Hoàng Thượng và nương nương.

- Ồ?

Lý Long Cơ ngẩn ra, sau đó ngạc nhiên nói:

- Ủ ở đây — như thế, người hãy ủ, một lát có thể thành rượu chính là lần đầu trầm nghe nói.

Vô số ánh mắt tò mò đều dồn lại đây trong nháy mắt. Dưới ánh mắt chăm chú nóng rực như từ trên cao nhìn xuống của đám quyền quý Đại Đường tập trung lại đây, Tiêu Duệ thản nhiên xoay người, phát tay với bốn nữ đạo sĩ chờ trong góc đại điện đã lâu. Bốn nữ đạo sĩ thướt tha nâng cái hộp thức ăn bằng gỗ đàn hương đến giữa sân. Mà cùng lúc đó, Ngọc Chân cũng nói bên tai Võ Huệ Phi vài câu. Võ Huệ Phi hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gập đầu, làm cho cung nữ gọi nhạc công vào tùy thời đợi lệnh.

Khi thanh âm du dương mà thanh nhã của dàn nhạc cung đình vang lên trong đại điện, mọi người đều ngừng hô hấp, ánh mắt đều tập trung vào Tiêu Duệ cùng với thứ khéo léo tinh mỹ tuyệt luân trên bàn dưới chân Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ ngồi xếp bằng phía sau chiếc bàn, mà bốn nữ đạo sĩ thì ngồi xếp bằng hai bên sườn chiếc bàn.

Hấn nhẹ nhàng lấy ra một bình rượu bằng gốm, hai chiếc chén ngọc đế cao màu xanh nõn nà, còn có một cái thùng dụng cụ nhỏ bằng gỗ giống ống đựng bút trong hộp thức ăn. Khẽ cười, nữ đạo sĩ bên trái liền vươn ngón tay ngọc vừa dài vừa nhỏ, cầm bình gốm, nhẹ nhàng mở nắp bình. Sau đó nữ đạo sĩ lại lấy dụng cụ giống ống đựng bút ra, mở cái nắp che, đưa tới.

Nữ đạo cầm bình gốm duyên dáng đứng dậy, giửa người ra sau, dùng động tác xuyên hoa thông dụng trong vũ đạo, đổ ra một chút rượu nồng đậm màu xanh nhạt. Mùi thơm rõ ràng nồng đậm tràn ngập trong đại điện, nhất là Lý Long Cơ cùng người một nhà cách không xa, lại không kìm nổi lỗ mũi hít thật sâu hai cái, thầm nghĩ thơm quá!

Tất cả một bình rượu gồm đều đổ vào dụng cụ đựng bút. Nữ đạo sĩ nhanh chóng cẩn thận đập nắp thật chặt, sau đó vươn người đứng dậy, lượn lờ nhảy múa cùng ca vũ. Mà theo tiết tấu âm nhạc tay đổi, ba nữ đạo sĩ khác cũng vùng tay nhảy múa. Dụng cụ ống đựng bút xoay tròn trên không trung, xoay quanh bông hoa, di chuyển cùng với ống tay áo theo nữ đạo sĩ nhảy múa, giống như những nốt nhạc và dây đàn dưới tay các nhạc công kia.

Nữ đạo sĩ nhảy múa, hơn nữa bậc kỹ thuật nhẹ nhàng linh hoạt kỳ ảo duyên dáng này, khiến cho quân thần trong đại điện có một cái nhìn mới mẻ, cũng nhìn thực thích thú. Chỉ là không có ai nghĩ đến Tiêu Duệ đang làm rượu, có mấy người quyền quý lại cười lạnh trong lòng:

- Làm ra một điệu ca múa để lừa gạt bệ hạ. Tiểu tử này đang tìm chết.

Nữ đạo sĩ nhảy múa mặc dù rất thu hút, nhưng người một nhà Lý Long Cơ lại không quên chủ đề hôm nay: là làm rượu mà không phải nhảy múa. Võ Huệ Phi và Lý Long Cơ mỉm cười, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn sắc mặt Ngọc Chân một cái. Những nữ đạo sĩ này đều là những người múa giỏi nhất trong cốc của Ngọc Chân, hôm nay nếu không cho Tiêu Duệ làm bạn nhảy trợ hứng, đúng thật là Ngọc Chân không thể để “đám xú nam nhân” ở đây xem người của mình.

Tiêu Duệ vẫy vẫy tay, một nữ đạo sĩ quỳ rũ cười vùng dụng cụ ống đựng bút theo ống tay áo dài, cúi người đưa tới. Tiêu Duệ nắm được dụng cụ nhẹ nhàng vuốt ve một chút, sau đó đặt trên tay phải, hít một hơi thật sâu. Cánh tay phải đột nhiên run lên, dụng cụ nhanh chóng xoay tròn trên tay phải của hắn.

Khi dụng cụ càng chuyển càng nhanh tạo thành một đường cong mơ hồ, cũng làm cho mấy người nhìn tới hoa mắt, Tiêu Duệ cúi đầu quát. Dụng cụ xoay tròn đột nhiên dừng lại, Tiêu Duệ thuần thục mở nắp ra, sau đó mu bàn tay nhẹ nhàng đổ, trút xuống miệng dưới của dụng cụ, theo thứ tự đổ vào hai cái chén để cao trên bàn lượng rượu một phần ba chén.

Một nữ đạo sĩ duyên dáng đi qua, hộp quẹt trong tay châm sát vào giữa hai cái chén rượu để cao. Những thứ này là rượu có cường độ theo Tiêu Duệ đặc chế, hôm nay dùng làm khởi đầu cho rượu cốc - tai cung đình của Tiêu Duệ đầu tiên tại Đại Đường.

Từ khi mới bắt đầu, Tiêu Duệ đã chuẩn bị rượu cốc-tai này. Hắn biết, hoàng đế và Võ Huệ Phi này bất quá chỉ muốn thứ mới mẻ. Rượu bình thường cho dù có ngon, đối với hai người mà nói cũng không thần kỳ. Có lẽ chỉ có loại biểu diễn hiện đại của phương tây sau này mới có thể khiến họ vui. Bí mật thí nghiệm vài lần, cảm giác hiệu quả cũng không tệ lắm.

Hôm qua đi Yên La Cốc, nền tảng rượu làm cho Ngọc Chân dùng là rượu nho, một loại rượu trái cây ở Tây Vực, thêm một chút hương liệu cùng với vài khối băng mà trong hầm quý tộc nào cũng đều có; điều chế ra một ly rượu cốc-tai để buổi tối nàng có thể hiểu được.

Ngọc Chân quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, nhiều loại rượu pha trộn lại với nhau không ngờ tạo thành một loại rượu ngon tuyệt không thể tả được!

Dung dịch rượu trong chén để cao chợt dâng lên hai ngọn lửa.

Tiêu Duệ nhanh chân lẹ tay đem rượu vừa rồi khi bốn nữ đạo sĩ nhảy múa đã pha trộn tốt với các phụ liệu khác, trước tiên cho khối băng vào trong chén rượu. Khi khối băng tiến vào ngọn lửa nháy mắt phát ra dòng khí nóng nhẹ nhẹ, Tiêu Duệ nhanh chóng đổ rượu nho sau khi đã lọc sạch, rượu trái cây cùng với một ít hương liệu lỏng từ bên thành chén vào trong.

Lập tức, toàn bộ người một nhà Lý Long Cơ trợn mắt há mồm, hai ly rượu cốc-tai của Đại Đường tên Hồng Phấn Giai Nhân đặt trước mặt Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi. Trong dung dịch rượu màu hồng phấn, từ dưới bốn phía chén rượu nổi lên một tầng bọt khí tinh mịn. Mà một cỗ chất lỏng trắng ngà giống như thiếu nữ đang múa, nhẹ nhàng nhấp nhô trong chén rượu màu hồng phấn, phân biệt rõ ràng, thật là bắt mắt.

Võ Huệ Phi kinh ngạc nhìn chằm chằm ly rượu trước mắt, hồ nghi hỏi:

- Tiêu Duệ, đây là rượu? Có thể uống không?

Tiêu Duệ khom người bái:

- Rượu này tên là Hồng Phấn Giai Nhân, là rượu ngon Tiêu Duệ đặc biệt phối chế cho nương nương. Nương nương không ngại có thể nhấp nhấp một chút,

Ngọc Chân một bên nhẹ nhàng cười:

- Nương nương của ta, người cứ việc uống là được. Ngon hay không ngon, không uống làm sao biết?

Thấy cung nữ đã lấy đĩa bạc thử độc từ trong chén rượu ra, Võ Huệ Phi do dự bưng chén rượu lên, ngừng thở, nhẹ nhàng nhấp một chút.

99. Chương 84: Ngự Phong Trên Thọ Yến Võ Huệ Phi

Lý Long Cơ tò mò quét nhìn một ít màu hồng màu trắng giao nhau trong chén rượu kỳ quái, lại hít lấy hương khí nồng đậm này, tiện đó ngẩng đầu lên nhìn ái phi của mình. Thấy đuôi mày nàng khẽ nháy, đôi môi hồng nhuận giống như son nhẹ nhàng mấp máy, khuôn mặt trắng nõn quyền rũ hiện lên hai đóa mây đỏ, khiến cho khuôn mặt kiều diễm ướt ái của trung niên mỹ phụ này phát tán ra vẻ mặt cực kỳ mê hoặc.

Võ Huệ Phi mới uống cảm giác đầu tiên là lửa nóng, nhưng loại lửa nóng này nháy mắt chuyển thành một chút lạnh lẽo thấu tim. Mùi rượu rõ ràng pha trộn các loại hương trái cây cùng nhau vọt vào phổi, rượu mãnh liệt cuồng dã từ đầu đến cuối bị một thứ lạnh lẽo bao vây lấy, thâm nhập vào sâu trong đáy lòng, tiêu tán. Sau khi lạnh lẽo tiêu trừ lửa nóng, Võ Huệ Phi quyền rũ như đang bị mặt trời chói chang thiêu nướng, da thịt cả người đều phát tán một tầng mồ hôi tinh mịn.

Trước lửa nóng sau lạnh lẽo, lãnh lẽo qua lại là cuồng dã... Khiến cho người ta cảm thấy băng hỏa lưỡng trọng thiên, loại mùi vị này quả nhiên là tuyệt không thể tả, như rượu tiên cũng chỉ như vậy mà thôi.

Võ Huệ Phi chẳng quan tâm để ý tới “ánh mắt” của mọi người, chậm rãi uống toàn bộ “Hồng Phấn Giai Nhân” vào trong bụng, khuôn mặt quyền rũ lộ ra màu hồng nồng đậm, từ trên người nàng phát tán mùi rượu nồng đậm và thơm ngát. Giờ phút này, Võ Huệ Phi chỉ cảm thấy thân mình như trong mây, lỗ chân lông cả người dường như đều mở ra, nhẹ nhàng gợn ồng tay áo lên, hơi lảng lảng không biết vì sao.

Mãi cho đến khi Võ Huệ Phi hồi phục tinh thần, nàng mới từ từ thở dài một tiếng:

- Bệ hạ, bậc rượu tiên này nhân gian không có được. Nô tì nhất thời nhất thời thất thố quên hình tượng.

“Hồng Phấn Giai Nhân” trên thọ yến, tư vị như thế nào, chỉ có cặp vợ chồng hoàng đế đang nhìn nhau kia mới biết được, mọi người vô duyên nhắm nhấp, trong lòng càng tò mò và cuồng nhiệt. Người Đường thích rượu. Nhất là đối với đám quyền quý Đại Đường này mà nói, rượu chính là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của bọn họ, hiện giờ thấy Huệ Phi và hoàng đế ngạc nhiên thán phục vì rượu tiên làm ở nhân gian ngang trời xuất thế, trong lòng bọn họ ngứa giống như mười vạn con kiến chạy loạn, đều quyết định chờ sau khi yến hội kết thúc phải mời Tiêu Duệ về nhà mình, bất kể thế nào cũng muốn hấn làm cho mình một ly nếm thử một chút.

Mặc dù là Lý Nghi và Lý Kỳ, trong mắt cũng hiện lên thần sắc nóng lòng muốn thử.

Nhưng sự cuồng nhiệt của đám quý tộc gặp phải Tiêu Duệ như lao đầu vào nước lạnh. Tiêu Duệ đối với lời khen ngợi của hoàng đế Đại Đường, cao giọng giải thích vài câu:

- Hoàng Thượng, Tiêu Duệ phối chế Hồng Phấn Giai Nhân này cực kỳ khó khăn, vì lần này, Tiêu Duệ đã hao phí mất một tháng để chuẩn bị.

Tiêu Duệ không để lại bất cứ dấu vết nào trong mấy câu nói, ý tứ đại khái là rượu này chỉ có người cao quý nhất thế gian như hoàng đế và Huệ Phi nương nương mới có thể nhắm nhấp, những người khác thì không cần bàn nữa, bỏ phần tâm tư này đi.

Lý Long Cơ thật ra có vài phần thừa nhận cách nói này. Cái gọi là trên đài một phút là mười năm công lao dưới đài, một chút thời gian trên thọ yến kia của Tiêu Duệ, sau lưng nhất định là phải chuẩn bị thời gian dài. Cũng chính là nghĩ như vậy, trong đầu hấn chợt hiện lên một phen ý niệm không muốn để Tiêu Duệ ủ thêm nhiều chén cho mọi người nhắm nhấp. Mà điều này, chính là điều Tiêu Duệ muốn thấy — hấn không muốn trở thành người chuyên môn điều chế rượu cộc-tai cho đám quyền quý Đại Đường.

Cái gọi là hoa nhà không thơm bằng hoa dại, ăn miễn phí luôn là tốt nhất. Nữ nhân là như thế, rượu ngon cũng là như thế. Đám quyền quý Đại Đường thất vọng liếc Tiêu Duệ thần sắc thản nhiên một cái, trong lòng âm thầm đánh chủ ý của mình.

Ngọc Chân ngồi ở chỗ kia khoe miệng hiện lên nụ cười thản nhiên cân nhắc, trong lòng cười như nở hoa, thầm mắng hai tiếng “hay có một tiểu hoạt đầu, quả nhiên cũng không thành thực.”

Giờ phút này với Lý Long Cơ mà nói, so với tài học của Tiêu Duệ, kỹ năng làm rượu thần kỳ của hắn càng chiếm được sự ưu ái và coi trọng. Sau khi uống hết một chén Hồng Phấn Giai Nhân, hắn xúc động cơ hồ muốn hạ một đại thánh chỉ, sắc phong Tiêu Duệ làm người làm rượu cho mình, lưu lại trong cung chuyên làm rượu cho mình và các hoàng phi. Nhưng dù sao Lý Long Cơ cũng là một thế hệ minh chủ, giờ phút này hắn còn không ngu ngốc. Hắn biết rõ rằng, Tiêu Duệ thủy chung vẫn là sĩ tử, làm rượu chỉ là tự tiêu khiển, chỉ là văn nhã, giống như Vương Duy độc nhất vô nhị kia.

Cho nên, một ý niệm này cũng chỉ là chợt lóe rồi tiêu tan, dưới yêu cầu mãnh liệt của Võ Huệ Phi, Tiêu Duệ không thể không “cố mà làm” lần thứ hai điều chế hai ly Hồng Phấn Giai Nhân cho nàng và hoàng đế lão công của nàng, lại đáp ứng qua một thời gian ngắn sẽ tiến cung điều chế Hồng Phấn Giai Nhân. Liên tục uống hai ly Hồng Phấn Giai Nhân, Lý Long Cơ còn tốt. Dưới tác dụng cực chậm của “Hồng Phấn Giai Nhân” thúc đẩy tình cảm mê ly bưng bưng phần chân trong đáy lòng Võ Huệ Phi, hồng quang đầy mặt, người đẹp như hoa. Thân mình mềm mại hơi ngửa ra sau, bộ ngực sữa no đủ hơi phập phồng. Giờ phút này, nàng cực kỳ giống một Hồng Phấn Giai Nhân câu người.

- Tiêu Duệ người không chỉ có tài học hơn người, còn có kỹ thuật làm rượu thần kỳ như thế. Hôm nay được uống Hồng Phấn Giai Nhân này, bổn cung mới biết được kiếp này chưa từng sống uống... Bổn cung hôm nay rất vui, rất mừng... Tiêu Duệ, Bổn cung có một con ngựa A Cấp Nhĩ Tiếp màu vàng Hoàng Thượng ban, tên là Truy Phong. Cái gọi là báu vật tặng danh sĩ, Bổn cung liền thưởng cho người.

Võ Huệ Phi mang theo vài phần men say, nửa tựa trên cái đôn cung nữ đưa lại, mềm mại nói.

Mọi người cả kinh, cho dù là đám hoàng tử hoàng nữ của Lý Long Cơ cũng lộ ánh mắt khó tin. Con ngựa A Cấp Nhĩ Tiếp màu vàng này là một con hãn huyết bảo mã, là lương câu quý báu do người Đại Uyên Tây Vực (tên một nước ở Tây Vực đời nhà Hán) tiến cống, cực kỳ quý báu. Nhất là con hãn huyết bảo mã tên Truy Phong này, càng không giống bình thường, màu lông trắng bạc trên đường chạy nhanh như chớp ngàn dặm nhẹ nhàng như tuyết, cực kỳ thần tốc, hiển nhiên là xứng với cái tên Truy Phong này. Lý Long Cơ yêu nó như tính mạng, ước chừng cuối một năm mới chuyển cho Võ Huệ Phi sau khẩn cầu của nàng. Nhưng quý phụ nhân không hiểu ngựa lần này lại ban cho Tiêu Duệ, Lý Long Cơ có chút tiếc nuối, nhưng làm hoàng đế Đại Đường, hắn tuy thích Truy Phong nhưng không đến mức thu hồi vật phẩm đã nói ra miệng ban thưởng lại. Hắn mỉm cười:

- Nếu ái phi đem Truy Phong thưởng cho Tiêu Duệ, thì thôi vậy — ái phi thưởng hậu như thế, thật ra làm khó trăm — trăm.

Nói tới đây, ánh mắt Lý Long Cơ trở nên lạnh lùng, lại mang uy thế của đế vương, chậm rãi nói:

- Tiêu Duệ, tiến lên, trăm có mấy câu muốn nói —

Ngọc Chân và Lý Nghi nhìn nhau, mắt lộ vẻ vui mừng như điên. Mà tâm tình đám quyền quý Đại Đường phức tạp nhìn Tiêu Duệ tiến tới nhẹ nhàng quỳ xuống, trong lòng hiểu được, tiểu tử này gặp may mắn, lần này hoàng đế vui, chỉ sợ không cần khoa thi cũng có thể tiến thân. Lại nhìn Lý Kỳ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, mọi người thầm nghĩ: chẳng lẽ muốn ban thưởng tiến sĩ xuất thân, làm bạn học bên cạnh Thịnh Vương tình nghịch? Hay là — ánh mắt của mọi người đều đặt trên Lý Nghi đang mỉm cười.

Biểu tình trên mặt Tiêu Duệ tuy rằng bình thản nhưng trong lúc quỳ rạp xuống đất, trong lòng vẫn tràn đầy chờ mong, lại từ đầu đến cuối đều cảm thấy buồn cười và hoang đường: một ly rượu cốc-tai thay thế kỳ thi? Lão hoàng đế báai hỏi này sẽ phong mình chức quan gì?

Khoe miệng Lý Long Cơ hiện lên nụ cười không hề cố kỵ quân lâm thiên hạ chỉ có quân vương mới có, thản nhiên nói:

- Tiêu Duệ, người tài học hơn người, còn chưa hai mươi tuổi đã nổi danh khắp thiên hạ, lòng trăm rất an ủi.

Lý Long Cơ sanh sách nói cả buổi, tất cả đều là loại khách sáo hoàng đế nói với hạ thần và con dân, tuy rằng lời nói hoa lệ, hết sức khen ngợi, nhưng không có chạm đến nội dung thực tế. Tiêu Duệ vốn cũng không có chờ mong bao nhiêu, bình tĩnh hòa nhã lắng lắng quỳ nơi đó mà nghe, mà Lý Nghi và Ngọc Chân còn có Lý Kỳ lại thất vọng. Là một trong những người thân cận Lý Long Cơ nhất, ba người này đều hiểu được tính tình Lý Long Cơ, nếu hắn có dụng ý “đặc biệt đề bạt” Tiêu Duệ, sẽ không triển khai tán dương hoa lệ như thế.

Chẳng qua, lời nói của Lý Long Cơ rất nhanh liền xoay chuyển, lại cao giọng mà nói:

- Trẫm thừa nhỏ đọc đủ thứ thi thơ, đến này vẫn đọc không biết mệt mỏi... Trẫm thường suy nghĩ đạo trị quốc, tu thân, lập đức, ngẫu nhiên được câu hay... Ngày gần đây trẫm xem “thái căn đàm ký” của người, cách suy nghĩ cách nói của người cùng trẫm không bàn mà hợp, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu... Lòng trẫm rất an ủi, dưới bản thân trẫm, còn có một sĩ tử thiếu niên lòng mang thiên hạ. Bình thường tĩnh tọa suy nghĩ những việc mình đã trải qua, mỗi ngày ba lần kiểm điểm bản thân.

Lý Long Cơ nói tới đây liền dừng lại không nói, chỉ có điều dùng ánh mắt tán dương nhìn chằm chằm Tiêu Duệ.

Ngọc Chân ngồi ở chỗ kia, trong lòng vừa động, quay đầu nhìn lại, thấy trong mắt Lý Long Cơ lóe ra thần sắc không thể nắm lấy, suy nghĩ một chút không khỏi bừng tỉnh đại ngộ. Ngọc Chân âm thầm khinh miệt trong lòng, nhưng trên mặt lại mang nụ cười nồng đậm. Nàng duyên dáng đứng dậy, đi xuống đài, đến bên người Tiêu Duệ, vỗ nhẹ bả vai hắn, sau đó hướng mặt vén tay áo thi lễ với Lý Long Cơ:

- Bệ hạ văn tài võ lược thứ nhất thiên hạ, thứ nhất Đại Đường ta, con dân hạ thần Đại Đường đều kính ngưỡng vạn phần.

Lời này vừa nói ra, đám quyền quý Đại Đường không thể không cùng nhau đứng dậy bái nói, đều hô vạn tuế, phụ họa lời nói của Ngọc Chân, càng tán dương tăng thêm danh tiếng của Lý Long Cơ.

Thừa dịp các thần tử cúi đầu mở miệng quỳ lạy Lý Long Cơ, Ngọc Chân nhanh chóng cúi người nói nhỏ một câu bên tai Tiêu Duệ:

- Một lát nghe lời của ta, nhanh chóng bái Hoàng Thượng làm thầy.

Tiêu Duệ ngạc nhiên, còn không kịp phản ứng, lại nghe nụ cười quyến rũ đặc trưng của Ngọc Chân quanh quẩn bên trong những lời a dua nịnh hót của đám quyền quý và chúng thần:

- Hoàng Thượng luôn thích tài hoa, lại có tấm gương cao của danh sĩ tài học của đại nho, Ngọc Chân xem Tiêu Duệ này rất được lòng Hoàng Thượng, hôm nay may mắn gặp dịp, sao không thu Tiêu Duệ làm học sinh, lúc nào cũng có thể dạy bảo hắn?

Bái hoàng đế làm thầy? Mọi người bị lời nói kinh thiên này của Ngọc Chân làm cho hôn mê. Cái gọi là môn sinh của Thiên Tử, là chỉ tiến sĩ trong đám thi đình được sự chấp nhận mà trải qua kỳ thi hoàng đế tự mình ra đề, vậy mà một kẻ sĩ tử bình thường còn không có công danh có thể bái hoàng đế làm thầy? Đây là cái gì vậy chứ?

Ngay thời điểm đám quyền quý còn kinh nghi, Lý Long Cơ lại ngồi ngay ngắn ở chỗ kia, mặt không đổi sắc mà mỉm cười.

Tiêu Duệ ở nơi đó dùng dư quang khóe mắt lướt qua lão hoàng đế bái hồi như Lã Vọng buông cần, trong lòng cũng dần dần hiểu rõ. Từ xưa đến này kẻ ngồi ngôi cao đều thích hư vinh, thích làm lớn, thích công to, cho dù là Đường Huyền Tông sáng lập thời Khai Nguyên thịnh thế của Đại Đường này cũng không ngoại lệ. Từ lúc thấy Tiêu Duệ, kiểm tra xong hắn tài học hơn người lại bình tĩnh rất có phong phạm tài đức chân thành, Lý Long Cơ liền có ý niệm cổ quái này trong đầu.

Đương nhiên, đối với vị hoàng đế Đại Đường trước mắt coi như anh minh thần võ mà nói, hắn chuẩn bị thu Tiêu Duệ làm cái gì gọi là “đệ tử” cũng không đơn thuần là thêm vàng lên mặt mình với tâm tư thích tài giỏi, còn có một loại suy tính của người làm đế vương. Thấy nụ cười dối trá của Lý Long Cơ, Ngọc Chân hiểu được, lo lắng thấp thỏm cho con đường làm quan của Tiêu Duệ — làm một hoàng đế giỏi về thao túng quyền lực và am hiểu cách tạo ra con đường cân bằng, Lý Long Cơ hiện tại chuẩn bị bồi dưỡng một hệ thần tử của chính mình trong triều, dùng để kiềm hãm và uy hiếp các quyền thần.

Vương Duy năm đó từng là người Lý Long Cơ xem xét chọn lựa. Đáng tiếc, Vương Duy không hề hứng thú với tranh đấu quyền lực, cũng không có “thiên phú”, mặc dù là danh sĩ phong lưu tài trí hơn người, nhưng chỉ số thông minh ở phương diện chính trị lại cực thấp, căn bản không thể hoàng thành “nhiệm vụ” của Lý Long Cơ. Lý Long Cơ rơi vào đường cùng, đành phải buông tha. Nếu không, vị trí của Vương Duy hôm nay đã cực cao.

Hôm nay, Lý Long Cơ lại nhìn trúng Tiêu Duệ. Hắn mơ hồ cảm thấy được, thiếu niên trước mắt này khác xa xa không phải loại danh sĩ hủ lậu như Vương Duy có thể so sánh được. Cái khác không nói, chỉ riêng sự thông dong ổn trọng bình tĩnh thành thực không cân xứng với tuổi tác này, cũng đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

- Tiêu Duệ, Hoàng Thượng ân sủng như thế, ngươi còn không nhanh chân thi lễ bái sư?

Ngọc Chân múa may ổng tay áo, cúi đầu sảng giọng.

Tiêu Duệ hít một hơi thật sâu, thân mình còn chưa đứng lên lại quỳ xuống lạy:

- Học sinh Tiêu Duệ bái kiến Hoàng Thượng.

Lý Long Cơ cười ha ha, không ngờ đứng dậy chậm rãi đi xuống, mỉm cười đỡ Tiêu Duệ lên:

- Tốt, trầm liên ngoại lệ dạy một học sinh, các vị ái khanh, trầm hôm nay không lấy thân phận thiên tử, mà lấy thân phận tiên sinh thu Tiêu Duệ làm đồ đệ, các ngươi hãy chứng kiến cho hai thầy trò trầm.

100. Chương 85: Bắt Đầu Phong Lưu Trên Hội Đèn Lồng

Bên người đều là lá thu rơi rụng, ngựa như rồng người như rồng, một chiếc lá cây bay đi từ trên đỉnh đầu hắn, lại không biết rơi xuống nơi nào.

Tuy rằng vẫn là tay trắng, nhưng đã là chân chính cá nhảy cửa rồng. Không chỉ có mang danh nổi tiếng tài tử tửu đồ Đại Đường, còn trở thành môn sinh thiên tử thứ nhất từ xưa đến nay mà không có tước vị. Cảnh ngộ này người khác xem không thua gì một bước lên trời, nhưng Tiêu Duệ lại cảm thấy hồ hững.

Tuy rằng Lý Long Cơ cho phép hắn lúc nào cũng có thể vào cung yết kiến nhưng kỳ thật nếu Tiêu Duệ không nhận lệnh thì không thể đi. Làm một người có tư tưởng trí nhớ nhiều hơn người Đường một nghìn năm, là kẻ xuyên qua xuyên thấu bụi mù của lịch sử, Tiêu Duệ sao không rõ chút “ý tứ” ấy. Nếu chính mình được sủng mà kiêu, dùng chiêu bài Lý Long Cơ rêu rao trong thành Trường An, không chỉ làm cho tiền đồ làm quan của mình vô vọng, mà ngay cả một câu của người ta là có thể thu về kim bài môn sinh thiên tử này.

Điểm này của Tiêu Duệ càng khiến Lý Long Cơ khen ngợi. Trong miệng tuy rằng không nói gì, nhưng dù bận rộn quốc sự rất nhiều vẫn cho đòi gặp hắn hai lần. Ngoại trừ cùng hắn nói chút thơ văn ra, còn dặn Tiêu Duệ đưa một ít “lời trích” của hắn sửa sang cho thêm vào “thái căn đàm ký”, cũng đề nghị đổi tên “thái căn đàm ký” thành “Khai Nguyên thời lục”. Tiêu Duệ làm sao có thể không rõ tâm tư của Lý Long Cơ, tại lần triệu kiến thứ hai hiển lên “Khai Nguyên thì lục” một lần nữa thay tên, sửa sang lại cho tốt.

Lý Long Cơ mừng rỡ, lúc này truyền chỉ, đem “Khai Nguyên thì lục” in ấn và phát hành mấy ngàn sách dưới danh nghĩa triều đình, phát vào trong tay đám sĩ tử tiến đến Trường An chuẩn bị tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm. Sau khi sĩ tử Trường An nhận được cuốn sách “Khai Nguyên thì lục” cùng kí tên là “Minh cung cư sĩ, Tiêu Duệ đồng tác giả”, đều dâng hương nhìn trời cầu nguyện, cung chúc hoàng đế vạn tuế vạn vạn tuế, không ngừng hô to bệ hạ ban ân.

Minh cung cư sĩ là biệt hiệu của Lý Long Cơ, sĩ tử thiên hạ từ lúc được triều đình ban sách liền nhận được ám chỉ nào đó. Nghe nói tài tử tửu đồ Tiêu Duệ nổi tiếng hiện nay là môn sinh của hoàng thượng. Các sĩ tử lại hâm mộ hơn, càng chen chúc tìm đến cửa Tiêu Duệ. Kể tìm phương pháp, mưu cầu chỉ điểm thỉnh giáo, không phải là ít.

Tiêu Duệ thật sự không sợ người khác làm phiền. Hắn đơn giản rời nhà “trốn” đến Quỳnh Lâm sơn trang trong Yên La Cốc, ở lại trong sơn trang, tiếp tục ra sức học hành nâng cao kinh, sử, tử, tập. Đương nhiên, ngẫu nhiên hắn cũng bị Ngọc Chân gọi đến thưởng thức một chút ca múa nhạc do nàng mới sắp xếp.

Thời gian qua nhanh, môn sinh thiên tử Tiêu Duệ trải qua cuộc sống ẩn cư đào nguyên tại Yên La Cốc. Mà từ khi một hồi mưa thu một hồi giá lạnh qua đi, sau khi gió Bắc lạnh thấu xương cuốn toàn bộ sắc thu trong thành Trường An đi, mùa đông dần tới. Trường An rốt cục nghênh đón tết Nguyên Tiêu năm Khai Nguyên thứ hai mươi ba. Tết Nguyên Tiêu này cũng là tết Nguyên Tiêu thứ hai sau khi Tiêu Duệ xuyên qua tới Thịnh Đường.

Hỏa thụ ngân hoa hợp

Tinh kiều thiết tỏa khai.

Ám trần tùy mã khứ

Minh nguyệt trực nhân lai.

Du kỳ giai lý

Hành ca tẫn lạc mai.

Kim ngô bất cấm dạ

Ngọc lậu mạc tương thôi.

(Dịch nghĩa:

Đèn hoa giăng rực rỡ

Cửa lớn mở khóa rồi

Bụi tung theo vó ngựa

Trắng sáng bước theo người

Ngựa nhẹ nhàng nâng bước

Vui ca tận sáng mai

Hôm nay không có đêm)

Đây là một bài “Chính nguyệt thập ngũ dạ” của thi nhân Tô Vị Đạo thời Thịnh Đường. Mặc dù Tiêu Duệ đã kiến thức sự vui mừng của người Đường trên lễ Nguyên Tiêu tại Lạc Dương, nhưng hiện giờ tự mình ở trong thành Trường An, mắt nhìn cảnh tượng từ vương công quý tộc cho đến người buôn bán nhỏ tất cả cùng vui. Bầu không khí vui mừng kia xông lên trời cao, muôn người hoan ca xem đèn vô tận phong tình, làm cho hắn như say như dại.

Dòng người cả thành bắt đầu khởi động, giương mắt mỗi chỗ đều là hoa đăng màu sắc rực rỡ, còn có vòng hoa đăng, nhà hoa đăng và cây hoa đăng do hoàng gia treo lên, hóa trang thành Trường An như mộng như ảo. Dùng “ngày không đêm đèn đuốc rực rỡ” để hình dung cũng có chút không đủ.

Tiêu Duệ trốn trong Yên La Cốc, được Thịnh Vương Lý Kỳ và công chúa Hàm Nghi Lý Nghi dắt ra ngoài, trong đêm vui mừng này, trở lại trong thành xem đèn. Đêm nay, ngay cả hoàng đế cũng cải trang ra ngoài hoàng cung vui mừng cùng dân chúng, hướng chi là loại thiếu niên yêu thích náo nhiệt như Lý Kỳ. Lý Nghi càng không cần phải nói, tuy rằng tính cách nàng tinh mịch, nhưng vừa nghĩ có thể cùng người trong lòng trên lễ Nguyên Tiêu, tâm tư của thiếu nữ cũng bắt đầu rung động.

Cũng chính trong đêm này, dạo chơi trong thành cùng với Lý Nghi và Lý Kỳ, Tiêu Duệ nhớ lại Dương Ngọc Hoàng cùng với tỷ tỷ Tiêu Nguyệt tại Lạc Dương phía xa kia. Ngẩng đầu nhìn trăng tròn sáng ngời, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra vài phần tưởng niệm.

Âm thanh ca múa trong thành không dứt bên tai. Trong không khí tràn ngập mùi rượu vô tận. Hoa đăng đầy đường kéo dài vài dặm mà không ngừng. Cảnh trí cực kỳ hoa lệ kiều diễm. Nhưng nói thật ra, mặc dù đối với người Đường thì một đêm này có thể cao giọng cất tiếng hát giải trừ ưu phiền năm trước, nhưng với Tiêu Duệ mà nói, hiện tại xem hoa đăng không có bao nhiêu hứng thú. Tối đêm khuya, hắn liền mất hết hứng thú.

Lý Nghi thấy hấn giống như có chút mệt mỏi, lại nhìn cơn thích thú tiếp tục dạo chơi xem đèn, lưu luyện chia tay Tiêu Duệ. Tiêu Duệ điều khiển xe ngựa đi Yên La Cốc ngoài thành, mà Lý Nghi cũng tự trở về cung, chỉ có Lý Kỳ hào hứng không giảm, vẫn đi dạo trong thành như trước. Trường An mấy đêm này, hơn mười cửa thành mở rộng cả đêm không đóng, dân chúng ngoài thành có thể vào thành xem đèn chung vui bất cứ lúc nào.

Dương Thận Giao là phụ thân của Dương Hồi, được xưng là đội trưởng đội bóng ngựa của hoàng gia Đại Đường. Vị phò mã gia tiên triều này rất là buồn bực trong tết Nguyên Tiêu, vị công chúa đại nhân nhà hấn lại khó tính nháo lên âm ỉ với hấn, nguyên nhân chính là hấn đi uống rượu có kỹ nữ bên cạnh ở bên ngoài. Lẽ ra, Dương Thận Giao cũng đủ oan uổng. Làm phò mã Đại Đường, hấn chẳng những không có diễm phúc tam thê tứ thiếp như những nhà quyền quý khác, lúc nào cũng phải cảnh giác chính mình không được đi kỹ viện. Tránh cho vị muội muội hoàng đế nhà mình, công chúa tiên triều kiêm cọp mẹ Dương gia lòng ghen tỵ ngút trời.

Nhưng hôm qua, hấn chẳng qua chỉ là tham gia một yến hội, chủ nhân yến hội gọi vài ca cơ đến tiếp rượu. Bị người khác khích tướng, hấn cũng ôm ca cơ nũng nịu kia sờ soạng hai cái, cắn hai cái, một chút chuyện thật cũng không có. Nhưng chỉ có thế này, cũng làm cho Lăng Trì công chúa thê tử của hấn giận dữ. Mặc dù hấn luôn giải thích nói không làm thực, nhưng bình dâm chưa này làm sao có thể tin tưởng?

Ở nhà cãi lộn không nói, nàng còn công bố muốn vào cung cáo trạng.

Dương gia buồn bã chia tay tết Nguyên Tiêu. Dương Thận Giao tránh ở trong phòng mình sinh buồn phiền, âm thầm hối hận lúc trước không nên tham luyện phú quý, tranh đấu trở thành phò mã gia hôm nay. Nhớ tới con mình lại trăm phương ngàn kế muốn trở thành phò mã của công chúa Hàm Nghi, Dương Thận Giao không khỏi hung hăng dậm chân, âm thầm mắng hai tiếng.

Về chút tâm tư này của Dương Hồi với Lý Nghi, Dương Thận Giao trong lòng biết rõ, nhưng hấn lại không muốn làm cho con mình lại đi vào vết xe đổ của chính mình. Nói bóng nói gió với hấn, nhưng đứa con khôn kiếp này lại quyết tâm muốn kết hôn Hàm Nghi, làm cho Dương Thận Giao trong lòng bực bội không ngừng. Tuy rằng Lăng Trì vẫn giục hấn đi cầu hôn Hoàng Thượng, nhưng Dương Thận Giao vẫn lấy các loại lý do từ chối.

Nghĩ đến đây, Dương Thận Giao muốn gọi con mình đến, chuẩn bị lấy chính bản thân mình dạy dỗ “khuyên răn” hấn một phen. Nhưng ai ngờ, Dương Hồi sớm đã mang muội muội của mình Dương Tô Tô rời nhà đi ngắm đèn. Hấn cảm giận mắng vài tiếng, đành phải từ bỏ.

Lúc Dương Hồi mang theo Dương Tô Tô đi ngắm đèn, nhìn thấy Lý Nghi cùng mấy thị vệ đang muốn về cung, tâm hoa nộ phóng, lúc này liền vứt Dương Tô Tô và vài gia nhân, vội vàng đuổi theo Lý Nghi. Đáng tiếc, người nhiều lắm, chờ hấn xuyên qua dòng người, Lý Nghi đã sớm dẫn người đi mất không thấy. Mà khi Dương Hồi quay lại tìm muội tử và gia nhân, cũng hồn nhiên phát hiện, quanh mình nơi nơi đều là dòng người với âm thanh rầm rĩ vui sướng. Không chỉ nói Dương Tô Tô ở nơi nào, mà ngay cả hấn, bất tri bất giác bị dòng người di chuyển đến địa phương khác.

Dương Tô Tô mười lăm tuổi và vài gia nhân hộ vệ, chậm bước theo dòng người chung quanh. Khi thì xem hoa đăng sáng lạn đoán vài câu đố hoa đăng. Khi thì chen vào đám người xem biểu diễn xiếc lưu động, cũng cảm thấy vui mừng, một chút xuân ý giữa lòng mây càng thêm sâu sắc, ánh mắt mị nhân luôn lưu luyện trên người tiểu ca tuần tú trong đám người.

Đừng nhìn nàng năm nay tuổi nhỏ, nhưng sớm là người trong “bụi hoa”. Năm ấy 13 tuổi, nàng vụng trộm cùng cậu ấm thiếu niên nhà hoàng tộc ẩm trái cấm. Từ một thiếu nữ ngây ngô biến thành tiểu phụ nhân phần chín. Có khi ở trong phủ cũng cùng vài gia nhân gan lớn ăn cần ám thông, tìm chút vui vẻ. Ở Dương gia, kỳ thật đây là chuyện tình mọi người đều biết, chỉ gạt vợ chồng Dương Thận Giao mà thôi.

Một người giang hồ làm xiếc phun lửa trong miệng, mới bắt đầu còn hấp dẫn ánh mắt Dương Tô Tô, nhưng thấy nhiều cũng có chút chán ghét, ánh mắt mị nhân lại bắt đầu câu dẫn trong đám người. Đột nhiên, một thiếu niên anh tuấn đứng một bên rơi vào mắt nàng. Nội tâm nàng vui vẻ, cẩn thận quét qua thiếu niên liếc mắt một cái. Thấy thiếu niên này môi hồng răng trắng anh tuấn giống như một mỹ nhân, trong lòng nàng có chút ngứa muốn giết sư tử tuyết hơ lửa.

Dương Tô Tô hô to hai tiếng, bày ra bộ dáng tự nhận là rất thực nữ, mang theo gia nhân chen chúc qua đám người. Ánh mắt câu người hướng về phía thiếu niên anh tuấn, nương theo dòng người thôi động, nhân cơ hội áp thân hình đầy đặn mềm nhũn lên trên người thiếu niên.

Thiếu niên lơ đãng, đỡ nàng một phen, cười cười:

- Nhiều người chật chội, cô nương người đứng vững.

Ngượng ngùng trên mặt Dương Tô Tô phân nửa là giả vờ. Nàng cười hì hì:

- Đa tạ công tự trợ giúp. Xin hỏi tôn tính đại danh công tử? Ngày khác ta cũng dễ đến nhà nói lời cảm tạ.

Thiếu niên ngần ra, trầm nghĩ tùy tay đỡ, còn phải xưng tên nói họ đến nhà tạ ơn? Hắn cẩn thận liếc Dương Tô Tô một cái, nhìn thấy dáng ý trên khuôn mặt nàng, không khỏi sinh lòng chán ghét, thân nhiên nói:

- Tại hạ Tiêu Duệ, về phần nói lời cảm tạ, vậy không cần.

- Tiêu Duệ? Tửu đồ Tiêu Duệ môn sinh thiên tử?

Dương Tô Tô trước mắt sáng ngời, xuân ý giữa lông mày lập tức nổi lên. Đánh giá thiếu niên từ trên xuống dưới, càng xem lòng càng ngứa, hận không thể lập tức cùng thiếu niên này mây mưa một phen mới tốt. Từng đợt vỗ tay dành cho xiếc phun lửa của người xem, lại nương theo dòng người bắt đầu di động. Dương Tô Tô lại nhân cơ hội đem trọn thân thể ngã vào trong lòng thiếu niên kia. Cánh tay nhỏ bé nóng hằm hập thuận tiện véo nhẹ một cái trên người thiếu niên kia.

101. Chương 86: Tết Nguyên Tiêu Phong Lưu Trong Ngự Thư Phòng

Giống như bị điện giật, nửa thân hình Dương Tô Tô lập tức mềm nhũn, mặt hiện cảnh xuân, trong miệng nỉ non:

- Tiểu oan gia, cùng ta đi tìm niềm vui đi.

Thiếu niên cười lạnh, hung hăng nhéo nhéo trên mũi lớn của Dương Tô Tô, cười ha ha nói:

- Mông tiểu nương tử thật đầy đặn... Không biết tiểu nương tử nhà ở nơi nào, là con gái nhà nào?

Dương Tô Tô tựa vào lòng thiếu niên, đôi mắt mê ly:

- Ta họ Dương, gọi Dương Tô Tô, tiểu oan gia, cùng ta đi thôi, xiếc này có gì đẹp, không đẹp bằng ta.

Thiếu niên ha ha cười:

- Cũng tốt, đi, tiểu nương tử, chúng ta đi tìm thú vui đi.

Trong Yên La Cốc cũng khoác lụa hồng giống nhau, toàn bộ u cốc đều treo đèn lồng màu đỏ, dưới ánh trăng rõ ràng, trong Yên La Cốc là một mảnh yên lặng và điềm tĩnh.

Ngọc Chân khoác áo choàng, dựa trên hành lang gấp khúc tinh mỹ, mắt nhìn ánh trăng si ngốc không nói. Đột nhiên, thấy thiếu niên kia nhẹ nhàng mà đến, không khỏi mở lông mày cười:

- Tiêu Duệ, sớm như vậy đã trở lại à? Trong thành Trường An vẫn còn là một đêm ồn ào mà? Như thế nào không bồi tiếp Hàm Nghi và Lý Kỳ?

Tiêu Duệ cười cười:

- Cũng không có thú vị gì, tiếng người ồn ào, lộn xộn, ta cảm giác nhàm chán nên trở lại.

- Lại đây, cùng ngắm trăng với ta.

Ngọc Chân gọi vài thị nữ mang lên bàn ghế và rượu trà bánh trên hành lang gấp khúc, hai người ngồi xếp bằng đối diện, uống rượu ngắm trăng sáng. Nói một chút chuyện nhà, đương nhiên, cũng nói một chút về hoa đăng trong thành Trường An.

Cái gọi là “Biện trung tiết thực. Thượng nguyên du chuy.” Tết Nguyên Tiêu ở Trường An thời Đường, ăn “du chuy” cũng là phong tục. Chẳng qua, du chuy này không còn ý nghĩa trên tết Nguyên Tiêu đời sau. Nói chung, các vị độc giả có thể lý giải đây là một loại hình thức ban đầu của Nguyên Tiêu. (cũng có chỗ nói Nguyên Tiêu triều Hán đã có, chẳng qua vấn đề này không cần tranh luận nữa đi.)

Thị nữ đưa tới một chậu du chuy, Tiêu Duệ có chút tò mò nhìn những viên núc ních giống như điểm tâm trong tết Nguyên Tiêu đời sau. Biết đây là một loại thực phẩm nhất định dùng trong tết Nguyên Tiêu của người Đường hiện nay, không khỏi cũng kẹp một cái nhẹ nhàng để vào miệng nếm thử. Gạo nếp trộn thêm đường mà chế, bên trong không có nhân bánh, chiên qua. Bên ngoài còn quét một lớp hạt vừng mè chi chít, ăn vào mềm mại ngọt bóng nhầy dầu, hương vị có chút giống với sợi nổ hình cầu 5 hào một cái mà Tiêu Duệ nếm qua kiếp trước.

Loại này ăn một hai cái còn có thể, nhưng ăn nhiều sẽ cảm thấy ngấy dầu mỡ. Tiêu Duệ cười cười, chỉ ăn một cái là không thể động đũa. Ngọc Chân ngạc nhiên nói:

- Tiêu Duệ. Đây chính là du chuy trong cung đặc biệt làm đưa tới cho ta hôm nay, hương vị ngon, người bình thường là không ăn được, người như thế nào không dùng thêm vài cái?

- Điện hạ, thứ này thật không thể ăn nhiều, ăn nhiều sẽ không tốt với thân thể, nhất là —

Ánh mắt trong sáng của Tiêu Duệ khẽ quét qua trên người Ngọc Chân. Ngọc Chân thản nhiên cười:

- Nhất là cái gì?

- Nhất là nữ tử ở tuổi này như điện hạ, vẫn là ít ăn những thứ đầy dầu mỡ này thì tốt.

Tiêu Duệ thuận miệng đáp. Thuận tiện dùng ngôn ngữ sau sắc, lời lẽ dễ hiểu của người Đường giảng cho Ngọc Chân một ít thường thức về ẩm thực bảo vệ sức khỏe.

Nghe Tiêu Duệ nói thứ đồ ăn nhiều dầu này gây hại cho việc bảo dưỡng dung nhan, bất lợi với cái gì “tiêu hóa” vân vân, Ngọc Chân đang muốn kẹp thêm một cái, liền do dự mà buông chiếc đũa bạc trong tay xuống.

- Điện hạ rất thích ăn loại này?

Tiêu Duệ cười cười, hỏi.

- Đúng vậy, ta rất thích, làm nhỏ lại càng thích. Nhưng —

Ngọc Chân nín thở:

- Nghe người vừa nói như thế, giống như cũng có chút đạo lý, sau này ta cũng không ăn. Chẳng qua, ngày hội Nguyên Tiêu, không ăn du chuy quả thực khiến người ta mất hứng. Đúng rồi, đêm khuya sương nặng gió lạnh, người mặc quá ít, coi chừng bị nhiễm lạnh — người tới, lấy một chiếc áo bào sưởi ấm bằng da cáo cho Tiêu công tử, ngoài ra mang thêm vài chậu than lại đây.

Ngọc Chân lại cùng Tiêu Duệ khoác áo choàng, trông lò sưởi, ngồi trên hành lang gấp khúc trong Quỳnh Lâm sơn trang ngắm trăng rằm. Cảm thấy những khuỷu tay kia của Ngọc Chân mang theo tình mẹ quan tâm và săn sóc, Tiêu Duệ yên lặng ngồi nhìn Ngọc Chân đối diện thần sắc có chút ai oán lại có chút vui mừng, trong lòng lại dâng lên một loại tình cảm ôn hòa và cảm động.

- Điện hạ, xin chờ một chút, ta đi một chút sẽ trở lại.

Tiêu Duệ vội vàng đứng dậy cáo biệt mà đi. Không đến nửa canh giờ, Tiêu Duệ liền dẫn theo một thị nữ, bưng một chén canh từ phía phòng bếp của Quỳnh Lâm sơn trang đi đến.

Ngọc Chân có chút sốt ruột dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thấy Tiêu Duệ dẫn người bưng một chén gì đó nóng bốc hơi hăm hập, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Tiêu Duệ, đây là cái gì?

Tiêu Duệ tiếp nhận chén canh từ trong tay thị nữ, dùng thìa ngọc mò lên một cái bánh trôi bóng loáng như ngọc, nụ cười mang theo thiện ý nói dối:

- Đây là bánh trôi Tiêu Duệ tự mình xuống bếp làm cho điện hạ, đây là một loại đồ ăn tại một quốc gia hải ngoại, ngụ ý đoàn viên hạnh phúc mỹ mãn, điện hạ có thể nếm thử một chút.

Ngọc Chân kinh ngạc liếc mắt quét qua Tiêu Duệ một cái:

- Người làm? Quân tử xa nhà bếp... Người sao lại có thể xuống bếp chứ?

Rất nhanh Ngọc Chân liền không nói được nữa, bởi vì Tiêu Duệ đang đưa bánh trôi nóng hằm hập đến bên miệng nàng. Ngọc Chân thở dài, hé miệng khẽ cắn một miếng nhỏ, nhắm nháp một chút, sắc mặt vui vẻ, sau đó tiếp nhận thìa ngọc trong tay Tiêu Duệ, tự mình ăn lấy. Không ngừng ăn hết một chén bánh trôi nóng hằm hập kia, lúc này Ngọc Chân mới ngẩng đầu lên khen:

- Bánh trôi này quả nhiên là ăn ngon, không ngờ bên trong có nhân, vị ngọt này có chứa mùi rượu, nhất định làm bằng bột mì đi? Danh tửu đồ của người quả thật danh bất hư truyền, làm cái gì đều không quên thêm rượu vào trong!

Nghĩ lại đây là Tiêu Duệ tự mình xuống bếp làm cho mình, trên mặt Ngọc Chân hiện lên vẻ vui mừng và cảm động, đứng lên vỗ bả vai Tiêu Duệ, dịu dàng nói:

- Đứa nhỏ, người có lòng... Chính là sau này không được tiếp tục vào phòng bếp, quân tử xa nhà bếp, nếu bị người khác biết môn sinh thiên tử người xuống bếp làm thức ăn cho nữ tử, sẽ cười chết người.

- Đêm đã khuya sớm trở về nghỉ ngơi đi, đứa nhỏ.

Ánh mắt Ngọc Chân nhìn Tiêu Duệ ngày càng dịu dàng, cũng ngày càng phức tạp.

Một trận gió lạnh thổi tới, khiến mấy thị nữ đang bao quanh Ngọc Chân không kìm nổi rung mình một cái. Ngọc Chân quay đầu đi. Thấy Tiêu Duệ vẫn như cũ đứng ở hành lang gấp khúc ngẩng đầu ngắm trăng rằm. Trong khóe mắt Ngọc Chân lóe ra một chút nhu tình, cúi đầu nói:

- Đêm nay các người cũng không cần đến phòng ta, ta muốn một mình yên lặng một lát.

Ngọc Chân đi vào trong gió rét, thị nữ dẫn đường trong bóng đêm lúc sáng lúc tối dưới ánh đèn lồng màu đỏ. Phía sau, trong làn gió lạnh truyền đến âm thanh ngân nga lãnh đạm của Tiêu Duệ:

Mộ vân thu tẫn dật thanh hàn

(Mây bay gió lạnh chiều tà)

Ngân hán vô thanh chuyển ngọc bàn.

(Trên sông Ngân Hán trăng ngà nhẹ trôi)

Thử sinh thử dạ bất trường hảo

(Đời người được mấy đêm nay)

Minh nguyệt minh niên hà xử khán.

(Ngắm trăng thu tới rồi đây chốn nào) (Trung thu - Đỗ Mục)

Mãi đến sau nửa đêm, Tiêu Duệ mới ngủ thật say. Chờ khi hắn ngủ dậy, trợn tròn mắt thấy, Ngọc Chân đã ngồi bên giường hắn, đang đoan trang mỉm cười với hắn.

- Điện hạ!

Tiêu Duệ cả kinh, vội vàng đắp chăn ngồi dậy. Ngọc Chân nhẹ nhàng cười:

- Người tới, rửa mặt giúp Tiêu công tử.

Mấy thị nữ tiến vào như ong vỡ tổ, có bưng chậu đồng, có cầm khăn tay, còn có dùng mâm bưng một bộ áo bào mới tinh. Tiêu Duệ do dự một chút:

- Điện hạ. Hay là — hãy để cho Tiêu Duệ tự mình làm.

Ngọc Chân mỉm cười:

- Đứa bé này, còn sợ xấu hổ sao? Đến đây đi, nhanh nào, thử xem bộ áo bào mới này có hợp với người không, đây là ta sai người dựng trong cung may cho người bộ đồ mới.

Ngồi trong thư phòng xa hoa ở Quỳnh Lâm sơn trang, Ngọc Chân bưng một chén chè xanh, ngồi xếp bằng một bên, xem Tiêu Duệ đọc sách đã thành một loại việc làm chính của nàng. Mới đầu, Tiêu Duệ còn cảm thấy không được tự nhiên, nhưng lâu dần, cũng tự động ôn sách, chẳng quan tâm suy xét Ngọc Chân có tồn tại hay không. Từ lúc Tiêu Duệ vào “ẩn cư” trong Yên La Cốc, tất cả trà phẩm trong Quỳnh Lâm sơn trang cũng được Ngọc Chân phân phó đổi thành chè xanh không thêm hương liệu. Uống quen thứ này, Ngọc Chân cũng biết được mùi vị nước chè xanh loãng, càng thêm nhẹ nhàng khoan khoái.

Lò sưởi trong phòng đang cháy mạnh, ấm áp như mùa xuân. Ánh mặt trời phía đông sáng lạn từ cửa sổ tiến vào phòng, phản xạ hoa văn trên chén trà bạch ngọc sáng trong trên tay Ngọc Chân, chiếu lên mặt đất hình thành một khe hở. Nàng lướt nhìn qua Tiêu Duệ đang cúi đầu đọc sách, do dự một chút, cúi đầu nói:

- Đứa nhỏ, ta có chuyện muốn thương lượng với người.

- Điện hạ mời nói.

Tiêu Duệ đặt cuốn sách trên tay xuống, cười nói.

- Đứa nhỏ, nếu không có một đứa nhỏ sẽ là tiếc nuối lớn nhất đời này của ta — mà ta cả đời này, đã không có khả năng lại có đứa nhỏ... Ta cùng với người vừa thấy đã hợp ý, người có thể hay không.

Khuôn mặt quyến rũ của Ngọc Chân hiện lên một đoàn đỏ ửng, một đôi mắt nóng rực sáng ngời như thu thủy đặt lên người Tiêu Duệ, nếp nhăn nơi khóe mắt càng thêm sáng và nồng đậm. Tiêu Duệ ngần ra, biết Ngọc Chân muốn nói gì. Hắn giương mắt nhìn đôi mắt Ngọc Chân chảy xuống nước mắt chờ mong, lửa nóng và từ ái của tình mẹ, lại nghĩ tới mấy ngày nay, nàng đối với mình quan ái cẩn thận, trong lòng ấm áp, trầm ngâm một chút, chậm rãi đứng dậy quỳ rạp xuống trước mặt Ngọc Chân:

- Điện hạ đối với Tiêu Duệ giống như từ mẫu, Tiêu Duệ cả đời khó quên, Tiêu Duệ nguyện ý bái điện hạ làm mẹ!

Ngọc Chân vui mừng nhảy dựng lên như thiếu nữ, áo khoác da cừu trên người rơi trên mặt đất, nàng run run vương tay, vuốt ve khuôn mặt Tiêu Duệ, tia từ ái trong mắt nháy mắt trở nên vô cùng nồng nhiệt, thì thào tự nói:

- Đứa con ngoan, đứa con ngoan!

- Người tới, mau mau thông báo Hoàng Thượng trong cung, hôm nay ta thu Tiêu Duệ làm nghĩa tử — từ hôm nay trở đi, Tử Trường là con của Ngọc Chân ta.

Ngọc Chân khoát tay áo, đẩy cửa cười lớn đi ra ngoài:

- Các người còn không tới ra mắt Tiêu Duệ thiếu gia!

Một đám thị nữ và nữ đạo sĩ oanh oanh yến yến vui cười quỳ xuống trước mặt Tiêu Duệ, Tiêu Duệ vội vàng đáp lễ không ngừng.

Ngọc Chân vui mừng nhìn Tiêu Duệ, mẹ con nhận nhau, tâm tình là bất đồng, càng nhìn Tiêu Duệ càng yêu, vui mừng nườm nượp:

- Đứa nhỏ, từ hôm nay trở đi, hết thấy trong Yên La Cốc của ta, tương lai đều là của người. Người không nên coi thường Yên La Cốc này của mẹ, của cái Quỳnh Lâm sơn trang ta mấy năm nay tích góp từng tấc một có thể địch quốc.

- ... Mẫu thân, Tiêu Duệ không phải người thích tiền tài.

Tiêu Duệ do dự một hồi, mới không dễ dàng mà thốt ra hai từ mẫu thân này, lấp tức nhớ tới mẫu thân kiếp trước của mình, nhớ tới thái độ làm người kiếp này của mình, khóe mắt không khỏi có chút ướt át.

Ngọc Chân vừa muốn nói gì, thỉnh thoảng nghe một thị nữ chạy vội vào, nhỏ giọng nói:

- Điện hạ, Lăng Trì công chúa điện hạ nổi giận đùng đùng xông vào.

Còn chưa dứt lời, một trung niên quý phụ dáng người thon dài gầy yếu vẻ mặt tức giận dắt vài thị nữ xông vào thư phòng, cười lạnh:

- Ngọc Chân tỷ tỷ, người thật sung sướng!

Tuy là tỷ muội, nhưng lại không cùng một mẹ sinh ra. Huống chi, thân tình hoàng gia vốn cũng rất lạnh nhạt, cho nên Ngọc Chân và Lăng Trì công chúa ngày thường cũng không có gì lui tới. Nay thấy muội muội chưa bao giờ đến nhà hùng hổ xông vào, Ngọc Chân nhú mày:

- Lăng Trì muội muội, người đây là làm gì? Chẳng lẽ Yên La Cốc của ta là hậu hoa viên của nhà người sao? Người muốn vào thì ngay cả thông báo cũng không cần liền xông tới sao?

Tuy rằng đều là công chúa của tiên hoàng, nhưng đãi ngộ của Ngọc Chân và Lăng Trì cơ hồ là một trên trời một dưới đất. Ngày thường Ngọc Chân hô phong hoán vũ, được an sung của đương kim hoàng đế, tự nhiên có một loại uy thế, dáng vẻ tự cao, thật ra khiến Lăng Trì có chút e ngại.

Lăng Trì cắn răng thì lễ:

- Muội muội hôm nay đến mời Ngọc Chân tỷ tỷ làm chủ cho con gái của muội!

Ngọc Chân ngạc nhiên trong lòng, tìm mình làm chủ?

- Dương Tô Tô? Lăng Trì muội muội, người hãy nói rõ ràng ra đi.

Lăng Trì không trả lời ngay, chỉ có điều ánh mắt lạnh băng phần nộ đánh giá Tiêu Duệ đứng một bên thần sắc bình tĩnh, trách mắng:

- Người đó là Tiêu Duệ?

Tiêu Duệ cười, khom người thì lễ nói:

- Tiêu Duệ gặp qua Lăng Trì công chúa điện hạ.

- Tiêu Duệ người thật to gan!

Lửa giận của Lăng Trì bùng lên, chỉ vào Tiêu Duệ không ngừng thóa mạ.

Kể từ đó, không chỉ Tiêu Duệ mờ mịt suy nghĩ không hiểu ra sao cả, Ngọc Chân lại càng tức giận, nàng hơi tiến lên một bước, chắn trước mặt Tiêu Duệ, cười lạnh một tiếng:

- Lăng Trì muội muội uy phong thật lớn. Chẳng qua, người chạy đến chỗ này của ta đùa giỡn uy phong, sợ là tìm sai địa phương.

- Ngọc Chân tỷ tỷ, người có biết, trên hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu đêm qua, Tiêu Duệ này trước mặt mọi người đùa giỡn con gái Dương Tô Tô của muội, làm ra những chuyện cực kỳ nhục nhã.

Lăng Trì nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng chữ một.

Sau nửa đêm hôm qua, Dương Tô Tô đột nhiên khóc mang theo mấy gia nhân trở lại Dương gia, nói cho Lăng Trì chuyện Tiêu Duệ đem nàng lừa đến khắp các ngõ ngách trong thành, đùa giỡn và nhục nhã nàng, còn sờ soạng vào chỗ xấu hổ vân vân.

Vừa nghe đột nhiên khóc lóc, Lăng Trì tính tình nóng như lửa làm sao còn kiềm chế được, không để ý Dương Thận Giao ngăn cản, nổi giận ùng ùng mang theo vài gia nhân thị nữ chạy đến Yên La Cốc, muốn đem Tiêu Duệ về “hỏi tội”.

Lời nói của Lăng Trì khiến Tiêu Duệ giận tím mặt, cũng không để ý thân phận công chúa của nàng, trầm giọng nói:

- Lăng Trì công chúa điện hạ, xin mời không nên ngậm máu phun người. Tại hạ đêm qua cùng nhau ngắm đèn với công chúa Hàm Nghi và Thịnh Vương điện hạ, xong liền quay về trong Yên La Cốc. Có công chúa Hàm Nghi và Thịnh Vương điện hạ, còn có mọi người trong Yên La Cốc làm chứng, tại hạ khi nào đùa giỡn Dương gia tiểu thư? Quả thực là buồn cười.

Ngọc Chân nhú mày:

- Lãng Trì muội muội, người lắm rồi, không nói đến Tiêu Duệ không phải hạng người này — đêm qua Tiêu Duệ ở lại trong Yên La Cốc của ta, chưa từng ra ngoài? Người trở về hỏi nữ nhi của người, xem có phải hay không nhận lắm người.

- Gia nhân của nhà ta đều có thể làm chứng. Rõ ràng chính là Tiêu Duệ thấy sắc đẹp của Tô Tô nhà ta nổi lên lòng xấu xa... Hừ! Ngọc Chân tỷ tỷ, người tránh ra, để ta đem tên mặt người dạ thú mang về thành, cho nữ nhi nhà ta hết giận!

Mặt Lãng Trì đỏ lên nghiêng răng nghiêng lợi, nhớ tới nữ nhi đêm qua khóc lóc còn không quên nói nàng nhất định phải gả cho Tiêu Duệ, Lãng Trì vừa thẹn vừa giận, thiếu chút nữa ngất xỉu.

- Việc này rất kỳ quái. Theo ta thấy, hay là Lãng Trì muội muội báo quan đi, làm cho nha môn đến xử lý việc này.

Ngọc Chân âm thầm cười:

- Tử Trường nhà ta chính là danh sĩ quân tử trên đời, làm sao có thể làm ra loại chuyện vô sỉ này — hơn nữ .

Ngọc Chân muốn nói chỉ bằng loại tư sắc bình thường của Dương Tô Tô nhà người, Tiêu Duệ như nào lại để ý. Nhưng dù sao vẫn là tỷ muội, ít nhiều cũng phải lưu lại vài phần mặt mũi, liền im miệng không nói.

Lãng Trì cả giận nói:

- Ta muốn dẫn hần trở về đối chất với Tô Tô!

Khóe miệng Ngọc Chân phơ ra:

- Như vậy sao được, người không có bất cứ chứng cứ gì, chỉ bằng vài câu nói miệng như thế, muốn mang danh sĩ Đại Đường, môn sinh thiên tử đi, chẳng phải là vớ vẩn cực kỳ! Hơn nữa, Tiêu Duệ là nghĩa tử của ta, ta không thể để người mang đi.

Lãng Trì tức giận run lên một chút, sắc mặt trở nên trắng bệch:

- Ngọc Chân, người không cần dựa thế khinh người, đừng tưởng Hoàng Thượng che chở người, người muốn làm gì thì làm, Bồn cung hôm nay tiến cung tìm Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng cho Bồn cung một công đạo! Chẳng lẽ, Bồn cung không phải công chúa Đại Đường sao? Chẳng lẽ, nữ nhi Bồn cung có thể bị một dân đen tùy ý làm nhục sao?

Lãng Trì vào cung khóc cả buổi, Lý Long Cơ thật sự là sợ người khác làm phiền, rốt cục hạ chỉ làm cho Ngọc Chân mang theo Tiêu Duệ vào cung yết kiến. Trong ngự thư phòng, bởi vì là gia sự, đề cập đến hoàng tộc, nên mọi người có mặt đều là người của Lý gia. Lý Nghi và Lý Kỳ theo phía sau Võ Huệ Phi vào ngự thư phòng. Thấy Tiêu Duệ im lặng cúi đầu đứng trong góc, mà đối diện hần là Lãng Trì công chúa lòng đầy căm phẫn hận không thể ăn thịt uống máu Tiêu Duệ.

Ngọc Chân ngồi xếp bằng bên cạnh Lý Long Cơ, sắc mặt rất bình tĩnh. Nàng căn bản không tin Tiêu Duệ lại làm ra loại chuyện này. Huống chi Tiêu Duệ đêm qua ở lại trong Yên La Cốc, như thế nào nữa đêm lại chạy ra ngoài đùa giỡn nữ nhi Dương gia.

Lý Nghi và Lý Kỳ cũng không tin. Nhưng thấy bộ dáng tức giận của Lãng Trì hoàng cô, cũng không khỏi lo lắng liếc Tiêu Duệ một cái.

- Tiêu Duệ, người chính là học sinh của trẫm, người thành thật nói cho trẫm. Người có làm loại chuyện xấu xa này hay không?

Lý Long Cơ thần nhiên nói, tuy rằng thanh âm rất bình thản, nhưng uy thế nghiêm nghị đã sớm phóng ra. Nếu Tiêu Duệ thực làm ra loại chuyện này, hần sẽ không chút do dự mà đưa hần lên đoạn đầu đài. Đối mặt với sự tôn nghiêm của hoàng gia, cái gì tài học đều là hoa trong nước.

Tiêu Duệ căn bản không để ở trong lòng, hần căn bản không có làm loại chuyện này. Hần thậm chí ngay cả Dương Tô Tô bộ dáng gì cũng chưa thấy qua, nói gì đến chuyện đùa giỡn nhục nhã? Hần lãnh đạm cười một tiếng:

- Hồi bẩm Hoàng Thượng, đệ tử thừa nhỏ đọc sách thánh hiền, lại được Hoàng Thượng tự mình dạy bảo, sao có thể làm loại chuyện không bằng cầm thú này? Màn đêm buông xuống Tiêu Duệ và hai vị điện hạ đang ngắm đèn, lúc sau liền trở về Yên La Cốc, đều có mọi người làm chứng.

- Phụ hoàng, nữ nhi (nhi thần) có thể làm chứng cho Tiêu Duệ.

Lý Nghi và Lý Kỳ vội vàng khom người bái lạy phụ hoàng của mình.

Ngọc Chân chậm rãi đứng dậy, âm thầm cười:

- Hoàng Thượng, đêm qua Ngọc Chân ta cùng Tử Trường ngắm trăng một đêm. Đứa nhỏ này của ta còn tự mình xuống bếp làm cho ta một chén canh, thì sao đi chỗ nào trong thành đùa giỡn tiểu thư Dương gia? Hay là hắn có thuật phân thân?

Lý Nghi và Lý Kỳ kinh ngạc liếc nhau. Võ Huệ Phi cũng kinh ngạc nói:

- Ngọc Chân, Tiêu Duệ khi nào thành hài nhi của người? Người đây là.

Ngọc Chân liếc mắt nhìn Lý Long Cơ một cái. Lý Long Cơ mỉm cười, khoát tay áo:

- Ngọc Chân hôm nay mới thu Tiêu Duệ làm nghĩa tử, chuyện này trăm cũng vừa vặn biết được. Tốt lắm, không nói chuyện này trước — Lãng Trì, người mau mau đưa Dương Tô Tô mang đến cho trẫm, để bọn họ đối chất nhau.

Dương Tô Tô đi theo phía sau Dương Thận Giao vào ngự thư phòng, buồn bã quỳ rạp xuống đất:

- Hoàng Thượng cừu cừu, phải làm chủ cho Tô Tô nha! Tiêu Duệ kia sờ soạn toàn thân Tô Tô, rồi lại không cần Tô Tô, Tô Tô nhất định phải gả cho hắn!

Lời vừa nói ra, tất cả hoàng thất trong ngự thư phòng đều trợn mắt, sắc mặt đỏ lên, rất xấu hổ. Lý Kỳ thiếu chút nữa cười đến vỡ bụng, nếu không phải Lý Nghi hung hãn véo hắn một phen, hắn có lẽ sẽ lớn tiếng bật cười. Dương Thận Giao vừa thẹn vừa giận, không kìm nổi mắng một tiếng:

- Nghiệp chướng, trước mặt hoàng thượng, người nói lung tung cái gì?

Dương Tô Tô lau nước mắt, nhớ tới thiếu niên lang anh tuấn đêm qua, lại nghĩ tới Tiêu Duệ tài danh lừng lẫy, không kìm nổi hiện lên vài phần xuân sắc giữa lòng mây. Nàng ấp úng nói:

- Nương, Tô Tô không nói lung tung đâu. Chỉ cần Tiêu Duệ kia đồng ý cưới ta, ta liền không so đo.

- Người.

Lãng Trì dậm chân, cảm thấy thẹn mà cúi đầu xuống.

Lý Kỳ cũng nhin không nổi nữa, cười lên ha ha, nhưng lập tức bị ánh mắt rét lạnh của Lý Long Cơ làm cho sợ đến mức run lên, lập tức che miệng lại, chỉ còn đầu vai đan run rẩy.

Võ Huệ Phi lắc đầu, khoe miệng lộ ra một tia khinh miệt.

Ngọc Chân đột nhiên đi qua vỗ vai Dương Tô Tô:

- Tô Tô a, người nói cho ta một chút, bộ dáng của Tiêu Duệ kia thế nào?

Dương Tô Tô ngẩn ra trầm ngâm cúi đầu, đột nhiên chỉ vào Tiêu Duệ đứng một bên nói:

- Nhã nhận giống hắn, chẳng qua dáng người so với hắn lùn hơn một chút, nhưng càng tuấn tú hơn hắn.

Lời vừa nói ra, cho dù là Lý Long Cơ cũng không nhìn được cười một tiếng:

- Nhìn xem, Lãng Trì muội tử, chuyện này người cũng không rõ ràng, Tiêu Duệ rõ ràng đứng trước mặt nàng, nàng lại gặp mặt mà không biết, hắn là nàng nhận lầm người, hoặc có kẻ xấu mạo danh Tiêu Duệ làm ác, trẫm mệnh Vạn Niên huyện đi tra cho rõ ràng, nhất định trả lại công đạo cho người. Tốt lắm, tốt lắm, đừng khóc, nhanh đi về đi, không nên quá đáng, làm âm ỉ hay ho cái gì!

Lãng Trì và Dương Thận Giao xấu hổ liếc nhau, không kìm nổi liếc mắt căm tức nhìn nữ nhi làm xấu mặt mình trước mặt mọi người, khom người nói:

- Hoàng Thượng, thần muội lỗ mãng, thần muội bây giờ trở về, mong rằng Hoàng Thượng nhất định phải làm chủ cho thần muội!

- Đây là tự nhiên.

Lý Long Cơ mệt mỏi phát tay. Đêm qua hắn cùng Võ Huệ Phi ngồi trên cổng thành xem hoa đăng đến sau nửa đêm, lúc này mới ngủ một giấc nhỏ, lại bị Lăng Trì náo loạn.

- Chậm đã.

Ngọc Chân cười lạnh đứng ra:

- Lăng Trì muội tử, Dương Thận Giao, các người không có bằng chứng nói xấu đứa nhỏ nhà ta, chẳng lẽ cứ như vậy quên đi phải không?

Dương Thận Giao sợ hãi liếc nhìn Ngọc Chân một cái, không dám nổi lui về phía sau một bước. Sắc mặt Lăng Trì đỏ lên, ngẩn ngơ:

- Ngọc Chân tỷ tỷ, người làm sao vậy? Chẳng lẽ còn muốn Bồn cung ngay mặt bởi tội tiểu tử này phải không?

Ngọc Chân cười lạnh, nhìn thoáng qua Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi. Võ Huệ Phi mỉm cười đứng lên nói:

- Ta xem cứ như vậy đi, hai bên chẳng qua là một hồi hiểu lầm. Ngọc Chân, Lăng Trì cũng không phải cố ý nói xấu Tiêu Duệ, chỉ có điều có kẻ xấu mạo danh, chuyện này nhất định phải tra rõ ràng!

102. Chương 87: Người Đó Là Tiêu Duệ Giả Kia?

- Khởi bẩm bệ hạ, Lý tướng và nữ ni Lý Đằng Không tiến cung thỉnh tội!

Lý Long cơ nhíu mày:

- Lý Lâm Phủ này cũng tới làm cái gì? Hắn thỉnh tội, thỉnh tội gì? Cũng được, truyền cha con hắn tiến vào.

Lý Lâm Phủ một thân quan bào tự nhiên không cần nói. Nhưng không phải Lý gia tiểu thư đi theo phía sau hắn, mà là một thiếu niên đáng vẻ tuấn mỹ. Lý Lâm Phủ vào ngự thư phòng, vội vàng quỳ xuống thi lễ:

- Cựu thần bái kiến Hoàng Thượng, mời Hoàng Thượng giáng tội!

Thiếu niên cũng quỳ rạp xuống phía sau Lý Lâm Phủ, ánh mắt di chuyển nhanh như chớp dạo qua trên người mọi người, đột nhiên nhìn thấy Tiêu Duệ, nên không được nhỏ giọng lắm bẩm vài tiếng, cũng không biết hắn nói những thứ gì.

Ngọc Chân ngạc nhiên nhìn chằm chằm thiếu niên cẩn thận đánh giá, đột nhiên kinh ngạc nói:

- Người là Tiêu Duệ giả kia phải không? Người là — người là Đằng Không?

Ngọc Chân vừa dứt lời, Dương Tô Tô đã nhà tới:

- Hay cho Tiêu Duệ người, hay cho tiểu oan gia người, người đối với ta.

Thiếu niên chán ghét liếc Dương Tô Tô, dùng sức thoát khỏi Dương Tô Tô giằng co, tự lấy xuống mũ văn sĩ của mình, một đầu tóc dài như mây trút xuống, Dương Tô Tô si ngốc run run:

- Người là nữ.

Việc này rốt cục tuyên bố chân tướng rõ ràng. Nữ nhi của Lý Lâm Phủ là Lý Đằng Không nữ giả nam trang ngấm đèn trên phố, vô tình gặp được Dương Tô Tô có chút “háo sắc” này. Thấy hành vi lẳng lơ phóng dâm của Dương Tô Tô, Lý Đằng Không điều ngoa liền nổi lên ý xấu. Lừa Dương Tô Tô đến ngõ ngách, làm bộ như sắc lang, vượt ve đến vượt ve lui trên người nàng, sau khi khiêu khích Dương Tô Tô thổ hỗn hển khó mà tự kiềm chế. Lý Đằng Không ha ha cười, nghênh ngang rời đi.

Đêm qua, Dương Tô Tô hỏi tên họ của nàng, nàng cũng nhất thời hứng khởi liền buột miệng nói ra tên Tiêu Duệ. Nam tử thế gian này trừ bỏ Lý Lâm Phủ, có thể lọt vào trong mắt Lý Đăng Không chỉ có một mình Tiêu Duệ mà thôi.

Say này, nghe nói Dương gia làm âm ỉ, còn sai đem bằng chứng vào hoàng cung, Lý Đăng Không có chút bận tâm Tiêu Duệ chịu oan uổng, không kìm nổi thẳng thắn nói việc này cho Lý Lâm Phủ, đồng thời quần quít lấy Lý Lâm Phủ cùng nhau tiến cung cầu kiến Hoàng Thượng thỉnh tội, cũng là ý tứ cởi tội cho Tiêu Duệ.

Lý Long Cơ không biết nên khóc hay nên cười. Lý Đăng Không là nữ, còn là một thiếu nữ nghịch ngợm, kể từ đó, cái gọi là “đùa giỡn” lại trở thành trò chơi giữa các nữ tử, Dương gia còn có thể như nào? Mặc dù biết rõ bị làm nhục, nhưng quyền thế của Lý Lâm Phủ hiện giờ như mặt trời ban trưa, Dương gia cũng không muốn kết thù với Lý gia, thấy Lý Lâm Phủ hết lần này tới lần khác nhận tội xin lỗi, đành phải ha ha cười cho qua.

Chỉ có điều sau khi Lý Lâm Phủ muốn Lý Đăng Không xin lỗi Dương Tô Tô, may mắn Lý Đăng Không lại nhảy dựng lên, kiên quyết không chịu, nàng lớn tiếng nói:

- Là nàng đùa giỡn ta trước. Nếu nàng không bắt đầu, ta như nào lại chọc ghẹo nàng!

Tiêu Duệ xuất cung, đang chuẩn bị đi tửu phường nhìn xem, đã thấy Lý Đăng Không sớm chờ bên ngoài cửa cung.

- Tiêu Duệ, Tiêu Duệ!

Lý Đăng Không đứng dưới tường cung đỏ chót phía xa xa, trang phục văn sĩ kia vẫn chưa cởi bỏ.

- Lý tiểu thư, người tìm ta có chuyện gì?

Tiêu Duệ nhíu mày, tuy rằng hẳn biết Lý Đăng Không đêm qua thực sự không phải cố ý giá họa cho hắn, nhưng tự nhiên vì thiếu nữ điêu ngoa này mà gặp phải một chuyện phiền toái, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

- Xin lỗi, ta cũng không phải cố ý. Ta nữ giả nam trang, Dương Tô Tô hỏi tính danh ta, ta nhất thời buột miệng nói kêu Tiêu Duệ, cũng không phải cố ý giá họa cho người.

Lý Đăng Không cẩn thận nhìn sắc mặt Tiêu Duệ, thấy sắc mặt hắn thản nhiên, không kìm nổi có chút bất mãn. sảng giọng:

- Làm sao vậy, hiện giờ thành môn sinh thiên tử liền bày ra một tư thế không để ý đến người khác? Hừ!

Tiêu Duệ cười khổ:

- Lý tiểu thư đến đây là nói chuyện này? Tại hạ khi nào không để ý đến người khác? Lý tiểu thư là thiên kim Tướng phủ, tại hạ chỉ là một giới thảo dân, không dám không dám.

- Hì hì, đùa giỡn với người thôi.

Lý Đăng Không từ từ nhảy tới, do dự một chút rồi nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Duệ:

- Tiêu Duệ, ta muốn nói với người mấy câu, người phải thề không thể nói cho người ngoài.

- A, này, thề thì không cần thiết, Lý tiểu thư có lời cứ nói, Tiêu mỗ nhất định sẽ không tiết lộ nửa câu.

Tiêu Duệ cười, từ thần sắc phức tạp của Lý Đăng Không hẳn mơ hồ đoán ra nàng đang nghĩ muốn nói gì.

- Tiêu Duệ, ta biết quan hệ của người và Ngọc Chân điện hạ rất tốt, Ngọc Chân điện hạ đối với người tốt, khiến người ta kinh ngạc... Tiêu Duệ à, người thích ai cũng được, nhưng ngàn vạn lần không nên thích Ngọc Chân điện hạ, không bởi vì Ngọc Chân điện hạ tuổi lớn, mà bởi vì, bởi vì Ngọc Chân điện hạ không thích nam tử — ý của ta, người hiểu chưa?

Lý Đăng Không ấp úng nói, làm như nhớ tới “động tác nhỏ” Ngọc Chân đối với nàng trước kia, nén không được mà xấu hổ đỏ mặt.

- A.

Tiêu Duệ yên lặng không nói gì. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, tính tình Ngọc Chân diện hạ này có chút không quá bình thường. Chẳng qua, căn cứ mấy ngày nay quan sát một bên, Ngọc Chân hẳn là không tính thật sự là “nữ đồng chí” (nữ pê đê đó mà). Chẳng qua, có thể là xem nhẹ nam tử thiên hạ, cho tới nay không có một người nào, không có một nam tử nào chân chính đi vào lòng của nàng, cho nên mới chuyển dời lòng “nhiệt tình” lên trên người cô gái làm bạn với mình sớm tối.

Nghĩ nghĩ, Tiêu Duệ cảm thấy được, mặc dù Ngọc Chân là nữ đồng chí cũng không có quan hệ gì, bất kể như thế nào, đã biết vị nghĩa mãu vừa nhận đối với mình xuất phát từ một tình cảm hết sức chân thành, như vậy là đủ rồi. Tiêu Duệ luôn là ai đối với mình tốt, hắn liền thành khẩn nhiệt tình đáp lại. Ngọc Chân đối với hắn không hề có tư tâm mà chỉ có chân thành, đã thắng được tấm lòng son của thiếu niên sống hai đời người.

Cười cười, Tiêu Duệ thản nhiên nói:

- Lý tiểu thư đa tâm, tại hạ đã bái Ngọc Chân diện hạ làm mẹ, há có thể... ha ha.

- Cái gì?

Lý Đăng Không kinh ngạc liếc Tiêu Duệ một cái:

- Không ngờ Ngọc Chân diện hạ thu người làm nghĩa tử? Trời ạ, ta muốn té xỉu!

Tiêu Duệ mỉm cười nhìn Lý Đăng Không trước mặt mình, đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Vấn đề tiền đồ của Đỗ Phủ, đây là một vấn đề khiến hắn bối rối rất lâu. Là nên chờ Đỗ Phủ thi rớt kì thi mùa xuân sang năm, sau đó nghĩ biện pháp cho hắn, hay là hiện giờ trải đường cho hắn?

Hắn muốn nói cho Ngọc Chân, nhưng lại biết Đỗ Phủ tuy có tài thơ văn, nhưng người lại thực là một đầu gỗ, tính tình cứng ngắt quật cường. Loại sĩ tử như hắn, hoàn toàn không thuộc loại Ngọc Chân thích. Ngọc Chân thích chính là phong lưu sĩ tử, tức là vừa có tài lại hiểu được đối nhân xử thế. Mà Đỗ Phủ tựa hồ không đủ điều kiện của Ngọc Chân.

Cho nên, Tiêu Duệ không có tiến cử Đỗ Phủ với Ngọc Chân.

Do dự một hồi, hắn móc ra “tam đại lễ phú” lấy của Đỗ Phủ nhiều ngày trước. Đây là văn của Đỗ Phủ viết ra xin yến kiến tự tiến cử, chỉ là bởi vì không có cửa gởi, đành phải giao cho Tiêu Duệ.

- Lý tiểu thư, tại hạ có một bằng hữu, họ Đỗ danh Phủ tự là Tử Mỹ, bụng có đại tài, chỉ bởi vì thời vận không tốt, cho nên luôn thi không đỗ. Tại hạ muốn cầu Lý tiểu thư, đem phú xin yết kiến của Đỗ Phủ cho Lý tướng, nhìn xem có thể hay không mưu cầu cho Đỗ huynh một chức quan?

Tiêu Duệ khom người cười nói.

- Đỗ Phủ? Chính là Đỗ Phủ viết Ẩm trung tam tiên ca?

Ánh mắt Lý Đăng Không chớp chớp:

- Tốt, nếu là bằng hữu của ngươi, vậy cũng là một tài tử. Ta có thể đi cầu cha ta, mưu cầu cho hắn một con đường, chẳng qua, ta có mấy điều kiện.

- Lý tiểu thư mời nói thẳng.

Tiêu Duệ thở phào một cái.

- Thứ nhất. Ngươi về sau không được nhú mày với ta.

- Thứ hai. Ngươi về sau phải thường xuyên tới nhà thăm ta.

- Thứ ba, ta muốn hai lọ Hoa Lộ Quỳnh Tương.

- Thứ tư. Ta muốn uống một chén Phấn Hồng Giai Nhân.

Lý Đăng Không nắm chặt bàn tay bé nhỏ trắng mịn, đếm đầu ngón tay. Nói một hơi bốn điều kiện, nói xong lẳng lặng nhìn Tiêu Duệ, trông mắt chuyển động nhanh như chớp.

- Đây? Lý tiểu thư là thiên kim tướng phủ, tại hạ bất quá chỉ là một kẻ thảo dân, làm sao có thể thường xuyên qua phủ thăm? Như vậy đi, sau này nếu Lý tiểu thư có lệnh, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc làm người của tại hạ, tại hạ không thể không đáp ứng là được. Hoa Lộ Quỳnh Tương giờ phút này không có, cần chờ xuân về hoa nở mới có thể chế tác, xin Lý tiểu thư hãy chờ vài ngày. Về phần Phấn Hồng Giai Nhân, rượu này phối chế cực kỳ phiền toái — ngày sau, chờ Tiêu Duệ phối chế tốt lắm, tất nhiên tự mình đưa đến quý phủ như thế nào?

Tiêu Duệ chậm rãi nói.

- Tốt lắm, ta cũng không làm khó người, tóm lại, người nhớ kỹ người nợ ta một cái nhân tình là được.

Khuôn mặt đẹp của Lý Đằng Không ứng đỏ lên:

- Đừng đến lúc đó phớt lờ ta là được.

Sau khi Lý Mạo nói cho sủng cơ của hắn là Lâm Mộng Nhi nghe chuyện chê cười nữ giả nam trang làm bộ dáng Tiêu Duệ đùa giỡn Dương Tô Tô, Lâm Mộng Nghi kiêu mị cơ hồ cười ngặt nghẽo.

- Vương gia, tiểu thư Lý gia này thật là điêu ngoa, chẳng qua, nữ nhi của Lăng Trì công chúa cũng không ra cái gì.

Lâm Mộng Nhi khanh khách cười duyên.

- Mộng Nhi à, chuyện này chúng ta nói thì không sao, nhưng không nên nói cho bọn hạ nhân, dù sao đây cũng là gièm pha của hoàng gia.

Lý Mạo nín thở:

- Khiến bốn vương kinh ngạc chính là, không ngờ Ngọc Chân hoàng cô kia lại thu Tiêu Duệ làm nghĩa tử, thật sự là kỳ quặc.

Lâm Mộng Nhi trầm ngâm chốc lát, cúi đầu nói:

- Vương gia, Tiêu Duệ này có thể được Hoàng Thượng và Ngọc Chân điện hạ cùng ưu ái, nói rõ hắn tất có chỗ hơn người. Hiện giờ hắn đã là môn sinh thiên tử, sang năm đăng khoa đã là kết cục đã định, nói vậy chuyện Vương gia đáp ứng Ngụy gia phải thất bại.

- Cái kia cũng thôi. Phụ hoàng nếu thu Tiêu Duệ làm môn sinh, Lý Lâm Phủ đương nhiên không dám làm khó dễ. Về phần Ngụy gia, hắn còn dám như thế nào?

Lý Mạo cười, lúc trước đáp ứng Ngụy gia bất quá là nhất thời tâm huyết dâng trào, loại thân vương hoàng tử như hắn, như thế nào để một thương nhân trong mắt.

- Vương gia, thiếp thân nghĩ, Vương gia nên tới nhà bái phỏng Tiêu Duệ kia.

Lâm Mộng Nhi đưa cho Lý Mạo một chén trà nóng.

- Như thế nào? Tiêu Duệ này có chút mới, nhưng còn không ở trong mắt bốn vương.

Lý Mạo phát tay không cho là đúng:

- Ta phái người gọi hắn đến phủ, gặp hắn một lần, coi như là mặt mũi hắn rất lớn.

- Vương gia, tuyệt đối không thể. Vương gia ngẫm lại xem, Ngọc Chân điện hạ có thể thu hắn làm nghĩa tử, này có nghĩa như thế nào? Điều này nói lên rằng quan hệ của hai người tuyệt đối không tầm thường, thậm chí...

Trên mặt đẹp của Lâm Mộng Nhi lướt qua một tia đỏ ửng, tự nhiên nuốt về nửa câu nói:

- Vương gia người không thể sơ ý được. Tuy rằng hiện tại Tiêu Duệ không quan trọng gì, nhưng lực ảnh hưởng của Ngọc Chân đối với bộ hạ cả triều đình đều biết, nếu Vương gia có thể tranh thủ được Ngọc Chân điện hạ duy trì, điều này rất có lợi với vị thái tử của Vương gia.

103. Chương 88: Thọ Vương Đến Nhà

Khóe miệng Lý Mạo hiện lên một nụ cười cổ quái:

- Chẳng qua, nàng đối với Tiêu Duệ thật tốt, nàng nói cũng có vài phần đạo lý.
- Còn nữa, Hoàng Thượng vì sao ngoài dự đoán của mọi người lại thu Tiêu Duệ làm môn sinh? Là Hoàng Thượng đột nhiên có nhã hứng giảng dạy học sinh? Không phải, là Hoàng Thượng muốn bồi dưỡng một tâm phúc, Vương gia, thiếp thân có thể khẳng định, chỉ cần Tiêu Duệ đăng khoa kỳ thi mùa xuân sang năm, Hoàng Thượng nhất định lại càng bồi dưỡng và trọng dụng hẳn.

Lâm Mộng Nhi cười:

- Lui một vạn bước nói, Tiêu Duệ thật là hiền giả đại tài, thiếp thân cẩn thận đọc Khai Nguyên thì lục mấy lần, không phải người đại tài, người đại đức, người đại hiền, tuyệt đối không viết ra được những câu minh ngôn tuyệt vời như vậy. Vương gia nếu chiêu hiền đãi sĩ, kéo hẳn vào trong trận doanh của mình, đây chẳng phải là tăng thêm một cánh tay?
- Cho nên, thiếp thân nghĩ, Vương gia hẳn là đi xem đi. Để tránh người này bị Khánh Vương hoặc Thái Tử giành được, lúc đó Vương gia hối hận thì đã muộn.

Lý Mạo trầm ngâm nửa ngày, gật gật đầu:

- Bốn vương phải đi bái phỏng hẳn, cho hẳn mặt mũi, xem hẳn có thể thế nào.

Sau khi xảy ra chuyện Dương Tô Tô này, Tiêu Duệ liền trở về nhà mình, đóng cửa không ra như trước, mỗi ngày thảo luận khoa thi đề thi với Trịnh Ưởng trong phủ. Trải qua mấy ngày cố gắng như vậy, Tiêu Duệ tự cảm thấy “trình độ lý luận kinh sử” của mình được đề cao rất lớn, trong lúc nhất thời lòng tin với khoa thi cũng cao lên.

Kỳ thật, hẳn cũng hiểu được, có biển chữ vàng môn sinh thiên tử này, hẳn chỉ cần thi không phải rất tồi, ít nhất đăng khoa là không có vấn đề quá lớn.

Buổi sáng sớm, Tiêu Duệ đang ở trong viện hồng học chống đẩy huấn luyện thể lực làm Trịnh Ưởng cảm thấy kỳ quái, Tú Nhi đột nhiên vội vàng mà đến, nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Duệ vài câu. Tiêu Duệ nghe vậy biến sắc, nhanh chân thay đổi một thân quần áo, vội vàng ra ngoài nghênh đón.

Thọ Vương Lý Mạo mặc một thân áo bào bình thường màu xanh. mang theo mấy thị vệ mỉm cười đứng trong phòng khách của Tiêu Duệ. Thấy Tiêu Duệ tiến vào, không đợi hẳn thi lễ bái kiến, liền nâng Tiêu Duệ lên, ha ha cười:

- Tiêu công tử hôm nay là môn sinh của phụ hoàng ta, lại là nghĩa tử của Ngọc Chân hoàng cô ta, giờ phút này chúng ta là người một nhà... Bốn vương mạo muội đến nhà, xin Tiêu công tử thứ lỗi cho.

Tiêu Duệ liền nói không dám. Hai người phân biệt chủ khách ngồi xuống. Trong khi nói chuyện, Tiêu Duệ âm thầm đánh giá một người đã thật sự trở thành “tình địch” của hẳn, thấy hẳn mày sáng mắt tinh, hình thức thật ra cực kỳ tuấn mỹ, chỉ có điều khí chất có chút âm nhu.

Lý Mạo cực kỳ khéo léo nói ra toan tính sau này của hẳn, nhưng hẳn không ngờ Tiêu Duệ cũng cực kỳ khéo léo cự tuyệt hẳn. Trong lúc nhất thời, Lý Mạo có chút căm tức. Làm hoàng tử, làm thân vương điện hạ, làm đứa con của hoàng phi đang được sủng ái nhất, có tư cách làm thái tử điện hạ tương lai, Lý Mạo vốn cho là mình đến nhà bắt chuyện hay Lưu Bị ba lần đến mời, tất nhiên sẽ khiến Tiêu Duệ cảm động đến rơi nước mắt, do đó lập tức dựa vào mình. Nhưng Tiêu Duệ này lại cự tuyệt, hơn nữa không hề để lại đường xoay sở.

Cũng may bên cạnh đó Tiêu Duệ cũng biểu đạt ra: Hẳn không có ý tứ sẽ hướng về Khánh Vương hoặc là Thái Tử. Điều này làm cho Lý Mạo thoáng hòa hoãn cơn giận. Chẳng qua, hẳn cảm thấy được Tiêu Duệ rất không biết điều, lạnh lùng cười:

- Tiêu công tử, người cũng biết tương lai bốn vương.

Tiêu Duệ im lặng không nói. Hắn hiện tại nhớ lại ngày đó Ngọc Chân cảnh cáo, đối với ba hoàng tử thân vương nước sôi lửa bỏng tranh đoạt vị thái tử, hết thấy hắn phải kính trọng đối với bọn họ nhưng giữ khoảng cách, từ đó rời xa lốc xoáy âm mưu tranh đoạt quyền lực này.

- Hừ, Tiêu Duệ người không cho bốn vương mặt mũi như vậy, người chẳng lẽ không sợ bốn vương.

Lý Mạo cười lạnh:

- Đừng tưởng rằng người có Ngọc Chân hoàng cô làm chỗ dựa, là có thể đắc ý vênh vao.

- Thọ vương diện hạ, Tiêu Duệ chỉ là một sĩ tử áo vải, thật sự vô đức vô năng, Vương gia hậu ái Tiêu Duệ ghi nhớ trong lòng.

Tiêu Duệ liếc mắt sâu xa nhìn Lý Mạo một cái, thở dài một hơi. Kỳ thật, hắn thật tâm muốn nói với Lý Mạo — người căn bản không phải nhân tài để làm hoàng đế, chỉ sợ hoàng đế cha người căn bản không muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho người. So với việc đi tham dự tranh đoạt thái tử thất bại, còn không bằng thành thật làm thân vương của mình, nói không chừng còn có thể bảo toàn một đời vinh hoa phú quý.

Lý Mạo tức giận phất tay áo mà đi, Tiêu Duệ vẫn kính cẩn một đường tiến tới cửa, nhìn Lý Mạo rời đi, lúc này mới căn răng giận tái mặt, hừ lạnh một tiếng.

Vừa mới nếm qua cơm trưa, Tôn Công Nhượng mừng khắp khởi mà đến, báo một tin vui lớn như trời.

Hóa ra, trong khoảng thời gian này, danh vọng Tiêu Duệ trong thành Trường An càng ngày càng cao, bước chân khuếch trương của tử phường Tử Đồ cũng không có ngừng. Trừ việc lại mở thêm một chi nhánh trong thành Trường An ra, mấy ngày nay Tôn Công Nhượng phái người bốn ba tới các thành ở Giang Nam, liên tiếp mở mấy tử phường ở những nơi giàu có và đông đúc ở Giang Nam. Hơn nữa, tử phường Tử Đồ cũng lần lượt được dựng lên ở vùng Cam Lương. Cứ như vậy, tử phường Tử Đồ bước đầu xây dựng trải rộng các châu phủ chủ yếu ở Trung Nguyên, phía nam đất Thục và Giang Nam, tây bắc khu khuỷu sông và hành lang Hà Tây khổng lồ đưa vào mạng lưới hoạt động.

Từ dự đoán bước đầu của Tôn Công Nhượng, thêm nửa năm nữa, sau khi tử phường ở các nơi chính thức đi lên con đường phát triển, trên cơ bản tử phường Tử Đồ liền chiếm cứ giác mộng thị trường Đại Đường. Cho đến lúc này, chỉ sợ chuyện tình tiền tài không thể không đổ vào cuộn cuộn —. Nghĩ đến cảnh tượng hàng nghìn vạn quan tiền đổ sộ tiến vào ngày sau, Tôn Công Nhượng hưng phấn bắt lấy tay Tiêu Duệ:

- Tử Trường, Công Nhượng có thể có ngày hôm nay, tất cả đều là Tử Trường ban tặng, Công Nhượng vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích.

Tiêu Duệ mỉm cười, hắn có thể hiểu được tâm tình giờ phút này của Tôn Công Nhượng. Kiếm tiền là một mặt, quan trọng hơn là, tử đồ Tiêu Duệ kẻ xuyên qua ngang trời xuất thế, làm cho Tôn Công Nhượng có cơ hội và con đường có thể thi triển hết tài năng buôn bán của bản thân tại Đại Đường. Hiện giờ, hắn đã ngừng lại tất cả sản nghiệp của Tôn gia, dồn toàn bộ tinh lực vào đầu vào công việc bắt đầu đưa tử phường Tử Đồ vào hoạt động.

- Đúng rồi, Tử Trường, trải qua một thời gian tra xét, thích khách ám sát Tử Trường người ngày ấy sợ không phải Ngụy gia làm, mà là một người hoàn toàn khác.

Tôn Công Nhượng cúi đầu nói:

- Chẳng qua, Ngụy gia cũng không phải thứ tốt gì, nghe nói tay ăn chơi kia đã đi bên ngoài nhậm chức... Tử Trường, mỗi nhất định sẽ thay người làm tan cơn tức này.

- Quên đi, hắn chẳng qua chỉ là một kẻ đáng thương, hãy bỏ qua cho hắn đi.

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Công Nhượng huynh, việc thương nhân này, ta cũng không hiểu lắm, nhưng ta có mấy câu muốn nói với người.

- Tử Trường mời nói.

Tôn Công Nhượng ngồi thẳng người, ánh mắt sáng ngời.

- Tiền tài những thứ này, sống không dùng hết chết không mang theo, của cải có nhiều hơn nữa phút cuối cùng cũng là một đám mây bay. Ta hy vọng Công Nhượng huynh có thể bỏ ra một phần lợi tức của tửu phường, thành một nhà cứu tế, thường thường làm chút việc thiện, này cũng là lấy của dân trả lại cho dân.

Tiêu Duệ cười cười.

- Tử Trường, từ trước đến nay ngươi trọng nghĩa khinh tài, nhưng mỗ cũng không phải loại người thấy tiền sáng mắt trái lương tâm. Nghe nói năm trước Quan Trung đại hạn, người nông dân thu hoạch không tốt, ta sớm đã ở ngoài thành Trường An lập một rạp cứu tế, dùng cờ hiệu của tửu phường, cứu tế nạn dân đã một đoạn thời gian, Vạn Niên huyện nha còn đưa tới tửu phường một lá cờ thưởng kìa.

Tôn Công Nhượng cười khoa chân múa tay.

- Công Nhượng huynh làm rất hay, ta thật cao hứng.

Tiêu Duệ cao giọng cười:

- Đồng thời, ta cũng hy vọng Công Nhượng huynh có thể làm mạnh mẽ sinh ý của tửu phường — đương nhiên, chúng ta cũng không nhất định giới hạn làm rượu bán thôi. Tơ lụa, lá trà linh tinh, chúng ta cũng có thể làm. Nếu Gia Cát gia, Ngụy gia thậm chí Tiên Vu gia có thể làm, chúng ta cũng có thể làm được. Có tiền, chúng ta có thể làm được rất nhiều chuyện. Đúng vậy, rất nhiều chuyện.

- Mỗ hiểu được. Trước nói cho Tử Trường ngươi hay, mục tiêu kế tiếp của mỗ chính là toàn lực ăn hết Ngụy gia, trừ bỏ Ngụy gia trong tứ đại thương nhân thế gia này, ha ha.

Tôn Công Nhượng cười ha ha.

- A? Ngụy gia nhiều thế hệ buôn bán, căn cơ cực kỳ vững chắc, Công Nhượng huynh có nắm chắc không?

Tiêu Duệ nhíu mày:

- Đừng để cho cuối cùng chúng ta bị chôn vùi vào trong, sẽ không tốt.

- Tử Trường ngươi yên tâm, mỗ tuyệt đối không đánh mà không nắm chắc. Ngươi có biết, Ngụy gia kia kỳ thật là một con sư tử giấy, bên ngoài nhìn rất dọa người, kỳ thật bên trong căn bản không chịu nổi một kích. Ta đã tìm hiểu rõ ràng, Ngụy gia sở dĩ có thể độc chiếm thị trường chế đường của Đại Đường, nguyên nhân ở chỗ Ngụy gia khống chế được phần lớn các xưởng chế đường ở Giang Nam. Khu vực Dương Châu Giang Nam là vùng quan trọng sản xuất đường của Ngụy gia. Lượng phí tổn sản xuất cực thấp, hơn nữa phẩm chất đường mía Giang Nam tốt, điều này mới làm cho Ngụy Gia có ưu thế bẩm sinh.

- Nhưng hiện giờ không giống. Mấy ngày trước từ trong miệng thương khách Mân Nam, mỗ biết được, các xưởng chế đường nhỏ ở vùng Mân Nam, sản xuất ra đường chất lượng rất tốt, chỉ là bởi vì không có thương nhân Đại Đường tới tập hợp bọn họ, phần lớn là mạnh ai nấy làm đánh nhỏ ăn nhỏ... Mỗ chờ Tử Trường thi xong, đi xuống Mân Nam, mạnh mẽ một chuyến. Tử Trường ngươi ngấm lại xem, nếu chúng ta có thể nắm lấy sản xuất đường ở Mân Nam, cục diện duy chỉ một nhà Ngụy gia độc đại còn có thể tồn tại hay không?

Tôn Công Nhượng cười lên ha ha.

Tiêu Duệ lại trầm ngâm một hồi, thần nhiên đội cho hấn một gáo nước lạnh:

- Công Nhượng huynh, Ngụy gia kinh doanh đường mấy đời, Công Nhượng huynh có thể nghĩ đến, Ngụy gia chỉ sợ cũng có thể nghĩ đến, nếu Ngụy gia không xuống tay với Mân Nam, chắc là bởi vì Mân Nam là chỗ hoang dã, giao thông không tiện lợi đi.

Tôn Công Nhượng nghe vậy cười:

- Tử Trường, điều này mỗ đều suy xét qua. Quên đi, bây giờ nói còn quá sớm, chờ mỗ đi Mân Nam, đặt xuống căn cơ, lại đến báo tin vui cho Tử Trường.

Hai người lại nói một ít chuyện về làm ăn của tửu phường, Tôn Công Nhượng liền cáo từ mà đi. Hấn hiện giờ bận rộn công vụ, làm người ta trở mắt. Lúc sắp chia tay, Tiêu Duệ đột nhiên nhớ tới việc ngày đó Hạ Tri Chương yêu cầu rượu Ngũ Lương của mình, liền dặn Tôn Công Nhượng một khi tửu phường sản xuất rượu, nhanh chóng đưa đến vài hũ cho Hạ Tri Chương Hạ thị lang. Nghĩ nghĩ, Tiêu Duệ lại âm thầm dặn

dò hẩn, thời điểm thích hợp, cũng thay hẩn đưa đến phủ của Lý Lâm Phủ vài hũ, cũng không cần nói cái gì, chỉ nói là tửu đồ Tiêu Duệ tặng.

Những quyền quý Đại Đường này, nếu là trước kia, chính là Tôn Công Nhượng muốn nịnh bợ cũng không nịnh bợ được, nhưng hiện giờ, Hạ Tri Chương Hạ thị lang người ta yêu cầu vài hũ rượu, không ngờ Tiêu Duệ quên không còn một mảnh, lâu như vậy vẫn chưa đưa đi. Tôn Công Nhượng dở khóc dở cười lắc đầu liên tục, nhanh chân rời đi, chuẩn bị hôm nay trước khi trời tối, đều làm thỏa đáng toàn bộ chuyện đưa rượu.

104. Chương 89: Tâm Tư Của Lý Anh

Chờ khi Tiêu Duệ chạy đến Cam Lộ điện trong Dịch Đình cung, ầm yển trong điện đã bắt đầu. Sau khi thái giám thông báo, Tiêu Duệ vội vàng đi vào, thi lễ với Võ Huệ Phi chủ nhân yến hội xong, Ngọc Chân cười dài hô:

- Tử Trường, đến chỗ này ngồi với mẹ.

Ầm yển trong hoàng tộc như vậy, tự nhiên không chỉ mời một mình Ngọc Chân, một số công chúa, hoàng tử hoàng tộc cũng đến tương bồi, Thọ Vương, Thịnh Vương phải đến theo lý thường, bởi vì chủ nhân yến hội là mẫu phi của bọn họ, nhưng không ngờ thái tử Lý Anh cũng tới.

Khi thái giám thông báo, khuôn mặt quyến rũ của Võ Huệ Phi hiện lên một chút kinh ngạc. Quan hệ của nàng với Lý Anh không thể nói rất thấp, phải nói là cực kỳ cực kỳ thấp. Vì nâng Thọ Vương con mình lên vị thái tử, không ít lần Võ Huệ Phi kiếm chuyện rắc rối đẩy cho Lý Anh trước mặt Lý Long Cơ, hai người nửa công khai đối chọi nhau gay gắt ở trong cung, thế như nước với lửa.

Lý Anh sải bước đi vào trong điện, quan bào thái tử cực kỳ hoa lệ, một thân áo bào màu vàng nhạt bình thường, đầu đội tiêu diêu quan, tuy rằng tướng mạo không tuấn mỹ phong lưu bằng Lý Mạo, nhưng lại có một loại thần thái cương nghị quật cường. Lý Anh thản nhiên cười, khom người bái:

- Nhi thần bái kiến mẫu phi.

Khóe miệng Võ Huệ Phi nhếch lên, tùy ý vẫy vẫy tay:

- Thái tử điện hạ đại giá quang lâm, Bồn cung thật là được sung ái mà lo sợ, mời ngồi, mời ngồi.

Lý Anh không để ý Võ Huệ Phi “châm chọc khiêu khích”, đi thẳng đến trước mặt Ngọc Chân và Tiêu Duệ, cúi người thi lễ:

- Chúc mừng Ngọc Chân hoàng cô, thu được nghĩa tử tài hoa tuyệt thế, Lý Anh không có gì mừng, một khối hòa điền mỹ ngọc này đưa Tiêu công tử làm lễ gặp mặt đi.

Lý Anh dù sao cũng là thái tử, là nhân vật số hai tại Đại Đường dưới Lý Long Cơ. Tiêu Duệ sao có thể chịu lễ của hẩn. Sớm đã tránh ra một bên, thấy hẩn đưa tới một khối ngọc bội bạch ngọc tinh mỹ, Tiêu Duệ vội vàng khom người tạ ơn:

- Tiêu Duệ đa tạ thái tử điện hạ hậu thưởng.

- Tử Trường, nếu thái tử điện hạ có tâm, người cứ mạnh dạn nhận lấy đi. Đương nhiên, chúng ta cũng không thể uống phí hậu lễ của thái tử điện hạ, thái tử điện hạ cũng là hạng người yêu rượu như mạng, người không ngại đưa đến Đông Cung vài hũ rượu Ngũ Lương đi, bày tỏ tấm lòng một chút.

Ngọc Chân cười, khóe mắt lộ ra tươi cười thản nhiên.

Tiêu Duệ liên tục đồng ý.

Võ Huệ Phi và Lý Mạo không ngờ thấy hai người hàn huyên người đến ta đi với thái tử, còn tặng lễ vật lẫn nhau, không khỏi có chút bất mãn. Võ Huệ Phi liếc Tiêu Duệ một cái:

- Tiêu Duệ, Hoa Lộ Quỳnh Tương mà Bồn cung muốn khi nào người mới có thể đưa vào cung cho Bồn cung?

Tiêu Duệ ngăn ra, cao giọng nói:

- Hồi bẩm nương nương. Hoa Lộ Quỳnh Tương cần sương hoa và cánh hoa để ủ. Cần phải đợi xuân về hoa nở mới có thể làm. Chờ Tiêu Duệ chế được, lập tức sẽ đưa vào cung dâng cho nương nương.

Võ Huệ Phi lúc này mới quay đầu đi:

- Hàm Nghi, chỗ ngươi còn có không, cho mẫu thân một lọ đi. Phụ hoàng ngươi quen ngửi loại hương thơm này.

Khuôn mặt Lý Nghi đỏ lên, cúi đầu, nửa ngày mới ngẩng đầu lên ấp úng nói:

- Mẫu phi, chỗ con cũng không còn.

Kỳ thật, chỗ Lý Nghi vẫn còn, chỉ có điều những thứ này là Tiêu Duệ tặng cho, Lý Nghi vẫn không nỡ dùng, mỗi ngày đặt dưới gối ngấm.

Lý Anh rõ ràng có chút men say, hần nâng chén rượu lên kính rượu Tiêu Duệ, hai mắt hí hí cười nói:

- Bẩm cung nghe nói, Tiêu công tử từng vì đưa vị hôn thê Dương thị về quê nhà thăm mẹ mà chủ động bỏ qua kỳ thi năm trước. Tính tình thật có thể nói là một nam tử hán. Bẩm cung rất thích người trọng tình trọng nghĩa như Tiêu công tử, tới, mời uống chén này!

Tiêu Duệ cười cười. Hần không muốn đề tài cuộc nói chuyện giữa hần và Lý Anh lại là Ngọc Hoàn, lập tức nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Lúc này, thái tử Lý Anh từ từ buông chén rượu thở dài một tiếng:

- Nếu Bẩm cung có một vị hồng nhan tri kỷ như vậy, chỉ cần có thể cùng nàng ở cùng một chỗ, cho dù lên núi đao xuống biển lửa Bẩm cung cũng không hối hận.

Tiêu Duệ cười ha ha. Hần không biết vì sao Lý Anh lại có loại cảm khái này. Chẳng qua, trong lúc hần vô tình nhìn thoáng qua đột nhiên chấn động trong lòng: ánh mắt cuồng nhiệt của Lý Anh vô ý đặt trên người Võ Huệ Phi, trong nháy mắt lướt qua đôi gò chày trước ngực Võ Huệ Phi. Tiêu Duệ rõ ràng nhìn thấy được, trong mắt Lý Anh phát ra lửa dục bừng bừng.

Trời! Tiêu Duệ vội vàng cúi đầu xuống. Khi tưởng tượng tới rất nhiều chuyện xấu xa phát sinh trong cung của Đại Đường, Tiêu Duệ không kìm nổi toát mồ hôi lạnh toàn thân. Đột nhiên một đôi tay nhỏ lạnh lẽo nắm lấy tay hần, hần khẽ ngẩng đầu, đã thấy Ngọc Chân thần nhiên cười vừa lắc đầu lại vừa gật đầu với hần, sau đó tay kia cầm lấy khăn thơm của mình, hết sức nhẹ nhàng giống như từ mẫu lau đi mồ hôi hột trên trán hần.

Lần này xuất cung, Tiêu Duệ có thể nói là “hốt hoảng” mà đi. Ngọc Chân còn muốn lưu lại trong cung vài ngày, cho nên Tiêu Duệ đành phải tự mình rời khỏi. Lý Nghi cũng mang theo một đám cung nữ đưa hần rời khỏi cửa cung mới quay lại.

Kết thúc yến hội, trong Cam Lộ điện chỉ còn lại hai mẹ con Võ Huệ Phi và Lý Mai. Mà Thịnh Vương Lý Kỳ đã sớm ra khỏi điện về phủ. Mấy ngày nay, thiếu niên Lý Kỳ say mê một loại trò chơi tên là đá cầu, cả ngày ở trong phủ vui vẻ chơi đá cầu với bọn gia nhân.

- Mẫu phi, nhi thần xem Ngọc Chân hoàng cô và Tiêu Duệ giống như rất thân cận với thái tử.

Lý Mạo nhíu mày nhỏ giọng nói.

- Tiêu Duệ được phụ hoàng ngươi coi trọng, có tâm tài bồi hần, sau lưng lại có Ngọc Chân, đương nhiên thái tử sẽ trăm phương ngàn kế mượn sức hần. Trọng yếu hơn là, Mạo Nhi ngươi có biết, Tiêu Duệ không chỉ có tài năng lớn, còn là một nhà giàu lớn. Cửa cải ngâm của hần so với vị Gia Cát ở đất Thục kia của ngươi, chỉ sợ không kém bao nhiêu.

Mây liễu của Võ Huệ Phi dựng lên:

- Cho nên, Mạo Nhi, sau này ngươi nên cùng Tiêu Duệ thân cận một chút.

Lý Mạo ngẩn ngơ, đột nhiên lấy tay vỗ trán, thở dài:

- Mẫu phi, con thật sự là ngu dốt. Con thật không ngờ, Tiêu Duệ này có được tể tướng Tể Đồ, tất nhiên có rất nhiều tiền. Nhưng mẫu phi, con từng hạ mình đi bái phỏng hần, hần nói rõ ràng với con, sẽ không dựa vào môn hạ Thọ Vương.

- Đứa bé ngốc. Loại danh sĩ giống như Tiêu Duệ, tính tình tất nhiên cực kỳ cao ngạo thanh cao, hần làm sao có thể dựa vào môn hạ của người? Mặc dù hần có lòng muốn dựa vào, ngược lại trước mặt nói ra miệng như vậy, hần đáp ứng người mới là lạ.

Võ Huệ Phi gõ trán Lý Mạo.

- Ta nói mà, ta nói Tiêu Duệ kia làm sao dám công khai đối nghịch ta, hóa ra là như vậy. Mẫu phi, ngày mai con phải mời hần đi ẩm yến, dù sao cũng phải làm rõ chuyện này, vạn nhất để cho Lý Anh và Lý Tông chiếm trước.

Lý Mạo đề thấp âm thanh, liếc mắt nhìn chung quanh.

- Về phần thái tử và Lý Tông, kỳ thật người không cần lo lắng.

Võ Huệ Phi đột nhiên cười, nụ cười đột nhiên này thật diễm lệ, mặc dù Lý Mạo là con trai nàng cũng không khỏi ngẩn ngơ nhìn.

- Mẫu phi có thể cam đoan, Tiêu Duệ tương lai sẽ là một trợ lực lớn của người, điểm này người có thể yên tâm.

Võ Huệ Phi thần bí cười.

- A? Mẫu phi, con ngu dốt, mời mẫu phi nói thẳng.

- Mẫu phi hỏi người, người không phát hiện muội tử Hàm Nghi của người gần đây thay đổi rất nhiều sao?

Võ Huệ Phi chậm rãi ngồi xuống.

- Hàm Nghi? A.

Lý Mạo bình tĩnh đại ngộ:

- Ý của mẹ là.

- Tình cảm của Hàm Nghi đối với Tiêu Duệ đã cảm rõ quá sâu, muốn ngừng mà không được. Chờ Tiêu Duệ qua kỳ thi, mẫu phi sẽ đi thỉnh ý chỉ của phụ hoàng người, hứa hôn Hàm Nghi cho Tiêu Duệ. Người ngắm lại xem, nếu Tiêu Duệ thành muội phu của người, tương lai hần làm sao có thể không đứng một bên của người?

Võ Huệ Phi tự tin cười:

- Món nợ này người có thể thấy rõ ràng. Mặc dù tương lai Tiêu Duệ không được phụ hoàng người trọng dụng, phía sau hần còn có Ngọc Chân, có Ngọc Chân ủng hộ, vị thái tử của người đã thành một nửa. Hiểu chưa đứa nhỏ? Đây cũng là mấu chốt vì sao qua nhiều năm như vậy, Ngọc Chân đối với ta không mặn không nhạt, nhưng khuôn mặt ta vẫn tươi cười chào đón.

- Kỳ thật, tạo thành uy hiếp với người không phải Lý Anh, mà là Lý Tông. Mấy năm nay phụ hoàng người càng ngày càng không thích Lý Anh, ngắm trăng ngắm đèn tết Nguyên Tiêu năm nay, không gọi hần tới thỉnh an, đã nói lên hết thấy. Theo mẫu phi thấy, phụ hoàng người nhất định sẽ phế Lý Anh, vấn đề chỉ là sớm muộn mà thôi. Phụ hoàng người vẫn đang đợi một thời cơ. Mà dưới tình huống trước mắt, phụ hoàng người còn không có chủ ý quyết định lập người làm thái tử mới.

Võ Huệ Phi nói xong lo lắng, khoát tay áo, nâng một chén trà trên bàn lên uống một hớp.

- Trong mắt phụ hoàng người, Hoàng tử có danh vọng cao nhất chính là Lý Tông. Hần là con cả, lại có chiến công, tính tình trầm ổn tinh thông binh thư chiến lược, những thứ này người quá yếu so với hần. Đứa nhỏ, mẫu phi đã sớm nói cho người phải tiến lên một chút, nhưng người luôn luôn không nghe.

- Mẫu phi, con hồ thẹn.

Lý Mạo lúc này thật sự hổ thẹn. Nhớ tới đại ca Lý Tông, nhớ tới công tích cùng biểu hiện ngày thường của Lý Tông, hắn quả thật có chút tự xấu hổ. So sánh với Lý Tông, hắn quả thật không có ưu thế gì.

- Chẳng qua, người cũng không nên tự coi nhẹ bản thân, người cũng có ưu thế và sở trường của người. Ví dụ như tài hoa của người, ví dụ như người chiêu hiền đãi sĩ, những điều này Lý Tông làm không được. Quan trọng hơn là, người có một ưu thế rất lớn —

Võ Huệ Phi cẩn thận cười, chỉ chính mình, ngạo nghễ nói:

- Có mẫu phi người ở đây. Bằng vào tình cảm nhiều năm của mẫu phi với phụ hoàng, phụ hoàng người xem mặt mũi mẫu phi, vì cuộc sống ngày sau của mẫu phi, cũng sẽ lập người làm thái tử.

Lý Mạo vui mừng quá đỗi, rầm rầm quỳ xuống đất:

- Con hết thấy đều là mẫu phi cho, con.

Võ Huệ Phi nở nụ cười:

- Người còn khách sáo với mẫu phi như vậy làm chi? mẫu phi làm hết thấy, cũng là vì mấy đứa nhỏ các người. Mạo nhi, người phải nhớ kỹ, bất kể khi nào, mấy huynh muội tỷ đệ người đều phải tương thân tương ái, ngàn vạn lần không nên nội chiến, khiến người ngoài chế giễu.

- Dạ.

Lý Mạo khom người nói.

Mà sau đó, Võ Huệ Phi lại nhớ tới Thái Hoa công chúa, đứa con gái nhỏ “không thích hợp” với chính mình. Nghĩ đến đây, hoàng phi quỳ rũ lập tức buồn bực, tay vịn bộ ngực lớn trắng như tuyết, ho khan vài tiếng, nửa ngày mới thuận khí.

Lý Mạo vội vàng tiến đến, nhẹ nhàng đám lưng mẫu phi của mình.

105. Chương 90: Sóng Gió Kỳ Thi Mùa Xuân

Cũng may từ khi một trận mưa xuân quý như vàng qua đi, gió xuân xua tan cái lạnh mùa đông cuối cùng trong thành Trường An. Cuộc thi làm cho đám sĩ tử Đại Đường lâm vào si mê đã lâu rốt cuộc mở màn.

Khoa thi Đường triều, áp dụng chế độ trúng tuyển là kiểm tra và đề cử. Ưu khuyết điểm của bài thi chỉ là một phương diện kiểm tra đánh giá, quan chủ khảo còn phải xem xét đến nhân tình và mặt mũi của người tiên cử. Sĩ tử dự thi vì tăng thêm “cân lượng”, liền biên tập thơ văn của mình, viết thành quyển trục, trước khi thi nhờ quan hệ đưa cho người có địa vị quyền thế trên xã hội, cầu được đề cử, tức cái gọi là “hành quyển”, cũng gọi là kiện yết (xin yết kiến).

Nguyên nhân như vậy, cho nên sĩ tử tham gia kỳ thi năm nay đã sớm tới trước Trường An, nơi nơi nhờ quan hệ tìm biện pháp. Có người thậm chí tới trước một năm. Không nói đến đám quyền quý Đại Đường, mà ngay cả “môn sinh thiên tử” ngang trời xuất thế Tiêu Duệ, cũng nhận được vô số thơ văn quyển trục kiện yết.

Những năm đầu Đường triều, lệ thường là do lễ bộ kì thi công viên ngoại lang chủ trì thi cử. Nhưng sau này, Lý Long Cơ cảm thấy chức vị lễ bộ kì thi công viên ngoại lang quá thấp, liền đổi thành Lễ Bộ thị lang chủ trì, bên ngoài gọi là vì coi trọng trình độ trong khoa cử. Lễ Bộ thị lang giờ phút này là Hạ Tri Chương, kì thi ở Đại Đường sắp bắt đầu mùa xuân này là do lão làm quan chủ khảo. Đường nhiên, Lý Lâm Phủ làm nhiệm vụ Lễ Bộ Thượng Thư, có được quyết định sau cùng ở kỳ thi mùa xuân này.

Sáng sớm, sắc trời có chút u ám, nhìn về u ám trên bầu trời kia, có lẽ một lát sẽ mưa.

Tiêu Duệ và Trịnh Ưởng ngồi cùng xe ngựa tới trường thi. Khi chia tay ngoài trường thi, Tiêu Duệ dùng sức nắm tay Trịnh Ưởng, cất cao giọng nói:

- Dương Minh huynh. Cố gắng nhiều, tranh thủ thi ra một trạng Nguyên, khiến cho người trong lòng người cao hứng.

Giờ phút này Trịnh Ưởng có thể trở lại trường thi, đương nhiên là tin tưởng mười phần. Nghĩ đến có thể có ngày hôm nay, hoàn toàn là Tiêu Duệ ban tặng. Hắn không khỏi đỏ mắt, khom người thi lễ thật lâu:

- Công tử, Trịnh Ưởng có ngày hôm nay, tất cả đều là từ người ban tặng —Trịnh Ưởng chỉ cần có thể đăng khoa đã thấy đủ rồi, về phần Trạng Nguyên công khoa thi này, ha ha, trong thành Trường An người nào không biết, đã không còn ai khác ngoài môn sinh thiên tử người.

Tiêu Duệ mỉm cười, cũng không nói gì nữa. Giờ phút này, hắn có nói những lời khiêm tốn khách sáo, có vẻ có chút làm kiêu. Làm tác giả “Khai Nguyên thi lục”, làm môn sinh thiên tử, làm nghĩa tử của Ngọc Chân, làm nhân vật phong vân trong thành Trường An, vô luận một loại thân phận nào tham gia kỳ thi mùa xuân này. giờ tay đoạt giải nhất gần như là một kết quả tất nhiên.

Kỳ thi mùa xuân này không có bất kỳ trì hoãn nào, điểm này, không người nào trong thành Trường An không hiểu.

Tú Nhi nhẹ nhàng kéo vạt áo Tiêu Duệ. Tiêu Duệ nhìn lại, thấy Ngọc Chân khoác áo choàng màu tím, mang theo mấy cô gái duyên dáng đứng dưới bậc thang trường thi cách đó không xa, nhẹ nhàng cười vẫy tay với hắn.

Tiêu Duệ vội vàng chạy xuống bậc thang, cúi người thi lễ với Ngọc Chân:

- Tử Trường gặp qua mẫu thân! Chính là kỳ thi, sao dám để mẫu thân tự mình đến đưa?

Ngọc Chân cười dịu dàng, vỗ nhẹ bả vai Tiêu Duệ:

- Đứa nhỏ, thi tốt. Mẫu thân tin tưởng, bằng tài ba của người, Trạng Nguyên công của khoa thi này không ai ngoài người có thể được. Nương muốn đám sĩ tử Đại Đường tâm phục khẩu phục, hài tử của ta không phải hạ người hư danh cậy thế.

Ngọc Chân lại cười, quay đầu đẩy Lý Nghi đang trốn sau lưng mình ra:

- Hàm Nghi, người rêu rao muốn tới, như thế nào lại núp phía sau không ra mặt?

Khuôn mặt đẹp của Lý Nghi có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn thoải mái đi tới:

- Tử Trường, ta chúc người được đề tên bằng vàng. Ngày khác, ta cùng Ngọc Chân hoàng cô nhất định thiết yến chúc mừng người!

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Đa tạ công chúa điện hạ!

Tiêu Duệ đang muốn khách sáo thêm hai câu, đột nhiên thấy trong đôi mắt long lanh của Lý Nghi có vài phần ai oán, nhớ tới một phen “tiếp xúc không khoảng cách” cùng Lý Nghi ở núi Chung Nam, nửa là ngượng ngùng nửa là lớn mật bày tỏ, trong lòng run lên, cũng không nói được gì, liếc nhìn Lý Nghi một lúc lâu, gật đầu với nàng, tiếp nhận một cái giỏ trúc đựng giấy bút mực và các thứ khác từ tay Tú Nhi, nhanh chóng bước vào trường thi.

Vừa mới lên bậc thang, chợt nghe tiếng vó ngựa vội vàng truyền đến, thiếu nữ tươi đẹp Lý Đăng Không vung roi ngựa, xa xa ở trên ngựa hô:

- Tiêu Duệ, chờ ta một chút!

Tiêu Duệ dừng chân, không bao lâu, chỉ thấy ngựa của Lý Đăng Không đã dừng trước mặt, một đường bụi mù bay lên. Nàng xoay người xuống ngựa, cầm một bọc nhỏ trong tay, hì hì cười:

- Tiêu Duệ, hôm nay người thi cử, ta tới đưa người. Đây là điểm tâm tự tay ta làm, người mang vào ăn đi. Chúc người thi được Trạng Nguyên công nha, hì hì.

Tiêu Duệ không nén được quay đầu liếc nhìn Ngọc Chân và Lý Nghi, thấy Ngọc Chân mỉm cười không nói, sắc mặt Lý Nghi u tĩnh, lại thấy khuôn mặt Lý Đăng Không tươi đẹp giống như cảnh xuân không pha trộn chút tạp chất nào đến sau, đành phải tiếp nhận cái bao để vào giỏ trúc, sau đó tạ ơn nói:

- Đa tạ Lý tiểu thư, Tiêu Duệ đã phải vào thi, như vậy đành tạm biệt,

Ngoài dự đoán của mọi người là, không ngờ Tiêu Duệ lại là người cuối cùng ra khỏi trường thi lễ bộ mở.

Đám sĩ tử tốp năm tốp ba đang hưng phấn tụ tập bên ngoài trường thi bàn về đề thi cùng tình hình cuộc thi của mình. Đỗ Phủ và Trịnh Ưởng cực kỳ cao hứng đứng một bên, nhẹ giọng nói chuyện với nhau. Hai người họ bụng đầy tài học, tham gia kỳ thi giống như lấy đồ trong túi. Lại có Tiêu Duệ ra mặt giải quyết “kiến yết” của bọn họ, ít nhất năm nay đăng khoa không phải vấn đề quá lớn.

Sau khi ra khỏi trường thi, thấy Tiêu Duệ còn chưa ra, liền đứng chờ ngoài trường thi. Nhưng hai người càng chờ càng nôn nóng, Tiêu Duệ như nào còn không ra? Chẳng lẽ, đề thi đơn giản này còn có thể làm khó môn sinh thiên tử? Hai người đều không tin.

Cuối cùng, Tiêu Duệ rốt cục chậm rãi ra khỏi trường thi, sắc mặt u ám giống như dưới cơn cuồng phong.

- Công tử (Tử Trường) người đây là.

Đỗ Phủ và Trịnh Ưởng hai người cùng nhau kinh hô.

Khóe miệng Tiêu Duệ nhếch lên lại thôi, im lặng cúi người thi lễ với hai người, sau đó cũng không nói chuyện, chỉ sải bước rời đi.

Khiến cho vua và nhân sĩ dân gian kinh ngạc chính là, môn sinh thiên tử Tiêu Duệ lại không có tên trên bảng. Lúc ấy nhìn trên bảng, không chỉ có Đỗ Phủ và Trịnh Ưởng không dám tin vào hai mắt của mình, mà ngay cả đám sĩ tử xung quanh cũng đều khiếp sợ nghi luận — trời, đại danh鼎鼎 môn sinh thiên tử bụng đầy kinh luân Tiêu Duệ như nào cũng thi rớt?

“Khai Nguyên thì lục” chính là bằng chứng tốt nhất cho tài học của Tiêu Duệ, sự kính nể của đám sĩ tử Đại Đường đối với Tiêu Duệ là xuất phát từ nội tâm. Một số câu nói hay trong thì lục đã trở thành kinh điển truyền lưu của miệng của đám sĩ tử. Một đại tài tử tài trí hơn người có phong phạm danh sĩ cổ hiền, làm sao lại thi rớt như vậy? Không ai có thể nghĩ không.

Tiêu Duệ cũng không thông. Nói ra làm hắn cảm thấy bề mặt và uất ức, hắn không ngờ ngủ trong trường thi. Đến khi tới giờ kết thúc, bài thi của hắn trống rỗng. Đợi sau khi hắn được lễ bộ tiểu lại đánh thức, nhìn bài thi trước mắt chỉ viết có mấy chữ, đứng tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời.

Người khác đau đầu làm bài, hắn lại đang ngủ say, nếu điều này truyền ra ngoài, chẳng phải làm cho người ta nổi mắt.

Sau khi hay tin Tiêu Duệ thi rớt, Lý Nghi và Lý Kỳ trong cung đều tự mình chạy tới hỏi hắn nguyên nhân. Nhưng bất kể hỏi thế nào, Tiêu Duệ cũng không nói ra một lời nào cả. Lý Nghi và Lý Kỳ còn tưởng rằng tâm tình hắn suy sụp, cũng không tiếp tục truy vấn, đành phải bất mãn mà đi. Ngọc Chân nghe được tin tức này, căn bản là không tin, nằng lập tức phái người đi lễ bộ tìm hiểu, sau khi nàng biết Tiêu Duệ không ngờ giao giấy trắng, thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

Ngọc Chân tự mình đến Tiêu gia, vọt vào thư phòng Tiêu Duệ, nhìn Tiêu Duệ ngẩn người ngồi không khỏi cả giận:

- Người nói cho nương, tại sao người lại nộp giấy trắng? Người đừng nói cho nương, người không làm được bài thi.

Bất kể như thế nào, Ngọc Chân cũng không tin tưởng ngay cả cái kì thi này Tiêu Duệ cũng không qua được. Trong mắt nàng, bằng tài học của Tiêu Duệ, ứng phó kì thi chính là chuyện lấy đồ trong túi. Đúng là bởi vì cho rằng Tiêu Duệ lấy Trạng Nguyên là chuyện tình thuận lý thành chương, nàng lại lười đến lễ bộ tra xét.

Nhưng Tiêu Duệ hết lần này tới lần khác lại nộp giấy trắng. Giải thích duy nhất là, lúc đấy hắn tái phát cái gọi là tật xấu của tửu đồ cuồng sĩ, cuồng vọng, chẳng thèm ngó tới mà giao giấy trắng. tựa như giai đoạn đầu Khai Nguyên, cùng một dạng với Trương Phụng cuồng sĩ Sơn Nam Đạo. Xem đề thi không hợp tâm ý của hắn, không ngờ không viết một chữ trên bài thi, cuối cùng giao giấy trắng nghênh ngang rời đi.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, sắc mặt cực kỳ xấu hổ. Đối mặt với mẹ nuôi yêu thương mình thậm chí hơn cả bản thân, hắn càng thêm xấu hổ, cũng cảm thấy cực kỳ uất ức. Chính là bởi vì cảm thấy uất ức, hắn mới không mở miệng giải thích cái gì. Nhưng người khác hỏi hắn có thể bảo trì trầm mặc, Ngọc Chân lại không thể ứng phó với nàng như vậy.

- Thực xin lỗi, mẫu thân, Tiêu Duệ cô phụ kỳ vọng của mẫu thân. Con, con, con không hiểu sao vào trong trường thi ngủ cả buổi, đợi khi con tỉnh lại cuộc thi đã chấm dứt.

Tiêu Duệ ủ rũ nhỏ giọng nói.

Trời!

Ngọc Chân trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Duệ, giống như nhìn một quái vật. Nhưng dù sao Ngọc Chân cũng không phải nữ tử bình thường, nàng nghĩ lại, cảm thấy được chuyện này rất là kỳ quái và buồn cười: đang yên đang lành, Tiêu Duệ như nào lại ngủ vùi trong trường thi cả buổi? Hắn cũng không phải loại người chẳng phân biệt được nặng nhẹ.

Nói chi tiết chuyện tham gia kỳ thi trước sau một lần, sắc mặt Ngọc Chân ngưng trọng cân nhắc, thật lâu sau, thật lâu sau.

Bỗng nhiên, trước mắt nàng sáng ngời, bỗng nhiên đứng dậy cười lạnh:

- Đứa nhỏ, ta hiểu được, cái này không trách người. Đi, cùng nương đi phủ Lý Lâm Phủ một chuyến.

Xe ngựa xa hoa chuyên dụng của Ngọc Chân chạy như bay trong thành Trường An, thẳng đến phủ Lý Lâm Phủ. Nhìn thấy xe ngựa hoành hành đám sĩ tử không khỏi ngờ vực vô căn cứ một phen.

Lý Lâm Phủ tự mình ra đón, thấy bộ dáng hưng binh hởi tội của Ngọc Chân, mà Tiêu Duệ im lặng đứng phía sau nàng, Lý Lâm Phủ không khỏi nhíu mày:

- Ngọc Chân điện hạ giá lâm hàn xá, Lý gia trên dưới cảm thấy vinh quang! Mời điện hạ vào trong phủ dùng trà!

Ngọc Chân hừ lạnh một tiếng, phát tay áo mà vào.

Ngồi trong phòng khách nhà Lý Lâm Phủ, Ngọc Chân lạnh lùng nhìn Lý Lâm Phủ. Loại ánh mắt lạnh như băng này khiến cho Lý tướng Đại Đường có chút “sồn tóc gáy”. Hắn xấu hổ nhún vai:

- Ngọc Chân điện hạ, hôm nay đến phủ Lý mô, là.

Ngọc Chân bỗng nhiên đứng dậy cười lạnh nói:

- Lý Lâm Phủ, người không cần giả vờ ngốc với ta. Ta tới hỏi người, tại sao Tiêu Duệ phải nộp giấy trắng? Tại sao hắn lại ngủ trong trường thi? Hết thảy, người cần phải có một lời giải thích cho ta! Lý Lâm Phủ, đừng tưởng rằng người quyền cao chức trọng là có thể tùy ý làm bậy. Nên hiểu, Ngọc Chân ta cũng không phải dễ chọc!

Lý Lâm Phủ đột nhiên nở nụ cười:

- Ngọc Chân điện hạ, người khiến Lý mô giải thích như thế nào cho người? Tiêu Duệ ngủ trong trường thi chậm trễ cuộc thi, giao giấy trắng, cùng Lý mô có quan hệ gì đâu? Tiêu Duệ là môn sinh thiên tử, là nhân tài Hoàng Thượng coi trọng, Lý mô sao dám đi gian lận?

- Lý mô thừa nhận, năm trước Lý mô từng được Thọ Vương nhờ vả, cố ý muốn lấy tư cách thi của Tiêu Duệ. Nhưng Ngọc Chân điện hạ, từ sau khi Tiêu Duệ nổi danh trong thành Trường An, được hoàng thượng coi trọng thu làm môn sinh, Lý mô cũng từ bỏ tâm tư này. Kỳ thi mùa xuân lần này, vì tránh hiềm nghi, Lý mô thậm chí buông tay một mực mặc kệ kỳ thi mùa xuân, chỉ giao cho Lễ Bộ thị lang Hạ Tri Chương đến xử lý, ngày thi cử đó Lý mô ở nhà, chưa từng bước vào trường thi nửa bước. Nếu Ngọc Chân điện hạ không tin, cứ việc đi thăm dò.

Lý Lâm Phủ lạnh nhạt cười:

- Lý mô không thẹn với lương tâm, sao sợ lời đồn đại hàm hồ?

Ngọc Chân tức giận run rẩy cả người, nhưng không tìm ra khuyết điểm trong lời nói của Lý Lâm Phủ. đành cảm phần đứng lên nói:

- Lý Lâm Phủ, người hiện giờ hô phong hoán vũ không gì không làm được... Người cố ý đối nghịch với ta, hừ, vậy chúng ta chờ xem. Đi, đứa nhỏ, chúng ta đi!

- Lý mẫu cung tiễn Ngọc Chân điện hạ.

Lý Lâm Phủ cười lạnh:

- Điện hạ đi bảo trọng!

Tiêu Duệ và Ngọc Chân vừa rời khỏi phòng khách nhà Lý Lâm Phủ, Lý Đăng Không sắc mặt lo sợ không yên nóng nảy xông vào, trên mặt thiếu nữ lộ rõ nước mắt trong suốt. Nàng đứng trước mặt phụ thân mình, nức nở nói:

- Phụ thân, có phải hay không trong điểm tâm người đưa con có cổ quái? Bằng không, Tiêu Duệ làm sao có thể ngủ trong trường thì rồi giao giấy trắng? Cha nói cho con biết đi.

- Nói bậy bạ gì đó? Phụ thân sao có thể làm như vậy?

Lý Lâm Phủ cả giận nói, nhưng nhìn bộ dáng nghẹn ngào lã chã của Lý Đăng Không, không khỏi đau lòng, an ủi:

- Đứa nhỏ, chuyện này không quan hệ với con, con không cần trông nom... Thi rốt kỳ thi năm nay cũng không có vấn đề gì, không phải còn có năm sau sao? Tốt lắm, cho dù không tham gia kỳ thi, phụ thân cũng có thể an bài cho hấn một cái xuất thân, con không phải như vậy.

Lý Đăng Không cất tiếng khóc rống lên:

- Phụ thân. Cha sao có thể làm như vậy... Nhất định là cha làm. Như vậy, Tiêu Duệ nhất định sẽ hận chết con, đều là con.

Lý Lâm Phủ đành chịu mà nhìn nữ nhi của mình, biết tất cả những chuyện mình làm không thể gạt được nữ nhi thông minh của mình, đành phải thở dài một tiếng:

- Đứa nhỏ, kỳ thật phụ thân làm như vậy, cũng bởi vì con mà thôi!

Thấy Lý Đăng Không vẫn đang khóc lóc, Lý Lâm Phủ thương xót đi qua ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ bả vai nàng. Cúi đầu nói:

- Đứa nhỏ, con cũng biết, một khi Tiêu Duệ nắm Trạng Nguyên khoa năm nay, Võ Huệ Phi sẽ... Cho đến lúc này, Hoàng Thượng nhất định sẽ chỉ hôn Hàm Nghi công chúa cho Tiêu Duệ, nếu như thế, đứa nhỏ con nên làm gì bây giờ? Hừ, ta không thể nhìn nữ nhi của ta bại bởi cô gái khác. Cho dù nàng là công chúa của hoàng thượng cũng không được!

Lý Đăng Không chậm rãi ngừng khóc. Nàng thanh khiết thông minh, tự nhiên hiểu được Lý Lâm Phủ nói không sai. Chỉ cần Tiêu Duệ đề tên bằng vàng, chuyện làm phò mã Hàm Nghi công chúa cũng là thuận lý thành chương. Xem thái độ coi trọng của mấy vị quý nhân trong cung với Tiêu Duệ, chuyện này nhất định đã là kế hoạch từ sớm.

- Phụ thân... Nhưng, nhưng như thế này, Tiêu Duệ có thể hận con hay không?

Sắc mặt Lý Đăng Không dần trở nên hồng nhuận, vụng trộm lấy tay lau đi nước mắt trên mặt.

- Sẽ không. Đứa nhỏ, con nhớ kỹ, việc này không thể nói cho người ngoài, cho dù là với Tiêu Duệ, con cũng không được nói. Về phần tương lai, chỉ cần các con kết thành vợ chồng, hấn tự nhiên hiểu được đây là ý tốt của con, hấn cảm tạ con còn không kịp, như nào lại trách con... Còn nữa, Tiêu Duệ kia không phải khoác lác là hồ hững với công danh sao? Khoa cử này trúng hay không trúng, có quan hệ gì?

Lý Lâm Phủ nhẹ nhàng vuốt hai má nữ nhi, cười nói:

- Nữ nhi của ta xinh đẹp như thế, Tiêu Duệ có thể lấy con, đó là phúc phận tu luyện từ kiếp trước.

- Phụ thân!

Lý Đăng Không xấu hổ cúi đầu, lắc lắc thân thể làm nũng không thuận theo trong lòng Lý Lâm Phủ.

Hoàng cung, trong tấm cung Võ Huệ Phi.

Võ Huệ Phi khó tin lắc đầu, khuôn mặt điểm lệ cau mày:

- Hoàng Thượng, điều này sao có thể? Tiêu Duệ như nào lại giao giấy trắng? Trong này, có phải có điều gì cổ quái hay không? Muốn gọi Tiêu Duệ vào cung hỏi hay không?

- Trẫm cũng cảm thấy kỳ quái.

Sắc mặt Lý Long Cơ có chút âm trầm, hắn vốn cũng cho rằng Trạng Nguyên khoa thi này không ai khác ngoài Tiêu Duệ, vốn muốn diễn một hồi giai thoại thiên cổ thầy trò vua tôi trong kim điện, cho Tiêu Duệ một chức quan, sau đó chậm rãi bồi dưỡng hắn, tương lai làm việc cho mình — nhưng hiện giờ, hết thầy đã thành bọt nước. Điều này làm sao có thể khiến cho Huyền Tông hoàng đế Đại Đường thích nắm giữ hết thầy không cảm tức?

Nhưng, hắn nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì. Hắn không tin, dưới “thiết kế” môn sinh thiên tử của hắn, còn có ai dám ngược gió mà lên, công khai đối đầu với hắn một quân vương. Chẳng lẽ, quả nhiên là tự thân Tiêu Duệ xảy ra vấn đề?

- Kẻ không hăng hái tranh giành!

Hoàng đế Đại Đường oán giận dậm chân, nở nụ cười lạnh.

Trịnh Ưởng và Đỗ Phủ đều đăng khoa, nếu không có bất ngờ xảy ra, qua một đoạn thời gian, từ nay về sau hai người đều cởi bỏ thân phận tay trắng, mặc lên quan bào bước vào con đường làm quan. Tuy rằng Lý Lâm Phủ âm thầm chơi xấu Tiêu Duệ một phen, nhưng Tiêu Duệ xin kiên ýt cho Trịnh Ưởng và Đỗ Phủ thông qua Lý Đăng Không, Lý Lâm Phủ vẫn ra chút lực. Nếu không, hai người cũng khó nói.

Có thể nhờ quan hệ, đi cửa sau, kết giao quyền quý, cuối cùng trúng tuyển đúng là “quy chế thi cử của Đường triều”, khiến cho một vài người chiếm được tiên cơ chiếm hết tiện nghi. Còn đối với trên quan trường đệ tử bình dân “hai mắt một chút đen” có thể thông qua khoa cử làm quan quả thực là của quý hiếm có. Từ khảo cứu “Đường đại Trạng Nguyên phổ” của Chu Chá Sinh, trong 74 Trạng Nguyên của Đường triều thực sự xuất thân hàn hàn chỉ có Dịch Trọng và Nhan Tiêu hai người. Dịch Trọng này vận may rất lớn, vòng sơ khảo, Dịch Trọng xếp thứ hai, có người họ Trương thi được thứ nhất, vòng thi thứ hai, Trương phạm húy bị bỏ, Dịch Trọng mới may mắn thay thế được làm Trạng Nguyên.

Đỗ Phủ không nói đến. Hắn giống Lý Bạch, đều là “kẻ không may” có tiếng trong khoa thi Đường triều. Mà Trịnh Ưởng kia, bởi vì sinh sống lang thang trong kỹ viện làm tổn hại thanh danh, tất nhiên không dám công khai dùng cờ hiệu Trịnh gia đi bá ýt xung quanh. Lần này nếu không có Tiêu Duệ âm thầm làm việc, chỉ sợ hắn cũng có thể thi rớt.

Hai người cùng mấy sĩ tử thi đỗ ẩm yến một hồi, liền vội vàng tiến đến Tiêu gia.

Đỗ Phủ thấy Tiêu Duệ như không có việc gì đứng trong viện xem Tú Nhi thêu thùa may vá, không khỏi cười khổ nói:

- Tử Trường, người như nào lại tự tại như vậy?

Trịnh Ưởng cũng thở dài một tiếng, không ngờ phun ra một câu nói tục:

- Mẹ nó, đây rốt cuộc là như thế nào, đang yên đang lành, công tử người sao lại ngủ trong trường thi? Ta quả thực không thể tin được lỗi tại mình, công tử à.

Tiêu Duệ mỉm cười ảm đạm:

- Tử Mỹ huynh, Dương Minh huynh. Thi rớt chính là thi rớt, cũng không có gì. Chẳng lẽ, ta còn có thể buồn phiền cả ngày không ngừng? Không phải là một khoa thi sao? Đối với ta mà nói, cùng lắm thì sang năm thi lại là được. Đúng rồi, hai vị nhân huynh, việc ta ngủ trong trường thi, không nên truyền ra ngoài, lưu lại cho Tiêu Duệ ta chút mặt mũi đi.

Tiêu Duệ xấu hổ thở dài một tiếng.

Đỗ Phủ bước đến phía trước một bước, nói nhỏ bên tai Tiêu Duệ:

- Tử Trường, người sao không khiến Ngọc Chân điện hạ tiến cung nói với Hoàng Thượng, mở một khoa cử khác... Nếu không, người cứ không hiểu thi rớt ra sao như vậy, thật sự làm người ta không cam lòng!

- Không có khả năng.

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Ngày ấy Hoàng Thượng gọi ta vào cung, mắng ta mất mặt một hồi, ha ha.

-Ồ, đúng rồi, hai vị thi đỗ, Tiêu Duệ còn chưa thực sự chúc hai vị.

Tiêu Duệ khoát tay áo:

- Đêm nay tại hạ thiết yến, chúc mừng cho hai vị.

- Cái này không cần đâu? Tử Trường, huynh đệ người ta còn bày cái này làm gì? Đúng rồi, Tử Trường, người nói ta cầu quan ngoại hay ở lại kinh sư?

Đỗ Phủ cười vỗ vai Tiêu Duệ:

- Ta đều nghe người.

Tiêu Duệ bật cười. Lúc này vừa mới thi đỗ, Đỗ đại tài tử trước sau lo nước lo dân bắt đầu cân nhắc con đường làm quan của mình, sốt ruột nghĩ muốn thi triển tài năng. Chỉ có điều, quan trường này chỉ sợ cũng không tốt đẹp và đơn giản như trong tưởng tượng của hắn.

- Tử Mỹ huynh, người tính tình ngay thẳng, Tiêu Duệ cảm thấy, người làm quan ngoại thì tốt nhất. Cái gọi là trời cao hoàng đế xa, ở huyện quận một phương, thực tế tại chỗ làm chút việc thật sự cho dân chúng, không phải tốt lắm sao?

Tiêu Duệ cười:

- Nếu người nguyện ý mà nói, ta có thể giúp người lo lót.

Đỗ Phủ gật đầu:

- Cũng không tồi. Tử Trường nói, rất hợp lòng ta. Ta thà rằng đi ra ngoài làm quan huyện, cũng không muốn ở lại kinh sư tranh đấu với với đám quan liêu quyền quý này.

Trịnh Ưởng cười thầm trong lòng. Vốn xuất thân từ thế gia quan liêu quyền quý Trịnh công tử thầm nghĩ: “Một tiểu quan vừa mới đăng khoa chưa phẩm vị như người, còn chưa đủ tư cách tranh đấu với người ta.” Nhưng lời này nghĩ trong lòng thì thôi, cũng không thể nói ra làm tổn thương tình cảm bằng hữu.

Giữa cảnh xuân tươi đẹp, trong gió xuân se se lạnh, ba người tán gẫu trong viện, Lệnh Hồ Xung Vũ sắc mặt cổ quái chạy vào, hô to:

- Công tử, không tốt, bên ngoài xảy ra chuyện lớn.

‘A? Chuyện gì?’

Tiêu Duệ đột nhiên quay đầu lại hỏi.

- Công tử, trên quảng trường ngoài Lễ bộ nha môn, tụ tập hơn mấy trăm sĩ tử thi rớt... Tổ chức ầm ĩ.

Lệnh Hồ Xung Vũ thở hổn hển nói, thần sắc cổ quái liếc Tiêu Duệ.

-Ồ, là như thế à. Sĩ tử tập trung ở ngoài lễ bộ làm chi? Thi rớt chính là thi rớt, tụ tập nháo sự tấn công lễ bộ triều đình, đây chẳng phải là tự tìm đường chết.

Tiêu Duệ nhíu mày:

- Chẳng qua, người kích động làm gì, điều này có quan hệ gì với chúng ta?

- Công tử a, chuyện này lại có liên quan tới người.

Lệnh Hồ Xung Vũ có chút lo lắng lấy một tờ giấy từ trong ngực ra.

Tiêu Duệ nhíu mày tiếp nhận “truyền đơn” tràn ngập chữ viết này, nhìn lướt qua, không biết nên khóc hay nên cười. Thứ này đại khái coi như là một bài “hịch văn”, nhìn xem lạc khoản là một sĩ tử thi rớt Trương

Cổ đến từ Ích Châu viết. Từ ngữ trong hịch văn trau chuốt hoa lệ, đồng dục, có thể hết sức xúi bẩy chuyện tình.

Hịch văn nói, gian tướng Lý Lâm Phủ thao túng triều chính nay lại làm rối kỉ cương trong kỳ thi mùa xuân năm nay, làm cho sĩ tử bần hàn trong thiên hạ không cửa đăng khoa, không cửa đèn đáp triều đình vân vân. Trong hịch văn còn liệt kê tên một số tặc danh sĩ tử tên đề bằng vàng, như người nào đem hậu lễ đến phủ Lý lâm Phủ bá kiến... Có thể nói là nói chuẩn xác, làm người ta trở mắt.

Càng buồn cười hơn là, đại bộ phận của hịch văn này viết về tài hoa của Tiêu Duệ, tiến hành thổi phồng trắng trợn về đức tính, còn chuyện Tiêu Duệ giúp đỡ sĩ tử bần hàn ở Ích Châu cũng phơi ra ngoài ánh sáng... Cuối hịch văn nói, ngay cả môn sinh thiên tử như Tiêu Duệ, tuyệt thế tài tử, đại đức danh sĩ cũng phải thi rớt, khoa cử của triều đình còn công bình gì đáng nói? Muốn Hoàng Thượng ra mặt, cho Tiêu Duệ một công đạo, cho sĩ tử thiên hạ một công đạo.

Tiêu Duệ hít sâu một hơi, cùng Đỗ Phủ liếc nhau, thầm nghĩ chính mình lại bị mượn danh nghĩa và tay súng. Chẳng qua, hẳn vẫn có chút tò mò, sĩ tử thi rớt nơi nào lại to gan như vậy, cũng dám không để ý pháp lệnh Đại Đường, tụ tập gây sự?

Đỗ Phủ nhăn mày nói:

- Tử Trường, chúng ta nhanh đi xem, không thể để những người này làm ầm ĩ, nếu ầm ĩ thật, có lẽ sẽ liên lụy đến Tử Trường ngươi nha!

Tiêu Duệ gật đầu, trên mặt không đổi sắc, kỳ thật trong lòng đã sớm nổi sóng to gió lớn.

Trên quảng trường, ngoài Lễ bộ nha môn, biển người, đám sĩ tử thi rớt ngồi dưới đất đông nghìn nghịt, đang lắng nghe một thanh niên sĩ tử áo vải “nói chuyện”. Đám sĩ tử tuy nhiều người, nhưng vẫn duy trì khá trật tự. Tuy rằng đều là tùy chỗ mà ngồi, nhưng không có tiếng động lớn xôn xao. Cũng bởi như vậy, thanh âm mang khẩu âm đất Thục dẫn dắt kích động của thanh niên kia mới rõ ràng vang vọng tại đây.

Tiêu Duệ đứng bên ngoài đám người, liếc mắt một cái nhận ra thanh niên kia là sĩ tử Trương Cổ lúc trước ở Thanh Tâm Đường Ích Châu. Nghe Trương Cổ dùng từ xúc động phần nộ hơi khoa trương mình, mày Tiêu Duệ càng nhíu lại. Trương Cổ này đúng là khéo nói trời sinh, có vài phần ăn nói, dưới sự xúi giục cực kỳ cuốn hút và kích động của hắn, tâm tình mấy trăm sĩ tử nhất thời kích động đánh trống reo hò.

- Mời Hoàng Thượng làm chủ cho sĩ tử thiên hạ!

Trương Cổ đột nhiên vung tay hô.

- Mời Hoàng Thượng làm chủ cho sĩ tử thiên hạ!

- Mở lại khoa khảo!

- Nghiêm trị tham mục!

- Trừ gian vì triều đình!

Đám sĩ tử ầm ầm lên, quơ cánh tay gầy yếu, bắt đầu hô theo thanh niên. Từ tốp năm tốp ba thừa thốt mới đầu về sau trở thành âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng chín tầng mây. Cảm xúc sĩ tử thi rớt bắt đầu xao động. Nhiệt huyết dâng lên. Cánh tay múa may dần nhanh hơn. Mà lúc này, Tiêu Duệ chứng kiến rõ ràng, Trương Cổ kia lặng lẽ lui về phía sau đám sĩ tử.

Tiêu Duệ càng ngày càng kinh ngạc trong lòng. Loại chuyện này đã vi phạm đại hủ của triều đình. Nhưng như nào không có quan binh đến trấn áp ngăn lại? Chẳng lẽ, quan phủ mặc cho những sĩ tử thi rớt này làm ầm ĩ bên ngoài nha môn Lễ bộ?

Khi mọi người đang mê muội, có biết mình đã làm chuyện ngu xuẩn đâu? Nhất là với những sĩ tử nhà nghèo khổ sở hàng năm lại không qua cửa mà nói, giờ phút này, sự oán giận và bất mãn ẩn sâu trong lòng bọn họ đã bị người cố ý kích động. Hơn nữa còn xúc động tuổi trẻ, máu nóng vọt lên trán, làm sao còn lo lắng suy xét hậu quả?

Tiêu Duệ nhìn thoáng qua Lễ bộ nha môn im ắng, thấy cửa nha môn đóng chặt, một chút động tĩnh cũng không có. Trong lòng hắn sốt ruột một hồi, hẳn thật sự lo lắng. Sau này, nếu có người nhảy ra chỉ vào Lễ

bộ nha môn nói vài lời kích động, có lẽ đám sĩ tử này sẽ chen nhau vọt vào Lễ bộ nha môn... Trời, một khi như thế, đó là trở thành đại họa nha!

- Mời Hoàng Thượng làm chủ cho sĩ tử thiên hạ!

Đám sĩ tử la lên càng dày đặc và cuồng nhiệt. Trương Cố giơ tay, đứng đưa hịch văn, la lên phía sau đám người, lại nghe bên cạnh truyền đến âm thanh một người lạnh như băng:

- Trương Cố, người thật to gan! Cũng dám kích động sĩ tử nháo sự, người không muốn sống nữa!

Trương Cố nhìn lại, chấn động, vội vàng chạy ra khỏi đám người cúi người thi lễ với Tiêu Duệ:

- Trương Cố gặp qua Tiêu công tử!

Tiêu Duệ mạnh mẽ ngăn chặn cơn tức trong lòng, thấp giọng nói:

- Trương Cố, tại sao người phải làm như vậy?

- Tiêu công tử, sĩ tử nhà nghèo chúng ta khổ cực đọc thơ, đúng là vì đề tên bằng vàng đền đáp triều đình. Nhưng, chúng ta khổ cực chạy tới Trường An, lại bởi không cửa kiển yết liên thi rớt — đây là thói đời gì? Người xem những người đề tên trên bằng vàng đó, không phú tức quý, cứ theo đà này, lại để cho gian tướng Lý Lâm Phủ thao túng khoa cử, lúc nào sĩ tử thiên hạ mới có thể tiến thân?

Trương Cố kích động đỏ mặt, quơ tay:

- Cho nên, cho dù hôm nay ta phải chết, cũng muốn đòi công đạo cho sĩ tử thiên hạ, đòi công đạo cho Tiêu công tử người!

- Tiêu công tử người tới xem, mấy người này, đều đến từ Thanh Tâm Đường Ích Châu.

Trương Cố chỉ vào mấy người sĩ tử đang hô trong đám người:

- Chúng ta nghe được Tiêu công tử không ngờ cũng thi rớt, thật sự là nuốt không được cơn tức này!

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng:

- Người muốn kéo ta vào vũng bùn này, sợ là có ý đồ riêng đi.

Trương Cố xua tay liên tục, xấu hổ nói không ra lời. Tiêu Duệ không để ý đến hắn, vội vàng chạy tới, đứng trước mặt đám người liên tục xoa tay la lên, dùng hết khí lực toàn thân hô khàn cả giọng, mới khiến cho đám sĩ tử đang xúc động ồn ào chú ý đến sự tồn tại của hắn.

- Chư vị sĩ tử, tại hạ Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ rống lớn nói:

- Mời mọi người nghe ta một lời.

Đám người dần dần bình tĩnh lại, mấy trăm sĩ tử nhà nghèo thi rớt mặt đỏ giống như gà trống thua trận, ánh mắt nhìn thẳng vào thiếu niên anh tuấn phóng khoáng trước mắt, nhân vật thần tượng trong lòng mình. Trọng yếu hơn là, Tiêu Duệ không chỉ là danh sĩ tài tử nổi danh Trường An hiện tại, còn giống như bọn họ, đều là kẻ thi rớt đáng thương, ở trong lòng những người này không khỏi có chút cảm giác đồng mệnh tương liên, mới dần dần dừng lại tiếng la, dần xuống cảm xúc cuồng nhiệt, nghe Tiêu Duệ nói chuyện.

- Các vị.

Tiêu Duệ ba hoa nói, lại thấy đám sĩ tử có phần không cho là đúng, tiếng gọi âm ỉ thừa thốt lại vang lên, không khỏi hỗn hỗn nói:

- Các người đều không muốn sống nữa sao? Muốn tìm chết sao? Chờ quan phủ phái người, các người ai cũng không chạy thoát!

Những lời này của hắn còn chưa dứt, vừa nói, cảm xúc của đám sĩ tử càng thêm cuồng nhiệt, tiếng gọi âm ỉ “Thảo phạt Lý Lâm Phủ” càng thêm mãnh liệt. Cái gọi là sĩ có thể giết không thể nhục, thà chết chứ không chịu khuất phục, với những sĩ tử cùng đường này mà nói, lúc này đương nhiên đem mình trở thành đạo đức anh hùng “có thể giết không thể nhục” bênh vực lẽ phải. Giống như mấy người Trương Cố cổ động trước

đó vậy, nếu có thể trừ gian cho triều đình, nếu khoa cử của triều đình có thể vì vậy mà công chính, chẳng phải là tin vui cho sĩ tử trong thiên hạ? Cho nên, trong lòng những người này mang lý tưởng thiên hạ hưng vong, đám sĩ tử nhà nghèo liền làm việc nghĩa không chùn bước tụ tập đến nơi này.

- Ngu xuẩn quá!

Tiêu Duệ vô lực thở dài một tiếng, thanh âm này rất nhanh bị chìm ngấm trong tiếng tiếng người mãnh liệt.

Tiêu Duệ cười khổ trong lòng, những tên ngốc này, nghĩ đến nháo một hồi như vậy, khoa cử triều đình liền công bình, có thể khiến sĩ tử nhà nghèo có đường ra. Đây không phải là người mơ nói mộng sao? Còn “thảo phạt gian tướng Lý Lâm Phủ”? Lúc này, có lẽ Lý Lâm Phủ trốn trong nha môn xem náo nhiệt, nếu Lý Lâm Phủ có thể bị kéo xuống như vậy, hẳn cũng không phải là Lý Lâm Phủ.

Hắn đoán đúng vậy, giờ phút này, Lý Lâm Phủ đang ngồi trong nha môn Lễ bộ, nâng chén trà xanh, nhàn nhả nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ có điều khi tiểu lại báo Tiêu Duệ tới rồi, hắn mới hơi mở mắt. Sau đó lại nghe Tiêu Duệ đi rồi, Lý Lâm Phủ cười lên ha ha, nói với một Lễ bộ tiểu lại đứng bên người:

- Người nói, hôm nay đám sĩ tử này làm ầm ĩ hung hăng trước nha môn Lễ bộ thế này, Hoàng Thượng sẽ thấy thế nào?

Không đợi tiểu lại trả lời, Lý Lâm Phủ đã cười ha ha phẩy tay áo bỏ đi.

Không chỉ có Lý Lâm Phủ xem náo nhiệt, trong thành Trường An này còn nhiều người xem náo nhiệt. Đừng xem rất nhiều quan liêu quyền quý trốn ở nhà, nhưng đám sĩ tử thi rớt này làm ầm ĩ, các gia nhân không đều ngừng tiến vào báo. Mà ngay cả trong thâm cung Đại Đường kia, Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi cũng thảo luận chuyện này. Đương nhiên, mặc dù đám sĩ tử dùng cờ hiệu và danh nghĩa “giải oan cho Tiêu Duệ”, nhưng tất cả mọi người không đem chuyện này lên người Tiêu Duệ, biết việc này và Tiêu Duệ không quan hệ. Tiêu Duệ không có khả năng đi kích động sĩ tử nháo sự. Nếu hắn có ý tưởng gì, bằng vào con người hắn hiện tại, làm cho Ngọc Chân trực tiếp đi cầu hoàng đế chức quan là được, cần gì phải làm điều thừa?

- Hoàng Thượng, có phải hay không.

Võ Huệ Phi nhíu mày. Ý nàng là nói, người có phải nên cho nha môn đi trông nom hay không, sao đang đẹp lại chạy ra một đám sĩ tử thi rớt tới khơi mào rắc rối? Dựa theo luật pháp Đại Đường, đây chính là trọng tội. Người dẫn đầu kích động, cũng đủ tư cách tra hỏi chém đầu.

Nhưng khiến Võ Huệ Phi kỳ quái chính là, không ngờ Lý Long Cơ vẫn dửng dưng trầm mặc khác thường đối với việc này. Điều này không hợp tính tình hoàng đế, Võ Huệ Phi âm thầm tính lại trong lòng, thầm nghĩ chuyện này sợ là không đơn giản.

Một thái giám quỳ rạp xuống cửa:

- Hồi bẩm Hoàng Thượng nương nương, đám sĩ tử này vẫn làm ầm ĩ như trước, Tiêu Duệ khuyên can vài câu, thấy khuyên không được, cũng rời đi, nghe nói, hắn ra khỏi thành đi Yên La Cốc, đoán là đi báỉ kiến Ngọc Chân điện hạ rồi.

Lý Long Cơ trầm mặc nửa ngày, đột nhiên ảm đạm cười, hỏi:

- Vậy Lý Lâm Phủ trong nha môn Lễ bộ có động tĩnh gì?

Thái giám kính cẩn nói:

- Hồi bẩm hoàng thượng, Lý Lâm Phủ đại nhân đầu tiên là uống trà trong nha môn, sau lại dẫn người lạng lẽ đi cửa sau nha môn Lễ bộ, trực tiếp ngồi xe về phủ, dọc đường không dừng lại, cũng không có đi phủ đệ của ai.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Đi Vạn Niên huyện truyền khẩu dụ của trẫm, nhanh chóng xua tan đám sĩ tử này, không được tiếp tục ở lại nơi đó can quấy, nói cho bọn chúng biết, giải tán như vậy, chuyện cũ trẫm sẽ bỏ qua, nếu không, tất nhiên nghiêm trị không tha.

106. Chương 91: Lòng Của Ngọc Chân

Sau khi rời khỏi quảng trường bên ngoài nha môn Lễ bộ, không còn nghe thấy tiếng huyền não của đám sĩ tử nhà nghèo kia, trong lòng Tiêu Duệ dần dần bình tĩnh trở lại. Hắn càng ngày càng cảm thấy khó tin: sĩ tử hành động “hàng loạt” như vậy, nhất định phải có người âm thầm đứng đầu tổ chức, nếu không, căn bản nháo không ra chuyện gì. Xem ra, dường như là Trương Cố và mấy sĩ tử ở Ích Châu đứng đầu, nhưng bọn họ nơi nào có đảm lượng như vậy? Chẳng lẽ, mấy người Trương Cố thật sự xuất phát từ cảm kích mình mà bí quá hóa liều?

Ăn ngay nói thật, Tiêu Duệ không thể nào tin được.

Trọng yếu hơn là, “chứng cứ” Trương Cố bọn họ “công kích” Lý Lâm Phủ từ đâu mà đến? Còn nữa, đối với việc bọn họ tụ tập nháo sự, vì cái gì nha môn khắp nơi đều duy trì sự trầm mặc khiến người ta khó tin?

Tiêu Duệ mơ hồ cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản, khẳng định sau lưng có người âm thầm thúc đẩy. Mà mấy người Trương Cố, bất quá là con rối bị giật dây mà thôi.

Người kia là ai? Tiêu Duệ nghĩ tới nghĩ lui, có thể có đảm lượng, có năng lực, có động cơ làm ra loại chuyện này, sợ là chỉ có một người — Ngọc Chân diện hạ mẹ nuôi của hắn. Cho nên, hắn liền chia tay với Đỗ Phủ và Trịnh Uổng, mang theo Lệnh Hồ Xung Vũ đến Yên La Cốc. Dựa theo lệ thường, Lệnh Hồ Xung Vũ không thể tiến vào cốc, chỉ có thể chờ ngoài cốc.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ của Ngọc Chân, Ngọc Chân đang ngồi xếp bằng trên giường, ngắm nghía một số quân bài tinh mỹ trong tay. Thấy Tiêu Duệ tiến vào, Ngọc Chân nhướn miệng cười:

- Đứa nhỏ, tâm tình khá hơn chút nào không?

- Mẫu thân, Tiêu Duệ muốn hỏi một chút, đám sĩ tử nhà nghèo tụ tập ngoài nha môn Lễ bộ... Đây, đây có phải mẫu thân làm hay không?

Tiêu Duệ không muốn hỏi lòng vòng cùng Ngọc Chân, hắn thầm nghĩ phải hỏi cho rõ ràng, sau đó phán đoán chuyện này rốt cuộc có thể hay không liên lụy đến mình.

- Đúng, cũng không đúng.

Ngọc Chân âm thầm cười:

- Tử Trường, con lại đây bóp bả vai cho mẹ.

Chờ Tiêu Duệ quen tay bóp vai một lúc, Ngọc Chân thật thoải mái thở phào một cái:

- Đứa nhỏ, ta không cam lòng. Rõ ràng là con bị Lý Lâm Phủ bắt, Trạng Nguyên tới tay lại bay mất... Hừ, cho nên, ta tìm Trương Cố và mấy sĩ tử nhà nghèo kia nói chuyện, hứa hẹn bọn họ bình an và tiền cử. Khiến cho bọn họ dẫn đầu đi nha môn Lễ bộ nháo một trận âm ỉ.

- Mẫu thân. Mấy trăm sĩ tử nhà nghèo kia làm âm ỉ như vậy. Nếu Hoàng Thượng phát hỏa, kết cục của bọn họ — vì Tiêu Duệ một người, liên lụy nhiều người như vậy. Trong lòng Tiêu Duệ quả thực bất an.

Tiêu Duệ nhíu mày.

- Đứa nhỏ ngốc, nếu ta dám cho bọn họ đi âm ỉ, là có thể giữ được bình an cho bọn họ.

Ngọc Chân nhún vai:

- Mẹ đã nói với con rồi. Chuyện thâm sâu trong triều đình này, có rất nhiều chuyện con vĩnh viễn không hiểu được — con cứ yên tâm. Mẹ dám đánh cược với con, Hoàng Thượng không những không trị tội đám sĩ tử nhà nghèo này, còn có thể mở một khoa cử không lâu sau đó, mạnh mẽ lựa chọn một số sĩ tử nhà nghèo làm quan. Đến lúc đó, con vẫn có thể lấy được thứ nhất như cũ.

- Hoàng Thượng?

Tiêu Duệ cả kinh.

- Không ngờ đúng không, đứa nhỏ? Ta chỉ làm chuyện Hoàng Thượng muốn làm mà không thể làm. Cho nên, lúc này Hoàng Thượng đang vụng trộm cười trong cung kia.

Khóe miệng Ngọc Chân nhếch lên:

- Trong thiên hạ Đại Đường này, còn không có người nào hiểu rõ vị hoàng đế bệ hạ này của chúng ta rõ hơn ta. Cho dù là phi tử của hần, cũng không có.

- Hoàng Thượng... Hay là Hoàng Thượng muốn lấy cơ khai đao Lý tướng.

Tiêu Duệ trầm ngâm hỏi:

- Cũng không phải. Mọi người nói Lý Lâm Phủ là một lộng thần, lại không biết, Lý Lâm Phủ tuy rằng quyền lực quá lớn, nhưng có vài phần tài cán. Nếu triều đình Đại Đường không có Lý Lâm Phủ tham gia triều chính, bằng vào một vài người bảo thủ như Trương Cửu Linh ồn ào cái gì “giáo hóa” trong triều, triều chính Đại Đường đã sớm — cho nên, triều đình Đại Đường và hoàng đế bệ hạ của chúng ta cần một quyền thần như Lý Lâm Phủ đến áp chế đám văn thần và thế gia đại tộc mục nát này. Nếu Lý Lâm Phủ chỉ biết xu nịnh, hần làm sao có thể có địa vị cao như hôm nay? Đứa nhỏ, nhớ kỹ, Lý Lâm Phủ người này không đơn giản. Hần hiểu được tùy cơ ứng biến, biết muốn thực hiện được khát vọng quyền lực của mình phải thông qua xu nịnh hoàng đế để hoàn thành. Mà không phải giống như loại lão đầu chỉ biết ăn ngay nói thẳng giống như Trương Cửu Linh.

Ngọc Chân chậm rãi nói:

- Cho nên, Hoàng Thượng chẳng những sẽ không động Lý Lâm Phủ, còn dành cho hần quyền lực càng lớn. Đạo lý rất đơn giản, quyền uy của Hoàng Thượng cần một con chó dữ biết sửa uông uông giống như Lý Lâm Phủ. Từ sau khi Lý Lâm Phủ lên đài, thế lực của thế gia đại tộc Đại Đường từ từ mỏng manh xuống. Điều này đủ để chứng minh, hoàng đế bệ hạ của chúng ta thông minh cơ trí cỡ nào.

Khóe miệng Ngọc Chân hiện lên một tia trào phúng:

- Cho dù là Lý Lâm Phủ lấy thúng úp voi, hần vẫn là một con chó của hoàng đế bệ hạ. Hần cuối cùng vẫn là người trong hoàng tộc. Ha ha.

- Nhưng Hoàng Thượng chắc chắn lại lo lắng Lý Lâm Phủ lên mặt cầm đầu đám quyền quý Đại Đường, đuôi to khó vẫy, tương lai mất đi kiểm soát. Cho nên, bắt đầu từ năm trước, hoàng đế bệ hạ của chúng ta bắt đầu bồi dưỡng bổ nhiệm hàng ngũ chính quy của mình, tính toán tương lai chống lại bè đảng quyền quý. Khoa cử năm trước, Hoàng Thượng còn có ý phải mạnh mẽ chọn lựa sĩ tử nhà nghèo tiến vào triều đình, nhưng đám quyền quý đại thần kiên quyết chống lại, đành từ bỏ. Con ngấm lại xem, hiện giờ có cơ này, Hoàng Thượng có thể không mượn chuyện này triển khai việc lớn của mình sao?

Ngọc Chân thản nhiên cười:

- Đứa nhỏ, con là người Hoàng Thượng chọn trúng, cho nên ta nói tiền đồ tương lai của con thênh thang, cũng không phải bởi vì có mẫu thân ta ở trong đó.

- Nếu ta đoán không sai, Hoàng Thượng lập tức sẽ mở lại khoa cử, sau đó lựa ra một số sĩ tử nhà nghèo, tăng cường đến nha môn các bộ trong triều đình, thậm chí bổ nhiệm đi châu phủ huyện các nơi. Về phần con, ta phỏng chừng, Hoàng Thượng sẽ đưa con ra ngoài làm một quan huyện, sau đó nhiều nhất một năm sẽ điều con trở về kinh, nhậm chức ở kinh thành.

Ngọc Chân cười:

- Như vậy kỳ thật cũng không tồi, chính là con rời khỏi Trường An, mẫu thân lâu ngày không được gặp con, trong lòng sẽ nhớ mong.

Tiêu Duệ lẳng lẳng lắng nghe. Đối với hần hiện tại mà nói, Ngọc Chân không chỉ là thân nhân đáng giá hần tín nhiệm, mà còn là người khai thông tư tưởng cho con đường chính trị làm quan của hần. Mỗi một câu nói của người phụ nữ quyền quý phong vân cả Đại Đường, hần cần phải cẩn thận nhớ kỹ sau đó cẩn thận làm việc theo chuẩn tắc, có những điều này, hần không biết có thể tránh thoát bao nhiêu tai họa, ít đi bao nhiêu đường vòng.

- Đứa nhỏ, ta còn phải đặc biệt dặn dò con. Vốn, những lời này nói bây giờ có chút sớm, nhưng mẹ sợ con tuổi trẻ khí thịnh, hồng đại sự.

Hào quang mẫu tính trong mắt Ngọc Chân lại tràn ra, nàng vươn tay, nắm tay Tiêu Duệ đặt lên đầu vai mình:

- Tương lai cho dù thế nào, con đều phải luôn luôn ghi nhớ trong lòng, con là người của hoàng thượng, cho dù thái tử Lý Anh, Thụ Vương Lý Mạo hay Khánh Vương Lý Tông, con đều phải kiên quyết phân rõ giới hạn với bọn họ. Cho dù là Thịnh Vương đứa nhỏ kia, con cũng không nên quá thân cận với hắn.

Đuôi mày Tiêu Duệ nhảy dựng, hắn cảm thấy kỳ quái, Ngọc Chân sao lại nói như vậy. Chỉ là sợ hắn rơi vào trong vòng xoáy tranh đoạt quyền lực của ba phe cánh vương tử mà không thể tự kiềm chế sao?

Giống như nhìn ra được nghi hoặc trong mắt Tiêu Duệ, Ngọc Chân thở dài:

- Đứa nhỏ, nhớ kỹ lời của mẹ, vị hoàng đế bệ hạ này của chúng ta ham muốn quyền lực, cổ kim hiếm thấy. Phàm là người ảnh hưởng đến hoàng quyền của hắn, cho dù là con hắn, sớm muộn cũng trở thành quân cờ dưới tay hắn, bị vứt bỏ thậm chí đập vỡ. Hoàng Thượng bây giờ tuổi tác đang thịnh, hắn căn bản không có tâm lập thái tử, ai tranh giành làm hoàng đế, người đó chính là địch nhân của hắn, hiểu chưa đứa nhỏ!

Tiêu Duệ hít một hơi lạnh, quả nhiên không ngoại dự đoán của hắn. Chính như một số dã sử ghi lại như vậy, Lý Long Cơ hận không thể hy vọng bản thân mình trường sinh bất lão, quyền lực trong tay đến chết cũng không muốn giao ra. Hoàng đế không có tâm lập thái tử, thái tử Lý Anh hiện tại bất quá chỉ là một đạo cụ che mắt người, đáng thương cho ba hoàng tử cùng thế lực sau lưng họ, vì tranh ngôi thái tử mà người chết ta sống.

Ngọc Chân thở dài, chậm rãi nằm xuống. Bộ ngực sữa đầy đặn hơi phập phồng, xuyên qua một tầng vải mỏng, Tiêu Duệ mở hồ thấy áo ngực màu hồng phấn của nàng nhô ra hai khối hình nụ hoa, sắc mặt hắn đỏ lên, tâm thần rung động, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác. Hai người hiện giờ tuy rằng đã thân cận như mẹ con, nhưng dù sao Tiêu Duệ đang tuổi khí huyết phương cương, mặc dù Ngọc Chân đến tuổi trung niên, nhưng vì được bảo dưỡng rất tốt, nước da trong suốt tựa như thiếu nữ, khuôn mặt quyến rũ tuy rằng mang vài dấu vết năm tháng, nhưng hơi thở thành thực của phụ nhân diễm lệ thường gợi lên bản năng tiềm ẩn dưới đáy lòng của thiếu niên.

Ngọc Chân vô ý khanh khách cười duyên một tiếng, nhưng lập tức ngừng lại, nhớ thiếu thiếu niên này là đứa con mình quan tâm nhất, một ít xao động của Ngọc Chân nhanh chóng tan rã giống như băng tuyết. Nàng đột nhiên ngồi dậy, ho hai tiếng, nghiêm mặt nói:

- Một lát mẹ sai người đưa mấy món ăn đến nơi này, hai mẹ con chúng ta thuận tiện uống vài chén rượu.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, một ít xấu hổ và bản năng dục vọng trôi qua nhưng nét hồng trên mặt vẫn tiếp tục lưu lại. Ngọc Chân mỉm cười, nghiêng ngả nói:

- Đứa nhỏ, con có phải hay không còn chưa có chạm qua nữ nhân?

- A —

Tiêu Duệ bị đề tài hương diễm trắng trợn này làm cho đỏ bừng cả mặt, mặc cho hắn trầm ổn bình tĩnh thế nào, cũng nhận không được cúi đầu xuống:

- Không có.

- Còn then thùng với mẹ sao?

Ngọc Chân ha ha cười:

- Nơi này của mẹ có mấy cô gái nhỏ cũng không tệ lắm, vóc người xinh đẹp, vừa hiểu chuyện vừa động lòng người, một lát con chọn hai người mang về phủ đi — con cũng tới tuổi cái kia rồi, cũng cần nữ nhân chiếu cố.

Tiêu Duệ hơi mang theo một chút men say rời khỏi Yên La Cốc. Ngọc Chân mang theo một đám thị nữ trang điểm xinh đẹp đưa hắn ra ngoài cốc. Nhìn bóng dáng Tiêu Duệ cười Truy Phong thần câu được hoàng đế ngự thưởng rời đi, khuôn mặt quyến rũ của nàng mang chút cảm giác say, đột nhiên đỏ lên, thở dài, nàng

hung hăng véo cánh tay trắng mịn của mình, mạnh mẽ đè ép ý niệm đáng sợ đột nhiên bành trướng nhiều ngày xuống.

- Quay về thôi.

Ngọc Chân hít một hơi thật sâu, xoay người trở lại. Đi không được vài bước, nàng khoát tay áo:

- Lan nhi, mấy người các người nghe cho ta, kể từ hôm nay, các người ai muốn rời cốc lập gia đình, ta sẽ nhanh chóng đưa các người ra ngoài.

Ngọc Chân cô đơn bước đi rồi. Phía sau, mấy thiếu nữ thanh xuân trang điểm xinh đẹp ngơ ngác đứng trên bãi cỏ ướt át sau cơn mưa. Thần sắc trở nên cực kỳ phức tạp.

107. Chương 92: Bữa Tiệc Dục Vọng

Đương nhiên, nếu người có thể nâng giá, phương diện này cũng có không ít thanh quan nhân (xử nữ) chờ người ngắt lấy.

Văn sĩ người Đường gặp tiệc rượu liền có ca cơ bồi rượu, đây đã là lệ thường thế tục không có gì kỳ quái. Chẳng qua, Tiêu Duệ vẫn có chút kỳ quái, Lý Kỳ này chẳng qua mới mười ba, mười bốn tuổi, chẳng hề chút tuổi ấy đã có thể gần nữ sắc? Kỳ thật, ở thời Đại Đường thịnh thế, người cùng tuổi Lý Kỳ làm cha cũng có. Mà mặc dù Tiêu Duệ hiện tại, cũng không lớn hơn mấy tuổi so với Lý Kỳ, chỉ là tâm lý của hắn lớn tuổi thôi.

Tiêu Duệ vào một gian phòng xa hoa, nhìn lướt qua mọi người đang ngồi, không khỏi cả kinh. Lý Kỳ ngồi ở trung ương, mà hai bên trái phải, một người Hạ Tri Chương, người còn lại là Vương Duy. Mấy vị khác, nói chung cũng là quan lại hoặc danh sĩ trong thành Trường An, đại đa số đều từng gặp mặt qua một lần ở bữa lệ yến của Ngọc Chân.

- Tiêu Duệ, đến, ngồi cạnh bốn vương.

Lý Kỳ cười ha ha, khuôn mặt có chút non nớt bởi vì hơi rượu dâng lên đã sớm tiêu tán có cảm giác thành thực.

Vương Duy khẽ gật đầu cười với Tiêu Duệ, mà Hạ Tri Chương tay vuốt râu dài, cao giọng nói:

- Tiêu công tử, đa tạ rượu ngon của người. Nhiều ngày qua mỗi khi lão phu rót rượu tự uống một mình, cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Tiêu Duệ chậm rãi ngồi xuống, hắn không rõ ràng lắm, hôm nay Lý Kỳ đang làm cái quỷ gì. Xem bộ dáng là hắn mời khách, không ngờ hắn mời Hạ Tri Chương, Vương Duy đại thần trong triều, đương kim danh sĩ đến kỹ quán. Chẳng lẽ là vì ăn một hồi hoa tửu?

Lý Kỳ cười hì hì, khoát tay áo:

- Các vị đại nhân, Yên Vân Các này mới tới một đám Hồ nữ, nghe nói không chỉ mỹ mạo còn giỏi ca múa, bốn vương liền kêu bọn họ tới bồi rượu.

Sau màn múa nóng bỏng, một đám vũ cơ diễm lệ đầy đặn người Hồ cười hì hì đều tự đi bồi khách quý bên người, hoặc là cùng khách quý cúi đầu nói nhảm, hoặc là rót rượu châm trà cho bọn họ. Cũng có người thoải mái dứt khoát dựa sát vào lòng đối phương, dùng thân hình đặc biệt no đủ nóng bỏng tràn ngập phong tình nước ngoài kia vuốt ve dục vọng nam tử trong sảnh.

Âm nhạc triền miên vang lên sau tấm bình phong, Tiêu Duệ hơi nghiêng người, tránh khỏi cô gái Hồ diễm lệ như hoa chuyên hầu hạ hắn kia, nàng chớp đôi mắt to màu lam sâu thẳm, dùng thân mình no đủ của mình cố tình ma xát cánh tay Tiêu Duệ. Lấy lòng tửu khách, đây là “công tác” của các nàng, cũng đã thành bản năng của các nàng.

Bầu không khí trong đại sảnh tràn ngập kiều diễm và ướt át, Tiêu Duệ dĩ nhiên nhìn ngẩn ngơ. Trong mắt và trong ấn tượng của hắn, loại danh sĩ giống như Hạ Tri Chương này phải là trưởng giả “phẩm hạnh đoan trang”, nhưng hiện giờ vừa thấy, lại — không ngờ Hạ Tri Chương nương theo cảm giác say, cùng cô gái Hồ

kia chơi trò uống rượu miệng đổi miệng, cô gái Hồ phóng đặng cười khanh khách. Trên đôi môi đỏ tươi giỏ ra từng giọt rượu.

Mà đám gọi là danh sĩ càng không chịu nổi, một đám cùng các cô gái Hồ uống rượu trên cổ, quần áo bừa bộn, da thịt tương giao. Nói không hết dâm mỹ. Cho dù là thiếu niên Lý Kỳ, cũng một bộ dáng sắc lang đặc ý một bên ngồi uống rượu với hai cô gái Hồ hầu rượu, một bên thuận tay vuốt ve đùi cô gái Hồ ngồi bên cạnh hẳn.

Chỉ có Vương Duy, thần sắc coi như “đứng đắn”, lặng lẽ nói nhỏ với cô gái Hồ dính sát bên hẳn, cũng không biết Hồ nữ có thể nghe hiểu tiếng Hán qua giọng nói khàn khàn âm nhu của hẳn hay không.

Trời! Tiêu Duệ thở dài trong lòng, sự dâm dăng thời Đại Đường thịnh thế đã liên tục nhiều lần khiến hẳn nghẹn họng nhìn trân trối. Kỳ thật, hẳn lại không biết. Chiêu kỹ nữ này đối với danh sĩ hoặc quan viên Đại Đường mà nói, không phải chuyện dọa người gì. Ngược lại đây là một loại phong lưu thời thượng. Cho dù là say rượu mê loạn, cũng không tính cái gì.

Trong miệng cô gái Hồ bên cạnh Tiêu Duệ phát ra tiếng nỉ non câu người. Thân mình no đủ lại nhích tới gần, nâng một chén rượu lên, duyên dáng đưa đến miệng Tiêu Duệ. Không đợi Tiêu Duệ uống xong, cô gái Hồ lại nắm tay Tiêu Duệ đặt lên ngọn núi đầy đặn của nàng sờ soạng.

Tiệc rượu hương diễm thậm chí có thể nói là cực kỳ dâm dăng thối rửa này giằng co hai giờ, mãi đến khi mặt trời lặn, Lý Kỳ mới cảm thấy mỹ mãn nấc rượu một cái, đám danh sĩ đại thần đưa đến nơi này đã say ngã vào trong lòng các cô gái Hồ dụ dăng. Tiêu Duệ không có đi, hẳn luôn chờ đợi thiếu niên Lý Kỳ mở miệng. Hẳn biết, Lý Kỳ này mặc dù có chút “nghịch ngợm”, nhưng đối với mình vẫn chiều cổ có thêm, hẳn bắt ngờ mới mấy người Hạ Tri Chương ầm yển, lại mời mình tới, nhất định là có việc.

Chỉ có điều mãi cho đến khi hẳn cáo từ, Lý Kỳ cũng không nói đến dụng ý. Thiếu niên vừa mới giải phóng dục hỏa thời kỳ trưởng thành trên người một cô gái Hồ xong, cả người nhìn qua có vẻ lão luyện hơn rất nhiều. Nhưng đám râu mềm mại lở mồm trên môi, và mấy cái mụn trứng cá hồng hồng trên mặt kia, vẫn bại lộ sự non nớt của hẳn.

Tiêu Duệ nghi hoặc quét nhìn hẳn một cái, thấy hẳn không có ý tứ nói gì, đành phải cáo từ rời đi. Luân phiên uống hai lần rượu, hẳn ít nhất cũng say 7 phần, đã không cười được ngựa, đành giao Truy Phong cho Lệnh Hồ Xung Vũ giữ, chính mình thì thần nhiên bước đi, thân mình có chút lắc lư.

Xe ngựa của Lý Kỳ kít một tiếng dừng bên người hẳn, Lý Kỳ nhô đầu ra cửa sổ, cười ha ha:

- Tiêu Duệ, bốn vương đã hoàn thành nhiệm vụ, tiếp theo phải xem người. Nhớ kỹ lời bốn vương nói, vì Nghi tỷ tỷ, người phải quan hệ tốt với mấy người Hạ Tri Chương này.

Tiêu Duệ ngắt ra, còn không kịp phản ứng, xe ngựa xa hoa của Lý Kỳ đã đi hết đường.

Về đến nhà, bản năng dục vọng của Tiêu Duệ bị đám con gái Hồ khiêu khích câu dẫn trong bữa tiệc dục vọng kia khiến hẳn càng ngày càng nóng, hẳn cảm thấy toàn thân từng đợt khô nóng, ánh mắt có chút “biến dạng”. Lệnh Hồ Xung Vũ lo lắng liếc mắt nhìn hẳn, muốn nói lại thôi.

Tiêu Duệ chậm chạp lắc thư thân mình đi vào thư phòng của mình, đột nhiên dư quang khóe mắt hẳn thoáng thấy một bóng lưng quen thuộc. Thiếu nữ mặc váy màu vàng nhạt đưa lưng về phía hẳn, đang nằm trên giá sách tập trung xem một quyển sách. Bóng lưng yếu điệu và mùi thơm thần nhiên của cơ thể kia, khiêu khích tiếng lòng của thiếu niên.

Tiêu Duệ kinh ngạc hì hì cười nhào qua phía sau, gắt gao ôm lấy thiếu nữ từ sau lưng nàng, sau đó hai tay theo tiềm thức đặt lên ngọn núi cao ngất của thiếu nữ. Giống như bị điện giật, thân mình thiếu nữ đột nhiên run lên, vừa muốn hét chói tai, lại nghe thấy một âm thanh vô cùng quen thuộc nỉ non vang lên:

- Ngọc Hoàn, sao người lại tới đây?

Thiếu nữ run rẩy một chút, vì tiếng “Ngọc Hoàn” này, cũng vì đôi tay cuồng nhiệt xẹt qua cảm địa của mình. Đôi vú no đủ bị hẳn vuốt ve biến hành, thiếu nữ giãy vãi cái không thoát được, mới lo sợ không yên mà ngượng ngùng hồ nhỏ một tiếng:

- Thiếu gia!

Động tác trong tay Tiêu Duệ bị kiềm hãm, như vừa tỉnh mộng chậm rãi buông tay ra, cảm giác men say vơi đi phân nửa, xấu hổ quay lưng đi:

- Tú Nhi, thực xin lỗi, ta nhận lầm người, thật sự là.

Mặt Tú Nhi đỏ bừng vội vàng chạy đi, nhưng khi Tiêu Duệ thở phào âm thầm chửi rủa mình một tiếng, Tú Nhi lại mắc cỡ đỏ mặt bừng một chén canh tỉnh rượu đã chuẩn bị tốt đến, dịu dàng nói:

- Thiếu gia, người uống chút canh tỉnh rượu đi, say rượu sẽ làm thương bản thân.

Tiêu Duệ xấu hổ tiếp nhận canh tỉnh rượu, uống ừng ực một hơi cạn sạch, rồi lại nghe Tú Nhi nỉ non giống như muỗi kêu:

- Thiếu gia, người, người, nếu người cảm thấy khó chịu, Tú Nhi nguyện ý — nguyện ý.

Tiêu Duệ buông bát sứ trong tay ra, Tú Nhi đã dịu dàng can đảm dựa sát cả người lại, nhẹ nhàng dùng tay ngọc bắt tay lăm tấm mồ hôi của Tiêu Duệ, âu yếm hướng về bộ ngực run rẩy của mình. Tú Nhi khép hờ mắt hạnh, mềm mại thở hổn hển, dán lại. Tiểu nha đầu mới chớm yêu này đã sớm bị một hồi xoa nắn điên cuồng của thiếu gia vừa rồi, khiến cho động tình... Hơn nữa, nàng vốn là thị nữ bên người Tiêu Duệ — hầu hạ thiếu gia vốn là “nằm trong chức trách” của nàng.

Lúc sớm rời đi Lạc Dương, vô luận là Ngọc Hoàn tiểu thư chủ mẫu tương lai, hay là tỷ tỷ Tiêu Nguyệt của Tiêu Duệ, đều ngầm dặn nàng, đương nhiên cũng không thiếu loại chiếu cố “hầu hạ bên người” này. Bắt đầu từ Lạc Dương, một đường đi đất Thục, sau lại tới Trường AN, thời gian dài hầu hạ bên người, toàn bộ trái tim Tú Nhi sớm đã quần trên người Tiêu Duệ — đương nhiên với nàng mà nói, trừ bỏ thị thiếp làm ấm giường Tiêu Duệ ra, kỳ thật không có việc gì khác.

Dưới dân phong cởi mở buông thả bạt mạng tại thời Đại Đường thịnh thế này, không có người tin tưởng, Tiêu Duệ lại thanh bạch với thị nữ bên người hẳn, cũng không có khả năng thanh bạch.

Mặc dù không có chuyện tốt thực sự, nhưng Tú Nhi đã đạt được hy vọng và thứ nàng chờ đợi, vô luận là thân cận vượt ve nhu tình quyến luyến như tối qua, hay là chính mồm Tiêu Duệ hứa hẹn. Tấm lòng Tú Nhi rốt cuộc rơi xuống, cả người trở nên mưa thuận gió hòa bước chân nhẹ nhàng.

Sáng ngày thứ hai, Tú Nhi dựa theo lệ thường sớm đi vào trong phòng hầu hạ Tiêu Duệ rời giường. Nhưng khác với ngày xưa, động tác của Tú Nhi bây giờ ngày càng cẩn thận và dịu dàng, khuôn mặt đỏ bừng, cặp mắt to long lanh mơ hồ phóng ra một cỗ tình ý dạt dào.

Tiêu Duệ thở dài trong lòng một tiếng, nhưng hấn chợt bình thần trở lại. Nếu là quy tắc xã hội của Đại Đường này, chính mình bình thần tiếp thụ là được, cần gì phải câu nệ đối trá như vậy? Không còn tất yếu, nếu nói như vậy, sẽ sống quá mệt mỏi.

Tú Nhi vừa sửa sang lại quần áo cho Tiêu Duệ, vừa muốn nói lại thôi.

- Làm sao vậy, Tú Nhi? Có lời cứ nói đi, làm gì ấp a ấp úng như vậy.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng cầm cánh tay mềm mại của nàng:

- Nói đi, ta đang nghe đây.

- Thiếu gia, hai ngày này Tú Nhi thấy, Lệnh Hồ Xung Vũ hay chạy vào trong nhà Lý Lâm Phủ.

Hai mắt mềm mại đáng yêu của Tú Nhi liếc ra phía ngoài, thấy không có người liền nhỏ giọng nói.

108. Chương 93: Mộng Ảo Đại Đường

- Tú Nhi, không cần quần hấn. Trong nhà Lệnh Hồ Xung Vũ có thể là cố tri cùng Lý Lâm Phủ. Lui tới một chút cũng là bình thường.

Tú Nhi gật đầu, bừng chậu nước Tiêu Duệ rửa mặt xong, đi ra ngoài.

Vừa mới đi tới trong sân, lại đột nhiên nghe được âm thanh ồn ào ngoài sân truyền đến. Tiếng xe ngựa, tiếng bước chân nghiêm nghị của đám lính bước tới, còn có một tiếng hô lạnh lạnh:

- Hàm Nghi công chúa điện hạ giá lâm!

Tiêu Duệ vọt ra, hần cảm thấy rất tò mò. Từ trước đến nay Lý Nghi đến nhà mình, đều cải trang mà đi. Nhưng lần này lại huy động nhân lực sắp xếp nghi thức đưa công chúa trùng trùng điệp điệp, làm người ta kinh ngạc.

Tiêu Duệ vội vàng rời sân trong, thấy Lý Nghi ăn mặc một thân cung trang hoa lệ đứng giữa mấy cung nữ và thị vệ, thoáng dụi mắt nhìn qua mình.

- Tiêu Duệ bái kiến Hàm Nghi công chúa điện hạ.

Nếu Lý Nghi bày nghi thức mà tới, tại nơi đông người, Tiêu Duệ không thể tránh được mà quỳ xuống hành lễ. Sắc mặt Lý Nghi đỏ lên, vội vàng tách đám cung nữ, đỡ Tiêu Duệ còn chưa hoàn toàn quỳ xuống đứng lên:

- Tiêu công tử miễn lễ!

Tiêu Duệ vừa đứng dậy, Lý Nghi đột nhiên hần giọng một cái, hô:

- Hoàng Thượng có khẩu dụ, Tiêu Duệ tiếp chỉ!

Tiêu Duệ ngạc nhiên, lại vội vàng quỳ xuống:

- Tiêu Duệ tiếp chỉ.

- Tiêu Duệ. Hôm nay trẫm muốn mở đại yến với các hoàng tử trong cung. Phần Hồng Giai Nhân đã chuẩn bị xong chưa?

Đây là Lý Long Cơ nói, Lý Nghi phụng chỉ tới, một chữ cũng chưa sửa đổi. Nói xong, Lý Nghi vội vàng đỡ Tiêu Duệ lên, nhỏ giọng hỏi:

- Tử Trường, người chuẩn bị xong chưa?

Tiêu Duệ thở phào một cái, gật đầu:

- Hồi bẩm công chúa, Tiêu Duệ sớm đã chuẩn bị tốt.

Lý Long Cơ muốn triệu tập tất cả con trai, con gái của mình cùng ẩm yến một chỗ. Cần loại rượu ngon Tiêu Duệ tỉ mỉ phối chế tại thọ yên Vô Huệ Phi ngày đó trên ẩm yến, phân biệt ban cho các hoàng tử, công chúa. Chuyện này Lý Long Cơ đã sớm nói qua với Tiêu Duệ. Hoàng đế nói, Tiêu Duệ nào dám chậm trễ, đã sớm chuẩn bị tốt những thứ liên quan đến điều chế rượu cốc-tai.

Kỳ thật, những thứ này chẳng qua là Tiêu Duệ cố làm ra vẻ huyền bí. Thật sự chuẩn bị cũng đơn giản, không mất thời gian. Chỉ có điều Tiêu Duệ vì tránh phiền toái, mới tận lực thần bí hóa, nâng cao “rượu cốc-tai”.

Hơn nữa, sau khi trải qua nhiều ngày thương lượng với Ngọc Chân, Tiêu Duệ quyết định mở một quán rượu xa hoa hướng đến đám quyền quý Đại Đường trong thành Trường An, chuyên bán loại đồ uống được pha trộn bởi nhiều loại rượu ngon này. Ngọc Chân cảm thấy rất hứng thú với việc này, lựa chọn bốn thiếu nữ thông minh lanh lợi chuyên môn theo mình trong đám thị nữ, làm cho Tiêu Duệ kiên trì bắt tay dạy các nàng một loại phương pháp điều chế rượu cốc-tai khác. Kỳ thật, không cần đa dạng gì, chỉ là tiến hành “trộn lẫn” đơn giản. Tuy rằng bốn thị nữ này của Ngọc Chân cũng không thực sự hiểu được “nguyên lý” trong đó, nhưng dựa theo phương pháp phối chế Tiêu Duệ cung cấp kỳ thật cũng không kém bao nhiêu so với rượu cốc-tai “học theo Hàm Đan” phối chế ra.

Đánh giá loại rượu cốc-tai này, nếu ở kiếp trước, đó chính là một loại đơn giản nhất. Đơn giản là lấy rượu làm cơ sở (rượu mạnh) + rượu trái cây cùng một chút hỗn hợp hương liệu. Đại Đường không có nhiều loại phụ gia như kiếp trước, Tiêu Duệ đành nhập gia tùy tục chọn một số hương liệu ăn được rất thông thường.

Thứ này thật ra không thể gọi là loại rượu mới, mà là một phương thức uống rượu hoàn toàn mới. Rượu cốc-tai này, dưới điều kiện nguyên thủy như hiện tại, lại không thể bảo tồn dài hạn, chỉ có thể điều chế và uống tại chỗ. Tiêu Duệ rất vất vả mới giải thích rõ ràng đạo lý này cho Ngọc Chân.

Loại rượu này so sánh với “Phấn Hồng Giai Nhân” lần trước lại là loại rượu cốc-tai càng thêm đơn giản, Tiêu Duệ đặt tên là “Mộng Áo Đại Đường”. Tương ứng, tên quán rượu tương lai cũng chính là “Mộng Áo Đại Đường”. Nhìn ra được sự thích thú của Ngọc Chân đối với thứ này tương đối cao, Tiêu Duệ liền chủ động giao toàn bộ quyền kinh doanh “Mộng Áo Đại Đường” cho Ngọc Chân.

Trên đường chạy tới hoàng cung, lúc này Tiêu Duệ mới nói một chút “nguyên nhân hậu quả” của “Mộng Áo Đại Đường” cho Lý Nghi nghe. Lý Nghi cũng có chút tò mò, nhiều lần hỏi:

- Tử Trường, thuật làm rượu thần kỳ bậc này, thị nữ của Ngọc Chân hoàng cô làm sao có thể học được?

Tiêu Duệ cười mà không đáp.

Tại cửa hoàng thành, Tiêu Duệ gặp được Ngọc Chân đang ngồi trên xe ngựa xa hoa, cùng với bốn nữ đồ đệ yếu điệu tự tay hất bồi đường kia. Ngọc Chân ở trên xe khoát tay áo:

- Đứa nhỏ, ta đều mang đến cho con. Một lát, ta sẽ đích thân mang các nàng đi tới.

Tiêu Duệ cười khổ. Từ sau khi Ngọc Chân uống “Phấn Hồng Giai Nhân” kia, đã thấy không bỏ được nó, quần quýt lấy Tiêu Duệ bắt hẩn dạy. Cuối cùng nắm giữ loại phương pháp điều chế rượu thoát nhìn qua thì vô cùng thần kỳ kỳ thực khi hiểu được lại cực kỳ đơn giản, nhiều lần tự tiến hành điều chế rượu uống một mình trong Yên La Cốc.

Bốn nữ đồ đệ mặc đạo bào tên là “Xuân Lan Thu Cúc” cười hì hì túm tụm lại đây, liên tục gọi “tiên sinh”. Trong sóng mắt kia chảy xuôi ra mỹ ý và xuân tình, tự nhiên quần trên người Tiêu Duệ tuần tú. Lý Nghi một bên nhìn xem nhướng mày, nhưng khó mà nói cái gì.

Lý Long Cơ có hơn 20 hoàng tử, hơn nữa hơn mười công chúa đã kết hôn hoặc chưa thành hôn tụ tập với nhau trong đại điện, đều tự chiếm cứ một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ đàn hương. Cảnh này khiến Tiêu Duệ không thể không cảm thán, năng lực sinh con của hoàng đế thời cổ này thật sự là siêu cấp cường hãn.

Tiêu Duệ tùy ý lướt qua vài lần, liền thấy được. Tuy rằng hoàng tử công chúa rất đông, nhưng đã mơ hồ chia ra làm ba phái. Một phái lấy Lý Mạo đứng đầu, mà hai phái khác cũng không cần nói, tự nhiên theo thứ tự lấy Khánh Vương Lý Tông và thái tử Lý Anh đứng đầu. Nhưng người mặc dù nhiều, dưới tôn nghiêm của phụ hoàng Lý Long Cơ, đám hoàng tử công chúa lại không một người nào, không một ai dám gây ra tiếng động lớn xôn xao. Chỉ lẳng lặng uống rượu, lẳng lặng lắng nghe Lý Long Cơ “dạy”.

Ngoài dự đoán của mọi người, Ngọc Chân thay đổi một bộ quần áo hoa lệ, bỏ đạo bào, mang theo bốn nữ đồ đệ của Tiêu Duệ biểu diễn chế rượu “cổ làm ra vẻ huyền bí”. Giữa âm nhạc động lòng người với ca múa rực rỡ, hơn mười chén “Mộng Áo Đại Đường” lần lượt mang lên mấy bàn nhỏ của đám hoàng tử hoàng nữ. Mà Lý Long Cơ cùng Võ Huệ Phi, là di Tiêu Duệ tự mình ra tay, điều chế bốn chén “Phấn Hồng Giai Nhân” lớn.

Tiêu Duệ không thể không thán phục, Ngọc Chân quả nhiên là một đại hành gia tinh thông ca múa nhạc luật. Không ngờ nàng đơn giản dung nhập việc điều chế rượu vào trong biểu diễn ca múa hoa lệ, dùng các tư thế ca múa huyền lệ phức tạp che kín các động tác điều chế rượu có chút cứng nhắc và vụng về của bốn nữ đạo sĩ. Vô hình trung lại che thêm một tấm khăn huyền bí cho “cách thức điều chế rượu”.

Đám hoàng tử hoàng nữ như say như dại nhắm nháp xong “Mộng Áo Đại Đường” do Ngọc Chân dẫn người điều chế ra. Lý Long Cơ cùng Võ Huệ Phi cùng uống xong bốn chén “Phấn Hồng Giai Nhân” lớn. Hẩn chậm rãi đứng dậy, dùng thanh âm trầm thấp nhất trong nam giới, mặt hướng về đám con trai con gái của mình, tiến hành thuyết giáo “ý vị thâm trường” trên bữa tiệc diễn ra bất ngờ này.

Hai người Lý Mạo, Lý Tông cẩn thận lắng nghe, thử tìm kiếm manh mối bản thân mình tương lai có thể quang vinh trèo lên đại vị từ trong câu nói của phụ hoàng mình. Nhưng bọn họ đều thất vọng, chẳng những Lý Long Cơ không có biểu lộ ra ý tứ phê thái tử một lần nữa, ngược lại càng ca ngợi thái tử Lý Anh, nói hẩn chăm chỉ thiện tư, nói hẩn nhân hiếu đoan chính rất có phong thái quân tử, vân vân.

Lý Anh lấp bắp kinh hãi. Hoàng tử công chúa khác cũng đều kinh ngạc. Không phải phụ hoàng đã sớm có ý nguyện phê thái tử sao? Nếu không, Lý Mạo và Lý Tông còn bận rộn sức mạnh gì?

Sắc mặt Võ Huệ Phi có chút âm trầm. Biểu hiện và lời nói của Lý Long Cơ hôm nay cũng ngoài dự liệu của nàng. Trong lòng phu nhân quyền rũ dâng lên một chút oán giận, không khỏi đứng dậy cúi đầu nói:

- Hoàng Thượng. Nô tì thân thể có chút không khỏe, liền cáo lui trước.

Lý Long Cơ thản nhiên cười:

- Ái phi đi thôi.

Chỉ có Ngọc Chân và Tiêu Duệ âm thầm liếc nhau, hiểu ý cười. Mọi người ở chỗ này, chỉ có hai người bọn họ hiểu được, bữa yến tiệc này của Lý Long Cơ nhận biết thân tình là giả, cảnh cáo hai người Lý Mạo và Lý Tông là thật. Về phần Lý Anh, nhìn qua vẫn là tiếp đảm đương đạo cụ quyền lực che mắt người của hoàng đế Đại Đường.

Lý Anh đứng dậy tạ ơn mãi không thôi. Mà đám hoàng tử công chúa đứng thành hàng trong phe phái của Lý Mạo và Lý Tông thì có chút thất vọng liếc nhìn hai người một cái, âm thầm cúi đầu, đều tự tính toán lại bản thân một chút.

Chỉ có công chúa Thái Hoa thiếu nữ không giống người thờ ơ không tim không phổi ngồi bên người Lý Nghi, chậm rãi đánh giá một chút chén “Mộng Áo Đại Đường”. Đột nhiên, nàng chậm rãi đứng dậy, hướng Lý Long Cơ quỳ xuống, thản nhiên nói:

- Phụ hoàng, nữ nhi muốn học làm rượu với Tiêu Duệ. Rượu này con rất thích, con muốn tự mình làm uống một mình.

- A?

Lý Long Cơ ngăn ra tiếp đó cười, nhìn lướt qua con gái nhỏ ngày thường giống như một ngọn núi băng không giống với người khác của hắn, nói:

- Thái Hoa con chính là công chúa của trẫm, sao có thể học thuật làm rượu này? Còn nữa, thuật làm rượu này của Tiêu Duệ quá mức thần kỳ, tuổi con còn nhỏ lại không có chút căn cơ nào sao có thể học được?

Thái Hoa đứng dậy nhếch môi, đột nhiên chỉ vào Ngọc Chân:

- Phụ hoàng, nếu Ngọc Chân hoàng cô có thể học được, vì cái gì con không thể học?

Thái Hoa chậm rãi bước hai bước, lại chỉ vào bốn nữ đạo sĩ phía sau Tiêu Duệ và Ngọc Chân phá lệ cười:

- Nếu các nàng đều có thể học được, con làm sao không thể học được? Xin phụ hoàng ân chuẩn.

Lý Long Cơ nhíu mày, khoát tay nói:

- Tiêu Duệ, ý ngươi thế nào?

Tiêu Duệ tiến lên quỳ xuống:

- Hoàng Thượng, học sinh nghĩ đến.

Lý Long Cơ cười:

- Thôi, thôi. Tiêu Duệ, xem mặt trẫm, ngươi hãy dạy Thái Hoa một chút, miễn cho nàng rảnh rồi, càn quấy trong cung. Coi như là trị cho trẫm một khối tâm bệnh.

Tiêu Duệ thầm mắng trong lòng một tiếng, thấy khóe miệng của thiếu nữ Thái Hoa lạnh như núi băng kia vểnh lên, một bộ dáng rất kênh kiệu, không khỏi càng thêm căm tức, nhưng trên mặt không thể không tỏ vẻ kính cẩn:

- Học sinh tuân chỉ.

- Ta cũng không học miễn phí của ngươi cái gì, đây là ngọc bội phụ hoàng ban thưởng cho ta, tính là học phí của ta đi.

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Thái Hoa như muốn cố nặn ra vẻ tươi cười, nhưng cuối cùng không hòa tan được bằng giá trên khuôn mặt. Nàng đưa một khối ngọc bội tinh mỹ tuyệt luân nhét vào trong tay Tiêu Duệ, Thái Hoa lại không coi ai ra gì mà đi trở về.

- A.

Tiêu Duệ cười khở ngắc đầu nhìn Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ nhún vai, cười lên ha ha. Bởi vì có “màn chọc cười” này của Thái Hoa, không khí hơi khẩn trương áp lực trong điện bình thường một chút. Lý Long Cơ lập tức gọi tới đoàn ca múa ngự dụng của hắn. Cung đình ca vũ kịch hoa lệ hương diêm của Đại Đường kia lại một lần nữa bắt đầu trình diễn.

109. Chương 94: Bàn Về Lý Lâm Phủ

Việc này có phần giống như là khảo sát lựa chọn nhân tài làm thái tử. Mà chính bởi vì như thế, đề tài này được Lý Mạo, Lý Tông và Lý Anh nhiệt liệt hưởng ứng. Ba người liều mạng biểu hiện sự hiểu biết của mình trước mặt hoàng đế, mỗi khi Lý Long Cơ đưa ra một vấn đề đều chậm rãi mà nói, nhất là Lý Anh, dường như đều có chuẩn bị, đối với quốc sự và chính vụ cùng với đại cục triều đình quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Lý Long Cơ nở nụ cười thản nhiên, chẳng qua trong mắt Tiêu Duệ, nụ cười này liền trở nên có chút quỷ dị và trào phúng.

Ba người con trai này càng nóng lòng biểu hiện quốc sự, kỳ thật hoàng đế bệ hạ của chúng ta càng không thích, chỉ có điều hắn làm bộ ra vẻ rất cao hứng, rất vui mừng mà thôi. Ba hoàng tử đáng thương, ngây thơ không biết này, kiến thức chính trị của mình quả thực là kém khá xa so với cha của bọn họ.

Kỳ thật, Tiêu Duệ lấy tư cách người đứng xem mà nói, trong ba người, trừ Lý Tông ra, cách nhìn đối với quốc sự phần lớn là thiếu kiến, thảo luận đều chỉ là bề ngoài, đều nói một vài lời khách sáo nói suông, không một chút nội dung thực tế. Chỉ có Lý Tông, hoàng tử lớn từng trải qua chiến trường này, phát biểu rất có trình độ. Chỉ có điều, Tiêu Duệ xem ra, hắn càng biểu hiện được tài cán siêu quần, hắn càng nhận được sự cảnh giác và xa lánh của Lý Long Cơ. Quả nhiên, quan điểm của Lý Tông, Lý Long Cơ chỉ cười cười, nhưng đối với giải đáp của Lý Anh và Lý Mạo, lại tán thưởng gấp đôi, khiến cho Lý Tông rất có phong phạm lão luyện cảm giác cực kỳ buồn bực. Chẳng lẽ, ý kiến của mình còn không bằng hai bao cỏ kia sao? Đối với hai huynh đệ cạnh tranh với mình là Lý Mạo và Lý Anh này, cho tới bây giờ Lý Tông đều khinh thường, chẳng thèm ngó tới.

Đương nhiên, công bằng mà nói, luận văn thao võ lược, chênh lệch giữa Lý Mạo và Lý Anh với Lý Tông đúng là rất lớn. Nếu quả thật phải lựa chọn một trong ba người làm hoàng đế, người đó nhất định sẽ là Lý Tông. Chẳng qua, đối với hoàng đế Lý Long Cơ của Đại Đường giờ phút này mà nói, hắn sẽ không suy xét vấn đề này — Với hắn mà nói, con của mình già dặn hơn nữa cũng không quan trọng hơn gì so với không tài cán.

Đề tài cuộc nói chuyện càng ngày càng sâu sắc, dần dần bị Lý Long Cơ dẫn lên người trọng thần trong triều.

- Các hoàng nhi, hôm nay là gia yến, chỉ có cha con, không có quân thần, chúng ta chỉ tùy tiện nói chuyện, các con cũng không cần câu nệ, có thể thoải mái nói thẳng. Nói ra cái nhìn của các con — tỷ như Lý Lâm Phủ bị mọi người trách móc, mấy người các con rốt cuộc thấy thế nào?

Lý Long Cơ cười:

- Phụ hoàng nguyện ý nghe ý kiến của các con.

Mọi người lặng ngắt như tờ. Lý Mạo và Lý Nghi liếc nhau, trong lòng nghi hoặc tự không cần nói. Phụ hoàng rõ ràng cực kỳ sủng hạnh Lý Lâm Phủ, nhưng vì cái gì lại muốn mọi người thảo luận Lý Lâm Phủ, rốt cuộc là dụng ý gì?

Mà Tiêu Duệ vẫn lẳng lẳng ngồi ở chỗ kia, hắn biết điều này không quan hệ với mình, nếu có thể nói, hắn đã sớm rời đi. Ngọc Chân lặng lẽ đưa tay, dùng sức nắm lấy tay hắn, lặng yên nói:

- An tâm một chút chớ nóng nảy.

Lý Long Cơ đưa ánh mắt hướng về Lý Mạo:

- Mạo nhi, con thấy Lý Lâm Phủ thế nào?

Lý Mạo ngăn ra, đứng dậy chậm rãi nói:

- Hồi bẩm phụ hoàng, Lý tướng một lòng vì nước, trung với triều đình, tự nhiên là trụ cột của triều đình. Nhi thần lúc nào cũng lấy Lý tướng làm mẫu.

Lý Lâm Phủ là một hậu viện lớn nhất trong hệ của Lý Mạo. Lý Mạo có thể nào không nói thật tốt cho Lý Lâm Phủ, kỳ thật những lời này đều trong dự liệu của mọi người ở đây. Không ai cảm thấy kỳ quái. Chỉ kỳ quái chính là, Lý Long Cơ lại bĩu môi:

- Mạo nhi, người lấy Lý Lâm Phủ làm mẫu? Người cũng biết, Lý Lâm Phủ này là gian thần lộng thần trong lòng người trong thiên hạ, chẳng lẽ người không sợ làm hỏng danh dự của mình hay sao?

Sắc mặt Lý Mạo đỏ lên, ấp úng nói không ra lời.

Lý Nghi một bên thở dài một tiếng, thầm nghĩ, đã biết mặc dù huynh trưởng có hùng tâm tráng chí kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng kỳ thật lại không có bao nhiêu tài năng, tương lai nếu hắn trở thành hoàng đế, sợ rằng cơ nghiệp trăm năm của Đại Đường này.

- Phụ hoàng, xin cho nhi thần nói thẳng.

Lý Tông đột nhiên đứng dậy:

- Thọ Vương đệ sử dĩ thối phùng Lý Lâm Phủ, chẳng qua là muốn dựa vào Lý Lâm Phủ thôi... Nhi thần xem ra, Lý Lâm Phủ chuyên quyền họa nước, a dua xu nịnh, quả thật là gian thần. Vì xã tắc Đại Đường, phụ hoàng phải rời xa loại nịnh thần này.

Lời vừa nói ra, Lý Mạo rất nhanh uống mấy chén rượu trên bàn mình, mà ánh mắt mọi người đều tập trung trên người của hắn. Lý Long Cơ nhìn hắn thật lâu, chậm rãi nói:

- Trẫm nói qua, hôm nay là biết không thể không nói nói không thể không hết, các con đều là con trẫm, trước mặt trẫm, các con không cần che lấp... Mặc kệ Lý Tông nói có đúng hay không, nhưng ít nhất Lý Tông lại nói thật, điểm này, trẫm thật cao hứng. Mới rồi trẫm còn đang suy nghĩ, nếu ngày thường Khánh Vương thủy hỏa bất dung với Lý Lâm Phủ cũng thối phùng nâng cao Lý Lâm Phủ, trẫm có tức giận hay không. Sự thật chứng minh, Lý Tông không làm trẫm thất vọng. Nhớ kỹ, trẫm hy vọng nhìn thấy đứa con mình nói thật, các con với trẫm mà nói, vĩnh viễn đều là con cái.

Lý Tông mỉm cười thi lễ, chậm rãi ngồi xuống.

Đột nhiên Lý Long Cơ đặt ánh mắt trên người Tiêu Duệ, thấy Tiêu Duệ đang cúi đầu tán gẫu với Ngọc Chân, giống như tình lữ, không hiểu sao lòng mày vị hoàng đế Đại Đường này cau lại, nhưng lập tức dần ra, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn Tiêu Duệ, cao giọng nói:

- Tiêu Duệ!

Tiêu Duệ hoảng sợ, vội vàng đứng dậy quỳ rạp xuống đất:

- Có học sinh.

- Bình thân.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Người cũng nói một chút xem, người thấy Lý Lâm Phủ thế nào?

- A.

Tiêu Duệ cả kinh:

- Hoàng Thượng, học sinh đối với triều đình không hề hiểu biết, sao dám ngông cuồng nghị luận đại thần trong triều?

- Không sao, người cứ nói thẳng, người ở dân gian, nghe được một số dân ngôn. Trẫm cho người vô tội, vả lại việc hôm nay, giới hạn như thế, không người nào để lộ ra, người không cần lo lắng.

Lý Long Cơ chậm rãi đứng lên, tiếp nhận một chén trà nóng từ trong tay cung nữ, cúi người uống một hớp.

Ngọc Chân ở một bên cười:

- Đứa nhỏ, nếu Hoàng Thượng muốn con nói, con cứ nói đi, có cái gì không được, ở bữa tiệc Yên La Cốc, nghị luận triều chính và triều thần một chút cũng là chuyện thường tình bình thường.

Tiêu Duệ cắn chặt răng, nói thì nói, sợ cái gì. Chẳng qua, thật sự muốn hấn đánh giá Lý Lâm Phủ, hấn lại cảm thấy có chút do dự. Bởi vì, cảm giác của hấn với người này quả thật có chút phức tạp. Gian thần Lý Lâm Phủ, là lịch sử định luận, nhưng Tiêu Duệ lại mơ hồ cảm thấy được Lý Lâm Phủ người này không hoàn toàn như vậy.

Trầm ngâm nửa ngày, hấn còn không nói ra miệng. Chẳng qua, thần thái này của hấn, trong mắt đám hoàng tử công chúa cũng coi như bình thường, dù sao cũng là một sĩ tử áo vải, khiến hấn vô căn cứ nghị luận một đại thần trong triều, hấn há có thể không cân nhắc.

- Hoàng Thượng, học sinh ở dân gian, thường được nghe dân chúng nghị luận, gian tướng Lý Lâm Phủ vẫn vậy. Nhưng học sinh nghĩ đến, có phải gian thần hay không, phải một chia làm hai mà xem.

Tiêu Duệ dẫn đo lời nói của mình, chẳng chuốt ăn khớp:

- Với Hoàng Thượng, với triều đình mà nói, vô luận là bên trong bên ngoài, hay là cửu phẩm tiều tụy, đều không có thuộc hạ gian hay không gian, mà chỉ có quan trung và bất trung. Quan lại vâng chịu ý chỉ của hoàng thượng làm việc, hoàng thượng tự nhiên sẽ coi trọng, nếu đem chuyện này làm được suôn sẻ, mọi chuyện có phản hồi, hoàng thượng đương nhiên sẽ đề bạt, sẽ trọng dụng. Nếu không, năng lực cao tới đâu cũng không thể vì hoàng thượng sử dụng.

- Cho nên, học sinh nghĩ rằng, Lý tướng có thể được hoàng thượng coi trọng, nguyên nhân ngay ở đây. Lý tướng có thể làm rất tốt những chuyện hoàng thượng nhấn nhủ, khiến hoàng thượng rất hài lòng. Hoàng thượng là một thể hệ minh chủ, hoàng thượng anh minh tự nhiên sẽ bù lại năng lực không đủ của các đại thần — cho nên, Lý tướng tuy nói tài cán cũng không siêu quần, nhưng cũng không phải hạng người tầm thường, nếu không, hoàng thượng sao có thể tin nhiệm ông ta?

Tiêu Duệ vừa dừng nói, Lý Long Cơ cực kỳ tán thưởng nhìn hấn một cái, không ngờ đi tới vô nhẹ bỏ vai của hấn:

- Không tồi, nói rất hay. Nếu Lý Lâm Phủ không có tài cán, trăm sao có thể dùng hấn? Nếu không, không phải nói rõ trăm cũng là hạng người ngu ngốc sao? Cho nên, thể nhân cho rằng Lý Lâm Phủ là gian thần, chỉ biết a dua xu nịnh, nhưng trăm lại biết, Lý Lâm Phủ là đại thần có thể phân ưu cho trăm nhất!

Tiêu Duệ mỉm cười trở về chỗ ngồi của mình, từ biểu hiện của Lý Long Cơ hấn có thể thấy được, đã biết quả nhiên lời nói là đến từ đáy lòng của hấn. Đúng vậy, đối với Lý Long Cơ có chút cuồng vọng tự đại mà nói, hấn muốn đúng là thần tử nghe lời, chẳng sợ năng lực của người yếu. Hấn cho rằng bằng sự anh minh cường thế của hấn, có thể kéo một vương triều hùng mạnh chuyển động. Đúng là loại cuồng vọng không gì sánh kịp, cuối cùng mới đưa đến sự hủy diệt của thịnh Đường.

Khuôn mặt quấy rầy của Ngọc Chân thoáng hiện nét vui mừng và hào quang hưng phấn. Mấy lời Tiêu Duệ vừa nói quả nhiên là hay lắm, thành thực lão luyện, chính là không đắc tội người, lại rất có kiến giải, liếc mắt một cái xem thấu dụng tâm của hoàng đế. Năng nhẹ nhàng đưa một chén trà cho Tiêu Duệ, cười:

- Nói đúng lắm, đứa nhỏ, mẫu thân tự hào vì con.

Tới giờ phút này, mặc dù là thẳng ngốc cũng có thể biết chỗ dụng ý thật sự của Lý Long Cơ. Lý Anh và Lý Tông âm thầm mắng vài câu trong lòng cúi đầu xuống, nhất là trong lòng Lý Tông bùng lên một ngọn lửa. Cũng khó trách hấn, hấn rất nhanh sẽ 30 tuổi, nhưng hoàng đế lão tử này vẫn muốn hấn làm một bé cưng thông minh nghe lời, không nên có bất kỳ lòng mơ ước nào với ngôi vị hoàng đế, điều này làm sao khiến hấn có thể chịu đựng được?

Chỉ có Lý Mạo hồ đồ mà không nghe được ý ở ngoài lời của Lý Long Cơ, vẫn như trước cảm giận đứng dậy biện giải cho Lý Lâm Phủ. Đáng tiếc mặc kệ hấn nói gì, Lý Long Cơ đều lười nghe. Đối với đứa con thật sự một chút cũng không biết thời vụ này, hấn càng ngày càng thất vọng trong lòng. Kỳ thật, từ khi mới bắt đầu, hấn đã không thích Lý Mạo. Nếu không phải bởi vì hấn là con của Võ Huệ Phi, chỉ sợ kết cục của

Lý Mạo cũng giống như các hoàng tử khác, thành thật được tước vị, mỗi ngày uống rượu mua vui, làm sao còn dám có loại hy vọng làm thái tử xa vời này.

Yến hội như vậy lẽ ra phải chấm dứt trong sự hào hứng của Lý Long Cơ. Dù sao “cảnh báo” hẳn đã phát ra, nếu lại có đứa con không biết thời vụ đứng ra khua miệng, vậy cũng chỉ có thể là số trời an bài.

Không ngờ Lý Long Cơ thở dài một tiếng, mang theo cung nữ và bọn thái giám tùy thân phẩy áo bỏ đi, cũng không để ý đến hoàng tử công chúa trong điện. Lý Mạo có chút khó khăn đứng ở nơi đó, phía sau truyền đến tiếng than nhẹ sâu kín của Lý Nghi.

110. Chương 95: Thả Ca Thư Hàn

Mười ngày sau, quán rượu đầu tiên từ trước đến nay ở Đại Đường — quán rượu Mộng Áo Đại Đường chính thức khai trương.

Vì phân biệt với các quán rượu bình thường, Ngọc Chân đã phải bỏ ra một phen công phu. Không ngờ nàng khiến đám công tượng thay đổi từ quán chủ yếu thành hình vòm, sau đó căn cứ Tiêu Duệ đề nghị, quét lên ba loại nước sơn màu sắc bất đồng bên ngoài từ lâu. Từ xa nhìn lại, từ lâu lúc trước, quán rượu hiện giờ, không ngờ có vài phần nghệ thuật của chủ nghĩa lập thể hiện đại sau này.

Một tấm biển chữ vàng treo cao trên khung cửa, tấm biển này cũng không đơn giản, sáu chữ to vàng lóng lánh “Quán rượu Mộng Áo Đại Đường”, đây là Lý Long Cơ tự tay viết. Cũng chỉ có Ngọc Chân mới có thể làm cho Lý Long Cơ viết lên tấm biển hiệu buôn bán.

Đi vào quán rượu, trên tấm thảm lông dê đỏ thẫm quý giá trên sàn cửa hàng kia, quyền quý trong thành Trường An đã sớm ngồi đầy mấy chiếc bàn gỗ đàn hương tinh mỹ lần lượt bài trí theo quy tắc nhất định, phía sau quầy rượu cao cao vừa đẹp vừa dài kia, bốn nữ đạo sĩ xinh đẹp đang phối hợp mật thiết điều chế rượu, trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng đậm và đàn hương thoang thoảng.

Quán rượu chia làm hai tầng lầu trên và lầu dưới, hai tầng đều là gian. Giờ phút này, Tiêu Duệ cùng Ngọc Chân còn có công chúa Thái Hoa lạnh lùng muốn bá sự học điều chế rượu, đang ở trong một gian phòng trang nhã ở lầu hai. Toàn bộ “người phục vụ” trong quán rượu đều là “nữ đạo sĩ” trong Yên La Cốc của Ngọc Chân, nương tử quân một đồng phục, mỗi người xinh đẹp như hoa. Không chỉ uống rượu, chính là nhìn xem những mỹ nữ này vận eo lắc mông tới lui, cũng là một loại hưởng thụ tuyệt vời.

Quán rượu này đơn giản là một “món đồ chơi” của Ngọc Chân. Tiêu Duệ thuận miệng nói “quán rượu này chính là món đồ chơi giúp mẫu thân tiêu khiển đi, ha ha”. Câu nói vô tâm của hắn, không ngờ làm cho Thái Hoa lạnh lùng phải tức cười, Thái Hoa hé miệng cười, liếc Ngọc Chân một cái, cúi đầu nói một câu.

- Ngọc Chân hoàng cô.

Ngọc Chân mỉm cười.

Chẳng qua, thiếu nữ Thái Hoa này luôn không thích ở chung với người ngoài, ở lại quán rượu. Nghe xong Tiêu Duệ nói một chút thường thức cơ bản điều chế rượu, thì vội vàng cáo từ về cung. Ngọc Chân chờ Thái Hoa đi, liền hung hăng véo Tiêu Duệ một cái:

- Hay cho tên tiểu tử thôi người, mẹ đây là muốn kiếm tiền, như nào gọi đồ chơi.

Tiêu Duệ cười khở một tiếng, thâm nghĩ, kiếm tiền? Ngay tiền mua quán rượu trang hoàng xa hoa xa xỉ, ước chừng cũng mất hơn một ngàn quán tiền. Nếu tính thêm cả tiền công của các thiếu nữ xinh đẹp này đó (tuy rằng không cần trả), phí tổn này quả thực rất cao. Rượu cốc-tai lại không thể sản xuất quy mô lớn, chỉ bằng bốn nữ đạo sĩ mỗi ngày có thể điều ra bao nhiêu? Một ly mới bán 500 văn, khấu trừ cơ rượu và các loại rượu trái cây hương liệu từ phường Tử Đồ cung cấp miễn phí, phải bán bao nhiêu chén “Mộng Áo Đại Đường” mới có thể thu hồi phí tổn?

Nghe Tiêu Duệ tỉ mỉ tính toán sổ sách cho nàng, lúc này Ngọc Chân mới thản nhiên cười:

- Tốt lắm, tốt lắm. Chút tiền ấy tính cái gì? Cho là mẫu thân vui chơi được rồi. Ngày sau, lệ yến trong Yên La Cốc này, ta xem liền đưa đến quán rượu này đi.

Cái gọi là quán rượu Mộng Áo Đại Đường, thật sự giống như mộng ảo. Từ lúc khai trương, chọi khiến cho xã hội thượng lưu trong thành Trường An nổi lên một trào lưu thời thượng mới là uống rượu cốc-tai. Đám người giàu có quyền quý chen chúc tới, quán rượu mỗi ngày đều kín người hết chỗ, làm cho bốn cô gái điều rượu mệt mỏi chết khiếp. Sau Ngọc Chân thấy như vậy không được, liền nâng cao tiêu chuẩn vào cửa: người không có thân phận cố định không thể đi vào. Nói cách khác, không phải nói người có tiền tiêu là có thể vào quán rượu, nhất định còn phải có quan phẩm địa vị tương ứng.

Hơn nữa, còn quy định mỗi ngày chỉ bán 100 chén “Mộng Áo Đại Đường”, nhiều hơn một cũng không bán. Hơn nữa, mỗi người chỉ giới hạn hai chén.

Đây là đề nghị của Tiêu Duệ. Dù sao Tiêu Duệ cảm giác “Mộng Áo Đại Đường” mình phối chế ra quá mức mãnh liệt, tác dụng chậm rất lớn. Nếu không thêm hạn chế, nhất định sẽ có không ít người say rượu, cuối cùng sẽ nháo sự trong quán rượu. Chẳng qua, hắn chỉ buồn lo vô cớ. Ở trong quán rượu Ngọc Chân công chúa mở, ai dám nháo sự? Trừ phi là muốn tìm chết. Không nói quyền quý sở hữu ruộng đất bình thường, cho dù là Lý Mạo Lý Tông hoàng tử như vậy, cũng không dám.

Nhưng đây là lẽ thường, thế sự vô thường, khắp nơi rất nhiều lúc, xảy ra một số sự tình không hợp với lẽ thường. Hôm nay, quán rượu Mộng Áo Đại Đường, không ngờ thật sự có một người nháo sự, còn đùa giỡn một trong số các cô gái điều rượu: Xuân nhi. Bốn cô gái điều rượu này, Xuân nhi, Lan nhi, Thu nhi, Cúc nhi, kỳ thật đều là thị nữ bên người Ngọc Chân. Thừa nhỏ nuôi bên người, tuy rằng đạo bào, nhưng lại không phải nữ đạo sĩ thật sự.

Đây là một người đàn ông dáng người cực kỳ hùng tráng, vả lại mày rậm mắt to có vài phần hình thái người Hồ. Hắn nường theo cảm giác say, dùng sức vỗ quấy bar, mua thêm một chén “Mộng Áo Đại Đường”. Xuân nhi không chịu bán, hắn liền dùng tay nắm bả vai nhu nhược của Xuân nhi, hơi dùng lực, không ngờ nắm nứt xương bả vai của Xuân nhi.

Xuân nhi kêu thảm ngã xuống đất, Lan nhi ba người cho tới bây giờ đều không nghĩ tới, không ngờ sẽ có người công khai nháo sự trong quán rượu của Ngọc Chân, còn dám ra tay đả thương người. Lan nhi dù sao cũng là người cùng Ngọc Chân nhiều năm gặp qua quen mặt, thấy cách ăn mặc của người đàn ông lỗ mãng này bất quá chỉ là một huyện úy, không khỏi lạnh lùng khiển trách một tiếng:

- Làm càn, người có biết quán rượu này ai mở? Đây là điện hạ Ngọc Chân mở, người muốn tìm chết! Người tới, nhanh chóng thông báo điện hạ!

Chờ thời điểm Ngọc Chân dẫn người nổi giận ù ù chạy tới quán rượu, cảm giác say của người đàn ông Hồ đã tỉnh hơn phân nửa. Trước khi hắn tới quán rượu, vốn đã uống không ít rượu, sau lại cùng mấy quý tộc đến quán rượu, liên tục uống hai chén “Mộng Áo Đại Đường”, sức nóng của rượu dâng lên, cũng có chút chẳng phân biệt được phương hướng, thừa cảm giác say, mới có một màn này. Cảm giác say vừa đi, hắn biết mình gây đại họa. Không chỉ nói tiểu quý tộc giống như hắn, cho dù là những đại quý tộc như thân vương và quan liêu lớn như Lý Lâm Phủ, cũng không thể trêu vào Ngọc Chân. Nhưng không ngờ chính mình “kiêu ngạo” như thế trong quán rượu của nàng, nghĩ đến đây, người đàn ông đổ mồ hôi lạnh cả người. Hắn thành thật ở lại trong quán rượu, một bộ cúi đầu nhận tội.

Ngọc Chân quả thực không thể tin vào mắt của mình, lại có người to gan làm ầm ĩ trong quán rượu của mình, hơn nữa còn làm trọng thương cô gái nhỏ Xuân nhi mình yêu thương nhất kia, xem bộ dáng buồn bã của Xuân nhi nằm trên giường rên rỉ. Lửa giận trong lòng Ngọc Chân bắt đầu hùng hục bốc cháy.

Một câu vô nghĩa cũng không nói. Người của Yên La Cốc cầm danh thiếp Ngọc Chân, đã đem người đàn ông chọi mộng hồ đưa đến Vạn Niên huyện nha, tiếp theo nói, phải nghiêm trị nghiêm trị lại nghiêm trị. Nhưng hận chính là, hắn từ kia lại là huyện úy tân nhậm Ca Thư Hàn của Vạn Niên huyện. Vạn Niên huyện lệnh không dám chậm trễ, lập tức nhốt Ca Thư Hàn vào đại lao, tự mình chạy tới hỏi Ngọc Chân xử trí thế nào.

Khi Tiêu Duệ nhận được tin tức, Vạn Niên huyện lệnh đã kinh sợ rời khỏi quán rượu Mộng Áo Đại Đường, âm thầm lau mồ hôi lạnh. Thầm mắng Ca Thư Hàn là con chó đẻ, sao lại dám trêu Ngọc Chân nữ nhân này. Ngọc Chân cũng không nói gì khác, muốn vào cung bẩm báo hoàng thượng, xem hoàng thượng xử trí như thế nào vân vân

Con tức của Ngọc Chân vẫn còn tăng vọt, mãi cho đến khi Tiêu Duệ tiến vào, nàng vẫn “sư tử Hà Đông rống”. Cũng khó trách nàng tức giận, nhiều năm như vậy, trong thành Trường An này thật không ai dám xung đột với nàng, ngày hôm nay đột nhiên xuất hiện một Ca Thư Hàn, hơn nữa còn là một tiểu nhân vật không quan trọng. Nàng làm sao có thể không phẫn nộ. Đương nhiên, trọng yếu hơn là, Xuân Lan Thu Cúc bốn người theo nàng nhiều năm, là bốn tiểu nha đầu tri kỷ nhất của nàng, cảm tình rất sâu nặng. Nếu không, nàng cũng không chuẩn bị đưa bốn nha đầu này cùng nhau hết thủy lâm thị thiếp Tiêu Duệ.

- Mẫu thân, là ai chọc người tức giận? Ha ha.

Tiêu Duệ cười, đối với việc này hẳn thật sự không qua bất ngờ. Mở cười làm quán rượu, sao có thể không gặp một vị khách say rượu?

- Hừ, bất quá là nghiệt tử của Ca Thư Đạo Nguyên, huyện úy Vạn Niên nho nhỏ, dám can đảm giương oai trong quán rượu, còn làm thương Xuân nhi, thật tức chết mẫu thân.

Ngọc Chân chỉ ba cô gái Lan nhi thành thật đứng một bên:

- Con xem, làm mấy nha đầu này sợ hãi!

- Ca Thư Đạo Nguyên?

Tiêu Duệ đột nhiên cảm thấy tên này rất quen thuộc. Trầm ngâm, bỗng nhiên, hần cả kinh, vội hỏi:

- Mẫu thân, đó là người Đột Quyết, từng làm An Tây Phó Đô Hộ Ca Thư Đạo Nguyên?

- Đúng là nghiệt tử mọi rợ Ca Thư Hàn kia.

Ngọc Chân cười lạnh một tiếng.

Ca Thư Hàn a! Danh tướng Đại Đường Ca Thư Hàn á! Con trai của Ca Thư Đạo Nguyên, Ca Thư Hàn! Tiêu Duệ thông suốt trong lòng, bên tai lập tức quanh quẩn thủ khúc thiên cổ có một không hai của Lý Bạch: “Quân bất năng học Ca Thư, hoành hành Thanh Hải dạt dãi đao, tây đồ thạch bảo thủ tử bào.”

(Dịch nghĩa:

Quân tử phải học giống như Ca Thư

Đêm cầm đao tung hoành Thanh Hải

Mặc tử bào (áo bào tím) chém giết Thạch Bảo thành ở phương tây

Đáp vương thập nhị hàn dạt độc chước hữu hoài 1 - tác giả Lý Bạch)

“Bắc đầu thất tinh cao, ca thư dạt dãi đao. Chí kim khuy mục mã, bất cảm quá Lâm Thao.”

(Dịch nghĩa:

Bắc đầu thất tinh cao chiếu

Ca Thư Hàn đêm tuần, giữ nghiêm biên phòng.

Đến bây giờ hồ cười (quân địch) chỉ có thể rình xa xa, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dễ dàng vượt qua Lâm Thao.

Nguyên tác: Ca Thư ca, tác giả Tây Bử Nhân)

Những lời này đúng là nói Ca Thư Hàn. Danh tướng thiên cổ, chí khí mạnh mẽ, đây là một anh hùng như thế nào chứ! Sắc mặt Tiêu Duệ có chút đỏ lên, làm một kẻ xuyên qua, làm một người tôn trọng chủ nghĩa anh hùng hiện đại, hẳn ngưỡng mộ Ca Thư Hàn đã lâu.

Thấy Tiêu Duệ có chút khác thường, lửa giận của Ngọc Chân mất dần, ngạc nhiên nói:

- Đứa nhỏ, con làm sao vậy? Như thế nào, con biết Ca Thư Hàn này?

Ca Thư Hàn giờ phút này còn chưa thành danh, là một tiểu nhân vật điển hình, sao có thể khiến Ngọc Chân đặt vào mắt. Ca Thư Hàn mãi kỳ giữ trọn chữ hiếu ba năm cho cha ở Trường An, hẳn có ý định nhập ngũ kiến công lập nghiệp, nhưng Lý Long Cơ lại khăng khăng phong hắn một chức huyện úy Vạn Niên, khiến

cho Ca Thư Hàn có phong phạm hào kiện cực kỳ buồn bực trong lòng. Lúc buồn bực, thường cùng một số con dòng cháu giống ầm yển say rượu, thần xui quỷ khiến, mới xảy ra ngày hôm nay.

Sau khi Tiêu Duệ trầm ngâm thật lâu, nhẹ nhàng đi tới phía sau Ngọc Chân, cũng không nói chuyện, nhẹ nhàng xoa nắn bả vai cho Ngọc Chân. Ngọc Chân thở dài một tiếng, trừng mắt liếc hắt một cái, sắc giọng:

- Con thật sự có chuyện cứ nói, con biết Ca Thư Hàn này hả? Con muốn vì hấn mà cầu tình mẹ?

Tiêu Duệ cười ha ha:

- Mẫu thân, tuy rằng con không quen người này, nhưng nghe nói một thân hào hiệp trượng nghĩa, lại một thân võ nghệ giỏi, còn tinh thông binh pháp thao lược, tương lai chắc chắn trở thành một đại danh tướng của Đại Đường ta. Nhân vật anh hùng như vậy, nhất thời say rượu phạm vào sai nhỏ, Tiêu Duệ cảm thấy được, mẫu thân đại nhân ngài có đại lượng, tạm thời tha hấn một lần này đi.

Ngọc Chân im lặng không nói gì. Ca Thư Hàn trong mắt nàng chỉ là một con sâu lông nhỏ, nhưng nàng không nghĩ tới, Ca Thư Hàn nho nhỏ này không ngờ khiến Tiêu Duệ phản ứng mạnh như vậy. Trầm ngâm chốc lát, nàng mới liếc mắt nhìn Tiêu Duệ:

- Nếu đứa nhỏ con vì hấn cầu tình, ta tạm thời tha hấn một lần này — người tới, đi Vạn Niên huyện nha đem Ca Thư Hàn kia mang lại đây cho ta!

Lúc Ca Thư Hàn kinh sợ đi vào một nhà gian tại lầu hai quán rượu, con giận của Ngọc Chân đã hoàn toàn tan, đang bị Tiêu Duệ nói một vài trò đùa phổ phưởng chọc cười vui ra mặt. Thấy Ca Thư Hàn quỳ gối trước mặt mình, Ngọc Chân tươi cười chột tắt, ánh mắt âm trầm như dao nhỏ “cắt” trên người Ca Thư Hàn, mà ba cô gái Lan Nhi đứng phía sau Ngọc Chân kia, lại phần nộ nhìn chằm chằm Ca Thư Hàn, hận không thể tiến lên mỗi người đập cho hấn một chân, xuất ra cơn giận trong lòng.

Xuân Lan Thu Cúc bốn nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đều đi theo bên người Ngọc Chân, tình cảm giống như tỷ muội. Xuân Nhi bị thương, điều này tam nữ làm sao có thể không xúc động lây.

Ca Thư Hàn không yên trong lòng, trong lòng thẹn thùng, nằm sấp trên mặt đất im lặng không nói gì.

- Người đó là Ca Thư Hàn con trai Ca Thư Đạo Nguyên?

Ngọc Chân thản nhiên nói.

- Hồi bẩm điện hạ, tiểu nhân đúng là Ca Thư Hàn.

Ca Thư Hàn cúi đầu thưa lại một tiếng, thân mình cứng nhắc hơi giật.

- Hừ, người thật to gan! Cũng dám nháo sự ở quán rượu của ta, còn làm thương Xuân Nhi của ta. Bần lãnh người thật lớn, năng lực lớn! Nhìn khắp thành Trường An này, cũng chỉ có Ca Thư Hàn người có gan này.

Ngọc Chân cười lạnh lên:

- Ca Thư Hàn say rượu không đức, tự biết phạm phải sai lầm lớn... Mời điện hạ trừng phạt là được, Ca Thư Hàn không có nửa câu oán hận.

- Hừ.

Ngọc Chân lại hừ lạnh một tiếng:

- Niệm tình đứa nhỏ nhà ta xin tha cho người, niệm người còn có vài phần tài cán, ta liền bỏ qua cho người một lần.

Nghe lời này của Ngọc Chân, Ca Thư Hàn đột nhiên cả kinh. Hấn tự hỏi lúc này là chọc tổ ong vò vẽ, chọc phải một đại quý nhân mình không thể trâu vào, tuy rằng không có lo lắng tính mạng, nhưng công danh của mình và thanh danh của Thư gia xem như hoàn toàn quét rác bởi việc này, càng không nói đến hùng tâm tráng trí kiến công lập nghiệp kia của hấn, tự nhiên hết thấy hóa thành bọt nước. Hấn đã chuẩn bị tư tưởng tốt. Đột nhiên nghe được Ngọc Chân “bỏ qua cho một lần này”, trong lòng phù phù nhảy lên.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy một bên, mỉm cười đỡ hấn từ dưới đất lên:

- Tại hạ Tiêu Duệ, gặp qua Ca Thư Hàn đại nhân.

Ca Thư Hàn khẽ chấn động, ánh mắt sáng ngời chột đặt trên người Tiêu Duệ, đầu vai hùng tráng hơi run lên, cảm thấy mình bạch vài phần. Rất rõ ràng, môn sinh thiên tử phong quang vô hạn trong thành Trường An gần đây, nghĩa tử Ngọc Chân, tài tử tửu đồ Tiêu Duệ này cầu tình cho mình. Hắn nhìn Tiêu Duệ thật lâu, khom người bái lạy:

- Ca Thư Hàn gặp qua Tiêu Công tử. Ân tình này của Tiêu công tử Ca Thư Hàn ghi nhớ trong lòng, sau này sẽ báo đáp!

Tiêu Duệ ha ha cười:

- Một chút việc nhỏ, cần gì nhắc đến? Người không phải thánh hiền ai có thể không sai, Ca Thư đại nhân không cần để trong lòng.

Ngọc Chân ngồi một chỗ đột nhiên cười lạnh một tiếng:

- Ca Thư Hàn, thương thế của Xuân nhi thị thiếp của đứa nhỏ ta... Chuyện này, chính ngươi hãy nhớ kỹ đi.

Khuôn mặt thẳng thắn của Ca Thư Hàn đỏ lên, hắn cắn chặt răng, rầm một tiếng quỳ rạp xuống đất:

- Ca Thư Hàn nợ Tiêu công tử một nhân tình, ngày sau tất sẽ hậu báo!

Ca Thư Hàn cảm ơn mãi mới lau đi một tầng mồ hôi lạnh, lo sợ không yên rời đi. Mà trông bóng lưng Ca Thư Hàn rời đi, lại liếc qua khuôn mặt tươi cười như không có gì của Tiêu Duệ, Ngọc Chân đột nhiên nhủ thầm, ho khan kịch liệt.

Chỉ khoảng nửa khắc, sắc mặt của mỹ phụ trung niên quyến rũ trở nên tái nhợt, nàng dùng tay đỡ lấy ngực, thở hổn hển từng ngụm. Tiêu Duệ cả kinh, chạy nhanh tới nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cho nàng, vội vàng hỏi:

- Mẫu thân, ngài đây là.

Ngọc Chân thở hổn hển một hơi, thở dài nói:

- Đứa nhỏ, không có gì đáng ngại, đây là bệnh cũ nhiều năm, vừa đến tiết lập xuân này, ta lại thường thấy bực mình ho khan không ngừng, cũng không biết xem qua bao nhiêu ngự y, cũng không thay đổi được chuyện gì.

Tiêu Duệ ngẩn ngơ, trầm nghĩ, chẳng lẽ là bệnh hen theo mùa? Hoặc là, viêm phế quản? Hắn vừa nhẹ nhàng vỗ lưng Ngọc Chân, vừa nhớ lại mình khi bào chế rượu thuốc ở Lạc Dương. Văn hóa rượu thuốc Trung Quốc bác đại tinh thâm, Tiêu Duệ chau chuốt lại, liền lấy ra được một phương thuốc trị liệu ho khan khó chịu ở ngực.

Hắn khoát tay áo:

- Lan nhi, làm phiền ngươi đi lấy giấy và bút mực.

Tiêu Duệ vội vàng ghi một phương thuốc, sau đó phái người đi hiệu thuốc bắc bốc thuốc. Thiếu nữ điều rượu Lan nhi long lanh như hoa thán nhiên cười, tiến đến thu hồi giấy và bút mực, sau đó mang thêm trà nóng vào chén cho Tiêu Duệ và Ngọc Chân:

- Công tử lại thông y thuật, Lan nhi thực không ngờ.

Ngọc Chân cũng ngạc nhiên nói:

- Đứa nhỏ, con thật sự thông ý thuật sao? Chẳng qua, con cho dù thông y thuật, đối với căn bệnh kéo dài này của mẫu thân chỉ sợ cũng thúc thủ vô sách (bó tay).

Tiêu Duệ cười ha ha:

- Mẫu thân, Lan nhi, ta làm sao biết y thuật cái gì. Chỉ là ta biết vài bài rượu thuốc, ta chuẩn bị chế cho mẫu thân vài hũ, sau đó mẫu thân đúng hạn dùng uống, xem có thể hay không trị liệu hiệu quả.

Rượu thuốc cũng không phải Tiêu Duệ phát minh, thậm chí còn sớm hơn cả thời thịnh Đường, đã có không ít thầy thuốc vận dụng rượu thuốc để trị liệu bệnh hoạn. Ngọc Chân nghe vậy cũng không kỳ quái, chỉ có điều nàng cũng không ôm ý vọng gì với rượu thuốc theo lời Tiêu Duệ, nhưng này dù sao cũng là một phen

tâm ý của Tiêu Duệ. Cho dù là biết rõ không có trị liệu hiệu quả. Ngọc Chân vẫn cao hứng trong lòng, vui mừng đắc ý.

Hoàng cung, tẩm cung Võ Huệ Phi.

Võ Huệ Phi vừa mới ** rất mạnh với Lý Long Cơ một lần, Lý Long Cơ này tuy rằng người đã đến trung niên, nhưng đòi hỏi và cuồng nhiệt chuyện phòng the lại không thua thanh niên chút nào, sau khi triều hội kết thúc đột nhiên hưng trí, lòng như lửa đốt chạy tới tẩm cung Võ Huệ Phi, đuoai cung nữ thái giám, cùng ái phi âu yếm của mình giằng co với nhau.

Đây cũng không phải việc gì mới mẻ. Cung nữ và thái giám tẩm cung Võ Huệ Phi thấy hoàng đế sắc mặt đỏ lên chạy tới, chỉ biết hoàng thượng muốn làm việc với nương nương, kỳ thật không đợi Võ Huệ Phi phân phó đều tự giác lui xuống.

Lý Long Cơ giải phóng hoàn toàn nhiệt khí trên cơ thể đầy đặn của Võ Huệ Phi, lại cùng nàng nhu tình mật ý nói chuyện, rồi vội vàng mặc chỉnh tề, đi ngự thư phòng, nơi đó, còn có rất nhiều tấu chương và quốc sự đang đợi hắn.

Khuôn mặt Võ Huệ Phi hồng lên. Toàn bộ thân thể đầy đà mềm mại ăn no trải qua mưa móc làm dịu nổi lên một tầng đỏ ửng. Một cung nữ báo lại:

- Nương nương, Lý tướng cầu kiến!

Sắc mặt Võ Huệ Phi ngưng trọng, trầm ngâm một chút, thần tình xuân sắc trở thành hư không, vung ống tay áo hoa lệ lên:

- Mời hẩn vào!

- Thần Lý Lâm Phủ, bái kiến Huệ Phi nương nương.

Lý Lâm Phủ nở một nụ cười cổ quái, kỳ thật hắn đã sớm tới rồi, chỉ có điều nghe nói hoàng thượng đang ở trong cung của Võ Huệ Phi, lặng lẽ chờ. Khoảng thời gian này là một canh giờ, Lý Lâm Phủ thấy hoàng đế đi xa, mới lách mình đi ra từ một góc sáng sủa ở dưới mái cong hoàng cung.

- Lý tướng mời ngồi, pha trà.

Võ Huệ Phi khoát tay áo. Lúc này nữ nhân có quyền thế nhất trong thâm cung Đại Đường, khi đối mặt với hạ thần, khuôn mặt quyền rũ cũng mang theo một tầng uy nghiêm bản năng của kẻ bề trên. Chỉ có điều tầng uy nghiêm này đối với Lý Lâm Phủ mà nói, thùng rỗng kêu to. Hiện tại, Lý Lâm Phủ có đủ tiền vốn với vị quý nhân trong cung trước mặt, vẫn duy trì trọng lượng và khoa trương của quyền thần Đại Đường.

Chờ bọn cung nữ thái giám đều lui xuống, lúc này Võ Huệ Phi mới oán hận nói:

- Lý tướng, trước mắt không ngờ hoàng thượng không hề có ý tứ phế truất thái tử, người thật ra nói cho bốn cung xem, chúng ta nên làm gì bây giờ? Cứ như vậy đi xuống, chỉ cần hoàng thượng... Lý Anh kia liền danh chính ngôn thuận đăng cơ xưng đế, đến lúc này, mẹ con chúng ta gặp chuyện làm sao chịu nổi?

Lý Lâm Phủ mỉm cười:

- Nương nương đợi một chút, đừng sốt ruột. Hoàng thượng không phế truất thái tử, cũng không có nghĩa là hoàng thượng coi trọng thái tử. Bất kể thế nào, hiện tại chỉ có trước tiên buộc hoàng thượng phế thái tử đi, Thọ Vương điện hạ mới có thể có cơ hội — nếu không, tương lai Thọ Vương điện hạ sẽ rất khó nói.

Võ Huệ Phi hít một hơi:

- Bức hoàng thượng? Lý tướng, người lúc này nói với bốn cung thì thôi.

- Nương nương, thần liền nói thật với nương nương đi, hoàng thượng chỉ là muốn làm cho thái tử ngồi ở đông cung che mắt người mà thôi... Phế thái tử đi, cũng chưa chắc sẽ lập thái tử... Nhưng là, tình huống hiện tại là, nếu phế thái tử đi, Thọ Vương điện hạ còn có cơ hội, mà nếu không phế, Thọ Vương điện hạ sẽ không có chút cơ hội nào.

Lý Lâm Phủ thần nhiên nói:

- Nếu nương nương có thể... Thần thật ra cảm thấy được, hoàng thượng phế thái tử, đó chỉ là chuyện nhấc tay.

Võ Huệ Phi nhú mày:

- Người nói rõ ràng, đừng vòng vo với bốn cung, người nói bốn cung nên làm như thế nào?

Lý Lâm Phủ đột nhiên cười quỷ dị, ánh mắt gần như trào phúng quen trên thân thể đầy đà mềm mại đáng yêu của Võ Huệ Phi, thấp giọng nói:

- Kế hoạch hiện nay, chỉ có làm cho thái tử tự loạn địa thế, tự làm ra chuyện điên cuồng, mới có thể làm cho hoàng thượng không thể không phế hần. Thậm chí —

Lý Lâm Phủ múa may tay áo, làm một động tác chém đầu.

Võ Huệ Phi lấp bắp kinh hãi:

- Chỉ giáo cho?

- Thần không dám nói.

- Người cứ việc nói thẳng đi, còn che chệ lấp lấp với bốn cung, làm chi đâu?

Võ Huệ Phi nhú mày không kiên nhẫn.

- Thần biết một bí mật rất lớn của thái tử Lý Anh. Thái tử Lý Anh mỗi ngày ở trong Đông Cung, trước mỗi lần cùng thái tử phi gặp mặt hoặc sinh hoạt vợ chồng với thị thiếp khác, đều phải đi trước tới thư phòng xem một bức họa chân dung. Trên bức họa chân dung kia, là một nữ tử xinh đẹp tuyệt thế... Nghe nói, thái tử còn có một ham mê, chính là bất kể sinh hoạt vợ chồng với ai, đều phải bịt kín mặt đối phương, sau đó.

Âm thanh Lý Lâm Phủ trở nên cực kỳ dâm mi.

Võ Huệ Phi lập tức đỏ mặt, thầm mắng:

- Hay cho một tên vô sỉ cầu vật.

Lý Lâm Phủ hơi tiến lại gần, thanh âm càng trở nên trầm thấp và áp lực:

- Nương nương có biết, nữ tử trên bức họa trong thư phòng thái tử là ai chẳng?

- Bốn cung làm sao biết.

Võ Huệ Phi ửng đỏ hai má, trách mắng:

- Lý tướng, ở trước mặt bốn cung, người phải tự trọng!

111. Chương 96: Mở Đầu Sắc Dục Trong Cung

- Khái bảm nương nương, tiểu mỹ nhân trên bức tranh vẽ treo trong phòng thái tử Lý Anh chính là — chính là nương nương!

Võ Huệ Phi thốt nhiên biến sắc, đột nhiên nâng người, vung ống tay áo dài hoa lệ rực rỡ, xẹt qua gương mặt hiện lên nụ cười cổ quái của Lý Lâm Phủ, quát lên:

- Lý Lâm Phủ, người thực càn rỡ! Dám khinh nhờn bốn cung!

Lý Lâm Phủ thản nhiên cười, cúi người thi lễ:

- Nương nương — thần sao dám khinh nhờn nương nương? Chẳng qua, những câu thần nói đều là sự thật, nương nương không tin, thần cũng không có cách nào.

Võ Huệ Phi hít sâu một hơi, chậm rãi ổn định tâm thần phần nộ và khiếp sợ, cắn chặt răng:

- Lý Lâm Phủ, mưu hại bốn cung và thái tử, người cũng hiểu rõ, đây chính là tội chết giết chín họ!

- Chuyện tư mật thể này, vốn là chỉ nói với một mình nương nương, nương nương trị tội thần như thế nào?

Lý Lâm Phủ trào phúng cười:

- Mồi nường nường bình tĩnh nghĩ lại, có phải những năm gần đây thái tử có mang tâm tư khác với nường nường hay không? Hình như có chút không giống? Cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nường nường không ngại nghĩ lại.

Võ Huệ Phi cân nhắc suy nghĩ thật lâu. Nàng biết, Lý Lâm Phủ này không phải loại người bịa đặt, hẳn không có khả năng to gan lớn mật lấy loại chuyện này đùa mình, này — nhớ lại từng ly từng tý ngày xưa, thái tử Lý Anh tuy rằng như nước và lửa với mình, nhưng có vẻ — có vẻ trong ánh mắt thái tử Lý Anh nhiều lần nhìn mình quả thật có vài phần cuồng nhiệt và mập mờ. Vốn cho đó là cừu thị, bây giờ nghĩ lại, dường như thật sự có thể là loại tâm tư xấu xa này. Võ Huệ Phi càng nghĩ càng giận, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

Nàng cắn chặt răng:

- Lý Lâm Phủ, bổn cung nên làm như thế nào?

- Nường nường chính là người có kế hoạch lớn, nên làm như thế nào, nường nường tự nhiên có an bài, thần sẽ không nhiều lời — nường nường, bệ hạ còn ở ngự thư phòng gọi thần có chuyện quốc sự thương lượng, xin thứ cho thần vô lễ, cáo lui trước!

Lý Lâm Phủ cười, đứng dậy cúi người thi lễ, cũng không đợi Võ Huệ Phi kịp phản ứng, liền quay đầu mà đi.

Trong nháy mắt sắc mặt Võ Huệ Phi u ám xuống, khóe miệng hiện lên một nụ cười âm trầm. Khi mấy cung thư và thái giám một lần nữa tiến vào trong điện, lại phát hiện Huệ Phi nường nường của bọn họ khôi phục lại sự quyến rũ và bình tĩnh ngày xưa, tay thuận đang cầm hoàng đình kinh, hai mắt khép hờ, trong miệng không ngừng ngâm tụng.

Lý Lâm Phủ nhẹ nhàng bước vào trong ngự thư phòng. Mới vừa rồi gieo một mầm mống trong lòng Võ Huệ Phi, khiến vị quyền thần Đại Đường tâm tư kín đáo này có một chút vui sướng. Kỳ thật, hẳn cũng không xem trọng Thọ Vương. Hẳn thậm chí hiểu được, mặc dù là phế đi thái tử, Lý Long Cơ cũng sẽ không lập Thọ Vương làm thái tử mới. Nhưng Thọ Vương có thể ngồi lên vị thái tử hay không, với hẳn không có vấn đề gì, hẳn quan tâm chính là — dọn sạch chướng ngại trên con đường quyền lực của mình như thế nào. Thí dụ như cựu thần Trương Cửu Linh này, những kẻ thông thái róm rã đi theo phía sau Lý Anh, và cả thái tử Lý Anh đều vạn phần kiêng kỵ mình, tương lai sớm hay muộn cũng sẽ xuống tay với hẳn.

Cho nên, hẳn nhất định phải xuống tay với Lý Anh trước. Mà Võ Huệ Phi và Thọ Vương chính là quân cờ hẳn lợi dụng. Hoặc là nói, nếu muốn vạn ngã thái tử, trừ hai mẹ con này ra, thật sự không ai có bổn sự này.

Nhưng Võ Huệ Phi đâu phải kẻ ngu? Nàng sao không phải lợi dụng Lý Lâm Phủ? Chờ Thọ Vương thật sự lên ngôi hoàng đế, có thể người thứ nhất đối phó chính là Lý Lâm Phủ. Đương nhiên, nhưng điều này nói sau, trước khi chưa hoàn thành mục tiêu, Võ Huệ Phi vẫn phải kiên nhẫn “nhục nhã” chịu đựng giao thiệp với Lý Lâm Phủ.

Võ Huệ Phi mơ hồ đoán được dụng ý thật sự trong lời nói của Lý Lâm Phủ hôm nay, đơn giản là muốn châm ngòi mình chủ động xuống tay với Lý Anh, tâm tư âm hiểm có thể nghĩ. Chỉ có điều Lý Lâm Phủ cũng nói đúng tình hình thực tế, Lý Anh cầu vật này quả thật có ý muốn không an phận với mình. Nghĩ đến đây, Võ Huệ Phi khó có thể ngăn nổi giận dữ, nàng khoát tay:

- Người tới, bãi giá Đông Cung, bổn cung muốn đến thăm thái tử điện hạ, nghe nói bản thân hẳn có việc.

Võ Huệ Phi mang theo một đám cung nữ thái giám đi hướng Đông Cung. Mà lúc nàng ra khỏi cửa, Lý Lâm Phủ đã đến ngự thư phòng.

Lý Long Cơ đang bàn bạc chuyện chế cử cùng một đám trọng thần trong ngự thư phòng. Hẳn chuẩn bị nửa tháng sau tổ chức một khoa chế cử, không câu thúc trong khuôn sáo cũ để tìm nhân tài. Trong lòng đám thần tử Trương Cửu Linh đều hiểu được, điều này chỉ sợ là hoàng đế muốn cho Tiêu Duệ không hiểu sao lại thi rớt kia một cơ hội. Nhưng, vì một người đặc biệt mở một khoa chế cử, mặc dù đám người Trương Cửu Linh đặc biệt tán thưởng tài học và khí phách của Tiêu Duệ, nhưng cũng hiểu được không ổn.

Nguyên nhân như vậy, Trương Cửu Linh cầm đầu quần thần bắt đầu phản đối, phản đối, lại phản đối.

Nhưng bọn họ nói nửa ngày, Lý Long Cơ trước sau đều không đáp lại. Chỉ có Lý Lâm Phủ một bên nghe xong nửa ngày phản ứng lại, hoàng đế rõ ràng là muốn bật đèn xanh cho Tiêu Duệ, nhưng kỳ thật cũng là cố ý muốn mượn nguyên do đám sĩ tử nhà nghèo nháo sự, mở lại chế cử, chọn lựa sĩ tử nhà nghèo vào triều, bổ sung cho đủ tổ chức tâm phúc của thiên tử.

Mặc dù Lý Lâm Phủ và đám người Trương Cửu Linh không chỉ khác nhau về hình tượng gian thần và trung thần, còn có chính kiến không giống, nhưng đều chống lại suy tính và thực hiện bồi dưỡng tâm phúc, rộng rãi chiêu mộ sĩ tử nhà nghèo bốn phía của hoàng đế. Dù sao, bọn họ đều xuất thân từ đại gia tộc giàu có, sau lưng bọn họ đều có ràng buộc lợi ích của tập đoàn, nếu khiến đám sĩ tử nhà nghèo hoàng đế cố ý bồi dưỡng lớn lên, trở thành một thế lực quý tộc cường đại mới, điều này với thế gia đại tộc mà nói, không thể nghi ngờ là không muốn nhìn đến.

- Lý Lâm Phủ, ngươi thấy thế nào?

Lý Long Cơ dù bận vẫn ung dung khoát tay áo, đám thần tử này phản đối sớm đã trong dự liệu của hắn, nếu không, hắn cũng sẽ không làm công tác thông báo trước với chư thần, trực tiếp hạ chỉ không phải là được sao?

Lý Long Cơ lúc này còn không giống sau này, phải nói còn có thể thuộc về nhóm minh quân, hắn không muốn bởi vì mình độc tài mà khiến cho triều thần rung chuyển, đây là hắn không muốn nhìn đến. Nhưng hắn càng không muốn nhìn đến chính là, các thế gia đại tộc vững vàng nắm giữ triều chính Đại Đường, bởi vì thế lực thế gia đại tộc trải qua mấy trăm năm phát triển, đã uy hiếp nghiêm trọng đến hoàng quyền Lý gia.

Nhưng căn cơ thế gia đại tộc thâm căn cố đế, gần như huyết mạch tương liên với vua và dân Đại Đường. Nếu trực tiếp áp dụng thủ đoạn đơn giản chèn ép thế gia đại tộc, tất nhiên khiến phản tác dụng thậm chí rối loạn, cho nên, chỉ có thể áp dụng thuật hạn chế nhất định, bồi dưỡng một hàng ngũ khác tới kiểm chế và phân hóa thế lực của thế gia đại tộc.

So với sĩ tử xuất thân từ thế gia đại tộc, sĩ tử nhà nghèo sẽ càng trung thành như một đối với hoàng đế, bởi họ không có chỗ dựa, không có đại thụ của gia tộc để có thể hóng mát, chỉ có hoàng đế mới có thể cho bọn họ vinh hoa phú quý. Hoàng đế là chỗ dựa vững chắc cũng là duy nhất đối với sĩ tử nhà nghèo. Điểm này, Lý Long Cơ cực kỳ minh bạch — chỉ có sĩ tử nhà nghèo mới có thể thực sự cho mình sử dụng, tương lai trưởng thành quân chủ lực toàn tâm toàn ý anh dũng đấu tranh cho hoàng đế.

Đương nhiên, bằng vào sự tự tin và cuồng vọng của Lý Long Cơ, hắn cũng không cho rằng đám thế gia đại tộc trước mặt sẽ thần phục trong lòng. Mà am hiểu vận dụng thuật hạn chế nhất định, bất quá chỉ là một loại bản năng của hoàng đế. Hoàng đế là đang làm gì? Nói trắng ra là cân bằng quyền lực tạo ra quyền lực và quyền uy cao nhất cho mình.

Lý Lâm Phủ cười:

- Hoàng thượng, thần cho rằng, lời nói của Trương tướng rất đúng, sao có thể vì một người mà mở chế cử? Nếu lỗ hổng này mở ra, uy tín triều đình ở chỗ nào? Công tín của khoa cử ở chỗ nào?

Trong lòng Lý Long Cơ có chút căm tức, tâm tư của thần tử này hắn sao có thể không rõ ràng chứ. Hắn kìm nén cơn tức, thản nhiên nói:

- Trẫm khi nào nói qua vì một người Tiêu Duệ mà mở chế cử? Bất kể là người nào, chỉ cần là sĩ tử thi rớt, cũng có thể báo danh tham gia, do trẫm tự mình kiểm tra — thôi, việc này cứ định như vậy. Lý Lâm Phủ, ngươi là Lễ Bộ Thượng Thư, chuyện này liên giao cho người tới phụ trách. Nhớ kỹ, tất cả sĩ tử báo danh đều cần phải giao một bài văn tự tiến cử, nhưng tự mình chọn đề, xong xuôi, do Lễ Bộ thống nhất thu về, đến nơi này giao cho trẫm, trẫm tự mình chấm bài thi.

Lý Lâm Phủ thở dài một tiếng, hắn biết việc này Lý Long Cơ đã sớm quyết định chủ ý, nếu không thể ngăn cản thì không ngăn cản, hắn khom người xuống thi lễ:

- Thần tuân chỉ.

- Hoàng thượng, điều này như nào có thể? Chế cử mở ra, sĩ tử báo danh đâu chỉ hơn trăm hơn ngàn? Lượng bài văn nhiều như vậy, tự mình bệ hạ thẩm duyệt, chẳng phải là làm mệt long thể? Thần nghĩ rằng.

Đến phân nhượng này, Trương Cửu Linh cũng không có cách nào góp lời tiếp. Dù sao hoàng đế mở lại chế cử chỉ cần không phải việc làm thiên tư bởi một người, bọn họ liền không còn lời nào để nói.

Lý Long Cơ ha ha cười:

- Trẫm tự có chủ trương, các người không cần nhiều lời. Trẫm nên lựa chọn nhân tài cho triều đình, cho dù vất vả một chút cũng là theo lẽ thường phải làm. Cũng được, Trương Cửu Linh, người giúp đỡ Lý Lâm Phủ sắp xếp việc này đi, nhớ kỹ lời trẫm nói, phàm là người báo danh đều phải đưa vào, không thể bỏ qua một người, hiểu chưa?

Trương Cửu Linh và Lý Lâm Phủ cùng khom người kêu lên:

- Chúng thần tuân chỉ.

- Đi thôi, trẫm mệt mỏi, trẫm phải nghỉ một lát.

Lý Long Cơ thuận tay đưa mấy thánh chỉ sớm đã bao kín trên bàn cho Lý Lâm Phủ:

- Truyền ý chỉ trẫm, từ hôm nay trở đi, mở lại chế cử, phàm là sĩ tử Đại Đường, bất luận xuất thân, không phân biệt nhà cửa, chỉ cần người có tài học, đều có thể tham gia.

Một đám thần tử chia làm hai nhóm, bước trên đường cung điện âm u hiu quạnh. Tình cảnh này nhìn qua có chút quỷ dị, một hàng năm người, Trương Cửu Linh dẫn đầu, mà một hàng, cũng chỉ có một người, chỉ có Lý Lâm Phủ. Đám người Trương Cửu Linh khinh thường liếc Lý Lâm Phủ một cái, chào hỏi qua lại với nhau, mà Lý Lâm Phủ không coi ai ra gì đi nhanh tới, trong mắt lóe ra một hào quang trào phúng.

Mặc dù Lý Lâm Phủ trong triều cũng không cô đơn, nhưng dù sao thời gian hắt hủi đường bá tửng ngăn ngủi, cấp bậc thân tín hắt hủi sắp xếp đều thấp, trước mắt là không có tư cách tiến vào ngự thư phòng của hoàng đế nghị sự, nhưng Lý Lâm Phủ lại có tin tưởng vô cùng mãnh liệt, hắt tin tưởng, trong tương lai không xa, bóng dáng một nhóm các đại thần thông thái rầm rập bên trái sẽ vĩnh viễn rời khỏi triều đình Đại Đường.

Sắc trời dần dần âm u, nhiều đám mây đen chậm rãi bay tới, che khuất bầu trời cung điện Đại Đường. Cuồng phong gào thét, đất đá mù trời, âm âm! Từng tiếng sấm rền vang lên, tia chớp chói mắt thật lớn, bổ xuống, xẹt qua mái cong tầng tầng của cung điện Đại Đường, dừng lại trên bầu trời Đông Cung, từng đường lấp lóe quỷ dị.

Áp lực và âm trầm không gì sánh nổi chấn động trong lòng các trọng thần Đại Đường, Trương Cửu Linh nâng đôi mắt mờ, thở dài một tiếng:

- Các vị, bão táp sắp tới.

112. Chương 97: Bùng Phát Sắc Dục Trong Cung

Cũng không biết vì cái gì, thái tử điện hạ của chúng ta không cảm thấy hứng thú lắm đối với tư sắc xinh đẹp của nàng. Hai năm, trừ đêm động phòng ra, Lý Anh thà rằng mỗi ngày cần quấy với thị thiếp phong tao chứ cũng rất ít đến chỗ nàng ngủ.

Thấy Lý Anh ngoài dự đoán tiến vào, trên mặt Tiết Lan lộ ra vẻ vô cùng vui mừng, vội vàng nghênh tiếp:

- Thiếp thân nghênh đón điện hạ!

Lý Anh khoát tay áo có chút cứng nhắc:

- Miễn.

Đừng nhìn thái tử điện hạ này trong cung lúc nào cũng cẩn thận chặt chẽ nhưng trong cung mình đáng vẻ không thua gì phụ hoàng Lý Long Cơ của hắn. Mà có lẽ là ngày thường thắt chặt cái móng, ở trước mặt người của mình thì đặc biệt lộ vẻ cực kỳ đường hoàng.

Mặc dù Tiết Lan là thái tử phi, nhưng đích xác vị trí còn không bằng một thị thiếp trong mắt Lý Anh. Tiết Lan kính cẩn đứng một bên, đang muốn nói gì, đã thấy ánh mắt do dự tràn ngập dục vọng của Lý Anh dán trên bộ ngực cao ngất của mình, khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

- Điện hạ.

- Lại đây.

Lý Anh đột nhiên khoát tay áo. Không đợi Tiết Lan kịp phản ứng, một tay kéo thân hình đầy đặn kia của Tiết Lan lại đây, một tay lỗ măng âu yếm thân hình đầy đặn của nàng, hung hăng vuốt ve.

Tiết Lan kích động cảm nhận được dục vọng sâu sắc run rẩy toàn thân với nhau. Hai gò má nàng rúng hồng, hai mắt mê ly đảo qua cung nữ và thái giám một bên, vội vàng e thẹn nói:

- Điện hạ.

Trong miệng Lý Anh phát ra tiếng hô giống như dã thú, vừa xoa nắn vú Tiết Lan, vừa cúi đầu quất:

- Cút, đều cút ra cho bốn cung.

Cung nữ và thái giám hầu hạ một bên hoảng sợ lui ra. Còn không có rời đi cửa điện, chỉ nghe trong điện truyền đến từng tiếng thở thấp tràn ngập dục vọng của nữ chủ nhân. Sắc mặt một cung nữ đỏ bừng, dưới chân vừa trượt, phốc một tiếng ngã xuống bậc thang, phát ra một tiếng kêu trầm thấp thảm thiết.

Lý Anh giống như dã thú xé rách cung trang hoa lệ của Tiết Lan. Chỉ lộ ra áo ngực đỏ thắm trong đó, hai đùi ngọc thon dài trắng mịn đỏ bừng, hai thỏ ngọc nhẹ nhàng phập phồng. Khuôn mặt Tiết Lan đỏ lên có thể bóp ra nước. Tay Lý Anh lướt một đường từ chân ngọc của nàng, thẳng đến dưới ngực, ngựa quen đường cũ nắm lấy một đoàn phong doanh (ngọn núi cao).

Phong doanh trong tay Lý Anh thay hình biến dạng, nụ hoa đỏ tươi mời hân nâng nhéo. Tiết Lan cũng không rụt rè nữa, mồ hôi thơm mát như mưa, phát ra từng tiếng rên rỉ dâm mỹ câu người.

- Tao hóa!

Lý Anh hung hăng dùng răng nanh cắn một góc áo ngực đỏ thắm kia, đầu đột nhiên hất lên, áo ngực đỏ thắm trôi xuống, lộ ra hai luồng “hoa khoe mùa đua sắc” sung mãn nhể nhại bên trong. Hân hít một hơi thật sâu, đột nhiên cúi đầu rống một tiếng:

- Tao hóa, bịt kín đầu.

Tiết y màu phấn hồng tràn ngập mùi thơm cơ thể của Tiết Lan kia nhẹ nhàng bay lên khuôn mặt kiều diễm bừng bừng dục vọng của nàng. Đang lúc nàng mờ mịt không biết làm sao, lại nghe Lý Anh thở hổn hển thì thảo tự nói, dùng thứ thô to nóng như lửa kia tiếp cận tư mật u phòng của nàng.

Cảm giác giống như biệt điện giật chột khiến Tiết Lan quên mất nhục nhã nháy mắt phát sinh. Nàng xoay thân mình, ưm một tiếng, trong lòng tràn đầy khát vọng “bổ sung” thật lớn. Vào giờ khắc này, nàng cảm thấy mình giống như đang đứng bên cạnh núi lửa. Bị lửa dục vọng hùng hực thiêu đốt, hồn nhiên quên mất chính mình. Nàng mê man mở hai tay ra, thả người nhảy xuống núi lửa của dục vọng kia, không muốn quay đầu lại. Trong khốn cùng xuân sắc, ngay khi lửa dục vọng khiến Tiết Lan hoàn toàn bốc cháy hoàn toàn, ngay khi nàng quên mất nàng là cô gái thuyền quyên và thái tử phi rụt rè của Đại Đường mà liễu lĩnh nghênh hợp Lý Anh, ngoài điện đột nhiên truyền đến tiếng gọi trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh lạnh của một thái giám:

- Huệ Phi nương nương giá lâm.

Lý Anh mạnh mẽ dừng lại động tác, thân mình đột nhiên run rẩy. Bình tĩnh ổn định, đứng dậy vội vàng mặc quần áo của mình, cũng không để ý Tiết Lan vạn phần thất vọng xấu hổ và giận giữ cuộn lại trên giường không nói gì, vội vàng chạy ra khỏi điện.

- Nhi thần bái kiến mẫu phi. Nhi thần nghênh tiếp chậm trễ, xin mẫu phi thứ tội!

Lý Anh khom người thi lễ.

Võ Huệ Phi khoát tay áo, quay đầu nhìn ra ngoài điện. Ngoài điện mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm lần lượt vang lên. Một tia chớp phát ra tiếng nổ vang, bộc phát một ánh sáng mạnh sáng lạn trên mái hiên Đông Cung, làm cả cung điện sáng lên giống như ban ngày, từng ly từng tý.

Võ Huệ Phi thất thần quay đầu, lần đầu tiên trong đời cẩn thận dò xét thái tử điện hạ trước mặt này. Nói thật, Lý Anh vô luận là tướng mạo hay khí chất, đều hơn một bậc so với con trai Lý Mạo của nàng. Cẩn thận nhớ lại, thái độ làm người trong cung của Lý Anh khiêm tốn, đối với nhóm quý nhân trong cung cho tới giờ đều cung kính, chưa từng thất lễ, coi như đáng quý khó được.

Võ Huệ Phi thở dài một tiếng. Là vận mệnh đưa hai đời người nguyên bản có thể bình an sống chung với nhau, đẩy lên con đường máu lửa sinh tử. Vì con mình, vì vinh hoa phú quý ngày sau của mình, nàng nhất định phải xuống tay với Lý Anh. Hơn nữa, một khi xuống tay, tuyệt đối không khoan dung.

Võ Huệ Phi khoát tay áo, cho tất cả cung nữ và thái giám lui ra, bất luận là tùy tùng của nàng hay người của Đông Cung. Tiếng sấm ngoài điện dần dày đặc, từng tia chớp cuồng loạn bay múa như ngân xà, thỏa thê vẽ loạn trên màn trời tối đen. Gió mạnh mưa nhanh, bão táp rớt cục đã đi đến.

Trong điện chỉ còn lại hai người. Võ Huệ Phi chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt diễm lệ thành thực hiện lên nụ cười không thể nắm bắt, mà một ít tuyết trắng trước ngực không biết có phải vì tâm tình kích động hay không mà hơi hiện lên một tầng đỏ ửng mỏng manh.

Lý Anh không kìm nổi nuốt nước miếng một cái. Thân mình không tự chủ bước tới phía trước một bước, ngồi xuống đối diện Võ Huệ Phi, nhìn về một đôi vú sưng mẫn hấp dẫn của nàng.

- Thái tử. Hôm nay bốn cung tới, muốn nói với thái tử vài lời trong lòng. Giờ phút này, trong điện không có người, chỉ có hai người chúng ta. Mấy lời trong lòng bốn cung, không thể không nói, người có bằng lòng nghe hay không?

Võ Huệ Phi cảm thấy được xúc động cuồng nhiệt và dục vọng Lý Anh không không tốt, liền vng tay áo vung lên, vừa vận che trước ngực mình.

- Mẫu phi mời nói, ta có sẽ không từ.

Lý Anh cúi đầu trả lời, khó khăn dời ánh mắt đi.

- Người sáng mắt không nói tiếng lóng. Sở dĩ hôm nay bốn cung và thái tử trở thành dạng này, đơn giản là vị thái tử. Vì Thọ Vương, bốn cung không thể không cùng thái tử là địch, người có hiểu không?

Võ Huệ Phi cười.

- Ta biết.

- Như vậy, bốn cung nghĩ... nếu thái tử có thể chủ động xin hoàng thượng từ vị thái tử, bốn cung có thể cam đoan, người vẫn có thể làm một thân vương tiêu điều tự tại.

Võ Huệ Phi cúi đầu nở nụ cười:

- Đây là ý tốt của bốn cung, người không cần.

- Bốn cung dựa vào thứ gì phải vứt bỏ vị thái tử? Bốn cung là thái tử phụ hoàng khâm định, là thái tử hợp pháp duy nhất do vua và dân Đại Đường tán thành... Chẳng lẽ chỉ bằng một câu nói của người, bốn cung sẽ đem vị thái tử và quyền lực chấp tay cho người ta? Chê cười! Mẫu phi nương nương của ta, người chỉ biết yêu thương con trai ruột của người. Như vậy, còn ta? Ta nên làm gì bây giờ?

Lý Anh cười rộ lên, thanh âm ngày càng kích động.

- Bốn cung là có ý tốt, nếu người không nghe, ta và người chỉ có một cục diện không chết không ngừng.

Võ Huệ Phi cũng cười lạnh một tiếng:

- Người cho rằng, người đâu được bốn cung sao?

Lý Anh ung cười.

Khuôn mặt Lý Anh đỏ lên, hần đứng dậy cúi đầu nói:

- Cùng lắm thì chết mà thôi. Thọ Vương và Khánh Vương tranh vị thái tử này, đơn giản là vì hoàng quyền, Mà ta, liều mạng bảo lưu lại Đông Cung này, lại hoàn toàn vì hoàn thành một tâm nguyện mười năm, một tâm nguyện nằm mơ cũng dẫn dắt tâm hồn ta — chỉ cần có thể hoàn thành tâm nguyện này, chính là chết ta cũng cam tâm tình nguyện!

Võ Huệ Phi run lên trong lòng, tập trung nhìn Lý Anh hùng hực, nhúu mày cúi đầu xuống.

- Trong lòng ta có một người. Mười năm, từ mười năm trước. Trong lúc vô ý ta thấy cảnh nàng tắm, thấy được dung nhan của nàng đẹp như thiên tiên, ta rốt cuộc không khống chế được mình... Mười năm, không giây phút nào ta không nhớ tới nàng, không giây phút nào không tưởng niệm nàng... Mỗi khi nghĩ đến nàng dịu dàng hầu hạ dưới thân nam nhân khác, trong lòng ta đau như dao cắt! Mẫu phi nương nương, người cũng biết loại đau này là đau lòng bậc nào không?

Thanh âm cô đơn trầm thấp của Lý Anh quanh quẩn trong điện.

- Ta muốn điên cuồng... Nhưng ta không có cách nào, ta không để ôm nữ nhân ta thích vào trong ngực... Cho nên, ta liền sống một ngày bằng một năm chờ đợi, đợi nam nhân kia quy thiên, đợi ta đi lên ngai vàng hoàng đế. Chỉ cần ta trở thành hoàng đế, nàng chính là của ta!

Cả người Lý Anh run lên, hần vươn tay theo bản năng, khẽ vỗ trống rỗng:

- Cho dù có thể có một đêm xuân với nàng, chính là ta chết cũng cam lòng.

Khuôn mặt quyết rũ của Võ Huệ Phi đỏ bừng lên, cúi đầu run giọng nói:

- Người tiểu tặc vô sỉ này.

- Như thế nào, muốn nói với phụ hoàng sao? ha ha!

Lý Anh đột nhiên cười ha ha:

- Đó là trò đùa dai của một đứa nhỏ, người đã quên sao? ... Thân thể của người ta không chỉ xem qua mà còn sờ qua, đến nay ta cũng khó có thể quên đôi tay trắng mịn cảm giác tuyệt vời kia!

- Người... Vô sỉ.

Võ Huệ Phi xấu hổ giận dữ che mặt. Một màn mười năm trước lại hiện lên trước mắt nàng. Nàng một mình tĩnh dưỡng ở Lý Sơn biệt cung, không biết hoàng tử Lý Anh tình nghịch trà trộn vào phòng tắm của nàng như thế nào, tránh dưới giường ngủ trong phòng tắm. Đợi nàng cho lui cung nữ chính mình nằm trong bồn tắm hoa thơm thảo nhiên thưởng thức đường cong thân thể tuyệt vời. Đột nhiên cảm thấy một đôi tay nhỏ bé mơn trớn phía sau lưng mình, thậm chí một bàn tay nắm lấy khe móng đầy đặn của mình.

Phát hiện Lý Anh, Võ Huệ Phi tràn ngập lửa giận không biết khóc hay cười tiêu tán đi. Bởi vì đây còn là một đứa nhỏ mười một tuổi, chuyện này coi như một trò đùa của đứa bé mà không giải quyết gì cả. Nhưng ai có thể nghĩ đến, một đứa bé mười một tuổi như vậy, không ngờ ở thời điểm này, đã có tâm tư kinh khủng như thế!

Việc này sớm đã phủ đầy bụi thời gian, Võ Huệ Phi sớm đã quên mất, không nghĩ đến hôm nay Lý Anh “nhắc lại chuyện xưa”, còn ràng buộc tư tình dâm mỹ như thế, có thể nào không khiến Võ Huệ Phi lúng túng xấu hổ và giận dữ.

Tâm thần Lý Anh dần bình tĩnh trở lại. Khi trước mặt Võ Huệ Phi bộc phát ra sắc dục mạnh liệt giấu sâu trong thâm tâm mười năm, trong lòng hắn trở nên yên lặng, mỉm cười:

- Mẫu phi, giờ phút này chỉ hai người chúng ta, Lý Anh liền nói cho người vài câu trong lòng. Ha ha.

- Tại sao người có thể như vậy? Ta là mẫu phi của người, phi tử của phụ hoàng người!

Võ Huệ Phi dù sao cũng là Võ Huệ Phi. Sau khi nàng phát hiện nàng bị thanh niên có chút điên cuồng này làm cho tâm thần đại loạn như vậy, lập tức điều hòa suy nghĩ của mình.

- Vì cái gì không thể? Năm đó, cô cô của người, Đại Chu hoàng đế Võ Tắc Thiên bệ hạ không phải là nữ nhân của Thái Tông hoàng đế, về sau lại thành hoàng hậu Cao Tông hoàng đế? Nếu tổ tiên chúng ta có thể, sao chúng ta lại không thể?

Lý Anh cắn chặt răng:

- Người cứ yên tâm, chỉ cần ta có thể đăng cơ. Trong hậu cung này, ta vẫn cho người làm chủ, chỉ cần người dựa và ta.

Khóe miệng Võ Huệ Phi nhô ra:

- Hay cho một tên tiểu tặc. Người cũng biết, chờ khi người ngồi lên vị hoàng đế, bồn cung đã già. Người có bằng lòng để một lão phụ đứng đầu hậu cung hay không? Chê cười!

- Người không già... Qua mười năm nữa, người cũng không già... Người xem da thịt trắng mịn của người...

Trong mắt Lý Anh phát ra hồng quang nóng cháy. Không ngờ ngờ đánh bạo dùng hai tay run rẩy sờ về đầu vai mềm mại Võ Huệ Phi. Nói đã rõ ràng, cái khăn che mặt của dục vọng điên cuồng đã bị vạch trần. Áp lực dục hỏa mười năm bắt đầu bùng bùng phần chấn giống mặt trời mới lên.

Chết thì chết đi — Giờ khắc này, Lý Anh có một ý niệm điên cuồng lập tức chiếm hữu mỹ phụ trước mắt này trong đầu. Cho dù hôm nay sung sướng, ngày mai lên đoạn đầu đài cũng thế.

Cảm nhận được Lý Anh điên cuồng. Võ Huệ Phi phát run trong lòng, xấu hổ và giận dữ tới cực điểm, cũng sợ hãi đến cực điểm. Nếu tiểu tặc điên cuồng này bất chấp tất cả chiếm giữ mình, dính lấy mình... Hẳn đương nhiên là không còn đường về, nhưng nài nỉ thì sao? Cũng sẽ đi vào địa ngục giống hần.

Nàng hít một hơi thật sâu, cúi đầu nói:

- Người hãy bình tĩnh một chút... ta sẽ nói ra suy nghĩ của mình.

- Nói đi.

Lý Anh chậm rãi thu tay lại:

- Chỉ cần người dựa vào ta, cái gì ta cũng theo người.

- Lời này thật sao?

Trong lòng Võ Huệ Phi hiện lên một tia u ám, nhưng khuôn mặt lại thản nhiên cười. Nụ cười kiêu mị đột nhiên nở rộ dưới ánh nền mờ mờ khiến Lý Anh nhìn xem ngẩn ngơ. Dục vọng trong lòng tích góp từng tí đã đến một trình độ không thể ngăn chặn.

- Lời này là thật sao? Chẳng lẽ ta muốn người tự động rời khỏi Đông Cung, người cũng nguyện ý?

Võ Huệ Phi dịu dàng cười:

- Chỉ cần người đồng ý thành toàn Thọ Vương. Ta cái gì cũng theo người, mặc cho — mặc cho người.

Khi tay Lý Anh xoa eo Võ Huệ Phi, Võ Huệ Phi quỵn rũ cười:

- Không thể ở trong này. Ba ngày sau, cha người rời cung tuần tra Thái miếu. Người lặng lẽ đến cung của ta, ta sẽ làm cho người vừa lòng.

- Một lần không được. Người phải đáp ứng ta, vĩnh viễn không thể cự tuyệt cầu hoan của ta.

Lý Anh cắn môi đến sung huyết.

- Người điên rồi? Nếu để phụ hoàng người biết, chúng ta đều chết không có chỗ chôn.

Võ Huệ Phi nửa thật nửa giả sáng giọng.

- Không sợ... Người có đáp ứng hay không?

Lý Anh đột nhiên cười. Võ Huệ Phi âm thầm cười lạnh trong lòng một tiếng, phát ra một tiếng thở dài sâu kín, lộ ra ngón tay tinh tế xanh nhạt, đẩy trán Lý Anh:

- Người tiểu tặc này. Khi còn bé như vậy dĩ nhiên có ý xấu với bồn cung!

Lý Anh cười ha ha, nhưng không có lên tiếng. Cho đến khi Vô Huệ Phi vẻ mặt đoan trang dung sắc tiêu sái ra đại diện, dẫn cung nữ thái giám biến mất trong làn mưa nặng hạt, hắn vẫn đứng yên nơi đó như cũ, sắc mặt không biết lại âm trầm từ lúc nào.

Ước chừng nửa canh giờ sau, hai anh em cùng mẹ với Lý Anh, Ngạc Vương Lý Dao và Quang Vương Lý Cư bị Lý Anh triệu đến Đông Cung bắt chấp mưa to.

Ngạc Vương Lý Dao nghe xong lời nói của Lý Anh, đột nhiên biến sắc, run rẩy nói:

- Huynh trưởng, người là.

Quang Vương Lý Cư cũng xua tay:

- Huynh trưởng, chúng ta chuẩn bị không đủ, khởi sự qua loa chỉ có thể tự tìm đường chết... Hơn nữa, bức vua thoái vị như vậy, bức phụ hoàng thoái vị cũng sẽ bị người trong thiên hạ thóa mạ!

Lý Anh lạnh lùng cười:

- Hai vị hiền đệ. Không phải các người không biết, từ sau khi mẫu phi chúng ta qua đời, địa vị của trong ta trong cung ngày càng thấp. Chẳng những phụ hoàng không coi huynh đệ ba người chúng ta ra gì, ngay cả đám quyền quý trong triều lại có mấy người để chúng ta vào mắt? Nhìn xem Lý Lâm Phủ kia, cũng dám đùa giỡn quan uy trước mặt bổn cung, quả thực chính là buồn cười!

- Ta làm thái tử đã bao lâu nhưng phụ hoàng có từng đối đãi với ta như một thái tử không?

Lý Anh cắn giận ném vụn một chén trà:

- Hắn mỗi ngày đều nghĩ như nào phế ta đi, lại lập Lý Mạo làm thái tử!

- Không thể nào, huynh trưởng. Phụ hoàng mấy ngày trước đây còn không phải.

Lý Ngọc chần chừ nói.

- Đó là trò chơi mê hoặc lòng người. Bổn cung rõ ràng trong lòng, không được bao lâu, phụ hoàng sẽ xuống tay với ta... Cho nên, ta đợi không được. Các người nhanh chóng thông tri Tiết Tú, làm cho hắn ước định thời gian, suất lĩnh Võ Lâm Quân phong tỏa hoàng cung. Ta muốn học Thái Tông hoàng đế!

Lý Anh cười lạnh:

- Người có chí khắp thiên hạ, lần Huyền Vũ Môn năm đó, Thái Tông hoàng đế giết chế thái tử Kiến Thành, không phải ngồi lên vị hoàng đế sao?

Lý Dao thở dài một tiếng:

- Chúng ta đành dang tay đánh cược một lần. Huynh trưởng, chúng ta đều nghe theo huynh. Chẳng qua, huynh đệ muốn khuyên người một câu. Người đàn bà kia không thể dính lấy, nàng sẽ phá hỏng đại sự của chúng ta — chỉ cần chúng là thành sự, nàng còn không phải trên gối của huynh trưởng sao?

- Các người không cần nhiều lời. Ta sẽ giữ lấy nàng hôm hành động đó, làm cho nàng trở thành phi tử của ta. Ta sẽ dẫn nàng tới trước mặt phụ hoàng, cho hắn biết, nữ nhất hắn sủng ái nhất thuộc về ta!

Lý Anh điên cuồng cười, không ngờ khóe miệng chảy ra một tia máu.

Bão táp mưa to đột nhiên nặng thêm, trong đêm bão táp này, Tiêu Duệ đang nằm dưới đèn buồn chán luyện chữ. Tú Nhi duyên dáng bưng một chén trà đi đến.

- Tú Nhi, Lạc Dương hồi âm chưa?

Tiêu Duệ ngẩng đầu hỏi một câu.

- Thiếu gia, ngài cũng đã hỏi vài lần. Thư mới gửi đi không tới 5 ngày, chỉ sợ còn chưa tới Lạc Dương đâu — ngài cứ yên tâm đi. Tú Nhi nghĩ, chỉ cần Ngọc Hoàn tiểu thư vừa nhận được thư, nhất định ngày đó sẽ hồi âm cho ngài.

Tú Nhi cười xinh đẹp, đưa chén trà tới trước mặt Tiêu Duệ, dịu dàng nói:

- Thiếu gia, uống chén trà nóng đi. Đây là Tú Nhi mới đun, trà mới Giang Nam!

- Được.

Tiêu Duệ thuận miệng lên tiếng, buông bút trong tay xuống.

- Thiếu gia, nghe nói hoàng thượng đã truyền chỉ mở lại chế cử. Ngọc Chân điện hạ phái người truyền tin nói, lúc này thiếu gia dự thi tốt nhất, tranh thủ chế cử kia lấy Trạng Nguyên công trở về... Thiếu gia à, Tú Nhi lại nghe nói, chế cử này là hoàng thượng tự mình ra đề mục bài thi. Nói vậy Trạng Nguyên công chế cử này càng vẻ vang.

Tiêu Duệ cười:

- Có thể đăng khoa là được, về phần Trạng Nguyên hay không Trạng Nguyên, điều đó không sao cả.

Dừng lại một chút, Tiêu Duệ lại nói:

- Tú Nhi, ngày mai người thay ta đi Yên La Cốc truyền thư, nói ta gần đây ra sức học hành công khóa, sẽ không thăm viếng trong cốc.

Tú Nhi nhu thuận vâng một tiếng, sau đó do dự một chút mới xấu hổ nói:

- Thiếu gia, nếu ngài không có phân phó khác, Tú Nhi lui xuống.

- A?

Tiêu Duệ ngẩn ra, gật đầu:

- Người đi xuống đi, đi nghỉ sớm, người cũng mệt mỗi một ngày.

Tú Nhi im lặng gật đầu, trong lúc quay đầu rời khỏi, trong đôi mắt xinh đẹp phát ra một tia thất vọng. Từ ngày ấy sau khi có một phen “thân thiết” với thiếu gia, thiếu nữ mới nở tình đầu nghĩ thiếu gia rất nhanh sẽ... Nhưng ai biết, Tiêu Duệ lại không có “về sau”, bất kể năng ám chỉ như thế nào, hắn đều thờ ơ.

Cũng chính trong đêm mưa to gió lớn này, có lẽ ai cũng không nghĩ đến, không ngờ hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ lại cải trang rời cung, ở lại trong Yên La Cốc. Trong phòng ngủ cực lớn hoa lệ và trần ngập hơi thở kiêu diễm của Ngọc Chân, sắc mặt Lý Long Cơ trầm tĩnh. Ánh mắt sáng chăm chú vào dư âm phong vận trên người Ngọc Chân, thật lâu sau mới thở dài nói:

- Ngọc Chân, ở trước mặt trẫm, người không nên che giấu. Trẫm nhìn ra, người đúng là đã động chân tình với Tiêu Duệ kia.

Trên mặt Ngọc Chân hiện lên hai đóa đỏ ửng:

- Bệ hạ không thể nói lung tung, đó là con ta.

- Ha ha, Ngọc Chân, cần gì lừa mình dối người chứ? Nhưng năm gần đây, người đối với nam tử cũng không có sắc thái này, duy chỉ có Tiêu Duệ này càng quan ái. Điều này chỉ sợ người trong Trường An có thể nhìn ra.

Lý Long Cơ thở dài thật sâu:

- Trẫm biết, trẫm xin lỗi người, trẫm đã sớm nói, trẫm sẽ cố gắng hết sức làm người vừa lòng đẹp ý — nếu người thật sự thích Tiêu Duệ, trẫm liền thưởng hôn cho các người!

Ngọc Chân lắc đầu:

- Bệ hạ, không nên nói, ta đều đã là lão phụ nhân (đã già), Tiêu Duệ vĩnh viễn là đứa con ngoan của ta. Điều này, vĩnh viễn không thể thay đổi!

Lòng bàn tay Lý Long Cơ run rẩy một chút, chậm rãi ngồi xuống:

- Ngọc Chân, người không già! Chỉ cần người nguyện ý, trẫm cái gì cũng có thể thay người làm được.

- Không, bệ hạ, người không cần nói thêm.

Trong mắt Ngọc Chân lóe ra thần sắc phức tạp không thể nắm bắt, nhưng bị nàng nương theo ống tay áo múa may xảo diệu che dấu.

- Cũng được. Người đã không có tư tình với Tiêu Duệ, vậy trăm cũng không miễn cưỡng. Chẳng qua, người cần phải hiểu rõ ràng, Huệ Phi đã đề cập qua với trăm, qua chế cử, trăm phải thưởng hôn Hàm Nghi cho Tiêu Duệ.

Lý Long Cơ nâng chén rượu trước mặt, uống một hơi cạn sạch.

- Điều này cũng chính là điều Ngọc Chân muốn nói, Hàm Nghi đưa nhỏ này đối với Tiêu Duệ một mảnh tình thâm — chẳng qua, Ngọc Chân phải nhắc nhở hoàng thượng, thưởng hôn hay là tạm hoãn đi. Bởi vì, đứa bé kia của ta đã có vị hôn thê sinh tử không rời. Tính tình của hắn ta rất rõ ràng, hắn thà chết cũng sẽ không chịu từ hôn. Trừ phi — trừ phi bệ hạ có thể cho phép Hàm Nghi.

Ngọc Chân ha ha cười.

- Điều đó làm sao được! Công chúa Đại Đường ta sao có thể chung chồng với một dân nữ!

Lý Long Cơ thốt nhiên biến sắc:

- Buồn cười!

- Công chúa và dân nữ chung một chồng thì sao? Nếu bệ hạ nguyện ý nhìn Hàm Nghi thống khổ cả đời, giống như ta đây vậy —

Ngọc Chân cười lạnh:

- Công chúa Đại Đường. Trong cung đình Đại Đường, còn có chuyện gì không thể phát sinh sao?

Sắc mặt Lý Long Cơ xấu hổ:

- Vậy hãy cho hắn từ hôn! Chẳng lẽ, hắn còn dám kháng chỉ phải không?

Khóe miệng Ngọc Chân hiện lên một nụ cười lạnh:

- Bất luận kẻ nào cũng không thể thương tổn đứa con của ta. Chính là bệ hạ cũng không được, trừ phi Ngọc Chân chết.

113. Chương 98: Sát Khí Sắc Dục Trong Cung

Nhưng trong phần lớn phò cũng có người khác bình thường, phò mã Tiết Tú của Đường Xương công chúa là một loại này. Tiết Tú văn võ song toàn, rất có mưu kế, và lại tình cảm với Đường Xương công chúa rất sâu sắc, cho nên có phần được Lý Long Cơ coi trọng. Tuy rằng Đường Xương công chúa chỉ là một người rất bình thường trong số các nữ nhi của hắn, nhưng phò mã này lại được hắn trọng dụng, làm Bắc Nha Cầm Quân cũng chính là Phó Chỉ Huy Sứ Võ Lâm Quân, nắm trọng quyền bảo vệ hoàng cung và hoàng đế. Cấp bậc tuy không quá cao, nhưng thứ nhất có được thân phận phò mã, thứ hai được hoàng đế coi trọng, Tiết Tú này cũng là một nhân vật trong thành Trường An.

Tiết Tú là đại cữu ca (anh vợ) của thái tử Lý Anh, loại quan hệ này khiến hắn nhất định là một mạch chính quy của thái tử đảng. Nhưng hắn ẩn dấu vô cùng tốt, chẳng những chưa bao giờ lui tới gần gũi với Lý Anh quá nhiều, cũng bởi vì Lý Anh lạnh nhạt với thái tử phi Tiết Lan mà công khai xung đột với Lý Anh vài lần, làm dư luận xôn xao, vua và dân đều biết.

Người trong triều đều biết, Tiết Tú này và thái tử tuy là thân thích, nhưng không hợp mà bài trừ hắn ra khỏi một hệ thái tử đảng. Cũng bởi vì như vậy, Lý Long Cơ mới ủy thác trọng trách. Nếu hắn biết Tiết Tú không chỉ không có hiềm khích với Lý Anh, đa số hành động của Lý Anh là Tiết Tú bày mưu tính kế phía sau màn, nói vậy sẽ tức giận đến hộc máu.

Mỗi năm một lần ngày hiến tế Thái miếu đã đến. Hàng năm sau khi lập xuân, Lý Long Cơ đều phải đi Thái miếu hiến tế tổ tiên, thuận tiện ca công tụng đức chiến tích của mình một phen. Cho nên, mỗi khi đến ngày này, hoàng đế liền dẫn văn võ đại thần cả triều và người trong hoàng tộc cùng đi Thái miếu, bày ra thanh thế hoạt động tế tổ lớn. Hiến tế phải liên tục một ngày, vì cam đoan an toàn của hoàng đế, toàn thành đều

phải giới nghiêm, phong tỏa cửa thành. Trừ một số đại nhân vật có thể qua lại không bị ngăn trở ra, bất luận dân chúng hay thương nhân ngoài thành đều không cho đi vào.

Nói cách khác, trong ngày hiến tế, công việc phụ trách an toàn trong thành Trường An thuộc về Bắc Nha Cấm Quân. Mà Chỉ Huy Sứ Bắc Nha Cấm Quân Mao Thọ năm trước vừa mới ốm không dậy nội đường bệnh trong phủ, cho nên trên thực tế quyền chỉ huy Bắc Nha Cấm Quân này toàn bộ rơi vào tay Tiết Tú.

Mặt trời đỏ treo trên cao, gió êm dịu chậm chậm. Cả thành toàn là binh sĩ mang giáp, đội nghi trượng hoàng gia trùng trùng điệp điệp rồi cung thành, một đường uốn lượn bước đến Thái miếu. Cửa hàng đóng cửa, người đi đường dừng lại, trong Trường An thành phần hoa đường như biến thành một tòa thành trống không không khí trầm lặng, trong không trì trệ ngập một loại uy nghiêm khác thường và sát khí đằng đằng.

Một dãy bàn dài bằng gỗ đàn xếp thành một hàng dài mấy chục thước, trên bàn bày đủ loại cống vật, không phải là ít. Tiêu Duệ cũng được Ngọc Chân dẫn theo, chuyện này được Lý Long Cơ cho phép. Hắn phân phó Tiêu Duệ hôm nay ghi chép lại hiến tế rầm rộ và viết ra một bài phú hay. Tiêu Duệ nghe vậy rất là đau đầu. Cũng may hắn có hai đại tài tử Đỗ Phủ và Trình Ưởng giúp đỡ, nghĩ đến cũng không có vấn đề quá lớn.

Đi theo phía sau Ngọc Chân. Tiêu Duệ nhìn đến một cảnh khí thế vô biên, không tự chủ được nhớ tới cảnh tượng hoa lệ trong bộ phim “mãn thành tận đất hoàng kim giáp” (thành phố nơi tất cả mọi người mặc áo giáp vàng). Phong vận tráng lệ thời thịnh thế Đại Đường này, so với hình ảnh lão Mưu tử (Trương Nghệ Mưu) sử dụng thủ thuật điện ảnh càng tráng lệ, càng muôn hình vạn trạng. Mà khí độ của thịnh thế Đại Đường, sự hùng mạnh của Đường Đường tổng hợp lại thực lực của một nước, cùng với tính cách tôn trọng xa hoa của người Đường, cùng nhiều loại đại sự cuộc sống chính trị được thể hiện trên vô cùng nhuần nhuyễn.

Lần hiến tế này phải tốn bao nhiêu quốc nô? Tiêu Duệ thở dài một tiếng, thật xấu phô trương lãng phí thích đao to búa lớn, đại khái xem như một trong những bản chất xấu điển hình ngàn năm mà người Trung Quốc kế thừa đi.

Hiện trường được binh lính cấm quân bao vây canh phòng sâm nghiêm, mà ngay cả thị vệ hoàng cung đại nội và thị vệ bên người một số ít hoàng tộc đều bị Tiết Tú lấy các loại lý do tách ra ngoài. Ngọc Chân đứng trong góc, nhìn Lý Long Cơ đang phân phó bọn thái giám bắc bàn thờ, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái, quay đầu nói với Tiêu Duệ:

- Đứa nhỏ, tình huống ngày hôm nay giống như có chút không bình thường.

Tiêu Duệ giật mình, cười:

- Tiêu Duệ cũng không hiểu chuyện này.

- Đứa nhỏ, con nhìn xem, nơi này trừ hoàng đế, các hoàng tộc và văn võ đại thần, chính là thái giám và cung nữ, thậm chí cả một người thị vệ cũng không có — Năm xưa, những đại nội thị vệ đều phải đi theo vào hộ vệ. Nhưng năm nay, tại sao cấm quân phải tách bọn họ ra ngoài? Hơn nữa, năm trước cấm quân chỉ xuất động khoảng ngàn người thôi, nhưng hôm nay, trên đường ta xem ra, xuất động gần như toàn bộ sáu nghìn Bắc Nha Cấm Quân trong thành, các cửa thành, dọc đường từ hoàng thành đến Thái miếu cùng với xung quanh Thái miếu, tất cả đều là cấm quân dày đặc, ra quân ồ ạt như vậy cũng không biết là hoàng thượng an bài hay là Tiết Tú tự chủ trương?

Ngọc Chân chậm rãi nói.

- Còn nữa, không ngờ thái tử Lý Anh không tới. Chuyện đại sự này, cần thái tử cầm hương, nhưng không ngờ Lý Anh không có tới.

Trên mặt Ngọc Chân hiện lên một tia lo lắng:

- Trong lòng ta có một loại bất an mãnh liệt.

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh trong lòng, thấp giọng nói:

- Mẫu thân, ý của người là nói.

- Hừ!

Ngọc thủ xanh xao của Ngọc Chân vỗ nhẹ miệng Tiêu Duệ:

- Yên lặng xem kỳ biến!

Giữa sân, Lý Long Cơ cả giận nói:

- Vì cái gì thái tử không có tới?

Thái tử phi Tiết Lan sợ hãi từ trong đám phi tần công chúa đi ra, quỳ rạp xuống đất:

- Phụ hoàng, thái tử sáng nay đột nhiên nhiễm bệnh nằm trên giường không dậy nổi, cho nên.

Lý Long Cơ hừ lạnh một tiếng, cũng không muốn nghĩ nhiều. Hoàng đế này quá cuồng vọng, rất tự tin, hẳn không ngờ rằng, con của mình thái tử luôn luôn bảo sao nghe vậy này, lại nhấn tâm bức vua thoái vị.

- Khánh Vương, người tới!

Lý Long Cơ khoát tay áo, Khánh Vương Lý Tông vui sướng rạo rực đứng dậy, tiếp nhận hương nến thật dài từ trong tay thái giám, bắt đầu thay thế hoàng đế bái thiên địa bái tổ tiên, hoàn thành một loạt nghi thức dâng hương rườm rà.

Trương Cửu Linh đại biểu văn võ bá quan bước ra khỏi hàng, cao giọng ngâm tụng tế từ ca công tụng đức hoa lệ, Lý Long Cơ dẫn đầu, toàn bộ đám quyền quý ở đây quỳ rạp trên mặt đất, lẳng lặng nghe bản ghi chép thơ văn hoa mỹ ca ngợi các thế hệ hoàng đế để Đại Đường nhất là thành tựu của hoàng đế đương nhiệm về văn hóa võ học, trong lòng yên tĩnh. Trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng đậm và mùi đàn hương, Ngọc Chân đột nhiên rùng mình trong lòng, quay đầu lại lờm qua, thấy không biết từ lúc nào Tiết Tú đã thoát khỏi phạm vi chúng thần quỳ mọp, tay cầm bảo kiếm đứng cùng một đám sĩ tốt, mà cách đó không xa, mơ hồ có tiếng bước chân như sấm truyền lại, chắc là một lượng lớn cấm quân sĩ tốt đang hành quân cấp tốc tới Thái miếu.

Trên trán Ngọc Chân toát ra một tầng mồ hôi tinh mịn. Trung niên mỹ phụ biết rõ sự tranh đoạt quyền lực trong cung đình Đại Đường này, mơ hồ cảm thấy một âm mưu và mùi vị máu tanh.

Nàng bỗng nhiên kéo vạt áo của Tiêu Duệ bên người, chờ khi Trương Cửu Linh niệm xong tế từ lẩm điều, Lý Long Cơ chuẩn bị tham gia đại yến với các vị đại thần ngoài Thái miếu, Ngọc Chân dùng ánh mắt ra hiệu với Tiêu Duệ. Hai người đi vào trong góc, nghe Ngọc Chân nói xong nỗi lo trong lòng, Tiêu Duệ cũng đột nhiên biến sắc — nếu thật sự như thế, hôm nay sợ là.

- Đứa nhỏ, con có dám đứng ra thay mẹ đi làm một việc... Đợi làm xong chuyện này, không chỉ có thể lập một công lớn, cho dù là chuyện con cùng Hàm Nghi cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ánh mắt thanh lịch của Ngọc Chân đặt lên mặt Tiêu Duệ, không kìm nổi vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má Tiêu Duệ:

- Nhưng đứa nhỏ, chuyện này cũng dễ dàng đưa tới họa sát thân, mẫu thân.

- Mẫu thân, con đi.

Tiêu Duệ âm thầm cười, gật gật đầu.

- Các vị đại thần trên đại yến lúc này, Ngọc Chân thấy để cho Tiêu Duệ dẫn người trở về chuẩn bị một chút, ừ một ít Mộng Áo Đại Đường cho hoàng thượng và các vị đại thần được không?

Ngọc Chân cười cười:

- Quân thần cùng vui mừng, cùng chung rượu ngon, chẳng phải rất sướng khoái?

Lý Long Cơ ngăn ra, nhưng trong lúc hần hăng đầu nhìn Ngọc Chân, đột nhiên thấy trong mắt nàng có một chút hoảng sợ rõ rệt, thần sắc không khỏi biến đổi, suy nghĩ một chút, phát tay:

- Cũng tốt, đi nhanh về nhanh, Tiêu Duệ, trầm chờ người!

Trong lòng Tiêu Duệ cuộn cuộn như biển, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh. Tiết Tú lạnh lùng liếc Tiêu Duệ một cái, tùy ý hần tự mình hấp tấp rời đi. Trong mắt Tiết Tú, Tiêu Duệ chỉ là một kẻ tiểu tốt không thể nhỏ hơn nữa, một người như vậy đi hay không đi căn bản không quan hệ tới đại cục của bọn họ. Hết thấy

đều đã chuẩn bị sẵn sàng, tất cả cấm quân bên trong thành toàn bộ đã khống chế hoàng thành và Thái miếu, mà toàn bộ đại thần quý tộc Đại Đường trước mắt đều ở trên quảng trường của Thái miếu này, ở trong lòng bàn tay của hắn. Chỉ cần chờ tin tức của Lý Anh vừa tới, bọn họ sẽ bắt đầu động thủ.

Thi hành kế hoạch tuy rằng chỉ là do tạm thời nảy lòng tham, nhưng kế hoạch an bài thật sự đã lâu rồi. Lý Anh sớm đã có tâm mượn Thái miếu hiến tế nơi theo tổ tiên Lý gia bức vua thoái vị đoạt vị, mà Tiết Tú được Lý Long Cơ coi trọng quản lý Bắc Nha cấm quân thì càng làm cho hắn mừng rỡ.

Không lâu sau khi Tiêu Duệ rời khỏi Thái miếu, một lượng lớn quân sĩ đột nhiên từ đường phố trong thành Trường An vọt tới Thái miếu. Trường thương chói mắt, hàn quang sắc bén nghiêm nghị rực rỡ trong ngày xuân. Chúng thần cả kinh, lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào, cấm quân đã bao vây vài tầng quanh sân, trường thương đàng đàng sát khí san sát như biển, khí thế vọt thẳng trời cao.

- Tiết Tú, ngươi muốn làm gì?

Mặt Lý Long Cơ âm trầm, quát.

Tiết Tú đứng phía xa xa, khoe miệng hiện lên một nụ cười trào phúng, chậm rãi cúi người thi lễ:

- Hồi bẩm hoàng thượng, thần vì bảo hộ sự an nguy của hoàng thượng và các vị đại thần, không thể không như thế, xin hoàng thượng thứ lỗi!

Dừng một chút, không ngờ Tiết Tú ngênh ngang phát tay áo:

- Dao thương không có mắt, xin các vị đại thần an tâm một chút chờ nóng nảy, miễn cho tổn thương hòa khí!

Chúng thần ồ lên, sắc mặt kịch biến. Mà một số phi tần cùng công chúa, thì trực tiếp phát ra tiếng kinh hô sắc nhọn. Lòng bàn tay Lý Long Cơ run lên, sắc mặt đỏ lên rồi xanh tím, phần nộ rống một tiếng:

- Loạn cái gì? Trẫm còn ở nơi này, các ngươi loạn cái gì! Đều câm miệng cho trẫm!

114. Chương 99: Dẫn Quân Bình Định

- Tiết Tú, ngươi muốn tạo phản phải không? Các ngươi dám tụ chúng uy hiếp hoàng thượng, thật sự là tội đáng chết vạn lần!

Tiết Tú cười lạnh không nói gì.

Các đó không xa, Ngạc Vương Lý Dao và Quang Vương Lý Cư chậm rãi vòng qua phía sau một đám thị vệ, đầu tiên cúi người thi lễ với Lý Long Cơ sắc mặt xanh mét, sau đó lại đứng thẳng thân mình, trào phúng đại ca Khánh Vương Lý Tông của bọn hắn, thần nhiên nói:

- Khánh Vương huynh, chúng ta là vì bảo hộ phụ hoàng, mà ngươi lại đang múa may binh khí trước mặt phụ hoàng, ngươi đây là có ý gì?

Lý Tông giận dữ mắng mỗ một tiếng:

- Lý Dao, Lý Cư, hóa ra là hai tên ngu xuẩn các ngươi phá rối, hừ, là các ngươi muốn tìm chết!

Qua việc binh đao ngày hôm nay, tâm tư Lý Dao và Lý Cư đã là không thành công thì phải chết, thể diện cũng đã xé rách, bọn họ không còn e ngại Lý Tông như bình thường nữa. Thấy hắn nói ra một câu “ngu xuẩn” này, tức giận trong lòng bùng bùng dâng lên đỉnh, có thể nói là “thù mới hận cũ” cùng nảy ra trong lòng, ba một tiếng Lý Ngọc rút ra bội kiếm bên hông:

- Ngươi tới, bắt Khánh Vương Lý Tông ý đồ mưu phản!

Hơn mười thị vệ vương phủ tiến lên, bao vây quanh Khánh Vương Lý Tông.

Cửa phủ đệ của Bắc Nha cấm quân Chỉ Huy Sứ Mao Thộ u tĩnh lạnh lùng, cửa lớn đóng chặt. Từ lúc Mao Thộ tạm rời cương vị công tác tĩnh dưỡng, không còn phụ trách Bắc Nha cấm quân, cổng và sân Mao gia lạnh lùng rất nhiều. Nhà cửa Mao gia cũng không lớn, nằm trong một hẻm nhỏ u tĩnh, trong góc hẻm nhỏ, Tiêu Duệ vừa vào tường ngồi dưới đất ngay tại chỗ. Trong tay cầm một cọng cỏ tùy ý vẽ vài vòng dưới đất.

Trên mặt thản nhiên, nhưng kỳ thật trong lòng rối loạn lung tung. Được Ngọc Chân “ủy nhiệm”, hắn vội vàng rời khỏi Thái miếu, dựa vào Ngọc Chân Yên La kim bài và kim bài Lý Long Cơ ngự thưởng Ngọc Chân giao cho hắn (đây vốn và Lý Long Cơ ban cho Ngọc Chân, Ngọc Chân bằng vào nó mới có thể ra vào cung đình không hề ngăn trở). Hắn vượt qua một chỗ ngoặt, cùng Lệnh Hồ Xung Vũ đi qua vài ngõ tắt nhỏ mới tìm được nhà Mao Thộ.

Ngọc Chân sai hắn tìm đến Mao Thộ, làm cho Mao Thộ rời núi ra khỏi thành điều động bốn ngàn Bắc Nha cấm quân ở ngoài thành vào thành, bình ổn trận chính biến cung đình đã vô cùng cấp bách này. Hơn nữa, Mao Thộ làm Chỉ Huy Sứ ở Bắc Nha cấm quân nhiều năm, hiện giờ lại là Chỉ Huy Sứ danh chính ngôn thuận, lực ảnh hưởng trong sĩ tốt cấm quân rất lớn. Nếu hắn có thể ra mặt bình định lần chính biến cung đình do Lý Anh phát động Tiết Tú điều khiển cấm quân hành động này, thì có thể hóa thành không có gì.

Nhưng Tiêu Duệ không biết vì cái gì Ngọc Chân lại tín nhiệm Mao Thộ như vậy. Hắn lại đang lo lắng, nếu Mao Thộ là đồng bọn với Tiết Tú, sớm đầu phục Lý Anh, như vậy, lần đến nhà này quả thực là tự tìm đường chết. Loại khả năng này không phải không tồn tại, Tiêu Duệ càng nghĩ càng do dự, cho nên tránh ở trong góc ngoài cửa Mao gia do dự.

Thân ảnh Lệnh Hồ Xung Vũ vọt qua từ vách tường ngõ tắt, mang theo một cơn trận gió. Không đợi Tiêu Duệ kịp phản ứng, Lệnh Hồ đại hiệp khách đã nhẹ nhàng dừng chân xuống trước mắt hắn, giống như một chiếc lá thu không tiếng động rơi xuống.

- Công tử, Tiết Tú đã mang theo cấm quân bao vây quanh Thái miếu, mà trong hoàng thành, cũng bị cấm quân phong bế hoàn toàn, tất cả cửa thành đều do cấm quân canh giữ. Cửa thành đóng chặt, xem ra, tình huống không ổn.

Lệnh Hồ Xung Vũ khom người nói.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, vẫn ngồi trầm ngâm dưới đất như trước.

Hắn vẫn còn đang do dự. Nếu hắn thoát khỏi chuyện này, mặc kệ cuối cùng Lý Anh có bức vua thoái vị thành công hay không, ít nhất hắn cũng có thể giữ được tính mạng người thân. Nhưng mặt khác, lần này với hắn mà nói, cũng là một cơ hội rất lớn. Nếu... Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Duệ bỗng nhiên đứng dậy, vỗ vỗ bần đất trên mông đi đến phía cửa phủ Mao gia phía trước. Cuối cùng, hắn lựa chọn tin tưởng lịch sử — Lý Long Cơ sẽ không chết sớm như vậy. Nếu Lý Long Cơ không chết, chứng minh Lý Anh bức vua thoái vị sẽ không thành công. Mà trên thực tế, sử sách ghi lại kết cục của Lý Anh, cũng là bị Lý Long Cơ chém giết.

Cánh cửa ngên của Mao gia mở ra, một lão đầu nghi hoặc nhìn Tiêu Duệ, đã rất lâu Mao gia không có người ngoài đến nhà thăm hỏi. Nhưng sau khi nhìn hai miếng kim bài trong tay Tiêu Duệ, lão đầu lão đảo chạy vào trong phủ, không bao lâu, Mao Thộ được một gia nhân nâng, chậm rãi ra nhà chính, thấy Tiêu Duệ đang đứng trong vườn.

- Tiêu Duệ bái kiến Chỉ Huy Sứ Mao đại nhân.

Tiêu Duệ cúi người thi lễ.

Mao Thộ nghiêng người tránh qua:

- Nghe đại danh Tiêu công tử đã lâu. Không biết Tiêu công tử cầm ngự thưởng kim bài và Yên La kim bài của Ngọc Chân điện hạ trong tay đến phủ bản quan có chuyện gì?

Thanh âm Mao Thộ rõ ràng có chút khàn khàn và mệt mỏi. Nếu không xem phân nhượng hai miếng kim bài, chỉ sợ hắn sẽ không tự mình xuất môn nghênh đón.

Nghe xong Tiêu Duệ cẩn thận nói tình huống một lần, lại nhìn kỹ xem hai miếng kim bài thật giả, sắc mặt Mao Thộ trắng bệch. Hắn thế nào cũng không ngờ, không ngờ thái tử Lý Anh to gan lớn mật, điều động cấm quân bức vua thoái vị, đây chính là âm mưu làm phản, tội đáng chém. Hắn càng không nghĩ đến, chính mình dường như hơn một năm, không ngờ toàn bộ cấm quân này đã bị Tiết Tú nắm giữ, khó trách sĩ quan trong cấm quân đã lâu không đến phủ thỉnh an thăm hỏi.

Sắc mặt Mao Thộ nháy mắt lại đỏ lên, hắn phần nộ khoát tay áo, không ngờ đẩy gia nhân ra:

- Tiết Tú đây tớ nhỏ, cũng dám lợi dụng cấm quân mưu phản, quả nhiên là điên rồi!

Trong lòng Tiêu Duệ âm thầm thở nhẹ nhõm một hơi, vội vàng nói:

- Mao đại nhân, việc cấp bách hiện giờ chính là, đại nhân cần nhanh chân ra khỏi thành điều động cấm quân ngoài thành vào thành, tiếp quản phòng thủ trong thành, nhanh chóng bình ổn phản tặc làm loạn... Sau khi chuyện này thành công, hoàng thượng có trọng thưởng, phong vương phong hầu cũng là chuyện hợp tình lý!

Mao Thộ hít một hơi thật sâu, thân thể vốn yếu đuối vô lực dường như cũng tràn đầy lực lượng. Mao Thộ cũng không phải người ngu, hắn cũng biết lần này cũng là một cơ hội của hắn. Hắn làm quan nhiều năm, chẳng qua mới làm được một Chỉ Huy Sứ Bắc Nha cấm quân, hơn nữa, mấy năm nay rõ ràng không được cho gặp. Cho nên hắn mới ở nhà dưỡng bệnh, trên cơ bản không hề xen vào chuyện tình cấm quân nữa. Nhưng lần này không giống, nếu như mình có thể bình định lần này, chính là đại công thần cứu giá, giống như Tiêu Duệ nói, phong vương phong hầu cũng không phải không có khả năng. Cầu phú quý trong nguy hiểm. Mao Thộ lập tức quyết định phải đánh bạc một lần. Hắn đánh cuộc chính là, Lý Anh sẽ không thành công, mà cấm quân cũng không phải toàn bộ bị Tiết Tú nắm giữ. Hắn cũng không tin, hắn làm ở cấm quân nhiều năm, chẳng lẽ so ra còn kém một phò mã hèn nhất sao?

Mao Thộ khoát tay áo:

- Tiêu công tử một người áo vải còn có lòng trung quân, Mao Thộ thân là thần tử của bệ hạ, sao có thể không có ý cứu chủ? Người tới, lấy giáp trụ của bản quan đến.

Chuyện sau đó thực tế chứng minh, Mao Thộ thành công. Tiết Tú cũng chưa hoàn toàn nắm giữ Bắc Nha cấm quân, dù sao cấm quân là thân binh của hoàng đế, luôn trung với hoàng đế, không phải dễ không chế như vậy. Chỉ có không đến 2000 người vây quanh Thái miếu và hoàng thành là chính quy của Tiết Tú, cấm quân khác hoàn toàn không biết sao lại thế này, chỉ dựa theo quân lệnh giới nghiêm trong thành phong tỏa cửa thành mà thôi.

Mao Thộ ngồi ở chỗ cang xe ngựa, mặc vào áo giáp Chỉ Huy Sứ đã lâu hắn chưa mặc, trong tay còn nắm một thanh bảo kiếm. Ngồi trên lưng ngựa đi theo xe ngựa bên cạnh là Tiêu Duệ và Lệnh Hồ Xung Vũ, rõ ràng nhìn thấy tay Mao Thộ nắm bảo kiếm có chút run rẩy, mà trên trán toàn là mồ hôi dày đặc.

Xem ra, Mao Thộ này dường bệnh cũng không phải giả dối.

Một đường đi tới Chính Dương môn, mà đại doanh Bắc Nha cấm quân ngoài thành ngay ngoài Chính Dương môn, trong đại doanh ngoài thành còn có 4000 người. Cấm quân gác cửa thành thấy Chỉ Huy Sứ đại nhân của mình muốn ra khỏi thành, còn nắm lấy kim bài hoàng thượng ngự thưởng, nào dám ngăn cản, dọc theo con đường này không hề bị cản.

Tiết Tú đại khái đã quên vị Chỉ Huy Sứ cấm quân Mao Thộ đóng cửa không ra này, hắn thật không ngờ, Mao Thộ lại rời núi, hắn càng không ngờ đến, không ngờ Tiêu Duệ nắm trong tay kim bài ngự thưởng. Mao Thộ không phí bao nhiêu khí lực, chính đến 4000 nhân mã ở đại doanh cấm quân ngoài thành, thanh thế hùng dũng giết hướng Chính Dương môn.

Binh lính gác Chính Dương môn vừa thấy Chỉ Huy Sứ đại nhân chẳng những đi mà quay lại, còn mang theo mấy ngàn người dùng cờ hiệu dẹp yên phản loạn, cũng may đều là người trong nhà, bọn họ cũng không dám ngăn cản, mở cửa thành ra làm cho 4000 người này một đường vọt vào thành Trường An.

Tin tức thái tử cầu kết Tiết Tú mưu phản nhanh chóng truyền ra trong đám cấm quân giới nghiêm trong thành, khi Mao Thộ và Tiêu Duệ mang theo một đám nhân mã tiến thẳng Thái miếu, kỳ thật đã có không ít sĩ tốt phản loạn “tĩnh ngộ” gia nhập hàng ngũ. Dường nhiên, cũng có không ít binh lính ngoan cố bị cấm quân bình định chém giết.

Chỉ Huy Sứ đại nhân nhà mình cầm kim bài ngự thưởng trong tay, dùng cờ hiệu bình định, muốn đi cứu vớt bệ hạ tru diệt Tiết Tú, đám sĩ tốt này có ngốc cũng biết phân rõ nặng nhẹ, nếu không đi theo Chỉ Huy Sứ đại nhân bình định, chẳng phải trở thành phản tặc giống như Tiết Tú kia?

Mà trên quảng trường trước Thái miếu kia, vỡ tuồng bức vua thoái vị sớm đã mở màn. Lý Long Cơ và phi tử, hoàng tử, hoàng nữ của hắn, thậm chí cả đám văn võ quần thần, sắc mặt âm trầm ngồi ở đường trường, mà xung quanh, Quang Vương Lý Cư, Ngạc Vương Lý Dao và Tiết Tú không ngừng lo lắng nhìn về phía cung điện.

Đã đến canh giờ, như nào trong cung còn không truyền đến tin tức của Lý Anh? Lý Anh như nào còn không đến?

Trong lòng Tiết Tú nặng trĩu, trên trán đã toát ra một tầng mồ hôi. Hắn đã đem toàn bộ tính mạng người nhà đặt trên người Lý Anh, nếu Lý Anh có sự cố gì, kết quả của bọn họ có thể nghĩ.

Đột nhiên, xa xa truyền đến vô số tiếng vó ngựa và tiếng quân đội chạy nhanh thành hàng thật lớn, Tiết Tú mừng rỡ, khoát tay áo với Lý Dao và Lý Cư:

- Hai vị điện hạ, nói vậy thái tử đã thành công, tới đây!

Lý Dao và Lý Cư đương nhiên là nhướng mày vui mừng, thở một hơi thật dài, nhưng bọn họ vừa mới lau mồ hôi lạnh trên trán, lại nghe bên tai truyền đến tiếng gọi đình tai nhức óc:

- Thái tử mưu phản, tróc nã phản nghịch, bảo vệ hoàng thượng!

- Thái tử mưu phản, tróc nã phản nghịch, bảo vệ hoàng thượng!

Tiếng vó ngựa và tiếng bước chân ầm ầm chỉ nửa khắc đã chấn động Thái miếu, mấy ngàn cấm quân dưới sự chỉ dẫn của Mao Thộ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đem tất cả cấm quân vây quanh Lý Long Cơ vây đánh. Sắc mặt Mao Thộ tái nhợt, hắn run rẩy đứng trên cang xe, một tay quơ bảo kiếm, một tay gắt gao nắm lấy xà ngang trên đỉnh xe ngoại, khàn giọng hô:

- Các huynh đệ cấm quân, bản quan ở đây! Nay thái tử mưu nghịch, bản quan phụng chỉ thảo phạt nghịch tặc, các người còn không nhanh bỏ vũ khí xuống, thỉnh tội với hoàng thượng!

Lý Long Cơ mừng rỡ, được Lý Lâm Phủ nâng người đứng lên một chiếc bàn cao cao, cao giọng hô:

- Cấm quân các người chỉ cần bỏ vũ khí xuống, cùng trần thảo phạt nghịch tặc, trẫm tha cho các người vô tội.

115. Chương 100: Kim Bài Trạng Nguyên Công Ngăn Cơn Sóng Dữ

Lý Dao và Lý Cư bị bắt, mà Tiết Tú ít người không địch lại số đông, bị cấm quân sát ruột lập công chém giết tại chỗ. Một bọn thị vệ và cấm quân tâm phúc theo bọn họ toàn bộ bị giết tại chỗ. Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm, Lý Long Cơ như trút được gánh nặng ánh mắt đặt trên người Mao Thộ lung lay sắp đổ, trong mắt phát ra một tia cảm động, khoát tay áo:

- Mao ái khanh mang bệnh tiến đến thanh trừ phản nghịch cho trẫm, lập được công lớn, trẫm tự nhiên trọng thưởng!

- Đám cấm quân các người, hôm nay có công cứu giá, truyền ý chỉ của trẫm, ban thưởng cho sĩ tốt cứu giá hôm nay một quan tiền, một vò ngũ tửu!

Lý Long Cơ khoát tay áo, hiên ngang đứng ở nơi đó, tiếp nhận vài ngàn cấm quân quỳ lạy tạ ơn rung trời.

Mao Thộ run rẩy quỳ rạp xuống đất:

- Hoàng thượng, thần cứu giá trẫm trễ, khiến hoàng thượng sợ hãi!

- Ái khanh bình thân, thưởng ngồi.

Lý Long Cơ thấy sắc mặt Mao Thộ trắng bệnh, tiếng nói cũng có chút run rẩy, không khỏi cực kỳ cảm thán trong lòng, cái gọi là hoạn nạn gặp chân tình. Mao Thộ này ngày xưa bị mình chưởng mắt hôm nay lại là thành đại công thần bình định phản quân. Nhớ tới ngày xưa mình lạnh nhạt với hắn, lại thấy hắn mang bệnh đến đây, hoàng đế Đại Đường luôn luôn lãnh khốc thở dài một tiếng:

- Mao ái khanh hôm nay vì triều đình, vì xã tắc lập được công lớn, trẫm cảm động trong lòng.

Ngọc Chân vội vàng chạy tới, quát hỏi:

- Mao Thộ, đứa con Tiêu Duệ kia của ta ở chỗ nào?

Mao Thọ ngăn ra, quay người nhìn lại, thấy trong đám người đứng ngoài không có tung tích Tiêu Duệ, không khỏi thở dài nói:

- Điện hạ, Tiêu công tử lấy thân sĩ tử văn nhược bốn ba cứu giá với thần, trên nửa đường bị trật chân, thần đã lưu lại vài sĩ tốt chiếu cố cho cậu ấy... Lúc này, chắc hẳn rất nhanh sẽ tới!

Đang nói chuyện, chỉ thật một thanh niên áo đen dìu lấy Tiêu Duệ khập khiễng đi tới, vài cấm quân đi theo sát phía sau. Trên mặt Tiêu Duệ dính đầy bùn bặm. Trên quần áo mới tinh có nhiều chỗ còn dính máu và bùn đất. Cũng không biết hẳn bị đánh như nào.

Ngọc Chân biến sắc, vội vàng chạy ra tiếp đón, trên mặt Lý Long Cơ hiện lên một nụ cười tán thưởng, đang muốn ca ngợi Tiêu Duệ vài câu, đã thấy phía hoàng cung khói đặc cuộn cuộn, một kỵ binh vội vàng chạy tới, đại nội thị vệ xoay người xuống ngựa, quỳ rạp xuống trước mặt Lý Long Cơ, run giọng nói:

- Hoàng thượng, thái tử điện hạ sợ tội ở Đông Cung.

Ngửa đầu nhìn khói đen cuộn cuộn phía hoàng cung, Lý Long Cơ im lặng nửa ngày, chậm rãi nói:

- Trời làm bậy có thể thứ, tự làm bậy không thể sống.

Lại trầm mặc nửa ngày, Lý Long Cơ nhìn Tiêu Duệ thật sâu, liên tục gật đầu:

- Tiêu Duệ. Trẫm quả nhiên không có nhìn lầm người. Sự an nguy của trẫm... Hôm nay người một thân sĩ tử, thời điểm nguy nan, người tuổi còn nhỏ đã có gan có nhận thức, không sợ việc binh đao, một mình ngược xuôi trong lúc hỗn loạn, cố gắng xoay chuyển tình thế, lúc này mới thực sự gọi là bản sắc danh sĩ Đại Đường.

Dừng một chút, Lý Long Cơ bỗng nhiên quát:

- Chư vị ái khanh, Tiêu Duệ vượt lửa qua sông cứu giá, có công lớn nhất. Các người hãy thay trẫm cúi đầu bái Tiêu Duệ!

Lời vừa nói ra, cả triều văn võ bá quan sợ hãi, đường đường trọng thần Đại Đường đi quỳ lạy một thiếu niên thân rồng, điều này chẳng phải có chút hoang đường. Nhưng mọi người thấy thần sắc lạnh lạnh của Lý Long Cơ, không khỏi run lên trong lòng, do dự một lúc, mọi người nhú mày chen chúc tụ lại một chỗ bái về phía Tiêu Duệ. Tiêu Duệ không dám được bái, đành phải xua tay liên tục, được Lệnh Hồ Xung Vũ nâng vội vàng tránh sang một bên:

- Các vị đại nhân, chớ chiết sát Tiêu Duệ!

Thiếu niên có đảm lược có nhận thức, có thể ở trong loạn quân không hề sợ hãi, hiện giờ lại không kiêu ngạo kể công, biểu hiện một khắc này của Tiêu Duệ sâu sắc thắng được tình cảm tốt đẹp của văn võ cả triều. Bất kể là một mạch trung thần hay là một hệ gian thần, đám quyền quý Đại Đường này biết rõ, hôm nay nếu không bởi vì có Tiêu Duệ “người liên lạc” bất ngờ ngoài ý muốn này, chỉ sợ phút này sớm đã là quân không quân thần không thần.

Tiêu Duệ nhú mày bước tới hai bước, chân này treo thật lợi hại, mỗi một bước đi đều vô cùng đau đớn. Hắn mạnh mẽ nhún cơn đau, lấy ra mặt ngự tứ kim bài trong lồng ngực, đưa cho Ngọc Chân, cười khổ nói:

- Mẫu thân, kim bài này trở về chủ cũ, chỉ có điều chân này đau kinh khủng, con muốn về phủ nghỉ ngơi.

Ngọc Chân không tiếp nhận kim bài, lại duỗi tay đỡ Tiêu Duệ, quay đầu lại liếc Lý Long Cơ một cái.

Lý Long Cơ cao giọng cười:

- Tiêu Duệ, đây là kim bài trẫm ban cho Ngọc Chân, không nghĩ tới, khối kim bài này lại trở thành tín vật để người mang bình bình định, được — cũng được, Tiêu Duệ, công lớn hôm nay tạm thời nhớ kỹ, chậm rãi trẫm sẽ phong thưởng, kim bài này, trẫm liền ban cho người!

Tiêu Duệ cả kinh, Ngọc Chân ghé sát vào tai hắn nhỏ giọng sáng lên:

- Đứa bé ngốc, như vậy, còn không nhanh chân quỳ gối tạ long ân của hoàng thượng.

Tiêu Duệ cầm ngự tứ kim bài nặng trĩu, quỳ rạp xuống đất, cao giọng hô:

- Học sinh bái tạ long ân của hoàng thượng!

Mà lúc này đây, chúng thần cùng với hoàng tử, hoàng nữ cùng đám phi tần thâm cung ở đây mới tỉnh ngộ lại. Đúng vậy, trước đó không lâu thiếu niên này được hoàng thượng thân phong thiên tử môn sinh! Tài danh lan xa, thiên tử môn sinh, phong lưu tửu đồ, có công cứu giá... Những “từ máu chốt” này liên hệ một chỗ với nhau, trong lòng mọi người không thể nghi ngờ tiền đồ vô cùng sáng sủa buộc quanh người Tiêu Duệ.

Chuyện Lý Anh mưu phản bức vua thoái vị bại, điều này làm cho Lý Tông và Lý Mạo vừa lo sợ không yên lại cực kỳ vui mừng. Từ nay về sau, Đại Đường đã mất thái tử, nói vậy phụ hoàng không lập thái tử mới cũng không được đi?

Hôm nay đội ngũ hiến tế của Lý Long Cơ vừa mới ra khỏi hoàng cung, Lý Anh liền dẫn vài thị vệ xông vào tẩm cung Võ Huệ Phi. Võ Huệ Phi vốn muốn hấp dẫn Lý Anh mắc câu, sau đó phái người nhanh chóng thông tri Lý Long Cơ, bắt Lý Anh đang phạm tội, do đó trị hấn tội danh ý đồ khinh nhờn làm nhục mẫu phi.

Nhưng lần hành động này của Lý Anh, lại làm cho Võ Huệ Phi tâm cơ thâm trầm lập tức thay đổi chủ ý. Nàng là loại người nào, vừa thấy bộ dáng Lý Anh mang theo thị vệ đấu đá lung tung trong cung, thậm chí thấy cấm quân bao vây xung quanh tẩm cung của mình, nghĩ từ đầu đến cuối, Võ Huệ Phi trí tuệ hơn người lập tức khiếp sợ thất sắc: Lý Anh lần này là muốn tạo phản bức vua thoái vị, mà không chỉ là mưu đồ sắc đẹp của mình!

Nghĩ đến đây, lúc này Võ Huệ Phi cầm một thanh chủy thủ trong tay đặt ngang cổ tuyết trắng của mình, vô cùng thâm đậm ngồi trong tẩm cung, mặc cho Lý Anh “mồm miệng nở hoa sen” như thế nào, nàng cũng chỉ một lòng, nếu Lý Anh dùng sức mạnh, nàng liền tự vẫn mà chết.

Lý Anh thêm dõ dãi thân thể nàng nhiều năm, sao có thể khiến con vịt nấu chín như vậy hương tiêu ngọc vẫn (ngọc nát hương tan). Xem thần thái thà chết chứ không chịu khuất phục của nàng lần này, Lý Anh cười lạnh trong lòng:

- Chờ bốn cung không chế được thế cục, đi lên ngôi vị hoàng đế, xem ngươi còn không tranh giành chui vào lòng bốn cung!

Lý Anh phái người canh gác chặt chẽ tẩm cung của Võ Huệ Phi, mà tất cả thái giám, thị vệ trong tẩm cung của Võ Huệ Phi đều bị hấn chém chết không còn, thì thể ngang dọc trong khu vườn bên ngoài tẩm cung.

Lý Anh dẫn người đi thẳng vào ngự thư phòng, lấy long bào của Lý Long Cơ thay, sau đó đi lên Kim Loan điện đi qua lại hai vòng thể nghiệm một phen cảm giác mỹ mãn, sau đó mới chuẩn bị mang theo mấy trăm cấm quân rời cung thành chạy thẳng tới Thái miếu, tự mình đi bức Lý Long Cơ thoái vị. Sau đó, nhân mã của hắn vừa rời cung thành, đã bị thống lĩnh đại doanh cấm quân ngoài thành là Mã Thụy mang theo ngàn người bao vây lại.

Vừa thấy tình thế bất thường, thị vệ của Lý Anh và một số cấm quân phản loạn theo hắn liền chết mở một đường máu, hộ vệ Lý Anh trở lại trong cung, một đường bị cấm quân bình định đuổi giết lui đến thủ Đông Cung. Thấy đại thế đã mất, dưới tuyệt vọng Lý Anh một đao chém chết thái tử phi Tiết Lan, sau đó chính mình người đầy vết máu ôm ấp bức tranh chân dung Võ Huệ Phi ngồi trong tẩm cung, đốt lều vải hoa lệ mà sáng lạn.

Ánh lửa ngút trời bùng lên, vị thái tử điện hạ bí quá hóa liều này cuối cùng cũng không trốn thoát số mệnh lịch sử. Tuy rằng số mệnh đã vì kẻ xuyên qua Tiêu Duệ đến mà sai lệch so với nguyên bản lịch sử. Nhưng tử vong chính là tử vong, hủy diệt chính là hủy diệt, chỉ có điều hy vọng trận cháy hừng hực này, có thể thiêu đốt tất cả dơ bẩn trong cung điện Đại Đường toàn bộ không còn. Nhưng mà, điều này nói chung là không có khả năng.

Lý Long Cơ trở lại trong cung, liền hạ xuống ba thánh chỉ. Thánh chỉ thứ nhất là phong thưởng, sắc phong Bắc Nha cấm quân Chỉ Huy Sứ Mao Thọ làm Tĩnh Nan Hầu, thưởng tiền một vạn quan. Tất cả tướng sĩ tham gia bình định có công đều được luận công nhận thưởng, người có quan chức thăng một bậc. Thánh chỉ thứ hai, truyền lệnh tất cả hoàng tử, hoàng nữ ở trong nhà suy nghĩ lỗi lầm, không có thánh chỉ không được ra ngoài. Thánh chỉ thứ ba, giam Đường Xương công chúa vào lãnh cung, cả nhà Tiết Tú bị tịch thu

tài sản tru giết cửu tộc, Ngọc Vương và Quang Vương miễn đi tước vị, tạm thời giam giữ trong cung chờ xử lý. Ngoài ra, tất cả cấm quân ngoan cố chống lại bình định, tất cả bị chém thi thể chôn cất trong hố sâu ngoài thành, trên lập bia cảnh cáo, nhắc nhở hậu nhân.

Đường Minh Hoàng dù sao cũng là Đường Minh Hoàng, trước sáng sớm ngày hôm sau, trừ bỏ Đông Cung đã trở thành một đồng hoang tàn, không khí trong cung tràn ngập khói lửa lờ mờ ra, trong thành Trường An đã khôi phục yên bình. Lý Long Cơ vào triều như cũ, triệu tập quần thần thương nghị quốc sự như không có chuyện gì. Đường như, một hồi cung biến hôm qua hoàn toàn không có phát sinh.

Nhưng mà, tất cả đều biết, ngay đêm qua, có hơn ngàn người đi lên đoạn đầu đài. Mấy trăm cung nữ, thái giám, thị vệ Đông Cung tất cả bị chém giết suốt đêm, tất cả mấy trăm người trong cửu tộc của Tiết Tú hoảng sợ đi lên con đường không lối về, đến nỗi đám văn võ đại thần vào triều sáng sớm nay đều ngửi thấy mùi máu tanh nhẹ nhàng trong không khí.

Những quan viên thường lui tới Đông Cung rất thân không khỏi có chút lo sợ, nhưng mà vào triều lại thấy Lý Long Cơ dường như không có tiếp tục truy cứu, tâm thần lúc này mới hơi ổn định. Kỳ thật, những người đó quả thực là oan, Lý Anh tức vua thoái vị bọn họ căn bản không biết, mặc dù là biết, chắc chắn bọn họ cũng không dám có dũng khí theo giặc. Cũng vì nguyên nhân như vậy, Lý Long Cơ mới cố ý “xem nhẹ” việc này.

Đối với Lý Long Cơ mà nói, giờ phút này phải tận lực làm phai nhạt chấn động của sự việc Lý Anh tức vua thoái vị với triều đình và dân chúng Đại Đường, hấn cần yên ổn mà không phải náo động.

116. Chương 101: Thương Hôn

Trong lịch sử Trung Quốc, địa vị thái giám cực kỳ kì lạ. Bởi vì sinh lý thiếu mất đặc trưng của nam nhân, thái giám gần như đồng nghĩa với từ biến thái. Trong ấn tượng người trong nước, thái giám thường được tô vẽ thành kẻ tiểu nhân thượng đẳng, hoặc âm hiểm độc ác, hoặc nịnh nọt. Chỉ cần thái giám vừa ra sân khấu, đều là dạng gian thần mặt trắng tay cầm phát trần. Trong kịch cổ trang Tiêu Duệ xem qua kiểm trước, chỉ cần mặt thoa phấn trắng, môi đỏ sậm, nắm tay xếp hình hoa lan, làm việc éo lả, hẳn là thái giám không thể nghi ngờ.

Nhưng kỳ thật, thái giám cũng không phải cái dạng này. Ít nhất, trong thái giám cũng có không ít “người tốt” và “tình ranh”, thí dụ như Tam Bảo thái giám Trịnh Hòa Minh triều đời sau, lại thí dụ như Cao Lực Sĩ thời thịnh Đường này. Sở dĩ Tiêu Duệ kiên trì cho rằng Cao Lực Sĩ này không phải là “gian thần”, nguyên nhân kiếp trước hẳn xem qua một bộ phim phóng sự khoa học. Mộ Cao Lực Sĩ bị trộm, nhưng đạo tặc cũng không có phát hiện vàng bạc tài bảo như biển trong mộ như tượng tượng.

Rồi sau đó tới khảo cổ phát hiện, chữ khắc trên mộ chí của Cao Lực Sĩ, có một đoạn văn tự như thế này trên nắp quan tài: “Người này rộng lượng, nghề nghiệp ưu tú, tài truyền bá thẩm hỏi, hành động bố thí, nhìn nhận so với trưởng giả, có phong phạm cổ nhân...”. Nói cách khác, thái độ làm người của Cao Lực Sĩ là cực kỳ hiền hậu mà có khoan dung, vả lại rất có tài hoa văn võ, năng lực truyền bá thẩm hỏi trợ giúp hoàng đế thống trị thiên hạ cũng rất mạnh. Trừ những thứ đó ra, hẳn còn có “hành động bố thí”, chính là thường xuyên làm việc bố thí từ thiện.

Đương nhiên, chữ khắc trên mộ chí dù sao cũng là hậu nhân ghi lại và ca tụng sự tích trong cuộc đời của người chết, cho nên chữ khắc trên đồ vật đa phần là a dua khen ngợi, có lẽ cũng không khách quan. Nhưng đáng lưu ý là, chữ khắc trên mộ chí Cao Lực Sĩ nghe nói là Đại Tông hoàng đế tự mình định đoạt — Tiêu Duệ cảm thấy, nhà nước Đại Đường không cần phải tô son trát phấn cho một thái giám đã mất như thế, trừ khi đây là sự thật.

- Tiêu Duệ thường nghe thấy Đại tướng quân làm việc khiêm tốn, cuộc sống đơn giản, cũng không thích xa hoa. Mà phu nhân Đại tướng quân trong phủ cũng là áo vải váy gai... Thử hỏi, một người tham lam, yêu của cái sao có thể đơn giản như thế? Còn nữa, Tiêu Duệ còn biết Đại tướng quân cũng thường làm việc bố thí từ thiện.

Tiêu Duệ cúi người thi lễ với đại thái giám tuy là thái giám nhưng lại cưới vợ thành gia, cười.

Cao Lực Sĩ đột nhiên chấn động, nửa ngày mới thở dài nói:

- Điểm này thật nhỏ nhất. Trạng Nguyên công có thể nhìn được điểm này của mõ, thực là danh bất hư truyền. Không nghĩ tới, trong thành Trường An này, mõ vẫn có thể gặp Trạng Nguyên công tri kỷ này — Cũng được, nếu Trạng Nguyên công biết rõ lòng mõ, mõ sẽ không tiếp tục khách sáo.

- Mõ mặc dù cười vợ thành gia, nhưng không có khả năng có con nối dõi, của cải trong nhà kia có thể dùng làm gì? Từng khoản tiền lớn bất quá chỉ là đi dạo trong tay mõ, rồi lại ra ngoài — nếu không, dựa vào mõ điên cuồng thu nhận hối lộ, bệ hạ sao có thể tha thứ ta? Ha ha! Mõ gia cáo từ!

Cao Lực Sĩ chấp tay đơn giản, nghênh ngang rời đi.

Trên đường về cung, Cao Lực Sĩ có vẻ cực kỳ hưng phấn. Thậm chí còn lầm nhấm điệu hát dân gian. Điều này làm cho tiểu thái giám đi theo hắt hắt mắt kinh hãi, Cao đại tướng quân này luôn nói năng thận trọng, trầm mặc ít lời, như thế nào hôm nay đi Tiêu gia một chuyến, lại có chút đắc ý vênh váo.

Cao Lực Sĩ đúng là thật cao hứng, đương nhiên cũng không phải vì Tiêu Duệ khen hấn vài câu. Làm một nô tài trung thành yên lặng xử lý sự vụ rườm rà cho hoàng đế nhưng không có dục vọng quyền lực, làm một đại nhân vật mặc dù địa vị cao nhưng có thân tự xét hoàn cảnh bản thân, lòng còn mang nỗi khó khăn của dân chúng tầng dưới, hấn cũng không suy nghĩ mua danh chuộc tiếng, làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm, cho nên ngàn vạn người hiểu lầm hấn cũng không để trong lòng. Khiến hấn cảm thấy vui mừng chính là, trên thế gian này, dù sao còn có người biết được tấm lòng của mình.

Giờ khắc này, địa vị của thiếu niên Tiêu Duệ nhanh chóng bay lên trong lòng Cao Lực Sĩ.

Thấy thần sắc lão già kia có chút vui sướng. Lý Long Cơ không khỏi có chút buồn cười:

- Người lão già kia thật hả hê, thoát nhìn lại kiếm được không ít bạc từ Tiêu Duệ.

Cao Lực Sĩ cười khở vội vàng quý xuống bái:

- Hoàng thượng, lão nô là cao hứng cho hoàng thượng, cao hứng cho triều đình Đại Đường.

- A? Nói thử xem?

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Đứng lên đi.

Cao Lực Sĩ chậm rãi thuật lại lời nói của Tiêu Duệ một lần, sau đó thở dài nói:

- Đây là Tiêu Duệ cho hoàng thượng thấy thái độ của hấn, hấn trung với hoàng thượng, tuyệt đối không tham dự phân tranh của các hoàng tử. Vì tránh hiềm nghi, hấn thậm chí không gặp cả Thịnh Vương điện hạ luôn quan hệ tốt với hấn.

- Kể này đích xác trầm ổn, tài hoa tuyệt thế, có thể trọng dụng.

Sau cùng Cao Lực Sĩ dẫn đo dùng từ, đánh giá và phán đoán đối với Tiêu Duệ, sau đó lẳng lặng chờ phản ứng của Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ cười lên ha ha:

- Hay cho một đứa nhỏ thông minh, trầm thật cao hứng. Chẳng qua, lão già ngươi hãy nói thật cho trầm, rốt cuộc ngươi kiếm được của hấn bao nhiêu bạc, mới nói tốt cho hấn như vậy?

Cao Lực Sĩ xấu hổ sờ soạn trán theo bản năng, nhưng kỳ thật trên trán cũng không mồ hôi, hấn cúi đầu nói:

- Hồi bẩm hoàng thượng, Tiêu Duệ cũng không đưa một đồng tiền cho lão nô.

A? Lúc này đến lượt Lý Long Cơ kì quái, hấn thầm nghĩ, ta phái ngươi đi Tiêu gia, chính là cho Tiêu Duệ một cơ hội, như thế nào thông minh như Tiêu Duệ, cũng không thức thời vụ như vậy? Mặc dù Cao Lực Sĩ không phải thật sự yêu tiền bạc, nhưng thích bố thí, không có tiền hấn như nào làm việc thiện? Cho nên, hấn chẳng những từ chối thì bất kính với hiếu kính của quần thần, có khi còn công khai đòi tiền. Điểm ấy, Lý Long Cơ cũng rõ ràng.

Nhưng lập tức Lý Long Cơ lại nghe Cao Lực Sĩ kính cẩn nói:

- Tiêu Duệ nói lão nô cũng không phải người thích tiền bạc, lão nô chỉ như một nô tài trung tâm với hoàng thượng, không hơn.

Lý Long Cơ âm ỉ cười ha ha:

- Thú vị, thật thú vị. Lần trước Tiêu Duệ bình tĩnh lập công lớn, trẫm nên phong thưởng cho hần thể nào?

Lý Long Cơ nâng một chén ngọc tính mỹ, nhấp một ngụm nhỏ.

- Hồi bẩm hoàng thượng, lão nô nghĩ, hoàng thượng coi trọng và sủng ái hần chính là phong thưởng, hần còn trẻ, thưởng quá hậu lại không ổn, hay là hoàng thượng chậm rãi.

Cao Lực Sĩ cẩn thận đoán tâm tư hoàng đế, cẩn thận trả lời.

- Không, trẫm phải phong thưởng, nếu không, lấy cái gì để kẻ dưới phục tùng?

Lý Long Cơ mỉm cười:

- Trẫm thấy mối tình thâm thiết của Hàm Nghi với Tiêu Duệ, trẫm quyết định đem Hàm Nghi thưởng hôn cho hần, nhưng Ngọc Chân lại nói, Tiêu Duệ sớm có vị hôn thê, hần sẽ kháng chỉ kháng hôn... Người thấy thế nào?

Cao Lực Sĩ hít một hơi sâu, do dự một chút, mới cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, lão nô nghĩ rằng, nếu Tiêu Duệ sớm có thê thất, hay là tệ hạ.

- Có phải người khuyên trẫm không nên chia rẽ một đôi tình nhân đẹp đẽ hay không?

Lý Long Cơ biến sắc:

- Quả nhiên lá gan của lão già ngươi càng ngày càng lớn.

Cao Lực Sĩ chậm rãi quỳ rạp xuống đất:

- Hoàng thượng thứ tội. Lão nô đi theo hoàng thượng nhiều năm, lòng trung thành trời cao chứng giám. Lão nô chỉ nghĩ là, loại người có tài lớn giống như Tiêu Duệ này, đợi một thời gian nhất định sẽ thành bề tôi trụ cột của triều đình, cũng có thể phân ưu cho hoàng thượng, cần gì phải.

Lý Long Cơ nhìn Cao Lực Sĩ quỳ dưới chân mình thật sâu, sắc mặt biến đổi nửa ngày, mới thần nhiên nói:

- Đứng lên đi. Trẫm đã biết, ngươi cũng giống như Ngọc Chân, cho rằng Tiêu Duệ kia là một người trọng tình trọng nghĩa, thà rằng kháng hôn kháng chỉ cũng sẽ không làm phụ lòng người kia. Nhưng, trẫm cũng không tin. Từ khi trẫm đăng cơ tới nay, còn chưa từng có người nào dám kháng ý chỉ của trẫm, trước kia không có, sau này cũng sẽ không có!

- Tệ hạ.

Trái tim của Cao Lực Sĩ âm thầm xoắn lại. Cao Lực Sĩ hiểu rất rõ tính cách khư khư cố chấp và tự cho mình là đúng của Lý Long Cơ. Nếu Tiêu Duệ thật sự dám kháng chỉ của hần, cho dù hần có tán thưởng Tiêu Duệ, cũng chắc chắn tru diệt Tiêu Duệ. Hần thà rằng cần một kẻ ngu biết nghe lời, cũng sẽ không sử dụng một nhân tài không nghe lời.

- Không cần nói — Muốn nói trọng tình trọng nghĩa, con gái Hàm Nghi của trẫm sao không phải một mảnh tình thâm đối với hần? Như thế nào, hần thà rằng vì một dân nữ mà cô phụ con gái của trẫm sao? Hừ, trẫm cũng không tin việc này!

Tay áo long bào hoa lệ của Lý Long Cơ bay bay, hần chậm rãi đứng dậy, trong ánh mắt phát ra khí thế nghiêm nghị quân lâm vạn vật cường đại, nhìn Cao Lực Sĩ bên cạnh:

- Lực Sĩ, ngươi lại đi truyền chỉ, gọi Tiêu Duệ vào cung, trẫm muốn thưởng hôn!

Thân mình Cao Lực Sĩ phát run, lặng lẽ đáp lại:

- Lão nô tuân chỉ!

Công chúa Hàm Nghi Lý Nghi đang ở trong tấm cung của Võ Huệ Phi tán gẫu với mẫu phi mình, thấy một cung nữ vội vàng từ ngoài điện chạy vào, quỳ rạp xuống đất:

- Nương nương, công chúa, nô tì nghe hoàng thượng vừa sai Cao đại tướng quân rời cung truyền tân khoa Trạng Nguyên Tiêu Duệ vào cung, muốn — muốn thưởng hôn, cho nên nô tì vội vàng tới báo nương nương.

Lý Nghi biến sắc, bỗng nhiên đứng lên, run giọng nói:

- Thưởng hôn? Phụ hoàng đang yên lành lại ban thưởng hôn cái gì?

Cung nữ lắc đầu:

- Nô tì không biết, nô tì chỉ nghe được thái giám trong ngự thư phòng là Mạnh Ca Nhi nói, hoàng thượng sai Cao đại tướng quân truyền Tiêu Duệ vào cung, đồng thời còn phái người đi Yên La Cốc, muốn truyền Ngọc Chân điện hạ vào cung nữa.

Lý Nghi ngẩn ra. Nhưng sắc mặt Võ Huệ Phi lại biến thành tái nhợt, nàng âm thầm cắn chặt răng, sắc mặt âm tình không chắc mà thay đổi suy nghĩ, thật lâu sau nàng mới cúi đầu nói:

- Nghi nhi, tâm sự của người sợ là phải thất bại... Tiểu Liên, người nhanh chóng đi ngự thư phòng tìm hiểu.

Lý Nghi run lên trong lòng, khuôn mặt thanh tú đỏ lên:

- Mẫu phi.

Võ Huệ Phi than nhẹ một tiếng:

- Ngày hôm trước, phụ hoàng người nói với bản cung, mấy năm nay Ngọc Chân chưa bao giờ có biểu cảm với nam nhân, nhưng mấy ngày nay đối với Tiêu Duệ lại yêu thích có thêm, hiển nhiên là động chân tình... Bản cung xem ý tứ phụ hoàng người, hình như có ý tác hợp cho Ngọc Chân với Tiêu Duệ.

Trong óc Lý Nghi ông một tiếng, giống như có sấm sét vang lên, nàng dùng ánh mắt khó tin và tuyệt vọng liếc Võ Huệ Phi, gắt gao cắn chặt môi anh đào đỏ tươi, một tia máu chậm rãi chảy ra, từ chiếc cằm trắng mịn của nàng chảy xuôi xuống. Trước mắt nàng choáng váng, chợt một mảnh tối đen, âm một tiếng ngã nhào ra đất.

Khi cung nữ trong cung Võ Huệ Phi luống cuống tay chân cứu Lý Nghi tỉnh lại, Lý Nghi phát ra một tiếng rên rỉ tuyệt vọng, trên mặt trắng bệch không chút máu, hai mắt nhắm lại mặc cho nước mắt chảy xuống.

Cung nữ Tiểu Liên vội vàng chạy trở về, thở hồng hộc vừa tiến vào điện liền hô to:

- Nương nương, công chúa, chuyện mừng — hoàng thượng muốn đem công chúa thưởng hôn cho tân khoa Trạng Nguyên Tiêu Duệ!

- Ô.

Chuyện mừng rõ trong khi tuyệt vọng như vậy, tự nhiên phá tan sự phòng bị mềm yếu trong lòng thiếu nữ, nàng rốt cuộc không chịu nổi tâm tình đột biến trong nửa khắc này, trước mắt lại tối sầm lại, lại ngất đi.

117. Chương 102: Kháng Hôn

Mãi cho đến khi Tiêu Duệ sắp đi vào ngự thư phòng, mà trong ngự thư phòng Lý Long Cơ và Ngọc Chân tranh chấp cũng đã một khoảng thời gian, Cao Lục Sĩ lúc này mới chậm rãi ngừng chân, nhìn Tiêu Duệ thật sâu, tiếp đó xúc động muôn vàn vỗ bờ vai của hắn, nói một câu:

- Trạng Nguyên công, kẻ thức thời là trang tuất kiệt, người hãy nhớ kỹ những lời này của mỗ.

Tiêu Duệ ngẩn ra, còn không kịp phản ứng, thanh âm lạnh lạnh khàn khàn của Cao Lục Sĩ đã vang lên:

- Hoàng thượng, tân khoa Trạng Nguyên Tiêu Duệ nhận lệnh yết kiến!

- Truyền!

Thanh âm Lý Long Cơ có chút trầm thấp.

Tiêu Duệ vội vàng đi vào, lại trông thấy trên mặt Ngọc Chân có chút phức tạp, có chút lo lắng, lại có chút bất an. Trong lòng Tiêu Duệ cả kinh, mơ hồ có một loại dự cảm không rõ, nhưng hấn lấy lại bình tĩnh, quỳ xuống lạy:

- Học sinh Tiêu Duệ, bái kiến hoàng thượng!

Lý Long Cơ quét mắt nhìn hấn một cái, cũng không gọi hấn đứng dậy, thản nhiên nói:

- Tiêu Duệ, người thiếu niên phong lưu, con gái của trẫm công chúa Hàm Nghi xinh đẹp đoan trang, có thể xứng đôi với ngươi, trẫm hôm nay truyền ngươi vào cung, không có gì khác, thưởng hôn! Trẫm đem con gái trẫm yêu mến nhất thưởng hôn cho ngươi, hy vọng ngươi phải đối xử tử tế với Hàm Nghi, từ nay về sau đoàn tụ sum vầy người có tình sẽ thành người nhà.

Đầu Tiêu Duệ ầm ầm nổ vang một tiếng, những lời Lý Long Cơ nói tiếp sau đó, hấn đều nghe không lọt. Tuy là dốc hết nước Hoàng Hà, cũng khó có thể kể ra tâm tình khiếp sợ phức tạp của Tiêu Duệ giờ phút này. Chính là cái câu kia, người không phải thánh hiền ai có thể vô tình, hấn đối với Lý Nghi cũng không phải vô tình. Nếu, nếu như không có Ngọc Hoàn trước, hấn sẽ không chút do dự phụng chỉ tạ ơn. Dù sao, Lý Nghi tính tình dịu dàng, làm việc đoan chính, tình cảm với mình lại sâu như biển, cũng là đẹp đôi. Nhưng mà, hấn đã có Ngọc Hoàn, hấn lại có thể nào không có Ngọc Hoàn?!

Từng cảnh quen biết với Ngọc Hoàn hiểu nhau mến nhau thề non hẹn biển hiện lên trong đầu nhanh như tia chớp, khóe miệng Tiêu Duệ nở nụ cười dịu dàng:

- Cùng Tiêu lang tư thủ cả đời. Sinh tử không thay đổi.

Từng lời chân tình kia của Ngọc Hoàn quanh quẩn bên tai Tiêu Duệ:

- Tình ta gặp chàng, kéo dài cả đời cũng không suy giảm. Núi không còn ngọn, nước sông cạn, sét mùa đông chấn chiến, mưa tuyết mùa hạ, thiên địa hợp một, mới dám cùng chàng chia lia!!

Thấy Tiêu Duệ thần sắc biến ảo quỷ ở đó trầm mặc không nói, Lý Long Cơ cũng không có buộc hấn, chỉ có lẳng lặng chờ đợi, ngẫu nhiên quăng cái nhìn đặc ý qua Ngọc Chân.

Ngọc Chân nhẹ nhàng kêu:

- Đứa nhỏ.

Tiêu Duệ đột nhiên tỉnh lại, trong nháy mắt nhu tình mật ý đầy bụng thối lui như thủy triều, hấn lấy lại bình tĩnh nói:

- Hoàng thượng ân trọng, học sinh vô cùng cảm kích. Chỉ có điều học sinh sớm có vị hôn thê, xin hoàng thượng hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!

Lý Long Cơ biến sắc, bỗng nhiên đứng lên:

- Tiêu Duệ, ngươi dám kháng chỉ?

- Học sinh cũng không phải kháng chỉ, chỉ có ăn ngay nói thật, mời hoàng thượng khai ân.

Giờ phút này Tiêu Duệ cũng thông suốt, mặc kệ như thế nào, làm cho hấn buông tha Ngọc Hoàn đó là tuyệt đối không có khả năng, trừ phi hấn chết. Đây là giới tuyến cuối cùng của hấn.

- Ngươi cần phải hiểu rõ, từ trước tới nay không người nào dám kháng chỉ của trẫm. Nếu ngươi kháng chỉ, chỉ có một con đường chết!

Lý Long Cơ đột nhiên lạnh lùng cười lên:

- Hay cho một sĩ tử trọng tình trọng nghĩa, với vị hôn thê kia của ngươi mà nói, thật ra ngươi cũng có tình nghĩa, nhưng với con gái trẫm mà nói, với Hàm Nghi mà nói, ngươi lần này chẳng phải vong tình bạc nghĩa phụ lòng người?

Tiêu Duệ run lên trong lòng, gương mặt kiêu mỹ vui buồn lẫn lộn của Lý Nghi hiện lên trước mặt hấn, hấn im lặng cúi đầu nói:

- Giữa học sinh và công chúa, cũng không phải tư tình. Tại sao lại nói vong tình bạc nghĩa?

- Thật vậy chẳng? Đồ hỗn trưởng.

Lý Long Cơ giận dữ mắng mỗ một tiếng:

- Nếu như không có Hàm Nghi, người sao có thể thể có ngày hôm nay? Không có Hàm Nghi âm thầm trải đường cho người ở Trường An, người sao có thể được Ngọc Chân ưu ái và coi trọng? Sao có thể thanh danh lên cao sau đó? Mà nếu không bởi Hàm Nghi và Ngọc Chân, trăm sao có thể đem người để vào mắt, mà hôm nay người sao có thể trở thành tân khoa Trạng Nguyên, bằng vào một kẻ thân rỗng có thể bái trăm làm sư? Như thế nào, hiện giờ đường làm quan rộng mở, thì quên mất người trải đường? Hiểu ra, hết thấy của người, đều là trăm ban cho, trăm có thể cho người vinh quang và vinh hoa phú quý, trăm cũng có thể đem người đưa vào địa ngục!

- Trăm lại cho người một cơ hội, người nhanh chóng từ hôn, đáp ứng hôn sự với Hàm Nghi... Trăm sẽ bỏ qua chuyện cũ, người vẫn là môn sinh của trăm... Tiền đồ gấm vóc tốt đẹp đang đợi người!

Thanh âm Lý Long Cơ dịu đi một chút:

- Thiếu niên tình nồng cũng là chuyện thường thấy, khi trăm bằng tuổi người cũng như vậy... Nhưng ý chỉ của trăm, tuyệt đối không thể không tuân!

Tới giờ phút này, Tiêu Duệ đã hiểu được, hoàng đế này nói là thưởng hôn, không bằng nói là khảo nghiệm. Hắn biết rõ thiếu niên trọng tình, trước đó lại có vị hôn thê, lại vẫn làm xiếc thưởng hôn đến ép hắn, không gì khác vẫn là tiến hành thử hắn lần cuối cùng, xem thiếu niên này có tuyệt đối trung thành với mình hay không. Mà Hàm Nghi, đương nhiên là một công cụ để hắn thử mà thôi.

Tiêu Duệ thở ra một hơi tuyệt vọng trong lòng, hắn biết, hắn đã đi lên một con đường chết trong đời người. Hắn không muốn chết, làm người hai kiếp, hắn dĩ nhiên muốn sống sót thật tốt ở Đại Đường, nhưng nếu như ngay cả cô gái mà mình yêu cũng không giữ được, sống tạm bợ còn có ý nghĩa gì?

Hắn có lẽ không làm được như Dương Quá dưới ngòi bút Kim Dung, chỉ vì Tiểu Long Nữ khắc một câu hứa hẹn trên vách núi liền si ngốc chờ thêm mười sáu năm, từ khi chỉ là thiếu niên đến khi trở thành nam tử cao lớn, tóc bạc sinh sớm, không oán không hối. Nhưng muốn cho hắn tự mình sống tạm bợ, vì cái gọi là vinh hoa phú quý mà làm người phụ tình vứt bỏ người yêu kia, hắn cũng thật sự làm không được.

Chỉ có điều khổ Ngọc Hoàn. Đôi mắt Tiêu Duệ đỏ lên, mắt hết can đảm, không kìm nổi thở dài một tiếng.

Lý Long Cơ nghĩ đến Tiêu Duệ cuối cùng cũng khuất phục, không khỏi nở nụ cười, đang muốn làm cho Tiêu Duệ đứng dậy, đã thấy Tiêu Duệ dập đầu tại chỗ ba lần với Ngọc Chân, thản nhiên nói:

- Mẫu thân thương yêu Tiêu Duệ, Tiêu Duệ khắc sâu trong tâm khảm, hôm nay từ biệt mong rằng mẫu thân bảo trọng!

Ngọc Chân cả kinh, run giọng nói:

- Đứa nhỏ.

Tiêu Duệ lạnh nhạt cười một tiếng:

- Hoàng thượng ưu ái, thảo dân Tiêu Duệ tuyệt đối không dám tòng mệnh, mặc cho hoàng thượng xử trí.

- Chém đầu thị chúng!

Dưới vài tiếng gần gừ của Lý Long Cơ, vài đại nội thị vệ vọt vào ngự thư phòng đem Tiêu Duệ dẫn ra.

Giờ phút này đã là hoàng hôn, mặt trời rực rỡ phía tây reo giắc một chút lửa nóng cuối cùng phía chân trời, ánh sáng đỏ au phía chân trời khắc vào ba nghìn cung điện Đại Đường. Mái cong như bức tranh, gạch xanh ngói hồng, nguy nga đồ sộ, hoa lệ rộng lớn. Dưới vài thị vệ "hộ vệ", Tiêu Duệ sắc mặt thẫm đậm cô đơn bước đi.

Thương hại hắn bất quá là một sĩ tử văn nhược, lại là tân khoa Trạng Nguyên công mới phong, từng là môn sinh thiên tử, bọn thị vệ cũng không có dùng dây thừng buộc chặt, chỉ "áp giải" hắn đi hướng Ngọ Môn mà thôi, tới đó tự nhiên có kẻ làm tiếp. Mấy thị vệ âm thầm than thở không ngừng cho Tiêu Duệ, một tân

khoa Trang Nguyên tài hoa tuyệt thế, một thiếu niên tài tử tiền đồ vô lượng, cứ như vậy phải chết non nửa đường, thật sự là đáng tiếc! Một thị vệ không kìm nổi thở dài nói:

- Ta nói Trang Nguyên công, hoàng thượng thưởng hôn chính là chuyện tốt, sao ngươi lại dám kháng chỉ không theo? Hiện giờ, thánh chỉ đã ra, ngươi có hối hận cũng không kịp rồi.

Tiêu Duệ thăm đạm cười, đang muốn nói gì, thình lình nghe phía sau lưng truyền đến một tiếng gọi lạnh lẽo sợ không yên:

- Đứng lại, Tiêu Duệ, từ từ!

Mấy thị vệ xoay người lại, thấy cách đó không xa có một thiếu nữ cung váy hoa lệ mang theo vài cung nữ trang điểm xinh đẹp chạy vội đến, bọn họ rõ ràng nhìn thấy trên mặt cô gái kia lộ ra hai dòng nước mắt dày đặc. Là công chúa Hàm Nghi, mấy thị vệ lại than thở một phen trong lòng, đều thành thật dừng bước chờ đợi bên đường.

Lý Nghi thở hổn hển chạy tới, run giọng nói:

- Tiêu Duệ, ngươi... Ngươi chờ ở đây, ta đi cầu khẩn phụ hoàng xuống đao lưu người!

Tiêu Duệ lắc đầu. Giờ phút này hắn đã nản lòng thoái chí, không biết tính sao. Hắn đã cảm nhận được từ cuộc sống xuyên qua một mối mãnh liệt và chán ghét thật sâu, chết thì chết thôi, nguyên bản hắn cũng không thuộc về thế giới này, chết có lẽ là một loại giải thoát, mà nói không chừng có thể trở về thế giới của mình cũng chưa biết chừng. Hắn đi vài bước, đột nhiên ngừng chân, quay lại nói:

- Khẩn cầu công chúa điện hạ giúp Tiêu Duệ lấy một chút giấy và bút mực, Tiêu Duệ có mấy câu nói muốn lưu cho người nhà, được không?

Lý Nghi phái người mang giấy và bút mực tới, che mặt đau thương muốn chết ở một bên. Tiêu Duệ nói đến giấy bút muốn lưu lại mấy câu cho tỷ tỷ của mình và Ngọc Hoàn, nhưng đối mặt với trang giấy trắng như tuyết, bên tai lại truyền đến từng tiếng nức nở tuyệt vọng của Lý Nghi, hắn lại sống chết không xuống bút được, trong lòng cực kỳ phức tạp, một mảnh mờ mịt, cũng không biết viết cái gì thì tốt.

Sau khi trầm ngâm thật lâu, chần chờ thật lâu sau, hắn chính là thở dài, không có xuống bút. Thôi, chính mình tới đây vốn đã là một khách qua đường, là một khách qua đường bất ngờ trong cuộc đời Tiêu Nguyệt và Dương Ngọc Hoàn. Chính mình cũng không phải chân chính “Tiêu Duệ”, hay là lén lút đến lén lút đi thôi — tình yêu đau khổ khắc cốt ghi tâm này, chỉ là một dấu chấm tròn trên bức họa đi, để cho thời gian từ từ chậm rãi trị liệu nỗi đau trong lòng các nàng.

Gió xuân quất vào mặt, thổi tung đám tóc lộn xộn của Tiêu Duệ, hắn ngẩng đầu lên, mấy cung nữ thấy gương mặt anh tuấn lộ ra vài phần lãnh đạm phóng khoáng của hắn, trong lòng đều không khỏi đau xót, đều cúi đầu, nghẹn ngào yếu ớt.

- Tiêu Duệ, ngươi sẽ không chết! Nếu ngươi chết, ta cũng sẽ không sống một mình!

Lý Nghi đột nhiên lau khô nước mắt, hàm răng cắn chặt, thản nhiên nói với mấy thị vệ:

- Không có mệnh lệnh của bốn cung, các ngươi không được đi thêm nửa bước, đợi bốn cung tiến đến ngự thư phòng tìm phụ hoàng!

Lý Nghi yếu ớt bước đi vài bước, cúi người xuống, giống như một người vợ nhỏ nhẹ nhàng lấy tay chải vuốt mấy sợi tóc hỗn độn của Tiêu Duệ, dịu dàng nói:

- Tiêu Duệ, ngươi nhất định phải chờ ta, nếu phụ hoàng có ý như thế, ta cùng chết với ngươi.

Cửa ngự thư phòng, Lý Long Cơ và Ngọc Chân đứng nơi đó, xa xa nhìn qua phía này. Ngọc Chân mỉm cười:

- Hoàng thượng người thua, quân vô hí ngôn, chuyện ngươi đáp ứng Ngọc Chân cũng không thể nuốt lời.

- Trẫm còn chưa có thua, hết thảy phải đợi một lát gặp kết quả cuối cùng. Nếu Hàm Nghi lại đây, Ngọc Chân ngươi thay ta chần nằng, trẫm không gặp nó, trẫm cũng không tin, Tiêu Duệ đến chết cũng không theo.

Lý Long Cơ hừ lạnh một tiếng:

- Chẳng lẽ hẳn thật đúng là đại hiền giả chuyển thế sao?

118. Chương 103: Hỏi Thế Gian Tình Là Gì

Lý Nghi chạy tới cửa ngự thư phòng, Ngọc Chân sớm chờ ở cửa, thấy trên mặt nàng dần dụa nước mắt, không khỏi thương tiếc thở dài:

- Hàm Nghi, con cũng đại đột, sao lại đến mức này?

- Ngọc Chân hoàng cô, hoàng cô gì sao không cầu tình cho Tiêu Duệ? Hoàng cô biết rõ Tiêu Duệ trọng tình trọng nghĩa tuyệt đối sẽ không thay tình đối ý, tại sao lại làm cho phụ thường thường hôn?

Hàm Nghi thản nhiên hừ một tiếng:

- Mời hoàng cô tránh ra, ta muốn gặp mặt phụ hoàng.

- Hàm Nghi, phụ hoàng con sẽ không gặp con, hay là trở về đi. Nghe hoàng cô khuyên một câu, trở về đi.

Lý Nghi đang rút ruột như trên lửa, căn bản không có nhìn thấy một chút ám chỉ dịu dàng trong mắt Ngọc Chân, nàng cứ như vậy xông vào.

Lý Long Cơ không ngờ thấy Hàm Nghi xông vào, không khỏi cau mày nói:

- Hàm Nghi, con thực làm càn!

- Phụ hoàng, khẩn cầu phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban, Hàm Nghi không muốn gả cho Tiêu Duệ kia!

Hàm Nghi phủ phục dưới đất.

- A? Hàm Nghi, con đang lừa trầm, trầm biết rõ ràng, tình cảm thâm sâu con đối với hẳn cả triều đều biết. Con như nào lại nói với trầm không muốn gả cho hẳn?

Lý Long Cơ cười lạnh nói.

- Phụ hoàng, Hàm Nghi.

Lý Nghi cắn chặt răng:

- Hàm Nghi đương nhiên là thích Tiêu Duệ. Chỉ có điều Tiêu Duệ sớm đã có vị hôn thê, Hàm Nghi chỉ có thể tiếc nuối tạo hóa trêu người. Nếu để cho Hàm Nghi gặp Tiêu Duệ sớm hơn... Tiêu Duệ trọng tình trọng nghĩa, tuyệt đối không thay tình đối ý, điểm này Hàm Nghi sớm biết được. Hàm Nghi sao có thể vì tình cảm bản thân mà khiến phụ hoàng mất đi một thần tử nổi bật, khiến Đại Đường mất đi một danh sĩ cao hiền — cho nên. Hàm Nghi khẩn cầu phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Hàm Nghi thà rằng độc thân sống nốt quãng đời còn lại cũng tuyệt đối không gả cho Tiêu Duệ!

- Con thật khổ tâm, một mảnh tình thâm, đáng tiếc Tiêu Duệ kia hoàn toàn không tỉnh ngộ. Hàm Nghi, con là công chúa cao quý hẳn lại nhìn con mà không có gì, chẳng lẽ con không hận hẳn sao?

Lý Long Cơ thấy trong thần sắc đau thương muốn chết của con gái mình lộ ra một tia cương nghị, cũng không khỏi có chút thương tiếc, thở dài nói.

- Con gái không oán hẳn, con gái oán tạo hóa trêu người, con cùng Tiêu Duệ kiếp này vô duyên.

Đôi mắt Lý Nghi đỏ lên:

- Khẩn cầu phụ hoàng khai ân!

- Tiêu Duệ cãi thánh chỉ, nên xử trảm. Chẳng lẽ con muốn trầm vì một Tiêu Duệ mà phá hư quốc pháp hay sao? Điều này tuyệt đối không thể!

Lý Long Cơ trầm giọng nói, đột nhiên vỗ bàn một cái.

Lý Nghi tuyệt vọng ngẩng đầu lên liếc Lý Long Cơ một cái, một lúc sau, mới buồn bã nói:

- Phụ hoàng, một khi đã như vậy, con gái cũng không có gì để nói. Như vậy con cáo lui!

Dáng người mềm mại và dung nhan tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành kia của Ngọc Hoàn càng ngày càng rõ ràng trong lòng Tiêu Duệ. Tiêu Duệ cảm thấy trong lòng cực kỳ ôn hòa. Khóa miệng nở một nụ cười dịu dàng buồn bã càng thêm sâu nặng:

- Hồi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thế nguyên sống chết.

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng Tiêu Duệ, xúc động ngâm tụng bài thiên cổ truyền xướng “Nhận khâu từ”, cầm lấy bút thoăn thoắt viết lên giấy.

Khi buông bút, ngẩng đầu nhìn lại, trên đường từ ngự thư phòng tới nơi này, Lý Nghi nghiêng ngả sắc mặt như tro tàn đang hướng bên này đi tới. Từ dung nhan lạnh lẽo cũng mất hết can đảm kia, Tiêu Duệ hiểu được, một tia sinh cơ cuối cùng này đã tuyên bố tan biến.

Trong nháy mắt, hắn cảm nhận được sự sợ hãi của hắn với cái chết. Là một phạm phu tục tử kiếp trước kiếp này mấy chục năm, hắn không phải thần tiên, hắn tràn đầy quyền luyện vô hạn với sinh mạng. Mà cũng chính lúc này, hắn mới rõ ràng. Đối với Ngọc Hoàn, đối với hết thảy người thân xung quanh mình, hắn không muốn lưu luyến xa rời như vậy.

Hắn sợ hãi, cũng phần nộ, đồng thời lại cảm nhận được rất mệt mỏi. Hắn giống như một chiếc thuyền buồm nhỏ lay động trên đại dương lúc bão tố, bất cứ lúc nào đều vì có thể bị biển cả bao la bao phủ mà lo sợ không yên, cực kỳ lo lắng, không cam lòng một loạt các cảm xúc tiêu cực tràn ngập trong lòng hắn. Hắn hận chính mình nhỏ yếu. Hắn hận trời đất bất công. Nếu đưa hắn tới thời không quỷ dị này sao lại đẩy hắn xuống vách núi đá đen dựng đứng của sự tuyệt vọng.

Hắn hiểu được, đối mặt với sự bảo thủ của Lý Long Cơ, hắn là nhỏ bé như vậy. Hắn vô lực chống lại lực lượng hoàng quyền thời cổ đại này, dao mổ hoàng quyền vắt ngang trên đầu tất cả dân chúng, cao cao tại thượng mà miệt thế chúng sinh thế gian — không chỉ nói hắn đã không còn đường lui, mặc dù có thể chạy thoát ra ngoài, cũng sẽ mang đến tai nạn hủy diệt cho người thân của hắn.

Thôi!

Tiêu Duệ ngửa mặt lên trời không nói gì mà cảm tức trời cao, kích động giống như dã thú gào lên trong lòng: So với chết dưới dao mổ cường quyền, còn không bằng con mẹ nộ tự mình kết thúc, tặc ông trời vô tình này, vận mệnh hoang đường, lão tử tuyệt đối không khuất phục! Tuyệt đối không!

Mặt của hắn đỏ lên, thân thể có chút run rẩy, trong ánh mắt hắn phát ra tia máu chan chứa và hào quang phần hận.

- Thị vệ đại ca.

Tiêu Duệ chậm rãi đi tới, bước về phía người thị vệ vừa rồi.

Thị vệ cảm thán:

- Trạng Nguyên công đợi một chút, đừng sốt ruột, công chúa điện hạ đã đi cầu tình, nói không chừng hoàng thượng sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra xá miễn cho người cũng không biết chừng — xem, công chúa điện hạ đã tới.

Tiêu Duệ ảm đạm cười, hắn nhìn thấy được trong mắt người thị vệ kia sự phần nộ và tuyệt nhiên không che dấu chút nào. Hơi ngần ngại một chút, choang một tiếng, Tiêu Duệ nhanh tay vươn qua, rút ra bội kiếm từ bên hông thị vệ, sau đó không đợi thị vệ và các cung nữ bên cạnh kịp phản ứng, Tiêu Duệ liền đảo ngược mũi kiếm sắc bén, không chùn bước đâm vào ngực mình.

Máu tươi phun mạnh, bắn tung tóe đầy người thị vệ, Tiêu Duệ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân mình lao đảo một chút, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết, dưới ánh chiều tà chiếu rọi xuống, huyết hoa đầy trời có vẻ đặc biệt mờ mờ, phản chiếu quang mang thê lương.

Đám cung nữ bên cạnh đột nhiên biến sắc, cùng nhau lo sợ không yên hét ầm lên.

- Ta không phục... Ta không phục... Đại Đường.

Tiêu Duệ thống khổ run rẩy, chậm rãi ngã xuống theo thanh bảo kiếm nhuộn đầy máu tươi:

- Số mạng của ta do ta làm chủ. Vận mệnh của ta ai cũng không nắm giữ được... Cho đến lúc này.

Ngay khi Tiêu Duệ ngã xuống đất, một trận gió mát thản nhiên thổi tới, khiến tờ giấy Tiêu Duệ viết xong trên mặt đất bị gió cuốn lên, nhẹ nhàng di động trên không trung vài cái, chậm rãi rơi xuống. Vừa vụn rơi bên cạnh đầu Tiêu Duệ. Tiêu Duệ cố hết sức nghiêng đầu, liếc nhìn nét bút viết qua loa kia, khóe miệng muốn cười một cái, lại rên rỉ một tiếng máu tươi lại bắn ra lấm tẩm.

- Không! Không — Tiêu Duệ.

Cách đó không xa, Lý Nghi thét lên một tiếng cuồng loạn, giống như gió thổi chiếc lá thu chậm chậm rơi xuống.

Trong hoàng cung hỗn loạn, hơn mười ngự y bị gọi vào cung khẩn cấp, vây quanh thiếu niên Tiêu Duệ đầy máu trên người phụng chỉ cấp cứu. Ngoài điện, sắc mặt Ngọc Chân trắng bệch, khuôn mặt quẫn rũ vô cùng lo lắng. Thân thể nàng có chút run rẩy, nếu không phải có thị nữ đến đỡ, có lẽ nàng đã sớm ngã xuống đất.

Lý Long Cơ đột nhiên thướng hôn, Ngọc Chân nghe nói tiến vào ngăn cản kịch liệt. Nhưng bất kể nàng khuyên ngăn như thế nào. Lý Long Cơ cũng không tin Tiêu Duệ sẽ vì một nữ tử dân gian mà cự tuyệt công chúa đương triều, sẽ vì cái gọi là tình cảm mà buông tha sinh mệnh cùng vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, hơn nữa, còn một mảnh tình thâm Hàm Nghi đối với hắn. Hắn xem ra, trên đời không loại người ngu ngốc này. Tiêu Duệ nhiều lắm là có chút bị bề mặt. Chỉ cần hắn ân uy đều thi hành, Tiêu Duệ tự nhiên biết thời biết thế đáp ứng. Đây là lô-gich và suy nghĩ mà hoàng đế Đại Đường Lý Long tự cho là đúng.

Rơi vào đường cùng, Ngọc Chân lựa chọn thỏa hiệp, đánh cuộc với Lý Long Cơ: nếu Tiêu Duệ quả nhiên có thể cận kề cái chết mà không theo, Lý Long Cơ không thể tiếp tục bức bách hắn, vả lại còn phải thành toàn chuyện tốt của Tiêu Duệ và Lý Nghi. Về phần Lý Long Cơ phần nộ “Đại Đường công chúa sao có thể chung một chồng với một dân nữ” kia, đã sớm bị một câu cười nhạt mang theo trào phúng của Ngọc Chân “đẩy” trở về.

Ngọc Chân biết Lý Long Cơ sẽ không thực sự chém giết Tiêu Duệ, cho nên yên lặng theo dõi diễn biến, dù sao còn có nàng ở đây. Kỳ thật, nàng cũng muốn nhìn một chút, có phải đứa nhỏ này của mình thật sự đến chết cũng không quên tình. Đương nhiên, nếu ở thời điểm cuối cùng, Tiêu Duệ thay đổi chút ý cũng không tính là gì, người làm sao có thể không thực sự úy kỵ cái chết đâu? Có thể vì một nữ tử dân gian mà ngay mặt kháng chỉ, có thể kháng cự quyền lực phả vào mặt và lực hấp dẫn của phú quý đã là đáng quý, ít nhất, người bình thường làm không được.

Nhưng mà, Ngọc Chân nằm mơ cũng không ngờ, tao nhã văn nhược giống như Tiêu Duệ này tính tình lại cương liệt như vậy, không ngờ hắn lại hành động kết thúc chính mình trên nửa đường. Nhớ tới thảm trạng Tiêu Duệ người đầy máu nằm sấp trên mặt đất hấp hối kia, nhớ tới thần sắc không còn hy vọng ngưng tụ trên mặt hắn, nhớ tới sự phần nộ không cam lòng không chút che dấu trong ánh mắt hắn, trong lòng Ngọc Chân cảm nhận được sự đau đớn xé tim nứt phổi. Tay nàng vịn lấy ngực, ho khan kịch liệt, hai hàng lệ trong dần dần rơi xuống.

- Vấn thế gian, tình thị hà vật, trực giáo sinh tử tương hứa? Thiên nam địa bắc song phi khách, lão sí kỷ hồi hàn thử. Hoan nhạc thú, ly biệt khổ, tự trung canh hữu si nhi nữ. Ứng hữu ngữ, miếu vạn lý tăng vân, thiên sơn mộ tuyết, chích ảnh hưởng thù khứ?

Hoành phân lộ, tịch mạch đương niên tiêu cổ, hoang yên y cự bình sở. Chiêu hồn sở ta hà ta cập, sơn quỷ ám đề phong vũ. Thiên dã đồ, vị tín dữ, oanh nhi yên tử câu hoàng thổ. Thiên thu vạn cổ, vi lưu dĩ tao nhân, cuồng ca thống ẩm, lai phóng nhạn khâu xử.

Mô ngư nhi - Nhạn khâu - Nguyên Hiếu Vãn

Mô ngư nhi - Mồ chim nhạn (Người dịch: Điệp luyện hoa - thivien.net)

Hỏi thế gian, tình là chi nhĩ,

Cùng nhau hẹn thề sinh tử?

Trời nam đất bắc cùng bay khắp,

Lạnh nồng bên nhau mấy độ.
Hoan lạc thú,
Ly biệt khổ,
Đều bởi có tình si nhi nữ.
Lời người dang dở,
Khuất bóng vạn tầng mây.
Ngàn non tuyết muộn,
Bóng lẻ về đâu chứ?) (Sông Phần đó,
Tiêu trống năm xưa lặng lẽ,
Rừng hoang khói lồng xen kẽ.
“Chiêu hồn” cất lên nào còn kịp,
“Sơn quỷ” mịt mờ mưa gió.
Trời hẹp dạ,
Sao chữa rõ,
Yến oanh rồi cũng thành đất đỏ.
Ngàn sâu vạn cổ,
Lưu lại đợi khách thơ.
Ca cuồng uống khổ,
Tới thăm mồ nhận cũ.)

Bên tai Ngọc Chân truyền đến lời ngậm xương trầm thấp bi ai gần chết của Lý Nghi, công chúa tôn quý này búi tóc tán loạn, sắc mặt trắng bệch, trên cung vấy hoa lệ dính rất nhiều vết máu của Tiêu Duệ, giờ phút này không để ý dáng vẻ ngồi dưới đất, si ngốc đối mặt với “tuyệt bút” nhuộm đầy máu của Tiêu Duệ kia, vừa ngậm xương vừa rơi nước mắt như mưa.

- Hồi thế gian, chuyện là vật gì, thăng giáng sinh tử cùng hứa...

(Hồi thế gian, tình là chi nhĩ,

Cùng nhau hẹn thề sinh tử?)

Đôi mắt Ngọc Chân đỏ lên, hai giọt châu lệ rơi ra khỏi hốc mắt, thì thào tự nói, giống như đang hỏi Tiêu Duệ hôn mê trong điện đang được các ngự y cứu trị, giống như đang hỏi Hàm Nghi trước người, cũng giống như đang hỏi mình.

Mấy ngự y mệt mỏi ra ngoài điện, Ngọc Chân run giọng vội hỏi:

- Ngự y, đứa kia của ta như thế nào.

Một ngự y cười gật đầu:

- Ngọc Chân điện hạ, may mà lực tự đâm của Trạng Nguyên công không đủ, cũng không có thương đến chỗ yếu hại, giờ phút này đã không sao. Chỉ có điều hấn mất máu quá nhiều, trước mắt còn đang hôn mê, cần chậm rãi điều dưỡng.

Lý Nghi nghe vậy, bỗng nhiên từ dưới đất đứng dậy, điên cuồng vọt vào trong điện, một trận gió bụi bám theo. Khi Ngọc Chân được mấy thị nữ nâng vào điện, Lý Nghi đã ngồi bên cạnh Tiêu Duệ đang hôn mê trên giường, thần sắc cực kỳ dịu dàng nhẹ nhàng sửa lại đầu tóc hỗn loạn cho hắn.

- Hàm Nghi.

Ngọc Chân nhẹ nhàng hô:

- Tử Trường à!

Lý Nghi lại lạnh lùng liếc Ngọc Chân một cái:

- Các người đều đi ra ngoài! Đều đi ra ngoài đi!

Ngọc Chân run lên trong lòng, nhìn Tiêu Duệ đang hôn mê trên giường thật sâu, thật lâu sau mới khoát tay áo:

- Đi, chúng ta ra ngoài trước.

Lúc này, Vô Huệ Phi mang theo một đám cung nữ thái giám uyển chuyển đi đến, một tiểu thái giám đứng thủ ở đây vội vàng nghênh đón.

Vô Huệ Phi khoát tay áo, cung y hoa lệ rực rỡ dưới ánh trăng lóa lên hào quang sáng lạn, vội vàng nói:

- Tiêu Duệ như thế nào? Công chúa Hàm Nghi giờ phút này còn trong điện sao?

Tiểu thái giám khom người trả lời:

- Hồi bẩm nương nương, ngự y nói Trạng Nguyên công đã không sao... Công chúa điện hạ một người trông coi Trạng Nguyên công, ai cũng không cho đi vào, tiểu nhân muốn vào hầu hạ, cũng bị công chúa đuổi ra.

- Hồi thể gian, tình là chi nhĩ,

Cùng nhau hẹn thề sinh tử?...

Vô Huệ Phi than khẽ:

- Bỏn cung cũng không nghĩ đến Tiêu Duệ này lại cương liệt đến vậy tình cảm cũng thâm sâu như vậy, hai chữ sinh tử thiên cổ bất hủ có một không hai này lại muốn lưu truyền Đại Đường — Bỏn cung thật đúng là hâm mộ cô gái Dương gia ở Lạc Dương kia... Một cô gái, có thể có được người chồng sống chết không thay đổi như vậy, đó là phúc đã tu luyện mấy đời? Chỉ có đáng tiếc cho Hàm Nghi... Khổ thân cho đứa bé này... Đi thôi, chúng ta trở về, không cần quấy rầy bọn họ.

Trong điện, Lý Nghi yếu ớt thở dài, nhìn khuôn mặt mê man nặng nề của Tiêu Duệ, không kìm nổi dùng tay vuốt ve trán hắn, trong miệng thì thầm tự nói:

- Tiêu Duệ, trong lòng chàng thật sự không dung nạp thêm người nào khác sao? Tiêu Duệ, chàng cũng biết, ta cũng bằng lòng liêu lĩnh vì chàng ... Chàng cũng biết, nếu chàng đi, ta cũng sẽ không sống một mình.

Một câu “hồi thể gian, tình là chi nhĩ” này, một ca khúc ca xướng nhuộm máu này, trong một đêm cuối xuân, dùng tốc độ xưa nay chưa từng có truyền lưu trong thâm cung Đại Đường, không biết khiến bao nhiêu cung nữ và phi tần tịch mịch vừa si mê ngâm xướng vừa âm thầm buồn bã chán nản. Cho dù là Lý Long Cơ, ở trong ngự thư phòng này cũng bị rung động thật sâu, làm đế vương cao cao tại thượng, hắn không thể nào cũng vô pháp hiểu được, thể gian này thậm chí có một loại tình cảm đích thực không gì sánh kịp này.

- Hàm Nghi còn trông coi Tiêu Duệ sao?

Lý Long Cơ mặt mũi liếc Ngọc Chân một cái.

- Không sai.

Ngọc Chân thở dài yếu ớt:

- Nhân gian có nam tử chí tình chí nghĩa như vậy, cho dù là Ngọc Chân ở cái tuổi này cũng khó tự mình kiềm chế, huống chi là Hàm Nghi vốn một mảnh tình thâm với hắn. Bệ hạ, cái gì tôn nghiêm hoàng gia, cái gì lễ pháp dòng họ, có cái gì có thể so sánh với hạnh phúc cả đời của Hàm Nghi? Bệ hạ cũng nhìn thấy, nếu không thể gả cho Tiêu Duệ, Hàm Nghi nhất định buồn bực không vui, cũng như Ngọc Chân vậy... Quân vô hí ngôn, mong rằng bệ hạ tuân thủ lời hứa.

Lý Long Cơ thở dài một tiếng:

- Trầm nợ người, trầm sẽ bồi thường người... Tiêu Duệ chí tình chí nghĩa, mặc dù là trầm cũng vì vậy mà xúc động. Cũng được, trầm sẽ nghĩ biện pháp thành toàn cho bọn họ — chỉ có điều, khổ của Ngọc Chân người, trầm lại nên làm thế nào?

Ngọc Chân thăm đạm cười:

- Ngọc Chân thay hai đứa bé tạ hơn bệ hạ.

119. Chương 104: Vạn Người Đẹp

Tin tức Tiêu Duệ kháng chỉ tự sát không theo sớm đã truyền ra trong triều từ cao đến thấp, mặc dù phần lớn đám quyền quý Đại Đường đối với chuyện này cảm thán rất nhiều cũng cảm thấy không đồng ý, cho rằng Tiêu Duệ có chút ngu không ai bằng; nhưng điều này lại sâu sắc chinh phục trái tim nữ tử trong xã hội thượng lưu Đại Đường. Nhất là bài “hỏi thể gian tình là gì” thê lương có một không hai kia lại truyền tụng một thời gian, khiến các cô gái quý tộc hoàng gia này cảm động không ngừng, không biết vụng trộm chảy bao nhiêu nước mắt bởi thấy cảnh sinh tình.

Nghe nói, rất nhiều công chúa đều phái người đưa bài “hỏi thể gian tình là gì” kia sao chép cẩn thận lại, treo cao cao trong thư phòng nhà mình, cho là “danh ngôn của danh nhân” nhắc nhở phò mã nhà mình, điều này khiến Tiêu Duệ sau khi nghe được không biết nên khóc hay nên cười. Chuyện máu tươi và tình cảm phân ly lần này, khiến tâm tính Tiêu Duệ hoàn toàn thay đổi, tuy rằng trên mặt vẫn trầm ổn bình tĩnh trước sau như một, nhưng nếu người nhìn kỹ, trong mắt của hắn thường phát ra một tia âm trầm và phần nộ.

Lý Nghi cực nhọc ngày đêm trong coi bên cạnh hắn, bất kể các cung nữ khuyên như thế nào, nàng cũng không chịu rời đi. Trải qua chuyện này, tình cảm trong nội tâm của nàng đối với Tiêu Duệ chẳng những không có yếu đi, ngược lại càng thêm mãnh liệt. Trong lòng có nam tử đỉnh thiên lập địa chí tình chí nghĩa Tiêu Duệ này, trong nội tâm nàng rốt cuộc chưa không nổi những nam tử khác.

- Tử Trường. Ngự y không cho chàng uống trà, đây là canh tổ yến hạt sen. Bổ khí bổ huyết, chàng dùng nhiều hơn một chút đi.

Lý Nghi mỉm cười ngồi bên người Tiêu Duệ, cầm một bát ngọc tinh mỹ. Trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc yên bình. Lý Long Cơ có thể đồng ý Tiêu Duệ dưỡng thương ở chỗ nàng, điều này đủ để nói rằng, hoàng đế đã chấp nhận chuyện tình giữa bọn họ, nói vậy không cần bao lâu nữa, nàng và người nàng yêu có thể thành đôi.

- Nghi nhi, mấy ngày nay khổ cho nàng. Ta thật sự là hổ thẹn.

Miệng vết thương của Tiêu Duệ còn chưa khép lại hoàn toàn, chỉ có thể nằm yên trên giường, không thể động dậy.

Vẫn là câu nói kia. Người không phải thánh hiền ai có thể vô tình, Lý Nghi công chúa này không để ý thể diện, không để ý cái thẹn của người con gái, chiếu cố bên người của hắn. Bạc tình cảm thâm sâu như biển này, cho dù Tiêu Duệ có là núi băng vạn năm cũng sớm bị hòa tan.

Lý Nghi mỉm cười:

- Chỉ cần chàng có thể khỏe trở lại, trong lòng ta sẽ thấy rất vui mừng.

Tiêu Duệ liếc Lý Nghi một cái, cũng không nói gì nữa, mặc cho Lý Nghi ném sự tôn nghiêm của công chúa vào trong hồ nước vô cùng dịu dàng cho mình ăn canh hạt sen này, một chút nhu tình trong mắt càng ngày càng sâu nặng. Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa nhẹ lên khuôn mặt đẹp vui buồn lẫn lộn của Lý Nghi, quét qua một luồng tóc rồi tung bay trên trán nàng.

Cảm nhận được sự dịu dàng và chăm sóc của ái lang, Lý Nghi ấm áp trong lòng, tâm tình thiếu nữ không màng danh lợi giờ phút này càng thêm vui sướng, càng thêm dịu dàng, trên mặt nàng ửng đỏ lên, sáng giọng:

- Tử Trường đừng nhúc nhích, trên người chàng còn có thương tích mà.

Khi nói chuyện, một cung nữ tiến vào bẩm báo:

- Công chúa điện hạ, Ngọc Chân điện hạ tới thăm hỏi Trạng Nguyên công.

Trên mặt Lý Nghi càng đỏ thêm, vội vàng đứng dậy đặt bát ngọc trên chiếc bàn một bên, khoát tay áo:

- Mời Ngọc Chân hoàng cô tiến vào.

Ngọc Chân mang theo Xuân Lan Thu Cúc bốn nữ đạo sĩ trang điểm xinh đẹp, mỉm cười đi vào tron điện, từ xa đã hô:

- Đứa nhỏ, con cảm thấy thân thể ra sao? Mẫu thân muốn mấy ngày nữa đón con vào trong Yên La Cốc điều dưỡng. Trong cung mặc dù tốt, chung quy so ra kém sự thanh u tĩnh lặng trong Yên La Cốc của chúng ta. Thích hợp dưỡng bệnh.

- Mẫu thân đến đây, con cảm giác tốt hơn nhiều.

Tiêu Duệ cười vẫy tay. Đột nhiên cảm giác trong mắt bốn tiểu nha đầu đi theo Ngọc Chân phát ra ánh mắt nóng cháy, hẳn không khỏi ngẩn ngơ, lắc đầu có chút không được tự nhiên.

Lý Nghi yên lặng đứng một bên, trong lòng phức tạp nhìn Ngọc Chân. Từ mấy ngày nay, nàng mơ hồ cảm thấy được, Ngọc Chân hoàng cô đối với Tiêu Duệ sợ rằng không đơn thuần chỉ là tình cảm mẹ con. Ngày đó nghe nói Tiêu Duệ tự đâm, nàng tự nhiên ngất đi. Mà trong mấy ngày đầu Tiêu Duệ được cứu lại, nàng cũng cực nhọc ngày đều, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà trông coi bên người Tiêu Duệ. Liên tiếp hơn mười ngày trong cung, thấy thương thế của Tiêu Duệ đã ổn định lại, lúc này mới rời khỏi hoàng cung về Yên La Cốc.

Mặc dù là như vậy, mỗi ngày nàng cũng đều đến hỏi thăm một lần, mỗi lần đến còn mang theo đồ ăn điểm tâm nàng tự mình xuống bếp làm.

Ngọc Chân quay đầu lại liếc Lý Nghi một cái, trong lòng run lên sắc mặt không tự chủ được đỏ lên, nhưng lập tức lại che dấu đi, thản nhiên cười nói:

- Hàm Nghi. Để cho bốn tiểu nha đầu này ở lại trong cung con phụng dưỡng Tử Trường đi. Các nàng vốn là thị nữ ta đưa cho Tử Trường, đó cũng là chuyện bổn phận của các nàng. Mấy ngày nay, con cũng chịu khổ.

- Không cần, chuyện nhỏ này Hàm Nghi làm là tốt rồi. Lại nói nơi này của Hàm Nghi cũng không thiếu thị nữ.

Lý Nghi lắc đầu, ánh mắt vừa dịu dàng lại kiên định.

Ngọc Chân ngẩn ngơ, yên lặng liếc Lý Nghi, cũng không tiếp tục kiên trì, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống, vuốt nhẹ tay Tiêu Duệ:

- Đứa nhỏ, Hàm Nghi đối với con tình sâu như vậy, đã không để ý thể diện công chúa, con cũng chớ có phụ nàng nhé — tốt lắm, mẫu thân biết con là nam nhi tốt chí tình chí nghĩa, nhưng nam tử hán đại trượng phu tam thê thứ thiếp là chuyện bình thường, hoàng thượng đã đáp ứng ta rồi, chờ mấy ngày nữa sẽ hạ chỉ thưởng hôn cho ba người các con, con cứ yên tâm đi.

Cả người Lý Nghi chấn động, tuy rằng nàng sớm có dự cảm trong nội tâm, nhưng lúc này từ trong miệng Ngọc Chân chứng thật tin tức này, trong lòng nàng vui mừng như điên cùng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Trong mắt người khác, có lẽ Tiêu Duệ là chí tình chí nghĩa cảm động hoàng đế Đại Đường, không ngờ đồng ý không để ý lễ pháp Đại Đường ân chuẩn công chúa đương triều và dân nữ cùng chung một chồng; nhưng chỉ có Lý Nghi, giờ phút này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong chuyện giữa mình và Tiêu Duệ, Ngọc Chân trả giá nhiều cố gắng và nhượng bộ. Nàng cũng biết, nếu Ngọc Chân liều lĩnh tự gả cho Tiêu Duệ, mộng đẹp của chính mình hơn phân nửa đã thành hư không.

Mà chính mình, vừa rồi còn đang nghi kỵ... Lý Nghi vừa then vừa mắc cỡ chậm rãi quỳ rạp xuống trước mặt Ngọc Chân, run giọng nói:

- Hàm Nghi bái tạ Ngọc Chân hoàng cô thành toàn!

Ngọc Chân yếu ớt thở dài, lấy tay đỡ Lý Nghi dậy, dịu dàng nói:

- Còn khách khí với ta như vậy làm gì? Con là cháu gái của ta, Tử Trường là con ta, các con hoạn nạn thấy chân tình. Ta làm mẫu thân sao có thể không làm chút chuyện cho các con? Tốt lắm, đứa nhỏ đừng khóc. Ngày lành còn ở phía sau — chỉ có điều, Hàm Nghi, sợ là tước vị công chúa của con không giữ được, con cần phải chuẩn bị tâm lý.

Lý Nghi mỉm cười, lau đi hai giọt nước mắt nơi khóe mắt, nhẹ nhàng dựa sát vào trong lòng Ngọc Chân, không do dự nói:

- Ngọc Chân hoàng cô. Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Tử Trường, cái gì con cũng không để ý.

Ngọc Chân bật cười giống như thiếu nữ:

- Cũng không nghiêm trọng như vậy... Ngẫm lại đi, bỏ phong hào công chúa con sẽ không còn là công chúa sao? Chê cười. Đứa nhỏ, mặc kệ như nào con đều là con gái hoàng thượng. Đây là sự thật ai cũng không thay đổi được, mất đi chỉ là một thứ gọi là danh hiệu. Chỉ vì bảo toàn mặt mũi hoàng gia, những thứ con nên được, cũng sẽ không ít.

Phủ Lý Lâm Phủ, khuê phòng Lý Đằng Không.

- Hồi thế gian tình là vật chi, mà khiến sinh tử tương hứa.

Thiếu nữ tươi đẹp điều ngoa si ngốc nhìn bài thơ treo trên vách tường, thì thảo ngâm xướng, không kìm nổi lòng mà lệ rơi đầy mặt.

- Đứa nhỏ, đừng thương tâm.

Một đôi tay to lớn ấm áp xoa nhẹ trên đầu vai Lý Đằng Không, thiếu nữ nghẹn ngào quay đầu lại nhào tới trước ngực cha mình:

- Phụ thân, thực muốn khóc... Cũng không biết cổ gái Dương gia ở Lạc Dương kia là người ra sao, không ngờ có thể làm cho Tiêu Duệ không tiếc kháng chỉ sống chết cùng nhau.

Lý Lâm Phủ thở dài một tiếng, lại nhíu mày:

- Tiêu Duệ này có tài học mà lại chí tình chí nghĩa, đích thật là cổ kim hiếm có, chẳng qua trong mắt lão phu, hần đơn thuần là một kẻ đầu đất, người thiếu niên không biết gì.

- Phụ thân, cha không được nói hần.

Lý Đằng Không không nghe theo vung vẩy làm nũng trong lòng Lý Lâm Phủ.

- Đứa nhỏ, những thiếu niên các con thực không biết gì. Con cũng biết, hoàng đế vốn không có ý tru diệt hần, hần lại khư khư cố chấp tự mình đi vào đường chết, chẳng phải là cực kỳ ngu xuẩn?

Lý Lâm Phủ oán hận dậm chân:

- Người đại dột, quả nhiên là người đại dột mà.

- Phụ thân, kháng chỉ không tuân theo đó là tội chết mà.

- Tính tình hoàng thượng như thế nào, phụ thân hiểu rất rõ. Người không tiếc hao hết tâm tư mở lại chế cử cho Tiêu Duệ đăng khoa, còn suy nghĩ kỳ lạ thu hần làm môn hạ của mình, lại ban cho kim bài — con ngẫm lại xem hoàng thượng biết rõ Tiêu Duệ đã có thể thất sao còn muốn buộc hần? Còn nữa, Ngọc Chân có thể nào trở mặt nhìn Tiêu Duệ đi lên đoạn đầu đài? Đủ các dấu hiệu cho thấy, đây bất quá là hoàng thượng thử hần — nhưng, tiểu tử ngốc này lại ngu không ai bằng mà nửa đường tự đâm, thiếu chút nữa mất không tính mạng.

Lý Lâm Phủ khoát tay áo.

- Là, là như vậy sao, vậy chẳng phải Tiêu Duệ tự nhiên bị khổ, ngày ấy con vào cung gặp hần, thật thê thảm.

- Cũng không thể nói như vậy, hần làm ầm ĩ như vậy một hồi, lại buồn bán lời cho mình một thanh danh tốt. Hơn nữa, cũng làm cho hoàng thượng một cái cố, chỉ sợ không cần bao lâu, công chúa Hàm Nghi sẽ cùng với cô gái Dương gia ở Lạc Dương gả cho Tiêu Duệ.

Lý Lâm Phủ thở dài:

- Đứa nhỏ, chuyện của con, phụ thân.

Trong mắt Lý Đăng Không phát ra vẻ thất vọng, nhưng lập tức vẻ thất vọng của nàng liền biến mất vô tung vô ảnh, nàng thản nhiên cười, dùng khẩu khí nghiêm trang thịnh trọng ít có nói:

- Phụ thân, con cũng vậy không phải Tiêu Duệ không lấy chồng ... Hì hì, phu quân tốt như vậy, con gái sao có thể buông tha hắn? Chẳng qua, phụ thân à, cha cũng không cần trông nom, chuyện giữa con gái và Tiêu Duệ, tự con gái sẽ xử lý.

- Đứa nhỏ, con phải gả đi — ai, con gái Lý Lâm Phủ ta sao có thể làm thiếp cho một tên tiểu tử, quả thực chính là buồn cười!

Lý Lâm Phủ cảm tức dậm chân. Trong ván cờ này, hắn hiểu được, hắn đã bại bởi hoàng đế và Ngọc Chân. Nhưng càng như vậy, Lý Lâm Phủ càng cảm thấy không cam lòng.

- Chỉ cần hắn tốt với con gái, như thế nào có thể lấy con gái làm thiếp thất đâu? Hơn nữa, công chúa Hàm Nghi ngay cả danh phận công chúa cũng không cần, tiểu thư Lý gia con đây lại là cái gì? Phụ thân à, chính là con thích Tiêu Duệ, từ khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn con đã thích.

Lý Đăng Không gắt gao cắn đôi môi đỏ mọng, màu hồng lưu động trên mặt đẹp, cũng không để ý đến thần sắc xấu hổ của Lý Lâm Phủ, nàng chạy thẳng tới phía dưới bức thứ pháp, tiếp tục than nhẹ:

- Hỡi thế gian tình là vật chi.

Lại mười ngày. Thương thế của Tiêu Duệ khỏi gần như bình thường, tuy rằng còn không dám vận động kịch liệt, nhưng có thể hơi hoạt động một chút. Lý Nghi biết, hắn cũng không thể ở lâu trong cung, đành phải đồng ý đề nghị của Ngọc Chân đón Tiêu Duệ rời cung điều dưỡng.

Mặt trời đỏ rực trên cao, Tiêu Duệ được Lan nhi nâng ra khỏi tẩm cung của Lý Nghi. Vừa muốn lên xe ngựa của Ngọc Chân, chợt thấy trên đường cung cách đó không xa, Võ Huệ Phi mang theo một đám phi tử và cung nữ, chậm rãi đi tới.

Bên cạnh Lý Nghi cười cười:

- Tử Trường. Mẫu phi và các vị nương nương trong cung cũng tới nơi này đưa tiễn chàng, mặt mũi chàng thực lớn.

Đám quý nhân trong cung tặng Tiêu Duệ nhiều món đồ nhỏ, như cái gì trân châu tơ lụa bát ngọc chén ngọc và dụng cụ vàng bạc... Những thứ này, Tiêu Duệ một mực nhận lấy và bái tạ, lại hàn huyên hơn nửa ngày, lúc này mới mạo hiểm thoát khỏi đám cung nữ bao vây mờ mờ lạnh đầy đầu.

Lan nhi duyên dáng cười:

- Công tử, nói lời từ biệt với công chúa Hàm Nghi đi.

Lý Nghi chậm rãi tiến lại. Khuôn mặt vui buồn lẫn lộn ngẩng lên, đôi mắt đỏ lên, cũng không để ý các vị nương nương trong cung ở đây, nắm tay Tiêu Duệ, dịu dàng nói:

- Rồi cùng, chàng phải bảo trọng thân mình. Ta, ngày mai ta sẽ đi thăm chàng.

Tiêu Duệ kích động tâm thần, nhu tình tràn đầy cõi lòng, hắn gắt gao cầm lấy ngọc thủ Lý Nghi, ánh mắt ôn hòa lướt trên thân thể kiều mị của nàng, cúi đầu nói:

- Nghi nhi, lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ (Tình này nếu như đã mãi lâu dài, há cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều - Thước kiều tiên - Tần Quán *1*)! Ta đi rồi, nàng cũng bảo trọng.

Xe ngựa xa hoa của Ngọc Chân chạy nhanh như chớp trên con đường rộng lớn kéo dài trong cung, Võ Huệ Phi bước tới một bước, vô bả vai Lý Nghi, thở dài nói:

- Đứa nhỏ, hắn đã đi xa rồi, trở về thôi, mấy ngày nay cũng khổ cho con, cũng may các con rất nhanh sẽ có thể thành đôi.

- Lưỡng tình nhược thị cử trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ!

Phi tử Tiễn Phi của Lý Long Cơ vung tay áo hoa lệ, liên tục tán thưởng không ngừng:

- Huệ Phi tỷ tỷ, Tiêu Duệ này quả nhiên là danh bất hư truyền, buột miệng xuất khẩu thành thơ cũng là câu hay, lưỡng tình nhược thị cử trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ, quả nhiên là hay lắm! Hàm Nghi, mặc kệ như nào, trải qua lần kiếp nạn này, cuối cùng con cũng đạt được tâm nguyện, có một tuyệt thế tài tử như vậy làm bạn, con còn cái gì mà không sống vui?

Các phi tử lại tán thưởng một trận, mặt Lý Nghi đỏ lên, khom người khẽ chào các vị quý nhân, mặt đỏ tới mang tai mà kéo váy cung thật dài, chạy đi trong ánh sáng rực rỡ trên đất.

Xe ngựa Ngọc Chân ra khỏi Chu Tước môn hoàng thành, Tiêu Duệ ngồi trong xe ngựa, vuốt lại tâm tình huyên náo của mình. Đột nhiên Lan nhi kinh ngạc hô to một tiếng:

- Công tử, nguy rồi, nguy rồi!

Xe ngựa dừng lại. Tiêu Duệ ngạc nhiên nghi ngờ từ trên xe ngựa nhảy xuống, đưa mắt vừa nhìn, lập tức giật nảy mình. Hai con đường rộng lớn thông từ Chu Tước môn ra Thành Nam, một đám con gái đồng nghệt chen chúc nhau ở ven hai con đường Hưng Đạo Phường và Quang Lộc Phường, vô số ánh mắt long lanh yếu điệu đều nhìn thẳng về phía xa ngựa của Ngọc Chân.

Tiếng người ồn ào, tiếng động ầm ĩ vô cùng. Tiêu Duệ hít sâu một hơi, thầm nghĩ đây là làm sao vậy? Sao lại có nhiều con gái tới như vậy, chen chúc nhau, các kiểu, tay áo đủ loại màu sắc vung vẩy đón trời, mùi thơm nồng bay lên cao, cẩn thận liếc nhìn một cái không thấy giới hạn — chỉ sợ, chỉ sợ con gái cả thành đều tụ tập đến nơi này đi?

- Nhân gian tự hữu chân tình tại, vạn mỹ không hạng vọng Tiêu lang.

Cũng không biết cô gái đa sầu đa cảm nào trong đám người cúi đầu ngậm xướng một câu như vậy, chợt thấy đám nữ — bất kể là người có chồng hay thiếu nữ chưa chồng, cũng bất kể là thiên kim tiểu thư quyền quý già giàu hay là con gái rệu nhà bình dân, đều cùng nhau líu ríu hô lên:

- Đến rồi, Trạng Nguyên công sống chết tương hứa kháng chỉ tự sát đến rồi! Tài tử tửu đồ Tiêu Duệ đến rồi! Tiêu lang! Tiêu lang!

Bên tai Tiêu Duệ ông ông, hần có chút hoa đầu chóng mặt đứng ở nơi đó, tiếng cười khổ đã bị chìm ngập trong tiếng ca xướng khen ngợi ầm ĩ giữa biển người đẹp.

Lan nhi cười hi hi, hơi thở như mùi lan dựa vào bên tai Tiêu Duệ cười nói:

- Công tử, chàng hiện giờ đã là như ý lang quân trong lòng con gái thành Trường An... Không biết có bao nhiêu cô gái đêm ngày si mê ngậm xướng bài hồi thể gian tình là chi kia, cũng không biết có bao nhiêu thiếu nữ chưa chồng treo bức họa của chàng trong khuê phòng.

- Bức họa của ta?

Tiêu Duệ ngẩn ra.

- Công tử, chàng còn không biết đâu, không biết từ lúc nào Vương Duy đại nhân vẽ cho chàng một bức tranh chân dung, không biết sao lại truyền ra ngoài, hiện giờ có thể nói là bức họa của chàng đều có khắp nơi trong thành Trường An này.

Lan nhi che miệng cười, trong mắt lóe ra một tia lửa nóng:

- Chính là trong phòng Lan nhi, cũng treo một bức.

A... Rất khoa trương! Tiêu Duệ xấu hổ nhú mày, quay người được Lan nhi chậm rãi nâng lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước dọc theo con đường giữa tiếng gọi ầm ĩ của đám nữ nhân như thủy triều.

Trên người Tiêu Duệ có thương tích, xe ngựa đi rất chậm, ước chừng mất hai canh giờ mới tới ngoài Yên La Cốc. Ngoài Yên La Cốc, Ngọc Chân đã sớm chờ ở đó cùng một đám thị nữ. Tiêu Duệ vừa mới xuống xe, một thân ảnh xinh đẹp nhào tới, khóc hô:

- Thiếu gia! Thiếu gia!

Tú Nhi cuồng loạn khóc trong lòng Tiêu Duệ, làm cho chúng nữ trong Yên La Cốc cũng thổn thức một hồi, cũng rất không ít nước mắt. Được Tiêu Duệ an ủi nửa ngày, Tú Nhi mới lưu luyến rời khỏi lòng hắn, nghẹn ngào nói:

- Thiếu gia, ngài xảy ra chuyện lớn như này, lòng Tú Nhi như bị lửa đốt, làm cho Lệnh Hồ đại ca quay về Lạc Dương báo tin.

- A?

Tiêu Duệ ngăn ra, đang muốn nói gì, đã thấy Ngọc Chân tiến đến đón, đành nhin lại không nói, cúi đầu phân phó một tiếng:

- Tú Nhi, người về phủ trước đi, nếu — nếu Ngọc Hoàn và tỷ của ta đến đây, nhất định phải lập tức vào trong cốc báo cho ta biết, nhớ kỹ, nhất định không thể chậm trễ, nhớ chưa?

- Tú Nhi đã biết.

Tú Nhi gật đầu, dịu dàng vỗ về ngực Tiêu Duệ:

- Thiếu gia, còn đau không?

Xa trên quan đạo, một chiếc xe ngựa chạy như bay tới, chậm rãi dừng lại, một đám bụi mù bay lên. Lệnh Hồ Xung Vũ tự mình lái xe trở lại cúi đầu nói:

- Hai vị tiểu thư, sắc trời hôm nay đã muộn, hôm nay bất kể như nào cũng không thể tới kịp thành Trường An, không bằng chúng ta tìm một nhà trọ nghỉ tạm một đêm, sáng sớm mai chạy đi sớm, tranh thủ buổi chiều vào thành thế nào?

Trong xe ngựa truyền đến thanh âm khàn khàn mệt mỏi của Dương Ngọc Hoàn:

- Được rồi, hết thấy nghe Lệnh Hồ đại ca, tỷ tỷ, tỷ xem như vậy được không?

Tiêu Nguyệt vô lực phát ra một tiếng ồ thấp, sau đó không còn động tĩnh gì nữa. Dọc theo con đường này, trong lòng hai nàng lóng như lửa đốt khóc lóc thê thảm một đường, nếu không có Lệnh Hồ Xung Vũ trấn an một bên, luôn cam đoan nói Tiêu Duệ đã không có nguy hiểm đến tình mạng, có lẽ hai cô gái này sẽ thương tâm mà ngắt ở nửa đường.

Tiêu Duệ đột nhiên nao loạn trong cung một hồi như vậy, Tú Nhi và Lệnh Hồ Xung Vũ thương lượng, vội vàng làm cho Lệnh Hồ Xung Vũ ngày đêm chạy về Lạc Dương báo tin. Nghe thấy tin dữ này, Tiêu Nguyệt và Dương Ngọc Hoàn váy áo cũng không chú ý thay đổi, liền thuê một chiếc xe ngựa, đi theo Lệnh Hồ Xung Vũ chạy như bay tới Trường An.

1. Thước kẻu tiên - Tần Quán

Tiêm vân lộng xảo,

Phi tinh truyền hận,

Ngân Hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiện thẳng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy,

Giai kỳ như mộng,

Nhãn cổ thước kẻu quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?

Thước kẻu tiên (Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo - thivien.net)

Mây viền khoe đẹp,
Sao bay đưa hận,
Thầm qua sông Ngân vời vợi.
Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau,
Hơn biết mấy người đời gần gũi.
Tình mềm tựa nước,
Hẹn đẹp như mơ,
Cầu Thước nhìn về ngại nổi.
Hai tình ví phỏng mãi lâu dài,
Đâu cứ phải mai mai tối tối.

120. Chương 105: Cảnh Xuân Chợt Lộ

Nhưng đây là thị nữ sủng ái của Ngọc Chân điện hạ, nghe nói chuẩn bị đưa cho thiếu gia làm thị thiếp, Tú Nhi cũng chỉ có thể thầm ai oán trong lòng hai tiếng mà thôi.

- Tú Nhi, mấy ngày nay, Tôn Công Nhượng có từng trở về Trường An? Có từng tới nhà không?

Tiêu Duệ cúi đầu hỏi.

- Thiếu gia, ngày hôm trước Tôn đông chủ mới tới, hẳn dặn Tú Nhi mãi, nếu thiếu gia rời cung phải nhanh chóng thông báo cho hắn một tiếng, ta còn chưa kịp đi.

Tú Nhi cười cười:

- Tú Nhi chỉ nghe nói, việc làm ăn gần đây của tửu phương Tửu Đồ ngày càng tốt, thương nhân người Hồ đến Trường An hơn phân nửa đều là vì rượu ngon của thiếu gia.

Tiêu Duệ trầm ngâm một chút, trong mắt lóe ra một tia âm trầm:

- Tú Nhi, chuyện ta kháng chỉ kháng hôn, Tôn Công Nhượng có biểu hiện gì?

Tú Nhi lắc đầu:

- Không có biểu hiện gì, chỉ có điều hẳn phái người đưa tới hai cây hồng sâm trăm năm, nói cho thiếu gia bồi bổ thân thể.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, đột nhiên cười:

- Tú Nhi, người báo tin cho Tôn Công Nhượng, làm cho hắn lập tức đến gặp ta trong Yên La Cốc — ta sẽ phân phó người trong cốc, chỉ cần hắn tới, sẽ đón hắn vào.

Nhận được lời nhắn của Tiêu Duệ, Tôn Công Nhượng mừng rỡ như điên phóng ngựa chạy ra khỏi cửa thành, một đường nhanh chóng chạy tới Yên La Cốc. Tới cửa cốc rồi, sớm có hạ nhân trong cốc chờ ở bên ngoài, Tôn Công Nhượng đi theo thị nữ dẫn đường, hơi cúi đầu, thần sắc kính cẩn, mặc không liếc xung quanh xuyên qua hành lang dài thăm thẳm của Quỳnh Lâm sơn trang, tới chỗ ở Tiêu Duệ. Hắn hiểu được, nếu không vì Tiêu Duệ, cả đời này hắn cũng mơ tưởng bước vào trong cốc này nửa bước. Làm một thương nhân, có thể đi vào chỗ huyền bí trong truyền thuyết được so sánh ẩn dụ với quyền thế hoàng gia Đại Đường này, hẳn coi như là phúc ba đời.

Ngay cạnh phòng ngủ của Ngọc Chân, tỉ mỉ sắp xếp một căn phòng chuyên môn dành cho Tiêu Duệ, tuy rằng phòng không lớn và không có vẻ xinh xắn lung linh như phòng ngủ của nàng nhưng trang trí trong phòng lại không thua kém chút nào, mỗi một vật dụng đều hết sức tinh mỹ xa xỉ, cho dù là một chiếc chén giấy tùy ý bài trí trên mấy chiếc bàn dưới cửa sổ cũng là cực kỳ quý báu, đúng là được làm từ Kê Huyết Thạch.

Tôn Công Nhượng cũng coi như người có tiền, lấy ánh mắt và sức thừa nhận của hắn, vẫn bị sự xa xỉ xa hoa trong phòng mà cảm thấy vui vẻ thoải mái, không khỏi âm thầm tán thưởng: quả nhiên là hoàng gia chi tiêu, từng tia từng sợi cũng đều là vật phi phàm!

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, hô:

- Công Nhượng huynh!

Tôn Công Nhượng vội vàng định thần, bước nhanh hai bước, bắt lấy tay Tiêu Duệ, run giọng nói:

- Tử Trường, cuối cùng người cũng xuất cung không có việc gì. Mấy ngày nay, trong lòng ngu huynh nóng như lửa đốt suốt một ngày bằng một năm!

Một mảnh trong sáng cởi mở trong ánh mắt Tôn Công Nhượng, đôi mắt kia đỏ lên trên mặt hiện lên hồng quang, đủ để nói lên rằng hắn thực sự nhớ mong. Tiêu Duệ ầm ập trong lòng:

- Công Nhượng huynh, mời ngồi!

Lúc trước Tôn Công Nhượng dẫn người đi Mân Nam một chuyến, trên cơ bản đối phó xong xuôi xưởng chế đường, đặt thành nhận thức chung với công nhân lao động làm đường địa phương, do cửa hàng tửu đồ mới thành lập dần dần, các xưởng chế đường nhỏ trong địa phương liên hợp lại tạo thành một nghiệp đoàn, thống nhất xuất hàng, thống nhất phân phối hàng, sau đó cửa hàng tửu đồ thống nhất tiến hành tiêu thụ. Nói cách khác, tất cả đường được chế ra từ các xưởng chế đường nhỏ, sau khi được nghiệp đoàn tiến hành kiểm kê đều giao cho cửa hàng tửu đồ thu mua toàn bộ.

Mân Nam cũng là địa phương sản xuất đường trọng yếu ở Đại Đường, gần với Giang Nam, chính là một khu vực sản xuất đường quan trọng. Làm thương nghiệp đường lớn nhất Đại Đường, không ngờ Ngụy gia không có nhúng tay vào Mân Nam, điều này nói lên rất nhiều vấn đề, ít nhất nói lên rằng xưởng chế đường Mân Nam có tính bài ngoại mãnh liệt. Tiêu Duệ nghe vậy vui mừng rất nhiều cũng có chút tò mò, không khỏi hỏi:

- Công Nhượng huynh, chuyện Ngụy gia không làm được, huynh làm như nào vậy?

Tôn Công Nhượng cười ha ha:

- Tử Trường, kỳ thật mỗ dùng chính là biện pháp vụng về, cực kỳ đơn giản. Mỗ cũng không thầu tóm xưởng của bọn họ, mà là dùng giá cao mua đường bọn họ làm ra, lấy giá cao hơn giá thị trường để thu mua, bọn họ sao có thể không theo sao có thể không mừng? Loại biện pháp này, Ngụy gia quả quyết không dùng, bởi vì bản thân bọn họ có sản xuất đường ở Giang Nam, không đáng so đo với đám mọi rợ này.

A? Tiêu Duệ trầm ngâm:

- Ý Công Nhượng huynh nói là, trước cho bọn họ ăn một chút ngọt, chờ chúng ta lấy.

- Đúng vậy. Tử Trường, trước mắt nếu chúng ta muốn tham gia kinh doanh đường, nhất định phải có nguồn cung cấp sung túc, nắm giữ một nền móng sản xuất đường giống như Ngụy gia... Tử Trường, mỗ chuẩn bị đem đường tích trữ thu mua với giá cao bán ra bằng giá thấp, cứ như vậy, chúng ta có thể nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường — mua cao bán thấp, nhìn bên ngoài, chính ta trả giá phí tổn thật lớn, nhưng chờ sau khi chúng ta vững chân, những phí tổn này sẽ được thu trở về... Mà nếu đem ánh mắt nhìn ra xa hơn một chút, chờ tương lai chúng ta hoàn toàn đánh bại Ngụy gia, thị trường kinh doanh đường của Đại Đường còn không phải chúng ta định đoạt? Tử Trường, mỗ có tin tưởng rất lớn sẽ đánh bại Ngụy gia, theo tin tức tin cậy, tiền mặt quay vòng của Ngụy gia đã xuất hiện vấn đề rất lớn.

Tôn Công Nhượng chậm rãi nói, càng nói càng hưng phấn.

Tiêu Duệ lại cảm thấy có chút mất hứng, hắn đối với việc hoạt động buôn bán ban đầu không có bao nhiêu hứng thú. Hắn sớm biết, Tôn Công Nhượng là một phần tử trời sinh kinh doanh cuồng nhiệt, hắn coi trọng không phải tiền, mà là quá trình kiếm tiền. Tử Trường Tửu Đồ các nơi mỗi ngày đều kiếm được một lượng lớn Khai Nguyên thông bảo, mà đồng của cải này được hắn xoay chuyển ra ngoài không ngừng, có lẽ không cần bao lâu, những đầu tư lớn này sẽ trở về gấp mười gấp trăm lần.

Có lẽ Tiêu Duệ còn chưa ý thức được, tửu phường Tửu Đồ các nơi qua hơn một năm vận hành thịnh vượng, hẳn trước mắt, đã là người giàu có thể đếm trên đầu ngón tay ở Đại Đường. Hẳn không có khái niệm đối với tiền tài Đại Đường, tất cả lợi tức hết thảy đều do Tôn Công Nhượng từng tháng chuyển cho Tiêu Nguyệt ở Lạc Dương, để tỷ tỷ Tiêu Nguyệt và tỷ phu Vương Ba quản lý. Trong tay hẳn rất cuộc có bao nhiêu tiền, nói thật hẳn cũng không rõ ràng lắm.

Chờ Tôn Công Nhượng nói tỉ mỉ với hẳn, hẳn mới đột nhiên cả kinh: hóa ra, không ngờ chính mình đã thành siêu cấp phú hào? Tửu phường Tửu Đồ trước mắt có hơn hai mươi ba chi nhánh, hơn nữa tổng phường Trường An, sản lượng hàng ngày thật lớn, Thanh Hương Ngọc Dịch, Ngũ Lương Ngọc Dịch đã thịnh hành toàn bộ Đại Đường. Mà Thiêu Dao Tử càng làm cho người Hồ và người Thổ Phiên ở Tây Vực bon chen. Không chỉ nói lợi nhuận, riêng chi tiền công cho gần hai nghìn tửu công và tiểu nhị, đã là một con số thiên văn.

Làm rượu cần một lượng lương thực lớn, không có lương thực sao có thể làm rượu. Vì bảo đảm tửu phường dùng lương thực vô tư, rút ra từ bài học kinh nghiệm Tiên Vu Trọng Thông ở Ích Châu dùng lương thực bóp chết tửu phường, Tôn Công Nhượng ngoài kinh doanh tửu phường, nhân tiện còn kinh doanh thêm lương thực, đều mở cửa hàng lương thực đặc biệt thuộc sở hữu của tửu phường Tửu Đồ trong vài tòa thành phủ chủ yếu.

Tiêu Duệ cực kỳ hài lòng. Hẳn cảm thấy may mắn đối với việc mình có thể gặp được Tôn Công Nhượng, lại vui mừng khi mình có mắt nhìn người có thể hợp tác với Tôn Công Nhượng. Nếu như không có Tôn Công Nhượng thiên tài buôn bán tin cậy này xử lý hết thảy giúp mình, tửu phường Tửu Đồ nhiều lắm đến này cũng chính là đánh nhỏ ăn nhỏ mà thôi.

Bất kể lúc nào, của cải luôn là lo lắng của đời người, cho dù là tại thịnh Đường này. Tiêu Duệ một khi vững tin là mình đã có được một lượng lớn của cải, vừa mới bước chân đứng đầu hàng ngũ những người giàu có, trong lòng cũng có vài phần cảm giác thành tựu. Đương nhiên trọng yếu lớn là, trong tay có của cải càng lớn, hẳn có thể càng làm được nhiều chuyện. Tôn Công Nhượng còn muốn tiến thêm một bước nói cho Tiêu Duệ kế hoạch hoạt động tiếp theo của tửu phường Tửu Đồ cùng với việc hẳn sắp tiến hành triển khai mạnh mẽ mở rộng thương đoàn, phác họa cho Tiêu Duệ một bản kế hoạch về đế quốc thương đoàn của hai nhà Tiêu Tôn. Tiêu Duệ lại khoát tay áo:

- Tốt lắm, Công Nhượng huynh, việc này tự huynh cân nhắc làm đi.

Tôn Công Nhượng cười khổ một tiếng:

- Cũng được, Tử Trường trong triều đương nhiên không rảnh rỗi để ý việc này — chẳng qua, mỗi còn có một việc thương lượng với người. Gần đây Trường An có một thương gia lớn bán đi trạch viện của hẳn. Mỗi liền suy nghĩ trạch viện hiện tại người ở có nhỏ một chút, mỗi chuẩn bị mua tòa trạch viện lớn kia. Lúc nào người cũng có thể dọn qua.

Tiêu Duệ ngẩn ra, vội vàng lắc đầu:

- Không cần, Công Nhượng huynh, trạch viện kia của ta cũng không nhỏ không cần phải... thay đổi lại. Hơn nữa, chỉ sợ ít ngày nữa ta sẽ ra ngoài làm quan, trạch viện có lớn nữa cũng bỏ không, quá mức lãng phí không tốt.

Tiến Tôn Công Nhượng, sau khi dặn hẳn nhanh chân làm cho tửu làm cho tửu phường các nơi bắt đầu ủ Hoa Lộ Quỳnh Tương, Tiêu Duệ đi phòng ngủ Ngọc Chân cách vách, đẩy cửa vào theo thói quen. Hẳn còn không kịp phản ứng, bên tai truyền đến tiếng thét chói tai của bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc nũng nịu.

Tiêu Duệ cả kinh, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trong phòng ngủ xa hoa rộng rãi của Ngọc Chân, đặt một cái thùng tắm bằng gỗ thật lớn, Ngọc Chân đang ngồi bên trong thùng, lưng dựa vào vách thùng, hai mắt khép hờ, trên hai cánh tay phần trắng lộ ra ngoài thùng phát ra một màu đỏ tươi nhàn nhạt, nhẹ nhàng phát phơ. Bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc đang cầm những cánh hoa đào thu thập trong cốc trong tay vừa mới vẩy ra trong thùng gỗ, lại đột nhiên nhìn thấy Tiêu Duệ vô thanh vô tức xông vào, đều không khỏi kinh ngạc ngáy người ở đó.

Cánh hoa màu hồng xôn xao rơi, một ít nổi trên mặt nước thùng tắm, một ít lạc trên mặt thảm đỏ tươi, Ngọc Chân ngạc nhiên quay đầu lại, chiếc cổ phần trắng bị bắm một vòng gọn nước, mơ hồ có thể thấy

được hai đoàn đẩy dầm kia run run trước ngực nàng. Khuôn mặt quấy rầy của Ngọc Chân có chút đỏ lên, một cánh hoa chậm rãi rơi xuống, lướt qua trên lông mi thật dài của nàng.

- A, Tử Trường, sao lại là con.

Ngọc Chân giơ tay lên, lại vội vàng thu hai cánh tay vào trong thùng gỗ.

- A.

Tiêu Duệ đột nhiên tỉnh hồn lại, mặt đỏ tới mang tai che mặt xoay người qua chỗ khác, vội vàng bước ra ngoài.

- Đợi một chút —

Ngọc Chân đột nhiên ôn nhu nói:

- Đứa nhỏ, con tới bóp bả vai cho mẫu thân một chút, tay bốn tiểu nha đầu này mềm quá, đến —

Trong lời nói êm ái của Ngọc Chân mang theo một chút ôn hòa và một chút nũng nịu câu người, mồ hôi ứa ra trên trán Tiêu Duệ, hắn do dự dừng bước lại, nhưng cũng không có xoay người lại.

- Lấy vải mỏng đến.

Ngọc Chân thản nhiên nói.

Bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc vội vàng lấy ra một tấm vải mỏng bằng tơ trên chiếc bàn bên cạnh, che trên miệng thùng tắm, che cảnh xuân chợt lộ qua nước tắm trắng ngà sữa dê kia lại, lúc này mới thản nhiên cười giống như thiếu nữ:

- Như vậy có thể rồi, lại đây đi —

Bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc phục hồi tinh thần, mặt mũi cả đám đỏ bừng lên liếc Tiêu Duệ, cười khế dí dỏm thề chiếc lưới thơm tho, lui về bốn phía thùng tắm, ngồi trên mặt tắm bên cạnh. Bên tai Tiêu Duệ truyền đến tiếng gọi có chút trách mắng của Ngọc Chân, lúc này mới cắn chặt răng. Chậm rãi xoay người lại, tùy ý liếc qua bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc, sắc mặt không khỏi đỏ lên. Lúc này hắn mới phát hiện, hóa ra không ngờ bốn tiểu nha đầu này chỉ mặc áo ngực và quần lót. Chẳng qua bên ngoài che một chiếc quần lụa mỏng. Chân thon dài, vai tuyết trắng, da thịt mịn màng vô cùng, màu đỏ tươi nhàn nhạt của da thịt khiến vải mỏng tôn lên có chút như mộng như ảo.

Bốn tiểu nha đầu như hoa như ngọc cúi đầu ngồi ở chỗ kia, chỉ có Lan Nhi lớn mật ngẩng đầu, dùng ánh mắt khiêu khích khêu quấy lấy khuôn mặt anh tuấn phóng khoáng của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ chậm rãi đi đến bên thùng tắm, đầu hơi xoay ra ngoài đi tới, tận lực tránh nhìn thẳng vào cảnh xuân mê ảo dưới thùng tắm. Lấy tay bắt được bờ vai non mềm trắng mịn của Ngọc Chân. Nhẹ nhàng dùng sức xoa bóp, Ngọc Chân phát ra một tiếng rên rỉ trầm trầm. Tiếng rên rỉ quấy rầy đến tận xương tủy này khiến Tiêu Duệ nghe xong tâm thần rung động, dưới tay không tự chủ được mà tăng thêm vài phần sức lực.

Má hồng Ngọc Chân quấy rầy tựa như hoa đào. Nàng ngẩng đầu liếc Tiêu Duệ một cái, sáng giọng:

- Nhẹ nhàng một chút, mẫu thân không chịu nổi đâu.

Mồ hôi trên trán Tiêu Duệ càng ngày càng nhiều, tay hắn bắt đầu run lên, nhẹ nhàng niết ngày càng mãnh liệt trên da thịt non mềm ở bả vai của Ngọc Chân, hắn là một thiếu niên đang lúc nóng máu, bản năng ** trong lúc nhất thời giống như cỏ dại mùa xuân nảy mầm, một chút, một chút, tùy theo tay hắn mà rung động, lớn lên mạnh mẽ.

Trong phòng tràn ngập mùi đàn hương nhàn nhạt, ánh mặt trời xán lạn xuyên qua song cửa sổ tiến vào, chiếu rọi lên một tầng vải mỏng ở thùng tắm phía dưới trở nên mập mờ vạn loại. Tiêu Duệ muốn thoát đi, nhưng lại không cam lòng thoát đi. Hắn luôn nhắc nhở chính mình, Ngọc Chân trước mắt này là mẹ nuôi của mình. Mạnh mẽ đuổi đi ý niệm bất kham trong nội tâm, nhưng đang lúc lửa dục nhảy lên lại phẳng phất có một thanh âm người nào đó la lên.

Mồ hôi chảy xuống. Tiêu Duệ chậm rãi thu tay lại, lau đi mồ hôi trên trán mình. Cắn chặt răng, thở phào một tiếng. Bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc đột nhiên cười duyên khanh khách cùng nhau đứng dậy chạy ra phòng ngủ của Ngọc Chân, trong phòng chỉ còn lại bốn mùi thơm thiếu nữ nhàn nhạt.

Tiêu Duệ cũng xoay người bước những bước nặng nề bước ra ngoài. Thình lình nghe tiếng nước vang lên xôn xao, ngay lúc Tiêu Duệ quay đầu lại xem, thân hình không che đậy của Ngọc Chân mang theo bọt nước văng khắp nơi duyên dáng đứng lên trong thùng tắm, tấm vải mỏng kia gắt dao dãn trên thân thể phần mềm mại tuy đã đến trung niên nhưng được bảo dưỡng hoàn mỹ dị thường của nàng, chân thon dài như ngọc, mông đẹp ưỡn lên ngạo nghễ, hai thỏ ngọc trước ngực nhảy lên, hai điểm đỏ bừng nhô ra, một rừng cây màu đen u mật vẫn đang tí tách nhỏ nước, cứ như vậy hiện ra trước mắt Tiêu Duệ không hề che đậy.

Trong ánh mắt mê ly của Ngọc Chân phát ra ngọn lửa có thể hòa tan băng tuyết, chậm rãi đưa hai tay lên chắn ở chỗ xấu hổ trước ngực mình, thân mình nàng run lên, hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi nhắm hai mắt lại. Thất lâu sau, nàng mới mang theo một lớp vải mỏng chậm rãi ngồi trở lại trong thùng, buồn bã nói:

- Thế gian này chưa từng có một người đàn ông nào có thể khiến ta động tâm, chỉ có con — chỉ có con, đứa bé của ta!

Tiêu Duệ run lên trong lòng, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn ra, chậm rãi ngồi xổm trên mặt tắm, lưng hướng về thùng tắm, đầu vai mơ hồ run rẩy.

- Nếu, nếu không phải bây giờ ta đã già.

Thanh âm nỉ non của Ngọc Chân trở nên thật cô đơn:

- Ta nhất định sẽ liều lĩnh... Nhưng, nhưng, ta lại không thể — con, con, con chung quy chỉ có thể là đứa bé của ta.

- Hỏi thế gian tình là vật chi.

Ngọc Chân thở dài âm u:

- Tên tiểu oan gia này nha, con làm cho ta không rời khỏi con rồi lại không dám tới gần con... Tiểu oan gia, con đi đi.

Tiêu Duệ “hoảng sợ thẳng thốt” trở lại phòng ngủ của mình, đã thấy Lan nhi khoác lớp vải mỏng như trước xấu hổ ngồi trên giường của mình, hắn vừa muốn nói gì, thanh âm dịu dàng mềm mại của Ngọc Chân truyền tới từ ngoài cửa:

- Tiểu oan gia, đừng có ghen nữa, để cho Lan nhi làm cho con hết nóng.

Sắc mặt Tiêu Duệ đỏ lên, một chút lửa dục ban đầu vốn biến mất lại lập tức bùng lên, hắn còn chưa kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, thân mình mềm mại đầy đà nóng bỏng như lửa của Lan nhi đã dán lại:

- Công tử, nó là thị thiếp điện hạ ban cho công tử, để cho nó đến hầu hạ chàng đi.

Một đôi sung túc trước ngực Lan nhi, hai nụ hoa cố ý nhô ra ma sát trong ngực Tiêu Duệ, tiếng thở gấp quẩn rũ và mùi thơm cơ thể giống như hoa lan của Lan nhi cùng nhau tấn công cảm quan của Tiêu Duệ, bụng dưới của hắn ngày càng nóng theo bản năng. Hắn rốt cuộc không thể được xao động của mình, một tay ôm ngang lấy Lan nhi, bước về phía giường.

- Tiêu lang... Đến đây!

Lan nhi vận vẹo uốn éo thân thể phần trắng đỏ bừng, bị bám một dải lụa lưu chuyển.

Tiêu Duệ không nhả nhận chút nào mà nhào tới. Mà trong lúc này, trong phòng ngủ cách vách truyền đến tiếng than nhẹ ai oán triền miên của Ngọc Chân.

Phủ Dương Thận Giao. Khi vợ của Dương Thận Giao là Lăng Trì công chúa một lần nữa nhắc tới tấm gương si tình của Tiêu Duệ trước mặt hắn và đám con gái của hắn, con trai Dương Hồi của bọn họ đã nóng nảy rời khỏi chỗ ngồi bên cạnh.

Dương Thận Giao có chút vui sướng khi người gặp họa. Thần sắc hắc cổ quái nhìn cô vợ công chúa càng ngày càng không thể nói lý của mình kia, lại nhìn đứa con phần nộ buồn bực của mình, trong lòng quả thực vui như nở hoa. Hắn thầm nghĩ. Lần này ta xem con còn đi cầu hôn hoàng thượng như thế nào, công chúa Hàm Nghi này đã phải gả cho Tiêu Duệ không thể thay đổi được, hừ!

Nhưng Lăng Trì công chúa dường như quên Tiêu Duệ hiện giờ đúng là tình địch của Dương Hồi con nàng, một mực lải nhải nói chuyện si tình đã qua của Tiêu Duệ. Dương Hồi cảm giận đột nhiên vỗ bàn:

- Mẫu thân, được rồi, đừng nói nữa. Thân thể con không thoải mái, con xin cáo lui trước!

Dương Hồi phất tay áo mà đi, lưu lại Lăng Trì công chúa sửng sốt ở nơi này. Thật lâu sau, nàng đột nhiên thấy trên mặt trượng phụ hiện lên một nụ cười cổ quái, không khỏi cảm tức:

- Chàng đắc ý cái gì? Đều là đứa con quý hóa chàng sinh!

Dương Thận Giao cười ha ha:

- Công chúa, vì phu mời nàng nghỉ kỹ lại, Hồi nhi của chúng ta không lấy Hàm Nghi công chúa cũng là một chuyện tốt. Nhà chúng ta đã có công chúa điện hạ nàng. Nếu lại nghênh đón thêm một công chúa điện hạ, như vậy, cha con Dương gia chúng ta còn sống được hay không.

Nói xong, Dương Thận Giao cười ha ha vội vàng rời đi, trốn ra ngoài phòng. Khi Lăng Trì công chúa kịp phản ứng, “rít gào” giống như sư tử Hà Đông ném vụn một cái chén, hắn đã sớm tới thư phòng Dương Hồi.

- Hồi nhi, phụ thân nói cho con bao nhiêu lần, công chúa trong cung này lấy không được — thế gian này có bao nhiêu cô gái xinh đẹp, còn hơn cả Hàm Nghi kia? Chỉ cần con không cưới công chúa. Con không những lấy được một thê tử mỹ mạo, còn có thể tùy tiện đón mấy tiểu thiếp mỹ mạo vào phủ... Con xem phụ thân xem, đấu tranh làm phò mã hôm nay, đau khổ cả đời!

Dương Thận Giao thấp giọng:

- Chuyện công chúa Hàm Nghi và Tiêu Duệ đã không thể văn hồi — hơn nữa. Nghe nói Hàm Nghi đã gần gũi da thịt với Tiêu Duệ.

- Ô.

Dương Hồi đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đỏ phát ra lòng đỏ kị giống như dã thú:

- Tiêu Duệ, ta, ta muốn giết người!

Dương Thận Giao nhíu mày, trách mắng:

- Dương Hồi, phụ thân cảnh cáo con, con không nên xằng bậy. Tiêu Duệ kia là môn sinh thiên tử, kháng chỉ ngay mặt hoàng thượng cũng không có tội tội hắn, đây là loại sủng ái nào? Hơn nữa, còn có Ngọc Chân kẻ căm thù kia che chở hắn, nếu con đi tìm hắn phiền toái, chẳng khác nào rước họa cho Dương gia chúng ta!

Dương Hồi cắn chặt răng, nắm tay nắm chặt gắt gao, nói:

- Chẳng lẽ, bằng vào Dương gia chúng ta, nhà hoàng thân quốc thích, còn sợ một tên Tiêu Duệ nho nhỏ phải không? Phụ thân, cảm tình của con với Hàm Nghi công chúa không phải cha không biết, từ nhỏ con đã mơ mộng muốn lấy nàng làm vợ... Hừ, nếu không có tên hỗn trướng này, Hàm Nghi công chúa đã sớm được con lấy về nhà.

- Tên ngu xuẩn này! Hiện giờ Tiêu Duệ dễ chọc sao? Hắn đã là phu quân Hàm Nghi quyết tâm gả, không nói hoàng thượng, chính là Huệ Phi nương nương trong cung, Dương gia chúng ta có thể động sao?

Dương Thận Giao ngày càng cảm tức:

- Tên nghiệt tử này! Phụ thân nói sao con không nghe!

Dương Hồi cười lạnh một tiếng, khóe miệng hiện lên một tia trào phúng, thần nhiên nói:

- Phụ thân, cha chớ quên, Hàm Nghi công chúa không phải mẹ con, mà con, cũng không phải phụ thân!

- Con —

Dương Thân Giao nổi trận lôi đình, thuận tay tát Dương Hồi một cái:

- Từ hôm nay trở đi, ta không cho con bước ra khỏi phủ nữa bước! Thành thật ở trong thư phòng đọc sách cho ta, tên không có tiền đồ!

Dương Hồi bưng má, hừ lạnh không nói gì. Khi thân ảnh Dương Thân Giao biến mất thật sâu trong trạch viện, Dương Hồi một cước đá mở cửa phòng, vội vàng đi vào hậu hoa viên yên tĩnh của Dương phủ. Xuyên qua hai hành lang, vừa qua phía sau một ngọn núi giả, Dương Hồi ngồi lên chiếc ghế đá trong lương đình, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa trong rừng trúc truyền đến tiếng nam nữ giao phối.

Dương Hồi nhú mày, chậm rãi bước tới.

Một màn trước mắt khiến Dương Hồi đang buồn bực phần nổi bật tức lửa bốc lên đầu, một gia nhân trong phủ đang đề trên người muội muội Dương Tô Tô của mình thở hổn hển làm chuyện tu nhân kia. Cổ họng Dương Hồi phát ra tiếng gầm gừ như tiếng dã thú, thuận tay nhặt lên một khối đá hơn cỡ bàn tay, nổi giận gầm lên một tiếng, làm cho gia nhân đang hoan lạc lo sợ không yêu quay đầu lại, khi Dương Tô Tô hét lên chói tai, Dương Hồi vung hòn đá trong tay hung hăng nện trên đầu tên gia nhân.

Máu tung tóe khắp nơi, óc bắn ra chảy xuống. Lần này Dương Hồi gần như dùng hết sức lực toàn thân, hấn cuồng loạn huy động hòn đá dính đầy máu và óc, rít gào, gia nhân bị mất mạng ngay tại chỗ, mà Dương Tô Tô cũng ngất luôn, khuôn mặt đỏ bừng tràn đầy vết máu loang lổ.

121. Chương 106: Ngọc Hoàn Vào Kinh

Trịnh Ưởng chấp tay có vẻ không vui, liên yên lặng đứng một bên.

Tiêu Duệ chấp tay cười:

- Chúc mừng Tử Mỹ huynh, từ nay về sau có thể cá bơi trong biển rộng, chim mặc sức bay trên trời, thi triển hết sở học trong lòng, mở ra chí lớn.

Đỗ Phủ xấu hổ nói:

- Đỗ Phủ có thể có hôm nay, nhiều lần được Tử Trường huynh tương trợ, cuộc đời này Đỗ Phủ luôn ghi nhớ trong tim. Đỗ Phủ sắp chia tay nơi này, không biết Tử Trường huynh có gì muốn dạy ta không?

Tiêu Duệ cười mà không đáp, chỉ đưa một chồng chi phiếu tới. Đỗ Phủ biến sắc, xua tay liên tục:

- Nay sao có thể, Đỗ Phủ sao có thể dùng tiền của Tử Trường? Tuyệt đối không thể! Xin Tử Trường huynh nhanh thu lại, miễn cho tổn thương hòa khí huynh đệ ta và huynh.

- Tử Mỹ huynh, còn khách sáo với ta như vậy sao? Đây bất quá là ta tặng cho Tử Mỹ huynh một chút để làm việc mà thôi. Tử Mỹ huynh à, làm quan ở một huyện núi cao đường xa, lúc nào cũng đều phải tiêu dùng, số tiền này xem như ta cho Tử Mỹ huynh phòng thân chữa bệnh được rồi. Hơn nữa, thà rằng tiêu tiền huynh đệ, còn hơn đi tham ô mồ hôi nước mắt của nhân dân!

Tiêu Duệ chậm rãi nói, cứng rắn nhét chi phiếu mấy chục quán tiền vào ngực Đỗ Phủ.

Đỗ Phủ chấn động toàn thân, yên lặng nhìn Tiêu Duệ, đột nhiên biến sắc, cúi người thi lễ:

- Đỗ Phủ thụ giáo, Tử Trường huynh nói như vậy, vì huynh ghi nhớ trong lòng. Cũng được, tiền của huynh đệ người ta tiêu cũng không sao, dù sao tốt hơn so với dùng tiền của dân chúng là được rồi, ha ha.

Đỗ Phủ nửa thật nửa giả cười đùa ha ha. Tiêu Duệ âm thầm gật đầu, Đỗ Tử Mỹ cổ hủ này cuối cùng trải qua thời gian dài được hấn “dạy dỗ”, tính tình có chút thay đổi. Nếu là trước kia, hẳn tuyệt đối ném tẩm chi phiếu này sau đó phất tay áo mà đi.

- Dương Minh, làm quan trong kinh tiền đồ rộng lớn. Huynh cần gì phải rầu rĩ không vui như thế?

Đỗ Phủ chuyển qua Trịnh Ưởng, cười vờ vai hấn:

- Đỗ Phủ ở chỗ khác, trong kinh vẫn phải dựa vào Dương Minh huynh chứ.

Trịnh Ưởng thở dài một tiếng:

- Tử Mỹ huynh một đường bảo trọng. Bên trong kinh sư này, quan thất phẩm quá nhiều, Trịnh Ưởng ở lại bên trong kinh sư chỉ là quan lại bưng trà rót nước cho đám quyền quý. Một khi nghĩ đến điều này, trong lòng ta cũng không vui.

Đỗ Phủ mỉm cười:

- Tử Trường, Dương Minh, thời gian không còn sớm. Ta nên rời đi, hai vị như vậy quay về đi, chúng ta ngày sau nhất định sẽ có ngày gặp lại!

Đưa Đỗ Phủ đi xong. Tiêu Duệ quay về Yên La Cốc tiếp tục điều dưỡng, mà Trịnh Ưởng thì trở về một tòa trạch viện nhỏ Trịnh gia mới mua cho hắn trong kinh sư. Từ sau khi hắn đăng khoa, hắn mới to gan sai người trở về báo tin tức hắn thi đỗ. Năm trước hắn lưu lạc cánh cửa con hát, hạ nhân Trịnh Đồng đi theo hắn khuyên hết lời không được, đành quay về Kim Châu bẩm báo gia chủ. Phụ thân Trịnh Ưởng là Trịnh Lũng Thứ Sử Kim Châu nghe tin con mê luyện kỹ nữ mà không chú ý khoa thi, bại hoại gia phong, không khỏi giận tím mắt, trong cơn tức giận cũng không còn muốn trông nom hắn.

Mãi cho đến khi hắn đăng khoa, lại nghe tin hắn được đại danh鼎鼎 môn sinh thiên tử Tiêu Duệ cứu, lại đề tên bằng vàng, cơn tức trong lòng Trịnh Lũng đã sớm tiêu tan không còn. Cái gọi là con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng. Trịnh Lũng xem xong thư nhà của Trịnh Ưởng, lại hỏi người tới kể lại hết thấy chuyện tương giao trải qua giữa Tiêu Duệ và Trịnh Ưởng. Vị gia chủ hiện giờ của Trịnh gia không khỏi mừng như điên, vội vàng phái quản gia vào kinh, mua cho Trịnh Ưởng một khu trạch viện, còn mua mấy gia phó thị nữ bắt đầu chiếu cố cuộc sống hàng ngày của hắn.

Càng khiến cho Trịnh Ưởng hưng phấn chính là, trong bức thư hồi âm, cha hắn không chỉ đồng ý chuyện hôn sự của hắn và Tiết Á Tiên, còn khen ngợi Tiết Á Tiên, cũng thông báo đã nhanh chóng chọn ngày tốt cho hai người thành thân vãn vãn. Trịnh Ưởng hiểu được, có thể làm cho vị phụ thân gia chủ Trịnh gia bảo thủ này nhận một con dâu ca kỹ, cũng không phải vì Trịnh Lũng cảm động chuyện của cô gái họ Tiết, mà bởi vì có Ngọc Chân điện hạ “làm mai mối” trong đó. Mặc kệ cô gái họ Tiết trước kia làm gì, nhưng cô gái họ Tiết hiện tại là người của Ngọc Chân, là người trong Quỳnh Lâm sơn trang Yên La Cốc. Có thể kết thân với Ngọc Chân, bất kể là đối với bản thân Trịnh Ưởng, hay là đối với Trịnh gia, ý nghĩa đều không nhỏ.

Vừa có thể thành toàn cho đứa con, lại không đắc tội Ngọc Chân điện hạ, Trịnh Lũng làm ra quyết định này, kỳ thật là hợp tình hợp lý. Nguyên nhân như vậy, tuy rằng Trịnh Ưởng ngạc nhiên vui mừng, nhưng cũng không ngoài dự đoán. Không ai hiểu rõ cha hắn hơn hắn, đây là một người coi trọng lợi ích gia tộc hơn hết thấy người trong Trịnh gia. Vì tương lai của Trịnh gia, vì không cho danh môn đại tộc kế thừa mấy trăm năm này suy tàn xuống, hắn có thể nói là có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Không để cập tới Trịnh Ưởng, lại nói Tiêu Duệ trở lại Yên La Cốc, thấy Ngọc Chân mang theo Lan nhi đang đứng ở cửa cốc dưới sườn núi muôn hồng nghìn tía trông ngóng. Thấy Tiêu Duệ tiến vào, trong mắt Lan nhi lóe ra một tia đỏ bừng, không khỏi cúi đầu thấp xuống. Ngọc Chân quay đầu liếc Lan nhi một cái, nhẹ nhàng thở dài:

- Lan nhi, bảo các nàng chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn.

Hiện giờ đã là cuối mùa xuân, cảnh xuân tươi đẹp, hoa tươi muôn màu nở rộ khắp nơi trong Yên La Cốc. Tiêu Duệ nhẹ nhàng bước trên mặt cỏ đi tới. Ngọc Chân ngồi xếp bằng trên bãi cỏ, si ngốc nhìn hắn, một chút nhu tình trong lòng quanh quẩn biến thành dịu dàng nồng đậm:

- Đứa nhỏ, đến ngồi xuống, cảnh xuân tươi đẹp như vậy, thật sự làm cho người ta vui tai vui mắt. Ta còn chưa bao giờ phát hiện, cảnh xuân trong Yên La Cốc càng thêm mê người hơn nhiều so với cảnh thu.

Tiêu Duệ mỉm cười, cũng không nói gì thêm, vung áo bào, ngồi ngay đối diện nàng.

Gió xuân ấm áp, đám mây vạn dặm trên bầu trời, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên thân thể hai người, một người quần áo hoa lệ sáng lạn quyến rũ, một người quần áo thanh lịch phiêu nhiên như tiên, mặt đối mặt ngồi trên bãi cỏ màu xanh, từ xa nhìn lại giống như một đôi thần tiên quyến lữ. Lan nhi chỉ huy mấy thị nữ đưa một chiếc bàn đến giữa hai người, lại bày lên một chút rượu và thức ăn trà bánh, sau đó mới lên liếc Tiêu Duệ một cái, yếu ớt thối lui.

Cách đó không xa, trong rừng cây rậm rạp sâu thẳm, thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót trong trẻo dễ nghe. Trong khoảng khắc yên lặng và âm áp này, hai người đều không muốn đánh vỡ, một người cúi người si ngốc mà nhìn một đóa hoa đại màu hồng phấn trước người, người kia ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh im lặng không nói gì.

Một thị nữ vội vàng đi tới, chỉnh vạt áo kẻ chào:

- Điện hạ, công tử, ngoài cốc có một người gọi là Lệnh Hồ Xung Vũ đến báo, tỷ tỷ của Tiêu công tử và vị hôn thê Dương thị tới Trường An rồi, mời Tiêu công tử về phủ.

Lúc thị nữ nói chuyện, Tiêu Duệ vừa mới thu hồi ánh mắt trên trời xanh lại, nghe vậy không khỏi mừng rỡ, bỗng nhiên đứng lên, quay đầu chạy ra ngoài cốc. Chạy vài bước, đột nhiên nhớ tới mình có chút thất lễ, lúc này hắn mới dừng bước lại, trở lại cúi người thi lễ:

- Mẫu thân, Tiêu Duệ về phủ xem.

Khuôn mặt quyến rũ của Ngọc Chân hiện lên một chút u oán, nhưng lập tức bị nàng che dấu lại, nàng chậm rãi đứng dậy:

- Hay cho tiểu oan gia ngươi, vừa nghe nói vị hôn thê đến, liền không cần mẫu thân. Tốt lắm, tốt lắm, không cần mặt nhăn mày nhíu, nhanh quay về đi, quay về đi — lòng đều đã chạy mất, còn lưu lại làm gì?

- Ngày mai ta đi xem, vị cô nương Dương gia này có thể làm cho con ta sinh tử tương hứa, rốt cuộc là một tiên nữ giữa chốn nhân gian ra sao.

Ngọc Chân lại nói.

Tiêu Duệ cười xấu hổ, cũng không nói gì nữa, vội vàng rời đi.

Trong thư phòng Tiêu Duệ, Dương Ngọc Hoàn si ngốc nhìn bài thơ “hỏi thế gian tình là chi” do Trương Húc tự viết được Tú Nhi treo trên vách tường, lệ nóng tràn đầy trong mắt, bên tai yếu ớt quanh quẩn câu nói của Tú Nhi:

- Ngọc Hoàn tiểu thư, thiếu gia vì kháng hôn, không chỉ có kháng chỉ không theo, còn nữa đường rút kiếm tự đâm.

Ngọc Hoàn lau khô nước mắt, xoay người lại duyên dáng bước vào, quần áo trắng hơn tuyết. Dung mạo xinh đẹp tuyệt trần vô song, khí chất thanh tú xinh đẹp thanh lịch, một thân áo trắng tĩnh lặng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tái nhợt, da thịt như băng tuyết, dáng đi tựa như đón gió, một người thanh lệ xuất trần tuyệt vời.

Nàng vỗ về giá sách, nâng khuôn mặt tuyệt mỹ lên nhìn lại, nơi đó, đặt một lọ Hoa Lộ Quỳnh Tương còn chưa có mở.

Nàng xem mà ngây ngốc. Mà giờ phút này Tiêu Duệ tiến đến cửa sao lại không phải nhìn xem mà ngây ngốc?

- Nửa năm không gặp, tuyệt thế dung nhan của Ngọc Hoàn không thay đổi chút nào, chỉ có điều tái hơn một chút, lại gầy đi rất nhiều, chắc là lo lắng vương bản thân mình.

Tiêu Duệ yên lặng suy nghĩ:

- Nàng mặc quần áo trắng, quả nhiên như gió phất cây ngọc, trắng như chồi ngọc Quỳnh, phong nhã không tầm thường, giống như tuyết liên hoa băng thanh ngọc khiết trên núi băng.

Tiêu Duệ bước đến một bước.

Ngọc Hoàn không quay đầu lại, nhưng thân mình mềm mại rõ ràng run rẩy giật mình:

- Là Tiêu lang sao?

Ngọc Hoàn chậm rãi xoay người lại, hai hàng nước mắt rơi xuống trên dung nhan khuynh quốc khuynh thành, nàng rốt cuộc không khống chế được tâm tình kích động của mình, đột nhiên nhào tới, khóc hô:

- Tiêu lang, chàng hừ chết Ngọc Hoàn!

Tiêu Duệ gắt gao ôm cô gái vào lòng, giờ khắc này, hẳn cảm nhận được thỏa mãn vô hạn.

- Tiêu lang, chúng ta không phải đã nói, không cho chàng chết sớm hơn ta một ngày, chàng nếu cứ đi như vậy, chàng khiến Ngọc Hoàn sống tiếp như thế nào?

- Tiêu lang, Ngọc Hoàn có thể không có hết thấy, nhưng không thể không có chàng!

- Tiêu lang à, Ngọc Hoàn đau trong lòng... Có thể được Tiêu lang đối đãi như thế, Ngọc Hoàn cầu nguyện trời cao khiến cho Ngọc Hoàn đời đời kiếp kiếp đều làm vợ chàng.

Tiêu Duệ vuốt ve bả vai mềm mại và mái tóc đen như mây của người ngọc trong ngực, lẳng lặng lắng nghe thiếu nữ phát ra tiếng nức nở quyến luyến thật sâu trong lòng và nhu tình như nước, nhưng lại không có chen ngang lời nào.

Tiêu Nguyệt dựa vào khung cửa, nước mắt lưng tròng nhìn đệ đệ và vợ của hắn, trong lòng cảm khái vạn lần. Thật lâu sau, nàng mới thần nhiên cười:

- Ta nói Tử Trường, Ngọc Hoàn, thời gian ôm ấp này cũng đủ rồi, hay là trước dùng chút cơm canh, những ngày an nhàn của hai người còn ở phía sau mà.

Mặt phấn của Ngọc Hoàn đỏ lên, vội vàng nhẹ nhàng đẩy Tiêu Duệ ra, lui qua một bên. Tiêu Duệ vội vàng bước tới cúi người thi lễ:

- Tỷ tỷ, tỷ như nào cũng tới? Nhiều ngày không gặp, đệ đệ thực nhớ tỷ tỷ.

Tiêu Nguyệt thở dài một tiếng:

- Tử Trường à, đệ rốt cuộc là làm như thế nào, đệ có biết, đệ làm ầm ĩ như vậy một hồi, thiếu chút nữa hù chết ta và Ngọc Hoàn.

Tú Nhi mỉm cười đi đến:

- Thiếu gia, cơm canh đã chuẩn bị xong, có thể vào ngồi.

Tiêu Duệ dắt cánh tay nhỏ bé của Ngọc Hoàn:

- Đi, tỷ tỷ, để cho đệ đệ đón gió tẩy trần cho hai người hôm nay.

122. Chương 107: Tiêu Gia Giấu Kiềm

- Tử Trường, tỷ muội chúng ta vất vả đến Trường An một chuyến, sao có thể không ra ngoài nhìn xem phong cảnh dưới chân thiên tử chứ?

Tiêu Duệ cười khỏ trong lòng, nhưng ngoài miệng lại không nói được lý do gì, đành phải trầm mặc không nói. Vẫn là Ngọc Hoàn luôn dịu dàng chiều hắn, thấy hắn phản đối, cho rằng Tiêu lang quan tâm mình mệt nhọc đường xa, thì cười nói chuyện giúp Tiêu Duệ:

- Tỷ tỷ, Tiêu lang nhất định là thấy chúng ta lặn lội đường xa mà đến, muốn chúng ta nghỉ ngơi thân thể trong nhà một chút.

Tiêu Nguyệt bĩu môi, không cho là đúng.

Càng làm Tiêu Nguyệt kỳ quái chính là, Ngọc Chân đột nhiên tìm đến, muốn gặp Ngọc Hoàn và Tiêu Nguyệt. Nhưng không biết tại sao, Tiêu Duệ sống chết không đồng ý Ngọc Hoàn đi gặp Ngọc Chân, hỏi lý do hắn luôn bảo trì trầm mặc. Lần này, ngay cả Ngọc Hoàn cũng có chút buồn bực:

- Tiêu lang, chàng làm gì vậy? Ngọc Chân diện hạ người ta hạ mình tới chơi, ta sao có thể không gặp? Vạn nhất đắc tội Ngọc Chân diện hạ, như vậy sao có thể được?

Tiêu Nguyệt cả giận nói:

- Tử Trường, đệ rốt cuộc muốn làm gì? Đệ quả thực chính là chẳng hiểu ra sao cả!

Tiêu Duệ cười khỏ, nhìn dung nhan tuyệt thế của Ngọc Hoàn, thật lâu sau mới phức tạp nói:

- Tỷ tỷ, cuộc sống rối loạn của quyền quý Trường An không phải tỷ có thể tưởng tượng. Ngọc Hoàn dung mạo tuyệt mỹ khuynh thành khuynh quốc, một khi bên ngoài biết, ta lo lắng sẽ rước lấy phiền toái.

Chờ Tiêu Duệ cúi đầu nói cẩn thận một lần chuyện nhìn mãi thành quen đám quyền quý Đại Đường phong hoa tuyết nguyệt đâm dăng hỗn loạn, nhất là nghe nói thái tử trước là Lý Anh tự thiêu mà chết không ngờ có tình cảm rất đặc thù với Huệ Phi của Lý Long Cơ, sắc mặt Tiêu Nguyệt trắng bệch, nàng quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình... Những điều này, đã vượt qua khỏi phạm trù cảm giác và chịu đựng của nàng.

Tuy rằng Tiêu Nguyệt cũng xuất thân từ nhà giàu có ở Đại Đường nhưng dù sao thời gian Tiêu gia suy tàn, tuổi nàng còn quá nhỏ.

Ngọc Hoàn cũng khiếp sợ si ngốc nhìn Tiêu Duệ, giống như nằm mơ. Lấy lại bình tĩnh, Tiêu Nguyệt dần hiểu được, đệ đệ nhà mình vì cái gì lại không muốn để Ngọc Hoàn xuất đầu lộ diện như vậy — so với hơn một năm trước, sự ngây ngô trên người thiếu nữ sớm đã mất đi, dung nhan càng thêm xinh đẹp tuyệt thế. Một tiểu mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc như vậy đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt đám quyền quý Đại Đường, không chừng sẽ có một số kẻ vô sỉ mơ ước sắc đẹp của nàng.

Ba người đang nói chuyện, đột nhiên Tú Nhi ho khan vài tiếng ngăn ngừi ngoài cửa, Tiêu Duệ nhìn lại, thấy Ngọc Chân duyên dáng đi đến, trên mặt quyền rũ lộ vẻ không hài lòng:

- Tử Trường, không ngờ con để cho ta chờ trong phòng khách lâu như vậy.

Tiêu Duệ xấu hổ cười, vội vàng đưa mắt ra hiệu với Tiêu Nguyệt và Ngọc Hoàn. Tiêu Nguyệt nghiêm mặt, duyên dáng hành lễ:

- Dân nữ Tiêu Nguyệt bái kiến Ngọc Chân điện hạ!

Ngọc Chân liếc Tiêu Nguyệt một cái, mỉm cười cúi người đỡ Tiêu Nguyệt lên:

- Người là Tiêu Nguyệt tỷ tỷ của Tiêu Duệ? Quả nhiên là dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trang nhã tự nhiên. Không hổ danh là con gái của Tiêu Chí Trung... Nhớ năm đó lúc người ra đời, ta còn là uống rượu tròn tháng của người với Thái Bình hoàng cô... Nhoáng cái một thời gian trôi qua, người đã là người có chồng. Đời người như hạt bụi, cảnh còn người mất, chẳng phải làm cho người ta than thở?

Mắt Tiêu Nguyệt đỏ lên, nhớ tới Tiêu gia ngày đó vinh hoa phú quý thịnh vượng, không khỏi âm thầm thương cảm không ngừng. Ngọc Chân khoát tay áo, ngoài cửa, một thị nữ nhanh chân cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương tinh mỹ tới:

- Đây là một chút trang sức châu báu, xem như ta tặng người làm lễ gặp mặt đi.

- Điện hạ, dân nữ không dám.

Tiêu Nguyệt vội vàng khom người thi lễ.

- Chúng ta là người một nhà, làm gì khách sao như thế. Nhận lấy đi.

Ngọc Chân đưa ánh mắt thanh lịch đặt trên người Ngọc Hoàn hơi cúi đầu đứng một bên, quần áo trắng u nhiên nhưng xuất trần, tỉ mỉ đánh giá vài lần, không khỏi ngạc nhiên thán phục nói:

- Đây là tiểu thư Dương gia? Dung nhan quả nhiên khuynh quốc khuynh thành. Khó trách Tử Trường con ta không tiếc kháng chỉ kháng hôn vì người! Lại khó trách tiểu oán gia này nghe được người đến Trường An liền không nán lại Yên La Cốc được... Tử Trường, thật ra diễm phúc của con không thấp!

Tiêu Duệ mỉm cười.

- Dân nữ Dương thị Ngọc Hoàn bái kiến Ngọc Chân điện hạ!

Ngọc Hoàn lấy lại bình tĩnh, tự nhiên quỳ xuống, hành lễ.

Nụ cười trên mắt Ngọc Chân càng thêm nặng nề, không có lập tức nâng Ngọc Hoàn dậy, chẳng qua đợi sau khi thiếu nữ lạy ba lần mới cúi người kéo ngọc thủ của nàng, ánh mắt kinh diễm vẫn di chuyển vòng vo trên dung nhan tuyệt mỹ của Ngọc Hoàn, thờ dãi nói:

- Quả nhiên là nụ hoa muốn nở, ta thấy còn yêu — người cùng Tử Trường thật ra là một đôi tài mạo tương xứng. Tử Trường là con của ta, người lại là vị hôn thê của hắn, vậy cũng là hài tử của ta, mẹ tự nhiên nhận ba lạy này của con.

Ngọc Hoàn ngẩn ra, nhưng thiếu nữ thanh tú nhu thuận chợt kịp phản ứng, nàng kính cẩn vén áo thi lễ:

- Ngọc Hoàn bái kiến mẫu thân!

Ngọc Chân lại thở dài, đột nhiên lấy tay cởi một chiếc ngọc bội tinh mỹ bên hông xuống, đưa tới tay Ngọc Hoàn, dịu dàng nói:

- Đứa nhỏ, miếng ngọc bội này theo ta 20 năm, hôm nay liền chuyển cho con.

Sau khi Ngọc Chân nói chuyện hâm nóng tình cảm với Tiêu Nguyệt và Dương Ngọc Hoàn trong thư phòng của Tiêu Duệ, liền cáo từ rời đi. Tiêu Duệ một đường tiễn nàng ra cửa. Ngọc Chân đang muốn lên xe ngựa, thấy bộ dáng Tiêu Duệ có điều muốn nói lại thôi, không khỏi lộ ra ngón tay ngọc đầy đặn trấn hấn:

- Tiểu oan gia, thật ra diễm phúc của con không thấp... Có thể con còn không biết, sáng sớm nay, hoàng thượng đã phế tước vị công chúa của Hàm Nghi, ngày mai Hàm Nghi sẽ tới ở tạm trong Yên La Cốc. Ba ngày sau, hoàng thượng sẽ hạ chỉ thưởng hôn cho ba con, nếu Ngọc Hoàn đã đến Trường An, ta xem hay là nhanh chóng xử lý hôn sự này đi... Chẳng qua, tiểu oan gia, mẫu thân phải nhắc nhở con, con lập tức lấy được người duyên dáng xinh đẹp như hoa, cũng không nên mâu thuẫn nội bộ — hừ, nếu con dám nặng bên này nhẹ bên kia, mẫu thân sẽ không tha cho con!

- Mẫu thân, hôn sự liền do mẫu thân làm chủ — chỉ có điều, Tiêu Duệ không muốn phô trương quá mức, tốt nhất không nên làm người khác chú ý mới tốt.

Tiêu Duệ do dự một chút, vẫn là nói ra sự lo lắng của mình:

- Con sợ có người mơ ước sắc đẹp của Ngọc Hoàn.

Ngọc Chân ngẩn ra, đột nhiên bật cười:

- Tiểu oan gia con có phải uống lộn thuốc hay không, không ngờ con sợ hãi người khác tới đoạt vợ của con? Ha ha, có mẹ ở đây, ai dám? Hơn nữa, đoạt vợ người khác cũng là trọng tội, ai dám không nhìn luật pháp Đại Đường?

- Nếu là hoàng thượng thì.

Tiêu Duệ cắn chặt răng, đột nhiên cúi đầu nói.

Ngọc Chân biến sắc, khoát tay áo, trách mắng:

- Làm càn!

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, im lặng cúi đầu.

Ngọc Chân nhìn bốn phía, phát tay làm thị nữ lui xuống, lúc này mới tiến tới:

- Tiểu oan gia con điên rồi phải không? Lời này may mắn nói trước mặt ta, nếu để cho người khác nghe được, con không muốn mạng nữa sao?

Dường như nhớ ra chuyện gì, sắc mặt quẩn rũ của Ngọc Chân đỏ lên, gắt gao mím môi, nàng u oán thở dài:

- Cũng được, mẫu thân liền an bài cho con. Vốn, hoàng thượng và các phi tần trong cung chắc chắn muốn có mặt trong hôn lễ của con, nếu như vậy... Ta liền nghĩ biện pháp không cho hoàng thượng đến là được... Tiểu oan gia, ý niệm hoang đường trong đầu con từ đâu đến vậy?

- Chẳng qua, con nói cũng đúng, vị hôn thê này của con quả thật xinh đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho người ta choáng váng, ngay cả mẫu thân cũng ghen không được sinh ra vài phần thương tiếc với nàng. Tiểu oan gia, con cần phải xem trọng cho tốt vợ của mình, không cần đến lúc rước lấy sai lầm, còn làm cho mẫu thân lau mồ hôi cho con.

Ngọc Chân nói xong những lời nói ôn nhu quẩn rũ cực kỳ ái muội, nàng lưu luyến vỗ bả vai Tiêu Duệ:

- Mẫu thân đi rồi, mẫu thân trở về liền phái người bắt đầu chuẩn bị đại hôn cho các con — con đã không muốn phô trương, như vậy đem hôn lễ bố trí trong Yên La Cốc đi.

Quả nhiên như lời Ngọc Chân, ngày thứ hai, Hàm Nghi công chúa bỏ đi cung váy công chúa hoa lệ, đổi lại quần áo đạo bào màu xanh, rút lệ chia tay với đám người Võ Huệ Phi ở cửa cung, một đường được người của Ngọc Chân đón đi Yên La Cốc. Mà Lý Long Cơ chợt hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ, môn sinh thiên tử, tân khoa Trạng Nguyên Tiêu Duệ một tháng sau cưới nữ đạo sĩ Yên La Cốc đạo hào Huyền Chân và cô gái Dương gia Lạc Dương Dương Ngọc Hoàn, hai nàng đều là chính thê không phân lớn nhỏ.

Tin tức này vừa ra, triều đình và dân chúng chấn động. Ai không biết, nữ đạo sĩ đạo hào Huyền Chân này mấy ngày trước còn là công chúa Hàm Nghi Đại Đường, hoàng gia làm ra sương mù như thế này, trong lòng ai cũng rõ ràng như gương, nhưng lại không ai dám nói rõ. Công chúa Hàm Nghi sẽ cùng với cô gái Dương gia gả cho Tiêu Duệ, chuyện này tuy rằng đám quyền quý và dân chúng trong thành Trường An đều sớm đã đoán trước, nhưng chợt nghe tin vui, vẫn khiến cho người ta cảm khái hâm mộ không ngừng, trong lúc nhất thời, nữ đạo sĩ Huyền Chân kia, cô gái Ngọc Hoàn Dương gia bị Tiêu Duệ giấu chưa từng lộ ra chân diện mục kia, cũng trở thành nhân vật trong tin tức mới trong thành Trường An cùng với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ chỉ có một người thân là Tiêu Nguyệt, lại có Ngọc Chân người mẹ nuôi nhận biết nửa đường. Mà Dương Ngọc Hoàn đã có mẫu thân và phần lớn thân quyến, Tiêu Duệ sớm đã phải người phân biệt chạy nhanh tới Lạc Dương và Ích Châu báo tin, làm cho người Dương gia vội vàng chạy tới Trường An tham dự hôn lễ.

Mà về phần lễ nghi chi tiết rườm rà khác của hôn lễ, thì hoàn toàn do Ngọc Chân đảm nhiệm tất cả, Tiêu Duệ cũng được vui vẻ thanh nhàn. Trong đoạn cuộc sống trước hôn nhân này, mỗi ngày hẳn đều ở nhà uống rượu mua vui với Ngọc Hoàn, các vài ngày cũng đi Yên La La Cốc thỉnh an Ngọc chân, thuận tiện hỏi tiến trình của hôn lễ.

Tiêu Duệ nguyên bản đối với việc Lý Nghi còn có chút lo sợ bất an, đánh giá thật cẩn thận hơn nửa ngày nghĩ sẵn trong đầu mới nhắc tới với Ngọc Hoàn, nhưng không nghĩ rằng Ngọc Hoàn không để ý chút nào rúc vào trong ngực hắn, dịu dàng nói:

- Tiêu lang, chàng không cần phải lo lắng về ta — chàng thế thể vì ta mà ngay cả tính mạng cũng có thể bỏ... Ngọc Hoàn có thể vì Tiêu lang và vui vẻ ở chung với Hàm Nghi công chúa — chỉ có điều, Ngọc Hoàn vẫn có chút sợ hãi, nàng dù sao cũng là công chúa.

Tiêu Duệ gắt gao ôm lấy thiếu nữ, cảm động vì thiếu nữ khoan dung độ lượng và khéo hiểu lòng người:

- Nghi nhi rất dễ gần, tính tình của nàng không màng danh lợi, rất có ý chí.

- Ủ, Tiêu lang, chàng mang Ngọc Hoàn đi Yên La Cốc gặp Nghi tỷ tỷ đi.

Mây liễu Ngọc Hoàn nhẹ nhàng nhướng lên:

- Dù sao nàng cũng là công chúa, Ngọc Hoàn nguyện ý tôn nàng làm tỷ tỷ.

- Được, giờ chúng ta đi.

Trong lòng Tiêu Duệ thư sướng, cúi người hôn lên trán trắng mịn của thiếu nữ một cái:

- Nha đầu ngốc, đều là người một nhà còn phân lớn nhỏ cái gì?

123. Chương 108: Dương Hồi Say Rượu

Khi Tiêu Duệ sóng vai cùng Ngọc Hoàn chậm rãi đi vào trong cốc, Lý Nghi một thân đạo bào xinh đẹp tuyệt trần đang yên lặng tựa mình trên lan can hành lang, vẻ mặt phức tạp nhìn Tiêu Duệ mỉm cười nắm tay thiếu nữ Ngọc Hoàn, nói cười chân thành, không khỏi sâu kín thở dài trong lòng.

Tuy rằng trong lòng Lý Nghi tràn đầy ngọn lửa tưởng niệm Tiêu Duệ, nhưng vừa nghĩ tới Dương Ngọc Hoàn đã đến Trường An, nàng đành phải nhấn lại tính tình chờ trong Yên La Cốc, mỗi ngày đều ở chỗ này nhìn xung quanh, chờ Tiêu lang cũng không chỉ thuộc về một mình nàng. Nhưng mà, mỗi ngày mỗi mất chờ

mong lại mỗi ngày thất vọng, nhớ tới Tiêu lang đang triều miên ân ái với Dương Ngọc Hoàn ở trong thành, Lý Nghi có chút mất mát trong lòng.

Tiêu Duệ còn không có phát hiện Lý Nghi, nhưng đôi mắt Ngọc Hoàn đã xuyên thấu qua cảnh vật thoáng nhìn nữ đạo sĩ về mặt cô đơn tựa trên lan can trông lại chỗ hai người, hai người kỳ thật đã sớm quen biết ở Lạc Dương. Ngọc Hoàn nhẹ nhàng rút khỏi tay Tiêu Duệ, sau đó hai tay nâng váy chạy chậm vài bước, không đợi Lý Nghi kịp phản ứng, liền duyên dáng hành lễ:

- Ngọc Hoàn bái kiến Nghi tỷ tỷ!

Lý Nghi lấp bắp kinh hãi, sắc mặt đỏ bừng vội vàng nâng Ngọc Hoàn dậy, tay nắm tay nói những chuyện giữa các cô gái. Có lẽ bởi vì biết, ngày sau sẽ gả cho một nam nhân sống dưới một mái hiên, hai nàng một người cố ý quan hệ thân thiết, một người thiên tính ôn hòa, rất nhanh liền hoan nghênh ở cùng nhau, không bao lâu, ngược lại cực kỳ giống chị em tốt ở chung nhiều năm, tốt giống như hòa mỡ với mật, tự nhiên gát Tiêu Duệ qua một bên.

Tuy rằng Lý Nghi nhất định không chịu làm cho Ngọc Hoàn gọi mình là tỷ tỷ, nhưng tuổi nàng quả thật lớn hơn Ngọc Hoàn một chút, lại thấy Ngọc Hoàn gọi thật chân thành, cũng đành vui vẻ chấp nhận. Mà một tiếng “tỷ tỷ” này của Ngọc Hoàn, cũng làm cho Lý Nghi tiêu tan một ít lo âu và đau buồn cuối cùng trong lòng. Ngọc Hoàn khéo hiểu lòng người, làm cho Lý Nghi như tắm gió xuân, hai ba câu nói đã xóa bỏ sạch sẽ chút ngăn cách và xấu hổ mơ hồ tồn tại giữa hai người. Ngọc Chân đứng một bên cười khen ngợi, lại đánh giá Ngọc Hoàn cao hơn trước vài lần.

Lý Nghi lưu Ngọc Hoàn lại Yên La Cốc, hai nàng làm nóng tình cảm thân thiết ở chung, điều này làm Tiêu Duệ cảm thấy rất vui mừng. Hắn đứng trên hành lang, nhìn hai nàng một người như hoa lan u cốc, một người như tuyết liên sông băng, thân mật dặt tay trên cổ hoặc thì thầm hoặc vui cười hoặc là cúi người hái hoa. Một chút ôn nhu trong lòng dâng lên. Đáng tiếc, loại ôn nhu này không có kéo dài bao lâu, chuyện tốt của hắn liền bị mẹ con Lăng Trì đến mà bị phá hư triệt để.

Lăng Trì công chúa sắc mặt xấu hổ mà đứng trước mặt Ngọc Chân, mà Ngọc Chân đang ngồi trên cỏ, thần sắc bình tĩnh, chỉ có điều đem ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng xẹt qua người Dương Hồi thần sắc âm trầm.

- Ngọc Chân tỷ tỷ, đứa nhỏ này của ta muốn nói vài lời với cháu gái Hàm Nghi... Được không?

Lăng Trì công chúa ấp úng nói. Nàng cũng không có cách nào, mỗi ngày bị đứa con trai này quấy rối, thật sự là bị phiền chịu không nổi, lúc này mới không cố kỵ dẫn Dương Hồi tới Yên La Cốc.

Ngọc Chân quay đầu lại liếc qua Tiêu Duệ đứng ở mái hiên cách đó không xa đang nhìn lại phía này, thần nhiên cười:

- Lăng Trì muội muội, lời này muội không nên tới hỏi ta, nên đi hỏi đứa con của ta kìa. Hàm Nghi này đã được hoàng thượng thưởng hôn cho Tiêu Duệ. Ít ngày nữa sẽ lập gia đình... Mà Dương Hồi, muốn ở chung một chỗ với vị hôn thê của người ta trước ngày thành hôn, có được hay không cần phải được đứa con ta đồng ý chứ?

Dương Hồi không đợi Lăng Trì công chúa nói chuyện, liền vội vàng nói chen vào:

- Ngọc Chân điện hạ, Dương Hồi bái kiến Hàm Nghi công chúa điện hạ, cùng Tiêu Duệ có quan hệ gì đâu? Bọn họ không phải còn chưa lập gia đình sao!

Ngọc Chân cười lạnh lùng:

- Dương Hồi, ngươi thật làm càn, Hàm Nghi đã phụng chỉ bị tước đi phong hào công chúa. Trước mắt nàng là Huyền Chân đạo cô. Là vị hôn thê của môn sinh thiên tử Tiêu Duệ, ngươi sao có thể nói gặp thì gặp?

- Điện hạ.

Dương Hồi còn nói chưa xong, Lăng Trì công chúa ở một bên đánh gãy lời hắn, vừa then vừa giận trách mắng:

- Tên nghiệt tử không tiền đồ này, tự rước lấy nhục! Còn không nhanh về phủ với mẹ!

Ngọc Hoàn nhu thuận tránh vào phòng trong, mà Lý Nghi thì chậm rãi đi tới Tiêu Duệ bên này, thoáng quàng ánh mắt dịu dàng quan tâm hẳn. Tiêu Duệ cười cười, bàn tay nắm lấy cánh tay nhỏ bé ấm áp trơn mềm của nàng, cùng nhau sóng vai tiến đến bãi cỏ nơi ba người Ngọc Chân.

Tuy rằng hai người đã có hôn ước và lại ngày cưới sắp đến, nhưng bị Tiêu Duệ nắm tay trước đám đông như vậy, Lý Nghi vẫn cảm nhận được một chút ngượng ngùng. Muốn rút tay ra theo bản năng, nhưng Tiêu Duệ lại nắm thật chặt, nàng đành đỏ mặt tùy ý hắn nắm, một đường đi tới bên cạnh Ngọc Chân và Lăng Trì công chúa.

Nhìn thấy hai người dắt tay mà đến, Ngọc Chân mỉm cười, Lăng Trì công chúa nhường mảy, mà Dương Hồi kia hai mắt phun lửa, lòng đỏ kị phun ra hừng hực, lồng ngực hơi phập phồng, yết hầu phát ra tiếng khàn khàn, hai tay siết lại gắt gao.

- Nếu Lăng Trì muội tử đến Yên La Cốc ta đây thì không cần phải đi — người tới, bày yến!

Ngọc Chân vẫy vẫy tay với bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc đứng hầu cách đó không xa. Nàng nguyên bản là muốn mượn cơ hội làm cho quan hệ giữa Dương Hồi và Tiêu Duệ dịu đi một chút. Dù sao, Dương Hồi cũng là con trai của một công chúa, hai nhà định ra là thân thích. Mà trong mắt Ngọc Chân, Dương Hồi này trừ việc có chút chí lớn nhưng tài mọn ra, trừ chấp niệm có chút cuồng dại với Hàm Nghi ra, không tính là rất chán ghét, nhân phẩm không tính quá xấu. Trong mắt nàng, nếu Dương Hồi là người thông minh, sẽ biết khó mà lui, không còn có suy nghĩ không an phận vĩnh viễn đều không thực hiện được.

Ngọc Chân cố ý nói chút chuyện nhà hoàng gia với Lăng Trì, Lăng Trì thì miễn cưỡng lấy lại tinh thần bởi tiếp. Tiêu Duệ và Lý Nghi ở giữa im lặng nói chuyện, tuy rằng nói chuyện cũng không nhiều, nhưng hai mặt nhìn nhau truyền lại tình cảm nồng đậm.

Dương Hồi liêu mạng uống rượu, Tiêu Duệ một bên nhìn xem chau mày. Bữa tiệc sử dụng, tất cả đều là Ngũ Lương Ngọc Dịch của tửu phường Tửu Đồ làm ra, rượu mạnh vô cùng, Dương Hồi kia vốn tửu lượng thấp, mấy chén rượu lớn này xuống bụng, sắc mặt đỏ lên bảy tám phần là say. Ánh mắt lơ đãng, hắn thoáng nhìn Lý Nghi như hoa như ngọc lấy tay dịu dàng phất đi một ít tro bụi trên người Tiêu Duệ bên cạnh, trong lòng không khỏi bùng lên ngọn lửa đỏ kị không gì có thể lấn át.

Thân hình hắn đứng dậy, hốc mắt đỏ bừng, tay nắm thật chặt, cảm tức nhìn Tiêu Duệ thật lâu. Hắn xoay người hướng tới Lý Nghi trong mắt nàng toát ra sự kinh thường nhàn nhạt:

- Hàm Nghi, ta và nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chẳng lẽ nàng không có một chút tình cảm đối với ta sao?

Ngọc Chân nhú mảy, mà Lăng Trì công chúa thì nhẹ nhàng thở dài, bàn tay kéo kéo ống tay áo Ngọc Chân. Ngọc Chân cười:

- Đi, Lăng Trì muội muội, chúng ta đi chỗ khác ngắm phong cảnh trong cốc — chuyện tình của hậu bối này, để cho bọn họ tự nói đi, đi.

Lý Nghi cắn chặt răng, chậm rãi đứng dậy, lui về phía sau một bước, thản nhiên nói:

- Dương Hồi, ta đã nói với huynh rồi, ta không thích huynh. Lời này, từ hai năm trước ta đã nói qua.

- Hừ, nàng muốn gạt ta, còn không phải bởi vì hắn — tiểu tử này một lòng một dạ thấy người sang bắt quàng làm họ! Nếu không có hắn, hoàng thượng đã sớm thưởng hôn nàng cho ta!

Dương Hồi nói âm ỉ:

- Ta không rõ lắm, hắn có điểm gì mạnh hơn ta? Luận gia thế, ta là con trai của công chúa, hoàng thân quốc thích, mà hắn tính là cái gì? Một kẻ phóng đảng bông hoa dân gian mà thôi.

- Dương Hồi, ngươi làm càn!

Lý Nghi lạnh lùng nói:

- Trong lòng ta chỉ có Tử Trường, ta khuyên ngươi tự trọng!

Dương Hồi phát run cả người, sắc mặt biến thành trắng bệch âm trầm, hắn lão đảo vài bước, bắt lấy cánh tay Tiêu Duệ, âm thanh xuống thấp, phun ra mùi rượu ngút trời nói:

- Tiêu Duệ, ta sẽ không bỏ qua ngươi, tuyệt không! Ta cũng không tin, trong núi Chung Nam ngươi tránh được một kiếp, ngươi vẫn còn may mắn. Ngươi nhớ kỹ, Tiêu Duệ, ta và ngươi không đội trời chung, không phải người chết đó là ta mất mạng!

Dương Hồi càn rỡ cười loạn mà chạy như điên ra khỏi Yên La Cốc, tiếng cười chói tai quanh quẩn trên không trung giữa phong cảnh như vẽ, phá hủy bức họa xuân ý hoàn mỹ không chút tỳ vết này.

Nháy mắt sắc mặt Tiêu Duệ âm trầm, cắn chặt răng, nửa ngày không nói gì. Hắn vốn cho rằng Dương Hồi này nhiều lắm là “ghen ghét” đồ kị mà thôi — cái gọi là cô gái một nhà trăm nhà cầu, Dương Hồi thích Lý Nghi bản thân cũng không có gì sai, cho dù là Lý Nghi không thích hắn; nhưng Tiêu Duệ thật không ngờ chính là, không ngờ Dương Hồi này lòng lang dạ sói đến tận đây, lại muốn dồn mình vào chỗ chết cho thống khoái — thích khách núi Chung Nam kia, hóa ra là hắn đứng sau màn độc thủ!

Trong lòng Tiêu Duệ tràn ngập lửa giận vô tận, một chút âm trầm lãnh lẽo từ ánh mắt hắn trượt ra, không biết chân hắn lúc nào đã giẫm thành một cái hố nhỏ trên mặt cỏ.

Tiêu Duệ giờ khắc này đã không còn là Tiêu Duệ ngày xưa. Từ sau khi chết qua một hồi trong hoàng cung, tâm tính hắn có một sự biến hóa lặng yên, mặc dù chính hắn còn chưa ý thức được. Hắn cực độ miễn cảm với hết thảy địch nhân ở bên mình hoặc là bên ngoài (hoặc là chuyện tình tạo thành uy hiếp đối với hắn), bởi vì hắn hiểu được, hắn không thể thua nữa, không cẩn thận, hắn sẽ lại rơi vào vực sâu nguy hiểm.

Trong nhất thời, Dương Hồi ở trong lòng Tiêu Duệ, đã lập tức từ một kẻ “tình địch” và “đáng thương” bay lên độ cao “địch nhân nguy hiểm”. Hắn cắn môi gắt gao, tâm niệm xoay chuyển, nghĩ đến tâm sự ngày ấy dần thay đổi đến âm lãnh.

Lý Nghi lo lắng nhìn hắn, dịu dàng nói:

- Tử Trường, chàng làm sao vậy? Dương Hồi kia say rượu, chàng không cần để ý đến hắn.

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt âm u tan hết, thản nhiên cười:

- Đi, Nghi nhi, chúng ta đi ngắm phong cảnh đi.

Ngày ẩm áp luôn quá ngắn. Thời gian từng ngày trôi qua, càng ngày càng đến gần ngày hội Đoan Ngọ mừng năm tháng năm, ngày cưới của Tiêu Duệ và hai nàng Ngọc Hoàn, Lý Nghi cũng ngày càng tới gần.

Thời tiết đã có chút khô nóng, cảnh xuân trong Yên La Cốc bị gió tây ẩm áp quét sạch trở thành hư không. Sáng sớm ngày hội Đoan Ngọ, bọn hạ nhân trong cốc bắt đầu chuẩn bị tốt bánh tét ống trúc, rượu cây xương bồ, rượu hùng hoàng vân vân mang tới lần lượt đặt lên từng chiếc bàn gỗ đàn trên bãi cỏ trong cốc; mà bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc thì mang theo một ít thị nữ, cầm cây xương bồ, lá ngải, hoa lựu, củ tỏi, hoa long thuyền, cành dong... chế thành người ngải nhỏ, hoặc là treo ở ngọn cây, hoặc là treo trên hành lang, hoặc mang theo trên quần áo mình.

Trong cốc oanh oanh yến yến, nói cười mấy ngày liền, thịnh yến Đoan Ngọ trong Yên La Cốc sẽ mở màn.

Tiêu Duệ đứng ở cửa cốc, mỉm cười đón đám khách quý từ trong thành Trường An tới thay thế Ngọc Chân, khi ánh mắt hắn đảo qua người cha con Dương Hồi, trong mắt lóe lên một tia độc ác rồi biến mất.

124. Chương 109: Thảm Án Đoan Ngọ

Theo phong tục trong ẩm yến tết Đoan Ngọ của người Đường không thể không uống rượu cây xương bồ và rượu hùng hoàng, vì cái gọi là trừ tà, trừ ác, giải độc. Rượu cây xương bồ là một loại rượu thuốc được phối chế vì Đoan Ngọ, màu da cam và một chút xanh biếc, trong vắt, mùi hương thơm. Đây là một loại rượu cây xương bồ tự Yên La Cốc phối chế, cũng không có dùng Thanh Hương Ngọc Dịch hoặc là Ngũ Lương Ngọc Dịch do tửu phường Tửu Đồ làm ra, mà là dùng Kiếm Nam Xuân rất bình thường.

Mà rượu hùng hoàng kia thì càng đơn giản, dùng bột hùng hoàng nghiền nát ngâm chế mà thành, rượu gốc thì dùng rượu vàng Giang Nam.

Bọn thị nữ trong Yên La Cốc mặc áo hoa như hoa như ngọc lui tới tiếp thêm một vò rượu cây xương bồ hoặc là rượu hùng hoàng, những loại rượu này tính chất mềm mại, các tân khách uống vào giống như uống trà, không bao lâu, gần như mỗi người đều uống hết một vò rượu.

Tiêu Duệ yên lặng ngồi bên người Ngọc Chân, vò rượu xương bồ trên bàn cũng thấy đầy. Lan nhi kiêu kiêu my my dâng một vò rượu trong tay, tiến mấy bước tới bàn Tiêu Duệ, đem vò rượu đặt trên bàn này, sau đó đang muốn quay lại, đột nhiên do dự một chút, xoay người trở về yên lặng ngồi bên cạnh hắn, thừa dịp Lý Nghi bên cạnh không có chút ý, nhẹ nhàng lấy khăn thơm ra lau mồ hôi trên trán cho Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cười, nhìn Lan nhi thật sâu. Từ trong ánh mắt long lanh mềm mại đáng yêu của Lan nhi, hắn đọc được một chút xuân tình tràn ra, hắn cười cười, tùy ý nhéo cánh tay nhỏ bé của nàng, liền cúi người nâng chén rượu như cũ, tự rót tự uống một mình.

Đối diện với hắn, Dương Hồi trong đầu buồn bực uống rượu buồn. Ngẫu nhiên dùng ánh mắt âm trầm thoáng nhìn về phía Tiêu Duệ. Sau khi hắn phát hiện, Tiêu Duệ thờ ơ với sự khiêu khích của hắn, thiếu gia Dương gia ghen ghét dữ dội rồi cuộc kiểm nên không được, giữa đầu uống cạn rượu hùng hoàng còn thừa trong chén, lung la lung lay đứng dậy đi đến giữa sân. Đang muốn nói gì đó, đột nhiên về mặt y co giật. Thân mình run rẩy kịch liệt, thân thể vận vẹo vài cái, liền ầm ầm ngã nhào xuống, máu tươi chảy ra từ lỗ mũi bờ môi. Hai chân co rúm vài cái liền đứt khí.

Mặc dù là ở trong Yên La Cốc, nhưng đứa con Lăng Trì công chúa đột nhiên chịu khổ đột tử, vả lại tình trạng tựa như trúng độc, triều đình và dân chúng thành Trường An Đại Đường từ thấp lên cao nổi lên một cơn sóng kinh thiên. Sự tình phát sinh ở trong Yên La Cốc, Lăng Trì công chúa lại một mực chắc chắn rằng có người ác ý hạ độc, dưới cơn tức giận, Lý Long Cơ lúc này hạ chỉ, làm cho Đại Lý tự và Hình bộ cùng nhau tổ kiến “tổ chuyên án”, do Đại Lý tự khanh Hồ Chính nắm giữ ấn soái, dẫn người điều tra vụ án này.

Bởi vì sự tình trọng đại, mặc dù Ngọc Chân địa vị tôn sùng, nhưng Hồ Chính vẫn không dám chậm trễ. Hắn đầu tiên là làm cho bọn nha dịch Đại Lý tự đem giam giữ một mình tất cả tạp dịch, hạ nhân cùng với cung nữ trong cốc, nhất là mấy người nữ đầu phụ trách phối chế rượu cây xương bồ và rượu hùng hoàng kia.

Trừ những điều này ra, Hồ Chính còn làm cho người ta niêm phong toàn bộ rượu còn thừa trong bếp cất vào kho, đợi tra nghiệm.

Đợi sau khi khám nghiệm tử thi, sau khi nhận định Dương Hồi chết vì trúng độc trạng thái giống như trúng độc thạch tín, Hồ Chính sắc mặt nghiêm chỉnh âm trầm cúi người thi lễ:

- Ngọc Chân diện hạ, hạ quan đắc tội, sự tình trọng đại, Dương gia công tử chết vì độc thạch tín, mọi người trong cốc, bao gồm cả tân khoa Trạng Nguyên công, cũng khó trốn khỏi hiềm nghi.

Sắc mặt Ngọc Chân âm trầm, trên thẹn yển Đoan Ngọ hôm nay xuất hiện một màn máu tanh như vậy, thực làm cho nàng buồn bực và khó chịu. Nàng tuyệt đối không tin có người hạ độc trong cốc của mình, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, Dương Hồi đúng là trúng độc mà chết, điều này làm cho nàng không còn lời nào để nói. Nàng khoát tay áo:

- Hồ đại nhân cứ việc kiểm tra thực hư, nếu tra ra là người trong cốc gây nên, quốc pháp vô tình! Ta tuyệt đối không che chở.

Hai ngày trôi qua. Mặc dù Đại Lý tự và Hình bộ hao hết tâm cơ, vẫn không có tra ra manh mối gì. Trong rượu niêm phong trong cốc không hề có độc tố, mà tất cả bọn thị nữ hạ nhân lại cẩn thận vận hỏi vài lần, đều không hề có chứng cứ có người hạ độc. Kỳ thật, Hồ Chính mặc dù không cần thẩm tra xử lý, cũng hiểu được, bọn thị nữ hạ nhân trong cốc không oán không cừu với Dương Hồi, sao có thể hạ độc một quý công tử hoàng thân quốc thích chứ?

Hết thấy, tất cả ánh mắt ngờ vực vô căn cứ đều chuyển lên người Tiêu Duệ. Chỉ có Tiêu Duệ, mới có chút “ân oán tình cừu” với Dương Hồi — nhưng, Tiêu Duệ rõ ràng là người thắng trên tình trường, hắn đã thắng được mỹ nhân về, trước ý chỉ của hoàng thượng, hắn lập tức có thể động phòng hoa chúc, dường như không có lý do gì đi hạ độc Dương Hồi.

Đại Lý tự và Hình bộ bố trí một đại đường đơn giản trong Yên La Cốc. Tiêu Duệ thần sắc thản nhiên đứng ở dưới đường, im lặng không nói gì. Hồ Chính vỗ kinh đường mộc:

- Tiêu Duệ.

Lời tiếp theo còn chưa nói xong, chợt nghe thanh âm lạnh lạnh khàn khàn của Cao Lự Sĩ vang lên:

- Hoàng thượng giá lâm, Huệ Phi nương nương giá lâm!

Lý Long Cơ sóng vai Huệ Phi đi vào, đi theo phía sau là Lăng Trì công chúa và Dương Thận Giao mặt đầy nước mắt. Mà sau bốn người, đi vào mấy vị triều thần, trong đó có hai người Lý Lâm Phủ và Hạ Tri Chương.

- Bái kiến hoàng thượng.

Hồ Chính mang theo các quan viên tạp dịch liên quan cùng nhau quỳ xuống đất. Mặt Tiêu Duệ không chút thay đổi quỳ ở một bên, thần sắc thản nhiên như trước. Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Bình thân, Hồ ái khanh tiếp tục thẩm án.

Hồ Chính cẩn thận cho người chuẩn bị chỗ ngồi cho hai người Lý Long Cơ, sau đó kính cẩn cúi người thi lễ, lúc này mới trở lại sau bàn của mình. Trước mặt hoàng đế, kinh mặc đường này không thể dùng, liền lấy tay vỗ nhẹ bàn, quát:

- Tiêu Duệ, bản quan kiểm tra thực hư mấy ngày, người trong cốc này chỉ có người mới có hiềm nghi hạ độc Dương công tử, người hãy thành thực khai ra!

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Hồ đại nhân, người không có bằng chứng liền chỉ trích Tiêu Duệ là nghi phạm, có phải không hợp với luật pháp Đại Đường hay không? Bản thân ta muốn thỉnh giáo Hồ đại nhân, cái gì gọi là chỉ có ta có hiềm nghi? Ta sao lại phải hạ độc Dương công tử? Ta cùng Dương công tử vừa không thù mới lại chẳng hận cũ, tại sao đến nỗi phải hại chết mạng người? Lùi một bước nói, mặc dù ta cùng Dương Hồi có thâm cừu đại hận, nếu ta xuống tay với hắn, nói vậy cũng sẽ không hạ độc trước mặt mọi người đi? Dương công tử phát độc tại chỗ, đây không phải ta tự mình rước họa vào thân sao? Còn nữa, ta cùng với các vị đại nhân ẩm yến cùng nhau, rượu uống đều là một loại với Dương công tử, ta dùng cái gì hạ độc, khi nào thì hạ độc? Xin Hồ đại nhân dạy ta.

Hồ Chính nhất thời nói không ra lời.

Tiêu Duệ thản nhiên liếc Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi, trong lòng rất là buồn lòng. Tuy rằng hắn cực kỳ thông hận Dương Hồi, cũng đang có lòng đề phòng Dương Hồi thậm chí cũng nhiều lần nghĩ qua muốn trả thù Dương Hồi, nhưng hắn còn chưa đến tình trạng nhục trí — hạ độc Dương Hồi trước mặt mọi người như thế.

Hắn cũng không hạ qua độc gì, sợ cái gì? Hắn cũng không tin, Hồ Chính này có thể có bản lĩnh đem người đã biết vô tội tự nhiên thẩm tra thành người bị tình nghi. Không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh mình làm, chẳng phải là người mê nói mộng? Không chỉ có luật pháp Đại Đường, chớ đừng nói chỉ là Ngọc Chân sẽ không đáp ứng, cho dù là hai vợ chồng Lý Long Cơ, cũng sẽ không đáp ứng đi. Hắn đã hạ thánh chỉ, Tiêu Duệ trên thực tế đã là con rể hắn, hắn sao có thể trở mặt nhìn Tiêu Duệ gặp loại chuyện oan uổng không rõ ràng này.

Quả nhiên, Võ Huệ Phi trầm giọng nói:

- Hồ đại nhân, Tiêu Duệ là môn sinh thiên tử tân khoa Trạng Nguyên công, tiền đồ đang vô lượng, chuyện tốt lại thành đôi — trước mắt sắp tới ngày thành hôn, hắn như nào lại hạ độc Dương Hồi?

Hồ Chính lau mồ hôi lạnh trên đầu, đứng dậy khom người nói:

- Hồi bẩm nương nương, thần kiểm tra thực hư hồi lâu, chỉ có Trạng Nguyên công và Dương Hồi từng có vài phân hiềm khích, chỉ.

Kỳ thật Hồ Chính cũng là hết cách, cái gọi là “thẩm án” cũng bắt quá là làm kiểu dáng, cho vợ chồng Lăng Trì công chúa xem. Chết chính là hoàng thân quốc thích, áp lực từ người nhà của người chết đặc biệt lớn, mà “phạm án” cũng là hoàng thân quốc thích — nếu hắn thời gian dài tra không ra được manh mối, vị trí Đại Lý tự Chính Khanh này sợ là đừng nghĩ ngồi nữa. Hắn làm sao không biết Tiêu Duệ không hề có động

cơ gây tội, nhưng tra đến tra đi, cũng chỉ có Tiêu Duệ nơi này dường như còn có thể tìm một chút manh mối, hẳn đành phải kiên trì liệt Tiêu Duệ vào “ngghi phạm”.

Võ Huệ Phi nhíu mày:

- Hồ đại nhân, người thẩm án như vậy sợ là không ổn, người có bằng chứng gì?

Ngọc Chân ngồi một bên cười lạnh:

- Hồ đại nhân, ngày thường ta cũng không rất ưa Dương Hồi, như vậy dựa theo lời của người, ta cũng là hung thủ hạ độc Dương Hồi sao?

Hồ Chính cúi người thi lễ, run giọng nói:

- Hạ quan không dám.

Lăng Trì công chúa ghen ngào đi ra quỳ rạp xuống trước mặt Lý Long Cơ, khóc hô:

- Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho cháu ngoại của ngài, Dương Hồi con trai nhà ta bị chết thật thê thảm mà!

Lý Long Cơ thở dài một tiếng:

- Lăng Trì, người hãy đứng lên, trầm nhất định sẽ sai người tra ra manh mối. Một khi tra ra hung phạm, vô luận là ai, trầm nhất định sẽ giết kẻ phạm tội tịch thu tài sản cả nhà hắn.

Lý Lâm Phủ đột nhiên há mồm nói:

- Hồ đại nhân, có thể hay không đem vò rượu còn lại của Dương công tử sau khi phát độc chết ra làm cho bản quan đánh giá?

Hồ Chính vội vàng sai người đem vò rượu còn lại một chút rượu hùng hoàng ngày đó Dương Hồi uống thừa mang tới. Lý Lâm Phủ tiếp nhận, tựa đầu sát vò rượu ngửi một cái thật lâu, nhíu nhíu mày, sau đó dùng tay luồn vào, dùng ngón giữa nhẹ nhàng quét một chút rượu, nhấp một cái bên môi, sắc mặt như trút được gánh nặng, thần nhiên nói:

- Hoàng thượng, trong rượu này đích xác có độc!

Lý Long Cơ trừng mắt liếc hắn một cái, thầm nghĩ còn cần người nói lời thừa, trầm đương nhiên biết trong rượu này có độc, nếu không Dương Hồi như nào lại chết thảm như thế!

Lý Lâm Phủ dừng một chút, lại cao giọng nói:

- Hoàng thượng, thần nghĩ, thần đã tra ra ai là hung thủ giết Dương Hồi bằng thuốc độc.

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường phải sợ hãi. Lăng Trì công chúa lại khóc hô vọt lại, một phen túm ống tay áo Lý Lâm Phủ, nước mắt chảy ra:

- Lý tướng, ngài mau nói, rốt cuộc là kẻ trời đánh nào hạ độc giết chết con ta! Lão nương hôm nay cũng không muốn sống, ta không thể không liều mạng một sống một chết với hung thủ báo thù cho con ta!

Lý Lâm Phủ chán ghét lắc ống tay áo, thần nhiên nói:

- Lăng Trì công chúa, mời an tâm một chút chớ nóng nảy!

Lý Lâm Phủ tiến lên vài bước, ánh mắt chậm rãi liếc qua thân mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Hồ Chính:

- Hồ đại nhân, tra án phải tránh ngờ vực vô căn cứ lung tung, người tra án nhiều ngày đã phạm vào tối kỵ.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Lý ái khanh, khanh hãy nói xem, hung thủ trong lời nói của khanh rốt cuộc là người nào?

125. Chương 110: Ai Là Hùng Thủ

- Hoàng thượng. Tết Đoan Ngọ năm trước, thần ở trong nhà uống rượu hùng hoàng. Bởi vì trời vật hanh khô, từng dùng bếp than đun trà hâm nóng rượu để uống. Kết quả lúc ấy đau bụng như quấy, cảm giác ruột gan giống như đứt từng khúc, giống như ăn phải kịch độc thạch tín. Sau đó, thần may mắn qua được một kiếp, lúc đó mới biết được rượu hùng hoàng năm này hâm nóng uống có độc... Hoàn thượng có từng nhớ rõ, tết Đoan Ngọ năm trước thần từng góp lời với hoàng thượng mãi, nói rượu hùng hoàng chứa độc, muốn hoàng thượng phế đi phong tục cổ hủ uống rượu hùng hoàng tết Đoan Ngọ này... Nhưng hoàng thượng không có chuẩn tấu.

- Nếu thần không có đoán sai mà nói. Dương Hồi này tất nhiên là uống phải rượu hùng hoàng chứa độc. Vả lại ngày đó thần từng thấy Dương Hồi uống rượu thả cửa còn khuyên hẩn vài câu. Đáng tiếc hẩn không có nghe lọt lời khuyên của thần.

Lý Lâm Phủ cúi người thi lễ.

Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi liếc nhau một cái, kinh ngạc nói:

- Lý ái khanh. Uống rượu hùng hoàng trong tết Đoan Ngọ này đã là phong tục dân tộc truyền xuống đã trăm ngàn năm. Tại sao rượu hùng hoàng lại có thể có độc? Lời này của khanh, trẫm không thể tin tưởng. Hàng năm trẫm cũng uống rượu hùng hoàng, không hề có dấu hiệu trúng độc.

Lý Lâm Phủ thở dài một tiếng:

- Thần biết bệ hạ sẽ không tin tưởng... Thần to gan phán đoán, lượng độc chứa trong rượu hùng hoàng năm này rất nhỏ, sau khi uống xong dấu hiệu trúng độc rất nhạt, có lẽ không đến mức lo lắng đến tính mạng; nhưng bệ hạ cũng biết được, thân thể con người có điểm bất đồng. Có lẽ có người thể chất yếu, vô tình uống đúng loại rượu hùng hoàng độc tính đặc biệt mãnh cảm này — cho nên, độc chứng liền phát tác, tổn thương đến tính mạng.

- Bệ hạ. Lời Lý Lâm Phủ có thật hay không thử một lần liền biết.

Võ Huệ Phi khoát tay áo:

- Người tới. Lấy một vò rượu hùng hoàng, đun nóng, gọi một con chó đến uống thử!

Thị nữ Yên La Cốc đặt một cái nồi trước mặt mọi người đun sôi một vò rượu hùng hoàng. Sau đó lại đem rượu hùng hoàng sau khi sôi rót vào cổ họng một con chó đen. Rót không ít, chó đen bị sai dịch dùng dây thừng gắt gao dắt trong tay. Khi mấy sai dịch buông lỏng mở cổ và bốn chân chó đen. Chó đen bị vô duyên vô cớ rót một bụng rượu hùng hoàng bắt đầu giãy giụa mãnh liệt kêu lên, điên cuồng giãy khỏi dây thừng, định bụng thoát đi. Nhưng mà, qua một lát, thân mình chó đen đột nhiên run lên kịch liệt, không bao lâu bụng mình ngã xuống đất, máu tươi chảy ra từ miệng và mũi. Thân mình nó đột nhiên co giật vài cái, mặc dù không có lập tức mất mạng, nhưng cũng đã hấp hối cách cái chết không xa.

Mọi người trợn mắt há mồm. Tiêu Duệ đứng một bên sắc mặt trầm tĩnh, khóe miệng nhếch lên. Lý Lâm Phủ cúi người thi lễ:

- Bệ hạ, như thế có thể chứng minh những lời thần nói đều không sai.

Không chỉ Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi toát mồ hôi lạnh trên trán. Cho dù là đám người sai dịch quan viên của Đại Lý tự và Hình bộ trên công đường cùng với đám người Yên La Cốc liên quan, đều âm thầm hít một hơi lạnh: rượu hùng hoàng tết Đoan Ngọ hàng năm đều uống, nhưng ai biết rượu hùng hoàng năm này cũng là rượu độc! Trời ạ! Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người thầm hô may mắn mạng mình lớn. Trái lại nguyên nhân Dương Hồi chết có vẻ không còn quan trọng.

Lý Long Cơ thở dài một tiếng:

- Lý ái khanh. Trẫm hối hận không có nghe ái khanh góp lời — Lục Sĩ. Truyền ý chỉ của trẫm, lập tức phế đi tập tục uống rượu hùng hoàng tết Đoan Ngọ! Chiêu cáo thiên hạ, rượu hùng hoàng có độc, bất luận kẻ nào cũng không được uống một mình!

- Lăng Trì. Dương Hồi chết bởi rượu hùng hoàng độc, trong lòng trẫm cũng là thương tiếc vô cùng.

Lý Long Cơ quay đầu nhìn Lăng Trì công chúa thống khổ nghẹn ngào nằm trên bàn, trong mắt phát ra một chút thương hại, khoát tay áo:

- Hồ Chính, vụ án này trầm xem ra có thể kết án. Trầm đã nói mà, nơi này của Ngọc Chân sao có người dám can đảm hạ độc Dương Hồi. Sao có thể?

Hồ Chính cúi người thi lễ:

- Vâng, thần tuân chỉ, thần liền kết án.

Hạ Tri Chương đột nhiên đứng dậy, cất cao giọng nói:

- Hoàng thượng. Tuy rằng Lý tướng nói như vậy và đã được chứng thật, rượu hùng hoàng đích xác chứa độc — nhưng là, Lý tướng cũng nói, chỉ có rượu hùng hoàng đun nóng mới có kịch độc, rượu hùng hoàng uống lạnh chỉ có một lượng độc nhỏ. Như vậy — vì cái gì mọi người chúng thần ở đây đều uống rượu hùng hoàng chưa qua đun nóng. Mà cổ tình sau khi Dương Hồi lại rượu hùng hoàng đun nóng? Nếu có người biết rõ rượu hùng hoàng đun nóng sẽ có độc, cố ý đem rượu hùng hoàng đun nóng ra để cho Dương Hồi uống. Lòng hại người này, chẳng phải cũng giống hạ độc sao?

Mọi người lấp bắp kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ, thật ra quên chuyện này. Đúng rồi, nếu như có người cố ý đưa rượu hùng hoàng sau khi đun nóng kia cho Dương Hồi uống, chẳng phải là không khác gì giết người bằng thuốc độc sao?

Lý Long Cơ nhíu mày, thở dài một tiếng:

- Hạ ái khanh quả nhiên tâm tư kín đáo, trầm thật ra sơ sót. Hồ Chính, một khi đã như vậy, án tử này phải tiếp tục tra, cho đến khi tra ra hung phạm sau màn phải nghiêm trị!

Lý Long Cơ tuy là nói vậy, nhưng trong mắt lại phát ra một tia hung ác, âm thầm căm tức hung hăng trừng mắt liếc Hạ Tri Chương.

Lý Long Cơ là loại người nào, hắn sao có thể sơ sẩy bỏ qua chi tiết mấu chốt như thế sao? Chẳng qua, chuyện này phát sinh ở trong cốc của Ngọc Chân, nói như vậy bất kể thế nào Ngọc Chân cũng không thoát khỏi liên quan... Lý Long Cơ vốn định chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, qua loa kết thúc án tử này, đỡ cho chẳng may tra ra là người của Ngọc Chân gây ra, không chỉ có làm Ngọc Chân khó coi, chính người quản lý hoàng tộc là hắn cũng khó làm.

Nhưng nếu Hạ Tri Chương công khai đưa ra nghi ngờ, hắn tự nhiên sẽ không thể tiếp tục lau vết bùn nhơ.

Vừa lúc đó, ngay lúc không ai chú ý tới Tiêu Duệ bấu môi ngày càng nặng, Lăng Trì công chúa đột nhiên khóc lóc thảm thiết, nhất thời đau thương mà gần như đứt khí muốn chết.

Dương Hồi vốn là có bệnh dạ dày nhiễm lạnh, hơn nữa bởi vì mấy ngày nay lòng đổ kị thiêu đốt mà hắn không ngừng say rượu, thân mình ngày càng yếu. Ngày đó Lăng Trì sợ hắn uống rượu làm thương bản thân, còn cố ý dặn thị nữ đưa rượu đặc biệt chuẩn bị một lò than nhỏ đun trà cho Dương Hồi. Người làm mẫu thân nàng tự mình bắt tay hâm nóng rượu cho con mình. Không nghĩ đến, thứ này lại trở thành thuốc đoạn hồn đứa con nhà mình! Chính mình tự tay làm nóng rượu hùng hoàng, tiễn con trai mình lên lối không đường về. Lăng Trì sao có thể chịu đựng được?

Xa xa nhìn hình dạng thê thảm như sa vào địa ngục kia của Lăng Trì, cùng với bộ dáng Dương Thận Giao nằm trên người nàng khóc thảm thiết không ngừng. Trong lòng Tiêu Duệ hiện lên một tia không đành lòng, nhưng chút không đành lòng này lập tức bị một loại phần nộ nhanh chóng che lấp lên. Ngày đó, hắn tận mắt thấy Lăng Trì dùng lò than lửa hâm nóng rượu cho Dương Hồi kia lại còn liều mạng uống rượu giải sầu. Tiêu Duệ không khỏi cười lạnh trong lòng, quả nhiên là tự làm vậy không thể sống. Nếu Dương Hồi không phải ác độc muốn đẩy Tiêu Duệ vào chỗ chết, hoặc là, nếu là Tiêu Duệ trước đây, Tiêu Duệ nhất định sẽ không mất thấy Dương Hồi chết trước mặt mình, nhất định sẽ nhắc nhở.

Lửa giận hừng hực trong lòng, cực độ miễn cưỡng với nguy hiểm, làm cho Tiêu Duệ bảo trì trầm mặc. Lúc này, hắn đã hiểu cực kỳ rõ ràng: vì sống thật tốt, ở xã hội vương quyền xa lạ này, trái tim của mình nhất định phải trở nên cứng rắn hơn. Nếu không không, chịu thiệt vĩnh viễn là mình.

Hơn nữa, Dương Hồi chết, chỉ là một loại thần xui quỷ khiến, một loại ngẫu nhiên chẳng trách người khác, chỉ có thể nói hần không hay ho. Có lẽ, đây cũng là cái gọi là trời đất trừng phạt đi. Diêm vương gọi người canh ba chết người sẽ không sống nổi đến canh năm. Nghĩ đến đây, Tiêu Duệ thở phào một cái, sắc mặt dần dần dịu lại, yên lặng đi qua một bên công đường, yên lặng nhìn Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi mang theo Cao Lực Sĩ và bọn cung nữ thái giám rầm rộ rời đi.

Dương Hồi chết, khiến cho phong tục uống rượu hùng hoàng Doan Ngọ dừng lại như vậy, thăm án Doan Ngọ Yên La Cốc tuyên bố chấm dứt như vậy. Trong thành Trường An nghị luận không đến vài ngày, lập tức lại thay đổi một chủ đề nóng hơn: bởi vì, hôn lễ của môn sinh thiên tử tân khoa Trạng Nguyên công Tiêu Duệ cùng nữ đạo sĩ Huyền Chân và cô gái Dương gia sắp cử hành vào ba ngày sau.

Các thân thích Dương gia chen chúc nhau tới Trường An. Một nhà Dương Huyền đến từ Lạc Dương, Dương mẫu cùng một ít họ hàng gần Dương gia đến từ Ích Châu, đều chạy đến Trường An chuẩn bị tham gia hôn lễ của Tiêu Duệ cùng Dương Ngọc Hoàn. Cái gọi là nghèo ở bên đường không người hỏi, giàu tại thâm sơn có họ xa. Dựa vào thân phận môn sinh thiên tử và tân khoa Trạng Nguyên của Tiêu Duệ hiện giờ cùng với thực lực kinh tế hùng hậu của hần mà nói, mọi người trong Dương gia cảm thấy mơ hồ có ý dựa vào kỳ thật cũng thuộc loại thói đời bình thường.

Nếu Tiêu Duệ còn là một tên côn đồ bại gia tử ở thành Lạc Dương, nói vậy cảnh tượng hiện giờ sẽ khác.

Tuy rằng hôn lễ còn chưa có bắt đầu, nhưng người tặng lễ trong thành Trường An đã sớm mở màn. Trừ Vương Duy, Hạ Tri Chương và những danh sĩ giao tình nhạt nhẽo với Tiêu Duệ ra, trừ đám hoàng tộc và quyền quý đại Đường ra, còn có vô số văn nhân sĩ tử trước sau đưa lễ vật và danh thiếp của mình tới Yên La Cốc. Mà mấy người Trương Cổ hàn môn sĩ tử đăng khoa, lại cùng nhau gom một chút tiền, cùng nhau tặng một phần lễ mọn.

Ngay khi Tiêu Duệ bị các nghi lễ phiền phức trước ngày thành hôn làm cho choáng váng đầu óc, triều đình Đại Đường đã xảy ra thay đổi nhân sự thật lớn. Văn võ bá quan cả triều ai cũng không nghĩ tới, không ngờ Lý Long Cơ lại chọn thời điểm hai ngày trước khi con gái mình xuất giá, tiến hành điều chỉnh nhân sự quan viên quy mô khổng lồ như thế.

Đầu tiên là Lý Lâm Phủ thăng lên nhị phẩm Quang Lộc Đại Phu, Thượng Thư Tả Phó Xạ giám thị lục bộ, tuy rằng trọng yếu trong cán cân quyền lực của Đường triều, nhưng cấp bậc cũng không cao lắm. Bình thường là tam phẩm, hiện giờ Lý Lâm Phủ nhảy lên trở thành nhị phẩm Quang Lộc Đại Phu và Thượng Thư Tả Phó Xạ, vô luận là phẩm cấp hay là chức vị cũng làm cho Lý tướng này càng trở nên danh xứng với thực, nhìn qua lập tức đạt đến đỉnh của quyền lực.

Tiếp theo là triết hồi chức Tiết Độ Sứ ngoài Kiếm Nam Đạo của Thọ Vương Lý Mạo. Kiếm Nam Đạo Tiết Độ Phó Sứ Chương Cừu Kiếm Quỳnh chuyển thành chính thức. Kiếm Nam Đạo Thái Phóng Sứ Tiên Vu Trọng Thông thăng nhiệm Kiếm Nam Đạo Tiết Độ Phó Sứ kiêm nhiệm Thứ Sứ Ích Châu. Nếu chỉ vậy thì thôi, nhưng Lý Long Cơ lại đồng thời hạ chiếu, phong thêm Chương Cừu Kiếm Quỳnh làm Thượng Thư Phó Xạ. Mặc dù là một chức không thật Chương Cừu Kiếm Quỳnh cũng sẽ không vào kinh để nhận chức — nhưng người sáng suốt chợt nhìn ra: Lý Long Cơ đây là đang tạm thời phân bớt quyền lực của Lý Lâm Phủ. Ít nhất, có dấu hiệu này.

Phải biết rằng, chiếu thư của hoàng đế Đại Đường phải thông qua đường chính sự mới có thể chính thức có hiệu lực. Mà những năm trước đây, trên thực tế Đại Đường cũng không có Thượng Thư Phó Xạ chân chính, đại bộ phận chính vụ trên cơ bản đều là Lý Lâm Phủ xử trí — chủ quản chính sự đường là hần, hần chẳng khác gì vô hình trung kiêm nhiệm Thượng Thư Tả Hữu Phó Xạ. Cho nên mới kêu “Đồng trung thư môn hạ bình chương sự” (tể tướng), nắm giữ quyền lực thực tế.

Nhưng hôm nay, Lý Long Cơ lại khôi phục chức vị Thượng Thư Tả Hữu Phó Xạ, điều này có ý thế nào. Có thể nghĩ, văn võ cả triều không phải người ngu, kỳ thật Lý Lâm Phủ làm sao lại là người ngu? Chẳng qua, làm thần tử, hần trừ việc lĩnh chỉ tạ ơn ra, còn có thể làm cái gì? Mặc dù hần đây bụng câu oán trong lòng, nhưng trên mặt vẫn phải giả bộ đáng cung kính.

Trừ việc điều động các đại quan Lý Lâm Phủ và Chương Cừu Kiếm Quỳnh ra, còn có vài Tiết Độ Sứ thăng chức điều nhiệm. Sau khi Lý Long Cơ lên đài, vì phòng ngừa Tiết Độ Sứ một phương nắm giữ trọng binh, cứ cách vài năm lại thay phiên các Tiết Độ Sứ một lần, kiên quyết không để cho quân phiệt địa phương có

cơ hội tự bồi dưỡng thể lực. Chỉ có điều nếu quỹ tích lịch sử không có phát sinh biến hóa mà nói, vài năm sau, sau khi tiến vào năm Thiên Bảo, Lý Long Cơ sẽ ngày càng sa vào tử sắc, sơ sót giám thị chuyện “Tiết Độ Sứ”. Điều này mới khiến Hồ nhi An Lộc Sơn đã tâm bưng bưng thừa cơ nổi lên, cho nên gây thành đại họa. Loạn An Sứ tuy rằng gần như diên đảo giang sơn Đại Đường, tuy rằng hoàng đế Đại Đường dẹp loạn phản loạn sau đó, nhưng cảnh tượng tráng lệ của Đại Đường thịnh thế lại bởi vậy mà vĩnh viễn tô lên một dấu chấm tròn (dấu chấm hết của Đại Đường thịnh thế).

Chương Cừu Kiềm Quỳnh kỳ binh nổi lên, trở thành một ngôi sao mới trên triều đình Đại Đường. Chẳng qua, so với việc hấn gấn đây lập nhiều chiến công hiển hách mà nói, hấn lên chức cũng chẳng ngoài dự đoán của người ta. Năm trước, Lý Long Cơ mệnh Chương Cừu Kiềm Quỳnh dẫn mười vạn quân, ra Kiềm Nam Đạo, trợ giúp thủ lĩnh Bì La Các của “Mông Xá Chiếu” - một trong Nhị Hải Lục Chiếu quy thuận Đại Đường - tiến công năm bộ lạc Chiếu khác đã đầu hàng người Thổ Phiên. Kết quả thu hoạch toàn thắng, Bì La Các đầu hàng năm Chiếu khác, thống nhất khu Nhị Hải.

Kỳ thật, Bì La Các người này hùng tài đại lược. Hấn xem xét thời thế, dốc sức lợi dụng hôn nhân làm thân với bộ tộc khác và vương triều Đại Đường, duy trì hai thanh lợi kiếm (kiếm sắc bén) này. Vừa bảo tồn thực lực, đồng thời không ngừng phát triển và lớn mạnh chính mình, thống nhất Nhị Hải chính là tất nhiên. Mà Chương Cừu Kiềm Quỳnh lần này xuất binh, bất quá là thuận thế kết thúc. Nghiêm khắc mà nói, hấn dẫn quân tiến vào Nhị Hải, cũng không có ra bao nhiêu sức lực, đến đó bất quá là một loại tác dụng kinh sợ vô hình. Đương nhiên, Bì La Các khẩn cầu Đại Đường xuất binh, cũng là vì mục đích này.

Cái gọi là vận thì mệnh cũng vậy. Thời vận tạo cho Chương Cừu Kiềm Quỳnh một phen công lao sự nghiệp, đó cũng là vận mệnh của hấn.

Chợt, Lý Long Cơ hạ chỉ phong Bì La Các làm Vân Nam Vương, Việt Quốc Công, mở phủ Nghi Đồng Tam Ti, cũng ban cho tên “Mông Quy Nghĩa”. Cũng cố ý phái khâm sai đi nước Nam Chiếu mới thành lập trước tuyên chiếu thiên hạ ân đức của triều đình Đại Đường, chủ trì đại lễ phong thưởng đẳng vị của Bì La Các.

Phủ Lý Lâm Phủ.

Ngay khi Tiêu Duệ vội sút đầu mễ trán vì hôn lễ, lục tiểu thư Lý Đăng Không của Lý tướng phủ lại rầu rĩ không vui cả ngày tránh trong khuê phòng đóng cửa không ra, cũng không biết đang làm gì. Đối với Lý tiểu thư điều ngoa hoạt bát hiểu động mà nói, đây là chuyện chưa từng xuất hiện, thế cho nên Lý gia cao thấp đều có chút lo lắng.

Kỳ thật, Lý gia trên từ Lý Lâm Phủ dưới đến gia đình bình thường, đều hiểu được vì cái gì Đăng Không tiểu thư của bọn họ lại buồn bực. Ngẫm lại cũng đúng, ý trung nhân nàng ưu ái là Tiêu Duệ mất thấy sẽ cưới hai người vợ yếu điệu, mà chính nàng lại vẫn đang tiếp tục không có tin tức. Đối thành ai cũng không vui vẻ nổi.

Lý lâm Phủ mấy ngày nay cũng cực kỳ buồn bực. Đương nhiên không phải vì hôn sự của Lý Đăng Không, mà bởi vì tư tưởng phân quyền của Lý Long Cơ. Lý Lâm Phủ là một người có dục vọng quyền lực rất nặng. Tuy rằng hấn nắm quyền cũng không phải vì cá nhân tham lam hủ nát hưởng lạc, mà bởi vì thực hiện lý tưởng chính trị của hấn. Lý Lâm Phủ sớm đã có tâm một mình nắm quyền lực triều chính, hiện giờ vừa mới thấy chút mặt mũi, mất thấy sẽ thành công rồi lại sắp thành lại bại. Không ngờ hoàng đế lại làm ra một kẻ Chương Cừu Kiềm Quỳnh đến hạn chế quyền lực của mình.

Hấn tránh trong thư phòng, yên lặng mà nhìn từng cuốn sổ con liên quan đến quốc sự từ các nơi ở Đại Đường đưa đến trên bàn. Ánh mắt từ cuồng nhiệt dần trở nên lạnh lùng nghiêm nghị. Hấn nhắc bút, thoăn thoắt viết bốn chữ to Chương Cừu Kiềm Quỳnh bằng lối chữ thảo trên giấy, sau đó cười lạnh không nói.

126. Chương 111: Đêm Đại Hôn

Tiêu Duệ vốn muốn làm hôn lễ khiêm tốn một chút, tận lực tránh cho người khác chú ý. Nhưng sự thật chứng minh, điều này thế nào cũng chỉ là một phía hấn tình nguyện. Ngẫm lại xem, bằng vào tài năng danh vọng của hấn hiện giờ, hôn lễ của hấn sớm đã là một chuyện lớn nổi tiếng trong thành Trường An. Muốn làm lén lút, sao có thể? Hơn nữa, Lý Long Cơ cũng tuyệt đối không đồng ý. Tuy rằng Lý Nghi đã không có

phong hào công chúa, nhưng dù sao cũng là con gái hoàng đế. Trừ những nghi thức công chúa không có ra, hết thấy những thủ tục xa hoa khác trong hôn lễ đều không thể bỏ đi.

Bởi vậy, Tiêu Duệ không biết làm thế nào đành trơ mắt nhìn. Hôn lễ của mình biến thành xa hoa nhất trong thành Trường An, quy mô khổng lồ trong các hôn lễ quý tộc.

Lúc mặt trời lặn.

Mặc dù hôn lễ cử hành ở Yên La Cốc, nhưng dân chúng Trường An đến xem náo nhiệt vẫn vô số kể. Đám người đông nghìn nghịt tụ tập bên ngoài Yên La Cốc, một đám kiểng chân nhìn vào trong cốc muốn thăm dò. Tuy rằng cũng không nhìn được cái gì, nhưng tới hiện trường rồi, dù sao cũng có thể vui lây một chút không khí hôn lễ vui mừng của đệ nhất tài tử Đường. Âm thanh ồn ào ngoài cốc và nhạc luật đàn sáo trong cốc, xen vào một chỗ, dao động thẳng tới trời cao.

Cả một buổi chiều bị điều khiển giống như một con rối gỗ, đợi cho hôn lễ gần kết thúc, Tiêu Duệ đã mệt mỏi không chịu nổi. Hắn không thể dùng lời nào để diễn tả được tràng diện nguy nga và xa xỉ của ngày đại hôn hôm nay. Hắn không tự chủ được nhớ tới du hiệp Thuần Vu Phần trong giấc mộng Nam Kha và hôn lễ của công chúa Hòe An Quốc trong giấc mộng.

Người Đường thích xa xỉ. Hôn lễ dân thường còn dồn hết tài lực, huống hồ đại hôn của Tiêu Duệ là do Ngọc Chân một tay xử lý. Ngọc Chân hận không thể dốc hết tất cả, xếp đặt một hôn lễ quy mô lớn xa hoa cho tiểu oan gia của mình. Cảnh đẹp của hôn lễ, nói chung cũng giống như “hôn lễ giấc mộng Nam Kha” dưới ngòi bút của tiểu thuyết gia, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Hôn lễ gần kết thúc, mấy trăm tân khách đang cao hứng uống sau trên bữa tiệc trong Yên La Cốc, mà trong đại sảnh cử hành hôn lễ chỉ còn lại một số dòng họ trực tiếp. Ngay khi Tiêu Duệ chuẩn bị cảm thấy mỹ mãn mang theo hai cô vợ mới xinh đẹp vào động phòng, lúc Tiêu Duệ chuẩn bị tại “đêm thanh xuân, dưới màn hồng, bên bờ tua mũ”, cùng với kiểu thê của mình điên loạn đảo phượng tận tình hưởng thụ lạc thú nhân sinh, đột nhiên Lan nhi vội vàng chạy vào trong sảnh, hô:

- Điện hạ, không tốt. Hoàng thượng và Huệ Phi nương nương đích thân tới Yên La Cốc. Đã đến cửa cốc.

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, cả người lạnh lẽo, mùi rượu tản ra đầy người. Hắn nhú mào, nhìn lại phía Ngọc Chân. Ngọc Chân lắc đầu, cười khổ nói:

- Đứa nhỏ. Hoàng thượng đáp ứng ta không đến, như nào đột nhiên lại tới? Như vậy, hai người các con đi theo ta!

Dứt lời, Ngọc Chân mang theo hai nàng Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi trang sức diễm lệ váy cười màu đỏ càng trở nên xinh đẹp động lòng người, vội vàng đi tới động phòng đã bố trí tốt.

Lý Long Cơ vốn là không có ý tới, nhưng Võ Huệ Phi lại không yên lòng con gái của mình. Dù sao, con gái mình thương yêu nhất xuất giá, nàng làm mẫu thân sao có thể không đến bữa tiệc hôn lễ của nàng? Nhưng Lý Nghi dù sao cũng không còn phong hào công chúa — Tiêu Duệ lấy chính là nữ đạo sĩ Huyền Chân mà không phải Hàm Nghi công chúa Lý Nghi. Nếu hoàng đế hoàng phi công nhiên giá lâm hôn lễ của hắn, không phải tự tát vào mặt mình. Do dự hơn nửa ngày, Võ Huệ Phi vẫn không kìm nén được tâm tư thấp thỏm không ngừng, lôi kéo Lý Long Cơ cải trang rời cung, mang theo mấy chục thị vệ hộ giá, lặng yên đi tới Yên La Cốc.

Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi cũng mặc một thân quần áo màu đỏ thẫm, hai người dắt tay nhau cùng chậm rãi tiến vào trong sảnh. Nam anh lãng tuấn dật mà khí thế nghiêm nghị, nữ đầy đặn dung mạo xinh đẹp hơn người. Hai người như vậy sóng vai bước vào thật sự là cực kỳ giống một đôi thần tiên quyền lữ. Giọng nói lạnh lạnh khàn khàn của Cao Lực Sĩ chợt vang lên trong sảnh:

- Hoàng thượng, Huệ Phi nương nương giá lâm!

Mọi người trong sảnh, gồm cả Ngọc Chân và Tiêu Duệ, cùng nhau âm âm quỳ rạp xuống:

- Bái kiến hoàng thượng, nương nương!

Lý Long Cơ đảo mắt nhìn quanh đại sảnh, đem ánh mắt đặt trên người thiếu phụ quyền rũ Tiêu Nguyệt thần sắc kích động, mỉm cười:

- Nếu trẫm đoán không sai, người là con gái Tiêu Nguyệt của Tiêu Chí Trung kia!

Tiêu Nguyệt đột nhiên nhìn thấy hoàng đế, trong lòng kích động và chấn động có thể nghĩ. Nàng kính cẩn nhọ giọng trả lời:

- Vâng, dân nữ đúng là Tiêu Nguyệt.

Lý Long Cơ liếc Tiêu Nguyệt một cái, cười cười, cũng không nói gì nữa. Lại nhìn quanh mọi người trong sảnh, trông không nên lên:

- Các người đều bình thân đi.

Mọi người đứng dậy kinh sợ đứng hầu ở hai bên. Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi chậm rãi ngồi xuống chỗ ngồi chính giữa, khoát tay áo:

- Tiêu Duệ, trẫm và Huệ Phi giờ phút này đây tới với thân phân cha mẹ của Nghi nhi, chẳng lẽ con còn không qua đây bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân sao?

Ngọc Chân âm thầm kéo áo Tiêu Duệ. Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, vội vàng quỳ xuống hành lễ thăm viếng:

- Học sinh — a, không. Tiêu Duệ bái kiến hoàng thượng, nương nương.

Tiêu Duệ vốn muốn xưng học sinh, sau nghĩ lại nghĩ lại. Hai người này tuy rằng là hoàng đế và hoàng phi Đại Đường, nhưng cuối cùng chính là nhạc phụ nhạc mẫu của mình. Nhưng mà ở bên ngoài mình lấy cũng không phải công chúa, xưng hô này thật có chút khó —

Cái gọi là mẹ vợ xem con rể giống như cho gà mái già ăn. Quý nhân trong cung này mặc dù xem con rể không đến mức “tục tằng” giống như dân gian, nhưng Võ Huệ Phi giờ phút này xem Tiêu Duệ đúng là càng xem càng yêu. Nàng mỉm cười:

- Hoàng thượng nói, Nghi nhi thế nào cũng là con gái chúng ta, con dù sao cũng là phò mã hoàng gia. Lúc cá nhân, con có thể tự xưng là nhi thần.

- Dạ.

Tiêu Duệ cúi đầu nói.

Võ Huệ Phi đột nhiên đảo mắt chung quanh, không có thấy con gái mình, không khỏi đỏ mắt lên:

- Tiêu Duệ, Nghi nhi của ta đâu? Hôm nay nàng xuất giá, bổn cung người làm mẫu thân này, trong lòng quả thực có một cảm thụ không đúng.

Tiêu Duệ căng thẳng trong lòng.

Ngọc Chân duyên dáng tiến lên, cười:

- Hoàng thượng, nương nương. Án theo nghi lễ quy định, hai vị tân nương tử này đã tiến vào động phòng. Trừ bỏ chú rể ra, tối nay bất luận kẻ nào cũng không thể gặp các nàng. Kỳ thật, cũng là hoàng thượng và nương nương tới không đúng lúc. Tiểu oan gia nhà ta vừa muốn vào động phòng đoàn tụ sum vầy, lại không thể không ra tiếp giá. Hoàng thượng, ngài nói chuyện này có nhỏ hay không?

Lý Long Cơ cười lên ha ha, vỗ vai Võ Huệ Phi:

- Ái phi. Xem ra chúng ta tới không đúng, hoàn toàn quấy rầy chuyện tốt của Tiêu Duệ. Ha ha! Đi thôi, ái phi, theo trẫm về cung đi. Nàng nhớ Nghi nhi cũng không sao, chờ qua hôn lễ, để cho Nghi nhi tiến cung đoàn tụ mấy ngày với nàng là được.

Trong mắt Lý Long Cơ phát ra một sự ham muốn và điên cuồng nồng đậm. Tại trong đêm vui mừng này, lọt vào tầm mắt tại nơi này đó là bầu không khí sum vầy đoàn tụ. Nhớ tới con gái của mình đã trở thành thê tử của một nam nhân khác, mà ái phi của mình lại đang quyến rũ xinh đẹp xuất hiện trong ánh nến mê ly như vậy. Trong lòng hắn không khỏi có chút xuân ý tràn lan, sốt ruột muốn về triền miên một phen với ái phi của mình.

- Nhưng, bổn cung, bổn cung còn muốn gặp cô gái Dương gia có thể làm cho Tiêu Duệ sống chết tương hứa.

Võ Huệ Phi lưu luyến lướt vào trong nhìn, chần chừ không chịu đi, vẫn là muốn gặp Lý Nghi một chút.

Giờ phút này, trong lòng Tiêu Duệ cấp bách giống như kiến bò trên chảo nóng. Thầm nghĩ, đi nhanh lên đi thôi! Nhưng cái gì không muốn tới lại tới. Xem tình trạng của Võ Huệ Phi, Lý Long Cơ cũng có chút ý động, đang muốn phân phó Tiêu Duệ hai câu gọi hai tân nương ra để cho Võ Huệ Phi được thấy, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ trong trẻo hô to:

- Hoàng thượng. Thần nữ Lý Đăng Không bái kiến hoàng thượng!

Trong lòng Tiêu Duệ dâng lên một tiếng. Thiếu nữ tươi đẹp Lý Đăng Không từ từ bước vài bước xông vào đại sảnh, duyên dáng quỳ rạp xuống dưới chân Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi, vừa vặn ngăn cản đường đi của họ. Phía sau nàng, Lý Lâm Phủ cũng vội vàng chạy vào, sắc mặt xấu hổ đứng một bên, cũng không nói nhiều.

Lý Long Cơ liếc Lý Lâm Phủ, lại nhìn Lý Đăng Không đang quỳ gối, không khỏi cười nói:

- Tiểu Lục. Tiểu nha đầu đầu điều ngoa người, đây là muốn làm gì?

Trong sáu cô con gái nhà Lý Lâm Phủ, Lý Đăng Không nhỏ nhất, tính tình hoạt bát hiếu động nhất, thường xuyên vào cung tiếp kiến các phi tử và công chúa trong cung, quan hệ thực thân thiết với mấy người Lý Nghi. Mà tương ứng, Lý Long Cơ cũng gặp nàng vài lần, thấy nàng trí tuệ hơn người, lại xinh đẹp như hoa trong lòng cũng có yêu thích vài phần.

Lý Đăng Không duyên dáng bái ba lần, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, sắc mặt có chút đỏ bừng nhưng cực kỳ lớn mật nhìn thẳng Lý Long Cơ, cất cao giọng nói:

- Hoàng thượng, tiểu Lục thích một người, cũng muốn hoàng thượng thưởng hôn!

Lời vừa nói ra, trong đại sảnh này có ba người đồng thời cả kinh trong lòng. Một là Ngọc Chân, nàng tự nhiên biết phần tâm tư của tiểu nha đầu với Tiêu Duệ kia; về phần Tiêu Duệ, càng không cần phải nói, hẳn không phải người ngu lại càng không phải đầu gỗ. Những tình cảm mơ hồ của Lý Đăng Không này đối với hắn, hắn cũng không phải không biết.

Người còn lại đương nhiên là phụ thân Lý Lâm Phủ của nàng. Mà Lý Lâm Phủ nhíu lại, lạnh lùng nói:

- Làm càn. Không nhi, ở trước mặt hoàng thượng, không được càn quấy. Nhanh cùng phụ thân về phủ đi!

- Không, con gái không đi!

Lý Đăng Không khề cấn môi anh đào, quật cường đứng ở đó, không nhúc nhích.

Lý Long Cơ ồ một tiếng, tò mò vỗ bả vai của nàng:

- Được rồi được rồi. Tiểu Lục, người hãy nói thật cho trẫm xem, rốt cuộc người thích đệ tử nhà ai, trẫm nhất định làm chủ cho người!

Khuôn mặt như tranh vẽ của Lý Đăng Không nháy mắt đỏ lên. Nàng giương mắt nhìn Tiêu Duệ một cái, sau đó nói không chùn bước:

- Hoàng thượng. Tiểu Lục thích Tiêu Duệ, mời hoàng thượng thưởng hôn cho tiểu Lục!

Mọi người trong sảnh lập tức trợn mắt há mồm không rõ, trong hôn lễ của người khác, một nữ tử lại lớn mật như thế, không ngờ công khai xin hoàng đế thưởng hôn muốn gả cho chú rể trong hôn lễ này. Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?!

Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi cũng khó tin thoáng nhìn nhau, nhíu mày:

- Tiểu Lục, người có phải đang nói giỡn với trẫm không?

Lý Đăng Không phốc một tiếng quỳ rạp xuống:

- Hoàng thượng. Tiểu Lục sớm đã muốn tiến cung cầu hoàng thượng làm chủ cho tiểu Lục... Hôm nay gặp hoàng thượng, tiểu Lục liền cầu hoàng thượng.

Ở chỗ này nếu có một cái lỗ, nói vậy Lý Lâm Phủ đã sớm nhảy vào. Làm Lý tướng gia quyền thế ngút trời ở Đại Đường, làm nhân vật nắm quyền lực thứ nhất dưới hoàng đế Đại Đường, con gái hắt không ngờ lại như vậy... Cả người Lý lâm Phủ nóng lên, cảm thấy nóng mặt, cắn răng cúi gắt gao đầu xuống, hai đầu gối có chút run rẩy.

Thanh âm của Lý Long Cơ dần dần thấp xuống:

- Tiểu Lục. Người có biết, hôm nay là ngày gì?
- Tiểu Lục biết, hôm nay là ngày vui của Tiêu Duệ và Nghi tỷ tỷ.
- Nếu người biết, sao còn càn quấy như thế?

Võ Huệ Phi vừa tức giận lại thấy buồn cười, cúi người nâng Lý Đăng Không dậy:

- Đứa bé ngoan, không nên càn quấy. Ngày hôm nay không phải là một ngày càn quấy!
- Nương nương. Tiểu Lục không có càn quấy, tiểu Lục là nghiêm túc.

Lý Đăng Không nhẹ nhàng rút cánh tay nhỏ bé từ trong tay Võ Huệ Phi ra.

- Càn quấy!

Lý Long Cơ bắt mắt trừng mắt liếc Lý Long Phủ, phát tay áo bỏ đi.

Trên khuôn mặt đẹp của Lý Đăng Không đầy nước mắt. Chờ xa giá của Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi vừa rời khỏi Yên La Cốc, nha đầu điều ngoa lập tức nín khóc mỉm cười, hát một điều hát dân gian đi đến trước mặt Tiêu Duệ. Nàng mỉm cười liếc Tiêu Duệ:

- Chú rể, người cần phải cảm tạ ta thế nào đây? Nếu không có ta, hi hi.

Tiêu Duệ như vừa tỉnh mộng, trên trán toát đầy mồ hôi, nhưng trong lòng lại buông lỏng, cười:

- Tiêu Duệ đa tạ Đăng Không tiểu thư!

Giờ phút này, nhìn xem có chút không sao nói rõ được chính là Lý Lâm Phủ. Hắt cảm tức liếc Lý Đăng Không, hừ lạnh một tiếng:

- Không nhi, lập tức theo cha về phủ!

Tiêu Duệ không thể tưởng tượng, nếu không có Lý Đăng Không nửa đường chen ngang, chọc cười náo loạn như vậy, vạn nhất... Hắt thở phào trong lòng một tiếng, mồ hôi lạnh cả người rút đi. Ngọc Chân nhìn bóng lưng duyên dáng rời đi của Lý Đăng Không, không kìm nổi thở dài một tiếng:

- Tiểu oan gia, con quả nhiên là... Ta không nghĩ tới, cô bé này lại đồng chân tình với con... Con cho là, hôm nay nàng làm ra những điều này chỉ vì giải vây cho con thôi sao? Không, không, con sai lầm rồi. Cô bé này là ta nhìn nàng lớn lên, trong nội tâm nàng rất thông minh. Nếu nàng trước mặt hoàng thượng nói ra tâm tư của mình, có lẽ ngày sau nàng quả thật sẽ tiến cung cầu hoàng thượng thưởng hôn.
- Nếu tiểu nha đầu thật sự quyết tâm không tiếc làm thiếp Tiêu gia, dựa vào sự sủng ái của hoàng thượng với nàng, nói không chừng quả thật sẽ thưởng hôn. Tâm tư của tiểu nha đầu cũng là nhanh nhẹn, chỉ cần hoàng thượng thưởng hôn, nàng mặc dù không có danh phận chính thê, cũng không trở thành thiếp thất đi. Tiểu oan gia à, con rốt cuộc còn muốn gây ra bao nhiêu rắc rối nữa đây?

Trong sảnh sớm không có một bóng người, ánh mắt phức tạp của Ngọc Chân liếc qua Tiêu Duệ:

- Đi thôi, chú rể, tân nương của con đang chờ con kìa

Thanh âm của Ngọc Chân hết sức cô đơn mờ ảo, Tiêu Duệ run lên trong lòng. Muốn nói hắt không hiểu tâm tư của Ngọc Chân, chỉ là lừa mình dối người. Mấy ngày nay sống chung, Ngọc Chân đối với hắt quan ái không giữ lại chậm rãi còn trộn thêm loại tình cảm đặc thù giữa nam nữ, hắt có thể cảm giác được. Hơn nữa, hắt dần dần cũng biết, Ngọc Chân tuy rằng xuất thân hoàng gia lại được Lý Long Cơ sủng ái cảnh tượng nhìn qua cực kỳ vinh quang nhưng sau lưng cảnh tượng này cất giấu sự cô đơn và đau khổ không phải người ngoài có thể tưởng tượng được. Rất lâu, mỗi khi nhìn thấy bộ dáng chán nản của Ngọc Chân khi ngắm trăng lạnh, trong lòng hắt đều rất đau.

Nhưng hắn đã nhận nàng làm mẹ, Tiêu Duệ chỉ có thể ẩn dấu thật sâu phần thương tiếc kia. Hắn làm như vậy, có không phải với Ngọc Chân không?

Nhất là hôm nay, nàng một tay xử lý hôn lễ long trọng, tay đem tiểu oan gia trong lòng mình vào lòng người khác. Có lẽ, cũng chỉ có lúc đêm dài yên tĩnh tiếng động xôn xao huyền não của hôn lễ tan đi, Ngọc Chân mới cảm nhận được đau đớn mơ hồ trong lòng.

- Đi thôi, Ngọc Hoàn và Nghi nhi còn đang chờ con.

Ngọc Chân miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

Tiêu Duệ yên lặng nhìn chăm chú vào Ngọc Chân thần tình chán nản, cúi người thi lễ:

- Ta đi, nàng cũng nghỉ ngơi sớm.

Tiêu Duệ xoay người mà đi, hắn cũng không thể khống chế tâm tình của mình. Thật sự nếu không đi, hắn chỉ sợ hắn sẽ không kìm nổi xông lên phía trước gắt gao ôm Ngọc Chân vào trong lòng.

Nghe tiểu oan gia mà mình mong nhớ từng ngày không có gọi mình là “mẫu thân”. “Nàng cũng nghỉ ngơi sớm” một tiếng như vậy thân nhiên nhắc nhở, mơ hồ truyền lại phần vương bận trong lòng tiểu oan gia kia. Ngọc Chân đứng lại nơi đó cân nhắc “tâm tư” nửa ngày, đột nhiên thân nhiên cười, thầm nghĩ. Tiểu oan gia thật ra cũng biết tâm ý của mình, mình cũng không vô ích trả giá cho hắn nhiều như vậy.

- Tiểu oan gia.

Ngọc Chân mềm mại bỏ lại một câu như vậy, thân thể đẩy đà vịn vịn bước trở lại phòng ngủ của mình. Bận việc cả ngày, tuy rằng mọi việc cũng không cần nàng tự mình động tay, nhưng nàng cũng thực mệt mỏi. Đứng ở cửa phòng ngủ, nàng đột nhiên dừng bước lại, quay đầu u oán nhìn thoáng qua nơi động phòng, thở dài trong lòng một tiếng, lúc này mới đẩy cửa vào.

Mà ngay khi nàng đẩy cửa vào, Tiêu Duệ cũng đẩy cửa bước vào một gian động phòng. Yên La Cốc bố trí hai gian động phòng, một gian bên trái là Dương Ngọc Hoàn, mà gian bên phải còn lại là Lý Nghi. Tuy rằng đồng thời lập gia đình, nhưng động phòng cũng cần hai đêm, dù sao cũng là hai vị tân nương tử.

Cửa phòng Dương Ngọc Hoàn đóng gắt gao, bất kể Tiêu Duệ có gõ cửa thế nào, Ngọc Hoàn cũng không chịu mở.

- Tiêu lang. Đêm nay chàng qua phòng Nghi tỷ tỷ trước đi, đêm mai hãy tới nơi này của Ngọc Hoàn.

Dương Ngọc Hoàn dựa lưng vào cửa, nhỏ giọng nói:

- Nghi tỷ tỷ vì hôn lễ hôm nay, ngay cả phong hào công chúa cũng bị phé.

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng:

- Ngọc Hoàn, nàng mở cửa phòng trước, ta có lời muốn nói với nàng.

Dương Ngọc Hoàn do dự một chút, lúc này mới nhẹ nhàng mở cửa. Tiêu Duệ đi qua cửa, nhìn thiếu nữ xinh đẹp còn đẹp hơn thiên tiên trước mắt, không giải thích đã ôm nàng vào ngực, hôn xuống. Tương tư lâu ngày và mến nhau khắc cốt, chỉ vì một đêm lập gia đình này. Tiêu Duệ nóng nảy, thiếu nữ sao không chứ? Nhưng mặc dù thiếu nữ động tình, vẫn không buông tha “nguyên tắc” của mình. Mặt nàng đỏ bừng giấy ra từ trong lòng Tiêu Duệ, lại đẩy tay Tiêu Duệ trên bộ ngực mình ra, sáng giọng:

- Tiêu lang, chàng gạt ta!

Tiêu Duệ hít một hơi dài, cười cười:

- Ngọc Hoàn, ta lừa nàng làm chi? Đi, nàng đi theo ta!

Không giải thích, Tiêu Duệ nắm ngọc thủ của Ngọc Hoàn, một đường dẫn nàng ra cửa, sau đó đi căn phòng Lý Nghi cách vách. Lý Nghi sớm đã được thị nữ hầu hạ bỏ đi trang phục hôn lễ, chỉ còn lại quần lót, chuẩn bị nghỉ ngơi. Đêm đầu tiên này, nàng tiết lộ Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn tình thâm, nhất định Tiêu Duệ sẽ đi phòng của Ngọc Hoàn trước.

Nhưng hai người lại cùng nhau tới phòng của nàng, Lý Nghi cả kinh, ngượng ngùng dùng tấm lụa đỏ che cảnh xuân của mình lại, run giọng nói:

- Hai người, hai người, hai người muốn làm gì?

127. Chương 112: Du Long Diễn Phượng

Lý Nghi vừa xóa trang điểm trên mặt, mặt đẹp đỏ bừng lên, nàng dùng sức cuộn mình vào trong góc giường vươn người dậy, run giọng nói:

- Tử Trường, chàng, chàng muốn làm gì.

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, hần nắm lấy cánh tay nhỏ bé lấm tấm mồ hôi của Lý Nghi:

- Nghi nhi, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của ba người chúng ta... Một khi đã nói như vậy, sao chúng ta không.

Tiêu Duệ còn chưa nói xong, Lý Nghi liền che mặt cúi đầu hét lên một tiếng, mà Ngọc Hoàn cũng xấu hổ không dám ngăn đầu:

- Tiêu lang, chàng điên rồi sao, điều này sao có thể?

Tiêu Duệ thực nóng lòng, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, không nói lời vô nghĩa, chỉ dùng hành động thực tế thay thế đáng vẻ xấu hổ. Hần vội vàng cởi áo cưới đỏ, sau đó liền xốc chần Lý Nghi chui vào, gắt gao ôm lấy thân thể mềm mại hơi run lạnh của Lý Nghi, da thịt trơn mềm và ẩm áp phát ra mùi thơm nhàn nhạt, trong lúc Lý Nghi nhất thời ý loạn tình mê hần vươn tay phủ lên bộ ngực đầy đà của nàng.

Lý Nghi run một chút, muốn kháng cự lại sợ Tiêu Duệ không vui, cũng đành để cho bàn tay to tùy ý vuốt ve lên bộ ngực mềm yếu của mình. Mỗi lần lướt nhẹ qua cũng làm cho nàng run sợ toàn thân, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ đỏ bừng đến nỗi có thể nặn ra nước, dần dần hiện lên xuân ý nhàn nhạt.

Ngọc Hoàn xấu hổ che mặt hô nho một tiếng, muốn chuồn xuống giường bỏ chạy. Nhưng Tiêu Duệ sao đồng ý buông tha nàng, nếu đã “xé rách” da mặt, đêm nay hần liền nhất định muốn làm một hoa tặc phóng đảng. Cái gì lễ nghi lễ pháp, cái gì chuẩn mực đạo đức, hết thủy đều đi gặp quỷ đi thôi.

Tay Tiêu Duệ chần chừ trên người Lý Nghi, dần dần từ phía bộ ngực cao ngất đầy đà trượt về cặp mông kia, hần hôn nàng một cái nóng bỏng rồi quay sang Ngọc Hoàn bên cạnh hôn một nụ hôn chết đi sống lại. Ánh nến lay động mờ nhạt trong bầu không khí đỏ bừng kiều diễm tràn ngập vui mừng, ba bóng người chột cao chột thấp giăng co một chỗ trên lớp vải cửa sổ màu hồng, từng tiếng ưm và tiếng rên rỉ thở gấp, khiến cho ban đêm đầu hạ này trở nên nồng đậm xuân ý.

Lúc mới bắt đầu còn xấu hổ ngượng ngùng không chịu nổi, càng về sau bị Tiêu Duệ môn trớn khiêu khích đến nỗi thở hổn hển mềm mại động tình lên. Lý Nghi đã không cánh nào bảo trì sự dè dặt và khoan thai của nàng nữa, mà thiếu nữ Ngọc Hoàn càng thêm không chịu nổi, toàn bộ quần áo đều bị Tiêu Duệ cởi bỏ khi dây dưa. Váy cưới đỏ thắm và quần lót hồng phấn vứt đầy đất, hiện ra dưới ánh nến mờ nhạt hào nhoáng nhấp nhô.

- Tiêu lang, chàng... chàng mắc cỡ chết người.

Thân hình không che đậy của Ngọc Hoàn tuyệt mỹ trong suốt như chạm ngọc giống như rắn trong lòng Tiêu Duệ giật lên, đột nhiên ngừng đầu thoáng nhìn Lý Nghi một bên “không có ý tốt” truyền đến từ ánh mắt kia, không khỏi xấu hổ ưm một tiếng, vung chần che lấp người mình.

Quần lót của Lý Nghi tuy rằng bị Tiêu Duệ gỡ dây lưng, nhưng cuối cùng treo tán loạn trên người. Nàng vừa thấy việc đã đến nước này, đành phải mặt ửng hồng yên lặng chịu đựng loại trò chơi ba người gần như dã man của Tiêu Duệ. Tuy rằng còn không chân chính đi vào vấn đề chính, nhưng cánh tay của Tiêu Duệ luôn ở chỗ mẫn cảm của nàng bỗng nhiên xoa nắn lỗ măng, bỗng nhiên vuốt ve nhẹ nhàng mà tràn ngập tình cảm. Dục vọng ẩn sâu trong lòng nàng hoàn toàn bị khiêu khích mà kích phát ra.

Lý Nghi nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang xoa nắn thực nhũ của mình ra, đỏ mặt đi xuống giường, Tiêu Duệ nhẹ nhàng hô một tiếng:

- Nghi nhi.

Lý Nghi sẵn giọng đáp lại:

- Ta đi tắt đèn.

Ngực của nàng dập dờn một hồi, quần lót màu hồng phấn đầy được phía trước lại không che được mặt sau. Cặp mông đầy đặn kia, chân ngọc thon dài trắng mịn và nhỏ, cảnh xuân vô tận và quyến rũ kia khiến Tiêu Duệ nhìn xem mà rung động trong lòng. Một cánh tay khác giấu trong chăn không tìm nổi mà phủ lên chỗ xấu hổ của Ngọc Hoàn, lại khiến cho Ngọc Hoàn thét chói tai và rên rỉ nhẹ nhàng. Dập dờn. Ngọc thể ngang dọc. Sau một hồi tình cảm mãnh liệt, Tiêu Duệ cảm thấy mỹ mãn trái phải gắt gao ôm hai vị mỹ nữ vào lòng. Ba người ôm chặt lấy nhau, nhưng đã tiêu tán hết lửa dục đầy bụng, thay vào đó chính là tình cảm nồng đậm và tình yêu sâu đậm.

- Ngọc Hoàn, Nghi nhi. Cưới được hai người nàng, ta đều hạnh phúc muốn chết, khoái hoạt muốn chết.

Tiêu Duệ thì thảo tự nói:

- Hai người các nàng thật sự là bảo bối trên trời ban cho ta.

Lý Nghi mềm mại nhẹ nhàng vẽ vòng vo trên ngực Tiêu Duệ, dịu dàng nói:

- Tiêu lang, chúng ta cũng vậy.

Ngọc Hoàn tựa một bên má trắng mịn vào vai Tiêu Duệ, một bàn tay bắt lấy cánh tay nhỏ bé của Lý Nghi:

- Nghi tỷ tỷ. Ba người chúng ta sinh tử không rời, vui vẻ sống cả cuộc đời này, được không.

Hai nàng đều là những cô gái tuyệt vời thông minh lanh lợi, lại ân ái triền miên, sao có thể không hiểu dụng tâm lương khổ của hành vi phóng đảng của Tiêu Duệ với trò chơi ba người này. Hắn là không muốn trong đêm đặc thù của cuộc đời này, lạnh nhạt một ai đó trong các nàng. Ba người cùng ngủ, nói ra có lẽ kinh thế hãi tục, nhưng chuyện tư mật giữa vợ chồng này, lại có ai truyền tin ra đâu?

Sự thương tiếc của Tiêu Duệ khiến hai nàng cảm động trong lòng, loại cảm động này vượt xa khoái cảm nhục dục. Được chồng như thế, Tiêu lang săn sóc đến tận đây, các nàng làm một cô gái, còn có thể có gì chưa đủ.

Hai độ cày cấy, hai độ triền miên, điều này làm cho Tiêu Duệ cực kỳ mệt mỏi. Ngay khi hai nàng hưng phấn cùng nhau nằm trong ngực hắn, nói nhỏ chuyện riêng tư giữa vợ chồng tỷ muội, Tiêu Duệ đã ngủ thật say, chỉ có điều hai ánh tay kia vẫn còn đang lưu luyến phân công vòng ra trước ngực nắm hai bầu ngực đầy đặn của các nàng

Hai nàng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng lớp ngăn cách này sớm cũng phải mở, đơn giản liền buông lỏng, cùng nhau cười, nhắm mắt đẹp lại cũng nặng nề ngủ thật say.

Dáng người Lý Nghi thon dài cao hơn Ngọc Hoàn một chút, hơn nữa cũng đầy đặn hơn một chút, đầu nàng gối lên cánh tay Tiêu Duệ, một bên ngực tuyết trắng phỉm hồng lộ ra ngoài, thở ra hơi thở thơm như hoa lan tiến vào mộng đẹp tình yêu; mà dáng người Ngọc Hoàn tương đối nhỏ xinh, nàng dùng sức rút thân mình vào trong lòng Tiêu Duệ, ngọt ngào nhắm hai mắt lại, nghĩ đến một số chuyện cũ trước kia lại nhìn một tương lai tốt đẹp sau này, cũng bình yên đi vào giấc mộng.

Tiếng chim hót trong trẻo vang lên, trên đầu mấy cành cây hòe, mấy chú chim nhỏ xanh biếc đang nhảy nhót đầu cành, nắng sớm xán lạn xuyên qua tán lá dày đặc chiếu xuống, làm cho trên người mấy chú chim hiện lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt.

Một tiếng thét chói tai nhẹ nhàng mà bối rối cùng với tiếng chim hót trong trẻo, đánh vỡ sự yên lặng trong Quỳnh Lâm sơn trang Yên La Cốc. Hai thị nữ mặt đỏ tới mang tai chạy ra từ phòng ngủ của Lý Nghi, chạy dọc theo hành lang về phía mái hiên kia.

Ngọc Chân đứng ở cửa phòng ngủ mình, vừa mới trang điểm xong, mày nhíu lại:

- Các người chạy cái gì?

Khi hai thị nữ ấp úng nhỏ giọng nói ra “ngọn nguồn”, sắc mặt Ngọc Chân không khỏi đỏ lên, sau khi ngấn ngơ mới hung hăng dậm chân:

- Hay cho một tiểu oan gia không biết xấu hổ! Trời ạ!

Hai tân nương tử và một tân lang trần như nhộng ngủ trên một cái giường, điều này có nghĩa là gì cũng không cần nói rõ. Lý Nghi và Ngọc Hoàn tỉnh táo lại, rất nhiên có cảm giác xấu hổ đến nỗi không có mặt mũi gặp người, trang điểm xong nửa ngày cũng không chịu ra khỏi phòng gặp Ngọc Chân, nhưng Tiêu Duệ thật ra coi như không có việc gì thản nhiên cười, vào phòng bắt chắp tất cả, đẩy hai nàng từ trong phòng ra.

Loại chuyện này, Ngọc Chân sao dễ hỏi trước mặt, cũng chỉ đành giả bộ câm điếc. Thấy Ngọc Chân không có đề cập đến chuyện này, trái tim đập phình phịch của hai nàng mới dần bình tĩnh trở lại, đều thừa lúc Ngọc Chân không chú ý, hung hăng trợn mắt liếc Tiêu Duệ, lén lút nhéo hông hấn một cái.

Hai nàng đều mới làm phụ nữ, thân thể tự nhiên có chút không tiện. Ăn qua loa vài thứ, lại nói chuyện với Ngọc Chân, sau đó nắm tay nhau trở về phòng nghỉ tạm. Nhìn hai nàng rời khỏi, khoe miệng Ngọc Chân nở một nụ cười cổ quái, đánh giá Tiêu Duệ từ trên xuống dưới:

- Tiểu oan gia, quả nhiên là lợi hại thật đó? Không ngờ cùng ăn Nghi nhi và Ngọc Hoàn, chặc chặc, thật là làm cho mẩu thân.

Lời này quả thực có chút mập mờ, nhất là đối với hai mẹ con mà nói. Chẳng qua, lời mờ ám Ngọc Chân nói đã không phải lần đầu, Tiêu Duệ đã sớm tập thành thói quen. Hắn cười ha ha, thiếu niên vừa nếm được ngon ngọt, lửa dục trong đáy lòng đang nồng, hắn gần như nhìn lướt qua bộ ngực đầy đặn cao thẳng của Ngọc Chân theo bản năng.

- Tiểu oan gia chưa ăn no.

Ngọc Chân cảm giác được một chút lửa nóng trong ánh mắt Tiêu Duệ, sắc mặt hồng hồng trờng mắt liếc hấn một cái, sau đó mới nghiêm mặt nói:

- Hôn lễ tuy rằng đã chấm dứt, nhưng dựa theo quy củ, con còn phải cùng với Hàm Nghi cùng nhau vào cung bái kiến hoàng thượng và các vị hoàng phi. Tuy rằng Nghi nhi đã bị đoạt đi phong hào công chúa, nhưng dù sao nàng cũng là con gái hoàng thượng, lễ tiết này là không thể bỏ.

Tiêu Duệ ngẩn ra, không khỏi gật đầu:

- Vâng, con đã biết.

Ngọc Chân lại đột nhiên cười:

- Lần này sau khi tiến cung, chắc chắn hoàng thượng sẽ chính thức sắc phong chức quan cho con, kể từ lúc này trở đi, tiểu oan gia con đã không còn là thân rỗng. Chẳng qua, mẩu thân đột nhiên thay đổi chủ ý, lại không muốn thả con ra ngoài làm quan, ta muốn nói với hoàng thượng, cầu cho con một chức vị trong triều.

- Vì cái gì?

Tiêu Duệ ngẩn ra.

Ngọc Chân nhìn quanh trái phải không người, đột nhiên buồn bã nói:

- Con thật sự không hiểu tâm tư của ta?

Tiêu Duệ ngấn ngơ, không kìm nổi cúi đầu xuống, trong lòng thở dài một tiếng. Hắn sớm quyết định phải rời khỏi Trường An, đi một địa phương cách xa hoàng đế cao trên trời làm huyện lệnh gì đó, thứ nhất có thể làm chút chuyện đến nơi đến chốn cho dân chúng, thứ hai cũng vì Ngọc Hoàn. Nhưng Ngọc Chân — Tiêu Duệ chính là không biết nói với nàng như nào mới tốt, thỉnh linh lại nghe Ngọc Chân thở dài yếu ớt:

- Quên đi, ta mặc kệ, con muốn như nào thì cứ như vậy đi, chỉ có điều con rời khỏi Trường An, lúc nào cũng phải nhớ rõ mẩu thân nhé.

Ngọc Chân vội vàng che mặt rời đi, trong thanh âm rõ ràng đã nghẹn ngào. Tiêu Duệ đứng nơi đó tâm tình cực kỳ phức tạp, trơ mắt nhìn bóng lưng quyến rũ mà cô đơn của Ngọc Chân, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng, nói không nên lời là tư vị gì.

128. Chương 113: Thiên Địa Âm Dương Giao Hoan Đại Nhạc Phú

Tiêu Duệ và Lý Nghi còn có Ngọc Chân, ngồi xe ngựa xa hoa của Ngọc Chân, một đường cực kỳ điệu thấp chạy vào hoàng thành. Khi ba người tiến cung chạy tới ngoài ngự thư phòng, Vương Duy và Hạ Tri Chương mặt đỏ tai hồng đi ra từ ngự thư phòng.

Thấy hai người, Ngọc Chân và Lý Nghi chỉ thản nhiên cười, Tiêu Duệ cúi người thi lễ:

- Gặp qua hai vị đại nhân.

Vương Duy và Hạ Tri Chương thi lễ với Ngọc Chân và Lý Nghi, sau đó mới vỗ bả vai Tiêu Duệ:

- Chúc mừng Trạng Nguyên công, tên đề bảng vàng lại động phòng hoa chúc, thật sự làm người ta cực kỳ hâm mộ.

Tiêu Duệ cười ha ha, chỉ thấy mày Vương Duy nhú chặt, mà sắc mặt Hạ Tri Chương lúng ta lúng túng, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Hai vị đại nhân đây là.

Vương Duy cười khỏ một tiếng, Hạ Tri Chương thở dài liếc trở lại ngự thư phòng, trong lòng làm như nhớ ra cái gì đó, không khỏi có chút “không có ý tốt” liếc hẳn một cái, cười ha ha:

- Trạng Nguyên công tài trí hơn người bụng đầy kinh luân, nhất định có thể phân ưu với hoàng thượng, giờ phút này, chắc hẳn hoàng thượng đang khẩn thiết chờ đợi Trạng nguyên công yết kiến trong ngự thư phòng.

Nói xong, Hạ Tri Chương kéo vạt áo Vương Duy, hai người cổ quái liếc nhau, vội vàng rời đi.

Tiêu Duệ vừa động trong lòng.

Vào ngự thư phòng, Tiêu Duệ lấp bắp kinh hãi, hóa ra trong ngự thư phòng, chẳng những Lý Long Cơ đang ngồi trên chỗ cao của hắn, còn có Võ Huệ Phi cùng vài phi tử chia nhau ngồi hai bên. Ngọc Chân chậm rãi đi đến một bên ngồi xuống, Tiêu Duệ và Lý Nghi thì dắt nhau quỳ rạp xuống đất, cùng nhau bái nói:

- Tiêu Duệ (dân nữ) bái kiến phụ hoàng (hoàng thượng) và các vị mẫu phi nương nương!

Lý Long Cơ cười ha ha liếc qua hai người:

- Bình thân ban ghế ngồi. Các con tân hôn mừng rỡ, trăm ban thưởng các con một đôi ngọc như ý, hy vọng các con sớm sinh một cháu ngoại trai cho trăm.

Võ Huệ Phi đứng dậy dắt tay Lý Nghi, cùng vài vị hoàng phi vây quanh Lý Nghi, nhỏ giọng hỏi han này nọ lung tung. Tiêu Duệ thoáng nhìn Lý Nghi gò má ngày càng đỏ, chỉ biết đám quý nhân trong cung đã hỏi một số vấn đề xấu hổ.

Lý Long Cơ cũng ngồi bàng quan ở chỗ kia mỉm cười, đột nhiên hắn ho khan một tiếng, cất cao giọng nói:

- Tiêu Duệ. Thứ Sử Sa Châu dâng cho trăm một bản kỳ văn thiên nam nữ hành hoan hiếm có, có thể nói là như châu tựa ngọc. Chỉ tiếc bản này xuất phát từ tiền triều, niên đại đã rất lâu nhiều chữ không nhận rõ được — trăm biết người bụng đầy kinh luân, đọc qua rất nhiều, người kiểm tra chỗ thiếu hụt tu bổ rồi giảng giải lại cho trăm một phần.

Nam nữ hành hoan kỳ văn? Tim Tiêu Duệ nhảy dựng lên, thầm nghĩ Đại Đường cởi mở quả nhiên là danh bất hư truyền. Bậc đề tài nhục dục trần trụi này có thể công nhiên truyền ra từ miệng hoàng đế. Nghe được lời ấy của Lý Long Cơ, Võ Huệ Phi chúng nữ rốt cuộc buông tha Lý Nghi, đều trở lại chỗ ngồi của mình, tập trung tinh thần nhìn Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ tiếp nhận cuốn sách bọc vải cổ xưa từ trong tay Lý Long Cơ, đặt lên bàn đánh ra, vừa cẩn thận phân biệt mấy hàng chữ, trong đầu chấn động âm âm: đây không phải là “thiên địa âm dương giao hoan đại nhạc phú” mà tính học giả hiện đại tôn làm kinh điển sao? Nghe nói phú này là do em trai của nhà thơ người Đường Bạch Cư Dị là Bạch Hành Giản làm, nhưng lại có học giả không đồng ý với ý kiến này, cho rằng phú này xuất phát từ tay nhiều người, hơn nữa thời gian sáng tác cũng là đầu thời Đường thậm chí sớm hơn, mà không phải giữa thời Đường.

Trùng hợp chính là, năm đó khi Tiêu Duệ sưu tầm một quyển sách rượu cổ trong lúc vô ý tìm được một quyển ẩn bản thời kỳ quốc dân từ trong tay một người bán hàng rong. Nguyên bản nghe nói xuất phát từ Tàng Kinh Động Cao Phỉ Quật Đôn Hoàng, năm 1908 do Hán học giả người Pháp Pelliot lên mua về xuất cảnh tới Pari nước Pháp.

Bởi vì thiên phú này đề cập tới “nhục dục nam nữ”, vả lại văn chương bay bổng, Tiêu Duệ lại khá hiếu kỳ, khi nhàn hạ cũng thường xuyên đọc, thậm chí còn ngâm nga rất nhiều câu nói trong chương tiết và đoạn, cho nên hần ẩn tượng rất sâu, chỉ nhìn thấy mấy hàng chữ là hiểu được thứ này tất nhiên là “thiên địa âm dương giao hoan đại nhạc phú” kia.

Bởi vậy, phú này chắc chắn không phải Bạch Hành Giản làm, Tiêu Duệ nói thầm trong lòng, nhưng hần lập tức có chút mặt đỏ tai hồng, lập tức tỉnh ngộ lại, vì cái gì Hạ Tri Chương vừa rồi lại lung ta lung túng cổ quái như vậy: hoàng đế này lại muốn Vương Duy và Hạ Tri Chương hai đại danh sĩ đương triều giảng giải bản nam nữ hành hoan văn phú không đầy đủ này như hòa thượng giảng kinh. Không nói Vương Duy và Hạ Tri Chương không thể phục hồi toàn bộ chỗ văn tự thiếu hụt như cũ, cho dù có thể, hai người này như nào chịu làm loại chuyện trí thức quét rác như vậy?

Bởi vì vậy, hai người mới luôn xin lỗi, xưng là mình tài sơ học thiên, nói Lý Long Cơ mời người tài khác.

Lý Long Cơ chờ mong nhìn Tiêu Duệ, thấy hần đầu tiên là cả kinh, sau đó lại thở dài lắc đầu, liền biết hần có thể giải, không khỏi vui mừng quá đỗi:

- Tiêu Duệ, nếu người có thể giải, không ngại mau mau giảng giải cho trẫm và các vị ái phi nghe một chút.

Tiêu Duệ cười khổ trong lòng một tiếng, bổ sung toàn bộ thiên phú văn này cũng không phải việc gì khó, hần tuy rằng cũng không thể ngâm nga toàn văn, nhưng bằng vào trí nhớ, bổ sung đầy đủ chỗ văn tự thiếu hụt trong phú này còn không có vấn đề gì. hơn nữa, phú này đơn giản là trình bày chỗ trọng yếu nam nữ hành hoan, đang lúc hành hoan, cùng với nhiều kỹ xảo sinh hoạt vợ chồng, Tiêu Duệ xem một chút là có thể “phiên dịch” ra nguyên văn.

Nhưng — muốn hần chậm rãi mà nói loại “giao lưu” nam nữ trước mặt hoàng đế nhất là còn có rất nhiều hoàng phi, tuy rằng hần là một kẻ xuyên qua đến từ xã hội hiện đại cũng không tránh khỏi có chút do dự. Thấy mặt hần lộ vẻ khó khăn và xấu hổ, Võ Huệ Phi thản nhiên cười:

- Người đứa nhỏ này, chúng ta đều là trưởng bối của người, người còn sợ gì xấu hổ gì? Còn nữa, nam nữ hành hoan chính là nhân luân đại sự, có cái gì mà nhần nhần nhó nhó.

Lý Long Cơ cao giọng cười:

- Không ngại, không ngại, Tiêu Duệ người cứ nói đi, mặc kệ nói đúng hay sai, trẫm đều thứ người vô tội.

Tiêu Duệ thở phào một cái, đem ánh mắt đặt trên cuốn sách, bắt đầu chậm rãi đọc.

Tiêu Duệ đọc một lần từ đầu đến cuối, đồng thời xen vào suy nghĩ của mình. Ngắc đầu, hần nhìn về mặt chờ mong của Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi chúng nữ, không khỏi vẫn có chút do dự.

Võ Huệ Phi nhíu mày, Lý Nghi ngồi bên người hần, vội vàng kéo vạt áo hần, dịu dàng nói:

- Tiêu lang, không phải phụ hoàng đã nói sao, giảng sai thì cũng không trách chàng.

Tiêu Duệ liếc Lý Nghi một cái, cười khổ nói:

- Nghi nhi, ta thật sự rất khó mở miệng — hoàng thượng, nương nương, phú văn này có chút dâm loạn, nếu như Tiêu Duệ có chỗ thất kính, mong rằng hoàng thượng và nương nương thứ tội.

Lý Long Cơ lơ đãng khoát tay áo:

- Không ngại, trong ngự thư phòng hôm nay không có người ngoài, người cứ lớn mật nói đi.
- Sinh mệnh là thứ quý giá nhất của con người, nhục dục lại nhu cầu sinh tồn của con người. Căn bản bảo trì sinh mệnh là cơm áo, còn có công danh lợi lộc và hi vọng, nhưng hi vọng so với chuyện vợ chồng hành hoan khoái hoạt, thì có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

Tiêu Duệ nói tới đây, Lý Nghi bên cạnh lập tức nhớ tới cảnh ba người điên cuồng hành hoan đêm đông phòng hoa chúc, sắc mặt không khỏi đỏ lên, xấu hổ mà cúi đầu thấp xuống.

- Xuân về khắp nơi, vạn vật sống lại, nữ tử lúc này, nếu thấy chim én động dục giao phối, sẽ cảm thấy xuân tâm nảy mầm, nhớ đến tình lang của mình, bởi vậy vẻ u sầu sẽ kéo dài, đủ loại tương tư. Sau đó liền hỏi mai mối tốt, cầu duyên tốt, đi lục lễ, sau đó đủ yến hội lớn, cưới vợ vào cửa, cùng uống rượu giao bôi.
- Cùng vào động phòng dưới ánh nến đỏ, sau đó cởi áo nơi dây lưng, chuẩn bị giao hợp. Lúc này, hai bên đều có một loại xúc động khó có thể ức chế, hình ảnh phượng giao nhận hoan xuất hiện trong đầu bọn họ, nhu tình ám muội của bọn họ thông suốt, ngấm hiểu lẫn nhau... Tiếng động phóng túng, mỗi lần nghe thấy hơi thở ngắn; nâng chân lung lay, cảm giác làn gió thơm. Nhưng càng phóng túng bữa bãi trên gối, dùng thuật trong phòng hành cử thiển nhất thâm.
- Có khi ở lầu cao đêm trăng, có khi ở bên cạnh cửa sổ, hai người ôm dựa sát vào nhau, cùng đọc “trải qua”, cùng tập thuật trong phòng.

Tiêu Duệ nói tới đây, nghe những tĩnh ngữ trần trụi này, không chỉ Lý Nghi, cho dù là các hoàng phi sớm có tư tưởng mở lòng, mặt mũi người nào cũng đỏ thắm. Nhưng đỏ mặt thì đỏ mặt, các nàng nghe một chữ cũng không bỏ, bởi vì Tiêu Duệ nói rất nhiều kỹ xảo phòng the của chuyện nam nữ hành hoan, thí dụ như cái gì hành cử thiển nhất thâm, vân vân.

Lý Nghi nằm mơ cũng không ngờ cái gọi là phú văn này lại “khó nghe” như thế. Nàng vừa xấu hổ đỏ mặt cúi đầu ngồi yên lặng, vừa lắng nghe miêu tả cảnh hành hoan lưu loát kia, không khỏi phát run trong lòng toàn thân nóng lên, xuân tâm trong bụng bắt đầu khởi động, chỗ kín rõ ràng có vài phần cảm giác ướt át.

Tiêu Duệ nắm tay Lý Nghi thật chặt, vội vàng trình bày xong vài câu cuối cùng, cúi đầu không nói.

Lý Long Cơ im lặng thật lâu, sau đó mới chậm rãi bỏ bàn tán dương:

- Quả nhiên là kỳ văn nam nữ hành hoan. Tiêu Duệ, trầm thật không ngờ người lại tinh thông yếu quyết nam nữ hành hoan như thế.

Tiêu Duệ vừa nghe, trầm nghĩ điều này không phải vô nghĩa sao? Hẳn vội vàng đứng dậy khom người nói:

- Hoàng thượng, không phải Tiêu Duệ tinh thông — tinh thông thứ này, mà những thứ này đều được ghi lại trong bài phú, Tiêu Duệ chẳng qua là lệ thuộc sách vở mà thôi.

Lý Long Cơ cười ha ha, Võ Huệ Phi chúng nữ che mặt cười trộm. Tiêu Duệ âm thầm trào phúng trong lòng một bên, mọi việc tốt quá hóa dở, chuyện này cởi mở quá mức cũng không phải chuyện tốt gì. Những vụ bê bối trong Đường triều được trình diễn nhiều lần, sợ là có quan hệ với việc này.

Lý Long Cơ nâng chén trà uống một ngụm nhỏ, chậm rãi nói:

- Tiêu Duệ, trầm hỏi người, người nguyện ý ở lại kinh sư vào triều làm quan hay là ra địa phương bên ngoài?

Nói xong, ánh mắt mang chút uy thế nghiêm nghị của Lý Long Cơ đặt trên người Tiêu Duệ, làm như muốn nhìn thấu toàn bộ nội tâm của hắn. Đáng tiếc, ở một kẻ xuyên qua đến từ một ngàn năm sau như Tiêu Duệ mà nói, Lý Long Cơ mới chân chính là người bị nhìn thấu. Lịch sử ghi lại, đã sử nghe thấy, hơn nữa qua tiếp xúc trực tiếp, Tiêu Duệ ngày càng hiểu biết vị hoàng đế Đại Đường phong lưu hào sảng tâm cơ thâm trầm này.

Lại dò xét... Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt bày ra một bộ kính cẩn, hắn không chút do dự nói:

- Hoàng thượng, Tiêu Duệ nguyện ý ở lại kinh sư bất cứ lúc nào cũng đợi hoàng thượng truyền gọi!

Ngọc Chân kinh ngạc liếc qua Tiêu Duệ, thầm nghĩ tiểu oan gia này như nào lại nghĩ một đằng nói một nẻo, không phải người không thể không ra ngoài sao?

129. Chương 114: Phụng Chỉ Khâm Sai

- Tiêu Duệ, trầm cũng có ý giữ người lại trong kinh sư... Nhưng là, cho dù là thiên tướng giáng xuống làm người, trước đó nhất định phải có một lần tôi luyện, người muốn trở thành thần tử giường cột của Đại Đường, vẫn phải đi tới các địa phương lịch lãm vài năm.

Tiêu Duệ tuy rằng vui vẻ trong lòng, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ “tiếc nuối” vài phần. Thấy thần sắc Tiêu Duệ, Lý Long Cơ không khỏi lắc đầu mỉm cười:

- Quan ở kinh thành tự nhiên an nhàn, nhưng tuổi người còn nhỏ, ra ngoài lịch lãm với người mà nói có ích mà không có hại, khổ tâm của trầm hy vọng người có thể hiểu.

Tiêu Duệ im lặng quỳ rạp xuống đất, hô to một tiếng:

- Tiêu Duệ bái tạ hoàng ân mệnh mông!

- Trầm đồng ý thưởng hôn Hàm Nghi cho người, cũng làm cho nàng chung một chồng với dân nữ, với người mà nói, đây thật là hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn.

Lý Long Cơ ảm đạm cười, thanh âm đột nhiên trầm thấp:

- Sự kỳ vọng của trầm với người rất nặng, hy vọng người sau khi ra ngoài nửa thân trên là lòng của trầm, nửa thân dưới là lê dân bách tính khó khăn, làm nhiều điều thiện... Nhiều nhất hai năm, trầm sẽ lựa chọn đề bạt người quay về cung ủy thác trọng trách!

Tiêu Duệ rung mình trong lòng, quay đầu nghĩ nghĩ, cho tới bây giờ, có vẻ hoàng đế Đại Đường này đối với mình coi như không tồn tại, ít nhất có thể đồng ý gả Lý Nghi cho mình mà không để ý tông pháp hoàng tộc Đại Đường, phần ân sủng này coi như hiếm thấy. Lần này, hẳn thành tâm thành ý bái lạy:

- Long ân của hoàng thượng, Tiêu Duệ vĩnh viễn không quên. Được hoàng thượng coi trọng, Tiêu Duệ tự nhiên ngừng vì Đại Đường cúc cung tận tụy liều chết không!

- Tốt, nói đúng. Lực Sĩ, truyền khẩu dụ của trầm, phong Tiêu Duệ làm Triều Nghi Lang, đồng thời làm cho Lại bộ đề Tiêu Duệ làm Huyện lệnh Nhung Châu Kiếm Nam Đạo.

Lý Long Cơ khoát tay áo.

Cao Lực Sĩ lấp bắp kinh hãi, nhưng không nói gì thêm, nhanh chân khom người bước vào lĩnh chỉ.

Ra ngoài làm Huyện lệnh thật ra tầm thường, thông thường người đăng khoa thi đậu đều có thể được một chức quan chính thất phẩm hoặc là từ thất phẩm, bất kể quan ở kinh thành hay quan địa phương. Nhưng Triều Nghi Lang là chính văn chức tán quan lục phẩm bậc cao, ra làm quan là có thể chính lục phẩm quan, phân công đặc biệt nhường này chỉ có thể dùng thân thích trực hệ của vua để hình dung; nhưng kế tiếp, Lý Long Cơ lại đưa Tiêu Duệ đến nơi hoang dã Nhung Châu — Cao Lực Sĩ càng nghĩ càng kỳ quái. Dựa vào thân phận “phò mã” và môn sinh thiên tử hiện giờ của Tiêu Duệ, Lý Long Cơ lại rất tin hẳn, nếu ra ngoài làm Huyện lệnh lịch lãm, đại khái có thể chọn khu đông đúc và giàu có thí dụ như Giang Nam, cũng có thể như quan nội đạo gần đây. Như nào lại tự nhiên đẩy hẳn tới Nhung Châu hoang vu biên giới gần như sung quân lưu đầy?

Không chỉ Cao Lực Sĩ nghĩ mãi không rõ, cho dù là Ngọc Chân cũng chấn động. Nàng vừa muốn nói gì, lại nghe Võ Huệ Phi nhíu mày, dịu dàng nói:

- Hoàng thượng. Nhung Châu xa xôi hoang vắng, để cho Nghi nhi tới loại địa phương đó theo Tiêu Duệ, nô tì cảm thấy thực lo lắng trong lòng.

- Nếu lo lắng, Nghi nhi không phải có thể lưu lại kinh sư sao? Tiêu Duệ, gia quyến người có thể lưu lại kinh.

Lý Long Cơ khoát tay áo.

Tiêu Duệ cả kinh, thầm nghĩ như vậy sao được, ta sợ dĩ phải rời khỏi Trường An, mục đích chính là mang gia quyến đi, sao có thể ở lại kinh sư? Nếu như vậy mà nói, ta cần gì phải chạy ra ngoài làm quan?

Lý Nghi biết tâm tư của Tiêu lang mình, kỳ thật, tân hôn đang tình nồng hết sức, nàng sao có thể nguyện ý ly biệt phu quân thân ái của mình. Nàng duyên dáng tiến lên quỳ xuống:

- Phụ hoàng, mẫu phi, con gái không sợ khổ, con gái nhất định đi nhậm chức cùng Tiêu lang, vợ chồng chúng con không .

Ngọc Chân cười khanh khách:

- Hoàng thượng, vợ chồng người ta tình thâm, hiện giờ lại là tân hôn, ngài lại muốn dùng gậy đánh uyên ương.

Lý Long Cơ cao giọng cười:

- Trẫm chuẩn. Nghi nhi, con tuy là công chúa Đại Đường, con gái trẫm, nhưng con đã là người có chồng, phụ hoàng.

Dừng lại một chút, Lý Long Cơ lại nói:

- Nhưng Châu tuy rằng hoang dã nhưng cách Ích Châu không xa, Tiêu Duệ người thu xếp nhà cửa tại Ích Châu đi.

Tiêu Duệ vội vàng dập đầu tạ ơn, nhìn tư thế hần hơi có chút ý sợ Lý Long Cơ đổi ý. Người khác chưa chắc nhìn ra được, nhưng Ngọc Chân lại rõ ràng trong lòng, không khỏi thở dài trong lòng một tiếng, thầm nghĩ tiểu oan gia này ngày càng giảo hoạt, tâm cơ ngày càng sâu, không ngờ trước mặt hoàng đế chơi một chiêu lấy lui làm tiến, rõ ràng đạt được mục đích còn giả bộ chịu thiệt thòi, thật sự là —

Trở lại Yên La Cốc, lúc này Tiêu Duệ mới chợt hiểu ra, hóa ra nơi gọi là Nhung Châu này là Nghi Tân đời sau. Ở thời thịnh Đường, Nhung Châu đương nhiên có thể coi là huyện quận xa xôi hoang dã, nơi này là địa phương tụ tập của người Miêu, người cùng với người Di, nghiêm khắc mà nói, đúng là nên thuộc về thẩm quyền của một huyện dưới cùng phía nam của Kiếm Nam Đạo Đại Đường. Nghi Tân là đất rượu đã có mấy ngàn năm lịch sử làm rượu, làm một người làm rượu và phẩm rượu đại sư, sự hiểu biết của Tiêu Duệ với Nghi Tân hơn rất nhiều so với Ích Châu.

Ngay khi Ngọc Chân và Lý Nghi đang cảm thấy buồn bực khó hiểu bởi Tiêu Duệ ra ngoài làm Huyện lệnh Nhung Châu, Tiêu Duệ cũng đang hào hứng bừng bừng nhớ tới những gì đọc được trong sách cổ, người vùng Nhung Châu giỏi làm rượu ngon.

Hôn lễ Dương Ngọc Hoàn đã qua, mọi người trong Dương gia tộc đều thiên ân vạn tạ những lễ vật mà Ngọc Chân ban cho, đáp lễ vợ chồng Tiêu Duệ, cáo từ quay về Lạc Dương hoặc là Ích Châu. Tiêu Duệ vốn muốn lưu Dương mẫu lại vài ngày, chờ lúc hần đi Kiếm Nam Đạo nhậm chức thì đi chung, nhưng Dương mẫu lại vướng bận Dương tam tỷ ở lại Ích Châu chưa đến, vẫn cùng với Dương Quát và một số tộc nhân Dương gia cùng nhau khởi hành về Thục.

Cùng Tiêu Duệ ba miệng tiễn bước tộc nhân Dương gia, Tiêu Nguyệt cũng nhớ mong nhà ở Lạc Dương và trưởng phu, cũng sốt ruột vội vã trở về. Tiêu Duệ vốn muốn hai vợ chồng Tiêu Nguyệt đến ở trong thành Trường An, nhưng Tiêu Nguyệt nhiều lần không muốn, Tiêu Duệ đành phải phải người đánh xe đưa Tiêu Nguyệt trở về Lạc Dương.

Sông Bá thành đông, đúng là địa điểm dạo chơi ngoài thành tốt khi mới hè. Một chiếc cầu gỗ dài mấy chục thước kéo dài qua hai bờ sông Bá, cây rừng tươi tốt hoa tươi nở rộ trên đê, những chiếc bóng chiếu tươi sáng giữa sông, khiến cho con sông trong vắt hòa hợp thành sắc thái cực kỳ lộng lẫy của lúc đầu hạ.

Tỷ đệ hai người rời lệ mà chia tay, Tiêu Duệ đứng ở một bên cầu sông Bá du khách như dệt, mắt nhìn Tiêu Nguyệt ngồi xe ngựa hất bụi mà đi, đôi mắt đỏ lên, trong lòng thật sự không muốn.

Trong rừng hoa khắp nơi đều có thể thấy được các chàng trai cô gái dạo chơi ngoại thành, những cô gái thân khoác áo choàng khăn lụa hoa lệ nhiều màu bên mái tóc mai cài trâm hoa lá, hoa hồng trên mặt còn xinh đẹp hơn hoa tươi. Gió nhẹ thổi êm dịu, từng gợn sóng trên sông. Giữa những cô gái đó, vương tôn công tử áo bào hoa lệ tốp năm tốp ba, quần áo tươi sáng ngựa lớn mạnh mẽ tay cầm roi ngựa, nhìn quanh rực rỡ.

Trừ những thứ đó ra, nói chung còn không biết là cậu ẩm nhà ai, hô bằng gọi hữu, gọi tới ca cơ vũ nữ, đàn sáo múa đẹp bên cạnh cầu sông Bá, khiến cho du khách qua đường hoan hô tới tấp.

Đáng tiếc cảnh phồn thịnh ngoài thành Trường An này không khiến Tiêu Duệ cảm thấy một chút cảm giác vui sướng, ngược lại làm cho hắn càng thêm phiền muộn. Ngọc Hoàn một bên biết rõ tình cảm của ái lang mình với Tiêu Nguyệt, liền dịu dàng nói:

- Tiêu lang, tỷ tỷ tạm thời quay về Lạc Dương, chờ thêm vài năm, chúng ta trở về Trường An, sẽ đón tỷ tỷ và tỷ phu tới Trường An, từ nay về sau sẽ không tách xa nhau là được.

Lý Nghi cũng khuyên can vài câu, chỉ cảnh tượng náo nhiệt bên bờ sông Bá, mỉm cười nói:

- Tử Trường, tỷ tỷ vội vã trở về Lạc Dương là vì đoàn tụ với tỷ phu, chàng cần gì phải thương cảm như vậy? Chàng xem phong cảnh bên bờ sông Bá tuyệt vời như thế, ba người chúng ta nếu như đã ra khỏi thành, sao không mặc sức du lịch một phen?

Tiêu Duệ mỉm cười, vừa muốn đáp ứng Lý Nghi, đã thấy Lệnh Hồ Xung Vũ chạy đến như tên bắn, nháy mắt đi tới gần, xoay người xuống ngựa, khom người nói:

- Công tử, hoàng thượng có chỉ đến, Cao đại tướng quân đang chờ trong phủ!

- Đại tướng quân!

Tiêu Duệ vội vàng vào thành trở về Tiêu gia, thấy trong phòng khách đã có Cao Lực Sĩ có chút không kiên nhẫn đang ngồi uống chén trà nhỏ. Cũng khó trách Cao Lực Sĩ khó chịu như vậy, hắn đi theo Lý Long Cơ nhiều năm, nơi nơi tuyên chỉ, còn chưa từng có người nào làm cho hắn chờ lâu như thế. Nhưng Tiêu Duệ này có chút bất đồng, vừa là quý nhân lớn thân thuộc của vua, lại là tri kỷ nhỏ của mình, lúc này Cao Lực Sĩ mới nhẫn nại chờ, nếu là người khác, hắn sớm đã phát tay áo mà đi rồi.

- Trạng Nguyên công à, cái giá ngài thật sự là lớn!

Cao Lực Sĩ không khỏi bĩu môi.

- Thật có lỗi, Đại tướng quân, Tiêu Duệ tiễn gia tỷ ngoài thành, không biết Đại tướng quân quang lâm, thật sự là có lỗi!

Tiêu Duệ vội vàng cười làm lành, đối với đại thái giám quyền cao chức trọng không giống người thường này, hắn đã sớm hạ quyết tâm tuyệt đối không thể đắc tội.

- Mà thôi. Hoàng thượng có chỉ, Triều Nghị Lang, Huyện lệnh Nhung Châu Tiêu Duệ tiếp chỉ!

Tiếng nói lạnh lạnh eo eo của Cao Lực Sĩ lại vang lên lần nữa.

Tiêu Duệ ngẩn ra, lúc này mới tỉnh ngộ, hóa ra mình đã có chức quan, trong lòng hắn cười ha ha, quỳ rạp xuống đất, hô:

- Thần Tiêu Duệ tiếp chỉ!

Hóa ra, Lý Long Cơ phong Bì La Các làm Vân Nam Vương, Việt Quốc Công, mở phủ Nghi Đồng Tam Ti, cũng ban tên “Mông Quy Nghĩa”. Bì La Các sắp cử hành đại điển đăng vị, đặc biệt sai sứ thần tới khẩn cầu hoàng đế Đại Đường bệ hạ phái người tham gia xem lễ. Có lẽ là Lý Long Cơ nhất thời tâm huyết dâng trào, nhớ tới Tiêu Duệ sắp sửa đi Nhung Châu nhậm chức, đi Nam Chiếu Nhị Hải này cũng là tiện đường, liền cứng rắn ban cho hắn một ngự tứ kim bài khâm sai đại thần, đi Nam Chiếu xem lễ, sau đó quay về Nhung Châu nhậm chức.

Sau đó Tiêu Duệ mới hiểu được, Lý Long Cơ sao lại tâm huyết dâng trào nhất thời, rõ ràng chính là sớm mưu hoa đã lâu.

Tuy rằng Tiêu Duệ chỉ là một Huyện lệnh nho nhỏ chưa nhậm chức, nhưng hắn lại có nhiều thân phận trọng yếu. Ngự tứ kim bài trong người, môn sinh thiên tử, tân khoa Trạng Nguyên, tài tử tửu đồ, danh sĩ đại hiền, nghĩa tử Ngọc Chân — tùy tiện rút một thứ trong những thứ này ra, đều ghê gớm, làm cho Tiêu Duệ tới, coi như là cho Bì La Các đủ mặt mũi.

Tiêu Duệ trước khi ra ngoài làm Huyện lệnh lại trở thành khâm sai đi Nam Chiếu xem lễ, trong lúc nhất thời, điều này lại trở thành một tin tức lớn trong thành Trường An. Mà ở Tiêu gia, còn có tin tức ngầm truyền giữa đám hạ nhân: đó là Lệnh Hồ Xung Vũ, không ngờ cũng được một chức quan võ Nhân Dũng hiệu úy, chính cửu phẩm.

Tiêu Duệ không cần hỏi cũng biết là Lý Lâm Phủ làm. Đối với quan hệ giữa Lệnh Hồ Xung Vũ cùng Lý Lâm Phủ, hẳn cũng rất tò mò nhưng cố nén không hỏi Lệnh Hồ Xung Vũ, nếu người ta không muốn nói, vậy chính là có lời khó nói. Trên thực tế, thời gian hẳn ở chung với Lệnh Hồ Xung Vũ cũng không ngắn, cách làm người của hắn, Tiêu Duệ rất rõ ràng, nếu không phải có lời khó nói mà nói, Lệnh Hồ Xung Vũ tuyệt đối sẽ không giấu diếm hẳn thời gian dài như vậy.

Lệnh Hồ Xung Vũ có thể xuất thân, Tiêu Duệ cũng cao hứng thay hắn, võ vai hắn cười nói:

- Hiện giờ Lệnh Hồ huynh có chức quan trong người.

Lời của hắn còn chưa nói xong đã bị Lệnh Hồ Xung Vũ đánh gãy:

- Công tử, Lệnh Hồ Xung Vũ cả đời này thề sống chết hai bên công tử, tuyệt không rời bỏ. Chức quan võ này, bất quá là vì để bảo hộ công tử đi Nam Chiếu.

130. Chương 115: Xuân Mộng Không Vết

Mưa phùn dày như dòng chảy năm tháng viết trong sách, mùa thu của thiếu nữ hai mươi xuân trôi đi như khói, quay đầu qua lại, Chương Cừ Liên Nhi bỗng nhiên phát hiện, cuộc sống của nàng không ngờ trống rỗng. Cần thận chải lại một lần những cánh ca múa thanh bình hoặc tự mình hồi tiếc xót xa, trong trí nhớ mảnh như sợi tóc, chỉ nhặt ra được nước mưa lạnh lẽo, cực kỳ u oán. Cánh cửa lòng nàng vừa mới mở ra lại lấp đầy bụi, tràn đầy cô đơn và ưu thương.

Trong mùa mưa hàng năm này, nàng thích nhìn thế giới bên ngoài xuyên qua cánh cửa sổ, khiến sầu lo hóa thành tơ hòa vào trong mưa bụi bay đầy trời, phiêu tán trên không trung của Ích Châu. Nhẹ nhàng, thôi thúc muôn vàn phiền muộn, lòng nàng tràn đầy mỗi một. Có lẽ là nàng sinh ra đa sầu đa cảm, có tâm nàng cao ngất mệnh bạc như giấy, ngày thường miễn cưỡng vui vẻ trước người khác, không thể san bằng một chút ưu thương nhân nhật trong lòng, gạt đi một chút tương tư nồng đậm.

Muốn đem tâm sự gửi vào đàn ngọc, tri âm ít, dây đàn đứt có ai nghe?

Trong thành Ích Châu phần hoa âm ỉ này, nàng là thiên kim tiểu thư phủ Tiết Độ Sứ, là tiểu muội duy nhất của đại nhân vật thứ nhất tại Kiếm Nam Đạo này là Chương Cừ Kiếm Quỳnh, ngày thường có vô số người mị nhân như tơ tính toán đạt được sự ưu ái của nàng. Ống tay áo của nàng khê múa, liền có thị nữ hạ nhân liên tiếp xếp thành hàng lui tới. Nhưng mà, nàng lúc nào cũng cảm thấy được, nàng là một kẻ đáng thương. Một kẻ đáng thương không có tri kỷ, không có bạn bè, không ai triu mến.

Có bao nhiêu thời gian, nàng chỉ quanh quẩn trong hậu hoa viên này, một mình dựa cửa trước, đếm hạt mưa bụi nhỏ bé. Không trung buồn phiền lặng im, chỉ cảm thấy sợi lo âu dài ra còn nhanh hơn mưa bụi. Con người ngày một mình tiêu tụy, mưa gió thêm thê lương không chịu nổi.

Áo váy trắng, một mình múa với ánh trăng lạnh lùng, hoặc là chống chiếc ô giấy dầu, chậm bước trong ban công đình các tỉnh mạch. Hận ông trời, không có đưa hắn đến trước mặt nàng sớm một chút, cho tới bây giờ, chỉ có thể thần thờ hiểu rõ xuân tâm cõi lòng.

Nàng đứng trước cửa sổ cô tịch, khê vuốt lo âu tràn ngập trong suy nghĩ. Hồng trần cuộn cuộn, lòng tới nơi nào ngủ yên? Gian nhà thất chặt, hoa không hoa, sương không sương. Thoáng qua, yên lặng đuổi múa, ngoảnh lại nhìn hư ảnh, cuộc đời phụ du, Chương Cừ Liên Nhi lại rơi lệ, nâng cánh tay trắng mịn lau đi, nhẹ nhàng xóa đi nước mắt trong suốt nơi khóe mắt, lại yếu ớt thở dài, xoay người đến giường. Giờ khắc này, nàng phảng phất như đang trong giấc mộng hư vô mờ mịt, nhưng nhớ lại rồi lại không tìm được vết tích, giống như mộng xuân cũng không có một chút dấu vết nào.

Mộng xuân cũng không có một chút dấu vết nào, lần mộng xuân này mơ hồ ảo ảo. Tiêu Duệ ở Trường An tỉnh lại cả người mệt mỏi, nhẹ nhàng nâng cánh tay. Đột nhiên cảm giác cái cổ trắng mịn của Lý Nghi vừa

động, hần vươn tay phủ tới trước ngực người ngọc theo bản năng, ngựa quen đường cũ liền cảm thấy một mảng đầy đà trong đó, thuận thế nhéo nụ hoa đỏ tươi nhô ra, xoay tròn một cái.

Lý Nghi ưm một tiếng, mở mắt ra, thấy Tiêu Duệ bắt đầu qua lại trên người mình, không khỏi e thẹn:

- Tử Trường, chàng muốn làm người ta chết.

Tiêu Duệ cười ha ha, buông tay ra, gắt gao ôm người ngọc trần trụi vào trong ngực. Ngồi dậy, cảm giác thất lưng đầu gối bủn rủn, trong lòng hần thắm toát mồ hôi. Ngọc Hoàn đã ở Yên La Cốc nhiều ngày, mê ca vũ trường tụ kia đang học múa với mấy ca cơ vũ nữ dưới tay Ngọc Chân. Ngọc Hoàn vừa đi, trong phủ chỉ còn lại hần và Lý Nghi hai người. Trong cuộc sống chờ đợi thánh chỉ mới có thể rời khỏi Trường An đi Nam Chiếu, hần tận tình phát tiết lửa dục mình tích lũy đã lâu, gần như hàng đêm đều mai nở ba lần với Lý Nghi.

Hành hoan như vậy mặc dù khoái hoạt, nhưng làm cho Lý Nghi mới thành phụ nữ biến thành “chết đi sống lại”. Tuy rằng rõ ràng là rất mệt mỏi, nhưng vợ chồng mới cưới vẫn là khó tránh khỏi xao động. Chỉ cần Tiêu Duệ đụng chạm đến da thịt non mềm nõn nà kia của Lý Nghi, lại nhịn không được mà xoay mình lên ngựa, khiến cho nàng công chúa Lý Nghi mới nếm thử hương vị tình yêu như rơi vào trong địa ngục lại như bay lượn chín tầng mây.

- Tử Trường, không thể tiếp tục... Ta sợ thân chàng không tiếp thu không được.

Đôi mắt rưng rưng như nước của Lý Nghi trôi một lượt qua “mắt gấu mèo” của Tiêu Duệ, đôi tay nhẹ nhàng sửa sáng tóc rồi trên đầu hần, thì thào e thẹn nói:

- Vợ chồng chúng ta còn nhiều thời gian.

- Ha ha, đối với nàng luôn không kìm nổi.

Tiêu Duệ cúi người hôn lên cặp môi thơm của Lý Nghi.

Hai người vừa mới đứng dậy, người trong cung đã tới rồi. Cũng không phải thái giám Lý Long Cơ phái tới, mà là một thị vệ trong cung của Võ Huệ Phi, nói là Võ Huệ Phi cho gọi hai người vào cung.

Từ sau khi Lý Long Cơ hạ chiếu phong hần làm khâm sai trấn an Nam Chiếu, Tiêu Duệ hận không thể lập tức mang theo người nhà rời khỏi Trường An. Triều đình ban cho Nam Chiếu Vương mấy chục xe tơ lụa lá trà rất nhiều tặng phẩm sớm đã được sắp xếp xe, ba trăm Ngự lâm quân sĩ chuyển cho Tiêu Duệ được Lệnh Hồ Xung Vũ tiếp nhận chờ xuất phát, nhưng trong cung lại chậm chạp không có động tĩnh. Lý Long Cơ cũng không biết đang làm cái quỷ gì, vẫn không có hạ chỉ làm cho nhóm người Tiêu Duệ rời kinh.

Hai người dắt tay nhau vào tẩm cung Võ Huệ Phi, Võ Huệ Phi đang uống trà.

Võ Huệ Phi ngẩng đầu thoáng nhìn, liền thấy xuân ý mơ hồ giữa lông mày của con gái yêu, lại liếc mắt, thấy sắc mặt Tiêu Duệ có chút tái nhợt bước chân có chút lỏng lẻo, khóe miệng không khỏi cười lên một chút:

- Miễn lễ, không cần thi lễ — ta nói Nghi nhi à, vợ chồng tân hôn tình thâm nhưng cũng phải biết kiềm chế, nếu không sẽ làm hại bản thân.

Lý Nghi dè dặt hổ xuống mà đi qua, nhẹ nhàng kéo áo Võ Huệ Phi, dậm chân sảng giọng:

- Mẫu phi, ngài.

Tiêu Duệ cũng có chút xấu hổ cúi đầu.

Võ Huệ Phi cười ha ha:

- Được được được, xem như mẫu phi nhiều chuyện, được không? Hôm nay mẫu phi cho gọi hai con đến, thứ nhất muốn thiết yến tiễn các con, thứ hai ta còn có chút việc nhỏ muốn nói với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ trong lòng vừa động, thấy khuôn mặt quyến rũ của Võ Huệ Phi tuy rằng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong nụ cười lộ ra một chút lo lắng âm thầm không cách nào che lấp, hần thầm nghĩ, chẳng lẽ qua trò khôi hài Lý Anh kia, Võ Huệ Phi còn không bình ổn vì ý niệm tranh ngôi thái tử cho Lý Mạo trong đầu?

Quả nhiên không ngoài sự suy đoán của Tiêu Duệ, Võ Huệ Phi gạt lui cung nữ và thái giám, cúi đầu nói:

- Tiêu Duệ, con là phò mã Nghi nhi, tuy rằng con không có danh phận phò mã, nhưng tóm lại vẫn là phò mã, điểm này, triều đình và dân chúng đều biết... Nghi nhi và Thọ Vương là huynh muội cùng một mẹ, đều là bốn cung sinh ra... Con cần biết rằng, chỉ có tương lai Thọ Vương ngồi lên ngôi vị hoàng đế, chúng ta những người này mới có thể tiếp tục được hưởng vinh hoa phú quý... Nếu Lý Tông được hoàng thượng lập làm thái tử, tương lai này.

Võ Huệ Phi thở dài yếu ớt, ánh mắt tươi đẹp chăm chú nhìn thẳng Tiêu Duệ:

- Con hiểu được ý tứ bốn cung chứ?

- Nương nường, hoàng thượng có ý muốn lập Lý Tông làm thái tử sao?

Tiêu Duệ trầm ngâm một chút, chú ý hai bên hần thần nhiên nói.

- Điều này cũng không có rõ ràng, chẳng qua, mấy ngày nay hoàng thượng cuối cùng lại nói Lý Mạo không thể trọng dụng trước mặt bốn cung, tâm tính không trầm ổn bằng Khánh Vương vân vân — hừ, không cho Thọ Vương cơ hội, sao biết Thọ Vương không thể trọng dụng? Lần này đi Nam Chiếu, bốn cung vốn nói với hoàng thượng để cho Thọ Vương thay mặt tuần thú, nhưng hoàng thượng lại chỉ con.

Võ Huệ Phi lắc đầu:

- Như vậy cũng tốt, con đi bao giờ cũng tốt hơn Khánh Vương.

A. Tiêu Duệ ngần ngại, thăm nghĩ bất quá là đi Nam Chiếu làm khâm sai xem lễ áp tải tặng phẩm của triều đình, nhiều lắm là một chuyến công vụ du lịch, vừa không có thực quyền lại không có ích lợi, hơn nữa Nam Chiếu kia hoang dã — lại không phải chỗ tốt gì, chẳng lẽ Khánh Vương và Thọ Vương còn tranh đoạt?

Dương như nhìn thấu nghi hoặc của Tiêu Duệ, Võ Huệ Phi nhẹ nhàng thở dài, không ngờ phá lệ gọi tên chữ của hần:

- Tử Trường à, con cũng biết, một chuyến hành trình đi Nam Chiếu này, sự tình tuy rằng đơn giản, nhưng ý nghĩa phi phàm. Thứ nhất, đại biểu triều đình đi man di biểu thị công khai ân sủng. Bì La Các nhận quốc thư từ khâm sai đi Nam Chiếu, việc này tỏ rõ sau khi Bì La Các thống nhất Lục Chiếu cũng chính thức quy thuận triều đình, đây chính là quang vinh cực lớn, người ngoài muốn đi còn không được, con vạn lần không nên không coi ra gì, làm cho hoàng thượng thất vọng a.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, khom người thi lễ:

- Tiêu Duệ hiểu được, Tiêu Duệ tự nhiên cẩn thận làm, không làm quốc sự.

Võ Huệ Phi thấy Tiêu Duệ có ý tứ chuyển hướng đề tài, không khỏi nhú mày nói:

- Tử Trường à, bốn cung cũng không nói luẩn quẩn với con, con đừng dùng thủ đoạn trước mặt bốn cung. Con cho bốn cung một câu trả lời, con có chịu cùng tiến thoái với Thọ Vương hay không?

Sắc mặt Tiêu Duệ ngưng trọng, không trả lời lập tức, chỉ thăm than trong lòng một tiếng. Dựa theo tình lý, hần là trượng phu Lý Nghi, hần trước mắt đã cùng mẹ con Võ Huệ Phi ngồi trên một chiếc thuyền, có thể nói là lợi ích tự nhiên giống nhau — nhưng là.

Lý Nghi không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Tiêu lang của mình, mặc kệ Tiêu Duệ làm ra quyết định gì, với nàng mà nói, đều không sao cả. Kỳ thật trong lòng nàng, tương lai Thọ Vương ca ca nàng có thể lên làm hoàng đế hay không, cũng không quan trọng.

Võ Huệ Phi thở dài một tiếng:

- Bốn cung biết, trước kia con cùng Thọ Vương có chút chuyện không vui... Nhưng những qua lại này đều là việc nhỏ, hiện giờ các con đều là con bốn cung, bốn cung hy vọng con có thể phân biệt rõ ràng trong ngoài thân quen, miễn cho người thân đau nhức người ngoài vui vẻ, làm cho người ta xem náo nhiệt.

Tiêu Duệ lắc đầu, cười khổ nói:

- Nương nương coi trọng Tiêu Duệ vô cùng cảm kích, nhưng Tiêu Duệ hiện giờ chỉ là một Huyện lệnh nhỏ, sau khi tuyên chỉ xem lễ tại Nam Chiếu, con sẽ đi Nhung Châu nhậm chức, chỉ sợ con cũng không giúp được Thọ Vương điện hạ cái gì.

- Chức quan của con bây giờ còn bé, nhưng hoàng thượng coi trọng con như thế, tương lai lên chức còn cần phải nói sao? Hơn nữa, con không cần giả bộ ngớ ngẩn lừa dối cung, bổn cung nghe Thọ Vương nói, của cải nhà con hàng vạn phú giáp Trường An.

Võ Huệ Phi cười cười, kỳ thật nàng còn có một câu không nói đó là, sau lưng Tiêu Duệ còn có Ngọc Chân, đây là một người có thể ảnh hưởng nhất tới quyết sách của Lý Long Cơ. Tại Đại Đường hiện giờ, chỉ có Ngọc Chân nói mới có thể tạo thành ảnh hưởng với Lý Long Cơ. Loại ảnh hưởng này Võ Huệ Phi xem qua nhiều lần lại có chút không hiểu ra sao cả, làm cho nàng lúc nào cũng thấy khác thường và ghen tị, nhưng lại không thể nê hà.

Lý Long Cơ đối với nàng cực kỳ sủng ái, có thể nói là nói gì nghe nấy. Nhưng chỉ cần đề cập tới việc lập thái tử, Lý Long Cơ lại lập tức giận tái mặt, căn bản không cho phép nàng gở đầu thổi gió.

Tiêu Duệ nhú mày:

- Nương nương, Thọ Vương điện hạ là hoàng tử, còn có thể thiếu tiền sao? Tiêu Duệ có chút gia tài, nhưng so với hoàng gia, vậy cũng chẳng tính là gì.

Võ Huệ Phi có chút cảm tức trừng mắt liếc hắn:

- Tiêu Duệ, con cùng với bổn cung còn giả bộ cái gì!

1. Thanh ngọc án - t/g: Hạ Chú

Lăng ba bắt quá Hoành Đường lộ,

Đán nhật tổng phương trần khứ.

Cầm sắt niên hoa thủy dữ độ?

Nguyệt đài hoa tạ,

Toả song chu hộ,

Duy hữu xuân tri xứ.

Bích vân nhiễm nhiễm hành cao mộ,

Thái bút tân đề đoạn trường cú.

Thí vấn nhàn sâu đô kỷ hử?

Nhất xuyên yên thảo,

Mãn thành phong như,

Mai tử hoàng thời vũ.

Thanh ngọc án (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn - thivien.net)

Lăng ba chưa quá Hoành Đường lộ

Mới mất theo phương trần ngõ

Cầm sắt niên hoa ai đã độ

Nguyệt hoa đài tạ

Vàng son song hộ

Chỉ có xuân biết chỗ

Chờn vờn mây biếc hành cao mộ

Thái bút đoạn trường mới đề câu
Thử hỏi nhàn sầu chừng mấy hã
Một sông khói cỏ
Đầy thành tơ liễu
Lúc mai vàng mưa đổ

131. Chương 116: Ảnh Tử Và Mật Chỉ

- Nương nương, Tiêu Duệ không biết nương nương.

Lý Nghi vội vàng đứng dậy tiến tới nhẹ nhàng nắm vai cho Võ Huệ Phi, cười nói:

- Mẫu phi à, Tử Trường nhà con mặc dù có chút tiền, nhưng không đến mức làm cho Thọ Vương huynh để vào trong mắt chứ?

- Quả nhiên là nữ sinh hướng ngoại à, mới thành hôn mấy ngày mà đã bắt đầu nói chuyện giúp người ngoài. Võ Huệ Phi thở dài một tiếng, lạnh lùng liếc Tiêu Duệ:

- Tiêu Duệ, con biết rõ bốn cung có ý gì, nhưng con vẫn ra sức giả bộ khước từ bốn cung. Có phải con cảm thấy được hoàng thượng tin tưởng, liền không đặt bốn cung vào mắt hay không?

Lời này vừa nói ra, ngay cả Lý Nghi cũng cảm thấy có chút nặng. Không nói cái khác, Võ Huệ Phi là mẹ ruột của Lý Nghi, luôn là trưởng mẫu của Tiêu Duệ, trưởng bối danh chính ngôn thuận. Đến giờ phút này, Tiêu Duệ biết mình không thể giả bộ được nữa, hần cười khổ khom người nói:

- Tiêu Duệ không dám.

- Nếu không dám, con cần gì phải giả bộ?

Võ Huệ Phi nghĩ. Tiêu Duệ dù sao cũng là con rể mới, hần dường như cũng không có lý do gì đối nghịch với mình, sắc mặt liền có chút dịu xuống.

- Nương nương à. Theo ý kiến của Tiêu Duệ, hoàng thượng tuổi xuân đang thịnh, trước mắt còn không có lòng lập thái tử — Tiêu Duệ đề nghị hay là nương nương tạm gác lại ý niệm này... Nếu không, chỉ sợ hoàng thượng sẽ mất hứng — Về phần Tiêu Duệ, từ đầu đến cuối Tiêu Duệ đều là môn sinh thiên tử. Tiêu Duệ đã đáp ứng hoàng thượng, không tham dự bất cứ chuyện gì giữa các hoàng tử.

Tiêu Duệ nhỏ giọng nói, hần tự nhủ trong lòng, ám chỉ này đủ rõ ràng đi? Nếu Võ Huệ Phi vẫn “nghe không rõ”, vậy chỉ có thể nói nàng quá mê muội nóng lòng.

Nhưng Võ Huệ Phi từ mười mấy tuổi đã tiến cung, hô phong hoán vũ trong cung 20 năm, sủng ái thủy chung không giảm, sao có thể là nhân vật bình thường. Lời này của Tiêu Duệ có thể nói là một lời làm tỉnh người đang mộng. Nhớ tới vị hoàng đế mình đang phụng dưỡng coi hoàng quyền như mạng kia, tính tình tâm cơ thâm trầm, nàng không khỏi âm thầm đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Khua ống tay áo, che mặt lấy lại bình tĩnh, nàng mới chậm rãi nói:

- Tiêu Duệ, con nói có lý, là bốn cung quá mức chấp nhất.

Hóa ra, hóa ra hoàng đế vốn không có lòng lập thái tử. Hóa ra hần muốn nắm hết quyền hành liên tục chiếm lấy ngôi vị hoàng đế — chẳng lẽ hần còn muốn trường sinh bất lão phải không? Võ Huệ Phi không cam lòng nghĩ, không kìm nổi vẫn nói:

- Tiêu Duệ, lời tuy thế, nhưng con và Nghi nhi cùng Thọ Vương nhất định là huynh muội một thể. Con nhất định phải đáp ứng bốn cung, bất kể tương lai như thế nào con đều phải đứng một bên Thọ Vương.

Tiêu Duệ cười, gõ tay nắm bên cạnh, hần khom người nói:

- Xin nương nương yên tâm, cuộc đời này của Tiêu Duệ tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì thực xin lỗi Nghi nhi.

Nhớ tới mấy ngày nay ân ái triền miên, nhớ tới Lý Nghi với thân phận công chúa đối với mình dịu dàng mọi cách và đón ý phụng dưỡng, Tiêu Duệ ầm ập trong lòng. Một cổ nhu tình nồng đậm phát ra từ trong mắt, hần không khỏi quay qua nhìn Lý Nghi đứng ở phía sau Võ Huệ Phi. Mà Lý Nghi, cũng cảm động lây dừng ánh mắt nhu tình nhìn lại. Bốn ánh mắt tràn ngập luyến ái giao nhau, nháy mắt giằng co một chỗ hồi lâu, không kìm nén được.

Võ Huệ Phi ho khan một tiếng, vui mừng nở nụ cười. Nàng cảm giác mình không cần phải hỏi tiếp nữa, khi thấy thần thái ân ái vô cùng của Tiêu Duệ và Lý Nghi còn hơn nàng với Lý Long Cơ, liền đủ nói lên hết thấy. Đúng vậy, Tiêu Duệ không có khả năng làm chuyện tình thực xin lỗi Nghi nhi. Nghi nhi là muội muội Thọ Vương, Tiêu Duệ tương lai không giúp Thọ Vương còn có thể giúp ai? Đây là lô-gíc của Võ Huệ Phi.

Nhưng trong mắt Tiêu Duệ, Ngọc Hoàn và Nghi nhi là ái thê của mình. Chính mình cần tìm mọi cách yêu thương che chở, tận lực bảo vệ an toàn của các nàng, không làm cho các nàng chịu một chút ủy khuất. Nhưng điều này cũng không đại biểu chính mình sẽ rơi vào trong lốc xoáy tranh đoạt quyền lực của các hoàng tử. Đúng vậy, Lý Mạo đúng là huynh trưởng thân sinh của Lý Nghi, nhưng Lý Nghi vẫn là con gái thân sinh của Lý Long Cơ — Nếu Lý Long Cơ không thích mình đứng một bên hoàng tử nào, vậy cứ thế đi. Chống đối hoàng đế, mình không có cái vốn kia cũng không cần phải làm việc đó.

Về phần tương lai, tương lai ai làm hoàng đế, vậy sau này hãy nói đi. Tiêu Duệ nhớ tới Lý Long Cơ ít nhất còn hơn mười năm có thể làm hoàng đế, nên càng thêm kiên định vĩnh viễn làm hệ của hoàng đế, quyết tâm không tham dự phân tranh quyền lực gì.

Xong tiệc trong cung Võ Huệ Phi, Tiêu Duệ và Lý Nghi đang chuẩn bị rời khỏi, Cao Lực Sĩ đột nhiên tới. Cao Lực Sĩ mỉm cười bái xuống:

- Lực Sĩ bái kiến Huệ Phi nương nương!

Cao Lực Sĩ là người tâm phúc và không sung thần nào có thể thay thế hần bên người Lý Long Cơ, gần như cái bóng hần giống cái loa, mặc dù là Võ Huệ Phi cũng không dám quá mức thất lễ hần. Thấy Cao Lực Sĩ thi lễ xong, Võ Huệ Phi cũng cười đứng dậy khoát tay áo:

- Đại tướng quân đa lễ — hôm nay Đại tướng quân như nào lại không phụng dưỡng hoàng thượng, rảnh rỗi đến cung của ta?

Ánh mắt ôn hòa của Cao Lực Sĩ vòng vo di chuyển trên người Tiêu Duệ:

- Hoàng thượng biết Tiêu đại nhân ở nơi này của nương nương, đặc biệt sai Lực Sĩ tới gọi Tiêu đại nhân qua ngự thư phòng, hoàng thượng có chút chuyện phải dặn dò Tiêu đại nhân — Tiêu đại nhân, còn không theo ta cùng đi ngự thư phòng kiến giá?

- Vâng.

Tiêu Duệ đành phải buông tay Lý Nghi, đi theo phía sau Cao Lực Sĩ rời khỏi tẩm cung Võ Huệ Phi bước tới ngự thư phòng của Lý Long Cơ.

Bóng hai người ra khỏi tẩm cung, khuôn mặt quyến rũ của Võ Huệ Phi lập tức trầm xuống. Thật lâu sau, nàng mới thở dài sâu kín:

- Nghi nhi, con đã xuất gia, mẫu thân mong con có được cuộc sống thật tốt — đúng rồi, Tiêu Duệ đối với con có tốt không?

- Mẫu phi, Tử Trường đối với con rất tốt.

Trên mặt Lý Nghi hiện lên thần quang hạnh phúc nhàn nhạt:

- Mẫu phi, Nghi nhi sắp phải theo Tử Trường rời kinh. Nghi nhi không ở bên ngài, mẫu phi phải bảo trọng thân mình thực tốt.

Võ Huệ Phi thở phào một cái:

- Nghi nhi, mẫu thân thực hâm mộ con đó. Con đi lần này, trong thâm cung này, ngay cả một tri kỷ để nói chuyện mẫu phi cũng không có.

Dừng một chút, nàng lại có chút cảm tức nói:

- Ngay cả phụ hoàng con cũng không đáng tin cậy. Hừ, không ngờ hần — nếu không, con cùng Tiêu Duệ tiến cung, phụ hoàng con như nào lại biết?

Cơn gió ẩm áp nhẹ thổi, trên con đường trong cung cực kỳ yên tĩnh, Tiêu Duệ đang đi theo sau Cao Lực Sĩ, đột nhiên Cao Lực Sĩ dừng bước lại, cúi đầu nói một câu:

- Tiêu lão đệ, người làm rất tốt, hoàng thượng rất hài lòng... Xem phân nhượng người có phần biết lòng mỗ, mỗ lại dặn người hai câu: Đại Đường là Đại Đường của hoàng thượng, thiên hạ là thiên hạ của hoàng thượng, hoàng cung Đại Đường này là hoàng cung của hoàng thượng... Những lời này của mỗ, người hãy nhớ kỹ!

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, khom người thi lễ:

- Tiêu Duệ hiểu được.

- Nói chuyện với người thông minh đúng là thư thái.

Cao Lực Sĩ cao hứng vỗ bả vai Tiêu Duệ, rồi lại thấy thiếu niên lặng yên đưa qua một chồng chi phiếu, không khỏi ngạc nhiên nhíu mày nói:

- Tiêu lão đệ, người không phải đã nói, mỗ không phải loại người Hồ tham tài sao? Việc này của người hôm nay, đúng là lời nói và việc làm không giống nhau đó.

- Tiền tài chính là vật ngoài thân. Số tiền này trong tay Tiêu Duệ cũng không có việc, tặng cho Đại tướng quân có thể làm chuyện càng lớn. Chẳng phải là rất tốt?

Tiêu Duệ không khỏi phân trần, thuận tay nhét tám chi phiếu vào ống tay áo Cao Lực Sĩ.

Cao Lực Sĩ cười ha ha:

- Quả nhiên là cử chỉ tuyệt vời. Tiêu lão đệ, bằng vào phần tâm tư nhanh nhẹn và tính tình cẩn thận này của người, hôm nào thăng quan tiến chức vùn vụt lại có khó khăn gì? Cũng được, nếu Tiêu lão đệ hậu tình như vậy, mỗ từ chối thì bất kính. Chẳng qua, người cũng không nên trông cậy mỗ có thể làm việc gì cho người.

- Ha ha, Tiêu Duệ nếu như thật có chuyện cầu đến môn hạ Đại tướng quân, sao cần đưa vật vàng bạc này?

Tiêu Duệ cười cười.

Lời này khiến Cao Lực Sĩ nghe được hoa trong lòng nở rộ, khóe mắt cười đến híp lại thành một đường nhỏ. Hần tuy rằng thích bố thí, nhưng làm một đại nhân vật quyền cao chức trọng, chi phí phủ đệ gia nhân của hần, hết thấy cũng cần tiền tài chống đỡ. Người không tham tiền cũng cần dùng tiền, đây là chuyện rất bình thường. Nếu chỉ trông cậy vào điểm bổng lộc này của hần, phong thái uy phong Đại tướng quân hần chống đỡ như nào?

Khó được Tiêu Duệ đưa tiền còn đưa đường hoàng như vậy, điều này làm cho Cao Lực Sĩ vui mừng trong lòng. Rõ ràng là nhận hối lộ, nhưng còn mang lên đầu vầng hào quang chính nghĩa, trong lòng Cao Lực Sĩ này khoan khoái không cần phải nói. Đương nhiên, hần cũng không thiếu tiền.

Cao Lực Sĩ tâm tình cao hứng lui về sau mấy bước, sóng vai cùng đi với Tiêu Duệ. Vừa đi vừa nói chút chuyện triều đình và “nhàn thoại” trong cung, nhưng thật ra nương theo chuyện phiếm, cố ý dạy Tiêu Duệ một chút con đường làm quan của thần tử.

Lý Long Cơ ngồi ngay ngắn trên long ỷ, nhìn Tiêu Duệ tiến vào quỳ lạy xong, lúc này mới cười khoát tay áo:

- Hãy bình thân, khi nào người đi Nam Chiếu?

Tay Lý Long Cơ vuốt vuốt một chiếc hộp ngọc tinh mỹ.

- Thần không biết.

- Như vậy, người có biết tại sao trẫm lại phải phong nặng thưởng nặng Bì La Các làm Vân Nam Vương?

- ... Thần nghĩ rằng, hoàng thượng sắc phong Bì La Các làm Vân Nam Vương, quyết định giúp đỡ Nam Chiếu, làm cho Nam Chiếu chống đỡ sự xâm lược của người Thổ Phiên ở biên cảnh tây nam Đại Đường. Nam Chiếu vừa vặn ở giữa Đại Đường và Thổ Phiên, có Nam Chiếu trì hoãn, đối với Đại Đường mà nói ý nghĩa trọng đại.

Tiêu Duệ cúi đầu trả lời.

- Ánh mắt không tồi, trăm quả nhiên không có nhìn lầm người. Tiêu Duệ, khó được người tuổi còn nhỏ đã có phần kiến thức này. Từ khi trăm đăng cơ tới nay, dốc sức nâng đỡ Nam Chiếu thống nhất Lục Chiếu, kiềm chế người Thổ Phiên. Nhưng, nhưng trăm lại có chút lo lắng.

Lý Long Cơ đang nói đột nhiên ngừng lại, thần sắc có chút nghiền ngẫm liếc Tiêu Duệ:

- Tiêu Duệ, người có biết trăm đang lo lắng cái gì?

Tiêu Duệ ngăn ra, đột nhiên nhớ tới hoàng đế Đại Đường am hiểu và chủ trương “đạo chế hành”. Nghĩ nghĩ, liền trả lời:

- Hoàng thượng tất nhiên là lo lắng Bì La Các kia kiêu ngạo, Nam Chiếu thống nhất Lục Chiếu thế lực tăng cường chưa từng có, tương lai chắc chắn tạo thành uy hiếp với Đại Đường.

Lý Long Cơ ha ha cười:

- Khó được, khó được. Không sai, không sai!

Lý Long Cơ dừng cười, thần nhiên nói:

- Tiêu Duệ, loại lo lắng này không chỉ có trăm, văn võ bá quan cả triều cũng đều dâng tấu với trăm, muốn trăm đề phòng Nam Chiếu độc bá tây nam, lo lắng Đại Đường nuôi hổ.

- Lúc này làm trăm không ngờ chính là, Lý Lâm Phủ, Trương Cửu Linh những người này ngày thường chính kiến không hợp lần này lại cực kỳ nhất trí, quần thần đều nhất trí yêu cầu trăm bố trí trọng binh tại tây nam. Trừ Đô Hộ phủ Diêu Châu và Đô Hộ phủ Nhung Châu ra, lại thiết lập thêm Đô Hộ phủ ở Thái Hòa, trực tiếp đặt Nam Chiếu dưới quyền cai trị... Trăm đang do dự trong lòng, ý kiến của người như thế nào? Nói cho trăm nghe một chút.

Tiêu Duệ trầm ngâm, trong lòng mặc dù có một cái nhìn, nhưng hần lại khom người trả lời:

- Hoàng thượng, thần tuổi trẻ tài sơ học thiếu, bậc đại sự nước nhà, thần không dám vọng ngôn!

- Trăm cho người nói. Người là môn sinh của trăm, ở trước mặt trăm, người cần gì như vậy?

Lý Long Cơ cười ảm đạm:

- Chỗ nào không đúng, không thông, trăm tự nhiên dạy người.

- Thần nghĩ rằng, ở khu man di sử dụng cường quyền vũ lực thống trị đều không phải là thượng sách. Hoàng thượng, lãnh thổ quốc gia Đại Đường đâu chỉ ngàn dặm. An Tây, Bắc Đĩnh, An Nam... những khu man di rộng lớn này, nếu đều cần triều đình phái trọng binh quản lý, vậy cần tốn bao nhiêu tiền lương quân đội? Cho nên, thần cảm thấy, đối với người man, hay là lấy thi hành giáo hóa làm chủ đạo, vũ lực kinh sợ làm phụ. Chỉ cần triều đình và hoàng thượng thi nhiều nhân đức, lấy man di trị man di, thực hành man di tự trị cùng với triều đình, mới là thượng sách.

Tiêu Duệ do dự một chút, vẫn nói ra nhưng lời ở trên.

Trước mắt Lý Long Cơ sáng ngời. Những giải thích của Tiêu Duệ cũng không đặc biệt, nhưng lại nói đúng lòng dạ hần. Khu man di ở Đại Đường là vô tận, nếu đều phải dùng vũ lực mạnh mẽ trấn áp làm sợ hãi thần phục, chỉ có thể là uống rượu độc giải khát. Nếu các man di cùng nhau chống lại, triều đình Đại Đường có bao nhiêu quân đội cũng không đủ dùng.

- Như vậy, chẳng lẽ trăm liền trở mắt nhìn Bì La Các kiêu ngạo phải không?

Lý Long Cơ mỉm cười.

- Hoàng thượng —

Nhìn nụ cười thần bí khó lường kia của Lý Long Cơ, Tiêu Duệ đột nhiên tỉnh ngộ lại. Hoàng đế này tất nhiên lại đang nghĩ tới đồ chơi già cỗi thuật “chế hành” kia, nhất định là muốn bồi dưỡng một cỗ thể lực khác dùng để khống chế Nam Chiếu ngày càng cường đại. Thấy Tiêu Duệ lại đoán đúng tâm tư của hắn, Lý Long Cơ càng thêm hưng phấn. Thật sự là hắn càng ngày càng thích Tiêu Duệ, không chỉ bởi vì Lý Nghi và Ngọc Chân, cũng không phải vì tài học và sự gan dạ sáng suốt của Tiêu Duệ, mà bởi vì Tiêu Duệ nhiều lần nói đúng đến lòng dạ hắn, quan điểm thường “không bàn mà hợp” với hắn. Điều này làm cho hoàng đế rất cao hứng, càng cảm thấy, hắn thu một môn sinh như vậy không có sai.

Đối với Lý Long Cơ hoàng đế cường thế này mà nói, thần tử kỳ thật bất quá là quân cờ để hắn tung hoành thiên hạ — một khi đã như vậy, hắn càng muốn sử dụng quân cờ có thể hiểu tâm ý của hắn. Bởi vì những người này sẽ chấp hành ý chỉ chính lệnh của hắn càng thêm triệt để, không cần lãng phí tinh thần.

- Tiêu Duệ, nói rất đúng.

Lý Long Cơ lớn tiếng nói:

- Cảnh nội Lục Chiếu, có thể lực cường đại nhất vùng Côn Châu, Nam Ninh Châu, đó chính là người Thoán. Theo trẫm biết, người Thoán này đang bị vũ lực của Nam Chiếu cưỡng ép tháo chạy từng bước... Tiêu Duệ, trẫm mệnh ngươi, sau khi tới Nam Chiếu rồi hành sự tùy theo hoàn cảnh... Nơi này trẫm có hai mật chỉ, ngươi hãy cầm lấy. Thời khắc mấu chốt, ngươi cầm kim bài và mật chỉ của trẫm có thể toàn quyền điều động chỉ huy binh mã các phủ Đô Đốc Kiếm Nam Đạo và tây nam.

Dừng một chút, Lý Long Cơ thấy thần sắc Tiêu Duệ có chút khiếp sợ, liền ném hộp ngọc tinh mỹ đang thưởng thức trong tay xuống:

- Trẫm sẽ phái người ẩn núp bên cạnh ngươi. Không những bảo vệ sự an toàn của ngươi, nếu ngươi có chuyện tình quyết định không được cũng có thể thông qua hắn tới thượng đạt thiên thính.

- Ảnh Tử (cái bóng)!

Lý Long Cơ đột nhiên quát.

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, sắc mặt đỏ lên, bởi vì hắn nhìn thấy một bóng đen giống như âm hồn vọt ra từ sau tấm bình phong trong ngự thư phòng. Lóe lên như vậy, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, giống như hiện lên từ dưới đất, cực kỳ quỷ dị âm trầm. Người này dáng nhỏ gầy, một thân áo đen, mà ngay cả mặt cũng che một tầng vải đen dày, trên đầu thì đội một nón tre màu đen.

Một cỗ không khí xác xơ tiêu điều nhàn nhạt phát ra từ trên người áo đen. Tiêu Duệ không kìm nổi cau mày, loại cảm giác này khiến hắn rất không thoải mái.

Lý Long Cơ thấp giọng:

- Trẫm gọi hắn là Ảnh Tử, ngươi cũng kêu hắn Ảnh Tử đi. Ảnh Tử tồn tại, ngay cả Cao Lực Sĩ lão nô kia cũng không biết. Hôm nay trẫm giao hắn cho ngươi, hy vọng ngươi đừng làm trẫm thất vọng, cẩn thận xử lý chuyện tình Nam Chiếu cho tốt... Mà, coi như là khảo nghiệm đầu tiên của trẫm với ngươi.

Sát thủ? Tử sĩ? đặc vị cao thủ bí mật chuyên thuộc về hoàng đế? Tiêu Duệ đang miên man suy nghĩ. Nhưng ngay khi hắn không để ý xung quanh, người áo đen Ảnh Tử kia đã biến mất không thấy từ khi nào, không ngờ hắn không có phát hiện. Tới vô tung đi vô ảnh — ách. Thân thủ này cao minh hơn không ít so với Lệnh Hồ đại hiệp khách.

Lý Long Cơ cười cười:

- Ngươi không cần lo lắng. Nếu trẫm nói làm cho Ảnh Tử tùy thời ở bên cạnh ngươi, hắn tất nhiên sẽ đi theo bên cạnh ngươi. Khi nào ngươi cần hắn, hắn sẽ xuất hiện.

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, vội vàng khom người nói:

- Vâng, thần tuân chỉ.

- Kỳ thật, lúc này trẫm vẫn muốn cho Khánh Vương đi Nam Chiếu, sau đó làm cho Chương Cừu Kiên Quỳnh cử binh hô ứng cho nhau... Nhưng, trẫm nghĩ lại, thôi thì dứt khoát cho ngươi đi lịch lãm một phen. Trải qua chuyện này, tương lai trẫm cũng dễ ủy thác trọng trách, phân ưu cho trẫm.

Tiêu Duệ ngoài miệng tuy rằng luôn cảm ơn hoàng đế coi trọng ưu ái tài bồi vân vân, nhưng kỳ thật trong lòng lại đang âm thầm oán Lý Long Cơ: lão tiểu tử đó rõ ràng là sợ Khánh Vương nhờ vậy mà lại sinh ra tâm tư “kế thừa ngôi vị hoàng đế”, lại lấy tên đẹp “rèn luyện chính mình”, thật sự là dối trá cực kỳ. Chẳng qua, Tiêu Duệ nghĩ lại. Làm một đế vương, hơn nữa là một đế vương trước mắt coi như có chút thành tựu, phô trương những mưu tính đế vương cũng là bình thường.

- Đi thôi, ba ngày sau rời kinh, trăm sẽ sau Lý Lâm Phủ thay trăm tiến người.

Lý Long Cơ khoát tay áo có chút mệt mỏi:

- Đi thôi, trăm mệt mỏi — đứng rồi, nói cho Nghi nhi bảo trọng thân thể mình.

Trong phủ Thứ Sử Nam Ninh Châu, Thoán Quy Vương Thứ Sử người Thoán nghênh ngang ngồi ở chỗ đó, thuận tay nhéo một cái trên cái mông tròn nở nang của man nữ đang thêm rượu, ha ha cười, một tia hào quang trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất. Man nữ mặc quần mỏng cực ngắn hở ngực hở eo, vặn vẹo vòng eo nóng bỏng mà đầy đặn, khiến đôi mắt của mấy quý tộc người Thoán ngồi đối diện Thoán Quy Vương bốc hỏa.

Thứ Sử Côn Châu Thoán Nhật Tiến một tay xoa ngực, cất cao giọng nói:

- Đại ca, người Đường kia không chỉ tu kiến quan đạo còn đóng binh ở khu Thoán. Điều này nói rõ là muốn liên hợp với Bì La Các kia thôn gom Thoán Bộ chúng ta! Đại ca, chúng ta không thể đợi được nữa, dứt khoát xuất binh chiến An Bình thành kia, giết Trúc Linh kia thanh toán sổ sách! Tránh cho bọn người Đường đứng vững gót chân, lại cùng Nam Chiếu kia bao vây chúng ta ở giữa.

Thoán Quy Vương lắc đầu:

- A Tiến, người biết cái gì? Giết quân Đường? Người có phải điên rồi hay không? Không chỉ nói Đại Đường, cho dù là Nam Chiếu hiện giờ cũng bình hùng tướng mạnh không phải người Thoán chúng ta có thể địch. Nếu đánh giết quân Đường chiếm An Bình thành, một khi hoàng đế Đại Đường trách tội xuống, phái trọng binh tiến công. Chúng ta chẳng phải là chết không chỗ chôn thân.

- Nhưng, chẳng lẽ chúng ta phải trở mắt nhìn Nam Chiếu và Đại Đường thôn gom Thoán Bộ chúng ta? Không, không được, mấy ngàn huynh đệ thủ hạ của ta tuyệt đối không đáp ứng.

Thoán Nhật Tiến rống giận một tiếng, một tay lật đổ bình rượu sứ thô kệch trước mắt:

- Đại ca, người khiếp đảm như thế, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận!

Thoán Nhật Tiến hùng hùng hổ hổ nghênh ngang rời đi, trong mắt Thoán Quy Vương lóe ra một chút âm trầm và giảo hoạt. Một man nữ áo hồng thanh tú xinh đẹp đáng người cực kỳ nóng bỏng đi đến từ sau phòng. Man nữ này đáng người cao gầy, dung mạo xinh đẹp, không ngờ mặc một thân trang phục cô gái Trung Nguyên người Đường không giống người khác.

Càng kỳ lạ là, bên hông man nữ còn đeo một thanh loan đao sắc bén. Mà trên hông bên cạnh loan đao còn buộc vài cái chuông nhỏ bằng bạc, đi trên đường, chuông bạc kia va chạm với loan đao khảm đá quý, phát ra những tiếng leng keng dễ nghe.

- A Đại, sao con lại tới đây.

Thoán Quy Vương mỉm cười nhìn con gái yêu Thoán Đại Lai, khóe mắt nheo lại thành một khe hẹp.

- Phụ thân, A Đại cảm thấy được Nhật Tiến thúc thúc nói không sai. Cho dù là Đại Đường không có tâm tư thôn gom Thoán Bộ chúng ta, Nam Chiếu kia sớm hay muộn cũng sẽ tiến công Thoán khu. Chúng ta không thể không sớm đề phòng.

Mây liễu của A Đại vừa nhú, thanh âm cực kỳ trong trẻo êm tai.

- A Đại, con biết cái gì? Phụ thân sao không biết Nam Chiếu có tâm thôn gom Thoán Bộ chúng ta. Nhưng là, hiện giờ tính toán, chúng ta lại có thể thế nào? Bì La Các kia hùng tài đại lược, là nhân vật đáng sợ khó gặp trăm ngàn năm qua. Hẳn vì loại bỏ sự nghi ngờ của Thoán Bộ chúng ta, không ngờ đem hai con gái mình phân biệt gả cho ca ca con và con của Nhật Tiến thúc thúc của con.

Thoán Quy Vương chậm rãi nói:

- So sánh với sự uy hiếp của Đại Đường, Nam Chiếu mới thực sự là họa lớn đó!

A Đại gật đầu:

- Một khi đã như vậy, phụ thân, sao chúng ta không đầu nhập vào Đại Đường, dựa vào lực lượng của Đại Đường để đối kháng Nam Chiếu tấn công.

- Phụ thân sớm đã có ý này. Đáng tiếc, khi phụ thân phái người tới kinh thành Đại Đường bái kiến hoàng đế Đại Đường. Đại Đường Kiếm Nam Đạo Tiết Độ Sứ Chương Cừu Kiên Quỳnh đột nhiên xuất binh hiệp trợ Bì La Các thống nhất Lục Chiếu... Mà sau này, không ngờ hoàng đế Đại Đường lại hậu phong Bì La Các làm Văn Nam Vương. Phong thưởng hậu khiến kẻ khác xem mà cảm thán!

Thoán Quy Vương thở dài nói:

- Cho nên phụ thân mới tạm hoãn đầu nhập Đại Đường.

- Nếu Đại Đường cũng không trông cậy vào được. Phụ thân, sao chúng ta không hăng hái chống lại? Chờ khi bị Nam Chiếu thôn gom cũng là chết, khởi binh phản kháng cũng là chết, chúng ta không thể thành thành thật thật chờ chết!

Trên khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ của A Đại hiện lên một tầng sát khí nhàn nhạt:

- Con gái nguyện ý mang binh xuất chinh. Trước chiếm lấy An Bình thành của Đại Đường kia, sau đó kêu gọi toàn bộ tộc nhân khởi binh quyết một trận tử chiến với Nam Chiếu kia.

- Không, không. Chúng ta chỉ có không đến 2 vạn Thoán binh, sao có thể chống đỡ Nam Chiếu nắm giữ 10 vạn binh? A Đại, người Thoán chúng ta nếu muốn sinh tồn được, vẫn phải mượn sức Đại Đường! Hoặc là, Thổ Phiên cũng được!

Về u ám làm khuôn mặt già nua của Thoán Quy Vương càng tối lại:

- Nam Chiếu muốn thôn gom Thoán Bộ chúng ta, cũng không phải dễ dàng như vậy!

A Đại nhượng mày, trầm giọng nói:

- Phụ thân, nhưng không phải ngài đã nói, Đại Đường đã không thể trông cậy vào hay sao?

- Thế thì cũng chưa chắc. Phụ thân ta cũng không tin, triều đình Đại Đường sẽ ngồi xem Nam Chiếu độc bá tây nam. Nói vậy, đối với Đại Đường có chỗ tốt gì? Không chỉ nói Bì La Các, cho dù phụ thân ta cũng nhìn ra, hoàng đế Đại Đường kia chẳng phải thật lòng sắc phong. Hẳn chẳng qua là muốn lợi dụng lực lượng Nam Chiếu chống đỡ người Thổ Phiên xâm chiếm mà thôi. Mà nếu Nam Chiếu ngày càng cường đại, điều này chẳng phải là tương đương với Thổ Phiên thứ hai? Phụ thân đã nghĩ, triều đình Đại Đường không muốn nhìn thấy tình hình như vậy. Cho nên, Đại Đường nhất định sẽ — nhận người Thoán chúng ta quy hàng!

Thoán Quy Vương thần nhiên cười.

- Về phần Nhật Tiến thúc thúc con muốn tiến công An Bình thành, để cho hắn đi đi — dù sao, dùng việc này thử động tĩnh của Đại Đường cũng tốt.

Thoán Quy Vương âm hiểm cười nhẹ một tiếng:

- A Đại. Ước thúc bộ tộc của chúng ta, không được phát sinh xung đột gì với binh sĩ Đại Đường!

132. Chương 117: A Đại

Từ Thứ Sử Phủ lâu cao đi trên con đường núi cây cối hiểm trở tới thành Nam Ninh Châu, hai bên đường vân sam (một loại cây thông) dày đặc tươi tốt, cao lớn và thẳng tắp. Mưa vẫn rơi không ngừng, trên vân sam cực kỳ ẩm ướt. Có thể bởi vì vân sam là cây lá kim, không có lá cây lớn, hạt mưa rơi vào lá cây nhỏ bé, không hề có âm thanh vang lên, ngược lại thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh tích tích của từng giọt mưa rơi từ trên cây xuống mặt hiên của dân cư bản địa.

Đi trên đường núi hiểm trở cách mặt đất mấy chục thước, A Đại nhìn ra xa ngoài thành, ngọn núi phương xa cao chót vót, khe rãnh ngang dọc, lòng chảo cắt sâu, cây lá bản sinh trưởng tươi tốt. Trong lòng chảo cách đó không xa, nước sông pha lẫn màu vàng cuộn trào mãnh liệt. Bởi vì trời mưa, cực kỳ ẩm ướt, vách núi bên cạnh lòng chảo màu xám nâu, đó là kết quả hơi nước thấm vào lâu, dường như có rêu xanh muốn mọc.

A Đại tới trước cổng thành, đầu mục Thoán quân An Bảo gác trên cổng thành vội vàng tới chào:

- Bái kiến tiểu thư!

A Đại nhã nhặn khoát tay áo, nhưng trên mặt thiếu nữ xinh đẹp lại mơ hồ mang một chút uy thế nhàn nhạt. A Đại không chỉ là con gái yêu của Thoán Quy Vương, còn là Thống soái thực tế của Nam Ninh Châu Bộ Khúc. Nàng thuở nhỏ theo một người Đường lưu lạc ẩn dật tới Thoán khu học tập văn hóa Trung Nguyên, binh pháp mưu lược. Am hiểu vật lộn vũ kỹ, có đảm lược có hiểu biết, có uy vọng rất cao trong lòng người Thoán ở Nam Ninh Châu. Từ sau khi Thoán Quy Vương giao cho A Đại quản lý thủ hạ Thoán binh vạn người, sức chiến đấu của đội ngũ Thoán binh vạn người này được nâng cao trên diện rộng, quân kỷ so với dĩ vãng nghiêm chỉnh rất nhiều.

Trên con đường rộng rãi mà gập ghềnh ngoài thành, một đội ngũ mấy trăm người đột nhiên tiến tới từ phía nam, la ngựa thành đàn, đội hình nghiêm chỉnh, sử dụng cờ hiệu người Nam Chiếu. Trên mặt cờ tam giác đỏ tươi này, dùng kim tuyến thêu đồ án một loại hỏa điểu. Đó chính là vật tổ thần bí mà người Nam Chiếu cúng bái sùng kính.

Tiếng động ngày càng ồn ào, A Đại nhíu mày. An Bảo vội vàng phái người đi tìm hiểu tin tức, không bao lâu liền về hồi báo là Nhị vương tử Nam Chiếu Thành Tiến tự mình dẫn người tới cầu hôn. Trên khuôn mặt hơi ngăm đen của A Đại, hai đôi mày liễu cong nhẹ nhàng dựng lên.

Từ sau khi thấy con gái yêu A Đại của Thoán Quy Vương, Nhị vương tử Thành Tiến của Nam Chiếu Vương Bì La Các này giật nảy mình. Trong vòng một năm, hắn đã phái bốn nhóm người đến Nam Ninh Châu cầu thân, nhưng đều bị A Đại đuổi trở về. Không chỉ nói quan hệ giữa Nam Chiếu cùng người Thoán gần như đối địch, cho dù là quan hệ cực kỳ hữu hảo, Thoán Quy Vương cũng sẽ không gả con gái yêu của mình cho người Nam Chiếu.

Bởi vì, A Đại không chỉ là con gái hắn, còn là Thống soái của quân đội người Thoán. Mà sau A Đại, còn giấu một hiền giả đến từ Trung Nguyên Đại Đường mà trong mắt người Thoán gần như giống như thần tiên không gì không làm được. Nếu không có A Đại, người Thoán ở Nam Ninh Châu có thể tổn thất lớn lắm.

Không nghĩ đến, không ngờ lần này Thành Tiến tự mình đến.

Nam Chiếu là vương giả của toàn bộ vùng tây nam, đã dần tạo thành hệ thống quốc gia, mà người Thoán bất quá là một bộ lạc tương đối hùng mạnh, sự khác nhau giữa hai bên là khá lớn. Tuy rằng mơ hồ có xu thế đối địch, nhưng Nam Chiếu Nhị vương tử đích thân đến, Thoán Quy Vương vẫn là không thể không tự mình dẫn người ra khỏi thành nghênh đón.

Thành Tiến là một thanh niên hơn 20 tuổi không cao bộ mặt ngăm đen, và giống như A Đại, hắn cũng mặc trên người quần áo tơ lụa kiểu dáng của người Đường. Nếu không phải đỉnh đầu đội một kim quan hoa lệ, không ai cho rằng hắn là Nhị vương tử Nam Chiếu, mà giống như một cậu ấm quý tộc người Đường.

Thành Tiến mang trên mặt ngạo khí nhàn nhạt. Đối mặt bộ lạc người Thoán nhỏ yếu hơn xa so với Nam Chiếu, làm một Vương tộc đệ tử của Nam Chiếu, một chút cảm giác ưu việt và tự hào trong đáy lòng hắn muốn che dấu cũng không thể. Hơn nữa, lần này hắn đến, dẫn theo vô số lương thực và lá trà tơ lụa gấm vóc đến từ Trung Nguyên.

Tuy rằng từ Thoán Quy Vương đến nay, tất cả người Thoán mơ hồ có địch ý với Nam Chiếu, nhưng lương lương thực lễ vật do Thành Tiến mang đến lại làm người Thoán vui sướng trong lòng. Thoán Quy Vương nghênh đón Thành Tiến vào trong đại sảnh phủ mình. Sau khi phân rõ chủ khách ngồi xuống, thấy ánh mắt cuồng nhiệt của Thành Tiến thủy chung đặt lên thân thể nóng bỏng của A Đại, Thoán Quy Vương không khỏi nhíu mày, thần nhiên nói:

- Không biết nhị vương tử giá lâm Nam Ninh Châu, có gì muốn làm?

- Thoán Quy Vương Đại nhân, Thành Tiến ngưỡng mộ A Đại tiểu thư đã lâu, lần này tự mình tiến đến hướng đại nhân cầu hôn. Để tỏ lòng thành ý của Thành Tiến và Nam Chiếu, Thành Tiến lần này đến cầu hôn, mang theo .

Thành Tiến chậm rãi đắc ý thuật lại một lần các sinh lễ phong phú mình mang đến, sau đó lại nói:

- Chỉ cần đại nhân có thể đáp ứng, sau khi lập gia đình, Nam Chiếu còn có thể đưa cho người Thoán ở Nam Ninh Châu 100 xe lương thực.

Khiến Thành Tiến kinh ngạc chính là, sau khi nghe xong hần “hấp dẫn”, Thoán Quy Vương cũng không có biểu hiện ra nhiều thần sắc khiếp sợ và chờ mong, chỉ cực kỳ thần nhiên liếc qua A Đại ở một bên:

- Nhị vương tử, dựa theo phong tục người Thoán chúng ta, con gái người Thoán xuất giá, là tự mình chọn lựa hôn phu, ta mặc dù là phụ thân A Đại, nhưng cũng không thể một mình ôm lấy mọi việc — việc này, còn phải xem ý tứ A Đại.

- A Đại, Thành Tiến nhị vương tử tự mình tới cầu thân, con có ý gì?

Thoán Quy Vương đánh một ánh mắt.

Mặt A Đại không chút thay đổi, một mảnh lạnh lùng trên khuôn mặt đẹp:

- Phụ thân, A Đại đã hướng tới trời cao phát thề, cuộc đời này không lấy chồng, thề cùng tồn vong với Thoán khu — nếu muốn A Đại lập gia đình, trừ phi.

Thành Tiến đem ánh mắt cuồng nhiệt từ trên ngực chật ních của A Đại thu về, vội vàng nói xen vào:

- Trừ phi cái gì?

- Trừ Phi binh mã Nam Chiếu từ nay về sau không hề bước vào Thoán khu trong vòng trăm dặm, trừ phi nhị vương tử có thể bảo chứng Thoán khu sau này vĩnh viễn không chịu tai ương Nam Chiếu xâm chiếm chinh phạt.

A Đại lạnh lùng nói.

- Cái này dễ thôi, ta trở về nói với phụ vương, đem Thoán khu vĩnh viễn cho người Thoán các người tự cư là được.

Thành Tiến khoát tay áo không cho rằng là đúng, nghênh ngang nói. Lời này kỳ thật hần cũng có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, hần biết do Bì La Các tiến công thôn tính Thoán khu là chuyện sớm muộn, hiện giờ há mồm nói như vậy, đơn giản là ứng phó có lệ mà thôi.

- Cái gì gọi là vĩnh viễn cho người Thoán chúng ta tự cư? Thoán khu vốn chính là quê hương người Thoán chúng ta sinh ra và lớn lên, chúng ta sinh sống ở nơi này đã hơn một ngàn năm, dựa vào cái gì Nam Chiếu các người lại xâm chiếm thổ địa của chính chúng ta?

A Đại có chút phẫn nộ trừng mắt liếc Thành Tiến:

- Hơn nữa, người bắt quá chỉ là nhị vương tử Nam Chiếu, không hề có quyền lực trong tay, ngày sau cũng không có khả năng ngồi lên vương vị Nam Chiếu, người lấy gì cam đoan? Người bảo A Đại sao có thể tin người?

Mặt mũi Thành Tiến đỏ lên:

- Ta mới là con ruột của phụ vương! Các La Phượng kia bắt quá là một tên tạp chủng, tương lai vương vị Nam Chiếu nhất định do ta kế thừa.

- Phải không? Như thế nào ta lại nghe nói, Nam Chiếu Vương đối với Các La Phượng đại vương tử cực kỳ sủng ái, đã sớm lập hần làm vương tử kế vị. Hơn nữa, Các La Phượng văn thao vũ lược chiến công lớn lao, mà người, sao có thể so sánh với hần? Người sao có thể tranh được với hần?

Khóe miệng A Đại nở nụ cười cổ quái:

- Nếu người có thể ngồi lên vương vị Nam Chiếu hoặc là trở thành vương tử kế vị Nam Chiếu, A Đại không cần người tới đón dâu, tự mình sẽ tới Thái Hòa thành.

- Người.

Thành Tiến bỗng nhiên phần nộ đứng dậy, nắm tay cũng bắt đầu run lên:

- Người cự tuyệt vương tử Nam Chiếu cầu hôn, người cũng không nên hối hận! Tương lai đại quân Nam Chiếu tới gần, người là người đắc tội người Thoán!

A Đại thần nhiên cười:

- Cho dù A Đại hiện giờ tới Thái Hòa thành, người Nam Chiếu sẽ không tấn công giết Thoán khu sao? Thành Tiến, trở về nói cho Nam Chiếu Vương điện hạ, người Thoán chúng ta thà chết chứ không hàng, nguyện ý dùng máu nóng và mạng sống để bảo vệ gia viên xinh đẹp của chúng ta!

Ngày mười chín tháng sáu năm Đại Đường Khai Nguyên thứ hai mươi ba, khâm sai Đại Đường tới Nam Chiếu xem lễ là Tiêu Duệ mang theo một đám xe ngựa cùng gia quyến của mình, chậm rãi ra khỏi thành Trường An, tiến bước tới Ích Châu Kiếm Nam Đạo. Lần đi Nam Chiếu xem lễ này, sau khi phải âm thầm hoàn thành sứ mệnh đặc thù hoàng đế Đại Đường bí mật giao cho, Tiêu Duệ sẽ tới Nhung Châu nhậm chức, từ nay về sau — ít nhất trong mấy năm sau đó có thể rời ra khỏi Trường An chính trị xáo trộn và phân tranh quyền lực hiểm ác.

Hai vị kiều thê như hoa ngồi xe ngựa xa hoa Ngọc Chân tặng, mà Tú Nhi thì mang theo bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc ngồi trên hai chiếc xe ngựa khác. Ngoài ra, Tôn Công Nhượng còn thuê mấy cỗ xe ngựa, chứa đầy một số đồ dùng gia cụ, do gia đình Tiêu gia một đường trông đi theo. Lần này, Tiêu Duệ chẳng khác gì mang theo cả nhà rời khỏi Trường An.

Gia quyến và những người liên quan đến Tiêu Duệ toàn bộ ở giữa đội ngũ, phía sau là đoàn xe của triều đình Đại Đường vận chuyển lễ vật hoàng đế ban, phía trước là 300 kỵ binh Võ lâm quân dũng mãnh thiện chiến, do Nhân Dũng hiệu úy tân nhậm Lệnh Hồ Xung Vũ dẫn đầu. Mà Tiêu Duệ lại tự mình cưỡi ngựa đích thân dẫn đầu phía trước đội ngũ, bên người là thị vệ Vệ Giáo do Thịnh Vương Lý Kỳ tự nhiên “nhét” cho hắn.

Ngay trước mặt đội ngũ, vài tên sĩ tốt cầm cờ phất phơ cao cao, cờ lớn màu vàng hơi đỏ là Lý Long Cơ ban tặng, phía trên phân biệt viết bốn chữ vàng lớn “môn sinh thiên tử” và “phụng chỉ khâm sai”. Tiêu Duệ vốn không muốn rêu rao như vậy, nhưng Vệ Giáo và Cao Lực Sĩ lại nói chuyện này liên quan đến lễ nghi uy nghiêm của hoàng đế và triều đình Đại Đường, không thể nề hà đành làm cho sĩ tốt cầm lá cờ lớn đi ở phía trước.

Về phần nhân vật Ảnh Tử tiên sinh Lý Long Cơ bí mật phái đến, từ sau lúc ở hoàng cung ngày ấy, Tiêu Duệ cũng không có nhìn thấy tung tích của người này.

Đội ngũ vừa mới đi qua cầu sông Bá, Tiêu Duệ liền phát hiện tiểu thư tướng phủ Lý Đăng Không hai mắt sưng đỏ ngồi nghỉ trên chòi phía trước mặt. Hôm qua, trên yến hội Ngọc Chân cử hành đưa tiễn Tiêu Duệ, không ngờ Lý Đăng Không trước mặt mọi người hỏi hắn có nguyện ý hay không lấy nàng về, lúc ấy Tiêu Duệ xấu hổ đứng ở đó, nếu không có Ngọc Chân hòa giải, yến hội kia liền bị Lý Đăng Không đánh vỡ.

Sau yến hội, Lý Đăng Không si ngốc mà đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, bất kể Ngọc Chân khuyên như nào cũng không nhích người, cố chấp đứng ở nơi đó, muốn Tiêu Duệ cho nàng một đáp án — đồng ý, hay là không chịu.

Ngọc Hoàn và Lý Nghi không biết nên khóc hay cười, cũng bị sự chấp nhất của Lý Đăng Không cảm động vài phần. Làm một thiên kim tiểu thư, có thể chủ động cúi đầu chịu xấu hổ bày tỏ tình yêu cũng ám chỉ chính mình không cần danh phận với một người đàn ông, đại khái, cũng cần tình yêu mãnh liệt chống đỡ đi. Nhất là Lý Nghi, nàng cực kỳ hiểu Lý Đăng Không, biết vị Lục tiểu thư điều ngoa hoạt bát của Lý gia này không chỉ là một người thẳng tính còn là một kẻ bướng bỉnh, phạm là chuyện nàng chắc chắn quyết định, chín con trâu cũng không kéo trở về được.

Xem ra, nàng thật sự thích Tử Trường — ai, Lý Nghi thở dài yếu ớt.

133. Chương 118: Ngắm Chân Thành Đông Nam

- Tiêu Duệ, chàng vẫn không trả lời ta.

Lý Đăng Không nhanh chân chạy tới, chắn trước ngựa Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng kéo vạt áo tiểu nha đầu, hai người cùng nhau đi vào trong lương đình.

- Đăng Không tiểu thư. Nàng cần gì chấp nhất như thế.

Tiêu Duệ xấu hổ cười.

- Không. Chàng trả lời ta, chàng đồng ý hay không?

Lý Đăng Không quật cường mím chiếc miệng nhỏ nhắn, sắc mặt có chút tái nhợt.

Tiêu Duệ ngồi trên lưng ngựa quay đầu nhìn lại. Thấy trong làn khói bụi dày đặc kia, Lý Đăng Không phóng ngựa trở về thành mà lệ ảnh dần dần bắt đầu trở nên mơ hồ. Tiêu Duệ không khỏi thở dài một tiếng, thầm nghĩ nàng còn là một đứa bé, có lẽ không cần bao lâu nàng sẽ quên mình đi. Là con gái thứ sáu được sủng ái nhất của Lý Lâm Phủ quyền cao chức trọng, nói vậy nàng rất nhanh sẽ có vô số người đăng môn cầu hôn.

Tiêu Duệ vung roi ngựa, nhìn mặt trời chói chang nắng hè nhô lên cao, thuận tay lau mồ hôi trên trán, cao giọng hô:

- Mau chóng khởi hành!

Roi ngựa vang lên, xe ngựa nhấp nhô, tinh kỳ phấp phới. Trên quan đạo từ Trường An đi đất Thục bụi mù nổi lên bốn phía, tiếng vó ngựa lao nhanh như khóc như bão.

Trong thành Ích Châu.

Trong hậu hoa viên nhà Chương Cừu Kiên Quỳnh, Chương Cừu Liên Nhi si ngốc đứng trên lầu các, mắt nhìn đám mây phía chân trời đông nam. Bên tai truyền đến tiếng ve cuồn cuộn kêu to không biết mỗi một, trong lòng ngày càng buồn bực bất an.

Người kia đó, nam tử khiến nàng mơ mộng đó, hẳn không chỉ mới thành danh thiên hạ đều biết ở Trường An, còn cười hai kiêu thể như hoa như ngọc, một trong số đó lại là công chúa Hàm Nghi đương triều.

Mấy ngày nay tới giờ, những bi thương hoặc chuyện tích hùng dũng của Tiêu Duệ ở Trường An cũng dần dần truyền vào đất Thục. Nghe được không ngờ hẳn vì Ngọc Hoàn muội muội mà không tiếc kháng hôn kháng chỉ cận kề cái chết không theo, còn viết xuống “hỏi thể gian tình là vật chi” thiên cổ có một không hai. Mỗi lần Chương Cừu Liên Nhi ngâm tụng câu “hỏi thể gian tình là vật chi, sống chết một đời tương hứa” kia, cũng không nhịn được run rẩy trong lòng lệ rơi đầy mặt.

Tình cảm của hắn đối với Ngọc Hoàn muội muội nặng như vậy, nhưng hắn đối với mình, có phải không hề có cảm giác không? Nước mắt Chương Cừu Liên Nhi bay bay. Mỗi khi nghĩ đến đây, nàng đều có một loại cảm giác gần như choáng váng.

Lại nghĩ tới công chúa Hàm Nghi đương triều từ bỏ tước vị kia, từ bỏ sự quang vinh nuông chiều của công chúa, không hề chùn lòng mà gả vào Tiêu gia, Chương Cừu Liên Nhi cũng âm thầm hỏi trong lòng mình: nếu là mình, có thể bỏ qua hết thảy không để ý ánh mắt thế tục mà nhào vào lòng nam tử mình yêu thương hay không?

Nhưng mà, người ta là lưỡng tình tương duyệt. Mà chính mình, cũng chỉ là tương tư đơn phương thôi. Chương Cừu Liên Nhi yếu ớt thở dài, sắc mặt đỏ lên, đáy lòng run rẩy.

Nàng vẫn nhìn như trước, mãi cho đến khi một thị nữ yên lặng tiến vào, nhẹ nhàng gọi một tiếng:

- Tiểu thư, lão phu nhân và lão gia cho mời tiểu thư tới tiền thính nói chuyện.

- Đáng nguy, từ sau khi Tiêu Duệ rời đi, thân hình mảnh dẻ của nàng từ từ gầy yếu thêm, thực sự làm cho người ta đau lòng quá!

Chương Cừu Kiêm Quỳnh đau lòng nắm tay thật nhanh:

- Đáng tiếc Tiêu Duệ kia đã đón dâu lập gia đình, hết thấy đều không kịp rồi.

Chương Cừu lão phu nhân thở dài:

- Con ta, thật sự không được, để lão thân mặt dày ra mặt thử ý tứ của Tiêu Duệ kia. Nếu công chúa đương triều đồng ý chung một chồng với Dương Ngọc Hoàn. Vậy Liên Nhi nhà chúng ta.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh hơi do dự một chút, trong lòng hấn cũng lay động. Nếu như không có chuyện Lý Nghi như vậy, có lẽ hấn còn không suy xét việc này. Nhưng nếu người ta đều bỏ tước vị công chúa đương triều để gả, muội muội một tên Tiết Độ Sứ như mình cần gì phải tính toán danh phận chi li cái gì? Hơn nữa, muội muội nhà mình đã yêu Tiêu Duệ kia tận xương tủy. Nếu như tiếp tục tương tư đơn phương như vậy, dựa vào tính tình cao ngạo thanh cao của nàng, trừ khi hương tiêu ngọc vãn (ngọc nát hương tan) quyết không thay đổi.

- Mẫu thân. Tiêu Duệ còn mấy ngày nữa là tới Ích Châu, sau đó từ Ích Châu đi tới Nam Chiếu. Chờ hấn đến đây, con thử ý tứ của hấn một chút. Ai, hiện tại không chỉ có vấn đề của Tiêu Duệ, còn phải nhìn hai vị phu nhân của người ta, nhất là công chúa Hàm Nghi kia có gặt đầu hay không?

Chương Cừu Kiêm Quỳnh nhú nhú mày, đột nhiên ngừng lại, ôn hòa nói:

- Tiểu muội!

Cuộc nói chuyện giữa huynh trưởng và mẫu thân của mình, Chương Cừu Liên Nhi đã nghe vào tai toàn bộ. Khuôn mặt đẹp tái nhợt của nàng có chút đỏ lên, mà thân hình nhu nhược mơ hồ phát run lão đảo theo gió. Nàng duyên dáng đi tới vài bước, chậm rãi ngồi bên người Chương Cừu lão phu nhân. Tựa mẫu thân nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, môi anh đào đỏ tươi bị cắn gât gao rỉ ra một chút máu, nàng thản nhiên nói:

- Mẫu thân, huynh trưởng. Không cần hai người lo lắng, chuyện của Liên Nhi, để cho Liên Nhi tự mình đến hỏi!

Chương Cừu Kiêm Quỳnh thở dài một tiếng, vội vàng nói chuyển hướng:

- Liên Nhi, Tiêu Duệ phụng chỉ đi Nam Chiếu, còn hai ngày nữa là tới Ích Châu. Không phải muội rất thân mật với tiểu thư Ngọc Hoàn kia sao, đến lúc đó, hai người gặp nhau mấy ngày — ồ, đúng rồi, Tiêu Duệ làm huyện lệnh Nhung Châu. Ta nghe nói hấn phải an bài gia quyến ở Ích Châu.

- Phải không?

Chương Cừu Liên Nhi cười:

- Ta cùng Ngọc Hoàn muội muội cũng lâu rồi không gặp, lần này gặp nhau mấy ngày cũng tốt.

- Con ta, con không phải nói hoàng thượng ân sủng Tiêu Duệ sao? Như thế nào lại cố tình phong hấn làm huyện lệnh Nhung Châu? Chỗ Nhung Châu hoang dã kia.

Chương Cừu lão phu nhân nhú mày:

- Dù cho làm Huyện lệnh thuộc về Ích Châu, cũng mạnh hơn trăm lần so với Nhung Châu kia.

- Theo ta đoán, hoàng thượng cố ý an bài Tiêu Duệ được mình coi trọng ở Nhung Châu, tất nhiên là vì Nam Chiếu. Hoàng thượng sợ Nam Chiếu kia kiêu ngạo... Tuy rằng chức vị của Tiêu Duệ khá thấp, nhưng hấn vừa là môn sinh thiên tử lại là nghĩa tử của Ngọc Chân điện hạ. Trong thiên hạ không người nào không biết hấn là người tâm phúc hoàng thượng có ý bồi dưỡng. Để hấn tọa trấn Nhung Châu, hoàn toàn có thể đảm đương người phát ngôn của hoàng thượng ở tây nam. Hơn nữa, chỉ sợ hoàng thượng cũng có vài phần kiêng kị đối với Tiết Độ Sứ Kiếm Nam Đạo ta .

Chương Cừu Kiêm Quỳnh thở dài, dừng lại một chút, lại nói.

- Tuy rằng hoàng thượng sắc phong ta làm Thượng thư hữu phó xạ kiêm nhiệm Tiết Độ Sứ Kiếm Nam Đạo, nhưng không cho ta vào kinh... Lại lựa chọn đề bạt Tiên Vu Trọng Thông làm Tiết Độ Phó Sứ, đơn giản là để kiềm chế ta. Mà Tiên Vu Trọng Thông lại là người một mạch của Khánh Vương Lý Tông, hoàng thượng

lại lo lắng Tiên Vu Trọng Thông, cho nên mới xếp Tiêu Duệ tiến vào Kiếm Nam Đạo. Ghế Đô Đốc phủ Đô Đốc Nhung Châu trống nhiều ngày, nhưng hoàng thượng chậm chạp không chịu bổ nhiệm Đô Đốc phủ Đô Đốc Nhung Châu, chỉ sợ là vì ngày sau để Tiêu Duệ tiếp quản phủ Đô Đốc Nhung Châu thậm chí phủ Đô Đốc Diêu Châu trong cảnh nội Nam Chiếu. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, lần này Tiêu Duệ thuận lợi hoàn thành sứ mệnh, thánh chỉ hoàng thượng bổ nhiệm hẳn kiêm nhiệm Đô Đốc phủ Đô Đốc Nhung Châu sẽ hạ xuống.

- Mẫu thân, tiểu muội, mọi người xem đi. Một người vừa đăng khoa Trạng Nguyên công, trong một năm ngắn ngủi sẽ ngồi lên chức quan chính ngũ phẩm hạ cấp, tay cầm thực quyền. Loại ân sủng này có thể nói không gì sánh nổi.

Chương Cừu Kiếm Quỳnh cười cười:

- Tiêu Duệ tiền đồ vô lượng, điểm này từ một năm trước ta đã cho là như thế. Kể này tính tình trầm ổn, bụng đầy tài hoa, càng khó được là, hẳn làm việc tuân theo lễ nghi lại không cổ hủ. Hẳn có thể có ngày hôm nay kỳ thật là hợp tình hợp lý. Huống chỉ, hẳn là phò mã gia của công chúa Hàm Nghi. Mặc dù không có danh hào phò mã chân chính, nhưng trên thực tế ai dám khinh thường hẳn?

- Một Kiếm Nam Đạo nho nhỏ, đáng để hoàng thượng coi trọng như thế.

Chương Cừu Liên Nhi nhẹ nhàng rút tay trong tay mẫu thân ra, buồn bã nói:

- Dù sao Tiêu Duệ còn trẻ, trọng trách như thế.

- Không nên coi thường Kiếm Nam Đạo chúng ta.

Mày Chương Cừu Kiếm Quỳnh giương lên:

- Trước mắt, hoàng thượng coi trọng nhất đúng là Kiếm Nam Đạo. Không chỉ bởi vì Kiếm Nam Đạo giàu có và đông đúc, là trọng trấn thuế má của triều đình, cũng bởi vì Kiếm Nam Đạo ở xa phía tây nam, kiểm chế Thổ Phiên và Nam Chiếu. Nếu chẳng may Kiếm Nam Đạo thất thủ, làm cho người Nam Chiếu và Thổ Phiên tiến quân thần tốc, Đại Đường sẽ nguy.

Chương Cừu Liên Nhi ồ một tiếng, liền không nói nữa. Nàng không có hứng thú quá lớn đối với quốc gia đại sự này đó. Tâm tư trong bụng nàng hiện giờ đều bởi vì Tiêu Duệ sắp đến Ích Châu mà trở nên khẩn trương và lo sợ không yên. Nàng vừa hận Tiêu Duệ không thể lập tức xuất hiện trước mặt nàng, lại sợ hãi Tiêu Duệ giáp mặt — bởi vì, nàng không biết đối mặt với Tiêu Duệ như thế nào. Hết thấy những điều này lại lặp lại mấy ngày sau, đối với mình mà nói, không chừng lại là một hồi luyện ngục tình cảm.

Nàng đang u oán mà suy nghĩ tâm sự của mình, lại nghe Chương Cừu Kiếm Quỳnh nói:

- Tiêu Duệ phụng chỉ đi tuần Nam Chiếu, xem lễ Nam Chiếu Vương đăng vị đại điển. Ta cũng sẽ làm cho Tiết Độ Phó Sứ Tiên Vu Trọng Thông mang 1000 sĩ tốt tiến tới làm đặc sứ xem lễ của ta, cũng tiện đường bảo hộ Tiêu Duệ đi Nam Chiếu.

Chương Cừu Liên Nhi cả kinh, run giọng nói:

- Huynh trưởng, Tiên Vu Trọng Thông kia cùng Tiêu Duệ có hiềm khích. Huynh làm cho Tiên Vu Trọng Thông đi Nam Chiếu với Tiêu Duệ, có thể hay không.

Chương Cừu Kiếm Quỳnh chẳng thèm ngó tới bữu môi:

- Tiên Vu Trọng Thông kia tuy rằng âm hiểm giả dối, lại đầu phục Khánh Vương Lý Tông, nhưng hẳn bất quá chỉ là một con chó săn mà thôi... Trước khác nay khác, ngày đó Tiêu Duệ bất quá chỉ là một bình dân dân chính. Mà Tiêu Duệ hiện giờ đã là tâm phúc thiên tử, phò mã công chúa, phụng chỉ khâm sai. Hẳn xu nịnh nịnh bợ còn không kịp, sao dám sinh lòng ác ý? Sợ là cho hẳn hai lá gan, hẳn cũng không dám. Trừ phi, hẳn không muốn mấy trăm tính mạng Tiên Vu gia của hẳn.

Chương Cừu Liên Nhi nhú mày, đối với lời huynh trưởng nói nàng có phần không cho là đúng. Tiên Vu Trọng Thông tự nhiên là tiểu nhân, giới nịnh bợ; nhưng chính bởi vì hẳn là một tiểu nhân âm hiểm, mới càng nguy hiểm. Hơn nữa, hẳn còn là một thương nhân không lợi ích không làm. Vì ích lợi, hẳn bất kể điều gì cũng làm được.

Mẹ con huynh muội ba người đang tán gẫu trong sảnh, đề tài dần chuyển tới người Tiêu Duệ, còn nói một số ít chuyện nhà, đã thấy một người nhà báo lại:

- Hồi bữa lão gia, Tiên Vu Trọng Thông đại nhân đến cầu kiến lão gia!

- Hẳn tới làm gì?

Chương Cừu Kiếm Quỳnh nhủ mày. Mặc dù có chút chán ghét, nhưng Tiên Vu Trọng Thông dù sao cũng là Tiết Độ Phó Sứ Kiếm Nam Đạo kiêm Thứ Sử Ích Châu triều đình bổ nhiệm, là phó của hắn. Phó thủ đăng môn cầu kiến, hẳn làm chủ quan nếu không gặp vẫn có chút không thể nói nổi.

134. Chương 119: Một Khúc Phượng Cầu Hoàng

Tinh thần hưng phấn ngạc nhiên thán phục khi xem phong cảnh đường cổ hiểm trở của đất Thục lúc đầu dần rút đi, thay vào đó là nỗi khổ xe ngựa mệt nhọc. Từ nhỏ nàng lớn lên trong hoàng gia, đi ra ngoài đều dựa vào tiên hô hậu ứng, làm sao lại nếm qua đau khổ như thế. Ngày thứ ba trên đường đến đất Thục, nàng có chút chịu đựng không nổi, bệnh tới âm ỉ.

Tuy rằng Lý Nghi đã không có phong hào tước vị công chúa, nhưng vẫn là công chúa. Công chúa bị bệnh, quan viên quận huyện ven đường thấp thỏm lo lâu phải thầy thuốc tặng thuốc, kính cẩn vấn an. Có lẽ là từ từ quen loại xóc nảy này, cũng có lẽ là duyên có Tiêu Duệ bồi bên người nàng, sau khi Lý Nghi uống xong thuốc hai lần, liền chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn, Lý Nghi cùng ngồi một chiếc xe ngựa, dọc theo đường tự mình chiếu cố Lý Nghi uống thuốc ăn uống với Ngọc Hoàn. Ở trên xe ngựa này, tình cảm vợ chồng ba người kỳ thật lại sâu sắc thêm một tầng.

- Nghi nhi. Sắp tới Ích Châu thành, chờ vào Ích Châu thành là tốt rồi.

Tiêu Duệ cười:

- Chúng ta có sản nghiệp trong Ích Châu thành, còn có một tòa trạch viện lớn trước mắt còn bỏ không — ta xem như vậy đi. Dựa vào hoàng thượng phân phó, chúng ta an bài gia đình tại Ích Châu đi. Nàng cùng Ngọc Hoàn ở lại Ích Châu, một mình ta đi Nam Chiếu và Nhung Châu nhậm chức là được.

Lý Nghi thở dài sâu kín:

- Tử Trường. Đều là thân thể văn nhược này của Nghi nhi làm liên lụy chàng. Nếu không, Nghi nhi ở lại Ích Châu, để cho Ngọc Hoàn theo chàng đi Nam Chiếu đi. Bên cạnh chàng có người chăm sóc cuộc sống hàng ngày cũng tốt.

Tiêu Duệ vừa động trong lòng. Hắn cũng có ý muốn này, nhưng lại sợ Lý Nghi một người cô đơn ở lại Ích Châu, cho nên mới do dự mà không nói ra mồm.

Ngọc Hoàn lắc đầu:

- Không. Nghi nhi tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau lưu lại. Tiêu lang đi làm việc công cho triều đình, chúng ta đi cũng là trời buộc. Hơn nữa, mẹ muội cũng ở Ích Châu, muội lưu lại cũng có thể chiếu cố mẹ muội một chút.

Lý Nghi nhìn Ngọc Hoàn thật sâu, trong mắt phát ra một chút cảm động. Nàng hiểu được, Ngọc Hoàn đây bất quá là tùy tiện tìm một cái cớ để lưu lại bồi nàng mà thôi. Nàng nắm chặt tay Ngọc Hoàn, đôi mắt có chút đỏ:

- Ngọc Hoàn, tỷ tỷ cảm ơn muội.

Ngọc Hoàn dịu dàng nói:

- Nghi nhi tỷ tỷ. Vợ chồng ba người chúng ta một thể, còn khách sáo như vậy làm gì? Tuy rằng muội lo lắng Tiêu lang, nhưng muội càng lo lắng tỷ hơn. Thân thể tỷ không tốt, nếu để tỷ một mình ở lại Ích Châu, muội sao có thể yên tâm trong lòng?

Mặt trời dần dần ngả về tây. Khi mặt trời chói chang biến mất, không chỉ phát ra ánh hồng đầy trời phía chân trời tây, trở thành một ráng mây hồng lộng lẫy, mà khí nóng hôm nay cũng tiêu tan vài phần. Trong ánh nắng chiều tà, đội ngũ xe ngựa chậm rãi tới vài dặm ngoài thành Ích Châu. Tiêu Duệ ôm Lý Nghi vào ngực, Ngọc Hoàn đang đút cho nàng một chén nước ô mai mát rượi, đột nhiên nghe thấy bên tai mơ hồ truyền đến một tiếng đàn du dương uyển chuyển. Một khúc ca thanh tịnh và đẹp đẽ vang lên theo tiếng đàn uyển chuyển.

Mây nhạt liễu xanh nước dịu dàng

Cỏ ngắn đề xanh gió xuân vui

Không nhớ việc xưa không hối hận

Trên dung nhan của ngọc Hoàn hiện lên một chút cảm khái nhàn nhạt, buồn bã nói:

- Tiêu lang, là Liên Nhi tỷ tỷ. Liên Nhi tỷ tỷ đến đón chúng ta — khúc ca này, không phải ngày đó chàng viết cho nàng sao?

Lý Nghi ngẩn ra, Ngọc Hoàn cúi người nhẹ nhàng nói bên tai nàng hết thảy những gì xảy ra giữa Chương Cừu Liên Nhi với Tiêu Duệ. Ngay khi thần sắc hai nàng phức tạp, Tiêu Duệ cảm khái trong lòng, chậm chậm xuống xe ngựa, đứng trên quan đạo bụi mù nhìn về phía tường thành Ích Châu.

Trên bãi cỏ một bên cửa thành, cỗ xe ngựa màu đen của Chương Cừu gia lặng lặng dừng lại. Vẫn con ngựa đỏ thẫm như trước, mà thân ảnh xinh đẹp có thể mơ hồ phân rõ kia, đang ngồi trên bãi cỏ màu xanh xa xôi, tập trung tinh thần lướt trên dây đàn.

Tiêu Duệ khoát tay áo, xe ngựa dừng bước. Lệnh Hồ Xung Vũ trên ngựa liếc Tiêu Duệ một cái, liền cúi đầu xuống. Giờ khắc này, hắn cũng nhớ tới một cô gái đã khắc thật sâu trong đáy lòng hắn.

Tiêu Duệ chậm rãi đi tới, mặc cho gió nhẹ hất tung đám tóc rối trên trán mình.

Tiếng đàn du dương uyển chuyển đột nhiên trở nên buồn triền miên. Tiếng lòng thương cảm cô đơn của Chương Cừu Liên Nhi kia được ngón tay trắng mịn vũ động trên dây đàn, thông qua tiếng đàn thổ lộ hết.

- Phượng hề phượng hề quy cố hương. Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng

(Chim Phượng, chim Phượng về cố hương,

Ngao du bốn bể tìm chim Hoàng)

- Thì vị ngộ hề vô sở tương. Hà ngộ kim hề thắng tư đường!...

(Thời chưa gặp chừ, luống lỡ làng.

Hôm nay bước đến chốn thênh thang)

(Khúc Phượng Cầu Hoàng)

- Tương cầm đại ngữ hề. Liêu tả trung tràng. Hà nhật kiến hứa hề. Ủy ngã bàng hoàng

(Nâng đàn khúc hát thay lời

Dốc ra cho hết những lời trong tim

Nguyện lòng thành thật van xin

Coi nàng là vợ, niềm tin trọn đời)

- Nguyện ngôn phối đức hề. Huê thủ tương tương. Bất đích vu phi hề. Sử ngã luân vong

(Kiếp sau xin hẹn gặp người

Vỗ về an ủi ta thời bên nhau

Quên đi hết những niềm đau

Bàng hoàng nghịch cảnh sẽ mau tan tành)

(Khúc cầm ca Phượng cầu Hoàng - Bản dịch của long_ngo81 - Tangthuvien)

Một khúc Phượng Cầu Hoàng dưới ngón tay Chương Cừ Liên Nhi chảy xuôi giống như tri âm tri kỷ. Lớp bụi mù tung bay đầy trời kia dường như cũng lây sự cô đơn của tiếng đàn réo rất thảm thiết. Một chút nhẹ nhàng, một chút nghẹn ngào, từng chút một quấn quanh lấy tâm tình phức tạp của Tiêu Duệ.

Thành hào Ích Châu chảy xuôi không tiếng động, tâm sự của Chương Cừ Liên Nhi lẳng lặng tuôn ra theo tiếng đàn. Nương theo thủ khúc này, nàng không chùn lòng biểu lộ tình cảm của mình, tương tư khắc cốt ghi tâm. Nàng không ngẩng đầu, lòng nàng đang run rẩy, nàng đã cảm giác được ý trung nhân đến.

Tất cả binh lính, người chăn ngựa, bọn tạp dịch, đều bị tiếng đàn réo rất thảm thiết như khóc như kể kia níu tâm thần. Những người thô kệch này không hiểu âm luật, chỉ biết là lòng họ rất đau. Lòng của bọn họ bị tiếng đàn linh hoạt kỳ ảo kia xoắn lấy, đều cùng nhau trông lại bóng lưng xinh đẹp tại đó.

Dưới ánh chiều tà nhàn nhạt, lệ ảnh này cô đơn như vậy.

Một tiếng thở dài yếu ớt của Chương Cừ Liên Nhi khuấy trộn lòng dạ mọi người. Dưới ngón tay nàng, tiếng cung đàn cổ của nàng chợt biến thành kiên định và lạnh lẽo. Đồng thời tiếng lòng của mọi người ở đây lâm vào khiếp sợ cộng hưởng. Thành linh nghe bằng một tiếng, tiếng đàn dừng lại, ba dây đàn đột nhiên đứt đoạn. Chương Cừ Liên Nhi ảm đạm cúi đầu xuống, vài giọt máu rơi ra từ đầu ngón tay phấn trắng, phản xạ ra hào quang lạnh lẽo dưới ánh chiều tà.

Chương Cừ Liên Nhi đang biểu đạt quyết tâm của mình. Nếu thổ lộ mà không được đáp lại, kết cục của nàng đó là khúc chung nhàn tán dây đứt người vong, từ nay về sau hóa thành cỏ hoang bao trùm bùn đất.

Tâm thần Tiêu Duệ run lên thật mạnh.

- Hay cho một cô gái tính tình cương liệt si tình.

Lý Nghi được Ngọc Hoàn nâng cũng chậm rãi xuống xe. Ngay khi dây đàn đứt đoạn, hai hàng lệ thanh tân cũng rơi trên khuôn mặt đẹp của Ngọc Hoàn. Nàng rút cuộc không khống chế được tâm tình kích động, buông tay Lý Nghi ra, tay cầm váy chân chạy tới chỗ Chương Cừ Liên Nhi đang ngồi trên bãi cỏ.

- Liên Nhi tỷ tỷ, Ngọc Hoàn đến đây.

Ngọc Hoàn lấy lại bình tĩnh, ngồi trên bãi cỏ, mặt đối mặt với khuôn mặt run rẩy đầy nước mắt của Chương Cừ Liên Nhi.

Chương Cừ Liên Nhi run lên trong lòng.

- Liên Nhi tỷ tỷ, khổ cho tỷ, không ngờ tỷ ốm tới như vậy.

Ngọc Hoàn thở dài, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Chương Cừ Liên Nhi.

Chương Cừ Liên Nhi yếu ớt thở dài, không dám nhìn ánh mắt thương tiếc của Ngọc Hoàn, cúi đầu nói:

- Ngọc Hoàn muội muội. Tỷ chúc mừng muội được nên vợ chồng.

Ngọc Hoàn cười cười, đã thấy Lý Nghi được Tú Nhi nâng cũng chậm rãi đi tới.

Chương Cừ Liên Nhi yếu đuối một chút, tâm tình phức tạp duyên dáng đứng dậy hành lễ:

- Dân nữ Chương Cừ Liên Nhi, bái kiến công chúa Hàm Nghi điện hạ.

Lý Nghi lắc đầu, ý bảo Tú Nhi nâng Chương Cừ Liên Nhi dậy. Chính nàng cũng học bộ dáng Ngọc Hoàn ngồi trên bãi cỏ, cười nói thần nhiên:

- Chương Cừ tiểu thư. Hiện giờ ta sớm đã không phải công chúa, tiểu thư không cần đa lễ.

Mặc dù thế, Chương Cừ Liên Nhi làm tiểu thư xuất thân từ nhà quan lại, dù cho không phải vì mình, vì huynh trưởng và gia tộc của mình, nàng cũng không dám thất lễ, mà yên lặng đứng một bên Ngọc Hoàn và Lý Nghi.

Lý Nghi và Ngọc Hoàn trao đổi qua ánh mắt, Ngọc Hoàn quay đầu lại liếc Tiêu Duệ đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn trời. Trong lòng nàng thở dài một tiếng, nhưng trên mặt lại nở nụ cười dịu dàng. Nàng đứng

dậy, kéo tay Chương Cừ Liên Nhi, thấy sự bơ vơ xấu hổ và giận dữ nhàn nhạt chuyển động trên khuôn mặt nàng. Phải biết phen biểu đạt hôm nay, đã là một đường hy vọng cuối cùng của tài nữ thanh cao kiêu ngạo Chương Cừ gia, cũng là cực hạn cuối cùng nàng có thể làm được.

- Liên Nhi tỷ tỷ. Tỷ hãy thoải mái một chút, buông lỏng tinh thần, hết thấy đều có Ngọc Hoàn ở đây. Chỉ cần tỷ không chê Ngọc Hoàn và Nghi nhi tỷ tỷ, ngày khác muội sẽ cùng Nghi tỷ tỷ tới quý phủ hưởng lão phu nhân cầu hôn.

Lời này của Ngọc Hoàn thấp không thể nghe thấy, gần như nói sát bên tai Chương Cừ Liên Nhi.

Tâm thần Chương Cừ Liên Nhi rung động một trận, vui sướng, kích động, bối rối, ngượng ngùng vân vân cùng nhau ùn ùn kéo tới. Nàng rút cuộc không khống chế được tiếng lòng rung động, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển trước mắt biến thành màu đen, lúc này liên ngất trong lòng Ngọc Hoàn.

Tuy rằng Tiêu Duệ chỉ là một lực phẩm Triều Nghi Lang kiêm Huyện lệnh, chức quan thấp kém. Không chỉ nói ở kinh thành, cho dù ở Ích Châu đầu mối quyền lực của Kiếm Nam Đạo này, quan viên phẩm cấp cao hơn hẳn chỗ nào cũng có. Nhưng hắn lại là phụng chỉ khâm sai, trên thực tế lại là đương triều phò mã gia, còn là môn sinh thiên tử, nghĩa tử Ngọc Chân, trên đỉnh đầu mang theo một loạt vàng sáng chói mắt.

Mặc dù chưa có thân phận, đám quan liêu Ích Châu cũng không dám chậm trễ. Không bao lâu, Chương Cừ Kiếm Quỳnh và Tiên Vu Trọng Thông hai người mang theo hơn mười vị quan viên Ích Châu, mở cửa thành lớn, chậm rãi đi bộ ra đón.

Tiêu Duệ vội vàng bước tới hai bước, cười nói:

- Chương Cừ đại nhân, Tiên Vu đại nhân, hạ quan sao dám làm phiền các vị đại nhân ra khỏi thành chào đón?

Chương Cừ Kiếm Quỳnh cao giọng cười, chấp tay:

- Ích Châu từ biệt, hiện giờ gặp lại Tiêu công tử đã trở thành Tiêu đại nhân. Tiêu đại nhân hôm nay là phụng chỉ khâm sai, lại giữ ngự tứ kim bài, giống như gặp mặt hoàng thượng, bản quan sao dám chậm trễ?

Tất cả tươi cười trên mặt Tiên Vu Trọng Thông đều là khôn khéo. Dường như hắn sớm quen hết thấy chuyện không vui phát sinh giữa hai người ở Ích Châu trước kia, hắn chấp tay tiến lên:

- Tiêu đại nhân lâu ngày không gặp? Dịch quán trong thành đã an bài thỏa đáng, mời Tiêu đại nhân vào thành nghỉ ngơi.

Tiêu Duệ cười cười:

- Tiên Vu đại nhân lo lắng. Chẳng qua, trong thành Tiêu Duệ còn có một tòa trạch viện. Ta trở về đó nghỉ ngơi là được.

1. Thục Đạo Nan - Lý Bạch

Y hu hy

Nguy hồ cao tai

Thục đạo chi nan, nan ư thương thanh thiên

Tâm tòng cập Ngự phù

Khai quốc hà mang nhiên

Nhĩ lai tứ vạn bát thiên tuế

Bất dữ Tần tái thông nhân yên

Tây dương Thái bạch hữu điều đạo

Khả dĩ hoành tuyệt Nga Mi diên

Địa băng sơn tồi tráng sĩ tử

Nhiên hậu thiên thê thạch sạn phương câu liên
Thượng hữu lục long hồi nhật chi cao tiêu
Hạ hữu xung ba nghịch chiết chi hồi xuyên
Hoàng hạc chi phi thượng bất đắc quá
Viên nhứt dục độ sâu phan viên
Thanh nê hà bàn bàn
Bách bộ cửu chiết oanh nham loan
Môn Sâm lịch Tĩnh ngưỡng hiệp tức
Dĩ thủ phủ ứng toạ trường than
Vấn quân tây du hà thời hoàn
Úy đồ sàm nham bất khả phan
Đản kiến bi diểu hào cổ mộ
Hùng phi tông thư nhiễu lâm gian
Hữu văn tử qui đề dạ nguyệt
Sầu Không san
Thục đạo chi nan nan ư thượng thanh thiên
Sử nhân thánh thử điều chu nhan
Liên phong khứ thiên bất doanh xích
Khô tùng đảo quái ý tuyết bích
Phi suyền bộc lưu tranh huyền hôi
Phanh nhai chuyển thạch vạn hác lời
Kỳ hiểm dã nhược thử
Ta nhĩ viễn đạo chi nhân
Hồ vi hồ lai tai
Kiếm các tranh vanh nhi thôi ngôi
Nhất phu đang quan
Vạn phu mạc khai
Sở thủ hoặc phi thân
Hoá vi lang dữ sài
Triều tị mãnh hổ
Tịch tị trường xà
Ma nha đoãn huyết
Sát nhân như ma
Cầm thành tuy vân lạc
Bất như tảo hoàn gia
Thục đạo chi nan nan ư hướng thanh thiên

Trắc thân tây vọng trường tư ta
Đường Thục khó (Người dịch: Nguyễn Lâm Thắng - thivien.net)
Ôi! Ghê quá! Hiểm, cao là bấy
Thục, khó đi hơn chạy lên trời
Tầm, Ngự mở nước bao đời
Từ khi mờ mịt đất trời mang mang
Đã bốn vạn tám ngàn năm đấy!
Khói bếp chưa thông ải đất Tần
Phía Tây, Thái Bạch chắn ngang
Vượt Nga Mi chỉ bằng đường chim bay
Đất núi lở vùi thây trắng sãi
Sau, thang trời, cầu đá liền nhau
Trên là một ngọn núi cao
Sáu rồng uốn lượn cùng châu vàng dương
Dưới, dòng suối cuộn cuộn, thác nhảy
Sóng dội lên, nước chảy ngược dòng
Hạc vàng mỗi cánh, dừng hòng
Vượn sâu, khỉ tủi, khó lòng chuyền leo
Đèo Thanh Nê ngoòng ngoèo hiểm hóc
Trăm bước đi, ngoặt dốc chín lần
Chạm Sâm, đập Tĩnh, ngại ngần
Tạm ngồi vỗ bụng thở than, mệt lừ
Anh sang Tây bao giờ trở lại?
Đường chon von, chỉ ngại trèo cao
Cây già, chim quạ thương sầu
Mái bay theo trống, nối nhau trong rừng
Lại nghe tiếng quốc chuông dưới nguyệt
Núi cùng đồi rậm rịt quanh hiu
Đường đất Thục, khó đi nhiều
Khó đi hơn cả đường leo lên trời
Mới nghe thấy, rợn người, tái mặt
Núi cách trời gang tấc mà thôi
Thông khô treo ngược sườn đồi
Suối bay, thác đổ, liên hồi chen nhau
Đá rung chuyển nát nhàu sườn núi
Như ngàn cơn sấm dội hang sâu

Hiểm nguy ôi biết đường bao!
Đường xa, khách có quản nào quanh queo
Núi Kiếm Các cheo leo cao ngất
Ải một người, đối mặt muôn người
Nơi cửa ải, kẻ trông coi
Nếu không thân, sẽ thành loài sài lang
Buổi sớm đến, tránh đàn cọp dữ
Đêm tối sang, trốn lũ rắn dài
Mài răng hút máu ghê thay!
Giết người như chặt cành gai dễ dàng
Đất Cẩm Thành tuy rằng vui thật
Nhưng chẳng bằng sớm được về nhà
Đường Thục khó, khó bao là
Ngóng về Tây, chỉ biết là thở than!

135. Chương 120: Gian Tình Và Cụt Tay

Nghe được Tiêu Duệ tới Ích Châu rồi, rất nhiều các tộc nhân Dương thị ở Ích Châu đều đến thăm. Tiêu Duệ nhận nài hàn huyên, mãi đến tối mới tranh thủ mang Ngọc Hoàn theo đi tới nhà Dương mẫu, bái kiến trưởng mẫu nương của mình.

Dương tam tỷ đang tán gẫu với Dương mẫu dưới đèn, đã thấy Tiêu Duệ và Ngọc Hoàn đẩy cửa vào, không khỏi đứng ở chỗ đó, khuôn mặt quyến rũ hiện lên một tia vui mừng. Mà chính sự hoan hỉ này, khiến cho Ngọc Hoàn cảm thấy rất không thoải mái trong lòng. Nàng hiểu được tam tỷ của mình còn không có buông tha chút tâm tư này với Tiêu Duệ.

Bốn người ngồi dưới đèn nói với nhau về các chuyện đã xảy ra từ khi từ biệt. Một nam đồng chà xát một tiếng xông vào nhà, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Tiêu Duệ, khóc lớn nói:

- Dượng đại nhân, mời làm chủ cho Dương Luyện!

Tiêu Duệ ngăn ra, đánh giá đứa bé này. Ồ, hóa ra là Dương Luyện con của Dương Chiêu. Ánh mắt cừu thị Dương Chiêu của Dương Luyện kia đến này còn khắc sâu trong trí nhớ Tiêu Duệ. Đứa nhỏ một lòng bảo vệ mẹ, lúc ấy để lại ấn tượng sâu đậm cho Tiêu Duệ.

- Đứa nhỏ, đứng lên, người khóc cái gì?

Tiêu Duệ đỡ Dương Luyện dậy, thấy Dương tam tỷ đột nhiên thở dài yếu ớt, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Dương Luyện, người có chuyện hãy nhanh nhanh nói đi.

- Cha ta đã chết.

Dương Luyện khóc lên thảm thiết.

Tiêu Duệ kinh hãi:

- Dương Chiêu đã chết? Sao lại như vậy?

Dương tam tỷ thở dài:

- Muội phu tốt, ba tháng trước Dương Chiêu kia không biết tại sao đột nhiên bạo bệnh mà chết... Hiện giờ, thi thể đều chôn... Nhưng đứa bé Dương Luyện này lại nói Dương Chiêu bị người đầu độc chết, tuổi còn nhỏ đã chạy đến Thử Sử nha môn cáo trạng... Bị người của Thử Sử nha môn đuổi ra!

Dương Luyện cảm giận quát:

- Cha ta là bị người đầu độc chết... Ta tận mắt nhìn thấy súc sinh kia hạ độc trong trà của cha ta.

Âm trầm và thù hận chuyển động trên khuôn mặt non nớt của Dương Luyện, phát tiết loại cảm xúc thù hận đến từ tâm linh của một đứa bé, khiến cho Tiêu Duệ nhìn xem nhũn mảy. Hắn cúi đầu nói:

- Dương Luyện, người cẩn thận nói cho ta nghe một chút đi. Người dựa vào cái gì nói cha người bị người đầu độc chết?

- Dương đại nhân, ta.

Dương Luyện đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, ấp úng nói không ra lời.

Dương tam tỷ không kiên nhẫn khoát tay áo:

- Dương Luyện, cha người cũng không phải cái thứ tốt gì, bạo bệnh mà chết cũng là trên trời trừng phạt hắn. Người tranh thủ trở về chăm sóc mẹ người, đừng ăn no rồi việc... Người thật ra đã quên, hắn lúc trước mỗi ngày tàn nhẫn đánh mẹ con ba người các người.

Dương Luyện khó chịu cắn môi:

- Hắn, hắn dù sao cũng là cha ta!

- Dương đại nhân. Từ sau khi cha ta nằm trên giường không dậy nổi, một kẻ súc sinh đã tới nhà ta... Hắn, hắn câu dẫn mẹ ta, cùng mẹ ta... Ngày ấy, ta từ nhà bên trở về, thấy hắn vụng trộm hạ độc trong trà của cha ta.

Từ trong câu chuyện đứt quãng của Dương Luyện, cuối cùng Tiêu Duệ cũng hiểu được. Đại để là Tôn thị kia không chịu được có gian tình với nam nhân khác. Mà người nam nhân kia lại vì thân mật lâu dài với nàng, liền thấy chướng mắt hạ độc Dương Chiêu.

Không biết kiếp trước trong phim truyền hình, hắn đã xem qua loại kịch tình nhảm chán lỗi thời này bao nhiêu lần.

Kỳ thật, Tiêu Duệ cũng hiểu được Tôn thị thật đáng thương. Loại trượng phu đức hạnh này, nàng thân mật với nam nhân khác cũng là chuyện có thể tha thứ. Nhưng, hạ độc giết người dường như có chút quá.

Dương tam tỷ hắn đã sớm biết điều này. Tuy rằng nàng cũng không biết gian phu của Tôn thị là ai, nhưng nàng luôn cảm thấy Tôn thị đáng thương, cho dù là ngày đó hạ độc giết Dương Chiêu, cũng không quá đáng. Cho nên, nàng thật ra biết rõ trong lòng, nhưng lại giả bộ hồ đồ. Lúc này nàng thấy Tiêu Duệ trầm ngâm, không khỏi vội vàng la lên:

- Muội phu tốt, tẩu tử Tôn gia cũng thật đáng thương, một người phụ nữ mang theo hai đứa bé.

Tiêu Duệ cười cười:

- Dương Luyện, người về trước đi. Dương tam tỷ, ngày mai chúng ta cùng đi xem Tôn thị.

Nhà Dương Chiêu kỳ thật cách nhà Dương mẫu cũng không xa, chính là cách hai ngõ mà thôi.

Tiêu Duệ cùng Dương tam tỷ mang theo Tú Nhi tới cửa nhà Dương Chiêu, thật ra lấp bắp kinh hãi. Nhà Dương Chiêu này không có “kham khổ” giống như trong tưởng tượng của hắn, ngược lại nhìn qua giống như một nhà giàu bậc trung. Tiêu Duệ thở dài, xem ra thân mật với Tôn thị là một kẻ có tiền, khó trách hôm qua thấy đứa bé Dương Luyện kia đều mặc áo lót bằng tơ lụa.

Tôn thị ra cửa nghênh đón. Tiêu Duệ thấy người phụ nữ này mặc quần áo hoa lệ, giữa lông mày thanh tú mơ hồ chứa xuân tình nhân nhạt, lại không khỏi thở dài một phen. Tôn thị lúc này cực kỳ thoải mái, khí chất thần sắc so với lúc trước quả là một trời một đất.

Lúc còn trên đường, Tiêu Duệ đã âm thầm quyết định. Nếu kẻ thân mật với Tôn thị kia đối với nàng thật sự không tệ, hẳn sẽ mất nhắm mắt mở. Dù sao Tôn thị cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc. Dương Chiêu kia gần như cầm thú, chết thì chết đi. Tuy rằng chết có chút oan uổng, nhưng nếu thật phải so đo, hẳn chết thảm cũng có vài phần trách nhiệm của bản thân.

Tôn thị thấy Tiêu Duệ cố ý nhắc lại chuyện cũ và “nhân tình”, sắc mặt không khỏi đại biến, quỳ rạp xuống trước mặt Dương tam tỷ khóc lóc thảm thiết, chặn nước mũi chặn nước mắt mà khóc lóc kể lể chính mình khổ sở bao nhiêu, Dương tam tỷ nhẹ giọng an ủi nàng. Tiêu Duệ thấy cảnh này, thở dài trong lòng một tiếng, liền dặn Dương tam tỷ và Tú Nhi cẩn thận khuyên giải an ủi Tôn thị, còn chính mình lôi tay kéo Dương Luyện ra khỏi nhà Dương Chiêu, trở về trạch viện của mình.

Dọc theo đường đi, Tiêu Duệ tận tình khuyên bảo “giảng giải” cho Dương Luyện trưởng thành sớm này. Khi Dương Luyện nghe được nếu hẳn tiếp tục giằng co, mẫu thân hẳn cũng sẽ khó tránh khỏi tội chết, sắc mặt Dương Luyện mười hai tuổi thay đổi, thân mình run lên hỏi:

- Dượng đại nhân, mẹ ta.

- Đứa nhỏ, mẹ ngươi cũng không dễ dàng — xem mặt mũi mẹ ngươi, chúng ta.

Tiêu Duệ vỗ nhẹ bờ vai của hắn.

Dương Luyện dùng sức cắn môi, thật lâu sau mới ảm đạm gật đầu:

- Dượng đại nhân, Dương Luyện không tố cáo, Dương Luyện vì mẹ.

Nam đồng mười hai tuổi khóc thành một người nước mắt trong lòng Tiêu Duệ. Loại quan hệ luân lý và thân tình giằng co phức tạp này, đứa bé này sao có thể chịu đựng và suy nghĩ tình huống được? Tiêu Duệ thở dài trong lòng, tâm tình trở nên rất không xong, cũng rất phức tạp. Hắn không biết, mình làm như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai?

Trần an Dương Luyện, không mất bao nhiêu thời gian, đã thấy Lan nhi nghiêng ngả lão đảo mà tới, nói Dương tam tỷ và Tú Nhi bị người khi nhục. Tiêu Duệ giận tím mắt, hẳn như thế nào cũng thật không ngờ, trong thành Ích Châu này, lại có người dám khi nhục người Dương gia và người của mình.

Chờ hắn lao vào nhà, nhìn thấy mặt mày thất kinh bộ dáng thảm đạm của Dương tam tỷ và Tú Nhi, trong lòng cả kinh, vội vàng tiến tới ôm Tú Nhi, hỏi:

- Tam tỷ, sao lại thế này?

Tú Nhi nức nở không nói. Lý Nghi và Ngọc Hoàn nghe nói cũng đi ra từ trong nhà, thấy bộ dáng này của Tú Nhi, cũng cùng nhau nhíu mày:

- Tú Nhi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tú Nhi vừa muốn nói gì, đột nhiên Tôn Thị nghiêng ngả lão đảo sắc mặt trắng bệch xông vào, phốc thông một tiếng quỳ gối trước mặt Tiêu Duệ, thất thanh khóc thảm thiết:

- Dương tam tỷ, là tẩu tử xin lỗi muội!

Tiêu Duệ chau mày, cả giận nói:

- Tôn thị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói mau!

Đang trấn an Tôn thị trong nhà Dương Chiêu, đột nhiên kẻ thân mật với Tôn thị kia xông vào toàn thân mùi rượu. Hắn thấy Tam tỷ và Tú Nhi xinh đẹp động lòng, nảy sinh ác ý, không để ý Tôn thị ngăn trở tiến lên đùa giỡn Tú Nhi. Bị Tú Nhi mắng chửi vài câu hắn thẹn quá hóa giận tiến tới muốn động thủ động cước, Tú Nhi và Tam tỷ hoảng sợ tránh né. Dưới hoảng loạn, Tôn thị tiến tới liều chết ôm lấy người nọ, Tú Nhi và Tam tỷ lúc này mới khóc lóc thoát thân.

Sắc mặt Tiêu Duệ đỏ lên và âm trầm. Mặc dù Tam tỷ và Tú Nhi chỉ bị một hồi kinh hách, cũng không có thực sự bị khi nhục, nhưng lửa giận trong lòng Tiêu Duệ đã thiêu đốt tới cực điểm. Tam tỷ không nói, nhưng Tú Nhi lại là thị nữ bên người của mình — Tiêu Duệ càng nghĩ càng nổi giận, gần như muốn nổ tung.

- Tôn thị, người nói, người nọ tên là gì?

Tiêu Duệ cười lạnh, rít gào:

- Nói mau, đến tột cùng là ai?

Tôn thị do dự, toàn thân phát run, sắc mặt trắng bệch.

- Nói mau!

Tiêu Duệ lại gầm lên giận dữ.

- Hắc, hắc gọi Tiên Vu Cảnh.

Tôn thị sợ hãi liếc qua Tiêu Duệ.

- Tiên Vu Cảnh?

Tiêu Duệ ngẩn ngơ, đột nhiên phần nọ cười rộ lên:

- Hay cho cái tên Tiên Vu Trọng Thông! Tôn thị, ta lại hỏi người, Tiên Vu Cảnh kia hiện giờ ở chỗ nào?

- Hắc đã trở về phủ.

Tôn thị đã nói xong câu đó, trước mặt tối sầm rồi ngất đi.

Tiên Vu Cảnh như thế nào lại cấu kết với Tôn thị, Tiêu Duệ cũng không có hứng thú biết.

Hắn lập tức mang theo Tú Nhi tâm thần đã bình tĩnh tiến tới phủ Tiên Vu Trọng Thông. Lý Nghi sợ Tiêu Duệ có sơ xuất, vội vàng sai Vệ Giáo và Lệnh Hồ Xung Vũ mang theo vài binh sĩ Võ lâm quân cùng kim bài Lý Long Cơ ngự thưởng đi theo. Lý Nghi nghĩ lại, vẫn cảm thấy có chút không yên lòng, cũng dứt khoát ngồi cỗ kiệu của mình mang theo thị vệ trong cung Võ Huệ Phi phái tới bảo hộ nàng và Ngọc Hoàn, cũng tiến tới phủ Tiên Vu.

Gặp Tiêu Duệ khí thế không tốt, còn mang theo một vài binh lính Võ lâm quân, Tiên Vu Trọng Thông cũng có chút kỳ quái. Tiêu Duệ này rốt cuộc ăn sai thuốc gì? Chính mình dấu sao cũng là nhân vật số hai Kiếm Nam Đạo, Tiết Độ Phó Sứ có quyền thế ở Kiếm Nam Đạo, sao hắn lại dám xông tới cửa như vậy? Chẳng lẽ là tới vì báo phục những chuyện ngày xưa?

Không, không thể, hắn sẽ không nhục trí như vậy. Tiên Vu Trọng Thông lập tức phủ nhận suy nghĩ này, tiến tới chấp tay, cười nói:

- Tiêu đại nhân quang lâm hàn xá, có gì muốn làm?

Tiêu Duệ lạnh lùng cười:

- Tiên Vu đại nhân, người nuôi đứa con quý hóa nhỉ!

Tiên Vu Trọng Thông biến sắc, thành linh nghe hạ nhân đưa tin ngoài cửa:

- Lão gia, Lý phu nhân Tiêu gia tới chơi!

Lý phu nhân Tiêu gia này chẳng phải là công chúa Hàm Nghi Lý Nghi đương triều. Tiên Vu Trọng Thông phùng một tiếng, thâm nghĩ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, như nào cả nhà Tiêu gia đều chạy tới nhà mình. Hắn vội vàng sửa sang lại quần áo, ra ngoài đón. Thấy Lý Nghi được mấy người ăn mặc kiêu thị vệ trong cung bảo hộ ở giữa, hắn không khỏi lo sợ không yên hành lễ:

- Thần Tiên Vu Trọng Thông bái kiến công chúa điện hạ!

Lý Nghi ảm đạm cười, khoát tay áo, duyên dáng đi đến trước mặt Tiêu Duệ:

- Tiên Vu đại nhân miễn lễ. Giờ phút này ta là Lý phu nhân Tiêu gia, không phải Hàm Nghi công chúa đương triều.

Tiên Vu Trọng Thông cười khò một tiếng, thâm nghĩ cái này thì có gì khác?

Nghĩ nghĩ, Tiên Vu Trọng Thông vẫn là khom người hỏi:

- Không biết hai vợ chồng Tiêu đại nhân giá lâm hàn xá là.

Giờ phút này tâm tình Tiêu Duệ đã dần dần tỉnh táo lại, hắn khoát tay áo với Lệnh Hồ Xung Vũ. Lúc này Lệnh Hồ Xung Vũ tiến đến, đem tiền căn hậu quả cẩn thận nói một lần với Tiên Vu Trọng Thông. Chờ Lệnh Hồ Xung Vũ nói xong, sắc mặt Tiên Vu Trọng Thông đã trở nên tái nhợt như giấy Tuyền Thành. Thân mình hắn run rất, cúi đầu không nói gì nhìn đá lát trên sàn nhà.

Nghiệt tử à nghiệt tử! Người câu dẫn con gái đàn hoàng không nói, cho dù là đầu độc giết người, có lão tử ở đây, tại Ích Châu này tuyệt đối không người nào dám động người. Nhưng người lại cứ chọc vào Tiêu Duệ, không ngờ còn đùa giỡn thị nữ bên người hắn — đồ hỗn trướng! Tiên Vu Trọng Thông rít gào trong lòng. Hắn ngẩng đầu lên thấy bộ dáng Tiêu Duệ âm trầm, mặt Lý Nghi cũng sâu như nước nhìn hắn, trong lòng nhảy dựng lên.

- Dem tiểu súc sinh mang ra đây cho bản quan!

Tiên Vu Trọng Thông cắn chặt răng, quát.

Tiên Vu Cảnh tỉnh rượu đang ngủ say trong phòng, đột nhiên bị hạ nhân tới gọi. Nghe được Tiêu Duệ dẫn người tìm tới cửa còn có một công chúa đi theo, cậu ấm Tiên Vu gia này lập tức lo sợ không yên cảm giác say đã hoàn toàn không có.

Mấy tháng trước, trong lúc vô tình hắn gặp Tôn thị. Thấy nàng có vài phần tư sắc, liền hoa ngôn xảo ngữ dùng chút tiền lấy đến tay. Thường xuyên qua lại, hắn cảm thấy người phụ này cũng thực không tồi, nhất là sự kiều mị trời sinh trên giường kia, gần như khiến hắn tiêu hồn muốn chết. Chuyện hai người nồng hết sức, sau lại ngại Dương Chiêu chướng mắt, liền thương lượng với Tôn thị, dùng thạch tín độc chết Dương Chiêu. Hắn là công tử ca Tiên Vu gia, ở thành Ích Châu này có thể nói là lấy thúng úp voi. Có hắn ở sau màn “giấu giếm” và thao tác, Dương Chiêu cứ chết không minh bạch như vậy, không có người hoài nghi. Sáng nay say rượu muốn tìm đến Tôn thị chơi một chút, không nghĩ đến lại nhất thời chọc người không nên chọc.

Lúc ấy, hắn nghe Tôn thị nói nàng kia là thị nữ của Tiêu Duệ, vốn cũng không cảm thấy gì. Hắn cho rằng, Tiêu Duệ sẽ không vì một thị nữ mà tìm tới cửa. Huống chi, hắn cũng không có chiếm được tiện nghi gì, nhưng ai ngờ Tiêu Duệ lại thật sự đến.

Hắn sợ hãi rụt rè mà tránh phía sau gia nhân đi tới trên sân trống trong tiền sảnh, thấy cha mình sắc mặt âm trầm, chỉ biết có chút không ổn.

- Cha, con biết sai rồi.

- Súc sinh, người tên tiểu súc sinh này!

Tiên Vu Trọng Thông nổi giận nói:

- Người như nào dám vô lễ như vậy đối với thị nữ của Tiêu đại nhân?

Tiêu Duệ cười lạnh nói:

- Tiên Vu đại nhân, đùa giỡn thị nữ của ta là việc nhỏ, ta có thể không so đo; nhưng câu dẫn thê tử người khác, đầu độc mưu sát chính là trọng tội. Quốc pháp khó dung.

Sắc mặt Tiên Vu Trọng Thông trắng bệch, cơ thể hắn run rẩy. Bỗng nhiên, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, xoạt một tiếng rút bội kiếm tùy thân ra, hung hăng chém tới Tiên Vu Cảnh. Ánh đao chợt lóe, máu tươi văng khắp nơi. Khi Tú Nhi và Lý Nghi che mặt kinh hô, cánh tay trái của Tiên Vu Cảnh bị Tiên Vu Trọng Thông chặt đứt, kêu thảm một tiếng liên té trên mặt đất ngất đi.

- Tiêu đại nhân. Nghiệt tử bực này, tùy ý Tiêu đại nhân xử trí.

Tiên Vu Trọng Thông run giọng nói, trên mặt không có chút huyết sắc nào.

Tiêu Duệ liếc Tiên Vu Trọng Thông, cảm thấy giật mình vì thái độ tàn nhẫn của hắn. Không ngờ hắn có thể hạ thủ được, tự nhiên chém đứt một cánh tay của con mình! Cứ như vậy, chính mình ngược lại không thể tiếp tục giằng co nữa. Tiên Vu Cảnh cụt tay, lại bảo vệ tính mạng.

Tiêu Duệ thở phào một cái:

- Loại chuyện này hẳn là Thứ Sử nha môn xử trí... Tiên Vu đại nhân vì đại nghĩa không quản người thân, giữ gìn quốc pháp, Tiêu Duệ bội phục trong lòng! Cáo từ!

136. Chương 121: Người Bạc Làm Rượu

Tình huống trước mặt là, nếu như Tiêu Duệ muốn truyền toàn bộ “chân tướng” việc này tới nha môn, vẫn cần Thứ Sử nha môn tới giải quyết. Thật sự muốn tích cực, Dương Chiêu đã chết mấy tháng, lại là người của Tiên Vu Trọng Thông phá án, tất nhiên sẽ đem vụ án mạng này dời lại vô kỳ hạn, mà Tiêu Duệ lại không có khả năng dừng lại Ích Châu lâu dài — nếu Tiêu Duệ rời khỏi Ích Châu, vụ án này làm hay không làm, còn không phải Tiên Vu Trọng Thông định đoạt.

Kỳ thật, có đám người Dương mẫu và Dương tam tỷ biện hộ cho, Tiêu Duệ cũng không tính đem chuyện này âm ỉ lớn, nếu không phải bởi vì xảy ra chuyện Tam tỷ và Tú Nhi, hẳn có lẽ sẽ làm bộ như không thấy. Dù sao một khi làm âm ỉ đến vấn đề quan trường, Tôn thị cũng khó trốn tội. Nàng phải chịu tội, hai đứa bé đáng thương kia nên làm gì bây giờ?

Tiêu Duệ xem ra, Tôn thị này vừa đáng hận lại đáng thương. Đối lên ác danh cùng người thông dâm, lại tìm một công tử ăn chơi. Chuyện cho tới giờ, Tôn thị sao có thể không rõ, Tiên Vu Cảnh chỉ coi nàng là một món đồ chơi mà thôi — Tiêu Duệ âm thầm than thở với Ngọc Hoàn. Chẳng lẽ Tôn thị thiếu một cái gân phải không? người cũng không giấu lại xem, Tiên Vu Cảnh bất kể như nào cũng coi như là công tử nhà quan lại, cha của hắn lại là quan lớn địa phương của triều đình, hắn sao có thể lấy một người phụ nữ tuổi lớn lại còn tái hôn mang theo hai đứa con? Nhưng lời đó chẳng qua là vì ham thân thể của nàng nói lời hoa ngôn xảo ngữ, có thể là thật sao, thật sự là ngu xuẩn!

Tuy rằng việc này chuẩn bị chấm dứt như vậy, nhưng lại vì vậy mà kết thêm một tầng thù oán với Tiên Vu Trọng Thông. Dù sao Tiên Vu Trọng Thông cũng là nhân vật hô phong hoán vũ ở Ích Châu, Tiêu Duệ lo lắng Lý Nghi và Ngọc Hoàn ở lại Ích Châu sẽ gặp nguy hiểm, liền thay đổi chủ ý, muốn đưa Lý Nghi và Ngọc Hoàn xuôi nam với mình. Tiêu Duệ hiện tại, có thể nói là mọi chuyện đều cẩn thận từng bước, đối với bất kỳ nguy hiểm và tai họa ngầm nào đều suy xét cho thật chu toàn. Bởi vì hắn cảm thấy hắn đã không thể thua thêm, không thể sơ suất thêm.

Chương Cừ Liên Nhi đem chuyện của Tiêu Duệ nói cho Chương Cừ Kiêm Quỳnh. Chương Cừ Kiêm Quỳnh bảo Tiêu Duệ vẫn là không cần mang gia quyến đi thì tốt. Kỳ thật, Liên Nhi có tư tâm, chỉ cần Ngọc Hoàn và Lý Nghi ở lại Ích Châu, chỉ cần nhà Tiêu Duệ còn ở Ích Châu, nàng không những lúc nào cũng có thể lui tới với hai nàng liên hệ cảm tình, còn có thể định kỳ nhìn thấy Tiêu Duệ.

Nhưng Chương Cừ Kiêm Quỳnh nói cũng có đạo lý, với Ích Châu mà nói, tình thế Nam Chiêu càng không xác định càng nguy hiểm, quyền hành tương hỗ lẫn nhau. Sau khi Tiêu Duệ được Chương Cừ Kiêm Quỳnh cam đoan hứa hẹn, rốt cuộc quyết định để Lý Nghi và Ngọc Hoàn lưu lại. Vô luận như thế nào, Chương Cừ Kiêm Quỳnh ở Ích Châu có thể nói là lấy thùng úp voi, nếu hắn nói bảo hộ được sự an toàn của hai nàng, tất nhiên có thể làm được tuyệt đối không sai sót.

- Đa tạ Chương Cừ đại nhân, Tiêu Duệ vô cùng cảm kích.

Tiêu Duệ khom người nói.

- Tiêu đại nhân, với bản quan còn khách sáo cái gì?

Chương Cừ Kiêm Quỳnh suy nghĩ mà ánh mắt lướt trên người Chương Cừ Liên Nhi, cười cười.

Chương Cừ Liên Nhi và Ngọc Hoàn với Lý Nghi duyên dáng đi ra từ trong phòng, Ngọc Hoàn mỉm cười nói:

- Tiêu lang, ta cùng Liên Nhi tỷ tỷ và Nghi nhi tỷ tỷ thương lượng qua. Lúc chàng không ở Ích Châu, chúng ta cùng nhau đến phủ Chương Cừ đại nhân ở, cũng hay để làm bạn với Liên Nhi tỷ tỷ. Hì hì.

Tiêu Duệ nghe vậy mừng rỡ:

- Như thế rất tốt, rất tốt. Chỉ có điều lại làm phiền Chương Cừu đại nhân, Tiêu Duệ thật sự xấu hổ.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh đổi mặt Lý Nghi không dám thất lễ, vội vàng hành lễ với Lý Nghi, lúc này mới xoay người cười nói:

- Hai vị phu nhân có thể ở cùng với xá muội tại hàn xá, đó là phúc của Chương Cừu gia chúng ta — Người tới, nhanh chóng về phủ thông tri tổng quản, giăng đèn kết hoa toàn phủ, nghênh đón hai vị phu nhân!

Tuy rằng khoảng cách Nam Chiếu Vương đăng vị đại điển còn có hai tháng, phải đến cuối tháng chín, nhưng Tiêu Duệ lại một lòng muốn đi Nhung Châu nhìn xem trước, xác định trạm kế tiếp. Dù sao nhiệm vụ Lý Long Cơ giao cho hẳn không chỉ là xem lễ đăng vị đại điển của Bì La Các, còn sứ mệnh tìm cơ hội liên lạc người Thoán.

Tiêu Duệ thúc giục chuẩn bị chạy tới Nam Chiếu sớm một chút, còn có một nhân tố cá nhân: Tiêu Duệ đã sớm đọc được trong sách cổ, người Bắc sinh hoạt lâu dài tại vùng Nhung Châu là một dân tộc man di cực kỳ thần bí, bọn họ chẳng những tạo nên loại cơ quan treo lên những vách núi là câu đố xưa nay vẫn không giải thích được, họ còn là một dân tộc am hiểu làm rượu. Nghe nói, bọn họ dùng lúa mì thanh khoa sản xuất ở địa phương trải qua bí pháp chế biến, có thể đạt được một loại rượu ngon cực kỳ độc đáo: rượu này vị đắng cay và nóng bừng. Người Bắc ỷ vào loại rượu này để sinh hoạt trong đám cây cối giữa vách núi âm u ẩm ướt mà thân thể vẫn mạnh mẽ cường tráng.

Hơn nữa, nghe nói rượu này còn có một diệu dụng: có thể làm vũ khí để chiến đấu. Mỗi lần gặp và chiến đấu với địch hoặc là lúc săn bắn, người Bắc sẽ dùng thùng gỗ hắt rượu này về phía địch nhân hoặc là con mồi, sau đó dùng tên lửa bắn, khiến cho lửa cháy hừng hực, thường thường có công hiệu chế địch.

Nói thật, với những thứ ghi lại trên sách cổ này, Tiêu Duệ cũng không quá tin tưởng. Nếu rượu mạnh liệt đến trình độ có thể đốt, ít nhất nói rõ lượng cồn trong rượu cực kỳ cao, mà với công nghệ làm rượu đơn sơ, bọn họ sao có thể ủ ra loại rượu mạnh có độ cồn cao như thế?

Tiêu Duệ cảm thấy điều này dường như có chút thổi phồng, nhưng thổi phồng thì thổi phồng, Tiêu Duệ vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên với bốn sự làm rượu của họ, hiện giờ có cơ hội đích thân tới nơi này nhìn một cái, cũng là không sai.

Bởi vì khoảng cách Nam Chiếu Vương đăng vị đại điển còn sớm, đội ngũ Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Chương Cừu Kiêm Quỳnh phái đi xem lễ còn chưa đi. Chương Cừu Kiêm Quỳnh lo lắng sự an toàn của Tiêu Duệ, liền phái 500 quân sĩ do một hiệu úy là Công Tôn Triệu suất lĩnh, đi theo đội ngũ khâm sai hộ tống dọc đường. Trong dãy núi mênh mông này, nơi ở dựa vào núi, người Bắc sống trong nhiều nhà tranh và nhà trúc, lấy bộ lạc làm đơn vị hình thành sơn trại thôn xóm. Để liên hệ tin tức giữa các bộ lạc, các trưởng lão bộ lạc lại định kỳ mời họp hội nghị liên minh các bộ lạc. Người ở đây, kết cấu xã hội dừng lại ở hình thái bộ lạc thị tộc cực kỳ nguyên thủy, lạc hậu hơn rất nhiều so với người Nam Chiếu bên cạnh, càng đừng nói đến người Hán.

Người Bắc không có chữ viết, càng không có văn hóa gì, chỉ bởi vì bên cạnh là Kiếm Nam của người Hán, lại thường đem vật sản được vào trong thành trì của người Hán đổi lấy một số vật phẩm trọng yếu của cuộc sống, cho nên người Bắc hiểu tiếng Hán cũng không ít. Kỳ thật, người Bắc vùng Nhung Châu bình thường sống chung rất hòa hợp với dân chúng người Hán, nhưng thật ra người Thoán cách nơi này không xa như hồ rình mồi với người ở đây, thường xuyên có ý định thôn tính.

Phải biết rằng, người Bắc mặc dù không có chỗ gì béo bở nhưng những người Bắc này trời sinh dũng mạnh thiện xạ, cư dân cũng không ít. Hơn mười bộ lạc cộng lại ít nhất cũng có hơn mười vạn nhân khẩu, nếu như có thể nhập vào Thoán bộ, chắc chắn làm cho thế lực người Thoán tăng lớn.

Giáo úy Kiếm Nam quân Công Tôn Triệu do Chương Cừu Kiêm Quỳnh phái tới sinh trưởng trên đất người Thục, vô cùng quen thuộc với địa hình vùng này. Hắn kính cẩn đứng bên người Tiêu Duệ, chỉ vào một vài quan đạo gặp ghềnh không bằng phẳng bên trái nhỏ giọng nói:

- Khâm sai đại nhân, đường này thông đi Nhung Châu, bởi vậy đi theo đường này khoảng trăm dặm là có thể tới thành Nhung Châu. Mà đường này thì thông tới Mỗ Mã trại một trong những nơi tập trung dân cư. Đại nhân, chúng ta.

Tiêu Duệ đi trước hai bước, nhìn lại vách núi hiểm trở hùng vĩ sừng sững phía xa, mơ hồ có thể thấy cọc quan tài hình lưỡi dày đặc trên vách đá kia, hằng hà những lỗ cọc cùng với đủ số quan tài. Hắn có chút kích động trong lòng, dân tộc thần bí từ xưa này, bọn họ đem lịch sử của bản thân mình phó thác cho vách đá cao, lại đột nhiên bị con sông dài lịch sử nhấn chìm biến mất trong đồng giấy lộn, chỉ còn sót lại cách chôn cất lạ lùng và rất nhiều truyền cổ dân gian bí tráng cảm động,

- Đội nghi trượng tạm thời hạ trại trên sườn núi này. Công Tôn Triệu, mang theo 100 sĩ tốt của người cùng bản quan tiến vào một sơn trại quần cư tìm hiểu.

Tiêu Duệ khoát tay áo.

Công Tôn Triệu ngăn ra, Lệnh Hồ Xung Vũ nhú mào:

- Đại nhân, điều này tuyệt đối không thể. Ta nghe nói man nhân khát máu dã man, đại nhân tùy tiện tiến vào sơn trại Man nhân, quá nguy hiểm.

Tiêu Duệ cười:

- Lệnh Hồ Xung Vũ, huynh quá lo. Ai nói Man nhân khát máu? Thật ra bản quan nghe nói Man nhân nhiệt tình hiếu khách, ha ha. Bản quan làm đặc sứ triều đình, đi ngang qua nơi đây, tìm hiểu phong thổ sơn trại người nơi này có gì không được? Hơn nữa, người Bắc sinh hoạt trong cảnh nội Đại Đường, bọn họ sao có thể làm gì đối với mệnh quan triều đình ta.

Kỳ thật, Tiêu Duệ đã sớm làm cho Công Tôn Triệu tìm hiểu rõ ràng, Mẩu Mã sơn trại này chỉ không đến mấy nghìn nhân khẩu, thuộc lại nhỏ trong các bộ lạc, hơn nữa, bọn họ gần Nhung Chân nhất, giao tiếp nhiều lần với quan phủ và người Hán nhiều nhất, chung sống thân mật và hòa thuận với người Hán nhất, trình độ Hán hóa cũng sâu nhất.

Lệnh Hồ Xung Vũ do dự một hồi, đột nhiên tiến lên cúi đầu nói:

- Đại nhân, nếu ngài muốn đi, phải mang theo người của chúng ta đi, ta lo lắng Công Tôn Triệu những người này.

Tiêu Duệ gật đầu:

- Cũng tốt. Công Tôn Triệu, người tìm mấy binh lính quen thuộc địa hình đi theo chúng ta, những người khác chờ tại chỗ hộ vệ đoàn xe nghi trượng. Lệnh Hồ Xung Vũ, huynh mang 300 Võ lâm quân theo ta vào sơn trại.

Mẩu Mã sơn trại nằm trên một bình nguyên rộng lớn dưới chân núi, dựa lưng vào núi sâu, chỉ có hai hướng thông ra bên ngoài. Một bên thông về con đường Tiêu Duệ và ba trăm người bên này, phía trước là hướng Nhung Châu; mà bên khác, còn một đường núi hiểm trở rộng lớn thông đi Thoán khu. Nói là sơn trại, kỳ thật giống một tòa thành cỡ lớn hơn, kiến trúc cao cao dựng lên tường đất cao năm sáu thước.

Một đường tiến tới hơn nửa canh giờ, khi đoàn người Tiêu Duệ thấy được lầu canh cao Mẩu Mã sơn trại thiết lập trong vòng tường đất, toàn bộ phía trong Mẩu Mã sơn trại đột nhiên vang lên âm thanh vù vù nước nổ của kèn sừng trâu.

Công Tôn Triệu cười khỏ một tiếng:

- Đại nhân, người Bắc thấy chúng ta đông người, lại ăn mặc kiểu quan quân, chỉ sợ phải... Đại nhân, sơn trại người Bắc này không được mời không thể vào, nếu không sẽ khiến người Bắc nổi lên chống lại —

Tiêu Duệ ồ một tiếng, cắt đứt lời hắn:

- Công Tôn Triệu, nhanh chóng phái một binh lính biết tiếng người Bắc đi tới nói với người Bắc, bản quan không có ác ý, chỉ muốn tiến vào trại nhìn xem —

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên vèo một tiếng, một mũi tên lông chim từ trên trời rơi xuống, cắm vào bãi đất trống bên người Tiêu Duệ. Trên mũi tên kia còn mang theo một mảnh vải đỏ như máu, đang đung đưa run rẩy trong gió.

Lệnh Hồ Xung Vũ biến sắc, thân mình tung lên cầm kiếm che trước người Tiêu Duệ, vội vàng hô:

- Bảo hộ đại nhân!

Ba trăm sĩ tốt Võ lâm quân không dám chậm trễ, lập tức nang trường thương trường mâu bao quanh bảo vệ Tiêu Duệ ở giữa, sắc mặt nghiêm nghị nhìn tòa thành thấp bé của người Bắc kia. Chỉ thấy tiếng người ồn ào, vô số nam nhân thân trên để trần tay cầm cung tiễn và mộc con, chen chúc trên tường thành, trong miệng phát ra tiếng kêu la gào khóc.

Tiêu Duệ nhíu mày, nhìn về phía Công Tôn Triệu.

Công Tôn Triệu vội vàng khom người nói:

- Đại nhân, thuộc hạ sẽ tự mình dẫn người đi đàm phán với người Bắc, để cho bọn họ đi ra nghênh đón đại nhân.

Tiêu Duệ gật đầu, đột nhiên chỉ chỉ mấy xe lương thực kia:

- Người hãy mang theo những lễ vật này, hãy nói với người Bắc, nếu bọn họ không muốn, bản quan quay lại cũng được.

Công Tôn Triệu man theo vài binh lính biết tiếng đi tới dưới chân thành đàm phán hơn nửa ngày, lúc này người Bắc mới chần chừ mở cửa thành chật hẹp, đẩy mấy xe lương thực vào trong trại. Sau đó, không bao lâu, một người thủ lĩnh già nua trong tay chống một cây mộc côn tối đen, trên cổ đeo một dây chuyền bằng xương, được mấy người nam nhân bảo hộ, chậm rãi đi tới đoàn người của Tiêu Duệ.

Khiến Tiêu Duệ không ngờ chính là, lão hủ đầu lĩnh này không ngờ nói tiếng Hán rất lưu loát, chứa giọng điệu đất Thục rất đậm, một tay hất phủ trước ngực khom người nói:

- Quý nhân tới trại người Bắc chúng ta, chúng ta nào dám không chào đón? Chỉ có điều, thuộc hạ quý nhân.

Tiêu Duệ khom người đáp lễ, cười:

- Cũng được. Lệnh Hồ Xung Vũ, huynh mang theo mười sĩ tốt vào trại với ta, những người khác chờ ở ngay bên ngoài trại!

Đi vào Mỗ Mã trại, Tiêu Duệ chấn động. Không ngờ đây là một tòa thành bốn phía khép kín, phía sau và bên trái tòa thành chính là vách núi dốc đứng, chẳng khác nào chỉ hai bức tường thành đã vây lại toàn bộ trại này. Mà bên trong trại, cũng không dã man không khai hóa như trong tưởng tượng của Tiêu Duệ, từng phòng nhỏ làm bằng đất đá sắp thẳng hàng theo bố cục chỉnh tề. Liếc mắt một cái trông không thấy cuối. Mà trên quảng trường giữa tòa thành, một căn nhà đá xây bằng đá xây thành cao cao đứng lẳng lẳng ở đó. Có lẽ phải gọi là thạch điện. Trước thạch điện, một đồng lửa trại thật lớn đang bốc cháy hùng hực, phát ra từng tiếng vang tích tích đùng đùng.

Trong tòa thành không nhìn thấy một nữ nhân và đứa nhỏ, đưa mắt nhìn tất cả đều là những người đàn ông thân trên để trần, mà thân dưới chỉ mặc váy da thú. Cung tiễn nắm trong tay run nhè nhẹ, hiển nhiên còn không có hoàn toàn mất cảnh giác. Cũng khó trách người Bắc cảnh giác, đột nhiên có mấy trăm quân sĩ người Hán đi tới ngoài sơn trại, bọn họ kinh hoảng đề phòng trong lòng cũng là tất nhiên.

Thủ lĩnh tên là Đạt Nhân, Đạt Nhân thở hắt hắt một hơi, thấy Tiêu Duệ tò mò đánh giá tình hình trong thành nhỏ, không khỏi cười cười:

- Quý nhân, trại chúng ta cùng khổ, thật sự khiến quý nhân chê cười.

- Đạt Nhân trưởng lão, như nào trong thành tất cả đều là.

Công Tôn Triệu không kìm nổi hỏi một câu.

Đạt Nhân thở dài một tiếng:

- Quý nhân xin đừng trách, trại của chúng ta thường xuyên có cường đạo người Thoán đến cướp, cho nên.

Nói tới đây, Đạt Nhân cúi đầu phân phó một người đàn ông đứng phía sau hất vài câu. Người đàn ông kia gật đầu ngửa đầu thổi lên tiếng kèn sừng trâu (tù và) ô ô.

Âm thanh thê lương của kèn sừng trâu quanh quẩn ở vách núi, ánh nắng chiếu lên vách núi đá được cây mây và dây leo cùng với bụi cây màu lục che kín, đột nhiên tiếng người âm ỉ, vô số đầu người đông nghịt như trống rỗng xuất hiện, nhô đầu ra từ giữa vách chót vót.

Tiêu Duệ kinh ngạc nhìn chăm chú, hóa ra trên vách đá trừ có vô số quan tài treo ra, còn có vô số huyết động nhỏ, nữ nhân và đứa nhỏ trong thành nhỏ đều trốn trong đó. Một chiếc dây chèo phát phơ buông xuống, một đám phụ nữ da ngăm đen công hoặc là ôm ấp đứa bé nắm dây chèo trong tay đập vách đá, treo xuống.

Không bao lâu, mấy trăm người phụ nữ mang theo đứa bé của mình kêu loạn chạy về nơi cư trú trong tòa thành nhỏ.

Đạt Nhân ha ha cười khan hai tiếng. Tiêu Duệ cũng cười nhàn nhạt:

- Đạt Nhân trưởng lão, bản quan phụng ý chỉ hoàng đế Đại Đường đi Nam Chiếu, đi ngang qua sơn trại của người Bắc, cho nên mới tới thăm, cũng không có ác ý, càng không xâm phạm sơn trại của mọi người, xin cứ yên tâm là được.

- Quý nhân không cần để trong lòng. Chúng ta phòng chính là cường đạo người Thoán như sài lang kia.

Đạt Nhân khoát tay áo:

- Người tới, nướng thịt dâng rượu chiêu đãi quý khách!

Người Bắc vẫn là cực kỳ hiếu khách, khi xác định đám người Tiêu Duệ cũng không có ác ý còn tặng không ít lương thực cho bọn họ, người Bắc đem thịt dã thú săn trong núi xuyên qua rồi nướng trên lửa, mà một bình rượu tự làm cũng được người Bắc đưa lên. Tiêu Duệ đối với thịt nướng không có thêm gia vị gì cũng không có hứng thú, hắn cảm thấy hứng thú chính là rượu người Bắc ủ.

Lệnh Hồ Xung Vũ dùng bát sứ rót thêm một chén nữa lại đây, đưa cho Tiêu Duệ. Tiêu Duệ hơi nhắm hai mắt, ngửi một cái, không khỏi nhướng mày, mùi rượu thật ra rất nặng, đáng tiếc còn có một mùi thối nồng đậm, cực kỳ đặc biệt xông vào mũi. Hắn do dự một chút, mới chậm rãi uống một ngụm nhỏ, vào miệng nóng lạt lạt, xuống cổ họng nháy mắt nóng như ăn ớt cực kỳ cay làm đau, Tiêu Duệ há to miệng, thở hổn hển chửi thề hai câu, Công Tôn Triệu vội vàng đưa một túi nước qua.

Uống ừng ực nửa túi nước to, lửa nóng trong cổ họng vẫn là khó chịu.

Thấy bộ dáng này của Tiêu Duệ, Đạt Nhân ngồi trên chiếu đối diện Tiêu Duệ hơi nở nụ cười:

- Quý nhân, rượu này của người Bắc chúng ta, người Hán bình thường là chịu không được. Chẳng qua, mới uống thì rất nóng, uống nhiều quá cũng thành thói quen.

Tiêu Duệ ho khan hai tiếng, cười khổ, hắn không nghĩ thế gian này vẫn có loại rượu mạnh như vậy. Chỉ thử một chút rượu này, Tiêu Duệ liền hiểu được, lượng cồn trong rượu này vượt qua những loại rượu mà hắn biết, cho dù là rượu mạnh kiếp trước trải qua đây chuyện sản xuất ủ theo phần trăm. Hắn thở dài một tiếng, rượu nơi này rõ ràng chính là cồn.

Tiêu Duệ đánh ánh mắt với Công Tôn Triệu, Công Tôn Triệu nhỏ giọng nói vài câu với Đạt Nhân, Đạt Nhân cười ha ha, trong miệng run ra một ngụm rượu lên thịt nướng trên đồng lửa, nhất thời, ngọn lửa bùng lên, oanh một tiếng thiêu đốt dầu mỡ trên thịt nướng. Ngọn lửa bùng lên cao, trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng đậm.

Tiêu Duệ quả thực không dám tin vào hai mắt mình, đây là rượu sao?

Tiêu Duệ hỏi thăm về biện pháp làm rượu của người Bắc, Đạt Nhân chần chờ. Phương pháp làm rượu này cũng không phải cái gì bí mật, là người đời trước truyền xuống, nhưng quý nhân Đại Đường này sao lại cảm thấy hứng thú với loại rượu thô鄙 này? Trong mắt Đạt Nhân, người Hán ủ rượu ngon dễ uống hơn nhiều so với rượu người Bắc làm, cho nên người Bắc trong sơn trại thường xuyên lấy thổ sản trong núi tới thành Nhung Châu đổi rượu uống.

Tiêu Duệ vội vàng muốn biết người Bắc ủ loại rượu mạnh này như thế nào, hắn thân nhiên nói:

- Đạt Nhân trưởng lão, bản quan cũng am hiểu làm rượu, cực kỳ tò mò đối với loại rượu địa phương này, ha ha — như vậy đi, nếu Đạt Nhân trưởng lão đồng ý nói biện pháp cho bản quan, bản quan lại tặng Mỗ Mã sơn trại mười xe lương thực thế nào?

Công Tôn Triệu vội vàng tiến tới khoát tay áo:

- Đạt Nhân trưởng lão, đây là khâm sai đại nhân của hoàng đế Đại Đường, đại quý nhân từ Trường An tới, tuyệt đối không nuốt lời.

Đạt Nhân do dự mà đứng dậy:

- Kỳ thật cái này cũng không có gì, nếu quý nhân muốn biết, hãy theo Đạt Nhân đến đây đi.

Tiêu Duệ mang theo Lệnh Hồ Xung Vũ và Công Tôn Triệu đi theo Đạt Nhân, vòng qua khu cư trú trong sơn trại, dọc theo một đường mòn gập ghềnh leo lên một chỗ gồ ra giữa vách núi.

137. Chương 122: Lửa Hùng Hực, Thiêu Đốt Đi

Tiêu Duệ còn khá một chút, Công Tôn Triệu và Lệnh Hồ Xung Vũ đều che miệng mũi lại, nhúu mày.

Tiêu Duệ chịu đựng mùi rượu ngút trời tấn công lỗ mũi, đánh giá phía trong hang đá, chỉ thấy hố sâu chừng 5 thước kỳ thật là một hầm rượu thiên nhiên, bên trong đều là rượu nồng đặc gần như màu xanh đen, đây không biết là men rượu nguyên chất tích tụ lại bao nhiêu năm, mà dưới rượu còn là một tầng bã rượu thật dày. Một bên hang đá gần vách núi có một cái rãnh nhỏ, cửa rãnh tí tách chảy từng giọt nước suối từ trên núi, không ngừng nhỏ vào trong hang đá. Mà vòng qua một chỗ hang đá bên sườn núi, đáy hang đá bị người mở một lỗ thủng hình tròn, dùng ống trúc nối ra, chỗ đầu trúc dùng gỗ bịt chặt chặn lại.

Vừa nghe Đạt Nhân nói một số phương pháp làm rượu cơ bản của người Bắc, vừa trầm ngâm đánh giá hầm rượu thiên nhiên này, Tiêu Duệ dần minh bạch loại nguyên lý làm rượu không phù hợp chặt chẽ và chiêu số làm rượu kỳ quái này.

Nghiêm khắc mà nói, đây không phải làm rượu, mà là “làm bã rượu”. Cũng không biết bao nhiêu năm trước, tổ tiên người Bắc không ngờ phát hiện, lương thực chứa trong hang đá không ngờ vì nước suối thấm vào mà mốc meo biến chất, cuối cùng chảy ra một loại chất lỏng kỳ diệu có thể uống. Vì thế, hang đá lúc đầu dùng để chứa đựng lương thực liền biến thành hầm rượu thiên nhiên, một bên là nước suối chảy vào, một bên là rượu ngon chảy xuôi ra từ ống trúc. Trăm ngàn năm qua, người Bắc chỉ cần định kỳ giống hiện giờ thả một chút lương thực mốc meo vào trong hầm rượu, sau đó là có thể ngồi chờ rượu chảy ra.

Trời! Loại biện pháp này đơn giản đến không thể đơn giản hơn, không có một chút nội dung kỹ thuật làm rượu cơ bản, không ngờ chiết xuất ra rượu mạnh như thế, thật sự khiến cho Tiêu Duệ cảm thấy không thể tưởng tượng. Hắn nghĩ trăm lần cũng không giải thích được, cảm thấy đầu óc choáng váng cũng dứt khoát không tiếp tục “nghiên cứu” nữa. Có lẽ, là ngày tháng dài lâu, men rượu có lượng cồn kinh người tích trữ trong hầm rượu thiên nhiên, tuy rằng trải qua nước suối trên núi hòa tan và phân tách, vẫn đạt được loại rượu mạnh làm người ta tắc lưỡi.

Thiên nhiên tay nghề sắc sảo thật! Tiêu Duệ tự giễu thở dài. Cuối cùng cũng xác định, loại rượu này không thể làm lại, đại khái vĩnh viễn chỉ thuộc về loại người dã man.

Mặt trời rốt cuộc hoàn toàn lặn xuống.

Trong Mỗ Mã sơn trại bừng lên vô số cây đuốc, mọi người mở lòng dưới sự hướng dẫn của Đạt Nhân thủ lĩnh, dùng thịt nướng và rượu tự làm để khoản đãi đám quý nhân đến từ Trường An này. 300 Ngự lâm quân bên ngoài sơn trại cũng được nghênh đón vào bên trong. “Thánh điện” trên quảng trường sơn trại dùng để tế tổ, từng đồng lửa trại tích tích bùng cháy, mùi thơm thịt nướng cùng với mùi rượu thoả nồng đặc hòa trộn lẫn nhau, tràn ngập trong bóng đêm thâm trầm.

Người Bắc thiên tính hiếu khách hào sảng, xác định đây là một đám người Đường thân thiện, lại còn đưa cho bọn họ lương thực và muối ăn, mọi người khoản đãi thịnh tình. Nhưng 300 sĩ tốt Ngự lâm quân này đều là phần tử tinh anh trụ cột chọn ra trong Ngự lâm quân ở kinh sư, bởi có trọng trách bảo hộ khâm sai đại nhân, tuy rằng người Bắc ân cần mời rượu, đám sĩ tốt sau khi uống vài ngụm đều từ chối khéo, chẳng

qua dùng dao găm quân dụng cắt thịt nướng. Sau khi lấp đầy bụng, đám sĩ tốt liền lẳng lặng ngồi dưới đất, vẫn duy trì đề phòng và cảnh giác vốn có của quân nhân tinh nhuệ Đại Đường.

Tiêu Duệ và Đạt Nhân cùng mấy vị trưởng lão có địa vị có quyền trong sơn trại vây quanh lửa trại nói chuyện, xem những nữ tử người Bắc nhảy vũ điệu đuốc lửa chuyên dùng để nghênh đón khách quý. Những nữ tử nước da ngăm đen thân thể đầy đặn có lực vận eo lắc mông, hai chân thay nhảy, ánh đuốc lửa trên tay đóng đưa rung động, thật ra có một chút phong tình dị tộc.

Tiêu Duệ mỉm cười nhìn, ngẫu nhiên nói vài câu với Đạt Nhân. Đạt Nhân hiện giờ đã biết, Tiêu Duệ không chỉ là khâm sai hoàng đế Đại Đường phái tới Nam Chiếu, còn là quan phụ mẫu tương lai của Nhung Châu. Có thể ngồi cùng một chỗ ăn thịt uống rượu với vị quan chức Nhung Châu này, Đạt Nhân và mấy vị trưởng lão khác cảm thấy dị thường hưng phấn và quang vinh.

Dù sao, cho dù là đại thủ lĩnh Na Sa liên minh các bộ lạc người Bắc, đi Nhung Châu bái kiến thủ lĩnh quan phủ, cũng không phải nói gặp là có thể gặp. Nhưng hôm nay đại nhân vật của triều đình Đại Đường này lại rõ ràng ngồi trước mặt mình, hơn nữa còn không hề có một chút quan uy và kênh kiệu.

Trăng lạnh nhô lên cao.

Đang lúc không khí vui vẻ bao phủ toàn bộ sơn trại, đột nhiên, một người đàn ông tên Na Nhận nằm sấp trên mặt đất nghiêng tai lắng nghe. Thật lâu sau, hắn biến sắc, vội vàng cầm cây đuốc xông lên tường thành sơn trại, nhìn phía tây nam xa xa. Hắn mơ hồ thấy trên đường núi hiểm trở thông hướng Thoán khu tây nam, cát bụi đầy trời vòng quanh ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như có bầy sói đông nghìn nghịt đang vọt tới sơn trại bên này.

Không tốt! Lại là bọn cướp người Thoán đáng ghét kia! Na Nhận hung hăng dậm chân, rút kèn sừng trâu loang lỗ bên hông ra, ngửa mặt lên trời thổi. Tiếng sừng trâu ô ô vang lên bay bổng trong trời đêm, tiếng động xôn xao trong sơn trại lập tức an tĩnh lại. Chợt, đám thủ lĩnh Đạt Nhân quát lớn hạ lệnh xuống, các nam tử người Bắc buông tha rượu thịt trong tay, cầm cung tiễn và cây đuốc trong tay, dậm chân găm rú xông lên tường thành.

Sắc mặt Lệnh Hồ Xung Vũ đột nhiên biến đổi, chỉ huy 30 sĩ tốt làm thành một vòng bảo hộ, cầm trường thương và mâu mác trong tay, bảo hộ Tiêu Duệ ở giữa. Tiêu Duệ nhíu mày:

- Xung Vũ, không cần loạn, theo ta lên tường thành nhìn xem.

Dưới ánh trăng sáng sủa, tiếng vó ngựa phi nhanh như sấm.

Đạt Nhân trưởng lão trắng bệch cả mặt, hít một hơi lạnh:

- Na Nhận, Na Nhận, triệu tập tất cả chiến sĩ cung tiễn chuẩn bị, không ngờ, không ngờ là kỵ binh người Thoán!

Ầm ầm!

Đội ngũ kỵ binh người Thoán đông nghìn nghịt chừng ngàn người, đằng giáp màu đen, quơ loan đao sắc bén trong tay. Một tướng lĩnh thô kệch người Thoán đi đầu vung loan đao trong tay lên, dưới ánh trăng phản xạ ánh sáng lạnh như băng, một hồi hỗn loạn rất nhỏ qua đi, kỵ binh người Thoán nhanh chóng xếp trận hình, xếp thành đội ngũ xong xuôi trên mặt đất trống cách tường thành mấy chục thước.

Kỵ binh người Thoán không nói gì mà đứng trang nghiêm. Một tay nắm cương ngựa, mà tay kia gơ loan đao trong tay lên cao, đằng giáp màu đen ẩn trong màn đêm thâm trầm, chỉ có mũi nhọn loan đao bắn ra hàn quang bốn phía.

- Đạt Nhân trưởng lão, đây là có chuyện gì?

Đầu mày Tiêu Duệ càng nhăn lại.

- Tiêu đại nhân, Đạt Nhân cũng thực buồn bực. Ngày thường, tuy sơn trại chúng ta có cường đạo người Thoán đến cướp bóc, nhưng đều là đội mã tặc nhỏ, nhưng bây giờ toàn là kỵ binh người Thoán! Chẳng lẽ, quân đội người Thoán muốn công chiếm sơn trại của chúng ta?

Đạt Nhân lo lắng mà quay đầu lại nói.

Tiêu Duệ thở phào một tiếng, cúi đầu hỏi:

- Đạt Nhân trưởng lão, mọi người có chuẩn bị chứ?

Hai má ngăm đen của Đạt Nhân trưởng lão nghiêm nghị, cắn chặt răng:

- Tiêu đại nhân, nếu mọi người làm khách trong sơn trại chúng ta, sẽ được người Bắc chúng ta bảo hộ. Nếu người Thoán muốn công chiếm sơn trại chúng ta, chúng ta không thể không chiến đấu đến cùng với bọn họ. Hừ, người Thoán muốn công chiếm sơn trại chúng ta, cung tiễn trong tay chúng ta tuyệt đối không đáp ứng!

Tiêu Duệ miễn cưỡng cười, cũng không nói gì nữa. Hắn chăm chú nhìn vào đội ngũ kỵ binh người Thoán hình vuông nghiêm nghị bên ngoài sơn trại kia, trong lòng xoắn lại gắt gao.

Tuy rằng người Bắc dũng mãnh, nhưng Mỗ Mã sơn trại là một bộ lạc người Bắc rất nhỏ, trừ phụ nữ trẻ em và người già yếu có thể chiến đấu nhiều lắm cũng chỉ là 500 người, nhưng ngoài thành có một đội kỵ binh chính quy sức chiến đấu nhìn qua có chút dũng mãnh. Quân chính quy đối đầu dân binh, lại chiếm ưu thế số lượng trang bị xa xa, cuộc chiến này còn đánh thế nào?

Lệnh Hồ Xung Vũ chạy nhanh tới:

- Đại nhân, thuộc hạ dẫn 300 sĩ tốt mở cửa trại bảo hộ đại nhân xông ra ngoài.

Tiêu Duệ còn chưa trả lời, dây cung trong tay người đàn ông Na Nhận rung động thương lãng một tiếng, hắn nói lạnh lùng cứng nhắc:

- Quý nhân, địch nhân trước mặt, cửa trại chúng ta không thể mở ra!

Lệnh Hồ Xung Vũ cảm tức liếc Na Nhận, bảo kiếm trong tay bá một tiếng rời khỏi vỏ:

- Nơi này cực kỳ nguy hiểm, đại nhân, chúng ta đi!

Na Nhận kia cười lạnh không sợ hãi chút nào, giờ cũng tiễn trên tay chậm rãi kéo, nhắm ngay Lệnh Hồ Xung Vũ.

- Na Nhận! Làm càn!

Đạt Nhân dậm chân:

- Sao có thể vô lễ với Tiêu đại nhân!

Na Nhận kia cắn chặt răng nhìn Tiêu Duệ, môi hắn đã cắn ra vết máu hồng hồng. Tiêu Duệ khoát tay áo:

- Xung Vũ, an tâm một chút chờ nóng nẩy. Đạt Nhân trưởng lão, trước hết ngài hỏi kỵ binh người Thoán một chút, rốt cuộc họ muốn làm gì?

Đạt Nhân không nói gì mà quay đầu đi, cây đuốc bên cạnh chiếu lên khuôn mặt già nua có chút âm trầm dữ tợn, thanh âm khàn khàn của hắn rống lên:

- Người Thoán đáng giận, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Tướng lĩnh kỵ binh người Thoán ngửa mặt lên trời cười loạn, cười ngựa lại đây, cao giọng hô:

- Huynh đệ người Bắc Mỗ Mã sơn trại, người Thoán chúng ta với mọi người từ trước đến nay đều là huynh đệ trong tộc... Chỉ cần mọi người giao ra quan viên người Đường trong sơn trại, chúng ta lập tức rời đi, tuyệt đối không xâm phạm một ngọn cây cọng cỏ của Mỗ Mã sơn trại. Nếu không, đừng sĩ anh dũng vô địch người Thoán sẽ san bằng Mỗ Mã sơn trại, giết sạch chiến sĩ của các ngươi, cửa nữ nhân và lương thực của các ngươi!

Tiêu Duệ hít một hơi sâu, sao lại liên quan đến mình? Sắc mặt Lệnh Hồ Xung Vũ đột nhiên biến đổi, vội vàng mang theo vài sĩ tốt Ngự lâm quân bảo hộ Tiêu Duệ ở giữa, chậm rãi lui về phía tường thành.

Người Bắc gồm cả Đạt Nhân trên tường thành, đều đứng ở chỗ này. Bọn họ thật không nghĩ tới, kỵ binh người Thoán này không ngờ tới vì đám người Tiêu Duệ. Một trưởng lão do dự một chút, chậm rãi lướt qua đám người Tiêu Duệ đang lui xuống, cúi đầu nói bên tai Đạt Nhân:

- Đại trưởng lão, vì an toàn của sơn trại, chúng ta.

Đạt Nhân còn không có hoàn toàn tỉnh lại, nhưng Na Nhân phía sau hẳn nghe vậy cũng hung hăng dậm chân:

- Đạt Xích trưởng lão, những người Đường này là khách nhân của sơn trại chúng ta, chúng ta sao có thể giao khách nhân cho cường đạo người Thoán hung ác? Chẳng lẽ, chúng ta vì mình, có thể bán đứng bằng hữu sao? Không, không thể, chúng ta không thể như vậy!

- Đúng, Na Nhận nói đúng, người Bắc chúng ta không có kẻ nào nhu nhược sợ chết — các chiến sĩ của ta, cầm lấy cung tiễn và trường mâu của các người, bảo hộ khách nhân sơn trại chúng ta tới cùng!

Khuôn mặt già nua của Đạt Nhân đỏ lên, hẳn huy động một cơn ngấm đen trong tay mình, thân mình lay động giữa bầu trời đêm, âm thanh già nua khàn khàn kích động trên đầu thành.

Tiêu Duệ và Lệnh Hồ Xung Vũ đứng ở bậc thang trên thành lâu nghe được lời nói của Na Nhận và Đạt Nhân, trong lòng Tiêu Duệ vừa động nhìn về phía Na Nhận kia, chỉ thấy dây cung trong tay người đàn ông Bắc da ngấm đen kia đã kéo căng, vũ tiễn của hắn, giống như muốn bắn, gân xanh nổi lên trên cánh tay căng mà có lực.

Lệnh Hồ Xung Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn triệu tập 300 tên sĩ tốt, xếp thành hàng đứng dưới tường thành sơn trại, trường thương hướng ra ngoài, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng bảo hộ Tiêu Duệ lao ra khỏi Mỗ Mã sơn trại.

Tướng lĩnh kỵ binh người Thoán rống giận, rít gào, quơ loan đao trong tay. Nhiều đội kỵ binh người Thoán phóng ngựa vọt tới, hướng tới tường thành thấp bé của Mỗ Mã sơn trại. Dưới ánh trăng, khuôn mặt khát máu và dữ tợn của kỵ binh người Thoán hiện lên rõ ràng, loan đao trong tay vung tung ánh sáng lạnh hình tròn. Đạt Nhân hiểu được, chỉ cần đám kỵ binh người Thoán dùng mãnh này vọt tới dưới tường thành, tường thành của người Bắc tạo thành từ gạch đất, chỉ cao có năm sáu thước. Mặc dù kỵ binh người Thoán không có quân giới công thành công trại thang linh tinh, bọn họ cũng có thể mượn lưng ngựa và loan đao trèo lên tường thành.

Tiếng hò hét rung trời, Đạt Nhân hô to:

- Bắn tên, bắn tên!

Na Nhận phốc một tiếng phun ra một miệng nước bọt mang theo máu, tay phải đột nhiên buông lỏng, một mũi vũ tiễn bắn ra, xuyên qua yết hầu một kỵ binh người Thoán bám theo một vết máu đỏ sẫm văng khắp nơi trong bầu trời đêm, mà kỵ binh người Thoán kia ngay cả tiếng kêu thảm cũng chưa kịp phát ra. Hắn vừa ngã xuống, đã bị vó ngựa của kỵ binh người Thoán xung phong theo sau giẫm thành thịt nát.

Xoạt xoạt xoạt!

Vũ tiễn của người Bắc bắn ra như mưa, người Bắc thiện xạ máu nóng sôi trào, tận tình giải phóng lửa giận hừng hực trong buổi tối vốn cực kỳ vui vẻ này. Nhưng mà, kỵ binh người Thoán huấn luyện nghiêm chỉnh tuy rằng không ngừng có người bị bắn chết bị bắn thương ngã xuống ngựa, nhưng đại đa số Thoán binh vẫn vọt tới dưới tường thành.

Tiêu Duệ và Lệnh Hồ Xung Vũ mang theo 300 tên sĩ tốt Ngự lâm quân cũng xông lên đầu tường, trường thương trong tay giết hướng về Thoán binh đang mượn loan đao trèo lên. Vũ khí sở trường và chủ yếu của người Bắc là cung tiễn và một ít trường mâu bằng gỗ. Mặc dù bọn họ liều mạng bắn tên và dùng trường mâu nện, nhưng thấy trước quên sau, chú ý đông không thủ được tây, trong hỗn loạn vẫn để cho một số Thoán binh lên được tường thành.

Một Thoán binh hung hăng quơ loan đao, chém đầu một người đàn ông Bắc xông tới, máu tươi vẩy qua thân mình Na Nhận bên cạnh. Na Nhận giận dữ kéo dây cung nhưng vũ tiễn còn chưa rời cung, Thoán binh kia đã đứng phía sau hẳn giơ cao cây loan đao dính máu.

Vị trưởng lão vừa rồi phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, một Thoán binh nhe răng cười rút loan đao màu đỏ từ trong lồng ngực của hắn ra, sau đó một cước đá bay thi thể của hắn.

Ha ha ha! Thoán binh cười loạn, loan đao trong tay vung lên rín rít.

Na Nhận đột nhiên quay đầu lại, thấy loan đao đã bổ xuống. Đao phong lạnh như băng tràn ngập mùi máu tươi đã tiếp cận cổ hần, Na Nhận nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng muốn né tránh cũng không kịp rồi.

Phốc!

Bảo kiếm trong tay Lệnh Hồ Xung Vũ bắn ra, xuyên thấu qua trái tim tên Thoán binh đang giơ loan đao lên. Máu tươi đột nhiên phun ra như mưa khiến Na Nhận đang bị loan đao của Thoán binh chém xuống biến thành một người máu, hần một cước đá văng thi thể Thoán binh, rút bảo kiếm của Lệnh Hồ Xung Vũ trên thi thể ra, liếc Lệnh Hồ Xung Vũ một cái, ném bảo kiếm tới. Sau đó Na Nhận ném cung trong tay xuống, nhặt thanh loan đao Thoán binh đã chết trên thành, trong cổ họng phát ra tiếng rít gào giống như dã thú, đánh móc gáy Thoán binh đang lên tường thành. Hơn trăm thi thể Thoán binh bị ném xuống tường thành, sắc mặt của thủ lĩnh Thoán binh ngoài sơn trại đỏ lên, cắn răng kèn kẹt. Hần vốn nghĩ rằng sơn trại người Bắc dưới gót sắt của Thoán binh, dễ như trở bàn tay, không nghĩ đến lại gặp người Bắc ghê gớm như vậy chặn lại.

Cũng có vài chục người Bắc chết dưới loan đao Thoán binh, nếu như không có Vô lâm quân sĩ dưới tay Lệnh Hồ Xung Vũ xung phong liều chết, nói vậy người Bắc thương vong sẽ lớn hơn nữa. Dù sao, sức chiến đấu của quân chính quy và dân binh chênh lệch là rất lớn. Mà riêng một người Lệnh Hồ Xung Vũ, đã chém giết hơn mười Thoán binh.

Trên người Tiêu Duệ cũng dính đầy vết máu, tuy rằng Đạt Nhân và Lệnh Hồ Xung Vũ vào trong sơn trại, nhưng Tiêu Duệ sao lại có thể như vậy? Tuy rằng hần chỉ là một thư sinh văn nhược, nhưng trong không khí tràn ngập máu tanh và chém giết này, máu nóng thuộc về nam nhân ẩn náu trong xương tủy hần cũng hoàn toàn bị phóng thích ra ngoài.

Hần nhìn từng khối thi thể người Bắc được các nữ tử đau khổ nâng xuống, cùng với thi thể Thoán binh ném xuống thành, trong lòng tràn đầy phần nộ — Vì cái gì? Chẳng lẽ là mình mang đến tai nạn máu và lửa cho sơn trại bình tĩnh này?

Mọi người nắm cung tên trong tay, dưới sự hướng dẫn của Na Nhận gắt gao nhìn chăm chăm Thoán binh ngoài sơn trại, trên khuôn mặt ngăm đen không hề có đau thương, chỉ có điều trong ánh mắt phát ra ngọn lửa thù hận hừng hực.

Tại sao Thoán binh lại tấn công sơn trại người Bắc? Tại sao lại vì nhóm người mình mà đến? Người Thoán như nào biết được tin tức mình đi vào sơn trại người Bắc? Hết thấy những điều này, cũng làm cho Tiêu Duệ bối rối. Vì cái gì?! Tiêu Duệ hung hăng nện một quyền lên lỗ châu mai trên tường thành, chột đau đến nhú mảy.

- Đại nhân. Như vậy không được, Thoán binh nhiều người, bọn họ sớm muộn cũng sẽ đánh vào trong sơn trại! Đại nhân, hãy để chúng ta bảo hộ đại nhân lao ra sơn trại thôi.

Lệnh Hồ Xung Vũ lo lắng lướt nhìn Thoán binh đang rục rịch bên ngoài tường thành giống như chuẩn bị tiến công lần thứ hai, cúi đầu nói.

- Không, lao ra chỉ là tự tìm đường chết. Xung Vũ, chúng ta chỉ có 300 người, và lại trong đêm tối thâm trầm, đường nhỏ chúng ta không quen, tất sẽ bị Thoán binh đánh tan.

Tiêu Duệ trầm ngâm, đột nhiên quát to:

- Na Nhận, đem toàn bộ bình đựng rượu trong sơn trại các người tới đây!

Ngay khi phụ nữ người Bắc vội vã vận chuyển bình rượu lên tường thành, Thoán binh ngoài sơn trại lại phát động đợt tiến công thứ hai mạnh mẽ hơn. Có thể thấy được, tướng lĩnh Thoán binh lúc này là quyết định phải hạ Mỗ Mã sơn trại, loan đao của hần múa may, gần như tất cả Thoán binh đều rít gào phóng ngựa về phía dưới tường thành sơn trại.

Dù sao khoảng cách quá gần, Thoán binh đông nghìn nghịt âm âm tới, tiếng rống giận nổ mồm, tiếng thở dốc tề tề, tiếng loan đao va chạm, trong nhất thời chấn động một vùng trời.

Sắc mặt Tiêu Duệ trắng bệch, hần nửa tựa trên tường thành. Lệnh Hồ Xung Vũ cầm kiếm gắt gao hộ vệ bên người hần.

- Thả bình rượu!

Tiêu Duệ đột nhiên hét lớn một tiếng.

Tất cả quân sĩ Đại Đường nâng một đồng bình rượu lên hung hăng ném lên người Thoán binh dưới cổng thành chật chội cùng Thoán binh đang trèo lên. Nháy mắt, tiếng bình rượu bằng sứ đập nát do bị va chạm hoặc bị loan đao chém vang lên không ngừng, mùi rượu thấu trời lập tức tràn ngập bầu trời đêm. Phần lớn Thoán binh cùng với tọa kỵ của chúng đều dính rượu mạnh.

- Bỏ đuốc, bỏ đuốc. Bắn tên!

Tiêu Duệ quơ một bó đuốc trong tay, dùng hết sức lực toàn thân ném về phía Thoán binh. Bó đuốc đỏ lửa xẹt qua trong bóng đêm thành một quỹ tích quỷ dị. Đốm lửa nhỏ văng khắp nơi mà nhen nhóm lên người một Thoán binh đang dẫm lên lưng ngựa dùng loan đao leo lên tường thành.

Thoán binh kêu thảm, buông lỏng loan đao trên tay, đảo qua từ vách tường thành, mang theo một quả cầu lửa rút xuống phía dưới.

- Phóng! Phóng hỏa!

Na Nhận dẫn đầu ném bó đuốc trong tay mình.

Lửa hừng hực, thiêu đốt đi!

Tiêu Duệ không để ý nguy hiểm, cùng đám sĩ tốt ném những bình đầy rượu mạnh xuống dưới cổng thành, trong đấy lòng mang theo máu nóng và một chút cuồng dã, kích động cuồng loạn.

Từng bó đuốc và từng mũi tên lửa, từng bình rượu người Bắc tự làm, bay xuống giống như vũ bão, dưới cổng thành ánh lửa đầy trời nổi lên bốn phía, đám Thoán binh khóc cha gọi mẹ chạy như heo sói, xa xa nhìn lại, chân thành dưới bầu trời đêm, từng quả cầu lửa chói mắt chạy trốn qua lại, tọa kỵ của Thoán binh chấn kinh phát ra từng tiếng hí thê lương, mang theo ngọn lửa trên người bắt đầu liều mạng chạy trốn như điên. Vó ngựa dưới cuồng loạn không biết giết chết bao nhiêu Thoán binh bị đốt.

Ánh lửa đỏ bầu trời đêm, mùi rượu đầy trời trộn lẫn với mùi thi thể cháy khét, tràn ngập trên không trung, thật lâu sau vẫn không thể tán đi. Thành linh xảy ra cháy lớn, khiến trận tuyến đầu của Thoán binh bị lửa thiêu chết, bị tên lửa bắn chết, bị ngựa hoảng loạn giẫm chết vô số Thoán binh. Khi tướng lĩnh Thoán binh thất kinh một lần nữa tập hợp và ổn định lại tàn binh, lúc này mới phát hiện, trong thời gian ngắn ngủi không đến hai canh giờ, hơn ngàn Thoán binh mình suất lĩnh đến, không ngờ chỉ còn lại không tới 300 người.

Tiêu Duệ đứng trên tường thành, trước mắt cảm thấy từng trận mê muội. Loại thảm thiết này, cảnh tượng tàn sát chém giết mạng người như cổ giác này, hiện tại làm cho tâm linh của kẻ xuyên qua từ xã hội hiện đại run rẩy. Hắn quay đầu, thấy Lệnh Hồ Xung Vũ thoáng quan tâm nhìn hắn, không khỏi hít một hơi thật dài, chậm rãi nói:

- Xung Vũ, phái vài sĩ tốt cưỡi ngựa lao ra sơn trại, điều động 500 quân sĩ của Công Tôn Triệu lại đây!

Phía chân trời lộ ra ánh bình minh màu trắng bạc. Tiêu Duệ đứng trên cổng thành, hai chân như muốn nhũn ra, hắn nhìn mấy trăm tàn binh người Thoán chậm rãi thối lui, trong lòng thở phào một cái, đột nhiên cổ họng bốc lên, muốn nôn mửa.

Thân thể hắn lão đảo một chút, được một đôi tay có lực đỡ lấy. Lệnh Hồ Xung Vũ lo lắng cúi đầu nói:

- Đại nhân, ngài không có vấn đề gì chứ.

- A, ta, ta không sao. Chỉ là lần đầu trong cuộc đời gặp phải loại cảnh tượng này, có chút, có chút không quá thích ứng.

Tiêu Duệ mạnh mẽ nuốt xuống một đoàn lửa nóng đã vọt lên tới cổ họng, trước mắt choáng váng một trận.

Na Nhận đã trở thành một người máu, người đàn ông thô kệch này sờ vết máu trên mặt, bước về phía Lệnh Hồ Xung Vũ dang hai tay ra, khuôn mặt ngăm đen hiện lên nụ cười:

- Huynh đệ, đa tạ ơn cứu mạng của ngươi, Na Nhận vĩnh viễn sẽ ghi nhớ trong lòng!

Lệnh Hồ Xung Vũ thản nhiên cười, gắt gao ôm lấy Na Nhận một chút, sau đó vỗ bờ vai hắn:

- Người cũng không tồi!

Tiêu Duệ nhìn hai người, khóe miệng nở ra nụ cười. Nhưng nụ cười này, bởi vì tiếng khóc tê tái tim gan của các nữ nhân truyền đến từ trong sơn trại mà tiêu tán không còn tăm hơi. Hắn thở dài quay đầu nhìn lại, trên quảng trường trước “thánh điện” trong trại, thi thể từng người đàn ông được đặt ở đó, một vòng tròn các nữ tử và đứa bé bị thương muốn chết vây quanh. Những người kia, đó là trượng phu của các nàng.

138. Chương 123: Một Điểm Hồng Giữa Vạn Bụi Đen

Dựa theo phong tục của người Bắc, những người bắc chết vì tai nạn rất nhanh sẽ được quan tài treo trên vách đá thẳng đứng. Sự hiếu kỳ trong lòng Tiêu Duệ đối với lễ tang của người Bắc sớm bị đau thương vô tận tách ra. Hắn mang theo Lệnh Hồ Xung Vũ chậm rãi đứng ở xung quanh đồng thi thể, khom mình thi lễ thật lâu.

Mặc kệ tại sao người Thoán phải đột nhiên khởi binh có ý đồ cướp giết khâm sai Đại Đường, nhưng những người này dù sao cũng vì mình mà chết, mà cái Mỗ Mã sơn trại nho nhỏ này, cũng vì mình đến mà nhuộm lên máu tanh và giết chóc vô tận.

Tiêu Duệ chậm rãi quay đầu lại, cất cao giọng nói với Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Xung Vũ, truyền tin cho Dương Quát, mua một trăm xe lương thực từ Ích Châu đưa đến Mỗ Mã sơn trại, xem như một chút tâm ý của cá nhân ta đối với sơn trại.

Tiêu Duệ chậm rãi đi về phía Đạt Nhân, cúi người thi lễ:

- Đạt Nhân trưởng lão. Thịnh tình của Mỗ Mã sơn trại cùng người Bắc với bản quan, bản quan nhớ kỹ. Xin Đạt Nhân trưởng lão truyền lời xuống, sau này những phụ nữ và trẻ em có trượng phu mất đi, sẽ do người của bản quan bố tiền phụng dưỡng. Đây là danh thiếp của ta, xin Đạt Nhân trưởng lão cất kỹ, sau này phạm là Mỗ Mã sơn trại thiếu lương, xin hãy phái người cầm danh thiếp của ta đến Ích Châu tìm Dương đồng chủ của tửu phường Tửu Đồ.

Khóe mắt Đạt Nhân chảy xuống hai giọt nước mắt đục ngầu, cuống quýt trốn tránh:

- Khiến Tiêu đại nhân ở Mỗ Mã sơn trại chấn kinh, trong lòng người Bắc chúng ta thật sự là kinh hoàng, không dám.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, tâm tình phức tạp ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ đã nhô lên:

- Đạt Nhân trưởng lão. Nhiều huynh đệ đã chết như vậy, bản quan rất là buồn.

Công Tôn Triệu vội vàng chạy tới, kính cẩn nói:

- Đại nhân, 500 binh sĩ kia của thuộc hạ đã tới rồi, thuộc hạ làm cho bọn họ đứng bên ngoài sơn trại. Đại nhân — chúng ta có nên trở về hay không.

Tiêu Duệ ảm đạm cười, đột nhiên quay đầu lại dùng ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm Công Tôn Triệu:

- Công Tôn hiệu úy. Bản quan thật ra muốn hỏi người một chút. Bản quan đi Nhung Châu, nửa đường thay đổi đến Mỗ Mã sơn trại bất quá là hứng khởi nhất thời, như thế nào người Thoán lại biết? Còn nhanh như vậy? Người thật ra nói rõ cho bản quan mới tốt.

Lệnh Hồ Xung Vũ khoát tay áo, một đám sĩ tốt Võ lâm quân đằng đằng sát khí bao vây lại.

Sắc mặt Công Tôn triệu đại biến, vội vàng lui về phía sau hai bước, khom người nói:

- Đại nhân, đại nhân. Điều này không quan hệ với thuộc hạ! Thuộc hạ thủy chung vẫn đi theo bên người đại nhân, người Thoán như nào lại biết tin tức đại nhân tới Mỗ Mã sơn trại, thuộc hạ thực sự không biết!

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng.

Lệnh Hồ Xung Vũ nhảy ra bên cạnh Công Tôn Triệu. Công Tôn Triệu còn không kịp phản ứng, một thanh bảo kiếm sắc bén mang theo mùi máu tươi đã để ngang cổ hắn:

- Công Tôn Triệu, người không cần nói xạo. Đại nhân đến Mỗ Mã sơn trại đều không có trong kế hoạch trước đó, mà là lâm thời nảy sinh, người Thoán như nào lại biết? Tất nhiên là người mật báo, mau mau khai thật ra.

Sắc mặt Công Tôn Triệu trắng bệch, run giọng nói:

- Đại nhân, thuộc hạ thật sự không biết.

Tiêu Duệ im lặng đứng ở nơi đó, tâm niệm chuyển nhanh như điện. Là ai báo tin không nói, Tiêu Duệ sống chết nghĩ mãi cũng không rõ, tại sao người Thoán lại xuống tay với hắn? Hắn là một khâm sai hoàng đế Đại Đường phái tới Nam Chiếu xem lễ. Xuống tay với mình chẳng khác nào khiêu khích tôn nghiêm của hoàng đế Đại Đường, tuyên chiến với Đại Đường — Mặc dù người Thoán là một bộ lạc tương đối hùng mạnh ở khu tây nam, nhưng ngay mặt đối địch với Đại Đường chỉ có thể là không biết tự lượng sức. Tiêu Duệ không tin, thủ lĩnh người Thoán sẽ ngu xuẩn đến trình độ này.

Đến tột cùng là vì cái gì? Chẳng lẽ — trong lòng Tiêu Duệ đột nhiên trầm xuống. Chẳng lẽ là Tiên Vu Trọng Thông kia cấu kết người Thoán mưu đồ bất chính với mình? Chẳng qua, hắn lại cảm thấy không có khả năng. Không chỉ nói Tiên Vu Trọng Thông có thể điên cuồng như vậy hay không, cho dù là Tiên Vu Trọng Thông bí quá hóa liều, người Thoán cũng quả quyết không chịu vì thù riêng của Tiên Vu Trọng Thông mà không tiếc làm hoàng đế Đại Đường tức giận.

Tiêu Duệ chậm rãi bước về phía trước. Mới đi vài bước, hắn đột nhiên thấy tại lầu canh cao cao trên tường thành giắt hai chiếc đầu lâu. Hắn lấp bắp kinh hãi, vội vàng làm cho Đại Nhân phái người lấy hai đầu người máu tươi đầm đìa trên lầu canh xuống. Không chỉ có đầu người, còn có một phong thư viết cho Tiêu Duệ. Trong thư chỉ viết mấy hàng chữ qua loa, chữ viết rất ngôay, đại ý nói người mật báo đã bị hắn chém chết, và Công Tôn Triệu không quan hệ vân vân.

Trên bức thư còn thông báo cho Tiêu Duệ một tin tức kinh người: thủ lĩnh một bộ người Thoán, Côn Châu Thứ Sử Thoán Nhật Tiến dẫn quân công hãm An Bình thành, giết Đại Đường Trúc thành sứ Trúc Linh Thanh.

Tiêu Duệ run lên trong lòng, phải chăng người Thoán thật sự ăn gan báo muốn tuyên chiến với Đại Đường?

Là Ảnh Tử, là Ảnh Tử kẻ thần bí bên người Lý Long Cơ kia! Tiêu Duệ cảm thán nói, làm cho Lệnh Hồ Xung Vũ buông Công Tôn Triệu ra. Đột nhiên, hắn lại nhú mày. Hắn đưa bức thư để sát mũi ngửi một cái thật sâu, đứng nơi đó giống như có điều suy nghĩ, chút nghi hoặc trên mặt chớp động.

Nhưng Ảnh Tử thần bí cũng không nói cho Tiêu Duệ, người mật báo này rốt cuộc là thủ hạ của ai. Tiêu Duệ nhú mày, chậm rãi nói:

- Xung Vũ, truyền lệnh bản quan. Đội nghi trượng dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới thị trấn Nhung Châu, sau đó báo tin tức người Thoán công hãm An Bình thành cho Tiết độ sứ Ích Châu Chương Cửu Kiêm Quỳnh.

Còn chưa dứt lời, đột nhiên Na Nhận lại đứng ở lầu canh thối kèn sừng trâu ô ô:

- Thoán binh lại tập kích!

Thoán binh lại tới nữa, chẳng qua lần này lại chỉ có mấy trăm kỵ binh. Làm cho Tiêu Duệ cảm thấy tò mò chình là, người dẫn binh là một nữ tử diễm lệ đáng người nóng bỏng đang mặc trang phục màu hồng của người Đường, bên hông đeo một thanh loan đao. Nàng cưỡi một con ngựa hồng, lại tô thêm một thân áo hồng, được một đám Thoán binh đẳng giáp màu đen bao quanh trong đó, giống như một đóa mẫu đơn nở rộ cô linh trong bãi đất đen, một điểm hồng trong vạt bụi đen.

Hồng y nữ tử phóng ngựa tới, đi tới vị trí cách cổng thành hơn mười thước, lớn tiếng hô:

- Là vị quan phủ đại nhân người Đường nào trong sơn trại? Mời đi ra cho Thoán Đại Lai gặp một chút.

Công Tôn Triệu mang theo thủ hạ chính là 500 quân sĩ, Lệnh Hồ Xung Vũ mang theo 300 sĩ tốt Võ lâm quân dưới tay hắn, chậm rãi bao vây mấy trăm Thoán binh lại. Thoán binh cũng không bối rối một chút nào, chỉ yên lặng xếp thành hàng ở đó, im lặng cúi đầu, tay cầm loan đao.

Hồng y nữ tử Thoán Đại Lai lập tức nhảy xuống ngựa, nhìn về phía cửa lớn sơn trại. Chỉ thấy một nam tử người Đường dáng người thon dài anh tuấn mặc thanh sam được hai sĩ tốt hộ vệ đi ra, chậm rãi đi tới. Thoán Đại Lai vừa động trong lòng, thầm nghĩ nam tử người Đường thật tuấn tú, chỉ có điều thân mình có vẻ hơi quá mức văn nhược.

Tiêu Duệ bước đi không nhanh không chậm như cũ, trên mặt thản nhiên kỳ thật trong lòng suy nghĩ như thủy triều.

Tiêu Duệ không nhanh không chậm đi lại, thân hình lay động phiêu hốt, thần thái bộ mặt thản nhiên, khiến cho Thoán Đại Lai tính tình có chút vội vàng xao động nhìn không kiên nhẫn, cau mày, âm thầm nói một câu:

- Cái giá thật lớn, xem điệu bộ này, dường như chức quan cũng không thấp.

Mãi cho đến khi thân hình Tiêu Duệ ngày càng gần, lúc này Thoán Đại Lai mới kinh ngạc phát hiện, phía trên thanh sam của hắn rõ ràng có từng đoàn vết máu. Thoán Đại Lai cả kinh trong lòng, đang muốn nói gì, lại nghe Tiêu Duệ đi tới đối diện nàng lạnh nhạt nói:

- Người là ai? Muốn gặp bản quan làm chi?

Thoán Đại Lai mỉm cười, khom người thi lễ theo đúng tiêu chuẩn lễ nghi của nữ tử người Đường:

- Tiểu nữ tử Thoán Đại Lai, con gái của Thứ sử Nam Ninh Châu Thoán Quy Vương. Xin hỏi đại nhân là.

Khóe miệng Tiêu Duệ bĩu một cái. Con gái Thoán Quy Vương? Đây là Thoán Đại Lai nữ anh hùng nổi danh Thoán khu kia? Hắn đánh giá Thoán Đại Lai xinh đẹp như hoa cách đó không xa, ánh mắt từ từ bộ ngực cao ngất của nàng, cái mông đầy đặn ưỡn lên ngạo nghễ, đùi ngọc thon dài, cuối cùng rơi trên loan đao hoa lệ bên hông của nàng.

Lệnh Hồ Xung Vũ lập tức xoay người, tay cầm bảo kiếm thân hình lóe tới bên cạnh Tiêu Duệ, cao giọng trả lời:

- Đây là môn sinh thiên tử, phụng chỉ khâm sai tới Nam Chiếu xem lễ, Tiêu Duệ Tiêu đại nhân!

Thân hình Thoán Đại Lai run lên, rõ ràng có chút khiếp sợ. Thoán Đại Lai đối với cái tên Tiêu Duệ này cũng không xa lạ, “sự tích anh hùng” và đại danh tài tử của Tiêu Duệ này đều theo rượu ngon của tửu phường Tửu Đổ truyền vào Thoán khu mà lưu truyền rộng rãi.

Người này là tân khoa Trạng Nguyên công Tiêu Duệ cưới công chúa Đại Đường? Người này được xưng là đệ nhất tài tử Đại Đường, sủng thần Tiêu Duệ của đương kim hoàng đế Đạo Đường? Thoán Đại Lai liếc Tiêu Duệ thật sâu, vẻ khiếp sợ trong mắt ngày càng tăng, thậm chí còn phát ra một chút lo sợ không yên.

Thoán Đại Lai tuyệt đối không ngờ rằng, thúc phụ Thoán Nhật Tiến của nàng tiến trọng binh công hãm An Bình Thành, giết Trác thành sứ Đại Đường Trác Linh Thanh, hôm qua lại đột nhiên phái binh tiến đến cướp bóc quan viên Đại Đường ở Mỗ Mã sơn trại. Nàng còn tưởng rằng là một quan viên bình thường Đại Đường phái tới An Bình thành, ai ngờ lại là khâm sai của hoàng đế Đại Đường!

Chỉ khoảng nửa khắc, nàng đột nhiên tỉnh ngộ tâm tư thật sự của thúc thúc mình: tất nhiên là muốn giam cầm khâm sai Đại Đường, thông qua Tiêu Duệ rất có năng lực ở Đại Đường đàm phán với hoàng đế Đại Đường. Nghĩ đến đây, Thoán Đại Lai cười lạnh trong lòng, âm thầm khinh miệt Thoán Nhật Tiến ngu xuẩn và lỗ mãng.

Nếu muốn cậy vào lực của Đại Đường chống lại Nam Chiếu, lại nhất thời hành động theo cảm tính công hãm An Bình thành tru sát quan viên Đại Đường, nhưng sau khi công hãm An Bình thành xong, lại lo lắng đại quân Đại Đường bao vây tiêu trừ trả thù.

Thoán Đại Lai lấy lại bình tĩnh, thản nhiên cười nói:

- Hóa ra là khâm sai Tiêu đại nhân. A Đại kính đại danh của đại nhân đã lâu!

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Những lời khách sáo này đó cũng đừng nhắc. Bản quan muốn biết rõ hai vấn đề: thứ nhất, vì cái gì Thoán binh muốn tới cướp bản quan? Thứ hai, người mang binh đến vậy lại có ý như nào? Hay là, người Thoán các người muốn tuyên chiến với triều đình Đại Đường sao?

Thoán Đại Lai cười khỏ khom người nói:

- Khâm sai đại nhân. Người Thoán chúng ta luôn tận tâm và trung thành với triều đình Đại Đường, sao dám tuyên chiến với Đại Đường? người đến Mỗ Mã sơn trại cướp bóc đại nhân, là Thứ sử Côn Châu Thoán Nhật Tiến, hắn cũng dẫn quân công hãm An Bình thành, sát hại mệnh quan Đại Đường. Sau khi cha ta được tin tức, nhanh chóng phái tiểu nữ đến Mỗ Mã sơn trại bảo hộ đại nhân. Không nghĩ tới người ngựa của Thoán Nhật Tiến đã bị đại nhân đánh tan thua mà chạy.

- Thoán Nhật Tiến?

Khóe miệng Tiêu Duệ bĩu ra:

- Thoán Đại Lai, Thoán Nhật Tiến, Thoán Quy Vương, những tên này thật cổ quái.

Tiêu Duệ vốn là lắm nhảm, nhưng lại bị Thoán Đại Lai nghe lọt vào lỗ tai. Nàng cười nói:

- Đại nhân gọi tiểu nữ A Đại là được.

- Đại nhân, cha ta nguyện ý suất lĩnh hơn mười vạn người Thoán quy thuận triều đình Đại Đường. Nếu đại nhân.

A Đại hơi tiến lên một bước, theo bước chân tiến lên, một hồi sóng lớn phập phồng trước ngực nàng.

- A? Quy thuận Đại Đường?

Tiêu Duệ âm thầm cười:

- Đợi bản quan tấu rõ với hoàng thượng rồi nói sau. Xung Vũ, chúng ta đi!

139. Chương 124: Máu Trại Bạc

- Khâm sai đại nhân, A Đại còn có chuyện muốn bẩm báo với đại nhân.

Tiêu Duệ chậm rãi quay đầu ngựa, ở trên ngựa khoát tay áo thản nhiên nói:

- Có chuyện mời nói.

- Đại nhân, Thoán Nhật Tiến tội ác ngập trời, công hãm An Bình thành, không biết Đại Đường.

A Đại cắn chặt răng:

- Nếu quân đội Đại Đường tiến tới tiêu diệt quân của Thoán Nhật Tiến, Thoán binh vạn người của Nam Ninh Châu chúng ta nguyện làm tiên phong!

Tiêu Duệ nghiêng ngả liếc qua A Đại, không nói gì thêm, hai chân kẹp bụng ngựa, phồng ngựa rồi đi. Để lại A Đại một người đứng ở nơi đó, cau mày lui lại mấy bước, tránh khỏi bụi mù con ngựa kia hất lên.

- Tiểu thư, chúng ta.

Một Thoán binh khom người nói.

- Đây là một người rất có ý tứ.

Trên mặt đẹp của A Đại trầm tĩnh:

- Đường như đối với chúng ta có nghi kỵ rất sâu, lại giống như là không quá nguyện ý lo chuyện bao đồng... Hừ, người Nam Chiếu sắp đến đây, ta cũng không tin, Đại Đường có thể trở mặt nhìn người Nam Chiếu ăn luôn Thoán Nhật Tiến, chiếm cứ An Bình thành.

Thoán Nhật Tiến mang binh giết vào An Bình thành, Đại Đường còn chưa kịp làm ra phản ứng, nhưng Bì La Các ở Nam Chiếu này lại phát hiện đây là một cơ hội rất tốt để đưa thế lực tiến vào Thoán khu, cho nên, hấn phái một vạn quân, dùng cờ hiệu báo thù cho tướng quân Đại Đường nhanh chóng xuất phát từ Thái Hòa thành, hướng tới An Bình thành.

Giờ phút này Thoán Nhật Tiến trong An Bình thành giống như kiến bò chảo lửa, đứng ngồi không yên, lo lắng tiêu tụy. Dưới xúc động nhất thời, hấn dẫn quân công hãm An Bình thành, tru diệt Trúc thành sứ và hơn trăm người Đại Đường; nhưng sau đó, hấn lại rơi vào khủng hoảng thật lớn, lo lắng Đại Đường điên cuồng trả thù.

Làm cho hấn cảm thấy lo sợ không yên chính là, đại ca Thoán Quy Vương của hấn đã suất lĩnh các bộ người Thoán khác, xác minh phân rõ giới hạn với hấn, chém giết người mang tin tức hấn phái tới Nam Ninh Châu cầu viện. Lúc này Thoán Nhật Tiến táo bạo mới hiểu được, hấn đã trở thành người cô độc, trở thành một vật hi sinh trên con đường thống nhất Thoán khu chấp chưởng quyền to của Thoán Quy Vương.

Nhưng Thoán Nhật Tiến không muốn ngồi chờ chết. Hấn đang có ý đồ làm dịu mối quan hệ với Đại Đường, mưu cầu một đường ra. Bởi vậy, sau khi nhận được tin tức, Thoán Nhật Tiến lập tức pháp 1000 Thoán binh nhanh chóng tới Mỗ Mã sơn trại, ý đồ bắt khâm sai Đại Đường trở về, dùng người này làm quả cân để đàm phán với triều đình Đại Đường. Bởi vì hấn do thám biết được, vị khâm sai Đại Đường này tuy rằng chức vị không cao, nhưng lại là người có bối cảnh rất sâu trong thành Trường An, rất được hoàng đế Đại Đường tin tưởng sủng ái.

Nhưng mà, lại thất bại. Đối mặt với Thoán binh thất bại trở về, Thoán Nhật Tiến thô bạo rít gào, quơ loan đao, giết chết mấy người tại chỗ. Nếu không phải tướng lĩnh tâm phúc ngăn trở, có lẽ hấn sẽ giết toàn bộ mấy trăm người này cho hả giận. Hấn hiểu được, tội trạng của hấn vừa nhiều thêm một tội danh “mưu sát khâm sai Đại Đường” — nếu rơi vào trong tay Đại Đường, một chút đường sống hy vọng của mình cũng không có.

Vừa lúc đó, hấn chiếm được tin tức người Nam Chiếu tiến quân. Đầu nhập vào Nam Chiếu — điều này đã trở thành đường ra cuối cùng của Thoán Nhật Tiến. Nhưng người Nam Chiếu có chịu hay không, có thể thu lưu hấn hay không, vẫn là một ẩn số. Thoán Nhật Tiến không ngừng lâm vào khủng hoảng, lo sợ không yên, cảm xúc cực độ thô bạo và mất cảm, đến nỗi những man nữ hầu hạ hấn trong một đêm bị hấn chém chết bốn người.

Dã thú cùng đường thường sẽ liều chết đánh cược một lần, hiện tại Thoán Nhật Tiến chính là một con dã thú cùng đường như vậy.

Thoán khu có người Thoán nổi dậy công hãm An Bình thành, sát hại tướng sĩ Đại Đường. Đây tất nhiên là một chuyện lớn, nhưng chuyện có lớn, cũng thuộc về sự quản hạt của Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo, chính hấn một khâm sai tạm thời đường như không cần nắm chuyện này. Nhưng chính mình lại cứ gánh vác một sứ mệnh quan trọng khác Lý Long Cơ giao cho: liên lạc người Thoán, nâng đỡ người Thoán, hạn chế cân bằng Nam Chiếu.

Người phái đi Ích Châu thông báo cho Chương Cừu Kiêm Quỳnh đã vài ngày, nhưng tin tức từ Ích Châu còn chưa truyền về. Lại tiếp tục bàng quan chờ đợi, hay làm điều gì khác? Đã nhiều ngày, Tiêu Duệ luôn do dự và lưỡng lự — nếu một khi mình nhúng tay, sẽ hoàn toàn rơi vào trong lốc xoáy của Thoán khu nào động này, vả lại còn có thể làm cho Chương Cừu Kiêm Quỳnh bất mãn; nhưng nếu như mình không nhúng tay vào, người Nam Chiếu đã phái binh đi tới An Bình thành, ý đồ cực kỳ rõ ràng. Nếu Thoán khu lại bị một cỗ thế lực của Nam Chiếu chen ngang, cục diện sẽ càng khó thu dọn, sứ mệnh mình gánh vác sẽ hoàn thành như thế nào?

Hậu viện Nhung Châu huyện nha, Tiêu Duệ đứng dưới hốc cây cổ thụ trong viện, mắt nhìn đám mây xanh thăm phía chân trời, im lặng không nói gì. Lệnh Hồ Xung Vũ vội vàng đi đến, đứng trong viện cúi đầu thi lễ với Tiêu Duệ, vội vàng nói:

- Đại nhân, không tốt, đêm qua Mỗ Mã sơn trại bị Thoán binh tàn sát đầm máu, toàn bộ sơn trại trừ Na Nhận mang 200 nam tử vào núi săn bắn may mắn còn sống ra, từ Đạt Nhân trưởng lão xuống dưới bất kể

là già trẻ phụ nữ và trẻ em hơn 2000 người toàn bộ bị tàn sát. Còn có, còn.

Tiêu Duệ đột nhiên chấn động, trong óc oanh một tiếng:

- Còn có cái gì?

- Lương thực của Mỗ Mã sơn trại bị cướp sạch, hơn 100 xa phu tửu phường Tửu Đồ phải đi Mỗ Mã sơn trại vận chuyển lương thực cũng bị giết chết trong trại.

Lệnh Hồ Xung Vũ cắn chặt răng, cúi đầu nói.

Na Nhận cùng với 200 nam tử Mỗ Mã sơn trại còn lại, quỳ gối bên ngoài sơn trại trư tượng đá, nước mắt sớm chảy khô, thù hận và phần nộ không gì sánh kịp tuôn ra từ hốc mắt.

Một mùi máu tanh nhàn nhạt tràn ngập trên không trung, dưới mặt trời chói chan nóng bỏng, toàn bộ không khí trầm lắng trong Mỗ Mã sơn trại dâng lên mùi xác thối khi có khi không và từng đợt khói. Tiêu Duệ chậm rãi tới gần cửa trại đã bị thiêu hủy, thoáng nhìn xuyên qua cửa trại, một màn máu tanh cực kỳ thảm thiết trước mắt kia khiến hắn gần như ngất trên mặt đất.

Nơi nơi là đầu người, cách tay, thi thể cụt tay không còn nguyên vẹn, khắp nơi đều có vết máu khô cạn, trên quảng trường trước “thánh điện” của Mỗ Mã sơn trại, gần như là một biển những mảnh thi thể, thỉnh thoảng có thể phân biệt được phụ nữ và trẻ con. Trên vách tường sơn trại, cùng với vách núi đá chót vót kia, đập vào mắt là những dấu vết máu thịt mơ hồ hoặc bắt mắt, từng vết khói lửa còn chưa tan hết đang lay động theo gió trong khu dân cư của sơn trại.

Thân mình Tiêu Duệ lão đảo một chút, đột nhiên dưới chân trượt, hắn gần như ngã xuống đất. Ngay khi Lệnh Hồ Xung Vũ duỗi tay vịn chặt hắn, hắn thấy rõ thi thể một đứa bé bị chặt làm hai đoạn. Nửa trước ngã về phía trước, hai cánh tay úp trên mặt đất, vẻ mặt lo sợ không yên còn đọng lại sự sợ hãi thật lớn trước khi chết. Nửa còn lại thì máu thịt mơ hồ, điều này hiển nhiên là đứa bé trong quá trình lẩn trốn, bị một đao chặt đứt ngang.

Hai chân của Tiêu Duệ mềm nhũn, rốt cuộc không đứng thẳng được. Hắn phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, vô lực ngồi dưới đất, nước mắt giàn giụa, cơ trên khuôn mặt có chút co rút.

- Đại nhân, hay là chúng ta về trước đi.

Lệnh Hồ Xung Vũ thở dài nâng Tiêu Duệ dậy.

Tiêu Duệ im lặng nửa ngày, lắc đầu:

- Không, nhanh chóng phái người trợ giúp Nha Nhận bọn họ chôn cất thi thể, nếu không, thời gian lâu sẽ trở thành ôn dịch.

Mỗ Mã sơn trại không tồn tại nữa, một đám cháy hùng hực đã biến sơn trại từng tồn tại hơn một ngàn năm biến thành tro tàn. Na Nhận mang theo 200 người Bắc tràn ngập thù hận đi sơn trại của liên minh các bộ lạc người Bắc — Cát Hoàng sơn trại.

Ngồi trên lưng ngựa, quay đầu nhìn lại Mỗ Mã sơn trại ánh lửa hùng hực dưới hoàng hôn như máu, Tiêu Duệ phần nộ trong lòng, áp lực, khiếp sợ vân vân ngày càng tích tụ. Hơn 2000 mạng người cứ mất đi như vậy, còn có hơn 100 xa phu Ích Châu, vì hắn không coi vào đâu mà đi về phía lò sát sinh của địa ngục... rằng Tiêu Duệ cắn đến kèn kẹt, biểu tình trên bộ mặt dữ tợn.

Hắn chậm rãi dừng ngựa, quay đầu nhìn Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Xung Vũ, theo ta đi nha môn đô đốc phủ Nhung Châu.

Nói một câu ngắn gọn như vậy, Tiêu Duệ liền phóng ngựa đi trước. Lệnh Hồ Xung Vũ vội vàng hiệu lệnh 300 sĩ tốt Ngự lâm quân, cùng nhau phòng ngựa vùng roi đuổi theo sau. Tiếng vó ngựa kinh động như sấm đánh, bụi mù phấp phới bay đầy trời.

Đô đốc phủ Nhung Châu ở ngoài thành Nhung Châu, là Đại Đường thiết lập “cơ quan” quản hạt quân sự ở Kiếm Nam Đạo tới gần Nam Chiếu, trực tiếp chịu sự chỉ huy của Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo, đóng quân khoảng 5000 người. Từ sau khi đô đốc Trương Thọ Nhân đô đốc phủ Nhung Châu bệnh đột tử, triều đình

vẫn không có cắt cử đô đốc mới tới nhậm chức, trước mắt quân vụ phủ đô đốc vẫn do phó đô đốc Mạnh Hoắc chủ trì quản lý.

Ba trăm hộ vệ Ngự lâm quân theo Tiêu Duệ đột nhiên đến, điều này làm binh lính phủ đô đốc giật mình kinh hãi, vội vàng đi bẩm báo cho chủ sự là phó đô đốc Mạnh Hoắc. Mạnh Hoắc nghe báo, vội vàng ra đón, thấy Tiêu Duệ phiêu nhiên đứng trong vòng bảo vệ của mấy sĩ tốt Ngự lâm quân, không khỏi mỉm cười đi tới vài bước khom người nói:

- Bẩm tướng Mạnh Hoắc, đáng hổ thẹn là phó đô đốc phủ đô đốc Nhung Châu, không biết khâm sai đại nhân giá lâm, nghênh tiếp chậm trễ, mong rằng Tiêu đại nhân thứ tội!

Tiêu Duệ mỉm cười, hoàn lễ, tùy ý nói vài câu khách sáo. Mạnh Hoắc là phe của Chương Cừu Kiên Quỳnh, ban đầu là một hạ nhân trong Chương Cừu gia, sau được Chương Cừu Kiên Quỳnh coi trọng tiến cử hiền tài, sau khi nhập ngũ từ một sĩ tốt bình thường một đường thăng chức tới phó đô đốc thất phẩm. Sau khi Tiêu Duệ nói rõ ý của mình, Mạnh Hoắc biến sắc, khoát tay áo, lạnh lùng nói:

- Tiêu đại nhân, việc điều binh tuyệt đối không thể. Đô đốc phủ Nhung Châu chịu điều khiển của nha môn Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo, không có mệnh lệnh của Tiết độ sứ Chương Cừu Kiên Quỳnh đại nhân, người nào cũng không thể tới quân doanh điều binh, xin Tiêu đại nhân thứ lỗi!

Tiêu Duệ thần nhiên cười:

- Bản quan được hoàng thượng khâm sai, cầm ngự tứ kim bài và mật chỉ tiến đến tây nam — Lệnh Hồ hiệu úy, mang kim bài và mật chỉ của hoàng thượng cho Mạnh đô đốc xem.

Sắc mặt Mạnh Hoắc đỏ lên, đối mặt với ngự tứ kim bài và mật chỉ của hoàng đế, đừng nói một gã phó đô đốc nho nhỏ như hắn, cho dù là Chương Cừu Kiên Quỳnh hay Tiên Vu Trọng Thông cũng không dám nói nửa chữ không.

Sáng sớm ngày thứ hai, đại danh phủ đô đốc Nhung Châu gần như dốc toàn bộ lực lượng 5000 quân mã, dưới sự suất lĩnh của phó đô đốc Mạnh Hoắc xuất phát tới cảnh nội Thoán khu. Mà gần như cùng lúc đó, liên minh các bộ lạc người Bắc cũng phái 2000 chiến sĩ người Bắc tinh tráng, nắm cung tiễn trường mâu trong tay gia nhập đội ngũ quân Đường.

Chủ lực chính là 5000 quân chính quy thủ hạ của Mạnh Hoắc, hơn nữa 300 Ngự lâm quân thủ hạ của Lệnh Hồ Xung Vũ, 500 Kiếm Nam quân thuộc hạ của Công Tôn Triệu, cùng với 2000 chiến sĩ người Bắc, đội quân 8000 người thanh thế lớn một đường thẳng tiến An Bình thành bị Thoán Nhật Tiến chiếm.

Thoán Nhật Tiến nghe được tin tức, lập tức thất kinh, nếu không phải bọn thủ hạ mạnh mẽ ngăn cản, có lẽ hắn sẽ bỏ thành mà chạy. Sức chiến đấu của quân Đường hắn biết rõ trong lòng, chỉ bằng 5000 Thoán binh dưới tay của hắn, làm sao là đối thủ của quân Đường.

Tin tức truyền tới Nam Ninh Châu, Thoán Quy Vương hưng phấn lập tức điểm binh rời khỏi thành, lên tiếng ủng hộ quân Đường, nhưng lại bị con gái A Đại của hắn ngăn cản:

- Phụ thân, Nhật Tiến thúc thúc tuy rằng mưu phản, nhưng lính của hắn dù sao cũng là đồng bào của chúng ta. Nếu quân ta và quân Đường cùng nhau chinh phạt Nhật Tiến thúc thúc, chỉ sợ ngày sau phụ thân khó có thể đối mặt tộc nhân.

Thoán Quy Vương hít một hơi thật sâu:

- Phụ thân muốn nhân cơ hội thu thập dân cư và binh mã bộ hạ của Nhật Tiến.

A Đại lạnh ngắt mà cười:

- Quân trong An Bình thành đều là tâm phúc của Nhật Tiến thúc thúc, lưu lại đối với chúng ta là họa lớn, không bằng làm cho quân Đường xử lý toàn bộ bọn chúng.

140. Chương 125: Uy Danh Hiển Hách - Lửa Mạnh Đốt Thành

Một tòa thành trì quy mô trung bình, đứng chắn ngang tại thông đạo trọng yếu giữa Thoán khu và đất Thục, trong một sáng sớm, nghênh đón 8000 binh mã do khâm sai Đại Đường Tiêu Duệ thống lĩnh. Tiêu Duệ tự biết mình không hiểu dùng binh, liền trả quyền chỉ huy như cũ cho phó đô đốc phủ đô đốc Nhung Châu Mạnh Hoắc.

Cái gọi là quân chính quy quả là quân chính quy, Mạnh Hoắc suất lĩnh 5000 quân Nhung Châu huấn luyện nghiêm chỉnh nương theo nắng mai sáng sớm tập hợp thành trận hình trên mảnh đất trống trước An Bình thành. Đội thứ nhất là đao phủ lá chắn tay cầm tấm chắn, đội thứ hai là đội cung tiễn, đội thứ ba là đội hoành đao, đội thứ tư mới là đội kỵ binh mũ đen giáp đen.

Toàn bộ trận hình sắp xếp thành hình tam giác, trận hình chỉnh tề, quân dung nghiêm chỉnh. Sĩ tốt quân Đường nắm tấm chắn hoặc là cung tiễn và hoành đao trong tay, nghiêm nghị mà đứng. 5000 quân Đường im lặng đứng dưới màn trời xanh nhạt, một cỗ sát khí nồng đậm tràn ngập khắp nơi.

Dưới sự hộ vệ của 300 Ngự lâm quân thuộc hạ Lệnh Hồ Xung và 500 sĩ tốt Kiếm Nam quân của Công Tôn Triệu, Tiêu Duệ cười trên ngựa nhìn 5000 quân Đường đằng đằng sát khí của Mạnh Hoắc, không khỏi cảm khái vạn lần. Hắn lại quay đầu lại, 2000 chiến sĩ Na Nhậm suất lĩnh kia, căn bản không có duy trì trận hình gì, chỉ tùy ý tụ tập ở một chỗ. Có người ngồi xếp bằng trên mặt đất, có người ngẩng đầu nhìn về phía An Bình thành xa xa, có người sắc mặt nghiêm nghị, có người lửa giận hừng hực trong mắt.

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc qua lệnh Hồ Xung Vũ. Thấy hắn đang đánh giá trận hình quân Đường, không khỏi cúi đầu:

- Xung Vũ, Mạnh Hoắc này đúng thật là một nhân tài. Quân Nhung Châu quân dung nghiêm chỉnh, hiệu lệnh thống nhất, thật là khó được.
- Vâng, đại nhân, Mạnh đô đốc có cách dẫn quân.

Lệnh Hồ Xung Vũ khom người trả lời, mới nói một nửa, chợt khe quân Đường phía trước truyền đến một âm thanh gọi quân ô ô, không khỏi ngẩng đầu nhìn nhau với Tiêu Duệ.

Một lính thổi kèn của quân Đường vừa thổi hiệu lệnh vừa phóng ngựa chạy như điên vòng quanh trận hình, mà vị trí trung tâm trận hình của quân Đường, cũng chính là chỗ Mạnh Hoắc, hai quân lính hùng tráng đánh trống trận nổi lên âm ầm.

Bùng!

Ừ ù Bùng!

Tiếng trống trận giống như tiếng sét nháy mắt phá vỡ sự yên tĩnh buổi sáng sớm, tiếng trống ngày càng dày đặc, ngày càng vang lớn, vẫn còn cuộn cuộn quanh quẩn phía chân trời giống như mưa rào gió lớn, xua tan đi một chút sương cuối cùng của đêm dài nặng nề.

Rống rống!

Nương theo tiếng trống trận thúc dục, đám sĩ tốt quân Đường ngẩng đầu phát ra tiếng rít gào tràn trề chiến khí hướng lên trời. Những chiến sĩ nuôi binh nghìn ngày, dùng binh một giờ này, một khi mặc áo giáp, tay cầm hoành đao và cung tiễn, đứng trên chiến trường, huyết khí bắt đầu sôi trào khắp người. Ánh đao loang loáng, tiếng hô rung trời.

Trên đầu thành An Bình thành, Thoán binh có chút khựng hoảng tay cầm loan đao và cung tiễn. Vẫn có không ít Thoán binh vội vàng vận chuyển đá lăn và vũ tiễn tới vị trí phòng thủ trên tường thành của mình. Sát mặt Thoán Nhật Tiến âm trầm, loan đao trong tay hơi run rẩy, phát ra tiếng ong ong nhỏ trong gió mát sáng sớm từ từ.

Nhìn khí thế và quân uy của quân Đường nghiêm phệ bưng bưng phần chắn dưới thành, Thoán Nhật Tiến dường như thấy được tận thế của mình đã tới. Hắn chỉ có 5000 người, làm sao có thể chống lại quan quân Đại Đường gần như gấp đôi này? Không chỉ nói sức chiến đấu, chỉ riêng số lượng và sự tinh xảo chỉnh tề của trang bị, Thoán binh so với quân Đường chỉ có thể gọi là mã tặc hoặc là thổ phỉ.

- Tử thủ!

Thoán Nhật Tiến quát:

- Thủ không được, chúng ta đều phải chết!

Mặt trời đỏ dần dần nhô lên.

Mạnh Hoắc khoát tay áo, trận hình đột nhiên biến đổi, hai cánh bắt đầu tách ra, từng chiếc máy ném đá cực lớn được đám quân Đường đẩy tới trước trận.

Máy ném đá quân Đường sử dụng, là một loại vũ khí được làm ra để công thành. Toàn thân dùng gỗ chế thành, ngang phía trên pháo bố trí một cái trục có thể chuyển động, cán dài cố định trên trục gọi là “đốc”, có tác dụng nâng đòn bẩy. Đốc được làm bằng gỗ, cần phải qua gia công đặc thù, khiến nó vừa chắc chắn lại có tính đàn hồi dồi dào. Một mặt đốc có nịt “ổ da”, có thể đặt đạn đá bên trong, một chỗ khác buộc chảo pháo, dài chừng mấy trượng. Khi bắn đạn đá, trước do một người nhắm ổn định, người kéo dây chảo cùng lúc túm chảo pháo. Khi đốc buộc chảo pháo mạnh mẽ rơi, ổ da ở chỗ khác nhanh chóng vung lên. Đạn đá mượn quán tính bắn mạnh, tầm bắn có thể đạt tới mấy trăm bước. (Lão Ngư chú thích: Đường triều sử dụng máy bắn đá thấy trong binh thư Đại Đường “thần cơ chế dịch thái bạch âm kinh”)

Mạnh Hoắc xoay người trên ngựa vẩy vẩy cờ hồng trên tay về phía Tiêu Duệ, Tiêu Duệ gật đầu, Lệnh Hồ Xung Vĩ chợt lay động cờ lam trong tay.

Mạnh Hoắc quả quyết nói:

- Chuẩn bị phóng!

Thoán binh trên cổng thành lo sợ không yên tránh né ở lỗ châu mai dưới cửa thành. Loại đạn công thành uy mãnh của quân Đường này bọn họ sớm đã lĩnh giáo qua, uy lực của nó làm cho ai nghe tin cũng sợ mất mật. Cũng có Thoán binh giơ cao đẳng thuẫn (lá chắn bằng dây mây kết thành), kinh ngạc phát hiện, máy ném đá của quân Đường dưới thành không phải chuẩn bị phóng đá mà là một bình rượu đen thui.

Nhưng mà, càng làm cho Thoán binh kỳ quái hơn là, máy ném đá của quân Đường không có bắn đạn mãnh liệt như mưa. Mà theo cờ hiệu pháp phối, một đám chiến sĩ người Bắc đông nghìn nghịt không có trận hình gầm rú chạy như điên tới dưới cổng thành.

Thoán Nhật Tiến cắn chặt răng, quơ loan đao:

- Bắn tên, bắn chết đám ngu xuẩn này!

Cung tiễn Thoán binh bắn ra như mưa, nháy mắt phần lớn đám chiến sĩ người Bắc trúng tên ngã xuống đất, từng tiếng kêu thảm thiết xem như chính thức mở màn chiến dịch công thành này. Na Nhận tay cầm cung tiễn đang vọt tới, một mũi vũ tiễn trên cổng thành bay vút tới bắn trúng hõm vai hắn, Na Nhận ngửa mặt lên trời kêu thảm một tiếng, thân mình lao đảo lùi ra sau hai bước.

Na Nhận nổi giận gầm lên một tiếng, ra sức rút vũ tiễn từ hõm vai ra, một đám máu phun ra.

Cùng lúc đó, sau lưng đội ngũ người Bắc xung phong liều chết, truyền đến tiếng nổ ào ào dữ dội. Từng đạo đen thui gào thét bắn ra như mưa bay về phía An Bình thành, tràn ngập những bình rượu người Bắc tự làm ùn ùn kéo tới theo quán tính rơi xuống mặt đất, hoặc trên thân thể Thoán binh, hoặc đập vào cổng thành vỡ vụn chảy nước xuống, hoặc rơi xuống nhà ở xa xa trong thành, trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng đặc.

Đạn bình rượu phóng ra như mưa khắp bầu trời, sĩ tốt quân Đường mãnh liệt túm lấy chảo pháo, bình rượu của người Bắc trên mặt đất bên cạnh ngày càng ít. Kỳ thật, ngay cả chính đám “pháo binh” này, cũng không rõ ràng lắm, chủ tướng Mạnh Hoắc lại mệnh lệnh thay đá bằng mấy bình rượu vừa đen vừa bắn này làm gì.

Mạnh Hoắc mơ hồ đoán được dụng tâm của Tiêu Duệ, vừa chăm chú nhìn đám “pháo binh” quân Đường công kích, vừa hít một hơi thật sâu.

Tiếng trống trận ngày càng dày đặc, tiếng trống trận đông đông đông rung động trời đất, khiến cho đám chiến sĩ người Bắc liều chết không sợ vũ tiễn này máu huyết sôi trào.

- Giết vào thành đi, báo thù cho tộc nhân Mỗ Mã sơn trại!

Chiến sĩ người Bắc rống giận, vừa dùng trường mâu trong tay gạt vũ tiễn bay đến, vừa dẫm lên thi thể của tộc nhân mình vọt tới trước.

Tiếng kèn sừng trâu thê lương bi tráng nghẹn ngào của chiến sĩ người Bắc vọt tới trước thành An Bình hơn 20 thước thối lên, Na Nhận máu tươi đầy người thét lớn một tiếng:

- Phóng tên lửa!

Từng đám vũ tiễn quần vãi dầu quanh đầu được người Bắc đốt, mang theo thù hận và lửa giận của người Bắc bay vào trong thành.

Từng đám tên lửa từ trên trời rơi xuống, ngay khi Thoán binh liều mạng chạy trốn, thế lửa nổi lên mãnh liệt, nhanh chóng lan tràn từ thành lâu tới phía nhà cửa trong thành. Na Nhận dắt chiến sĩ người Bắc nhanh chóng lui về phía sau trận hình quân Đường, ước chừng bỏ mình bốn năm trăm chiến sĩ. Tiêu Duệ nhìn An Bình thành khói đặc cuộn cuộn, lại liếc về phía thi thể chiến sĩ người Bắc la liệt cách đó không xa, phát ra một tiếng than nhẹ. Nguyên bản hắn cũng không có sắp xếp người Bắc đi làm bia đỡ đạn, nhưng chiến sĩ người Bắc lòng đầy thù hận, yêu cầu xung phong lên phía trước, Tiêu Duệ rơi vào đường cùng đành giao nhiệm vụ phóng những mũi tên lửa này cho Na Nhận.

Tiếng trống trận ù ù vẫn vang như gió bão, ánh lửa cùng khói đặc ngút trời trong thành, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang bên tai. Cảnh sắc vừa mới còn tươi đẹp, chợt bị một đám mây đen bao phủ, sắc trời đột nhiên trầm xuống, tiếng gió lớn vù vù thổi quét trời đất.

Tiêu Duệ âm thầm lắc đầu, người Thoán xứng đáng không hay ho. Gió trợ thế lửa, lửa lớn hừng hực biến An Bình thành trở thành một biển lửa luyện ngục. Ánh lửa ngút trời, ánh đỏ bao phủ An Bình thành trên không trung một mảnh khói lớn.

Tiêu Duệ chậm rãi quay đầu ngựa, đi về phía thung lũng phía sau quân Đường kia. Gió lớn nổi lên cuộn cuộn khiến tóc trước trán hắn rối bời, một chút cảm thông trong đáy lòng hắn cũng bị một màn thảm thiết trong Mỗ Mã sơn trại ngày đó xua tan.

Lệnh Hồ Xung Vũ vội vàng mang theo 300 sĩ tốt Ngự lâm quân theo sau.

Tiếng hò hét kích động rung trời vang lên trong cuồng phong. Thoán binh kinh hoàng hoảng sợ chạy ra khỏi tòa thành bị đốt dưới sự suất lĩnh của Thoán Nhật Tiến, tính toán lao ra khỏi vòng vây chạy trốn về phía Nam Chiếu. Mà lúc này, sĩ tốt quân Đường khí thế sớm đã chờ lâu, dưới sự suất lĩnh của Mạnh Hoắc, đuổi giết đám Thoán binh chạy trốn khỏi thành. Na Nhận cũng rống giận mang theo toàn bộ chiến sĩ người Bắc, không chùn bước xung phong liều chết phía trước.

Một Thoán binh kinh hoàng chạy trốn, một quân đội chờ đợi lâu sĩ khí tăng vọt, kết quả có thể nghĩ, không hề có bất kỳ chuyện hồi hộp nào.

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc qua, đây là lần đầu tiên trong đời hắn trải qua chiến tranh bằng vũ khí lạnh ở cổ đại. Trong tiếng cuồng phong bên tai truyền đến tiếng binh khí va chạm liên tiếp, tiếng kêu thảm thiết, tay hắn nắm chặt dây cương, thở một hơi thật dài.

Sử dụng rượu của người Bắc là vũ khí nóng công thành, vốn là hứng khởi nhất thời của Tiêu Duệ. Đêm đó trong Mỗ Mã sơn trại đã chứng minh thực nghiệm, loại rượu cực kỳ mãnh liệt của người Bắc này có thể so sánh hiệu quả với dầu mỡ, hơn nữa phí tổn rất thấp. Nhưng mà, không cách nào thực hiện sản xuất quy mô lớn, xem ra cũng chỉ có thể ngẫu nhiên dùng một chút.

Lệnh Hồ Xung Vũ ngồi trên ngựa, dùng ánh mắt sừng kính gần như cuồng nhiệt đặt trên lưng Tiêu Duệ. Hắn đi theo Tiêu Duệ lâu ngày, “chỗ thần bí” của Tiêu Duệ gần như ùn ùn tới, giống như “đạn tên lửa” bay đầy trời như vừa rồi, dường như vĩnh viễn không có chỗ tận cùng. “Công tử tất không phải phạm nhân”, Lệnh Hồ Xung Vũ yên lặng nghĩ, dây cương trong tay căng lên, phóng ngựa vọt tới.

- Đại nhân, kế tiếp, chúng ta nên.

Lệnh Hồ Xung Vũ nhỏ giọng hỏi.

- Ha ha, có lẽ, có lẽ chúng ta nên đến Nam Ninh Châu giao tiếp với người Thoán bình chân như vại này.

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng:

- Xung Vũ, truyền mệnh lệnh của ta, người bắt sống Thoán Nhật Tiến bản quan thưởng tiền trăm quán!

141. Chương 126: Uy Danh Hiển Hách - Phong Vân Tế Hội

Một trận chiến An Bình thành, uy danh quân Đường ở Thoán khu đại chấn. Mà tên Tiêu Duệ này, cũng bởi một hồi lửa cháy đốt thành mà tên tuổi lan truyền toàn bộ khu vực tây nam. Không nói người Thoán sợ hãi, quân đội Nam Chiếu hành quân tới nửa đường nghe nói khâm sai hoàng đế Đại Đường là Tiêu Duệ thống lĩnh quân Đường, dễ dàng thu phục An Bình thành, tiêu diệt toàn bộ 5000 Thoán binh của Thoán Nhật Tiến, không thể không buồn bực mà nửa đường thu quân về Nam Chiếu.

Ngày mười tháng bảy năm Khai Nguyên thứ hai mươi ba Đường lịch, hai tin chiến thắng phân biệt gửi tới Ích Châu và Trường An. Quân Đường dọc theo bờ sông cuộn trào mãnh liệt nhanh chóng tiến tới Nam Ninh thành.

Tiêu Duệ đưa tay lau một tầng mồ hôi trên trán, chậm chạp chuyển động thân mình, trong lòng không khỏi trầm lắng thời tiết mùa hè này. Mùa hè ở Thoán khu không chỉ có nóng nực không chịu nổi, còn cực kỳ oi bức ẩm ướt. Người cũng không cần nói, đám sĩ tốt quân Đường hàng năm sinh hoạt tại tây nam cũng sớm thành thói quen loại khí hậu ác liệt này, chỉ có Tiêu Duệ vô luận kiếp trước kiếp này đều không có bước vào Vân Nam nửa bước, theo đại quân hành quân mấy ngày, thân thể cực kỳ không chịu nổi.

Sau hai ngày nghỉ ngơi và hồi phục bên ngoài An Bình thành, lúc này Tiêu Duệ mệnh lệnh Mạnh Hoắc xua quân tiếp tục xuôi Nam Ninh Châu, mà trước đó không lâu quân báo tuyên bố, đặc sứ Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Chương Cừu Kiếm Quỳnh, Tiết độ phó sứ Tiên Vu Trọng Thông cũng đã chạy tới Nam Ninh châu.

Cha con Thoán Quy Vương và A Đại vừa mới nghênh đón Tiên Vu Trọng Thông vào thành, liền truyền đến tin tức khâm sai hoàng đế Đại Đường dẫn quân đã tới. Thật tốt, hai cha con đành lại ra khỏi thành đón đoàn người Tiêu Duệ một thân phong trần thần tình mệt mỏi vào trong thành, mà quân Đường cùng chiến sĩ người Bắc thì hạ doanh trại ở cạnh bờ sông.

Một đường vào đại sảnh phủ Thứ sử Thoán Quy Vương.

Tiên Vu Trọng Thông chờ trong sảnh mỉm cười chấp tay nói:

- Tiêu đại nhân đã lâu ngày không thấy. Tiêu đại nhân lại lập một công lớn cho triều đình. Chương Cừu đại nhân đã dâng thư cho hoàng thượng, xin công cho Tiêu đại nhân.

Tiêu Duệ mỉm cười, chậm rãi đi tới vị trí đầu tiên cho khách ngồi xuống:

- Tiên Vu đại nhân khách khí.

Sắc mặt Tiên Vu Trọng Thông hơi đổi, mà ngay cả cha con Thoán Quy Vương kia cũng lắp bắp kinh hãi. Mặc dù Tiêu Duệ là khâm sai, nhưng chức quan thấp kém. Mà Tiên Vu Trọng Thông quyền cao chức trọng là nhân vật thứ hai ở Kiếm Nam Đạo, Thoán khu đang được Kiếm Nam Đạo trực tiếp quản thúc, phía Đại Đường theo lý nên là Tiên Vu Trọng Thông dẫn đầu, vị trí đầu tiên cho khách này vốn nên là Tiên Vu Trọng Thông.

Nhưng Tiêu Duệ lại nghênh ngang ngồi xuống, ngồi lại thản nhiên như vậy.

Tiên Vu Trọng Thông do dự một chút, lấy lại bình tĩnh, nhủ mày vẫn lần lượt ngồi ở phía sau Tiêu Duệ.

Lệnh Hồ Xung Vũ đang cầm một cái hộp ngọc trong tay, sắc mặt kính cẩn đứng phía sau Tiêu Duệ, nhìn lướt qua một quân nhân mặc một thân hiệu úy đứng phía sau Tiên Vu Trọng Thông. Mạnh Hoắc cũng theo Tiêu Duệ vào thành mà tới, hắn thấy Tiên Vu Trọng Thông, sắc mặt có chút xấu hổ, hơi do dự, vẫn đi qua khom mình thi lễ:

- Ty chức Phó đô đốc phủ đô đốc Nhung Châu Mạnh Hoắc bái kiến Tiết độ phó sứ đại nhân.

Khóe miệng Tiên Vu Trọng Thông nở nụ cười lạnh, khoát tay áo:

- Mạnh đô đốc hiện giờ theo khâm sai đại nhân làm việc, không cần đa lễ.

Thoán Quy Vương cười xấu hổ, mà A Đại thì ngồi một bên im lặng không nói. Thoán Quy Vương há miệng thở dốc, đang muốn nói hai câu hoan nghênh khách sáo, lại nghe Tiêu Duệ thản nhiên nói:

- Thoán Quy Vương đại nhân, quân đội của Thoán Nhật Tiến công kích giết hại tướng sĩ Đại Đường ta. Giết hại mấy nghìn người, phạm phải tội ác ngập trời, bản quan đã dẫn quân tiêu diệt toàn bộ 5000 người của Thoán Nhật Tiến, bắt giữ Thoán Nhật Tiến —

Thoán Quy Vương chà xát tay, sắc mặt đỏ lên, khom người xuống thì lễ:

- Khâm sai đại nhân, Thoán Nhật Tiến khư khư cố chấp, nếu phạm phải trọng tội, toàn bằng Đại Đường xử lý, người Thoán tuyệt đối không có nửa câu oán hận.

- Thật vậy chăng?

Tiêu Duệ đột nhiên nở nụ cười.

A Đại bỗng nhiên đứng dậy, trên khuôn mặt diễm lệ hiện lên âm trầm nhàn nhạt, cảm tức Tiêu Duệ cười lạnh nói:

- Tiêu đại nhân cũng quá lòng lang dạ sói một chút. Bộ đội của Thoán Nhật Tiến phản loạn, tội chỉ một người Thoán Nhật Tiến, Thoán binh còn lại đều là nghe lệnh làm. Nhưng không ngờ Tiêu đại nhân đốt cháy An Bình thành, giết chết 5000 Thoán binh, ngay cả tù binh cũng không buông tha. A Đại muốn hỏi Tiêu đại nhân, những Thoán binh này tội vạ ra sao? Tiêu đại nhân sao lại tàn nhẫn vậy?

Thoán Quy Vương lo sợ không yên tròng mắt liếc A Đại, trách mắng:

- A Đại, không được vô lễ!

A Đại không để ý Thoán Quy Vương quát lớn chút nào, nhẹ nhàng đặt tay lên loan đao bên hông, bước về phía trước một bước:

- Tiêu đại nhân tàn sát người Thoán ta như thế, mời cho người Thoán chúng ta một cái công đạo!

Mặt một số tướng lĩnh người Thoán ngồi hoặc đứng trong sảnh mặt đều phần nổi đỏ bừng lên, hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Duệ. Tiên Vu Trọng Thông cười lạnh trong lòng một tiếng, thờ ơ lạnh nhạt.

A Đại lại bước về phía trước một bước.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng lên, lạnh lùng cười:

- Nêu A Đại tiểu thư nhắc tới việc này, bản thân ta cũng muốn hỏi A Đại tiểu thư — mấy nghìn người Bắc tội vạ ra sao? Bất luận già yếu phụ nữ hay trẻ em, thậm chí cả đứa bé cũng bị tàn sát, Thoán binh tàn nhẫn ra sao? Mà tướng sĩ Đại Đường chết dưới tay Thoán Nhật Tiến tội như nào? Chẳng lẽ, mạng người Thoán các người là mạng, mạng người Bắc không phải là mạng sao?

Thanh âm Tiêu Duệ đột nhiên cao lên, quả quyết nói:

- Cái gọi là nợ máu trả bằng máu, không hơn!

Tiêu Duệ hừ một tiếng, khoát tay áo:

- Mạnh đô đốc, mang Thoán Nhật Tiến vào đây!

Khôi giáp trên người Thoán Nhật Tiến sớm bị sĩ tốt quân Đường gỡ bỏ, cho hắn mặc một thân áo giáp sĩ tốt bình thường của quân Đường. Sắc mặt hắn trắng bệch, tóc tai bù xù, bị đẩy nghiêng ngã lảo đảo vào trong đại sảnh, chết lặng mà quỳ rạp xuống đất, hô theo thói quen:

- Tội nhân Thoán Nhật Tiến bái kiến khâm sai đại nhân!

Ánh mắt của Thoán Quy Vương và A Đại phức tạp nhìn chằm chằm Thoán Nhật Tiến quỳ gối trước mặt khâm sai Đại Đường kia, trong lòng vừa có thổ chết hổ bị thương lại có vui sướng hưng phấn khi người gặp họa, đây quả nhiên là một loại cảm xúc cực kỳ phức tạp. Loại cảm xúc phức tạp này rất nhanh làm cho

Thoán Nhật Tiến cảm giác được, Thoán Nhật Tiến đột nhiên ngẩng đầu lên cảm tức Thoán Quy Vương và A Đại, trong cổ họng phát ra âm thanh ô ô khàn khàn.

Tiêu Duệ đột nhiên đi xuống, vỗ bả vai THOÁN Nhật Tiến:

- Thoán Nhật Tiến, chuyện ta đáp ứng ngươi nhất định sẽ làm được. Nhưng chuyện ngươi đáp ứng bản quan khi nào thì thực hiện đây?

Thoán Nhật Tiến âm thầm thở dài, chậm rãi gỡ chiếc vòng tai rất lớn bằng vàng của mình xuống, đưa cho Tiêu Duệ, cúi đầu nói:

- Tiêu đại nhân, đây là tín vật.

Tín vật không ngờ là miếng vòng tai này? Tiêu Duệ không ngờ có chút không biết khóc hay nên cười. Hắn thật không ngờ, đồ vật hắn hao tổn tâm cơ muốn lấy, không ngờ cả ngày lắc lư trên lỗ tai Thoán Nhật Tiến. Hắn vừa tiếp nhận vòng vàng, vừa nhanh chóng dùng ánh mắt liếc qua Tiên Vu Trọng Thông sắc mặt đột biến một bên, cười lạnh một tiếng:

- Tốt lắm, Thoán Nhật Tiến, ngươi có lời gì có thể nói với huynh trưởng cùng cháu gái thân ái của ngươi.

Thoán Nhật Tiến chậm rãi đứng lên, lão đảo đến trước bàn Thoán Quy Vương. Hắn cảm tức đứng nơi đó, đột nhiên nhổ một ngụm nước bọt về phía Thoán Quy Vương. Một ngụm nước bọt dơ bẩn dính đầm phun lên quần áo hoa lệ của Thoán Quy Vương. Thoán Quy Vương giận tím mặt, đứng dậy mắng:

- Ngươi muốn chết phải không?

Thoán Nhật Tiến cười âm ỉ:

- Chết? Lão tử đã sớm chết. Thoán Quy Vương, ngươi nhớ kỹ, lão tử nguyên rửa ngươi đoạn tử tuyệt tôn! Ha ha ha.

Thoán Nhật Tiến đột nhiên quay đầu lại trừng mắt nhìn A Đại đã rút loan đao trong tay, ánh mắt cừu hận đặt lên bộ ngực đầy đặn nóng bỏng của nàng hơi dừng lại. Sau đó y khom người nói với Tiêu Duệ:

- Tiêu đại nhân, tiểu tiện nhân này còn có vài phần tư sắc. Cho dù đại nhân muốn nàng bồi ngủ, ta dám cam đoan lão già kia tuyệt đối không dám nói chữ không.

- Ngươi muốn chết!

A Đại giận dữ mắng một tiếng. Thân mình tung lên, thanh loan đao hàn quang chói lọi chọt lóe, liền hướng về phía cổ Thoán Nhật Tiến.

Leng keng! Bảo kiếm Lệnh Hồ Xung Vũ ra khỏi vỏ, nhanh như chớp thả người tiến tới vùng kiếm chặn loan đao A Đại, đom lửa văng khắp nơi, A Đại hơi lui về phía sau một bước.

- A Đại, ngồi xuống!

Sắc mặt Thoán Quy Vương âm trầm xuống, quát.

A Đại hung hăng dậm chân, một hồi sóng lớn cuộn cuộn trước ngực, cảm tức ngồi trở về chỗ của mình trong tiếng chặc chặc trào phúng của Thoán Nhật Tiến.

- Mạnh đồ độc, dẫn Thoán Nhật Tiến đi đi, trông giữ cẩn thận, không được sai sót!

Tiêu Duệ khoát tay áo.

- Rõ.

Mạnh Hoắc mang theo vài sĩ tốt áp giải Thoán Nhật Tiến ra ngoài, lại nghe Tiên Vu Trọng Thông quả quyết quát:

- Chậm đã!

- A?

Tiêu Duệ nâng một chén rượu lên, chậm rãi thử một ngụm:

- Tiên Vu đại nhân có gì phân phó?

- Thoán khu lệ thuộc vào Kiếm Nam Đạo, Thoán Nhật Tiến là Thứ sử Côn Châu thuộc quản hạt của Kiếm Nam Đạo, Thoán Nhật Tiến phạm trọng tội, theo lý nên giao cho nha môn Kiếm Nam Đạo chúng ta xử lý. A Lang, mang Thoán Nhật Tiến về Ích Châu, giao cho Tiết độ sứ Chương Cừu đại nhân.

Tiên Vu Trọng Thông trầm giọng nói:

- Mặc dù Tiên đại nhân là khâm sai, nhưng cũng chỉ là phụng lệnh xem lễ ở Nam Chiếu, xen vào chuyện nội bộ quân chính lớn như vậy ở Kiếm Nam Đạo ta, chẳng lẽ không sợ hoàng thượng trách tội xuống sao?

Quân binh mặc một thân hiệu úy đứng phía sau Tiên Vu Trọng Thông đang muốn tiến tới tiếp quản Thoán Nhật Tiến, lại nghe Lệnh Hồ Xung Vũ cao giọng hô:

- Ngự tứ kim bài ở đây, mật chỉ hoàng thượng ở đây!

Sắc mặt Tiên Vu Trọng Thông đột nhiên biến đổi, nhìn kim bài và mật chỉ trong tay Lệnh Hồ Xung Vũ, cắn chặt răng khom người hành lễ:

- Thần Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo Tiên Vu Trọng Thông phụng chỉ!

Tiêu Duệ nhẹ nhàng đứng dậy, ánh mắt lăm lăm lướt qua trên người Thoán Quy Vương, A Đại cùng với toàn bộ tướng lãnh người Thoán, cuối cùng đặt trên người Tiên Vu Trọng Thông, thản nhiên nói:

- Tiên Vu đại nhân, bản quan phụng mật chỉ hoàng thượng toàn quyền xử lý sự vụ Thoán khu và Nam Chiếu... Thoán Nhật Tiến hiện giờ sẽ áp giải vào kinh giao cho hoàng thượng tự mình xử lý, ngài vẫn muốn khẳng khái áp giải hắn đến Ích Châu?

Sắc mặt Tiên Vu Trọng Thông bình tĩnh chấp tay nói:

- Toàn bằng Tiên đại nhân xử trí. Nếu Tiên đại nhân phụng chỉ xử lý sự vụ Thoán khu và Nam Chiếu, bản quan lưu lại vô ích, như vậy cáo từ — Tiên đại nhân, chúng ta gặp lại tại Nam Chiếu!

Tiêu Duệ đột nhiên cao giọng cười ha ha, khoát tay áo:

- Chậm, Tiên Vu đại nhân, ngài đi không được nữa. Lệnh Hồ hiệu úy, còn không nhanh chóng bắt Tiên Vu Trọng Thông!

Lệnh Hồ Xung Vũ nhanh chân tiến tới, bảo kiếm rời vỏ nháy mắt bổ vào bụng quân binh A Lang đang bỏ nhào tới, máu phun tung tóe. Lệnh Hồ Xung Vũ hét to một tiếng, một cước đá văng A Lang, kiếm phong lướt qua một vết máu hình cung, để ngang cổ Tiên Vu Trọng Thông đang run rẩy. Tiên Vu Trọng Thông giật tím mặt:

- Tiêu Duệ, bản quan chính là Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo chính hoàng thượng ngự phong, người dám!

- Có cái gì không dám.

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Bắt!

142. Chương 127: Uy Danh Hiển Hách - Giết Cha

Trong lòng người Thoán, Tiên Vu Trọng Thông không phải người bình thường. Chẳng những là Tiết độ phó sứ quyền cao chức trọng tại Kiếm Nam Đạo, còn là thương nhân lớn nhất Kiếm Nam Đạo, gia tài rất nhiều. Không nói gì khác, gần như tất cả vật tư mua bán ở Thoán khu này kỳ thật đều do Tiên Vu Trọng Thông khống chế.

Trong lòng Tiên Vu Trọng Thông lo sợ không yên, nhưng trên mặt lại một mảnh lạnh ngắt, hắn cười ha ha:

- Tiêu Duệ, bản quan là quan to triều đình, không có ý chỉ của hoàng thượng, cho dù là Chương Cừu Kiên Quỳnh cũng không thể động tới một cọng tóc gáy của bản quan, người thật là to gan!

Tiêu Duệ chậm rãi ngồi xuống, mỉm cười:

- Tiên Vu Trọng Thông, người xuất phát từ ân oán riêng tư âm thầm cấu kết Thoán Nhận Tiến, ý đồ mưu hại bản quan, điều này cũng không đáng để ta so đo người — nhưng là, người tích trữ quân giới riêng, một mình buôn bán vũ khí và muối ăn cho người Thoán và người Nam Chiếu, sao ta có thể tha cho người? Quốc pháp Đại Đường sao có thể tha cho người?

Thân mình Tiên Vu Trọng Thông đột nhiên chấn động, run giọng nói:

- Tiêu Duệ, người chớ có ngậm máu phun người! Bản quan làm quan gần 20 năm, luôn luôn trung với triều đình và hoàng thượng, sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế.

- Tiên Vu Trọng Thông, người cũng không giấu lại xem, nếu bản quan không nắm được bằng chứng của người, thì sao dám xuống tay với quan to triều đình như người?

Tiêu Duệ cười lạnh nói:

- Tiên Vu Trọng Thông, người ngàn lần không nên vạ lần không nên, không nên xui khiến Thoán Nhận Tiến công kích vùi lấp An Bình thành — người cho là trời cao hoàng đế xa, hoàng thượng sẽ không để một cái An Bình thành nho nhỏ vào mắt, càng sẽ không vì Trúc thành sứ của một tòa thành nho nhỏ bị giết mà gây chiến... Người sai lầm rồi, Tiên Vu Trọng Thông, hoàng đế bệ hạ anh minh của chúng ta tuy rằng ở xa tại Trường An, nhưng.

Tiêu Duệ nói tới đây đột nhiên ngừng lại:

- Một khi An Bình thành mở ra An phủ sứ ti, người và người Thoán không cách nào tiến hành buôn lậu thông suốt như trước kia — Tiên Vu Trọng Thông, vì tư lợi cá nhân, không ngờ người âm thầm phá hư kế lớn ổn định biên giới của triều đình, quả nhiên là tội ác tày trời! Người không ngờ rằng, bản quan sẽ phụng mật chỉ của hoàng thượng, người càng không ngờ rằng, bản quan hành động nắm An Bình thành bắt giữ Thoán Nhận Tiến!

Thật ra tới giờ phút này Tiên Vu Trọng Thông cũng bình tĩnh lại, hẩn lạnh lùng cười:

- Vu không, người vu hãm bản quan, hẳn là tội chết.

- Chúng có?

Tiêu Duệ cười:

- Tiên Vu Trọng Thông, chúng có người buôn bán lậu muối và vũ khí bản quan đã sớm nắm giữ, hơn nữa, đã mang về kinh sư. Về phần nhân chứng, ha ha, Thoán Nhận Tiến kia và quản gia Tiên Vu Lương của Tiên Vu gia người ở lại Côn Châu thành Thoán khu chính là nhân chứng. Nhân chứng vật chứng đều có, bản quan thật muốn nhìn, người còn có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật như thế nào!

Tiên Vu Trọng Thông đột nhiên nở nụ cười:

- Tiêu Duệ, người có nhân chứng vật chứng thì thế nào? Bản quan đánh cuộc với người, không ngoài ba tháng, thánh chỉ của hoàng thượng sẽ tới, bản quan vẫn sẽ phục nguyên chức quan cũ, vẫn làm Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo này như cũ, người tin hay không?

Tiêu Duệ chợt ngẩn ra, chợt nhớ tới Khánh Vương Lý Tông phía sau Tiên Vu Trọng Thông, lạnh lùng cười:

- Tiên Vu Trọng Thông. Nếu Khánh Vương không ra mặt, có lẽ người còn có thể giữ một mạng. Nhưng nếu như Khánh Vương ra mặt, người chắc chắn chết không thể nghi ngờ, điểm này, người lại có tin hay không?

Sắc mặt Tiên Vu Trọng Thông đột biến, lại nghe Tiêu Duệ quát to một tiếng:

- Áp giải Tiên Vu Trọng Thông tới Ích Châu giao cho Chương Cừ Kiêm Quỳnh đại nhân, chờ triều đình xử trí.

Thoán Quy Vương ân cần bày thịnh yến chiêu đãi đám người Tiêu Duệ. Trên yến hội, khi đám man nữ xinh đẹp nhảy xong một khúc vũ đạo tiếp khách của người Thoán khiến người ta hoa mắt, một man nữ cực kỳ quyền rũ diễm lệ mặc man váy hoa lệ, đáng người lại cực kỳ nóng bỏng một bước ba chỗ động đi vào đại sảnh.

Mây liễu như trắng rằm, môi anh đào đỏ tươi nở nụ cười yếu ớt, hai luồng đầy đà nở ra trước bộ ngực sữa nửa trần đung đưa gần như muốn thoát khỏi sự trói buộc của váy ngắn hở eo. Nàng này không hề để ý ánh mắt phần nộ và tràn ngập khinh miệt của A Đại, cũng không để ý nét mặt già nua đỏ lên của Thoán Quy Vương, một chút xuân ý giữa lông mày ngày càng nặng, nàng mang theo một làn gió thơm đi về phía Tiêu Duệ.

Không đợi Tiêu Duệ kịp phản ứng, man nữ này đã ngồi xuống sát cạnh Tiêu Duệ, dùng bộ ngực nhỏ phình lên áp vào cánh tay Tiêu Duệ, cổ tình cọt sát, hai nụ hoa gồ dầy lướt qua như có như không, xuyên qua lớp quần áo mỏng của Tiêu Duệ khiến hắn cảm thấy từng đợt khác thường.

- Tiêu đại nhân quả nhiên là tuần tú lịch sự, giống như trong truyền thuyết kia ... Tiểu nữ tử Các Cách Mã, là con gái Nam Chiếu Vương Bì La Các, được nghe Tiêu đại nhân đi vào Nam Ninh Châu, đặc biệt đến kính Tiêu đại nhân một chén rượu.

Các Cách Mã kiều mỵ nói, nâng một chén rượu trước bàn Tiêu Duệ lên, cười khanh khách tự mình uống một nửa, sau đó mị nhãn như tơ đưa nửa chén rượu kia tới bên miệng Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ nhướng mày, không hề do dự rút cánh tay khỏi trước ngực co dân và kiều diễm của Các Cách Mã, sau đó thản nhiên cười, đẩy chén rượu qua một bên:

- Người là công chúa Nam Chiếu Các Cách Mã được gả tới Nam Ninh Châu?

- Đúng vậy.

Các Cách Mã cười hì hì, toàn bộ thân mình kiều mỵ mềm nhũn gần như nhào vào trong lòng Tiêu Duệ, phong tình vạn chủng uốn éo nói:

- Các Cách Mã ngưỡng mộ Tiêu đại nhân đã lâu, đêm nay.

- Đêm nay, Các Cách Mã nguyện ý bồi đại nhân.

Các Cách Mã đột nhiên cúi người nhỏ giọng nói một câu sát bên tai Tiêu Duệ, khi nàng cúi người xuống bộ ngực no đủ đầy đà kia nhẹ nhàng lướt qua đầu vai Tiêu Duệ, làm rung động tâm thần của Tiêu Duệ, Các Cách Mã thản nhiên cười vươn cái lưỡi thơm thơ liếm lên ngọn tai Tiêu Duệ.

A Đại bỗng nhiên đứng dậy, giận dữ mắng mỗ một tiếng:

- Các Cách Mã tẩu tử, người đừng khinh người quá đáng!

Các Cách Mã khanh khách cười duyên cười run rẩy cả người chậm rãi đứng lên nói:

- Ta nói A Đại muội muội, ta khinh người quá đáng như thế nào? Muội phải biết rằng, Tiêu đại nhân là khâm sai hoàng đế Đại Đường phái tới Nam Chiếu chúng ta xem lễ, công chúa Nam Chiếu ta đây biết Tiêu đại nhân đến đây, chẳng lẽ không nên mời một chén rượu sao?

- Người... Người là thê tử của ca ta!

Mặt A Đại đỏ lên, lạnh lùng dậm chân:

- Người không nên quá phận, nếu không ta không buông tha cho người!

- Ô? Muội nói tên ca ca vô dụng kia của muội à — hừ, nếu không phải phụ vương ta, ta mới không gả cho kẻ nhu nhược kia, hắn là nam nhân sao? A Đại muội muội, muội rất u mê.

Các Cách Mã nói xong xoay người lại đánh mị nhãn với Tiêu Duệ, bất chấp sự chán ghét ngày càng nặng trong mắt Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đứng dậy:

- Thoán Quy Vương đại nhân, sắc trời đã tối, bản quan phải ra khỏi thành về doanh trại, cáo từ!

Thoán Quy Vương vội vàng đứng lên nói:

- Tiêu đại nhân, ta đại an bài phòng khách cho Tiêu đại nhân ở trong phủ.

Các Cách Mã nhẹ nhàng cười quyến rũ:

- Đúng đó, Tiêu đại nhân, người Đường các ngài không phải có câu gọi đã đến thì phải ổn định sao. Nếu đến đây, như nào còn có thể đi? Ồ, Tiêu đại nhân là lo lắng... Theo tiểu nữ tử xem, Tiêu đại nhân cứ yên tâm đi, lão già kia nịnh bợ Tiêu đại nhân còn không kịp, sao dám.

Các Cách Mã lại cười quỵn rũ lên, nét mặt già nua của Thoán Quy Vương rốt cuộc không nhịn được, giận dữ mắng mỗ một tiếng:

- Các Cách Mã, người còn không lui xuống!

Các Cách Mã khinh thường liếc Thoán Quy Vương, cười lạnh:

- Đêm nay ta muốn bồi Tiêu đại nhân, lão già kia, chẳng lẽ người không nguyện ý sao?

Mặt Thoán Quy Vương đỏ lên, tức giận tới nỗi toàn thân đều run lên:

- Các Cách Mã, đừng tưởng người là công chúa Nam Chiếu, ta không dám làm gì người — người đã gả cho con ta, chính là thê tử người Thoán chúng ta. Người còn tiếp tục làm mất mặt xấu hổ ở trong này, cẩn thận ta giết người!

Các Cách Mã lỗ mãng cười. Một trận sóng gợn mãnh liệt trước ngực, nàng uốn éo eo nhỏ, bộ ngực nóng bỏng nâng cao nghênh đón, cười lạnh:

- Lão già kia, người giết đi! Nắm loan đao của người, đâm nơi này của lão nương! Không dám đâm, người không phải nam nhân!

Mặt Thoán Quy Vương lúc đỏ lúc trắng thần sắc biến ảo, hơi lui về phía sau một bước. Đúng lúc này, một thanh niên người Thoán sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở cửa sảnh, run giọng nói:

- Các Cách Mã, người trở lại cho ta!

- Trở về? Đồ vô dụng, người cũng không phải nam nhân.

Các Cách Mã đột nhiên gào lên cuồng loạn:

- Người Thoán các người cũng không phải người, là súc sinh! Như thế nào, mất hứng? Nếu ta có thể ngủ cùng lão cha súc sinh của người, vậy bồi Tiêu đại nhân thì đã làm sao?

Sắc mặt A Đại trắng bệch, khó tin liếc Thoán Quy Vương, giận dữ xấu hổ che mặt chạy đi. Mà trong đại sảnh, tiếng cười phong tao cùng tiếng rên rỉ của con trai Thoán Quy Vương trộn lại một chỗ, Tiêu Duệ chán ghét liếc đôi cha con người Thoán đáng ghét này, cũng chẳng muốn nghĩ chuyện xấu xa dơ bẩn này của bọn họ, đi nhanh ra khỏi đại sảnh. Mặc Thoán Quy Vương kêu gọi thế nào, cũng không quay đầu trở lại.

Con của Thoán Quy Vương, trưởng phu Các Cách Mã Thoán Sùng Đạo thần sắc phẫn nộ đứng trong độ viên của mình, nhìn thẳng vào Các Cách Mã một bước ba nơi động đi ra cửa, run giọng nói:

- Người muốn đi đâu?

Các Cách mã bĩu môi:

- Ta đi đâu thì đi, ai cần người lo!

Thoán Sùng Đạo thở dốc kịch liệt, lùi tới một bước, nắm được bả vai mỹ lệ mềm mại của Các Cách Mã, thở hổn hển nói:

- Không, người không thể rời đi!

- Buông!

Sắc mặt Các Cách Mã lạnh lùng:

- Buông ra!

Sắc mặt Thoán Sùng Đạo đỏ lên, cách tay nắm lấy bả vai Các Cách Mã run lên mãnh liệt:

- Người không nên khinh người quá đáng, người là thê tử của ta, ta không cho phép người đi —

- Ta phi. Người hiện tại ngược lại là một nam nhân, nhưng khi cái lão súc sinh cha người cường bạo lão nương, người ở đâu? Người tránh ở góc phòng trơ mắt nhìn... Như nào hiện tại hối hận? Hừ, ta cho Thoán Sùng Đạo người biết, đã muộn! Đã quá muộn rồi! Tránh ra, cho ta ra ngoài.

Các Cách Mã dùng sức giãy khỏi cách tay Thoán Sùng Đạo, cười phóng thẳng chạy ra ngoài.

Thoán Sùng Đạo si ngốc đứng dưới ánh trăng, mắt nhìn thân ảnh dịu dàng của Các Cách Mã biến mất ở cổng vòm. Sắc mặt hần dần đỏ lên, dần trắng bệch, bên tai hần, tiếng kêu buồn bã thảm thiết của Các Cách Mã nằm dưới thân Thoán Quy Vương và tiếng rên rỉ phóng thẳng của nàng trên người Thoán Quy Vương xen vào một chỗ, khiến hần không thể chịu đựng được.

Cả người hần đều run rẩy, chậm rãi cúi người xuống, lấy ra một thanh loan đao sắc bén dưới lòng bàn chân.

Thoán Sùng Đạo run rẩy nâng loan đao kia lên nhìn về phía ánh trăng sáng ngời, bởi vì tay cầm đao run rẩy, mũi loan đao dưới ánh trăng phát ra một ánh sáng mê ly và quỷ dị.

- Lão súc sinh, người đáng chết!

Thoán Sùng Đạo âm trầm trầm trầm nói. Ánh trăng chiếu xuống, thanh niên người Thoán luôn nho nhã yếu ớt, đứa con cả của thủ lĩnh người Thoán, một cỗ âm ngoan sâu tàn đột nhiên tràn ra trong lòng. Hần cắn chặt răng, giấu chuôi loan đao này ở phía sau, sau đó chậm rãi bước về phía trong hậu hoa viên, thân ảnh Thoán Sùng Đạo lão đạo chậm rãi bước đi. Trong một góc hành lang âm u, Các Cách Mã mặt không đổi sắc đi ra. Nàng duỗi tay vịn chặt lan can gỗ trước mặt, ngửa đầu nhìn mặt trăng cong như lưỡi câu trên bầu trời cao, cười lạnh một tiếng xa xôi.

- Thoán Sùng Đạo.

Các Cách Mã thì thào tự nói:

- Người vẫn không nhận được.

Trong nháy mắt, Các Cách Mã cứ âm trầm đứng ở một đầu hành lang trong phủ đệ của thủ lĩnh người Thoán ở Nam Ninh Châu, lẳng lặng chờ nghe tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ trong nội viện, trước mặt từng màn từng việc hiện lên trước mắt.

Một năm trước, Bì La Các hấp tấp gả nàng tới Nam Ninh Châu này, nàng biết sứ mệnh của mình. Đến nay nàng vẫn còn nhớ rõ, trước khi đi phụ vương Bì La Các của nàng đứng ở ngoài thành Thái Hòa nói một câu bên tai nàng:

- Các Cách Mã, nhớ kỹ, con vĩnh viễn là người Nam Chiếu, là công chúa Nam Chiếu!

- Thoán Nhật Tiến đã chết, nếu Thoán Quy Vương lại chết — hừ, Thoán khu này chính là của Nam Chiếu chúng ta.

Trong lòng Các Cách Mã nảy sinh vui mừng thần nhiên, nhưng đột nhiên, sắc mặt vui mừng vừa mới hiện trên mặt nàng ngưng trọng, nàng đột nhiên nhớ tới khâm sai Đại Đường Tiêu đại nhân anh tuấn tuấn tú kia.

Chuyện bố chồng móc nối con dâu ở trong xã hội Đại Đường dân phong cởi mở đều là chuyện tầm thường, huống chi là trong bộ tộc người Thoán còn chưa khai hóa này. Bộ tộc người Thoán mặc dù không có phong tục cổ hủ kế thừa vợ cha như người man di tây bắc, nhưng chuyện bố chồng và con dâu thông gian thực sự không ít. Thoán Quy Vương vốn thêm nhỏ dãi bởi sắc đẹp của Các Cách Mã, sao còn có thể trải qua sự trêu chọc của Các Cách Mã. Vào ngày thứ ba Các Cách Mã tiến vào Thoán gia tộc, hần liền thừa lúc con mình vắng mặt, nhanh chóng chạy vào tân phòng của Thoán Sùng Đạo, dưới sự ồm ờ của Các Cách Mã, hoàn thành chuyện tốt. Hôm nay bị Các Cách Mã trước mặt mọi người “vạch trần ra”, Thoán Quy Vương trừ cảm thấy có chút xấu hổ trước mặt khâm sai Đại Đường ra, cũng không có để ở trong lòng.

Về phần Thoán Sùng Đạo, lại cho hần lấy một mỹ thiếp gọi là bồi thường hần, Thoán Quy Vương lơ đãng nghĩ. Đối với đứa con trời sinh tính yếu đuối này, hần cũng không để ở trong mắt. Thoán Sùng Đạo tiến tới sân nơi Thoán Quy Vương ở. Thoán Quy Vương đang nằm trên thân một thị thiếp hung hăng giải phóng dục vọng, thị thiếp man nữ dưới thân lẳng lơ rên rỉ, từng tiếng đều rơi vào lỗ tai Thoán Sùng Đạo.

Thoán Sùng Đạo cắn chặt răng, thân thể gầy yếu giống như lác lự trong gió nhẹ. Tiếng rên rỉ của thị thiếp trong phòng Thoán Quy Vương ngày càng lớn, sự phẫn nộ trong mắt Thoán Sùng Đạo ngày càng nặng. Hắn ngẩng đầu lên, lại nhìn mặt trắng như lưỡi câu kia, bên tai vang lên âm thanh tràn đầy trào phúng của Các Cách Mã kiều mỹ đến tận xương kia:

- Thoán Sùng Đạo, ngươi còn là một nam nhân sao?

- Thoán Sùng Đạo, ngươi còn là một nam nhân sao?

Sắc mặt tái nhợt của Thoán Sùng Đạo càng thêm tái nhợt, hắn hơi tiến lên một bước, hai tay nắm chặt lấy loan đao đầu phía sau, sau đó không chùn bước một cước đá văng cửa phòng ngủ của Thoán Quy Vương.

Thân mình Thoán Quy Vương đang nằm trên thân thị thiếp, một tay còn đang vuốt ve bộ ngực đầy đặn của nàng, giận dữ hét:

- Sùng Đạo, ngươi làm gì? Còn không cút ra ngoài cho ta.

Mặt Thoán Sùng Đạo không chút thay đổi, khuôn mặt tái nhợt chậm rãi hiện ra, hơi thở rét căm căm. Hắn bước một bước gần đến Thoán Quy Vương, âm thanh phẫn nộ Thoán Quy Vương quát kia vừa ra khỏi miệng, loan đao lạnh như băng trong tay hắn liền đâm vào ngực Thoán Quy Vương.

Thoán Quy Vương phát ra tiếng hét thảm, máu phun tung tóe, khiến thị thiếp dưới thân kia trở thành một người máu. Trong tiếng hét chói tai cực kỳ hoảng loạn của người thị thiếp kia, loan đao trong tay Thoán Sùng Đạo vung lên, máu nóng lập tức bắn tung tóe toàn thân hắn. Hắn sờ soạn vết máu trên mặt, lại ngoan độc nắm loan đao trong tay cuồng loạn đâm vào ngực đang chảy máu đầm đìa của Thoán Quy Vương.

Thân mình Thoán Quy Vương co giật, vẻ kinh hãi trong mắt còn chưa ngưng tụ, Thoán Sùng Đạo lại chém một đao rụng đầu lâu của hắn.

Thị thiếp Thoán Quy Vương thét lên chói tai, dùng cánh tay đầm đìa máu che mặt la cứu mạng, thiếu chút nữa ngất xỉu.

- Ngươi, lại đây.

Thoán Sùng Đạo nắm loan đao máu trong tay, cúi đầu nói.

Thị thiếp Thoán Quy Vương thét chói tai giương mắt nhìn gương mặt như ác ma của Thoán Sùng Đạo kia, thân mình run rẩy. Thoán Sùng Đạo giống như dã thú nhào qua, nhấc thân thể trần trụi đầy máu của thị thiếp lên, trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng rít gào cao vút, loan đao trong tay phốc một tiếng cắm vào trong bụng thị thiếp!

Thoán Sùng Đạo sắc mặt điên cuồng người đầy vết máu, trước mặt A Đại và hai đứa con trai khác của Thoán Quy Vương, ném loan đao trong tay xuống, sau đó bước về phía viện của mình như không có việc gì.

Con trai thứ hai và thứ ba của Thoán Quy Vương dùng ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm vào huynh trưởng thường ngày vẫn vô cùng yếu đuối của mình, hồn nhiên quên mất phụ thân của bọn họ đã chết trong thảm kịch giết cha này. Chỉ có A Đại bị thương muốn chết phẫn nộ rống một tiếng:

- Đứng lại! Ngươi kẻ điên này.

Thoán Sùng Đạo đột nhiên xoay người lại, trừng mắt nhìn thẳng vào A Đại, lạnh lùng nói:

- A Đại, lão súc sinh này chiếm nữ nhân của ta, đáng chết! Có phải như vậy hay không? Ngươi nói có ta biết, có phải như vậy hay không?

- Các ngươi nói cho ta biết, có phải như vậy hay không? Ta là ai? Ta là Thoán Sùng Đạo, không phải người nhu nhược!

Thoán Sùng Đạo quơ tay đầy máu vung tới, bắt được A Đại:

- Có phải hay không, ngươi nói cho ta biết!

Sáng sớm đến rất nhanh, thảm kịch giết cha phát sinh trong Phủ thứ sử Nam Ninh Châu này đã bị A Đại gắt gao ép xuống, trừ bỏ mấy đứa con Thoán Quy Vương ra, không có ai biết không ngờ Thoán Quy Vương

lại chết dưới đao của Thoán Sùng Đạo. Tin tức Thoán Quy Vương đột nhiên bạo bệnh mà chết truyền ra ngoài thành, Tiêu Duệ nghe xong ngẩn ra, trong lòng vừa động, không biết làm sao, không ngờ trước mắt hiện lên khuôn mặt tái nhợt mà yếu đuối của Thoán Sùng Đạo kia.

Mặc dù Thoán Quy Vương chết, nhưng người Thoán cũng không thể một ngày không chủ. Dưới sự chủ trì của A Đại, trải qua một nghi thức ngắn gọn, Thoán Sùng Đạo trở thành thủ lĩnh mới của người Thoán ở Nam Ninh Châu. Tiêu Duệ mang theo Lệnh Hồ Xung Vũ và mấy thị vệ Võ lâm quân, ngồi một bên thờ ơ lạnh nhạt với hết thảy, cẩn thận đánh giá thanh niên Thoán Sùng Đạo sắc mặt tái nhợt thần sắc chết lặng này

- Tiêu đại nhân, làm phiền đại nhân dâng tấu hoàng đế Đại Đường bệ hạ, cha ta bạo bệnh mà chết, huynh trưởng Thoán Sùng Đạo của ta tiếp vị, hy vọng hoàng đế Đại Đường bệ hạ có thể hạ chỉ sắc phong.

Khuôn mặt quỵn rũ của A Đại nhưng trọng, thanh âm có chút khàn khàn.

143. Chương 128: Uy Danh Hiển Hách - Nữ Vương

Tiêu Duệ nắm trong tay một đạo mật chỉ Lý Long Cơ ban xuống, trong lòng đột nhiên có chút do dự. Đạo mật chỉ này của Lý Long Cơ, chính là mật chỉ sắc phong thủ lĩnh người Thoán làm Phiên Vương.

Nhưng cứ sắc phong tiểu tử này làm Thoán Vương như vậy sao? Như vậy... Tiêu Duệ đang do dự, chợt thấy Các Cách Mã phong tình vạn chủng kia đi đến. Người Thoán không có phong tục để tang vì trưởng bối mất, Các Cách Mã vẫn mặc một thân váy man hoa lệ như trước, vẫn một bước ba nơi động như cũ cười đi về phía Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ chán ghét liếc nàng một cái, khóe mắt phát hiện một tia hào quang điên cuồng lóe ra từ trong mắt thanh niên Thoán Sùng Đạo ngồi ngay ngắn một bên.

- Các Cách Mã, người trở lại cho ta!

Thoán Sùng Đạo quát.

A Đại đứng một bên cũng phần nộ dậm chân:

- Các Cách Mã, người.

Các Cách Mã coi tất cả mọi người Thoán trong sảnh trở thành không khí, trên khuôn mặt kia nồng đậm xuân ý và nụ cười phóng đảng, khiến các quý tộc người Thoán cực kỳ bối rối. Các Cách Mã quỵn rũ cười nhào vào trong lòng Tiêu Duệ, trong miệng còn phát ra tiếng rên rỉ câu người:

- Tiêu đại nhân, Các Cách Mã chính là nhớ ngài một đêm .

Tiêu Duệ nhú mày, lui về phía sau một bước. Lệnh Hồ Xung Vũ kiên quyết tiến tới, bao bảo kiếm mang trong tay vừa nhắc, chặn thân mình đầy đặn nóng bỏng của Các Cách Mã, trách mắng:

- Cút ngay!

Loảng xoảng! Thoán Sùng Đạo điên cuồng đẩy toàn bộ chén trà cùng tất cả các vật trên bàn xuống đất, cuồng loạn đứng dậy rít gào:

- Các Cách Mã, kỹ nữ này, lão tử giết người! Thối nát, đê tiện!

Các Cách Mã biến sắc, xoay người lại chậm rãi tới gần Thoán Sùng Đạo, dùng âm thanh nũng nịu trào phúng như trước nói:

- Thoán Sùng Đạo. Ta đã nói với người rồi, hiện tại thật ra giống cái nam nhân. Nhưng, đã chậm rồi. Ta phi!

Một ngụm nước bọt của Các Cách Mã phun lên mặt Thoán Sùng Đạo. Khuôn mặt tái nhợt của thanh niên Thoán Sùng Đạo lập tức đỏ lên, lông mi thưa thớt giật giật, lòng bàn tay run rẩy kịch liệt, ngón tay chỉ Các Cách Mã run giọng nói:

- Các Cách Mã, người lặp lại lần nữa!

Khóe miệng Các Cách Mã bấu ra:

- Lặp lại lần nữa thì làm sao, người đồ vô dụng này!

Hào quang trong mắt Thoán Sùng Đạo càng điên cuồng, thân hình run rẩy. Hắn rút thanh loan đao bằng vàng bên hông ra, thanh loan đao tượng trưng cho quyền lực thủ lĩnh người Thoán, đêm qua còn treo bên hông Thoán Quy Vương, cảm giận mà quơ lên bổ tới Các Cách Mã.

Các Cách Mã bình tĩnh ngoài dự đoán của mọi người, trong mắt không có sợ hãi, chỉ có bình tĩnh và điên cuồng, còn có sự trào phúng thật sâu. Tiêu Duệ ở một bên nhứ mày:

- Giải cho một nữ nhân điên cuồng!

Lang!

Loan đao trong tay A Đại đỡ lại. Thoán Sùng Đạo giận dữ hét:

- Tại sao người lại ngăn ta lại, ta muốn giết đồ dê tiện này!

- Im miệng! Người điên rồi sao? Người muốn cho người Nam Chiếu mượn cơ hội xuất binh xâm chiến Thoán khu chúng ta sao?

A Đại phần nộ đá Thoán Sùng Đạo một cước. Một cước kia đá ngã Thoán Sùng Đạo yếu ớt xuống đất.

Ánh sáng ngạc nhiên trong mắt Tiêu Duệ chợt lóe, đột nhiên phát giác hai nữ nhân trước mắt này đều thật sự không đơn giản, cực kỳ cực kỳ không đơn giản. Hiện tại xem ra, Các Cách Mã này căn bản không phải phong tao đơn giản như vậy. Nàng tất nhiên toan tính muốn chết, sau đó liều mạng kích thích Thoán Sùng Đạo, ý đồ mượn tay Thoán Sùng Đạo để đạt được mục đích chết. Nàng dù sao cũng là công chúa Nam Chiếu, cứ như vậy, Nam Chiếu Bì La Các có thể sử dụng danh nghĩa báo thù cho con gái ngang nhiên xuất binh tiến công người Thoán. Chờ đến lúc kia, cho dù là triều đình Đại Đường cũng không dễ can thiệp quá sâu.

Như thế, Bì La Các sẽ có thể nhân cơ hội thôn gom Thoán Khu. Nhân khẩu của người Thoán cũng không nhiều, chỉ là hơn mười vạn người mà thôi. Địa bàn Thoán khu cũng không lớn, nhưng vị trí địa lý lại cực kỳ quan trọng. Chỉ cần Nam Chiếu thôn gom Thoán khu, sẽ nhét toàn bộ nửa bên tây nam vào bản đồ Nam Chiếu, cắt đứt liên hệ giữa Đại Đường và An Nam — Nam Chiếu cũng có thể dần dần phát triển ở nửa bên tây nam này, chậm rãi lớn mạnh lên.

Bì La Các một nhân tài kiệt xuất, con gái hắn cũng không đơn giản, Tiêu Duệ yên lặng nghĩ trong lòng, trong lòng lại tăng thêm vài phần cảnh giác.

Các Cách Mã quay đầu lại nhìn A Đại. Hai man nữ diễm lệ quyến rũ, dáng người nóng bỏng như nhau nhìn nhau. Đột nhiên Các Cách Mã ảm đạm cười, xuân phi và phong tao trên mặt trở thành hư không:

- A Đại, người có thể mạnh hơn anh trai người rất nhiều đó.

- Hừ, Các Cách Mã.

A Đại cả giận hừ một tiếng.

Thoán Sùng Đạo quỳ trên mặt đất thần sắc chết lặng mà đứng dậy, cúi người nhặt chuôi loan đao trên mặt đất, nhìn Các Cách Mã thật sâu, run giọng nói:

- Các Cách Mã. người có từng thích ta hay không? Cho dù là một chút.

Các Cách Mã khinh thường liếc Thoán Sùng Đạo:

- Nếu ngày đó người có thể đứng giết lão súc sinh đương trường, nói không chừng ta còn có thể — hừ, nhưng hiện tại, Thoán Sùng Đạo, người chết cái tâm này đi! Người trong lòng ta, ngay cả một con chó dữ cũng không bằng, biết không?

Sắc mặt Thoán Sùng Đạo đột nhiên đỏ lên, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười như điên:

- Giải, giải lắm. Các Cách Mã, người giỏi lắm!

Phốc xuy! Thoán Sùng Đạo đảo ngược loan đao, điên cuồng đâm vào lồng ngực của mình.

Trong hai ngày, hai vị thủ lĩnh người Thoán liên tục chết đi, cha con Thoán Quy Vương gần như cùng chôn cất. Chờ nghỉ thức tang lễ rườm rà của người Thoán tiến hành xong, đã là buổi sáng ngày thứ ba.

A Đại đề cử con trai thứ hai của Thoán Quy Vương là Thoán Sùng Nhân làm thủ lĩnh người Thoán, bị Tiêu Duệ cực kỳ bá đạo phủ quyết.

Mấy ngày nay Tiêu Duệ cũng sớm nhìn ra được, Thoán Quy Vương vừa chết, quyền lực thực tế của người Thoán này kỳ thật đều nằm trong tay nữ tử này. Không nói gì khác, ngay cả về mặt các tướng lĩnh người Thoán đối với nàng cũng cung kính. Nhìn lại bộ dáng khúm núm của hai đứa con trai Thoán Quy Vương kia, Tiêu Duệ cũng minh bạch vài phần.

- Tiêu đại nhân, chuyện của người Thoán chúng ta, ngài dựa vào cái gì can thiệp?

A Đại bắt mắt trừng mắt Tiêu Duệ, tướng lĩnh người Thoán một bên trong lòng đều âm thầm chảy mồ hôi cho A Đại. Khâm sai Đại Đường lãnh khốc này, bọn họ tận mắt thấy qua hai ngày này. Người này tuy là thư sinh, nhưng làm việc quả quyết không dây dưa. Một khi đắc tội hắn, không thể nghi ngờ sẽ cắt đứt con đường giao hảo với Đại Đường. Như vậy người Thoán như nào có thể hy vọng đối kháng người Nam Chiếu?

Tiêu Duệ nhàn nhạt cười, không có lập tức đáp lời.

Thời gian tiếp xúc càng lâu, hắn càng thấy được A Đại tâm tư kín đáo, tâm cơ rất sâu. Hơn nữa, rõ ràng có người phía sau chỉ điểm cho nàng, nếu không, thái độ của nàng với mình cũng không có khả năng đột nhiên trở nên cường ngạnh trong hai ngày này.

A Đại âm thầm cười lạnh trong lòng:

- Đại Đường các ngươi cũng không phải người tốt gì. Tiên sinh nói đúng, các ngươi bắt quá là muốn lợi dụng người Thoán chúng ta đối phó Nam Chiếu mà thôi — Các ngươi đã tìm tới cửa, dựa vào cái gì chúng ta phải mặc các ngươi nhào nặn?

Ánh mắt sáng của Tiêu Duệ đặt trên thân hình thon dài thướt tha của A Đại, thản nhiên cười đột nhiên sáng giọng:

- A Đại tiểu thư. Người Thoán bắt quá là một trong rất nhiều bộ tộc man di, một trong rất nhiều nước lệ thuộc vào Đại Đường. Có và không, tồn tại hay không, thực ra không quan trọng, gồm cả Nam Chiếu ở trong. Đại Đường mở mang lãnh thổ quốc gia, đâu chỉ mười vạn dặm, một cái Thoán khu thì là cái gì? Có lẽ, A Đại tiểu thư nghĩ Đại Đường cần lợi dụng người Thoán để hạn chế cân bằng Nam Chiếu — quả thật như thế, bản quan không phủ nhận, bản quan phụng chỉ tới đây không có ý gì khác vậy. Nhưng, bản quan cũng cần nói cho người đây cũng là ân đức và giáo hóa của triều đình Đại Đường đối với dân tộc man di. Nam Chiếu rất mạnh sao? Mười vạn binh Đại Đường xuôi nam, Nam Chiếu còn có thể tồn tại sao? Đại Đường thà rằng nuôi hổ làm họa cũng không xuất binh tiêu diệt Nam Chiếu cùng với Thoán khu các ngươi, lương thiện đau khổ bậc nào.

Ánh mắt A Đại ngưng trọng, thần sắc biến đổi. Nàng biết Tiêu Duệ nói không sai, bằng vào thực lực và binh lực của một nước Đại Đường, tiêu diệt Nam Chiếu và người Thoán, cũng không phải là chuyện không thể. Nhưng A Đại lại không biết, diệt Nam Chiếu có lẽ không khó, nhưng diệt Thổ Phiên lại không dễ dàng. Chỉ cần Thổ Phiên còn uy hiếp Đại Đường, Nam Chiếu sẽ vĩnh viễn tồn tại giá trị chiến lược.

Thần sắc Tiêu Duệ dịu xuống:

- A Đại tiểu thư, ngươi cảm thấy lời bản quan thế nào?

A Đại thở phào một cái, thở dài yếu ớt, tiến tới cúi người thi lễ:

- Tiêu đại nhân. Chỉ cần Đại Đường đãi ngộ người Thoán chúng ta tốt, người Thoán chúng ta nguyện ý quy thuận triều đình Đại Đường, vĩnh viễn không phản loạn!

- Thật sao?

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một tia trào phúng. Loài thời đại thay đổi này vĩnh viễn không phản loạn mà nói đừng vội nói ra. Đối với Tiêu Duệ kẻ xuyên qua ngàn năm mây khói lịch sử mà nói, loại hứa hẹn suông

này hoặc là lời thề trung thành, căn bản không có độ tin cậy. Hoặc có lẽ bây giờ A Đại nói thật tình, nhưng nếu — nếu hiện nay Nam Chiếu hùng mạnh hơn so với Đại Đường, người Thoán khẳng định sẽ không chút do dự đầu nhập vào ngực của người Nam Chiếu.

- Sau này người Thoán sẽ không phản loạn, điều đó để nói sau.

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Hiện nay bản quan tâm chính là, A Đại tiểu thư có nguyện ý làm thủ lĩnh người Thoán, nhận hoàng đế Đại Đường ta sắc phong hay không!

- Ta?

A Đại cả kinh. Tuy rằng nàng quản lý binh quyền và vương quyền thực thể của người Thoán, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến chính mình sẽ trở thành nữ vương người Thoán. Làm một người Thoán, làm một nữ trung hào kiệt có tình cảm dân tộc mãnh liệt, nàng chỉ muốn bộ tộc của mình có thể cường thịnh, tộc nhân của mình có thể cơm no áo ấm yên ổn sinh tồn được, giữ được mảnh đất Thoán khu nhiều thế hệ người Thoán đã sinh sống tại đây.

- Không sai, các người có nguyện ý A Đại tiểu thư trở thành thủ lĩnh hay không?

Ánh mắt nghiêm nghị của Tiêu Duệ dừng lại trên người đám tướng lĩnh người Thoán trong sảnh.

Mấy tướng lĩnh và tiểu quý tộc lớn nhỏ người Thoán cùng nhau quỳ rạp xuống đất:

- Chúng ta nguyện ý tôn A Đại tiểu thư làm thủ lĩnh!

Tiêu Duệ cao giọng cười, lấy mặt chỉ của Lý Long Cơ ra, nhìn thật sâu A Đại đang có chút mờ mịt, lớn tiếng nói:

- Mời A Đại tiểu thư tiếp chỉ!

A Đại vẫn có chút mờ mịt đứng ở đó. Một quý tộc người Thoán vội vàng kéo áo nàng, cúi đầu nói:

- Tiểu thư, phải quỳ xuống tiếp chỉ.

A Đại thở dài một tiếng, lấy lại bình tĩnh, chậm rãi quỳ rạp xuống trước mặt Tiêu Duệ:

- A Đại tiếp chỉ!

- ...Nhân đây sắc phong Thoán Đại Lai làm Nam Ninh Vương, đại đô đốc Nam Ninh Châu, chỉ huy Thoán khu.

Âm thanh trong trẻo của Tiêu Duệ quanh quẩn trong sảnh, các tướng lĩnh quý tộc người Thoán trong lòng mừng như điên. Thủ lĩnh người Thoán được hoàng đế Đại Đường sắc phong làm Phiên Vương, từ nay về sau, người Thoán cùng người Nam Chiếu đều ngang hàng!

Ích Châu.

Tiên Vu Trọng Thông cầu kết người Thoán mưu hại khâm sai, buôn lậu quân giới, muối lậu và vũ khí với Thoán khu và Nam Chiếu, chấn động toàn bộ quan trường Kiếm Nam Đạo. Đại án trọng tội bậc này liên quan rất rộng, liên quan rất nhiều người, lợi ích gút mắc trong đó rất phức tạp, cho dù là Tiết độ sứ Ích Châu Chương Cừu Kiên Quỳnh cũng không dám chậm trễ chút nào. Tuy rằng lúc đêm tối Tiêu Duệ đã phái người mang chứng cứ chính xác tới kinh thành, nhưng đồng thời cũng phục chế một phần đưa tới nha môn Tiết độ sứ Ích Châu Kiếm Nam Đạo.

Tiên Vu Trọng Thông hiện nay được giam giữ trong nha môn Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo. Đám quan viên thuộc hệ của hắn lo âu thấp thỏm, không ngờ có một Trường sử không kìm nổi khủng hoảng trong lòng, thất cổ mà chết. Chương Cừu Kiên Quỳnh cẩn thận tra xét, lúc này mới phát hiện, không ngờ người này là một người buôn lậu quân giới tâm phúc của Tiên Vu Trọng Thông. Trong nhà của hắn, các sai dịch nha môn Tiết độ sứ không ngờ tìm được chi phiếu mười vạn quán.

Chương Cừu Kiên Quỳnh đồng thời nhận được tin tức, cũng phái binh phong tỏa phủ của Tiên Vu Trọng Thông, nghiêm cấm người Tiên Vu gia ra vào, đồng thời, niêm phong cửa hàng của hắn ở Ích Châu. Mà

cửa hàng buôn bán các nơi của nhà Tiên Vu Trọng Thông ở Kiếm Nam Đạo, cũng bị nha môn châu phủ địa phương lập tức niêm phong. Tiên Vu gia quan thương lớn làm mưa làm gió tại Kiếm Nam Đạo gần 20 năm, cứ suy bại như vậy.

Nhưng Chương Cừu Kiêm Quỳnh cũng chỉ phong tỏa Tiên Vu gia cùng cửa hàng mua bán của họ cũng không có động tới người hoặc tiền bạc của Tiên Vu gia, càng không có thẩm vấn Tiên Vu Trọng Thông vẫn giam giữ trong đại lại nha môn Tiết độ sứ.

Tin tức Tiên Vu Trọng Thông phạm án nhanh chóng trở thành chủ đề nóng hổi ở trong thành Ích Châu. Bất kể quan dân, đều thóa mạ Tiên Vu gia vô sỉ, không ngờ buôn lậu quân giới cho man nhân. Loại hành vi gần như bán nước này khiến dân chúng Đại Đường cảm hận thật sâu.

Chương Cừu Liên Nhi và Lý Nghi cùng Ngọc Hoàn ba người ra khỏi thành du ngoạn trở về, đang ngồi tán gẫu với Chương Cừu lão phu nhân trong phòng khách, đã thấy Chương Cừu Kiêm Quỳnh sắc mặt ngưng trọng vội vàng tới thỉnh an Chương Cừu lão phu nhân.

Chương Cừu Liên Nhi liếc huynh trưởng mình, cười nói:

- Huynh trưởng, mấy ngày nay rất vội đi. Không ngờ Tiên Vu Trọng Thông kia thật đáng giận, phạm phải trọng tội như thế! Đúng rồi, huynh trưởng, khi chúng ta trở về thấy hạ nhân Tiên Vu gia rời nhà mua sắm lương thực... Chẳng lẽ nha môn còn không có canh giữ nhà Tiên Vu Trọng Thông sao?

Chương Cừu Kiêm Quỳnh thở dài một tiếng:

- Nào có dễ dàng như vậy.

Lý Nghi mỉm cười:

- Vụ án đã điều tra rõ, tuy rằng xử trí Tiên Trọng Thông thế nào, còn cần hoàng thượng quyết định. Nhưng với Tiên Vu gia, Chương Cừu đại nhân muốn sao thì cứ như vậy.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh cười khổ một tiếng, khom người thi lễ:

- Thần gặp qua công chúa điện hạ. Công chúa điện hạ có điều không biết, Tiên Vu Trọng Thông này là người của Khánh Vương điện hạ. Theo thần biết, Tiên Vu gia hàng năm đều vận chuyển lượng lớn tiền tài vào trong phủ Khánh Vương ở kinh sư... Thần lo lắng là, việc buôn lậu này là... Cho nên, thần không dám vọng động, còn đang đợi ý chỉ hoàng thượng.

- Khánh Vương huynh?

Lý Nghi biến sắc, chậm rãi nói:

- Một khi đã như vậy, Chương Cừu đại nhân vẫn nên cẩn thận hơn một chút thì tốt — quên đi, không nói những chuyện phiến não này nữa. Xin hỏi Chương Cừu đại nhân, có tin tức của Tiêu lang nhà ta truyền tới không?

Chương Cừu Kiêm Quỳnh thở dài một tiếng:

- Hồi bẩm điện hạ. Tiêu đại nhân ở Thoán khu không chỉ điều tra rõ việc Tiên Vu Trọng Thông phạm tội, còn suất lĩnh quân mã Nhung Châu thu phục An Bình thành, đốt lửa thiêu thành. Một trận chiến An Bình thành, uy danh hiển hách của Tiêu đại nhân đã chấn động Nam Chiếu và Thoán khu. Theo tin tức thần nhận được, trước mắt Tiêu đại nhân hẳn đang ở Nam Ninh Châu đàm phán với người Thoán.

144. Chương 129: Vua Rượu Kiềm Đông - Đuổi Giết

Trương Cửu Linh dẫn đầu một đám văn thần thúc giục, hai ngày này trong lòng Lý Long Cơ ngày càng căm tức, ngày càng phẫn nộ. Trên triều sáng nay, thanh âm trong trẻo mà chấp nhất của Trương Cửu Linh vẫn còn quanh quẩn bên tai hắn như cũ, sắc mặt Lý Long Cơ âm trầm phát tay đuổi tất cả cung nữ và thái giám ra khỏi ngự thư phòng, chỉ để lại lão nô tài Cao Lực Sĩ.

- Hoàng thượng.

Cao Lực Sĩ bưng một chén trà nóng, kéo áo đưa tới, nhẹ nhàng đặt chén trà trên chiếc bàn ở ngự thư phòng, sau đó vung chiếc quạt hoa lệ nhẹ nhàng quạt cho Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ phiến toái khoát tay áo:

- Lực Sĩ, người nói trăm nên làm gì bây giờ? Tiên Vu Trọng Thông tội đáng chết vạn lần, nhưng trăm lại vẫn không động được hắn! Thật sự là tức chết trăm!

Cao Lực Sĩ “yếu ớt” thở dài:

- Hoàng thượng, Tiên Vu Trọng Thông kia căn bản chết cũng không tiếc, nhưng, Tiên Vu Trọng Thông và Khánh Vương điện hạ là châu chấu trên một dây thừng. Giết chết Tiên Vu Trọng Thông, Khánh Vương điện hạ khó tránh khỏi chịu liên lụy, nhưng Tiên Vu Trọng Thông phạm phải tội chết, nào có thể tha thứ?

Lý Long Cơ hung hăng nện lên bàn một đấm:

- Khánh Vương thật to gan, trăm sớm hay muộn.

Lý Long Cơ dừng lời nói. Mặc dù là đối mặt với lão nô tài trung thành và tận tụy này, hoàng đế Đại Đường cũng nuốt xuống ý nghĩ thật sự trong lòng:

- Càng đáng hận chính là, Thọ Vương nghe được tin này, không ngờ đứng sau màn âm thầm kích động đám người Trương Cửu Linh kia dâng tấu, gây áp lực với trăm, muốn trăm không thể không giết Tiên Vu Trọng Thông. Nhưng trăm cũng hiểu được, bọn họ chính là nhắm vào Khánh Vương... Đều là con trăm, lại không hề có loại tình cảm huynh đệ thù tấu... Lão già kia, người nói thật ra xem, hoàng đế này dễ làm như vậy sao? Mỗi ngày trăm hết lòng lo lắng quốc sự, thật sự là khổ không thể tả, nhưng mấy nghiệt tử này của trăm.

Cao Lực Sĩ âm thầm cười trong lòng, thầm nghĩ “làm hoàng đế đương nhiên là rất vất vả, nhưng thế nhân đều muốn làm hoàng đế, không phải vì hoàng đế nắm quyền lực to lớn độc nhất vô nhị trong tay sao? Không chỉ nói những đứa con này của người, lúc trước người chẳng phải vất hết óc muốn ngồi lên hoàng vị hay sao? Cha nào con nấy, điều này không có gì kỳ quái.”

Chẳng qua, lời này Cao Lực Sĩ chỉ dám nói thầm hai câu trong lòng. Hắn cười:

- Hoàng thượng, hoàng tử chính là quý tộc hậu duệ thiên hoàng, cách ngôi vị hoàng đế một bước ngắn, có chút suy nghĩ tới ngôi vị hoàng đế cũng là chuyện hợp tình lý. Chỉ có điều hoàng thượng tuổi tác đang thịnh, giờ phút này các hoàng thượng mưu đồ ngôi vị hoàng đế, thật sự có chút nóng vội.

- Người nói không sai. Trăm cũng hiểu được, không chỉ có Khánh Vương. Cho dù là Thọ Vương sau lưng cũng có người cung cấp tiền tài duy trì, đại thương gia Gia Cát Khổng Phương Ích Châu kia không phải người của Lý Mạo sao! Hừ, mấy nghiệt tử này của trăm, bốn sự khác không có, bốn sự tranh quyền đoạt lợi kết bè kết đảng lại không nhỏ!

Lý Long Cơ cười lạnh một tiếng:

- Khánh Vương tuy là con ruột của trăm, nhưng vương tử phạm pháp tội như thứ dân. Vốn trăm định lột bỏ tước vị thân vương của Khánh Vương, nhưng trải qua Thọ Vương làm âm làm ĩ, trăm lại cảm thấy, nếu Khánh Vương ngã, Thọ Vương lên, dã tâm của Thọ Vương sẽ càng bành trướng thêm, chung quy có một ngày phạm trọng tội, giống như Lý Anh kia.

Sắc mặt Lý Long Cơ dần âm trầm xuống, hắn khoát tay áo:

- Phát một đạo mật chỉ cho Chương Cừu Kiên Quỳnh và Tiêu Duệ, tận lực làm phai nhạt chuyện Tiên Vu Trọng Thông buôn lậu, sau đó.

Lý Long Cơ trầm ngâm, đột nhiên hàn quang trong mắt chợt lóe:

- Trăm muốn giết cả nhà hắn, một cái tội danh mưu sát khâm sai ý đồ mưu phản vậy là đủ rồi! Truyền chỉ, tịch thu tài sản cả nhà Tiên Vu Trọng Thông giết kẻ phạm tội!

Cao Lực Sĩ run lên trong lòng, vội vàng xác nhận. nhưng hắn lập tức có chút nghi ngờ nói:

- Hoàng thượng, gia tài của Tiên Vu Trọng Thông kia rất nhiều, có phải hay không.

- Toàn bộ gia tài của Tiên Vu gia sung.

Lý Long Cơ đột nhiên trầm ngâm một chút, quả quyết khoát tay áo:

- Triều đình sao có thể ham chút tiền tài ấy, liền thưởng cho Tiêu Duệ đi — Hàm Nghi theo hần, không có đất phong và phong hiệu, những thứ này xem như đồ cưới trẫm cho nàng. Truyền chỉ cho Chương Cừ Kiềm Quỳnh, niêm phong tất cả gia nghiệp của Tiên Vu gia giao cho Hàm Nghi xử trí.

Cao Lực Sĩ biến sắc, còn muốn nói vài lời, nhưng thấy Lý Long Cơ không thích thú liền nuốt trở về:

- Vâng, hoàng thượng.

- Lực Sĩ, một lát ngươi phân biệt đi Khánh Vương phủ và Thọ Vương phủ, truyền khẩu dụ của trẫm. Nói cho hai nghiệt tử này biết, từ nay về sau đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm một năm, không được tiếp tục gây rối triều đình, không được tiếp tục tự mình kết bè với quần thần, nếu không, trẫm nhất định không nhẹ nhàng cho qua!

Đại án hết thấy rất phức tạp, liên lụy trọng tội rất rộng, cứ như vậy bị Lý Long Cơ cường quyền ép xuống, xử lý đơn giản, làm giảm bớt tội danh Tiên Vu Trọng Thông buôn lậu bán nước, mà thay bằng một tội danh khác “mưu hại khâm sai ý đồ mưu phản”. Thánh chỉ tịch thu tài sản nhà Tiên Vu Trọng Thông và giết kẻ phạm tội nhanh chóng truyền tới Kiếm Nam Đạo. Mà lúc này, Tiên Vu Trọng Thông vẫn thoải mái nhàn nhã chờ trong đại lao của nha môn Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo, đợi lệnh đặc xá đến từ Trường An.

Tiêu Duệ nói đúng, làm một thần tử địa phương leo từ dưới chót lên, tuy rằng chỉ số thông minh chính trị của Tiên Vu Trọng Thông không thấp, nhưng hần lại cũng không biết, nếu quả thật uy hiếp đến hoàng quyền của Lý Long Cơ, cho dù là hoàng tử, Lý Long Cơ cũng vẫn tru diệt không nương tay như cũ. Tiên Vu Trọng Thông phạm án, liên lụy tới Khánh Vương, nhưng sợ dĩ Lý Long Cơ không động tới Khánh Vương, cũng không xuất phát từ thân tình cha con, mà bởi phòng bị một hoàng tử khác là Thọ Vương.

Hần buông tha Khánh Vương, cũng không có nghĩa sẽ bỏ qua Tiên Vu Trọng Thông. Mà Tiên Vu Trọng Thông dường như cũng quên, hoàng đế muốn giết người thật ra không cần lý do — dưới cường quyền của hoàng đế, tru diệt Tiên Vu Trọng Thông cũng không liên lụy tới thân vương Lý Tông như cũ, mặc dù trong lòng triều thần đều biết rõ.

Mãi cho tới lúc này, Khánh Vương Lý Tông mới có thể thở phào một cái. Tiên Vu Trọng Thông buôn lậu chính bởi hần bày mưu tính kế, nếu Lý Long Cơ nghiêm túc kiểm tra đối chiếu sự thật, sự thực tội danh buôn lậu của Tiên Vu Trọng Thông, Khánh Vương phủ cũng khó trốn khỏi liên quan. Mặc dù trong mắt Lý Tông, điều này còn không đến mức khiến phụ hoàng giết mình, nhưng bỏ tước vị là chắc chắn, kể từ đó, Thọ Vương Lý Mạo sẽ nhân cơ hội nổi lên.

Cao Lực Sĩ đi ra từ phủ Khánh Vương, lại tới phủ Thọ Vương, khi hần truyền xong khẩu dụ của Lý Long Cơ, thấy hai hoàng tử vẫn một bộ dáng “không thông suốt” như cũ, không khỏi thở dài trong lòng: nếu hai người này vẫn không thay đổi, vẫn vạn phần ham muốn ngôi vị hoàng đế, kết cục tương lai của bọn họ so với Lý Anh cũng không khá hơn bao nhiêu.

Làm hoàng đế Đại Đường, với Lý Long Cơ mà nói, uy hiếp lớn nhất không phải Nam Chiếu, Thổ Phiên dám man di thù ngoài, không phải đại thần triều đình tranh quyền đoạt lợi, mà là đám con hần. Ai muốn làm hoàng đế, dục vọng làm hoàng đế của ai mãnh liệt nhất, người đó chính là địch nhân lớn nhất trong tiềm thức của hần. Nguyên bản, hần còn lập lên một thái tử Lý Anh làm tấm chắn, nhưng sau chuyện Lý Anh mưu phản xảy ra, hần đã không còn tâm tư lập lại Đông Cung thái tử.

Có lẽ, trên thế giới này chỉ có ba người mới thật sự hiểu được mình, Lý Long Cơ tuyệt đối không có suy nghĩ lập thái tử, hần cũng không có nghĩ qua, sẽ có một ngày hần sẽ giao quyền lực cho người khác, cho dù là hoàng tử của hần. Một người là Ngọc Chân, một người là Tiêu Duệ, người còn lại là Cao Lực Sĩ vẫn đi theo hần nhiều năm.

Hần thích quyền lực cao nhất trong tay, hần thích trò chơi quyền lực hạn chế cân bằng này, hần thích loại cảm giác cao cao tại thượng này, hần sẽ không buông mãi cho đến chết:

- Ta là thiên tử, có lẽ ta sẽ không chết.

Lý Long Cơ thường xuyên đắm chìm trong mộng ảo quyền lực của mình.

Tiên Vu Trọng Thông phạm án xuống ngựa, người thắng lớn nhất là Tiêu Duệ. Không ai rõ ràng hơn so với Ích Châu Gia Cát Khổng Phương, gia sản Tiên Vu gia là một số của cải khổng lồ cỡ nào. Khi Gia Cát Khổng Phương nghe được tin tức, không khỏi xúc động thở dài, trong lòng hiểu được, từ nay về sau, không đến vài năm, trong cảnh nội Đại Đường, bàn về tài lực cũng không có người nào có thể so sánh với Tiêu Duệ. Lấy bối cảnh và quyền thế của Tiêu Duệ, hẳn tất nhiên sẽ nhanh chóng vận chuyển lượng của cải lớn này đi, xây dựng lên một đế quốc thương hội càng thêm khổng lồ.

Thánh chỉ của Lý Long Cơ truyền tới Kiếm Nam Đạo, Tiên Vu Trọng Thông gia tộc sắp đi lên đoạn đầu dài. Mà Tiêu Duệ ở Nam Ninh Châu Thoán khu, không biết việc này chút nào. Hắn ở tại Nam Ninh Châu, thời gian chờ đợi lằng lằng trôi qua cực nhanh, sau đó từ Nam Ninh Châu xuất phát chạy tới Nam Chiếu tham gia đại điển đẳng vị của Bì La Các.

Nhưng mà, chính trong hai ngày yên tĩnh này, Thoán khu lại xảy ra chuyện lớn long trời lở đất.

Lúc sáng sớm, một thủ lĩnh bộ tộc người Thoán, thuộc hạ ngày xưa của Thoán Nhật Tiến là Thoán A Mông, suất lĩnh hơn một vạn Thoán binh thủ hạ, dùng cờ hiệu báo thù cho Thoán Nhật Tiến, ý đồ giết vào Nam Ninh Châu thành. Nhưng, ý nghĩ của Thoán A Mông này thật sự rất đơn giản, trong thành nguyên bản có một vạn Thoán binh thuộc hệ của A Đại, hơn nữa hơn 7000 quân Đường và chiến sĩ người Bắc đóng ở Nam Ninh Châu, bọn họ sao có thể công vào được?

Cuối cùng, chẳng những không công được vào trong thành, còn bị Mạnh Hoắc và A Đại liên hợp chỉ huy liên quân đánh tan, mấy ngàn Thoán binh bại như núi đổ chạy tán loạn về phía Kiếm Đông.

Thoán A Mông phản loạn, khiến Tiêu Duệ đột nhiên hiểu được tâm tính người man ở Thoán Khu này thật sự là dễ thay đổi, chỉ bằng cái gọi là giáo hóa đúng là chuyện vô bổ, có thể làm cho bọn họ kinh sợ phục tùng chỉ có vũ lực, vũ lực hùng mạnh.

Ánh nắng hè chói chang của mặt trời phía chân trời cao cao, Tiêu Duệ đứng trên tường thành Nam Ninh Châu nhìn dãy núi liên miên phía Kiếm Đông, chỉ thấy ngọn núi màu xanh đen đậm thẳng tận trời, trong trời xanh mây trắng kia có vẻ đồ sộ nguy nga. Hắn quay đầu liếc qua A Đại, thản nhiên nói:

- Nữ vương diện hạ, xem ra Thoán khu này muốn bình tĩnh trở lại, thật không dễ dàng.

Sắc mặt A Đại hơi đỏ lên, tay đặt trên loan đao bên hông, ngậm miệng cúi đầu trả lời:

- Cho ta nửa năm thời gian, ta sẽ khiến người Thoán thống nhất an định lại.

- Thoán A Mông kia?

Tiêu Duệ cười:

- Nghe nói vùng Kiếm Đông kia có một Nhu tộc hùng mạnh, chiếm cứ bờ sông Xích Thủy. Nếu để cho Thoán A Mông đầu phục Nhu tộc kia, chờ một thời gian chắc chắn trở thành họa lớn của Thoán khu. Mà họa lớn của Thoán khu lại là họa lớn của Đại Đường, bản quan quyết định lập tức dẫn quân ra khỏi thành truy kích.

Khóe miệng Tiêu Duệ nở một nụ cười lãnh khốc, điều này làm cho Lệnh Hồ Xung Vũ đứng hầu một bên thở dài trong lòng. Không biết qua bao lâu, Tiêu công tử tao nhã này, tài tử tửu đồ Tiêu Duệ, tâm tính dần thay đổi, chậm rãi trở nên khiến hắn cảm thấy cực kỳ khác lạ — làm việc ngày càng cương nghị quả quyết, tâm cơ ngày càng thâm sâu khó dò.

145. Chương 130: Vua Rượu Kiếm Đông - Tà Dương Màu Máu

Tiêu Duệ quay đầu âm thầm cười, vỗ nhẹ bả vai Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Thế sự khó liệu, thay đổi bất ngờ... Hết thấy, đều vì sinh tồn!

- Hết thấy... vì sinh tồn?

Lệnh Hồ Xung Vũ thì thảo tự nói, đã thấy Tiêu Duệ cười vang chạy xuống thành lâu, cũng lấy lại bình tĩnh, đuổi theo.

Ánh mắt A Đại phức tạp nhìn bóng lưng Tiêu Duệ rời đi, yên lặng mà đứng nơi đó. Một lão già mặc trang phục gia đình người Thoán chậm rãi bước lại, cười:

- A Đại, người này thật không đơn giản. Dựa vào sự quan sát của lão phu với hắn nhiều ngày nay, hắn không phải một quyền thần của Đại Đường, cũng không phải một trung thần của hoàng đế Đại Đường, hắn là một thanh niên khiến người ta nhìn không thấu, xem không hiểu... Đi thôi, A Đại, theo hắn đi Kiểm Đông đi, hắn muốn làm gì lão phu cũng nghĩ không ra, nhưng con nên làm những gì, lão phu đúng là rất tinh tường trong lòng.

A Đại ngẩn ngơ:

- Tiên sinh, ý của ngài là.

- Đứa nhỏ ngốc, tuy rằng nhân khẩu Nhu tộc vùng Kiểm Đông kia không nhiều lắm, nhưng vẫn là một thế lực lớn mạnh. Tiêu đại nhân nói đúng, nếu để cho Thoán A Mông cầu kết với Nhu tộc, ngày sau con muốn tiêu diệt hắn sẽ rất khó khăn. Quan trọng hơn là, người Nhi am hiểu làm rượu, vùng Nhân Hoài sản xuất nhiều rượu ngon, nếu nhân cơ hội này chiếm lấy đất Nhu tộc, đối với người Thoán mà nói, đây chính là một cuộc mua bán có lợi — có lẽ, Tiêu Duệ kia có chủ ý như vậy. Lão phu nghe nói, hắn nắm trong tay sản nghiệp mua bán rượu lớn nhất Đại Đường hiện nay — tửu phường Tửu Đồ.

Năm nghìn quân Đường không nhanh không chậm tiến lên, dọc theo bờ sông cuộn cuộn hướng Kiểm Đông. A Đại bỏ qua 300 Thoán binh thuộc hạ của mình một bên phóng ngựa tiến tới đây, không ngờ thấy Tiêu Duệ nhàn nhàn thanh thản ngồi trên lưng ngựa nhắm mắt dưỡng thần, tùy ý con ngựa kia chậm rãi đi tới, không khỏi cả giận trong lòng:

- Tiêu đại nhân. Chúng ta đi đuổi giết Thoán A Mông, cũng không phải là một đường du sơn ngoạn thủy.

Tiêu Duệ cười ha ha:

- Nữ vương điện hạ, đuổi thực gấp gáp. Nếu Thoán A Mông kia chuyển đường về phía Nam Chiếu, vậy có thể sẽ khó khăn.

A Đại trừng mắt liếc Tiêu Duệ, cắn chặt răng, quay đầu phóng ngựa trở về.

Cứ đuổi theo không nhanh không chậm bảy ngày như vậy, ngay cả bóng dáng tàn binh của Thoán A Mông cũng không thấy. Dần dần tiến vào địa bàn Nhu tộc, khi một con sông lớn chảy xiết xuất hiện trước mặt Tiêu Duệ, hắn nghĩ thầm trong lòng: “Đây chính là sông Xích Thủy đi.”

Mặt trời lặn về tây, ánh hồng đầy trời chiếu khắp dãy núi rừng cây tầng tầng lớp lớp rậm rạp kia. Tiêu Duệ xuống ngựa đi, quân Đường bắt đầu hạ doanh trại ở một mảnh đất trống bên bờ tây sông Xích Thủy dưới sự chỉ huy của Mạnh Hoắc. Tiêu Duệ chậm rãi đi tới bờ sông, Lệnh Hồ Xung Vũ đang muốn tiến tới bảo hộ bên người, đã thấy một lệ ảnh thướt tha tuyệt mỹ đi tới, đành phải yên lặng dừng bước lại, mắt thấy hai người cùng nhau chậm rãi đi về phía bờ sông chảy xiết.

A Đại đặt tay lên loan đao bên hông theo bản năng. Lúc này đã tiến vào lãnh địa người Nhu tộc, nàng vẫn không thể thần nhiên tự nhiên giống như Tiêu Duệ, dây cung cảnh giác trong đáy lòng nàng căng lên chặt chẽ.

Tiêu Duệ quay đầu thoáng nhìn lại, thấy thần thái lo sợ bất an của nàng, không khỏi cười nhạt nói:

- Nữ vương điện hạ, thả lỏng một chút. Người tới mà xem, sông lớn chảy về hướng đông, hoàng hôn mặt trời lặn, giữa núi xanh nước biếc. Phong cảnh này khiến người ta vui vẻ thoải mái nhường nào!

Mây liễu A Đại nhú lại, cúi đầu nói:

- Tiêu đại nhân. Nơi này đã là địa bàn của Nhu tộc, chúng ta không thể không làm việc cẩn thận. Hơn nữa, còn có Thoán A Mông kia trốn ở chỗ tối nào đó. Tuy chúng ta có 8000 binh mã, nhưng.

- A Đại, người cho là hiện giờ Thoán A Mông còn sống sao? Nếu ta đoán không sai, Thoán A Mông cùng với tàn binh thuộc hạ của hắn đã bị người Nhu tộc tiêu diệt gần như không còn.

Lần này Tiêu Duệ không có xưng nàng là “nữ vương bệ hạ”. A Đại có chút không quen mà ngẩn ra, thấy Tiêu Duệ mỉm cười ánh mắt mơ hồ đặt lên bộ ngực đầy đặn của mình, sắc mặt không khỏi đỏ lên, hơi lui về phía sau một bước, đưa tay che trước ngực, sáng giọng:

- Người xem chỗ nào vậy?

Tiêu Duệ cười tự giễu, không nói gì thêm. A Đại chính là nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, trong lúc vô ý vừa rồi ánh mắt Tiêu Duệ xẹt qua thân hình nóng bỏng của nàng, không ngờ nhớ tới “nữ vương” tay cầm roi mặc đồ đăng-ten gợi cảm trong phim 3x lỗi thời hẳn xem lúc trước. Trong lúc nhất thời, Tiêu Duệ cảm giác một tiếng “nữ vương điện hạ” này rất là buồn cười, liền gọi nàng là A Đại theo bản năng.

- Làm sao người biết A A Mông bị người Nhu tộc giết chết?

A Đại nhẹ nhàng hỏi, nhưng lại chợt biến sắc, không kìm nổi hít một hơi lạnh:

- Thì ra là thế. Tiêu đại nhân, người thật âm hiểm. Khó trách người phải từ từ truy kích, người biết rất rõ người Nhu tộc kia không chịu vì một đám Thoán binh phản loạn mà đắc tội Đại Đường. Cho nên người mới không nhanh không chậm một đường đi về phía Kiềm Đông, muốn mượn đao giết người... Người, tâm tư của người thật độc ác!

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Nếu bản quan cũng coi như âm hiểm, không biết A Đại người thì tính là gì?

- Người khác có lẽ đoán không ra tâm tư của người, nhưng bản quan lại có thể nhìn thấu. Rõ ràng người muốn ngồi lên ngai vàng nữ vương của người Thoán, nhưng lại giả bộ khước từ.

Tiêu Duệ đột nhiên cười lạnh nói:

- A Đại, người rất biết đóng kịch. Mới đầu, ngay cả bản quan cũng bị người mê hoặc. Sau này, bản quan mới phát hiện, vô luận là phụ thân Thoán Quy Vương hay là huynh trưởng Thoán Sùng Đạo của người, cái chết của bọn họ, đều là người thao túng phía sau màn.

- Nếu như không có chuyện người an bài trước, tin tức Thoán Sùng Đạo giết cha sao có thể bị áp chế gấp gao, mà nếu như không có người âm thầm châm ngòi, huynh trưởng và phụ thân người sao vì tranh giành tình nhân Các Cách Mã mà trở nên như nước với lửa — không cần phủ nhận, A Đại, người phạm vào một sai lầm rất lớn, không nên lưu lại Các Cách Mã, người quên mất rằng, nàng cũng là một nữ nhân không đơn giản. Bằng vào sự thông minh và tâm cơ của người, tất nhiên người sẽ an bài cho Các Cách Mã một cái chết mà không khiến Nam Chiếu tiến binh, nhưng người lại không giết chết nàng.

Tiêu Duệ khoát tay áo.

Sắc mặt A Đại đột nhiên thay đổi, thân mình chấn động, lui về phía sau một bước:

- Những điều này là do Các Cách Mã nói với người? Sao người có thể tin tưởng nữ nhân vô sỉ kia!

- Ha ha, nàng với người giống nhau, chẳng qua, người vì Thoán khu, mà nàng vì Nam Chiếu mà thôi.

Tiêu Duệ bĩu môi:

- Hai người các người còn có một điểm không giống rất lớn, Các Cách Mã không có dục vọng quyền lực, nhưng người — A Đại tiểu thư, dục vọng quyền lực của người rất nặng. Từ trong ánh mắt của người, ta nhìn thấy một ánh sáng quen thuộc, đó chính là ánh sáng từ trong mắt hoàng đế Đại Đường chúng ta.

- Không nên phủ nhận. Ngàn vạn lần không nên phủ nhận, A Đại. Nếu ta đoán không sai, mục tiêu của người không chỉ Thoán khu đi. Người Nam Chiếu lúc nào cũng muốn thôn tóm Thoán khu, nhưng chẳng biết nữ vương điện hạ người Thoán cũng có chí hướng to lớn muốn được Nam Chiếu.

Tiêu Duệ trầm giọng nói:

- Nói vậy, chủ mưu thật sự sau màn xui khiến Thoán Nhật Tiến điên cuồng công hãm An Bình thành, hẳn chính là A Đại tiểu thư có đảm lược, có nhận biết, có dũng, có mưu nhĩ.

- A Đại tiểu thư, ta nói có đúng không?

Tiêu Duệ tiến lên một bước.

A Đại im lặng nửa ngày, đột nhiên ngẩng khuôn mặt đỏ lên, thần sắc hơi kích động:

- Lão súc sinh kia không chỉ cường bạo Các Cách Mã, mà còn muốn xuống tay với ta. Loại súc sinh táng tận lương tâm chẳng lẽ không đáng chết sao? Về phần... thì, bản thân ta muốn thỉnh giáo Tiêu đại nhân, dựa vào cái gì người Thoán chúng ta phải chịu Nam Chiếu hay Đại Đường các người ức hiếp? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì người Thoán chúng ta không thể.

- A Đại tiểu thư, người không nên kích động. Những việc người làm, không có quan hệ với bản quan. Ta quan tâm chính là, tốt nhất người không nên chơi trò chơi nhược trí này trước mặt bản quan — thí dụ như Thoán A Mông này, người đã sớm muốn loại bỏ hãn, cần gì phải âm thầm phái người xui hấn tiến công Nam Ninh thành? Còn làm cho bản quan phải bồn ba mấy trăm dặm đường tiến vào lãnh địa của Nhu tộc, phối hợp diễn trận này với người.

Tiêu Duệ dừng một chút:

- Chẳng qua, bản quan rất nguyện ý chơi với người một lần.

Sắc mặt A Đại đột nhiên biến đổi, tay đặt trên loan đao có chút run rẩy:

- Người lừa gạt ta đến lãnh địa Nhu tộc này, chẳng lẽ là.

- A Đại. Kỳ thật người rất tốt.

Tiêu Duệ đột nhiên dùng tay vuốt ve hai má đỏ bừng của A Đại, nhàn nhạt cười:

- Người là nữ vương người Thoán, Đại đô đốc Nam Ninh Châu hoàng đế Đại Đường ngự phong, bản quan sao dám gây bất lợi với nữ vương điện hạ? Điểm này, người có thể yên tâm.

- Vậy người.

A Đại lạnh lùng lắc đầu, mái tóc dài màu nâu nhạt cùng vung về phía sau đầu, trên khuôn mặt quyến rũ hiện lên một chút âm trầm nhàn nhạt.

- Nói người cũng không tin, ta là đến vì rượu ngon của người Nhu tộc. Ta rất muốn nếm thử loại rượu Cẩu Tương của người Nhu tộc này.

Tiêu Duệ thở dài:

- Bờ đông sông Xích Thủy, đó có thể nói là vùng đất quý sản xuất nhiều rượu ngon.

Trong đám lau sậy rậm rạp bờ đông sông Xích Thủy, Thoán A Mông toàn thân máu tươi hung tợn nhìn chăm chăm đôi nam nữ sóng vai đứng như tình lữ bên bờ sông kia, ánh sáng thù hận trong ánh mắt gần như muốn bốc cháy lên. Hắn mang theo tàn binh chạy về phía Nhu tộc, nhưng ai biết người Nhu tộc căn bản không chịu thu lưu bọn họ, không chỉ thế, còn dốc lực toàn tộc trong thời gian ngắn nhất, giết sạch toàn bộ tàn binh thủ hạ của Thoán A Mông. Nếu không phải một tâm phúc liều chết hộ vệ, Thoán A Mông cũng trốn không thoát.

Một đoạn sông Xích Thủy này tuy rằng chảy xiết, nhưng mặt sông hẹp, chiều rộng chẳng qua hơn mười thước. Thoán A Mông trốn trong bụi lau sậy rậm rạp bờ bên kia, có thể tình tường nhìn thấy Tiêu Duệ và A Đại về mặt biến hóa cực kỳ tinh tế cực kỳ động lòng người. Trong yết hầu hắn phát ra tiếng gào thét trầm thấp như dã thú, tụ tập khí lực toàn thân kéo căng dây cung.

Vù!

Vũ tiễn rời cung mang theo lửa giận hùng hục của Thoán A Mông, xẹt qua mặt sông chảy xiết, dưới ánh chiều tà đỏ như máu, xen lẫn trong hơi nước âm hàn, bay vút về phía ngực Tiêu Duệ.

- Không tốt, đại nhân cẩn thận!

Lệnh Hồ Xung Vũ thấy mũi vũ tiễn bay vút đến, nhưng hắn cách khá xa, mặc dù toàn lực tung người lại, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn vũ tiễn kia gào thét sắp tới chỗ yếu hại của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ biến sắc.

Trong thời khắc quyết định, loan đao trong tay A Đại bắn ra, cản lại vũ tiễn tràn ngập lực lượng thù hận kia, thân mình cũng bảo vệ trước người Tiêu Duệ, nhưng thế đi của vũ tiễn chỉ thoáng nghiêng đi bay vụt về phía trước, phốc một tiếng xuyên vào hõm vai A Đại!

A Đại kêu thảm một tiếng, thân mình đảo ra phía sau, ngã vào trong lòng Tiêu Duệ, mang theo máu tươi tung tóe cùng Tiêu Duệ ngã trên mặt đất. Dưới ánh trăng sáng lặn, trên mặt sông nổi lên hơi nước nhàn nhạt, Tiêu Duệ ngồi trên bãi cỏ bên bờ sông, mặt A Đại có chút tái nhợt vừa mới băng bó xong miệng vết thương dựa vào lòng hắn, lẳng lặng lắng nghe từng âm thanh nước sông chảy xiết bên tai, cùng với tiếng thở dốc và rên rỉ của man nữ trong lòng.

Trong màn đêm nặng nề, Lệnh Hồ Xung Vũ mang theo 300 sĩ tốt Võ lâm quân bao quanh hộ vệ hai người.

Tiêu Duệ thu ánh mắt từ mặt sông trở về, nhìn nhìn những vì sao chói mắt đầy trời, cúi đầu xuống nhìn A Đại khép hờ hai mắt, thở dài một tiếng trầm trầm nói:

- Ta nghĩ người sẽ không cứu ta.

- Người còn không nói cho ta biết, người lừa ta đến Kiềm Đông lãnh địa của người Nhu tộc, rốt cuộc là vì cái gì? Tiêu Duệ, dù cho người giết ta, người Thoán chúng ta cũng sẽ không diệt vong!

A Đại chịu đựng đau nhức mơ hồ nơi hõm vai, mảy liễu nhẹ nhàng nhíu lại, khóe miệng nở ra nụ cười quật cường.

- Không phải ta nói qua với người, ta tới Kiềm Đông này, là vì rượu ngon của người Nhu tộc. Về phần người, là người muốn theo tới, có quan hệ gì với ta đâu?

Tiêu Duệ cười, hơi giật mình một chút. Không nghĩ tới bởi vì hành động của hắn động tới miệng vết thương của A Đại, nàng không kìm nổi phát ra một tiếng rên rỉ trầm trầm.

- Nam nhân xảo hoạt. Người đến bây giờ còn không nói với ta một lời nói thật.

A Đại cắn chặt răng:

- Khó trách tiên sinh nói, tâm tư người Đường, tâm cơ người Đường, phức tạp hơn người Thoán chúng ta rất nhiều.

- Ha Ha, lời ta nói là lời nói thật.

Tiêu Duệ không muốn lãng phí vô mồm trên vấn đề nhảm chán này, chỉ cười nhàn nhạt.

Đột nhiên, A Đại giãy khỏi lòng Tiêu Duệ, xoay người ngồi dậy, buồn bã nói:

- Tiêu Duệ, người giúp ta. Chỉ cần người chịu giúp người Thoán chúng ta lớn mạnh lên, người Thoán chúng ta... Nữ nhân, vàng bạc tiền tài, người có thể tùy ý.

Tiêu Duệ ngẩn ra, khóe miệng nghiêng ngả nói:

- Luận của cải, người Thoán các người cũng không mạnh hơn ta bao nhiêu. Ta đại khái có thể xem như một trong mấy người giàu có cả Đại Đường đều biết — về phần nữ nhân, xin thứ cho ta nói thẳng, có lẽ chỉ có người mới có thể làm cho ta có một chút hứng thú.

- Người.

A Đại dùng tay vịn chặt miệng vết thương, trước ngực phập phồng một trận kịch liệt, đột nhiên nàng cúi đầu:

- Nếu người có thể giúp ta — có lẽ, có lẽ ta sẽ hiến thân cho người.

A? Tiêu Duệ cười lên ha ha, chậm rãi đứng dậy rời đi, bỏ lại A Đại một người yếu ớt ngồi trên cỏ, tay vồ về vết thương nơi hõm vai, ánh mắt biến hóa phức tạp, lưu chuyển lóng lánh giống như những vì sao trên bầu trời kia.

Người Nhu tộc sinh sống tại vùng Kiềm Đông sông Xích Thủy, dân cư chẳng qua mười vạn người, giống như người Bặc ở Nhung Châu. Sở dĩ một dân tộc nhỏ nhỏ như vậy có thể an phận ở một góc, nguyên nhân ở chỗ, lãnh địa người Nhu tộc cách quá xa Nam Chiếu, vả lại ở giữa còn một Thoán khu, mà người Thoán

phải đề phòng Nam Chiếu bắc tiến, cũng vô lực khuếch trương lãnh thổ. Cho nên trăm năm qua, người Nhu tộc an cư lạc nghiệp bên bờ sông Xích Thủy, lấy làm rượu làm nghề nghiệp, đổi lấy lương thực và vật phẩm thiết yếu của các bộ tộc man di lân cận.

Thủ lĩnh người Nhu tên là Quy Nhân, Quy Nhân còn có một danh hiệu vang vọng khu man di tây nam: vua rượu Kiềm Đông. Nói cách khác, hẳn không chỉ là vua người Nhu, còn là lão đại làm rượu ở vùng này. Tất cả rượu người Nhu làm đều vận chuyển tới tay Quy Nhân, sau đó được Quy Nhân thống nhất điều phối tiêu thụ ra bên ngoài.

Thoán A Mông đột nhiên mang một đám tàn binh người Thoán chạy trốn đến lãnh địa người Nhu tộc, Quy Nhân biết được bởi vì Thoán A Mông phản loạn thất bại mà bị quân Đường đuổi giết, không chút do dự, lập tức triệu tập chiến sĩ toàn tộc, dùng trường mâu trong tay họ tiêu diệt toàn bộ tàn binh người Thoán không kịp đề phòng, cuối cùng để chạy thoát một người là Thoán A Mông. Quy Nhân tuyệt đối sẽ không vì một kẻ khác tộc mà đắc tội quan quân Đại Đường. Kỳ thật không chỉ nói quân Đường, cho dù là Thoán binh thủ hạ của A Đại, hẳn cũng không đắc tội nổi.

Nghe được liên quân gần vạn người của quân Đường và người Thoán ở bờ tây sông Xích Thủy, sắc mặt Quy Nhân lập tức trở nên trắng bệch. Sáng sớm, hẳn quỳ rạp xuống trước bực tế thần được làm bằng một tảng đá cuội xếp lại ngoài miếu Thần Sông người Nhu tộc tôn thờ, ngửa mặt lên trời hô to:

- Thần Sông vạn năng, chẳng lẽ ngày tận thế của người Nhu tộc chúng ta đã tới rồi sao?

Thị vệ bên người hẳn, một người đàn ông Nhu tộc cường tráng tên là Đãi Vương, nắm chặt trường mâu bằng sắt trong tay, trầm giọng nói:

- Vương tôn kính, chúng ta liều mạng với bọn họ! Người Nhu tộc chúng ta không tranh quyền thế, nếu người Đường và người Thoán muốn xâm chiếm vườn nhà chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết!

Quy Nhân bỗng nhiên đứng dậy cả giận nói:

- Câm miệng, người u mê cái gì? Lực lượng người Nhu tộc chúng ta sao có thể chống đỡ Đại Đường và người Thoán? Đó không phải là tự tìm đường chết sao?

Mặt Đãi Vương đỏ lên, lùi về phía sau một bước, khom người nói:

- Vương tôn kính.

- Người không cần nói, mang vài người tới, theo ta đi bái kiến khâm sai Đại Đường đại nhân cùng với nữ vương người Thoán điện hạ.

Quy Nhân nhượng mảy, khoát tay áo, dẫn đầu bước đi.

Tiêu Duệ nhìn thủ lĩnh người Nhu tộc cái đầu không cao, dáng người béo lùn trước mặt, liếc mắt đánh giá hẳn một cái, thấy hẳn sắc mặt kính cẩn khom người xuống trước mặt mình, lúc này Tiêu Duệ mới nhàn nhạt cười:

- Quy Nhân đại nhân không cần đa lễ, bản quan dẫn quân tiến đến bất quá là vì tiêu diệt phản loạn Thoán A Mông mà thôi. Không có ác ý với Nhu tộc. Trừ điều này ra, bản quan còn muốn nhắm nháp rượu ngon người Nhu các người làm một chút, ha ha.

Sắc mặt Quy Nhân vui vẻ, vừa muốn nói gì, đã thấy A Đại lạnh lùng đứng một bên, vội vàng cười tiến đến khom người hành lễ:

- Quy Nhân bái kiến nữ vương điện hạ!

- Ta thì không dám nhận đại lễ này của vua rượu Kiềm Đông người.

A Đại nhíu mày, liếc Tiêu Duệ:

- Tiêu đại nhân, thân thể của ta không thoải mái, ta về doanh trước.

Nhìn bóng lưng A Đại thướt tha mà đi, lại thoáng nhìn một chút mập mờ trong mắt Tiêu Duệ, lòng Quy Nhân nảy lên, lại khom người thi lễ nói:

- Khâm sai đại nhân, lúc này Quy Nhân sai người lấy rượu tới khao tướng sĩ Đại Đường.

Không ai sẽ tin tưởng, dụng ý tới đây của Tiêu Duệ thật sự là vì rượu ngon người Nhu tộc làm. Nhưng Tiêu Duệ thật sự đến vì rượu ngon, kỳ thật chỗ người Nhu tộc ở đời sau là vùng Mao Đài trấn, làm ra rượu ngon đúng là rượu Mao Đài đời sau nổi tiếng gần xa.

Thoán khu cách nơi này không xa, bất quá mấy trăm dặm lộ trình, Tiêu Duệ đã sớm muốn đến một chuyến, đích thân tới tận nơi nếm thử hình thức ban đầu của rượu Mao Đài. Vừa vận gặp Thoán A Mông phản loạn, vô tình lại thúc đẩy hần tiến tới. Đương nhiên, hần cũng từng có ý niệm thủ tiêu A Đại trong đầu. Bởi vì hần ngày càng cảm thấy nữ nhân A Đại này rất không đơn giản, hần mơ hồ thấy được, dưới sự lãnh đạo của nữ nhân này, người Thoán nhất định sẽ cường thịnh, có lẽ sẽ là Nam Chiếu thứ hai.

Dục vọng quyền lực của nàng quá sâu nặng. Vì đạt được mục tiêu của mình, thậm chí nàng không tiếc lập kế trừ đi cha và huynh trưởng của mình, mặc dù Thoán Quy Vương và Thoán Sùng Đạo cũng không đáng được đồng tình. Thủ đoạn của A Đại độc ác tới đây, khiến Tiêu Duệ nghĩ được hơi thở cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng ý niệm diệt trừ A Đại trong đầu chỉ là chợt lóe lên rồi biến mất. Nghĩ lại, nếu người Thoán muốn lớn mạnh tới trình độ mang tới uy hiếp cho Đại Đường, đó là chuyện rất lâu sau này sẽ bàn — đứng trên lập trường người Thoán, người Thoán khát vọng cường thịnh, khát vọng đạt được quyền phát ngôn và không gian sống càng lớn, điều này cũng không có gì sai. Là một kẻ xuyên qua, trong tiềm thức hần kỳ thật cho rằng, bất kể người Thoán hay là Nam Chiếu, hoặc là người Nhu tộc trước mắt này, bọn họ đều có quyền lợi sinh tồn, tiếp tục sinh sôi.

Người Nhu tộc đưa tới cho Tiêu Duệ một vò rượu ngon mà hần chờ mong đã lâu. Hần uống một chén rượu, thưởng thức thật lâu, im lặng không nói gì, chỉ có điều khóe miệng nở ra một nụ cười như trút được gánh nặng.

Rượu Mao Đài đời sau kia có đặc điểm màu xanh trong suốt, tinh khiết và mùi thơm ngào ngạt, vào miệng mềm mại, ngọt lạnh dễ chịu, hương thơm kéo dài, trong rượu người Nhu tộc làm hiện nay đã có phần thấy được hình thức ban đầu. Hần cảm thán một tiếng:

- Quả nhiên là núi thiêng nước biếc ra rượu ngon, rượu ngon có linh khí bậc này đúng là chỉ có nơi này mới có thể sản xuất.

Lãnh địa của người Nhu tộc là một thung lũng, mây mù dày đặc suốt ngày. Mùa hè nóng nực kéo dài liên tục đến 5 tháng, một năm có hơn nửa thời gian bao phủ trong oi bức, trong sương mù ẩm ướt. Tiêu Duệ hiểu được, loại khí hậu đặc thù này, chất nước, điều kiện đất đai, đối với lên men rượu, đất canh tác cực kỳ có lợi, đồng thời một phần mùi thơm trong rượu là do vi sinh vật sinh ra, tinh hóa, thêm bớt có tính tác dụng quyết định. Có thể nói, nếu rời khỏi điều kiện khí hậu đặc thù nơi này, một vài thành phần hương thơm trong rượu căn bản không thể sinh ra, hương vị rượu sẽ không đủ. Đây chính là vì cái gì từ xưa tới nay, các khu chung quanh Mao Đài trấn hoặc là các xưởng chế biến hương rượu khắp cả nước cực lực phỏng chế rượu Mao Đài, cũng không thể thành công chỗ then chốt đó.

Uống ba chén rượu, Tiêu Duệ gần như đã hạ một quyết định lúc này. Hần muốn hợp tác với người Nhu tộc, thiết lập một chi nhánh tửu phường Tửu Đồ ở chỗ này, tinh hóa đề cao và cải tiến công nghệ làm rượu có chút lạc hậu của người Nhu tộc hiện giờ, sau đó sản xuất quy mô lớn loại rượu ngon này, trước tiên mở rộng loại rượu Mao Đài nổi tiếng trong và ngoài nước sau này ra Đại Đường, thậm chí toàn bộ thế giới.

- Quy Nhân đại nhân!

Tiêu Duệ vẫy vẫy tay.

Quy Nhân vội vàng chạy lại khom người nói:

- Tiêu đại nhân có gì phân phó?

Tiêu Duệ mỉm cười nói “dụng ý” của mình một lần với Quy Nhân, Quy Nhân không khỏi vui mừng như điên. Hần cao hứng không phải vì có thể hợp tác với vị quý nhân Đại Đường trước mắt này, cũng không phải vì hợp tác có thể đạt được bao nhiêu lợi ích, mà hần hiểu được, một khi vị quý nhân Đại Đường này hợp tác với người Nhu tộc, lãnh địa này trở thành căn cứ làm rượu của tửu phường Tửu Đồ, vô luận là

người Thoán hay là Nam Chiếu hoặc những man di khác, cũng không dám tùy ý đến xâm phạm... Đây mới là chuyện tình khiến vua rượu Kiềm Đông cao hứng và không ngờ.

Uy danh hiển hách và bối cảnh vững chắc của Tiêu Duệ, sớm bởi vì một trận chiến lửa thiêu đốt thành An Bình mà truyền khắp toàn bộ khu man di tây nam, môn sinh thiên tử, tân khoa Trạng Nguyên công hay là phò mã công chúa Đại Đường, quý nhân có bối cảnh hùng hậu bậc này là một chỗ dựa cực kỳ vững chắc đó! Quý Nhân nghĩ đến đây, vẻ kính cẩn trên mặt càng nhiều thêm.

146. Chương 131: Định Nam Chiếu - Thư Sinh Khí Phách Chỉ Trích

Nhưng hiện giờ không giống, Tiêu Duệ đến đây.

Tiêu Duệ sử dụng thời gian một ngày, sửa sang ra một phần công nghệ làm rượu đã cải tiến, dạy cho tửu công người Nhu, đưa ra cải tiến ở bốn khâu làm rượu: thứ nhất là xuống men, gia tăng lượng men sử dụng; thứ hai là lên men, từ lên men một lần đổi thành lên men nhiều lần, số lần lên men không được thấp hơn 8 lần và mỗi chu kỳ lên men kéo dài một tuần thậm chí lâu hơn; thứ ba là hồi sa, cũng chính là thêm nguyên liệu thô, nói cách khác, trong quá trình ủ, phải lựa chọn thời gian thích hợp tăng thêm 2 lần nguyên liệu thô trở lên; thứ tư là chưng cất, trải qua chín lần chưng cất trọn vẹn mới có thể lọc ra một chén rượu Mao Đài thơm mát.

Cái gọi một chén thơm mát, đúng là rượu Mao Đài mà Tiêu Duệ rất quen thuộc có một đặc điểm khác với các loại rượu nổi tiếng khác, không chỉ cảm giác không thua chút nào, đối với người uống không giỏi mà nói, thậm chí còn thắng ở cảm giác. Chén rượu thơm mát và nhấp miệng thưởng thức mùi thơm, bổ sung cho nhau các loại thú vị khác. Mà sau khi uống qua một chén rượu, dư vị còn đọng trong miệng, đưa chén rượu tới gần mũi, trước ngừng thần nín thở, hít nhẹ chậm rãi ngửi, sau đó hít một hơi thật sâu, hút vào tận sâu trong phổi, dường như tiến vào một phạm trù hoàn toàn mới.

Tiêu Duệ phái người nhanh chóng chạy tới Ích Châu, mệnh lệnh Dương Quát nhanh chân dẫn người đến Kiềm Đông, xử lý chuyện hợp tác với người Nhu tộc lập tửu phường. Mà chính hắn, không thể dừng chân ở Kiềm Đông quá dài, mười ngày sau liền dẫn quân trở về Nam Ninh Châu.

A Đại đã sớm không nhận được, thấy một chén canh của người Thoán bị ý tưởng của Tiêu Duệ bá đạo gạt bỏ. Tâm trạng A Đại buồn bực đề xuất mang theo 3000 Thoán binh tự mình trở về. Dù tâm cơ năng âm trầm thế nào, dù năng “đã tâm bưng bình” thế nào, đối mặt với với “đòn đầu” cứng mềm không ăn như Tiêu Duệ này, năng cũng vô kế khả thi.

Thời gian qua nhanh, khu man di tây nam dần dần tiến vào cuối mùa thu. Khi sắc thu đầy trời bao phủ dãy núi tầng tầng lớp lớp kia, gió thu lành lạnh cuốn qua mặt nước mãnh liệt kia. Trên cánh đồng hoang vu trống trải ao đầm lầy lội kia, Tiêu Duệ dẫn quân Đường rời khỏi Nam Ninh Châu, tiến thẳng tới Nam Chiếu.

Đại diện đẳng vị của Nam Chiếu Vương Bì La Các sắp tới, làm khâm sai xem lễ, hắn cũng nên khởi hành. Các chiến sĩ người Bạc trở về Nhung Châu sơn trại, chỉ có Na Nhận kia kiên trì lưu lại bên người Tiêu Duệ, làm một binh lính bình thường dưới tay Lệnh Hồ Xung Vũ.

Dọc theo đường đi, cảnh sắc mùa thu của khu man di tây nam tiêu điều vắng vẻ khiến Tiêu Duệ vui vẻ thoải mái. Khi thì quanh co, khi thì núi cao sông lớn, khi thì xuyên qua hẻm núi sâu thẳm, khi thì thăm cỏ mênh mông dọc ngang, hắn hoặc là ngẩng đầu nhìn chim ưng vỗ cánh bay lượn trên trời cao, hoặc là nhìn xuống đàn cá bơi liệng dưới dòng suối dòng sông lớn, trong lòng ít nhiều cũng nảy sinh một chút hào hùng “hỏi mặt đất mênh mông ai có thể làm chủ cuộc đời chìm nổi” của đại nhân vật.

Lệnh Hồ Xung Vũ yên lặng phóng ngựa theo sau ngựa Tiêu Duệ. Giờ khắc này hắn cảm giác được, dường như tửu đồ Tiêu Duệ phong lưu tài tử xem tiền tài như cặn bã ở Lạc Dương, Ích Châu, Trường An ngày đó đã trở lại. Nhưng khi Tiêu Duệ quay đầu lại thoáng nhìn thật sâu, lại làm cho Lệnh Hồ Xung Vũ như tỉnh mộng. Quá khứ vinh viễn trôi qua, Tiêu Duệ đang dốc sức đi tới. Đang dốc sức trên đường, mục tiêu của hắn ở phương nào, Lệnh Hồ Xung Vũ không rõ ràng lắm. Hắn chỉ biết là, cả đời này nhất định không thể rời khỏi ánh sáng chói chang của Tiêu Duệ, suốt đời theo hắn.

- Quá khứ thuộc về thần chết, tương lai thuộc về mình.

Lệnh Hồ Xung Vũ nhớ tới một câu nói rất kỳ quái của Tiêu Duệ ngày ấy sau khi say rượu, mờ mịt trong lòng. Cuối cùng, hắn thở dài một tiếng, phóng ngựa đuổi theo. Mà trước mắt, Tiêu Duệ phóng ngựa chạy như điên, sớm đã lọt vào một hẻm núi sâu thẳm.

Ngày hai mươi tháng chín năm Khai Nguyên thứ hai mươi ba Đường lịch.

Trong nắng sớm lạnh lạnh, Tiêu Duệ phát phát tay, quân Đường phía sau dừng lại tại chỗ, bụi dâng lên đầy trời trên quan đạo gập ghềnh không bằng phẳng. Tiêu Duệ ngồi trên lưng ngựa, nhìn Thái Hòa thành xây dựa vào núi cách đó không xa hơi có chút khí thế đồ thành. Mặc dù tường thành không tính cao, nhưng dày rộng chắc chắn, chỉ có hai cửa thành Nam Bắc, quân kỳ màu đỏ nhạt của Nam Chiếu tung bay trên cửa thành lầu. Xuyên qua quân kỳ phấp phới thấp thoáng kia, mơ hồ có thể thấy được mái cong nhà trúc rất có phong tình của đệ vực ở trong thành, còn có một tòa bảo tháp màu trắng sữa đâm thẳng lên trời.

Cửa thành mở rộng, người Nam Chiếu ra ra vào vào, gần như bên hông người nào cũng giắt loan đao sắc bén.

Một đội quan viên tập dịch Nam Chiếu vội vàng ra đón. Khâm sai Đại Đường đột nhiên dẫn quân tiến tới, điều này làm cho nhiều người Nam Chiếu có chút trở tay không kịp.

Quan chế Nam Chiếu noi theo Đường triều, nhưng tên có khác một chút. Quốc vương gọi “Chiếu”, làm người thống trị cao nhất, một mình tập hợp quân quyền, quyền hành chính. Dưới Chiếu thiết lập sáu người Thanh Bình quan, chức này tương đương với tể tướng vương triều Trung Nguyên, hỗ trợ Chiếu Vương xử lý chính vụ. Một người trong đó được tôn là “Nội Tính quan” (quan mưu kế hoạch bên trong), thay mặt quốc vương xử lý công văn, bố trí hai viên phó quan phụ tá hỗ trợ. Mà dẫn người ra nghênh đón Tiêu Duệ, đó chính là Nội Tính quan Nam Chiếu Triệu Mạnh Dương.

Làm cho Tiêu Duệ kinh ngạc chính là, đây là một người Hán Trung Nguyên mặc quan phục Nam Chiếu hoa lệ, đầu không cao, màu da trắng nõn mi thanh mục tú, những điều này rõ ràng khác khuôn mặt màu đồng cổ của người Nam Chiếu. Người Hán làm quan ở Nam Chiếu, vị trí lại không thấp, từ điều này có thể nói rõ ràng Bì La Các đích xác không đơn giản.

Các Cách Mã yêu mị câu người từ trong quân doanh Đại Đường phóng ngựa lại đây, bên cạnh nàng là Lệnh Hồ Xung Vũ. Trọng phụ và công công của nàng cùng nhau chết đi, dựa theo dân tục của người Thoán và người Nam Chiếu, nàng có thể trở về Nam Chiếu lập gia đình khác. Cho nên, Các Cách Mã liền cùng nhau trở về Nam Chiếu với Tiêu Duệ.

Dọc theo đường đi, nàng trái ngược với hình thái quyến rũ và phóng đảng ngày xưa, chỉ im lặng cưỡi ngựa mà đi, không tiếp tục khiêu khích Tiêu Duệ. Chỉ có điều, không ngờ Tiêu Duệ phát hiện, công chúa Nam Chiếu trời sinh tính mạnh mẽ này, lại giống như coi trọng Lệnh Hồ Xung Vũ. Xem vẻ mặt nàng khép nép nói chuyện với Lệnh Hồ Xung Vũ, Tiêu Duệ không khỏi âm thầm cười:

- Lệnh Hồ Xung Vũ thật sự là điểm phúc không thấp, không ngờ công chúa Nam Chiếu này nhìn trúng hắn.

Các Cách Mã sánh vai Lệnh Hồ Xung Vũ mà đi, đưa qua một túi nước bằng da trâu, dùng âm thanh cực kỳ dịu dàng nói:

- Lệnh Hồ tướng quân, uống nước chứ?

Lệnh Hồ Xung Vũ im lặng lắc đầu, cự tuyệt ý tốt của Các Cách Mã. Các Cách Mã thất vọng cười, ngừng đầu liếc qua Triệu Mạnh Dương đang tiến lại, đột nhiên nhú mồm, phóng ngựa tới cao giọng nói:

- Triệu đại nhân!

Triệu Mạnh Dương cũng không kinh ngạc bởi Các Cách mã trở về, hiển nhiên tin tức Thoán Quy Vương và Thoán Sùng Đạo chết đã rơi vào tay Nam Chiếu. Hắn mỉm cười chấp tay:

- Các Cách Mã công chúa đã trở lại!

Các Cách Mã nhảy xuống lưng ngựa, kéo vạt áo Triệu Mạnh Dương, lại chỉ vào Tiêu Duệ đặt hai tay sau lưng phiêu nhiên mà đứng cách đó không xa, cúi đầu nói:

- Triệu đại nhân, sao phụ vương ta lại chỉ phái ngài ra khỏi thành nghênh đón... Đây chính là khâm sai đại nhân của hoàng đế Đại Đường, đại quý nhân khó lường trong triều đình Đại Đường.

Các Cách Mã nói không sai, Tiêu Duệ là khâm sai của hoàng đế Đại Đường, cầm ngự tứ kim bài và thánh chỉ sắc phong Bì La Các của hoàng đế Đại Đường trong tay. Mặc dù Bì La Các không chịu tự mình ra khỏi thành nghênh đón, ít nhất cũng nên phái một vương tử ra khỏi thành. Nhưng hắn chỉ phái một Thanh Bình quan, hơn nữa cũng không có đội ngũ nghi lễ chính thức, có vẻ quá mức qua loa.

Trên mặt Triệu Mạnh Dương nở nụ cười khổ, cũng không nói gì nữa, chỉ vội vàng tới trước mặt Tiêu Duệ, liếc Tiêu Duệ thật sâu, cung kính nói:

- Hạ thần Thanh Bình quan Nam Chiếu Triệu Mạnh Dương, phụng mệnh Nam Chiếu Vương, nghênh đón khâm sai Đại Đường Tiêu đại nhân vào thành!

Tiêu Duệ thản nhiên cười, khoát tay áo, im lặng không nói gì.

Thật không ngờ Nam Chiếu Vương thờ ơ mình — Trong lòng Tiêu Duệ trừ cảm giác căm tức ra, còn dần nảy sinh một chút cảnh giác.

Theo lý, Bì La Các vừa mới đạt được cường lực viện trợ của Đại Đường, lại tiếp nhận hoàng đế Đại Đường hậu phong, vào lúc này, hắn không nên, cũng không dám chậm trễ sứ thần Đại Đường. Nhưng Bì La Các lại — tâm niệm Tiêu Duệ thay đổi thật nhanh, thở dài một hơi, dường như nghĩ được một chút hơi thở nguy hiểm trong không khí ẩm ướt lạnh lạnh.

Sắc mặt hắn dần trở nên âm trầm, tiếng động rầm rĩ trong Thái Hòa thành trước mắt hắn dần trở nên chán ghét thêm. Lệnh Hồ Xung Vũ đứng phía sau Tiêu Duệ, hừ lạnh một tiếng:

- Thật không ngờ Nam Chiếu Vương thờ ơ khâm sai đại nhân của hoàng đế Đại Đường, Nam Chiếu các người quả nhiên là to gan lớn mật.

Triệu Mạnh Dương xấu hổ chà xát tay, khom người thi lễ:

- Mời khâm sai Đại Đường đại nhân vào thành với hạ thần.

- Thôi — Lệnh Hồ thiếu úy, truyền mệnh lệnh bản quan, hậu đội đổi thành tiền đội toàn quân xuất phát, chúng ta trở về Nhung Châu.

Tiêu Duệ khoát tay áo, không thèm quan tâm đến Triệu Mạnh Dương, nhảy lên ngựa phóng đi.

Chỉ nửa khắc, hậu đội quân Đường đổi thành tiền đội, rời khỏi Thái Hòa thành. Vô số người Nam Chiếu tụ tập bên đường, xì xào bàn tán. Dưới lớp bụi mù trời, Triệu Mạnh Dương đứng bên đường trợn mắt há mồm nhìn bóng lưng khâm sai Đại Đường đại nhân rời đi, gấp đến độ dậm chân, chẳng quan tâm lời vô nghĩa của Các Cách Mã, quay đầu chạy vào trong thành.

Khâm sai Đại Đường phẩy tay áo bỏ đi, đối với Nam Chiếu mà nói, đây không phải một chuyện nhỏ. Nếu hoàng đế Đại Đường vì vậy mà giận lấy sang Nam Chiếu, chỉ sợ — Triệu Mạnh Dương một đường xông vào hoàng cung Nam Chiếu, tìm được đại vương tử Nam Chiếu Các La Phong đang cười đùa hoan hồ với sứ giả Thổ Phiên Đồ Lăng Tán Bố trong một đại điện hoa lệ. Ba ngày trước Nam Chiếu Vương Bì La Các đột nhiên mắc bệnh nặng nằm trên giường không dậy nổi, hết thấy sự vụ quân chính trong nước Nam Chiếu, đều rơi vào trong tay đứa con cả Các La Phong.

- Đại vương tử.

Triệu Mạnh Dương bắt mắt liếc sứ giả Thổ Phiên Đồ Lăng Tán Bố, đi tới gần, nhỏ giọng nói vài câu bên tai Các La Phong. Khuôn mặt anh tuấn của Các La Phong nở nụ cười lơ đãng, khoát tay áo:

- Triệu đại nhân, an tâm một chút chớ nóng nảy. Nếu khâm sai Đại Đường không muốn dừng lại ở Nam Chiếu chúng ta, đi thì đi, không có gì.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Triệu Mạnh Dương đại biến. Không chỉ có Triệu Mạnh Dương, sắc mặt vài Thanh Bình quan của Nam Chiếu có mặt ở đây tiếp rượu cũng khiếp sợ nhìn đại vương tử của bọn họ: đại vương tử này có phải là điên rồi, tiếp đãi sứ giả Thổ Phiên cao như vậy vốn đã là không nên, hiện giờ dám thờ ơ khâm sai Đại Đường.

- Đại vương tử, hy vọng đại vương tử nhanh chóng rời cung đi nghênh đón khâm sai Đại Đường đại nhân!

Vài Thanh Bình quan cùng liếc nhau, cùng đứng dậy chấp tay nói.

Các La Phụng nhìn lướt qua sứ giả Thổ Phiên Đồ Lăng Tán Bố mặt không đổi sắc tự rót rượu uống một mình, sắc mặt âm trầm xuống, cười lạnh nói:

- Khâm sai Đại Đường đường xa mà đến, Nam Chiếu chúng ta tự nhiên nhiệt tình khoản đãi, nhưng khâm sai Đại Đường không muốn dừng lại ở Nam Chiếu, chẳng lẽ các ngươi còn muốn bốn vương tử ra khỏi thành đi cầu khẩn người ta phải không?

Vài Thanh Bình quan nhíu mày, trầm nghĩ, trước mắt Nam Chiếu là nước phụ thuộc Đại Đường, khâm sai hoàng đế Đại Đường đến, ẩn theo lễ chế thành Thái Hòa phải rộng cửa thành, bố trí đầy đủ dàn nhạc lễ nghia, do Nam Chiếu Vương tự mình ra khỏi thành nghênh đón. Nhưng người vền vẹn phái một Thanh Bình quan ra nghênh đón, đây không phải là thờ ơ khâm sai Đại Đường sao? Giả sử để cho sứ thần Đại Đường đến xem lễ cứ trở về đường cũ như vậy, quan hệ tương lai của Nam Chiếu và Đại Đường.

Triệu Mạnh Dương nén lửa giận tiến tới khom người nói:

- Đại vương tử, thần xin đại vương tử nhanh chóng ra khỏi thành nghênh đón sứ thần Đại Đường, miễn cho thiên triều tức giận, đưa tai nạn tới Nam Chiếu.

Các La Phụng bỗng nhiên đứng dậy, cười lạnh nói:

- Các ngươi những người này, chính là rất sợ hãi người Đường... Nghĩ Nam Chiếu ta nắm giữ nửa bên tây nam, binh hùng tướng mạnh, man di lân cận đều nghe gió quý thuận, há có thể tiếp tục khúm núm người Đường? Triệu Mạnh Dương, ngươi là người Hán, nhưng ngươi lại là thần tử Nam Chiếu, ngươi chớ quên, gia quyến ngươi ăn là bổng lộc Nam Chiếu!

Sắc mặt Triệu Mạnh Dương trắng bệch, thân mình tức giận khẽ run lên:

- Thần muốn gặp mặt đại vương!

- Phụ vương ta bệnh trầm trọng, nhận không ra người, tất cả đại sự quân chính của Nam Chiếu, đều do ta quyết định.

Các La Phụng cười lạnh khoát tay áo, mấy người bên cạnh hắn đứng thẳng lên, tay nhanh chóng đặt lên loan đao bên hông, lạnh ngắt mà nhìn mấy Thanh Bình quan.

Vài Thanh Bình quan khác đứng ngoài quan sát, yên lặng trở về chỗ ngồi, trong lòng dần minh bạch vài phần: Đại vương đột nhiên mắc phải bệnh nặng, hết thấy quốc sự Nam Chiếu giao cho đại vương tử này... Thoạt nhìn, việc này quả nhiên không đơn giản giống như lời đồn đãi... Các La Phong quyết tâm muốn đầu nhập Thổ Phiên, quyết liệt với Đại Đường. Khó trách hắn lại thờ ơ khi khâm sai Đại Đường đến.

- Xưng thần Đại Đường đây là quốc sách Đại vương chế định. Đại vương tử sao có thể nói sửa thì sửa? Người Thổ phiên này lòng lang dạ thú, Nam Chiếu không thể không phòng được, đại vương tử!

Mặt Triệu Mạnh Dương đỏ bừng, đi nhanh tới:

- Thần chịu ân trọng của Đại vương, tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Nam Chiếu đi lên đường cụt — đại vương tử, thần nhất định phải gặp mặt đại vương!

Các La Phong bữu môi, phất tay một binh tào, một đám đới đao thị vệ chen chúc mà vào, vây quanh Triệu Mạnh Dương cùng với mấy Thanh Bình quan ở trong đó.

- Bắt Triệu Mạnh Dương cho ta!

Trong mắt Các La Phong lóe ra một tia âm trầm.

- Chậm đã.

Vài thị nữ vây quanh vương phi A Sát của Bì La Các chậm rãi đi vào trong điện. Phía sau nàng đứng là Các Cách Mã mới trở về Nam Chiếu từ Thoán khu. A Sát lạnh lùng nhìn chằm chằm Các La Phong, nổi giận nói:

- Các la Phong, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Khâm sai Đại Đường đích thân tới, ngươi như nào không ra ngoài thành nghênh đón!

Trên mặt Các La Phong hiện vẻ tươi cười, khom người:

- Hồi bẩm mẫu phi. Nhi thần đang tiếp đãi sứ thần Thổ Phiên, lúc này, nhi thần phải Triệu đại nhân ra khỏi thành trước.

A Sát run lên trong lòng, thân thể nàng hơi run rẩy, đến nỗi dựa người vào Các Cách Mã đang kinh hãi bên cạnh. Việc này rốt cuộc là làm sao vậy? Như nào phụ vương đang yên đẹp liền bệnh nặng không dậy nổi, mà đại vương huynh tao nhả ngày xưa hiện giờ lại kiêu ngạo ương ngạnh như vậy.

- Các La Phong, Triệu Mạnh Dương nói rất đúng, người Thổ Phiên lòng lang dạ thú không thể làm bạn, nghe mẫu phi khuyên một câu, trực xuất sứ thần Thổ Phiên này, nhanh chóng ra khỏi thành xếp đặt nghi thức nghênh đón khâm sai Đại Đường thay cha ngươi vào thành!

A Sát lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói.

Các La Phong khinh thường liếc A Sát, cười lạnh trong lòng một tiếng: Người Thổ Phiên lòng lang dạ thú, người Đại Đường làm sao không phải?... Một ngày nào đó, cái gì Thổ Phiên, cái gì Đại Đường, đều phải thần phục dưới vó ngựa kỵ binh Nam Chiếu ta! Ánh mắt âm trầm của Các La Phong ngưng trọng trên người sứ giả Thổ Phiên Đồ Lăng Tán Bố. Kỳ thật, Các La Phong cũng không thật tâm đầu nhập Thổ Phiên, mà là làm ra một loại thái độ, một loại thái độ mơ hồ phải thoát khỏi sự quản thúc của Đại Đường.

Quan trọng hơn là, hiện nay hắn còn phải hoàn thành một chuyện lớn, trước khi hoàn thành chuyện lớn này, hắn không hy vọng nhìn thấy sứ thần và binh mã Đại Đường. Nhớ tới Bì La Các đang mê man trên giường ở thâm cung kia, trong mắt Các La Phong lóe ra một tia âm tàn. Hắn cắn giận, nắm chặt tay theo bản năng, sắc mặt cũng có chút đỏ lên.

Mười năm trước Các La Phong được Bì La Các khâm định là người nối nghiệp, nhưng không nghĩ rằng Bì La Các này tuổi càng lớn thì càng không muốn giao vương quyền Nam Chiếu cho con nuôi mình kế vị. Vài ngày trước, không ngờ Bì La Các truyền lời ra, muốn trong ngày đại điển đăng vị, trước mặt khâm sai Đại Đường, sắc phong Thành Tiến làm Nam Chiếu thân vương cũng thỉnh hoàng đế Đại Đường ngự phê, văn vãn.

Các La Phong rốt cuộc kìm nén không được, hắn phẫn nộ, hắn không cam lòng, sát khí của hắn không ngừng nổi lên. Hắn đi theo Bì La Các nam chinh bắc chiến, lập được bao công lao cho Nam Chiếu. Nam Chiếu có thể thống nhất lục Chiếu, hắn tự cho rằng công lao của mình rất lớn. Nhưng nam Chiếu vừa mới thống nhất nửa bên tây nam, Bì La Các lại không muốn mà sát tranh đấu nữa — Các La Phong tự nhiên không trở mắt nhìn vương quyền rơi mất, nhiều năm khổ tâm làm như vậy, trong quân đội hắn đã có được một cỗ thế lực kinh người.

Ban đêm, hắn yên lặng dẫn 3000 binh mã bao vây hoàng cung Nam Chiếu, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, giam lỏng Bì La Các, gặt gao khổng lồ cục diện trong thành Thái Hòa. Sáng sớm hôm sau, sau khi tin tức Bì La Các bệnh nặng truyền ra ngoài, quý tộc và các thần tử Nam Chiếu trong thành kinh sợ phát hiện, dường như chính trị Nam Chiếu muốn thay đổi, đại vương tử Nam Chiếu Các La Phong công nhiên tiến vào hoàng cung, mà vài binh tào dưới tay hắn cũng dẫn binh vào chiếm giữ trong thành.

Sắc mặt A Sát tái nhợt được mấy thị nữ nâng đỡ, mang theo Các Cách Mã bước về thâm cung của mình. Các Cách Mã nhìn lướt qua binh sĩ Nam Chiếu vô trang đầy đủ để phòng sâm nghiêm ngoài cửa cung, không khỏi lo sợ không yên nói:

- Mẫu phi, đây rốt cuộc là làm sao vậy? Con muốn gặp phụ vương!

- Đứa nhỏ, ta cũng không gặp được phụ vương con, huống chi là con.

A Sát thở dài không quay lại

- Hoàng cung này muốn đổi chủ... Nhìn xem nhị ca con có thể mang đến một đường hy vọng cho mấy mẹ con chúng ta hay không.

Quân Đường chậm rãi mà đi.

Trong gió thu lành lạnh, xa xa phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dày đặc, Tiêu Duệ nhàn nhạt cười, liếc Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Đến đây.

Nam Chiếu nhị vương tử Thành Tiến vội vàng xoay người xuống ngựa, khom người hành lễ:

- Nam Chiếu nhị vương tử Thành Tiến, bái kiến khâm sai hoàng đế Đại Đường đại nhân!

Tiêu Duệ nhìn Thành Tiến thần sắc hoảng sợ, cùng với dáng vẻ chật vật của mấy người hầu đi theo hắn, trong lòng mơ hồ đoán được vài phần: Nam Chiếu muốn đổi chủ?

- Thành Tiến vương tử đừng đa lễ, bản quan hỏi ngươi, Nam Chiếu Vương ở chỗ nào? Bản quan phụng ý chỉ hoàng đế Đại Đường tiến đến Nam Chiếu xem lễ, không ngờ Nam Chiếu Vương các ngươi đóng cửa không gặp, đây rốt cuộc là đạo lý gì?

Tiêu Duệ chậm rãi xuống ngựa, đưa roi ngựa trong tay cho Công Tôn Triệu, mày hơi nhíu lại.

- Hồi bẩm Tiêu đại nhân, phụ vương ta đã bị tên súc sinh Các La Phong kia giam lỏng... Khẩn cầu khâm sai Đại Đường đại nhân, nhanh chóng điều binh tới cứu vớt phụ vương ta.

Thành Tiến cúi đầu cẩn thận nói thể cục trong thành Thái Hòa cho Tiêu Duệ, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi. Hắn là trốn tới đây, hai ngày trước, phủ đệ của hắn bị người của Các La Phong canh giữ gắt gao, không cho phép hắn ra vào nửa bước.

Xem tình thế không ổn, lại nghe quan quân khâm sai Đại Đường đi tới, hắn liền mạo hiểm mang theo mấy người rời khỏi phủ, một đường lao ra thành. May mà lúc này Các La Phong còn không có chân chính “trở mặt”, chính thức quản lý vương vị Nam Chiếu, mà Thành Tiến dù sao cũng là con ruột Bì La Các, binh lính thủ vệ cũng không dám xuống tay giết hắn, không ngờ làm cho hắn trốn thoát.

Kỳ thật, hắn thật sự là may mắn mới đúng. Bởi vì, Các La Phong đã chuẩn bị sau khi nghênh đón sứ thần Thổ Phiên xong sẽ xuống tay với hắn.

Sắc mặt Tiêu Duệ biến ảo, trong lòng âm thầm nguyên rửa mắng lên: “Tại sao lại là con mẹ nó đánh rắm cái loại tranh quyền đoạt lợi này!”

Hắn có lòng muốn trở về. Nam Chiếu cung biến, Bì La Các bị con nuôi hắn soán vị, hắn trở về như vậy cũng không tính là kháng chỉ, Lý Long Cơ nơi đó cũng có thể báo cáo kết quả làm việc. Nhưng trong lòng hắn còn có một cỗ dục vọng mãnh liệt, bởi vì đây là cơ hội cực tốt để hắn kiến công lập nghiệp.

Tiêu Duệ ngửa đầu nhìn vòm trời xanh thẳm, trên bầu trời không khí cuối thu có mấy cánh chim diều bay lượn. Sắc mặt hắn hơi đỏ lên, nắm chặt nắm tay, làm Thành Tiến đứng một bên kinh sợ, trong lòng nhảy liên tục. Nếu Đại Đường ngồi xem mặc kệ chuyện này, Bì La Các nhất định phải chết, hắn cũng chết chắc rồi.

- Ảnh Tử, ngươi nói quả nhiên không sai.

Tiêu Duệ đột nhiên thì thào tự nói, ánh mắt mờ ảo liếc về đám quân sĩ phía trông không thấy cuối phía sau:

- Ảnh Tử, ngươi trốn ở nơi nào?

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến vài tiếng kêu to phẫn nộ của chim diều. Tiếng kêu khản giọng của nó không đủ sức mạnh, thiếu đi uy hiếp, nhiều bi thương và bất đắc dĩ hơn. Tiêu Duệ đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, thấy một con chim diều bị dính một mũi vũ tiễn, rơi vào trong rừng rậm cách đó không xa.

Khóe miệng Tiêu Duệ nở một nụ cười bình tĩnh:

- Thành Tiến vương tử, ngươi có dám cùng bản quan vào thành hay không?

Sắc mặt Thành Tiến đột biến, nhưng lại chột cấn chặt răng:

- Thành Tiến thề chết theo đại nhân!

Tiêu Duệ vỗ bờ vai của hắn, tung người lên ngựa, vẫy tay với Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Lệnh Hồ hiệu úy, đi, dẫn quân theo bản quan lại tới Thái Hòa thành!

Lệnh Hồ Xung Vũ và Mạnh Hoắc lo lắng liếc nhau, cùng tiến đến khom người nói:

- Đại nhân, xin hãy nghĩ lại. Trước mắt trong thành Thái Hòa rất nguy hiểm. Đại nhân, hay là chúng ta trở về đi, vạn nhất Các La Phong đối với đại nhân bất lợi.

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng, khoát tay áo:

- Hấn dám sao? Mạnh đô đốc, Lệnh Hồ hiệu úy, không cần lo lắng, theo bản quan vào thành thôi.

Các La Phong đích xác không dám. Cũng không phải hấn sợ sáu nghìn quân Đường dưới tay Tiêu Duệ này, chỉ có điều hấn biết, Tiêu Duệ là khâm sai của hoàng đế Đại Đường, một khi khai chiến với đội quân Đại Đường này, không thể nghi ngờ rằng chẳng khác nào tuyên chiến với Đại Đường — mặc dù hấn có lòng muốn thoát khỏi sự quản thúc của Đại Đường tự lập vương, nhưng thật sự ngay mặt phát động chiến tranh với Đại Đường, hấn vẫn không dám.

Các La Phong ngồi trong điện, tán gẫu câu được câu không với sứ thần Thổ Phiên Đồ Lãng Tán Bố, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu. Hấn mơ hồ thấy được giống như có chút không ổn, hấn buông chén rượu trong tay, nháy mắt quyết định chủ ý: đêm nay khiến cho lão già kia viết chiếu thư thoái vị xuống.

Các La Phong cực kỳ tự tin, bằng vào uy tín rất lớn của mình ở Nam Chiếu, chỉ cần hấn ngồi lên vương vị, mặc dù có một số quý tộc Nam Chiếu hoài nghi hấn, hấn cũng rất nhanh chóng chế chặt chẽ Nam Chiếu trong tay. Về phần Thổ Phiên, bất quá là một đường lui hấn dự tính giữ lại: nếu cuối cùng thực sự tới lúc xé rách da mặt với Đại Đường, nếu Nam Chiếu không ngăn cản được Đại Đường xâm chiếm, hấn sẽ mang theo người ngựa của mình lui về Thổ Phiên, sau đó ung dung mưu tính tiếp tục nổi lên.

Thời gian à! Các La Phong cắn chặt môi, nói thầm trong lòng: “nếu có thể cho ta thời gian ba năm, hừ, ta sợ gì Đại Đường!”

Các La Phong có năng lực trong vòng ba năm dựa vào Thổ Phiên, tổ chức nửa bên Tây Nam thành một giang sơn sơn thép, mặc dù vẫn không phải đối thủ của Đại Đường, nhưng Đại Đường muốn đoạt lấy Nam Chiếu cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Đại vương tử điện hạ, Ngã Gia Tán Phổ nói

- Thổ Phiên nguyện ý làm huynh đệ bang giao mấy thời đại với Nam Chiếu, đây là chiếu thư của Ngã Gia Tán Phổ sắc phong đại vương tử điện hạ làm Tán Phổ Chung Nam nước Đại Chiếu, mời vương tử điện hạ thu lấy.

Trên khuôn mặt ngăm đen của Đồ Lãng Tán Bố hiện lên nụ cười nịnh nọt, đưa lên công văn bằng gấm màu đen tuyền.

Các La Phong mỉm cười, nhận lấy, đang muốn nói vài lời khách sáo, lại nghe nói:

- Đại vương tử, khâm sai Đại Đường và nhị vương tử đến!

Các La Phong đột nhiên cả kinh, bỗng nhiên đứng dậy:

- Cái gì?

Trên mặt Tiêu Duệ nở nụ cười thần nhiên, hấn mặc một bộ quan bào chính thức của Đại Đường phiêu nhiên mà vào. Phía sau, Lệnh Hồ Xung Vũ và mấy Võ lâm quân theo phía sau. Sắc mặt Thành Tiến đỏ lên, hơi có vẻ lo sợ không yên, cũng gắt gao theo sau đó. Thái Hòa thành đã bị binh tào tâm phúc của Các La Phong tiếp quản, quân Đường dần trận đội ngoài thành, mà Tiêu Duệ thì chỉ mang theo hơn trăm sĩ tốt Võ lâm quân vào thành.

Tiêu Duệ nhìn thật sâu đại vương tử Nam Chiếu hào hoa phong nhã khoảng ba mươi trước mắt này, trong ánh mắt lóe ra một tia hào quang, nhưng trên mặt vẫn một vẻ cười nhạt. Hấn hơi đi tới phía trước vài bước, mấy binh tào tâm phúc bên người Các La Phong chậm rãi đứng lên, hộ vệ bên người Các La Phong.

- Khâm sai Đại Đường đại nhân làm sao đột nhiên giá lâm Nam Chiếu, ha ha, bổn vương tử còn chưa kịp ra khỏi thành nghênh đón, thật sự là thất lễ. Người tới, dọn chỗ cho khâm sai Đại Đường đại nhân.

Các La Phong lấy lại bình tĩnh, thở phào một cái, khom người thi lễ.

Tiêu Duệ cười nhạt một tiếng:

- Bản quan phụng ý chỉ hoàng đế Đại Đường tới Nam Chiếu xem lễ sắc phong Nam Chiếu Vương, chờ ngoài thành Thái Hòa lâu ngày, không thấy tung tích Nam Chiếu Vương, đành phải mặt dày tự mình vào thành van cầu gặp Nam Chiếu Vương diện hạ. Xin hỏi đại vương tử điện hạ, Bì La Các điện hạ ở đâu?

Các La Phong giật mình, cười lớn nói:

- Phụ vương ta đột nhiên bệnh nặng, trước mắt ốm nằm trên giường, thật sự không thể gặp khâm sai đại nhân.

Ánh mắt hơi âm trầm của Các La Phong hơi dạo qua trên người Tiêu Duệ. Hắn thật không ngờ, khâm sai Đại Đường đại nhân được xưng đệ nhất tài tử Đại Đường, phong lưu tử đồ, môn sinh thiên tử Tiêu Duệ, trước đó không lâu danh chấn khu vực tây nam vang danh xa gần, không ngờ lại là một thanh niên tuổi dậy tuổi trẻ như vậy, càng giống một sĩ tử văn nhuộc.

- A?

Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng, nhưng vẫn mỉm cười chậm rãi ngồi xuống:

- Không ngờ là như vậy, thì ra là thế.

Tiêu Duệ nở nụ cười, quay qua gạt đầu:

- Lệnh Hồ hiệu úy. Dương Quát thực không tồi, không ngờ Ngũ Lương Ngọc Dịch đều đem đến bán được ở Nam Chiếu này.

Rượu sử dụng trên yến hội, đích thật là Ngũ Lương Ngọc Dịch tửu phường Tửu Đồ làm ra. Kỳ thật, Tiêu Duệ có lẽ còn không rõ lắm, tại cảnh nội Đại Đường cùng với trong khu vực man di xung quanh, vô luận là Thanh Hương Ngọc Dịch hay là Ngũ Lương Ngọc Dịch, cũng đã trở thành rượu ngon thượng đẳng cuốn bị trong các yến khách của các quý tộc trong xã hội thượng lưu, Nam Chiếu này sao có thể ngoại lệ.

Lời vừa nói ra, Các La Phong lúc này mới tỉnh ngộ, thanh niên quan viên vẻ mặt bình tĩnh trước mắt này, không chỉ là sủng thần của hoàng đế Đại Đường, một con ngựa ô ngang trời xuất thế trong triều đình Đại Đường, còn là đại đông gia phía sau màn của tửu phường Tửu Đồ phú giáp thiên hạ. Mà tin tức từ Ích Châu truyền đến nói, hoàng đế Đại Đường đã đem tất cả cửa hiệu buôn bán thuộc về Tiên Vu Trọng Thông đều ban cho Tiêu Duệ này. Tiên Vu gia ở Kiếm Nam Đạo và khu vực tây nam trải qua nhiều năm, các vật tư cần thiết của người Nam Chiếu gần như đều xuất từ Tiên Vu gia, nghĩ đến đây, Các La Phong không khỏi chấn động toàn thân, địa vị của Tiêu Duệ trong lòng hắn vừa nặng hơn vài phần.

Hắn cười:

- Khâm sai đại nhân có chuyện mời nói, Các La Phong chăm chú lắng nghe.

Ánh mắt nhàn nhạt của Tiêu Duệ khẽ lướt qua người Đồ Lăng Tán Bố, chậm rãi đứng dậy:

- Các La Long, nghe nói ngươi là con nuôi của Bì La Các điện hạ... Các La Phong, chúng ta trước mặt người sáng mắt không nói tiếng lóng, bản quan biết rõ ngươi nghĩ gì muốn làm gì, đang làm gì. Loại chuyện vớ vẩn này bản quan cũng lười trông nom — nhưng bản quan cần phải nhắc nhở ngươi, mặc kệ bên trong Nam Chiếu âm ỉ như thế nào, Nam Chiếu thực tế là một nước phụ thuộc Đại Đường, tuyệt đối không thể thay đổi. Nếu ngươi chỉ vì vương vị, bản quan tuyệt đối không can thiệp nội chính Nam Chiếu.

Lời nói này của Tiêu Duệ hơi đột nhiên một chút. Sắc mặt Các La Phong đỏ lên, lòng bàn tay run nhẹ hai cái. Mà sắc mặt Thành Tiển đứng phía sau Tiêu Duệ đột nhiên trở nên trắng bệch, đang muốn run giọng hỏi cái gì, lại bị ánh mắt nghiêm nghị của Lệnh Hồ Xung Vũ dọa nuốt trở về.

- Nhưng ngươi không chỉ muốn đoạt quyền, ngươi không chỉ vì vương vị, còn muốn phản bội Đại Đường, đầu nhập người Thổ Phiên. Ngươi làm như vậy, Đại Đường tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ! Đại binh hướng tới, Nam Chiếu tất thành một đồng hoang tàn.

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng.

Tiêu Duệ thẳng thắn đem chuyện này vạch trần trên mặt bàn như vậy, điều này làm cho Các La Phong trong lúc nhất thời chưa lấy lại tinh thần.

Đồ Lãng Tán Bồ vẫn bảo trì trầm mặc đột nhiên đứng dậy cười ha ha nói:

- Ta nói về rượu của Tiêu đại nhân. Tiêu đại nhân, hiện giờ ở Thổ Phiên ta, Thiêu Dao Tử của tửu phường Tửu Đồ đúng là rượu ngon người người đều thích.

Tiêu Duệ liếc mắt nhìn hắn, khoe miệng giật một cái.

Đồ Lãng Tán Bồ bước tới hai bước, nịnh nọt cười hai tiếng:

- Tiêu đại nhân, lúc bản sứ rời khỏi La Ta thành, từng nghe thương khách Thổ Phiên trở về từ Kiếm Nam Đạo nói dung mạo quý phu nhân Dương thị như thiên tiên... Hiện giờ sự xinh đẹp của Dương phu nhân đã lan xa tới La Ta thành, Quốc tướng Lộc Đông Tán các hạ của nước ta tận mắt nhìn thấy Dương phu nhân một mặt trong thành Ích Châu, đến nay tương tư thành tật.

Âm thanh vô sỉ của Đồ Lãng Tán Bồ quanh quẩn trong điện, sắc mặt Tiêu Duệ trở nên vô cùng âm trầm. Hắn không biết Ngọc Hoàn như nào lại xuất đầu lộ diện để cho người Thổ Phiên nghe được diễm danh của nàng, giờ phút này hắn hận không thể vỗ cánh bay về thành Ích Châu, dặn dò Dương Ngọc Hoàn thành thật ở trong nhà không cần chạy loạn khắp nơi.

- Tiêu đại nhân thực diễm phúc, mỹ nhân như thế... Chắc chắn, có thể âu yếm... Chắc chắn.

Đồ Lãng Tán Bồ lại chắc chắn liên thanh mà rung đùi đắc ý.

- Im miệng!

Lệnh Hồ Xung Vũ phẫn nộ quát.

Đồ Lãng Tán Bồ ngẩn ra, tiện đồ cười to nói:

- Như nào, khâm sai hoàng đế Đại Đường đại nhân, nơi này chính là Nam Chiếu không phải Đại Đường, bản sứ.

Bộ mặt Tiêu Duệ co giật một chút, nắm chặt hai tay, đầu vai hơi run rẩy một chút. Đột nhiên, Tiêu Duệ nổi giận gầm lên một tiếng:

- Ảnh Tử, giết người Thổ Phiên này cho ta!

Vừa dứt lời, một bóng đen bắn vào từ ngoài cửa điện, mà ngay trong điện, một tiếng gào thét của vũ tiên phù một tiếng xuyên qua cổ họng Đồ Lãng Tán Bồ. Đồ Lãng Tán Bồ ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền ngã cắm đầu xuống đất, hai chân giật giật rồi đứt khí.

Một mũi tên xuyên cổ họng, không có chút máu nào, đây là tốc độ và lực lượng bậc nào!

Mọi người trong điện phát ra tiếng kinh hô rung trời, bóng đen giống quỷ mị xông vào trong điện kia sớm biến mất không thấy, phảng phất từ đầu vốn không có xuất hiện. Không khí trong điện tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt, trong điện xông tới hơn mười thị vệ Nam Chiếu, gắt gao hộ vệ Các La Phong cùng với đám quan viên Nam Chiếu.

- Người.

Các La Long quả thực không dám tin vào hai mắt mình, Tiêu Duệ này dám giết người trong vương cung Nam Chiếu, hơn nữa, kẻ bị giết là sứ giả Thổ Phiên.

- Mạnh Hoắc, truyền mệnh lệnh bản quan, nhanh chóng tiêu diệt toàn bộ mấy trăm người Thổ Phiên ngoài thành, không được để một kẻ trốn thoát.

Tiêu Duệ cười lãnh khốc, Mạnh Hoắc âm thầm rung mình trong lòng, vội vàng ứng lệnh.

- Tiêu đại nhân, người điên rồi phải không? Không ngờ người hành hung giết người trong vương cung Nam Chiếu, người tự ý giết sứ giả Thổ Phiên, là muốn khơi mào chiến tranh giữa Đại Đường và Thổ Phiên sao?

Các La Phong rống giận, hết thấy hôm nay đã vượt xa sự tưởng tượng và trong khả năng kiểm soát của hắn, hắn cảm nhận được phần nộ và chấn động không gì sánh kịp.

- Người Thổ Phiên chết bởi Nam Chiếu nội loạn, có quan hệ gì với bản quan đâu? Có quan hệ gì với Đại Đường đâu?

Tiêu Duệ hừ lạnh một tiếng:

- Các La Phong, người chớ cho rằng trong Thái Hòa thành này, bản quan sẽ e ngại người. Nói thật cho người biết, bản quan không chỉ có sáu nghìn binh đóng quân ngoài thành còn nhanh chóng phái người tới phủ do đốc Diêu Châu điều binh, nhiều nhất ba ngày, mấy vạn binh mã Đại Đường sẽ tới dưới thành Thái Hòa!

Lệnh Hồ Xung Vũ mang theo mười mấy sĩ tốt Võ lâm quân toàn bộ tinh thần đề phòng, nếu bọn họ dám xông vào đầm rồng ham cạp này với Tiêu Duệ, cũng sớm đã không để ý tới sống chết, bọn họ chính là liều chết cũng muốn hộ vệ Tiêu Duệ xông ra ngoài thành. Chỉ cần ra khỏi thành, ngoài thành có sáu nghìn binh mã quân Đường, ít nhất có thể chạy trốn chết.

Đao phong lạnh như băng của loan đao trong tay thị vệ Nam Chiếu lóng lánh, tiếng hô hấp của mọi người trong điện trở nên cực áp lực và trầm thấp. Bỗng nhiên, không khí giương cung bạt kiếm trong điện đột nhiên bị một tiếng cười của Tiêu Duệ đánh vỡ, hắn xoay người lại cười với Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Lệnh Hồ, không cần khẩn trương, người yên tâm đi, đại vương tử điện hạ của chúng ta biết phân biệt nặng nhẹ.

- Người, người rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ người thật sự không sợ bốn vương tử được ăn cả ngã về không diệt các người.

Chuyện tới nước này, Các La Phong ngược lại chậm rãi bình tĩnh lại. Làm một người có khát vọng mưu cầu vương giả Nam Chiếu, hắn đương nhiên hiểu được, cho dù hắn oán giận đầy trời, cũng không thể động tới một sợi lông của Tiêu Duệ. Trừ phi, hắn không muốn xưng vương Nam Chiếu, mà muốn làm một kẻ lang thang ăn dền oán trả. Nên biết, hắn không chỉ là sủng thần của hoàng đế Đại Đường, còn là phò mã công chúa Đại Đường. Hắn chết ở Nam Chiếu, kết cục của Nam Chiếu có thể nghĩ.

Sau nghìn quân Đường như hổ rình mồi đóng ngoài thành, mà tru diệt khâm sai Đại Đường, có nghĩa Nam Chiếu tuyên chiến với Đại Đường.

147. Chương 132: Bơi Giữa Dòng Nguy Ngập Định Nam Chiếu

Ánh sáng mạnh mẽ chói mắt khiến giữa đại điện rõ ràng rành mạch trong nháy mắt, trên mặt người Nam Chiếu hoặc là phần nộ, hoặc là sợ hãi, hoặc là thô bạo, hoặc là vô cùng lo lắng đều dừng lại trong mắt Tiêu Duệ.

Trên khuôn mặt âm trầm của Các La Phong hơi lộ vẻ dữ tợn, hắn tách khỏi sự bảo vệ của thị vệ, tiến lên vài bước.

Tiêu Duệ vẫn nhàn nhạt cười như trước.

- Tiêu đại nhân, đến tột cùng người muốn thế nào?

Các La Phong thở dốc một tiếng, hai tay hơi run rẩy rũ xuống, bàn tay gắt gao nắm chặt.

- Bản quan đã sớm nói, chỉ cần người không phản bội Đại Đường, bản quan tuyệt đối không can thiệp nội chính Nam Chiếu.

Tiêu Duệ nở nụ cười, nụ cười này khiến Lệnh Hồ Xung Vũ bên cạnh hắn bình tĩnh trong lòng.

Trong lòng Lệnh Hồ Xung Vũ sáng tựa như gương, Tiêu Duệ đột nhiên động thủ tru diệt sứ thần Thổ Phiên, là muốn phong tỏa đường lui của Các La Phong, buộc hắn quay đầu lại Đại Đường — Chuyện hắn soán quyền đã quyết liệt công khai, trước mắt hắn đã không có đường lui, nếu con đường Thổ Phiên không thể trông cậy vào, hắn chỉ có thể trông vào Đại Đường. Tối thiểu, trước mắt hắn vẫn không thể công khai và chỉ cần hắn không phản bội, Đại Đường tuyệt đối không can thiệp nội chính Nam Chiếu. Không thể nghĩ

ngờ là ám chỉ hần, chỉ cần Nam Chiếu vẫn là nước phụ thuộc Đại Đường, ai làm Nam Chiếu Vương đều giống nhau.

Các La Phong trầm mặc nửa ngày, đột nhiên cười ha ha nói:

- Một khi đã như vậy, xin Tiêu đại nhân tạm thời ở ngoài thành chờ mấy ngày. Đợi bốn vương tử xử lý xong việc nội chính của Nam Chiếu, 5 ngày sau, tức khắc suất lĩnh quân thần mở rộng cửa thành nghênh đón khâm sai Đại Đường theo nghi thức vào thành!

Tiêu Duệ nhàn nhạt cười, suất lĩnh đám người Lệnh Hồ Xung Vũ nhanh chóng rời đi.

- Các La Phụng cũng không hy vọng được Đại Đường duy trì đi. Mạnh Hoắc, truyền lệnh xuống, tất cả sĩ tốt sẵn sàng chiến đấu, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tiêu Duệ thở phào một cái:

- Sở dĩ hôm nay hần thả chúng ta rời khỏi, nói chung là một loại mong ngóng và thăm dò. Hần cần thời gian, thứ nhất hần còn chưa hoàn toàn nắm vững quyền Nam Chiếu trong tay, thứ hai hần muốn xem đại quân Đại Đường có thể tiến thẳng tới Nam Chiếu như lời ta nói hay không. Nếu chờ hần ngồi lên vương vị Nam Chiếu, mà đại quân ta còn không tới, chỉ sợ.

- Đại nhân, như vậy quân mã phủ đô đốc Diêu Châu khi nào có thể tới Nam Chiếu?

- Ha ha, ta cũng không có điều binh mã phủ đô đốc Diêu Châu.

Tiêu Duệ đột nhiên nở nụ cười, thấp giọng nói:

- Binh bất yếm trá vậy.

Mạnh Hoắc biến sắc, ra hiệu Lệnh Hồ Xung Vũ. Lệnh Hồ Xung Vũ vội vàng nói:

- Đại nhân, một khi đã như vậy, rút khỏi Nam Chiếu đi. Một khi chờ Các La Phong tỉnh hồn lại, đại nhân sẽ nguy hiểm!

- Mặc dù ta không có triệu tập binh mã phủ đô đốc Diêu Châu, nhưng ta lại điều 2 vạn Thoán binh và một vạn chiến sĩ người Bạc.

Tiêu Duệ cười âm trầm:

- Nam Chiếu tổng cộng chỉ có mười vạn binh mã. Ngoài binh mã phân tán đóng ở các nơi, hiện giờ trong thành Thái Hòa cùng mấy tòa thành nhỏ này cũng chỉ không đến 3 vạn người. Cho dù là ngay mặt đối địch, chúng ta cũng có thực lực liều mạng với Nam Chiếu, các người kinh hoảng cái gì?

- Mặc kệ Các La Phong có nguyện ý thần phục hay không, chúng ta đều nhất định phải cho người Nam Chiếu nhìn chút màu sắc.

Tiêu Duệ đột nhiên xoay người sang chỗ khác, chỉ vào thành trú quân dựa vào phía tây nam Thái Hòa thành:

- Mạnh đô đốc, đợi Thoán binh đến nơi, ngài dẫn quân đi đánh hạ tòa thành nhỏ này cho bản quan!

- Các vị, chúng ta đã không có đường lui, nếu chúng ta rút đi như vậy, chẳng những tổn hại uy vọng Đại Đường, còn dễ dàng gợi lên chiến hỏa giữa Đại Đường và Thổ Phiên — nếu để tới lúc đó, chúng ta chính là tội nhân của Đại Đường! Cho nên, nhất định phải nắm lấy Nam Chiếu.

Tiêu Duệ đột nhiên cao giọng nói.

Trong lòng ba người Mạnh Hoắc và Lệnh Hồ Xung Vũ, Công Tôn Triệu run lên, đồng loạt khom người đáp:

- Rõ!

Mưa to như trút nước xuống. Sấm sét vang dội, cuồng phong cấp tốc.

Binh tào của Nam Chiếu cũng giống như đại tướng quân của triều đình Đại Đường, những binh tào này nắm trong tay toàn bộ binh quyền của Nam Chiếu. Mười vạn binh mã Nam Chiếu, tổng cộng có mười hai

binh tào, ngoài 7 người đang nắm binh ở ngoài ra, 5 binh tào trong Thái Hòa thành toàn bộ đều là thủ hạ của Các La Phong.

Mấy năm nay, Các La Phong trên thực tế là Đại nguyên soái binh mã Nam Chiếu, hàng năm hẳn đứng ở trong quân, những binh tào này trung tâm với hắn như một đã là hợp tình hợp lý. Chỉ có điều, vô luận là Tiêu Duệ hay đám quyền quý quan liêu Nam Chiếu kỳ thật cũng không biết, đám binh tào này càng trung thành với Bì La Các hơn, dù sao uy vọng của Bì La Các trong suy nghĩ của người Nam Chiếu không ai có thể thay thế. Chỉ có điều, Bì La Các sắp đi đời nhà ma, đám binh tào này tự nhiên đứng bên Các La Phong theo bản năng. Đối với vài vị vương tử khác của Bì La Các, đám tướng lĩnh Nam Chiếu này căn bản là khinh thường. Trong lòng bọn họ, cũng chỉ có Các La Phong mới thích hợp là vua Nam Chiếu nhất — làm người kế nhiệm Bì La Các.

Chính quyền đi ra từ cán thương, những lời này đặt ở thịnh Đường đồng dạng cũng áp dụng ở Nam Chiếu. Các quý tộc Nam Chiếu trong Thái Hòa thành không thể nề hà mà nhìn Nam Chiếu bắt đầu đổi chủ, sĩ tốt Nam Chiếu trong thành bất chấp trời mưa lòng bất một số quan viên cùng với người nhà của bọn họ, mà nhị vương tử Thành Tiến cùng với hơn 100 nhân khẩu, cũng bị nhốt vào địa lao trong hoàng cung Thái Hòa thành.

Vương phi A Sát của Bì La Các thở dài đứng ở cửa điện mắt nhìn màn mưa như trút nước. Trong lòng nàng hiểu được, chờ xong trận mưa này, Nam Chiếu đã chân chính đổi chủ. 5 đứa con trai 3 đứa con gái của nàng, trừ Các Cách Mã còn bên cạnh nàng ra, những người khác đều trở thành tù nhân của Các La Phong. Mà trượng phu của nàng, một thế hệ anh hùng uy phong một cõi, Nam Chiếu Vương Bì La Các, chỉ sợ, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Các La Phong bước trong hành lang hoàng cung Nam Chiếu dưới màn mưa thật dày, chuyến đi này khiến thân người y đều ướt sũng.

Binh tào Trữ Khả do dự một chút, vẫn kính cẩn hỏi han:

- Đại vương tử, quân Đường này.

Các La Phong nở nụ cười lạnh:

- Trước không cần để ý tới họ. Trước hết chúng ta giải quyết đám ngu xuẩn ngăn cản bốn vương ngồi lên vương vị Nam Chiếu. Chờ mấy ngày nữa, các người sẽ theo ta ra khỏi thành nghênh đón khâm sai Đại Đường. Nhưng nếu như Tiêu Duệ kia chỉ nói bừa, muốn lừa gạt bốn vương tử, hừ, đó đúng là ngày chết của bọn họ rồi!

Trữ Khả hít một hơi sâu, lau cái trán ướt nhẹp:

- Đại vương tử, nhưng giết khâm sai Đại Đường, chẳng khác nào tuyên chiến với Đại Đường.

- Ha ha, Tiêu Duệ kia tự cho là mình thông minh, hắn cho rằng hắn động thủ giết sứ thần Thổ Phiên sẽ buộc bốn vương tử không thể không đầu nhập Đại Đường, lại không biết — Trữ Khả, người có biết Đồ Lăng Tán Bố là người ra sao? Hắn là đệ đệ ái thiếp của Quốc tướng Thổ Phiên Lộc Đông Tán, hiện giờ Lộc Đông Tán một mình nắm trong tay quyền to của Thổ Phiên, Đồ Lăng Tán Bố bị Tiêu Duệ giết chết, hắn sao có thể bỏ qua! Đến lúc đó, một khi Thổ Phiên và Đại Đường khai chiến, Đại Đường hoặc là Thổ Phiên, cũng không có lực bận tâm Nam Chiếu chúng ta, tới lúc đó, chúng ta có thể ăn người Thoán trước, sau đó từng chút khuếch trương.

Tiếng cười đắc ý của Các La Phong quanh quẩn trong màn mưa, sắc mặt Trữ Khả vui vẻ khom người nói:

- Đại vương tử anh minh!

Các La Phong lại mỉm cười đi về phía trước, chờ tới ngoài tẩm cung Bì La Các, hắn khoát tay áo:

- Các người chờ ở bên ngoài, ta đi xem phụ vương!

Đám người Trữ Khả rùng mình, khom người đáp. Ngoài tẩm cung, ít nhất có hơn trăm sĩ tốt thủ vệ kín không kê hở, đám sĩ tốt này toàn bộ đều là tâm phúc của Các La Phong. Bọn họ thủ ngoài cửa, không có mệnh lệnh của Các La Phong, cho dù là Vương phi A Sát cũng không đi vào thăm Bì La Các được.

Trữ Khả nhìn Các La Phong nhanh chóng đội mưa mà đi vào tấm cung của Bì La Các, không khỏi thở dài một tiếng:

- Đại vương bệnh nặng trầm trọng không thể xử lý công việc như thế, nên sớm truyền ngôi cho đại vương tử, miễn cho xảy ra nội loạn.

Gió vẫn điên cuồng mưa vẫn như trút nước. Trong hẻm núi sâu thẳm cách Thái Hòa thành không đến trăm dặm, Thoán binh đang đội mưa lội qua một khe suối chảy xiết, một bước nông một bước sâu tiến tới trên con đường lầy lội.

Đằng giáp man vấy bao lấy thân người lả lướt bị nước mưa ướt nhẹp, toàn bộ dán lên thân mình kiện mỹ thướt tha của A Đại, đường cong lả lướt mười phần dụ hoặc. Chỉ có điều ở trước mặt, không có một người nào, không một Thoán binh nào dám dùng ánh mắt khinh nhờn nữ vương điện hạ trong lòng bọn họ, mà chỉ có buồn bực chạy đi. Đoàn Thoán binh này thật sự không hiểu nổi, vì cái gì nữ vương điện hạ lại gấp gáp tới Thái Hòa thành như vậy, cho dù là trong mưa to như thế cũng muốn làm cho sĩ tốt đội mưa tiến tới.

Một tướng lĩnh Thoán binh lão đảo một chút trong nước bùn, bỗng nhiên ngã quỵ trong nước bùn. Chợt, hần giã giụa đứng dậy từ trong nước bùn, chống đỡ màn mưa dày đặc đi tới đứng trước mặt A Đại đang tạm thời tránh mưa dưới một cây đại thụ, cổ họng khàn khàn khom người nói:

- Nữ vương điện hạ, mưa lớn đường khó đi, hãy để cho đám sĩ tốt lùi lại sau đó chạy tới Thái Hòa thành mới tốt.

- Đã muộn.

A Đại khoát tay áo, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt anh tuấn phóng khoáng của Tiêu Duệ, thần sắc không khỏi có chút phức tạp.

Hai vạn Thoán binh của A Đại vốn là một đường lui Tiêu Duệ dự định lưu lại. Hắn để cho Thoán binh đóng ở biên giới Thoán khu và Nam Chiếu chờ đợi, chuẩn bị bất cứ tình huống nào. Sau khi nhận được cấp báo của Tiêu Duệ, A Đại lập tức dẫn quân hành quân gấp tới Thái Hòa thành.

- Nữ vương điện hạ, chúng ta có tất yếu bán mạng cho Đại Đường như vậy không?

Tướng lĩnh Thoán binh tuy rằng không dám cãi quân lệnh của A Đại, nhưng trong lòng hiện giờ có chút bất mãn, trên miệng vẫn không tự chủ được mà nói ra.

- A Lãng, người Thoán chúng ta đã trở thành phụ thuộc Đại Đường, sao có thể không tuân mệnh lệnh khâm sai Đại Đường? Huống chi, Tiêu Duệ này không phải người bình thường, hắn không chỉ là sủng thân của hoàng đế Đại Đường, còn tiếp quản tất cả các cửa hàng của Tiên Vu Trọng Thông, gần như nắm giữ mạch máu người Thoán chúng ta — nếu hắn không chịu mua bán với người Thoán chúng ta, lương thực và muối ăn cùng với các chi phí cần thiết trong cuộc sống của người Thoán chúng ta từ đâu mà đến? Trông cậy vào người Nam Chiếu sao? Chúng ta cũng không dám đắc tội hắn A!

A Đại lau nước mưa trên trán, thở dài nói:

- Đi thôi, nói cho các huynh đệ, cần rằng tiếp tục đi tới!

Lại spam thêm tí các bác đọc rồi xóa giúp nhé. Các chương từ 16 đến 28 mình mở ko ra gì cả trong khi các chương khác mình mở bình thường, bác nào giúp mình với đọc đang hấp dẫn mà.:panda91:

Tấm cung Bì La Các. Bì La Các một đời quân chủ anh hùng, oai phong Nam Chiếu phong vân mấy chục năm, hiện giờ đang lẳng lặng nằm trên giường gỗ, trên người trùm một lớp lụa trắng. Mấy thị nữ và thị vệ quỳ gối trong góc, Các La Phong yên lặng đứng trong cung thất vàng son lộng lẫy, đột nhiên khoát tay áo:

- Đều lui xuống trước đi!

Các La Phong chậm rãi bước lại trước giường, trong miệng thì thào tự nói.

- Phụ vương, đều là ngài bức ta... Chớ có trách ta, là ngài bức ta.

- Phụ vương, hai mươi năm trước ngài thu dưỡng ta, dạy cho ta cưỡi ngựa và võ nghệ, để cho ta tòng quân rèn luyện... Các La Phong không cô phụ kỳ vọng của ngài, mười năm nay, ta thay phụ vương ngài nam chinh bắc chiến, hạ từng tòa thành trì, công hãm từng bộ lạc ô man.

- Mười năm trước, ngài đáp ứng ta, nói ta chắc chắn là thái tử Nam Chiếu. Mười năm nay, ta nứt gan nhỏ mật vượt lửa qua sông vì Nam Chiếu, tất cả vì cái gì? Chính là vì Nam Chiếu lớn mạnh lên, để cho người Nam Chiếu có thể nổi lên đứng ngang hàng với người Thổ Phiên và người Đại Đường!

- Nhưng, ngài lại muốn mượn ma giết lửa. Phụ vương, kỳ thật Các La Phong cũng không ham vương vị này — nhưng, nhưng mấy người con trai ruột kia của ngài là những mặt hàng gì? Bọn họ ham hưởng lạc sa vào nữ sắc, nếu giao Nam Chiếu cho bọn họ, giang sơn cha con chúng ta tan tành khổ khổ đánh hạ sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát... Phụ vương, ngài nói, ngài nói Các La Phụng sẽ trở mặt phò mặc tâm huyết của mình sao?! Không!

Thanh âm Các La Phong dần trở nên phẫn nộ tăng cao, hần nỏ nộ cười lạnh:

- Mấy tiểu tử Thành Tiến kia, bọn họ là những thứ gì, bọn họ sao có thể tranh đoạt với ta? Hừ, hết thấy bọn họ đều là một đám rác rưởi!

- Phụ vương, giao vương vị ra đi. Tin tưởng ta, Nam Chiếu dưới sự hướng dẫn của ta sẽ càng trở nên hùng mạnh hơn, cuộc sống của con dân Nam Chiếu sẽ càng thêm giàu có.

Các La Phong đột nhiên thở dài một tiếng:

- Nếu ngài đồng ý viết thư thoái vị, ta tạm tha cho mấy tiểu tử Thành Tiến kia, cho bọn họ có thể hưởng vô tận vinh hoa phú quý cả đời!

Trong cung thất hoa lệ tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có từng sợi khói nhang u nhiên bay lên trên chiếc bàn nơi góc tường kia, trong cung thần trần ngập mùi đàn hương nhàn nhạt.

Các La Phong yên lặng đứng trong cung thất. Một lúc rất lâu, mãi cho đến khi mưa gió bên ngoài tan đi. Hơi mù dần dần rút đi, không trung lại trở nên sáng sủa, một vòng mặt trời đang treo phía chân trời tây xa xa, lặn xuống phía tây từng chút một.

- Người tới, mời đại vu sư Rum tiến vào!

Các La Phong quả quyết quát.

Vu sư Nam Chiếu là một người già mặc áo vu sư màu tuyết trắng, thân thể tiến vào trong cung thất, gập đầu với Các La Phong làm lễ. Đại vu sư Rum người Nam Chiếu này, kỳ thật chính là đại vu sư của Mông Xá Chiếu trước kia. Sau khi Mông Xá Chiếu thống nhất Lục Chiếu, hần liền thuận lý thành chương trở thành đại vu sư Nam Chiếu. Rum lẳng lặng đứng trước người Các La Phong, trên khuôn mặt già nua hơi có một tầng tro tàn.

- Rum đại vu sư, làm phiền ngài gọi phụ vương ta tỉnh lại.

Các La Phong cúi người thi lễ. Với người Nam Chiếu, đại vu sư, nghiêm nhiên đúng là lãnh tụ tôn giáo, là người phát ngôn tín ngưỡng của man nhân tại nhân gian. Mặc dù là vương tử cao quý, còn sắp tiếp quản vương vị Nam Chiếu, nhưng Các La Phong vẫn không dám thất lễ với đại vu sư.

Rum yếu ớt thở dài, cúi đầu nói:

- Đại vương tử, Rum liều chết giúp đỡ, hy vọng đại vương tử có thể nói được làm được.

Sắc mặt Các La Phong đỏ lên, thần nhiên nói:

- Đại vu sư cứ việc yên tâm, chỉ cần ta quản lý vương vị Nam Chiếu, không ngoài một năm, ta sẽ tiêu diệt tất cả các vu sư ở năm Chiếu khác, làm cho con dân Nam Chiếu chỉ tín ngưỡng một mình Phụng Hoàng nữ thần của Mông Xá Chiếu chúng ta!

Chiếu, ở khu man di tây nam chính là ý nghĩa vương quý. Cái gọi là lục Chiếu, chính là sáu vương quốc nhỏ. Sáu vương quốc nhỏ này đều có vật tổ tín ngưỡng bất đồng, tương ứng liền có hệ thống vu sư ngang

nhau. Sau khi Mông Xá Chiếu thống nhất sáu Chiếu thành lập nước Nam Chiếu, Bì La Các vì giữ gìn căn cơ thống trị, cũng không có cướp đoạt vật tổ tín ngưỡng của người năm Chiếu khác.

Rum cười cười, run rẩy lấy một bình ngọc từ trong ngực ra, sau đó tự tay xốc tẩm lụa trắng trùm trên người Bì La Các ra.

- Phượng Hoàng nữ thần.

Tiếng kinh hô của đại vu sư Rum Các La Phong nương theo tẩm lụa trắng được xốc lên mà vang vọng trong cung thất, chợt truyền ra tiếng rống giận và rít gào của Các La Phong:

- Người tới!

Một đầu mục nhỏ quản lý các thị vệ canh gác Bì La Các kinh sợ quỳ rạp xuống trước mặt Bì La Các, mặt như màu đất. Hắn căn bản không thể tin vào mắt mình không ngờ trước mắt không phải Bì La Các, mà là một người hầu trong cung!

Bì La Các chạy đi đâu?

Các La Phong tưởng như sẽ sụp đổ, hắn như nào cũng không thể tin được, dưới loại canh gác dày đặc như thế này, Bì La Các đã bị đại vu sư Rum hạ thuật thôi miên và hạ độc lại có thể được người cứu đi! Nhớ tới Bì La Các... Lửa giận và lo sợ không yên đan xen lẫn nhau trong lòng Các La Phong, hắn rút loan đao bên hông ra chém đầu của đầu mục thị vệ đang sợ hãi kia.

- Lục soát!

Các La Phong rít gào, quơ loan đao dính máu tươi trong tay.

- Đại vương tử đợi một chút, đừng sốt ruột. Đại vương đã trúng thuật thôi miên và vu độc của ta, trừ ta ra không người nào có thể giải. Mặc dù hắn được người cứu đi, cũng chỉ có con đường chết. Nhiều nhất hai ngày sau, mạng hắn sẽ quy thiên.

Mặt Rum âm trầm, thản nhiên nói.

- A.

Các La Phong nghe vậy cảm thấy nhẹ người, cánh tay vô lực buông loan đao xuống.

Nửa ngày.

Khuôn mặt âm trầm của Các La Phong lóe ra ánh sáng trang nghiêm, hắn khoát tay áo:

- Nhanh chóng phái người đi địa lao giết Thành Tiến! Truyền tin tức ra ngoài, nhị vương tử Thành Tiến mưu hại phụ vương ý đồ soán vị, đã bị bốn vương tử chém giết đương trường.

Ánh lửa dâng cao khắp bầu trời, lúc chạng vạng lúc cơn mưa vừa tạnh. Khói đen bốc lên dày đặc, chỗ cháy đúng là tẩm cung của Bì La Các, dân chúng trong Thái Hòa thành kinh hoảng nhìn về phía nội cung. Mà trong cung, Các La Phong lại mang theo vài binh tào sắc mặt âm trầm nhìn lửa lớn hùng hực, giới nước cứu hỏa.

Trữ Khả nhíu mày, cung kính nói:

- Đại vương tử, Thành Tiến nhị vương tử cũng dám mưu hại Đại Vương.

Các La Phong thở dài một tiếng:

- Thành Tiến luôn luôn vạn phần mơ ước vương vị, các người đều hiểu rõ tình hình. Nhưng bốn vương tử lại tuyệt đối không ngờ, không ngờ hắn thừa dịp phụ vương bệnh nặng, dẫn người vào cung ý đồ bức bách phụ vương truyền ngôi cho hắn... Kết quả, lại xảy ra thảm kịch nhân gian này!

Các La Phong cảm khái, kỳ thật lần này hắn làm bộ cũng không cần thiết, cũng rất dư thừa. Đám binh tào này luôn coi hắn là người kế tục đứng đầu và phục hưng Nam Chiếu, mặc dù trong lòng bọn họ hơi có chút ngờ vực, nhưng hiện giờ Bì La Các đã chết, bọn họ cũng sẽ không chùn bước mà đi theo hắn. Dù sao, so sánh với Các La Phong, mấy đứa con ruột của Bì La Các kia trừ biết uống rượu và chơi nữ nhân ra, gần như đều là rác rưởi.

Đám người Trữ Khả hai mặt nhìn nhau, lại chợt khom người thi lễ.

Thị vệ trưởng Cương Cách, tâm phúc tuyệt đối của Các La Phong người đầy máu tươi rút loan đao ra, trong tay mang theo một cái đầu máu tươi đầm đìa. Cương Cách mang theo sát khí đầy người vội vàng đi đến trước mặt Các La Phong, xách đầu người ném xuống đất, khom người nói:

- Đại vương tử, phản tặc Thành Tiến đã đền tội!

Các La Phong gật đầu, nhìn lướt qua đầu Thành Tiến trên mặt đất, khóe miệng hiện lên một chút âm trầm, cất cao giọng nói:

- Truyền mệnh lệnh bốn vương, Thành Tiến mưu phản đã bị bốn vương tiêu diệt, hiện giờ đại vương quy thiên, bốn vương phụng di chiếu của tiên vương, sáng sớm ngày mai đăng vị!

Màn đêm buông xuống.

Trong doanh quân Đường, trong căn lều chủ soái rộng rãi sáng sủa của Tiêu Duệ.

Bì La Các nằm mơ cũng không ngờ hẳn đi dạo một vòng ở quý môn quan rồi lại vẫn có cơ hội sống, mà người cứu hẳn lại là khâm sai Đại Đường đại nhân. Bì La Các mệt mỏi nằm trên giường gỗ, cố hết sức mở to mắt, ánh mắt đục ngầu đánh giá rất lâu trên người Tiêu Duệ.

Một nam tử bộ dáng vu sư Nam Chiếu cúi người cáo lui. Tiêu Duệ lẳng lặng đứng trong trướng, cũng yên lặng đánh giá Bì La Các, đánh giá người đứng đầu lập nước Nam Chiếu thanh danh hiển hách trong lịch sử. Nhưng Bì La Các hôm nay, thần sắc uể oải, tóc tán loạn, che một tấm thảm qua loa trên người, làm sao còn có phong thái hào hùng phóng ngựa tây nam ngày xưa?

Thật lâu sau.

- Khâm sai đại nhân... Tiêu đại nhân chứ, Bì La Các cảm kích ân cứu mạng của đại nhân, chỉ có điều xin hỏi Nam Chiếu... Tên nghiệt tử kia đã đăng vị sao?

Thanh âm vô lực của Bì La Các quanh quẩn thật lâu trong trướng.

- Còn không có. Có thể nói, sáng sớm ngày mai, Các La Phong sẽ đăng vị.

Tiêu Duệ thần nhiên nói.

- Hẳn... Những thần tử Nam Chiếu kia, không ngờ trở mặt nhìn hẳn giết cha soán vị.

Bì La Các tức giận trợn mắt, cảm giận vung cánh tay vô lực, tóc rối bởi run rẩy, giống như hùng sư xé chiều sắp chết.

- Nghe nói, nhị vương tử Thành Tiến bởi vì tiền cung mưu phản Bì La Các điện hạ, đã bị Các La Phong sát hại. Điện hạ, mấy đứa con của ngài, cũng đã bị Các La Phong bắt tới địa lao, mà vương phi của ngài, cũng nhu nhược ở trong cung — về phần những Thanh Bình quan thủ hạ của ngài, hơn phân nửa không dám lên tiếng, mà các binh tào nắm binh quyền trong tay toàn bộ đều đầu nhập vào Các La Phong.

Thanh âm trào phúng của Tiêu Duệ vang lên, gần như khiến Bì La Các một đời anh hùng xấu hổ và giận dữ đứt khí mà đi.

- Nghiệt tử, súc sinh!

Hiện giờ hẳn cũng chỉ có thể vô lực giải phóng oán khí trong doanh trướng của Tiêu Duệ. Chẳng qua, Bì La Các cũng không phải người thường, hẳn dần dần tỉnh táo lại, chửi lại ý nghĩ của mình, đột nhiên kỳ quang trong mắt chợt lóe, biết mình dường như còn một con đường sống.

Người Đường làm sao có thể cứu hẳn từ trong vương cung Nam Chiếu thủ vệ sâm nghiêm, làm sao có thể cởi bỏ thuật thôi miên và Vu độc của đại vu sư Rum, Bì La Các nghĩ cũng không rõ ràng lắm; nhưng hẳn hiểu rõ ràng, nếu khâm sai đại nhân trước mắt này đồng ý bỏ khí lực lớn như vậy cứu hẳn từ trong thành ra, khẳng định không phải xuất phát từ lòng thương hại, mà là —

Khuôn mặt trắng bệch của Bì La Các dần hiện lên một sắc hồng, ánh mắt hy vọng mơ hồ đặt lên người Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cười, tiến tới một bước:

- Bì La Các điện hạ, giờ phút này có phải ngài muốn trở về Thái Hòa thành đoạt lại vương vị của ngài hay không? Chẳng qua, bốn quan xem, nếu ngài đi vào thành chỉ thuần túy là tìm đường chết — Trước đó Bì La Các đã nắm giữ quyền hành Nam Chiếu rồi, mà ngài, ha ha.

- Nghiệt tử!

Không ngờ Bì La Các căn răng chậm rãi ngồi dậy, trầm giọng nói:

- Tiêu đại nhân, khẩn cầu Tiêu đại nhân giúp đỡ đoạt lại vương vị Nam Chiếu, chỉ cần tiêu diệt nghiệt tử kia, mấy thế hệ Nam Chiếu tiếp theo sẽ thần phục Đại Đường tuyệt đối không dám hai lòng!

Mặt trời đỏ nhô lên cao.

Trong Thái Hòa thành phát ra tiếng chuông trầm thấp, đó là tiếng chuông báo tang của hoàng thất Nam Chiếu nổi nên bởi đại vương Bì La Các quy thiên. Tiếng chuông du dương quanh quẩn trong ngoài thành, cửa thành Thái Hòa đóng chặt, trên cửa thành vô số sĩ tốt Nam Chiếu đề phòng sâm nghiêm đang chăm chú nhìn hướng Đường doanh, sắc mặt ngày càng ngưng trọng.

Nam Chiếu Vương đột nhiên quy thiên, ngoài thành lại có một đội sáu nghìn quân mã Đại Đường như hổ rình mồi, lòng người Nam Chiếu sao có thể không cảm thấy trầm trọng và áp lực. Tuy rằng không trung sáng sủa, ánh sáng đầy trời chiếu rọi khắp nơi, nhưng trong thành Thái Hòa vẫn là một mảnh không khí âm trầm.

Sĩ tốt Nam Chiếu võ trang đầy đủ chạy vội trong thành, giới nghiêm. Tất cả dân chúng và thương nhân cũng không ra khỏi nhà, chỉ có thể trốn trong nhà, nhỏ giọng nghị luận về việc vương cung Nam Chiếu đổi chủ. Các thần tử quý tộc Nam Chiếu thần sắc càng thêm ngưng trọng mà xếp hàng vào cung, tụ tập trên quảng trường trước điện Thái Hòa. Các La Phong mặc áo vàng, đang hăng hái đứng trên bậc thang trước điện cao lớn, sắc mặt nghiêm nghị chăm chú nhìn đám thần tử và quý tộc Nam Chiếu đang khom người hành lễ với mình. Hắn cảm thấy mỹ mãn phát tay áo, trong lỗ mũi phát ra thích ý mà hừ nhẹ, một khi tâm nguyện nhiều năm trở thành sự thật, mặc dù tâm tính trầm ổn như Các La Phong cũng nhận không được hưng phấn thật lớn trong đáy lòng.

Nam Chiếu đã đứng dưới chân hắn. Các La Phong ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh thẳm trong thành.

Oanh!

Rầm rầm!

Rầm rầm rầm!

Từ phía tây nam mơ hồ truyền đến từng tiếng sấm nổ. Các La Phong đột nhiên chấn động, hô to:

- Người tới, sao lại thế này?

Các La Phong suất lĩnh các quý tộc thần tử Nam Chiếu vội vã chạy lên thành lầu, nhìn về Tiểu La thành phía tây nam. Chỉ nhìn thấy bên kia tràn ngập khói bụi, tiếng kêu rung trời xuyên qua đám bụi dày đặc không trung truyền tới. Bụi mù tràn ngập, quân kỳ Nam Chiếu rơi xuống đất và quân kỳ Đại Đường tung bay như ẩn như hiện.

- Không tốt, là Tiểu La thành!

Các La Phong hít một hơi thật sâu. Mà các quý tộc thần tử Nam Chiếu còn lại trên cổng thành hai mặt nhìn nhau, trong lòng lo sợ không yên.

- Đại vương, không tốt. Quân Đường liên hợp Thoán binh đột nhiên tiến công Tiểu La thành.

Một binh tào vội vã truyền lại tin tức khiến lòng người Nam Chiếu cực kỳ chấn động.

Không ngờ quân Đường thực sự xuống tay với Nam Chiếu. Sắc mặt Các La Phong âm trầm xuống, hung hăng dậm chân, một quyền nện lên tường thành dày đặc, giận dữ hét:

- Nhanh chóng phái binh ra khỏi thành tiếp viện Tiểu La thành!

Trữ Khả do dự một chút, khom người nói:

- Đại vương, trong Tiểu La thành có một vạn 5000 dũng sĩ Nam Chiếu chúng ta, mà quân Đường chẳng qua mấy ngàn. Hơn nữa đám Thoán binh này ô hợp, nếu muốn hạ Tiểu La thành cũng không dễ dàng. Trữ Khả xem, động cơ quân Đường không rõ. Chúng ta hẳn là đóng chặt cửa thành, đề phòng quân Đường tiến công Thái Hòa thành mới đúng.

Các La Phong thở phào một cái, lấy lại bình tĩnh:

- Người nói đúng. Tiểu La thành cũng không dễ công hãm như vậy. Người tới, truyền mệnh lệnh bốn vương, đóng chặt cửa thành, toàn bộ sĩ tốt lên thành lâu, canh phòng nghiêm ngặt quân Đường tiến công Thái Hòa thành!

Bên rìa một khu rừng rậm cách Thái Hòa thành chừng vài dặm.

Tiêu Duệ cúi người nhặt một nhánh cây khô vàng lên, có chút thích thú vạch vạch mấy vòng nhằm chán lên mặt đất. Mà phía sau hắn, một hắc y nhân che vải đen lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, giống như một pho tượng.

Tiêu Duệ đột nhiên cười quay đầu lại:

- Ta nói Ảnh Tử, bản quan luôn tò mò, tại Nam Chiếu xa lạ này, tại sao ngươi lại có thể cứu Bì La Các từ trong vương cung phòng vệ sâm nghiêm? Mà người như thế nào biết Bì La Các trúng thuật thôi miên và vu độc của vu sư?

Thanh âm khan khan của hắc y nhân truyền ra:

- Ta tự nhiên có biện pháp của ta.

- Người nói vậy chẳng phải là vô nghĩa sao. Bản quan đương nhiên biết người có biện pháp của người, nhưng mặc dù thân thủ của người cao, nhưng cũng không phải thần linh, người xuất quỷ nhập thần như vậy, khiến cho bản quan có vài phần tò mò.

- Người không cần tò mò, lòng hiếu kỳ sẽ giết chết người. Ta phụng hoàng mệnh đến giúp người, nên cần giúp người làm việc, về phần những thứ khác, người không cần trông nom, cũng không cần quan tâm.

- A?

Thấy Ảnh Tử thần bí quỷ dị, dầu mỡ không tiến nhỏ nước không vào, Tiêu Duệ không khỏi cười khổ một tiếng:

- Người rất lợi hại!

Ảnh Tử đột nhiên cười nhàn nhạt:

- Bản thân ta đã quên nói cho người biết, Ảnh Tử không phải một người, mà là một tổ chức. Nếu hoàng thượng muốn phái Ảnh Tử đến giúp người, chúng ta đương nhiên sớm có chuẩn bị ở vùng mạn di tây nam này. Nếu không, sao người có thể dễ dàng nắm được chứng cứ buôn lậu của Tiên Vu Trọng Thông như vậy.

Tiêu Duệ ngẩn ra, cười nói:

- Điều này cũng đúng. Ảnh Tử không phải một người... Khó trách khó trách.

- Chiến sự bên Tiểu La thành kia chắc hẳn đã xong. Bì La Các xuất hiện, binh tào quản lý Tiểu La thành đương nhiên không chiến mà hàng, chiêu thức ấy của người, Các La Phượng mà biết nhất định sẽ tức giận đến hộc máu.

Ảnh Tử lạnh nhạt nói:

- Người vẫn nên nghĩ lại cẩn thận, làm thế nào để cho Bì La Các tiếp quản Thái Hòa thành đi.

- Bì La Các ở Nam Chiếu tổ chức mấy chục năm, uy vọng này Các La Phong sao có thể so sánh. Ta sẽ lựa chọn một thời cơ thích hợp, mang theo Bì La Các điện hạ của chúng ta tiến vào Thái Hòa thành.

Tiêu Duệ cười.

- Lá gan của người quá lớn một chút.

Ảnh Tử hừ lạnh một tiếng:

- Ảnh Tử tuy rằng có thể bảo hộ người, nhưng bên trong thiên quân vạn mã, nếu Các La Phong được ăn cả ngã về không, người vẫn khó lòng thoát chết.

- Ngày đó ta tiến vào Thái Hòa thành, không cần bất luận kẻ nào bảo hộ.

Âm thanh của Tiêu Duệ cũng trầm thấp xuống:

- Ta còn không có ngu xuẩn gửi gắm an toàn tính mạng của mình trên người một sát thủ quỷ dị. Các La Phong không phải là Thành Tiến, nếu như là Thành Tiến, ta đương nhiên sẽ không mạo hiểm vào thành, nhưng Các La Phong thì khác, hẳn tuyệt đối sẽ không hữu dũng vô mưu. Công khai xuống tay với khâm sai Đại Đường, trừ phi hẳn không muốn làm Nam Chiếu vương.

- Hừ.

Ảnh Tử hừ một tiếng, thân mình vừa động, lúc sắp biến mất, trong không trung truyền lại lời nói khàn khàn mờ ảo của hắn:

- Không nên cho rằng mình rất thông minh — hoàng thượng đã sớm muốn xuống tay với Tiên Vu Trọng Thông, mà người, bất quá chỉ là quân cờ hắn che mắt dân chúng mà thôi.

Tiêu Duệ đột nhiên chấn động, im lặng đứng ở nơi đó, thật lâu sau không nói gì mắt nhìn trời xanh.

Binh tào quản lý Tiểu La thành vừa mới nhận được tin tức Bì La Các quy thiên, liền nhận được cảnh báo quân Đường và Thoán binh đột nhiên tới gần Tiểu La thành. Cũng không bao lâu, một đám quân Đường và Thoán binh đông nghìn nghịt âm âm tới ngay trên khoảng trống trước Tiểu La thành chuẩn bị công thành.

Ngay khi quân phòng thủ Tiểu La thành chuẩn bị tốt liệu chết thủ thành, hơn mười cỗ xe ném đá được đẩy ra trước trận doanh quân Đường, đất đá bắn ra rơi xuống đầy trời, quân thủ thành Tiểu La thảm thiết kêu không ngừng. Tường thành Tiểu La thấp bé, phòng thành cũng không chắc chắn, bởi vì đây chỉ là một tòa thành trú quân, cùng loại với một toàn thành quân doanh.

Binh tào Tiểu La thành là Trữ Lang, đệ đệ Trữ Khả. Hắn đứng trên đầu thành, trơ mắt nhìn sĩ tốt Nam Chiếu thì thể huyết nhục mơ hồ khắp nơi, trong lòng phẫn nộ và lo sợ đan xen vào nhau. Thừa dịp quân Đường thay đổi đạn đá trực xe bắn đá, hắn mệnh lệnh tất cả sĩ tốt đều nằm dưới lỗ châu mai ở tường thành, dùng cường cung trong tay nhắm liên quân dưới thành bắn một trận mãnh liệt.

Không bao lâu, máy ném đá của quân Đường đột nhiên triệt thoái xuống phía sau. Không chỉ có máy ném đá lùi lại, mà ngay cả trận doanh của quân Đường cũng bắt đầu chậm rãi lui lại phía sau. Trữ Lang thở phào một cái, lúc đang muốn phân phó sĩ tốt ngừng bắn tên, lại trông thấy một người Nam Chiếu cưỡi ngựa cao to chậm rãi chạy tới dưới thành.

- Là đại vương!

Đám sĩ tốt Nam Chiếu kinh hô lên, Trữ Lang quả thực không dám tin vào mắt mình, cũng mặc kệ hắn dụi hai mắt thế nào, Bì La Các vẫn sống sờ sờ đứng dưới thành, dùng thanh âm nam trung uy nghiêm mang một chút từ tính quen thuộc cao giọng hô:

- Trữ Lang, chẳng lẽ ngươi muốn bắn chết bốn vương?

- Là, là đại vương? Nhưng.

- Nhưng cái gì? Bốn vương cũng chưa chết, là nghiệt tử Các La Phong kia ý đồ mưu hại bốn vương.

Tiếng gầm gừ phẫn nộ của Bì La Các quanh quẩn trên đầu thành, sắc mặt Trữ Lang biến thành trắng bệch. Bì La Các khởi binh mấy chục năm, hàng năm đồng cam cộng khổ với các sĩ tốt Nam Chiếu, uy vọng trong đám sĩ tốt Nam Chiếu không người nào có thể so sánh. Nghe thấy tiếng hoan hô rung trời của đám sĩ tốt bên cạnh, Trữ Lang thở dài trong lòng một tiếng, bắt đầu lo lắng cho huynh trưởng Trữ Khả đi theo bên người Các La Phong trong Thái Hòa thành, hắn yên lặng phát tay:

- Mở cửa thành, nghênh đón đại vương vào thành!

Hai vạn Thoán binh phía sau, sáu nghìn quân Đường phía trước, chậm rãi hành quân tới dưới thành Thái Hòa. Các La Phong cẩn thận đứng trên công thành, trong lòng cảm hận không cần phải nói. Hần vạn lần không ngờ, Tiêu Duệ lại thật sự tấn công Thái Hòa thành.

Quân Đường và Thoán binh đông nghìn nghịt liếc mắt không thấy cuối cùng, cung thương san sát, loan đao múa may, bụi mù đầy trời. Chẳng qua, quân kỵ Thoán binh kém hơn quân Đường rất nhiều. So với sáu nghìn quân đường đứng nghiêm nghị kia, trong trận phương Thoán binh truyền đến tiếng ầm ào khiến sắc mặt A Đại có chút đỏ lên. Tinh kỳ pháp phối đầy trời, tiếng người ồn ào mang theo sát khí dâng lên tận trời, khiến sắc mặt thủ quân Nam Chiếu trên công thành trắng bệch.

- Đại vương, chúng ta.

Trong lòng Trữ Khả ngày càng ngưng trọng, khom người nói.

- Tử thủ, để xem quân Đường rốt cuộc muốn làm cái gì! Đám Thoán binh này, đáng chết!

Các La Phong rống hận một tiếng, hung hãn ném loan đao nắm trong tay xuống dưới thành. Loan đao bằng vàng lóe ra hàn quang lập lòe, xoay vòng dưới ánh mặt trời, soát một tiếng cảm trên bãi cỏ cách thành hơn mười thước.

- Xin hỏi khâm sai Đại Đường đại nhân, tại sao phái binh vây quanh Thái Hòa thành của chúng ta!

Trữ Khả cúi người cao giọng hô.

Tiêu Duệ ra hiệu Lệnh Hồ Xung Vũ, Lệnh Hồ Xung Vũ phóng ngựa lên giận dữ hét:

- Nhanh chóng giao ra phản nghịch Nam Chiếu Các La Phong, nếu không đại quân sẽ san bằng Thái Hòa thành, chó gà không tha!

Theo Lệnh Hồ Xung Vũ thúc người quay lại, tiếng vó ngựa ù ù vang lên rung trời, bụi mù phía tây nam dâng lên đầy trời. Quân Đường và Thoán binh trật tự rành mạch tự động tách ra, biến thành đội hình hai cánh, ở giữa tạo thành một đường rộng lớn.

Các La Phong cũng tốt, binh tào và đám sĩ tốt Nam Chiếu cũng tốt, hoặc là các quý tộc thần tử Nam Chiếu này, đều kinh hãi nghi hoặc nhìn lại phía tây nam. Không bao lâu, chỉ thấy thành Tiểu La phía tây nam mở ra một đội kỵ binh Nam Chiếu phóng lại đây, mà một tướng quân đầu lĩnh, toàn thân đẳng giáp, trong tay quơ một thanh loan đao hàn quang long lánh, con ngựa đỏ thẫm dưới hang.

148. Chương 133: Định Nam Chiếu

Bọn họ sao có thể không quen thuộc, bọn họ sao có thể không khiếp sợ!

Đây cũng là Nam Chiếu đại vương vừa mới quy thiên của bọn họ, đây cũng là đại vương Bì La Các thống lĩnh bọn họ thống nhất sáu Chiếu đó!

Thần sắc Bì La Các cực kỳ bình tĩnh, chuyện cho tới giờ, hắn sớm hiểu được, mình đã một lần nữa đoạt lại vương vị thuộc về mình. Mặc dù, giờ phút này hắn còn ngoài thành, mà nghiệt tử đứng trên công thành kia vẫn mặc vương bào kim quan.

- Các tướng sĩ thần tử Nam Chiếu, bốn vương mệnh lệnh các người, nhanh chóng bắt Các La Phong!

Bì La Các chậm rãi xuống ngựa, hiên ngang đứng dưới ngựa.

Sự thật thắng hùng biện. Vô số ánh mắt phản nộ phóng lên người Các La Phong, sắc mặt Các La Phong trắng bệch, hung hăng vứt bỏ vương miện trên đầu, dưới sự hộ vệ của vài thị vệ tâm phúc, nhanh chóng thối lui vào trong thành.

- Mở cửa thành ra, nghênh đón đại vương!

- Bắt sống phản tặc Các La Phong!

Trữ Khả nháy mắt liền phục hồi tinh thần, mang theo vài binh tào cao giọng kêu lên, chợt làm cho binh lính Nam Chiếu trong thành hưởng ứng, binh lính như thủy triều nhằm phía cửa thành, quơ loan đao truy đuổi Các La Phong cuối cùng trốn vào hoàng cung, nhưng trốn vào đó thì có thể thế nào?

Sĩ tốt Nam Chiếu phần nộ tăng tăng lớp lớp vây quanh hoàng cung Nam Chiếu, chỉ sợ là một con chim sẻ cũng không bay ra ngoài được. Trong lòng những binh tào đi theo Các La Phong hiện giờ đều lo sợ bất an, sợ Bì La Các hỏi tội, đều đem lửa giận trong lòng chuyển lên người Các La Phong.

Nhưng lúc Bì La Các mang binh về hoàng cung, Các La Phong đã tuyệt vọng vung đao chém giết một con trai một con gái cùng với tất cả thê thiếp thị nữ của mình, cuối cùng một mối lửa thiêu tẩm cung của mình. Một thế hệ anh tài Nam Chiếu cứ ngã xuống như vậy, Tiêu Duệ thở dài vài tiếng trong lòng. Nếu không phải bởi vì hấn xuyên qua cải biến hướng đi của lịch sử, Các La Phong này vốn nên là người chủ trì sự phục hưng của Nam Chiếu, đáng tiếc, đáng tiếc.

Sáng sớm ngày thứ ba, tiếng trống nhạc vang lên rung trời. Cửa thành Thái Hòa mở rộng ra, hai bên đường từ cửa thành thông ra Đường doanh, đứng đầy sĩ tốt Nam Chiếu duy trì trật tự. Mà sau lưng đám sĩ tốt Nam Chiếu, vô số dân chúng Nam Chiếu chen chúc nhau mà đến, tiếng người ồn ào. Trên đường trải lên tấm thảm đỏ từ cửa thành kéo dài mấy trăm thước về phía trước. Bì La Các mặc vương bào hoa lệ, mang theo vương miện Nam Chiếu vừa đoạt lại, sắc mặt kính cẩn đi nhanh về phía trước nghênh đón. Phía sau hấn, văn võ quần thần Nam Chiếu chia làm hai nhóm gắt gao theo sau.

Tiêu Duệ không thể để hai người Lệnh Hồ Xung Vũ và Mạnh Hoắc lại phía sau, phiêu nhiên bước về phía trước dọc theo thảm đỏ mềm mại.

Người Nam Chiếu còn nhỏ giọng tranh luận hai bên, thanh niên anh tuấn trước mắt này chính là khâm sai Đại Đường đại nhân đã cứu vớt Nam Chiếu Vương của bọn họ, giúp Nam Chiếu bình định Các La Phong phản loạn.

Tiếng trống nhạc dần dần dày đặc, áp đảo tiếng động xôn xao của đám người. Bì La Các đột nhiên phát tay, tiếng trống nhạc chợt dừng lại, mà tiếng người rầm rĩ quanh mình cũng dừng lại. Bì La Các bước nhanh tới hai bước, cúi người thi lễ:

- Bỏn vương Bì La Các nghênh đón khâm sai hoàng đế Đại Đường đại nhân!

Tiêu Duệ cũng cười đáp lễ, cất cao giọng nói:

- Điện hạ làm gì khách khí như vậy?

Bì La Các kéo tay Tiêu Duệ, mặt hướng tới đám sĩ tốt và con dân Nam Chiếu, cao giọng hô:

- Các La Phong phản loạn, nếu không có khâm sai Đại Đường đại nhân khởi binh cứu giúp, bỏn vương hiện giờ đã sớm không ở nhân thế — binh lính và các con dân Nam Chiếu, người Nam Chiếu chúng ta được Tiêu đại nhân ân trọng như thế, lấy gì để báo? Truyền mệnh lệnh bỏn vương, bỏn vương muốn kết huynh đệ sống chết với Tiêu đại nhân. Sau này con dân Nam Chiếu gặp Tiêu đại nhân như gặp bỏn vương!

Tiêu Duệ biến sắc, vội vàng kéo tay Bì La Các, lớn tiếng nói:

- Điện hạ, điều này tuyệt đối không thể! Bản quan phụng ý chỉ hoàng đế Đại Đường đi sứ Nam Chiếu... Công bình định này, nên quy về toàn thể sĩ tốt Đại Đường, hoàng đế Đại Đường bệ hạ!

Bì La Các ngẩn ra, man nhân trời sinh tính ngay thẳng không có tâm địa gian xảo như người Hán, hấn cảm thấy Tiêu Duệ là ân nhân cứu mạng của mình, liền nói ra lời nói theo bản năng, muốn kết bái với Tiêu Duệ... Nhưng chuyện này rất dễ dàng khiến cho Lý Long Cơ nghi kỵ.

Nhưng Mạnh Hoắc phía sau Tiêu Duệ cũng được Tiêu Duệ ra hiệu, dẫn đầu vung tay hô to lên:

- Hoàng đế Đại Đường vạn tuế!

- Hoàng đế Đại Đường bệ hạ vạn tuế!

- Đại Đường cực kỳ dũng mạnh vô địch!

- Đại Đường.

Đám người sôi trào lên, tiếng hoan hô quỳ lễ vang lên bên tai không dứt. Sau khi Tiêu Duệ và Bì La Các sóng vai đi dọc theo thảm đỏ vào cửa thành, tiếng hoan hô rung trời kia còn không có ổn định, quanh quẩn thật lâu trong và ngoài thành Thái Hòa, bay xa.

- Xích.

Một người áo đen trong đám người phát ra tiếng cười nhẹ nhàng, sau đó thân mình lay động một hồi biến mất không thấy.

Bì La Các ở trong vương cung Nam Chiếu chính thức tiếp nhận khâm sai Đại Đường Tiêu Duệ tuyên bố thay hoàng đế Đại Đường sắc phong, tiếp nhận chiếu thư và kim ấn hoàng đế Đại Đường ban hành, chính thức trở thành một trong các phiên vương man di phụ thuộc Đại Đường.

Tuy rằng Bì La Các liên tục mở tiệc chiêu đãi Tiêu Duệ trong vương cung Nam Chiếu mấy ngày, nhưng kỳ thật, trong Thái Hòa thành đã sớm nổi lên gợn sóng ngầm. Dù sao, Các La Phong mưu phản, Bì La Các thiếu chút nữa chết trong tay con nuôi mình — sau khi bình định chuyện này, thanh trừ thế lực là không thể tránh được. Điểm này, Tiêu Duệ biết rõ trong lòng, nhưng đối với chuyện này, hắn chỉ bảo trì trầm mặc và bàng quan.

Trong vương cung Nam Chiếu, Lệnh Hồ Xung Vũ cùng với Tiêu Duệ tham dự tiệc chiêu đãi của Nam Chiếu Vương nhiều lần. Nhìn Tiêu Duệ trên tiệc rượu Lệnh Hồ Xung Vũ âm thầm thở dài một hơi. Về phong lưu phóng khoáng rất cuộc lại bắt đầu trở về trên người Tiêu Duệ, những thứ u ám và ác nghiệt lây dính trên đám người Nam Chiếu này dường như hòa tan từng chút trong rượu ngon xen lẫn với vũ đạo nóng bỏng của man nữ Nam Chiếu.

Nhưng chỉ có Tiêu Duệ hiểu được, hành trình tới Nam Chiếu lần này khiến tâm tình hắn thay đổi rất nhiều. Ít nhất, hắn ở nơi mà mạng người như cỏ rác, người nắm quyền lực có tiếng nói ở hết thảy mọi thứ xung quanh, niềm tin càng thêm kiên định muốn sống được thì cần phải lớn mạnh hơn. Nhân từ với địch nhân, chính là tàn nhẫn với mình. Loại quy luật xã hội khôn sống đại chết này, nghe thì dễ dàng, nhưng người nào không thể tự mình nhận thức trong kỳ cảnh một phen, thật là khó lĩnh ngộ chân chính.

Từ nay về sau, không thể dễ dàng gây thù hằn, sự lông bông tuổi trẻ này để cho nó theo gió mà bay đi — chỉ khi nào có địch nhân, kiên quyết không thể nương tay, không lưu lại nguy hiểm và tai họa ngầm cho mình. Trong mấy ngày Tiêu Duệ ở khu man di tây nam, luôn luôn nhắc nhở bản thân như vậy.

- Ha ha ha, Tiêu đại nhân quả nhiên là người phong lưu phóng khoáng!

Bì La Các cười lên ha ha, chén rượu trong tay lắc lư một hồi, rượu từ trong chén đổ ra. Mỗi ngày ẩm yên, uống rượu ngon từu phường Tửu Đồ ử, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt với đại đồng gia Tiêu Duệ phía sau màn cửa từu phường Tửu Đồ, hành vi Bì La Các càng lúc càng giống vương gia quý tộc phóng đảng, mà không giống một thế hệ anh hùng quân chủ hùng tài vĩ lược.

Nhưng Bì La Các càng như vậy, Tiêu Duệ càng cảm thấy được tâm cơ của người này quá sâu, bởi vì hắn rất am hiểu nguy trang và vờ vịt. Thường vốn vã, nhưng kỳ thật Tiêu Duệ hiểu được, Bì La Các hận hắn không thể lập tức dẫn quân ra khỏi Nam Chiếu. Thoán binh của A Đại cùng với chiến sĩ người Bặc tới trễ, cùng đều lần lượt trở về một ngày trước đó, nhưng quân Đường lại không có chút ý tứ rời khỏi thành Thái Hòa chút nào, Bì La Các mỉm cười trên mặt, nhưng trong lòng thì nóng như lửa đốt.

Hắn có nhiều nội vụ Nam Chiếu cần chỉnh đốn lại từ đầu. Còn có, sứ thần cùng sứ đoàn Thổ Phiên bị giết ở Nam Chiếu, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ. Tuy rằng bị vu oan lên người Các La Phong đã chết đi, nhưng dù sao, Bì La Các vẫn phải cho người Thổ Phiên một cái công đạo.

Có lẽ, còn phải ngênh đón đại quân Thổ Phiên hưng binh hỏi tội.

Tiêu Duệ đương nhiên một ngày cũng không muốn dừng lại ở Nam Chiếu, nhưng bây giờ hắn còn không thể đi, Ảnh Tử thân bí nói cho hắn biết, hắn cần phải ở đây chờ đợi mật chỉ của Lý Long Cơ. Ngần dặm xa xôi, Ảnh Tử liên lạc với hoàng đế Trường An như thế nào, Tiêu Duệ cũng không biết, nhưng chắc là có cùng một loại phương thức thông tin với “dùng bò câu liên lạc” đi.

Tiêu Duệ cười, nâng chén rượu lên:

- Điện hạ, mời uống.

Bì La Các cười nâng chén rượu lên, lại nhìn con gái Các Cách Mã thay đổi phục sức nữ tử người Đường vẻ mặt vui sướng đi đến. Bì La Các nhíu mày, không khỏi nhìn lướt qua thanh niên giáo úy quân Đường thần sắc trầm ổn im lặng đứng phía sau Tiêu Duệ kia.

Tin tức Các Cách Mã thích hiệu úy Lệnh Hồ Xung Vũ, tâm phúc của Tiêu Duệ, đã truyền khắp Thái Hòa thành hai ngày nay. Cũng không có biện pháp, mỗi ngày Các Cách Mã đều chạy đến chỗ Tiêu Duệ, còn chủ động nói với Bì La Các, muốn gả cho Lệnh Hồ Xung Vũ, chuyện này sao có thể không khiến dư luận xôn xao.

Trượng phu của Các Cách Mã đã chết, gả cho người Đường kỳ thật cũng không có gì. Dù sao, trong lòng Bì La Các, địa vị của một người con gái là bé nhỏ không đáng kể, kết hôn với người Đường cũng không phải không thể. Nhưng, địa vị của Lệnh Hồ Xung Vũ này quá thấp, chỉ có một chức vị hiệu úy nhỏ bé trong quân Đường, xuất thân bần hàn, nếu như công chúa Nam Chiếu gả cho một thanh niên người Đường như vậy, ngoài miệng Bì La Các không nói, trong lòng lại rất không vui.

- Phụ vương, Tiêu đại nhân, ta muốn tìm Lệnh Hồ tướng quân nói vài lời.

Khuôn mặt quyến rũ của Các Cách Mã không ngờ lộ ra một tia đỏ bừng. Đối với vị công chúa trời sinh tính tình nóng bỏng hào phóng này mà nói, đây là một chuyện không hề dễ dàng.

Sắc mặt Lệnh Hồ Xung Vũ hơi có chút xấu hổ. Đối với Các Cách Mã, ở chung mấy ngày nay, trong lòng hẳn cũng không phải không có cảm giác. Kỳ thật, giữa nam nữ chính là như vậy, ở chung không lâu căn bản không thể hiểu rõ đối phương, ấn tượng biểu hiện ra thật sự có khác biệt rất lớn. Thí dụ như lúc trước Lệnh Hồ Xung Vũ cho rằng Các Cách Mã trời sinh tính dâm đãng, nhưng sau này hẳn lại phát hiện, công chúa Nam Chiếu này cũng không phải như vậy, hành vi phóng đãng lúc trước chẳng qua chỉ là một loại ngụy trang và dấu hiệu giả tạo.

Trong nội tâm nàng ẩn dấu sự nhiệt tình và cố chấp, khát vọng đối với tình yêu thật sự, vô tư dâng hiến và trả giá cho quốc gia mình, cũng dần dần đã động thanh niên Đại Đường lần đầu tiên tiếp xúc với tình yêu nam nữ này.

149. Chương 134: Hôn Sự Của Lệnh Hồ Xung Vũ

Cho nên, Lệnh Hồ Xung Vũ ẩn dấu đi tình cảm của mình.

- Các Cách Mã, người.

Bì La Các lại nhíu mày:

- Bỏn vương đang âm thầm với Tiêu đại nhân, người hãy lui ra sau!

Các Cách Mã quật cường nhíu mày liễu, không ngờ đi thẳng tới phía sau Tiêu Duệ, đứng bên người Lệnh Hồ Xung Vũ. Trải qua những mưa gió ở Thoán khu và Các La Phong phản loạn ở Nam Chiếu, sau khi gặp được Lệnh Hồ Xung Vũ, Các Cách Mã ngày càng cảm thấy được, đây chính là nam nhân mình chờ đợi đã lâu. Nàng sớm quyết định, nhất định phải gả cho nam nhân này. Nửa đời trước, nàng thuộc về Nam Chiếu, và sau này, nàng quyết tâm phải truy cầu hạnh phúc của mình.

Các Cách Mã dám yêu dám hận không che dấu tình cảm của mình, nàng không chỉ phát “tiền công” mãnh liệt với Lệnh Hồ Xung Vũ, còn ra sức theo đuổi tình yêu của mình trước vương thất Nam Chiếu. Nhưng mà, tuy rằng vương phi A Sát nói vài lần với Bì La Các, thậm chí Các Cách Mã cũng tự mình nhắc tới trước mặt Bì La Các, nhưng Bì La Các vẫn không tỏ thái độ.

- Các Cách Mã, lui ra!

Bì La Các cả giận nói. Trong lòng Tiêu Duệ cũng dần dần quyết định chủ ý. Lệnh Hồ Xung Vũ không quen biểu đạt lời nói, nhưng từ ánh mắt hắn, Tiêu Duệ đã nhìn ra hắn thật lòng thích Các Cách Mã. Lệnh Hồ Xung Vũ theo hắn từ Lạc Dương, đi Ích Châu, tới Trường An, đi Nam Chiếu, đi theo mình rất lâu, Tiêu Duệ cảm thấy mình cũng nên làm thứ gì đó cho Lệnh Hồ Xung Vũ.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng lên, nhìn lại Các Cách Mã, thản nhiên nói:

- Các Cách Mã công chúa, bản quan hỏi ngài một câu, ngài cứ dựa vào thực tế trả lời ta!
- Tiêu đại nhân nói đi.

Các Cách Mã gật đầu.

- Ngài thật lòng muốn gả cho Lệnh Hồ hiệu úy sao? Ngài phải hiểu rõ rằng, hắn vừa không gia thế bối cảnh, cũng không có quan chức tước vị.

Tiêu Duệ mỉm cười.

- Ta nguyện ý.

Ánh mắt quyến rũ của Các Cách Mã si ngốc đặt lên người Lệnh Hồ Xung Vũ, trong mắt phát ra ánh sáng mê ly và cổ chấp:

- Ta cái gì cũng không để ý... Ta chỉ muốn cả đời này ở bên cạnh hắn, làm nữ nhân của hắn, sinh con đẻ cái cho hắn.

Trên khuôn mặt trầm ổn của Lệnh Hồ Xung Vũ co giật một chút.

Tiêu Duệ gật đầu:

- Lệnh Hồ hiệu úy, người cũng nói với bản quan, người có thật tình thích Các Cách Mã công chúa hay không?

Lệnh Hồ Xung Vũ do dự một chút, há miệng thở dốc, nhưng vẫn im lặng cúi đầu xuống.

- Lệnh Hồ. Dừng cảm một chút, nam tử hán đại trượng phu, thích là thích, không thích là không thích, sợ cái gì?

Tiêu Duệ đột nhiên cất cao giọng nói:

- Ngẩng đầu lên, trả lời ta!

Lệnh Hồ Xung Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên. Nhưng, lại nghĩ tới Tiêu Duệ chí tình chí nghĩa kháng chỉ tự sát ở trong cung vì Dương Ngọc Hoàn, thanh niên kích động trong lòng, hắn quay đầu lại nhìn khuôn mặt hồng hào quyến rũ đang cười của Các Cách Mã kia, cắn chặt răng, kiên định gật đầu:

- Hồi đại nhân, thích!

Tiêu Duệ ha ha cười:

- Đây mới là phong thái của Lệnh Hồ đại hiệp khách chứ. Lệnh Hồ hiệu úy, Các Cách Mã công chúa, hai người tạm thời lui ra ngoài trước, ta có mấy lời muốn nói với đại vương điện hạ.

Tâm tư của Bì La Các Tiêu Duệ làm sao không thấy rõ. Hắn mỉm cười:

- Điện hạ, ngài cảm thấy Tiêu Duệ cả đời sẽ làm một cái Nhung Châu huyện lệnh nho nhỏ sao?

Bì La Các ngẩn ra, cười nói:

- Điều này sao có thể. Tiêu đại nhân tuổi còn trẻ có triển vọng, lại được hoàng đế Đại Đường bệ hạ rất sủng ái, chuyện ngày sau thăng chức nhanh chóng là tất nhiên. Xa không nói, Tiêu đại nhân lần này bình Thoán khu định Nam Chiếu lập công lớn, nói vậy hoàng đế Đại Đường bệ hạ cũng sẽ phong thưởng.

- Như vậy, điện hạ, ngài cảm thấy Lệnh Hồ Xung Vũ sẽ làm một giáo úy trong quân đội cả đời sao?

Tiêu Duệ lại cười:

- Cần phải nói cho điện hạ, tuy rằng Lệnh Hồ Xung Vũ theo ở bên cạnh ta, nhưng hắn không phải hạ nhân trong phủ ta, mà là huynh đệ của ta.

- A?

Tâm niệm Bì La Các vừa chuyển, minh bạch ý tứ của Tiêu Duệ. Tiêu Duệ đây là đang ám chỉ cho hấn, nếu sau này hấn tiền đồ vô lượng, mà Lệnh Hồ Xung Vũ làm tâm phúc của hấn, sao có thể làm một tên giáo úy nho nhỏ lâu dài.

- Điện hạ, còn có một việc. Chúc giáo úy, thực sự không phải bản quan mưu cầu cho hấn, mà là do Lý Lâm Phủ Lý tướng tiến cử, hơn nữa Lý tướng nhiều lần dặn dò bản quan, muốn bản quan cẩn thận chăm sóc Lệnh Hồ Xung Vũ... Ý của ta, điện hạ có hiểu được?

Tiêu Duệ lạnh nhạt nói, lại nâng chén rượu lên.

Bì La Các biến sắc, Lý Lâm Phủ là người nào, hấn sao có thể không biết. Đây là quyền thần thứ nhất của Đại Đường quyền thế ngút trời, thao túng triều chính Đại Đường. Nghe miệng lưỡi Tiêu Duệ, rõ ràng Lệnh Hồ Xung Vũ có quan hệ mật thiết gì đó với Lý Lâm Phủ — chẳng lẽ là thân quyến?

Bì La Các hiểu ý cười ha ha, nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Duệ mỉm cười đi ra từ trong điện, Lệnh Hồ Xung Vũ thở dài liếc Cách Cách Mã, yên lặng tới nghênh đón. Hai người hiểu được, vừa rồi Tiêu Duệ ở trong điện thương lượng chuyện hôn sự của hai người với Bì La Các. Lệnh Hồ Xung Vũ không ôm hy vọng gì, Cách Cách Mã lại có chút lo lắng nhìn Tiêu Duệ, muốn hỏi lại cảm thấy mở miệng không nổi.

Tiêu Duệ cười lên ha ha:

- Cách Cách Mã công chúa, Nam Chiếu Vương đã đáp ứng chuyện của ngài với Lệnh Hồ Xung Vũ. Chẳng qua, hôn lễ hai người sẽ không thể làm ở Nam Chiếu, chờ chúng ta trở lại Ích Châu, ta sẽ tự mình làm chủ hôn cho hai người!

Tuy rằng Bì La Các đáp ứng hôn sự, nhưng không chịu truyền tin, càng không có khả năng cử hành hôn lễ long trọng gì. Dù sao, việc này liên quan đến mặt mũi vương thất Nam Chiếu. Nhưng đối với Lệnh Hồ Xung Vũ và Cách Cách Mã mà nói, đây đã là việc vui cực lớn — chỉ cần có thể ở cùng một chỗ, hôn lễ hay không, Cách Cách Mã căn bản không cần.

Cách Cách Mã hưng phấn nhào tới, nắm lấy tay Lệnh Hồ Xung Vũ, sắc mặt đỏ lên, run giọng nói:

- Ta muốn theo chàng tới Đại Đường, chàng cần phải đối đãi tốt với ta.

Trở lại dịch quán của khâm sai Đại Đường trong thành, Tiêu Duệ vừa mới nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, một bóng đen chợt lóe vào phòng ngủ hấn. Tiêu Duệ nhíu mày, cúi đầu nói:

- Ta nói Ảnh Tử đại nhân, về sau ngài có thể đừng xuất quỷ nhập thần như vậy hay không, giống như quỷ my, dọa người nhảy dựng.

Khuôn mặt của Ảnh Tử che dưới lớp vải đen giật giật, lạnh lùng nói:

- Rời khỏi Nam Chiếu, người sẽ không thấy được ta — khẩu dụ của hoàng thượng, mệnh lệnh người lấy danh nghĩa trợ giúp Nam Chiếu phòng vệ Thổ Phiên, để 5000 quân Đường thủ hạ Mạnh Hoắc đóng quân ở Tiểu La thành. Về phần người, hoàng thượng lệnh người nhanh chóng quay về Ích Châu đợi ý chỉ.

Tiêu Duệ cả kinh:

- Thường trú Nam Chiếu?

- Không sai. Người cứ nói với Bì La Các như vậy, hấn sẽ không, cũng không dám cự tuyệt.

Ảnh Tử nhàn nhạt cười:

- Về phần quân nhu cấp dưỡng quân ta, do phủ đô đốc Diêu Châu phụ trách, sẽ không để Nam Chiếu tổn thất một tiền lương.

Tiêu Duệ nhíu mày, Đại Đường phái quân đội đóng trong cảnh nội Nam Chiếu, loại chuyện này trong lòng Bì La Các làm sao không rõ ràng. Như vậy có khiến cho người Nam Chiếu làm phản hay không? Hấn đang muốn nói, sau nghĩ lại, làm phản thì làm phản đi, có liên quan gì với mình đâu, nếu hoàng đế muốn làm như thế thì cứ như thế đi.

Hắn quan tâm vẫn là chuyện của mình:

- Ta nói Ảnh Tử đại nhân, ta là huyện lệnh Nhung Châu, xong chuyện Nam Chiếu, tự nhiên ta phải quay về Nhung Châu nhậm chức, như nào hoàng thượng lại muốn ta quay về Ích Châu.

Ảnh Tử đột nhiên xich một tiếng cười khê, tiếng cười kia khiến Tiêu Duệ ngẩn ra, nhưng Ảnh Tử lập tức lại dè dặt âm thanh:

- Tiêu Duệ, người ở tây nam này làm rất khá, hoàng thượng cực kỳ hài lòng, tất nhiên sẽ phong thưởng cho người thật lớn. Theo ta đoán, chức huyện lệnh Nhung Châu này người không nhậm được, chắc chắn hoàng thượng rất nhanh sẽ triệu người về kinh.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, cũng không nói gì thêm, rơi về trong suy nghĩ ngặng nề. Chờ lúc hắn ngẩng đầu lên, Ảnh Tử đã sớm biến mất không thấy.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Duệ vào hoàng cung Nam Chiếu nói lời từ biệt với Bì La Các, mà khi hắn đề cập chuyện hoàng đế Đại Đường muốn đóng quân ở Tiểu La thành, sắc mặt Bì La Các rất bình tĩnh, giống như sớm nhận được tin tức, hoặc là sớm chuẩn bị tư tưởng.

Mạnh Hoắc lấy danh nghĩa phó đô đốc phủ đô đốc Nhung Châu Đại Đường, chỉ huy 5000 quân mã đóng trong Tiểu La thành, lưu lại Nam Chiếu. Mà Tiêu Duệ, vẫn như trước mang theo 300 Võ lâm quân theo mình từ lúc rời kinh đến giờ cùng với 500 Kiếm Nam quân thuộc hạ của Công Tôn Triệu do Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Chương Cừu Kiêm Quỳnh phái ra, rời khỏi Thái Hòa thành mà đi. Các Cách Mã mang theo mười mấy thị nữ và thị vệ của mình, mang theo hai xe vàng bạc châu báu của hồi môn bí mật của vương thất Nam Chiếu, cũng theo Tiêu Duệ cùng chạy về Ích Châu.

Nam Chiếu Vương Bì La Các suất lĩnh quần thần Nam Chiếu đưa đám người Tiêu Duệ rời khỏi Thái Hòa thành hơn mười dặm, mà vương phi Nam Chiếu A Sát cũng mang theo vài đứa con của nàng, cùng nhau rơi lệ chia tay với Các Cách Mã. Nhớ nhà của Tiêu Duệ giống như mũi tên, đội ngũ khâm sai một đường chạy đi như bay, rất nhanh rời khỏi Nam Chiếu tiến vào cảnh nội Đại Đường, chạy về Ích Châu. Sự tiêu điều xơ xác đầu đông bao phủ tòa thành trì Ích Châu uy nghi kia, Tiêu Duệ ngồi trên lưng ngựa, mắt nhìn tường thành Ích Châu cao lớn trong làn gió lạnh thấu xương không xa kia, trong lòng dần cảm khái lên: rời khỏi Ích Châu mấy tháng, tuy rằng thời gian không dài, nhưng trong cảm thụ của hắn lại giống như đã qua thật nhiều năm, giờ phút này cảm thấy có vài phần cảm giác tang thương. Thành vẫn tòa thành kia, người vẫn những người đó, nhưng cuối cùng hắn có cảm giác cảnh còn người mất.

- Đại nhân, giống như Chương Cừu đại nhân tới nghênh đón đại nhân.

Lệnh Hồ Xung Vũ cúi đầu nói.

Tiêu Duệ xoay người xuống ngựa, thấy mấy cỗ xe ngựa quan nha chậm rãi chạy ra từ chỗ cửa thành, một đám sĩ tốt đang chạy đằng trước mở đường, người đi đường qua lại đều né tránh.

- Giống như hai vị phu nhân cũng rời khỏi thành tới đây.

Lệnh Hồ Xung Vũ lại nói, kỳ thật hắn nhìn thấy đầu tiên chính là cỗ xe ngựa màu đen chiêu bài của Chương Cừu Liên Nhi kia.

Tiêu Duệ cười cười, nhanh chóng đi nghênh đón.

Lệnh Hồ Xung Vũ ra hiệu với Các Cách Mã đang nép vào người hắn giống như con chom nhỏ, cúi đầu nói:

- Các Cách Mã, Trung Nguyên không giống như Nam Chiếu, lát nữa nàng gặp hai vị phu nhân nhất định phải chào hỏi — cần biết, một vị trong đó là công chúa điện hạ đương triều.

Nói xong, Lệnh Hồ Xung Vũ vội vàng đuổi theo, bên tai đã truyền đến âm thanh hàn huyền hồi han ân cần của Tiêu Duệ với Chương Cừu Kiêm Quỳnh.

150. Chương 135: Một Ngày Ba Thánh Chỉ

Lý Nghi phụng chỉ tiếp quản sản nghiệp Tiên Vu gia, nhưng Lý Nghi làm sao có thể biết, làm sao có thể xử lý chuyện mua bán của thương nhân, nàng đành giao hết thảy những chuyện vật vãnh này cho Dương Quát. Mấy tháng này Dương Quát đúng là bận nát óc, hắn vừa mới đi Kiềm Đông thiết lập chi nhánh từ phường Tửu Đồ cùng người Nhu, sau khi xử lý xong công việc liên quan, lại vội vàng trở về Ích Châu thay mặt Lý Nghi tiếp thu sản nghiệp Tiên Vu gia.

Sự khổng lồ của tài sản sản nghiệp Tiên Vu gia ngoài sự dự đoán của Lý Nghi và Dương Quát. Cho dù là Tiêu Duệ, đối mặt với từng đồng đồng khoản mục kia cũng nhưc đầu, hắn thở dài nói:

- Quát huynh, việc này do huynh chậm rãi xử lý đi, tình lực của ta thật sự là có hạn.

Mãi đến lúc này, Tiêu Duệ mới bỗng nhiên phát hiện, nhân tài thật sự thiếu thốn quá! Từ sự mở rộng dần dần sản nghiệp của mình, chỉ trông cậy vào một mình Công Tôn Nhượng, thật sự là lực bất tòng tâm. Mà tuy rằng Dương Quát cũng ma luyện ra, nhưng so với Công Tôn Nhượng, hiển nhiên hắn không đủ “phong độ đại tướng”, vô luận là ánh hắc hay là năng lực, đều kém hơn rất nhiều. Hắn làm chủ quản bình thường thì không có vấn đề, cần phải thống lĩnh sản nghiệp khổng lồ của Tiêu Duệ như vậy, hắn có vẻ có chút cố hết sức.

Khuôn mặt tươi cười thanh lịch của Chương Cửu Liên Nhi xuất hiện ở cửa thư phòng, thản nhiên nói:

- Tử Trường, nếu chàng cảm thấy mệt mỏi, nếu không hãy để Liên Nhi tới thay chàng xử lý những chuyện vật vãnh này.

Đang nói chuyện đã thấy Ngọc Hoàn dắt tay Lý Nghi đi tới. Lý Nghi cười:

- Tử Trường, chàng không nên coi thường Liên Nhi tỷ tỷ, nàng đang nắm giữ một số sản nghiệp nhà Chương Cửu đó.

A? Tiêu Duệ cười ha ha. Chương Cửu Kiềm Quỳnh làm quan to địa phương, trong phủ tất nhiên phải có một chút sản nghiệp. Nếu Chương Cửu Liên Nhi không phải người ngoài nghề, sẽ không để cho nàng thử một lần, nói không chừng — nghĩ đến đây, Tiêu Duệ vừa động trong lòng:

- Liên Nhi, vậy vất vả nàng.

Chương Cửu Liên Nhi tươi cười nhã nhặn, thoáng quăng ánh mắt nồng nàn tình cảm tới Tiêu Duệ, quay đầu thấy Lý Nghi và Ngọc Hoàn đang cười mờ ám, không khỏi xấu hổ cúi đầu thấp xuống. Mấy tháng nay, ba tỷ muội ăn ở cùng nhau, tình cảm đã sớm cực kỳ hòa hợp.

Ngày thứ năm kể từ khi trở lại Ích Châu. Sáng sớm, Tiêu gia từ trên xuống thấp bắt đầu treo dải lụa hồng, bắt đầu lo liệu hôn sự của Lệnh Hồ Xung Vũ và Các Cách Mã. Tuy Lệnh Hồ Xung Vũ chỉ là một giáo úy nho nhỏ, nhưng quan liêu Ích Châu đều biết hắn là tâm phúc của Tiêu Duệ, lại cưới con gái của Nam Chiếu Vương. Quan viên xem mặt mũi Tiêu Duệ, tiền đến tặng lễ cũng không ít. Cho dù là Chương Cửu Kiềm Quỳnh, cũng phải người đưa tới một rương lễ vật.

Lệnh Hồ Xung Vũ kết hôn, đáng nhẽ nên đón mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ từ Lạc Dương tới. Nhưng chỉ là đường xá xa xôi, hơn nữa thời gian cũng không kịp. Dù sao Các Cách Mã cũng là con gái Nam Chiếu Vương, nếu như không có danh phận, ở bên người Lệnh Hồ Xung Vũ lâu dài cũng cực kỳ không ổn. Sau khi thương lượng với Lệnh Hồ Xung Vũ, Tiêu Duệ quyết định cử hành hôn lễ trước, đợi sau này lại đón mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ tới Trường An.

Lệnh Hồ Xung Vũ và Các Cách Mã độc thân, không có bạn bè nào ở Ích Châu, hôn lễ liền có vẻ đơn giản một chút. Chẳng qua, Tiêu gia bận rộn từ trên xuống dưới, gồm cả hai vị phu nhân cùng một vị gần như phu nhân lo liệu, cũng làm cho Lệnh Hồ Xung Vũ cảm động vạn phần.

Lý Nghi là ai, là công chúa đương triều. Nhưng vì một tiểu nhân vật như hắn, không ngờ kéo tay áo mang theo thị nữ tự mình chỉ huy bố trí động phòng cho hắn, làm sao Lệnh Hồ Xung Vũ có thể không cảm động?

Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi còn có Chương Cửu Liên Nhi, đều tự tặng một phần lễ trọng cho Các Cách Mã. Kỳ thật, trong lòng ba cô gái đã xem Các Cách Mã trở thành người trong phủ mình. Tiêu Duệ vốn

muốn mua một tòa trạch viện bên ngoài cho Lệnh Hồ Xung Vũ, nhưng Lệnh Hồ Xung Vũ sống chết không chịu, cứng rắn muốn lưu lại Tiêu gia.

Tiêu Duệ thở dài trong lòng. Lệnh Hồ Xung Vũ đây là đang cho thấy thái độ của hắn: lời hứa đi theo suốt đời tuyệt không thay đổi. Đối với phần tâm ý này của Lệnh Hồ Xung Vũ, hắn thật sự có vài phần cảm động. Tại xã hội thịnh Đường này, trừ vài cô gái thân thiết xung quanh mình, cũng chỉ có Lệnh Hồ Xung Vũ là đáng tin cậy nhất.

Mặc dù không có bao nhiêu tân khách, nhưng trong Tiêu phủ vẫn bày mấy bàn tiệc rượu. Chờ đám hạ nhân và thị nữ ồn ào đưa Lệnh Hồ Xung Vũ say khướt vào động phòng, Tiêu Duệ cười xem đám hạ nhân kích động chạy tới “thính phòng”, dưới sự chỉ huy của Tú Nhi và bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc, hắn đuổi tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Ngọc Hoàn:

- Ngọc Hoàn, Nghi nhi, đi thôi. Chúng ta cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi, vui đùa cả ngày này, thật đúng là có chút mệt mỏi.

Ngọc Hoàn cười hì hì:

- Tiêu lang, nô còn muốn uống rượu mà? Nghi nhi tỷ tỷ, Liên Nhi tỷ tỷ, đi, chúng ta quay về nội viện, tiếp tục uống rượu làm vui đi.

Chương Cừ Liên Nhi cười cười:

- Ngọc Hoàn muội muội, ta sẽ không đi, ta còn có chút chuyện mua bán cần phải xử lý —

Còn chưa dứt lời, chợt nghe thanh âm trong trẻo của Chương Cừ Kiềm Quỳnh truyền tới:

- Tiêu đại nhân, thánh chỉ đến, nhanh chóng chuẩn bị tiếp chỉ.

Một tiểu thái giám đặc ý nổi lên trong vòng vây của đám quan viên Ích Châu Chương Cừ Kiềm Quỳnh, chậm rãi đi đến trước mặt Tiêu Duệ, đang muốn nói vài câu “hách dịch”, đột nhiên thấy công chúa Hàm Nghi Lý Nghi đứng phía sau Tiêu Duệ, vội vàng khom người hành lễ:

- Nô tài bái kiến công chúa điện hạ!

Trong thánh chỉ Lý Long Cơ lại ca ngợi thêm công lao của Tiêu Duệ đối với việc bình Thoán khu và định Nam Chiếu, cũng phong hắn làm Triều tán đại phu kiêm đô đốc phủ Nhung Châu ngũ phẩm hạ giai, cho phép hắn tiếp nhận ở Ích Châu.

Vừa ra làm quan đã làm quan lục phẩm kiêm khâm sai, thời gian chưa tới nửa năm lại thăng chức lên quan ngũ phẩm, tốc độ thăng quan bậc này khiến bọn quan viên Ích Châu ngạc nhiên thán phục không ngừng. Tiểu thái giám trong cung tới tuyên đọc thánh chỉ xong, Chương Cừ Kiềm Quỳnh liền dẫn quan viên Ích Châu tới chúc mừng Tiêu Duệ, nhưng chuyện tình làm bọn họ càng ngạc nhiên thán phục còn ở phía sau.

Tiểu thái giám tuyên chỉ vừa mới rời khỏi Tiêu gia, đám người Chương Cừ Kiềm Quỳnh còn chưa kịp rời khỏi, thái giám thứ hai từ trong cung Trường An lại đến truyền chỉ, lúc này còn tuyệt hơn, trực tiếp làm cho Tiêu Duệ tiếp nhận Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo kiêm Ích Châu Trưởng sứ ngũ phẩm thượng giai.

Không đến 20 tuổi, vào triều không tới một năm, không ngờ nhảy vọt trở thành Tiết độ phó sứ một trấn, hơn nữa còn là nơi yếu hại như Kiếm Nam Đạo. Đám người Chương Cừ Kiềm Quỳnh quả thực không dám tin vào hai mắt mình: mặc dù Tiêu Duệ có chút công lao, nhưng cũng không cần thăng quan thăng chức thái quá như vậy đi? Mọi người hai mắt nhìn nhau, trong lòng đều ngạc nhiên thán phục: sự ân sủng của hoàng đế Đại Đường đối với Tiêu Duệ bởi vậy có thể thấy được rõ nhất.

Tiêu Duệ cũng có chút khiếp sợ, sững sờ tại chỗ.

Chỉ có Lý Nghi cảm thấy mừng thầm, loại phong hậu này tuy có nặng, nhưng cũng không tính thái quá. Bởi vì, bản thân Tiêu Duệ trên thực tế chính là phò mã Đại Đường, vốn nên có chức vụ và quân hàm ngũ phẩm phò mã đô úy. Lý Long Cơ mượn thời cơ Tiêu Duệ tới Nam Chiếu lập nhiều công, nhân cơ hội gia phong, coi như một loại bồi thường cho hắn.

Nhưng chuyện tiếp theo, làm cho Lý Nghi cũng thật không ngờ, trong thời gian ngắn ngủi một ngày, không ngờ Lý Long Cơ phá lệ phát liên tiếp ba thánh chỉ. Một thánh chỉ tiếp theo một thánh chỉ, nếu không phải cố làm ra vẻ thần bí, chính là phát ra loại tâm tư nào đó của hắn.

Thánh chỉ cuối cùng, miễn đi một loạt các chức quan vừa mới phong, cắt cử những quan viên khác, sau đó lại phong Tiêu Duệ làm Trung thư xá nhân kiêm Huyện lệnh Vạn Niên. Truyền xong thánh chỉ, thái giám tuyên chỉ còn truyền vài câu khẩu dụ của Lý Long Cơ, hoàng thượng hy vọng môn sinh thiên tử Tiêu Duệ có thể thường ở gần bên, giúp đỡ cho hoàng thượng vân vân.

Lý Long Cơ này rốt cuộc làm cái quỷ gì? Liên tục ba thánh chỉ, vừa phong quan lại vừa miễn chức, cuối cùng rõ ràng muốn triệu mình về kinh. Thiên tử không nói đùa à, không ngờ ba thánh chỉ này thay đổi xoành xoạch, trở thành trò đùa, quả thực —

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc Lý Nghi, thấy nàng cũng một mảnh bối rối, không khỏi thở dài một tiếng, trong lòng âm thầm nguyên rửa, vốn định sống nhàn nhã tự do ở Ích Châu xa khỏi hoàng đế trời cao vài năm, bây giờ tất cả đều bị nhỡ, lại phải về Trường An, bước vào lốc xoáy quyền lực người lừa ta gạt kia.

Trung thư xá nhân ở Đường triều chính là ngũ phẩm thượng giai, chủ yếu chấp trưởng tuyên truyền chiếu mệnh, tham dự cơ mật, coi như là một quan viên quan trọng. Trong mắt đám người Chương Cừu Kiêm Quỳnh, một chức Trung thư xá nhân ở Trường An mạnh hơn rất nhiều so với làm quan ở một chỗ như Kiếm Nam Đạo, cho nên Chương Cừu Kiêm Quỳnh thấy sắc mặt Tiêu Duệ khó chịu, vẫn an ủi:

- Tử Trường à, không nên coi thường Trung thư xá nhân này, làm việc cho thiên tử, lịch lãm thêm mấy năm, bằng sự tin tưởng của hoàng thượng với người, vào làm thượng thư một bộ cũng không phải không có khả năng.

Tiêu Duệ chỉ có cười khổ.

Tại sao Lý Long Cơ lại làm như vậy? Sau đó Tiêu Duệ mới tỉnh ngộ.

Sau khi phát ra thánh chỉ thứ nhất, Ngọc Chân mới vào cung gặp hắn. Nói tới việc này, Ngọc Chân không khỏi oán giận vài tiếng, nói Tiêu Duệ vốn nên là ngũ phẩm phò mã đô úy, lại lập công lớn nhiều lần, ngại Lý Long Cơ phong quá thấp. Lý Long Cơ nghĩ cũng đúng, vì cho Ngọc Chân mặt mũi, liền lập tức truyền thánh chỉ thứ hai.

Nhưng Ngọc Chân đi rồi, một lời vô tâm của Võ Huệ Phi lại khiến lòng nghi kỵ của hoàng đế Đại Đường nổi lên. Võ Huệ Phi nói như vậy:

- Hoàng Thượng, lần này Tiêu Duệ định Nam Chiếu, bình Thoán khu, uy vọng ở Kiếm Nam Đạo rất cao. Hơn nữa hắn tiếp quản sản nghiệp Tiên Vu gia... Có hắn ở Kiếm Nam Đạo, tương lai thay thế Chương Cừu Kiêm Quỳnh khiến uy danh của Đại Đường ta chấn động Thổ Phiên và Nam Chiếu, cũng là chuyện tình đương nhiên.

Người nói vô tâm người nghe có ý, lời này khiến Lý Long Cơ cảm thấy không thoải mái trong lòng. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm thấy có chút hối hận khi sắc phong Tiêu Duệ làm Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo — vì thế, mới có thánh chỉ thứ ba. Hắn quyết định vẫn là triệu Tiêu Duệ về kinh, giữ lại bên cạnh mình, lại quan sát hắn vài năm nói sau.

Giờ phút này không nói Lý Long Cơ nổi lên lòng nghi kỵ gì đối với Tiêu Duệ, chỉ có điều vị hoàng đế Đại Đường này quá mức đa nghi, nghi kỵ thần tử đã trở thành bản năng của hắn. Hơn nữa, trong tâm lý của hắn, là cố ý muốn bồi dưỡng bổ nhiệm chức vị lớn cho Tiêu Duệ, mà hành trình tới Nam Chiếu của Tiêu Duệ cũng chứng minh năng lực của hắn.

151. Chương 136: Chín Đại Tiết Độ Sứ Tụ Hạp Kinh Đô

Đám nha binh này dắt ngựa, tập hợp lại một chỗ, không nói chuyện với nhau, động tác mỗi người cực kỳ nhanh chóng xếp đặt lều trại dưới đất. Xem ra là muốn chuẩn bị đóng quân một đoạn thời gian ở đây. Đám thương nhân dân chúng lui tới trong cửa thành âm thầm nói trong lòng, lại đã cuối năm, lại đến thời gian Tiết độ sứ các trấn vào kinh yết kiến.

Nhưng cũng không ít dân chúng cẩn thận phát hiện. Năm nay, dường như đám Tiết độ sứ tới tương đối sớm, nói chung đến sớm hơn nửa tháng so với năm rồi.

Không người nào dám đi trêu chọc đám quân binh này. Bọn họ đều là thân binh thị vệ của Tiết độ sứ một trấn, mỗi người đều là lặn lội trên chiến trường, võ nghệ cao cường tính nóng như lửa còn có vài phần kiêu ngạo ương ngạnh. Chẳng qua, cũng khó trách, Tiết độ sứ tại địa phương phiên trấn, ôm đồm quyền lực quân chính, đó trần trụi là hoàng đế một phương. Thân binh thủ hạ của bọn họ, nói trên ý nghĩa nào đó, ở phiên trấn không người nào dám dây, nhiều năm tự nhiên nuôi thành tính tình kiêu ngạo.

Tiết độ sứ Phạm Dương Bùi Khoan; Tiết độ sứ Hà Đông Điền Nhân Uyển; Tiết độ sứ Sóc Phương Vương Trung Tự; Tiết độ sứ Hà Tây Hoàng Phủ Duy Minh; Tiết độ sứ An Tây Phu Mông Linh; Tiết độ sứ Bắc Đình Lai Diệu, Tiết độ sứ Lũng Hữu Vương Chuy; Tiết độ sứ Kiếm Nam Chương Cừu Kiêm Quỳnh; Ngũ phủ kinh lược sứ Lĩnh Nam Phạm Thường Tại, chín Tiết độ sứ tề tụ kinh sư. Bọn họ vội vàng vàng đạp tuyết vào thành Trường An, lại không có lập tức trở lại phủ đệ của mình trong thành Trường An, cũng không tiến cung cầu kiến hoàng đế, cứ biến mất trong màn tuyết mờ mịt như vậy.

Thọ Vương phủ.

Ngày hôm nay Lý Mạo ngồi một mình trong phòng khách nhỏ, uống Ngũ Lương Ngọc Dịch ấm áp, sưởi lò than hừng hực, dù bận vẫn ung dung chờ đợi một số khách trọng yếu tới thăm. Hôm nay là một ngày đặc thù, bọn hạ nhân trong Thọ Vương phủ đều cẩn nhắc trong lòng, đều bận rộn trong cương vị của mình, lui tới chuyển rượu ngon và trái cây, Thọ Vương điện hạ muốn thiết yến chiêu đãi khách quý.

- Điện hạ. Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Chương Cừu Kiêm Quỳnh, Ngũ phủ kinh lược sứ Lĩnh Nam Phạm Thường Tại, Tiết độ sứ Hà Đông Điền Nhân Uyển ba vị đại nhân đến rồi.

Một thị nữ kính cẩn đứng ở cửa phòng khách nhỏ giọng nói.

Trên khuôn mặt ôn hòa của Lý Mạo lóe ra vẻ thất vọng, cúi đầu nói:

- Chỉ có ba người bọn họ?

- Vâng, điện hạ.

- Người lui ra đi, truyền bọn họ tiến vào.

Lý Mạo trầm ngâm một hồi, khoát tay áo, chậm rãi đứng dậy đi ra sảnh, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: ‘Vương Trung Tự, Hoàng Phủ Duy Minh, Vương Chuy ba tên cấu vật này không ngờ còn chưa tới. Chẳng lẽ là đầu nhập về bên Khánh Vương kia?’

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lý Mạo không khỏi thay đổi. Ba người Vương Trung Tự vốn là phe Lý Anh. Sau này, Lý Anh rơi đài. Lý Mạo trước tiên phát ra lời mời nhiệt tình tới ba vị Tiết độ sứ “vô chủ” này, nhưng không được đáp lại nhiều lần. Hắn lại không biết, ba người này gần đây xem hắn không nổi. Đối với loại hoàng tử dựa vào sự sủng ái của mẹ để lập nghiệp như hắn, trong lòng bọn họ cực kỳ xem thường.

Giờ phút này, phía sau biểu tượng hào nhoáng của Thịnh Đường kỳ thật đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mục nát.

Ruộng nương sát nhập mạnh mẽ, “đủ loại vương công quan lại cùng kẻ có quyền thế, cấu kết sắp xếp ruộng đất, thôn tính không cấu thúc, không sợ phép tắc”. Cứ thế “dân không có việc làm, hộ khẩu điêu linh, chịu không nổi, di cư đất khác”. Hạn chế ruộng đất biến đổi, số lớn nông dân mất đi ruộng đất trở thành lưu dân. Thêm nữa, cuộc sống của giai cấp thống trị Đại Đường từng ngày đều thỏa thích múa hát và sắc đẹp, tùy ý tiêu xài. Thọ thủ công trong viện thêu thùa cho các quý phi trong cung đặt tới bảy trăm người, tiền son phấn hàng năm của một mình Võ Huệ Phi tới hơn trăm vạn. Trong nhà vương hầu, “biệt thự mở rộng, lạm quyền nâng đỡ quan viên. Người hầu điều khiển xe ngựa, chiếu rọi kinh ấp, lần lượt khen ngợi tôn sùng lẫn nhau, mỗi lần xây dựng một nhà, hao phí ngàn vạn”. Mà lê dân bách tính thì sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng.

Như thế, mang đến hậu quả trực tiếp là thuế triều đình giảm xuống nhiều. Đường sơ hưng chịu loạn Tùy mất, Đường Thái Tông chăm lo việc nước, khuyến khích nông tang, kinh tế xã hội phồn vinh chưa từng có, thuế lao nhẹ. Trong khoảng thời gian này, kinh tế nhảy vọt lên, hộ khẩu tăng lên từng năm. Kinh tế xã hội

phồn vinh, mang đến tài chính đầy đủ. Thuế thu năm, tiền hơn hai trăm vạn quán, kê hơn một ngàn chín trăm tám mươi vạn thạch; lụa là điều động bình thường hơn bảy trăm bốn mươi vạn thất, tích trữ hơn vạn, vải bố một ngàn không trăm ba mươi lăm vạn đoạn. Nhưng số lượng thuế má tới thời cuối Khai Nguyên đã giảm mạnh không tới bảy phần cuối thời Trinh Quán. Mà phương diện chi phí cho hoàng thất và hưởng lạc lại gia tăng thật lớn, quân phí hộ bộ chuyển xuống đương nhiên là giảm từng năm.

Cho nên, chín đại Tiết độ sứ này của Đại Đường chia làm vài trận doanh dựa vào hoàng tử có thực lực. Hoàng tử cần Tiết độ sứ gia nhập liên minh để tăng cường cán cân quyền lực, mà những Tiết độ sứ độc bá một phương này thì cần các hoàng tử không ngừng duy trì tài lực. Tìm binh, luyện binh, trang bị vũ khí, những thứ này đều cần một khoản tiền lương đáng kể, nhưng vốn dựa vào quân phí hộ bộ vận chuyển tới, xa xa không đủ duy trì hoạt động quân vụ của một trấn. Dưới vạn bất đắc dĩ, Tiết độ sứ các trấn vì tiền mà lựa chọn “hợp tác” với các hoàng tử.

Mà, nguyên nhân cũng bởi Thọ Vương Lý Mạo, Khánh Vương Lý Tông cùng tới thái tử Lý Anh lúc trước, sau lưng đều có các thương nhân lớn chống đỡ. Hoàng tử cũng không có tiền, tiền của họ đều đến từ các thương nhân “quyên tặc”. Có tiền âm thầm trợ giúp Tiết độ sứ các trấn, mới được bọn họ “nguyện trung thành”.

Dưới tình huống trước mắt, thực lực Lý Mạo mạnh nhất, bởi sau lưng hắn là Gia Cát gia - nhà buôn lớn ở đất Thục, đồng thời còn có mấy thế gia thương nhân tài sản lớn quy thuận. Mà Khánh Vương thì không được. Khánh Vương trông cậy rất nhiều vào Tiên Vu Trọng Thông Kiểm Nam Đạo, nhưng Tiên Vu Trọng Thông đã bỏ mình, tất cả sản nghiệp của cải thân gia của hắn đều bị hoàng đế ban cho Lý Nghi.

Khánh Vương mất đi Tiên Vu Trọng Thông duy trì tài lực, như nào tranh đấu với ta? Theo lý, hắn dự tính ba Tiết độ sứ thuộc hạ của thái tử Lý Anh trước kia, thậm chí là ba Tiết độ sứ thủ hạ của chính Lý Tông, cũng có thể đầu nhập vào mình sau này.

Nhưng mà, sự thật không phải thế. Hôm nay tới thăm, vẫn là ba người phe hắn như cũ, không có thêm ai. Lý Mạo càng nghĩ càng giận, hung hăng cắn chặt khớp hàm, sắc mặt âm trầm xuống. Mãi cho đến khi ba người Chương Cừu Kiểm Quỳnh xuyên qua hành lang kéo dài trong Thọ Vương phủ, đi tới phòng khách, hắn mới bình tĩnh lại, thay đổi một nụ cười điềm đạm, tự mình tới nghênh đón.

Mà đúng lúc này, trong một tòa thân vương phủ khác ở Trường An, Lý Tông đang mỉm cười tự mình xuyên qua màn tuyết dày đưa năm Tiết độ sứ sắc mặt nghiêm nghị, cả người hơi phát ra một chút sát khí, ra ngoài cửa lớn.

Làm cho Lý Tông không ngờ chính là, ngay sáng sớm hôm nay, không ngờ 6 Tiết độ sứ tới đây. Sau một phen yến ẩm, mặc dù không nói rõ, nhưng khách và chủ kỳ thật cũng biết, đây là một yến hội đầu nhập và quy thuận. Sau khi ăn xong tiệc rượu này, sáu người này sẽ chính thức đứng phía sau Lý Tông.

Bùi Khoan không có đi, Bùi Khoan là tâm phúc tuyệt đối của Lý Tông.

Tiến bước năm Tiết độ sứ quyền cao chức trọng xưng bá một phương, Lý Tông mỉm cười đáp tuyết mà về. Trong mấy ngày nay, hắn cực kỳ buồn bực lại cực kỳ khó chịu, hôm nay xem như là một ngày tâm tình tốt nhất. Quay đầu thoáng nhìn Bùi Khoan khuôn mặt lo âu đứng trong gió tuyết, không khỏi cười nói:

- Bùi tiên sinh!

Lúc ở riêng, Lý Tông đều xưng Bùi Khoan là Bùi tiên sinh. Bùi Khoan người này văn võ song toàn, có phần tài cán, thái độ làm người chính trực. Khi hắn làm một cái huyện úy nhỏ ở Trường An, Lý Tông nghe được hắn tài cán siêu quần, nhiều lần lễ tiết kết giao. Bùi Khoan cảm động, hai người kết làm bạn thân, Lý Tông lấy lễ nghi thầy giáo để thay mặt. Sau này Bùi Khoan bay nhảy vọt lên trời, còn được làm Tiết độ sứ một trấn, theo lý mà trở thành tâm phúc thứ nhất của Lý Tông.

- Điện hạ, Bùi Khoan lo lắng.

Bùi Khoan do dự một chút, nói thẳng:

- Điện hạ. Những Tiết độ sứ này quy thuận điện hạ, đơn giản là mưu cầu một chút tài lực duy trì ở điện hạ. Nhưng điện hạ hiện giờ đã mất đi Tiên Vu Trọng Thông duy trì, Bùi Khoan lo lắng.

Lời ấy của Bùi Khoan chọc trúng chỗ đau của Lý Tông. Lý Tông lập tức tỉnh táo lại từ trong mộng cảnh hư ảo sáu Tiết độ sứ đến quy thuận, hung hăng nắm chặt tay, dậm chân:

- Đều là Tiêu Duệ kia. Nếu không có hấn, Tiên Vu Trọng Thông sao có thể gặp chuyện không may? Hãy chờ xem, chờ hấn trở lại trong kinh, bốn vương nhất định không tha cho hấn.

Bùi Khoan thở dài một tiếng:

- Điện hạ, phải bình tĩnh. Kỳ thật, điện hạ nên hiểu được, nếu không phải hoàng thượng có ý, chỉ bằng Tiêu Duệ, sao có thể động được Tiên Vu Trọng Thông? Theo Bùi Khoan xem, là hoàng thượng vạch kế, Tiêu Duệ bất quá là chấp hành mệnh lệnh hoàng thượng mà thôi.

- Nói như thế, chẳng lẽ phụ hoàng muốn dè ta.

Lý Tông hít sâu một hơi, mặc cho bông tuyết đầy trời rơi trên người hấn.

- Điện hạ, điều này cũng không hấn... Chỉ có điều, việc cấp bách của điện hạ hiện tại là đạt được Tiêu Duệ duy trì. Điện hạ ngẫm lại xem, tuy rằng trước mắt chức vị Tiêu Duệ thấp kém, nhưng tài lực của hấn lại là kinh người. Chẳng những hấn có được tửu đồ khổng lồ, còn tiếp thu sản nghiệp Tiên Vu Trọng Thông. Hơn nữa có Ngọc Chân điện hạ đến đỡ, tại thương giới Đại Đường đã không có người nào có thể chống lại hấn. Điện hạ, Bùi Khoan nghĩ rằng, điện hạ hấn nên cố gắng mượn sức Tiêu Duệ — không nên là địch!

Bùi Khoan kéo tay Lý Tông, hai người cùng nhau đi vào hành lang.

- Nhưng, Bùi tiên sinh, ngài cũng biết, Tiêu Duệ kia gần đây nhằm vào bốn vương... Hơn nữa, Hàm Nghi chính là ruột ruột của Lý Mạo. Hấn chính là trạng phụ Hàm Nghi, hấn sao có thể giúp ta?

Lý Tông buồn bực thở dài.

- Không phải vậy, chuyện tình thâm của Hàm Nghi công chúa với Tiêu Duệ, thiên hạ đều biết. Ta nghĩ, Hàm Nghi công chúa tuyệt đối sẽ không can thiệp vào hành động của Tiêu Duệ. Tiêu Duệ người này khác với người thường. Theo quan sát của Bùi Khoan, điện hạ chỉ cần chân thành đối đãi, sớm muộn gì hấn cũng ủng hộ điện hạ — đạo lý cũng rất đơn giản. Lý Mạo kia không tài vô năng, sao có thể so sánh với điện hạ? Trong các vị hoàng tử của hoàng thượng, chỉ có điện hạ mới có thể làm thái tử, tin tưởng Tiêu Duệ sẽ phân biệt nặng nhẹ.

Bùi Khoan cười:

- Điện hạ, đối đãi chân thành!

- Điện hạ ngẫm lại xem, nếu chí của điện hạ là xã tắc giang sơn, như vậy, Tiêu Duệ là nhân tài khó được. Trừ thực lực của hấn không nói, tương lai nếu có thể làm việc cho điện hạ, cũng có thể là một thần tử trọng yếu để điện hạ trị quốc — năm đó điện hạ còn tiết lễ kết giao với Bùi Khoan, huống chi là Tiêu Duệ?

Bùi Khoan lại thành khẩn nói.

Sau khi Lý Tông im lặng thật lâu, hỏi:

- Tiêu Duệ rất nhanh sẽ tới kinh sư nhỉ.

152. Chương 137: Đường Về Đầy Gió Tuyết, An Lộc Sơn Tới Chơi

Trong màn trời u ám gió tuyết như muốn đổ sập xuống, Tiêu Duệ thở dài trong xe, xốc màn xe ngựa lên:

- Tuyết thật lớn, đã vài ngày còn không dừng lại.

Tiêu Duệ vén rèm xe lên, một cơn gió lạnh vèo một tiếng lùa vào, Lý Nghi ngồi cạnh Tiêu Duệ không kìm nổi rung mình một cái. Tiêu Duệ vội vàng buông màn xe, cười với Lý Nghi, ôm nàng vào ngực mình. Sắc mặt Lý Nghi có chút đỏ bừng, gắt gao cuộn mình trong lòng Tiêu Duệ, liếc qua Dương Ngọc Hoàn đang ngồi đối diện.

Dương Ngọc Hoàn lơ đãng cười hì hì:

- Tiêu lang, Nghi nhi tỷ tỷ, lúc Liên Nhi tỷ tỷ đưa chúng ta rời khỏi Ích Châu, thời tiết còn rất ẩm áp. Nhưng vừa ra khỏi Kiếm Nam Đạo không lâu, đã nổi lên tuyết lớn đầy trời — đúng rồi, Tiêu lang, làm cho xe ngựa dừng lại, chúng ta đi xuống xem cảnh tuyết một chút được không?

Tiêu Duệ yêu quý vươn tay qua, vuốt ve gương mặt nàng, lại cúi người nhìn lại Lý Nghi. Lý Nghi cười gật đầu:

- Cũng được. Dù sao sắc trời đã tối, hôm nay cũng không trở về Trường An được, không bằng chúng ta hạ trại nơi này, thuận tiện ngắm cảnh tuyết.

Ba người xuống xe, Lệnh Hồ Xung Vũ vội vàng sai người đưa bọn họ đến một chỗ đất trống khuất gió thích hợp. Ba người Lý Nghi đều mặc áo choàng lông cừu thật dày, đội mũ lông cừu thật dày, cười khanh khách đẩy đẩy gió tuyết đứng ở chỗ cao nhìn về phía cánh đồng tuyết trắng xóa.

Tiêu Duệ đứng phía sau hai nàng, trong lòng điềm tĩnh. Có thể có kiểu thê làm bạn ung ung tự tại trong cuộc đời, mặc dù trong cảnh gió tuyết này, cũng là một cuộc sống mãn nguyện. Đáng tiếc, đời người giống như gió tuyết này, mang đến cho thế gian không chỉ riêng cảnh tuyết nguy nga tuyết mỹ, còn có giá lạnh đến tìm gan xác xơ tiêu điều.

Dương Ngọc Hoàn đột nhiên kinh hô một tiếng, đạp tuyết chạy tới một chỗ cách đó không xa. Tiêu Duệ ngăn ra, vội chạy tới cùng Lý Nghi.

Một cánh tay bị đông cứng, múa may trên mặt tuyết, đột ngột ngừng trệ trên không trung, tư thế kia đúng là sự thê lương và bất lực. Tiêu Duệ nhíu mày, khoát tay áo. Một sĩ tốt Võ lâm quân vọt lại đây, gạt gạt tuyết trên mặt đất. Một ông lão lưu dân quần áo ướt tã đã bị đông lạnh thành người băng, hai hàng lệ đục ngầu đã bị đông cứng thành băng rõ ràng. Mà trong ngực hắn, còn một nữ đồng (bé gái) cuộn mình cứng ngắc, biểu tình sợ hãi trước khi chết cũng giữ lại.

Tiêu Duệ thở dài thật sâu. Có người ngắm cảnh tuyết giống như bọn họ, mà có người lại chết thảm trong đêm gió tuyết này. Đoạn đường đi tới, Tiêu Duệ đã nhìn thấy không ít lưu dân lánh nạn, mà đêm qua lại có mấy người lưu dân chết còng bên đường. Chờ tới giờ khắc này, Tiêu Duệ mới dần dần hiểu được. Sau lưng sự phù phiếm của thịnh Đường, mối nguy của xã hội Đại Đường đã bắt đầu tăng lên từng bước.

Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi không đành lòng mà quay lưng hô:

- Chôn bọn họ đi.

- Chu môn tửu nhục xú. Lộ hữu đồng tử cốt. Vinh khô chỉ xích dị. Trù trưởng nan tái thuật. (Cửa son rượu thịt ôi. Ngoài đường đầy xác chết. Sương khổ cách gang tấc. Quận lòng không nói được) (1)

Tiêu Duệ buồn bã ngâm nói:

- Ngọc Hoàn, Nghi nhi, vài câu thơ này của Đỗ Tử Mỹ làm cho người ta khó có thể buông được.

Dương Ngọc Hoàn thở dài yếu ớt:

- Tiêu lang. Trở lại Trường An, ta muốn cùng Nghi nhi tỷ tỷ làm cháo.

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng:

- Ngọc Hoàn, tâm tình của các nàng ta có thể lý giải. Nhưng ở Trường An, chỉ sợ không nhìn thấy lưu dân.

- Nhưng đường tới Trường An đều gặp không ít lưu dân.

Dương Ngọc Hoàn kinh ngạc nói.

Dù sao Lý Nghi cũng xuất thân hoàng gia, nàng vỗ bả vai Dương Ngọc Hoàn, dịu dàng nói:

- Ngọc Hoàn muội muội, Trường An là dưới chân thiên tử. Lưu dân... Mặc dù có, chỉ sợ cũng bị quan phủ đuổi đi. Chẳng qua, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta cũng không thể tin tưởng, Đại Đường chúng ta giàu có và đông đúc, lại vẫn có người chết đói và chết rét... Thật sự khiến cho người ta trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không ngừng than thở.

- Ca múa mừng cảnh thái bình che dấu bao nhiêu nước mắt.

Tiêu Duệ không khỏi cảm thán một trận:

- Hưng, dân chúng khổ, vong, dân chúng khổ.

Tiêu Duệ trở về lều vải của ba người, thấy Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn đang ngồi trên tấm thảm lông cừu, ngồi tán gẫu quanh lò than lửa, không khỏi cười nói:

- Hai vị phu nhân. Ta sai người qua sơn thôn bên kia mua một con dê của nông dân, ninh một chút thịt xương, mời hai vị phu nhân nếm thử.

Lý Nghi cười vẫy tay với Các Cách Mã:

- Các Cách Mã, mời ngồi.

Tính tình Các Cách Mã hào sảng, mấy ngày nay ở chung thật hòa hợp với Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi. Tiêu Duệ thấy ba cô gái chụm lại với nhau, không khỏi cười đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài một chút.

Đột nhiên, Lệnh Hồ Xung Vũ lớn tiếng nói ngoài lều vải:

- Đại nhân, Bình Lô tướng quân An Lộc Sơn cầu kiến.

Tiêu Duệ đột nhiên biến sắc, kinh hô một tiếng:

- An Lộc Sơn?

Một chút ký ức lịch sử về An Lộc Sơn nhanh chóng quay vòng trong đầu, sắc mặt Tiêu Duệ có chút khó coi. Đối với tên người Hồ khởi xướng loạn An sử làm thịnh Đường suy sụp này, Tiêu Duệ cảm hận từ đáy lòng. Hắn không nghĩ tới, hắn cũng không ngờ có một khắc gặp mặt An Lộc Sơn. Đột nhiên nhớ tới một số chuyện xấu về Dương Quý Phi và An Lộc Sơn trong dã sử, Tiêu Duệ không khỏi càng thêm buồn bực xấu hổ. Không kìm nổi quay đầu liếc Dương Ngọc Hoàn đang nói chuyện theo bản năng, lúc này hắn mới lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Để hắn chờ ở lều lớn, ta đây sẽ — đúng rồi, Ngọc Hoàn, đêm nay nàng không được rời khỏi lều vải, nhớ kỹ lời của ta.

Câu này nói ra khiến ba cô gái cảm giác không hiểu ra sao cả. Tiêu Duệ xốc rèm cửa lều vải, đi trong gió tuyết. Dẫm lên lớp tuyết thật dày, hắn vừa đi tâm tư vừa nhanh như điện: “giờ phút này cách loạn An sử còn có mười năm. Lúc này An Lộc Sơn bất quá là một Bình Lô tướng quân nho nhỏ... Nhưng hắn đến gặp mình làm chi?”

Quả nhiên như trong sách sử nói, An Lộc Sơn thắt lưng tròn, chòm râu trên mặt, mắt nhỏ tròn lóe ra tia sáng độc ác giả dối. Chỉ có điều hắn che dấu rất tốt, vừa thấy Tiêu Duệ tiến vào, hắn liền cúi người thi lễ:

- An Lộc Sơn gặp qua khâm sai Tiêu đại nhân.

Tiêu Duệ cười nhân nhượng:

- An tướng quân đa lễ như vậy, để cho Tiêu Duệ thừa nhận như nào?

An Lộc Sơn nhìn nọt cười:

- Tiêu đại nhân rất được hoàng thượng tin tưởng sủng ái, ngày sau tiền đồ vô lượng. Lần này An mạo vào kinh có việc giải quyết, vừa vặn nghe nói sau khi Tiêu đại nhân bình định Nam Chiếu phụng chỉ vinh quang trở về, liền ở đây chờ đại nhân đã lâu. Hôm nay vừa thấy, Tiêu đại nhân quả nhiên là tuần tú tài đức, danh bất hư truyền.

- Người tới —

Thân thể mập mạp của An Lộc Sơn run lên. Vài quân binh người Hồ thô kệch nâng vài cái thùng lớn thật lớn đi đến, đặt trên mặt đất, đồng thời mở thùng ra. Trong rương châu ngọc bảo khí kim quang long lánh, tất cả đều là vàng bạc ngọc khí đồ cổ.

Tiêu Duệ âm thầm kinh hãi, ánh mắt liếc qua rương sau đó nhanh chóng thu hồi, nhìn chằm chằm An Lộc Sơn thản nhiên cười nói:

- An tướng quân đây là vì sao?

An Lộc Sơn làm việc từ trước đến nay đều như vậy. Hắn am hiểu đứt lốt, ra tay hào phóng, từ trước đến nay đều dùng tiền mở đường. Nếu không trong bốn năm gần gũi này, hắn cũng sẽ không từ một Tróc sinh tướng nho nhỏ thăng lên làm Bình Lô tướng quân. Lần này vào kinh, hắn mang theo lượng lớn tiền tài, sớm hối lộ không ít quan viên ở kinh thành. Mà Tiêu Duệ chính là đối tượng cuối cùng, quan trọng nhất với hắn.

An Lộc Sơn cười nịnh nọt:

- An mỗ luôn ngưỡng mộ Tiêu đại nhân đại tài. Hiện giờ lần đầu gặp mặt, một chút hậu lễ bày tỏ kính ý.

Tiêu Duệ đột nhiên trầm ngâm một hồi, đột nhiên cười:

- An tướng quân, Tiêu mỗ vô công hông hưởng lộc. An tướng quân có chuyện xin nói thẳng, nếu không, những lễ vật này, Tiêu mỗ quả quyết không thu.

An Lộc Sơn cười nịnh nọt:

- Cũng không có chuyện gì, chỉ có điều An mỗ làm Bình Lô tướng quân cũng đã được vài năm, lần này nghe nói triều đình muốn điều chỉnh các trấn, An mỗ cũng muốn mưu cầu xuất thân. Ha ha, nếu có cơ hội mà nói, xin Tiêu đại nhân nói tốt cho An mỗ vài câu trước mặt hoàng thượng và Ngọc Chân điện hạ.

An Lộc Sơn cảm thấy mỹ mãn rồi đi, lại không biết, Tiêu Duệ đang trong màn tuyết lạnh lòng mà chăm chú nhìn hắn, cổ chán ghét thật sâu trong lòng gặt thế nào cũng không được. Là một kẻ xuyên qua biết rõ tiến trình lịch sử, đối với kẻ đầu sỏ gây nên sự sụp đổ của thịnh thế Đại Đường, gã người Hồ vô sỉ gây họa Trung Nguyên này, hắn tự nhiên tồn tại sự bài xích đối với An Lộc Sơn.

Nhưng đồng thời hắn không khỏi thở dài trong lòng. Đại Đường suy tàn, loạn An sứ chỉ là một cái cớ, căn nguyên thực sự là triều đình Đại Đường hủ bại.

Hắn hiểu được, giờ phút này An Lộc Sơn đang bước vào giai đoạn đầu — nghĩ đến đây, Tiêu Duệ âm thầm hạ quyết tâm, phải đem hết khả năng, ngăn cản An Lộc Sơn nắm trọng binh trong tay tránh gã người Hồ sau này loạn Trung Hoa. Nhớ tới chính mình vừa đáp ứng “hứa hẹn” An Lộc Sơn, khéo miệng Tiêu Duệ nở nụ cười lạnh:

- Ham làm quan à, người đã một lòng muốn làm quan, lão tử liền liều mạng giúp người làm quan.

Trở lại trường ngủ của mình, Các Cách Mã sớm rồi đi, thấy sắc mặt Tiêu Duệ có chút âm trầm, Lý Nghi kinh ngạc nói:

- Chàng làm sao vậy? An Lộc Sơn kia bất quá chỉ là một Bình Lô tướng quân nho nhỏ, chẳng lẽ.

Giờ phút này, nhất là trước mặt Dương Ngọc Hoàn, trong lòng hiện Tiêu Duệ không muốn nhắc đến An Lộc Sơn này, liền nhíu mày, chuyển hướng nói chuyện. Lý Nghi thấy hắn lảng tránh, cũng không hỏi nữa. An Lộc Sơn hiện tại chỉ là một nhân vật nhỏ, Lý Nghi căn bản cũng không có nhắc lên vài phần cảnh giác hắn trong đầu. Tiêu Duệ chui vào lều vải ấm áp, ôm lấy hai vị kiều thê như hoa như ngọc, lặp lại lời nói “gia quy điều thứ nhất” không biết đã bao nhiêu lần. Dương Ngọc Hoàn ưm một tiếng, cười hì hì, tránh khỏi tay Tiêu Duệ:

- Tiêu lang, nô đã biết, chàng không cần lại lái nhải. Sau khi nô trở lại Trường An, nhất định không lộn xộn ra ngoài, nhất định không kết giao với người ngoài, được không?

Lập gia đình với Tiêu Duệ hơn nửa năm, Lý Nghi đại để cũng đoán được Tiêu Duệ lo lắng, không khỏi yếu ớt thở dài:

- Ngọc Hoàn muội muội, muội cũng không nên trách Tử Trường. Dung nhan của muội muội thật sự là tuyệt thế, Tử Trường nhà chúng ta sợ hãi có người mơ ước sắc đẹp của muội, rước lấy không ít phiền toái.

Tiêu Duệ thâm than trong lòng, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Dương Ngọc Hoàn xấu hổ hòa thuận vui vẻ, trong lúc nhất thời ý loạn tình mê, một câu nói chôn sâu trong lòng thốt ra:

- Người khác ta cũng không sợ, ta sợ nhất chính là hoàng.

Tiêu Duệ đột nhiên phát giác nói lỡ, liền dừng lại. Dương Ngọc Hoàn ngẩn ra, mà sắc mặt Lý Nghi đột nhiên biến đổi, nhìn Tiêu Duệ thật sâu, thần sắc biến ảo một trận, đột nhiên nàng giống như nhớ ra cái gì đó, không khỏi u ám.

1. Tự kinh phó Phụng Tiên huyện vịnh hoài ngũ bách tự - Đỗ Phủ

Đỗ Lăng hữu bổ y

Lão đại ý chuyển chuyết;

Hứa thân nhất hà ngu,

Thiệt tử Tắc dữ Tiết!

Cư nhiên thành hoạch lạc,

Bạch thủ cam khế khoát.

Cái quan sự tắc dĩ,

Thử chí thường ký khoát.

Cùng niên ưu lê nguyên,

Thán tức trường nội nhiệt.

Thủ tiểu đồng học ông,

Hạo ca di kích liệt.

Phi vô giang hải chí,

Tiêu sái tổng nhật nguyệt.

Sinh phùng Nghiêu Thuấn quân,

Bất nhãn tiên vĩnh quyết.

Đương kim lang miếu cụ.

Cầu hạ khởi vân khuyết.

Quỳ hoặc khuy nh thái dương,

Vật tính cố nan đoạt.

Cổ duy lữ nghị bối,

Đản tự cầu kỳ huyết.

Hồ vi mộ đại kinh,

Triếp nghĩ yển minh bột?

Dĩ tư ngộ sinh lý,

Độc sĩ sự can yết.

Ngột ngột toại chí kim.

Nhãn vi trần ai một?

Chung quý Sào dữ Do.

Vị năng dịch kỳ tiết!

Trầm ảm liêu tự thích,

Phóng ca phả sâu tuyệt.

Tuế mộ bách thảo linh,

Tật phong cao cương liệt.
Thiên cù âm tranh vanh,
Khách tử trung dạ phát.
Sương nghiêm y dải đoạn.
Chỉ trực bất năng kết.
Lãng thần quá Ly sơn,
Ngự tháp tại dải niết.
Xuy vũ tặc hàn không.
Xúc đập nhai cốc hoạt.
Dao Trì khí uất luật.
Vũ lâm tương ma kết.
Quân thần lưu hoan ngu,
Nhạc động ân dao cát.
Tứ dục giai trường anh,
Dữ yển phi đoản hạt,
Đồng đình sở phân bạch,
Bản tự hàn nữ xuất.
Tiên thất kỳ phu gia,
Tự liễm cống thành khuyết.
Thánh nhân khuông phỉ ân,
Thực dục bang quốc hoạt.
Thần như hốt chí lý,
Quân khởi khí thử vật?
Đa sĩ doanh triều đình,
Nhân giả nghi chiến lật?
Huống văn nội kim bàn
Tận tại Vệ Hoắc thất.
Trung đường hữu thần tiên,
Yên vụ mộng ngọc chất.
Noãn khánh điều thử cừ.
Bi quản trực thanh sắt.
Khuyến khách đả đế canh,
Sương tranh áp hương quất.
Chu môn tửu nhục xú,
Lộ hữu đồng tử cốt;
Vinh khô chỉ xích dị,

Trù trưởng nan tái thuật!
Bắc viện tỵu Kinh Vị.
Quan độ hựu cải triết.
Quần thủy tòng tây há,
Cực mục cao thốt ngột.
Nghị thị Không Đồng lại,
Khủng xúc thiên trụ chiết.
Hà Lương hạnh vị sách,
Chi sanh thanh tất tốt.
Hành lữ tương phan viên,
Xuyên quảng bất khả việt.
Lão thê ký dị huyện,
Thập khẩu cách phong tuyết.
Thủy năng cứu bất cố?
Thứ vãng công cơ khát.
Nhập môn văn hào đào,
ấu tử cơ dĩ tốt!
Ngô ninh xả nhất ai,
Lý hạng diệc ô yết.
Sở quý vi nhân phụ,
Vô thực tri yếu chiết!
Khởi tri thu hoà đẳng,
Bần lữ hữu thắng thốt.
Bình thường miễn tô thuế,
Danh bất lệ chinh phạt,
Phủ tích do toan tân,
Bình nhân cố tao tiết.
Mặc tư thất nghiệp đồ,
Nhân niệm viễn thú tốt.
Ưu đoan tề Chung Nam,
Hạng động bất khả tuyết.
Năm trăm chữ vịnh nỗi lo nghĩ trên đường từ kinh đô về huyện Phụng Tiên (Người dịch: Nhượng Tống - thivien.net)
Đất Đỗ Lăng có chàng áo vải,
Tuổi càng già, càng đại, càng khờ.
Vị mình với Tắc, Tiết xưa,

Bạc đầu chịu kiếp sống thừa chua cay!
Ván chưa sập, lòng này chưa đổi,
Vì dân đen buồn tủi quanh năm!
Đòi phen ruột nóng, lệ đầm,
Hát ngao cho hả, cười thầm mặc ai.
Sông biển rập dong chơi ngày tháng,
Vua thánh minh, chưa đáng quên đời.
Cột, rường đành chẳng thiếu tài,
Hoa quỳ vẫn mẩn mặt trời biết sao?
Khinh sâu, kiến con nào tổ nấy,
Học côn, kinh vùng vẫy mông mênh!
Chiều đời chẳng uốn nổi mình,
Cát vùi, bụi lấp chùi đành tới nay!
Thẹn Sào, Do dám thay tiết cũ,
Mượn thơ bầu, rượu hũ làm khuây!
Đông về, gió táp tung bay,
Gò cao nứt vỡ, ngàn cây héo tàn.
Đường cái đã rộng lan bóng tối,
Giữa đêm trường tìm lối thẳng dong.
Sương nồng dải áo đứt tung,
Cóng tay thất lại chẳng xong cũng liều.
Ngai vàng đặt cheo leo đỉnh núi,
Qua Ly Sơn một buổi sớm mai.
Mống trôi vắt vẻo ngang trời,
Lần mò bao đoạn ốc dài, kềm trôn!
Bóng đèn ngọc chấp chờn sáng rực,
Quân Vũ Lâm châu chực đông sao!
Vua tôi sung sướng xiết bao,
Kẻ ra bàn tắm, người vào bàn ăn!
Trước thềm son, chia phần gấm vóc,
Lũ gái quê khó nhọc bao công?
Chồng con đòn vọt mất mông,
Thu vào dâng lại sản rồng nhà vua
Nhà vua nhận, ban cho là cũng
Muốn sao cho nước sống dân yên.
Chẳng lo ơn báo, nghĩa đền,

Móc mưa nỡ để ơn trên phí hoài.
Đầy triều đình bao người tài giỏi,
Biết nghĩ ra sao khỏi rưng rờ?
Vàng kho nghe nói đã vơi:
Các nhà Vệ, Hoắc họ thời chuyển đi.
Làn mây khói lồng che mặt ngọc,
Những nàng tiên ngang dọc thềm trong.
Áo cừu điều thử, người dùng,
Đàn vang, sáo thét, náo nùng sướng tai.
Móng giò ninh, người xơi rỉm rớt,
Thêm chanh chua, quất ngọt rượu mùi.
Cửa son rượu thịt để ôi,
Có thằng chết lả xương phơi ngoài đường.
Sướng, khổ cách tắc gang, trời vực,
Nói bao nhiêu cơ cực bấy nhiêu.
Trông Kinh, Vị ruổi xe theo,
Mấy đồ quan, một buổi chiều vượt qua.
Các dòng sông trông xa cao vọi,
Từ phía tây dồn lại ào ào.
Không Đồng lạc lối hay sao?
Cột trời e lúc vật vào gãy tan.
Hoàng Hà rộng khó toan chuyện lợi,
May còn cầu có lối lần sang.
Vịn nhau đầu đội vai mang,
Tiếng nghe kiu kịt dịp dàng dưới chân.
Vợ già gửi kiếm ăn một chỗ,
Mười miệng ăn, mưa gió âu sầu.
Tìm sang đói khát có nhau,
Ai người có thể để lâu không nhìn?
Vào cửa, thấy khóc rên, liền hỏi,
Con nhỏ vừa chết đói hôm qua.
Khỏi sao đau tủi lòng ta,
Xóm giềng họ cũng xót xa ghen ngào!
Làm bố thế có sao ra bố!
Không cơm nuôi để nó chết oan!
Biến sinh chỉ bởi nghèo nàn,

Lúa mùa thu gặt chan chan lệ người.
Việc sưu thuế một đời được rảnh,
Tên đi phu, đi lính cũng không.
Vây mà còn chịu khổ cùng,
Người thường chẳng trách long đong trăm đường.
Bọn thất nghiệp, lại phường lính thú,
Nghĩ họ còn cực khổ biết bao!
Mối lo chồng tựa non cao,
Lung tung biết gỡ cách nào cho ra?

153. Chương 138: Lại Vào Trường An Phong Ba Nổi

Nghe nói, lần này vào kinh, hoàng thượng lại muốn thăng quan tiến chức cho Vương Trung Tự. Tin này vừa ra, đám thân binh nha tướng của Vương Trung Tự không ngừng hưng phấn. Những nam nhân thiết huyết này đi theo Vương Trung Tự chinh chiến sa trường nhiều năm ngoài biên ải, đối mặt với một số nha binh Tiết độ sứ phiên trấn khác, khó tránh kiêu ngạo hơn vài phần.

Mấy ngày tuyết lớn triền miên mới vừa dừng, con trai Vương Trung Tự là Vương Lượng hô bằng gọi hữu ra khỏi thành đập tuyết tìm cảnh, liền dẫn mười mấy thủ hạ nha binh của Vương Trung Tự, một đường điếu võ dương oai lẫn nhau, tự cảm thấy cực kỳ đắc ý. Một đám hơn trăm người, trừ nha binh Vương Trung Tự ra, mặt khác tất cả đều là tùy tùng của các công tử ca nhi hoàn khổ trong thành Trường An.

Đám người đập tuyết đun rượu tầm hoan nửa ngày ở vùng ngoại ô, liền say khướt phóng ngựa trở về. Hơn trăm người cưỡi ngựa phi như bay, người đi đường trên quan đạo ngoài thành đều vội vàng né tránh.

Tiêu Duệ làm cho 300 sĩ tốt Võ lâm quân đi trước hộ tống đoàn nghị trượng khâm sai cùng Dương Ngọc Hoàn, Lý Nghi cùng một số gia quyến vào trong thành, mà chính hấn, mang theo Lệnh Hồ Xung Vũ cùng vài người hầu, rời khỏi đội ngũ nghị trượng ở ngoài cửa Chính Đức, vừa dẫn ngựa chậm rãi đập tuyết mà đi trên quan đạo, vừa xem cảnh. Đột nhiên, hơn trăm người cưỡi ngựa gào thét mà đến, nhảy mắt đã tới.

Đang do dự đi bên đường Tiêu Duệ không kịp né tránh, nếu không phải Lệnh Hồ Xung Vũ đột nhiên vươn tay kéo hấn một phen, suýt chút nữa Tiêu Duệ đã bị con ngựa cao to phi nhanh mà đến đụng ngã lăn trên mặt đất, hậu quả thiết nghĩ không lường được. Nhưng tọa kỵ kia của Tiêu Duệ lại bị đám ngựa bừa bãi làm kinh hãi, móng trước đột nhiên giơ lên, phát ra một tiếng hý kinh hãi, hướng về đồng tuyết trên đường mà vụt đi.

Tiêu Duệ kinh hồn hơi tỉnh, nhú mày. Lệnh Hồ Xung Vũ nổi giận nói:

- Ngoài cửa thành, trên quan đạo, phóng ngựa nhanh như vậy, thật sự là không được!

Đám công tử ca Vương Lượng chậm rãi dừng ngựa lại, một đám xoay người xuống ngựa, lạnh lùng trừng mắt đám người Tiêu Duệ. Tiêu Duệ không có quan bào. Đám Lệnh Hồ Xung Vũ tùy tùng tự nhiên là trang phục người thường. Đương nhiên, mặc dù Tiêu Duệ đang mặc quan bào, đám quyền quý đệ tử này cũng sẽ không để quan lại cấp thấp này trong mắt. Dù sao, quan ngũ phẩm trong thành Trường An đúng là quá nhiều.

Vương Lượng đã say bảy tám phần, hấn xiêu vẹo chẳng thèm liếc Tiêu Duệ, ngạo nghễ nói:

- Không phải không đụng vào người sao, cho dù là đụng phải, người có thể thế nào? Người tới, thường bọn họ mấy quán tiền, chúng ta tiếp tục về thành uống rượu, miễn cho bị đám dân đen này làm mất hứng.

Tiêu Duệ nguyên bản không muốn gặp rắc rối, hấn liếc mắt một cái thấy tất cả đều là đệ tử quyền quý trong thành, nhất là mười mấy nam tử hùng tráng đang ngồi trên mấy con ngựa cao sắc mặt nghiêm nghị hơi mang theo một chút sát khí, hiển nhiên là một đám lẫn lộn sa trường. Tiêu Duệ cũng không sợ bọn họ,

chỉ có điều không muốn bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà kết thù hận vô vị với đám quyền quý Trường An.

Tiêu Duệ cười nhàn nhạt, lui về phía sau một bước.

Nhưng sau khi mấy người hầu đứng phía sau Tiêu Duệ lại nghe vài câu “dân đen” của Vương Lương thì giận tím mặt, mấy thị vệ này lúc đầu là thị vệ của Thịnh Vương Lý Kỳ, được Lý Kỳ phái tới bảo vệ bên người Tiêu Duệ, cũng là một đám lòng dạ người bản địa rất cao, sao có thể dễ dàng tha thứ đám hoàn khổ này kiêu ngạo như thế. Vài người không kìm nổi xông lên phía trước trách mắng:

- Làm càn, người nói ai là dân đen?

Vương Lương lui về phía sau một bước:

- Phản à, mấy tiện dân các người.

Đang nói chuyện, mấy nha binh thân tin của Vương Trung Tự âm ầm một tiếng xuống ngựa, nắm mạch đao hàn quan lỏng lẻo, từ từ vây quanh lại. Đám quân binh này chinh chiến sa trường nhiều năm, giết địch vô số, không chỉ đáng người hùng tráng uy phong lẫm lẫm, đứng nơi đó, còn phát ra một cỗ sát khí vô hình. Loại khí thế không chút giả dối được tắm bổ bằng máu vậy ra từ đầu người này, mặc dù là mấy thị vệ võ nghệ cao cường này của Tiêu Duệ cũng có chút chịu không nổi, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Lệnh Hồ Xung Vũ biến sắc, chậm rãi rút kiếm đi vào giữa, lạnh lùng nói:

- Các người là quân binh? Là thuộc hạ của ai? Đường đường đế đô, dưới chân thiên tử, các người dám cầm vũ khí đả thương người, chẳng lẽ trong mắt vốn không có vương pháp?

Một quân binh đầu lĩnh ha ha cười một tiếng:

- Chúng ta chết còn không sợ, lại sợ vương pháp? Tiểu tử, ta khuyên người nhanh chóng lui ra, cẩn thận tự nhiên mất tính mạng.

Tiêu Duệ nhíu mày, trong lòng suy nghĩ. Hắn đi đến phía trước, khoát tay áo:

- Lệnh Hồ hiệu úy, lui ra trước đi — các người là ai? Trên quan đạo phóng ngựa như bay, nếu thương tính mạng người, là phải chịu vương pháp nghiêm trị.

Quân binh thủ hạ Vương Trung Tự kia chẳng thềm liếc Tiêu Duệ, trào phúng nói:

- Ta nói tuần tú tiểu ca này, đừng nói mấy lời nhảm cùng ta, nhanh chóng mang người của người lui ra, nếu không cẩn thận.

Đám công tử ca Vương Lương cảm thấy say, đứng một bên đánh trống reo hò:

- Giáo huấn bọn chúng một chút, cái gì vậy, dám cản đường bản công tử.

Quân binh xoay một tiếng cầm mạch đao rét căm trong tay chỉ vào ngực Tiêu Duệ, lạnh lùng quát:

- Lui ra!

Tiêu Duệ tức giận đến nổi bàn tay run lên, hắn cười lạnh lên, đi đến phía trước một bước:

- Người muốn làm thế nào?

Quân binh cảm tức dậm chân, hắn đương nhiên không dám giết người ngoài thành Trường An, không chỉ nói vương pháp Đại Đường, chính là quân pháp của Vương Trung Tự cũng quyết không dung hắn. Nhưng bọn họ bá đạo trong quân đã quen, thật không ngờ thấy Tiêu Duệ một kẻ bình dân cương nghị, không khỏi phần nộ rít gào:

- Cút ngay, người không nên ép ta!

Tiêu Duệ giận hóa thành cười, ngón tay chỉ thẳng vào quân binh gây sự sắc mặt đỏ lên:

- Quân nhân lấy giết địch đền nợ nước làm sứ mệnh, cầm quân giới trong tay ý đồ hành hung nhắm đao vào dân chúng đồng bào, ta xem mấy năm nay người ăn quân lương là phí phạm — đến đây, ta đứng ở chỗ này, người dám động ta một chút thử xem!

Quân binh trong cơn giận dữ, mạch đao trong tay run rẩy giơ lên cao. Lệnh Hồ Xung Vũ cũng rút bảo kiếm bên hông nắm trong tay giơ lên cao, vọt lại đây.

- Dừng tay!

Một người cưỡi ngựa chạy vội tới, một nam tử trung niên đầu mày nhú lại quay mình xuống ngựa, trách mắng quân binh:

- Các người muốn làm gì? Làm càn, còn không nhanh chóng lui ra!

Quân binh này vừa thấy chính là Đại đầu quân phó sứ Ca Thư Hàn thủ hạ của Vương Trung Tự, không dám không nghe, một đám thu mạch đao lại oán hận lui sang một bên.

Ca Thư Hàn lấy lại bình tĩnh, đổi một bộ dáng tươi cười khom người thi lễ:

- Ca Thư Hàn gặp qua Tiêu đại nhân. Từ biệt mấy năm, Tiêu đại nhân vẫn khỏe chứ?

Tiêu Duệ thở phào một cái, đáp lễ, chậm rãi nói:

- Hòa ra là Ca Thư Hàn.

Ca Thư Hàn chào Tiêu Duệ xong, đột nhiên quay lại trách mắng:

- Các người không đóng quân ở doanh trại... Các người có biết đây là khâm sai Tiêu đại nhân!

Không hiểu sao trải qua một trận ngoài thành như vậy, tất cả tâm tình tốt của Tiêu Duệ đều tiêu tán hầu như không còn. Hắn vội vàng nói lời từ biệt với Ca Thư Hàn, lạnh lùng liếc Vương Lượng và mười mấy quân binh Lũng Hữu cúi đầu đứng thẳng sắc mặt lo sợ không yên, cầm tức lên ngựa tiến vào trong thành.

Ca Thư Hàn nhìn bóng lưng Tiêu Duệ cầm giận rời đi, thở dài một hơi, chấp tay qua loa với Vương Lượng:

- Công tử, Ca Thư hàn còn có chuyện quan trọng muốn đi Chung Nam, như vậy cáo từ — mấy người các người, nhanh chóng về doanh địa, đại soái trở về tất không tha cho các người!

Wương Lượng sợ hãi kéo lấy tay Ca Tư tướng quân:

- Việc này như thế nào cho phải? Ta cũng không biết hắn chính là Tiêu Duệ!

Ca Thư Hàn lắc đầu:

- Công tử. Mỗ khuyên công tử vẫn nên thu liễm một chút đi thì tốt, không nên kiêu ngạo ương ngạnh khắp nơi, miễn cho hỏng một đời anh danh của đại soái. Công tử nhanh trở về đi, mỗ nghĩ Tiêu đại nhân không phải loại người lòng dạ hẹp hòi tính toán chi li.

Tiêu Duệ đích xác sẽ không vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà viết văn không bỏ qua, sẽ không chấp nhặt với một đám quân binh lỗ mãng và ăn chơi trác tang. Nhưng hắn không so đo, không có nghĩa Lý Nghi và Ngọc Chân lo lắng chờ ở Tiêu gia không so đo.

Ngọc Chân sớm tới Tiêu gia chờ đợi, sau lại thấy Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi về tới, nhưng Tiêu Duệ không về. Nghe nói Tiêu Duệ mang theo vài người xem cảnh tuyết ngoài thành, Ngọc Chân liền nhẫn lại cùng chờ với hai nàng. Nhưng đợi nửa ngày Tiêu Duệ còn không có vào thành, Lý Nghi liền phái người ra ngoài thành thúc giục Tiêu Duệ nhanh về.

Người Lý Nghi phái đi trông thấy đại nhân nhà mình bị một đám cậu ấm và một đám người tay cầm quân giới vây quanh ngoài thành, giống như nổi lên xung đột, chấn động, vội vàng phóng ngựa về Tiêu phủ báo tin. Chờ Tiêu Duệ buồn bực dẫn người trở về thành, Ngọc Chân chứng nữ đã dẫn người rời phủ chạy lại đây. Hai đám người gặp nhau trong thành, nói về việc này, Ngọc Chân tức giận mắng to Vương Trung Tự không biết trị quân dạy con, Lý Nghi cũng buồn bực dị thường.

Trở lại trong phủ, không tránh khỏi một phen ầm yển. Vui vẻ đến tận lúc xế chiều mặt trời lặn mới hết, Ngọc Chân ngồi một chỗ nhẹ nhàng nói chút chuyện Nam Chiếu với Tiêu Duệ, Ngọc Hoàn bồi tại một bên. Nhưng Lý Nghi mặt cười lại âm u, im lặng đứng một bên không nói gì.

Ngọc Chân liếc Lý Nghi một bên, cười nói:

- Nghi nhi, còn tức giận à? Quên đi, đừng chấp nhặt với bọn họ, chờ ngày khác ta gặp Vương Trung Tự trách mắng hẳn hai câu.

Lý Nghi đột nhiên quay đầu lại, run giọng nói:

- Hoàng cô, tuy rằng ta đã không còn tước vị và phong hào công chúa, nhưng thủy chung ta vẫn là con gái ruột của hoàng đế Đại Đường — Vương Trung Tự kia bắt qua chỉ là một Tiết độ sứ không quan trọng, con hãnh, thủ hạ quân tốt của hãnh ý thế hiệp người như vậy, không ngờ lẩn lên đầu Tiêu gia, ta chờ hãnh hơn nửa ngày, đến giờ vẫn không đến phủ xin lỗi, xem ra là không đặt chúng ta vào trong mắt.

Ngọc Chân ngẩn ra, Tiêu Duệ đứng dậy dịu dàng nói:

- Nghi nhi, quên đi, ta cũng không so đo, đừng để phát sinh những cơn giận không đau này đó.

- Không được — người tới, chuẩn bị kiệu, ta sẽ đi phủ Vương Trung Tự một chuyến.

Lý Nghi cắn chặt răng, gật đầu với Tiêu Duệ, tự mình đi ra sảnh.

Tiêu Duệ đang muốn ngăn trở nàng, lại nghe Ngọc Chân thở dài một tiếng:

- Tiểu oan gia, đừng cản, để nàng đi thôi. Nghi nhi đứa nhỏ này, ngoài mềm trong cứng, không chấp nhận được một hạt cát trong mắt, để cho nàng đi hả giận cũng tốt.

Tiêu Duệ lắc đầu, chậm rãi ngồi trở về, trong lòng âm thầm thở dài: “dù sao Nghi nhi cũng là công chúa đương triều, nhu thuận đối với mình, nhưng với người ngoài lại một chút thiệt thòi cũng không chịu ăn”.

- Thái độ làm người của Vương Trung Tự kia ngay thẳng, lại sinh một đứa con không chịu thua kém, cũng làm người ta tiếc hận.

Ngọc Chân mang trà lên:

- Không nói chuyện đáng ghét đó. Tiểu oan gia, nghe nói con lại chuẩn bị lấy muối muối của Chương Cừu Kiên Quỳnh, có phải thế không?

Ngọc Hoàn che miệng cười một bên, Tiêu Duệ xấu hổ ho hai tiếng.

154. Chương 139: Đình Biện

Quân binh thủ vệ hừ lạnh một tiếng:

- Đứng lại, người nào?

Thị nữ Thu Nguyệt nhú mày. Nàng từ 12 tuổi tiến cung phụng dưỡng công chúa Hàm Nghi, cho tới bây giờ đã 6 năm, hiện giờ gả theo nàng vào Tiêu phủ, Thu Nguyệt còn chưa từng thấy nam tử thô lỗ như vậy, không khỏi mất hứng hếch cái miệng nhỏ nhắn:

- Hung hăng cái gì? Nhanh vào phủ nói cho Vương Trung Tự, rồi cửa tới đón phu nhân nhà ta!

- Lớn mật! Con nhóc, dám gọi thẳng tọc danh đại soái nhà ta.

Quân binh giận quát một tiếng.

Lý Nghi không kiên nhẫn khoát tay áo, trách mắng:

- Nhanh đi thông báo, nói Lý Nghi đến thăm.

Quân binh ngẩn ra, thấy thiếu phụ này khoan thai lộng lẫy, trong cử chỉ uy thế kinh người, do dự một chút vẫn vội vàng vào phủ thông báo. Vương Trung Tự vừa mới tiến cung bái kiến hoàng đế trở về, đang đọc sách uống trà trong thư phòng, thình lình nghe quân binh kính cẩn nói ngoài cửa:

- Đại soái. Ngoài cửa có một phụ nhân tên là Lý Nghi tới thăm.

- Lý Nghi?

Vương Trung Tự đột nhiên chấn động cả người, vội vàng để cuốn sách trên tay xuống, sửa sang lại y quan, chạy ra cửa. Rồi cửa thấy thần sắc Lý Nghi âm trầm đứng ngoài cửa, hấn không khỏi thất kinh:

- Công chúa Hàm Nghi này đến phủ ta làm cái gì?

- Thần Vương Trung Tự bái kiến công chúa Hàm Nghi.

Tiếng hô này làm cho mấy quân binh gác cửa kia thất kinh, vội vàng quỳ theo xuống mặt đất. Thu Nguyệt đắc ý trừng mắt liếc quân binh lúc trước, giương mặt lên cười.

- Thôi, ta hôm nay là Lý phu nhân Tiêu phủ, không phải công chúa Hàm Nghi Đại Đường.

Lý Nghi cười lạnh một tiếng:

- Khó được Vương Trung Tự đại nhân còn nhớ rõ ta!

Vương Trung Tự ngẩn ra, thầm nghĩ công chúa Hàm Nghi này có chuyện gì? Nghe lời nói còn mang theo châm chọc.

Vương Trung Tự cười đáp:

- Thần không dám thất lễ. Mời công chúa điện hạ vào.

Vương Trung Tự cắn chặt răng:

- Người tới, mang nghiệt tử kia đến đây cho ta! Công chúa điện hạ, đợi thần đánh chết tên súc sinh này.

Lý Nghi phát tiết nửa ngày, lại thấy Vương Trung Tự cũng không biết chuyện, tức giận cũng tiêu tan hơn phân nửa, nài chậm rãi đứng dậy:

- Quên đi. Vương đại nhân quản giáo con, ta sẽ không xem. Chỉ là ta cần khuyên Vương đại nhân hai câu, vẫn nên quản thúc nghiêm những người trong phủ và quân tốt dưới tay mới được. Nhìn xem con và quân tốt của ngài, đều kiêu ngạo ương ngạnh đến dạng gì? Nếu không phải Tử Trường nhà ta, đổi thành những bình dân dân chúng khác, chẳng lẽ mặc cho bọn họ một đao chém chết hay đâm chết? Sao có thể như vậy được.

Lý Nghi phẩy tay áo bỏ đi, Vương Trung Tự kính cẩn tiễn ra ngoài cửa, bồi tội mãi. Khi Vương Trung Tự sắc mặt âm trầm quay người lại, quân binh thủ vệ biết chuyện lớn không ổn. Vương Trung Tự quân pháp nghiêm, sao có thể cho phép thủ hạ binh lính của mình làm xằng làm bậy như thế. Dùng gia pháp đánh con trai chết đi sống lại kêu thảm liên tục, nếu không phải phu nhân Vương Trung Tự quỳ xuống cầu tình, Vương Trung Tự dưới cơn thịnh nộ có lẽ thực sẽ đánh chết hấn rồi. Mà ngoài viện, những quân tốt đi theo Vương Lượng ra ngoài thành kiêu ngạo, mỗi người đều đã nhận 50 quân côn, máu tươi đầm đìa cả người, mỗi người không nghỉ ngơi một tháng đừng nghĩ xuống giường.

Ngay buổi sáng hôm sau, Vương Trung Tự mang theo Vương Lượng tới Tiêu gia dâng môn bồi tội. Nhưng sau khi hấn mang theo Vương Lượng tới Tiêu gia, Tiêu Duệ sớm đã bị hoàng thượng gọi vào cung.

Ngự thư phòng.

Tiêu Duệ chậm rãi quỳ rạp xuống đất:

- Thần Tiêu Duệ, bái kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!

Lý Long Cơ cười lên ha ha, đứng dậy khoát tay áo:

- Tốt lắm, Tiêu Duệ, bình thân bình thân, thưởng ngồi. Tốt lắm, người ở Nam Chiếu làm rất khá, trẫm thật cao hứng, trẫm quả nhiên không nhìn lầm người — người tới, thưởng Tiêu Duệ một chén trà cống phẩm.

Sau khi Tiêu Duệ bái tạ, chậm rãi ngồi xuống, lúc này mới tĩnh tâm đánh giá tình hình trong ngự thư phòng. Thấy Lý Lâm Phủ, Trường Cửu Linh cùng đám trọng thần hơn mười người phân làm hai bên ngồi trên mặt đất, sắc mặt nghiêm nghị. Nhìn ra ra được, lúc này dường như là một buổi triều họp nhỏ, có lẽ là trong triều đình có vấn đề gì không giải quyết được, lại dời đến trong ngự thư phòng này.

Nghe xong nửa ngày, lúc này Tiêu Duệ mới hiểu ra. Hóa ra, là về điều chỉnh bổ nhiệm quan viên của chín phiên trấn lớn. Đám người Lý Lâm Phủ và Trường Cửu Linh dẫn đầu các quan tranh chấp không ngừng.

Lý Lâm Phủ đồng ý thay phiên điều chỉnh chín đại Tiết độ sứ đương nhiệm, mà đối diện phản đối vì lý do biên phòng.

Tiêu Duệ cười thầm một tiếng, đây rõ ràng là lòng nghi ngờ của Lý Long Cơ đang tác quái. Hắn e sợ để mấy Tiết độ sứ cầm quyền lâu dài ở một phiên trấn, sẽ nắm giữ trọng binh không phục triều đình, liền có ý đổi chỗ toàn bộ bọn họ một lần. Ai ngờ, ý nghĩ này vừa mới mở đầu, liền khiến cho quần thần phản đối mãnh liệt. Ủng hộ hắn chỉ có mấy người Lý Lâm Phủ.

Nhưng quần thần càng phản đối như vậy, trong lòng Lý Long Cơ lại càng không thoải mái, ý niệm thay đổi trong đầu càng nặng. Nhưng hắn là một minh quân, hắn vẫn không thể không nghe ý kiến của triều thần, cho nên mới có tràng biện luận trong ngự thư phòng hôm nay.

Hai phe tranh chấp không được, dần dần dừng tranh chấp lại, nhìn Lý Long Cơ ngồi ngẩn ngẩn sau bàn rồng. Lý Long Cơ mỉm cười, đột nhiên ánh mắt hướng tới Tiêu Duệ, chậm rãi nói:

- Tiêu Duệ, khanh là môn sinh của trẫm — trẫm biết ngày thường khanh rất có chủ kiến, việc hôm nay khanh có ý kiến gì không, không ngại nói thẳng với trẫm.

Một câu “khanh là môn sinh của trẫm” này không thể nghi ngờ chính là một câu ám chỉ rất mờ ám. Đa số thần tử trong ngự thư phòng đều không kịp phản ứng, chỉ có đương sự Tiêu Duệ, Lý Long Cơ, Cao Lực Sĩ phía sau cùng với Lý Lâm Phủ thấy rõ. Ánh mắt bọn họ đều đặt trên người Tiêu Duệ, để xem thanh niên này ứng đối thế nào.

Kỳ thật, với cá nhân Tiêu Duệ mà nói, hắn cũng ủng hộ đổi Tiết độ sứ. Dù sao, Tiết độ sứ này nắm binh quyền phiên trấn lâu dài, rất dễ dàng nảy sinh lòng tự đại. Nhìn xem những người dưới tay Vương Trung Tự, đó là một ví dụ rất tốt, hắn khom người nói:

- Hồi bẩm hoàng thượng. Học sinh nghĩ rằng, lời của Trương đại nhân, đơn giản là e sợ Tiết độ sứ phiên trấn điều động quy mô lớn bất lợi với biên phòng. Kỳ thật, học sinh xem, điều này có chút quá lo. Nên hiểu rằng, phòng vệ biên quan Đại Đường chính là mười vạn quân sĩ Đại Đường, mà không phải Tiết độ sứ nào. Tiết độ sứ chỉ là tướng lĩnh triều đình cất cử quản lý quân vụ và chính vụ phiên trấn, vô luận là ai tại nhiệm, chỉ cần trung với cương vị công việc, tướng sĩ toàn quân hiệu lệnh thống nhất, biên quan có thể bảo vệ không lo ngại.

Trương Cửu Linh bất mãn trừng mắt liếc Tiêu Duệ, cười lạnh nói:

- Tiêu đại nhân, dù sao tuổi ngài còn nhỏ, ngài lại không biết, uy tín chủ tướng trong quân quyết định khí thế toàn quân. Một khi Tiết độ sứ thường xuyên điều động, quân tâm tất nhiên bất ổn.

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Trương đại nhân. Quân sĩ Đại Đường chính là quân sĩ của triều đình Đại Đường, trung với triều đình, trung với hoàng thượng, cũng không phải tư binh của người lãnh binh. Tướng lĩnh điều động, sao lại lòng quân dao động? Vì cái gì phải điều động? Trương đại nhân. Nếu bởi vì điều động chủ tướng mà lòng quân dao động, vậy mới thực sự nói rằng vấn đề cực kỳ nghiêm trọng — lòng quân đều quy về một người lãnh binh, triều đình làm sao có thể yên?

Mặt Trương Cửu Linh đỏ bừng lên, bị nghẹn lại một chút, lại nghe Tiêu Duệ nói:

- Trương đại nhân. Vương Trung Tự đại nhân từ Lũng Hữu được bổ nhiệm làm Tiết độ sứ Sóc Phương, trong hai năm gần gũi không phải cũng suất lĩnh quân Sóc Phương nhiều lần lập chiến công cho triều đình sao? Chẳng lẽ, quân sĩ Sóc Phương là Vương Trung Tự mang theo từ Lũng Hữu?

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Hay, nói rất hay. Hay có một cái quân đội Đại Đường là tư quân! Lý Lâm Phủ, việc này cứ định như vậy.

Lý Long Cơ đương trường tuyên bố ý chỉ hoán đổi vài Tiết độ sứ. Trong chín Tiết độ sứ, trừ Chương Cửu Kiêm Quỳnh và Lĩnh Nam Ngũ phủ kinh lược sứ Phạm Thường Tại không thay đổi ra, mọi người khác đều đổi chỗ cho nhau một chút. Cũng có thăng chức, thí dụ như Vương Trung Tự điều nhiệm Tiết độ sứ Phạm Dương, đồng thời tăng thêm Ngự sử đại phu, tiền phong Thanh Nguyên huyện.

Trừ những thứ đó ra, Lý Long Cơ còn tuyên bố, Bùi Khoan nguyên là Tiết độ sứ Phạm Dương miễn chức, điều nhiệm Hộ bộ thượng thư. Cứ như vậy, chức vị Tiết độ sứ Sóc Phương còn bỏ trống, Lý Long Cơ cười:

- Chư vị ái khanh. Chức vị Tiết độ sứ Sóc Phương nên do ai đến làm thì thỏa đáng?

Lý Lâm Phủ và Trường Cửu Linh đám người đều bắt đầu đề cử chọn người, mà Lý Long Cơ cười không nói. Tiêu Duệ cười thầm trong lòng, thầm nghĩ hoàng đế này cũng quá dối trá, còn làm cho đám thần tử tiến cử nhiệt tình cái gì. Quả nhiên, chúng thần nói nửa ngày, vẫn là thanh âm như chùy của Lý Long Cơ quyết định:

- Nhân mệnh Phó đô hộ An Tây Cao Tiên Chi làm Tiết độ sứ Sóc Phương, Ca Thư Hàn làm Tiết độ phó sứ Sóc Phương kiêm Bình mã đồng tri sứ.

Lý Long Cơ nở nụ cười đắc ý, kế hoạch trong lòng hẳn rất cuộc thành sự thật, hẳn đương nhiên là cao hứng. Lý Lâm Phủ thấy cảm xúc hoàng đế rất cao, liền đứng dậy cười nói:

- Hoàng thượng, chức Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo này để trống lâu ngày, thần tiến cử Bình Lô tướng quân An Lộc Sơn làm Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo.

Lý Long Cơ nghĩ nghĩ:

- Đó là tên người Hồ Trương Thủ tiến cử?

Lý Lâm Phủ khom người nói:

- Vâng, anh dũng thiện chiến.

Tiêu Duệ một bên nghe xong đột nhiên chấn động, thầm nghĩ hỏng rồi. Nhưng mà, giờ khắc này, hẳn thấp cổ bé họng vô pháp can thiệp việc bổ nhiệm quan to địa phương này. Nói vậy, An Lộc Sơn kia trước tiên đã đả thông quan hệ với Lý Lâm Phủ, cũng không biết hẳn tặng bao nhiêu hậu lễ. Nghĩ lại, sở dĩ An Lộc Sơn thế lớn, căn bản ở chỗ hẳn dựa vào phần đông người Hồ tộc, hiện giờ vì đảm nhiệm chức vị ở Kiếm Nam Đạo, nói vậy cũng không làm ra cái sóng to gió lớn gì đi? Hơn nữa, làm thuộc hạ của Chương Cửu Kiêm Quỳnh, hẳn cũng đứng dậy không nổi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Duệ liền an tâm lại, trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, xong xuôi phải lập tức tới chỗ Chương Cửu Kiêm Quỳnh một chuyến, cẩn thận nói chuyện An Lộc Sơn này với hẳn một chút.

Lý Long Cơ trầm ngâm một hồi, khoát tay áo:

- Cũng được, liền theo lời Lý ái khanh nói, để An Lộc Sơn kia đi Kiếm Nam Đạo.

Chúng thần đều rời đi, Lý Long Cơ lại lưu Tiêu Duệ lại.

- Tiêu Duệ, trẫm đặc biệt lưu ngươi lại, là có mấy lời cần nói cho ngươi.

Khóe miệng Lý Long Cơ lộ vẻ tươi cười, biểu hiện hôm nay của Tiêu Duệ khiến hẳn rất hài lòng.

- Thần kính cẩn lắng nghe.

- Trẫm nghe nói khanh đã phú giáp Đại Đường... Ha ha, như vậy cũng không sao, miễn cho Nghi nhi theo khanh chịu khổ. Chỉ có điều, trẫm phải nhắc nhở khanh, ngàn vạn lần đừng làm việc tổn hại quốc pháp giống như Tiên Vu Trọng Thông, miễn cho tương lai bại lộ, trẫm cũng vô pháp che chở khanh.

Lý Long Cơ thần nhiên nói xong, nâng chén ngọc tinh mỹ lên. Tiêu Duệ trong lòng cả kinh, nhưng trên mặt lại không có biến hóa cảm xúc nào, khom người nói:

- Thần tuân chỉ.

- Đi thôi. Khanh là người thông minh, không cần trẫm nhiều lời.

Lý Long Cơ khoát tay áo.

155. Chương 140: An Lộc Sơn Cầu Hôn

Sau khi rời cung, Tiêu Duệ không do dự mà đi thẳng đến chỗ Chương Cừu Kiêm Quỳnh ở Trường An. Thủ vệ quân sĩ Kiếm Nam Đạo thấy là Tiêu Duệ, vội vàng đi vào bẩm báo Chương Cừu Kiêm Quỳnh. Nên biết, hiện giờ Tiêu Duệ không chỉ là sủng thần của hoàng thượng, tài tử tửu đồ vang danh thiên hạ, còn chắc chắn là cô gia Chương Cừu gia.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh nghe báo liền vui vẻ, vốn muốn ra cửa nghênh đón, nhưng nghĩ lại nhớ ra cái gì đó, bước chân trì hoãn lại, chẳng qua là ra khỏi thư phòng, sắc mặt thản nhiên đứng trong viện.

Tiêu Duệ đi theo hạ nhân Chương Cừu gia đến, thấy Chương Cừu Kiêm Quỳnh sớm chờ trong viện, không khỏi nhanh chân vài bước, do dự một chút, vẫn đổi cách xưng hô:

- Tiêu Duệ bái kiến huynh trưởng!

Đuôi mày Chương Cừu Kiêm Quỳnh nhảy dựng, một chút thần sắc vui mừng nhảy lên, quay đầu nhìn Tiêu Duệ thật sâu, cao giọng nở nụ cười:

- Tử Trường, rốt cuộc ngươi xem như đồng ý sửa miệng? Tốt, tốt, cũng không uổng Liên Nhi một lòng say mê ngươi. Chỉ là ta còn muốn hỏi ngươi, chừng nào thì ngươi chuẩn bị lấy Liên Nhi nhà ta qua cửa đây?

Sắc mặt Tiêu Duệ hơi có chút xấu hổ, cúi người thi lễ:

- Chờ ta.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh khoát tay áo:

- Còn muốn chờ cái gì? Liên Nhi đau khổ tương tư, ngươi nhẫn tâm xem nàng mỗi ngày thân hình tiều tụy vì ngươi sao?

- Ta xem, việc này cũng đừng kéo dài tới lập hạ sang năm, hoàng thượng sẽ điều ta vào kinh. Đến khi đó, sẽ cho các ngươi thành hôn đi.

Ánh mắt Chương Cừu Kiêm Quỳnh sáng ngời:

- Ý ngươi như thế nào, cho ta một lời chắc chắn.

- Tử Trường sẽ quyết định.

Vừa mới nói xong, thân hình Tiêu Duệ đột nhiên chấn động, thất kinh hỏi:

- Huynh trưởng, ngài phải vào kinh?

- Đúng thế. Hôm qua hoàng thượng triệu kiến ta và nói, cuối mùa hè đầu mùa thu sang năm sẽ điều ta vào kinh.

Trong lòng Chương Cừu Kiêm Quỳnh có chút kỳ quái:

- Ta vào kinh đối với ngươi cũng là chuyện tốt, như nào ngươi.

Tâm niệm Tiêu Duệ thay đổi thật nhanh, nhớ tới An Lộc Sơn kia lập tức sẽ tới Kiếm Nam Đạo nhậm chức, lại nghĩ tới An Lộc Sơn có thể dẫn phát xã hội rối loạn lớn, không khỏi có chút tâm phiền ý loạn:

- Chương Cừu Kiêm Quỳnh nếu rời khỏi Kiếm Nam Đạo, An Lộc Sơn kia do ai tới không chế?

- Tử Trường, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?

Chương Cừu Kiêm Quỳnh nhíu mày:

- Có chuyện nói thẳng, không cần ấp a ấp úng. Chúng ta là người một nhà, cần gì che che lấp lấp như vậy.

Cuối cùng Tiêu Duệ đem “lời nói trong lòng” nuốt trở vào, chuyển hướng nói, tùy ý nói chút chuyện nhà với Chương Cừu Kiêm Quỳnh, rồi cáo từ rời đi. Hắn rời khỏi phủ Chương Cừu Kiêm Quỳnh, nghĩ nghĩ, ngựa không dừng vó lại chạy tới Yên La Cốc. An Lộc Sơn lên vị, hắn ngăn cản không được, cũng không có lý do ngăn cản. Nhưng ba chữ An Lộc Sơn kia lại như một khối đá lớn đè nặng trong lòng hắn, thật sự là ép hắn đến nỗi thở không nổi.

- Mọi việc đều nghe mệnh trời đi.

Tiêu Duệ thở dài, giơ roi phóng ngựa, mang theo hai thị vệ chạy về phía cửa thành.

- Tiêu Duệ.

Một thiếu nữ long lanh cầm roi ngựa trong tay duyên dáng đứng ở cửa thành, bên cạnh là một con ngựa đỏ thẫm, vài tùy tùng đứng bên cạnh. Sắc mặt thiếu nữ có chút tái nhợt, đôi mắt lại rõ ràng có chút đỏ lên.

Tiêu Duệ ngẩn ra, ghìm ngựa lại, xoay người xuống ngựa chấp tay nói:

- Thực trùng hợp, hóa ra là Đổng Không tiểu thư!

Lý Đổng Không nhìn nam nhân khiến mình mơ mộng trước mắt thật lâu, đôi mắt càng thêm đỏ lên. Lời nói ngày trước khi Tiêu Duệ rời khỏi Trường An đi Nam Chiếu lập tức quanh quẩn bên tai nàng:

- Đổng Không tiểu thư, nàng làm gì chấp nhất như thế.

Khuôn mặt long lanh của Lý Đổng Không nháy mắt đỏ lên, nàng hơi bước tới một bước, đã hoàn toàn cõi bọ sự ngây ngô mà thành thực lên phát ra một mùi thơm thảo nhiên tuyệt vời. Bộ ngực đầy đặn của nàng hơi phập phồng, run giọng nói:

- Tiêu Duệ, ta lại hỏi chàng một câu, chàng có nguyện ý lấy ta hay không?

Tiêu Duệ xấu hổ lui một bước, chà xát tay:

- Đổng Không tiểu thư, Tiêu Duệ đã có vợ.

Đầu vai Lý Đổng Không run run một hồi, đột nhiên cảm giận ngẩng đầu lên trừng mắt Tiêu Duệ, sự xấu hổ và giận dữ trong ánh mắt giống như muốn bắn chết Tiêu Duệ:

- Tiêu Duệ, nếu như chàng đã cưới Ngọc Hoàn tỷ tỷ và công chúa Hàm Nghi, như vậy, ta hỏi chàng, vì cái gì chàng còn muốn lấy muội muội Chương Cừu Kiên Quỳnh? Chẳng lẽ, Lý Đổng Không ta so ra kém Chương Cừu Liên Nhi kia sao? Chàng nói, chàng nói đi, ta có điểm nào so ra kém Chương Cừu Liên Nhi kia?

- Nói đi, vì cái gì chàng đồng ý lấy Chương Cừu Liên Nhi kia, lại không chịu lấy ta?!

Cánh tay nhỏ bé trắng mịn của Lý Đổng Không đánh tới, khuôn mặt kìa điểm kìa ướt át, kích động gần như vụn vụn và co giật.

Tiêu Duệ không nói gì lùi lại phía sau mấy bước. Đối với thiếu nữ dám yêu dám hận này, hẳn thật sự có chút không thể nề hà. Đối với nàng cũng có cảm giác tốt, nhưng còn xa xa chưa đạt tới cảm tình nam nữ.

Thấy Lý Đổng Không thật sự là kích động quá mức, Tiêu Duệ cắn chặt răng, cũng không nói gì nữa. Hẳn biết sau này, mặc kệ hắn nói cái gì Lý Đổng Không đều nghe không vào. Hắn đơn giản xoay mình lên ngựa, cắt đứt mà đi.

Phía sau truyền đến tiếng la khóc lạnh lạnh trong trẻo của Lý Đổng Không:

- Tiêu Duệ, chàng sẽ hối hận!

Thân mình Tiêu Duệ bị kiềm hãm trên ngựa, không tìm nổi chỗ thở dài, lại thở phào một cái.

Sắc mặt Lý Đổng Không trắng bệch chết lặng đứng một bên quan đạo ngoài cửa thành, mặc cho gió lạnh làm khô hai hàng nước mắt trên mặt nàng. Người tới người lui qua lại ngang qua nơi này, nhiều người kỳ quái liếc nhìn tiểu thư quý tộc xinh đẹp quần áo hoa lệ này. Một tùy tùng can đảm lại gần cúi người thi lễ, cúi đầu nói:

- Tiểu thư, chúng ta về phủ đi thôi.

Lý Đổng Không quay đầu lại lạnh lùng liếc tùy tùng, một chút cuồng dã và tuyệt vọng không hiểu khiến tùy tùng nhìn thấy run lên trong lòng, cũng không dám nhiều lời, lén lút cúi đầu thối lui qua một bên.

Yên La Cốc mùa đông một mảnh tiêu điều. Mấy ngày trước có một trận tuyết lớn để lại dấu vết thật sâu sắc trong cốc. Vô luận là rừng rậm núi xa, hay chỗ bụi cây gần, trên ngọn cây đều lưu lại thật nhiều bông

tuyết băng lãng, phản xạ ánh sáng năm màu rực rỡ dưới ánh mặt trời. Vừa mới tới khí lạnh liền tạt vào mặt, Tiêu Duệ không kìm nổi hắt hơi một cái.

Ở hành lang cách đó không xa, Ngọc Chân khoác áo choàng lông cừu yên lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt mê ly thoảng nhìn Tiêu Duệ dẫm chân lên cỏ đọng đầy tuyết đi tới.

Tiêu Duệ vội vàng đi đến gần, thấy khuôn mặt mềm mại đáng yêu của Ngọc Chân lộ thần sắc mê say, trong ánh mắt long lanh như nước kia giống như chăm chú nhìn rõ chỗ sâu trong linh hồn của hắn, trong lòng không khỏi run lên.

Ngọc Chân không nói gì nhìn Tiêu Duệ thật sâu. Tiêu Duệ trên đường “thiết kế” một lý do, nhưng dưới ánh mắt nửa nóng bỏng nửa cô đơn của nàng trộn lẫn vài phần đau thương, thậm chí một câu nói cũng không nên lời.

- Tiểu oan gia, còn biết đến xem ta sao?

Ngọc Chân đột nhiên run giọng nói, cách tay run run đuổi lại:

- Tiểu oan gia, ôm ta một cái!

Tiêu Duệ ngẩn ngơ, trong lòng rung động. Ngọc Chân giờ phút này quỳn rũ tận xương, trên mặt kiều diễm lộ ra một tầng thần hào nhoáng mê ly. Không đợi hắn phục hồi tinh thần, Ngọc Chân gắt gao để áo choàng lông cừu đang mặc trượt từ đầu vai xuống mặt đất. Chợt, thân mình mềm mại đầy đặn của nàng đã dán chặt lên người hắn, nỉ non như tơ hơi thở như hương lan:

- Tiểu oan gia, đã lâu như vậy, có nhớ ta hay không?

Trong phòng ngủ xa hoa cực kỳ rộng rãi ấm áp như mùa xuân kìa, Ngọc Chân ngồi trên giường mặc cho Tiêu Duệ nhẹ nhàng xoa bóp bắp vai mềm mại của nàng. Đột nhiên nàng thở dài yếu ớt:

- Tiểu oan gia, người muốn ta đi gặp hoàng thượng, muốn hoàng thượng thu hồi sắc phong đối với An Lộc Sơn, nhưng như thế nào người cũng phải cho lý do chứ? Quan viên triều đình thăng chức là chuyện bình thường, vô duyên vô cớ người muốn ta đi... Chẳng lẽ, người có cừu với An Lộc Sơn?

- Ta cùng An Lộc Sơn không cừu không oán, chỉ có điều hắn là một người Hồ, đảm nhiệm chức vụ quan trọng như thế, cuối cùng cũng không thỏa đáng. Vạn nhất lòng hắn mang dị tâm, tương lai tất sẽ trở thành đại họa trong lòng triều đình.

Tiêu Duệ xấu hổ cười, hàm hồ đáp. Hắn thật sự nghĩ không ra một lý do “hại” An Lộc Sơn. Dù sao thái độ làm người của An Lộc Sơn lúc này khiêm tốn làm việc cẩn thận lại ra sức nịnh bợ trọng thần trong triều, nhân duyên coi như không tồi.

Ngọc Chân nhẹ nhàng cười:

- Chừng nào con cáo nhỏ như người bắt đầu quan tâm tới giang sơn xã tắc? Hơn nữa, người dựa vào cái gì nói An Lộc Sơn người ta lòng mang dị tâm? Người Hồ làm sao vậy, tướng lĩnh Đại Đường xuất thân người Hồ nhiều, giống như Cao Tiên Chi, Ca Thục Hàn, những người này không phải đều là thần tử xương cốt của hoàng thượng sao.

Tiêu Duệ không phản bác được, trong lòng buồn bực một trận. Hắn âm thầm cắn chặt răng, thầm nghĩ “quên đi, ta cần gì phải buồn lo vô cớ. Nói không chừng An Lộc Sơn tới Kiếm Nam Đạo cách xa, dã tâm chưa kịp nảy sinh đã bởi vậy mà tan thành mây khói.”

Thấy Tiêu Duệ thần sắc buồn bực, Ngọc Chân đột nhiên quay đầu lại liếc hắn, vươn ngón tay thon dài xanh như ngọc vẽ một vòng trên ngực hắn:

- Tiểu oan gia, đến giờ còn không chịu nói thật với ta.

Trong lòng Tiêu Duệ lại một hồi tâm phiền ý loạn, hắn tự nhủ trong lòng điều này sao có thể nói thật cho nàng?

Mấy liễu của Ngọc Chân khê cau:

- Tiểu oan gia người, thật đúng là hoa tâm, sắc đảm bao thiên. Nghe nói muội muội của Chương Cừu Kiêm Quỳnh kia cũng là mỹ danh lan xa tài nữ thứ nhất ở Kiếm Nam Đạo. Nhưng không ngờ tiểu oan gia người còn không biết dừng, nơi này lưu tình, khắp nơi... Cũng được, ta liền giúp các người lúc này đi thôi. Theo ta vào thành, ta đang muốn vào cùng gặp hoàng thượng, vừa lúc cho người đi Lý phủ một chuyến.

Tiêu Duệ ngạc nhiên, cúi đầu nói:

- Mẫu thân, những lời này của ngài từ đâu mà đến?
- Người còn giả bộ à, tiểu oan gia người.

Ngọc Chân sáng giọng:

- Chẳng lẽ người còn không vì Lý Đằng Không? Ta đã sớm nghe nói, An Lộc Sơn nhìn trúng Lý Đằng Không, tới nhà hướng Lý Lâm Phủ cầu hôn cho An Khánh Tự... Tốt lắm, đừng ngốc nữa. An Lộc Sơn kia chính là một cái gì gì Tiết độ phó sứ ở Kiếm Nam Đạo, con của hắn cũng tranh không được với người. Chỉ là người ta cưới Đằng Không làm chính thê, mà người... Ai, chỉ sợ Lý Lâm Phủ không chịu.

Tiêu Duệ đỏ khốc đỏ cười khoát tay áo:

- Đây là chuyện gì, ta căn bản không phải.

Tiêu Duệ còn chưa nói xong, Ngọc Chân xích một tiếng cười khê, còn nói tiếp có lẽ hắn sẽ ngượng ngùng, liền cũng không dây dưa đề tài này, mà nhẹ nhàng bước ra cửa. Đi tới cửa, thấy Tiêu Duệ còn đứng ở đó, nàng không khỏi dậm chân sáng giọng:

- Tiểu oan gia, người là người chết phải không, đi nào!

Dừng một chút, Ngọc Chân lại trêu mếu liếc hắn một cái, thở dài nói:

- tốt lắm, ta phải mặt dày nói một chút với hoàng thượng... Để cho An Lộc Sơn kia trở về làm Bình Lô tướng quân như cũ được hay không? Chẳng qua, hoàng thượng có đồng ý hay không, ta cũng không dám chắc chắn.

156. Chương 141: Ba Lần Thăm Tiêu Phủ

Mà sau khi Tiêu Duệ từ biệt Ngọc Chân, liền tới Vạn Niên huyện nha phía đông phố lớn Chu Tước. Hắn là Vạn Niên huyện lệnh mới được bổ nhiệm, trở lại kinh sư mấy ngày, còn không có tới huyện nha nhậm chức. Vạn Niên huyện dưới chân thiên tử, quan chức đều trong Kinh Triệu phủ, cấp bậc huyện lệnh cao hơn hai cấp so với huyện lệnh nơi khác, nói chung nguyên do là sự vụ kinh đô và các vùng lân cận trọng yếu hơn.

Kỳ thật, bởi vì là kinh sư đế đô, người vi phạm pháp lệnh rất ít. Mà thật sự xảy ra chuyện chính là chuyện lớn, bình thường đều do Kinh Triệu phủ thậm chí là nha môn các bộ trong triều đình xử lý, cho nên Vạn Niên huyện gần như chỉ là một chỗ trang trí. Tiêu Duệ đi huyện nha quen thuộc tình huống quan vụ, gặp Vạn Niên huyện thừa Trương Chiêu Cập cùng với huyện úy Mông Cố Dương, lúc này mới hiểu được, Lý Long Cơ sắc phong mình bất quá là một chức quan nhàn hạ có cũng được mà không có cũng không sao. Chẳng qua, điều này cũng hợp ý hắn.

Huyện vụ trong ngày thường có Trương Chiêu Cập và Mông Cố Dương xử lý, vừa lúc hắn vui vẻ tiêu dao.

Về phần chức Trung thư xá nhân, lại càng thêm thanh nhàn. Giờ phút này đã không phải năm Trinh Quán và thời kỳ Võ triều, Trung thư xá nhân của Trung thư môn hạ có vài người, thay phiên làm việc nước Đại Đường, bình thường bốn năm ngày mới đổi phiên một lần, có thể không cần mỗi ngày đi điểm mao (điểm danh).

Tiêu Duệ vừa về đến nhà mới ngồi trong thư phòng uống mấy ngụm trà, đột nhiên nghe hạ nhân báo lại, nói Khánh Vương Lý Tông tới chơi. Hắn nhú mày, đây là lần thứ ba Lý Tông tới nhà thăm hỏi. Ý đồ của Lý Tông đến đây Tiêu Duệ biết rõ trong lòng, nhưng không chỉ lời “cảnh cáo” của Lý Long Cơ còn vang vọng bên tai, cho dù là ý của bản thân Tiêu Duệ, cũng không muốn có bất kỳ gút mắc gì với những hoàng tử này.

Hơi do dự một chút, Tiêu Duệ thản nhiên nói:

- Người hãy nói ta đi Vạn Niên huyện nha, còn chưa về.

Hạ nhân cả kinh, nhưng cũng không dám nói gì, vội vàng chạy nhanh ra ngoài bẩm báo.

Lý Tông ngang nhiên đứng trước cửa Tiêu gia, để hay tay sau lưng, ngửa mặt nhìn ánh chiều tà đỏ tươi. Mặc dù trong lòng có chút không kiên nhưng, nhưng trên mặt hắn vẫn hiện lên nụ cười ôn hòa thản nhiên. Hắn chấp nhận đề nghị của Bùi Khoan, quyết định chiêu hiền đãi sĩ kéo chặt Tiêu Duệ dưới trướng của mình, tương lai cũng tốt trở thành trợ lực rất lớn của mình.

Lần đầu tiên hắn tới, Tiêu Duệ không có nhà, lần thứ hai hắn tới, Tiêu Duệ vẫn không có nhà. Lúc này đây, hắn nghe hạ nhân vương phủ báo Tiêu Duệ vừa về từ Vạn Niên huyện nha. Trong mắt hắn, hắn làm một hoàng tử thân vương, có thể chịu thiệt hạ mình kết giao như vậy, đã cho Tiêu Duệ đủ mặt mũi.

Lưu Bị báỉ phỏng Gia Cát Lượng bắt quá là ba lần. Minh đường đường thân vương Đại Đường ba lần tới Tiêu phủ, Tiêu Duệ còn muốn thế nào?

Lý Tông đang đợi Tiêu Duệ rời phủ nghênh đón, lại nghe hạ nhân Tiêu phủ báo lại, đại nhân nhà hắn đi Vạn Niên huyện nha còn chưa có trở về.

Lý Tông biến sắc, giận tím mặt, ngón tay chỉ thẳng cửa lớn Tiêu gia nổi giận lớn tiếng nói:

- Tiêu Duệ, hay cho người dám liên tiếp cự tuyệt bốn vương ngoài cửa! Được, được, người được lắm!

Lý Tông mang theo một đám thị vệ hùng hổ phát tay áo mà đi. Hạ nhân Tiêu gia sợ hãi trong lòng, vội vàng trở về bẩm báo Tiêu Duệ. Tiêu Duệ giờ phút này kỳ thật đứng ở một góc bên ngoài viện, tiếng rống giận khàn khàn Lý Tông thẹn quá hóa giận kia, toàn bộ đều rơi vào trong tai của hắn.

Tiêu Duệ hung hăng dậm chân, trong lòng buồn bực nói không nên lời. Liên tục đóng cửa không gặp Lý Tông, tất nhiên là đắc tội vị đại hoàng tử này, nhưng không đắc tội Lý Tông sẽ khiến cho Lý Long Cơ nghi kỵ — nếu không phải lời “cảnh cáo” trần trụi của Lý Long Cơ kia, mặc dù Tiêu Duệ không muốn đầu nhập vào một hoàng tử nào, nhưng ít nhất trên thể diện còn phải lá phải lá trái một phen, không đến nỗi ngay cả gặp cũng không gặp. Nhưng Lý Long Cơ đã nói trước, nếu hắn tiếp tục gặp mặt Lý Tông, tất nhiên sẽ làm hoàng đế đa nghi kia bất mãn trong lòng.

Đang buồn bực, hạ nhân vừa rồi lại tới báo:

- Đại nhân, có một man nhân cầu kiến, một người đầu lĩnh tên là Na Nhận.

- Nhanh cho bọn họ tiến vào!

Na Nhận tóc dài rối tung mặc một bộ áo da lam lũ trên người, trong tay nắm một cây côn, lưng đeo cung tiễn, vẻ mặt phong trần. Hắn mang theo hơn mười người đàn ông hùng tráng tiến vào trong viện, thấy Tiêu Duệ đã tươi cười đến tiếp đón, không khỏi đều quỳ xuống:

- Na Nhận gặp qua đại nhân!

Những người này đều là chiến sĩ người Bắc từng theo Tiêu Duệ giết An Bình thành, xuân thân từ Mỗ Mã sơn trại. Mỗ Mã sơn trại già trẻ không còn, những người này đã không nhà để về. Lúc rời khỏi Nam Chiếu, Na Nhận lại nhiều lần khẩn cầu Tiêu Duệ, muốn dẫn hơn mười người theo Tiêu Duệ. Thứ nhất có một chỗ đặt chân xác thực, thứ hai cũng tốt mưu cầu chỗ xuất thân.

Tiêu Duệ cũng không từ chối, dẫn họ sau khi trở về sơn trại xử lý hậu sự xong xuôi, lập tức đến Ích Châu thành tìm hắn. Nhưng mà, tới Ích Châu không tới vài ngày, Tiêu Duệ đã bị Lý Long Cơ triệu về kinh. Na Nhận mang theo đám chiến sĩ chạy tới Ích Châu, nghe nói Tiêu Duệ đã quay về Trường An nhậm chức, liền ngay trong đêm tối chạy gấp tới Trường An.

Tiêu Duệ mỉm cười nâng Na Nhận dậy:

- Na Nhận, các vị huynh đệ lâu rồi không gặp, mọi người ổn chứ?

Trên khuôn mặt dơ bẩn ngăm đen của Na Nhận lộ ra vẻ kích động, hắn mang theo đám hán tử người Bắc đứng dậy, khom người nói:

- Hồi bẩm đại nhân, bọn tiểu nhân tốt lắm. Nghe nói đại nhân đã quay về kinh, bọn tiểu nhân liền chạy tới.

Tiêu Duệ lần lượt vỗ vỗ bả vai từng hán tử, thân thiết nói:

- Các huynh đệ tạm thời ở lại trong phủ, tạm thời theo ta làm hộ vệ được chứ? Các huynh đệ yên tâm, tương lai chỉ cần Tiêu Duệ có thể tiến thêm, chắc chắn sẽ mưu cầu xuất thân cho mọi người!

Các hán tử người Bắc ầm ầm khom người nói:

- Đa tạ đại nhân!

Con trai thứ An Khánh Tự của An Lộc Sơn là một thanh niên cao gầy, hình thức văn văn nhược nhược, sắc mặt có chút tái nhợt, cũng không có khí tức biểu hiện ra ngoài, căn bản không giống như con của An Lộc Sơn. Nghe nói, hắn là con của An Lộc Sơn với một người Hán, sau khi hắn sinh ra không tới vài ngày, mẹ của hắn đã bị An Lộc Sơn giày vò tới chết.

Theo lý, một đứa con trai như vậy căn bản không nên được An Lộc Sơn sủng ái. Nhưng mà, An Khánh Tự này từ nhỏ thông minh hơn người, mặc dù không tập võ, lại đọc sách tập viết tại Bình Lô có vài phần tài danh, dần dần được An Lộc Sơn nhìn với con mắt khác. Mà đến khi trưởng thành, từ mười bảy tuổi hắn đã thay danh nghĩa An Lộc Sơn xử lý phần lớn sản nghiệp. Ở lâu tại Trường An, không mấy năm, làm cho sản nghiệp buôn bán của An Lộc Sơn càng làm càng lớn, thực lực hiệu buôn An thị ở Trường An, thậm chí toàn bộ Đại Đường mà nói, coi như là trung thượng.

Mà mấy năm nay, nguồn tài lực để An Lộc Sơn hối lộ từ trên xuống dưới đúng là xuất phát từ hiệu buôn An thị dưới tay An Khánh Tự. Hoặc có thể nói, với An Lộc Sơn mà nói, đứa con trai thứ hai này chính là bộ trưởng bộ tài chính của hắn. Một đứa con trai như vậy, vị trí trong suy nghĩ của An Lộc Sơn có thể hiểu được.

Ngày ấy, An Khánh Tự đi dạo hội chùa ở Thái Bình tự ngoài thành, trong lúc vô ý, sau khi trở về cơm nước không cần tương tư thành tật. An Lộc Sơn vào kinh tiến hành dứt lốt, sau khi nghe được liền chuẩn bị một phần trọng lễ, tới nhà cầu hôn, nhưng vẫn không được Lý Lâm Phủ đồng ý.

Mấy ngày nay, An Khánh Tự đã muốn tẩu hỏa nhập ma mang theo vài tùy tùng mỗi ngày quanh quẩn một chỗ ở ngoài cửa Lý tướng phủ, chờ đợi cả ngày, hy vọng có thể gặp giai nhân một mặt. Đáng tiếc, lúc này hắn si mê đợi mấy ngày, cũng không thấy thân ảnh Lý Đăng Không, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lục tiểu thư Lý phủ hiểu động không ở lâu trong Lý phủ được lại thần kỳ không rời cửa dạo chơi ngoại thành, cũng không có rời cửa thăm khách.

Mặt trời chiều ngả về tây, nhuộm đỏ tường viện và mái cong phủ đệ quý tộc, An Khánh Tự thấy đã mất hy vọng, không khỏi buồn bực mang theo vài tùy tùng dọc theo một con phố dài quay về phủ của mình. Đi ngang qua cửa một gian tửu quán đầy ắp người, ánh mắt hắn đột nhiên ngưng trệ: trời, lục tiểu thư Lý phủ lung linh chẳng phải rõ ràng đứng trước mắt mình?

Lý Đăng Không quần áo màu xanh, khoác một áo choàng bông vải đỏ thắm, tay cầm roi ngựa, duyên dáng đứng trong gió lạnh, si ngốc nhìn xuyên qua ô cửa sổ điêu lương nhìn vào bên trong, thần sắc mê ly điên cuồng.

An Khánh Tự mừng rỡ, vọt tới vài bước, khom người nói:

- An Khánh Tự bái kiến Lý tiểu thư!

Lý Đăng Không nhú mày, quay đầu liếc An Khánh Tự:

- An Khánh Tự? Ngươi tới làm chi?

- Tại hạ.

Khuôn mặt tái nhợt của An Khánh Tự hơi hồng lên:

- Tại hạ.

Lý Đăng Không đột nhiên cười rộ lên jkhanh khách, ánh sáng trào phúng trong mắt chợt lóe rồi biến mất, nằng nặc chặt răng, cúi đầu nói:

- An Khánh Tự, không phải người muốn kết hôn với ta sao? Được, chỉ cần người đi giết người kia, ta liền đáp ứng gả cho người!

An Khánh Tự ngẩn ra, cũng xuyên qua cửa sổ nhìn vào trong tửu quán, thấy một thanh niên áo hoa anh tuấn phóng khoáng ngồi đối diện một nam tử hùng tráng, cách bàn chè chén.

- Đó là?

Mày An Khánh Tự nhảy dựng:

- Lý tiểu thư.

- Nhị công tử, đó là Tiêu Duệ.

Một thị vệ ghé vào lỗ tai hắc nhỏ giọng nói.

Sắc mặt An Khánh Tự đột nhiên biến đổi, không kìm nổi lui về sau một bước. Tuy rằng trước mặt giai nhân ngưỡng mộ trong lòng, hắc cũng âm thầm sinh ra vài phần ý niệm vì mỹ nhân vượt lửa qua sông trong đầu, nhưng nghe đến tên Tiêu Duệ này hắc vẫn không kìm nổi hít một hơi lạnh. Nếu như là một người bình thường, có lẽ hắc — nhưng Tiêu Duệ này, hắc như nào chọc nổi?

- Như thế nào, không dám? An Khánh Tự, người là người nhu nhược.

Lý Đăng Không khinh miệt bĩu môi cười:

- Nếu không như vậy cũng được, người đi vào đánh hắc cho ta một chút.

Sắc mặt An Khánh Tự đỏ lên, ấp úng nói không được, đầu cúi xuống thật thấp.

- Điều này cũng không dám? Vậy cút ngay cho bốn tiểu thư! Cút!

Lý Đăng Không hung hăng dậm chân, hô lên một tiếng. Một tiếng hô này, kinh động người đang qua lại trên đường, cũng kinh động một ít tửu khách trong tửu quán.

Tiêu Duệ thả chén rượu trong tay ra, cùng Ca Thư Hàn đối diện đứng lên, đi ra ngoài tửu quán. Đứng ở ngoài tửu quán, thấy Lý Đăng Không sắc mặt có chút vặn vẹo đứng ở cửa, quơ cánh tay nhu nhược, roi ngựa trong tay xẹt qua không trung, phát ra tiếng nổ vang. Mà trước người nàng, một thanh niên công tử quần áo màu vàng kinh sợ lùi qua một bên.

157. Chương 142: Gặp Chuyện

Gió lạnh như đao, quất vào mặt lạnh tới xương. Dưới ánh mắt soi mói trong suốt của Tiêu Duệ, thần sắc Lý Đăng Không biến ảo một trận, đột nhiên che mặt nức nở chạy đi, roi ngựa tinh xảo kia, tùy ý vút xuống.

An Khánh Tự một bên cho dù là kẻ ngu, cũng có thể thấy được, tình cảm của thiếu nữ Lý Đăng Không đối với Tiêu Duệ kia cực kỳ phức tạp và gút mắc không nói rõ được. Mà lúc này, bỗng nhiên hắc cảm giác được đầu đuôi rõ ràng lạnh lẽo: Lục tiểu thư Lý gia, không ngờ, không ngờ thích Tiêu Duệ này?

Hắc cảm thấy một trận tuyệt vọng. So sánh với Tiêu Duệ, hắc như nào còn một tia hy vọng?

Nhưng nghĩ lại, trong lòng lại hiện lên một tia hy vọng: Tiêu Duệ này đã có hai vị thê thất, chẳng lẽ Lý Đăng Không này đường đường tiểu thư tướng phủ còn có thể làm thiếp người ta sao? Nhưng ý nghĩ này chợt lại trở nên lo sợ không yên: cả công chúa đương triều đều có thể đồng ý vì Tiêu Duệ mà chung một chồng với người khác. Lý Đăng Không này.

An Khánh Tự lùi lại trong góc đường khuất gió, khi thì tức giận và tuyệt vọng, lúc thì lòng đổ kỹ thiêu đốt hừng hực.

Tiêu Duệ và Ca Thư Hàn cơm nước no nê ra khỏi cửa tửu quán, đang muốn từ biệt lẫn nhau, đột nhiên khóe mắt thoáng nhìn một thanh niên nhu nhược sắc mặt tái nhợt đứng ở góc đường nhìn mình, không khỏi kỳ quái liếc hắc một cái. Ca Thư Hàn thản nhiên cười, vỗ nhẹ bờ vai của hắc:

- Tử Trường. Đó chính là An Khánh Tự con trai thứ hai của An Lộc Sơn, hắc tới đây kinh doanh.

Lạc Dương.

Lệnh Hồ Xung Vũ mang theo Các Cách Mã một đường chạy như bay về Lạc Dương, rốt cuộc thần sắc kích động mà đứng ở cửa tiểu viện u tĩnh. Sau khi trầm mặc thật lâu, hắn nghiên đầu dịu dàng nói với Các Cách Mã nhu thuận dựa sát vào bên cạnh hắn:

- Các Cách Mã, một hồi thấy mẹ ta, nàng nhớ rõ phải thi lễ.

Các Cách Mã là người Nam Chiếu, không có thói quen với lễ tiết Trung Nguyên, cuối cùng cho rằng cấp bậc lễ nghi có vẻ rất dối trá. Nhưng nếu như đã gả cho người Đường, Các Cách Mã lại không thể không tập một chút lễ nghi cơ bản của người Đường. Thấy Lệnh Hồ Xung Vũ nhắc nhở, nàng không khỏi cười cười:

- Ta biết rồi.

Lệnh Hồ Xung Vũ kéo tay Các Cách Mã, hai người cùng nhau tiến vào tiểu viện của Lệnh Hồ gia. Trong viện vẫn u tĩnh mà sạch sẽ thu thập gọn gàng ngăn nắp, nhưng lúc này đang có một thị nữ mỹ mạo đứng phơi quần áo chắn đềm trong viện.

Thị nữ ngẩng ra, kinh ngạc hỏi:

- Các người tìm ai?

Lệnh Hồ Xung Vũ vừa muốn nói gì, đột nhiên nghe trong phòng truyền đến tiếng hô quen thuộc:

- Tiểu Liên, là ai đến?

Lệnh Hồ Xung Vũ rốt cuộc không khống chế được lệ nóng trong mắt. Hắn đột nhiên vọt tới, đứng ở cửa cao giọng nghẹn ngào hô:

- Mẫu thân, là Vũ nhi trở về.

Trong phòng vang lên một hồi hỗn độn, Lệnh Hồ phu nhân vội vã đi ra, vừa thấy quả nhiên là đứa con ra ngoài đã lâu của mình, không khỏi nước mắt cũng tràn ra ôm nhau mà khóc, thật lâu sau mới có thể rời ra. Hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, chia lìa lâu giống như hiện giờ vẫn là lần đầu.

Các Cách Mã hơi đỏ mặt, khom người khẽ chào:

- Các Cách Mã gặp qua mẹ chồng đại nhân.

Trước mắt Lệnh Hồ phu nhân sáng ngời, vội vàng đẩy Lệnh Hồ Xung Vũ ra, tiến tới nâng Các Cách Mã dậy, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, mỉm cười nói:

- Ngài chính là Các Cách Mã công chúa đi, lão thân không dám nhận lễ lớn của công chúa như vậy.

Nhưng Các Cách Mã lại quật cường lui về phía sau một bước, cứng rắn hành lễ:

- Mẹ chồng đại nhân, Các Cách Mã đã gả cho Xung Vũ, chính là dâu của Lệnh Hồ gia.

Lệnh Hồ phu nhân khen ngợi liếc nàng, gật đầu:

- Con ngoan, con có lòng!

Trường An, Thái Bình tự.

Trước tết Nguyên Tiêu hàng năm ở Trường An, Thái Bình tự ngoài thành Trường An đều cử hành một lần hội chùa long trọng. Ở Trường An lúc đó, Phật giáo tuy rằng không được triều đình tôn sùng và duy trì như Đạo giáo, nhưng chùa miếu xung quanh Trường An cũng không ít. Dù sao, Đại Đường thịnh thế là thời kỳ trăm sông đổ về một biển dung nạp tất cả các tôn giáo từ bên ngoài tới. Thái Bình tự chính là một tòa chùa chiến lớn trong đó, nghe nói còn thờ phụng một tín vật tối cao của Phật tổ, hương khói thật sự là hưng thịnh.

Sáng sớm, Tiêu Duệ bị Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi túm lấy từ trên giường, nói muốn hắn bồi các nàng cùng đi Thái Bình tự. Tiêu Duệ cũng hiểu được, Ngọc Hoàn và Lý Nghi cũng không phải là Phật tử gì, chỉ có điều kết hôn lâu như vậy, hai nàng vẫn không có bầu, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng, thường thường chạy đến chùa miếu hoặc Đạo quan am ni cô các nơi cầu con.

Tiêu Duệ cười khỏ mặc áo bào, đi theo sau hai người vợ mỹ mạo như hoa ra cửa. Na Nhận mang theo mười mấy hán tử người Bắc mặc phục sức hộ vệ nhà quan viên người Đường, lưng đeo cung tiễn, tay cầm côn sắt, gắt gao theo sát phía sau xe.

Thái Bình tự xây dựa vào núi, cột trụ điêu khắc tranh tầng tầng lớp lớp, miếu chùa thấp thoáng sâu trong núi. Trước cửa núi cao cao, có một sân trống thật lớn. Bốn phía sân trống bị đại thụ che trời vây quanh, mà trên sân trống lúc này mọi người đang tấp nập, âm thanh rao hàng, tiếng nhạc cổ, âm thanh reo hò, tiếng binh khí va chạm, xen cùng một chỗ tạo thành tiếng động lớn cực kỳ âm ỉ.

Ảo thuật gia làm xiếc múa võ, hàng món ăn bình dân, người bán hàng rong rao bán các loại hương phấn và hàng hóa nhỏ, chia ra các bãi hoặc trên những chiếc xe nhỏ, trước quán đều tụ tập một đám khách hành hương đến du lịch dâng hương hoặc là sĩ tử sĩ nữ.

Tiêu Duệ mang theo hai nàng còn có Tú Nhi, cùng vào cửa chùa cùng với một đám khách hành hương, tiêu 500 văn tiền mua mấy nén hương, mặc cho Ngọc Hoàn và Lý Nghi thành kính quỳ lạy. Mà bản thân hắn thì thản nhiên đánh giá các tượng phật to lớn xanh vàng rực rỡ trong đại điện.

Dâng hương xong, Tiêu Duệ ngại trong cửa chùa quá âm ỉ, liền kéo Ngọc Hoàn và Lý Nghi đang cúng bái trong các miếu thờ trùng trùng điệp điệp ra ngoài. Ngọc Hoàn cau mày, khóe miệng mím môi gắt gáo, hiển nhiên là bất mãn Tiêu Duệ không đủ thành kính. Chẳng qua Lý Nghi cảm thấy được, có lòng đến cũng không cần quá câu chấp.

Tiêu Duệ một tay kéo Ngọc Hoàn, một tay kéo Lý Nghi, Tú Nhi đi theo phía sau, ra bên ngoài cửa chùa, tùy ý nhìn một chút hội chùa trên sân trống này, có chút mất hứng, chuẩn bị rời đi.

Một bên sân trống gần quan đạo rời núi, có một quán nhỏ bán bánh dầu rán. Trước mắt Ngọc Hoàn sáng ngời, buông tay Tiêu Duệ ra mang theo Tú Nhi chạy vội tới:

- Tiêu lang, là bánh dầu, chúng ta lại ăn một chút đi!

Mà Lý Nghi lại phát hiện một thân ảnh long lanh mỹ lệ đang đứng phía sau nàng, Lý Nghi ngần ra, quay lại cười nói:

- Đẳng Không muội muội, như nào muội cũng tới.

- Gặp qua Nghi nhi tỷ tỷ.

Lý Đẳng Không thản nhiên cười, lách qua Tiêu Duệ bên người, tiến tới kéo tay Lý Nghi:

- Muội tới đi chơi hội chùa, mới rồi nhìn thấy được mọi người — Ngọc Hoàn tỷ tỷ.

Ngọc Hoàn cười gì gì, đưa một bánh dầu dùng giấy bao:

- Ô, là Đẳng Không muội tử, trùng hợp như thế a! Nghi nhi tỷ tỷ chúng ta ngồi lại cùng ăn một chút đi.

Tiêu Duệ xấu hổ cười, cũng ngồi xuống bên người ba cô gái. Na Nhận mang theo mười mấy người hộ vệ tản ra bốn phía quán nhỏ, mơ hồ hộ vệ mấy người.

Ngọc Hoàn và Lý Nghi thấy Lý Đẳng Không vừa nói chuyện với các nàng, vừa dùng ánh mắt si mê mang theo chút xấu hổ liếc về phía Tiêu Duệ, trong lòng cũng không khỏi thở dài. Chút tâm tư của Lý Đẳng Không với Tiêu Duệ này, cũng không phải một hai ngày, trong lòng hai nàng cũng biết, khóe miệng Lý Nghi nở nụ cười:

- Đẳng Không muội muội, nghe nói con trai An Lộc Sơn là An Khánh Tự tới nhà cầu thân muội phải không?

Lý Đẳng Không biến sắc, đột nhiên oán hận trừng mắt liếc Tiêu Duệ:

- An Khánh Tự là cái thứ gì, đời này muội sẽ không lấy chồng, cũng sẽ không gả cho hắn.

Lý Nghi nhẹ nhàng cười:

- Đẳng Không muội muội, muội thật sự không muốn lập gia đình sao?

Tiếng chuông trầm bổng vang vọng, đám người lập tức bắt đầu ngồi dậy, khách hành hương trước quán nhỏ đều đi vào trong cửa chùa Thái Bình tự chật chội, Lý Đẳng Không cười:

- Hai vị tỷ tỷ, chủ trì Thái Bình tự Viên Không đại hòa thượng thuyết pháp bắt đầu đại hội rồi, hai người không đi nghe một chút sao? Nghe nói hiệp ngữ phật gia kia có thể mở mang trí tuệ người ta, kích thích thiện căn, miễn trừ hết thảy tội ác và nhân quả, có công đức lớn đó.

Dương Ngọc Hoàn có chút hưng phấn đứng dậy nhìn vào trong cửa chùa, có chút nóng lòng muốn thử. Nhưng nàng quay đầu lại thoáng nhìn qua Tiêu Duệ bộ dáng mất hứng, không khỏi u thán một tiếng:

- Hay là thôi đi, chúng ta ở nơi này nghỉ chân một chút, sau đó trở về phủ đi.

Lưng của ông lão bán bánh dầu đường như có chút còng, ông ta bưng một đĩa bánh dầu vàng rực rỡ đến, cười bồi:

- Công tử, phu nhân, tiểu lão nhi tặng một đĩa bánh dầu, đa tạ ân huệ của công tử và phu nhân.

Lý Nghi và Ngọc Hoàn cười nói tạ ơn. Lý Đăng Không lại nghe ông lão kia gọi “phu nhân”, sắc mặt đỏ lên, hơi có chút ngượng ngùng, quay đầu đi. Đột nhiên, lúc ngẩng đầu nàng phát hiện trong đôi mắt đục ngầu ông lão chợt trở nên âm trầm và phát ra sát khí. Lão rút một con dao găm lạnh băng chói mắt từ trong lòng ra, nhanh chóng đâm tới Tiêu Duệ đang cúi người nháp bánh dầu.

Dưới ánh mặt trời vào đông lạnh lạnh, lưỡi thanh thủy thủ kia phản xạ hàn quang chói mắt. Lý Đăng Không mất thấy khuôn mặt hiền lành của lão hủ đột nhiên biến thành dữ tợn đáng sợ, không chút nghĩ ngợi, hét chói tai đứng dậy bổ nhào tới trước Tiêu Duệ theo bản năng.

- Tiêu lang!

- Tử Trường!

- Đại nhân!

Trong tiếng kinh hô của mọi người ở đây, thân thể nhỏ bé nhanh nhẹn của Lý Đăng Không đã đẩy Tiêu Duệ sang một bên, mà thủy thủ trong tay thích khách kia, cơ hồ cùng lúc mang theo hàn quan dày đặc đâm vào sau lưng nàng.

Lý Đăng Không kêu thảm một tiếng, thân mình run lên kịch liệt, máu phun trào đầy mặt thích khách. Thích khách đang muốn rút dao găm ra, một cây côn sắt mang theo tiếng gió vù vù và tiếng rống giận đã nện lên ót của hắn. Nháy mắt, óc vỡ toang, lúc này thích khách mất mạng ngã xuống đất.

Tiêu Duệ nâng thân thể Lý Đăng Không co giật run rẩy ngồi dậy, lo sợ ôm nàng vào trong lòng, run giọng hô:

- Na Nhận, nhanh, nhanh, người tới.

Hơn mười hộ vệ nhanh chóng tụ lại, gắt gao bảo vệ Tiêu Duệ và ba cô gái ở giữa. Mà đúng lúc này, một vũ tiễn lặng yên không tiếng động bắn ra từ trên cành cây đại thụ, vọt tới sau lưng Tiêu Duệ đang ngồi dưới đất người đầy máu và bụi bặm.

158. Chương 143: Cầu Thân

- Bảo hộ đại nhân.

Vũ tiễn bay tới quá nhanh, hộ vệ bên người căn bản là không kịp phản ứng, thậm chí còn không kịp múa côn sắt trong tay đánh bay vũ tiễn. Một hộ vệ hét lớn, không chùn lòng lấy thân mình nhào qua chắn phía sau lưng Tiêu Duệ, mặc cho vũ tiễn hung mãnh bay tới cắm vào bụng hắn.

Thị vệ cắn răng, tay xoa xoa chỗ máu tươi phun mạnh ở bụng chậm rãi nửa quỳ xuống.

- Na Khúc!

Na Nhận phần nộ hô một tiếng, rút cung tiễn trên lưng ra, cài tên lên cung, một vũ tiễn người Bạc đặc chế vọt tới thích khách xạ thủ trên cây kia.

- Bảo hộ đại nhân cùng phu nhân!

Giọng Na Nhận khàn khàn vang lên trên sân trống. Mười mấy người đàn ông người Bắc, giờ còn sót trong tay, làm thành một vòng tường người, dùng thân thể mình làm lá chắn bảo vệ.

Tăng binh trong Thái Bình tự tay cầm côn bổng cũng chạy ra khỏi cửa chùa, loại chùa miếu lớn này đều có nuôi tăng binh. Nhưng hiện trường dường như cũng chỉ có hai gã thích khách, gã thích khách giả dạng lão già bán bánh dầu đã vỡ toang óc chết dưới côn sắt của hộ vệ, mà tên thích khách núp trên cây bần trộm đã thừa dịp lúc rối loạn chạy trốn, biến mất trong núi sâu mờ mịt.

Đột nhiên xảy ra huyết án, đại hòa thượng Viên Không chủ trì Thái Bình tự đang thuyết pháp đại hội đột nhiên ngừng lại, đám khách hành hương kinh hoảng thất sắc trào ra cửa chùa, chạy xuống dưới chân núi. Mà Viên Không đại hòa thượng thì mang theo mấy tăng lữ chấp am hiểu y thuật sự trong chùa, vội vã chạy lại đây.

Trên lưng Lý Đăng Không tất cả đều là máu, sắc mặt nàng trắng bệch cô giật nằm trên hai gối Tiêu Duệ, khuôn mặt Tiêu Duệ thê lương găm rú:

- Nhanh gọi thầy thuốc! Nhanh!

Lý Đăng Không sớm đã ngất, nếu không phải y thuật của y tăng trong Thái Bình tự cao minh, hơn nữa trong Thái Bình tự có thuốc cầm máu thượng đẳng, chỉ sợ nàng đã sớm mất quá nhiều máu mà ngọc nát hương tan. Tiêu Duệ quỳ gối bên Lý Đăng Không đang nằm sấp trên giường gỗ, sắc mặt cực kỳ phẫn nộ đau thương. Ngọc Hoàn và Lý Nghi cũng ngồi một bên, sự thê lương kinh hồn trên mặt vẫn còn rõ nét.

- Tiêu Duệ, chàng không thích ta, nhưng ta thích chàng.

- Tiêu Duệ, ta tới đưa chàng tham gia khoa thi.

- Tiêu Duệ, chàng có nguyện ý lấy ta hay không?

- Tiêu Duệ. Rốt cuộc ta có điểm nào so ra kém Chương Cừ Liên Nhi kia?

Từng câu nói, xâu hổ đột nhiên, cùng nhau khuấy động trong đầu hần. Giờ phút này, Tiêu Duệ rốt cuộc không ức chế nổi sự chấn động cực lớn của tâm thần, đôi mắt đỏ lên, nước mắt phun ra mãnh liệt.

Lý Nghi thở dài một tiếng, đứng dậy kéo vạt áo Ngọc Hoàn, hai nàng cùng nhau lui ra khỏi sương phòng trong Thái Bình tự này.

- Tại sao nàng lại ngốc như vậy.

Thanh âm trầm thấp nghẹn ngào của Tiêu Duệ quanh quẩn trong sương phòng trống trải, hai tay hần siết chặt thành nắm đấm, nên lên tảng đá xanh cứng rắn trên mặt đất.

- Cô nàng ngốc.

Tay Tiêu Duệ run rẩy đập tằm chắn thật dày cho Lý Đăng Không:

- Ta sẽ dùng cả đời này để bồi thường nàng.

- Đại nhân, sai nha Vạn Niên huyện nha tới.

Âm thanh trầm thấp của Na Nhận vang lên ngoài cửa.

Tiêu Duệ cắn chặt răng, bỗng nhiên đứng dậy, đi ra cửa, trong mắt phát ra lửa hận khiến Na Nhận run lên trong lòng.

Đứng đầu bộ khoái Vạn Niên huyện Tôn Toàn mang theo một đám sai dịch kinh sợ đi tới, khom người thi lễ:

- Chúng tiểu nhân gặp qua đại nhân, đại nhân đã kinh sợ!

- Dưới chân thiên tử, không ngờ có người ám sát bản quan. Tôn Toàn, trị an ở nơi kinh sư này.

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, tiếp nhận khăn mặt Tú Nhi đưa qua, lau một chút vết máu của Lý Đăng Không dính trên người.

- Đại nhân, tiểu nhân đã thông báo Kinh Triệu phủ nha môn... Nhanh chóng điều động Võ lâm quân, phong tỏa quan đạo từ Thái Bình tự thông ra bên ngoài, giam giữ toàn bộ khách hành hương lúc này chưa kịp xuống núi.

Tôn Toàn kính cẩn nói, trong giọng nói mang theo một chút sợ hãi.

Môn sinh thiên tử Tiêu Duệ, người lãnh đạo trực tiếp của mình gặp chuyện, mà người bị thương không ngờ là tiểu thư Lý Lâm Phủ, ở đây còn có Hàm Nghi công chúa đương triều — đây chính là động trời, điều này làm cho trong lòng Tôn Toàn dẫn đầu đám bộ khoái Vạn Niên huyện sợ hãi đến cực điểm.

- Đại nhân, người Kinh Triệu phủ cũng tới rồi.

Tôn Toàn lại nói.

Thân phận người bị ám sát rất hiển hách, đây cũng không phải một cái Vạn Niên huyện nha nhỏ nhoi có thể xử lý. Kinh Triệu phủ nghe thấy báo lập tức phái ra tất cả sai dịch hiện có nhanh chóng chạy tới Thái Bình tự, dẫn đầu tiến tới chính là Lương Hồng Liệt một Trưởng Sứ của Kinh Triệu phủ.

- Tiêu đại nhân!

Lương Hồng Liệt khom người thi lễ thật mạnh, khiến cho Tiêu Duệ hiện tại đang chật vật cũng hoảng sợ.

- Lương đại nhân, bản quan mang theo gia quyến tới Thái Bình tự dâng hương, đột nhiên gặp thích khách bên ngoài chùa... Lục tiểu thư Lý tướng phủ Lý Đăng Không thay bản quan cầm một đao, thân chịu trọng thương... Hy vọng mọi người có thể nhanh chóng lùng bắt phá án, bắt lấy hung thủ!

Tiêu Duệ nhớ tới Lý Đăng Không đang nằm hôn mê bất tỉnh trong thư phòng, không khỏi đau xót trong lòng, sắc mặt phần nộ gần như vạn vạn, lại cúi đầu nói:

- Tôn Toàn, có bất kỳ manh mối nào trước thì nội báo cho bản quan, biết chưa?

Tôn Toàn run lên, khom người nói:

- Vâng, đại nhân!

Dưới chân Tiêu Duệ lão đảo một chút, hần chậm rãi đi đến hộ vệ người Bắc nằm trên cáng đang được y tăng chữa trị, cúi người xuống, hần run giọng nói:

- Na Khúc huynh đệ, ơn cứu mạng của huynh, ta vĩnh viễn không quên.

Khuôn mặt tái nhợt của người hộ vệ Na Khúc cố nặn ra vẻ tươi cười, cố hết sức nói:

- Bảo hộ đại nhân là bổn phận của Na Khúc.

Trong thành Trường An lập tức nổi lên sóng gió. Môn sinh thiên tử, Trung thư xá nhân kiêm Vạn Niên huyện lệnh Tiêu Duệ vợ chồng ba người gặp chuyện ở Thái Bình tự, Lục tiểu thư nhà Lý Lâm Phủ bản thân chịu trọng thương, loại huyết án kinh trời này chấn động mọi người. Dưới áp lực bức bách của hai người Tiêu Duệ và Lý Lâm Phủ, sai nha bộ khoái Kinh Triệu phủ và Vạn Niên Huyện ngày đêm không ngừng lùng bắt tra án trong ngoài thành, mà khoảng chừng hơn một ngàn Ngự lâm quân gắt gao phong tỏa bốn phía trong Thái Bình tự.

Nhoáng một cái đã hai ngày.

Tiêu Duệ mặt mũi âm trầm ngồi trong thư phòng, không nói được một lời. Mấy này nay, hần luôn luôn nghĩ, đến tốt cùng là ai nổi sát tâm với hần. Sau khi xuyên qua Đại Đường, nếu như có cừu gia, thật sự kết thù oán với Tiêu Duệ chỉ có Dương Hồi, cha con Ngụy Minh Luân cùng với kẻ phạm tội Tiên Vu Trọng Thông đã bị tịch thu gia sản cả nhà và giết.

Dương Hồi đã chết, cha con Ngụy Minh Luân dường như không có khả năng và đảm lược hạ thủ với mình. Như vậy, đến tốt cùng là ai?

Chẳng lẽ là — Tiêu Duệ đột nhiên nhớ tới một người, Khánh Vương Lý Tông? Dường như cũng không có khả năng.

Tâm tư đang xoay chuyển, đột nhiên Nha Nhận tới báo:

- Đại nhân, đầu lĩnh bộ khoái Vạn Niên huyện Tôn Toàn cầu kiến.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, khoát tay áo:

- Làm cho hắn tiến vào!

Tôn Toàn cẩn thận đi vào thư phòng Tiêu Duệ, vội vàng hành lễ:

- Thuộc hạ Tôn Toàn, bái kiến đại nhân!

- Tôn Toàn, vụ oán có manh mối sao? Đã tra được thích khách chưa?

Tiêu Duệ cũng không muốn nói lời vô nghĩa tới một đầu lĩnh bộ khoái nhỏ bé, trực tiếp trầm giọng hỏi.

- Hồi bẩm đại nhân, thuộc hạ dẫn người cùng điều tra với các sai dịch Kinh Triệu phủ, nhưng đến bây giờ vẫn không có một đầu mối nào rõ ràng.

Tôn Toàn kính cẩn nói.

Tiêu Duệ không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn Tôn Toàn, chờ câu dưới của hắn.

- Nhưng là, thuộc hạ lại phát hiện một chút... Cũng không biết có phải manh mối hay không, đặc biệt đến bẩm báo đại nhân.

Tôn Toàn do dự một chút, vẫn cúi đầu nói:

- Tên thích khách chết dưới tay hộ vệ của đại nhân kia tuy rằng đã hoàn toàn thay đổi, nhưng thuộc hạ cẩn thận kiểm tra thật hự, phát hiện hắn cũng không phải người Trường An. Hơn nữa, trong ngực hắn phát hiện một tấm chi phiếu như vậy.

Tôn Toàn đưa tấm chi phiếu loang lổ vết máu tới. Tiêu Duệ nhìn liếc qua, thấy là một tấm chi phiếu bình thường, một loại mình cũng thường dùng, chi phiếu do tiền trang lớn nhất trong thành Trường An — tiền trang Đạt Lợi mở, chỉ có điều mệnh giá có chút lớn, khoảng chừng hơn trăm quán. Tiêu Duệ biết, mở loại chi phiếu có mệnh giá lớn này, tiền trang khẳng định có bản ghi chép. Trong lòng hắn vừa động, thần nhiên nói:

- Ta biết rồi, ngươi nhanh chóng đi tiền trang Đạt Lợi kiểm tra thực hự, chi phiếu này đến tột cùng là người nào mở.

Tôn Toàn cười xấu hổ:

- Đại nhân, thuộc hạ đã đi thăm dò, nhưng quản sự tiền trang lấy lý do giữ bí mật cho khách hàng, cự tuyệt chúng ta kiểm tra thực hự.

Tiêu Duệ cả giận nói:

- Quan phủ kiểm tra thực hự, bọn họ dám ngăn cản!

- Đại nhân, tất cả tiền trang Đạt Lợi đều thuộc về Ngọc Chân điện hạ, chúng ta.

Tôn Toàn ấp úng, chà xát tay.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, trầm ngâm một hồi, thuận tay cầm lấy tấm danh thiếp của mình trên bàn, cười lạnh nói:

- Tôn Toàn, ngươi cầm danh thiếp của ta đi tiền trang tra, nếu bọn họ còn dám ngăn cản, một mực xử theo pháp luật!

Tôn Toàn mừng rỡ, tiếp nhận danh thiếp khom người vội vã rời đi. Ý đồ hắn tới chính là muốn Tiêu Duệ ra mặt, quan hệ giữa vị đại nhân nhà mình này cùng với Ngọc Chân điện hạ mọi người đều biết, có tên của hắn ở đây, tiền trang Đạt Lợi sao còn dám khước từ.

Tôn Toàn đi rồi, Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn sóng vai đi tới. Nhìn một chút phần nộ không thể che hết trên mặt Tiêu Duệ, Lý Nghi thở dài một tiếng:

- Tử Trường, chuyện thích khách trước đặt qua một bên đi, ta cùng Ngọc Hoàn muội muội đã thương lượng, cảm thấy được Tử Trường chàng nên đi Lý phủ cầu hôn.

Tiêu Duệ im lặng nửa ngày, lúc này mới ảm đạm nói:

- Thực xin lỗi, Nghi nhi, Ngọc Hoàn, tình cảm Đằng Không đối với ta như vậy, nếu ta lại.

Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn một trái một phải dựa sát vào hắn, Lý Nghi dịu dàng nói:

- Tử Trường, chúng ta biết. Không cần do dự nữa, nhanh tới Lý phủ thăm Đằng Không muội tử đi. Tử Trường, Đằng Không muội tử liệu mình đỡ một đao cho chàng, tỷ muội chúng ta trong lòng hai người cũng rất cảm kích.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng:

- Chỉ có điều không biết Lý tướng kia có chịu hay không.

- Tử Trường, chàng cứ yên tâm. Lý Lâm Phủ kia sủng ái con gái mọi người đều biết, mối tình thâm thiết của Đằng Không muội muội với chàng, hắn cũng không phải không biết — về phần danh phận — Tử Trường, ta cùng đi với chàng. Sau đó, ta sẽ đi cầu phụ hoàng ban hôn cho hai người.

Trên khuôn mặt đẹp của Lý Nghi lộ ra một chút kiên định:

- Chúng ta cho Lý gia thể diện.

Ngoài phòng ngủ của Lý Đằng Không, Lý Lâm Phủ oán hận liếc Tiêu Duệ, cũng không để ý tới hắn, chỉ chào hỏi Lý Nghi. Lý Nghi ra hiệu cho Tiêu Duệ, Tiêu Duệ xấu hổ cúi người thi lễ với Lý Lâm Phủ, vội vàng theo một thị nữ vào khuê phòng Lý Đằng Không.

Lý Đằng không thương không nhẹ, tuy rằng thân thể đã thanh tỉnh không còn nguy hiểm, nhưng bởi vì miệng vết thương ở lưng, chỉ có thể nằm trên giường không nhúc nhích, trên người đắp chăn gấm thật dày. Tiêu Duệ theo sau thị nữ đi vào khuê phòng, đối mặt đã nhìn thấy một bức tranh chữ lối viết thảo của Trương Húc, viết đúng là bài “Hỏi thể gian tình là chi”.

159. Chương 144: Lòng Thương Cha Mẹ Bằng Thiên Hạ

- Tiêu đại nhân khách hiếm tới, lại có thời gian tới Lý phủ chúng ta.

Thị nữ hầu hạ trong phòng, vội vàng mang cái đôn gấm cho Tiêu Duệ, Tiêu Duệ mỉm cười ngồi trước giường:

- Đằng Không, thân thể nàng có khỏe không?

- Ta rất khỏe, làm phiền Tiêu đại nhân thấp thỏm.

Lý Đằng Không thở phào một tiếng, muốn hoạt động thân thể cứng nhắc của mình một chút, lại sợ động đến miệng vết thương trên lưng, đành phải nhẹ nhàng quay đầu.

- Người tới làm gì? Chỉ vì xem ta?

Lý Đằng Không đột nhiên cúi đầu hỏi.

Tiêu Duệ nhìn khuôn mặt cười hơi trắng bệch của Lý Đằng Không thật sâu, thở phào một cái:

- Ta tới, muốn hướng Lý tướng cầu hôn Đằng Không.

Lý Đằng Không nghe vậy chấn động, khuôn mặt đẹp lập tức đỏ lên, ánh mắt có chút nóng bỏng của nàng vòng vo di chuyển trên mặt Tiêu Duệ, chợt cô đơn cúi đầu buồn bã nói:

- Ta không cần chàng thương hại ta, ta thay chàng chặn một đao kia cũng là vô ý... Chàng không cần vì việc này mà miễn cưỡng chính mình, Lý Đằng Không ta cũng tuyệt đối không tiếp thụ bố thí.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, cũng không nói gì nữa, chỉ chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu vai nhu nhược của Lý Đằng Không, dứt khoát nói:

- Ta sẽ dùng cả đời này để bồi thường nàng... Đằng Không, cho ta một cơ hội.

- Cho ta một cơ hội!

Tiêu Duệ lại thì thảo một lần nữa.

Đôi mắt Lý Đăng Không đỏ lên, nước mắt rơi như mưa. Giờ phút này nàng đã chờ rất lâu rồi, vô số ngày cô đơn và vô số đêm mất ngủ. Không giây phút nào nàng không chờ một ngày nào đó, ái lang trong lòng mình có thể phóng ngựa tới ôm nàng vào lòng sau đó lại phóng ngựa đi... Hôm nay, rốt cuộc đã đến; nhưng hôm nay, dường như lại quá trễ.

Nếu, nếu ngày đó mình không có đỡ cho hắn một đao kia, hắn, hắn còn có thể ngồi chỗ này cầu hôn trước mặt mình sao? Nghĩ đến đây, sắc mặt Lý Đăng Không nháy mắt từ đỏ bừng trở nên trắng bệch, nàng lắc đầu:

- Tiêu Duệ, chàng không cần như vậy, ta không cần chàng bồi thường.

- Không, nàng cần, ta cũng cần.

Trong lòng Tiêu Duệ dâng lên một chỗ nhu tình, hắn nhẹ nhàng dò xét vào trong chăn ấm áp, nắm lấy cánh tay nhỏ bé trắng mịn đang phát run của Lý Đăng Không kia:

- Cho ta một cơ hội!

Hạnh phúc luôn tới đột ngột.

Lý Đăng Không mặc cho Tiêu Duệ nắm lấy tay mình, nhu tình trong mắt ngày càng nặng, sắc đỏ trên mặt ngày càng sâu. Nàng gât gao ngậm miệng:

- Tiêu Duệ, ta đang nằm mơ sao?

Lý Lâm Phủ sắc mặt âm trầm nhìn Tiêu Duệ, cười lạnh nói:

- Tiêu Duệ, con gái Lý Lâm Phủ ta có thể nào gả cho người làm thiếp thất? Người muốn lấy thì lấy sao?

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy từ đôn gấm, cười cười với Lý Đăng Không xấu hổ đỏ mặt, sau đó cúi người thi lễ với Lý Lâm Phủ:

- Lý tướng gia, Tiêu Duệ chỉ có thể tử không có thiếp thất — trong lòng ta, vô luận là Ngọc Hoàn, Nghi nhi, hay là Đăng Không, người mà ta đều cần phải cẩn thận quý trọng cả đời này, đem toàn lực bảo hộ, không có phân chia cao thấp gì cả.

- Người nói rất dễ nghe, danh phận Đăng Không ở chỗ nào? Đường đường tiểu thư tướng phủ ta, cứ không minh bạch tiến vào Tiêu gia như vậy, thể diện Lý Lâm Phủ còn sao?

Lý Lâm Phủ giận dữ mắng một tiếng, nhưng trên mặt vẫn một mảnh thản nhiên.

- Tiêu Duệ vẫn nghe Lý tướng là người khí khái trong lòng, luôn thanh nhã mà không thói tục, không nghĩ đến Lý tướng cũng thích tục lễ như người bình thường thế gian kia — xin hỏi Lý tướng, là hạnh phúc của Đăng Không trọng yếu hay là thể diện Lý tướng trọng yếu?

Tiêu Duệ cất cao giọng nói.

Lời này của Tiêu Duệ tại xã hội vương quyền thời thịnh Đường này nghe có chút buồn cười. Chẳng qua, đối mặt với Tiêu Duệ giờ phút này cũng là một kẻ khác người, một Lý Lâm Phủ xem hạnh phúc của con gái cao hơn hết thảy. Lý Lâm tự mình tiếp khách cho sáu cô con gái tránh sau tấm bình phong chọn rể, Lý Lâm Phủ đặc biệt độc lập bêu danh thiên cổ trên sách sử lại là một người cha tiến bộ.

- Chỉ người có thể cho Đăng Không hạnh phúc sao?

Khóe miệng Lý Lâm Phủ lộ ra một chút trào phúng:

- Người cũng quá đề cao mình, người bất quá là một cái Trung thư xá nhân nho nhỏ, trong mắt Lý Lâm Phủ ta, người cũng không là cái gì.

- Ta nhất định sẽ làm cho Đăng Không hạnh phúc.

Tiêu Duệ thản nhiên nói:

- Trong mắt Tiêu Duệ, Lý tướng giờ phút này chỉ là phụ thân của Đằng Không, mà không phải trọng thần trong triều; mà ta muốn lấy chính là Lý Đằng Không, mà không phải thiên kim phủ Lý tướng!

- Cái này có khác nhau sao?

Lý Lâm Phủ bĩu môi.

- Đương nhiên là có khác nhau. Nếu Tiêu Duệ lấy là thiên kim tướng phủ, coi trọng đúng là quyền lực Lý tướng sở hữu trong tay, mà Tiêu Duệ muốn lấy chỉ là một người Lý Đằng Không, không quan hệ với Lý tướng.

Tiêu Duệ nói xong chậm rãi ngồi xuống, lại nhẹ nhàng nắm tay Lý Đằng Không, dịu dàng cười:

- Đằng Không, nàng nói như vậy có phải hay không?

Lý Lâm Phủ đang nhìn con gái mình đặt lên người Tiêu Duệ một chút thâm tình và quyến luyến không thể che dấu, không kìm nổi lòng thở dài một tiếng:

- Không nhi, con thật sự muốn gả cho Tiêu Duệ sao? Con nói với phụ thân, con không hối hận?

Lý Đằng Không đỏ mặt gật đầu:

- Phụ thân, con không hối hận! Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Tiêu Duệ, con cũng không cần danh phận gì, cái gì con cũng không so đo!

Lý Lâm Phủ im lặng thật lâu, sau đó quay lưng lại, cô đơn bước ra bên ngoài khuê phòng Lý Đằng Không. Nhưng đi chưa được hai bước, hần đột nhiên xoay người lạnh lùng nói:

- Tiêu Duệ, hôn sự con gái Lý Lâm Phủ ta đều tự chúng làm chủ, Không nhi cũng không ngoại lệ. Tiêu Duệ, nếu ngươi không đối xử tốt với Không nhi để nó chịu một chút ủy khuất, ta tuyệt đối không tha cho ngươi!

Tiêu Duệ im lặng khom người:

- Lý tướng xin yên tâm, nếu Tiêu Duệ lấy Đằng Không, tuyệt đối sẽ không cô phụ nàng.

Lý Lâm Phủ cười lạnh một tiếng:

- Ngươi gọi ta cái gì?

Tiêu Duệ ngẩn ra, thấy Lý Đằng Không lo lắng nháy mắt với hần, sắc mặt không khỏi đỏ lên, hơi do dự, lúc này mới khom người xuống thi lễ:

- Vâng, nhạc phụ đại nhân.

Lý Lâm Phủ đáp ứng hôn sự vốn là hợp tình hợp lý. Hần luôn cưng chiều con gái, con gái Lý gia cho tới bây giờ đều là tự mình chọn lựa hôn phu, hần không can thiệp. Tình cảm của Lý Đằng Không với Tiêu Duệ gần như si mê, Lý Lâm Phủ như nào không biết, vì hạnh phúc con gái, hần bất chấp cái gọi là thể diện.

Nhưng Lý Lâm Phủ dù sao cũng là Lý Lâm Phủ. Lý Đằng Không dù sao cũng đường đường là thiên kim Lý tướng. Lý Lâm Phủ vẫn nêu ra với Lý Nghi, muốn Tiêu gia lo liệu một hôn lễ cực kỳ long trọng, muốn Tiêu Duệ mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan cả triều, trong quang cảnh náo nhiệt đón Lý Đằng Không vào cửa.

Lý Nghi cười:

- Lý tướng yên tâm, việc này hãy để cho Ngọc Chân hoàng cô ra mặt lo liệu đi —- hôn lễ này, nhất định sẽ làm cho Lý tướng vừa lòng. Ngoài ra, ta sẽ tiến cung đi cầu mẫu phi, đến lúc đó sẽ làm chủ hôn cho Đằng Không muội muội với Tử Trường.

Lý Lâm Phủ hít sâu một hơi, chấp tay:

- Công chúa có lòng, Lý Lâm Phủ vô cùng cảm kích.

Một tầng ửng đỏ nhàn nhạt di động trên khuôn mặt kiêu mỹ của Lý Nghi, nàng khoát tay áo:

- Tử Trường đối với triều đình Đại Đường mà nói, bất quá chỉ là một thần tử, nhưng đối với ta cùng Ngọc Hoàn muội muội mà nói, Tử Trường lại là tất cả của chúng ta. Đằng Không muội muội liệu mình đỡ một

đao cho Tử Trường, trong lòng này của Lý Nghi sẽ cảm kích cả đời. Lý tướng, ta sẽ đổi với Đằng Không muội muội như muội muội ruột, ngài hãy bớt buồn rầu.

- Đa tạ công chúa.

Trong mắt Lý Lâm Phủ phát ra một chút vui mừng, không ngờ phá lệ khom người xuống hành lễ.

- Lòng thương cha mẹ lớn như thiên hạ!

Ra khỏi cửa Lý gia, trên xe ngựa trở về phủ, Lý Nghi cảm thán:

- Lý Lâm Phủ này quyền cao chức trọng, luôn luôn kiêu ngạo ngang ngược, nhưng hôm nay — lại, lại đổi với ta hành lễ đầy đủ... Tử Trường. Chẳng về phủ trước đi thôi, ta đi Yên La Cốc tìm Ngọc Chân hoàng cô. Hãy để cho người tới lo liệu hôn sự cho chàng với Đằng Không.

Tiêu Duệ gật đầu:

- Được, vừa vặn ta cũng phải đi Vạn Niên huyện nha một chuyến.

Tiêu Duệ xuống xe ngựa, mang theo Na Nhận đi bộ tới Vạn Niên huyện nha. Mới vừa đi tới cửa huyện nha, vừa lúc gặp được đầu lĩnh bộ khoái Tôn Toàn vội vàng trên đường bước ra khỏi nha môn. Tôn Toàn thấy Tiêu Duệ không khỏi mừng rỡ, vội vàng tiến tới phía trước nói:

- Đại nhân, thuộc hạ đang muốn tới phủ bẩm đại nhân, xuất xứ tấm chi phiếu kia đã điều tra ra.

- Là người phương nào mở?

Tôn Toàn nhìn chung quanh, thấy bốn phía vắng lặng liền nhỏ giọng nói:

- Đại nhân, là An Khánh Tự đồng chủ hiệu buôn An thị. Đúng rồi, hẳn chính là con trai của Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo mới nhậm chức An Lộc Sơn.

- An Khánh Tự?

Tiêu Duệ kinh ngạc, nhưng một chút kinh ngạc trên mặt đã bị âm trầm nhàn nhạt thay thế, hẳn cắn chặt răng, cười lạnh một tiếng:

- Tôn Toàn, ngươi phải người tiếp cận An Khánh Tự kia, có động tĩnh gì lập tức báo cáo bản quan, trước tạm thời đừng kinh động An gia.

- Dạ.

Tôn Toàn khom người đáp.

Tiêu Duệ bỗng nhiên xoay người rời đi.

Là An Khánh Tự? Nói thật, Tiêu Duệ hiện giờ có chút không ngờ tới. An Lộc Sơn lúc này tuy có chút quyền thế, nhưng còn mới ở giai đoạn bước đầu, bất kể như thế nào Tiêu Duệ cũng nghĩ không thông, con trai An Lộc Sơn lại dám điên cuồng phái người ám sát mình như thế. Chẳng lẽ — Tiêu Duệ lạnh lùng cười:

- Là vì Đằng Không?

Một đường chậm bước, một đường suy nghĩ như bay, dưới ánh chiều tà như máu, Tiêu Duệ vô tình mang theo Na Nhận xuyên qua hơn nửa thành Trường An, vô tình đi đến cửa hàng tổng bộ của tửu phường Tửu Đồ Trường An.

- Tử Trường! Ta đang muốn tìm ngươi.

Tôn Công Nhượng mới ra khỏi cửa lớn tửu phường, thấy Tiêu Duệ, lập tức lùi kéo tay Tiêu Duệ vội vàng vào tửu phường, vào một gian nhà kê, đóng cánh cửa lại, cúi đầu nói:

- Tử Trường, chuyện tình ngươi muốn ta tra có đầu mối.

- A?

Trước mắt Tiêu Duệ sáng ngời:

- Công Nhượng huynh mời nói.

Cái gọi là có tiền có thể xui ma sai quỷ, dưới gầm trời này căn bản dường như không có chuyện tình gì tiền làm không được. Chuyện tình sai nha quan phủ tra không được, chưa chắc người khác tra không ra. Tiêu Duệ biết, Tôn Công Nhượng có đi lại mật thiết với “xã hội đen” trong thành, dù sao mở cửa buôn bán, hơn nữa là buôn bán lớn như vậy, hắc bạch lưỡng đạo đều được hoan nghênh mới thành công. Cho nên, Tiêu Duệ mới ngấm ngấm thông tri Tôn Công Nhượng, để cho hắn dùng phương thức của hắn đi thăm dò.

- Tử Trường, theo tin tức ta tra được, hai ngày này An Khánh Tự kia cực kỳ lo âu thấp thỏm, không ngờ phá lệ dẫn một số người hầu ra ở lại trang viên ngoài thành... Mà mấy ngày nay, quân binh Hán Trung mà An Lộc Sơn phái tới bảo hộ hắn có hai người mất tích, không hề xuất hiện.

Tôn Công Nhượng hung hăng nắm chặt tay:

- Tử Trường, tất nhiên là An Khánh Tự kia. Hắn coi trọng thiên kim Lý tướng, mà Lục tiểu thư Lý gia đối với Tử Trường huynh tình cảm thâm thiết, tiểu tử kia đổ kỹ trong lòng bí quá hóa liều cũng không phải là không thể.

Sắc mặt Tiêu Duệ hoàn toàn âm trầm xuống.

- Tử Trường, để quan phủ tra ra sẽ tốn thời gian và sức lực, còn chưa hẳn có thể ràng buộc pháp luật với An Khánh Tự. Mỗ nghe nói An Lộc Sơn kia hồi lộ bốn phía, trắng trợn đút lót các trọng thần trong triều, quan hệ không hề thấp với rất nhiều triều thần... Tử Trường, không bằng để mỗ ra mặt, xong hết mọi chuyện.

Tôn Công Nhượng trầm giọng nói, làm một động tác chém đầu.

Tiêu Duệ trầm mặc nửa ngày, lệ mang trong lóe ra:

- Vấn đề cho quan phủ đến xử lý đi — chẳng qua, trước đó, ta muốn gặp An Khánh Tự kia, giáo huấn cho hắn một chút.

160. Chương 145: Sự Kiện Trần Trại

Năm trước mới cưới hai nàng xinh đẹp như hoa, một người trong đó còn là công chúa đương triều, năm nay lại đem thiên kim tướng phủ nhét vào lồng. Bạc điểm phúc siêu cấp này của Tiêu Duệ làm cho thế nhân không dám tưởng tượng, trong lúc nhất thời dẫn tới rất nhiều tiếng than sợ hãi.

An Khánh Tự biết mình đã vĩnh viễn không có cơ hội, mỗi ngày uống đến say như chết, bất tỉnh nhân sự.

An Lộc Sơn trời sinh tính đa nghi giả dối, chưa bao giờ ở lại một chỗ lâu dài. Trong thành Trường An hắn có bao nhiêu trạch viện, mà ngay cả An Khánh Tự cũng không biết, An Lộc Sơn hôm nay sẽ ngủ lại nơi nào. Nhưng An Lộc Sơn hôm nay mặt mũi âm trầm bước vào trạch viện An Khánh Tự đang ở, thấy An Khánh Tự còn đang say không dậy nổi, không khỏi dùng dùng giận dữ mà xông vào nhà, xóc An Khánh Tự nóng hầm hập lên khỏi ổ chăn hơi hám, hung hăng cho hắn một bạt tai.

- Phụ thân.

An Khánh Tự che hai gò má, cúi đầu nói.

- Thứ không tiền đồ! Không phải là một nữ nhân sao? Có cái gì ghê gớm, biến thành cái dạng này, thực làm lão tử mất mặt. Có thể thông gia với Lý Lâm Phủ, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng Lý Đằng Không này chính là hợp ý Tiêu Duệ, cha người cũng không có cách nào, không ngờ Lý Đằng Không kia chịu bỏ mạng chẵn đạo cho Tiêu Duệ... Người chết tâm tư này đi.

An Lộc Sơn gầm nhẹ nói:

- Bằng vào cửa cải và địa vị hiện tại của An gia chúng ta, dạng nữ nhân nào mà người không tìm được.

An Khánh Tự cười thảm đạm, cúi đầu xuống.

- Lão tử tới hỏi người, có phải người phái ra hai tên thích khách tới hành thích Tiêu Duệ hay không?

An Lộc Sơn âm trầm nói:

- Nói thật cho ta!

- Không, con như thế nào lại.

An Khánh Tự ngẩng ra, trả lời:

- Con không có.

- Thật không có?

- Thật không có mà. Như thế nào con lại đi gây chuyện với Tiêu Duệ kia.

An Khánh Tự yếu ớt thở dài:

- Con làm sao dám?

An Lộc Sơn thở phào một cái, như trút được gánh nặng nói:

- Không có là tốt rồi, không có là rồi.

An Lộc Sơn thả lỏng mà rời đi.

Mà An Khánh Tự lại tê liệt ngã xuống giường cuồn cuộn khóc thảm thiết, khóc thật thê thảm. Giờ phút này, An Khánh Tự cảm thấy mình thực sự là một kẻ đáng thương. Nữ nhân mình thích ngay trước mắt mình, nhưng ngay cả dũng khí biểu đạt hẳn cũng không có, càng đừng nói đến tranh đoạt với Tiêu Duệ.

- Ám sát Tiêu Duệ? Ta có can đảm vậy sao? Nếu thật là ta, phụ thân sợ là vì tiền đồ của mình sẽ vì việc nghĩa không quản thân thân đưa ta tới quan nha đi! Ha ha ha ha! Ô ô ô!

An Khánh Tự vừa khóc vừa cười ở trên giường, lăn qua lăn lại hơn nửa ngày, mới chậm rãi mặc quần áo, lảo đảo ra khỏi phòng ngủ.

Màn đêm buông xuống, trời sao trắng tối, mấy trăm kỹ quán phường Bình Khang trong thành Trường An đều treo cao đèn đỏ. Dưới ánh đèn mờ ám muội, đám tử khách say ngà ngà mông lung lui tới. Một đám kỹ nữ trang điểm xinh đẹp đứng dựa cửa, bộ ngực sữa nửa lộ, sự phóng đảng lộ rõ trong lúc giơ tay nhắc chân, đôi mắt phát ra ánh mắt câu người khắp chốn.

Nương theo tiếng cười duyên khách hoặc là tiếng động kiều diễm thu hút tâm hồn con người, một đám tử khách bị kỹ nữ nắm tay áo kéo vào kỹ quán. Mà lầu hồng san sát trên kỹ quán, tiếng đàn sáo mơ hồ lả lướt, phiêu đảng truyền ra xa trong bầu trời đêm lạnh lẽo rét buốt này.

Trong đám khách làng chơi ở đây, có người bình thường ngượng ngùng trong túi, bọn họ chỉ có thể vội vàng hoan hảo một lần với những kỹ nữ lớn tuổi nhan sắc đã phai, sau đó đau lòng bỏ xuống mấy chục văn tiền, lưu luyến đi ra cửa. Nếu muốn ngủ lại trong kỹ quán, nếu muốn những cô nàng tuyệt vời đa tài đa nghệ giỏi ca múa này làm bạn cả một đêm đẹp, không có mấy quán tiền là làm không được.

Hoa Xuân Các là một kỹ quán lớn trong Bình Khang, người lui tới đại khái đều là nhân sĩ có tiền trong thành Trường An. Trong một gian khuê phòng lầu hai Hoa Khuê các, ca cơ đứng đầu bảng Hoa Xuân Các là Trầm Yến Yến trên mặt kiều mỵ xuân ý chuyển động vô tận, nàng mặc một cái áo nhỏ màu hồng phấn, quyến rũ cười rúc vào lòng một công tử hoa phục cao quý, cổ tình ưỡn bộ ngực đầy đặn ngạo nghễ đẩy đà vuốt ve trong ngực thanh niên có chút cứng ngắc.

Công tử cao quý này hình thức cực kỳ tuấn mỹ, ra tay lại cực kỳ hào phóng, sáng sớm tới đây lấy ra 50 quán bao nàng. Bằng vào kinh nghiệm mấy năm lăn lộn trong bụi rậm trắng hoa, cảm giác nhạy bén nói cho Trầm Yến Yến, đây là một quý nhân có lai lịch lớn. Có lẽ đây cũng là cơ hội của nàng, Nếu có thể khiến cho công tử này vui vẻ, không chừng chính mình có thể giống rất nhiều tỷ muội gả vào nhà giàu có như vậy, cho dù làm thị thiếp cũng hơn ở kỹ quán này mỗi ngày bị nam nhân chơi đùa.

Trầm Yến Yến buông lòng dùng hết mọi thủ đoạn phóng đảng, nhưng cậu ấm kia giống như không biết nói thế nào. Trầm Yến Yến rõ ràng cảm giác hẳn đã bị thiêu đốt dục hỏa, nhưng hẳn vẫn chịu đựng không động một ngón tay.

Hay là, là ghét bỏ mình dơ bẩn? Trầm Yến Yến buồn bã nghĩ, nhưng nghĩ lại, nếu ghét bỏ, hẳn còn tới kỹ quán làm gì?

Ngón tay nhỏ và dài của Trầm Yên Yên vẽ các vòng tròn trên lồng ngực nam nhân trước mắt này, quyền rũ nói:

- Có phải công tử là ghét bỏ thiếp? Tuy rằng thiếp hãm sâu phong trần, nhưng thân mình vẫn là.

Khuôn mặt Trầm Yên Yên đỏ lên không biết là thật sự thẹn thùng hay xuất phát từ giả tạo, nàng ngồi dậy buồn bã nói bên lỗ tai nam nhân này:

- Công tử muốn nô chứ, chàng là nam nhân thứ hai của nô... Nô hy vọng công tử là nam nhân cuối cùng của nô.

Thanh niên kia thật sự bị Trầm Yên Yên này khơi gợi lên lửa dục hừng hực, hấn hơi do dự, đôi tay kia liền phủ lên phong nhũ của Trầm Yên Yên, hung hăng xoa nắn vào cái, Trầm Yên Yên khanh khách cười quyền rũ:

- Công tử nhẹ chút, nô đau quá.

Trầm Yên Yên đột nhiên cảm thấy cảm giác đầy đủ và thũng trước ngực biến mất, mắt hạnh chứa lạc thú không khỏi khép hờ, đang muốn nồng nhiệt hôn công tử ca một cái, đã thấy sắc mặt thanh niên âm trầm xuống, một chút ác độc và âm lãnh đột nhiên phát ra. Trầm Yên Yên giật nảy cả người, ngậm chặt miệng, kinh hãi nhìn thanh niên bước về phía cửa.

- Như thế nào, nhận tội hay không?

Ngoài cánh cửa truyền tới một tiếng trả lời trầm trầm:

- Hồi bẩm công tử, không có, hấn chống cự không thừa nhận.

Thanh niên nhú mày, hung hăng nện một quyền bên cạnh cửa:

- Hồi lại hấn một lần.

An Khánh Tự trần truồng cuộn mình trên giường trong khuê phòng kỹ nữ Hoa Dung Dung ở Hoa Xuân Các, mặt không có chút máu, lấy tay che chỗ xấu hổ của mình, sợ hãi nhìn trắng hún hung ác trong phòng kia. Trắng hún ra hiệu bằng ánh mắt, không ngờ hai kỹ nữ nũng nịu cầm dao găm sắc lạnh lóng lánh trong tay, mỉm cười đi về phía hấn.

Thân thể An Khánh Tự run rẩy một hồi:

- Người, các người muốn làm gì?

Trắng hún cười trầm thấp:

- Anh Khánh Tự, lão tử hỏi lại người một lần cuối cùng, thích khách thoát đi kia ở nơi nào?

Sắc mặt An Khánh Tự trắng bệch run giọng trả lời:

- Đại gia à, tiểu nhân đã nói vài lần, ta thật sự không biết, ta thật sự không biết mà.

- Phế hấn đi.

Trắng hún cảm tức An Khánh Tự, chán ghét bĩu môi, khoát tay áo. Hai kỹ nữ tay cầm dao găm kia đi tới càng gần, hàn quang dày đặc sáng ngời lóe lên trước mắt An Khánh Tự, An Khánh Tự kinh hồn tang đảm cuộn mình đứng dậy:

- Ta không biết, không biết... Ta không biết thích khách cái gì.

Vừa dứt lời, không ngờ hấn tự nhiên bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Hai kỹ nữ cười hì hì, trả chủy thủ lại cho trắng hún. Trắng hún lạnh lùng cười, đẩy cửa ra ngoài, đã thấy thanh niên công tử hoa phục cao quý trước mặt che một tầng lụa mỏng yên lặng ở hành lang ngoài cửa, mắt ngắm sao trời trắng tối.

- Công tử, hấn vẫn không thừa nhận... Có phải thật sự do hấn làm hay không.

Trắng hún khom người nhỏ giọng nói.

- .

Hoa phục thanh niên im lặng nửa ngày, đột nhiên khoát tay áo:

- Cũng được, người xem rồi xử lý đi, ta đi.

Hoa phục thanh niên chậm chạp đi qua ngọn đèn tối mờ nơi hành lang, dọc theo thang lầu bước tới cửa lớn hướng ra ngoài Hoa Xuân Các, ngoài cửa, một chiếc xe ngựa xa hoa đang chờ. Trầm Yến Yến khoác áo choàng bông vải tựa trên lan can hành lang, trong tay nắm một tấm chi phiếu khoảng chừng mười vạn, yếu ớt thở dài, mắt nhìn thanh niên kia lên xe ngựa rời đi.

Bình minh lặng lẽ tới. Trên ngã tư đường thông từ Bình Khang phường tới Tây thành, trong gió sớm rét lạnh, một nam tử trần trụi bên hông bọc trong một kiện áo choàng nữ tử, tóc tai bù xù trong miệng thét chói tay cuống cuống chạy qua như điên. Lái buôn cửa hiệu sáng sớm dậy cùng với những người bán hàng đông khắp hàng cùng ngõ hẻm này, trợn mắt há mồm mà nhìn hết thấy, chợt phản ứng lại.

Mọi người đánh trống reo hò, buông tha công việc, đều chạy theo sau nam tử trần truồng này, cùng nhau chạy tới một tòa phủ đệ phía thành nam. Sáng sớm người đi ven đường ngày càng nhiều, mà người đi theo phía sau nam tử trần truồng xem náo nhiệt cũng ngày một nhiều.

Trong lòng An Khánh Tự tràn ngập sợ hãi, hắn cảm thấy xấu hổ vì trần truồng chạy trên phố. Hắn vừa mới tỉnh táo lại, liền thấy tráng hán hung tợn kia nắm trong tay dao găm sắc bén hung ác đâm thẳng về phía tiểu đệ nổi dỗi tông đường của mình, trong hoảng sợ không khỏi hung hăng lấy toàn lực đẩy tráng hán ra, thuận tay nhặt áo choàng của Hoa Dung Dung che lại bên hông, cuống cuống chạy trốn ra Hoa Xuân các, một đường chạy về phủ đệ của mình, hồn nhiên không phát giác phía sau truyền đến tiếng cười âm hiểm của tráng hán kia.

Dân phong người Đường tuy rằng mở, nhưng trong ngày lạnh giá này, chuyện một người trần truồng bên đường, thật đúng là không ai gặp qua. Loại tin tức kinh thế hãi tục này nhanh chóng truyền bá trong thành Trường An, chuyện tình hơn xa so với tin tức Tiêu Duệ đính hôn với Lý Đăng Không càng làm cho dân chúng Trường An cảm thấy hứng thú. Mặt trời đỏ lên cao, đám người vây xem ngoài phủ đệ An Khánh Tự ngày càng nhiều, tiếng người ồn ào.

Đột nhiên, một đội binh lính Hồ hung ác cao lớn phóng ngựa trên đường tới đây, lớn tiếng quát xua đuổi đám người vây xem, đám người xem náo nhiệt lúc này mới lưu luyến mà thảo luận rời đi.

Mặt An Lộc Sơn trầm như nước một cước đá văng cửa phòng An Khánh Tự, thấy sắc mặt hắn tái nhợt ngồi sững sờ trong phòng, trong cơn giận dữ, không khỏi tiến tới cho hắn một cái bạt tai, dậm chân rít gào:

- Thứ không biết xấu hổ, thể diện lão tử cũng bị người làm mất hết.

161. Chương 146: Tam Ty Hội Thảm

Chẳng qua, ngay khi Hồ binh thủ hạ của hắn cầm giận chuẩn bị san bằng Hoa Xuân Các, An Lộc Sơn lại gầm lên giận dữ đuổi bọn hắn. An Lộc Sơn mặt âm trầm ngồi trên mặt ghế đá trong viện dưới gió lạnh nhẹ, tâm niệm chuyển nhanh như điện.

- Giỏi khuấy nước đục!

An Lộc Sơn oán hận cắn răng:

- Là ai, là ai!

Hắn không phải người ngu, tuy rằng hắn không biết cụ thể là ai đêm qua “tiêu khiển” An Khánh Tự, nhưng mơ hồ cũng đoán được vài phần. Hắn biết, người không thể trêu vào kia đã liệt An gia bọn họ vào đối tượng hiểm nghi lớn nhất. Nếu sau này hắn lại có thứ gì gió thổi cỏ lay, sợ rằng thật sự lâm vào tuyệt cảnh.

Làm không tốt chuyện này, sẽ chôn vùi tiền đồ mình vừa mưu cầu được cùng với tính mạng thân gia.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động lớn ồn ào. Mười mấy sai dịch Kinh Triệu phủ hùng hổ xông vào, lông mày An Lộc Sơn nhảy dựng, thân hình mập mạp chậm rãi đứng lên, thần nhiên nói:

- Các người đây là làm sao? Bản quan là tân nhậm Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo An Lộc Sơn.

Một đầu lĩnh bộ khoái lạnh lùng cười:

- An đại nhân, tại hạ phụng mệnh Tam ti đại nhân, truyền An đại nhân, An công tử đi Kinh Triệu phủ nha môn, có một vụ công án quan hệ đến An đại nhân và An công tử.

An Lộc Sơn đột nhiên chấn động:

- Tam ti hội thẩm.

Vụ án môn sinh thiên tử, Trung thư xá nhân kiêm Vạn Niên huyện lệnh Tiêu Duệ gặp ám sát, quan hệ đến quan to tứ phẩm triều đình ở địa phương, đây cũng không phải Vạn Niên huyện hoặc là Kinh Triệu phủ có thể thay quyền. Trải qua Lý Lâm Phủ đứng đầu Chính Sự đường thương nghị cũng cấp báo được Lý Long Cơ tại Ly Sơn phê chuẩn, vụ án này giao cho Tam ti hội thẩm — đó là Đại Lý tự khanh hội đồng hình bộ thượng thư và Ngự sử trung thừa cùng nhau thay quyền xét xử.

Đại Lý tự khanh Mạnh Dương bên trái, Trung thư môn hạ bình chương sự kiêm hình bộ thượng thư Trương Cửu Linh ở giữa, ngự sử trung thừa Trương Lợi Trinh bên phải. Hai hàng nha dịch đứng trang nghiêm, giữa công đường có một bức hoành chữ vàng “chấp pháp như sơn”, làm uy thế thâm nghiêm trong công đường nổi bật vô cùng tinh tế.

Tiếp theo, Lý Lâm Phủ cùng Tiêu Duệ mặc một thân quan bào ngồi ngay ngắn bên cạnh. Hai người là người liên quan và nhân chứng trọng yếu của vụ án này, ngồi công đường xem thẩm cũng không trái với pháp luật.

- Ba vị đại nhân, An Lộc Sơn và An Khánh Tự tới!

Một sai dịch tiến lên khom người nói.

Ba người Mạnh Dương cùng liếc mắt nhìn nhau, Trương Cửu Linh đột nhiên vỗ ngực công đường, quát:

- Truyền!

An Lộc Sơn nghênh ngang tiến tới, khuôn mặt An Khánh Tự có chút trắng bệch, nhưng thần sắc nhìn qua coi như bình thường. An Lộc Sơn rất bình tĩnh trong lòng, bởi vì hắn có thể xác định trăm phần trăm, An gia của mình không có chút can hệ nào với vụ án ám sát bên ngoài Thái Bình tự. Về phần vì cái gì liên lụy đến An gia, tuy rằng hắn còn không biết vì sao, nhưng cái gọi là không thẹn với lương tâm nên cũng không sợ cái gì, cho dù ở đây là công đường Tam ti hội thẩm.

An Lộc Sơn lướt qua tình hình trên công đường, khom người chào hỏi như không có việc gì:

- Ba vị đại nhân, Lý tướng, Tiêu đại nhân. Không biết, ba vị đại nhân truyền hạ quan tới công đường Kinh Triệu phủ là có việc gì?

Trương Cửu Linh lạnh lùng nói:

- An Lộc Sơn, Tiêu đại nhân gặp chuyện bên ngoài Thái Bình tự, thích khách một chết một trốn. Kinh Triệu phủ và Vạn Niên huyện trải qua lòng bắt điều tra nghe ngóng, có chứng cứ cho thấy, cha con các người là kẻ khả nghi trong vụ án này.

- Cha con chúng ta là kẻ khả nghi trong vụ án này?

An Lộc Sơn định liệu trước, cười vang nói:

- Ba vị đại nhân, tuy rằng hạ quan xuất thân từ Hồ di, nhưng làm quan nhiều năm cũng biết rõ luật pháp Đại Đường, sao có thể phái người ám sát mệnh quan triều đình? Lại nói tiếp, An gia chúng ta không cừu không oán với Tiêu đại nhân, như thế nào lại làm chuyện độc ác này?

Đại Lý tự khanh Mạnh Dương bĩu môi:

- An Lộc Sơn, mồm miệng của ngươi thật ra lạnh lợi. Bản quan nghe nói ngươi từng tới Lý tướng phủ cầu hôn Lục tiểu thư Lý gia cho An Khánh Tự, mà theo bản quan biết, người Lục tiểu thư Lý gia chung tình

chính là Tiêu đại nhân, vả lại hai người hiện giờ đã có hôn ước... Nghi tới An Khánh Tự kia sinh lòng đổ kị bí quá hóa liều cũng không phải không có khả năng.

Chỉ có Ngự sử trung thừa Trương Lợi Trinh im lặng không nói.

An Lộc Sơn cười nhạt một tiếng:

- Mạnh đại nhân lời này sai rồi. Cái gọi là yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, Lục tiểu thư Lý tướng phủ xinh đẹp, khuyến tử ngưỡng mộ chính là lẽ thường. Vâng, hạ quan thừa nhận, ngày đó hạ quan từng tới Lý tướng phủ cầu thân, nhưng sau khi Lý tướng cự tuyệt, An mỗ cũng đã dạy khuyến tử chết phần tâm tư này. Dùng điều này liên hoài nghi cha con hạ quan ám sát Tiêu đại nhân, có phải là rất qua loa một chút hay không?

Trương Cửu Linh cười lạnh một tiếng:

- Xem ra người chưa tới phút cuối chưa thôi, lấy chứng cứ.

Sai dịch mang tới các manh mối vật chứng ngày đó đầu lĩnh bộ khoái Vạn Niên huyện Tôn Toàn tra được, tấm chi phiếu mệnh giá lớn kia do tự tay An Khánh Tự mở cùng với lời khai và sổ sách tương quan của quân sự Đạt Lợi tiền trang.

- An Lộc Sơn, theo Kinh Triệu phủ và Vạn Niên huyện điều tra nghe ngóng, trong ngực thích khách đã chết phát hiện tấm chi phiếu này, chính là tự tay An Khánh Tự mở, có trống mục ngân hàng Đạt Lợi làm chứng. Đây cũng chính là chứng cứ phạm tội của cha con người hợp mưu thuê sát thủ ám sát Tiêu đại nhân, người làm sao có thể chống chế? Còn nữa, trong đám hộ vệ của An Khánh Tự vì sao lại mất tích hai tên, hai tên thị vệ này mất tích sau vụ ám sát Thái Bình tự, có phải hay không quá trùng hợp một chút?

Trương Cửu Linh đột nhiên vỗ ngực công đường:

- Hiện này là Tam ti phụng chỉ hội thẩm, người còn không thành thực nhận tội!

An Lộc Sơn ngẩn ra, tiếp nhận tấm chi phiếu kia nhìn kỹ ấn ký An thị trên tấm chi phiếu, sắc mặt vừa hoãn lại, đột nhiên cao giọng cười ha ha. Cho tới giờ khắc này, An Lộc Sơn mới bình tĩnh đại ngộ, vì cái gì Tiêu Duệ và quan phủ lại hoài nghi lên đầu An gia, nhớ tới đêm qua An Khánh Tự đã bị “tiêu khiển” và sáng nay xấu hổ trần truồng, hấn khê cắn khớp hàm, âm thầm cười lạnh trong lòng nói: “Các người đám lòng muôn dạ thú, cầm tiền của lão tử còn muốn mưu hại An gia, đem một cái oan ức lớn như vậy vu oan cho lão tử, quả thật là buồn cười!”

An Lộc Sơn không có sợ hãi cười lớn:

- Ba vị đại nhân, đây là chứng cứ? Đây bất quá là một tấm trong phần lớn chi phiếu An gia mở, bởi vậy đã nói An gia là nghi phạm, như vậy, chỉ sợ.

Ánh mắt trào phúng của An Lộc Sơn lướt qua người Lý Lâm Phủ và Trương Lợi Trinh, đột nhiên khom người nói với Trương Cửu Linh:

- Thượng thư đại nhân, mời cho sai dịch lui đi, hạ quan có mấy câu nói.

An Lộc Sơn cười cười giơ tấm chi phiếu trong tay lên:

- Ba vị đại nhân, hạ quan nhiều lần tới phủ các vị đại nhân trong triều bá kiến. Tấm chi phiếu này do hiệu buôn An thị mở, đưa ra trên đầu tay hạ quan tổng cộng ba mươi lăm tấm... Nếu tấm chi phiếu này có thể làm chứng, như vậy, chẳng phải là nói rất nhiều đại thần trong triều đều có hiềm nghi? Về phần hai tên thị vệ kia của khuyến tử, bất quá là phụng mệnh hạ quan quay về Bình Lư giải quyết công việc, ít ngày nữa sẽ lập tức trở về.

Sắc mặt Trương Lợi Trinh đột nhiên biến đổi. Năm Khai Nguyên thứ hai mươi, Ngự sử trung thừa Trương Lợi Trinh làm Thái phóng sứ Hà Bắc, An Lộc Sơn trăm kế nịnh bợ lại ra nhiều tiền tài hối lộ thủ hạ dưới quyền, để kết ân huệ riêng tư. Vì thế, sau khi Trương Lợi Trinh vào triều cực lực nói ngọt cho hấn, bởi vậy được bổ nhiệm Doanh Châu Đô đốc, Bình Lô quân sứ, Thứ sử Thuận Hóa Châu. Mà lần này An Lộc Sơn vài kinh bá kiến, lại tặng hấn hai tấm chi phiếu mệnh giá thật lớn. Giống như lời An Lộc Sơn nói, các đại thần trong triều nhận hối lộ của An Lộc Sơn cũng khó trốn khỏi hiềm nghi.

Sắc mặt Trương Cửu Linh trầm xuống, phần nộ quát:

- An Lộc Sơn, người dám công khai trắng trợn dứt lốt đại thần trong triều đình, bản quan nhất định bẩm báo hoàng thượng, trị người tội chết!

Khóe miệng An Lộc Sơn lộ ra một tia cười lạnh, không nói.

Trương Lợi Trinh thở phào một cái, thần nhiên nói:

- Trương tướng, Mạnh đại nhân, bản quan xem bản án này quả thật có điểm rất đáng ngờ. Riêng bằng chứng là tấm chi phiếu này cũng có vẻ qua loa một chút. An gia mở chi phiếu, không đại biểu An gia thuê người ám sát... Bản án này vẫn nên nhìn xa một chút thì tốt.

Lý Lâm Phủ sắc mặt bình tĩnh chậm rãi đứng lên, lại móc từ trong lòng ra một tấm chi phiếu:

- Ba vị đại nhân, ngày trước bốn tướng cùng nhân của An Lộc Sơn một tấm chi phiếu... Dựa vào bốn tướng xem ra, bản án này vẫn nên tìm hiểu nguồn gốc, tra thêm một chút. Trương đại nhân, ngài cũng thẳng thắn đi, nhận của An Lộc Sơn mấy quán tiền là chuyện nhỏ, nhưng lần này có liên quan tới hiềm nghi của vụ án.

Hành động lần này của Lý Lâm Phủ khiến mọi người chấn động. Kỳ thật, tại thời đại thịnh Đường này, quan địa phương vào kinh tiến cống quan có quyền thế ở kinh thành chính là quy tắc ngầm quan trường ước định mà thành, An Lộc Sơn dứt lốt cũng không đặc biệt. Chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, liên quan đến trọng thần như Lý Lâm Phủ, chỉ sợ Lý Long Cơ cũng chỉ trách cứ vài tiếng cho xong việc thôi.

Thấy được, hôm nay Lý Lâm Phủ có chuẩn bị mà đến, đã sớm chuẩn bị xong tư tưởng.

Nhưng, đây đã không chỉ đơn thuần là vấn đề quy tắc ngầm của quan trường. Ai tiếp nhận An Lộc Sơn hối lộ, thì có thể là kẻ đứng sau màn ám sát Tiêu Duệ. Ám sát mệnh quan triều đình, lại gây nguy hiểm đến sự an toàn của công chúa đương triều, đây chính là trọng tội.

Tiêu Duệ cả kinh trong lòng, hành vi của Lý Lâm Phủ khiến hắn cũng có chút không ngờ. Hắn thoáng nhìn qua Lý Lâm Phủ thật sâu, thấy trong mắt của ông ta lóe ra một tia âm hiểm như có như không, trong lòng không khỏi âm thầm sinh ra vài phần cảnh giác. Kỳ thật, từ đêm qua, Tiêu Duệ đã hiểu được, An Khánh Tự không thể nào là hung thủ ám sát mình.

Đến tốt cùng là ai? Lần này nước ngày càng đục. Tiêu Duệ nhìn An Lộc Sơn đứng ở công đường không hề sợ hãi, không khỏi chán ghét trong lòng: “An Lộc Sơn à An Lộc Sơn, cho dù là vụ án này không quan hệ với ngươi, ta cũng sẽ kéo ngươi vào trong vũng nước đục — Kiềm Nam Đạo, sợ là ngươi không đi được.”

Mặt Trương Cửu Linh trầm như nước, Mạnh Dương bảo trì trầm mặc. Chỉ có Trương Lợi Trinh kia do dự một hồi, mặt lúc đỏ lúc trắng chậm rãi đứng dậy xuống công đường chấp tay nói:

- Trương tướng, Mạnh đại nhân, bản quan tu sửa phòng ốc trong nhà, cũng mượn An Lộc Sơn một chút tiền tài, ha ha, chẳng qua, đây chỉ là kết giao riêng tư, ha ha.

Sắc mặt Trương Cửu Linh nháy mắt đỏ lên. Giờ phút này, quan chủ thẩm là hắn rồi cuộc không áp chế nổi sự khó chịu và phần nộ thật lớn trong lòng. Tam ti chủ quan phụng chỉ hội thẩm, nhưng vụ án không có tra ra một chút diện mục, ngược lại phát sinh việc An Lộc Sơn dứt lốt này. Không chỉ như thế, Ngự sử trung thừa Trương Lợi Trinh là một trong các quan chủ thẩm, không ngờ cũng là một trong những người nhận hối lộ.

Vụ án này còn tra xét thế nào? Trong cơn giận dữ, Trương Cửu Linh run giọng trách mắng:

- An Lộc Sơn, nhanh chóng viết ra danh sách người bái kiến dứt lốt!

Ánh mắt An Lộc Sơn phức tạp liếc qua Lý Lâm Phủ. Hắn vốn cho rằng, Lý Lâm Phủ sẽ trở thành người che chở hắn lớn nhất, sẽ sử dụng quyền thế trong tay biến việc lớn này thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có. Ít nhất, sẽ đem An gia lôi ra chỗ trong sạch. Nhưng Lý Lâm Phủ lại thần nhiên thừa nhận hắn nhận hối lộ, còn công bố tiếp tục tra xét.

Hắn lại không biết, bởi vậy mà Lý Đăng Không bị trọng thương, điều này đã làm cho lửa giận trong lòng Lý Lâm Phủ vốn yêu con gái như mạng sống bùng lên tới cực điểm. Hắn thà rằng tự chịu nhận hối lộ, liều

mạng bị mọi người khinh bỉ và bị hoàng thượng trừng phạt, cũng muốn bắt được hung thủ sau màn, cho con gái mình được hả dạ.

An Lộc Sơn nhắc bút viết danh sách, khi hắn viết đến một cái tên, khóe miệng hắn không khỏi lộ ra một tia trào phúng thần nhiên.

162. Chương 147: Hành Động

Hung thủ sau màn ám sát Tiêu Duệ, tất nhiên là một trong số đám người có trên danh sách này. Người này vô tình sử dụng tấm chi phiếu An Lộc Sơn tặng hay là cố ý vu oan, còn phải đợi điều tra. Nhưng vụ án này còn muốn tra tiếp hay không, ba người Mạnh Dương, Trương Cửu Linh và Trương Lợi Trinh đều không rõ.

An Lộc Sơn dâng danh sách lên.

Ba người Trương Cửu Linh tiếp nhận danh sách hơi đánh giá lướt qua, đột nhiên đều biến sắc mặt. Sau khi thần sắc Trương Cửu Linh biến ảo thật lâu, mới chậm rãi đứng lên nói:

- Vụ án trọng đại, chúng ta không dám tự ý nắm giữ, đành phải đợi hoàng thượng quay về kinh do hoàng thượng quyết định.

Người trên danh sách, có một chuỗi dài. Mặc dù Tiêu Duệ không có nhìn qua danh sách, nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên thần phục thủ đoạn dứt lốt và sự quyết đoán của An Lộc Sơn, khó trách An Lộc Sơn sau này gây sóng gió cho số mệnh một quốc gia. Thoạt nhìn, lợi nhuận sản nghiệp thuộc về An Lộc Sơn trên cơ bản đều dùng để dứt lốt.

Thăm tra vụ án. Tới giai đoạn báo cáo, An Lộc Sơn nghênh ngang rời đi.

Lý Lâm Phủ chậm rãi ra khỏi nha môn Kinh Triệu phủ, lúc sắp lên kiệu, đột nhiên dừng bước lại, quay đầu liếc Tiêu Duệ:

- Tiêu Duệ, nghe lời lão phu, an tâm một chút chớ nóng nảy, hết thấy đợi hoàng thượng trở về rồi nói.

Tiêu Duệ âm đạm cười, chấp tay, một tia bất mãn toát ra từ trong mắt:

- Nhạc phụ đại nhân nói đúng. Chẳng qua, Tiêu Duệ thấy nhạc phụ đại nhân giống như đã dự liệu trước.

Lý Lâm Phủ cười:

- Lão phu làm quan vài chục năm, những chuyện ruồi bu chó sủa này liếc mắt một cái là nhìn rõ... Danh sách của An Lộc Sơn, dù lão phu chưa trực tiếp nhìn, nhưng đoán không dưới mười người. Người chỉ cần nhớ kỹ, lão phu tuyệt đối sẽ không phải là kẻ đầu tiên cũng không phải kẻ cuối cùng là được.

Tiêu Duệ nhíu mày, hắn mơ hồ có một loại cảm giác, Lý Lâm Phủ dùng vụ án này, thậm chí là bản thân hắn làm quân cờ. Cũng không biết hắn muốn chơi cái gì, Tiêu Duệ rất không thích loại cảm giác bị người ta lợi dụng và khống chế này.

Thần thái Tiêu Duệ biến hóa rồi vào trong mắt Lý Lâm Phủ, Lý Lâm Phủ im lặng vỗ vỗ bả vai của hắn:

- Yên tâm đi, sự tình không có phức tạp như trong tưởng tượng của ngươi, nhưng cũng không có đơn giản như ngươi nghĩ.

Phụ cận xung quanh đại viện Tiêu gia, nguyên bản có trạch viện hai phủ thượng, nhưng mấy hôm trước, hai căn trạch viện này đều bị Tôn Công Nhượng mua với giá cao. Hiện nay có hơn trăm thợ đang nhanh chóng làm thông ba căn trạch viện này, tiến hành trang hoàng một lần nữa. Theo lời nói của Tôn Công Nhượng, dựa vào thân phận và tài lực trước mắt của Tiêu Duệ, Tiêu gia đích xác có chút hơi quá đơn sơ.

Tiêu Duệ trở lại trong phủ, tới “công trường” liếc vài lần, lại thấy Tôn Công Nhượng mang theo mười người áo đen đi vào ngoại viện. Tiêu Duệ biết đây là Tôn Công Nhượng thuê người hộ viện cho Tiêu gia, chỉ mỉm cười đứng một bên, xem Tôn Công Nhượng phát biểu. Từ sau khi xảy ra sự kiện ám sát, Tôn Công Nhượng liền đề xuất tăng mạnh lực lượng phòng vệ của Tiêu gia, Tiêu Duệ cũng không có phản đối. Dù sao, hắn hiện giờ gia nghiệp lớn, trong phủ nuôi vài người hộ viện cũng là hợp tình hợp lý.

Bọn hộ viện mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, thống nhất do Na Nhận quản lý.

Tôn Công Nhượng vội vàng đi tới, thấy Tiêu Duệ đứng dưới tán cây hòe trong viện, thần sắc hơi có chút mệt mỏi, không khỏi cười hỏi một câu:

- Tử Trường, vụ án thế nào?

Tiêu Duệ thở dài một tiếng:

- Theo ta phỏng chừng, không có quan hệ với An Lộc Sơn.

- Chỉ sợ, chuyện này không đơn giản như chúng ta nghĩ.

Tiêu Duệ liền kể lại một lần tình hình cơ bản ở Tam ti hội thẩm cho Tôn Công Nhượng. Tôn Công Nhượng càng nghe mặt càng nhíu chặt, hẳn kéo vạt áo Tiêu Duệ:

- Tử Trường, quan trường hắc ám, con đường làm quan khó đi, ngươi nhất định phải thật cẩn thận!

Tiêu Duệ im lặng gật đầu:

- Ta biết.

Đột nhiên, Tiêu Duệ cúi đầu nói:

- Công Nhượng huynh, chúng ta buôn bán càng làm càng lớn, nói như vậy cũng càng ngày càng gây ra sự chú ý... Như vậy, ta nghĩ chúng ta không ngại có thể.

Tôn Công Nhượng gật đầu:

- Hết thấy đều nghe Tử Trường .

Hai người đang chân thành nhỏ nhẹ nói chuyện với nhau, một người gia nhân ôm một chồng danh thiếp và bản thảo thật dày vội vàng đi tới, thấy Tiêu Duệ cười khổ lấy một cái:

- Đại nhân, dựa theo đại nhân nói, một mực khước từ tất cả sĩ tử đến bá kiến ngoài cửa, nhưng, vẫn có rất nhiều người đưa danh thiếp và bản thảo đặt ở cửa nhà chúng ta.

Tiêu Duệ nhíu mày:

- Hết thấy ta đều không xem, đều hủy đi.

Sắp tới kỳ thi mùa xuân năm sau, sĩ tử tới từ các nơi lại chen chúc tụ tập đầy đủ tới Trường An, tìm quan hệ chung quanh tới nhà bá kiến, ý đồ công danh. Tiêu Duệ hiện giờ, tài danh chấn động thiên hạ, môn sinh thiên tử bối cảnh rất sâu, mấy ngày nay đám sĩ tử tới nhà tới giờ đều nói liên không dứt.

Tiêu Duệ thật sự chịu không nổi phiền nhiễu này, phân phó hạ nhân đóng cửa hết thấy đều không gặp.

Tôn Công Nhượng cười ha ha:

- Tử Trường huynh hiện giờ uy vọng rất cao trong rừng sĩ tử, đã trở thành tấm gương noi theo của sĩ tử thiên hạ — chẳng qua, theo chỗ thấy, Tử Trường huynh một mực cự tuyệt các sĩ tử tương lai ngoài cửa, sợ là sẽ tổn hại đến thanh danh của huynh.

Tiêu Duệ nhún vai:

- Vậy thì có thể thế nào? Ta cũng không thể giống quý nhân trong triều, mở rộng cửa thu lễ đi, như vậy truyền ra lại thật tệ — kỳ thật, ta bất quá là một Vạn Niên huyện lệnh nho nhỏ, bọn họ tìm ta cũng uống công. Cái gọi là môn sinh thiên tử, bất quá là hoàng thượng nổi hứng nhất thời, thật sự tới loại chuyện lớn khoa cử triều đình này, ta người nhỏ lẻ, làm sao có thể nói được.

- Đại nhân, Trịnh Ưởng Trịnh đại nhân phái người đưa thiệp, mời ngài tới Thủy lâu dự tiệc.

Gia nhân Tiêu Hồ vội vàng cầm một tấm danh thiếp đưa tới. Tiêu Duệ nhận lấy, cười:

- Lại là Dương Minh huynh mời khách, Tiêu Hồ à, đi ra ngoài nói cho người tới, ngày mai ta tới dự tiệc đúng giờ.

Màn đêm buông xuống. Gió bắc vù vù thổi mạnh, cuốn đi tiếng động rầm rĩ và phồn hoa trong thành Trường An ban ngày.

Tiêu Duệ lẳng lặng đứng dưới tán cây, một người áo đen mặt che vải đen cũng lẳng lặng đứng đối diện với hắn, hai người ở trong gió bắc rét lạnh thấu xương, không nói câu nào.

- Tại sao ngươi phải nói cho ta biết hết thảy? Không phải ngươi nói, sau hành trình tới Nam Chiếu, ta cũng sẽ không gặp được ngươi sao?

Thật lâu sau, thanh âm trầm thấp của Tiêu Duệ mới chậm rãi nổi lên, chợt tiêu tán trong tiếng gió gào thét.

Người áo đen mặt che vải đen, hơi lui ra sau một bước, cười lạnh một tiếng:

- Ngươi không cần nghĩ nhiều... Ta chỉ không muốn xem một nhân tài tiền đồ vô lượng như ngươi cứ bị hủy uổng phí thể này... Nói đến nước này, ngươi nghe cũng tốt, không nghe cũng thế, tùy ngươi đi. Chẳng qua, ta còn phải nhắc nhở ngươi, không cần làm quá mức... Vẫn câu nói kia, hết thảy trong thành Trường An này đều đặt dưới mắt hoàng thượng — nói thật cho ngươi biết, tấm chi phiếu trong ngực thích khách kia, chính là ta bỏ vào.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Tiêu Duệ hơi tiến lên một bước, tay dò xét trong ngực mình.

Người áo đen ngẩn ra, lui về phía sau một bước:

- Ta là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là... Không có ác ý. Nhớ kỹ, không nên làm lớn chuyện này, nếu làm lớn sẽ không tốt cho ngươi.

Tiêu Duệ đột nhiên cười, cười rộ lên trong gió bắc rét lạnh tịch mịch, hắn vung tay ra:

- Ảnh Tử, ngươi nhận ra vật này?

Thân thể người áo đen hơi chấn động, hừ lạnh một tiếng, thân ảnh chợt lóe, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Tiêu Duệ thu lại mặt cười, sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên hắn hung hăng nện một quyền lên cành cây bên cạnh:

- Chẳng lẽ muốn ta uống phí chịu thiệt này phải không? Hừ, mơ tưởng!

Đêm tối không lời, cuồng phong cấp tốc.

Hơn mười người áo đen che mặt lần lượt nhảy ra tường viện Tiêu gia, dọc theo một ngõ tắt nhỏ thật sâu, giống như quỷ mị thả người chạy vội tới một chỗ phía nam thành Trường An.

Một tòa nhà u tĩnh. Ở ngoài cửa, gió đang gào thét, một chiếc xe ngựa chậm rãi đến. Tiêu Duệ chậm rãi xuống xe ngựa, mắt nhìn cửa viện đóng chặt, cắn chặt răng, khoát tay áo:

- Động thủ!

Hơn mười người áo đen sớm chờ dưới tường viện tòa trạch viện vọt qua đầu tường như con báo, sau đó lại đồng loạt vào trong viện. Một người áo đen yên lặng mở cửa viện ra, Tiêu Duệ phiêu nhiên mà vào.

Viên không lớn, nhìn qua như bị bỏ hoang đã lâu, trong viện khắp nơi là cây cối cỏ dại và tro bụi lá rụng. Trong một gian phòng, một vật dễ cháy đột nhiên sáng lên, một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng cảnh giác truyền ra:

- Các huynh đệ đứng dậy, hình như có động tĩnh!

Cánh cửa kết một tiếng mở ra, một người đàn ông khoác miên bào lộ đầu ra, phát hiện Tiêu Duệ áo choàng gấu gao bọc thân hình đón gió đứng trước mặt hắn, vừa muốn kinh hô một tiếng, một tia máu chợt lóe, đầu lâu của hắn đã bị một người áo đen chờ ở cửa chém rụng.

Tập âm trong nhà nổi lên bốn phía, 4 người đàn ông vạm vỡ rống giận quơ mạch đao thật dài vọt ra, nhưng nghênh đón bọn họ cũng là những vũ tiễn huyết tinh lạnh băng. Vũ tiễn bắn ra như bạo vũ lê hoa, bốn tráng hán chỉ kịp phát ra vài tiếng kêu thảm, đã bị vũ tiễn dày đặc bắn thành tổ ong vò vẽ.

Mùi máu tanh nhàn nhạt bị gió bắc gào thét gột rửa không còn, chỉ còn tiếng kêu thảm trầm thấp dần tới vài tiếng chó sủa trong nhà dân chúng gần đó.

- Đại nhân.

Na Nhận kéo vải đen dính đầy máu trên mặt, khom người hỏi.

- Na Nhận, mọi người làm rất tốt... Nói cho các huynh đệ, việc đêm nay, bất luận ai cũng không được tiết lộ ra ngoài, nếu không, đừng trách ta trở mặt vô tình.

Lời nói âm trầm của Tiêu Duệ truyền vào lỗ tai Na Nhận, Na Nhận run lên trong lòng, vội vàng khom người thi lễ:

- Na Nhận hiểu được.

Tiêu Duệ thở phào một cái, ánh mắt lạnh lùng liếc qua mấy cỗ thi thể, hần ngửa đầu nhìn bầu trời đêm không trăng âm u nặng nề, sự phẫn nộ tích góp lại nhiều ngày phát tiết ra ngoài trong tiếng thở hổn hển của hần.

- Đốt chỗ sân này, không được lưu lại một chút dấu vết... Cũng tốt để cho bọn họ hiểu được, Tiêu Duệ ta không phải sơn dương đợi làm thịt, không phải quả hồng mềm mại người nắn.

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng, liền quay người đi.

Chờ lúc hần lên xe ngựa chậm rãi chạy qua hai con đường, hần nhô đầu ra từ trong xe ngựa, thấy phương hướng đó truyền đến ánh lửa hừng hực, mà chợt mơ hồ có tiếng kinh hô cứu hỏa và tiếng chó sủa vang thành. Hần bỗng nhiên buông màn xe, chui trở về.

Một người áo đen nhẹ nhàng đứng cuối con phố dài, mắt nhìn xe ngựa của Tiêu Duệ yên lặng rời đi, yên lặng tháo vải đen trên mặt xuống, phát ra một tiếng than thở sâu kín:

- Người thay đổi... Rốt cuộc người nào mới thật là người? Ai, chỉ sợ là hoàng thượng cũng không thật sự nhìn thấu người.

- Ta thay đổi sao? Từ khi nào thì ta trở nên như vậy.

Tiêu Duệ ngồi trong xe ngựa, cũng yên lặng tự hỏi chính mình.

Sau khi xuyên qua thịnh Đường, hần vốn cho rằng hần có thể làm một phú ông thoải mái, lấy một kiểu thê như hoa mà bình an vượt qua một đời, gửi gắm tình cảm cho cảnh núi sông không tranh quyền thế. Nhưng quỹ tích vận mệnh lại thay đổi từng chút về phía lốc xoáy thật lớn...Rất nhiều chuyện Tiêu Duệ không muốn đối mặt, rất nhiều âm mưu và tranh đấu, đều đến như đập vào mặt. Càng tới gần lốc xoáy này, hần càng phát hiện, sống ở Đại Đường này đều không chỉ có rượu ngon và ca múa.

Hần không gây chuyện phiền toái, nhưng phiền toái lại lần lượt tới tìm hần; hần không muốn tranh quyền đoạt lợi, nhưng khói mù quyền lợi lại thủy chung bao phủ trên đỉnh đầu của hần. Không có cách nào, hần không thể trốn tránh cũng vô pháp trốn tránh, chỉ có thể lựa chọn đối mặt.

Thời gian trôi qua, người thiếu niên Tiêu Duệ phong hoa tuyết nguyệt cảm xúc mạnh mẽ như lửa xem tiền tài như cỏ rác ngày xưa, đã dần dần biến mất. Không có biện pháp, vì sống được, vì bảo vệ cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn của mình, hần đành phải làm cho trái tim trở nên cứng rắn một chút.

Lần lượt từng gương mặt hoặc làm hần cảm hận, hoặc làm hần cảnh giác hiện lên trước mắt hần, Tiêu Duệ không khỏi ghê tởm một trận, muốn nôn mửa. Giờ phút này, hần cảm giác mệt chết đi, hần muốn ôn nữ nhân của mình ngủ thật say không bao giờ tỉnh lại nữa

Lý Long cơ nhịu mảy, bỗng nhiên đứng dậy:

- Huệ Phi, nàng nói thật sao? Lý Lâm Phủ kia quả thật chấp nhận hôn sự của Tiêu Duệ với Lý Đăng Không?

Võ Huệ Phi đưa tay vuốt lên chiếc cổ trắng mịn, ồm ồm nói:

- Hoàng thượng, nô tì như nào lại lừa ngài. Hàm Nghi quả thật báo lại, còn muốn nô tì đi làm chủ hôn cho bọn họ... Hoàng thượng, Tiêu Duệ này thật sự diễm phúc sâu, ngay cả tiểu nha đầu Lý gia kia cũng nhìn trúng hẳn.

Sắc mặt Lý Long Cơ lập tức trầm xuống, lòng bàn tay có chút run rẩy.

Võ Huệ Phi kỳ quái nhìn hẳn, thầm nghĩ:

- Vì cái gì hoàng thượng mất hứng?

Cao Lực Sĩ đứng ở phía sau Lý Long Cơ, yên lặng đưa tới một chén trà nóng, thở dài trong lòng một tiếng. Làm tâm phúc theo Lý Long Cơ mấy chục năm, hẳn cực kỳ hiểu tâm tình Lý Long Cơ lúc này — bất mãn, vô cùng bất mãn.

Tiêu Duệ là quân cờ hẳn khổ tâm bồi dưỡng để tương lai tới hạn chế Lý Lâm Phủ. Tuy rằng Lý Long Cơ cực kỳ tin tưởng Lý Lâm Phủ, hẳn cũng quả thật cần một người đứng ra thay hẳn chấn nhiếp thế gia đại tộc như Lý Lâm Phủ này, nhưng đồng thời hẳn cũng sợ quyền lực của Lý Lâm Phủ quá lớn, tương lai không dễ khống chế. Cho nên, từ năm trước hẳn bắt đầu có lòng bồi dưỡng Tiêu Duệ, ý đồ làm cho Tiêu Duệ trưởng thành một chút, tương lai trở thành kiềm chế của Lý Lâm Phủ ở trong triều.

Nhưng, nhưng không ngờ Tiêu Duệ này lập gia đình với con gái Lý Lâm Phủ, lập tức trở thành con rể Lý Lâm Phủ, việc này chẳng phải là trò cười lớn.

Sau khi trầm ngâm thật lâu, lúc này Lý Long Cơ mới đổi một bộ mặt tươi cười:

- Huệ Phi, chúng đã dạo chơi ở Ly Sơn mấy ngày, hay là sớm trở về Trường An đi thôi, trẫm thật sự lo lắng triều chính.

Võ Huệ Phi ngẩn ra, sáng giọng:

- Hoàng thượng, ngài không phải đáp ứng nô tỳ sẽ ở Ly Sơn qua tết Nguyên Tiêu sao?

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Quay về trải qua tết Nguyên Tiêu ở Trường An cũng giống nhau.

Thấy hoàng đế cùng hoàng phi có dấu hiệu thân thiết, Cao Lực Sĩ im lặng lui ra. Hẳn đứng trên hành lang khắc họa dài, xua tay gọi một tiểu thái giám tới, cúi đầu phân phó nói:

- Người nhanh chóng về Trường An tới phủ Lý Lâm Phủ, đưa phong thư cho ta.

163. Chương 148: Dự Tiệc

Vào lúc giữa trưa. Mặt trời đỏ nhô lên cao xua tan đi giá lạnh đầy trời, khiến mùa đông trong thành Trường An thêm vài phần ấm áp. Một chiếc xe ngựa màu đen chậm rãi chạy qua, Tiêu Duệ phiêu nhiên xuống xe, liếc mắt một cái liền trông thấy Trịnh Ưởng chờ trước cửa tửu lâu. Trịnh Ưởng vừa mới tân hôn không lâu, giờ phút này nhìn qua xuân phong đặc ý về mặt phấn chấn.

- Dương Minh huynh!

Tiêu Duệ mỉm cười chấp tay.

- Tử Trường, mau mau mời vào!

Trịnh Ưởng và Tiêu Duệ chào xong, hai người cùng nhau tiến vào đại sảnh lầu một Vọng Thủy lâu.

Đi qua cửa tửu lâu, Tiêu Duệ lấp bắp kinh hãi. Xem ra hôm nay, Vọng Thủy lâu đã được Trịnh gia bao xuống, đưa mất toàn bộ đại sảnh không ngờ không có một bóng người, mà tiểu nhị tửu lâu đang bận rộn mang rượu và thức ăn tới lầu bốn.

- Mời lên lầu... Tử Trường.

Trịnh Ưởng cười:

- Gia phụ bao xuống tửu lâu, đặc biệt mở tiệc chiêu đãi Tử Trường.

A? Tiêu Duệ ngẩn ra, cười khỏ, nói:

- Dương Minh huynh, không cần phô trương bậc này chứ?

- Ha ha, đây là sản nghiệp Trịnh gia ta.

Trịnh Ưởng nắm tay Tiêu Duệ, dọc theo một cầu thang bằng gỗ lên lầu bốn. Không ngờ trong đại sảnh lầu bốn truyền ra tiếng người ầm ĩ, Tiêu Duệ không khỏi kỳ quái liếc qua Trịnh Ưởng, Trịnh Ưởng cười ha ha:

- Tử Trường, ngày hôm nay, người tứ đại gia tộc làm quan trong triều trên cơ bản đều tới rồi.

Tiêu Duệ nhú mày, chuyện đã tới nước này, cũng không nói được gì nữa, đành phải đi theo Trịnh Ưởng vào đại sảnh.

Một trung niên nam tử tướng mạo sáng sủa, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, vội vàng tới đón:

- Tại hạ Trịnh Long, cảm tạ Tiêu đại nhân đến dự, mời vào.

Tiêu Duệ liếc hẩn một cái, biết hẩn là gia chủ hiện giờ của Trịnh gia, phụ thân của Trịnh Ưởng, Thứ sử Kim Châu Trịnh Long, không khỏi mỉm cười, cúi người thi lễ:

- Tiêu Duệ gặp qua Trịnh bá phụ đại nhân.

Một tiếng Trịnh bá phụ đại nhân đương nhiên là vì quan hệ với Trịnh Ưởng. Chỉ một tiếng Trịnh bá phụ đại nhân này khiến Trịnh Long cực kỳ vui sướng trong lòng. Hẩn vốn có ý qua lại thân thiết với Tiêu Duệ, Tiêu Duệ có thể chủ động kéo gần quan hệ giữa bọn họ, điều đó tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

- Ha ha, nếu Tiêu đại nhân và khuyển tử là bạn thân tương giao, một tiếng bá phụ này, lão phu từ chối thì bất kính.

Trịnh Long lại cao giọng cười:

- Hiền chất mời vào.

Tiêu Duệ cười, đảo mắt liếc vào trong sảnh, thấy trong sảnh quả nhiên đứng đầy đệ tử làm quan trong triều của Trịnh gia, Thôi gia, Lô gia và Vương gia. Phần lớn là một số quan lại trung tầng ở lục bộ nha môn, ở giữa lại còn có Vương Duy.

- Tiêu đại nhân

Đám quan viên xuất thân từ thế gia đại tộc đều tươi cười cùng hàn huyên chào hỏi Tiêu Duệ. Những người này trên cơ bản Tiêu Duệ đều chưa quen thuộc, chỉ có một số người từng có duyên gặp mặt một lần trong triều. Thật sự quen thuộc, đại khái cũng chỉ có Vương Duy. Nhưng ở trường hợp trước mắt này, Vương Duy cũng chỉ thản nhiên gật đầu với Tiêu Duệ, không nói gì thêm.

Từ sau khi Lý lâm Phủ cầm quyền, dưới sự “dẫn đường” cố ý của Lý Long Cơ, Lý Lâm Phủ tiến hành xa lánh mọi mặt với thế gia đại tộc một hệ. Ba năm ngắn ngủi, có một số con cháu quý tộc có hi vọng lên chức đạt được địa vị cao không thể không ra ngoài làm quan, rời khỏi Trường An trung tâm quyền lực của Đại Đường. Mà vấn đề chọn lựa đề bạt nhân tài, khoa cử hàng năm đều do Lý Lâm Phủ nắm trong tay, số đệ tử thế gia đại tộc thông qua kỳ thi tiến thân so với quá khứ giảm xuống rõ rệt.

Dưới tình huống như vậy, tứ đại gia tộc lấy Trịnh gia dẫn đầu cố ý quan hệ thân thiết với Tiêu Duệ, không thể nghi ngờ cũng là một loại lựa chọn bất đắc dĩ. Hôm nay Trịnh Long lại mở tiệc chiêu đãi Tiêu Duệ là nhân tố then chốt để triều thần xuất thân từ tứ đại gia tộc tới. Mặc dù Tiêu Duệ ngoài dự đoán của mọi người trở thành con rể của Lý Lâm Phủ, nhưng người của tứ đại gia tộc cũng không phải người ngu. Bọn họ đã sớm nhìn ra, Tiêu Duệ là quyền thần lựa chọn người sau này hoàng đế cố ý bồi dưỡng. Với tứ đại gia tộc mà nói, quan hệ thân cận với Tiêu Duệ hơn, coi như cũng là một loại đầu tư cho tương lai.

Tiệc rượu quan trường của người Đường vẫn già cỗi hai loại trò vui giống như cũ, trước tiên có ca cơ hát khúc vũ đạo, sau có kỹ nữ bồi rượu. Người ta ngồi xuống uống hết rượu và thức ăn trước mặt mọi người,

âm nhạc ca múa dâm dăng bắt đầu vang lên. Thấy các vẻ mặt say mê quên bản thân trong đó, Tiêu Duệ không khỏi cười khổ: Ca khúc rách nát này cũng nghe được? Vũ nữ vận eo lắc mông này, chợt thấy phong tình vạn chủng, nhưng nhìn lâu sẽ khiến người ta không còn thú vị mất hứng.

Nương theo tiếng tửu lệnh mời rượu âm ỉ, một đám kỹ nữ yêu mỹ trang điểm xinh đẹp trên mặt xuân ý nhộn nhạo, đi đến ngồi xuống bên người theo thứ tự, có người không ngồi vững vàng liền ngã vào trong ngực quan lại đang say men, phát ra tiếng cười duyên khanh khách câu người.

Cuối cùng lại là một “người quen” của Tiêu Duệ, Trầm Yến Yến đứng đầu bản hoa trong Hoa Xuân Các Bình Khang phường. Trầm Yến Yến phát tay áo mảnh mai khấn thiết mà đến, nàng là bông hoa mà Trịnh Long mất số tiền lớn mời đến hầu hạ khách quý, tự nhiên là đi tới ngồi cạnh thượng khách là Tiêu Duệ ở bên trái Trịnh Long.

Tuy rằng không phải lần đầu tham gia loại bồi rượu quan viên tụ hội này, nhưng Trầm Yến Yến vẫn có chút khẩn trương. Bởi vì nàng nghe hạ nhân Trịnh gia nói, mọi người tham gia yến hội đều là triều thần trong triều xuất thân từ tứ đại gia tộc.

Lực ảnh hưởng, nói ở một góc độ nào đó vượt qua hoàng gia Lý thị, truyền thừa bảng hiệu gia tộc, đã làm cho đệ tử thế gia đại tộc đeo một tầng khăn che mặt thần bí trong mắt dân chúng.

Nàng định thần liếc nhìn quý nhân chỗ thượng khách, không khỏi sửng lại nơi đó: kia, kia không ngờ là hoa phục công tử cao quý làm cho nàng thần hồn điên đảo đêm đó. Tiêu Duệ sau đó cũng phát hiện nàng, sắc mặt hơi đổi, trong mắt hiện lên một tia hào quang.

Trịnh Ưởng khoát tay áo:

- Tới bên người hầu hạ Tiêu đại nhân đi.

Toàn thân Trầm Yến Yến run lên, ánh mắt trở nên mê ly. Nàng yên lặng ngồi bên người Tiêu Duệ, động cũng không động, trong lòng nổi lên sóng gợn: Tiêu Duệ, không ngờ đó là môn sinh thiên tử Tiêu Duệ!

Trầm Yến Yến sao có thể không biết tên Tiêu Duệ này, một bài ca “hỏi thể gian tình là chi” đã sớm trở thành ca khúc lưu tồn của ca cơ Bình Khang phường. Nhớ tới đôi tay người danh chấn thiên hạ này từng tùy ý xoa nắn qua chỗ xấu hổ của mình, một chút xuân tình dâng lên trong lòng Trầm Yến Yến. Nhưng rồi, nàng lại nghĩ tới hy vọng xa vời không tự lượng sức của mình kia, không khỏi ảm đạm xuống. Người ta lấy là công chúa, còn có tiểu thư nhà Lý tướng sắp gả vào phủ, chính mình một nữ tử phong trần yếu đuối nhỏ bé sao có thể rơi vào mắt người ta?

Từ đầu đến cuối, Tiêu Duệ chưa từng nói qua một câu với Trầm Yến Yến, mà Trầm Yến Yến chỉ vừa hồi hận, vừa ngồi bên cạnh rót rượu cho hắn, ngẫu nhiên đưa ánh mắt phức tạp đảo nhanh qua khuôn mặt anh tuấn thần nhiên của hắn.

Trịnh Long lại vừa uống rượu, vừa trò chuyện một số chủ đề văn nhân sĩ tử hay tán gẫu với Tiêu Duệ. Tiêu Duệ sớm không phải gà mờ như lúc trước, thành thạo ứng phó tình cảnh này.

- Đại nhân, Thôi Hoán Thôi đại nhân đến!

Một hạ nhân Trịnh gia đi tới nhỏ giọng nói bên tai Trịnh Long.

Trịnh Long lại cả kinh, thầm nghĩ Thôi Hoán này sao lại tới? Thôi Hoán là cháu trai của Bác Lăng Quận Vương Thôi Huyền Vĩ, là thanh niên tài giỏi anh tuấn nổi danh lừng lẫy trong Thôi thị Bác Lăng, nghe nói vừa nắm chức Dương Châu trưởng sử lại bị triệu về kinh. Người này thành danh khi còn trẻ, lại xuất thân quý tộc nhà giàu, tự nhiên nhiều hơn vài phần ngạo khí. Không chỉ nói người bình thường, cho dù là người trong tứ đại thế gia, có thể làm cho hắn để mắt cũng không có mấy người.

Ở nơi như thế này Trịnh Long vốn không trông chờ hắn có thể hạ thấp mình mà đến, nhưng hắn lại cứ đến đây.

Thế lực Thôi gia hùng hậu, Thôi Hoán lại rất được hoàng đế coi trọng, Trịnh Long cũng không dám chậm trễ, vội vàng làm cho Trịnh Ưởng xuống lầu nghênh đón. Không bao lâu, một thanh niên áo trắng phiêu nhiên mà vào, trên khuôn mặt tuấn lãng lộ vẻ tươi cười thần nhiên, chỉ có điều khóe miệng hơi nhếch lên thể hiện người này ẩn náu thái độ kiêu kỳ.

Phần lớn mọi người đứng lên chào hấn, cho dù là Trịnh Long cũng cười đứng dậy gọi một tiếng hiền chất. Chỉ có Vương Duy như trước tự rót rượu uống một mình, hồn nhiên không biết người nào tới.

Thôi Hoán là Trạng Nguyên năm Khai Nguyên thứ hai mươi mốt, luôn luôn làm quan bên ngoài, Tiêu Duệ cũng không biết hấn, tự lo im lặng uống rượu.

Thôi Hoán mắt tự nhiên hàn huyền qua loa với mọi người hai tiếng, đột nhiên hấn phóng mắt lên người Tiêu Duệ đang ngồi chỗ kia, thấy Tiêu Duệ thần thanh khí lãng phong tư không thua gì mình, khoe miệng không khỏi bĩu nên, thần nhiên cười:

- Vị này chính là Tiêu Duệ Tiêu Tử Trường gần đây thanh danh lên cao?

Tiêu Duệ nhàn nhạt cười, chậm rãi đứng dậy, chấp tay:

- Tại hạ đúng là Tiêu Duệ, gặp qua Thôi đại nhân.

Đều là thanh niên tài năng tuần tú, nhưng thanh danh Tiêu Duệ hiện giờ đã không phải Thôi Hoán có thể so sánh. Chính vì như thế, Thôi Hoán mới có lòng mâu thuẫn tự nhiên với Tiêu Duệ. Làm một tài tử đối mặt với một tài tử lớn hơn, làm cho Thôi Hoán cảm giác bởi vì Tiêu Duệ tồn tại mà thanh danh của hấn trở nên ảm đạm không ánh sáng, trong lúc vô ý Thôi Hoán nảy sinh lòng ganh tỵ. Đương nhiên, chủ yếu là một con cháu quý tộc còn trẻ thành danh, hấn cũng khinh thường Tiêu Duệ.

Cái gì môn sinh thiên tử, tài tử tử đồ, trong mắt Thôi Hoán không đáng một đồng.

Quan trọng hơn là, Tiêu Duệ lại muốn lấy người trong lòng của mình, điều này làm cho Thôi Hoán ghen ghét dữ dội. Từ ba năm trước Thôi Hoán đã nhìn trúng Lý Đằng Không long lanh động lòng người, mà lúc đó đường làm quan của hấn đang mở rộng, thiếu nữ Lý Đằng không cũng rất có thiện cảm với hấn. Thôi gia lúc ấy vốn muốn cầu hôn, nhưng bị Lý Lâm Phủ lấy lý do Lý Đằng Không còn nhỏ tuổi mà nhà nhận từ chối. Mấy ngày trước Thôi Hoán về kinh, liền thúc giục cha mình tới Lý phủ cầu hôn, kết quả lại nghe nói Lý Đằng Không đã có hôn ước với Tiêu Duệ.

Nữ thần trong lòng mình lại phải làm thiếp cho người khác, điều này làm cho Thôi Hoán tâm cao khí ngạo nghĩ tới liền cảm thấy phẫn nộ và khó chịu dè dặt. Nhưng phẫn nộ thì phẫn nộ, khó chịu thì khó chịu, nếu Lý Đằng Không đã có hôn ước với người khác, làm một đệ tử quý tộc có giáo dưỡng, làm một thanh niên tài năng tuần tú có phần được hoàng đế coi trọng, ở ngoài mặt hấn không thể không phong độ lựa chọn tươi cười.

Nhưng lúc hấn nản lòng thoái chí, cơ hội của hấn lại đến, Lý Long Cơ xa tại biệt cung Lý Sơn đột nhiên gọi hấn khẩn cấp. Một đường nhanh chóng trở về Trường An, đột nhiên nghe được Trịnh gia đang mở tiệc chiêu đãi Tiêu Duệ ở Vọng Thủy lâu, hấn liền không trở lại phủ đệ, bỏ tới đây.

- Quả nhiên là tuần tú lịch sự, khó trách Ngọc Chân điện hạ lại nhìn trúng người.

Thôi Hoán liếc Tiêu Duệ, nói nhạt không mặn mà.

164. Chương 149: Tử Đồ Cát Cao Giọng Hát

Hấn chậm rãi ngồi xuống, nâng một chén rượu trong tay Trầm Yên Yên lên, uống một hơi cạn sạch.

Trịnh Long có chút lo lắng liếc qua Thôi Hoán, âm thầm mắng trong lòng hai tiếng: tiểu tử Thôi gia vừa cứng lại vừa thối, người chạy đến nơi này làm loạn cái gì!

- A, nghe nói Tiêu đại nhân còn am hiểu làm rượu ngon, ngày khác đến phủ bản quan làm chút rượu ngon cho Thôi gia chúng ta.

Thôi Hoán tiếp tục không nóng không lạnh nói:

- Thôi gia chúng ta có thể trả giá cao.

Thôi Hoán không chút phong độ cố ý khiêu khích gây sự, Tiêu Duệ ngược lại không tức giận. Hấn ôn hòa nhà nhận tự lo uống rượu, trong lòng âm thầm cười lạnh: sao cậu ấm quý tộc Đại Đường nào cũng đều một

loại giống nhau? Trừ khoe khoang chút miệng lưỡi ngu ngốc lợi hại ra không còn có bốn sự khác... Dương Hối lúc trước như thế, Thôi Hoán trước mắt này vẫn như vậy.

Thôi Hoán vốn cố ý muốn “làm âm ỉ”, thấy Tiêu Duệ không nói, đương nhiên có chút không cam lòng, hần tiến lên một bước cười lạnh nói:

- Tiêu Duệ, ta đang nói với người, người không nghe được sao?

Tiêu Duệ khẽ đảo mí mắt:

- Thôi đại nhân hăm dọa như thế, có phải là cố ý tới chỗ này, tìm Tiêu mỗ cãi nhau phải không?

- Người? Người còn không xứng.

Thôi Hoán cao giọng cười to:

- Thời này không anh tài, khiến thằng nhóc thành danh! Người có ý dựa dẫm vào người có quyền thế, giành được thanh danh nho nhỏ, vậy mà,... ngồi đây là những người nào? Đều là anh kiệt thế gia đại tộc Đại Đường, trọng thần triều đình, nhưng người chẳng qua chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, đức gì tài gì dám chiếm vị trí cao, quả thực là buồn cười!

Lời này không chỉ mắng Tiêu Duệ, còn trào phúng tất cả con cháu quý tộc ở đây. Trịnh Long nường mày:

- Thôi hiền chất, Tiêu đại nhân là khách bản quan mời đến. Người.

- Trịnh thế bá, Tiêu Duệ này chẳng qua là một tiểu tử, tại sao thế bá mông muội coi trọng như thế?

Khóe miệng Thôi Hoán bĩu ra.

Trịnh Ưởng đã sớm không kiềm chế được, Tiêu Duệ không chỉ là ân nhân cứu mạng hần, vẫn là người mai mối cho hần với Tiết Á Tiên. Nếu như không có Tiêu Duệ, hần với Tiết Á Tiên có lẽ đã sớm xa cách vĩnh viễn. Hần hơi tiến lên một bước, trầm giọng nói:

- Thôi đại nhân, gia phụ mở tiệc chiêu đãi Tiêu đại nhân... Nếu Thôi đại nhân không chê, còn mời vào chỗ nói chuyện.

Thôi Hoán liếc Trịnh Ưởng, bĩu môi:

- Vị này không phải là Trịnh thế huynh sao? Nghe nói Trịnh thế huynh lưu luyến bông hoa kỹ quán, cuối cùng tiền tài mất hết bị kỹ quán đuổi ra khỏi cửa... A, kỹ nữ Trịnh thế huynh lấy kia, cái gọi là kỹ nữ vô tình vô nghĩa, Thôi Hoán xin khuyên Trịnh thế huynh vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt, không nên kết quả quả là của cải cả người đều không còn — A, nghe nói lúc trước Tiêu đại nhân cũng là lãng tử thanh lâu, mỗi ngày hái hoa thơm ngát. Nếu không có Lưu U Cầu Lưu đại nhân che chở lúc đó, cũng sợ là phải lưu lạc đầu đường... Khó trách khó trách, hai vị vừa thấy như đã quen.

- Người!

Trịnh Ưởng bị đâm chỗ đau, nháy mắt sắc mặt hần đỏ lên, tức giận đến tay cũng bắt đầu run run.

Trịnh Long tuy rằng đồng ý Trịnh Ưởng cùng Tiết Á Tiên, nhưng Trịnh Ưởng cưới một thanh lâu nữ tử dù sao cũng là chỗ xấu hổ không lời của Trịnh gia. Hiện giờ bị Thôi Hoán không che đậy “nêu ra”, Trịnh Long đang cực kỳ khó chịu không khỏi cảm thấy một trận phẫn nộ. Chẳng qua, hần làm quan nhiều năm lại là gia chủ của Trịnh thị gia tộc, cảm tức rất nhiều cũng kín đáo cân nhắc dụng ý chân thật mà Thôi Hoán “kiêu ngạo” như thế.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, thản nhiên cười:

- Thanh lâu lãng tử thì sao?

Hần quay đầu liếc Trầm Yến Yến, cao giọng nói:

- Trầm cô nương, bưng một chén rượu tới.

Trầm Yến Yến kinh sợ bưng một chén rượu qua, sau đó yên lặng ngồi trở về. Tiêu Duệ uống một hơi cạn sạch, sau đó nắm chén rượu trong lòng bàn tay, cười lạnh nói:

- Thôi đại nhân xuất thân giàu có, tự nhiên không đặt lãng tử thanh lâu chúng ta vào trong mắt. Chẳng qua, trong mắt Tiêu Duệ ta, người cũng chẳng phải anh tài gì, bất quá là hoàn khổ dựa vào tổ tiên ban cho mà thôi.

Tiêu Duệ bỗng nhiên xoay người.

Thấy Tiêu Duệ rốt cục phát tác, Thôi Hoán cười như điên:

- Ta có phải hoàn khổ hay không, người có phải lãng tử hay không, chúng ta vừa so sánh liền biết. Người nói đúng, ta chính là nhìn người không vừa mắt, rất không vừa mắt. Chỉ bằng đức hạnh này của người, còn xứng làm con rể Lý tướng phủ? Ta khuyên người vẫn nên có chút tự biết mình.

Mọi người bình tĩnh đại ngộ, Thôi Hoán giống như thần kinh chạy đến yến hội “nổi bão” đương trường, hóa ra là vì Lý Đăng Không con gái của Lý Lâm Phủ. Nhưng mặc dù như thế, hắn cũng không nên như vậy đi? Hay là?...

Mọi người đang nghi hoặc, lại nghe Thôi Hoán cười lạnh thản nhiên nói:

- Nghe nói người tài năng khắp Trường An, được xưng là Tam tiên trong rượu nổi danh với Lý Thái Bạch, hôm nay bản thân ta muốn lĩnh giáo.

Tuy rằng Thôi Hoán kiêu ngạo, nhưng cũng không phải loại hoàn khổ lãng tử bình thường không học vấn không nghề nghiệp. Hôm nay hắn như vậy, bất quá là sau khi trong lòng có chỗ nào đó dựa vào, muốn mượn cơ hội hung hăng “dẫm đạp” Tiêu Duệ, thứ nhất làm danh tiếng của mình nổi lên, thứ hai là làm nền cho tâm nguyện không lâu sau hắn sẽ đạt được. Hoặc là nói, hắn muốn toàn bộ người ở Trường An xem, cũng làm cho Lý Lâm Phủ và Lý Đăng Không xem, Thôi Hoán hắn mới thực sự là tài tử Trường An.

Đương nhiên, tiện thể cùng một chỗ “trêu chọc” Trịnh gia vài câu, coi như là trút ra bất mãn nào đó của hắn với việc Trịnh gia kết thân Tiêu Duệ.

Mày Tiêu Duệ nhún nhẹ, thản nhiên cười, lại xoay người ngồi trở về.

- Như thế nào, không dám?

Thôi Hoán tiến lên một bước, ép hỏi.

Tiêu Duệ không thèm quan tâm đến hắn, tự lo uống rượu.

Vương Duy một bên rút cuộc nhìn không được, hắn bỗng nhiên đứng dậy trầm giọng khiển trách một câu:

- Thôi Hoán, người thật quá phận!

Vương Duy là người tài giỏi, danh khắp thiên hạ, mặc dù cuồng ngạo như Thôi Hoán cũng không dám chậm trễ, vội vàng khom người cười nói:

- Ma Cật tiên sinh, Thôi Hoán chẳng qua là muốn tỷ thí một chút tài học trong lòng với Tiêu Duệ, còn nữa

Thôi Hoán uốn thẳng lưng, lấy từ trong lòng một mặt kim bài ra, ngạo nghễ nói:

- Tiêu Duệ, cái lương không bằng bạo lực, bản quan phụng khẩu dụ hoàng thượng so tài văn với người một phen — nếu người không thắng được bốn quan, hoàng thượng nói, danh hào môn sinh thiên tử kia sẽ thuộc về bản quan.

Kim bài của Lý Long Cơ vừa ra, mọi người đều cả kinh. Mà ngay cả Vương Duy, cũng ngoài ý muốn liếc kim bài trong tay Thôi Hoán một cái, yên lặng ngồi trở về. Khó trách Thôi Hoán này kiêu ngạo như thế, hóa ra là “phụng chỉ khiêu khích”? Mà tất cả chuyện này, dường như lại có liên quan tới Lý Đăng Không con gái Lý Lâm Phủ —

Tiêu Duệ lạnh lùng nhìn Thôi Hoán đắc ý nắm kim bài, trong lòng cũng nhớ tới chuyện khác. Cho tới bây giờ, Tiêu Duệ trên cơ bản đã hiểu rõ đại khái. Nói Lý Long Cơ muốn hai đại tài tử tỷ thí, không bằng nói Lý Long Cơ lợi dụng thanh niên cuồng ngạo này đến cảnh cáo mình, nếu mình thân cận với Lý Lâm Phủ quá, lại thân cận với đám thế gia đại tộc này, hắn cũng sẽ bị Lý Long Cơ vứt bỏ.

“Vứt bỏ thì sao? Ta không thể phụ Đằng Không”, Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng một tiếng, “Hay cho một cầu hoàng đế nhảm chán, một lão khốn vô sỉ không biết xấu hổ!”

Trong mắt Lý Long Cơ, Tiêu Duệ là người thông minh, chỉ cần Thôi Hoán tiến đến làm âm ỉ như vậy, hẳn sẽ hiểu rõ sự cảnh cáo của mình, cuối cùng lựa chọn từ hôn với Lý gia, miễn cho người làm hoàng đế như hắn còn phải đi can thiệp chuyện hôn nhân riêng tư của hạ thần. Tiêu Duệ từ hôn với Lý Đằng Không, sau đó Lý Long Cơ ra mặt thưởng hôn cho Thôi Hoán và Lý Đằng Không, từ đó tất cả đều vui vẻ.

Thôi Hoán đương nhiên nhìn không thấu chuyện phức tạp này. Chẳng qua, đối với thanh niên tài tử tự cho mình rất cao mà nói, có kim bài của Lý Long Cơ trong tay, có chiêu bài “phụng chỉ đầu văn”, hẳn sao có thể đồng ý buông tha cơ hội mượn Tiêu Duệ để nổi danh, mượn Tiêu Duệ để đạt được phương tâm của mỹ nhân. Không còn có cơ hội nào tốt hơn lúc này.

Vốn, hắn còn muốn cẩn thận chuẩn bị một ngày, liền mời sĩ tử Trường An, lập một yến hội so văn. May mắn hôm nay gặp dịp, liền đơn giản có ý khơi mào “sự tình”. Trong lòng hắn rất tin tưởng vừa giải phóng oán hận tích lũy trong lòng, vừa thể hiện tài năng của mình đề Tiêu Duệ. Thực tế mà nói, Thôi Hoán tài học đầy bụng có thể gọi là nhân tài, mặc dù hắn cuồng ngạo một chút. Đáng tiếc, hắn gặp được, muốn khiêu khích lại là một kẻ xuyên qua.

- Nếu Ma Cật tiên sinh ở đây, mong rằng Ma Cật tiên sinh chủ trì cho hai người chúng ta, ra đề mục cho Thôi Hoán.

Thôi Hoán ngạo nghễ đứng thẳng đương trường, hai tay để sau lưng.

Vương Duy liếc Tiêu Duệ, thấy Tiêu Duệ một bộ dáng thờ ơ không sao cả, không khỏi thở dài trong lòng:

- Tuổi trẻ ngông cuồng. Thôi Hoán à Thôi Hoán, Tiêu Duệ trước mặt người cũng là kỳ tài đại nho cổ kim khó gặp, mở miệng thành thơ như châu như ngọc, người muốn hơn hắn, khó, thật quá khó.

Vương Duy thở dài một tiếng:

- Thôi Hoán, từ xưa văn không có thứ nhất, võ không có thứ hai, cần gì như vậy?

Thôi Hoán cười, khom người ngạo nghễ nói:

- Mời Ma Cật tiên sinh ra đề mục.

- Cũng được — Chung Nam trước đó vài ngày tuyết lớn, người hãy coi đây là đề tài làm một bài thơ.

Vương Duy nhíu mày.

Thôi Hoán ngắt ra, mắt nhìn ngoài lầu. Trầm ngâm một hồi, hắn mới chậm rãi ngâm:

- Chung Nam âm linh tú,

Tích tuyết phù vân đoàn —

(Xa xa đỉnh núi Chung Nam, tuyết giăng trắng ngõ mây đan cuối trời - Chung Nam vọng dư tuyết - Tổ Vịnh)

Vừa mới ngâm hai câu, lại nghe Tiêu Duệ trào phúng nhẹ nhàng cười, trôi chảy tiếp lời:

- Lâm biểu minh tễ sắc, thành trung tăng mộ hàn.

(Mưa chừng như đã tạnh rồi, bia rừng rực sáng, chiều rơi lạnh lùng - Hàn Nguyễn Tú dịch)

Sắc mặt Thôi Hoán đột nhiên cả kinh, trầm giọng nói:

- Người.

Hai câu sau này, đích thật là suy nghĩ trong lòng Thôi Hoán, nhưng chỉ là hắn còn chưa ngâm ra, lại bị Tiêu Duệ rút mất.

Hắn lại không biết, bài “Chung Nam vọng dư tuyết” này là danh ngôn Tiêu Duệ đã sớm nghe nhiều nên thuộc, chỉ có điều Tiêu Duệ không rõ chính là, rõ ràng tác giả bài thơ này là “Tổ Vịnh”, như thế nào nhiệm giờ lại được ngâm ra từ trong miệng Thôi Hoán? Nhớ tới Tổ Vịnh kia là bạn tốt của Vương Duy, Tiêu

Duyệt quay đầu lại liếc Vương Duy, thấy mặt hắn không đổi sắc, trong lòng càng thêm nghi hoặc: Thôi Hoán tuyệt đối không thể đạo văn trước mặt Vương Duy, chẳng lẽ là lịch sử ghi nhầm, bài này nguyên bản là Thôi Hoán làm?

Vương Duy khen ngợi nhìn Tiêu Duệ:

- Hai câu sau của Tử Trường thật là tốt, ghép hai câu trước của Thôi Hoán lại càng thêm hay, có thể nói là kết hợp tuyệt vời, quá hay.

Thôi Hoán hung hăng trừng mắt liếc Tiêu Duệ, trong lòng bức bối giống ăn phân. Nguyên bản đây là câu hay hẳn ngẫu nhiên được, ngâm tụng ra tất thành danh tác truyền lại đời sau, nhưng kết quả nửa đường lại bị Tiêu Duệ quấy nhiễu, chẳng những không có hiển lộ tài học bản thân, ngược lại càng làm Tiêu Duệ nổi bật. Thôi Hoán cắn chặt răng, khom người nói:

- Mời Ma Cật tiên sinh ra lại đề mục cho Thôi Hoán.

Vương Duy lại tùy ý ra một đề, vịnh mai. Thôi Hoán kia làm thực không tồi, suy nghĩ một chút, lại ngâm ra được một bài hay, cũng đặt được tiếng vỗ tay nhằm chán của mọi người nghe Thôi Hoán ngâm thơ ở đây. Tiêu Duệ càng ngày càng cảm thấy hoang đường. Hắn không có hứng thú ở chỗ này không hiểu ra sao thi tài học thi từ với Thôi Hoán, hắn nắm một chén rượu trong tay uống cạn sạch, chậm rãi đứng dậy thản nhiên chấp tay cười với Trịnh Long:

- Trịnh bá phụ, tiểu chất thua sức rượu, liền cáo từ đi trước.

Trịnh Long ngăn ra, đứng lên nói:

- Hiền chất muốn đi?

Tiêu Duệ gật đầu, mang theo vài phần men say lắc thư thân mình chấp tay với mọi người:

- Các vị đại nhân, xin cáo từ.

- Tiêu Duệ người là tự mình buông tha. Về sau người không bao giờ được dùng danh hào môn sinh thiên tử, tài tử tửu đồ giả danh lừa gạt trong thành,.

Thôi Hoán cười lạnh.

A? Tiêu Duệ ợ một hơi rượu, quay đầu liếc qua Thôi Hoán:

- Thôi Hoán, ta cười người rất ngu xuẩn... Người thật sự nghĩ rằng ngâm thơ làm phú ta sẽ thua người sao?

- Hừ, đừng vội khoe miệng lưỡi lợi hại.

Thôi Hoán chẳng thèm ngó tới. Cái loại vẻ mặt không thèm ngó tới tày, rơi trong mắt Tiêu Duệ, chẳng những không kéo lên một chút nửa giận của Tiêu Duệ, ngược lại khiến hắn cảm thấy Thôi Hoán này thật sự là đồ ngốc. Rõ ràng Lý Long Cơ giữa đường lấy hắn là công cụ và kẻ chết hộ, hắn còn không tự biết, ngược lại vui mừng rạo rực xung phong đi chết.

Giờ phút này, Tiêu Duệ thật sự muốn phun ra một câu nói tục, mắng hắn hai tiếng chó con ngu ngốc.

- Hồng nhan là kẻ gây họa, quả thế.

Vương Duy một bên âm thầm thở dài một tiếng, thầm nghĩ Dương Hồi ngày đó vì Hàm Nghi tranh giành tình nhân với Tiêu Duệ, kết quả, ngược lại rơi xuống kết cục chết thảm; hiện giờ, lại có một cậu ấm vì Lý Đăng Không so đo với Tiêu Duệ... Thật đáng buồn, Thôi Hoán à Thôi Hoán, mặc dù người thắng Tiêu Duệ này, có thể thắng được lòng mỹ nhân sao?

Trong lòng Vương Duy đương nhiên rõ như gương sáng, đối với Thôi Hoán và Thôi gia mà nói, lấy Lý Đăng Không vậy ý nghĩa thông gia với Lý Lâm Phủ, ý nghĩa quyền lực của Thôi gia được củng cố và phát triển — nếu không phải vì điều này, nói vậy Thôi Hoán hôm nay cũng không đến mức “điên cuồng” như vậy đi.

- Mời Ma Cật tiên sinh ra đề mục cho Tiêu Duệ, xem ra ta không bêu xấu một phen, ngày hôm nay bước đi không được.

Tiêu Duệ say men mông lung, lại đi đến trước bàn mình, tự rót một chén rượu, ngửa đầu mà uống.

- Tử Trường được xưng tài tử tửu đồ, vậy hãy lấy rượu làm đề đi.

Vương Duy gật đầu, tùy ý nói.

- A, rượu? Được.

Tiêu Duệ ợ một hơi rượu:

- Trầm cô nương, rót rượu!

Chín khúc Hoàng Hà sông ngàn dặm, chảy dài nguồn gốc rượu Trung Hoa. Nâng cốc múa vang mừng thần diệu, Đỗ Khang đều là cháu Viêm Hoàng.

Lại uống rượu ngon thì khôỉ thủ, rượu rồng rượu thánh bạn rượu cuồng. Hồ rượu truyền nhau tửu lệnh gổ, ăn uống linh đình nói tang thương.

Rượu ông khoe rượu mời rượu tiên, Lưu Linh tha hương say hàng tháng; Lý Bạch đấu rượu thơ trăm bài, Trương Húc say cỏ long xà liệt.

Rượu châm rượu huân rượu tụng đức, mái chèo ngọc đẹp gạt ba sông. Một bộ rượu kinh truyền thiên cổ, trăm cuốn rượu phổ nổi văn hay.

Rượu là trường ca ca là đường, tâm vì rượu sức rượu mạnh, ông say cần gì thiếu nợ rượu!

Trùng dương trời cao khí thu sáng, sao không nắm tay lên sườn núi cao? Tri âm tri kỷ cần có rượu, hoa vàng lá đỏ một chiếc đàn.

Rượu trên trời đất nghe nhận hát, nơi chốn Cửu Châu sao náo nhiệt. Đường lớn một giọt rượu trong suốt, lẽ thường không khỏi nếm rượu trong?

Đừng nói đời người một chén rượu! Đừng nói thế giới là vô rượu! Trong khi say ngủ trời đất rộng, tỉnh lại giữa những năm tháng dài.

Ma rượu quý rượu bốn chi mềm, đẳng rượu yêu rượu lòng dạ thép. Xã tắc hứng suy một bầu rượu, thiện ác nhân gian giả một đấu.

Tiếng ca buông thả phóng khoáng của Tiêu Duệ quanh quẩn bên tai mọi người, lúc mọi người ở đây si mê nửa ngày cùng tán dương khen ngợi, bóng dáng hần đã phiêu nhiên xuống Vọng Thủy lâu, bám theo mùi rượu nồng đậm, biến mất trong biển người mênh mông ở thành Trường An.

Vương Duy đứng trên hồi lan Vọng Thủy lâu, than nhẹ một tiếng:

- Đúng tính tình, đúng tửu đạo, đúng là tửu đồ. Đại Đường không ai bằng.

Lời này có phần gượng gạo, mọi người đều nói thầm trong lòng vài tiếng. Mặc dù sắc mặt Tiêu Duệ không có biến hóa quá lớn, nhưng trong lòng đã giận dữ, về điểm “ý ở ngoài lời” và ý trào phúng của Thôi Hoán này hần sao có thể nghe không hiểu.

Hần chậm rãi ngồi xuống, nâng một chén rượu trong tay Trầm Yến Yên lên, uống một hơi cạn sạch.

Trịnh Long có chút lo lắng liếc qua Thôi Hoán, âm thầm mắng trong lòng hai tiếng: tiểu tử Thôi gia vừa cứng lại vừa thối, người chạy đến nơi này làm loạn cái gì!

- A, nghe nói Tiêu đại nhân còn am hiểu làm rượu ngon, ngày khác đến phủ bản quan làm chút rượu ngon cho Thôi gia chúng ta.

Thôi Hoán tiếp tục không nóng không lạnh nói:

- Thôi gia chúng ta có thể trả giá cao.

Thôi Hoán không chút phong độ cố ý khiêu khích gây sự, Tiêu Duệ ngược lại không tức giận. Hần ôn hòa nhả nhận tự lo uống rượu, trong lòng âm thầm cười lạnh: sao cậu ấm quý tộc Đại Đường nào cũng đều một loại giống nhau? Trừ khoe khoang chút miệng lưỡi ngu ngốc lợi hại ra không còn có bốn sự khác... Dương Hôi lúc trước như thế, Thôi Hoán trước mắt này vẫn như vậy.

Thôi Hoán vốn cố ý muốn “làm âm ỉ”, thấy Tiêu Duệ không nói, đương nhiên có chút không cam lòng, hần tiến lên một bước cười lạnh nói:

- Tiêu Duệ, ta đang nói với ngươi, ngươi không nghe được sao?

Tiêu Duệ khẽ đảo mí mắt:

- Thôi đại nhân hăm dọa như thế, có phải là cố ý tới chỗ này, tìm Tiêu mỗ cãi nhau phải không?

- Ngươi? Ngươi còn không xứng.

Thôi Hoán cao giọng cười to:

- Thời này không anh tài, khiến thằng nhóc thành danh! Ngươi có ý dựa dẫm vào người có quyền thế, giành được thanh danh nho nhỏ, vậy mà,... ngồi đây là những người nào? Đều là anh kiệt thế gia đại tộc Đại Đường, trọng thần triều đình, nhưng ngươi chẳng qua chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, đức gì tài gì dám chiếm vị trí cao, quả thực là buồn cười!

165. Chương 150: Lựa Chọn

Rượu ông khoe rượu mời rượu tiên, lưu linh tha hương say hàng tháng; Lý bạch đầu rượu thơ trăm bài, Trương Húc say cổ long xà liệng.

Đừng nói đời người một chén rượu! Đừng nói thế giới là vô rượu! Trong khi say ngủ trời đất rộng, tỉnh lại giữa những năm tháng dài.

Ma rượu quý rượu bốn chi mềm, đẳng rượu yêu rượu lòng dạ thép. Xã tắc hứng suy một bầu rượu, thiện ác nhân gian giả một đầu.

Tài tử tửu đồ Tiêu Duệ lâu ngày, lại bởi vì một khúc “Tửu hậu phóng ca” này mà chấn động toàn bộ thành Trường An. Trong nhất thời, trong kỹ quán tửu phường, khúc ca khí thế hùng hồn rộng rãi tráng lệ này yên lặng truyền xướng trong đám sĩ tử văn nhân uống rượu làm vui và nhà khách phong tao tìm bướm trong hoa.

Cuộc sống như trò đùa, năm tháng như bài ca, Trường An vào đông gió lạnh như cắt. Ngay trong khi gió bắc thổi quét qua toàn bộ thành Trường An, tửu phường tiệm trà kỹ quán san sát nối tiếp nhau đang truyền ra làn điệu du dương và thanh âm dậm đàng thò tục kia, Tiêu Duệ sắp nghênh đón ngày hội Thượng Nguyên lần thứ ba từ khi hần xuyên qua Đại Đường.

Tuy rằng ngày hội Thượng Nguyên còn cách hơn mười ngày, nhưng không khí ngày hội trong thành Trường An đã hết sức nồng đậm. Chẳng biết lúc nào, dấu vết của những người bán hàng rong đi khắp các hang cùng ngõ hẻm và thương buôn nhỏ dần dần biến mất, mà những cửa hàng này nọ hai bên phố cũng lần lượt bắt đầu đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, chuẩn bị ăn tết.

Tiêu phủ hiện giờ so với ngày xưa đã biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ba khu trạch viện qua một lần tu sửa nữa, chiếm diện tích khoảng chừng hơn mười mẫu, lầu đình các tháp thoáng, tầng tầng sân nhỏ kín đáo, hòn non bộ và hành lang dài với các trụ khắc họa cùng với mái cong ngói lưu ly màu hồng phấn hiển lộ rõ ràng diện mạo phóng đảng vốn có của thò thịnh Đường, tạo thành phong cảnh thanh lịch mà hào nhoáng hiện giờ của Tiêu gia.

Bọn hạ nhân trong phủ đang bận giăng đèn kết hoa, hân hoan hóa trang sắc màu rực rỡ cho toàn bộ Tiêu phủ, bận tới mặt tối mày. Thứ nhất là tết Nguyên Tiêu sắp tới rồi, thứ hai là Tiêu Duệ thành hôn với con gái Lý Lâm Phủ sau tết Nguyên Tiêu.

Tiêu Duệ lẳng lặng đứng trong nội viện, trong lòng một mảnh yên lặng.

- Đại nhân, Lý tướng và tiểu thư Lý Đằng Không tới rồi.

Tiêu Hộ kính cẩn đứng ngoài cửa.

Tiêu Duệ ngẩn ra, nhưng chợt lại âm thầm thở dài một tiếng. Những thứ né tránh không được cuối cùng vẫn không né tránh được, nếu không thể lãng tránh, vậy không cần lãng.

- Nhạc phụ đại nhân, Đằng Không!

Tiêu Duệ mỉm cười nghênh đón hai cha con Lý gia vào thư phòng bố trí thanh nhã ấm áp như mùa xuân. Tú Nhi vội vàng sai mấy thị nữ dâng trà đãi khách.

Lý Lâm Phủ thản nhiên cười ngồi xuống, mà Lý Đằng Không thì cười hì hì đứng bên cạnh Tiêu Duệ. Thương thế của nàng cơ bản đã khỏi hẳn, nàng đã sớm không thể nằm trên giường, thường xuyên chạy đến Tiêu gia tìm Lý Nghi và Ngọc Hoàn. Việc hôn nhân đã định ra, tâm nguyện đã được thỏa mãn, Lý Đằng Không cảm thấy cả người đều tràn đầy không khí hạnh phúc, nhìn ai cũng đều là ánh mặt trời sáng lạn. Mặc dù vẫn là mùa đông rét mướt, nhưng trên người nàng lại truyền ra vẻ tươi đẹp của mùa xuân.

- Đằng Không, nàng ngồi xuống đi, nàng còn không có khỏi hẳn.

Tiêu Duệ dịu dàng nói, “mạnh mẽ” đặt Lý Đằng Không lên chiếc ghế lót da dê, sau đó cúi người thi lễ với Lý Lâm Phủ:

- Nhạc phụ đại nhân đã có lời cứ nói thẳng đi, giờ phút này cũng không có người ngoài.

Lý Lâm Phủ cười ha ha:

- Tử Trường, lão phu sẽ không khách sáo với người. Mấy ngày trước đây, Cao Lực Sĩ từ Ly Sơn truyền tin tức đến nói với lão phu, hoàng thượng cực kỳ không hài lòng với hôn sự của người và Đằng Không.

Tiêu Duệ im lặng không nói gì.

Lý Đằng Không lại kinh hãi nói:

- Phụ thân, vì cái gì? Hoàng thượng vì cái gì?

Lý Lâm Phủ thở dài một tiếng:

- Đứa nhỏ, không tại sao cả, bởi vì con là con gái của ta. Tử Trường, lão phu còn nghe nói, hoàng thượng đã có ý thưởng hôn Đằng Không cho Thôi Hoán Thôi gia kia — con có biết không?

Tiêu Duệ gật đầu:

- Con biết.

Lý Đằng Không bỗng nhiên đứng dậy, khuôn mặt long lanh đỏ hồng lên:

- Phụ thân, tại sao hoàng thượng có thể như vậy? Không, con sẽ không gả cho Thôi Hoán, trừ Tiêu lang, ai con cũng không lấy.

Tiêu Duệ đi qua chuẩn bị vỗ nhẹ bả vai Lý Đằng Không, an ủi nàng hai tiếng, lại vỗ vào khoảng không, Lý Đằng Không đã hấp tấp chạy ra khỏi thư phòng Tiêu Duệ, nháy mắt thân ảnh đã biến mất ở ngoài cổng vòm, chỉ để lại một làn gió thơm nhàn nhạt.

Lý Lâm Phủ nhíu mày:

- Đừng đuổi theo, nó tất nhiên là đi Thôi gia tìm Thôi Hoán. Lại nói tiếp, nó với Thôi Hoán coi như là thanh mai trúc mã, chỉ có điều lúc ấy Không nhi còn nhỏ, cho nên lão phu vốn không đáp ứng Thôi gia cầu hôn. Nhưng cho tới bây giờ, biết Không nhi có ý thích người — tiểu tử, tự nhiên tiện nghi người.

Trên mặt Tiêu Duệ lộ vẻ xấu hổ, hẩn chấp tay:

- Đa tạ nhạc phụ đại nhân thành toàn.

- Lão phu thành toàn, nhưng hoàng thượng lại không muốn thành toàn. Lão phu hôm nay, chính là muốn hỏi người một lời chắc chắn, người có thật sự muốn lấy Không nhi đến cùng hay không?

Lý Lâm Phủ thản nhiên cười, thanh âm cực kỳ mờ ảo và trầm thấp:

- Người hẳn là hiểu được, người là quân cờ hoàng thượng bồi dưỡng chuẩn bị sau này áp chế lão phu, nếu người thành thân với Không nhi, Tiêu gia quan hệ thông gia với Lý gia, hoàng thượng tất nhiên sẽ vứt bỏ người. Tất cả quang vinh sung ái môn sinh thiên tử hiện giờ của người đều trở thành hư ảo.

- Mà nếu người buông tha thành thân với Không nhi, chắc chắn con đường làm quan của người sẽ thuận buồm xuôi gió. Theo lão phu phỏng chừng, nhiều lắm trong 10 năm, hoàng thượng sẽ bồi dưỡng người vào Trung thư môn hạ, dần dần thay thế vị trí lão phu. Đủ loại như vậy, mâu thuẫn ghê gớm như vậy, người cần phải hiểu rõ. Người nên dẫn đo trong lòng, chuyện tình liên quan đến tiền đồ và vinh hoa phú quý một đời của người, cho dù người lựa chọn thế nào, lão phu cũng tuyệt đối không trách người. Về phần Không nhi, có lẽ sẽ có chút thương tâm.

Lý Lâm Phủ chậm rãi nói xong, sắc mặt bình tĩnh.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng:

- Hoàng thượng lấy con làm quân cờ, kỳ thật nhạc phụ đại nhân ngài không phải lấy con làm quân cờ sao? Không đối gặt nhạc phụ đại nhân, con rất không thích, cực kỳ chán ghét bị người khác không chế, cho dù là hoàng thượng, cho dù là nhạc phụ đại nhân ngài.

Mặc Lý Lâm Phủ không đổi sắc:

- Người là người thông minh... Nói vậy hai ngày này người đã có quyết định?

- Chuyện này không cần suy nghĩ cái gì. Con đã đáp ứng Đằng Không, sẽ cho nàng hành phúc, sẽ dùng cả đời để bồi thường nàng, thì nhất định sẽ làm được. Về phần hoàng thượng có cao hứng hay không, nhạc phụ đại nhân có cao hứng hay không, đó cũng không phải là chuyện trọng yếu.

Tiêu Duệ gắt gao mím môi:

- Kỳ thật, con đã sớm chán ghét loại cuộc sống người lừa ta gạt, đâm đá lẫn nhau này, không làm cũng thế.

Hai mắt Lý Lâm Phủ sáng ngời, trong mắt phát ra một tia vui mừng. Hắn chậm rãi đứng dậy:

- Tử Trường, người có ý như vậy tốt lắm, người yên tâm, chỉ cần lão phu còn ở trong triều thì không người nào dám động Tiêu gia các người.

Tiêu Duệ khẽ cười thầm nghĩ, Lý Lâm Phủ cáo già thật, vì giữ quyền lực tương lai của mình, không tiếc kéo cả con gái vào ván cờ... Tiêu Duệ hiểu được, trong trận tranh đấu vô hình giữa hoàng đế và Lý Lâm Phủ, Lý Lâm Phủ yên lặng không một tiếng động mà thắng được. Lý Long Cơ làm một cái lồng, nhưng Lý Lâm Phủ lại vây quanh cái lồng của Lý Long Cơ, đem Lý Đằng Không, Tiêu Duệ và Lý Long Cơ cùng nhau ôm lại bên trong.

Một hồi hôn lễ trắng tròn hoa thắm, tìm được chỗ quy túc lý tưởng cho con gái, lại trừ khử uy hiếp tương lai của bản thân. Lý Lâm Phủ không thể nói là không cao minh. So sánh mưu mô và sự âm trầm với Lý Long Cơ, thủ đoạn của hắn đúng là mây nhạt gió nhẹ như thế đó. Tiêu Duệ thầm than một tiếng, đại khái, đây mới chính là mảnh khốe chính trị cao cấp đi.

- Nhưng trước tết Nguyên Tiêu, hoàng thượng sẽ quay về kinh, một khi quay về kinh, hoàng thượng nhất định sẽ lập tức thưởng hôn Đằng Không và Thôi Hoán.

Lý Lâm Phủ thấy Tiêu Duệ khom người xuống, hơi dùng một chút:

- Người chuẩn bị như thế nào rồi?

- Xin nhạc phụ đại nhân cho phép, ngày mai con sẽ cưới Đằng Không vào phủ, gạo sống làm thành cơm chín, con cũng không tin, hoàng thượng còn có thể.

Tiêu Duệ dứt khoát nói, ngẩng đầu thoáng nhìn một tia cáo già phát ra từ ánh mắt lẫn trong tiếng cười sang sảng của Lý Lâm Phủ.

- Hiền tể à, con cũng nghĩ giống như lão phu — nói thật cho con biết, ta đã chuẩn bị tốt để Không nhi xuất giá, không cần để ý nhiều, ngày mai sẽ cử hành hôn lễ cho con với Không nhi — về phần hoàng thượng, xem ra là không kịp tham gia hôn lễ.

Lý Lâm Phủ vuốt râu mỉm cười:

- Tốt lắm, lão phu hiện giờ chuẩn bị về phủ, con cũng khẩn trương đi.

Kỳ thật Tiêu Duệ đã sớm chuẩn bị nghênh đón Lý Đăng Không xong, ngay cả thiệp cưới cũng đã viết xong chờ phân phát. Đám hạ nhân nhanh chóng hoạt động, một chiếc xe ngựa xa hoa màu đen từ yên La Cốc nhanh chóng chạy vào trong thành, một tin tức kinh người truyền khắp thành Trường An, ngày mai Tiêu Duệ sẽ thành hôn với Lý Đăng Không con gái Lý tướng.

Sao hôn lễ này tới quá nhanh vậy? Mọi người trên tháp chợt xôn xao.

Sau khi tin tức này truyền bá trong thành Trường An, không lâu sau khi Lý Đăng Không tới Thôi gia.

Nhìn Thôi Hoán anh tuấn xuất hiện trong tầm mắt mình, Lý Đăng Không không khỏi nhớ tới chuyện cũ lúc ấy, nhớ tới thiếu niên Thôi Hoán yêu quý đủ loại với mình, trong lòng không khỏi mềm nhũn, nhỏ giọng nói:

- Thôi Hoán ca ca, đã lâu không gặp.

Thôi Hoán nghe được Lý Đăng Không tới thì vô cùng vui vẻ, mặc dù hắn không thực hiện được mục tiêu ở yến hội Trịnh gia, ngược lại khiến Tiêu Duệ mượn cơ hội nổi bật hơn nữa, nhưng trong lòng hắn vẫn tràn ngập tin tưởng, không vì cái gì khác, chỉ vì một câu hứa hẹn của Lý Long Cơ. Lý Long Cơ nói rõ cho hắn biết, sau tết Nguyên Tiêu sẽ thưởng hôn cho hắn và Lý Đăng Không.

Về phần Tiêu Duệ kia — Khóe miệng Thôi Hoán lộ ra một tia cười lạnh, hắn cũng không tin, chẳng lẽ Tiêu Duệ lại có thể lại làm ra một hồi phong ba kháng chỉ phải không?

- Đăng Không muội muội, muội có khỏe không?

Thôi Hoán dịu dàng nói, một chút nhu tình trong mắt đạo qua khắp người Lý Đăng Không.

- Thôi Hoán ca ca, lúc này muội tới nói rõ ràng cho huynh — muội thích Tiêu lang, cũng chỉ gả cho Tiêu lang. Muội biết Thôi Hoán ca ca tốt với Không nhi lắm, nhưng Không nhi vẫn đối đãi với huynh như huynh trưởng... Xin Thôi Hoán ca ca thành toàn cho Không nhi và Tiêu lang, Không nhi sẽ cảm kích Thôi Hoán ca ca cả đời.

Sắc mặt Lý Đăng Không đỏ lên, lui về phía sau một bước, buồn bã nói.

Thôi Hoán biến sắc, không khỏi cười lạnh nói:

- Hóa ra Đăng Không muội muội tới tìm ra, là vì Tiêu Duệ. Như thế nào, không phải hai hai người đã có hôn ước sao?

- Nhưng hoàng thượng.

Lý Đăng Không cắn chặt răng:

- Xin Thôi Hoán ca ca thành toàn.

- Đăng Không muội muội, trong mắt muội chỉ có Tiêu Duệ kia, muội có biết Thôi Hoán ta nhiều năm như vậy vẫn một mảnh tình thâm với muội không?

Thôi Hoán cắn giận khoát tay áo:

- ...Theo ta thấy, Tiêu Duệ kia nhất định sẽ vì tiền đồ và vinh hoa phú quý từ bỏ hôn ước với muội, bởi vì... Đăng Không muội muội, không tin chúng ta có thể chờ xem.

166. Chương 151: Thôi Hoán Nháo Hôn

- Thôi Hoán ca ca, huynh sai rồi, Tiêu lang tuyệt đối sẽ không phụ ta... Lời Không nhi chỉ đến thế thôi, nếu Thôi Hoán ca ca cố ý như thế, Không nhi cũng không còn gì nói nữa. Nhưng hôm nay Không nhi để lại một câu, mặc dù Không nhi chết, cũng muốn cùng một chỗ với Tiêu lang.

Lý Đăng Không phẩy tay áo bỏ đi, nếu không bận tâm về chút tình cảm ngày xưa, thiếu nữ điêu ngoa này đã sớm phát tác.

Nhìn bóng lưng Lý Đăng Không xa dần, sắc mặt Thôi Hoán âm trầm như nước, hung hăng nắm chặt tay, gào thét một tiếng:

- Tiêu Duệ!

Lý Đăng Không vội vàng rời Thôi gia, ngồi xe ngựa trở về phủ của mình. Lời nói của Thôi Hoán cũng không khiến tâm lý kích động của thiếu nữ nổi lên một chút gợn sóng, trong mắt nàng, một câu hứa hẹn của Tiêu lang có nghĩa cả một đời sẽ không xa rời nàng. Nàng, không có gì lo lắng, cũng không có gì sợ hãi. Nếu, nếu hứa hẹn của ái lang theo gió mà tan biến, nếu hứa hẹn của ái lang không đủ tin tưởng, thì với nàng mà nói, thế giới này cũng không có gì đáng lưu luyến.

Nhưng tới cửa phủ rồi, lại thấy trong phủ từ trên xuống dưới đang vội vội vàng vàng, mà đám thủ vệ bọn hạ nhân thấy nàng trở về, trên mặt đều hiện lên vẻ tươi cười thật đậm, một đám khom người tiến đến chúc:

- Chúc mừng lục tiểu thư, chúc mừng lục tiểu thư.

Bấy nhiêu đây khiến cho Lý Đăng Không có chút mờ mẫn trông đầu, tuy rằng nàng đã đính hôn với Tiêu Duệ, nhưng hôn lễ còn cách mấy ngày. Lúc này còn chưa có gì, bọn hạ nhân phát điên cái gì? Nói vui mừng cái gì? Nhưng dù sao Lý Đăng Không vẫn có chút vui sướng trong lòng, sau khi vào phủ thì lập tức chấn động. Hóa ra, đám thị nữ trong phủ đang chiêng trống rùm beng chuẩn bị đồ cưới cho nàng. Từng rương trang sức đồ cưới cùng với của cải hồi môn lễ nghi vân vân, đều bày ra trong viện, vài chị dâu của nàng đang cẩn thận dán giấy mừng niềm phong trên từng cái rương.

Lý Đăng Không do dự một chút, đã thấy Lý phu nhân mỉm cười lại đón:

- Không nhi, còn không nhanh chóng vào chuẩn bị, ngày mai Tiêu Duệ sẽ qua phủ đón con về làm vợ, con phải vui mừng nha!

Thân thể Lý Đăng Không run lên, mặt cười lập tức đỏ lên, ấp úng nói:

- Ngày mai? Trời!

Lý Phu nhân cười ha ha:

- Cha con mới trở về từ Tiêu gia... Mọi chuyện đã chuẩn bị thỏa đáng, chờ ngày mai Tiêu Duệ tới cửa đón dâu... Như nào, chẳng lẽ Không nhi lại không muốn gả đi?

- Mẹ!

Lý Đăng không xấu hổ dậm chân, liền vọt vào khuê phòng mình. Hôn lễ của hai nhà nổi danh nhất thành Trường An, nhưng quá trình lại cực kỳ đơn giản. Dưới sự ăn ý của Lý Lâm Phủ và Tiêu Duệ, hôn lễ lược bỏ rất nhiều những khâu lễ nghi rườm rà, thí dụ như “ngheh hỉ”, “gọi cửa”, “đối thơ” các loại khi đón dâu ở nhà Lý Lâm Phủ, cùng với đủ loại trình tự của đội ngũ đón dâu trở lại Tiêu gia.

Cửa Tiêu gia tụ tập rất nhiều dân chúng vây xem, trong Tiêu phủ phát ra tiếng trống nhạc vui mừng nhộn nhạo. Tiêu Hổ mang theo một đám hạ nhân mặc đồ mới vui sướng rạo rục phát tiền mừng ở cửa, một một lần ném tới đám người, đều khiến từng tiếng tranh giành xôn xao.

Đại sảnh Tiêu gia, nương theo tiếng dẫn lối du dương cao vút của người chủ trì buổi lễ, Tiêu Duệ nắm tay Lý Đăng Không đầu che khăn hỉ, mỉm cười đi vào trong nội đường. Hôn lễ bỏ đi rất nhiều lễ nghi rườm rà mà trực tiếp tiến vào thời điểm cuối cùng, chỉ cần bái trời đất và người thân xong, hôn lễ coi như kết thúc.

Ngọc Chân làm người thân của nhà trai ngồi phía bên trái, mà vợ chồng Lý Lâm Phủ là cha mẹ nhà gái ngồi phía bên phải, Lý Nghi và Ngọc Hoàn hai nàng thì ngồi ở hàng đầu phía dưới, mà tất cả văn võ trong triều và các quý tộc Đại Đường tới dự lễ tiệc thì ngồi vây quanh lại. Từ lúc chú rể đón tân nương vào, tiếng trống nhạc trong phủ càng trở nên vui mừng và dày đặc hơn. Người chủ trì buổi lễ khoát tay áo, tiếng trống nhạc vui mừng kia liền dừng lại.

- Cúi đầu.

Những từ còn lại trong cổ họng người chủ trì buổi lễ chưa kịp phát ra, một người thanh niên tuấn tú áo trắng mặt trầm như nước, trong tay giơ lên một mặt kim bài vàng rực rỡ, nhanh chóng bước vào hỉ đường trải thảm đỏ thẫm, quát lớn:

- Chậm đã!

Lý Lâm Phủ đột nhiên biến sắc, bỗng nhiên đứng lên, phần nộ quát:

- Thôi Hoán, người điên rồi phải không? Nhanh rút ra cho lão phu, đừng để thương hòa khí giữa hai nhà ta và người!

Lý Lâm Phủ như nào có thể bình thản. Có người tới quấy rối hôn lễ con gái xuất giá, hắn sao có thể không giận. Kỳ thật, không chỉ Lý Lâm Phủ nổi giận, ngay cả các tân khách đến xem lễ cũng âm thầm nhú mày, thầm nghĩ Thôi Hoán của Thôi gia có phải là điên rồi không? Không ngờ chạy đến làm loạn trong hôn lễ của người ta.

Thôi Hoán lạnh lùng cười, giờ kim bài trong tay:

- Hoàng thượng khẫu dụ, đã thưởng hôn Lý Đăng Không cho ta. Tiêu Duệ, người thật to gan, người dám lấy Không nhi!

Lời vừa nói ra, mọi người đều cả kinh, chỉ có Ngọc Chân và Lý Lâm Phủ biết rõ trong lòng. Lý Lâm Phủ và Ngọc Chân liếc nhau một cái, Lý Lâm Phủ chậm rãi ngồi xuống, Ngọc Chân đứng dậy hừ lạnh một tiếng:

- Thôi Hoán, người mới thật to gan, cũng dám quấy rầy hôn lễ của Tử Trường nhà ta. Từ xưa đến nay, nam nữ kết hôn đều có mai mối, lệnh của cha mẹ, hoàng thượng sao có thể can thiệp chuyện dân gian kết hôn? Tử Trường nhà ta và Không nhi tình đầu ý hợp, có mai mối, lại có lệnh cha mẹ... Người dám giả truyền khẫu dụ của hoàng thượng, đây chính là tội chết!

Hôm nay Thôi Hoán cũng không đếm xỉa đến cái gì, hắn ngang nhiên cúi người thi lễ:

- Hồi bẩm Ngọc Chân điện hạ, đây là lời hoàng thượng nói khi triệu kiến Thôi Hoán mấy ngày trước, Thôi Hoán sao dám giả truyền khẫu dụ của hoàng thượng?

Ngọc Chân không khỏi giận tím mặt, cười lạnh lướt qua Ngự sử Thôi Cứ sắc mặt xấu hổ sợ hãi ngồi chỗ tân khách:

- Thôi Cứ, người sinh con thật giỏi!

Sắc mặt Thôi Cứ xám ngoét, vội vàng đi ra hung hăng cho Thôi Hoán một bạt tai, nổi giận nói:

- Súc sinh, còn không nhanh rút về cho ta!

Khóe miệng Thôi Hoán chảy ra một tia máu, không nhìn sự tức giận và sợ hãi trong mắt phụ thân, hơi tiến lên một bước, giờ kim bài nắm trong tay lên:

- Kim bài hoàng thượng ở đây, ai dám ngăn ta!

Lý Đăng Không đang đắm chìm trong vui sướng và hạnh phúc, đột nhiên gặp Thôi Hoán quấy rầy nửa đường, trong nhất thời giật mình đứng nơi đó, có chút thất thần. Nàng thật không ngờ, lại xảy ra loại chuyện này. Nhưng chợt, nàng lại phần nộ, hôn lễ của mình lại xuất hiện cảnh này, hạnh phúc ngọt ngào êm đẹp bị Thôi Hoán chặn ngang cắt đứt, nàng cảm giận muốn xé chiếc khăn cô dâu màu đỏ, tiến tới mắng Thôi Hoán một chút, lại cảm giác Tiêu Duệ nắm lấy cánh tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng kéo ống tay áo nàng:

- Không nhi, an tâm một chút chớ nóng nảy!

Lửa giận trong lòng Tiêu Duệ đã thiêu đốt tới cực điểm nhưng trên mặt hắn, vẫn là vẻ mỉm cười thản nhiên.

Hắn tiến tới một bước, nhìn vẻ mặt vạn vạ dữ tợn của Thôi Hoán, thản nhiên nói:

- Thôi Hoán, hoàng thượng biết rõ ta và Không nhi đã có hôn ước, sao có thể chỉ hôn Không nhi cho người, người giả truyền thánh dụ, lá gan cũng lớn quá đi.

Thôi Hoán hừ lạnh một tiếng:

- Chính miệng hoàng thượng nói, sao có thể là giả!

Tiêu Duệ đột nhiên nở nụ cười, lại tiến lên một bước:

- Thôi Hoán, Không nhi đã là thê tử của ta, điểm này ai cũng không thể thay đổi. Xem mặt mũi Thôi Cứ Thôi đại nhân và Thôi gia, chỉ cần người cứ như vậy lùi bước, hoặc ở lại uống một chén rượu mừng, ta coi như hết thấy đều không có phát sinh.

- Mơ tưởng!

Thôi Hoán cắn chặt khớp hàm.

Tiêu Duệ bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác, nhìn một đám tân khách cười vang nói:

- Các vị đại nhân, hôm nay là ngày vui của Tiêu mỗ, rất hân hạnh được đón tiếp các vị đại nhân tới xem lễ, nhưng Thôi Hoán này — Thôi đại nhân, ta cùng Thôi gia các ngài ngày xưa không oán gần đây không thù, các ngài vì cái gì khinh người quá đáng thế?

Không đợi thôi cứ kịp phản ứng, Tiêu Duệ đột nhiên xoay người lại, nụ cười trên mặt đột nhiên mất đi, một tia sáng ác độc phát ra từ trong mắt hắn, quần lấy khuôn mặt xanh mét của Thôi Hoán.

Ai cũng không ngờ, Tiêu Duệ vung ống tay áo rộng thùng thình, ra sức một quyền nện lên mặt Thôi Hoán. Phốc một tiếng, Thôi Hoán kêu thảm một tiếng lấy tay che mặt, vết máu đỏ thẫm chảy ra giữa các ngón tay hắn. Tuy rằng khí lực Tiêu Duệ không phải rất lớn, nhưng một quyền tràn đầy lửa giận hùng hực này, tự nhiên cũng đánh Thôi Hoán nhuốm máu.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn Thôi Hoán máu chảy đầy mặt và Tiêu Duệ lạnh căm sau khi đánh một quyền vẫn đứng ở nơi đó, trong nội đường lạnh im không tiếng động, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc khản trương và khiếp sợ của mọi người, cùng với tiếng tim đập ầm chứa cảm xúc không giống nhau.

Lý Lâm Phủ kinh ngạc đứng dậy, miệng mở lớn nhưng cũng không nói gì.

Ngọc Chân thì lắc đầu, thầm nghĩ, tiểu oan gia này đã phát hỏa.

Lý Nghi và Ngọc Hoán khấn trương sánh vai đứng cùng một chỗ, muốn chạy tới bên người Tiêu Duệ. Mà Lý Đăng Không một thân vấy cười, tuy rằng che khăn hỉ, nhưng vẫn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Thôi Hoán, mơ hồ nhìn thấy thảm trạng máu rơi đầy mặt của hắn.

- Người tới.

Tiêu Duệ cười lạnh khoát tay áo.

Na Nhận suất lĩnh vài hộ vệ tiến vào, khom người nói:

- Đại nhân.

- Na Nhận, bắt cường đồ này, trói lại cho ta. Nhớ kỹ, đi giao cho Tôn Toàn Vạn Niên huyện nha, thay bản quan nói, người này tự xông vào nhà dân quấy rầy hôm lễ của bản quan, tạm thời giải vào đại lao, chờ bản quan xử trí.

Thanh âm nặng nề của Tiêu Duệ quanh quẩn trong hỉ đường.

- Bản quan là mệnh quan triều đình, bản quan có ngự tứ kim bài, ai dám động đến ta!

Thôi Hoán hồn hển quất:

- Tiêu Duệ, ngươi!

- Có kim bài rất giỏi sao? Lão tử cũng có!

Tiêu Duệ lấy một mặt kim bài từ trong lòng ném cho Na Nhận, phẫn nộ rống lên:

- Còn chưa ra tay!

Tuy rằng Thôi Cứ và một số triều thần xuất thân Thôi gia cũng bắt nãn cách làm của Thôi Hoán, nhưng dù sao Thôi Hoán cũng là công tử Thôi gia, không ngờ thấy Tiêu Duệ làm cho hộ vệ trong phủ ra tay bắt người, Lòng bàn tay Thôi Cứ run lên, tiến tới chấp tay:

- Tiêu đại nhân, dầu gì khuyến tử cũng là mệnh quan triều đình, tuy rằng hôm nay hắn có sai, nhưng cũng không tới mức phải tới huyện nha.

Một khi lửa giận bùng hực phát tiết ra rồi cuộc không chết không được, Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng, âm trầm nhìn Thôi Cứ:

- Thôi đại nhân, Thôi Hoán dùng hoàng thượng làm chiêu bài quấy rầy hôn lễ của ta, chẳng lẽ ta còn phải mặt cười chào đón? Thôi đại nhân, có phải Thôi gia các người cảm thấy chức quan của Tiêu Duệ ta thấp kém rất dễ bắt nạt hay không?

Tiêu Duệ dừng một chút, đột nhiên rống giận một tiếng:

- Thôi Cứ, người nói có phải như vậy hay không?

Thôi Cứ bị Tiêu Duệ đang tức giận làm đỏ bừng cả mặt, một câu cũng không nói nên lời, chỉ có dậm chân xấu hổ và giận dữ, cảm giận rời đi. Vài triệu thần xuất thân Thôi gia khác cũng âm thầm thở dài một tiếng, cũng đều cúi đầu cùng nhau rời đi, trong lòng mắng Thôi Hoán máu chó lên đầu.

Lý Đăng Không biến sắc, nhưng chợt thần nhiên cười:

- Thôi Hoán ca ca, huynh sai rồi, Tiêu lang tuyệt đối sẽ không phụ ta... Lời Không nhi chỉ đến thế thôi, nếu Thôi Hoán ca ca cố ý như thế, Không nhi cũng không còn gì nói nữa. Nhưng hôm nay Không nhi để lại một câu, mặc dù Không nhi chết, cũng muốn cùng một chỗ với Tiêu lang.

167. Chương 152: Trước Vào Động Phòng Rồi Nói Sau

Nhất định có nguyên nhân. Vài gốc đèn mừng đỏ thắm bùng cháy lên, từng chiếc đèn cung màu phấn hồng treo đầy xà ngang nhô lên cao phát ra ánh sáng dịu dàng, không khí vui mừng trong hi đường cũng không bởi vậy mà giảm đi bao nhiêu.

Thấy sắc trời đã tối, Lý Lâm Phủ cười cười:

- Ngọc Chân diện hạ, canh giờ đã đến, chúng ta nên cáo từ về phủ thôi.

Ngọc Chân mỉm cười trên khuôn mặt quyến rũ, nhưng nàng đột nhiên trừng mắt liếc Lý Lâm Phủ, cười lạnh nói:

- Mấy hôm nay Lý tướng cảm thấy mỹ mãn, nhưng Tử Trường nhà ta lại bởi vậy... Còn có Thôi Hoán kia, quả nhiên là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, một hôn lễ vui vẻ vì hấn mà khiến cho lộn xộn.

Lý Lâm Phủ cười xấu hổ, hấn biết chút tâm tư này của hấn không thể gạt được Ngọc Chân, chỉ cười ha ha:

- Hiền tể cứ an tâm, chuyện này không tính là cái gì, Thôi Hoán chẳng qua chỉ là một con tôm tép nhãi nhép mà thôi.

Nhớ tới tình tình kiêu ngạo trước kia của Thôi Hoán, Lý Lâm Phủ không khỏi nở nụ cười lạnh:

- Về phần Thôi Hoán này — hiền tể không cần lo lắng, để lão phu tới thu thập tên cẩu tài kia. Còn có Thôi gia, cũng dám không để Lý Lâm Phủ ta vào mắt. Hừ, xem ra lão phu không cho bọn họ biết tay một chút, bốn gia tộc Thôi Trĩn Vương Lô này thật đúng là muốn nhảy lên mà.

Tiêu Duệ nhàn nhạt cười:

- Cũng tốt!

Ngọc Chân thở dài đứng lên:

- Thôi Hoán làm ầm ĩ thì không sợ, sợ chính là hoàng thượng trở về kinh. Lý Lâm Phủ, trong lòng người rõ như gương, một khi hoàng thượng về kinh... Tử Trường, nghe lời mẫu thân nói. Mặc kệ hoàng thượng trách tội như thế nào, con cũng không thể lỗ mắng như lần trước.

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Mẫu thân, nhạc phụ đại nhân, hai người cũng không cần lo lắng quá nhiều vì Tiêu Duệ. Cho dù như thế nào, vừa rồi con cũng không hề vi phạm vương pháp, chẳng lẽ hoàng thượng còn có thể chém đầu con chỉ vì con lấy Đăng Không?

Ngọc Chân thở phào một cái:

- Cũng không đến mức chém đầu, chỉ có điều mẫu thân sợ con đường làm quan của con sẽ.

Lý Lâm Phủ lơ đãng tiếp lời:

- Thì tính sao? Mặc dù Tử Trường không có quan tước, dù sao hấn vẫn là phò mã công chúa Hàm Nghi, vẫn là con rể Lý Lâm Phủ ta, cũng là nghĩa tử Ngọc Chân điện hạ ngài, vẫn là tài tử tửu đồ có một không hai thiên hạ của Đại Đường. Chỉ cần có lão phu và Ngọc Chân điện hạ, tại Đại Đường này, có ai dám động Tiêu gia? Lại nói tiếp, tiểu tử này phú giáp thiên hạ, gia tài rất nhiều, sợ là không quan chức một thân nhẹ nhàng, đóng cửa ở nhà trái ôm phải ấp hưởng hết diễm phúc nhân gian đi?

Ngọc Chân thản nhiên cười:

- Vậy cũng đúng. Bằng vào bản thân và gia đình hôm nay của Tử Trường, có làm quan hay không cũng không sao.

Tiêu Duệ nhún vai, cười khỏ nói:

- Nhạc phụ đại nhân, mẫu thân, sắc trời đã tối, dù thế nào, trước hết vẫn để cho con vào động phòng rồi nói sau, có được không?

Lý Lâm Phủ bật cười, vội vàng đứng dậy bước ra ngoài, cười ha ha nói:

- Đúng, đúng, không còn sớm nữa, đừng để Không nhi chờ sốt ruột.

Ngọc Chân hưng hăng trừng mắt liếc Tiêu Duệ:

- Tiểu oan gia, lúc này nóng nảy sao? Được rồi được rồi, bây giờ ta đi.

Lý Lâm Phủ và Ngọc Chân đi rồi, nhưng Tiêu Duệ vẫn không tới tân phòng Lý Đăng Không, mà yên lặng ngồi trong nội đường, vuốt lại tâm sự lung tung của mình. Lý Nghi và Ngọc Hoàn vẫn không rời khỏi, thấy Tiêu Duệ không có ý tứ vào động phòng, Lý Nghi nhận một chén trà nóng từ trong tay Tú Nhi, bưng tới dịu dàng nói:

- Tử Trường, trước uống chén trà nóng, mọi việc vào động phòng chờ ngày mai nói sau. Đăng Không muội tử đang khổ thân chờ trong phòng, nếu chàng không đi sợ.

Tiêu Duệ gật đầu, cười với Lý Nghi, tâm tư lại cuộn trào mãnh liệt trong lòng.

Cho tới bây giờ, Tiêu Duệ cảm giác mình thật giống như cánh diều tung bay kia, tùy ý Lý Long Cơ nắm dây điều khiển, vô luận hấn muốn bay rất cao, đầu sợi dây kia đều bị Lý Long Cơ nắm trong tay gắt gao, hơi có gió thổi cỏ lay, sẽ làm hấn rơi xuống. Cuộc sống tiếp tục như thế này, mặc dù lại phong quang vô tận, kỳ thật vẫn che đầy sát khí.

Một khi đã như vậy, không bằng tự mình chủ động kéo đứt dây... Đường sau này, sẽ bay lên trời cao hay là rơi xuống mặt đất, đều do mình làm chủ.

Ta không làm điều, nếu làm — ít nhất, cũng phải làm một cánh diều tự do tự tại. Mưa to gió lớn không đáng sợ, đáng sợ chính là mình làm một con diều trầm luân, đáng sợ chính là mình không thể bay lượn dưới vòm trời và có năng lực chống cự mưa gió. Tiêu Duệ yên lặng nghĩ, sự kiên nghị và nghiêm nghị trong mắt càng nặng.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, áy náy cười với Lý Nghi và Ngọc Hoàn, liền vội vàng đi tới tân phòng của hấn và Lý Đăng Không.

Tuy rằng Dương Ngọc Hoàn thông minh, nhưng thuở nhỏ nàng sinh trưởng ở dân gian, đối với loại tranh đấu quyền lực trên triều đình và quan hệ phức tạp không rõ lắm, suốt một buổi tối này, nàng còn không hiểu rõ dây dưa vướng mắc trong đó, cuối cùng chờ Tiêu Duệ đi khỏi, lúc này nàng mới vội vàng kéo vạt áo Lý Nghi hỏi:

- Nghi nhi tỷ tỷ, tỷ có thể nói với Ngọc Hoàn, vì cái gì hoàng thượng không thích Tiêu lang lấy Đăng Không muội muội hay không? Chẳng lẽ, là bởi vì Nghi nhi tỷ tỷ?

Ánh mắt Ngọc Hoàn tuy rằng rất mê hoặc nhưng vẫn rất trong trẻo, Lý Nghi yếu ớt thở dài:

- Ngọc Hoàn muội muội, việc triều đình này rất phức tạp, tỷ cũng không biết nói như thế nào với muội ... Có lẽ, phụ hoàng không hy vọng thấy Tiêu gia chúng ta làm thông gia với Lý gia đi. Phải biết rằng, phụ hoàng một lòng nâng đỡ Tử Trường, chính là để tương lai kiểm chế Lý tướng — nhưng hôm nay, Tử Trường đột nhiên lấy Đăng Không muội muội, trở thành con rể Lý tướng, muội nói phụ hoàng có tức giận hay không?

Đôi mắt long lanh nước của Ngọc Hoàn chớp hai cái, vẫn có chút mơ hồ, nhưng tâm tính nàng lãnh đạm, đối với chuyện tình lộn xộn này cũng không cảm thấy hứng thú thế nào, nghĩ nghĩ cũng không hỏi lại, mỉm cười dặt tay Lý Nghi:

- Nghi nhi tỷ tỷ, đêm nay hai tỷ muội chúng ta ngủ chung đi, dù sao Tiêu lang đêm nay nhất định sẽ không.

Mặt Lý Nghi đỏ lên, dậm chân, sắng giọng:

- Nha đầu chết tiệt kia.

Trong động phòng ánh hồng lay động, tất cả vật dụng trong phòng đều bị một tầng vải hồng mỏng kín mít, không khí vui mừng kiêu diễm nói không hết. Lý Đăng Không ngồi trên giường, dựa lưng vào tấm áo ngủ bằng gấm tơ tằm đỏ thẫm kia, tự mình sớm bỏ chiếc váy cưới thật dày đi, tâm tình phức tạp lo lắng chờ đợi Tiêu Duệ tới.

Thời gian trôi qua từng chút, bóng đèn nhảy múa phát ra từ chiếc đèn mừng đỏ thẫm kia, nhưng Tiêu Duệ vẫn chưa tới, Lý Đăng Không càng nôn nóng và buồn bực. Trên hôn lễ của mình, không ngờ xảy ra một hồi khô hạn như vậy, làm cho đáy lòng thiếu nữ không yên bất an và phần nộ lạ thường. Nàng không biết, Tiêu Duệ có thể bởi vậy mà... Nàng không dám nghĩ thêm nữa.

- Thôi Hoán.

Bàn tay trắng mịn của Lý Đăng Không nắm chặt áo ngủ bằng gấm, trên khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp lộ ra vẻ giận dữ thật nặng.

Gió bắc gào thét ngoài cửa, tiếng người trong viện Tiêu gia như có như không, trong động phòng mới tỉnh không tiếng động. Trái tim Lý Đăng Không nhảy liên hồi, trong lòng hơi hốt hoảng, hai má dần đỏ lên.

Phốc. Có lẽ là mèo hoang lủi trên tường cao hoặc mái cong trong phủ, phát ra tiếng vang nhẹ nhàng.

Trong lòng Lý Đăng Không dâng một tiếng, hai mắt ngày càng ai oán và thất vọng nhìn về phía cửa phòng đóng chặt.

Đột nhiên, ngoài hành lang truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Trái tim của Lý Đăng Không lập tức xiết chặt, nàng ngồi trên giường thân mình hơi nhô lên, hai tay chống phía trước, tư thế thật quái dị.

Tiếng bước chân ngày càng gần, tim Lý Đăng Không đập càng mạnh. Nhưng không bao lâu, tiếng bước chân kia đã vượt qua, chợt nghe một thanh âm của thị nữ:

- Đại nhân, mời bên này.

“Đến đây, rốt cuộc đã tới.” Lý Đăng Không vui sướng trong lòng, hai dòng lệ châu nháy mắt tràn mi mà chảy.

Cách cửa kết một tiếng mở ra, mang một trận gió lạnh lạnh tiến vào, Lý Đăng Không không kìm nổi rung mình một cái.

- Không nhi, để nàng đợi lâu.

Tiêu Duệ vừa nói vừa cho thị nữ chuẩn bị vào cửa cởi áo cho hần lui ra, tự mình vội vàng bỏ hỉ bào thật dày đi, chỉ để lại nội y mà lên giường. Đột nhiên hần ngẩng đầu thấy vệt nước mắt thấp thoáng trên mặt Lý Đăng Không, không khỏi ngẩn ra:

- Không nhi, nàng khóc sao?

Lý Đăng không cũng không nhận được tình cảm xao động, cũng bất chấp sáng sớm mẫu thân đã nhắc nhở nàng rụt rè, nàng nhào vào trong lòng Tiêu Duệ, nghẹn ngào:

- Không nhĩ sợ chàng không quan tâm ta.

Nháy mắt Tiêu Duệ liền tỉnh ngộ, gắt gao ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng an ủi:

- Làm sao có thể, nàng đã là thê tử của ta, không ai có thể chia tách chúng ta... Không nhĩ ngoan, đừng khóc.

Lý Đăng Không dần nín khóc mỉm cười trong lòng Tiêu Duệ, nhưng chợt nàng thấy nam nhân của mình giống như có chút khác thường, chẳng những thân mình nóng lên, tiếng hít thở còn trở nên dồn dập. Nàng ngẩn người ta, thân mình mềm mại uốn éo trong lòng Tiêu Duệ, đột nhiên cảm giác tay Tiêu Duệ phủ lên cặp mông đầy đặn của mình, lúc này mặt đỏ lên, vừa muốn đẩy ra, lại nghĩ tới đây là động phòng của mình, liền xụi lơ trong lòng Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ vươn tay vào áo lót của Lý Đăng Không, không trở ngại phủ lên hai bầu vú ngạo nghễ rất tròn, tay kia từ mông một đường tiến lên, dần dần mò tới một vết sẹo mơ hồ, Tiêu Duệ run lên trong lòng, hần nhẹ nhàng bỏ áo lót của Lý Đăng Không đi, nhìn vết sẹo mới mẻ khoảng hơn một tấc giống như trăng non trên da thịt tuyết trắng, dục vọng đầy bụng nháy mắt tiêu tán, thay vào đó là nhu tình và áy náy vô tận.

- Tiêu lang.

Lý Đăng Không chịu xấu hổ quay người lại, hai vú no đủ đầy đà lay động một trận, bộ ngực bông bênh. Nàng gắt gao nắm lấy tay Tiêu Duệ, chậm rãi để lên bộ ngực no đủ của mình, trong miệng thì thào tự nói:

- Tiêu lang, ta không kém so với Nghi nhĩ tỷ tỷ và Ngọc Hoàn tỷ tỷ.

Đặt tay vào nơi co dãn ẩm áp kia, cảm khác quen thuộc và xa lạ khiến cả người Tiêu Duệ run lên, không kìm nổi mở tay, cúi người xuống miệng ngậm chặt nụ hoa đỏ tươi này.

Lý Đăng Không nháy mắt giống như ngắt xiu, xấu hổ vặn vẹo thân mình, cặp chân thon dài vắt thành hình hai cánh hoa, trên mặt đỏ bừng có thể bùng ra nước, hô hấp cũng lập tức trở nên dồn dập:

- Tiêu lang, ta chết mất.

Hôn lễ tiếp tục tiến hành, không khí trên bữa tiệc sau khi kết thúc buổi lễ rõ ràng có chút nặng nề. Không chỉ bởi vì Thôi Hoán đến náo loạn một hồi như vậy, còn bởi vì, trong lòng mọi người trong sảnh kinh ngạc nhất từ trước đến nay: tại sao hoàng đế để lại quần tước việc đầu đầu như vậy? Lý Lâm Phủ vui mừng khấp khởi nguyện ý gả con gái cho Tiêu Duệ, hoàng đế để lại nhân rồi xen vào làm cái gì?

Nhất định có nguyên nhân. Vài góc đèn mừng đỏ thắm bùng cháy lên, từng chiếc đèn cung màu phấn hồng treo đầy xà ngang nhô lên cao phát ra ánh sáng dịu dàng, không khí vui mừng trong hỉ đường cũng không bởi vậy mà giảm đi bao nhiêu.

168. Chương 153: Nhận Lệnh Vào Cung

Chẳng qua, người Trường An đã ản núp đi, sau đó không lâu sẽ được phóng thích cảm xúc mạnh mẽ trong đêm Nguyên Tiêu.

Lúc sau giờ Ngọ, nghi trượng của hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ yên lặng vào kinh, lúc văn võ bá quan cả triều còn không kịp nghênh đón, đã ổn định vào hoàng cung. Mà không lâu sau, một con ngựa phi nhanh ra khỏi hoàng thành, thẳng đến Tiêu phủ.

Sau khi Tiêu Duệ biết tin tức Lý Long Cơ trở lại Trường An, liền đổi lại ngũ phẩm quan bào mới tinh, lẳng lặng chờ trong thư phòng. Hần biết, hoàng đế cho gọi muộn nhất là buổi chiều. Quả nhiên, sau khi tiểu thái giám truyền chỉ vội vàng tuyên đọc xong khẩu dụ Lý Long Cơ truyền Tiêu Duệ vào cung bá kiến, cũng không dám dừng lại vội vàng rời đi.

Tiêu Duệ chậm rãi ra cửa thư phòng, Na Nhận đã sớm chuẩn bị tốt xe ngựa, chờ ở ngoài cửa phủ.

Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn dắt tay nhau đứng ở nơi đó, sắc mặt hơi lo lắng. Mà Lý Đăng Không vừa mới thành thiếu phụ không lâu, ngượng ngùng nong đậm trên mặt, khoác áo choàng thật dày, đứng sau lưng hai nàng, mắt nhìn Tiêu Duệ phiêu nhiên mà đi, môi anh đào mím thật chặt, ảm đạm cúi đầu xuống.

- Đằng Không muối muối, muối.

Lý Nghi quay đầu thấy Lý Đằng Không vô lực tựa lên vách tường, thần sắc phức tạp như muốn khóc, không khỏi nhẹ nhàng cười:

- Đằng Không muối muối, muối không cần lo lắng nữa, Ngọc Chân hoàng cô đã vào cung trước — hon nữa, còn có mẫu phi ở đó, phụ hoàng, phụ hoàng,... chắc là phụ hoàng sẽ không chỉ trích Tử Trường quá mức.

Lý Đằng Không run lên trong lòng, vừa có vài phần ngưỡng ngừng lại có vài phần bối rối và xấu hổ gục đầu xuống nghẹn ngào. Nàng đột nhiên ngẩng khuôn mặt như hoa lê gặp mưa, nhào vào lòng Lý Nghi:

- Nghi nhi tỷ tỷ, đều là Không nhi không tốt, làm hại Tiêu lang.

- Nha đầu ngốc, không quan hệ tới muối.

Lý Nghi nhẹ nhàng thở dài, nửa thật nửa giả cười nói:

- Muốn trách vẫn phải trách Lý tướng.

Tầm cung Võ Huệ Phi.

Hoàng đế Lý Long Cơ năm nay 51 tuổi hiện ngang đứng trong điện, long bào hết sức vừa vặn tôn lên khí thế oai hùng bồng bồng cho đáng người cao lớn của hắn, chỉ có điều mấy nếp nhăn nơi khóe mắt làm chứng cho dấu vết năm tháng. Làm đương kim thiên tử, Lý Long Cơ căn bản không cần cố ý phát ra khí thế vương bát gì, khí thế sừng sững nảy sinh do làm hoàng đế vài chục năm duy ngã độc tôn vô hình trung phát tán ra.

Tiêu Duệ yên lặng vào điện, theo khuôn phép cũ các quy củ lễ nghi của triều đình Đại Đường mà quỳ lạy với Lý Long Cơ xong, sau đó lẳng lặng đứng một bên, chờ Lý Long Cơ gầm gừ tức giận. Chẳng qua, ngoài dự đoán của hắn, Lý Long Cơ cũng không có phát ra bao nhiêu tức giận, chỉ có điều âm thanh có chút trầm thấp, hoặc là nói có chút âm trầm.

- Tiêu Duệ, lá gan của ngươi thật lớn. Mặc cho trầm ám chỉ như thế nào, trầm còn chưa trở về Trường An, ngươi đã thành thân với Lý Đằng Không... Tốt, rất tốt!

Lý Long Cơ nhướng mày.

Tiêu Duệ chưa trả lời, chỉ trầm tĩnh đứng ở nơi đó. Kỳ thật, mặc kệ hắn biện giải cái gì, cũng đều là chuyện vô ích. Đương nhiên hắn tự nhủ trong lòng, mình thành thân với Lý Đằng Không, có quan hệ gì với hoàng đế để đâu? Căn bản hắn không cho rằng mình sai cái gì.

- Ngươi khiến trẫm rất thất vọng, thật sự rất thất vọng... Nếu không —

Lý Long Cơ đột nhiên nhớ tới vừa rồi Võ Huệ Phi và Ngọc Chân hai người cùng nhau “mồm mép” với mình, không khỏi tăng thêm vài phần căm tức:

- Trẫm hận không thể vĩnh viễn đuổi ngươi ra khỏi Trường An, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt trẫm nữa!

Tiêu Duệ “không nghe dặn dò”, điều này không chỉ là vấn đề khiến Lý Long Cơ thất vọng, còn đập vỡ kế hoạch ước thúc hạn chế quyền lực hắn thiết kế. Mà nếu Lý Lâm Phủ trở thành cha vợ của Tiêu Duệ, Tiêu Duệ trong mắt hắn đã mất đi giá trị lớn nhất. Trước khi trở lại Trường An một ngày, hắn quyết định phải giáng chức Tiêu Duệ đuổi khỏi kinh.

Nhưng “kế hoạch” này còn chưa kịp trở thành sự thật, đã bị Võ Huệ Phi phản kháng mạnh mẽ. Hai người ân ái gần 2 năm, Võ Huệ Phi vẫn là lần đầu “đổ mắt” với Lý Long Cơ vì một thần tử. Trong mắt Võ Huệ Phi, Tiêu Duệ thông gia với Lý Lâm Phủ không phải chuyện gì xấu. Bởi vì Lý Lâm Phủ cũng là lực lượng trung kiên trong phe phái của Thọ Vương, Tiêu Duệ cưới con gái Lý Lâm Phủ, chẳng khác gì hoàn toàn đứng một bên với Thọ Vương. Đối với Lý Mạo và nàng mà nói đều là trăm lợi không một hại, là kết quả nàng hy vọng nhìn thấy. Lại nói, Tiêu Duệ còn là trượng phu Lý Nghi, nếu giáng chức đuổi Tiêu Duệ ra khỏi kinh đến nơi hoang dã nào, chẳng phải Lý Nghi cũng phải chịu khổ theo hắn?

Cho nên, vì con gái và con trai, Võ Huệ Phi không thuận theo không ngừng theo sát Lý Long Cơ để nài nỉ, mà ngay cả tối hôm qua Lý Long Cơ muốn hoan hảo với nàng đều bị nàng lấy lý do thân thể không thoải mái mà khước từ. Lý Long Cơ biết rõ tâm tư của nàng, hơn nữa tình cảm hai người sâu nặng, thấy nàng phản đối mãnh liệt thì ý niệm giáng chức Tiêu Duệ đuổi khỏi kinh trong đầu cũng dần dần phai nhạt.

Mới trấn an Võ Huệ Phi xong, Ngọc Chân lại tới đây “làm âm ỉ” một hồi. Cứ như vậy, sự “phấn nộ” trong lòng Lý Long Cơ đối với Tiêu Duệ kia, kỳ thật đã sớm giảm bớt không ít.

- Thôi, Tiêu Duệ, người ngẫm lại xem, chẳng lẽ sự kỳ vọng cao và tài bồi của trẫm với người, so ra còn kém Lý Đăng Không tiểu nha đầu kia sao? Người muốn kết hôn ai cũng có thể, chỉ cần Nghi nhi không phản đối, làm phụ hoàng ta đây sao có thể đi quản mấy chuyện con con này đó của các người, nhưng người lại cứ khẳng khái lấy Lý Đăng Không. Người đây không phải là tuyên bố muốn trẫm khó chịu, muốn trẫm thất vọng sao?

Lý Long Cơ khoát tay áo, tự mình ngồi xuống.

- Đăng Không liều mạng cứu thần, rồi tình thâm ý trọng với thần, thần thật sự không đành lòng.

Tiêu Duệ quỳ rạp xuống đất:

- Xin hoàng thượng thứ tội.

Võ Huệ Phi quỳn rũ mỉm cười kéo ghế thường hoa lệ đi tới từ sau điện, tay áo váy khê hất lên, khê xoay eo lưng thon, thân thể uyển chuyển, cả người thoát nhìn xinh đẹp không gì sánh được. Tiêu Duệ nhìn xem ngẩn ngơ, Võ Huệ Phi này là nữ nhân cực kỳ có hương vị, thành thực nhất từ khi hắn xuyên qua thịnh Đường, tuy rằng người đã đến trung niên, nhưng bất kể da thịt ở đâu, đều không thua thiếu nữ chút nào.

So sánh với Võ Huệ Phi, Dương Ngọc Hoàn thiếu vài phần lộng lẫy, Lý Nghi thiếu vài phần phong vận, Lý Đăng Không nhiều hơn vài phần ngây ngô, Chương Cửu Liên nhiều hơn vài phần nhu nhược. Mặc dù là Ngọc Chân, trước mặt quý nhân lớn nhất thâm cung Đại Đường này, cũng có vài phần thất sắc.

Làm một người phụ nữ trung niên đã sinh vài người con, thấy trong mắt con rể nhìn mình có một chút thất thần và kinh diêm, Võ Huệ Phi đắc ý trong lòng nở nụ cười, hơi sảng giọng:

- Người đứa nhỏ này, chưa thấy qua mẫu phi sao?

Tiêu Duệ cả kinh, vội vàng bình tĩnh lại, khom người hành lễ:

- Tiêu Duệ bái kiến mẫu phi nương nương.

Võ Huệ Phi cười cười, đi thẳng qua cũng không che lấp chút nào yên vị ngồi bên cạnh Lý Long Cơ, một đôi ngọc thủ chợt bị Lý Long Cơ nắm lại. Sắc mặt Võ Huệ Phi ửng đỏ, quay đầu liếc Lý Long Cơ một cái, thần nhiên nói:

- Tiêu Duệ, lại nói người đứa nhỏ này, cũng đủ hoa tâm. Có hai thê tử như hoa, nghe nói còn định ra hôn ước với muội muội của Chương Cửu Kiềm Quỳnh, đã như vậy rồi người vẫn còn ngại không đủ, không ngờ lại lấy con gái Lý Lâm Phủ... Nam nhân đều là được voi đòi tiên, không một ngày thấy đủ... Người làm thần tử, còn không bằng hoàng thượng, tuy hoàng thượng có hậu cung ba nghìn, nhưng hoàng thượng đối với bản cung một mảnh tình thâm thủy chung như một.

Lý Long Cơ mỉm cười, không ngờ ôm Võ Huệ Phi vào trong lòng:

- Trẫm chung tình với ái phi, thiên hạ không hai.

Thân thể mềm mại đầy đà của Võ Huệ Phi bị Lý Long Cơ ôm vào lòng, mặc cho đôi tay của Lý Long Cơ vuốt ve dưới váy. Nhớ lại Lý Long Cơ gần hai 20 năm qua đối với nàng chỉ một không hai rung động không kìm lòng nổi mà động tình, không kìm nổi mà ưm một tiếng, lại nhào vào trong lòng Lý Long Cơ:

- Hoàng thượng.

Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu xuống, muốn lui lại không thể lui.

Nhưng Võ Huệ Phi lập tức kịp phản ứng — con rể nhà mình còn ở một bên nhìn, nàng đỏ mặt giã ra khỏi lòng Lý Long Cơ, sảng giọng:

- Hoàng thượng!

Lý Long Cơ lơ đãng cười ha ha, tuy rằng buông lỏng tay, nhưng dực vọng trong mắt càng thêm phần chán bưng bưng.

Võ Huệ Phi vừa muốn nói gì, lại làm như nhớ ra gì đó, nghiêng đầu nhìn Lý Long Cơ bên nàng, trong ánh mắt tình thâm như nước rõ ràng còn có một chút u oán nhẹ nhẹ: nếu ân sủng không giảm, vì sao lại không thể cho mình một cái danh phận hoàng hậu? Chẳng lẽ chỉ bởi vì mình họ Võ, chẳng lẽ cũng bởi vì đám thần tử ngoan cố Trương Cửu Linh kia luôn ngăn trở, chính mình cả đời sẽ làm quý phi? Thế này cũng được, nhưng tại sao lại chậm chạp không lập Thợ Vương làm thái tử? Không chỉ không có, còn mơ hồ có ý tứ chèn ép... Đây rốt cuộc là vì cái gì?

Hoàng thượng à, chẳng lẽ ngài thật sự muốn trường sinh bất tử làm hoàng đế vạn năm sao? Võ Huệ Phi nghĩ xa xôi, không lời nào bộc lộ hết.

Hai người ân ái gần 20 năm, một ánh mắt của Võ Huệ Phi, Lý Long Cơ liền biết nàng đang suy nghĩ những gì, oán hận những gì trong lòng. Hắn nhẹ nhàng thở dài, đột nhiên trong lòng vừa động, ánh mắt sáng trong đặt lên người Tiêu Duệ, thật lâu sau không nói gì.

Võ Huệ Phi yếu ớt thở dài, nhìn phía Tiêu Duệ:

- Chẳng qua, nếu Lý Đăng Không có thể liều mình cứu con, con cưới nàng cũng không đủ. Đứa bé kia ta cũng biết, cũng đúng... Ai, thêm Nghi nhi nữa, ba đứa nhỏ các người đều đến gần nhau.

Ngoài thành Trường An, chân núi Chung Nam.

Gió lạnh gào thét, một ngôi mộ xơ xác.

Lệnh Hồ Xung Vũ nghi hoặc đứng một bên, trơ mắt nhìn mẹ ruột của mình lệ rơi đầy mặt quỳ rạp xuống trước ngôi mộ lạnh băng cỏ dài mọc khắp nơi. Sau khi khóc lóc thật lâu, Lệnh Hồ phu nhân duỗi ngón tay thon thon trắng như ngọc được bảo dưỡng vô cùng tốt của bản thân, nhẹ nhàng nhổ đi mấy cây cỏ khô vàng loạn bầy cho ngôi mộ, lúc này mới đứng dậy.

Trọng phần trường an tổ quy nhân, bắc phong liêu tiểu thì hậu. Tích nhật đối đối hi du lữ, chích ngã thương tâm thiên hữu. Tái hồi thủ, hoàn thị na nhất đôi hoàng thổ. Khô dương hoang phần vô ngôn. Ký nguyệt tạ minh tranh, lộ kiều xuy địch, thuyết trứ dã mi trứ. Cự niên sự, thử ý mĩ ti nan tú. Sầu dung tâm tình đoạn tràng. Tòng kim phạ đảo trường an cư, nhất nhâm vũ y khinh đầu. Quân tri phủ? Tam lưỡng kiện đông sam, vi nhữ trọng trọng đề thấu. Đa nhân sấu, định lai tuế kim triêu, chỉ tiền quả tử, khóa khóa trường hồng đầu

Thanh minh cảm cự - tác giả: Trần Duy Tung -triều Thanh

Phỏng dịch nghĩa

Làm người trở lại Trường An, lúc gió bắc se lạnh. Bạn bè chơi đùa bơi lội ngày xưa, chỉ còn lại ta đau lòng. Lại quay đầu, vẫn một đồng đất vàng. Mộ hoang cây dương xác xơ không lời. Nhớ tới tiếng đàn tranh ở nguyệt tạ, tiếng sáo trên cầu trần, nói xong lòng mảy may. Chuyện năm xưa vạn ý khó tả. Khuôn mặt u sầu tâm tình đoạn trường. Từ khi mới tới Trường An, mặc cho mưa sa gió quét, chẳng biết hay không? Ba bộ quần áo mùa đông, gió lạnh xuyên từng lớp. Người gầy gò cho tới sáng nay. Tiền giấy treo lên, từng hạt đậu đỏ.

Trong gió lạnh, vết đau thương trên khuôn mặt đoạn trang quyền rũ của Lệnh Hồ phu nhân che không hết, thần nhiên ngâm tụng bi thương mình không muốn người biết, dưới mũ trùm đầu lộ ra hai luồng tóc mai bạc trắng nghẹn ngào trong gió. Tình cảnh này khiến người đau lòng, khiến lòng người chua xót khó nhịn.

169. Chương 154: Trình Diễn Trò Hay

Đột nhiên, hắn dừng bước xoay người lại, ánh mắt trở nên nghiêm nghị mà linh hoạt, sắc bén, thần nhiên nói:

- Tiêu Duệ, ý của trẫm là, bắt đầu từ ngày mai, người phải đi Hàn Lâm Viện làm học sĩ, lại đi Thịnh Vương phủ làm giáo viên... Mặc kệ như thế nào, dựa vào tài học của người dạy dỗ Lý Kỳ thay trẫm một chút, hẳn là không có vấn đề lớn.

Tiêu Duệ cả kinh, hơi định thần khom người xuống thi lễ:

- Thần tuân chỉ.

Võ Huệ Phi vui mừng nở nụ cười, việc này hết thấy đều trong dự liệu của nàng. Để cho Tiêu Duệ đi làm “tiên sinh” cho Lý Kỳ, là chủ ý của nàng. Dù sao, Lý Kỳ cũng là con của nàng... Nếu Lý Mạo thật sự không có cơ hội kế thừa ngôi vị hoàng đế, không phải còn có Lý Kỳ sao, dầu gì cũng là con mình.

Đây cũng là vương vếu rất lớn của Võ Huệ Phi, lại có thể nói Tiêu Duệ là “người dẫn đường”, làm cho Tiêu Duệ đi làm sư phụ của Lý Kỳ, thật sự là chuyện tình hết sức thích hợp. Nếu Tiêu Duệ cảm mến trợ giúp Lý Kỳ, tương lai Lý Kỳ lớn lên, cũng là hy vọng của nàng.

- Người đi đi.

Lý Long Cơ thần nhiên nói, khoát tay áo.

- Vâng.

Tiêu Duệ cúi người thi lễ, lui ra ngoài điện. Đứng trong sân cung điện mênh mông, Tiêu Duệ ngẩng đầu nhìn không trung trong trẻo nhưng lạnh lùng một cái, cười lạnh một tiếng trong lòng: trò hay rất cực mở màn, muốn trình diễn.

Trên triều sớm ngày thứ hai, Lý Long Cơ dùng thái độ cương quyết trước nay chưa từng có tuyên bố miễn đi chức Trung thư xá nhân và Vạn Niên huyện lệnh của Tiêu Duệ, chuyển công tác tới Ngũ phẩm thượng giai Hàn Lâm học sĩ kiêm giáo viên Thịnh Vương; thứ hai, đề bạt Thôi Hoán làm Lễ Bộ thị lang. Về việc Thôi Hoán nháo hôn Tiêu phủ, bị Lý Long Cơ cố ý “xem nhẹ”.

Lý Lâm Phủ nghe xong những điều này, hơi có chút giật mình. Chúng thần càng không cần nói, đều cảm thấy tâm tư hoàng đế không thể nắm bắt. Đề bạt Thôi Hoán có thể lý giải, nhất là Lý Lâm Phủ biết rõ trong lòng, Thôi Hoán này thay thế vị trí Tiêu Duệ một lần nữa trở thành quân cờ mới để áp chế mình, nhưng để cho Tiêu Duệ đi làm giáo viên Lý Kỳ, điều này có ý gì?

Hay là?

Nghĩ đến đây, gần như tất cả triều thần và các quý tộc Đại Đường đều đột nhiên cả kinh, thầm căn nhắc trong lòng: xem ra bố cục tranh giành vương quyền lại xảy ra thay đổi lớn, từ hai hổ tranh chấp ban đầu sắp sửa biến thành tam long hí thủy (ba rồng nghịch nước).

Thịnh Vương Lý Kỳ trước mắt còn là một thiếu niên, trong đám đông các con trai của Lý Long Cơ, hẳn là một người không thu hút nhất. Nhưng không nghĩ tới chớp mắt một cái, dường như cũng có cơ hội rộng bày chín tầng mây.

Tin tức truyền ra ở Trường An, mọi người chấn động, nhất là Thọ Vương phủ và Khánh Vương phủ, tin tức này gần như là sấm sét ngang trời.

Lý Mạo vội vàng đi thăm cung Võ Huệ Phi. Võ Huệ Phi đang lười biếng ngồi ở đó, ăn món điểm tâm ngọt tinh mỹ do Dương Châu phủ cống hiến tới, thấy Lý Mạo thần sắc tái nhợt xông vào thăm cung của mình, không khỏi nhíu mày, cúi đầu trách mắng:

- Mạo nhi, con vội vàng hấp tấp thế còn ra thể thống gì?

Lý Mạo phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất, lo sợ không yên nói:

- Mẫu phi, có phải phụ hoàng cố ý muốn lập Kỳ đệ đứng đầu Đông Cung phải không?

Võ Huệ Phi ngẩn ra, thanh âm dịu xuống:

- Mạo nhi, lời này của con từ đâu mà đến? Chuyện tình không có bằng chứng, Kỳ đệ con chẳng qua vẫn là một đứa nhỏ.

Lý Mạo hừ một tiếng:

- Mẫu phi, phụ hoàng đang êm đẹp như nào đột nhiên để cho Tiêu Duệ làm sư phụ Kỳ đệ... Đây không phải nói rõ ràng sao?

Võ Huệ Phi cau mày liễu:

- Chẳng qua là để Tiêu Duệ đi dạy Kỳ nhi, sao con lại phản ứng mạnh như vậy?

Lý Mạo thở dài một tiếng:

- Mẫu phi, Tiêu Duệ hiện giờ cũng không phải Tiêu Duệ trước kia. Hắn là phò mã của Hàm Nghi, lại là nghĩa tử Ngọc Chân hoàng cô, con rể Lý Lâm Phủ, muội phu Chương Cừu Kiên Quỳnh, còn được được tài lực rất lớn... Nếu hắn quyết tâm trợ giúp Kỳ đệ tranh đoạt vị thái tử, lại có Ngọc Chân hoàng cô ở giữa chu toàn, con làm sao có một chút cơ hội?

Võ Huệ Phi ngạc nhiên nghĩ, không khỏi nở nụ cười:

- Đúng như lời con nói. Bồn cung cũng thật không ngờ, Tiêu Duệ hiện giờ cũng là nhân vật chạm tay có thể bỏng. Ha ha, con rể của bồn cung, con rể Lý Lâm Phủ, nghĩa tử của Ngọc Chân, còn là muội phu Chương Cừu Kiên Quỳnh... Mặc dù mất đi sự tin tưởng của phụ hoàng con, ở trong thành Trường An này, thật ra hắn cũng có bồn sự lật tay làm mây úp tay làm mưa.

- Mạo nhi, con không cần lo lắng nhiều. Không chỉ nói phụ hoàng con còn không có ý tứ lập Kỳ nhi làm thái tử, mặc dù là có, Kỳ nhi cũng là đệ đệ ruột của con, nó làm hoàng đế hay con không có khác nhau quá lớn. Đi thôi, mẫu phi mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một lát.

Võ Huệ Phi bắt mạch khoát tay áo:

- Bồn cung không cho phép con sinh ra lòng hiềm khích gì đó với đệ đệ của con.

- ...Nhi thần cáo lui.

Lý Mạo lạnh lùng trong lòng, mắt hững hờ khỏi tầm cung Võ Huệ Phi. Trên đường về phủ, Lý Mạo càng nghĩ càng giận dữ, càng nghĩ càng bất mãn. Đối với đệ đệ ruột Lý Kỳ ngang trời xuất thế tạo thành uy hiếp với mình này, trong lòng hắn cũng nảy sinh bức dọc thật sâu.

Cũng khó trách Lý Mạo phản ứng mạnh, giữa lực lượng thủ hạ phe hắn, Lý Lâm Phủ và Chương Cừu Kiên Quỳnh đều rất thân với Tiêu Duệ, nếu Tiêu Duệ quyết tâm ủng hộ Lý Kỳ, hai người này sao có thể không chuyển hướng trở thành môn hạ Thịnh Vương. Mà nơi dựa vào lớn nhất của hắn, Võ Huệ Phi cũng không có khả năng giúp hắn tranh chấp với Lý Kỳ. Đến lúc đó, phe Thọ Vương thật sự chỉ còn lại xác không, mà Thọ Vương hắn, sợ là sờ lên rìa ngại vàng cũng không được.

Tiêu Duệ đang trong thư phòng chơi trò chơi ném thẻ vào bình rượu nhằm chán với ba nàng Ngọc Hoàn, Lý Kỳ lại lảo đảo chạy đến. Hắn là đương kim Thịnh Vương, con ruột hoàng đế, lại là đệ đệ ruột của chủ mẫu nhà mình, người thân cận của đại nhân nhà mình, hạ nhân Tiêu gia sao dám ngăn đón hắn, chưa kịp thông báo mặc cho hắn mang theo thị vệ Vệ Giáo hấp tấp xông vào.

- Tỷ, tỷ phu!

Thiếu niên Lý Kỳ thở hổn hển đứng ở cửa thư phòng Tiêu Duệ, mặc dù trời rất lạnh, nhưng không ngờ trên trán hắn chảy mồ hôi. Có thể bởi vì trong lòng chấn động, hắn cũng không chú ý.

- A, Thịnh Vương điện hạ.

Lý Kỳ thường xuyên qua lại, hai người quen thuộc rất nhanh, lại bởi vì duyên cớ Lý Nghi, cho nên Tiêu Duệ cũng chẳng phải khách khí với Lý Kỳ, chỉ thoáng chấp tay.

Lý Nghi thả đồ chơi trong tay, Ngọc Hoàn và Lý Đăng Không cũng vội vàng cùng nhau lui xuống.

- Kỳ đệ, đệ lại làm sao vậy?

Lý Nghi đưa một chiếc khăn thơm qua, Lý Kỳ vội vàng tiếp nhân lau qua cái trán một cái, khó dằn nổi nôn nóng nói:

- Tỷ phu, đang êm đẹp như nào phụ hoàng lại cho huynh làm tiên sinh của ta cái gì? Ta muốn cùng đọc, không phải sư phụ!

- Như thế nào, Thịnh Vương không vui?

Tiêu Duệ ha ha cười.

- Hừ, tiên sinh thì tiên sinh... Làm sao đệ lại nghe nói, phụ hoàng cho huynh đến làm tiên sinh của ta là có ý muốn lập ta làm Đông Cung thái tử?

Lý Kỳ tùy tiện nói, hắc trời sinh tính chơi đùa không tập trung, nói lời này thật ra cũng không kiêng dè cái gì.

Lý Nghi nhú mày, cúi đầu nói:

- Kỳ đệ, đệ cũng không nên nói bừa. Ngày sau nói như vậy, ngàn vạn lần phải chú ý, bất kể là ai ở trước mặt đệ nói lời này, đệ cũng không thừa nhận.

- Thịnh Vương, bản thân ta muốn hỏi đệ một chút, đệ có thể nghĩ có lòng muốn làm thái tử này không?

Khóe miệng Tiêu Duệ đột nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, liếc Lý Nghi một cái, sau đó đặng ánh mắt sáng sủa lên người Lý Kỳ.

Lý Kỳ sững sốt, hơn nửa ngày cũng không biết trả lời thế nào. Hắc không có lòng mơ ước gì đối với ngôi vị hoàng đế, nhưng điều này cũng không đại biểu hắc không có một chút ý tưởng với hoàng quyền duy ngã độc tôn. Chỉ có điều biết rõ chính mình không có bất cứ hy vọng nào, hơn nữa trời sinh tính như vậy, không có suy nghĩ qua vấn đề này.

Nhưng Tiêu Duệ lại nghiêm túc hỏi một vấn đề như vậy. Thiếu niên ngây ngốc vương vãi trong lòng mà suy nghĩ kỹ nửa ngày, lúc này mới nhỏ giọng trả lời:

- Tỷ phủ, huynh đây là có ý gì? Chẳng lẽ đệ còn có thể đùa giỡn hay sao?

- Thịnh Vương, đệ nghiêm túc trả lời ta, nếu đệ có cơ hội ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đệ có nguyện ý hay không?

Tiêu Duệ thần nhiên nói.

- A, tỷ phu, huynh nói như vậy... Đệ lại không phải kẻ ngốc, ai không muốn làm hoàng đế, nếu... Đệ đương nhiên nguyện ý.

Lý Kỳ run lên trong lòng, mơ hồ, mơ hồ nắm được vài thứ, vẻ mặt thiếu niên gần bừng trở nên khẩn trương và nghiêm túc trước nay chưa từng có, nay cả hô hấp cũng có chút dồn dập.

- Được. Một khi đã như vậy, ta sẵn lòng cố gắng hết sức giúp đệ. Bắt đầu từ hôm nay, Thịnh Vương, đệ không còn là thiếu niên chỉ biết chơi đùa uống rượu mua vui ngày xưa kia, đệ là.

Tiêu Duệ cúi đầu nói xong, ánh mắt phát ra một tia dứt khoát và nghiêm nghị khiến Lý Kỳ nhìn thấy trong lòng càng khẩn trương hơn.

- Nghi nhi, ta đã không có lựa chọn — Lý Tông kia đã kết thù sâu với ta, nếu để cho tương lai hắc ngồi lên vị hoàng đế, ngày lành của Tiêu gia chúng ta sẽ chấm dứt.

Tiêu Duệ thở dài, đôi tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Nghi:

- Nàng yên tâm, ta tự có chừng mực.

Lý Nghi nhu thuận dựa sát vào hắc, dịu dàng nói:

- Nhưng, dù sao Lý Kỳ vẫn là một đứa nhỏ.

- Nghi nhi, Thọ Vương tính tình yếu đuối, không phải là một hoàng đế tốt... Về phần Thịnh Vương, cũng không còn nhỏ... Ta lại nghe nói, đệ ấy làm cho bụng một thị nữ trong Thịnh Vương phũ phớn lên.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng cười, ôm chặt Lý Nghi.

Sắc mặt Lý nghi đỏ lên, sáng giọng:

- Chỉ toàn nói bừa, không thể nào. Kỳ đệ sao ta còn không biết, hấn cần quấy thì cần quấy, loại chuyện này hấn không dám làm.

Tiêu Duệ không nói gì thêm, chỉ có điều thầm oán trong lòng: tại thịnh Đường phóng đảng này còn có cái gì không thể phát sinh? Tiểu tử kia làm lớn bụng người ta, cuối cùng còn không phải chạy đến tìm ta.

170. Chương 155: Phạt Roi Thôi Hoán

Bỗng vang lên một tiếng sủng

Một con Sói đã bị trọng thương

Sói lỗ yêu Cừu - Thang Triều

Lang Ai Sang Yang-Chó Sói yêu Dê

Xe ngựa màu đen chậm rãi chạy trên quan đạo lạnh băng cứng ngắc ngoài thành Trường An, sắc trời càng trở nên âm trầm, mà trong gió bắc rét tận tim phổi, từng bông tuyết tựa như lông ngỗng lại bắt đầu ùn ùn rơi xuống. Tiêu Duệ đang chán chết thắp giọng lảm bảm một lần điệu dân gian thịnh hành ở kiếp trước, đột nhiên nghe Thịnh Vương Lý Kỳ ngồi đối diện hấn kinh hô một tiếng:

- Tỷ phu, tuyết lại rơi nữa!

- Tuyết lại rơi.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, từ sáng nay hấn ra ngoài thành với Lý Kỳ, hấn liền chú ý tới hơi mù rất nặng trên bầu trời, đoán hôm nay có thể tuyết sẽ rơi lớn. Nhìn thiếu niên Lý Kỳ ngồi xỏm ở chỗ kia, thân hình nương theo xe ngựa chạy nhanh mà lay động không ngừng, thấy thần sắc vui sướng trên mặt Lý Kỳ, hấn không khỏi cười nói:

- Thịnh Vương, nếu hôm nay tuyết rơi lớn, chúng ta đợi sau khi tuyết ngừng rơi sẽ vào Chung Nam săn bắn được không?

- Được.

Lý Kỳ hoan hô một tiếng, vẻ vui mừng trên mặt càng dày thêm.

Hai ngày này, gần như mỗi ngày Lý Kỳ đều si mê quán quýt một chỗ với Tiêu Duệ, gần như như hình với bóng. Tiêu Duệ đến đâu Lý Kỳ liền đi theo tới đó, hoàn toàn như một cái đuôi. Mặc dù thiếu niên không nói rõ cái gì, nhưng phần tâm tư nhỏ nhỏ này sớm để cho Tiêu Duệ thấy rõ: điểm dục vọng trong lòng thiếu niên này đã hoàn toàn bị vạch ra, hấn cũng không ngốc, trông cậy lớn nhất của hấn hiện giờ chính là Tiêu Duệ.

Bởi vì vậy, lúc đầu đã cực kỳ thân mật lại càng thêm thân thiết, còn hòa vào một ít sắc thái quyền lợi nói không rõ ràng.

Thấy Lý Kỳ đối với mình nói gì nghe nấy, thậm chí còn dựa dẫm và quyến luyến thật sâu, Tiêu Duệ không thể không thở dài trong lòng, trên thế giới này quả nhiên không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Trước mặt lợi ích, ngay cả Lý Kỳ tính tình đơn thuần thẳng thắn, hôm nay đã mơ hồ trở nên có chút lờ đờ, càng đừng nói đến những người khác.

Tiêu Duệ đi Yên La Cốc thăm Ngọc Chân. Thân thể Ngọc Chân đột nhiên không thoải mái, dường như là ban đêm ngủ bị cảm lạnh. Tiểu oan gia thấp thỏm trong lòng đến thăm nàng, Ngọc Chân tự nhiên là cao hứng trong lòng, nhưng nhìn thấy Lý Kỳ sau mông hấn, lại không khỏi có chút không biết nên khóc hay nên cười. Làm một người "lời đời" trong chính trị, nàng cũng không cho rằng Lý Long Cơ có lòng muốn truyền ngôi cho Lý Kỳ, hoàng đế này chẳng qua là muốn quấy cho nước càng đục thôi. Xem tư thế Tiêu Duệ giống như chắn bị toàn tâm trợ giúp Lý Kỳ, Ngọc Chân âm thầm cảnh cáo Tiêu Duệ hai câu, nói hấn không cần quá mức chấp nhất. Nhưng Tiêu Duệ trả lời thuyết phục khiến trong nội tâm nàng mơ hồ có chút bất an.

Bằng trực giác, bằng hiểu biết của nàng đối với Tiêu Duệ, nàng cảm thấy tiểu oan gia này tựa hồ thật sự có lòng.

Không biết tính sao, từ khi Tiêu Duệ trở về sau hành trình đi Nam Chiếu, Ngọc Chân cảm giác hấn thay đổi rất lớn so với dĩ vãng. Tuy rằng xem ở bên ngoài, vẫn bình tĩnh phóng khoáng và tuần lãng như vậy, nhưng xuyên qua nụ cười thần nhiên của hấn, Ngọc Chân lại chạm đến mạch suy nghĩ vô cùng hỗn tạp lo lắng, phần nộ, âm trầm, đủ các loại cảm xúc tiêu cực nào đó. Xe ngựa tới bên vách đá, Tiêu Duệ nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa xóc nảy đột nhiên dừng lại. Một tiếng ngựa hí, một tiếng roi ngựa vội vàng vang dội, tiếng bước chân lung tung và tiếng khiển trách của đám hộ vệ Na Nhận hòa lại với nhau.

- Đại nhân, xe ngựa Thôi Hoán chặn ở phía trước, không muốn nhường đường cho chúng ta,

Na Nhân cúi đầu nói bên cạnh màn xe.

Lý Kỳ giận dữ, đứng dậy muốn xuống xe, lại bị Tiêu Duệ ngăn cản:

- Thịnh Vương, đệ ở lại trên xem, ta đi xuống xem một chút.

Quả nhiên là xe ngựa Thôi Hoán, hấn ra khỏi thành tới thăm Vương Duy, mới vừa ra khỏi cửa thành dừng phải Tiêu Duệ trở về từ Yên La Cốc. Theo lý, quan đạo rộng lớn, hai chiếc xe ngựa tùy từng có thể đi lướt qua, không can thiệp chuyện của nhau. Nhưng Thôi Hoán nghe nói là xe ngựa của Tiêu Duệ, lập tức dặn tùy tùng cố tình chắn giữa quan đạo, muốn Tiêu Duệ phải nhường đường cho hấn qua trước.

Thôi Hoán trơ mắt nhìn Lý Đằng Không gả vào Tiêu gia, trong lòng phần nộ và ghen khuất không cần phải nói. Chỉ cần hấn nghĩ tới cô gái mình ái mộ nhiều năm nằm dưới thân Tiêu Duệ uyển chuyển hầu hạ, trong lòng hấn liền bốc lên một ngọn lửa hừng hực. Nhưng tình trường không như ý, trong quan trường đường làm quan của hấn lại rộng mở. Hấn lập tức được thăng làm Lễ Bộ thị lang, Hạ Tri Chương đã chuẩn bị cáo lão về quê, mà Lý Lâm phủ lại nắm tướng quyền, chính vị Lễ Bộ này trên thực tế sẽ rơi vào trong tay hấn, có thể nói bay lên thẳng mây xanh là quý nhân mới đương triều.

Bởi vì hấn đột nhiên quật khởi, người thế gia đại tộc lại thấy được chỗ vươn mình mà các quan viên xuất thân thế gia đều “bày chỗ tốt” với hấn, hấn mơ hồ trở thành một thế hệ thủ lĩnh quan trường của thế gia đại tộc trong triều đình. Tiếng ca ngợi vỗ mông ngựa vang lên rồi rít. Trong lúc nhất thời, thanh niên Thôi Hoán đắc chí vừa lòng, một chút buồn bực chuyện Lý Đằng Không bị Tiêu Duệ lấy ít nhiều cũng nhạt đi.

Tiêu Duệ xuống xe ngựa, thấy Na Nhận đang thương lượng với hộ vệ Thôi gia, liền đứng dưới xe ngựa, xem điệu múa của bông tuyết bay theo gió dần dần dày đặc.

- Đại nhân nhà ta là thượng quan, chủ nhân nhà người bắt quá là ngu phẩm hàn lâm học sĩ, nào có quy củ thượng quan nhường đường cho hạ quan.

Hạ nhân Thôi gia ngầm đắc ý liếc Na Nhận, lớn tiếng nói.

Na Nhận hung hăng trừng mắt liếc hấn, quay người chạy nhanh lại:

- Đại nhân.

Tiêu Duệ khoát tay áo, thần nhiên nói:

- Người hãy lui ra sau.

Tiêu Duệ chậm rãi tiến lên trong gió, cười lạnh một tiếng với Thôi Hoán lộ đầu ra từ trong xe ngựa:

- Thôi Hoán, người lại một lần, tiếp tục khơi mào rắc rối, thật sự cho rằng ta sợ người, sợ Thôi gia các người phải không?

Thôi Hoán hừ lạnh nói:

- Bản quan là thượng quan, chẳng lẽ một cái Hàn Lâm học sĩ nhỏ nhỏ như người còn muốn bản quan nhường đường cho người phải không?

Khóe miệng Tiêu Duệ bĩu ra, xoay người đi, hô:

- Na Nhận, đi tới, bản quan muốn nhìn xem, ai dám ngăn trở!

Na Nhận và mười mấy người hộ vệ sắc mặt nghiêm nghị che chở xe ngựa, chậm rãi đi tới, những hộ vệ này đều là chiến sĩ người Bắc hùng tráng, mỗi người dũng mãnh hùng hồn, mấy người hạ nhân tùy tùng Thôi gia kia nào dám trêu chọc, không kìm nổi đều rút lui về phía sau. Một cảnh quỷ dị hiếm thấy: xe ngựa Tiêu Duệ chậm rãi đi tới, xe ngựa Thôi Hoán chậm rãi lui về phía sau, hai đám tùy tùng trợn mắt nhìn, xung đột hết sức căng thẳng.

Thôi Hoán hỗn hển quát dưới xe:

- Phản rồi, dừng lại cho bản quan!

Na Nhận lạnh lùng nhìn hấn một cái, ra hiệu bằng mắt.

Hai người đàn ông xông lên phía trước, túm lấy dây cương xe ngựa từ trong tay xa phu Thôi gia, ra sức kéo xe ngựa tới một bên quan đạo, sau đó thuận tay hung hăng vỗ một cái lên lưng ngựa, hai con ngựa kéo xe đỏ thẫm chấn kinh hí dài một tiếng, kéo theo xe ngựa điên cuồng chạy trên bãi cỏ bên sườn quan đạo.

- Tiêu Duệ.

Thôi Hoán được mấy tùy tùng hộ vệ phần nộ rít gào mắng chửi, không ngờ phun ra lời nói tục:

- Tiêu Duệ người là tên vô lễ tiểu súc sinh.

Na Nhận phần nộ xoay người tiến lên, lại bị Tiêu Duệ kéo lại. Tiêu Duệ thoáng nhìn lại, thấy Lý Kỳ đã nổi giận đùng đùng muốn nhảy xuống xem khoe miệng hiện lên một nụ cười nhạt:

- Thịnh Vương, đệ xuống xe làm gì?

Lý Kỳ hừ một tiếng, túm lấy roi ngựa từ trong tay xa phu, vung trong tay, tức giận hung hăng chạy tới.

- Thôi Hoán, ngươi có nhận ra bốn vương?

Mặt Lý Kỳ âm trầm, bước tới gần.

Thôi Hoán chấn động, vội vàng khom người nói:

- Thần Thôi Hoán bái kiến Thịnh Vương điện hạ, thần không biết Thịnh Vương điện hạ ở đây.

Người hầu Thôi gia nghe nói hoàng tử của đương kim hoàng thượng, Thịnh Vương điện hạ, đã sớm lo sợ không yên quỳ rạp xuống một bên. Lý Kỳ đi thẳng đến mặt đất trước người Thôi Hoán cách không tới một thước, cười lạnh nói:

- Thôi Hoán, lá gan ngươi thật lớn! Ta cùng tỷ phu ra khỏi thành thăm Ngọc Chân hoàng cô trở về, ngươi lại muốn xe ngựa của bốn vương nhường đường cho ngươi?

- Thần không biết là Thịnh Vương điện hạ.

- Cho dù là xe ngựa Tiêu gia cũng phải nhường đường cho ngươi sao? Ngươi cũng biết, công chúa Hàm Nghi hiện giờ đang là Tiêu phu nhân, Tiêu Duệ là tỷ phu bốn vương, mà ngươi, tính là cái gì?

Lý Kỳ nổi giận nói:

- Ngươi tính là cái gì!

Sắc mặt Thôi Hoán tái nhợt như đất, hấn không ngờ rằng Lý Kỳ ngồi trong xe ngựa này. Mà Lý Kỳ không lưu tình một chút nào trước mặt mắng chửi, hấn á khẩu không trả lời được nửa câu, cũng không dám phản bác. Đúng như Lý Kỳ nói, trước mặt hoàng tộc, hấn thực sự “không tính là cái gì”.

- Bốn vương đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt, tiêu nhân đắc chí sao?

Lý Kỳ càng nói càng tức giận, không ngờ vung roi ngựa trong tay, ba một tiếng hung hăng đánh vào người Thôi Hoán. Thân thể Thôi Hoán run lên, kêu thảm một tiếng, nhưng còn chưa kịp phản ứng, roi tiếp theo của Lý Kỳ lại vung lên đánh lên sống lưng hấn.

Thôi Hoán kêu thảm ngã nhào ra đất. Một văn nhược thư sinh như hắn làm sao ném qua khổ sở bị quất như thế. Mà may mắn là Lý Kỳ còn trẻ khí lực còn nhỏ, lực roi ngựa còn không tính quá lớn, nếu để cho Na Nhận đến quật, chỉ sợ Thôi Hoán đã sớm đau mà ngất đi.

Lễ Bộ thị lang kêu thảm lẫn lộn trên mặt đất lạnh như băng, mà Lý Kỳ quơ roi ngựa vừa đánh vừa giận dữ mắng mỗ:

- Xem ngươi còn kiêu ngạo! Xem ngươi còn kiêu ngạo!

Lý Kỳ quất hơn mười roi, lúc này mới oán hận mà dậm chân, ném roi ngựa trong tay. Nhìn mặt hắn đỏ lên, Tiêu Duệ mỉm cười:

- Thịnh Vương, trút giận cũng đủ rồi chứ, chúng ta đi.

Xe ngựa của Tiêu Duệ nghênh ngang rời đi, chỉ để lại hạ nhân Thôi gia nâng Thôi Hoán đang rên rỉ chặt vật không chịu nổi bên đường.

Tin tức Lý Kỳ quất Lễ Bộ thị lang đương triều rất nhanh liền truyền bá lén lút trong thành Trường An, Thịnh Vương Lý Kỳ bữa bãi vô danh lúc trước bởi vì lần phong ba này chớp mắt đã xông vào trong tầm mắt dân chúng Đại Đường. Mọi người cao thấp đều âm thầm cân nhắc, Thịnh Vương à, cuối cùng vẫn bộc lộ tâm tư của nhân vật bước lên vũ đài chính trị.

171. Chương 156: An Lộc Sơn Hiến Vũ

Để Lý Long Cơ vui vẻ, Võ Huệ Phi đương nhiên cũng học Hồ toàn vũ phổ biến một thời này, nhiều năm tập luyện nhảy múa nên còn lưu loát thành thạo hơn so với Hồ nữ, vũ y mềm mại, như nhiều đám mây bay, dung mạo diễm lệ, như mẫu đơn nở rộ, quay đầu lại cười yêu kiều xinh đẹp.

Lý Long Cơ xem Hồ toàn vũ của Võ Huệ Phi quen, cũng không cảm thấy kinh diễm, cho dù là Lý Nghi và Lý Kỳ cùng với Lý Mạo, cũng tập mãi thành thói quen. Nhưng Tiêu Duệ cũng là xem lần đầu, trong tiếng trống nhạc dồn dập, thấy thân thể đầy đặn của Võ Huệ Phi múa xoay tròn như bay trên tấm thảm lông cừu nhỏ hẹp, tiếng bội sức vàng bạc bên hông rung động đỉnh đương, làm hắn hoa cả mắt trợn mắt há mồm.

Thấy thần thái Tiêu Duệ như thế, Lý Nghi không kìm nổi nhỏ giọng cười nói:

- Tử Trường, kỹ thuật Hồ toàn vũ của mẫu phi rất cao, so với một số Hồ nữ kia chỉ có hơn chứ không kém, ngày hôm nay xem như chàng mở rộng tầm mắt.

Tiêu Duệ ngạc nhiên thán phục một tiếng:

- Thật đẹp.

Ngày hôm nay là gia yến Võ Huệ Phi bố trí, chỉ có vài đứa con nàng và Lý Long Cơ tham gia yến hội. Cũng ở trường hợp này, lúc này Võ Huệ Phi mới đổi lại vũ y, tự mình ra trận nhảy một khúc Hồ toàn này.

Lý Long Cơ nhìn xem, hứng khởi, lại thấy Tiêu Duệ kinh diễm vô cùng, trong lòng càng thêm đặc ý vênh váo, không khỏi đi qua đoạt lấy dùi trống trong tay nhạc công, quên hết tất cả đánh trống cho Võ Huệ Phi, dùng sức thật mạnh lại đánh tan cả trống.

Tiếng trống tạm dừng, Võ Huệ Phi đầy mồ hôi ngừng lại, cười nói:

- Hoàng thượng, nô tỳ múa chưa xong.

Tiệc rượu ca múa cung đình, tự nhiên càng thêm xa hoa phiến phúc so với yến hội bình thường của dân gian. Tiêu Duệ ngồi cùng một chỗ với Lý Nghi, vừa uống rượu vừa xem giáo phường cung đình tổ chức diễn ca múa tươi đẹp, vừa nói nhẹ nhàng. Mà bên cạnh họ chính là Lý Kỳ. Lý Kỳ không cảm thấy hứng thú với ca múa này, nhưng vì biểu hiện của mình trước mặt phụ hoàng, hắn vẫn nhẫn nại mỉm cười xem, ngẫu nhiên còn gật gật đầu.

Lý Mạo cô đơn ngồi một bên khác, bên cạnh hắn là Thái Hoa công chúa sắc mặt lạnh lùng. Từ sau khi Tiêu Duệ trở thành tiên sinh Lý Kỳ, Lý Mạo cố tình xa lánh Lý Nghi và Lý Kỳ, một vết rách và ngăn cách vô hình đã sinh ra, muốn bù đắp sợ là bù không được nữa.

Một hồi sau khi nghe múa xong, Lý Mạo đột nhiên đứng dậy khom người nói:

- Phụ hoàng, mẫu phi, nhi thần cả gan đề cử một người biết múa với phụ hoàng, hần biết Hồ toàn vũ.

Lý Long Cơ a một tiếng:

- Truyền tới xem.

Nhưng khi người biết múa dáng người mập mạp mặc vũ y buồn cười kia tiến vào, Thái Hoa công chúa không khỏi kinh hô một tiếng:

- An Lộc Sơn?

Mà Lý Kỳ và Lý Nghi cũng kinh ngạc há miệng, chỉ có Tiêu Duệ âm thầm cắn chặt răng trong lòng. Trong lịch sử An Lộc Sơn này am hiểu Hồ toàn vũ, mà cũng bởi vì Hồ toàn vũ làm hần lấy được sự sủng hạnh của Lý Long Cơ. Nhờ múa mà phát tài, An Lộc Sơn coi như người thứ nhất trong thiên cổ.

An Lộc Sơn khi nào lại cấu kết với Lý Mạo? Chẳng lẽ số mệnh lịch sử lại muốn trở về điểm khởi đầu sao? Tâm niệm Tiêu Duệ chuyển nhanh như điện, suy nghĩ như nước thủy triều.

Khóe miệng Lý Long Cơ lộ ra một nụ cười cổ quái, khoát tay áo:

- An Lộc Sơn? Người là Bình Lô tướng quân An Lộc Sơn? Người còn biết Hồ toàn vũ?

An Lộc Sơn phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất:

- Hồi bẩm bệ hạ, thần đúng là An Lộc Sơn. Hồ toàn vũ này, thần có biết một phần, nguyện ý nhảy múa vì hoàng thượng và quý phi nương nương.

Lý Long Cơ cười lên ha ha, trên mặt Võ Huệ Phi cũng một mảnh ngạc nhiên. Tuy rằng Lý Long Cơ xem Hồ toàn vũ nhiều năm, trong cung nuôi nhốt vô số Hồ nữ học múa, nhưng thần tử dưới tay hần có người có thể biết Hồ toàn vũ, vẫn là lần đầu hần nghe nói, nhất là An Lộc Sơn này, toàn thân mập mạp, thân hình như vậy mà còn có thể nhảy Hồ toàn vũ?

Chẳng qua, khi tiếng trống nhạc thanh thoát trong trẻo vang lên, khi hai mũi chân An Lộc Sơn chuyên nghiệp giao nhau, tay trái chống nạnh, tay phải giơ lên cao, bày ra động tác người học múa, vô luận là Lý Long Cơ hay là Võ Huệ Phi đều hiểu được, An Lộc Sơn này am hiểu Hồ toàn vũ đại khái cũng không phải giả dối. Cho dù là Tiêu Duệ loại người ngoài nghề múa này, cũng có thể thấy được, An Lộc Sơn quả thật là mất một thời gian dài với Hồ toàn vũ.

Cũng không biết An Lộc Sơn mập mạp như lợn, làm sao thực hiện được loại động tác khó khăn này, trong mắt Tiêu Duệ, động tác đó không thua gì diễn xiếc.

Quý tích lịch sử quả nhiên có dấu hiệu “chảy trở về” nào đó. Trước khi tới tết Nguyên Tiêu, An Lộc Sơn được Lý Long Cơ bổ nhiệm làm Tiết độ phó sứ Phạm Dương, miễn đi chức vụ Tiết độ phó sứ Kiếm Nam Đạo của hần lần trước. Mà Chương Cừu Kiếm Quỳnh cũng bị miễn đi chức vụ Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo, lập tức quay về kinh thay thế Trương Cửu Linh.

Cùng lúc đó, Lý Long Cơ còn bổ nhiệm Thứ sử Kim Châu Trịnh Long làm Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo.

Kể từ đó, bộ khung quyền lực triều đình Đại Đường xem mặt ngoài thì tạo thành cục diện chân vạc: Lý Lâm Phủ một hệ, Chương Cừu Kiếm Quỳnh một hệ,

Thế gia đại tộc lấy Thôi Hoán làm đại biểu một hệ. Nhưng trên thực tế, Lý Lâm Phủ hay Chương Cừu Kiếm Quỳnh cũng được, đều có thể đưa về một hệ, bởi vì có một người tồn tại — Tiêu Duệ.

Mà nguyên nhân như vậy, tình thế tranh đấu của các hoàng tử Đại Đường càng trở nên phức tạp: Thịnh Vương hậu sinh khả úy, mơ hồ có xu thế áp qua Khánh Vương và Thọ Vương; nhưng Khánh Vương hoạt động thâm căn cố đế nhiều năm, nói vậy cũng sẽ không dễ dàng buông tha như vậy; mà Lý Mạo tuy rằng nhìn như không có thực lực tham dự cạnh tranh, nhưng cũng sẽ không buông tha, kết quả khó liệu.

Có lẽ bởi nguyên nhân như vậy, làm cho người thiết kế trò chơi quyền lực này, hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ lúc này mới không so đo tổn thất mà bắt đầu nâng đỡ thế gia đại tộc hàng loạt, hy vọng thế gia một hệ

đã bị Lý Lâm Phủ chèn ép lâu dài có thể quật khởi lại, một lần nữa triển khai hạn chế quyền lực của Lý Lâm Phủ, đồng thời cũng đặt cơ sở “khởi tử hồi sinh” nào đó cho Lý Mạo.

Loại trò chơi quyền lực gần như điên cuồng của Lý Long Cơ làm cho Tiêu Duệ cảm thấy căm hận và phần uất dị thường. Bởi vì điều này chỉ thỏa mãn dục vọng quyền lực của một mình hoàng đế, nhưng bất kể đối với dân chúng và thiên hạ Đại Đường, cũng đều không phải là một chuyện tốt.

Hắn chơi với lửa, nếu chơi không tốt sẽ bị lửa thiêu trụi. Tiêu Duệ yên lặng oán thầm Lý Long Cơ trong lòng.

Cách lễ Nguyên Tiêu năm Khai Nguyên thứ hai mươi bốn còn có hai ngày. Đối với dân chúng Trường An mà nói, tết Nguyên Tiêu năm này và năm ngoái không có gì khác nhau, vẫn là xem hoa đăng, nhảy ca vũ, ăn tiệc rượu; nhưng đối với triều đình Đại Đường mà nói, tết Nguyên Tiêu năm nay là có ý nghĩa khác, triều đình Đại Đường phải tổ chức long trọng Nguyên Nguyên tứ di yến trong ngày tết Nguyên Tiêu thứ hai, chiêu đãi sứ giả thậm chí là vương giả man di bốn phương đến Trường An triều bái Thiên Khả Hãn, thí dụ như cái gì các nước Tây Vực, Tân La, Nam Chiếu vân vân,...

Trong mấy ngày này, hơn mười cửa thành Trường An mở rộng, các quan viên hồng lư tự thường xuyên ra vào trong ngoài thành, dẫn nhiều đội sứ thần dị tộc tiến vào dịch quán Trường An.

Đồng thời, trong cung còn truyền ra một tin tức: nói là trên bữa tiệc Nguyên Tiêu tứ di yến, Lý Long Cơ sẽ làm một hoàng tử thay thế mình, ban thưởng yến sứ thần man di. Điều này có nghĩa như nào? Đối với đám thần dân Đại Đường rất mẫn cảm với chính trị mà nói, điều này có nghĩa là chọn thái tử, còn có nghĩa thay thế Đại Đường Thiên Khả Hãn nhận lấy vinh quang tối cao của các Khả Hãn man di.

Tin tức này không biết thật hay giả, cũng không biết sao lại truyền tới. Tiêu Duệ thậm chí còn cảm thấy, đây là Lý Long Cơ âm thầm làm quỷ gây rối. Có lẽ, chính vì “nghiêm chứng” lời đồn đãi này, Lý Long Cơ chợt hạ chiếu, làm cho các hoàng tử, các công chúa “dâng lễ vật” trợ hứng trên lễ hội đêm tết Nguyên Tiêu.

Có lẽ, đây bắt quá là hứng khởi nhất thời của Lý Long Cơ.

Nhưng mặc dù là loại “cơ hội” hư vô mờ mịt như rơm rạ, cũng khơi gợi lên máu nóng của các hoàng tử công chúa. Đương nhiên, với đa số hoàng tử công chúa mà nói, đây chẳng qua là làm hoàng đế vui vẻ mưu cầu con đường vinh hoa phú quý của mình lớn hơn nữa; nhưng đối với Khánh Vương Lý Tông, Thọ Vương Lý Mạo, cùng với thiếu niên Lý Kỳ tâm tư ngày càng nặng mà nói, lại là một loại cơ hội trèo lên trên. Bọn họ không thể cũng không muốn buông tha.

Thấy Lý Kỳ quần lấy mình một ngày trong phủ, mà ngay cả Lý Nghi cũng “thuyết phục” hắn nghiêng về một bên, Tiêu Duệ không khỏi cười khổ, thầm nghĩ: các người là con trai con gái, sao lại không hiểu phụ hoàng các người bằng ta là người ngoài chứ? Nếu Lý Long Cơ khinh địch mà thả quyền lập thái tử, cục diện ba vương đoạt ngôi hiện tại hình thành như thế nào?

- Tử Trường, chàng vẫn nên giúp đỡ Kỳ đệ đi, làm cho hắn đưa ra tặng vật, không phải trên mặt chúng ta cũng có vinh dự hay sao?

Lý Nghi nhẹ nhàng nói.

Lý Kỳ ở một bên chờ mong mà nhìn Tiêu Duệ, thấy điệu bộ của hắn không sao cả, không khỏi cười khổ nói:

- Tỷ phu huynh không giúp đệ, huynh còn giúp ai?

- Thịnh Vương, kỳ thật ta không tán thành đệ làm náo động trên bữa tiệc tết Nguyên Tiêu này, phải hiểu rằng điều này cũng không tốt với đệ. Không bằng nhường hai người Thọ Vương và Khánh Vương tranh đấu đi, chúng ta hãy ở một bên xem náo nhiệt thì tốt hơn.

Tiêu Duệ nghĩ một chút vẫn khuyên nhủ.

Lý Kỳ thất vọng đặt móng ngồi xuống:

- Phụ hoàng vốn đã không thích đệ, còn như vậy, đệ.

Lý Nghi ngồi một bên thở dài yếu ớt. Anh trai em trai của mình đều rơi vào bên trong lốc xoáy tranh đoạt quyền lực, tương lai bất luận ai thua ai thắng đều là một kết cục làm người ta xấu hổ. Nàng mới đoán mơ hồ, đạo diễn hết thấy, chính là phụ hoàng của bọn họ, hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ.

- Thịnh Vương, đệ quá câu chấp.

Tiêu Duệ cười nhàn nhạt:

- Một khi đã như vậy, đệ thích làm náo động, chúng ta đây không ngại mà làm thật lớn — chẳng qua, đệ cần phải nghĩ kỹ, cứ như vậy, đệ sẽ trở thành cái gai trong mắt Khánh Vương và Thọ Vương, cho nên lúc này.

Nói tới đây, Tiêu Duệ cũng không nói tiếp nữa. Thần sắc Lý Kỳ biến đổi, cúi đầu trầm ngâm hơn nửa ngày, lúc này mới ngẩng đầu dứt khoát nói:

- Đệ không sợ!

- Đệ không sợ!

Ba chữ ngắn ngủi này nói hết những vướng mắc trong tâm lý thiếu niên Lý Kỳ mấy ngày này. Mà cũng chính ba chữ này, chính thức mở màn ba vương đoạt ngôi.

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra vẻ tươi cười, nụ cười nhẹ nhàng này làm cho Lý Nghi xem có chút “sởn gai ốc”, nàng nhẹ nhàng kéo vạt áo Tiêu Duệ, cúi đầu nói:

- Tử Trường —

Tiêu Duệ vỗ vỗ bả vai nàng, im lặng đi ra khỏi thư phòng.

172. Chương 157: Yên Tiệc Tết Nguyên Tiêu - Rượu Tiên Trong Họa

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuyết đọng thật dày bị dòng người điên cuồng dẫm đạp thành đường băng sáng loáng, hoa đăng trên mặt băng rải rác toàn thành có vẻ càng thêm sáng lạn. Nương theo dòng người bắt đầu khởi động, nhiều con rồng lửa và núi đèn rừng hoa hòa lẫn với nhau, trang điểm cho đêm Nguyên Tiêu trong thành Trường An thêm huy hoàng tráng lệ.

So với người dân mặc sức vui vẻ ở ngoài hoàng thành, bầu không khí chúc mừng tết Nguyên Tiêu trong hoàng thành không chút thua kém. Từng chiếc đèn cung đình màu sắc sắc sỡ hình thức không giống nhau lay động trong gió rét, hoặc chồng chất trên mái hiên, hoặc liên miên cửa cung điện, hoặc ở ngọn cây, hoặc là trong tay đám cung nữ thái giám. Mà trên quảng trường rộng thênh thang sau Ngọ Môn, một cái đài cao xa hoa dựng lên, trên đài cao, hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ đang yến tiệc cùng với các quý tộc, quần thần.

Ca vũ hoa lệ và rượu ngon trong vắt, mỹ nữ kiều diễm và cảnh đèn vô biên, các quý tộc Đại Đường đắm chìm thật sâu trong bầu không khí ngày hội. Thần tử do Lý Lâm Phủ đứng đầu ngồi bên trái Lý Long Cơ, mà đám hoàng tử công chúa do Khánh Vương Lý Tông đứng đầu thì ngồi bên phải. Sau một khúc nhạc tết Nguyên Tiêu khí thế khoáng đạt, Lý Long Cơ chậm rãi đứng lên, cất cao giọng nói:

- Mỗi năm Nguyên Tiêu, nay lại Nguyên Tiêu, tối nay, trăm vui hết mình cùng với các ái khanh, các hoàng tử hoàng nữ!

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Mọi người ầm ầm bái nói.

... Đám hoàng tử hoàng nữ đã dâng tặng lễ vật xong. Đơn giản chính là một ít trân bảo ngọc khí hoặc là tranh chữ hiếm lạ linh tinh, lần lượt dâng lên, lần lượt bày ra, cũng làm cho yến tiệc chúc mừng tết Nguyên tiêu này biến thành cuộc thi đấu bảo vật.

Lý Tông dâng tặng chính là một cái bình bạch ngọc cao một thước, thợ khéo chắt ngọc tinh mỹ hiếm thấy, giá trị ít nhất vạn quán. Có thể thấy được, vì làm cho Lý Long Cơ vui mừng, Khánh Vương cũng mất không ít tâm tư, tốn không ít tiền. Mà Lý Mạo thì dâng tặng hai mỹ nữ tuyệt đỉnh đến từ Đại Thực, hai mỹ nữ

song sinh này không chỉ có dung nhan tuyệt thế còn có mùi thơm lạ, nghe nói chỉ một lần có thể làm nam tử sung sướng. Liếc qua hai mỹ nữ tràn đầy phong tình nước khác, trong mắt Lý Long Cơ sáng ngời, lại bị Võ Huệ Phi một bên hung hăng trừng mắt liếc qua, chỉ đành cười ha ha, xua tay cho các nàng lui xuống.

Lý Long Cơ cúi người uống rượu như không có việc gì, che đậy xấu hổ một chút.

Nhưng ánh mắt bất mãn của Võ Huệ Phi lại liếc về phía Lý Mạo, thầm oán hận trong lòng:

- Hay cho tên tiểu tử thối nhà ngươi, không ngờ muốn cho hai con hồ ly tinh đến quyến rũ hoàng thượng, xem bản cung ngày khác không thu thập ngươi.

Tất cả hoàng tử hoàng nữ đều tặng lễ, chỉ có hai người thờ ơ, một người là Lý Nghi, một người là Lý Kỳ. Lý Nghi thì thôi, dù sao tên tuổi nàng đã không còn phong hào công chúa. Nhưng Lý Kỳ thì sao? Một người ngang trời xuất thế, được xưng là một người đứng đầu trong sự lựa chọn để làm thái tử, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tranh thủ tình cảm trước ngự giá này?

Không chỉ có văn võ đại thần và đám hoàng tộc Đại Đường bồn chồn, mà ngay cả Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi cũng hơi có chút tò mò trong lòng.

Ánh mắt nhàn nhạt của Lý Long Cơ chợt lóe trên người Lý Kỳ rồi biến mất, lập tức dời lên trên người Lý Nghi chân thành lời nói nhỏ nhẹ bên cạnh Tiêu Duệ. Thấy toàn thân trên dưới của nàng đều tắm rửa trong thần quang hạnh phúc, Lý Long Cơ không kìm nổi vui mừng mà vuốt ve râu dài. Trong rất nhiều hoàng tử hoàng nữ của hắn, chỉ có Lý Nghi làm cho hắn thích từ trong đáy lòng. Không bởi gì khác, người khác dường như đều có xu hướng theo đuổi vinh hoa phú quý và quyền lực, một lòng một dạ muốn đạt được cái gì đó từ trong tay phụ hoàng là hắn, chỉ có cô con gái này trọng tình trọng nghĩa, căn bản không để vinh hoa quyền thế vào mắt.

Lý Long Cơ có thể đáp ứng hôn sự của Tiêu Duệ và Lý Nghi, có quan hệ rất lớn tới tính tình đậm bạc của Lý Nghi.

Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi liếc nhau, cười cười:

- Nghi nhi.

Lý Nghi cả kinh, vội vàng đứng dậy hành lễ:

- Phụ hoàng.

- Nghi nhi, tuy rằng con không còn phong hào công chúa, nhưng dù sao con cũng là con gái trẫm, điểm này, thiên hạ đều biết, trẫm cũng không muốn giấu diếm cái gì. Trên yến tiệc Nguyên Tiêu hôm nay, trẫm từng có mệnh lệnh cho hoàng tử hoàng nữ dâng tặng lễ vật, nhưng chỉ riêng con... Đây là vì sao?

Lý Long Cơ cất cao giọng nói.

Lý Nghi mỉm cười:

- Phụ hoàng địa vị cao quý làm vua Đại Đường, vua làm Thiên Khả Hãn tứ di, có được thiên hạ Đại Đường này, bảo bối gì trong cung không có, con gái cũng không cầm được gì tới hiến cho phụ hoàng — chẳng qua, con gái thương lượng qua với Tử Trường, tuy rằng chúng con không lấy ra được trân bảo gì, nhưng con gái nguyện ý gánh vác tất cả chi phí cần thiết của yến tiệc Nguyên Tiêu trong cung, tửu phụng Tử Đồ lại miễn phí cung cấp cho yến tiệc Nguyên Tiêu rượu ngon nhất.

Lý Long Cơ ngắt ra, lúc này mọi người lấp bắp kinh hãi.

Tuy rằng tết Nguyên Tiêu không còn mấy ngày nữa, nhưng trong cung sẽ yến tiệc mỗi ngày, xa hoa vô cùng, chi phí cần thiết này cũng không phải một số lượng nhỏ, đối với triều đình Đại Đường mà nói không tính là gì, nhưng đối với một người mà nói, đây chính là một món tiền khổng lồ đó!

Ít nhất mười vạn quán! Tiêu Duệ không ngờ có tài lực và quyết đoán này, khó trách mọi người nói Tiêu Duệ phú giáp thiên hạ, xem ra đồn đại không sai. Ánh mắt chúng thần hướng tới Tiêu Duệ đều trở nên cổ quái, đây chính là một đại tài chủ phú khả địch quốc, quả nhiên là tiền nhiều thổ lớn!

Lý Long Cơ cao hứng cười lên ha ha. Tuy rằng hắn không thiếu chút tiền ấy, nhưng Tiêu Duệ và Lý Nghi có thể có ý định này, coi như là khó được. Mặc dù không tặng lên trần bảo gì, nhưng thoải mái đưa vào cung một khoản tiền tài này, giá trị này hơn xa lễ vật mà các hoàng tử hoàng nữ khác dâng tặng.

Lý Tông cảm thấy chấn động, ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Duệ.

Trao đổi với Bùi Khoan ngồi đối diện hắn một sự “tiếc nuối” bằng ánh mắt.

Ngọc Chân quay đầu lại liếc qua Lý Lâm Phủ, lại thoáng quàng cái nhìn không cho là đúng tới Tiêu Duệ, nàng thầm nghĩ trong lòng:

- Tiểu oan gia, người đường hoàng như vậy là choáng váng hay là tính toán đây, chẳng lẽ người không nhớ rõ cổ huấn tiền không thể lộ sao?

- Được, Nghi nhi, Tiêu Duệ, hai đứa làm vô cùng tốt, trầm thật cao hứng. Tuy rằng trầm cũng không thiếu tiền, tuy rằng quốc khố tràn đầy, nhưng hai đứa có thể hiểu tâm phân ưu với trầm, trầm với mẫu phi con cực kỳ cao hứng.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Thưởng hai đóa hoa hồng.

Lý Nghi mỉm cười cúi người cài trâm hoa hồng Lý Long Cơ thưởng lên cạnh thái dương Tiêu Duệ. Tiêu Duệ nhướn mày, hắn cực kỳ phản đối phong tục nam tử cài trâm hoa lưu hành thịnh Đường này, thậm chí phản cảm. Nhưng nhìn thấy Lý Nghi dịu dàng chân thành, trước mặt mọi người, hắn cũng đành chịu đựng cảm giác nôn mửa chấp nhận ngồi xuống.

Vô Huệ Phi nhẹ nhàng cười:

- Hoàng thượng, có lẽ ngài còn không biết, hai đứa bé này ngày thường bỏ ra không ít tiền tài, vừa để giúp đỡ dân chúng gặp nạn, vừa để giúp đỡ sĩ tử nghèo khó đọc sách, cho dù là trong nhà có một ngọn núi vàng, cũng bị hai đứa bé này làm suy sụp ra ngoài.

Cao Lực Sĩ đứng phía sau Lý Long Cơ cùng cười phụ họa một tiếng:

- ... Lão nô lại nghe nói, công chúa và Tiêu đại nhân chi tiêu trong nhà thật tiết kiệm.

Lý Nghi đứng dậy khom người lấy một cái:

- Phụ hoàng, mẫu phi, con gái của nhà cơm áo không lo, tồn đọng những tiền tài kia thì có tác dụng gì? Không bằng đem ra ngoài, giúp đỡ một ít dân chúng cùng khổ.

Lý Long Cơ gật đầu, nhìn Tiêu Duệ thật sâu, cảm thán vài tiếng:

- Tiêu Duệ khanh có ý chí này, cũng không uống trầm thu khanh làm môn sinh, tốt, tốt lắm.

Rượu qua tam tuần, Tiêu Duệ vẫn bảo trì trầm mặc đột nhiên đứng dậy, bái nói:

- Hoàng thượng, thần có một trò chơi nhỏ, hôm nay muốn trợ hứng cho hoàng thượng trên tiệc yến này, không biết hoàng thượng có đồng ý thần bêu xấu.

Lý Long Cơ đang cao hứng, nghe được có biểu diễn, không khỏi cười nói:

- Chuẩn, khanh hãy làm ra, để trầm và các vị ái khanh đánh giá.

Tiêu Duệ lập tức khoát tay áo về phía một góc phòng. Xuân nhi và Lan nhi đến từ quán rượu Mộng Ảo Đại Đường, cũng chính là hai trong số Xuân Lan Thu Cúc phụng dưỡng Ngọc Chân trong Yên La Cốc hiện giờ trở thành thị nữ bên người của Tiêu Duệ, một người nắm một quyển giấy, một người nắm trong tay một nghiên mực tràn đầy chất lỏng đen đỏ giao nhau, duyên dáng đi tới.

Hai thái giám vội vàng khiêng một chiếc bàn tới.

Lan nhi trải mở quyển giấy trên bàn, Xuân nhi buông nghiên mực cầm trong tay, sau đó thần nhiên cười với Tiêu Duệ, đứng ở bên người hắn.

Tiêu Duệ cười với Lý Nghi, Lý Nghi đi tới cười hiểu ý, đề bút vẽ một bức họa trên quyển giấy. Ngay lúc mọi người ngấm nhìn, Lý Nghi vung bút như bay, không bao lâu liền vẽ một bức tranh chân dung nhân vật giống như đúc: một thanh niên thần sắc phóng khoáng, tay áo bay tán loạn, giống như cười gió mà đi.

Lý Nghi cười lui xuống. Khi Xuân nhi và Lan nhi bày bức tranh vẽ kia trước mọi người một vòng, Lý Long Cơ và các trọng thần đều cảm thấy giật mình, tranh này của Lý Nghi không phải là Tiêu Duệ sao. Chỉ có điều mọi người có chút tò mò, tại bữa tiệc tết rượu Nguyên Tiêu này, Lý Nghi vẽ phu quân của mình trên quyển giấy làm gì?

Khóe miệng Tiêu Duệ mang theo nụ cười bình tĩnh, hẩn ngậm một ngụm rượu trong một chén trên bàn mình, sau đó đến trước mặt bức tranh Xuân nhi và Lan nhi bày ra, cúi người thi lễ với Lý Long Cơ, sau đó phùng một tiếng phun rượu ra, phun lên phía trên người trong bức họa.

Lý Long Cơ vừa mới nhú mồm, thăm nghĩ người làm huyền hoặc cái gì, lại nghe tiếng hinh hô của Võ Huệ Phi truyền đến bên tai:

- Hoàng thượng, mau nhìn, mặt người trong bức họa biến sắc, sắc mặt đỏ dần.

Lý Long Cơ ngăn ra, vội vàng nhìn kỹ lại cùng với mọi người. Quả nhiên, trên khuôn mặt trắng nõn của “Tiêu Duệ” kia, chậm rãi nhuộm lên hai đóa mây đỏ, khuếch tán từng chút, đỏ bừng giống như khuôn mặt nữ tử, lại giống như quả đào chín.

Khi khuôn mặt “Tiêu Duệ” ngày càng đỏ bừng, Tiêu Duệ đột nhiên múa ống tay áo, liên tục múa vài cái, màu đỏ trên mặt “Tiêu Duệ” trên bức tranh kia lại bắt đầu giảm đi từng chút, cũng chỉ vài hơi thở ngắn ngủi, lại một lần nữa biến ảo trở thành nguyên dạng.

Biết rõ là Tiêu Duệ chuẩn bị biểu diễn dọa người, nhưng Lý Long Cơ và các quý tộc thần tử Đại Đường vẫn cảm thấy mới mẻ và hưng phấn trước nay chưa từng có, muốn Tiêu Duệ nói rõ ràng. Nhưng Tiêu Duệ làm sao có thể nói rõ ràng được, dùng “bí thuật tiên nhân trong rượu” qua loa cho xong. Đây chẳng qua là một bí thuật dân gian ghi lại trên một bản cổ tịch, Xuân nhi và Lan nhi lấy quyển giấy ra, đương sớm phải chuẩn bị một số “vật liệu gì đó”, thoa lên một tầng hỗn hợp chất lỏng hong khô gồm cát đỏ, diêm tiêu, phấn vỏ ốc sau khi đập nát.

Còn lại là một loại phản ứng hóa học. Người trong bức họa gặp hơi rượu thì biến thành hồng, hơi rượu bay đi liền trở về nguyên dạng.

Tiêu Duệ được xưng truyền nhân tửu thánh, là tài tử tửu đồ đại danh đỉnh đỉnh Đại Đường, làm một biểu diễn trợ hứng như vậy coi như là danh thật về tới. Đương nhiên, không ai nghĩ đến Tiêu Duệ đây là đang làm náo động.

Ngọc Chân cười thâm trong lòng, “để xem tiểu oan gia này lại muốn làm cái quỷ gì.”

173. Chương 158: Yên Tiệc Tết Nguyên Tiêu - Vượt Lửa Qua Sông

Kỳ thật, “trò chơi” kể trên Tiêu Duệ cũng khoe khoang không ít ở kiếp trước. Tuy rằng hắn không biết ảo thuật, nhưng trò rượu tiên trong bức tranh kia vẫn là dày công tôi luyện, đi đến Đại Đường lừa dối quý tộc Đại Đường hơn một nghìn năm trước một chút, vẫn là không thành vấn đề. Đương nhiên, mục đích của hắn cũng không phải vì lừa dối và khoe khoang.

Tiêu Duệ làm cho Xuân nhi và Lan nhi lui ra, chính mình sau đó tiến tới cúi đầu:

- Hoàng thượng, một trò chơi nhỏ làm hoàng thượng cười mà thôi, không dám nhận hoàng thượng tán dương như thế. Hoàng thượng, thần còn muốn.

Lý Long Cơ thích nhất loại việc mới mẻ này, thấy Tiêu Duệ dường như còn có “xiếc” muốn chơi, không khỏi càng thêm hưng phấn, lớn tiếng nói:

- Tiêu Duệ, người cái gì đều không cần nói, trẫm đang chờ xem.

Tiêu Duệ đột nhiên nở nụ cười. Hắn đứng thẳng thân mình, thân hình tuấn lãng phóng khoáng dưới ánh trăng và dưới ánh đèn hiện lên một cái bóng thật dài. Hắn xoay lưng lại, nhìn một số thái giám và cung nữ đang đem “đạo cụ” tới giữa sân, cất cao giọng nói:

- Hoàng thượng, các vị đại nhân, xiếc này của thần tên là vượt lửa qua sông.

Vài tên thái giám mang tới hai cái nồi rượu bằng sắt tới đây, trong nồi tràn đầy rượu Thiêu Dao Tử độ cồn rất cao do tửu phường Tửu Đồ sản xuất. Mùi rượu nồng đậm phiêu tán trên không trung, đặc biệt xông vào mũi, làm cho một số công chúa và phi tần lỗ mũi không quá thông thuận không kìm nổi hắt hơi vài cái.

Bên cạnh hai cái nồi rượu, đặt vài cái thùng gỗ tràn đầy nước.

Tiêu Duệ đi đến trước nồi rượu, dùng môi gỗ múc rượu mạnh, cười nói nhàn nhạt:

- Hoàng thượng, đây là Thiêu Dao Tử thần làm chuyên bán cho người Hồ man di, rượu này vô cùng mãnh liệt, nóng như lửa.

Lý Long Cơ ồ một tiếng, sự thích thú của chúng thần và đám hoàng tử hoàng nữ đều bị hành vi ra vẻ thần bí của Tiêu Duệ khơi gợi lên. Cho dù là Lý Tông và Lý Mạo kia cũng đều mở lớn mắt, đều cân nhắc suy nghĩ muốn nhìn Tiêu Duệ sẽ lại làm ra trò chơi thần kỳ gì.

Tiêu Duệ cười cười, đột nhiên ngừng lại quát một tiếng:

- Đốt lửa.

Oanh! Xùy!

Một đốm lửa nhỏ từ hộp quạt trong tay thái giám rơi vào một nồi rượu, rượu mạnh trong nồi nháy mắt bị đốt, ngọn lửa bùng hực bốc lên cao, rọi lên một màu hồng trên người Tiêu Duệ đứng một bên.

A!

Ồ!

Hô!

Thình lình xảy ra rượu cháy làm cho mọi người lắp bắp kinh hãi. Nhưng mọi người còn chưa có phục hồi tinh thần, lại nhìn thấy Tiêu Duệ động tác cực kỳ tiêu sái đưa tay tiến vào trong nồi rượu cháy bùng hực, sau đó dường như không có việc gì cầm một ngọn lửa ra.

Ngọn lửa kia nhảy nháy trên tay Tiêu Duệ. Tiêu Duệ mỉm cười, chợt bắn bay ngọn lửa, hóa thành nhiều đốm lửa tiêu tán trong bầu trời đêm nặng nề.

- Hoàng thượng, trò chơi này của thần cần có người đến phối hợp, không biết có vị điện hạ nào ở chỗ này đồng ý xuống sân đến trợ hứng cho hoàng thượng cùng với Tiêu Duệ?

Tiêu Duệ đột nhiên xoay người ánh mắt nhìn về phía một số hoàng tử hoàng nữ, thản nhiên nói.

Lý Long Cơ a một tiếng:

- Tiêu Duệ, ngươi cần thận nói xem phương pháp phối hợp thế nào?

- Hoàng thượng, chính là để cho thần đem rượu mạnh này vẩy lên người, sau đó lại châm... Đây đúng là cái gọi là vượt lửa qua sông, không biết vị điện hạ nào đồng ý diễn trò vượt lửa qua sông này vì hoàng thượng? Ha ha, các điện hạ không cần khẩn trương, Tiêu Duệ có thể cam đoan, việc này hữu kinh vô hiểm!

Tiêu Duệ cười thản nhiên.

Nhưng đám hoàng tử hoàng nữ hai mặt nhìn nhau, hít một hơi sâu. Tuy rằng Tiêu Duệ luôn mồm tỏ vẻ hữu kinh vô hiểm, nhưng nhìn ngọn lửa bùng hực thiêu đốt trên người, nếu chẳng may... Vậy như thế nào cho được? Huống chi, hành động lần này của Tiêu Duệ nhất định là có thâm ý, nếu không, hắn tìm một thái giám hoặc cung nữ đến phối hợp là được, cần gì phải tìm hoàng tử hoàng nữ.

Những hoàng tử hoàng nữ khác im lặng không nói. Bọn họ hiểu được, lần này đại khái là Tiêu Duệ hướng tới Lý Tông và Lý Mạo, không quan hệ tới bọn họ.

Lý Long Cơ nhíu mày, hàn quang trong mắt chợt lóe, nhìn đám con trai con gái của mình, thản nhiên nói:

- Các con ai nguyện ý tiến tới?

Lý Tông run lên trong lòng, đang muốn tiến tới, trong đột nhiên lại mơ hồ cảm thấy không được thoải mái, lại cúi đầu xuống. Lý Mạo càng không cần phải nói, ngày thường hắn sống trong an nhàn sung sướng căn bản không có khả năng có loại đảm lược này. Xem qua ngọn lửa hùng hực cũng kinh tâm động phách, huống chi là thiêu đốt trên người mình.

Ánh mắt Tiêu Duệ đặt lên người Lý Kỳ. Tuy rằng Lý Kỳ sớm có tư tưởng chuẩn bị trong lòng, nhưng vẫn hơi có chút bất an. Nhưng hắn nhìn thấy trong mắt Tiêu Duệ không ngờ lóe ra một tia cảm tức, không khỏi thở dài, bỗng nhiên đứng dậy:

- Phụ hoàng, con nguyện ý thử một lần.

Lý Long Cơ liếc Lý Kỳ thật sâu, chăm ãi gật đầu:

- Tốt lắm, con đi đi. — Tiêu Duệ, khanh nhớ kỹ cho trẫm, nếu Thịnh Vương có bất kỳ sơ xuất gì, trẫm tuyệt đối không tha cho khanh.

Tiêu Duệ thản nhiên gật đầu khom người:

- Vâng, thần hiểu được.

Lý Kỳ có chút run rẩy đứng trước mặt Tiêu Duệ. Trò chơi này lúc trước hắn có thử qua một lần, loại cảm giác kinh hồn này vẫn làm cho hắn nghĩ tới liền không rét mà run. Biết rõ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hắn vẫn sợ hãi,

Một câu cũng không nói nên lời.

Đột nhiên, bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp của Tiêu Duệ:

- Không sao, bình tĩnh.

Nhìn sự thông dong trong mắt Tiêu Duệ, Lý Kỳ cắn chặt răng, cúi đầu nói:

- Tỷ phụ, huynh tới đi, đệ tin tưởng huynh.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng cười, tự mình cúi dùng chậu gỗ đựng một chậu rượu nồng đậm từ trong nồi rượu, sau đó không chút do dự đem rượu giội lên người Lý Kỳ. Rầm một tiếng, dưới ngực Lý Kỳ phần lớn bị rượu ướt nhẹp, dính gắt gao lên người hắn.

Giữa sân tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc vù vù. Sắc mặt Lý Kỳ càng thêm tái nhợt, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, chỉ có điều thân hình đứng giữa sân hơi phát run. Lý Nghi ở một bên lo âu chà xát hai tay, muốn nói gì những vẫn nuốt trở lại.

Tiêu Duệ châm lửa trong tay, ngọn lửa lung lay nhảy trong tay hắn, hắn tới gần Lý Kỳ từng chút.

Sắc mặt quẩn rũ của Võ Huệ Phi trắng bệch một trận, nàng lấy tay đỡ ngực run giọng nói:

- Chậm đã, Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ ngạc nhiên ngẩng đầu.

- Tiêu Duệ, Kỳ nhi có việc gì, người.

Võ Huệ Phi run giọng hỏi.

- Nương nương yên tâm, Thịnh Vương sẽ không có việc gì, một chút trò chơi nhỏ mà thôi.

Tiêu Duệ cười cười, đột nhiên đưa hộp quẹt trong tay hướng tới nửa thân dưới ướt sũng của Lý Kỳ.

Hô! Hô! Hô!

Ngọn lửa bùng lên trên người Lý Kỳ, nhiều đám lửa chạy toán loạn trên người hắn. Lý Kỳ dang rộng hai tay, chậm rãi bước đi vài bước. Ngọn lửa dường như ngày càng thiêu đốt mạnh, tiếng ngọn lửa vù vù kia

nháy mắt làm khuôn mặt non nớt của Lý Kỳ nổi lên vài phần âm trầm, hần cấn chặt hàm răng, ánh mắt vẫn mấp máy.

Mọi người kinh hô lên, đa số đều đứng dậy, hô lên.

- Xoay người lại!

Nụ cười nơi khóe miệng Tiêu Duệ ngày càng đậm, đột nhiên quát.

Dựa theo bố trí lúc trước, Lý Kỳ xoay người tại chỗ, kéo ánh lửa đầy người trượt ra một đám lửa hình tròn. Tiêu Duệ bưng chậu gỗ lên, trong nháy mắt gọi từ đầu đến chân Lý Kỳ, dập tắt ngọn lửa trên người Lý Kỳ.

Lý Kỳ thở phào một cái, lấy lại bình tĩnh, tiến lên mở quần áo ướt sũng ra. Tuy rằng quần áo ướt sũng, nhưng không hề có dấu vết lửa cháy, đang lúc mọi người than thở sợ hãi, Lý Kỳ vội vàng được vài cung nữ và thái giám hộ vệ, cuối cùng đi thay quần áo. Dù sao, đây chính là ngày rất lạnh, quần áo ẩm ướt làm sao hần chịu được.

Lý Long Cơ vỗ bàn tán dương:

- Hay, tuyệt vời! Trẫm còn chưa từng thấy qua loại kỳ thuật này, Tiêu Duệ, trẫm phải thưởng khanh thật hậu.

Lý Mạo thấy danh tiếng này đều bị Lý Kỳ đoạt đi, phần nộ trong lòng, đứng dậy cảm hận nói:

- Phụ hoàng, Tiêu Duệ này rõ ràng đã giải thích với Thịnh Vương trước, lúc này Thịnh Vương mới dám... Nếu nhi thần biết trước không có chút nguy hiểm nào, nhi thần cũng nguyện ý vượt lửa qua sông.

Gồm cả Lý Long Cơ, ai cũng không phải người ngu, đều hiểu được lần này Tiêu Duệ chẳng qua là làm cho Lý Kỳ có một lần nổi bật. Đây đương nhiên là kế hoạch trước đó bọn họ đã an bài tốt, nếu không hôm nay Lý Kỳ như nào lại không có lễ vật gì để dâng tặng. Nhưng mặc dù là như vậy, một màn mạo hiểm kích thích trước mắt này vẫn làm cho bọn họ cảm nhận được rung động dị thường.

Ngọc Chân thở dài, thầm nghĩ, “tiểu oan gia, người đúng là vắt hết óc cho Thịnh Vương này... Nhưng, người cho rằng để cho Thịnh Vương nổi bật có thể đạt được sự coi trọng của hoàng thượng sao? Đây căn bản là người si nói mộng.”

Võ Huệ Phi khen ngợi nhìn Tiêu Duệ. Làm mẫu thân Lý Kỳ, giờ phút này nàng có thể thực sự xác định: Tiêu Duệ đã một lòng chuẩn bị trợ giúp Thịnh Vương, điều này tin tưởng không thể nghi ngờ.

Sắc mặt Tiêu Duệ bình tĩnh, khóe miệng cười. Hắn đương nhiên không ngu ngốc nghĩ rằng để cho Lý Kỳ nổi bật có thể khiến cho Lý Long Cơ coi trọng. Sở dĩ hôm nay làm ra nhiều trò như vậy, đơn giản là muốn công khai tuyên bố thái độ, mình đứng chung một chỗ với Thịnh Vương. Tiếp theo, cũng thuận tiện làm cho Lý Kỳ “phát sáng”, đề cao chút nổi tiếng thôi.

- Thọ Vương điện hạ, trước đó Thịnh Vương đương nhiên là thí nghiệm qua cùng với thần. Chẳng qua, thí nghiệm thì thí nghiệm, đảm lượng thì đảm lượng — nếu Thọ Vương điện hạ như thế, như vậy thần cả gan mời Thọ Vương điện hạ lên sân khấu thử một lần.

Tiêu Duệ cười cười, cúi người thi lễ với Lý Mạo.

174. Chương 159: Người Chủ Trì Tứ Di Yến

Vẫn là “rượu tiên trong tranh”, lại là “vượt lửa qua sông”, hai “trò chơi nhỏ” như vậy biểu diễn qua, không chỉ nói các quý tộc Đại Đường, mà ngay cả bản thân Tiêu Duệ đều có chút cảm giác giả thần giả quỷ. Hắn không nhìn ánh mắt chăm chú cổ quái của mọi người, chậm rãi trở về chỗ ngồi của mình.

Ca múa tiếp tục diễn ra, tiệc rượu lạc vào cảnh đẹp.

Tiếp theo, đến lượt đám vũ cơ và nhạc công thủ hạ của Ngọc Chân lại nổi lên tiếng nhạc rất lớn. Nhiều ngày từ trước đến nay như vậy, Ngọc Chân đã sớm phổ những câu ca rõ ràng hoa lệ lộng lẫy của Tiêu Duệ thành làn điệu, đồng thời luyện thành điệu múa đi kèm. Không thể không nói, “đoàn ca vũ kịch” thủ hạ

của Ngọc Chân còn mạnh hơn so với giáo phường cung đình. Trình độ và sự đam mê âm luật và ca múa của Ngọc Chân không kém Lý Long Cơ, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Sự vui vẻ của tết Nguyên Tiêu ngoài hoàng thành đã đi vào **.

Âm thanh sung sướng sóng sau cao hơn sóng trước kia xuyên thấu qua tường cung nguy nga, theo gió đêm lạnh lạnh truyền vào trong hoàng thành. Lý Long Cơ chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị phát biểu “lời chúc” sau cùng, chấm dứt ẩm yến tết Nguyên Tiêu cung đình đã diễn ra thật lâu. Sau đó, hoàng đế Đại Đường muốn dẫn đầu quần thần du ngoạn sơn thủy tường thành thành lâu, quan sát hội đèn lồng Trường An, nhận vạ dân làm lễ và vui mừng cùng với dân chúng.

-.

Lý Long Cơ nói những gì, Tiêu Duệ cũng không cẩn thận nghe, tự nhìn tự rót tự uống một mình, bởi vì hẳn cảm thấy những thứ này không có quan hệ gì với mình. Chỉ có điều trên thân sắc trên mặt Lý Kỳ khấn trương khác thường, Lý Nghi mới kéo vạt áo của hắn, cũng vênh tai lên nghe.

- Tết Nguyên Tiêu năm nay, tứ di tới triều, trăm thật cao hứng... Trăm quyết định, ngày mai mở tứ di yến.

Nói tới đây, Lý Long Cơ đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nghiêm nghị chậm rãi lướt qua trên người chúng thần, trầm giọng nói:

- Các vị ái khanh, các khanh nghĩ, nên để ai thay trăm đến chủ trì tứ di yến đây?

Mọi người rùng mình, đều im lặng cúi đầu xuống, trăm mặc không nói. Ngay lúc này, rốt cuộc vì sao tới lúc này rồi mà tâm tư của Lý Long Cơ vẫn chưa rõ ràng, cho dù chúng thần có ý tưởng trong lòng, cũng không có biểu đạt ra. Còn nữa, một khi mở miệng đề cử, ủng hộ một người nào đó lại đắc tội với một người nào đó, khiến cho hoàng tử nào đó phẫn nộ, đám quyền quý Đại Đường tự cảm tháyá vẫn nên bảo trì trăm mặc đường như là tốt hơn.

Lý Long Cơ cười nhàn nhạt, lại đưa ánh mắt lên người những hoàng tử liên quan. Ánh mắt lạnh lạnh đảo qua trên người từ Lý Tông, Lý Mạo, khoe miệng nở ra nụ cười càng không thể nắm bắt.

- Thôi Hoán, ý khanh như thế nào?

Lý Long Cơ đột nhiên lớn tiếng nói.

Thôi Hoán ngẩn ra, không thể không khom người nói:

- Hoàng thượng, bậc đại sự này, thần không dám vọng ngôn.

- Trăm hỏi khanh, chính là muốn nghe ý kiến của ái khanh, khanh không cần do dự, cứ mạnh dạn nói thẳng... Trăm tha khanh vô tội.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Trăm cho khanh nói thì nói là được.

Thôi Hoán chậm rãi đứng thẳng người, sắc mặt dần đỏ lên. Ở tình cảnh này, hoàng đế tự mình hỏi, không thể nghi ngờ nâng lên thân phận của Thôi Hoán. Mà lên tiếng “tiến cử” giờ phút này, không chỉ biểu đạt “cái nhìn” của cá nhân hắn, còn có nghĩa biểu đạt mục tiêu mà thế lực Thôi gia thậm chí toàn thể thế gia đại tộc ủng hộ.

Chúng thần tại đây lặng ngắt như tờ, tâm tình của thần tử xuất thân thế gia đại tộc lại cực kỳ khẩn trương.

- Tử Trường, chàng nói Thôi Hoán này sẽ đề cử ái?

Lý Nghi nói bên tai Tiêu Duệ.

- Ai biết được, dù sao cũng không phải Thịnh Vương.

Tiêu Duệ cúi đầu cười không cho là đúng.

Tiêu Duệ ngẩng đầu thoáng nhìn khuôn mặt khấn trương có chút đỏ lên của Lý Kỳ, không khỏi âm thầm lắc đầu. Lý Tông bình tĩnh tự nhiên, vui vẻ trò chuyện với các hoàng tử công chúa bên cạnh, Lý Mạo lại chặt vật cúi thấp đầu, hẩn nấp chắc trong lòng Thôi Hoán tuyệt đối sẽ không lựa chọn chính mình.

Thôi Hoán hắng giọng một cái, quay đầu lại liếc qua Bùi Khoan im lặng ngồi một bên. Bùi Khoan quăng qua một nụ cười ôn hòa, Thôi Hoán sớm đã đạt thành “hiệp nghị” đầu nhập một phái Khánh Vương.

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng —

Thôi Hoán vừa mới nói một câu, đã bị một tiếng ho khan thỉnh linh của Lý Lâm Phủ cắt đứt. Lý Lâm Phủ đặt tay lên ngực, ho đến nổi nước miếng bay tứ tung, làm cho một số quan liêu bên cạnh hẩn nhứ mày.

- Lý ái khanh, khanh làm sao vậy?

Lý Long Cơ thân thiết hỏi han. Thanh âm thân thiết này có vài phần là chân thành, bởi vì với Lý Long Cơ mà nói, Lý Lâm Phủ có thể nói là thần tử trọng yếu không rời của hắn, chính vụ triều đình Đại Đường trên cơ bản đều do Lý Lâm Phủ nắm giữ. Tuy rằng Lý Lâm Phủ nổi danh là không được mọi người chào đón, thậm chí còn có danh tiếng tồi tệ là gian thần lộng quyền, nhưng với Lý Long Cơ mà nói, Lý Lâm Phủ chính là có tài lại có thủ đoạn, quan trọng nhất là có thể hoàn toàn nghe theo lời hắn mà làm việc, xử lý chính vụ Đại Đường được cẩn thận, có thể vận hành trong phạm vi Lý Long Cơ có thể chấp nhận.

- Hoàng thượng, thần đột nhiên cảm thấy thân thể không được thoải mái, xin cho phép thần cáo lui trước.

Thân thể Lý Lâm Phủ lão đảo, đứng dậy khom người thi lễ.

- Ồ, đi thôi. Lý ái khanh làm lụng quốc sự vất vả vẫn nên sớm về nghỉ ngơi đi, ngày mai trẫm sẽ phái ngự y tới tướng phủ chuẩn bệnh cho Lý ái khanh.

Lý Long Cơ cười cười.

Lý Lâm Phủ vội vàng mà đi, lúc đi xuống đài cao, mỉm cười nhàn nhạt với Tiêu Duệ.

Liếc mắt một cái, cảm xúc truyền ra từ ánh mắt kia cũng chỉ có hai người con rể cha vợ này cảm nhận được.

Thôi Hoán lấy lại bình tĩnh, lại nói:

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng Khánh Vương diện hạ văn võ song toàn, tài đức nhiều mặt, có thể thay hoàng thượng chủ trì tứ di yên.

- Ồ?

Lý Long Cơ cười nhàn nhạt, sự thất vọng trong mắt lóe lên rồi biến mất. Cảm xúc biến hóa như vậy không ai chú ý tới chứ đừng nói là Thôi Hoán chỉ đứng trên sân.

Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng một tiếng, sợi tơ thất vọng này của Lý Long Cơ đã rơi vào mắt hắn. Tiêu Duệ hiểu được, thái độ này của Thôi Hoán cho thấy, trên thực tế là tự tìm đường chết — làm người Lý Long Cơ có ý bồi dưỡng làm đại biểu thế lực thứ ba, Thôi Hoán đại biểu thế gia đại tộc công khai cho thấy ủng hộ Khánh Vương, như vậy, lực lượng này còn cần thiết phải bồi dưỡng nữa sao? Mà tương ứng, địa vị mới đứng lên trong lòng Lý Long Cơ của Thôi Hoán đã đổ sập ầm ầm.

Thôi Hoán sẽ không rõ ràng cảm xúc hoàng đế thay đổi. Hẩn nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, hẩn hao tổn tâm cơ cân nhắc lợi hại làm ra lựa chọn, chẳng khác gì lại một lần nữa mai táng hy vọng quật khởi của thế gia đại tộc ngay tại chỗ.

Đương nhiên, trên buổi ẩm yến này, người có thể hiểu rõ tư tư Lý Long Cơ chẳng qua chỉ có mấy người. Cáo già Lý Lâm Phủ sớm đã đi tránh né, ở đây chỉ còn lại Ngọc Chân và Tiêu Duệ.

Lý Long Cơ trầm ngâm liếc Khánh Vương:

- Khánh Vương, Thôi ái khanh tiến cử con, con có bằng lòng thay trẫm chủ trì tứ di yên hay không?

Lý Tông có chút hưng phấn mà đứng dậy, khom người nói:

- Phụ hoàng, có thể thay phụ hoàng chủ trì tứ di yên, đây là hết sức vinh quang cho nhi thần.

-Ồ.

Lý Long Cơ mỉm cười, đột nhiên cất cao giọng nói:

- Tiêu Duệ, ý tứ của khanh thì sao?

Hoàng đế vừa hỏi câu này, đã sớm trong dự liệu của Tiêu Duệ. Trước ánh mắt soi mói của chúng thần và các vị hoàng tử, nhất là Lý Kỳ, sắc mặt đỏ lên vô cùng khấn trương, hai bàn tay nhỏ bé siết gắt gao thành nắm tay.

Tiêu Duệ đương nhiên là muốn tiến cử Thịnh Vương. Trong lòng chúng thần đều cảm thấy như vậy, chẳng qua lại nghe Tiêu Duệ cất cao giọng nói:

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng, Khánh Vương điện hạ rất có phong phạm của hoàng thượng, để Khánh Vương thay hoàng thượng chủ trì tứ di yến đương nhiên là người lựa chọn tốt nhất.

Chúng thần kinh ngạc cả kinh, ánh mắt khó tin của Lý Tông liếc qua Tiêu Duệ. Hắn nằm mơ cũng không ngờ, Tiêu Duệ “không hợp” với hắn không ngờ lại nói ủng hộ hắn. Mà Lý Kỳ biến sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt trở nên tái nhợt, thất vọng mà cúi đầu xuống, ống tay áo vung lên không ngờ làm đổ mấy chén rượu trên bàn, rượu mạnh chảy xuống từ trên bàn, bắn tung tóe ẩm ướt quần áo mà hắn cũng hồn nhiên không biết.

Võ Huệ Phi nhú mày, nhưng lại không nói gì. Chỉ có khuôn mặt quầng rử của Ngọc Chân bên người nàng lập tức hiện lên một nụ cười cổ quái, nở nụ cười trong lòng: “Tiểu oan gia này lại bắt đầu làm ra vẻ huyền bí — tiểu oan gia thật thông minh, biết trước là hắn sẽ bắt lấy hết thầy cơ hội có lợi...”

Lý Tông chấp tay cười với Tiêu Duệ:

- Bẩm vương đa tạ Tiêu học sĩ tán thưởng.

Tiêu Duệ cười nhân nhật, chấp tay với Lý Tông, sau đó lại xoay người khom người hành lễ với Lý Long Cơ:

- Chẳng qua, hoàng thượng, thần nghĩ rằng, tứ di đến triều, hoàng thượng ban yến, bậc đại sự này, vẫn cần hoàng thượng tự mình chủ trì cho thỏa đáng. Tứ di sứ thần đến triều, triều bá chính là Thiên Khả Hãn, hoàng thượng không ra bữa tiệc, chẳng phải là làm cho tứ di sứ thần thất vọng?

Lời vừa nói ra, còn không đợi chúng thần kịp phản ứng, Lý Long Cơ đã phát ra tiếng cười to trong trẻo:

- Tiêu Duệ, không hổ là môn sinh của trẫm, biết rõ lòng trẫm, biết rõ lòng trẫm. Khanh nói không sai, tứ di ngàn dặm xa xôi đi vào Trường An triều bá trẫm, trẫm sao có thể không tự mình thưởng yến? Người tới, truyền chỉ, ngày mai bố trí tứ di yến ở điện Văn Hoa — trẫm tự mình tham dự, Tiêu Duệ, khanh theo trẫm cũng thưởng yến, chủ trì cùng trẫm.

Hoàng đế tự mình tham dự yến hội, do Tiêu Duệ chủ trì tiếp đãi. Kết quả như thế ngoài ý liệu của các quý tộc và triều thần Đại Đường. Chẳng qua, kết quả như thế lại làm cho mọi người cảnh tỉnh lại trong lòng: có lẽ, sự ân sủng của môn sinh thiên tử Tiêu Duệ đã trở lại.

Ba hoàng tử uống phí bận rộn một hồi.

Chẳng qua, Lý Tông và Lý Mạo là phần nô và thất vọng, nhưng Lý Kỳ lại thực cao hứng. Tiêu Duệ một lần nữa đạt được sự tín nhiệm của hoàng đế, việc này với hắn mà nói là một chuyện cực kỳ tốt. Địa vị Tiêu Duệ càng cao, khả năng tương lai hắn ngồi lên cái ghế kia lại càng lớn. Trong mắt hắn, Lý Long Cơ không lựa chọn Lý Tông hoặc là Lý Mạo, mà lựa chọn Tiêu Duệ cũng là một loại “ưu ái” đối với hắn. Dù sao, Tiêu Duệ là người của hắn đấy thôi.

- Lực Sĩ, vẫn là Tiêu Duệ này hợp với tâm tư trẫm..

Lý Long Cơ đi tới trước ngự thư phòng, đột nhiên dừng bước thản nhiên nói.

Cao Lực Sĩ cười ha ha:

- Hoàng thượng, lão nô nghĩ rằng, trong triều đình Đại Đường này chỉ có hai người có thể làm cho hoàng thượng vừa lòng. Một người là Lý Lâm Phủ, một người là Tiêu Duệ. Lão nô xem ra, điểm tốt lớn nhất của

Tiêu Duệ là, hẳn lúc nào cũng ghi nhớ mình là thần tử hoàng đế, trung với hoàng thượng, mặc dù vì tình thế bức bách đi một đường với hoàng tử, cũng là xem trên mặt hoàng thượng.

- Đáng tiếc, hẳn lại thành con rể Lý Lâm Phủ, hoàn toàn rối loạn sự an bài của trẫm.

Lý Long Cơ gật đầu, thở dài.

- Hoàng thượng, kỳ thật Tiêu Duệ chẳng phải là phò mã của hoàng thượng sao.

Cao Lực Sĩ cúi đầu nói.

Trước mắt Lý Long Cơ sáng ngời, cười phá lên ha ha:

- Đúng vậy. Thật ra trẫm không nhận ra, đúng vậy, Tiêu Duệ trước tiên là con rể trẫm, ha ha.

Lý Mạo lộng xảo thành chuyên, làm ra một chuyện thật xấu, đi xuống thay quần áo. Mà Lý Kỳ phiêu nhiên trở về trên sân, thấy trên mặt hắn lóe ra vẻ hưng phấn, Tiêu Duệ nhíu mày, trừng mắt liếc hắn. Kỳ thật, Lý Kỳ chính là thiếu niên hăng hái, làm ra một lễ vật lớn như vậy, hẳn sao có thể không cao hứng. Chẳng qua, thấy Tiêu Duệ hung hăng trừng mắt liếc lại, hắn cười ha ha, sờ đầu mũi của mình, thành thật ổn định mà ngồi xuống.

175. Chương 160: Quan Hệ Giữa Lệnh Hồ Phu Nhân Và Lý Lâm Phủ

Lệnh Hồ Xung Vũ đã lập gia đình, còn có chức quan nhất định, mặc dù phẩm cấp rất thấp, nhưng coi như là một người “có thân phận”, hơn nữa, hẳn lấy chính là công chúa Nam Chiếu Các Cách Mã. Tiêu Duệ vẫn khuyên Lệnh Hồ Xung Vũ chuyển ra Tiêu gia lập gia đình khác, nhưng Lệnh Hồ Xung Vũ kiên quyết không chịu, rơi vào đường cùng, đành ở một viện nhỏ phân ra bên cạnh phủ Tiêu gia, để nhà Lệnh Hồ ở lại. Cho nên, cái gọi là “Lệnh Hồ gia”, kỳ thật chính là Tiêu gia.

Đêm nay trên gia yến của Tiêu gia, trên khuôn mặt quyến rũ của Lệnh Hồ phu nhân lộ vẻ tươi cười thản nhiên, bình tĩnh nói một số chuyện nhà ở Lạc Dương với Dương Ngọc Hoàn, tuy rằng lời nói chứa cảm kích nhưng hết sức chừng mực, không kiêu ngạo không siểm nịnh ứng đối tự nhiên. Nhất là hai cánh tay trắng nõn non mịn của nàng, khiến Dương Ngọc Hoàn không thể không hoài nghi, bà thật sự là bà chủ xuất thân từ một gia đình nghèo sao?

- Tiêu phu nhân, lão thân có chút mệt mỏi, muốn cáo từ về nghỉ ngơi.

Lệnh Hồ phu nhân nghiêng tay cười nói.

- Ô, Lệnh Hồ phu nhân xin cứ tự nhiên.

Dương Ngọc Hoàn đứng dậy tiễn khách.

Lệnh Hồ phu nhân đứng dậy đang muốn đi ra ngoài, thỉnh linh nghe Tú Nhi đứng cửa phòng khách nhỏ giọng nói một câu:

- Phu nhân, Lý tướng đến phủ cầu kiến Lệnh Hồ phu nhân.

Thân thể Lệnh Hồ phu nhân không kim nổi mà run lên, sắc mặt hơi trắng bệch. Dương Ngọc Hoàn ngăn ra, thầm nghĩ lúc này đêm đã khuya, lại là tết Nguyên Tiêu, Lý tướng này như nào lại chạy đến nhà yêu cầu gặp mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ? Dương Ngọc Hoàn đột nhiên nhớ tới ngày xưa Tiêu Duệ nói qua với nàng “suy đoán” nào đó, lại quay đầu thoáng thấy khuôn mặt Lệnh Hồ phu nhân và Lệnh Hồ Xung Vũ khê biến, không khỏi ngáy người.

- Phu nhân, lão thân mệt mỏi, như vậy bái biệt phu nhân.

Lệnh Hồ phu nhân lấy lại bình tĩnh, vội vàng liếc Dương Ngọc Hoàn, mang theo Lệnh Hồ Xung Vũ và Các Cách Mã bước ra ngoài phòng khách.

Nhưng mà, mới ra cửa phòng khách, đã thấy dưới trăng lạnh, một nam tử trung niên khuôn mặt thanh tú, dáng người không cao bọc áo choàng lông cừu thật dày đứng ở nơi đó, ánh mắt có chút mê ly, si ngốc mà thâm thúy dừng trên thân Lệnh Hồ phu nhân, nháy mắt ánh mắt kia lại trở nên nóng bỏng.

- Nhoáng một cái nhiều năm như vậy, Ngọc Lan, muội, muội có khỏe không?

Thanh âm trầm thấp của Lý Lâm Phủ quanh quẩn trong gió bắc lạnh lẽo, khoe miệng Dương Ngọc Hoàn lộ ra một nụ cười cổ quái, vội vàng kéo áo Các Cách Mã, lại lui về trong phòng khách. Lệnh Hồ Xung Vũ do dự một chút, cũng quay đầu trở về trong phòng khách.

Thân thể Lệnh Hồ phu nhân hơi run rẩy trong gió lạnh, trên khuôn mặt quyến rũ hiện lên chút lạnh lùng khó nắm lấy, thanh âm cũng cực kỳ lạnh lùng trầm thấp:

- Ta vẫn khỏe. Vũ nhi ở Trường An, thật ra cảm ơn sự quan tâm của huynh.

- Ta cũng không có làm gì.

Lý Lâm Phủ đột nhiên thở dài một tiếng:

- Trong thành ta còn một căn trạch viện, ngày khác mẹ con hai người dọn qua đi.

- Không được, cảm ơn ý tốt của Lý tướng. Vũ nhi chịu ân lớn của Tiêu công tử, cả đời này nên đi theo bên cạnh Tiêu công tử, đây là suy nghĩ của Vũ nhi, cũng là ý nguyện của ta. Mẹ con chúng ta sẽ ở lại Tiêu gia, rất tốt.

Lệnh Hồ phu nhân ảm đạm cười, thần sắc dần bình thản lại.

Rời cung, xe ngựa Tiêu Duệ và Lý Nghi ngồi thật vất vả mới xuyên qua đường phố náo nhiệt trở lại cửa nhà. Nhưng tới cửa Tiêu Duệ liếc mắt một cái liền thấy xe ngựa tùy tùng của Lý Lâm Phủ, Tiêu Duệ ngần ra, trong lòng thầm hỏi sao Lý Lâm Phủ sau khi rời cung không về nhà lại chạy đến nhà mình?

Chờ Tiêu Duệ và Lý Nghi dắt tay đi vào trong sân vườn nội viện, đã thấy Lý Lâm Phủ và Lệnh Hồ phu nhân hai người đứng cách nhau mấy bước nhìn nhau nói không nên lời, Tiêu Duệ giật giật trong lòng. Thì ra nhạc phụ đại nhân này của mình đến đây là tìm Lệnh Hồ phu nhân —

Hắn đã sớm đoán quan hệ giữa Lý Lâm Phủ và mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ không giống bình thường, hiện giờ xem thần sắc hai người — Tiêu Duệ cười thầm trong lòng, làm không tốt thật đúng là có quan hệ mập mờ... Như vậy, Lệnh Hồ Xung Vũ này nói không chừng chính là cốt nhục của Lý Lâm Phủ? Khó trách, khó trách trên người Lệnh Hồ Xung Vũ có thể có ngọc bội Lý gia, khó trách Lý Lâm Phủ có thể chủ động mưu cầu một chức vị cho Lệnh Hồ Xung Vũ, còn luôn báo cho mình phải đối xử tử tế với Lệnh Hồ Xung Vũ.

Tiêu Duệ cúi đầu ho khan một tiếng.

Lệnh Hồ phu nhân cả kinh, vội vàng chỉnh trang phục thi lễ với Tiêu Duệ. Khi Tiêu Duệ còn đang lúng túng đáp lễ không xong, bà đã vội vàng bước vào trong viện của mình, cũng không quay lại liếc nhìn Lý Lâm Phủ một cái. Mà sắc mặt Lý Lâm Phủ vẫn phức tạp như cũ đứng ở nơi đó, thật lâu sau không nói câu nào.

- Tiểu tử gặp qua nhạc phụ đại nhân.

Lý Nghi cười rời đi, Tiêu Duệ tiến lên cúi người thi lễ.

- Ô, con đã trở lại.

Lý Lâm Phủ khẽ gật đầu, thần sắc vẫn buồn rầu như trước.

Tiêu Duệ nhìn bóng lưng Lệnh Hồ phu nhân rời đi, nụ cười nơi khoe miệng ngày càng đậm, ngày càng cổ quái, hắn hơi tới tới gần, cúi đầu nói:

- Nhạc phụ đại nhân, thời gian còn dài cũng không cần nóng lòng nhất thời.

- A?

Lý Lâm Phủ ngần ra, trong lúc nhất thời chưa lấy lại tinh thần, nhưng lão là người nào, trong giây lát liền rõ ràng ý tứ Tiêu Duệ, không khỏi hung hăng trừng mắt liếc Tiêu Duệ, trách mắng:

- Nói hươu nói vượn, đi, đi bồi lão phu uống mấy chén.

- Vâng.

Tiêu Duệ đáp ứng, trong lòng xấu xa cân nhắc rốt cuộc Lý Lâm Phủ có quan hệ gì với mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ. Tình nhân bí mật? Tiểu thiếp bị Lý phu nhân đuổi ra khỏi phủ? Hay nàng là “bà hai” bao bên ngoài? Nhưng cũng không đúng, xem tình trạng khốn cùng của Lệnh Hồ gia lúc trước, dường như cũng không có chút quan hệ nào với Lý Lâm Phủ. Nếu như là người của Lý Lâm Phủ, Lệnh Hồ gia sao khốn đốn như vậy, đến nỗi tiền xem bệnh bốc thuốc của Lệnh Hồ phu nhân cũng không trả nổi?

Nhà Lý Lâm Phủ.

Lý Đăng Không đang ầm yển với mẫu thân và anh họ chị dâu còn có mấy người chị đã về nhà mẹ đẻ dự lễ, đột nhiên mẫu thân mình đang mỉm cười sau khi nghe một thị nữ hồi báo sắc mặt đại biến, ngay cả tay cũng có chút run rẩy, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Mẫu thân, mẹ làm sao vậy?

Sắc mặt Lý phu nhân bình tĩnh, không trả lời câu hỏi của Lý Đăng Không, thật lâu sau bà mới cúi đầu nói:

- Không nhi, mẫu thân hỏi con, Lệnh Hồ Xung Vũ ở Tiêu gia các con kia lại có ngọc bội Lý gia chúng ta? Nghe nói cha con còn mưu cầu cho hắn một chức vị giáo úy?

Lý Đăng Không giật mình trong lòng, đối với chuyện này nàng “hoài nghi” trong lòng cũng không phải một sớm một chiều. Bởi vì duyên cớ Tiêu Duệ, nàng cũng không tiếp tục “điều tra” chuyện này, nhưng trong lòng nàng quả thật cảm thấy, Lệnh Hồ Xung Vũ nhất định có quan hệ với phụ thân mình, nếu không dựa vào tính tình Lý Lâm Phủ, như nào lại đột nhiên chiếu cố một con nhà bình dân? Chẳng lẽ, Lệnh Hồ Xung Vũ chính là.

Lý Đăng Không xấu hổ cười:

- Mẫu thân, Lệnh Hồ Xung Vũ là do Tiêu lang mang tới từ Lạc Dương, võ công cao cường, nhân phẩm trung hậu, đi theo Tiêu lang đã lâu rồi, rất trung thành với Tiêu lang. Về phần ngọc bội, hẳn quả thật có một cái như vậy, chẳng qua.

- Chẳng qua cái gì?

Thanh âm Lý phu nhân trở nên kích động:

- Ngọc bội Lý gia chúng ta trừ mấy đứa các con ra, người khác như nào có được?

Lý Đăng Không cười không nói gì:

- Mẫu thân.

- Không nhi, con nói thật cho mẫu thân biết, cha con cùng mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ có quan hệ gì?

Sắc mặt Lý phu nhân trở nên đỏ lên. Người phụ nữ luôn luôn tao nhã này tức giận làm cho mấy đứa con thoát nhìn có chút không hiểu ra sao cả. Bà cái gì cũng tốt, chính là rất ghen, đến nỗi đến nay Lý Lâm Phủ không có lấy một tiểu thiếp nào. Vừa nghĩ tới trượng phu mình cấu kết với những người phụ nữ khác, trong lòng Lý phu nhân như bốc lên một ngọn lửa.

Lý Đăng Không đầu óc thông minh, làm sao không rõ “bí ẩn” trong đó, cười cười:

- Mẫu thân, Không nhi không biết... Chẳng qua, mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ chỉ là một nữ tử dân gian Lạc Dương, cha con như nào lại.

- Không nhi, con nói cho mẫu thân biết, nếu ông ấy không có vấn đề gì với người đàn bà kia, sao đêm tết Nguyên Tiêu này ông ấy không trở về mà chạy đến Tiêu gia hẹn hò với nữ nhân kia?

Lý phu nhân hung hăng dậm chân, khuôn mặt đỏ lên dần trở nên dữ tợn.

- A.

Lý Đăng Không ngạc nhiên cười, cũng không biết nói gì cho phải. Nàng thầm nghĩ, “phụ thân rời cung tới Tiêu gia? Hẹn hò với nữ nhân kia? Không thể nào?”

- Không nhi, theo ta tới Tiêu gia, ta muốn hỏi lão già kia, mấy năm nay ta làm gì xin lỗi ông ấy, làm gì xin lỗi Lý gia các người, ông ấy lại đối với ta như vậy.

Thanh âm Lý phu nhân run lên, khóc nức nở.

**

Đêm cuồng hoan này nhất định là một đêm không ngủ.

Ngay khi Lý phu nhân mang theo Lý Đằng Không nổi giận ùng ùng chạy tới Tiêu gia hưng sư vãn tội, Khánh Vương Lý Tông tâm tình sa sút trở về phủ của mình, theo sau hắn trở lại vương phủ còn có Bùi Khoan. Bùi Khoan ban đầu là Tiết độ sứ một phương, mới nhậm chức Hộ Bộ thượng thư, tâm phúc tuyệt đối một hệ với Khánh Vương.

- Bùi tiên sinh, tâm tư của phụ hoàng thật khó suy xét.

Lý Tông chậm rãi ngồi xuống, thở dài nói.

- Điện hạ, Bùi Khoan thấy rằng, bữa tiệc tết Nguyên Tiêu hôm nay, cũng không phải chúng ta không thu hoạch được gì. Ít nhất, có hai điểm khẳng định có giá trị. Thứ nhất, kỳ thật hoàng thượng cực kỳ coi trọng Tiêu Duệ, hôm nay quanh co lòng vòng vẫn giao Tiêu Duệ đi chủ trì tứ di yến, cũng là chuyện rõ ràng. Thứ hai, thực lực của Tiêu Duệ hơn xa sự tưởng tượng của chúng ta.

Bùi Khoan thản nhiên nói.

Dừng một chút, Bùi Khoan đột nhiên thở dài một tiếng:

- Điện hạ, quan trọng hơn là, đêm nay thần mới bừng tỉnh đại ngộ, hoàng thượng căn bản không có tính toán lập thái tử, điện hạ và Thọ Vương tranh đấu cướp đoạt, kỳ thật đã làm cho hoàng thượng kiêng kị.

Lý Tông chấn động, thật lâu sau mới cúi đầu nói:

- Chẳng lẽ phụ hoàng còn muốn trường sinh bất lão phải không?

- Điện hạ, trường sinh bất lão đấy là lời nói vô căn cứ. Nhưng không đến thời khắc cuối cùng, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không buông lỏng quyền lực. Trước mắt tuổi xuân hoàng thượng đang cường thịnh... Thần xin khuyên điện hạ từ nay về sau tạm thời dập tắt dục vọng tranh đoạt đi.

Bùi Khoan chậm rãi nói xong, thần sắc trở nên ngưng trọng khác thường:

- Không chỉ như vậy, thần còn đề nghị điện hạ, tìm cơ hội rời khỏi Trường An, đến Hà Đông hoặc là Hà Tây, thậm chí Tây Vực.

Cả người Lý Tông run lên:

- Ý của Bùi tiên sinh là.

176. Chương 161: Thân Thế Mẹ Con Lệnh Hồ

Trong ngày này, Dương Ngọc Hoàn đã sớm cho toàn bộ hạ nhân trong phủ đi nghỉ, để bọn họ được tận tình vui vẻ. Dương nhiên, đa số hạ nhân đều rất tự giác ở lại trong phủ, chỉ có một số có gia quyến mới mang theo vợ con già trẻ lớn bé của mình đi ngắm hoa đăng trên đường.

Không khí ở trong phòng khách cực kỳ áp lực và ngưng trọng. Tiêu Duệ và Lý Lâm Phủ ngồi bàn đối diện nhau, yên lặng mà uống rượu. Từ đầu đến cuối Lý Lâm Phủ không có nói câu nào, Tiêu Duệ đành phải yên lặng ngồi đó làm bạn. Làm văn bối, hắn cũng không thể chủ động lấy chuyện quan hệ bất chính của trưởng bối tới làm đề tài.

Nhưng Tiêu Duệ hiểu được, đêm nay Lý Lâm Phủ nhất định có lời muốn nói với mình. Mà nói, khẳng định có liên quan tới mẹ con Lệnh Hồ.

- Uống!

Lý Lâm Phủ nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Duệ nhú mày:

- Nhạc phụ đại nhân, rượu này rất mạnh, vẫn nên uống ít một chút, đừng để làm tổn thương bản thân.

Đây là rượu ngon Mao Đài vừa mới vận chuyển lại, còn mạnh hơn mấy phần so với Ngũ Lương Ngọc Dịch, mới đưa ra thị trường Trường An gần đây, Tiêu Duệ dùng rượu này làm lễ vật tặng cũng không ít người, mà rượu nhà mình dùng để uống đương nhiên là rượu ngon Mao Đài tinh phẩm.

- Lão phu... Uống!

Lý Lâm Phủ mang tâm sự rất lớn trong lòng, rõ ràng đã say mười phần, trên khuôn mặt xám hiện lên chút đỏ hồng nhàn nhạt.

Tiêu Duệ thở dài.

Cửa phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng động lớn ầm ỉ, tiếp theo là tiếng bước chân vội vàng lung tung. Tiêu Duệ ngẩng đầu nhìn, đã thấy Lý phu nhân mang theo vài thị nữ xông vào, mà Lý Đằng Không sắc mặt xấu hổ đi theo phía sau.

Mày Tiêu Duệ dựng lên, mơ hồ cảm thấy có chút không ổn. Hắn vội vàng đứng dậy khom người nói:

- Gặp qua nhạc mẫu đại nhân.

Ánh mắt Lý Đằng Không phức tạp đi tới, kéo kéo vạt áo Tiêu Duệ.

Lý phu nhân hít một hơi dài, sắc mặt cứng ngắc hơi hòa hoãn lại:

- Hiền tể không cần đa lễ —

Lý phu nhân quay đầu qua, thấy Lý Lâm Phủ một bộ dáng buồn bã tự rót rượu uống một mình, không khỏi dậm chân, sự ghen tuông mang theo vị chua trong lòng xông thẳng lên, cũng bất chấp con gái và con rể ở đây, chỉ vào Lý Lâm Phủ “rít gào” nói:

- Lý Lâm Phủ, lão nương hỏi ông, bao nhiêu năm nay ta có chỗ nào xin lỗi Lý gia các ông? Xin lỗi ông? Ông nói đi.

Lý Lâm Phủ đang buồn bực phiền não, đột nhiên thấy phu nhân mình xông tới cãi lộn không hiểu ra sao, còn trước mặt con gái và con rể, không khỏi nhượng mày, cả giận nói:

- Phu nhân, bà cần quấy cái gì? Nhanh về phủ đi!

Đối với phu nhân mình, Lý Lâm Phủ vẫn có chút kính trọng. Bà xuất thân đại gia, mặc dù có chút ghen, nhưng mấy năm nay sinh con dưỡng cái lo liệu chuyện nhà cho ông, vô luận là việc trong nhà hay bên ngoài, cũng khiến Lý Lâm Phủ tìm không ra tật xấu gì.

- Lý Lâm Phủ, ông đừng giả bộ. Ta tới hỏi ông, ông dựa vào cái gì nuôi nữ nhân bên ngoài.

Lý phu nhân mang theo tức giận mà đến, sao có thể từ bỏ ý đồ. Bà khóc lóc nức nở la lên như vậy, làm cho Tiêu Duệ nghe được giật mình trong lòng: quả nhiên, quả nhiên, quả nhiên mình đoán không sai.

Chẳng qua, đường đường tể tướng đương triều này đột nhiên gây ra “sự kiện bà hai”, có chút làm cho người ta cảm thấy buồn cười. Tiêu Duệ vội vàng đi ra bên ngoài nhìn, cho tất cả thị nữ và hạ nhân hầu hạ bên ngoài phòng lui ra.

- Bà nói bậy bạ gì đó? Nói lung tung, nhanh chóng về phủ cùng lão phu.

Lý Lâm Phủ cả giận nói, đứng dậy khoát tay áo.

- Ông đừng chạm vào ta, Lý Lâm Phủ, ông không nói rõ ràng cho ta, ta, ta sẽ không cho ông qua.

Lý phu nhân vừa nước mắt vừa nước mũi làm ầm ỉ như vậy, quý phu nhân tướng phủ giờ phút này không khác bao nhiêu với dân phụ trên phố.

Tiêu Duệ một bên nhìn xem cười thầm. Dân phong Đường triều cởi mở, nghe nói tỷ lệ ly hôn còn khá cao. Trong rất nhiều thời kỳ lịch sử Trung Quốc, địa vị của nữ tử vẫn bị “áp bách”, rất nhiều triều đại phụ nữ không có tự do ly hôn, nam tử có thể tùy tiện “thôi vợ”, “bỏ vợ”, nữ tử lại chỉ có thể nhìn. Đồng thời, nữ tử bị “thôi”, bị “bỏ”, bị cho là vô cùng nhục nhã, tái giá lại là “đánh mất trinh tiết”. Nhưng ở thịnh

Đường không giống, giữa vợ chồng có thể thực hiện “hợp tốt phân tốt”, nữ tử sau khi ly hôn có thể tái giá, là chuyện rất bình thường.

Lý phu nhân này nếu thật nóng nảy, nói không chừng thật đúng là “ly hôn” bái bai với Lý Lâm Phủ.

Đến nay Tiêu Duệ còn nhớ rõ ràng, gặp qua ở một cuốn tạp chí nào đó ở Thượng Hải khai quật được cái gọi là “đơn thôi vạ” của Đường triều. “Đơn thôi vạ” được khai quật ở Đôn Hoàng này viết như sau: “Vợ chồng bình thường, kiếp trước ba đời kết duyên, kiếp này mới kết hôn thành vợ chồng. Nếu kết duyên không hợp, gia đình oán hận, bởi vậy đối lập nhau... Hai lòng đã không hợp, khó có thể một ý, rất nhanh sẽ không thân thiết, đều là con đường trả nợ gốc. Mong muốn sau khi thê tử rời đi, lược lại chải tóc mai xinh đẹp, mỹ phụ mây ngài, khéo léo khoe dung mạo duyên dáng, lựa chọn lấy chồng quan lớn đứng đầu. Giải oán hận kết thúc quan hệ, lại không còn căm ghét lẫn nhau. Một phân ly hai khoan dung, đều sống vui sướng.

Giải thích đơn giản, chính là trượng phu rất khoan dung mà nói: nếu như không có duyên phận, không bằng hai ta dễ hợp dễ tan, sau khi phân ly, hy vọng nàng ăn mặc được xinh đẹp sáng lạn, lại tìm một nhà khá giả... Tiêu Duệ đang miên man suy nghĩ, lại nghe Lý Đằng không vội vàng kéo vạt áo hắt:

- Tiêu lang, chàng mau lên khuyên nhủ đi.

Lúc này Tiêu Duệ mới tỉnh hồn lại, thấy hai vợ chồng Lý Lâm Phủ đã lúng túng mà ở một chỗ “giằng xé”. Nước mắt Lý phu nhân rơi không ngừng, túm áo Lý Lâm Phủ không buông tay, mà mặt thép của Lý Lâm Phủ thì phát run.

- Âm ỉ lớn.

Tiêu Duệ gãi đầu, có lòng tiến lên khuyên giải hai tiếng, nhưng cũng không thể nào lên tiếng. Loại chuyện này, người ngoài làm sao thu xếp?

Đột nhiên, một âm thanh thanh u vang lên:

- Hai người không cần náo loạn.

Lý phu nhân buông tay ra xoay người nhìn về phía người trung niên mỹ phụ dáng người thon thả khuôn mặt quyền rũ thanh tú chậm rãi tiến vào phòng khách, vừa muốn nói lời khiển trách đột nhiên khuôn mặt trở nên trắng bệch, bế tắc lại:

- Ngọc Lan — muội, muội, sao lại là muội.

Lệnh Hồ phu nhân chưa xót mà cười, nhìn Lý phu nhân thật sâu, đột nhiên chậm rãi chỉnh đốn trang phục thi lễ:

- Ngọc Lan gặp qua tẩu tử, từ biệt nhiều năm, tẩu tử vẫn mỹ mạo như vậy.

Một tiếng “tẩu tử” này làm cho Tiêu Duệ và Lý Đằng Không run rẩy cả người:

- Tẩu tử?!

... Biết rõ ngọn nguồn sự tình, Tiêu Duệ và Lý Đằng Không đều cảm thấy có chút xấu hổ vì sự “đoán già đoán non” của mình. Hóa ra, mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ không phải bà hai của Lý Lâm Phủ, mà là Lý Ngọc Lan, muội muội ruột của hắn, con gái duy nhất của Lý gia, cô cô của Lý Đằng Không, em gái chồng của Lý phu nhân.

Năm đó, Lý Ngọc Lan tình đầu chớm nở đã yêu một sĩ tử khốn cùng, nhưng bị Lý Lâm Phủ phản đối mãnh liệt. Lúc ấy, cha mẹ Lý Lâm Phủ đều đã mất, Lý gia tự nhiên do Lý Lâm Phủ quyết định. Lý Lâm Phủ lúc ấy vừa mới bước vào quan trường, đang một lòng một dạ chuẩn bị làm cho muội muội của mình kết thân với Trịnh gia đại tộc trong thế gia, như nào lại đáp ứng gả Ngọc Lan cho một thư sinh nghèo.

Dưới mọi cách cản trở, thậm chí không tiếc nhốt Lý Ngọc Lan vào hậu hoa viên. Thư sinh tương tư thành thật không lâu sau liền đi đời nhà ma, mà Lý Ngọc Lan thương tâm muốn chết thì mang theo cốt nhục thư sinh trốn thoát khỏi Lý gia, một đường chạy trốn tới Lạc Dương... sau đó, gả cho một tiêu đầu áp tải.

Loại chuyện nam nữ si tình gầy cầu kiều cũ này, Tiêu Duệ xem không có ý mới. Nhưng cũ thì cũ, thân phận Lệnh Hồ Xung Vũ là cháu ngoại trai của Lý Lâm Phủ, Lý Ngọc Lan là đại tiểu thư của Lý gia, điều này cũng không phải giả.

Tiêu Duệ cùng Lý Đăng Không liếc nhau, không khỏi tiến tới phía trước cùng khom người bái:

- Hóa ra là cô cô đại nhân, Tiêu Duệ thất lễ.

Lý Ngọc Lan thở dài một tiếng:

- Tiêu công tử xin đứng lên, là lão thân giấu giếm trước.

Tình cảm gần 20 năm của Lý Ngọc Lan đối với Lý Lâm Phủ và Lý gia sớm đã phai nhạt dần trôi đi theo thời gian, trước mắt với bà mà nói, chính là vui mừng mà nhìn được con trai mình rốt cục có một tiền đồ sáng sủa.

- Ngọc Lan muội muội, là Lý gia xin lỗi muội.

Lý phu nhân gắt gao lôi kéo tay Lý Ngọc Lan:

- Mẹ con hai người theo tẩu tử về phủ đi, ta xem lão già kia còn dám nói chữ không!

- Thôi, tẩu tử. Mẹ con muội vẫn nên ở lại Tiêu gia đi. Năm đó muội rời khỏi Lý gia, đừng cắt tóc thề nguyện, cuộc đời này không bao giờ bước vào cửa nhà Lý gia nữa bước. Lại nói tiếp, Tiêu Duệ có ân lớn với mẹ con muội, nếu Vũ nhi nguyện ý ở lại Tiêu gia, muội làm mẹ, cũng đành thuận theo lời con.

Lý Ngọc Lan cười ảm đạm, thanh âm lại trở nên có chút lãnh đạm.

Lý Lâm Phủ phá hủy hạnh phúc cả đời bà, ái lang của bà, cha đứa con bà sinh bởi vậy mà bỏ mạng chín tuổi, tuy rằng loại cừ hận thấu xương này giảm đi, nhưng loại cảm giác xa cách như nào cũng không tiêu trừ được. Nếu không xem trên phần cốt nhục thân tình, nếu không phải vì tiền đồ con mình, Lý Ngọc Lan tuyệt đối sẽ không để vợ chồng Lý Lâm Phủ gặp lại.

Sắc mặt Lý Lâm Phủ tái nhợt, thở dài một tiếng:

- Cũng được, vậy tùy muội đi.

Lý Lâm Phủ cô đơn mà đi ra sảnh, Lý phu nhân do dự một chút:

- Ngọc Lan muội muội, tẩu tử cũng về trước, ngày mai sẽ trở lại thăm muội.

- Tẩu tử đi thông thả.

Lý Ngọc Lan thần nhiên đứng dậy chỉnh áo thi lễ.

Không ngờ mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ là muội muội Lý Lâm Phủ, cô cô Lý Đăng Không — tin tức này chợt lan truyền trong Tiêu gia. Đám hạ nhân lấp bắp kinh hãi, cũng thầm nghĩ vài tiếng may mắn: cũng may ngày bình thường, mình không có chỗ gì thất lễ và khó xử với mẹ con nhà Lệnh Hồ kia.

177. Chương 162: Tru Sát Sứ Giả Thổ Phiên

Vào lúc giữa trưa, hơn trăm sứ thần man di đến từ các nước Tây Vực cùng với Nam Chiếu, Thoán khu, người Bạc, Tân La, nối liền không dứt theo đường cung ngân nga trang nghiêm tới Văn Hoa điện nơi tứ di yển.

Đại Đường phồn hoa, thâm cung Đại Đường nguy nga khổng lồ và lộng lẫy tráng lệ, làm cho đám sứ thần man di ngạc nhiên không ngừng thán phục cũng không ngừng nghiêm nghị.

Dựa theo Lý Long Cơ an bài, Tiêu Duệ làm người chủ trì tứ di yển thay hoàng đế Đại Đường, sáng sớm hân đã chờ ở ngoài Văn Hoa điện, tự mình nghênh đón đám sứ thần man di tới. Những sứ thần man di trang phục khác nhau này, nghe được thanh niên mỉm cười đại thần tiếp đón trước mặt này là tài tử tửu đồ đại danh鼎鼎 Tiêu Duệ, không khỏi đều âm thầm đánh giá thật sâu hân vài lần.

Theo hàng loạt rượu ngon nhân hiệu tửu đồ tiêu thụ đến khu man di, tên Tiêu Duệ này nổi tiếng chỉ sợ còn cao hơn mấy phần so với hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ. Chuyện xưa Tiêu Duệ này phong hoa tuyết nguyệt, sớm đã lưu truyền và được mọi người ở khu man di ca tụng từ lâu.

Trên mặt Tiêu Duệ lộ ra nụ cười thủ tục, một lần hàn huyên nghênh đón chào hỏi sứ thần tất cả các nước. Làm hẳn không ngờ chính là, trong đó lại có hai người quen cũ. Một người là Nam Chiếu Vương Bì La Các, người còn lại là Nữ Vương người Thoán A Đại.

- Ô, Bì La Các điện hạ!

Tiêu Duệ ngăn ra, chấp tay nói. Vừa rồi hẳn đã gặp sứ thần nước Nam Chiếu, không nghĩ tới Nam Chiếu Vương này cũng tới Trường An.

Bì La Các cười ha ha, đi vội tới:

- Tiêu đại nhân, từ biệt tại Nam Chiếu, phong thái đại nhân vẫn như trước, bốn vương thực là nhớ mong!

- Ha ha, điện hạ mạnh khỏe.

Tiêu Duệ bị Bì La Các khoát tay thân thiết, không khỏi nhú mày, nhưng cũng không thể chống đỡ quá mức, đành phải cười hàn huyên với hẳn.

- Tiêu đại nhân, bốn vương được ân nặng của hoàng đế Đại Đường bệ hạ, nên tự mình tới Trường An bái tạ hoàng ân.

Bì La Các nói xong đột nhiên thấp giọng nói:

- Tiêu đại nhân, nghe nói Thổ Phiên kia cũng phái sứ thần đến đây?

Tiêu Duệ gật đầu:

- Mới rồi đã vào trong điện.

- Tiêu đại nhân, người Thổ Phiên kia bụng dạ khó lường. Bốn vương từng nghe thấy báo, người Thổ Phiên đóng mười vạn quân ở tiền tuyến Hà Lũng, sợ là muốn mưu đồ quấy rối!

Bì La Các nhú mày:

- Người Thổ Phiên này thật là chán ghét, gần đây là đóng mấy vạn quân ở tiền tuyến Nam Chiếu.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, cũng không để trong lòng.

Bì La Các nói không sai, giờ phút này Lý Long Cơ đang đứng trong ngự thư phòng lửa giận hừng hực. Ba tháng trước đây, người Thổ Phiên đột nhiên khởi binh tiến công Tiểu Bật Luật, trước mắt đã công hãm một số thành trì. Làm nước phụ thuộc Đại Đường, Tiểu Bật Luật đương nhiên cầu cứu Đại Đường. Nhưng không đợi Lý Long Cơ hạ quyết tâm cứu viện Tiểu Bật Luật, người Thổ Phiên bố trí canh phòng một đường từ Hà Lũng tới Qua Châu, bày ra tư thế tiến công Lũng Hữu và Hà Tây của Đại Đường.

Một phong thư lại một phong thư Lũng Hữu và Hà Tây báo quân tình khẩn cấp làm cho Lý Long Cơ phiền lại càng phiền. Nếu như nói những năm làm hoàng đế gần đây, khiến Lý Long Cơ cảm thấy khó chịu chính là người Thổ Phiên này, hòa bình và chiến tranh với triều đình Đại Đường, liên tục giằng co hơn trăm năm cũng không yên tĩnh.

- Hoàng thượng, người Thổ Phiên kia thực đáng giận. Theo lão nô thấy, hay là phái quân giết chết đáng về kiêu ngạo bệ hạ của bọn chúng mới tốt.

Cao Lực Sĩ nhìn sắc mặt xanh mét của Lý Long Cơ, nghiền ngẫm suy nghĩ của hẳn, nói thật cẩn thận.

- Không sai, người Thổ Phiên này lòng muông dạ thú, trăm đã quyết định, lập tức phải phái binh đón đánh Thổ Phiên.

Lý Long Cơ hung hăng vỗ bàn một cái, đột nhiên quay đầu lại cười lạnh một tiếng:

- Lực Sĩ, người nói trăm nên để cho ai mang binh thì thỏa đáng?

Cao Lực Sĩ cúi đầu trầm ngâm:

- Hoàng thượng, Tiết độ sứ Lũng Hữu Hoàng Phủ Duy Minh anh dũng thiện chiến, hẳn là có thể trọng dụng.

Lý Long Cơ gật đầu, nhưng khoe miệng hần lại lập tức hiện lên một nụ cười cổ quái:

- Lực Sĩ, trong những hoàng tử này của trẫm, Khánh Vương từng có chiến công, trẫm cố ý làm cho Khánh Vương làm Trấn an sứ Hà Lũng, cùng với Hoàng Phủ Duy Minh chống lại Thổ Phiên, người xem có được không?

- Khánh Vương?

Cao Lực Sĩ cả kinh, trên mặt hiện lên một vẻ nghiêm nghị, nhưng hần che dấu rất tốt, lập tức liền cười nói:

- Khánh Vương điện hạ vũ dũng rất có phong phạm của hoàng thượng, chỉ có điều thân hoàng tử cao quý đích thân tới chiến trận, lão nô sợ nếu chẳng may có sơ xuất.

Lý Long Cơ cười lạnh một tiếng:

- Con của trẫm chẳng lẽ không thể phân ưu cho trẫm? Chẳng lẽ cũng chỉ có thể ngồi trong kinh thành sống phóng túng? Làm hoàng tử, trừ mơ ước ngôi vị hoàng đế của trẫm ra, chẳng lẽ không có tài cán làm chút chuyện vì triều đình? — Lực Sĩ, truyền ý chỉ trẫm, mệnh Khánh Vương Lý Tông làm Hà Lũng an phủ sứ, Tiết độ sứ Hoàng Phủ Duy Minh làm Hà Lũng phòng ngự sứ, chỉ huy mười vạn binh mã chống lại Thổ Phiên!

Sắc mặt Lý Long Cơ âm trầm, âm thanh cũng cực kỳ âm trầm, Cao Lực Sĩ run lên trong lòng, ứng lời, sau đó lại nhắc nhở:

- Hoàng thượng, canh giờ tứ di yến đã tới rồi.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Trẫm đã biết.

Một chiếu thư nhanh chóng truyền ra cung thành Đại Đường, một cuộc chiến giữa Đại Đường và Thổ Phiên cứ mở màn bởi Lý Long Cơ vung tay như vậy. Nhưng mưa gió chiến tranh này không ảnh hưởng chút nào đến cảnh thái bình ca múa vui mừng của Trường An, bất kể biên quan chém giết thảm thiết và máu tanh cỡ nào, nơi này vẫn tiến hành ca múa ẩm yến liên tục.

Tiêu Duệ đứng ngoài Văn Hoa điện, nhìn khuôn mặt kiều mỹ diễm lệ của Nữ Vương người Thoán A Đại.

Khuôn mặt hần làm cho A Đại nhìn cảm thấy được cực kỳ đối trá. A Đại mặc váy người Thoán hoa lệ, tóc nâu dài buộc thành một búi tóc cao, loan đao bên hông vì vào cung mà phải bỏ ra, trong khi hành động trang sức vàng bạc toàn thân va chạm kêu leng keng.

- A Đại nữ vương điện hạ, mời vào.

Tiêu Duệ chấp tay.

- Tiêu đại nhân.

Sắc mặt A Đại đột nhiên đỏ lên, dừng bước cúi đầu nói:

- Tiêu đại nhân, sau buổi yến hôm nay, A Đại muốn tới quý phủ thăm đại nhân, không biết.

- Ha ha, nữ vương điện hạ có thể quang lâm hàn xá, Tiêu Duệ hết sức vinh hạnh.

Tiêu Duệ ngẩn ra, nụ cười nơi khoe miệng càng trở nên đậm.

- Hoàng đế Đại Đường bệ hạ giá lâm!

Giọng nói lạnh lạnh khàn khàn của Cao Lực Sĩ quanh quẩn trong Văn Hoa điện, một đám sứ thần man di gồm cả Nam Chiếu Vương Bì La Các, đều đứng dậy kính cẩn quỳ rạp xuống đất, miệng hô:

- Hoàng đế Đại Đường bệ hạ vạn tuế.

Chỉ có sứ giả Thổ Phiên A Lăng Tá Bố ngạo nghễ đứng thẳng, chỉ hơi khom người.

Lý Long Cơ vung ống tay áo, đối mặt với đám sứ thần man di quỳ trên mặt đất này, tâm tình xấu của hắn vì bị người Thổ Phiên xâm chiếm nháy mắt trở nên hưng phấn. Hắn đi như rồng như hổ xuyên qua thảm cỏ trung ương Văn Hoa điện, không chớp mắt bước tới chỗ ngồi Thiên Khả Hãn trên trung ương đài cao của mình.

Hắn bước lên đài, bỗng nhiên xoay người một cái, lại vung tay áo cất cao giọng nói:

- Các khanh bình thân.

Hắn lại thoáng nhìn thân hình hơi nghiêng của sứ giả Thổ Phiên A Lăng Tá Bố dưới đài, hắn nhướng mày, hừ lạnh một tiếng, chậm rãi ngồi xuống.

Hoàng đế Đại Đường không có hé răng, đám sứ thần man di đành phải tiếp tục quỳ rạp trên mặt đất. Cao Lực Sĩ vội vào đánh ánh mắt với Tiêu Duệ, Tiêu Duệ cười, đứng dậy chuyển thân hình tới A Lăng Tá Bố, cất cao giọng nói:

- Sứ giả Thổ Phiên, gặp vua của ta như nào dám không quỳ bái?

A Lăng Tá Bố mặt không đổi sắc, khom người nói:

- Tiêu đại nhân, Thổ Phiên chúng ta và Đại Đường là nước huynh đệ, cũng không phải nước phụ thuộc Đại Đường, bản sứ là thần tử Tán Phổ Điện Thổ Phiên, tự nhiên không cần quỳ lạy hoàng đế Đại Đường bệ hạ!

A? Tiêu Duệ cười nhàn nhạt:

- Vua của ta thiết yến chiêu đãi tứ di thần chúc ở Văn Hoa điện, nhận tứ di triều bái, nếu Thổ Phiên không chịu triều bái vua của ta, người tới làm gì? Người tới, đuổi người này ra, trục xuất khỏi Trường An!

Sứ giả Thổ Phiên bị sĩ tốt Võ lâm quân trục xuất khỏi cung thành, nhưng còn không ra khỏi hoàng thành, đã bị Võ lâm quân giết chết tại chỗ. Ngay sau đó, một đám tùy tùng hơn mười người của A Lăng Tá Bố đều bị Võ lâm quân vây quanh trong dịch quán Trường An, bắn chết toàn bộ, không một người lọt lưới.

Chợt, tin tức động trời sứ giả Thổ Phiên ám sát hoàng đế Đại Đường bệ hạ truyền ra khắp thành Trường An, làm cho lúc hoàng hôn mặt trời lặn đám sứ thần man di tham gia tứ di yến xong nghe tin tức này, cực kỳ khiếp sợ, càng thêm kinh sợ mà đều tự trở về dịch quán không đề cập tới. Trên đường trở về dịch quán Nam Chiếu Vương nghe được tin tức này, Nam Chiếu Vương tâm cơ âm trầm tĩnh ngộ trước tiên, Đại Đường muốn khai chiến với Thổ Phiên!

Bì La Các lập tức trở về dịch quán, triệu tập thị vệ và tùy tùng, lập tức vàng rời khỏi thành Trường An trở về Nam Chiếu.

Đại Đường Thổ Phiên sắp khai chiến, làm một kẻ xuyên qua, Tiêu Duệ cũng không để ở trong lòng. Bởi vì căn cứ sử sách ghi lại, giữa Đại Đường Thổ Phiên chiến tranh lớn nhỏ trải dài cả vương triều Đại Đường, mà hiện tại, chẳng qua là một trận chiến bé nhỏ không đáng kể mà thôi. Chỉ có điều làm cho Tiêu Duệ cảm thấy giặc mình chính là, lần này không ngờ Lý Long Cơ lại sử dụng Khánh Vương làm chủ soái khai chiến với Thổ Phiên — Lý Tông muốn tới Hà Lũng... Tiêu Duệ mơ hồ cảm thấy tâm thần có chút bất an.

Mời vừa uống hai chén trà xanh, Tiêu Hồ liền tới báo:

- Đại nhân, Thoán nhân nữ vương điện hạ cầu kiến.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, đứng dậy chỉnh quần áo mình, đi ra ngoài đón.

178. Chương 163: Ni Đà La

- Tiêu đại nhân xem phần tình cảm ngày xưa, giúp người Thoán chúng ta đi.

Tiêu Duệ ngăn ra, còn chưa kịp nói chuyện, Lý Đăng Không đột nhiên từ ngoài phòng chạy vào. Lý Đăng Không vừa mới có chồng không lâu, đang mặc quần áo hoa lệ, búi tóc phu nhân cao cao, sự ngây ngô trên khuôn mặt đẹp của thiếu nữ đã trở thành hư không, thay vào đó là sự quẫn rũ nhàn nhạt. Hai tay nàng để sau lưng, thản nhiên nhìn A Đại cười nói:

- Tình cảm gì? Tiêu lang, chàng cùng nàng có phần tình cảm ngày xưa?

Tiêu Duệ nhíu mày:

- Không nhi, đừng càn quấy, đây là nữ vương Thoán khu điện hạ — điện hạ, đây là thê tử Lý Đăng Không của tại hạ.

Khuôn mặt đỏ lên A Đại có phần bối rối, thân thể hơi run rẩy. Tuy nàng là man nữ, nhưng nàng tiếp thu giáo dục Hán hóa, câu nói vô tâm của nàng ban này bị người ta lấy làm chủ đề câu chuyện, như thế nào không xấu hổ vạn phần? Nàng chậm rãi đứng dậy thi lễ:

- Không biết vị này là vị Tiêu phu nhân nào? A Đại có lễ.

Lý Đăng Không cười hì hì, vội vàng đi tới kéo vạt áo Tiêu Duệ:

- Tiêu lang, ta mới về từ nhà mẹ đẻ, nghe nói một nữ vương điện hạ đến nhà chúng ta, liền trở về xem — ồ, cô là nữ vương Thoán khu điện hạ, ta gọi là Lý Đăng Không.

Tiêu Duệ thật không ngờ, không ngờ A Đại này mang theo nhiều lễ vật cho ba cô vợ của mình. Tiêu gia nhiều tiền thổ mệnh, Lý nghi lại xuất thân hoàng tộc, Lý Đăng Không cũng xuất thân nhà giàu có, cho dù là Dương Ngọc Hoàn, mấy năm nay theo Tiêu Duệ, lễ vật bình thường đại khái cũng không để trong mắt.

Nhưng lễ vật A Đại mang đến, vẫn làm cho ba cô gái có chút khiếp sợ: ba mươi viên minh châu lớn khoảng chừng quả trứng bồ câu, phát ra hào quang sáng lạn, bày ra quãng sáng trắng sữa, trong ba cái hộp ngọc rực rỡ trên tấm tơ tằm màu đỏ.

Thật bạo tay! Tiêu Duệ hít một hơi lạnh, minh châu hiếm thấy như vậy, đừng nói ba mươi viên, cho dù là một viên cũng vô giá, thứ này người Thoán như nào có? Không ngờ cam lòng lấy ra tặng nữ nhân của mình?

Nữ nhân thích nhất châu báu, Dương Ngọc Hoàn ba nàng đương nhiên không ngoại lệ. Nhất là Lý Đăng Không, từ lúc thị nữ A Đại mở ra chiếc hộp xếp đầy minh châu, ánh mắt nóng cháy của nàng không chịu rời khỏi những hạt châu lóng lánh kia, nếu là trước kia, nàng đã sớm xông lên cầm lấy thưởng thức, nhưng hiện giờ không giống ngày xưa, nàng đã không còn là tiểu thư tướng phủ điêu ngoa kia, mà là phu nhân Tiêu gia, dù thế nào cũng phải giữ gìn vài phần lễ nghi rụt rè của chủ mẫu Tiêu gia.

- Ba vị phu nhân, đây là bảo vật trấn tộc lưu truyền nhiều đời của người Thoán chúng ta... Xin ba vị phu nhân nhận lấy.

A Đại thở dài yếu ớt. Có thể thấy được, hôm nay A Đại tặng đi ba mươi viên minh châu rất lớn này, trong lòng vẫn có chút không đành. Nếu không phải có nguy cơ thiếu lương thực, nói vậy người Thoán cũng sẽ không bỏ ra bảo vật nặng như vậy. Đương nhiên, A Đại ra tay “hào phóng” như vậy, cũng không chỉ xuất phát từ suy tính lương thực, còn có ý đồ lấy được sự “che chở” của Tiêu Duệ ở bên trong.

Hiện tại, mặc dù khiếp sợ dưới vũ lực của triều đình Đại Đường, Bì La Các không dám tiếp tục nổi lòng xâm chiếm Thoán khu nhưng phong tỏa và áp chế kinh tế tương ứng lại ngày càng nặng. Đối với người Thoán hiện tại mà nói, chỉ có thể dựa vào Đại Đường mới có thể tiếp tục có không gian sinh tồn. Nhưng người Thoán muốn thật sự đạt được sự giúp đỡ của triều đình Đại Đường, nhất định phải có “nhịp cầu và mối quan hệ” với trọng thần trong triều. A Đại nghĩ đi nghĩ lại vẫn đem mục tiêu “đầu tư” nhắm ngay Tiêu Duệ. Trước mắt tuy rằng chức quan và quyền lực của Tiêu Duệ không lớn, nhưng A Đại lại nhìn trúng tiềm lực của hắn. Hơn nữa, tài lực cực lớn cùng với lực ảnh hưởng không gì sánh kịp trong xã hội Đại Đường của Tiêu Duệ, đều là chỗ A Đại coi trọng.

Đương nhiên, trong tiềm thức, A Đại cảm thấy được Tiêu Duệ cũng đáng được mình tín nhiệm và dựa dẫm.

Cho nên, A Đại không tiếc bỏ ra bảo vật trong tộc, kết thúc sự phiền hà mà lôi kéo quan hệ tốt với ba bà vợ của Tiêu Duệ. Trong mắt nàng, chỉ cần thành lập được mối quan hệ tốt đẹp với các nữ nhân của Tiêu Duệ, chẳng khác nào vững vàng theo sát một chỗ với Tiêu Duệ.

Lý Nghi nghe được là bảo vật trấn tộc của người Thoán, không khỏi kinh ngạc cười:

- Nữ vương điện hạ, loại lễ vật quý trọng như vậy, chúng ta thật sự không dám thu, xin nữ vương điện hạ thu hồi đi.

A Đại lại yếu ớt thở dài một tiếng:

- Ba vị phu nhân, có phải khinh thường A Đại xuất thân man di phải không? Tuy rằng người Thoán chúng ta cùng khổ, nhưng mấy viên minh châu này còn không tính là gì.

Nói xong, không ngờ A Đại bỏ thân phận nữ vương, hành lễ với Lý Nghi ba nàng.

Tuy rằng Lý Nghi ba nàng không có coi thứ gọi là “nữ vương điện hạ” ra gì, nhưng A Đại dù sao cũng là vương triều do triều đình Đại Đường sắc phong, ba nàng sao có thể chịu lễ của nàng.

Lý Nghi xuất thân hoàng tộc, đối với lòng dạ của A Đại hiểu rất rõ, nàng quay đầu lại liếc qua Tiêu Duệ mỉm cười, vừa động trong lòng, vội vàng nâng A Đại dậy nói:

- Nếu điện hạ thịnh tình như vậy, chúng ta thu xuống — người tới, nhanh chóng thiết yến khoản đãi nữ vương điện hạ.

Nữ nhân đứng là nữ nhân, có minh châu làm lời dẫn, hơn nữa A Đại cố tình qua lại thân thiết, bốn cô gái tụ lại một chỗ, chơi đùa uống rượu nói chuyện, rất nhanh thân thiết dùng tỷ muội xưng hô, ríu ra ríu rít không ngừng, trái lại lạnh nhạt với Tiêu Duệ một bên. Kỳ thật, ấn tượng của A Đại với Tiêu Duệ cũng không ác. Trong mắt hắn, nàng lấy thân gái gánh vác gánh nặng sinh tồn phát triển của người Thoán coi như là không dễ dàng.

Lý Đăng Không tính tình ngay thẳng, cho tới bây giờ đều nói thẳng, nàng thả chén rượu trong tay xuống, đột nhiên nhìn A Đại mỹ lệ lại xinh đẹp, cười nói:

- A Đại tỷ tỷ,

Nghe nói ngày ở Kiếm Đông tỷ còn thay Tiêu lang nhà ta cắn một mũi tên, có ân tình cứu mạng này, không giúp tỷ cũng không được.

Dương Ngọc Hoàn cười rụt rè, không có nói tiếp. Nhưng Lý Nghi cũng vừa động trong lòng, quay đầu liếc nhanh Tiêu Duệ, khoe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái:

- Đăng Không muội muội, muội cũng thay Tử Trường cắn một đao nhĩ... Không biết A Đại muội muội.

Đầu tiên Lý Đăng Không ngẩn ra, tiện đó sắc mặt đỏ lên, hung hăng trừng mắt liếc Lý Nghi, cúi đầu không dám nói chuyện nữa.

Lý Đăng Không xả thân đỡ một đao cho Tiêu Duệ cũng bởi vậy làm cho Tiêu Duệ tự mình tới cửa cầu hôn, đây đã là “chuyện xấu” sớm truyền miệng trên phố, A Đại nghe lời này của Lý Nghi sao còn có thể không rõ nàng có ý gì, không khỏi đỏ bừng mặt nhẹ nhàng nói:

- Công chúa tỷ tỷ, đó là không ngờ.

- Nữ vương điện hạ, chuyện người Thoán thiếu lương thực dễ nói, ngài cứ về Thoán khu trước, đi tới Ích Châu tìm Dương Quát tửu phường Tửu Đồ, ta sẽ để cho Dương Quát trợ giúp mọi người gom góp lương thực. Đồng thời, ta sẽ viết một lá thư cho Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Long Trịnh đại nhân, xem có thể làm cho người Thoán tự do mưu dịch với thương nhân Kiếm Nam Đạo hay không.

Tiêu Duệ trầm ngâm một chút, chậm rãi nói.

A Đại mừng rỡ, mây liễu hơi động. Thương nghiệp ở Kiếm Nam Đạo gần như đều là sản nghiệp của Tiêu Duệ, chỉ cần chính quyền Kiếm Nam Đạo đồng ý người Thoán tự do mưu dịch với Đại Đường, chỉ cần Tiêu Duệ đồng ý tiếp tục chiếu cố, kẻ sinh nhai của người Thoán sao còn là vấn đề. Nhưng nàng lập tức lấy lại bình tĩnh, nhỏ giọng nói:

- Đa tạ Tiêu đại nhân, ân đức của Tiêu đại nhân, cả đời A Đại vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Chẳng qua, Tiêu đại nhân, người Thoán chúng ta có hơn mười vạn tộc chúng, lương thực cần rất nhiều.

Tiêu Duệ cười nhàn nhạt, khoát tay ngạo nghễ nói:

- Điều này ngài đừng lo, nếu ta có thể đáp ứng ngài, thì nhất định có thể làm được. Chỉ có điều, ta có thể giúp mọi người nhất thời lại không giúp được mọi người một đời, đất khu Thoán cần cỗi, ngày sau mọi người vẫn nên suy nghĩ kể lâu dài mới đúng.

A Đại được Tiêu Duệ cam đoan, nổi bắn khoăn trong lòng rốt cục thả xuống, nàng cười:

- A Đại hiểu được, nếu như thế, A Đại liền cáo từ.

Tiêu Duệ đưa A Đại tới cửa.

A Đại vừa muốn lên xe, đột nhiên sắc mặt đỏ bừng, ho khan kịch liệt. Một tay nàng đỡ lấy ngực, một tay lấy một quả vỏ cứng khô quắt nhỏ bằng quả táo, để lên miệng uống từng ngụm, hơn nửa ngày, mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Quay đầu thấy vẻ mặt quan tâm kinh ngạc của Tiêu Duệ, trong lòng không khỏi ảm áp đỏ mặt cúi đầu nói:

- Tiêu đại nhân, A Đại có tật khó chịu ở ngực... Đột nhiên phát bệnh, làm đại nhân chê cười.

Tiêu Duệ hơi tiến lên một bước, thanh âm có chút run rẩy:

- Nữ vương diện hạ, có thể hay không cho ta xem vật ngài vừa ăn.

A Đại ngần ngại, lấy một quả vỏ cứng từ trong ngực đưa tới:

- Cái này gọi là Ni Đà La, sinh trưởng ở trong khu núi cao... Theo lời thầy thuốc của A Đại, gần đây đều dựa vào nó để trấn áp cơn đau và thuận khí.

Vỏ quả hình bầu dục màu nâu nhạt, tay Tiêu Duệ nắm quả vỏ cứng này run rẩy một hồi, trên mặt hần hiện lên thần sắc kinh sợ, run giọng nói:

- Ni Đà La?

- Đúng thế.

A Đại kinh ngạc nhìn thần sắc gần như thất thố của Tiêu Duệ, đáp lại một tiếng.

Đây không phải vỏ cây thuốc phiện sao? Thời Đại Đường có đồ chơi này à? Tiêu Duệ gần như không dám tin vào hai mắt mình.

Lúc kiếp trước, hần ngẫu nhiên mua một ít “đồ gia vị” phi pháp từ trong tay đám hàng rong lưu động nhỏ dùng để hầm xương sườn ăn, đối với thứ có thể làm vị thịt trở nên ngon lành lại làm người ta nghiện này, hần quá quen thuộc.

Hần lại không biết, lúc sau này, trung y bắt đầu lấy vỏ cây thuốc phiện làm thuốc, đơn thuốc tên “ngự mễ xác”. Xác cây thuốc phiện có vị chua, có độc, ở trong chứa morphine, cũng bởi nguyên nhân đó, nó có thể chữa bệnh. Cây thuốc phiện có chứa hơn 30 loại sinh vật kiềm, vì trấn áp cơn đau, khỏi ho, thôi thuốc xổ, dùng cho phổi hư ho lâu không ngừng, ngực bụng gân cốt đau đớn các loại, tiêu chảy lâu không ngừng; cũng dùng cho thận hư dẫn đến bệnh di tinh, hoạt tinh.

Thần sắc Tiêu Duệ thay đổi, tâm tư dần bay xa.

Sau khi A Đại chờ thật lâu, thấy hần vẫn đứng ở chỗ đó nắm miếng Ni Đà La kia trầm ngâm không nói, không khỏi hô:

- Tiêu đại nhân, A Đại phải về.

Tiêu Duệ như vừa tỉnh mộng, hần âm thầm cắn chặt răng, cúi đầu nói:

- Nữ vương diện hạ, Ni Đà La này đối với ta rất quan trọng.

A Đại mỉm cười:

- Loại thực vật này trong núi khắp Thoán khu chúng ta đều có, đợi đến mùa hè, A Đại phái người ngắt một lượng lớn sau khi hong khô sẽ đưa đến Trường An là được. Chỉ có điều A Đại không rõ, loại vật này có tác dụng gì với đại nhân.

Tiêu Duệ thở phào một cái:

- A, điều này ta còn không có nghĩ kỹ. Chỉ có điều, tại hạ xin khuyên nữ vương điện hạ không nên tiếp tục dùng đồ chơi này, thứ này tuy có hiệu quả trị liệu trấn đau thuận khí trong thời gian ngắn, nhưng — nhưng không tốt đối bản thân.

A Đại ồ một tiếng, cũng không để trong lòng. Nhưng thấy Tiêu Duệ lại tiến lên một bước, chợt bắt lấy cánh tay của nàng, trịnh trọng lặp lại lời nói:

- Nhất định không được tiếp tục dùng, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ lời ta.

A Đại nhẹ nhàng giãy cánh tay bị Tiêu Duệ nắm chặt, không giãy được, lập tức phòng hai gò má:

- A Đại đã biết, ngài buông tay trước.

179. Chương 164: Kẻ Phụ Lòng Liễu Mộng Nghiên

Bữa tiệc tết Nguyên Tiêu, bởi vì Thôi Hoán tính sai, địa vị trong lòng Lý Long Cơ giảm xuống thẳng tắp, mà lòng tin tưởng của Lý Long Cơ đối với Tiêu Duệ lại dâng lên, tác dụng của Thôi Hoán có vẻ không quan trọng gì. Rõ ràng cảm nhận được hoàng đế lạnh nhạt, mấy ngày nay Thôi Hoán cực kỳ buồn bực. Nhưng khi hắn còn đang buồn bực, lại nhận được thánh chỉ, nói khoa khảo năm nay do hắn chủ trì.

Điều này làm cho Thôi Hoán đột nhiên nảy sinh vài phần hy vọng: có lẽ, mình còn không toàn toàn thất sủng.

Văn võ cả triều cũng xem không hiểu Lý Long Cơ “bát quái thái cực quyền”, Tiêu Duệ cũng âm thầm tính toán trong lòng: hoàng đế Đại Đường này có ý mượn tay Thôi Hoán, dẫn một ít đệ tử xuất thân thế gia đại tộc vào triều trong khoa cử năm nay, tăng cường lực lượng của thế gia đại tộc, hay là có ý đồ khác.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có manh mối, đơn giản không nghĩ nữa. Mặc kệ lão cáo già này muốn chơi trò bịp bợm gì, chính mình không chế chủ tâm và “nguyên tắc”, thích rơi thế nào thì rơi đi. Dù sao, đại sự triều chính này tạm thời cách mình quá xa, mình không rảnh rỗi nắm thứ này.

Mấy ngày nay, ngoại trừ “đôn đốc” Lý Kỳ đọc sách ở Thịnh Vương phủ ra, ngoại trừ mỗi ngày kiên trì nghe Tôn Công Nhượng báo cáo hoạt động về sản nghiệp khổng lồ của Tiêu gia ra, Tiêu Duệ dồn toàn bộ tinh lực tại “sự nghiệp từ thiện” gần đây của mình.

Hắn mở một khu học đường nhập học miễn phí ở Trường An — thư viện Tử Đồ, mời một số sĩ tử nhà nghèo làm giáo thụ, tất cả đứa nhỏ nhà nghèo đều có thể vào học miễn phí. Ngoại trừ thư viện Tử Đồ, còn mở một viện dưỡng lão Tử Đồ và một viện cứu tế Tử Đồ, phàm là người già cùng khổ không có con để dựa, đều có thể vào ở miễn phí, do viện dưỡng lão phụ trách chiếu cố cung cấp cơm áo nuôi dưỡng. Mà viện cứu tế Tử Đồ thì chủ yếu cung cấp cho người cùng khổ một chút vật bảo đảm sinh tồn.

Cơ cấu phúc lợi và quan niệm hoạt động của ba viện này vượt thời đại này hơn một nghìn năm, xây trên cánh đồng bát ngát ngoài sườn bắc thành Trường An, một phong phạm kiến trúc xa hoa của Đại Đường, ba tòa viện thật lớn xây bằng gạch ngói xanh cực kỳ đơn giản xây dựng cạnh nhau, ôm lại với nhau. Miếng đất này vốn là đất phong của Lý Nghi, tuy rằng tước vị công chúa của Lý Nghi bị xóa, nhưng đất phong của nàng vẫn được Lý Long Cơ cố tình để lại một khối này.

Kỳ thật, suy nghĩ này đã có từ trước khi Tiêu Duệ thành hôn với Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn hai nàng. Sau khi thành hôn, sau khi đạt được sự đồng ý của Lý Nghi, lập tức bước vào xây dựng, do Ngọc Chân phái người xử lý. Trải qua hơn nửa năm xây dựng, dưới tài lực khổng lồ cuộn cuộn không ngừng rót vào của Tiêu Duệ, mấy trăm gian phòng đột ngột từ dưới đất mọc lên trên cánh đồng bát ngát này, trở thành một đám kiến trúc thần bí khiến người Trường An kinh ngạc không ngừng.

Không lâu trước, một tin tức kinh người truyền khắp trong ngoài thành Trường An. Thư viện Tử Đồ, viện dưỡng lão Tử Đồ, viện cứu tế Tử Đồ chính thức khai trương, tuyển trẻ em đi học miễn phí và những người già kham khổ lẻ loi vào ở dưỡng lão, còn có thể phát gạo lương đúng kỳ cho dân chúng cùng khổ.

Trời ạ! Người Trường An quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, thậm chí có loại chuyện tốt trời sập này sao? Mà đây lại là bạo tay đến cỡ nào? Không chỉ nói phí tổn hoạt động lâu dài thật lớn, chỉ cần “tiền lương” thuê công nhân tạo thành ba cơ sở phúc lợi này đã là một con số thiên văn.

Trong nhất thời, người xin nhập học, vào ở và tìm cứu tế ùn ùn kéo tới, gần như kín chỗ, trở thành chuyện mới mẻ nhất trong thành Trường An. Mà ngay cả rất nhiều những sĩ tử nhà nghèo đến Trường An đi thi, cũng mặt mày chạy tới viện xin cứu tế.

Tuy rằng Tiêu Duệ luôn trọng nghĩa khinh tài, nhưng đánh nhỏ làm nhỏ so với hành vi “cứu tế” này, chưa bạo tay lớn tới mức rung động lòng người như vậy. Trong vòng hai ngày này, danh vọng của Tiêu Duệ tăng lên đỉnh điểm trong thời gian ngắn nhất, trở thành đại thiện nhân được dân chúng thành Trường An khen không dứt miệng.

Tiêu Duệ tuyệt đối không bởi vì hư danh gì, lúc còn ở kiếp trước, hắn đã là một người tình nguyện sốt sắng vì lợi ích chung, nhưng bởi vì tài lực và năng lực có hạn, rất nhiều chuyện muốn làm không thể làm được; nhưng hiện giờ không giống, xuyên qua đến thịnh Đường, thần xui quỷ khiến đạt được của cải cực lớn, hắn lại có năng lực làm chuyện hắn muốn làm.

Kỳ thật hắn cảm thấy được, bằng vào lực lượng hiện có của mình, làm chút chuyện tốt cho dân chúng Đại Đường, còn tốt hơn xa so với cải biến tiến trình lịch sử, càng phù hợp với chuẩn tắc cuộc sống của hắn.

Cũng có không ít quý tộc Đại Đường oán thầm Tiêu Duệ cố ý mua chuộc danh tiếng, chỉ có điều thủ đoạn mua chuộc danh tiếng của hắn quá mạnh mẽ, quá dũng cảm, không phải người nào cũng có thể học. Đối với những trách móc này, Tiêu Duệ căn bản không để trong lòng. Trong lòng hắn, một kế hoạch không tưởng về xã hội Đại Đường chân chính thuộc về kẻ xuyên qua như hắn đang dần hình thành, hắn đang rảo bước từng chút tiến tới mục tiêu to lớn này.

Đương nhiên, đây cũng không phải toàn bộ cuộc sống của hắn, mà giống một điểm tô vẽ cho phong phú thêm.

Sau đó hắn lại phát hiện, ba thê tử của mình nhiệt tình đối với việc này hơn cả người bình thường, đơn giản liền giao cả ba cơ cấu phúc lợi cho ba thê tử xử lý. Ngọc Hoàn cẩn thận phụ trách viện dưỡng lão, Lý Nghi trầm tĩnh bụng đầy tài học liền chủ trì thư viện, Lý Đăng Không tâm tình sáng sủa hướng ngoại, viện cứu tế liền giao cho nàng.

Tuy rằng không có gì cần ba cô gái tự làm, nhưng ba cơ cấu phúc lợi đang vận chuyển giai đoạn đầu, sự vụ phức tạp, ba cô gái dứt khoát ra ở ngoài thành, tự mình dẫn người lo liệu sự việc của viện, vội vàng loạn chuyển, đến nỗi làm cho Tiêu Duệ liên tiếp vài ngày cũng không nhìn thấy bóng người.

Tiêu Duệ đứng ở cửa viện cứu tế, nhìn bầu trời trong sáng, không khỏi cười nhẹ một tiếng, quay đầu liếc qua Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Xung Vũ, chúng ta trở về đi.

Đúng lúc này:

- Thiếu gia!

Tú Nhi chạy từ trong viện ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lộ vẻ hưng phấn nhàn nhạt. Từ lúc cô bé này đi theo Dương Ngọc Hoàn ra ngoài thành làm việc ở cơ cấu phúc lợi, thật giống như thay đổi thành một người khác. Mà phía sau nàng, một tiểu nha đầu quần áo mộc mạc đầu tóc rối bù ủ rũ đi ra.

Tiểu nha đầu kia đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt chứa đầy lệ nóng, nắm lấy cánh tay Tú Nhi, nức nở nói:

- Tỷ tỷ, van cầu ngài, giúp đỡ tiểu thư nhà ta đi, không có tiền xem bệnh nữa, nàng sẽ chết.

Tú Nhi nhíu mày, tiểu nha đầu phớt một tiếng quỳ rạp xuống đất, khóc ồ lên buồn bã.

Tú Nhi thở dài một tiếng, cúi người đỡ tiểu nha đầu lên, dịu dàng nói:

- Muội tử, ta cũng không có cách nào. Phu nhân nhà ta nói, trong viện cứu tế này có quy tắc, người vi phạm pháp lệnh cùng với các kỹ nữ không có tư cách nhận cứu tế, muội vẫn nên quay về đi.

Nha đầu kia vừa nghe, tuyệt vọng cúi đầu xuống, khóc không thành tiếng.

Quy củ theo lời Tú Nhi, chính là quy củ do Lý Đăng Không lập. Cụ thể Tiêu Duệ cũng không có hỏi, dù sao Lý Đăng Không cùng với mấy người quản sự định ra quy củ, một trong số đó,

Chính là một số “lưu dân: và “tiện nhân” vi phạm pháp lệnh linh tinh đều không được nhận tiền. Đây cũng không có gì sai, việc từ thiện cũng cần có quy phạm chế độ, tuy rằng Tiêu gia nhiều tiền thổ mạnh, nhưng cũng không phải xướng đúc tiền, không nên lãng phí tiền thì dù chỉ là một văn cũng không thể lãng phí.

Lý Đăng Không tính tình ngay thẳng, cuộc đời này nàng ghét nhất chính là lưu manh phổ phường và kỹ nữ, cho nên đối với hai loại người này, viện cứu tế tồn tại “xét duyệt” nghiêm khắc.

Nha đầu khóc một hồi, thất vọng lão đảo rời đi, nháy mắt tới trước mặt Tiêu Duệ, khuôn mặt giống như đã từng quen biết khiến Tiêu Duệ giật mình, hô nhanh:

- Bảo Khánh?

Nha đầu ngẩng ra, ngẩng đầu liếc Tiêu Duệ, trong mắt không khỏi lộ vẻ mừng rỡ như điên, lập tức quỳ rạp xuống trước người Tiêu Duệ, la lên:

- Là Tiêu công tử, Tiêu công tử, cầu ngài cứu tiểu thư nhà ta đi.

Đối với Tiêu Duệ, tiểu nha đầu Bảo Khánh ngày xưa vốn hay dè bủ hẩn cũng nghĩ không thông vì cái gì hẩn lại thăng chức rất nhanh như hôm nay, nhưng với Bảo Khánh giờ phút này mà nói, Tiêu Duệ cho dù như nào cũng coi như là một người quen cũ, một người có nhu cầu cấp bách cần một cây rơm cứu mạng—tốt xấu lúc trước hẩn cũng mỗi ngày làm phiền Liễu Mộng Nghiên, hôm nay cũng không thể thấy chết mà không cứu đi?

Mất rất nhiều khí lực, cuối cùng Tiêu Duệ cũng hiểu rõ tình hình. Hóa ra, Liễu Mộng Nghiên dựa vào tiền tích góp nhiều năm tự chuộc thân cho mình, nàng là một loại vũ nữ dùng kỹ nghệ âm nhạc, tự nhiên có thể tự do quay lại. Vì tìm kiếm tình lang trong lòng thủy chung không bỏ được, nàng mang theo Bảo Khánh tới Trường An.

Nghe Bảo Khánh dứt quãng giảng thuật không trật tự, Tiêu Duệ thở dài một tiếng, hay cho một nữ tử thanh lâu si mê không đổi. Lúc trước, hẩn nương nhờ chiếc ngọc trụ trước ngực Liễu Mộng Nghiên cũng vượt qua một đoạn thời gian, mãi cho đến khi Liễu Mộng Nghiên nhất thời tuyệt vọng ném ngọc trụ tình lang tặng kia xuống dưới lầu vỡ thành hai nửa.

Mặc dù đến bây giờ, Tiêu Duệ cũng cực kỳ hiếu kỳ, rốt cuộc là tên phụ lòng nào đã cô phụ hoa khôi mỹ nhân nũng nịu này, làm cho nàng lâu ngày buồn bực không vui thương tâm muốn chết, mà hiện giờ còn chạy tới Trường An.

- Bảo Khánh, người đừng khóc, Mộng Nghiên cô nương có ân với ta, ta sẽ không thấy chết mà không cứu. Nhưng ta muốn hỏi, Mộng Nghiên cô nương tìm được ý chung nhân chưa?

Tiêu Duệ không kìm nổi vẫn hỏi một câu.

Bảo Khánh chẳng quan tâm suy nghĩ Liễu Mộng Nghiên khi nào thì có ân với Tiêu Duệ, nàng chợt nhớ tới tên phụ lòng vô tình vô nghĩa đuổi chủ tớ nàng ra khỏi phủ kia, không khỏi cảm hận dậm chân:

- Tìm thì tìm được rồi, nhưng hẩn là một súc sinh vô tình vô nghĩa... Đáng thương tiểu thư nhà ta, si mê nhiều năm hóa thành bọt nước, hiện giờ hấp hối không biết còn có thể qua được hay không.

Bảo Khánh nói xong lại khóc ồ lên.

- Người kia là ai?

Tiêu Duệ thấy Liễu Mộng Nghiên quả nhiên là gặp phải kẻ bạc tình, không khỏi có chút thổn thức.

- Công tử nhất định biết hẩn, nhà hẩn có quyền có thế, hẩn gọi Thôi Hoán.

Bảo Khánh nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng mà nói.

- Thôi Hoán? Chẳng lẽ là Thôi Hoán Thôi gia, đương kim Lễ Bộ thị lang Thôi Hoán?

Tiêu Duệ đột nhiên chấn động:

- Không ngờ lại là hắn?

Trên khuôn mặt hơi có chút dơ bẩn của Bảo Khánh phát ra phần nộ không thể che hết, nói cảm hận:

- Chính là hắn!

Bảo Khánh đến từ đất bắc, còn rất nhỏ đã bị phụ thân vô lại bán vào thanh lâu làm nha hoàn, may mắn chính là, nàng gặp được Liễu Mộng Nghiên tâm địa thiện lương. Hai người sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, thấy Liễu Mộng Nghiên bị kẻ phụ lòng lừa dối tận đây, hiện giờ lưu lạc Trường An gặp phải tuyệt cảnh, trong nội tâm nàng cảm phần Thôi Hoán đã xâm nhập tới tận xương tủy.

Xóm làng chơi Đường triều, cũng giống như các xóm làng chơi các triều đại khác, dường như cuối cùng không thể thiếu mấy nữ tử tính cách rõ ràng. Các nàng thực sự không phải thông qua phương thức bán đứng thể xác để đổi lấy vật chất hồi báo, các nàng đại khái phải xưng hô là “nghệ kỹ, thông suốt cảm kỹ thư họa, hiểu nhiều trường phái văn học, mặc dù cương quyết lại quái gở, vừa thanh cao lại không quyền rũ dung tục.

Liễu Mộng Nghiên đại khái đúng là một nữ tử khác loại như vậy. Trong các kỹ nữ khác loại, kỳ thật cũng có thi vị và tài nghệ. Mà chính bởi vì có tài, các nàng mới có thể vì tình cảnh cuộc sống mà cảm thấy bất công và phẫn uất, dùng hết khả năng muốn thoát khỏi thanh lâu cuộn cuộn hồng trần. Mà phải làm đến điểm này, kết cục bình thường là gặp được một như ý lang quân đồng ý lấy các nàng.

Nhưng đa số các nàng, đều gặp phải kết cục thê thảm. Giống như Hoắc Tiểu Ngọc (1) vừa chết đã báo thù tình lang, tính tình loạn bậy mà chết, chuyện xưa ai oán cũng chỉ có thể lưu lại cho hậu nhân biết. Liễu Mộng Nghiên hiện giờ, không thể nghi ngờ chính là một loại này.

Mẫu thân Liễu Mộng Nghiên vốn là ca vũ kỹ ở một nhà giàu có tại Lạc Dương, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần được gia chủ lấy làm thị thiếp. Ngay lúc mang thai, nhà giàu có đột nhiên xúc phạm hoàng gia bị tru diệt, gia nhân tán đi như chim thú. Liễu mẫu mang theo Liễu Mộng Nghiên lưu lạc dân gian, trải qua cuộc sống nghèo khổ. Khi Liễu Mộng Nghiên mười hai tuổi, đã có bộ dạng xinh đẹp động lòng người giống mẫu thân nàng năm đó, thông suốt thơ văn, am hiểu ca múa. Vì duy trì cuộc sống, Liễu Mộng Nghiên đành phải công việc ca vũ kỹ, bán nghệ không bán thân này. Nàng tài năng dung mạo đều tốt, rất có danh tiếng ở Lạc Dương.

Mà Tiêu Duệ từng là tay ăn chơi, cũng là một trong số “fans” ngưỡng mộ Liễu Mộng Nghiên.

Liễu Mộng Nghiên là một nữ tử trải qua tang thương, nam tử tầm thường căn bản không ở trong mắt nàng, càng không nói đến tay ăn chơi Tiêu Duệ ở Lạc Dương ngày đó. Bán tài nghệ đơn giản công cụ nàng dựa vào để sinh tồn, điều này định trước tính cách quái gở và hậm hực của nàng. Nhưng sau khi nàng gặp Thôi Hoán lại vừa gặp đã yêu với hắn.

Lúc đó Thôi Hoán còn trẻ đăng khoa ra ngoài Lạc Dương làm quan, có phần tài danh, xuất thân thế gia đại tộc, dung mạo lại cực kỳ tuấn mỹ, tự nhiên rất dễ trở thành tình nhân trong mộng của nữ tử thanh lâu. Giống như Trịnh Ưởng tại Trường An, sau khi Thôi Hoán nhìn thấy Liễu Mộng Nghiên, cũng giật nảy mình, sau khi nói chuyện mấy câu đều cảm thấy tâm đầu ý hợp, đàm luận thi văn, càng thêm khó bỏ khó phân. Cho nên bọn họ lấy nền đồ làm mối, lấy rượu ngon làm hẹn, nâng lời thề “sông cạn đá mòn không thay lòng”.

Nhưng Thôi Hoán là con cháu quý tộc, sau khi tình cảm nóng bỏng nhất thời, hắn lập tức liền tỉnh hồn lại, Liễu Mộng Nghiên tuyệt đối không có khả năng gả vào Thôi gia, cho dù là làm thiếp thất. So với vận mệnh tiền đồ và vinh hoa phú quý của mình, Thôi công tử không chút do dự bỏ quên tình yêu vừa nảy sinh không lâu, sau khi rời khỏi thanh lâu liền không còn tin tức.

Liễu Mộng Nghiên đáng thương một lòng say mê, mỗi ngày chờ đợi Thôi lang của nàng đến dùng kiệu hoa mang nàng ra khỏi nơi bướm hoa này. Nhưng mà, chuyện sau này chứng minh thực tế, nàng lâm vào một hư ảo trong mơ tự tay nàng dệt.

1. Hoắc Tiểu Ngọc trong bộ truyện Liêu Trai Chí Dị, một người con gái, vì người yêu thất hứa với mình, nên chết đi và hiện về làm ma dọa vợ người yêu ấy.

180. Chương 165: Ai Muốn Làm Phò Mã

- Tỷ phu, có người muốn làm phò mã.

- A? Ai muốn làm phò mã?

Tiêu Duệ ngăn ra.

- Là Thôi Hoán kia. Cũng không biết phụ hoàng thế nào lại như vậy, ta vừa mới nhận được tin tức, phụ hoàng muốn chỉ hôn Cao Đô tỷ tỷ cho Thôi Hoán kia.

Lý Kỳ đặt móng ngồi xuống, chẳng thèm để ý nói:

- Thôi Hoán kia là cái thứ gì, không ngờ cũng muốn làm phò mã. Nếu để hắn làm phò mã, Thôi gia bọn họ còn không phải nhảy lên trời sao.

Kỳ thật căn bản Lý Kỳ không có ác cảm gì với Thôi Hoán. Chỉ có điều trên yến hội tết Nguyên Tiêu lúc trước, Thôi Hoán công khai tỏ thái độ đứng ở phe Khánh Vương Lý Tông, đó chính là địch nhân của hắn rồi.

- Ồ.

Tiêu Duệ cười cười, cũng không nói gì. Tin tức này thật sự có chút ngoài dự đoán của mọi người, chẳng qua, Thôi Hoán có làm phò mã hay không căn bản không có bao nhiêu quan hệ với hắn, chỉ có điều Tiêu Duệ lại không thể không nghĩ, Thôi Hoán này đột nhiên cá chép qua cửa rồng, rốt cuộc là vì cái gì? Lý Long Cơ rốt cuộc là muốn làm gì? Mà hết thấy điều này, lại có thể tạo thành uy hiếp nào đó với mình hay không?

Tiêu Duệ trầm ngâm, thâm nghĩ, khó trách Lý Long Cơ có thể cho Thôi Hoán chủ trì kỳ thi mùa xuân, hóa ra là sớm có lòng gả một vị công chúa cho hắn. Thoạt nhìn, trong lòng Lý Long Cơ, Thôi Hoán này vẫn còn có chút vị trí.

Cao Đô công chúa là cùng một mẹ sinh ra với Lý Tông, rất nhiên nhiên, Lý Long Cơ muốn Thôi Hoán cùng với thế gia đại tộc sau lưng hắn buộc chặt một chỗ với Lý Tông. Tiêu Duệ ngày càng chán ghét cái gọi là thuật quyền mưu chế hành “phía đông một bữa phía tây một chày” này của Lý Long Cơ.

Vì chèn ép thế gia đại tộc củng cố hoàng quyền, đề bạt Lý Lâm Phủ; sau đó lại lo Lý Lâm Phủ kiêu ngạo, lại bồi dưỡng một lực lượng khác trở thành cản trở với Lý Lâm Phủ, thí dụ Tiêu Duệ được sủng ái, thí dụ như Chương Cừu Kiên Quỳnh tiến vào nội các; mà bố trí xong hết thấy, đồng thời hắn lại lo lắng đám người Tiêu Duệ quá mức cường thế tương lai khó có thể không chế, thái độ liên khác thường mở một cánh cửa hướng lên trên cho thế gia đại tộc đang chậm rãi suy bại, điều này mới có Thôi Hoán quật khởi.

Thái độ của hắn đối với hoàng tử là như nhau, hắn chèn ép Lý Tông, nhưng lại không nghĩ tới Lý Tông hoàn toàn không có đi xuống, để dẫn Lý Kỳ vào đường cùng, vì thế bèn cho Lý Tông một cơ hội lĩnh quân lập công, còn đẩy Thôi gia đại biểu thế gia đại tộc về phe Lý Tông; mà lý do giống vậy, lại sợ hãi Lý Tông một lần nữa chiếm cứ địa vị cường thế tuyệt đối, lại công khai tỏ vẻ khôi phục lòng tin với Tiêu Duệ; mà kế tiếp, nói vậy lão khốn này lại bắt đầu đến đỡ Thọ Vương Lý Mạo đi?

Thọ Vương - Khánh Vương - Thịnh Vương, Lý Lâm Phủ - Tiêu Duệ - Thôi Hoán, Lý Long Cơ coi lực lượng ba bên trở thành quân cờ dưới tay mình, hắn muốn ra chiêu thế nào thì ra, nhìn xem bên kia cường thế liên lập tức gãy, nhìn xem bên này yếu thế liên đuổi một tay cho ăn một chút táo ngọt — mà chính hắn, lại là chúa tể cao cao tại thượng mà nhìn xuống ván cờ này.

Nghĩ đến đây, Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng một tiếng:

- Lão tử liên cổ tình không làm quân cờ của ngươi, ngươi muốn chơi trò chơi, ta liền đảo loạn bàn cờ này của ngươi.

Tiêu Duệ ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt tức giận của Lý Kỳ, không khỏi cười nói:

- Thịnh Vương, đệ tức cái gì. Thôi Hoán người ta muốn làm phò mã, chỉ cần hoàng thượng ân chuẩn, Cao Đô công chúa nguyện ý, chúng ta làm người ngoài, cần gì phải xen vào chuyện của người khác chứ?

Trái ngược với tính tình vui đùa âm ỉ ngày xưa, Lý Kỳ cười khổ nói:

- Tỷ phu, huynh cũng không nên hiểu rõ mà giả bộ hồ đồ chứ. Khánh Vương huynh của ta vốn có quân công trong người, hiện giờ lại dẫn quân đi chinh phạt Thổ Phiên, ngày sau lại lập thêm quân công, trong hoàng tử còn ai có thể so sánh với huynh ấy? Mà trong triều đình, tuy rằng thần tử xuất thân thế gia đại tộc có địa vị cao không nhiều lắm, nhưng thắng ở đông người. Và lại lực ảnh hưởng của thế gia đại tộc trong triều cực lớn, nếu làm cho Khánh Vương và thế gia đại tộc liên hợp một chỗ, chúng ta còn theo chân tranh đấu với họ thế nào?

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một nụ cười cổ quái, thần nhiên nói:

- Thịnh Vương, ánh mắt đệ không tồi. Nếu — nếu Khánh Vương thật sự đạt được thế gia đại tộc toàn lực ủng hộ, không chỉ chiếm cứ ưu thế trên triều, hẳn còn có thể đạt được dân vọng xa xỉ. Cho đến lúc đó, tình thế đối với đệ đích xác là cực kỳ bất lợi.

Lý Kỳ nhíu mày:

- Nếu như vậy, vì sao tỷ phu huynh.

- Nhưng, Thịnh Vương, hoàng thượng thưởng hôn, chúng ta phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ, chúng ta phải đi nói với hoàng thượng, phản đối Thôi Hoán làm phò mã Cao Đô công chúa? Việc này, việc này chỉ sợ là không thành đi.

Tiêu Duệ âm thầm cười.

Lý Kỳ yên lặng không nói gì, buồn bực cúi đầu xuống.

- Thịnh Vương, hiện giờ không giống với ngày xưa, đệ đã có lòng muốn tham dự cuộc tranh đấu thái tử này — từ một khắc đó, đệ sẽ không còn là Thịnh Vương điện hạ không tốt suốt ngày chơi đùa như ngày xưa kia... Ít nhất, đệ làm việc phải trầm ổn, không thể nghe gió chính là mưa, giống như vừa rồi, vội vàng hấp tấp — không chỉ nói hoàng thượng còn không có chính thức thưởng hôn, cho dù là Thôi Hoán trở thành phò mã của Cao Đô công chúa thì có thể như thế nào? Đệ sợ thì có ích gì?

Tiêu Duệ nói xong khe cau mày, từ khi Lý Kỳ biết mình có hy vọng tranh đoạt, biểu hiện quá mức vội vàng, điều này làm cho Tiêu Duệ rất không thoải mái trong lòng.

Không cần nói gì khác, chỉ cần xem tính tình nóng nảy này, Thịnh Vương cùng Thọ Vương đều không khác nhau quá lớn, so với Lý Tông lòng dạ thâm trầm đều kém nhiều lắm.

Cũng may hắn còn nhỏ, có lẽ theo dòng thời gian, hắn sẽ dần dần trưởng thành, trở nên chín chắn hơn.

- Thịnh Vương, đệ về phủ trước đi, bình tĩnh. Nhớ kỹ lời ta nói, mấy ngày này, đệ cố gắng đừng rời phủ, ở lại trong phủ đọc sách tập văn, không cần tham dự những chuyện lung tung này.

Tiêu Duệ bỗng nhiên đứng dậy:

- Đệ phải tin tưởng, hết thảy có ta ở đây.

Lý Kỳ chậm rãi đứng dậy, liếc nhìn Tiêu Duệ thật sâu, đột nhiên cúi người thi lễ:

- Tỷ phu, đệ trở về.

Lý Kỳ vội vàng rời đi, giống như hắn vội vàng tới.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Lý Đăng Không:

- Không nghi, Cao Đô công chúa này là.

Lý Đăng Không từ nhỏ đã ra vào thâm cung, tự nhiên là cực kỳ quen biết đối với những con gái Lý Long Cơ. Nàng do dự một chút mới nói:

- Tiêu lang, Cao Đô công chúa này là con gái nhỏ của Hoa Phi nương nương, người lớn lên xinh đẹp như hoa, chính là tính tình có chút quái bệnh.

- Ồ?

- Nàng sinh ra đã mắc bệnh sạch sẽ, cũng không có lui tới tiếp xúc mật thiết với bất kỳ kẻ nào — cho dù là Hoa Phi nương nương ngồi lên giường êm của nàng, nàng cũng sẽ lập tức làm cho thị nữ tẩy trừ toàn bộ giường êm một lần... Hoàng thượng ban thưởng cho nàng một tòa phủ đệ, ngay trong hoàng thành, nàng sống một mình trong phủ rất ít rời phủ, nghe nói tự trồng trọt rau xanh trong phủ, tự mình chế biến món ăn, tính tình cực quái dị, so với Thái Hoa công chúa chỉ có hơn chứ không kém — không tin chàng có thể hỏi Nghi nhi tỷ tỷ... Ta xem, cho dù là hoàng thượng thưởng hôn, cũng chưa chắc nàng đồng ý gả cho Thôi Hoán, hoặc là nói nàng khinh thường nam tử thiên hạ.

Thanh âm của Lý Đăng Không ngày càng cổ quái, nàng lướt nhìn qua Tiêu Duệ tập trung tinh thần lắng nghe, nở nụ cười:

- Có lẽ Tiêu lang sẽ làm Cao Đô công chúa liếc mắt nhìn một chút đó.

- Bệnh sạch sẽ?

Tiêu Duệ không kìm nổi mà nở nụ cười. Một người thích sạch sẽ là chuyện tốt, nhưng quá đáng chính là bệnh sạch, đây là một loại bệnh tâm lý. Xuyên qua đến thịnh Đường, không ngờ gặp một người mắc bệnh sạch, còn là công chúa đương triều. Chẳng qua, Tiêu Duệ cũng hiểu được, người mắc bệnh sạch thường đều theo chủ nghĩa hoàn mỹ cực đoan. Văn hóa cổ đại Trung Quốc là một loại chủ nghĩa văn hóa hoàn mỹ cực đoan, cho nên trong văn nhân cổ đại liên sinh ra rất nhiều bệnh sạch. Giống như niêm luật thơ Đường triều, không chấp nhận một chút dị đoan trong luật thơ.

Ngày mai là ngày mở kỳ thi mùa xuân. Tuy rằng tiếng động vẫn âm ỉ phồn hoa như cũ trên phố xá, trong tửu quán, nhưng bóng dáng đám văn nhân sĩ tử ngày xưa vẫn lưu luyến nơi đây lại biến mất. Lúc này, tất cả các sĩ tử tham gia kỳ thi đều đang nỗ lực lúc cuối cùng, cái gọi là lâm trận mới mài gươm không vui cũng vẻ vang, từ sau khi cuộc thi này được ra đời ở Trung Quốc, người đọc sách đều mắc chứng bệnh chung này.

Tiêu Duệ đi trên phố xá trong dòng người như dật, mà ngay cả hán cũng không nghĩ tới, không ngờ hán vô tình đi tới ngoài cửa phủ đệ Cao Đô công chúa Lý Lam. Đi tới đi lui bên ngoài phủ đệ Lý Lam hơn nửa ngày, hán mới can đảm, tiến lên đưa thiệp cầu kiến.

Lý Lam đang chỉ huy đám thị nữ dọn dẹp trong viện. Trong phủ đệ của nàng, bất kể là phòng ở hay là sân nhà, mỗi ngày đều phải dọn dẹp đúng giờ một lần, khắp các ngõ ngách đều phải tẩy rửa dọn sạch, không được bỏ qua một góc chết nào. Đám thị nữ làm xong, nàng nhất định phải tự mình kiểm tra một lần mới có thể yên tâm. Dù sao, hơn mười thị nữ trong phủ nàng, công việc chủ yếu mỗi ngày chính là vệ sinh bảo vệ sự sạch sẽ.

Bởi vì không có khách lạ đến thăm hỏi, phủ đệ này của nàng căn bản cũng không có phân viện trong viện ngoài.

Nghe nói Tiêu Duệ tới chơi, thật ra Lý Lam cũng ngần ngại. Những năm gần đây, Tiêu Duệ chính là một khách tới thăm đầu tiên.

Không ngờ có người đến bái kiến mình, Lý Lam không khỏi nở nụ cười, thế cho nên để cho đám thị nữ dưới tay nàng nhìn xem ngần ngại: rốt cuộc là đã bao lâu rồi không thấy vị công chúa quái dị nhà mình này nở nụ cười? Một năm, hai năm, hay là ba năm? Dù sao từ khi đám thị nữ này bắt đầu vào phủ hầu hạ nàng, cũng không gặp chủ tử này cười lần nào.

- Để cho hán tiến vào.

Lý Lam khoát tay áo, đi thẳng đến trong góc viện, cầm một cái cuốc tay nắm màu bạc sáng ngời, đào bới trong “đất thuộc sở hữu của mình” một bên nội viện.

Tiêu Duệ đi theo sau lưng một thị nữ vào tòa phủ đệ người ngoài thoát nhìn cực kỳ thần bí quái dị này, trong lòng âm thầm tán dương, quả nhiên là người mắc bệnh sạch sẽ, trong nội viện này sạch sẽ chính tề gần như biến thái, quả thực làm cho người ta không dám tin vào hai mắt của mình, cũng không có cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

Càng làm cho Tiêu Duệ kinh ngạc chính là, không ngờ Cao Đô công chúa này ăn mặc giống như cô thôn nữ ngoài thành Trường An, không chỉ có quần áo mộc mạc hơn nữa còn đang cuốc đất. Quần áo vải màu lam nhạt rộng thùng thình, che thân mình thon dài thướt tha, khăn trùm đầu màu đen bao trùm mái tóc

đen như mây, chỉ có khuôn mặt xinh đẹp mang chút tái nhợt mơ hồ phát ra vài phần khí chất xinh đẹp quý phái.

Xem thần thái và tư thế nàng chống cái cuốc đứng giữa vườn đất quay đầu trông lại, Tiêu Duệ không thể tin, đây không ngờ là một công chúa hoàng gia, con gái ruột của đương kim Huyền Tông hoàng đế, Cao Đô công chúa Lý Lam.

Hắn đang tò mò đánh giá Lý Lam, mà Lý Lam sao lại không phải đánh giá hắn. Đối với tài tử tửu đồ danh tiếng nhất thời chấn động Trường An này, đối với Tiêu đại công tử ngày xưa biểu diễn một vở kịch si tình kháng chỉ kháng hôn trong cung này, nàng vẫn có vài phần tò mò.

Lập tức, Lý Kỳ thở hổn hển phát ra một câu làm Tiêu Duệ và Lý Đằng Không đều cảm thấy tò mò:

- Tỷ phu, có người muốn làm phò mã.

- A? Ai muốn làm phò mã?

Tiêu Duệ ngăn ra.

- Là Thôi Hoán kia. Cũng không biết phụ hoàng thế nào lại như vậy, ta vừa mới nhận được tin tức, phụ hoàng muốn chỉ hôn Cao Đô tỷ tỷ cho Thôi Hoán kia.

Lý Kỳ đặt mông ngồi xuống, chẳng thèm để ý nói:

- Thôi Hoán kia là cái thứ gì, không ngờ cũng muốn làm phò mã. Nếu để hắn làm phò mã, Thôi gia bọn họ còn không phải nhảy lên trời sao.

Kỳ thật căn bản Lý Kỳ không có ác cảm gì với Thôi Hoán. Chỉ có điều trên yến hội tết Nguyên Tiêu lúc trước, Thôi Hoán công khai tỏ thái độ đứng ở phe Khánh Vương Lý Tông, đó chính là địch nhân của hắn rồi.

- Ồ.

Tiêu Duệ cười cười, cũng không nói gì. Tin tức này thật sự có chút ngoài dự đoán của mọi người, chẳng qua, Thôi Hoán có làm phò mã hay không căn bản không có bao nhiêu quan hệ với hắn, chỉ có điều Tiêu Duệ lại không thể không nghĩ, Thôi Hoán này đột nhiên cá chép qua cửa rồng, rốt cuộc là vì cái gì? Lý Long Cơ rốt cuộc là muốn làm gì? Mà hết thấy điều này, lại có thể tạo thành uy hiếp nào đó với mình hay không?

Tiêu Duệ trầm ngâm, thâm nghĩ, khó trách Lý Long Cơ có thể cho Thôi Hoán chủ trì kỳ thi mùa xuân, hóa ra là sớm có lòng gả một vị công chúa cho hắn. Thoạt nhìn, trong lòng Lý Long Cơ, Thôi Hoán này vẫn còn có chút vị trí.

Cao Đô công chúa là cùng một mẹ sinh ra với Lý Tông, rất nhiên nhiên, Lý Long Cơ muốn Thôi Hoán cùng với thế gia đại tộc sau lưng hắn buộc chặt một chỗ với Lý Tông. Tiêu Duệ ngày càng chán ghét cái gọi là thuật quyền mưu chế hành “phía đông một bữa phía tây một chày” này của Lý Long Cơ.

Vì chèn ép thế gia đại tộc củng cố hoàng quyền, đề bạt Lý Lâm Phủ; sau đó lại lo Lý Lâm Phủ kiêu ngạo, lại bồi dưỡng một lực lượng khác trở thành cản trở với Lý Lâm Phủ, thí dụ Tiêu Duệ được sủng ái, thí dụ như Chương Cừu Kiên Quỳnh tiến vào nội các; mà bố trí xong hết thấy, đồng thời hắn lại lo lắng đám người Tiêu Duệ quá mức cường thế tương lai khó có thể không chế, thái độ liên khác thường mở một cánh cửa hướng lên trên cho thế gia đại tộc đang chậm rãi suy bại, điều này mới có Thôi Hoán quật khởi.

Thái độ của hắn đối với hoàng tử là như nhau, hắn chèn ép Lý Tông, nhưng lại không nghĩ tới Lý Tông hoàn toàn không có đi xuống, để dẫn Lý Kỳ vào đường cùng, vì thế bèn cho Lý Tông một cơ hội linh quân lập công, còn đẩy Thôi gia đại biểu thế gia đại tộc về phe Lý Tông; mà lý do giống vậy, lại sợ hãi Lý Tông một lần nữa chiếm cứ địa vị cường thế tuyệt đối, lại công khai tỏ vẻ khôi phục lòng tin với Tiêu Duệ; mà kế tiếp, nói vậy lão khôn này lại bắt đầu đến đỡ Thọ Vương Lý Mạo đi?

Thọ Vương - Khánh Vương - Thịnh Vương, Lý Lâm Phủ - Tiêu Duệ - Thôi Hoán, Lý Long Cơ coi lực lượng ba bên trở thành quân cờ dưới tay mình, hắn muốn ra chiêu thế nào thì ra, nhìn xem bên kia cường thế liên lập tức gãy, nhìn xem bên này yếu thế liên đuổi một tay cho ăn một chút táo ngọt — mà chính hắn, lại là chúa tể cao cao tại thượng mà nhìn xuống ván cờ này.

181. Chương 166: Câu Chuyện Thích Sạch Sẽ

- Đứng qua đây, hãy đứng ở nơi đó — Tiêu Đại nhân đến nơi này của bồn cung làm gì?

Tiêu Duệ ngạc nhiên, bỗng nhiên nhớ tới nữ quý tộc khác người trước mặt này mắc bệnh sạch sẽ, không khỏi cười khổ một tiếng, cúi người thi lễ:

- Tiêu Duệ bái kiến Cao Đô công chúa điện hạ.

- Thôi, nếu ngài đến để thi lễ bái kiến ta, như vậy, mời ngài sớm trở về đi, sớm rời khỏi, cũng đỡ một thân tục khí của ngài sẽ lây sang viện lạc sạch sẽ của ta.

Cao Đô công chúa khoát tay áo, một thị nữ vội vàng mang một cái đôn tới, đặt xuống bên cạnh vườn đất.

Lý Lam cúi người đánh giá tỉ mỉ cái đôn thêu một tầng thảm hồng này, mãi đến khi tin tưởng không có bất kỳ tro bụi gì, mới chậm rãi ngồi xuống:

- Nói đi, đến nơi này của ta, có chuyện gì?

- Ha ha, nghe nói hoàng thượng thưởng hôn cho công chúa điện hạ, Tiêu Duệ đặc biệt đến chúc mừng.

- Ồ!

Khóe miệng Lý Lam bĩu ra:

- Đại hôn của ta có quan hệ gì với ngài đâu? Tuy rằng ngài cưới Hàm Nghi tỷ tỷ, nhưng ngài không có thân phận phò mã. Lại nói tiếp, ngài ngay cả hoàng tộc cũng không phải, ngài có tư cách gì đến chúc mừng bồn cung?

- Ha ha.

Tiêu Duệ không khỏi ngẩn ra, đây chẳng qua là một cái cớ của hắn mà thôi.

- Nói thật, ta không có thời gian vô nghĩa với ngài, nếu không còn gì mời rời khỏi.

Mây liễu cong cong của Lý Lam nhấc lên càng giống như trăng rằm, hai cánh tay phấn trắng non mịn được bảo dưỡng gần như hoàn mỹ rút vào trong tay áo rộng thùng thình.

- Ha ha.

Tiêu Duệ đột nhiên cười:

- Một khi đã như vậy, Tiêu Duệ liền nói lời ngay thật. Hôm qua Tiêu Duệ nghe nói công chúa điện hạ thích sạch sẽ, trong lòng có chút tò mò, vì thế liền tới xem.

- Tò mò?

Lý Lam bỗng nhiên nở nụ cười:

- Ngài rất có ý tứ, những năm gần đây, mọi người xem ta như rắn rết quái vật, chỉ có người thật ra có đảm lượng tới —

- Tiêu Duệ, ngài thật to gan!

Lý Lam đột nhiên biến sắc, trách mắng:

- Lại dám chạy đến nơi này của bồn cung nói năng lỗ mắng!

- Công chúa điện hạ bớt giận, không phải điện hạ bảo Tiêu Duệ nói lời ngay thẳng sao?

Tiêu Duệ hơi lui về phía sau một bước:

- Tiêu Duệ có hai câu, nói xong liền đi.

- Ngài không cần nói, ngài cho rằng bồn cung thật sự đóng cửa không biết chuyện Trường An sao? Bồn cung biết, ngài tới chỗ này làm thuyết khách thay thế cho Thịnh Vương tiểu tử kia. Ngài đại khái là muốn nói bậy Thôi Hoán kia trước mặt bồn cung đi — nói thật cho ngài, bồn cung cũng biết Thôi Hoán kia có

tiếng không có miếng. Chỉ có điều hấn thật sự là tài tử cũng được, giả tài tử cũng thế, đều không có quan hệ gì tới bốn cung. Thường hôn? Phò Mã? Với bốn cung mà nói, bất quá cũng giống như ở trong phủ đệ này, giống như phụ hoàng ban cho bất luận một vật gì, đều chỉ là một việc thể thôi, ta như nào lại để trong lòng?

Lý Lam cười lạnh một tiếng:

- Ngài nghe rõ chưa?

Tiêu Duệ thầm than trong lòng. Quả nhiên giống hệt như trong suy nghĩ của mình, Lý Lam sẽ không cự tuyệt cửa hôn nhân này, càng sẽ không để ý đối tượng kết hôn là ai. Bởi vì trong mắt nàng, Thôi Hoán hay là Lý Hoán đều không khác nhau quá lớn, bọn họ thủy chung đều là bọn họ, Lý Lam vẫn là Lý Lam “mắc bệnh sạch” này.

Tiêu Duệ chấp tay:

- Cũng được, Tiêu Duệ cáo từ.

- Chờ một chút.

Thấy Tiêu Duệ xoay người rời đi, Lý Lam đột nhiên gọi hấn lại.

- Tiêu Duệ, bốn cung cũng thích uống rượu, nhất là Thanh Hương Ngọc Dịch do ngài làm, ta rất thích. Nhưng mà.

Lý Lam nói không trôi, Tiêu Duệ bưng tỉnh đại ngộ. Hóa ra, công chúa có bệnh sạch sẽ này rất thích Thanh Hương Ngọc Dịch, lại lo lắng “tình hình vệ sinh” của tửu phường, muốn làm cho Tiêu Duệ truyền cho nàng một biện pháp làm rượu, sau đó cô ta tự làm tự uống một mình trong phủ.

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Một chút phương pháp làm rượu thô thiển, sao vào pháp nhãn công chúa, nếu công chúa có ý, Tiêu Duệ sao dám giấu làm của riêng?

Lý Lam mừng rỡ:

- Tốt lắm, ngài nhanh viết phương pháp ra cho bốn cung.

Lý Lam cứng rắn nuốt xuống nửa câu sau của mình: “Ngài viết xong thì nhanh rời khỏi.”

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một nụ cười cổ quái:

- Rượu phương dễ nói, chẳng qua, trước khi viết rượu phương, Tiêu Duệ có một câu chuyện nhỏ muốn công chúa nghe một chút.

- A?

Lý Lam mạnh mẽ nhận sự sốt ruột xuống, miễn cưỡng cười nói:

- Ngài hãy nói đi, bốn cung chăm chú lắng nghe.

- ...Hấn thích sạch thành bệnh, ngay cả bốn bảo vật trong thư phòng của mình — bút, mực, giấy, nghiên mực đều có hai người hầu chuyên phụ trách rửa sạch, lau bất cứ lúc nào. Cây ngô đồng trong viện, cũng sai người mỗi ngày sớm muộn nấu nước lau rửa.

- Một ngày, một người bạn tốt tới chơi, nghỉ đêm trong nhà.

Người này sợ bạn không sạch sẽ, trong một đêm, hấn lại thức dậy xem xét ba bốn lần. Chợt nghe bạn ho khan một tiếng, vì thế lo lắng một đêm mất ngủ. Cho đến hừng đông, liền sai người hầu tìm bạn phun đờm nơi nào. Người hầu tìm khắp các xó xỉnh cũng không thấy dấu vết, lại sợ bị mắng, đành phải tìm một mảnh lá cây, hơi có chút vết bẩn, đưa đến trước mặt hấn, nói ở chỗ này.

- Hấn liếc mắt một cái, liền chán ghét nhắm mắt lại, che cái mũi, kêu người hầu ra ngoài ba dặm vứt bỏ.

Tiêu Duệ đứng ở nói đó, nửa thật nửa giả nói một “câu chuyện thích sạch” nổi danh hậu thế của một người họa sĩ bệnh sạch sẽ, hồn nhiên không để ý khuôn mặt Lý Lam đã hơi đỏ lên, tiếp tục nói không nhanh không chậm.

- Hẳn quá thích sạch sẽ, cho nên ít gần nữ sắc. Nhưng có một lần, hẳn bỗng nhiên nhìn trúng một ca cơ họ Triệu, vì thế mang về trong phủ ngủ lại. Nhưng sợ nàng không sạch sẽ, nên bảo nàng tắm rửa trước một cái, rửa trên giường xong, lấy tay đụng từ đầu đến chân, vừa sờ vừa ngủ, cuối cùng cảm giác không sạch sẽ, Muốn nàng tắm lại, lại tắm lại sờ lại ngủ, vẫn chưa yên tâm, lại tắm lại, trời đã sáng, đành phải thôi.

Lý Lam mặt đỏ tai hồng nghe đến đó, cũng nhin không được nữa, giận dữ mắng mỗ một tiếng:

- Làm càn, im miệng! Tiêu Duệ, ngài dám hồ ngôn loạn ngữ trước mặt bổn cung!

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Điện hạ, chẳng lẽ Tiêu Duệ nói không đúng sao? Thế gian này nơi nào có sạch sẽ tuyệt đối, giống như phủ đệ này của điện hạ, ở trong thành Trường An này, không khí lưu động, khi một đám không khí không sạch sẽ tới điện hạ sao lo được thân mình? Cũng giống như điện hạ muốn tự làm rượu, nhưng điện hạ có biết những lương thực cần thiết để làm rượu chính là người nông dân dùng phân người bồi đắp mà thành? ... Lại như điện hạ thanh cao tuyệt thế, nhưng nếu giả cho một phò mã quá quắt, thì sao điện hạ lo được thân mình?

“Những lời nói ô uế” liên tiếp của Tiêu Duệ, làm cho Lý Lam nghe được trợn mắt há mồm, nàng then quá hóa giận bỗng nhiên đứng dậy, ngón tay chỉ Tiêu Duệ, cả giận nói:

- Tiêu Duệ, có phải ngài cố ý đến nơi này khiêu khích bổn cung hay không?

Tiêu Duệ vẫn ung dung chấp tay:

- Có sao điện hạ nói ra lời ấy?

Lý Lam tức giận đến nỗi thân thể đều run rẩy:

- Tiêu Duệ, đừng tưởng rằng ngài cười Hàm Nghi tỷ tỷ, lại được phụ hoàng tin tưởng, là có thể ỷ thế hiếp người trước mặt bổn cung.

- Nếu điện hạ muốn rời xa trọc khí thế gian này, Tiêu Duệ xin khuyên điện hạ vẫn nên chọn phò mã thận trọng mới đúng, nếu không, chắc chắn làm cho kẻ phóng đảng kia điểm ô thanh danh công chúa. Thôi Hoán kia đức hạnh không tu, đùa bỡn tình cảm nữ tử... Điện hạ tự cho là không quan hệ tới mình, nhưng thế gian này từ miệng công chúng, sao có thể bỏ công chúa khỏi hẳn? Nữ tử hoa khôi bị Thôi Hoán bội tình bạc nghĩa hiện giờ ngay tại Trường An... Lời Tiêu Duệ đến thế, cáo từ.

Tiêu Duệ thản nhiên nói, thi lễ theo quy củ, nhanh chân rời đi.

Ra khỏi phủ đệ Lý Lam, Tiêu Duệ quay đầu lại liếc qua bảng hiệu chữ vàng trên cửa phủ, không khỏi thở phào một cái.

Đây là một nữ nhân quái gở tính cách quái gì giữ mình trong sạch, có lẽ nàng sẽ không cần gả cho chân tài tử hoặc giả tài tử, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không chịu liên hệ cùng một chỗ với “người xấu” để bị người âm thầm đâm cọt sống.

Nhưng nếu ngay từ đầu Tiêu Duệ nói chuyện phẩm hạnh Thôi Hoán trước mặt nàng như thế nào, nàng nhất định không cho là đúng cũng sẽ không để ở trong lòng, bởi vì dù sao Thôi Hoán cũng là đệ tử Thôi gia, “vụ án trước đây” đều là trắng không có gì xấu. Nhưng Tiêu Duệ “đánh xuyên vụ án” như vậy, giống như khơi dậy lửa giận của nàng, trên thực tế là khơi dậy thần kinh lạnh lùng thờ ơ của nàng với hôn nhân — Thôi Hoán này có thật sự xấu xa như lời Tiêu Duệ hay không?

Gây xích mích gợi nên một tia tò mò hoặc nói là nghi hoặc trong lòng Lý Lam, mục đích hôm nay của Tiêu Duệ đã đạt được.

Hắn âm thầm cười một tiếng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, không cần bao lâu, Lý Lam sẽ phải người đi tìm hiểu Liễu Mộng Nghiên dựa theo địa chỉ hắn lưu lại. Chỉ cần Lý Lam tra xét được chuyện giữa Liễu Mộng Nghiên và Thôi Hoán là thật, nói vậy nàng tất nhiên sẽ tự mình “xin từ” với Lý Long Cơ đi.

Mặc dù Lý Long Cơ mạnh mẽ thương hôn, nói vậy Lý Lam khác người này cũng sẽ không thành thật tiến vào Thôi gia như vậy.

Náo nhiệt. Tiêu Duệ tâm tình thư sướng nhanh chân rời đi.

Một tòa trang viên ngoài thành Trường An.

Một trung niên nam tử mặc phục sức tạp dịch nha môn cung kính đứng trước mặt một người áo đen, cúi đầu nói:

- Lão gia, chuyện này tiểu nhân đều làm thỏa đáng, đề thi trước mắt đã truyền ra giữa rất nhiều sĩ tử thế gia đại tộc.

Người áo đen cười nhàn nhạt:

- Người làm rất tốt. Chuyện xấu này đừng phạm nữa, cầm tiền lão phu đưa cho người nhanh chóng rời khỏi Trường An, về với ông bà mua tòa nhà lấy người vợ, im lặng mà sống đi.

- Vâng, tiểu nhân lúc này rời khỏi Trường An, từ nay về sau sẽ không bước vào Trường An nửa bước, lão gia yên tâm.

- Được. Nhớ kỹ lời lão phu nói, việc này chỉ trời biết đất biết người biết ta biết, không được tiết lộ nửa chữ, nếu không, thủ đoạn của lão phu người cũng biết rõ.

- Dạ.

Người áo đen khoát tay, nam tử cúi người thi lễ, vội vàng rời đi. Nhưng mà, ngay khi hắn vừa mới bước ra khỏi cổng vòm gian biệt viện này, đi trên đường mòn u tĩnh của trang viên, ôm tấm chi phiếu thật lớn và khát khao thật lớn về cuộc sống hạnh phúc tương lai trong lòng, không ngờ một chũy thủ lạnh băng phát ra hàn quang không chút do dự hung hăng cắm vào thân thể hắn từ phía sau.

Máu văng tung tóe, một đao trí mạng, ngay cả tiếng kêu thảm thiết nam tử cũng chưa phát ra, đã bị mất mạng tại chỗ.

- Xử lý sạch sẽ.

Thanh âm lạnh lùng mờ ảo của người áo đen truyền tới.

- Thuộc hạ hiểu được.

Một người áo đen gầy nhỏ mặt che vải khom người đáp lời.

- Đúng rồi, tin tức này sợ rằng không phải là bí mật trong thành Trường An đi... Trước kỳ thi mùa xuân, đề thi bí mật bị lộ, bậc chuyện lớn này.

Người áo đen thản nhiên nói.

- Truyền thì truyền ra, nhưng lại không có mấy người tin tưởng, đều tin tưởng lời đồn là có người đi lừa gạt.

Thanh âm người áo đen nhỏ gầy cũng lạnh lùng giống nhau.

- Chỉ sợ ngay cả chính Thôi Hoán cũng không tin đi, ha ha. Bên Tiêu Duệ kia có động tĩnh gì?

- Hắn coi như cũng không tin. Chẳng qua, hôm nay hắn đi tới phủ Cao Đô công chúa một tiếng.

- Ồ, người đi đi.

Người áo đen đột nhiên thở dài yếu ớt:

- Lão phu làm sao nếm thử hy vọng như thế?

182. Chương 167: Đối Chất

Nhưng quan chủ khảo Thôi Hoán năm nay, trên cơ bản không có xem xét đến mặt mũi các quý tộc Trường An. Nghe nói ngay cả danh ngạch chọn người của Lý Lâm Phủ thủ trưởng trực tiếp của hắn, đều bị hắn gác xó. Thôi Hoán bày ra thái độ như vậy, chẳng những không hợp quy tắc ngầm trong quan trường nhiều năm qua, còn không nể mặt mũi các quý tộc đại thương, không khỏi dẫn đến sự phẫn nộ của rất nhiều quyền quý.

Chỉ có điều đám quyền quý đương triều nghe nói Thôi Hoán là phụng chỉ làm, liền không thể không tiêu tan cơn tức.

Mà nguyên nhân chính bởi như thế, mặt cuốn thành tích kỳ thi mùa xuân năm nay có vẻ hết sức quan trọng. Tương ứng, cái gọi là tiết độ đề thi trước có được sự ưu ái đặc biệt của một số sĩ tử nhà giàu. Đương nhiên, đa số người chẳng qua là có lòng lo trước khỏi họa, dựa theo giá cả mua được đề thi để chuẩn bị.

Nghe được tin tức này, không nói người khác, cho dù là bản thân Thôi Hoán, cũng chỉ cười nhàn nhạt, căn bản không thêm để ý tới. Đề thi nằm trong tay một mình hắn, hiện giờ còn đặt ở Lễ Bộ nha môn được phong tỏa mạnh mẽ, hắn không tiết lộ ra ngoài, đề thi bên ngoài đương nhiên là giả. Càng buồn cười chính là, nghe nói người buôn bán đề thi còn cung cấp một bản văn chương làm mẫu rất tốt.

Vì bảo trì sự yên ổn hòa bình cho kỳ thi mùa xuân, Thôi Hoán làm bộ như không biết chuyện này, hắn chuẩn bị chờ kỳ thi vừa kết thúc, liền dâng tấu hoàng đế, tiến hành tra nghiêm chuyện này, đem kẻ dùng cờ hiệu của hắn để lừa đảo ra ngoài công lý.

Chỉ có điều, sau đó lại phát sinh một chuyện, khiến cho Thôi Hoán bất ngờ trở tay cũng không kịp. Tạm thời lược qua không đề cập tới.

Giữa trưa cùng ngày mở kỳ thi mùa xuân, một thị nữ của Lý Lam vội vàng rời khỏi nơi ở của chủ tử Liễu Mộng Nghiên trong “xóm nghèo”, sau khi trở lại phủ đệ, vội vàng chạy tới sương phòng thay đổi một bộ đồ thật sạch trước, sợ dính một thân “mùi hôi” từ chỗ Liễu Mộng Nghiên dẫn tới lửa giận của chủ tử mình.

Đứng trước cửa thư phòng của Lý Lam, thị nữ nhẹ nhàng dùng một gậy trúc đẩy chiếc rèm thật dày của thư phòng ra, kính cẩn mà nhỏ giọng nói:

- Điện hạ, tỳ nữ đã trở lại.

Lý Lam để quyển sách trên tay xuống, duyên dáng đứng lên, đi ra thư phòng đột nhiên đầu mày nhíu nhẹ, trong lỗ mũi khẽ ngửi thật sâu:

- Trên người người là hương vị gì vậy?

Thị nữ đỏ mặt lui về phía sau một bước:

- Tỳ nữ vừa trở về từ chỗ của ca cơ đó.

Đuôi mày Lý Lam hiện lên một tia chờ mong, cúi đầu nói:

- Tình huống thế nào, lời Tiêu Duệ nói có thật hay không?

Thị nữ gật đầu:

- Điện hạ, lời Tiêu đại nhân nói là thật. Ca cơ kia tới từ Lạc Dương, nghe nói có hẹn ước bạc đầu với Thôi Hoán Thôi đại nhân. Chỉ có điều nàng đến Trường An tìm được Thôi Hoán Thôi đại nhân, lại bị Thôi Hoán đuổi ra khỏi phủ... Ca cơ này dưới sự thương tâm tuyệt vọng, bệnh không dậy nổi, thiếu chút nữa đi đời nhà ma.

Thị nữ nói tiếp cũng có vài phần cảm phần. Dù sao nàng cũng là nữ tử, cũng bất bình và đồng tình vì cảnh ngộ của Liễu Mộng Nghiên.

Sắc mặt Lý Lam trầm xuống, thật lâu sau không nói gì.

Hơn nửa ngày, nàng mới xoay người trở về thư phòng, tự mình buông rèm cửa. Thư phòng và phòng ngủ của nàng, đều do tự nàng lo liệu, cho dù là thị nữ bên người nàng, cũng không thể tiến loạn vào.

Một nữ tử yên trần (hương khói - ý chỉ gái lầu xanh) sống chết như thế nào, cũng không gọi lên ngọn sóng gì trong đáy lòng Cao Đô công chúa cao quý. Không chỉ nói cảnh ngộ nàng gặp kẻ phụ lòng, cho dù là chết thắm bên đường, chắc chắn Lý Lam cũng không giương mắt xem một chút. Chỉ có điều hiện giờ cô gái này hôm nay lại liên quan đến mình.

Phò mã của Cao Đô công chúa là kẻ phụ lòng, giằng co không rõ với một nữ tử hoa khói — tương lai một khi chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi nàng đặt ở chỗ nào? Phải biết rằng, bệnh sạch của Lý Lam không chỉ trên sinh lý, còn trên cả tâm lý.

Cái gọi là việc liên quan đến mình sẽ bị loạn, Lý Lam trong thư phòng của mình xem sách không vào, phiên toái đứng dậy đi tới đi lui trong lòng.

**

Ngày thứ hai, ngoài thành Trường An, trong hậu hoa viên một tòa trang viên của Cao Đô công chúa.

Tòa trang viên này từ sau khi xây thành đã không có người ngoài tới, nhưng buổi sáng hôm nay lại có rất nhiều người xa lạ tới liên tiếp, điều này làm cho bọn hạ nhân trông coi trang viên cảm thấy kinh ngạc lạ thường.

Tới đầu tiên là Tiêu Duệ. Tiêu Duệ mơ hồ đoán được dụng ý của Lý Lam, ngược lại cũng thoải mái mà tới, một mình tới, không có mang Lệnh Hồ Xung Vũ. Nhưng Na Nhận cuối cùng cũng không yên lòng, âm thầm phái vài hộ vệ người Bắc đi theo hẩn ra ngoài thành.

- Điện hạ.

Tiêu Duệ chấp tay thi lễ:

- Không biết công chúa điện hạ triệu kiến, là.

Thái độ của Lý Lam hôm nay khác thường, không còn loại bộ dáng lạnh lùng cách người ngoài ngàn dặm, tuy rằng khoảng cách chỗ ngồi của nàng với ghế khác là khá xa. Nàng cười nhàn nhạt, khoát tay áo:

- Tiêu đại nhân am tâm một chút, chớ nóng nảy, chúng ta tiếp tục đợi một người.

Dưới ngày xuân ấm áp và sáng lạn, Tiêu Duệ cùng uống với Lý Lam ngồi đối diện cách hẩn mấy thước xa, tùy ý tán gẫu nhằm chán, ánh mắt đều nhìn con đường mòn đá xanh thông từ hậu hoa viên đến lương đình.

Các loại cây hoa cỏ trong hây hoa viên đã nảy mầm xuân, hoặc là nụ hoa muốn nở, dưới ánh mặt trời ấm áp mùa xuân,

Một cỗ khí phách nhàn nhạt bao phủ trời đất. Tiêu Duệ âm thầm gật đầu, Lý Lam này thực là người tao nhã, mà ngay cả hậu hoa viên của trang viên ngoài thành này cũng được bố trí đến thanh u xuất trần, không nhiễm một hạt bụi.

Tiêu Duệ đang nhìn đường mòn đá xanh mình vừa mới đi tới, cùng với cột trụ và lan can lương đình, thậm chí cũng hoài nghi những thứ này có phải đã được người của Lý Lam dùng khăn lau qua một lần, Tiêu Duệ lơ đãng lấy tay xoa nhẹ sàn nhà bên người, quả nhiên bóng loáng như gương giống như da thịt nữ tử.

Mà sau lưng lương đình, một chiếc kiệu mềm xa hoa dừng ở đó, chắc chắn đó là kiệu của Lý Lam, Tiêu Duệ nhìn lướt qua cũng không nghĩ nhiều.

Một thanh niên áo bào xanh vội vàng vào hậu hoa viên, mảy Tiêu Duệ dựng lên: quả nhiên, quả nhiên là Thôi Hoán kia.

Hôm qua Thôi Hoán chủ trì xong kỳ thi mùa xuân, hôm nay đám quan viên tập dịch trong Lễ Bộ nha môn đang tiến hành phân loại sửa sang lại bài thi của thí sinh, chuẩn bị hai ngày sau tiến hành đánh giá bài làm. Sáng sớm, hẩn vừa muốn tiến tới Lễ Bộ nha môn, lại nghe Cao Đô công chúa truyền gọi, trong lòng âm thầm có chút mừng thầm.

Hẩn quả thật có vài phần tình cảm với Lý Đăng Không, nhưng đối với thanh niên thế gia tư tưởng công danh quá nặng này mà nói, hẩn càng coi trọng quyền thế của Lý Lâm Phủ hơn. Lý Đăng Không đã gả cho Tiêu Duệ, nếu so sánh với Lý Lam, Lý Đăng Không không đáng nhắc tới. Thiên kim tướng phủ và con gái

hoàng đế căn bản không phải một cấp bậc, sau đó không lâu Cao Đô công chúa sẽ thưởng hôn cho hần, trong lòng hần cũng không bởi vì quái bệnh của Lý Lam mà cảm thấy buồn bực, mà còn cực kỳ hưng phấn.

Quái bệnh thì sao? Chỉ cần nàng có thể mang đến thân phận hoàng tộc cao quý cho mình, chỉ cần có thể làm cho hoàng đế trọng dụng, điều này không phải là vấn đề. Phò mã Đại Đường vốn không có bao nhiêu thực quyền, chỉ cần làm phò mã, cũng chỉ có thể làm một ít chức quan nhàn tản, nhưng Thôi Hoán lại cảm thấy được, chính mình là người thứ nhất có thân phận phò mã Đại Đường lại có thực quyền địa vị cao.

Thôi Hoán vừa mới khom người xuống thi lễ, lại thấy được Tiêu Duệ, một bụng vui mừng không khỏi tan hết, hần nhú mày rồi lại che dấu, tiếp tục khom người nói:

- Thần Thôi Hoán bái kiến Cao Đô công chúa điện hạ!

Lý Lam mặt không chút thay đổi khoát tay áo:

- Thôi đại nhân mời ngồi đi.

Mùa xuân đã tới. Ngồi trong cảnh xuân ấm áp này, nhìn hậu hoa viên trong trang viên của Lý Lam cảnh xuân bình bình, Tiêu Duệ rõ ràng cảm thấy cả người thư sướng, nếu không phải bên người còn một người khiến hần cực kỳ cảm hận, chắc chắn tâm tình sẽ rất tốt.

Trong viện trầm mặc, chỉ có gió xuân ấm áp nhẹ nhàng thổi qua. Tiêu Duệ bình tĩnh trong lòng, mắt nhìn hoa và cây cảnh muôn hồng nghìn tía liền nhau trong vườn im lặng không nói, mà Lý Lam thì ngẩng đầu nhìn trời, khuôn mặt u tĩnh, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Chỉ có Thôi Hoán trong lòng có chút mê hoặc không yên, hần ngày càng không rõ ràng, rốt cuộc Lý Lam hôm nay muốn làm cái quỷ gì.

- Thôi đại nhân, nghe nói Thôi đại nhân có một người hồng nhan tri kỷ ở Lạc Dương, tên là Liễu Mộng Nghiên, có đúng hay không?

Lý Lam đột nhiên quay đầu, nhàn nhạt cười, hỏi.

- A?!

Thôi Hoán kinh hãi, chuyện hần cùng Liễu Mộng Nghiên không phải rất bí mật, nhưng cũng không đến mức truyền vào lỗ tai Lý Lam. Trong lòng hần run lên, đột nhiên cảm giận liếc qua Tiêu Duệ: “Lại là hần, Tiêu Duệ, ta và ngươi không đội trời chung!”

Đối với Liễu Mộng Nghiên tìm tới Trường An, Thôi Hoán cũng không để trong lòng. Không phải là một nữ tử hoa khôi sao, ở thời đại này, đám văn nhân quý tộc chơi gái chính là chuyện bình thường, không phải chuyện gì không được. Nhưng trước khi hoàng đế sắp thưởng hôn, chuyện này rơi vào tai Lý Lam, cũng có chút không hay.

Thôi Hoán vội vàng đứng dậy thề thốt phủ nhận:

- Điện hạ, không biết lời này của điện hạ từ đâu mà đến, thần đến nay chưa từng hôn phối, sao lại có hồng nhan tri kỷ?

Lý Lam nhìn Thôi Hoán thật saao, lại thản nhiên nói:

- Thật sự không có?

Thôi Hoán không chút do dự, quả quyết nói:

- Không có.

Lý Lam đột nhiên cười, nhìn xem tâm thần Thôi Hoán rung động. Lý Lam giơ cánh tay lên vuốt qua một sợi tóc rối loạn trên trán:

- Không biết là dạng nữ tử gì, có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của Thôi đại nhân?

Thôi Hoán ngẩn ra, còn không kịp phản ứng, lại nghe Lý Lam cười nói:

- Không biết người có loại quái bệnh giống bổn cung này có hợp hay không?

Sắc mặt Thôi Hoán đỏ lên, tuy rằng nghe ra ý trào phúng trong miệng Lý Lam, nhưng vẫn kiên trì đứng dậy thi lễ:

- Công chúa phong tư xuất chúng, nhân phẩm xinh đẹp quý phái, tự nhiên là giai ngẫu trong suy nghĩ của Thôi Hoán, chỉ có điều Thôi Hoán trèo cao.

Khóe miệng Lý Lam bĩu ra:

- Thôi đại nhân tuần ngạn trong mọi người, lại xuất thân thế gia đại tộc, sợ là bồn cung trèo cao không nổi.

Thôi Hoán còn muốn nói gì, Lý Lam lập tức ngắt lời hắn, khoát tay áo, ồng tay áo múa nhẹ:

- Thôi đại nhân, danh kỹ Lạc Dương Liễu Mộng Nghiên, ngài quả nhiên là quên không còn chút gì?

Thân thể Thôi Hoán run lên, lấy lại bình tĩnh nói:

- Công chúa điện hạ, chẳng qua là một kỹ nữ thôi, khi Thôi Hoán cùng người ắm yến tại Lạc Dương, từng gọi bồi rượu giữa bữa tiệc mà thôi.

- Đúng không?

Lý Lam hỏi ngược lại.

- Tất nhiên.

- Ha ha, một khi đã như vậy, bồn cung liền cho hai người gặp nhau.

Lý Lam nhẹ nhàng phủ tay, rèm cổ kiệu mềm sau lưng làn cuộn lên, Bảo Khánh dắt Liễu Mộng Nghiên sắc mặt tái nhợt đi ra.

Kỳ thi của triều đình, chọn dùng chính là chế độ trúng tuyển kết hợp giữa cuộc thi và đề cử. Chỉ có điều phương diện kiểm tra và đánh giá, quan chủ khảo càng phải xem xét đến lễ vật và mặt mũi của người tiến cử. Người dự thi vì gia tăng “số cân” thi đậu, liền đem thơ văn của mình tiến hành biên soạn, viết thành quyển trục, trước khi thi nhờ vả quan hệ trình lên cho người có địa vị trong xã hội, cầu được đề cử, gọi là “hành quyền”.

Nhưng quan chủ khảo Thôi Hoán năm nay, trên cơ bản không có xem xét đến mặt mũi các quý tộc Trường An. Nghe nói ngay cả danh ngạch chọn người của Lý Lâm Phủ thủ trưởng trực tiếp của hắn, đều bị hắn gác xó. Thôi Hoán bày ra thái độ như vậy, chẳng những không hợp quy tắc ngầm trong quan trường nhiều năm qua, còn không nể mặt mũi các quý tộc đại thương, không khỏi dẫn đến sự phẫn nộ của rất nhiều quyền quý.

Chỉ có điều đám quyền quý đương triều nghe nói Thôi Hoán là phụng chỉ làm, liền không thể không tiêu tan cơn tức.

183. Chương 168: Tuyệt Tình Ngâm

Nhưng quan chủ khảo Thôi Hoán năm nay, trên cơ bản không có xem xét đến mặt mũi các quý tộc Trường An. Nghe nói ngay cả danh ngạch chọn người của Lý Lâm Phủ thủ trưởng trực tiếp của hắn, đều bị hắn gác xó. Thôi Hoán bày ra thái độ như vậy, chẳng những không hợp quy tắc ngầm trong quan trường nhiều năm qua, còn không nể mặt mũi các quý tộc đại thương, không khỏi dẫn đến sự phẫn nộ của rất nhiều quyền quý.

Chỉ có điều đám quyền quý đương triều nghe nói Thôi Hoán là phụng chỉ làm, liền không thể không tiêu tan cơn tức.

Mà nguyên nhân chính bởi như thế, mặt cuốn thành tích kỳ thi mùa xuân năm nay có vẻ hết sức quan trọng. Tương ứng, cái gọi là tiết độ đề thi trước có được sự ưu ái đặc biệt của một số sĩ tử nhà giàu. Đương nhiên, đa số người chẳng qua là có lòng lo trước khỏi họa, dựa theo giá cả mua được đề thi để chuẩn bị.

Nghe được tin tức này, không nói người khác, cho dù là bản thân Thôi Hoán, cũng chỉ cười nhàn nhạt, căn bản không thèm để ý tới. Đề thi nằm trong tay một mình hắn, hiện giờ còn đặt ở Lễ Bộ nha môn được

phong tỏa mạnh mẽ, hẳn không tiết lộ ra ngoài, đề thi bên ngoài đương nhiên là giả. Càng buồn cười chính là, nghe nói người buôn bán đề thi còn cung cấp một bản văn chương làm mẫu rất tốt.

Vì bảo trì sự yên ổn hòa bình cho kỳ thi mùa xuân, Thôi Hoán làm bộ như không biết chuyện này, hẳn chuẩn bị chờ kỳ thi vừa kết thúc, liền dâng tấu hoàng đế, tiến hành tra nghiêm chuyện này, đem kẻ dùng cờ hiệu của hắn để lừa đảo ra ngoài công lý.

Chỉ có điều, sau đó lại phát sinh một chuyện, khiến cho Thôi Hoán bất ngờ trở tay cũng không kịp. Tạm thời lược qua không đề cập tới.

Giữa trưa cùng ngày mở kỳ thi mùa xuân, một thị nữ của Lý Lam vội vàng rời khỏi nơi ở của chủ tử Liễu Mộng Nghiên trong “xóm nghèo”, sau khi trở lại phủ đệ, vội vàng chạy tới sương phòng thay đổi một bộ đồ thật sạch trước, sợ dính một thân “mùi hôi” từ chỗ Liễu Mộng Nghiên dẫn tới lửa giận của chủ tử mình.

Đứng trước cửa thư phòng của Lý Lam, thị nữ nhẹ nhàng dùng một gậy trúc đẩy chiếc rèm thật dày của thư phòng ra, kính cẩn mà nhỏ giọng nói:

- Điện hạ, tỳ nữ đã trở lại.

Lý Lam để quyển sách trên tay xuống, duyên dáng đứng lên, đi ra thư phòng đột nhiên đầu mày nhíu nhẹ, trong lỗ mũi khẽ ngửi thật sâu:

- Trên người người là hương vị gì vậy?

Thị nữ đỏ mặt lui về phía sau một bước:

- Tỳ nữ vừa trở về từ chỗ của ca cơ đó.

Đuôi mày Lý Lam hiện lên một tia chờ mong, cúi đầu nói:

- Tình huống thế nào, lời Tiêu Duệ nói có thật hay không?

Thị nữ gật đầu:

- Điện hạ, lời Tiêu đại nhân nói là thật. Ca cơ kia tới từ Lạc Dương, nghe nói có hẹn ước bạc đầu với Thôi Hoán Thôi đại nhân. Chỉ có điều nàng đến Trường An tìm được Thôi Hoán Thôi đại nhân, lại bị Thôi Hoán đuổi ra khỏi phủ... Ca cơ này dưới sự thương tâm tuyệt vọng, bệnh không dậy nổi, thiếu chút nữa đi đời nhà ma.

Thị nữ nói tiếp cũng có vài phần cảm phần. Dù sao nàng cũng là nữ tử, cũng bất bình và đồng tình vì cảnh ngộ của Liễu Mộng Nghiên.

Sắc mặt Lý Lam trầm xuống, thật lâu sau không nói gì.

Hơn nửa ngày, nàng mới xoay người trở về thư phòng, tự mình buông rèm cửa. Thư phòng và phòng ngủ của nàng, đều do tự nàng lo liệu, cho dù là thị nữ bên người nàng, cũng không thể tiến vào.

Một nữ tử yên trần (hương khói - ý chỉ gái lầu xanh) sống chết như thế nào, cũng không gọi lên ngọn sóng gì trong đáy lòng Cao Đô công chúa cao quý. Không chỉ nói cảnh ngộ nàng gặp kẻ phụ lòng, cho dù là chết thảm bên đường, chắc chắn Lý Lam cũng không giương mắt xem một chút. Chỉ có điều hiện giờ cô gái này hôm nay lại liên quan đến mình.

Phò mã của Cao Đô công chúa là kẻ phụ lòng, giảng co không rõ với một nữ tử hoa khôi — tương lai một khi chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi nàng đặt ở chỗ nào? Phải biết rằng, bệnh sạch của Lý Lam không chỉ trên sinh lý, còn trên cả tâm lý.

Cái gọi là việc liên quan đến mình sẽ bị loạn, Lý Lam trong thư phòng của mình xem sách không vào, phiên toái đứng dậy đi tới đi lui trong lòng.

**

Ngày thứ hai, ngoài thành Trường An, trong hậu hoa viên một tòa trang viên của Cao Đô công chúa.

Tòa trang viên này từ sau khi xây thành đã không có người ngoài tới, nhưng buổi sáng hôm nay lại có rất nhiều người xa lạ tới liên tiếp, điều này làm cho bọn hạ nhân trông coi trang viên cảm thấy kinh ngạc lạ thường.

Tới đầu tiên là Tiêu Duệ. Tiêu Duệ mơ hồ đoán được dụng ý của Lý Lam, ngược lại cũng thoải mái mà tới, một mình tới, không có mang Lệnh Hồ Xung Vũ. Nhưng Na Nhận cuối cùng cũng không yên lòng, âm thầm phái vài hộ vệ người Bắc đi theo hắt ra ngoài thành.

- Điện hạ.

Tiêu Duệ chấp tay thi lễ:

- Không biết công chúa điện hạ triệu kiến, là.

Thái độ của Lý Lam hôm nay khác thường, không còn loại bộ dáng lạnh lùng cách người ngoài ngàn dặm, tuy rằng khoảng cách chỗ ngồi của nàng với ghế khác là khá xa. Nàng cười nhàn nhạt, khoát tay áo:

- Tiêu đại nhân am tâm một chút, chớ nóng nảy, chúng ta tiếp tục đợi một người.

Dưới ngày xuân ấm áp và sáng lạn, Tiêu Duệ cùng uống với Lý Lam ngồi đối diện cách hắt mấy thước xa, tùy ý tán gẫu nhằm chán, ánh mắt đều nhìn con đường mòn đá xanh thông từ hậu hoa viên đến lương đình.

Các loại cây hoa cỏ trong hậu hoa viên đã nảy mầm xuân, hoặc là nụ hoa muốn nở, dưới ánh mặt trời ấm áp mùa xuân,

Một cỗ khí phách nhàn nhạt bao phủ trời đất. Tiêu Duệ âm thầm gật đầu, Lý Lam này thực là người tao nhã, mà ngay cả hậu hoa viên của trang viên ngoài thành này cũng được bố trí đến thanh u xuất trần, không nhiễm một hạt bụi.

Tiêu Duệ đang nhìn đường mòn đá xanh mình vừa mới đi tới, cùng với cột trụ và lan can lương đình, thậm chí cũng hoài nghi những thứ này có phải đã được người của Lý Lam dùng khăn lau qua một lần, Tiêu Duệ lơ đãng lấy tay xoa nhẹ sàn nhà bên người, quả nhiên bóng loáng như gương giống như da thịt nữ tử.

Mà sau lưng lương đình, một chiếc kiệu mềm xa hoa dừng ở đó, chắc chắn đó là kiệu của Lý Lam, Tiêu Duệ nhìn lướt qua cũng không nghĩ nhiều.

Một thanh niên áo bào xanh vội vàng vào hậu hoa viên, mảy Tiêu Duệ dựng lên: quả nhiên, quả nhiên là Thôi Hoán kia.

Hôm qua Thôi Hoán chủ trì xong kỳ thi mùa xuân, hôm nay đám quan viên tập dịch trong Lễ Bộ nha môn đang tiến hành phân loại sửa sang lại bài thi của thí sinh, chuẩn bị hai ngày sau tiến hành đánh giá bài làm. Sáng sớm, hắt vừa muốn tiến tới Lễ Bộ nha môn, lại nghe Cao Đô công chúa truyền gọi, trong lòng âm thầm có chút mừng thầm.

Hắt quả thật có vài phần tình cảm với Lý Đăng Không, nhưng đối với thanh niên thế gia tư tưởng công danh quá nặng này mà nói, hắt càng coi trọng quyền thế của Lý Lâm Phủ hơn. Lý Đăng Không đã gả cho Tiêu Duệ, nếu so sánh với Lý Lam, Lý Đăng Không không đáng nhắc tới. Thiên kim tướng phủ và con gái hoàng đế căn bản không phải một cấp bậc, sau đó không lâu Cao Đô công chúa sẽ thưởng hôn cho hắt, trong lòng hắt cũng không bởi vì quái bệnh của Lý Lam mà cảm thấy buồn bực, mà còn cực kỳ hưng phấn.

Quái bệnh thì sao? Chỉ cần nàng có thể mang đến thân phận hoàng tộc cao quý cho mình, chỉ cần có thể làm cho hoàng đế trọng dụng, điều này không phải là vấn đề. Phò mã Đại Đường vốn không có bao nhiêu thực quyền, chỉ cần làm phò mã, cũng chỉ có thể làm một ít chức quan nhàn tản, nhưng Thôi Hoán lại cảm thấy được, chính mình là người thứ nhất có thân phận phò mã Đại Đường lại có thực quyền địa vị cao.

Thôi Hoán vừa mới khom người xuống thi lễ, lại thấy được Tiêu Duệ, một bụng vui mừng không khỏi tan hết, hắt nhíu mày rồi lại che dấu, tiếp tục khom người nói:

- Thần Thôi Hoán bái kiến Cao Đô công chúa điện hạ!

Lý Lam mặt không chút thay đổi khoát tay áo:

- Thôi đại nhân mời ngồi đi.

Mùa xuân đã tới. Ngồi trong cảnh xuân ấm áp này, nhìn hậu hoa viên trong trang viên của Lý Lam cảnh xuân bừng bừng, Tiêu Duệ rõ ràng cảm thấy cả người thư sướng, nếu không phải bên người còn một người khiến hắn cực kỳ cảm hận, chắc chắn tâm tình sẽ rất tốt.

Trong viện trầm mặc, chỉ có gió xuân ấm áp nhẹ nhàng thổi qua. Tiêu Duệ bình tĩnh trong lòng, mắt nhìn hoa và cây cảnh muôn hồng nghìn tía liên nhau trong vườn im lặng không nói, mà Lý Lam thì ngẩng đầu nhìn trời, khuôn mặt u tĩnh, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Chỉ có Thôi Hoán trong lòng có chút mê hoặc không yên, hắn ngày càng không rõ ràng, rốt cuộc Lý Lam hôm nay muốn làm cái quỷ gì.

- Thôi đại nhân, nghe nói Thôi đại nhân có một người hồng nhan tri kỷ ở Lạc Dương, tên là Liễu Mộng Nghiên, có đúng hay không?

Lý Lam đột nhiên quay đầu, nhàn nhạt cười, hỏi.

- A?!

Thôi Hoán kinh hãi, chuyện hắn cùng Liễu Mộng Nghiên không phải rất bí mật, nhưng cũng không đến mức truyền vào lỗ tai Lý Lam. Trong lòng hắn run lên, đột nhiên cảm giận liếc qua Tiêu Duệ: “Lại là hắn, Tiêu Duệ, ta và ngươi không đội trời chung!”

Đối với Liễu Mộng Nghiên tìm tới Trường An, Thôi Hoán cũng không để trong lòng. Không phải là một nữ tử hoa khôi sao, ở thời đại này, đám văn nhân quý tộc chơi gái chính là chuyện bình thường, không phải chuyện gì không được. Nhưng trước khi hoàng đế sắp thưởng hôn, chuyện này rơi vào tai Lý Lam, cũng có chút không hay.

Thôi Hoán vội vàng đứng dậy thề thốt phủ nhận:

- Điện hạ, không biết lời này của điện hạ từ đâu mà đến, thần đến nay chưa từng hôn phối, sao lại có hồng nhan tri kỷ?

Lý Lam nhìn Thôi Hoán thật saao, lại thần nhiên nói:

- Thật sự không có?

Thôi Hoán không chút do dự, quả quyết nói:

- Không có.

Lý Lam đột nhiên cười, nhìn xem tâm thần Thôi Hoán rung động. Lý Lam giơ cánh tay lên vuốt qua một sợi tóc rối loạn trên trán:

- Không biết là dạng nữ tử gì, có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của Thôi đại nhân?

Thôi Hoán ngẩn ra, còn không kịp phản ứng, lại nghe Lý Lam cười nói:

- Không biết người có loại quái bệnh giống bồn cung này có hợp hay không?

Sắc mặt Thôi Hoán đỏ lên, tuy rằng nghe ra ý trào phúng trong miệng Lý Lam, nhưng vẫn kiên trì đứng dậy thi lễ:

- Công chúa phong tư xuất chúng, nhân phẩm xinh đẹp quý phái, tự nhiên là giai ngẫu trong suy nghĩ của Thôi Hoán, chỉ có điều Thôi Hoán trèo cao.

Khóe miệng Lý Lam bĩu ra:

- Thôi đại nhân tuần ngạn trong mọi người, lại xuất thân thế gia đại tộc, sợ là bồn cung trèo cao không nổi.

Thôi Hoán còn muốn nói gì, Lý Lam lập tức ngắt lời hắn, khoát tay áo, ồng tay áo múa nhẹ:

- Thôi đại nhân, danh kỹ Lạc Dương Liễu Mộng Nghiên, ngài quả nhiên là quên không còn chút gì?

Thân thể Thôi Hoán run lên, lấy lại bình tĩnh nói:

- Công chúa điện hạ, chẳng qua là một kỹ nữ thôi, khi Thôi Hoán cùng người ắm yến tại Lạc Dương, từng gọi bồi rượu giữa bữa tiệc mà thôi.

- Đúng không?

Lý Lam hỏi ngược lại.

- Tất nhiên.

- Ha ha, một khi đã như vậy, bốn cung liền cho hai người gặp nhau.

Lý Lam nhẹ nhàng phẩy tay, rèm cổ kiệu mềm sau lưng làng cuộn lên, Bảo Khánh dắt Liễu Mộng Nghiên sắc mặt tái nhợt đi ra.

Kỳ thi của triều đình, chọn dùng chính là chế độ trúng tuyển kết hợp giữa cuộc thi và đề cử. Chỉ có điều phương diện kiểm tra và đánh giá, quan chủ khảo càng phải xem xét đến lễ vật và mặt mũi của người tiến cử. Người dự thi vì gia tăng “số cân” thi đậu, liền đem thơ văn của mình tiến hành biên soạn, viết thành quyển trục, trước khi thi nhờ vả quan hệ trình lên cho người có địa vị trong xã hội, cầu được đề cử, gọi là “hành quyền”.

Nhưng quan chủ khảo Thôi Hoán năm nay, trên cơ bản không có xem xét đến mặt mũi các quý tộc Trường An. Nghe nói ngay cả danh ngạch chọn người của Lý Lâm Phủ thủ trưởng trực tiếp của hắn, đều bị hắn gác xó. Thôi Hoán bày ra thái độ như vậy, chẳng những không hợp quy tắc ngầm trong quan trường nhiều năm qua, còn không nể mặt mũi các quý tộc đại thương, không khỏi dẫn đến sự phẫn nộ của rất nhiều quyền quý.

Chỉ có điều đám quyền quý đương triều nghe nói Thôi Hoán là phụng chỉ làm, liền không thể không tiêu tan cơn tức.

184. Chương 169: Bốn Thứ Không Thể “dựa Vào”

Hắn vừa giao chuyện xét xử Lễ Bộ tiết lộ đề thi cho Chương Cừu Kiềm Quỳnh xem xử, nhưng Chương Cừu Kiềm Quỳnh vừa mới về phủ đệ, lại nhận được một đạo thánh chỉ hoàng đế: cái gọi là chuyện lớn hóa thành nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có. Ngụ ý rất rõ ràng, việc này không nhắc lại, về phần có phải Thôi Hoán tiết lộ đề hay không cũng không quan trọng.

Sau khi Thôi Hoán sợ hãi trở về từ trong hoàng cung, liền nằm trên giường không dậy nổi. Sáng sớm ngày thứ hai, tất cả sự vụ của kỳ thi mùa xuân này được hoàng đế ngầm đồng ý, toàn bộ giao cho Lý Lâm Phủ xử lý. Lý Lâm Phủ nhiều năm nắm Lễ Bộ trong tay dùng thủ đoạn lời đình, trong thời gian ngắn nhất đem chuyện “phong ba” này hóa thành không khí. Vì sợ hãi hắn, tất cả các quan viên Lễ Bộ biết được một chút “nội tình” đều ngậm chặt miệng, công tác chấm bài thi kỳ thi lần này cũng rất nhanh khôi phục bình thường.

Tất cả bài thi tương tự nhau đều bị “tiêu hủy”, coi như những thí sinh làm những bài thi này không tham gia cuộc thi, tất cả dấu vết hóa thành bụi mù bốn phía, không vết tích. Mà trong thành Trường An, các sai dịch Kinh Triệu phủ đã công khai lòng bắt người “tung tin đồn nhảm” trong toàn thành, cũng đứng ra nghiêm chỉnh công bố, đề thi kỳ thi mùa xuân này chưa từng tiết lộ.

Cứ như vậy, sĩ tử không mua hoặc không có tiền mua đề thi bị tiết lộ đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đã nói rồi, kỳ thi mùa xuân liên quan đến xã tắc, làm sao có thể bị lộ? Mà đám sĩ tử mua đề thi không khỏi thất vọng âm thầm nguyên rửa, nhưng mắng thì mắng, bọn họ cũng không dám thổ lộ nửa điểm gió nhẹ. Không đăng khoa sang năm có thể thi tiếp, nếu như bị quan phủ truy bắt rồi, ăn phải án tụng, cả đời này coi như xong.

Thấy Lý Long Cơ không ngờ xử lý như vậy, Tiêu Duệ không khỏi hơi có chút thất vọng, chẳng lẽ tên khốn Thôi Hoán kia cứ tránh được một kiếp như vậy?

Chẳng qua kế tiếp, lại truyền đến một tin tức làm người ta kinh ngạc: Thôi Hoán điên rồi. Nghe nói ở trong phủ gặp người liền hô “có quý”, không ngờ trong một buổi sáng tóc tai rối tung chạy một vòng như điên trong thành Trường An, nếu không có hạ nhân Thôi gia gắt gao trói chặt mang hắn về Thôi gia, không chừng sẽ làm ra hỗn loạn gì đó.

Lập tức, một tin tức bất quá rằng danh kỹ Lạc Dương Liễu Mộng Nghiên hóa thành ác quỷ lấy mạng bắt đầu truyền bá trong thành Trường An. Điên rồi? Tiêu Duệ nhú mày, không quá tin tưởng, chẳng lẽ?

Nhưng cho dù nói thế nào, mặc kệ Thôi Hoán điên thật hay điên giả, trước mắt cuối cùng chuyện này cũng tuyên cáo kết thúc.

Thị nữ Bảo Khánh của Liễu Mộng Nghiên không nhà để về, Tiêu Duệ thương nàng cơ khổ, để cho nàng vào Tiêu gia. Tiêu Duệ mang theo Bảo Khánh và Tú Nhi ra ngoài thành bái tế Liễu Mộng Nghiên trở về, còn chưa vào cửa, đã bị Lý Lâm Phủ sai người gọi tới Lý gia.

Lý Lâm Phủ vẫn như cũ ở trong thư phòng khác người của hắn, tiếp kiến con rể của hắn. Nói thư phòng này của hắn khác người, là bởi vì trang trí trong phủ Lý Lâm Phủ đều cực kỳ đơn giản, chỉ có gian thư phòng này bố trí hoa mỹ xa xỉ. Không nói vật gì lớn, chính là một cái chặn giấy trên bàn, đều được chế tạo từ đá máu gà quý báu.

- Ngồi đi.

Lý Lâm Phủ cười nhàn nhạt.

- Vâng, nhạc phụ đại nhân.

Tiêu Duệ cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống, ánh mắt trong suốt hơi đánh giá trên người Lý Lâm Phủ, sau đó lặng im không nói, chờ hắn nói chuyện. Lý Lâm Phủ đặc biệt gọi hắn tới, đương nhiên không phải để nói chuyện phiếm.

- Hôm nay ta gọi con, có hai câu nói phải dặn con.

Lý Lâm Phủ đột nhiên thở dài một tiếng.

- Nhạc phụ đại nhân mời nói.

- Thứ nhất, Thôi Hoán này xảy ra chuyện, chắc chắn chức Lễ Bộ Thị Lang sẽ để trống. Lão phu nghĩ, hoàng thượng nhất định sẽ cố tình cho con tới làm, không biết ý con như thế nào?

Lý Lâm Phủ nhìn Tiêu Duệ thật sâu, ánh mắt hơi nghiêm nghị đặt trên người hắn, nháy mắt cũng không.

Tiêu Duệ thâm mắng một tiếng cáo già trong lòng, nhưng trên mặt lại thần nhiên, cười cười:

- Tiểu tử cung nghe nhạc phụ đại nhân dạy bảo.

Lý Lâm Phủ cười ha ha đứng dậy, ngón tay chỉ Tiêu Duệ:

- Thăng bé này, tuổi không lớn lắm, nhưng tâm tư ổn định khác thường, gần như khiến người ta tìm không được một chút sơ hở — cũng được, lão phu liền nói thật cho con, hoàng thượng nhất định sẽ đặc biệt triệu kiến con, hơn nữa cũng nhất định dùng tiếng Lễ Bộ Thị Lang thiếu người để dò xét con.

- Trong lòng hoàng thượng, tuyệt đối không muốn cho con tiến vào Lễ Bộ.

Nhưng con là con rể của ta, hoàng thượng đề phòng đúng là cha vợ con và con liên thủ nắm giữ triều chính. Nhưng đảo mắt khắp triều đình, người thích hợp thay thế Thôi Hoán, có thể phù hợp tâm ý hoàng thượng, lại chỉ có một mình con.

Lý Lâm Phủ thần nhiên nói.

- Ha ha, nói vậy, nhạc phụ đại nhân khen trật rồi, triều đình Đại Đường này người tài đông đúc, Tiêu Duệ chẳng qua là một kẻ tiểu tử... Có đức gì có thể.

- Khiêm tốn cẩn thận rất tốt, nhưng không nên tự coi nhẹ mình, coi bản thân quá nhẹ, sẽ làm cho người ta cảm thấy con rất giả tạo.

Lý Lâm Phủ nở nụ cười:

- Hoàng thượng có ý muốn bồi dưỡng một người tương lai có thể kiềm chế lão phu, trừ con ra, trong những người tài của triều đình Đại Đường mới xuất hiện sau này còn chưa ai có đủ tư cách và năng lực! Con có tài danh thật lớn, lại có tài lực thật lớn, còn có được uy vọng thanh danh không gì sánh kịp trong dân gian,

đồng thời sau lưng con còn có Lý Nghi và Ngọc Chân, những điều này, đều là ưu thế mà kẻ trẻ tuổi khác không thể so sánh.

Đuôi mày Tiêu Duệ dựng lên, không nói gì.

Lý Lâm Phủ lại nói:

- Lễ Bộ Thị Lang này con có thể làm, nhưng con và cha vợ con nhất định phải làm ra một thái độ.

Tiêu Duệ vừa động trong lòng:

- Ý của nhạc phụ đại nhân là hai nhà chúng ta phải.

- Đúng vậy.

Âm thanh trầm thấp của Lý Lâm Phủ nổi lên:

- Con là hôn phu của Không nhi, cũng là con cháu của ta. Lý Lâm Phủ ta tham chính mấy chục năm, lúc này đang ở trên đỉnh quyền lực, ai muốn đoạt đi quyền lực trong tay ta, hừ, cho dù là hoàng thượng cũng không được. Có lẽ con cũng đoán được, chuyện Thôi Hoán là do lão phu gây nên... Hoàng thượng biết rõ là ta làm, cũng đành chịu. Con không cần hoài nghi, đạo lý rất đơn giản, hoàng thượng cũng tốt triều đình Đại Đường cũng thế, cũng không thể rời khỏi lão phu.

Trong mắt Lý Lâm Phủ phát ra sự cuồng nhiệt và âm trầm làm cho Tiêu Duệ thấy thở dài trong lòng.

- Nhưng mà, gần vua như gần cọp, lão phu cũng biết, ta đang chơi một trò chơi điên cuồng... Kết quả cuối cùng, là lưỡng bại câu thương, hoặc là ta sẽ chết cực kỳ thảm — cho nên, lão phu muốn suy tính cho những đứa nhỏ các con một đường lui... Con hiểu được ý tứ của ta chứ?

Lý Lâm Phủ thở phào một cái.

- Mấy năm nay ta vẫn công khai ủng hộ Lý Mạo, mà con hiện giờ lại đứng một bên Lý Kỳ, một khi đã như vậy, cha vợ và con rể liền phân một con đường đi, qua mấy ngày, chúng ta làm một vở kịch cho hoàng thượng nhìn xem.

Lý Lâm Phủ cúi đầu nói:

- Làm cho Không nhi về trước.

Tiêu Duệ bỗng nhiên đứng lên, dứt khoát nói:

- Nhạc phụ đại nhân, điều này tuyệt đối không thể. Con tuyệt đối không thể vì cái gọi là diễn trò này, làm tổn thương Không nhi hoặc Không nhi rời khỏi con, tuyệt đối không thể.

Lý Lâm Phủ ngẩn ra, tiện đó vui mừng cười:

- Được, được lắm, lão phu quả nhiên không nhìn lầm con. Không nhi giao cho con, lão phu cũng yên tâm.

... - Tiêu Duệ, cuộc sống như giấc mộng, rất nhiều thứ nhìn như không gì phá nổi, kỳ thật không chịu nổi một kích. Giống như quyền lực lão phu có được bấy giờ, còn có danh vọng của con hiện giờ... Tiết lạnh mùa xuân, mùa thu ấm áp như mùa xuân, thể lực kháng kiên của lão phu sẽ không được lâu dài, chúng ta có thể làm là, có thời gian nắm trong tay hết thảy, an bài tốt mỗi một bước đường lui.

Lý Lâm Phủ thở dài một tiếng:

- Thế gian này còn có một thứ không đáng tin cậy, con có biết là thứ gì không?

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Hẳn là sự sủng ái của vua đi.

Trước mắt Lý Lâm Phủ sáng ngời, tán thưởng một tiếng:

- Quả nhiên là con rể Lý Lâm Phủ ta, ánh mắt độc đáo. Hoàng thượng ân sủng có thể làm cho con lên trời, nhưng cũng có thể làm con chịu chết — cái gọi là lật tay làm mây úp tay làm mưa, khó đoán nhất thế gian

này đúng là suy nghĩ của quân vương, cho nên, đứa nhỏ, ngàn vạn lần không cần nắm lấy sự ân sủng của hoàng thượng thái quá làm gì... Nhất là vị hoàng đế bề hạ này của chúng ta.

Tiêu Duệ cúi người thi lễ:

- Tiểu tể hiểu được.

Thấy trên mặt Tiêu Duệ lộ ra vẻ nghiêm nghị, Lý Lâm Phủ không khỏi cười nói:

- Con cũng không cần quá mức lo lắng... Hoàng thượng cũng là người không phải thần, hần cũng là người giống như chúng ta vậy, không có gì đáng sợ... Đi, cha vợ chàng rể chúng ta hôm nay phải say sưa một trận, qua ngày hôm nay, cửa lớn Lý gia này sẽ hoàn toàn đóng cửa với con, ha ha ha!

Bên ngoài Lợi Châu.

Lợi Châu là con đường duy nhất thông tư Ích Châu hoặc là đất Thục tới Trường An, vị trí ở trên điểm ranh giới giữa đất Thục và Hà Lũng. Đám xe ngựa của Chương Cừ Liên Nhi dừng lại nghỉ trọ sơ qua ở Lợi Châu, liền vội vàng tiếp tục chạy đi.

Lúc Chương Cừ Kiêm Quỳnh vào kinh, Chương Cừ Liên Nhi vốn nên cùng vào cung với hần, nhưng chuyện tình về sản nghiệp Tiêu gia trên đầu Chương Cừ Liên Nhi còn chưa hoàn toàn xử lý xong, cân nhắc nhiều lần, mình vẫn nên lưu lại Ích Châu trước. Dù sao, trong mắt Chương Cừ Liên Nhi, đây là chuyện ái lang giao cho mình, nếu làm không tốt, mình không có mặt mũi đứng trước mặt Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi.

Một ngày một đêm mà xử lý xong sự vụ buôn bán của Tiêu gia, an bài trọng tâm sản nghiệp của Tiêu gia dần dần dời về phía Trường An, lúc này Chương Cừ Liên Nhi mới rời khỏi Ích Châu chạy tới Trường An.

Sau khi tới Lợi Châu, hộ vệ Chương Cừ gia thấy rất nhiều dân chạy nạn vọt ra từ trong thành, sau khi nghe ngóng mới biết được, đại chiến giữa Đại Đường và Thổ Phiên xâm chiếm Hà Lũng sắp tới, rất nhiều dân chúng Hà Lũng buông tha nhà cửa, chạy trốn tới đất Thục để tránh nạn chiến tranh. Nghe nói trong cốc hoang phía trước ngẫu nhiên có giặc cỏ Thổ Phiên quấy nhiễu, hộ vệ Chương Cừ gia vốn muốn khuyên Chương Cừ Liên Nhi tạm thời ở Lợi Châu tránh đầu trận gió, nhưng Chương Cừ Liên Nhi sốt ruột vào kinh lại một ngụm cự tuyệt.

Mặt trời đỏ trên đầu, quan đạo bằng phẳng đến đó lại thay đổi thành một con đường mòn tương đối chật hẹp, phía trước là một sơn cốc nửa mở, hộ vệ Tôn Hồ của Chương Cừ gia xoay người xuống ngựa, đi đến trước xe kiệu Chương Cừ Liên Nhi khom người nói:

- Tiểu thư, địa hình phía trước hiểm trở, tiểu nhân lo lắng.

Chương Cừ Liên Nhi ngồi trong xe ngựa nhô đầu ra, dịu dàng cười:

- Tôn Hồ, ta cũng không phải đại nhân vật nào, sao lại có cường đạo Thổ Phiên nghĩ đến ta... Hơn nữa, nơi này là trên ranh giới Đại Đường chúng ta, người Thổ Phiên nào dám làm càn như vậy, dưới ban ngày ban mặt.

Tôn Hồ cười khổ một tiếng. Làm hộ vệ trung tâm của Chương Cừ gia, hần được Chương Cừ Kiêm Quỳnh lưu lại bảo hộ bên người Chương Cừ Liên Nhi. Hần cũng hiểu được cho dù gần đây vùng Lợi Châu giặc cỏ Thổ Phiên làm ầm ầm ỉ, cũng chưa chắc sẽ để cho bọn họ vượt qua, nhưng sau khi đi vào Lợi Châu, mắt của hần nháy kịch liệt, ngày đêm khó có thể bình an, chỉ lo sẽ xảy ra sự cố gì.

Nếu Chương Cừ Liên Nhi xảy ra chuyện gì ở chỗ này, không chỉ nói Chương Cừ Kiêm Quỳnh không tha cho hần, chính là Tiêu Duệ kia, cũng sẽ lột da hần.

Thấy Tôn Hồ vẫn kiên trì, Chương Cừ Liên Nhi đành phải thở dài:

- Cũng được, vậy làm theo lời người nói đi.

Tôn Hồ thở phào một cái, khom người nói:

- Đa tạ tiểu thư, giờ tiểu nhân đi chuẩn bị.

185. Chương 170: Trở Mặt Thành Thù

Nghe nói là Lý Đăng Không đi Thôi gia thăm hỏi Thôi Hoán đã điên, bị Tiêu Duệ hung hăng cho một bạt tai trước cửa Thôi gia. Mà Lý Đăng Không thì khóc lóc trở lại Tiêu gia mang theo thị nữ bên người thu dọn một cái bao nhỏ, không để ý Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn khuyên can mãi, ra khỏi thành Yên La Cốc, đổi lại một thân đạo bào, bày ra vẻ mặt ân đoạn nghĩa tuyệt với Tiêu Duệ.

Chuyện này nghe đúng là buồn cười như vậy, ngay từ đầu, rất nhiều người cũng không tin. Nhưng Lý Đăng Không che mặt khóc chạy như điên qua hơn nửa thành Trường An, số người tận mắt nhìn thấy ngày đó không phải số ít.

Ngay sau đó, Lý phu nhân xông đến Tiêu gia đại náo một hồi, mà không ngờ Lý Lâm Phủ luôn thương yêu con gái cũng không để ý thể diện, tự mình dẫn người xông vào giữa một bữa yến tiệc. Lúc ấy Tiêu Duệ đang ẩm yến với mấy quan viên trẻ tuổi trong triều, Lý Lâm Phủ coi mọi người như không có hung hăng mắng chửi Tiêu Duệ một trận, còn cho Tiêu Duệ một bạt tai. Có mấy quan liêu trong triều làm chứng, điều này không sai được.

Kết quả là, từ không tin đến tin tưởng, rất nhiều người đã tiếp nhận chuyện tình xảy ra bất thành tình này, Tiêu Duệ đích thật là bởi nguyên nhân không rõ nào đó, có vết rạn với Lý gia. Thế cho nên Vương Duy, Trương Húc cùng đám quyền quý và một số người có danh tiếng trong Trường An giống Tiêu Duệ, còn tới cửa làm “người hòa giải”, nhưng đều không giải quyết được gì.

Trùng hợp chính là, lúc Lý Đăng Không chạy đến Yên La Cốc, Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi cũng ở đó. Ngọc Chân lại tập diễn mấy màn ca múa cỡ lớn, mời hoàng đế vào trong cốc thưởng thức, cũng nhân tiện du xuân giải sầu.

Lý Long Cơ nghe được tin tức này liền ngăn ra, tiện đó nở nụ cười, quay đầu nói với Võ Huệ Phi và Ngọc Chân:

- Ái phi, Ngọc Chân, điều này sao có thể? Tiêu Duệ luôn trọng tình, dù sao Lý Đăng Không cũng là thê tử của hắn, cho dù tiểu nha đầu kia làm sai chuyện gì, cũng không nên âm ỉ đến mức này.

Võ Huệ Phi tự nhiên cũng không tin, cười cười, cũng không hé răng.

Chỉ có điều Ngọc Chân lại nhún mày, khoát tay áo:

- Để cho Không nhi vào đi.

- Hoàng thượng, nương nương, điện hạ.

Lý Đăng Không khóc lóc chạy vào quỳ rạp xuống đất hô.

- Không nhi, con hãy đứng lên mà nói, có chuyện gì ủy khuất nói cho ta nghe một chút, xem ta thu thập tiểu oan gia kia như thế nào.

Ngọc Chân nói xong đột nhiên thấy trên khuôn mặt đầy nước mắt của Lý Đăng Không, có dấu năm ngón tay đỏ sẫm, không khỏi ngây người một chút, cả kinh nói:

- Không nhi, hắn, không ngờ hắn thực đánh con?

Không chỉ có Ngọc Chân giật mình, cho dù là Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi cũng cảm giác có chút ngoài ý muốn. Dấu năm ngón tay đỏ tươi trên mặt Lý Đăng Không kia, hiển nhiên là dấu vết một cái tát mạnh mẽ lưu lại, đây làm sao có thể làm bộ.

- Hừ, tiểu oan gia này điên rồi.

Ngọc Chân thương tiếc ôm Lý Đăng Không vào lòng, an ủi.

- Tiểu Không nhi, nói cho trẫm, tại sao Tiêu Duệ lại xuống tay ác như vậy?

Lý Long Cơ trầm ngâm hỏi một câu.

Lý Đăng Không xấu hổ và giận dữ mà khóc lên:

- Hoàng thượng, hần, hần hoài nghi con và Thôi Hoán có tư.

- Đồ khốn!

Võ Huệ Phi hung hăng vỗ bàn, đứng dậy mắng:

- Truyền Tiêu Duệ, bốn cung muốn hỏi hần, có phải điên rồi hay không.

Lý Long Cơ đột nhiên cười:

- Ái phi, hỏi cái gì, cơn tức của người tuổi trẻ lớn, ầm ĩ tạm xa nhau một chút cũng là bình thường... Tuy rằng Tiêu Duệ trầm ổn, nhưng dù sao vẫn còn là một đứa trẻ... Quên đi, tiểu Không nhi hiện nay ở lại nơi này của Ngọc Chân một thời gian, chờ một thời gian nhất định Tiêu Duệ sẽ tới đón con trở về.

Trên đường về cung, Võ Huệ Phi vẫn cằn nhằn liên miên bên người Lý Long Cơ như trước, Lý Long Cơ mỉm cười, trong lòng vẫn cân nhắc đôi vợ chồng son này cãi nhau có phải thật sự.

Ngay khi chuyện này lan truyền ồn ào trong thành Trường An, trong triều lại xảy ra một chuyện lớn.

Ngoài dự đoán của mọi người, Lý Lâm Phủ dâng tấu thư hoàng đế, yêu cầu hoàng đế lập thái tử. Một đảng của Lý Lâm Phủ không ít người có địa vị cao, hần dâng thư chợt khiến mọi người phụ họa theo. Mặc dù người của “đảng sĩ tộc” đối lập với Lý lâm Phủ, cũng đặc biệt đồng ý chủ trương này của Lý Lâm Phủ, cũng có không ít người tán thành dâng tấu. Trong lúc nhất thời, khẩn khoản yêu cầu Lý Long Cơ lập thái tử một ngày cao hơn một ngày, làm cho Lý Long Cơ phiền không chịu nổi.

Từ xưa lập thái tử chính là chuyện lớn của triều đình, cho dù Lý Long Cơ không muốn lập thái tử trong lòng, nhưng cũng không thể đối nghịch với quần thần trong việc lớn liên quan đến giang sơn xã tắc. Vạn bất đắc dĩ, hần cũng không kéo dài được, đành phải thuận theo lời yêu cầu, công khai bàn bạc việc lập thái tử này trên triều đình.

Mà hoàng đế đã ân chuẩn lại mở ra lỗ hổng này, vấn đề lập ai làm thái tử lại bày ra trên mặt bàn.

Không ngoài dự đoán của Tiêu Duệ, các thần tử trong triều chia làm hai phái, một phái ủng hộ Lý Mạo, một phái ủng hộ Lý Tông, mà Thịnh Vương Lý Kỳ, bởi vì thời gian “ra mặt” ngắn ngủi, kỳ thật chỉ có một mình Tiêu Duệ đứng ở phía sau hần.

Quần thần ồn ào, đều không chùn lòng cho thấy thái độ của mình. Một đảng Lý Lâm Phủ bởi vì Lý Lâm Phủ công khai tỏ vẻ duy trì ủng hộ Lý Mạo, liền không hề tranh luận mà đổ về một phái Lý Mạo, quần thần còn lại dưới sự hướng dẫn của Hộ Bộ thượng thư Bùi Khoan, đều công khai dâng tấu yêu cầu hoàng đế lập Lý Tông làm Đông Cung thái tử. Người hai phái tranh chấp không ngừng, buổi triều mấy ngày gần như không xử lý quốc sự gì, toàn bộ đều trong tranh luận nên lập Lý Mạo hay là Lý Tông.

Cho dù là Chương Cừu Kiềm Quỳnh, sau vài ngày an nhàn, vẫn tỏ thái độ ủng hộ Lý Mạo. Dù sao, hần vẫn như vậy, hiện giờ thời gian từ Kiến Nam Đạo từ nhậm về kinh ngắn ngủi, đoán không ra cục diện trong kinh, vẫn nên tạm thời lựa chọn Lý Mạo, để tránh kẻ tiếp rơi vào thanh danh “bỏ chủ” không tốt.

Chân chính không tham dự vào đại khái cũng chỉ có một đám quan liêu cấp thấp Tiêu Duệ. Làm Hàn lâm học sĩ ngũ phẩm, làm tiên sinh hoàng tử, Tiêu Duệ đương nhiên có tư cách đứng trên triều đình này, chỉ có điều hần luôn đứng ngoài, vẫn duy trì thái độ trầm mặc khác thường.

Tranh cãi như vậy đã giằng co vài ngày, Lý Long Cơ ngồi trên hoàng đài cao cao tại thượng, trong lòng ngày càng phiền toái và căm tức. Hần nhìn từng đám thần tử và quý tộc tranh chấp đến mặt đỏ tai hồng, không khỏi âm thầm dậm chân, làm cho Cao Lực Sĩ đứng ở phía sau hần có chút sợ hãi.

Mấy ngày nay Cao Lực Sĩ làm bạn Lý Long Cơ xem hội nghị tranh luận vài ngày, trong lòng cũng thầm kỳ quái, nếu là thương thảo chọn người lập thái tử, vì sao Tiêu Duệ kia bảo trì trầm mặc, chẳng lẽ hần cũng không thật lòng ủng hộ Lý Kỳ? Nếu lúc này không đề cập tới, chỉ sợ sau này Lý Kỳ sẽ không có bất cứ cơ hội nào.

Không chỉ nói Cao Lực Sĩ buồn bực, cho dù là Lý Kỳ ở ngoài đại điện cũng buồn bực và lo lắng không ngừng. Cuộc tranh giành lên ngôi này đã diễn ra vài ngày, không ngờ không ai dâng thư đề nghị lập Lý Kỳ

làm thái tử, cho dù là tỷ phu tốt Tiêu Duệ hẳn trông cậy vào cùng không nói. Trong điện truyền ra tin tức, tranh luận vẫn còn tiếp tục, mà Tiêu Duệ tiếp tục bảo trì trầm mặc.

Thịnh Vương tuổi trẻ thất vọng mà dậm chân, rời cung mà đi, thẳng đến Tiêu gia.

Nhìn thấy Lý Nghi, hẳn không khỏi phát ra một trần bực tức.

- Kỳ đệ, đệ chớ sốt ruột, nếu Tử Trường không đề cập tới, nói lên rằng huynh ấy đều có suy nghĩ của huynh ấy.

Trong mắt Lý Nghi phát ra một tia giao hoạt, cúi đầu nói:

- Đệ yên tâm là được. Tỷ tỷ có thể đáp ứng đệ, tỷ phu đệ chỉ đứng chung một chỗ với đệ.

Lý Kỳ đứng nơi đó ngây người nửa ngày, đột nhiên tự vỗ đầu mình một cái, mặt toát mồ hôi nói:

- Đáng chết, tỷ tỷ, đệ lại thiếu kiên nhẫn... Quên đi, không nói, đệ nhanh chóng về phủ đọc sách — tỷ, tỷ ngàn vạn lần đừng nói với tỷ phu đệ đã tới nhé.

- Tiểu tử thôi.

Lý Nghi cười cười:

- Đi thôi.

Dương Ngọc Hoàn thấy Lý Kỳ đi rồi, liền vọt ra từ mặt sau tấm bình phong, cười nói:

- Nghi nhi tỷ tỷ, Thịnh Vương đứng là nóng vội.

Lý Nghi thở dài một tiếng:

- Muội muội, từ xưa quyền lực động lòng người. Ngôi vị hoàng đế cao nhất này, ai không muốn ngồi? Dù sao Kỳ đệ còn là một đứa bé, đệ ấy nóng vội một chút cũng là chuyện có thể hiểu được — thôi, Ngọc hoàn muội muội, chúng ta vẫn không cần lo chuyện nhàm chán này, chúng ta lại đi Yên La Cốc khuyên nhủ Không nhi muội muội đi.

Dương Ngọc Hoàn thở dài một tiếng:

- Cũng không biết như thế nào Tiêu lang lại như vậy, không ngờ xuống tay đánh Không nhi muội muội — huynh ấy nghĩ cũng không nghĩ, Không nhi muội muội như thế nào lại cùng Thôi Hoán kia.

Lý Nghi cười ha ha:

- Ngọc Hoàn muội muội, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta vẫn nên đi Yên La Cốc ở lại mấy ngày, bởi Không nhi muội muội.

Ánh mắt phiến toái của Lý Long Cơ xuyên qua thân ảnh một đám quan lớn quý tộc, rơi lên người Tiêu Duệ cách khá xa, lớn tiếng hô:

- Tiêu Duệ!

Tiêu Duệ cười trong lòng, thâm nghĩ lão khốn này rốt cục vẫn không nhận được. Hẳn nghiêm nghị tiến lên quỳ rạp xuống đất:

- Thần có mặt.

- Bình thân.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Việc lập thái tử này, khanh có ý kiến gì? Nói cho trẫm nghe một chút?

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, thản nhiên dưới ánh mắt chăm chú của chúng thần, hẳn hơi lắc ống tay áo, cất cao giọng nói:

- Hoàng thượng, thần kiên quyết phản đối việc lập thái tử giờ phút này.

Mọi người cả kinh, trên triều đình lập tức âm ỉ. Mắt Lý Long Cơ sáng ngời, trầm giọng nói:

- Âm ỉ cái gì, câm miệng.

- Tiêu Duệ, lập thái tử là chuyện lớn của quốc gia, chuyện liên quan đến xã tắc Đại Đường, có sao khanh lại nói lời ấy?

Thấy chúng thần an tĩnh lại dưới uy thế của hần, Lý Long Cơ lạnh lùng nói.

- Hoàng thượng, sở dĩ thần phản đối lập thái tử giờ phút này, có hai nguyên nhân. Thứ nhất, hoàng thượng tuổi xuân đang thịnh, triều chính bao quát giang sơn lâu dài vĩnh chắc, việc lập thái tử này tạm thời không cần gấp, mà bởi việc thái tử Lý Anh mưu phản lúc trước, thần nghĩ rằng chọn người làm thái tử cần bàn bạc kỹ hơn, không nên vội vàng.

Tiêu Duệ cao giọng nói.

Dừng một chút, Tiêu Duệ quay lại nhìn lướt qua quần thần đáng vẻ khác nhau, lại chậm rãi nói:

- Quan trọng hơn là, Khánh Vương điện hạ hiện giờ đang lĩnh quân xuất chinh, đang miệt mài chiến sự giữa Đại Đường và người Thổ Phiên, nếu lập thái tử lúc này, tất khiến lòng quân chấn động.

Trong lòng Lý Long Cơ vui như hoa nở, nhưng trên mặt vẫn âm trầm như nước. Cao Lực Sĩ phía sau hần nhìn Tiêu Duệ thật sâu, âm thầm giơ ngón tay cái lên: “Dù sao vẫn là Tiêu Duệ hiểu được tâm tư hoàng đế, thay hoàng đế đưa ra một lý do quang minh chính đại để không lập thái tử. Chẳng qua, Lý Tông đang lĩnh quân đánh giặc, lúc này quả thực không nên lập thái tử.”

186. Chương 171: Lý Lâm Phủ Hộc Máu

Thấy sắc mặt Tiêu Duệ bình tĩnh tự nhiên, Lý Long Cơ trông lại Lý Lâm Phủ. Kỳ thật không chỉ Lý Long Cơ, gần như tất cả quan viên trong triều đều dùng ánh mắt khó tin chần chờ qua lại trên hai người Lý Lâm Phủ và Tiêu Duệ, muốn “tìm” ra thứ gì đó.

Sắc mặt Lý Lâm Phủ có chút tái nhợt, hơi cúi thấp đầu, im lặng không nói gì, nhưng vài đồng liêu đứng bên cạnh hần, rõ ràng phát hiện, một cánh tay lộ ra từ ống tay áo thùng thình của hần hơi có chút run rẩy.

Lý Long Cơ trầm ngâm một hồi, cười nhàn nhạt:

- Lời Tiêu Duệ nói có lý, trẫm cũng cảm thấy hiện giờ không quá thích hợp để lập thái tử. Các vị ái khanh, ý các khanh như thế nào?

Chúng thần “nghiên ngẫm” “ý tứ hàm súc” trong lời nói hoàng đế, đám chính khách này đại khái hiểu rõ trong lòng, không thể không cùng nhau khom người xuống thi lễ, cao giọng hô vài tiếng:

- Hoàng thượng thánh minh, chúng thần tuân chỉ.

Bao gồm cả Lý Lâm Phủ.

Lý Long Cơ có chút nghiền ngẫm mà nhìn Lý Lâm Phủ, lại cười nhàn nhạt:

- Lý tướng, khanh cố ý muốn trẫm lập thái tử, hiện giờ sao lại thay đổi chủ ý?

- Thần, thần suy tính không đầy đủ, đúng như lời Tiêu đại nhân nói — mời hoàng thượng trách phạt.

Lý Lâm Phủ run rẩy ngẩng đầu, tóc mai dưới mũ quan lộ ra hết sức chướng mắt, nét nhăn tràn đầy trên trán nhảy khê lên, hần nói xong lời này, đột nhiên ho khan kịch liệt.

Tiếng ho khan ngày càng mãnh liệt, trên triều đình tĩnh lặng không tiếng động này, có vẻ cực kỳ chói tai.

Lý Long Cơ và mọi người ở dưới đều quay đầu nhìn Lý Lâm Phủ quyền thần cao bậc nhất giờ phút này đã già, thấy thân thể hần run rẩy trong tiếng ho khan chói tai lộ vẻ già yếu, trong lòng không khỏi đều sinh ra một tia cảm thán: Lý Lâm Phủ nắm hết quyền hành này, đã già.

Lý Lâm Phủ ho một tiếng cuối cùng đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy hần ngẩng đầu lên, phun ra một ngụm máu tươi, tất cả đều phun lên người Chương Cừ Kiềm Quỳnh cách hần gần nhất. Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía trong điện, Chương Cừ Kiềm Quỳnh đỡ lấy Lý Lâm Phủ, la lên:

- Lý tướng, ngài làm sao vậy?

Lý Long Cơ bỗng nhiên đứng dậy, vội vàng hỏi:

- Lý ái khanh.

Lý Lâm Phủ thở phào một cái, lau đi vết máu nơi khóe miệng, khom người vô lực nói:

- Hoàng thượng, thần không sao, có thể là đã nhiều ngày hơi có chút tức giận... Hoàng thượng, thân thể thần không khỏe, xin cho phép thần về phủ tĩnh dưỡng.

Trên mặt Lý Long Cơ hiện lên một vẻ lo lắng, vội vàng khoát tay áo:

- Trẫm chuẩn. Người tới, truyền ý chỉ trẫm, gọi hai ngự y đến đưa Lý tướng về phủ khám và chữa bệnh.

Tiêu Duệ ở một bên nhìn xem run lên trong lòng: như nào lại vậy?

Tiêu Duệ tiếng lên muốn nâng Lý Lâm Phủ một phen. Lý Lâm Phủ cảm giận mà vung ống tay áo, xoay người chậm rãi rời khỏi đại điện, không thèm liếc mắt nhìn Tiêu Duệ một cái. Chỉ còn lại Tiêu Duệ xấu hổ mà cúi tay đứng nơi đó, đặt mình dưới ánh mắt cổ quái mà phức tạp của đám quần thần.

Lý Long Cơ lắc đầu, trong nháy mắt liền hiểu được. Quan hệ giữa Tiêu Duệ và Lý Lâm Phủ chắc chắn đã cực kỳ xấu.

- Lý tướng chịu khó làm việc quốc sự thành tậ, lòng trẫm thật không yên... Một khi đã như vậy, việc lập thái tử này tạm thời dừng lại, bãi triều.

Lý Long Cơ khoát tay áo, mang theo Cao Lực Sĩ nghênh ngang rời đi.

Trong phòng một quán rượu nào đó ở thành Trường An.

Lý Lâm Phủ thần sắc thông dong mà ngồi ở chỗ kia, trái ngược với bộ dạng già yếu trong triều đình, thấy Tiêu Duệ yên lặng mà vào, không khỏi cười cười:

- Hiền tể, tràng kịch này diễn rất tốt, theo lão phu xem, hoàng thượng đã tin chín thành.

Tiêu Duệ nhíu mày, tiến lên nắm lấy cánh tay có chút lạnh như băng của Lý Lâm Phủ:

- Nhạc phụ đại nhân, hôm nay ngài... thân thể của ngài?

Lý Lâm Phủ lắc đầu cười:

- Lão phu không sao, chỉ là trò lừa bịp nhỏ. Lão phu làm lụng quốc sự vất vả, phun máu một lần, cũng làm cho hoàng thượng và văn võ cả triều hiểu được, tuy rằng lão phu chuyên quyền, nhưng hết lòng hết sức không dám chậm trễ tỵ nào.

Tiêu Duệ chậm rãi buông tay Lý Lâm Phủ ra, ngồi xuống, cười khổ nói:

- Trò bịp nhỏ của nhạc phụ đại nhân, thật ra cũng làm cho Tiêu Duệ lắp bắp kinh hãi. Cứ như vậy, chỉ sợ văn võ đại thần cả triều đều coi Tiêu Duệ là.

Tiêu Duệ còn chưa nói xong, đã bị Lý Lâm Phủ ngắt lời, Lý Lâm Phủ trầm giọng nói:

- Đúng là phải như thế. Trong triều đình không có cha con, nếu con muốn trên triều đình càng đứng phía trước, càng vững chắc, nhất định phải tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ cứng rắn). Nếu không, sớm hay muộn con sẽ trở thành đồ ăn để người khác nhắm rượu.

Lý Lâm Phủ nâng một chén rượu lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ:

- Thế gia đại tộc kéo dài mấy trăm năm, thâm căn cố đế, tuy rằng bị lão phu chén ép mấy năm nay, nhưng thế lực vẫn không thể khinh thường. Con không giống lão phu, con chính là lãnh tụ của sĩ tử... Cho nên, nương theo cơ hội này quyết liệt với lão phu, con nhân cơ hội này xây dựng mối quan hệ tốt với thế gia đại tộc.

- Nhưng.

Tiêu Duệ nhíu mày, cười khổ một tiếng:

- Con cùng Thôi gia kia sớm đã như nước với lửa.

- Thôi gia tính là cái gì? Thế gia đại tộc không chỉ có Thôi gia — không phải con có quan hệ rất tốt với Trịnh gia sao, nghe lời lão phu, dùng Trịnh gia làm bậc thang, qua lại nhiều với thế gia đại tộc. Nên biết, dựa vào địa vị hiện giờ của con, thế gia đại tộc nịnh bợ còn không kịp. Trước kia có lão phu, bọn họ do dự không quyết, hiện giờ, Tiêu Duệ hai nhà hoàn toàn quyết liệt — Tiêu Duệ, cơ hội của con đã đến.

Khóe miệng Lý Lâm Phủ bĩu ra:

- Về phần Thôi gia không cần để trong lòng. Nếu Thôi gia còn chưa từ bỏ ý định, chờ lão phu trở về sẽ cho bọn họ một bài học sâu sắc.

Tiêu Duệ im lặng gật đầu:

- Tiêu Duệ ghi nhớ lời nhạc phụ đại nhân dạy bảo.

- Đứa nhỏ, lão phu đã già, năm tháng không bỏ qua cho người nào, lão phu không thể không thuận theo. Ngày khác, Lý gia còn có Không nhi, đều cần con tới chiếu cố. Nhớ kỹ lời lão phu nói hôm nay, bất kể như thế nào, đều phải giữ cho Lý gia được chu toàn!

Âm thanh của Lý Lâm Phủ âm trầm:

- Từ nay về sau, lão phu sẽ dần an bài con cháu Lý gia rời khỏi quan trường, vinh hoa phú quý tương lai của bọn họ, đều phải nhờ vào con.

Tiêu Duệ run lên trong lòng, cảm thấy, cảm thấy không tốt. Lúc này Lý Lâm Phủ giống như nhấn nhủ hậu sự, hấn đứng dậy khom người thi lễ:

- Tiêu Duệ hiểu được. Nhạc phụ đại nhân yên tâm, chỉ cần Tiêu Duệ còn một hơi thở, nhất định sẽ bảo vệ Lý gia được chu toàn.

- Nếu như thế, lão phu an tâm.

Lý Lâm Phủ thở dài một tiếng:

- Lão phu muốn ngừng mà không được, chuyện sau khi chết chỉ có thể dựa vào con.

**

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tiêu Duệ, mấy ngày sau, Lý Long Cơ sắc phong chiếu thư xuống, nhậm mệnh Tiêu Duệ làm Lễ Bộ thị lang, Hàn Lâm học sĩ, nhưng đồng thời cũng miễn đi chức “giáo tập” Thịnh Vương của Tiêu Duệ.

Thịnh Vương Lý Kỳ nhận được tin tức đương nhiên là rất sợ hãi trong lòng, điều này có nghĩa như nào? Chẳng lẽ, là hoàng đế biểu hiện rõ ràng Lý Kỳ không nằm trong danh sách lập thái tử? Kỳ thật đâu chỉ Lý Kỳ, rất nhiều người đều đoán như vậy.

Tiêu Duệ xong triều trở về nhà, ngồi trong thư phòng đợi Lý Kỳ tới chơi. Nhưng đợi một buổi chiều, cũng không gặp tung tích Lý Kỳ, không khỏi có chút kỳ quái, thâm nghĩ, Lý Kỳ này còn có thể bình thần được?

Liên tiếp mấy ngày, ngoài dự đoán của mọi người Lý Kỳ không có tới Tiêu gia, Tiêu Duệ ngày càng hiểu kỳ trong lòng. Không chỉ có Tiêu Duệ, Lý Nghi cũng cảm thấy có chút không đúng, tuy rằng hai người đều hy vọng Lý Kỳ có thể trầm ổn, có thể “bảo trì bình thần”, nhưng dù sao Lý Kỳ còn là một thiếu niên ngây ngô, nghe được một tin tức bất lợi như thế mà hấn một chút “động tĩnh” đều không có, điều này cũng có chút khác thường.

Trong số đông những đứa con của Lý Long Cơ, tình cảm giữa Lý Nghi và Lý Kỳ rất tốt, Lý Nghi lo lắng Lý Kỳ, cuối cùng không kìm nổi kéo Tiêu Duệ đi Thịnh Vương phủ một chuyến. Làm cho Tiêu Duệ và Lý Nghi không ngờ chính là, trong Thịnh Vương phủ một mảnh yên tĩnh, mất đi tiếng ca múa nhạc ngày xưa, mà Lý Kỳ đang lặng lẽ đọc sách trong thư phòng.

- Kỳ đệ, đệ.

Đọc sách là chuyện tốt, nhưng lúc này Lý Kỳ im lặng đọc sách ở trong phủ, không thể không làm cho Lý Nghi cảm thấy có chút là lạ.

Lý Kỳ ngẩng đầu lên, đặt quyển sách trên tay xuống, cúi người thi lễ với Tiêu Duệ và Lý Nghi:

- Gặp qua tỷ tỷ, tỷ phu.

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, thản nhiên nói:

- Thịnh Vương, vì sao lại yên giấc không lo như vậy?

- Ha ha, tỷ phu, huynh nói đại khái là chuyện phụ hoàng không cho huynh làm tiên sinh của đệ đi? Không nói gạt tỷ phu, ngay từ đầu, đệ cũng cảm thấy cực kỳ hoảng loạn, nhưng qua đi đệ đã nghĩ thông, tỷ phu không làm tiên sinh của ta chẳng lẽ có thể bỏ quan hệ với đệ qua một bên? Huynh không phải vẫn thủy chung là tỷ phu của đệ sao?

Lý Kỳ mỉm cười:

- Mấy ngày nay, đệ cũng hiểu rõ, nếu tỷ phu nguyện ý giúp đệ, chức tiên sinh này có làm hay không, thật sự không quan trọng; mà nếu phụ hoàng không có ý lập đệ làm thái tử, thì đệ tranh đấu để làm cái gì? Cho nên, không bằng đệ thành thật ngồi trong phủ, nên làm gì thì làm, miễn để cho phụ hoàng, để cho những đại nhân trong triều chê cười đệ.

Lời này của Lý Kỳ khiến cho Tiêu Duệ không thể không nhìn hắn với ánh mắt khác xưa, quả nhiên là sĩ biệt ba ngày lau mắt mà nhìn (kể sĩ ba ngày không gặp đã thay đổi).

Tiêu Duệ cười:

- Thịnh Vương có ý chí này, ta cùng Nghi nhi cũng yên lòng.

Lý Nghi ở một bên cũng nở nụ cười.

Tùy ý ngồi một lúc trong phủ Lý Kỳ, Tiêu Duệ cùng Lý Nghi liền cáo từ rời đi. Khi Tiêu Duệ và Lý Nghi sắc bước chân ra khỏi cửa thư phòng, Lý Kỳ vẫn không kìm nổi đỏ mặt run giọng hỏi một câu:

- Tỷ phu, huynh hãy nói thật với đệ, đến tột cùng đệ có hy vọng hay không?

- Không biết.

Tiêu Duệ ngẩn ra, nhưng chợt nói như chém đinh chặt sắt:

- Đệ phải nhớ kỹ, chỉ cần có một tia hy vọng, huynh cũng sẽ tranh thủ giúp đệ.

Mặc dù lời nói đúng như suy đoán, tuy rằng Lý Kỳ đã hạ quyết tâm phải bảo trì “bình tĩnh”, nhưng thiếu niên này vẫn có chút thất vọng ồ một tiếng, cúi người thi lễ:

- Đệ tiếp tục đi học, tỷ tỷ tỷ phu đi thông thả.

Lúc Tiêu Duệ và Lý Nghi về tới cửa phủ, ở ngự thư phòng trong cung, Lý Long Cơ cũng đang bàn với Cao Lực Sĩ về Lý Kỳ.

- Lực Sĩ, đã nhiều ngày, Thịnh Vương có động tĩnh gì chưa?

Lý Long Cơ trầm ngâm nói.

187. Chương 172: Lệnh Cấm Rượu

Lý Tông giám sát, Hoàng Phủ Duy Minh suất lĩnh quân Đường tiến hành mấy chiến dịch nhỏ với người Thổ Phiên, đều lấy được thắng lợi. Mà nương theo quân Đường ép sát từng bước, phòng tuyến người Thổ Phiên đã bắt đầu rút về cảnh nội Thổ Phiên hơn mười dặm, quy mô trận quyết chiến đối diện giữa Đường Phiên hết sức căng thẳng.

Khi mà trong thành Trường An nhận được tin chiến thắng, Lý Long Cơ lại cực kỳ khó chịu. Ừ, rất khó chịu. Thậm chí có thể nói, cực kỳ cảm tức cũng cực kỳ nhức đầu. Vì cái gì? Tài chính Đại Đường — tức là tình trạng kinh tế xảy ra vấn đề.

Lúc trước đã nói qua, ruộng đất sát nhập trong những năm Khai Nguyên diễn ra mạnh mẽ, rất nhiều nông dân biến thành lưu dân, ca múa sắc đẹp chó ngựa của tầng lớp thống trị cực kỳ xa xỉ, riêng hoàng tộc tiêu phí một năm cũng tới ngàn vạn quán, một là giảm bớt thuế má, một là tiêu xài lãng phí, quốc khố Đại Đường dần dần trống rỗng. Mà chiến tranh là tiêu hao tiền tài nhất, mấy tháng qua, mười vạn quân tiền tuyến của Đại Đường ở Hà Lũng, mỗi giây mỗi phút đều là tiền.

Bởi vậy, cùng vào kinh với tin chiến thắng còn có báo cáo thúc giục tiền lương giống như tuyết rơi. Trước mắt, mười vạn quân mã tiền tuyến thiếu thốn lương thảo, mà quốc khố Đại Đường trước mắt đã không có sức gánh vác chiến tranh quy mô lớn như vậy. Cho nên, Hộ Bộ thượng thư Bùi Khoan dâng tấu mấy ngày liên tục, lúc này Lý Long Cơ mới tỉnh hồn lại: không ngờ Đại Đường không có tiền?

Quân lương báo nguy, quân lương báo nguy.

Giờ phút này chiến tranh giữa Đường Phiên như tên đã lên dây không bắn không được, nếu... Lý Long Cơ không thể tưởng tượng, nếu bởi vì không tiếp tục tiếp viện lương thảo, sẽ xuất hiện hậu quả nghiêm trọng gì.

Nhưng Lý Long Cơ nghĩ như nào cũng không rõ, Đại Đường phồn vinh hùng mạnh, Đại Đường thịnh thế cuộc sống ca múa, làm sao lại không có tiền!

Nhưng tấu biểu của Bùi Khoan không hề nói sai, đối với kiểm kê quốc khố báo lại càng không thể nói láo. Sự thật xảy ra trước mặt Lý Long Cơ, vị hoàng đế luôn hứng thú với đùa giỡn quyền mưu cường thế này, trong nhất thời thậm chí có chút hoảng hồn.

Kỳ thật, quốc khố Đại Đường đã sớm trống rỗng, chẳng qua lúc trước có Lý Lâm Phủ “che giấu”, chuyện này cũng không có đi tới trước mặt hoàng đế, hoàng đế vẫn còn say mê trong cảnh tượng hư ảo phồn vinh thịnh thế. Mấy ngày nay, không biết xuất phát từ ý gì, Lý Lâm Phủ đột nhiên buông tay mặc kệ, tùy ý Bùi Khoan liên tục báo nguy.

Không khí trong ngự thư phòng cực kỳ áp lực và nặng nề, sắc mặt Lý Long Cơ xanh mét nhìn Bùi Khoan, nặng nề nói:

- Bùi Khoan, quốc cố thật sự không có lực gánh vác tiền lương quân phí sao?
- Hồi bẩm hoàng thượng. Chỉ nói riêng chiến tranh, quốc khố có thể miễn cưỡng chống đỡ được. Nhưng quốc vụ Đại Đường ta khổng lồ, vận chuyển triều đình hao tổn của cải thật lớn. Thật sự nếu không.

Bùi Khoan cúi đầu trả lời.

Những lời này không cần Bùi Khoan giải thích nhiều lời, Lý Long Cơ cũng không phải kẻ ngu, hẳn tự nhiên hiểu được, để quốc Đại Đường khổng lồ như vậy cần rất nhiều tiền tài để vận hành. Sau khi hần trăm ngàn thật lâu, đột nhiên nhìn Lý Lâm Phủ và Chương Cừu Kiên Quỳnh cười lạnh nói:

- Hai vị ái khanh, ý các khanh như thế nào?

Lý Lâm Phủ trầm ngâm không nói, Chương Cừu Kiên Quỳnh đứng dậy chậm rãi nói:

- Hoàng thượng, kế hiện giờ, chỉ có một biện pháp tăng thuế.

Bùi Khoan vội vàng tiếp lời:

- Hoàng thượng, tuyệt đối không thể tăng thuế.

Trước mắt thuế của dân chúng Đại Đường ta đã rất nặng. Lại muốn tăng thuế, chỉ sợ sẽ làm cho dân gian náo động, nông dân trôi giạt khắp nơi, trở thành họa lớn.

Chương Cừu Kiên Quỳnh cười nhàn nhạt, quay lại nói:

- Dựa vào ý tứ của Bùi đại nhân, trước mắt nên làm thế nào?

Không mất Bùi Khoan lóe ra một tia âm trầm, khom người thi lễ với Lý Long Cơ:

- Hoàng thượng, thần đề nghị thi hành lệnh cấm rượu ngay lập tức ở Đại Đường.

Lời vừa nói ra, ngay cả Lý Long Cơ, mọi người đều chấn động. Đại Đường là vương triều của rượu, rượu này đã không chỉ là một loại hàng tiêu dùng, mà là một vật phẩm thiết yếu liên quan chặt chẽ tới cuộc sống xã hội Đại Đường, giống như người ta muốn ăn cơm và mặc quần áo. Nếu không có rượu, người Đại Đường còn sống như nào?

Mà đuôi mày Lý Lâm Phủ lại dựng lên, âm thầm cười lạnh trong lòng một tiếng.

- Hoàng thượng, “từ quá thiên” của Mặc Tử nói: “quân thực muốn trị những tật xấu và lộn xộn của thiên hạ, ngay cả ăn uống, cũng phải tiết kiệm”. “Tửu giới” chuyên văn của Đông Tấn Cát Hồng, trình bày về những sự việc có thật trong lịch sử, than thở sự bại vong phát sinh trong chính sự của một quốc gia ‘rượu không phải họa, họa ra từ nó’. Say rượu bại hoại chính sự, nhiễu loạn dân phong, khuyến khích tội ác tính người, ‘dâm loạn sát thương trong hình ngục châu huyện, chín phần đều từ rượu mà ra’.

Dường như Bùi Khoan đã sớm có chuẩn bị, chậm rãi mà nói, nói rất rộng về những ảnh hưởng không tốt của làn gió uống rượu.

Sắc mặt Lý Long Cơ cùng chúng thần có chút âm trầm, tuy rằng không nói gì thêm, nhưng đối với lời nói của Bùi Khoan đều không cho là đúng. Say rượu nháo sự, tội ở người, không thể trách rượu, nếu dựa theo loại lô-gíc này, kỹ nữ trên thế gian này vốn không có tất yếu tồn tại, khuyến khích dân phong làm ác thôi.

Bùi Khoan cũng không uống rượu, có tật đau nhức đối với người uống rượu nhất là người say rượu, cho nên hần thao thao bất tuyệt nói về lệnh cấm rượu, liên hệ cổ kim, thậm chí ngay cả lệnh cấm rượu ở triều Chu cũng nói ra, nói đến chỗ kích động, hần liền hô:

- Say rượu có thể mất nước, không thể không cấm.

Lý Long Cơ nhíu mày:

- Bùi Khoan, rượu là căn bản của dân, tuyệt đối không thể hạ lệnh cấm rượu, quốc khố còn tiền không?

Bùi Khoan lấy lại bình tĩnh, đột nhiên cao giọng nói:

- Hoàng thượng, trọng yếu hơn là, làm rượu cần hao phí rất nhiều lương thực, nếu tửu phường thiên hạ đều đóng cửa, có thể tiết kiệm bao nhiêu tiền lương cho triều đình?

Lý Long Cơ ngẩn ngơ, đám người Chương Cừu Kiên Quỳnh cũng âm thầm gật đầu, lời này của Bùi Khoan quả thực nói đến điểm mấu chốt.

Làm rượu hao tổn rất nhiều lương thực, nếu cả nước cấm rượu, vậy cũng có thể tiết kiệm được không ít lương thực.

Lý Long Cơ trầm ngâm, thần tử phía dưới đều nhỏ giọng nghị luận. Thừa dịp mọi người không chú ý, Lý Lâm Phủ trao đổi ánh mắt với Tiêu Duệ. Tiêu Duệ cười nhàn nhạt trong lòng, dụng ý này của Bùi Khoan sợ là ý không ở trong lời. Tuy rằng quốc khố Đại Đường trống rỗng, nhưng còn không đến mức ngay cả trận chiến này cũng chống đỡ không nổi, hần chẳng qua là mượn cơ hội làm khó dễ, cái gọi là cấm rượu, đơn giản là xống tới Tiêu gia.

Mọi người đều biết, tửu phường Tửu Đồ của Tiêu Duệ sản xuất, đã chiếm hơn nửa thị trường rượu Đại Đường, nếu thi hành lệnh cấm rượu, tổn thất lớn nhất chỉ có thể là Tiêu gia.

Nhưng Bùi Khoan không biết là, sản nghiệp khổng lồ của Tiêu Duệ hiện giờ, tửu phường Tửu Đồ chẳng qua chỉ là một trong số đó, nếu tửu phường đóng cửa, tự nhiên tổn thất không nhỏ, nhưng còn không đến mức thương tổn đến nguyên khí. Bắn vào mạng lưới tiêu thụ và tài lực thật lớn, Tiêu gia vẫn quật khởi một lần nữa trong thời gian ngắn nhất. Cho nên, Tiêu Duệ cũng không sợ hãi.

Chỉ có điều hần thấy, thi hành lệnh cấm rượu trong phạm vi cả nước, căn bản là không thể được, cũng không có khả năng, điều này chủ nghĩa lý tưởng quá mức.

Lý Long Cơ do dự, cấm rượu là tuyệt đối không thể làm được, nhưng lời Bùi Khoan nói lại cũng không phải không có đạo lý — nếu không cấm rượu, lấy cái gì để làm đầy quốc khố?

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, liếc qua Tiêu Duệ đứng phía sau chúng thần im lặng không nói, thở dài một tiếng:

- Tiêu Duệ, ý khanh thế nào?

Tiêu Duệ mỉm cười, cất cao giọng nói:

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng cấm rượu là tuyệt đối không thể, rượu là vật phẩm thiết yếu trong cuộc sống của người dân, chắc chắn làm lòng dân không ổn định lay động tới nền tảng lập quốc, tuyệt đối không thể.

Lý Long Cơ còn không nói gì, Bùi Khoan ở một bên cười lạnh một tiếng:

- Sở dĩ Tiêu đại nhân phản đối cấm rượu, sợ là xuất phát từ suy tính lợi ích riêng tư đi. Ai không biết, tửu phường Tửu Đồ dưới danh nghĩa Tiêu đại nhân trải khắp Đại Đường, sản lượng thật lớn thu lợi thật lớn, nếu triều đình cấm rượu, sợ là Tiêu đại nhân không có tiền lợi nhuận.

Đối với sự trào phúng của Bùi Khoan, Tiêu Duệ cũng không có tức giận. Trong mắt hắn, Bùi Khoan này là một quan lại có năng lực, cho dù hắn là một đảng với Lý Tông, xuất phát từ động cơ chính trị nào đó đánh chủ ý tới mình, Tiêu Duệ vẫn duy trì sự khoan dung xứng đáng đối với hắn. Dù sao, vị quan lại có tài cán lại thanh chính liêm khiết này, gắng sức vận chuyển để quốc Đại Đường. Hơn nữa, nói đến cấm rượu, xưa có tiền lệ, đời sau cũng có “thực tiễn”, tuy rằng chủ nghĩa lý tưởng quá mức, nhưng Bùi Khoan có thể nghĩ tới một chiều như vậy, cũng coi như có chút ánh mắt.

Tiêu Duệ cười cười, ôn hòa nói:

- Bùi đại nhân, Tiêu mỗ thực sự không phải người thích tiền tài, kinh doanh rượu kiếm lời đơn giản là muốn làm chút chuyện. Tuy rằng Tiêu gia ngày kiếm đấu vàng, nhưng cũng như vậy, mỗi ngày Tiêu gia bỏ ra một đấu vàng, Tiêu mỗ đem tất cả gia tài đều dùng để cứu tế và chẩn giúp, ba viện cứu tế ngoài thành Trường An kia, cũng các chi nhánh cứu tế tửu đồ ở Lạc Dương, Ích Châu, Dương Châu to như vậy, hao phí vô số tiền, nhiều người mất thấy, trời đất sáng tỏ, Tiêu mỗ không thẹn với lương tâm.

Bùi Khoan nghe vậy ngẩn ra, lập tức á khẩu không trả lời được. Đại danh từ tiện của Tiêu Duệ từ từ tăng cao, hoạt động cứu tế bên ngoài còn không thể biết, nhưng ba viện cứu tế ngoài thành Trường An cũng được tổ chức đến khí thế ngất trời, vô số dân chúng Trường An được Tiêu Duệ giúp đỡ, Bùi Khoan muốn phủ nhận cũng không được.

Lý Lâm Phủ cúi đầu ngồi ở chỗ kia, cười thầm trong lòng một tiếng. Muốn nói Tiêu Duệ tiêu phí không ít vì từ thiện thì hẳn tin tưởng, nhưng muốn nói Tiêu Duệ dốc hết tất cả tiến hành từ thiện, Lý Lâm Phủ căn bản không tin.

Tiêu Duệ lại thần nhiên nói:

- Nếu tiền tài của Tiêu mỗ đến từ dân lại trở về với dân, có lệnh cấm rượu hay không, đối với Tiêu mỗ có tổn thất gì?

Nhìn sắc mặt Bùi Khoan có chút đỏ lên, nói không ra lời, khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một nụ cười thần nhiên:

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng, lệnh cấm rượu là tuyệt đối không thể, mời hoàng thượng nghĩ lại.

Lý Long Cơ miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười:

- Như thế nào không được? Khanh hãy nói thật với trẫm.

- Hoàng thượng, làm rượu đích thật là tổn lương thực, nhưng mà, lương thực hao tổn làm rượu ở dân gian chính là lương thực của dân gian, cho dù thi hành lệnh cấm rượu, lương thực tiết kiệm được cũng không phải sở hữu của triều đình, làm sao có thể làm đầy quốc khố? Nếu triều đình mạnh mẽ trưng thu, có gì khác với tăng thuế má?

Tiêu Duệ khom người thi lễ.

Hắn Lại nói:

- Hoàng thượng, các vị đại nhân, thiên hạ vô số tửu phường, số người làm rượu cũng đến mười vạn, nếu tính thêm số thương nhân dựa vào nghiệp làm rượu để duy trì kế sinh nhai, số người lại càng nhiều. Những người này không có đất, dựa vào làm công ở tửu phường mà sống, nếu tửu phường đóng cửa, kế sinh nhai của những người này duy trì như nào? Còn có, kỹ quán này, tửu quán, nếu không có rượu, sao có thể tồn tại? Bởi vậy, thi hành lệnh cấm rượu, không chỉ là “cấm rượu”, có thể khiến cho vô số dân chúng Đại Đường mất đi bát cơm, sẽ làm cho thương nghiệp Đại Đường tổn thương nặng nề, hậu quả mang đến thiết nghĩ không chịu nổi, xin hoàng thượng nghĩ lại.

188. Chương 173: Năm Vạn Quán Mua Cái Gì

- Các vị ái khanh, theo các lý do Tiêu Duệ đưa ra, thi hành lệnh cấm rượu không ổn. Tiêu Duệ, hiện giờ quốc khố triều đình trống rỗng, khanh có thượng sách gì?

Tiêu Duệ vừa động trong lòng, do dự nói:

- Hoàng thượng, thần.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Khanh đừng ngại mạnh dạn nói thẳng, trẫm thứ khanh vô tội.

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói:

- Thần liền cả gan nói thẳng. Thần xem ra, hiện giờ sức mạnh triều đình quốc gia khó bảo toàn, có hai nguyên nhân. Thứ nhất, làn gió tiêu xài xa xỉ trong dân gian rất nặng, làm chi lãng phí rất nhiều tài lực; thứ hai, hiện tượng trốn thuế nghiêm trọng. Theo thần biết, có phần lớn lưu dân bởi vì mất đất mà sa vào làm gia nô trang viên quyền quý... Chỗ nào cũng có hiện tượng dân cư lẩn trốn, cho nên, thần đề nghị hoàng thượng hạ chiếu, toàn thể cả nước bắt đầu tiết kiệm, ngăn chặn xa hoa lãng phí; đồng thời Hộ Bộ phải nhanh một chút tiến hành thanh tra đối với dân cư Đại Đường, khống chế sát nhập ruộng đất chặt chẽ, làm cho lưu dân an cư, khôi phục thuế phú bị người dân ẩn dấu.

- Hoàng thượng, tiến hành đồng bộ, kế hoạch từ từ, trong vòng hai năm quốc khố tất tràn đầy.

Tiêu Duệ chậm rãi nói:

- Vì giang sơn xã tắc, vì Đại Đường thịnh thế lâu dài ổn định, thần cho rằng hoàng thượng nên sớm quyết đoán!

Lý Long Cơ nhướng mày, chậm rãi gật đầu.

Mắt Bùi Khoan sáng ngời, hơi lộ ra ánh mắt tán thưởng về phía Tiêu Duệ, Tiêu Duệ lớn mật nói thẳng ra điều mà hắn không dám nói. Làm Hộ Bộ thượng thư triều đình Đại Đường, làm quan liêu cao cấp biết rõ dân tình đất đai của Đại Đường, hắn biết rõ hết thảy tệ nạn của Đại Đường hiện giờ đều ở hai phương diện Tiêu Duệ vừa nói: xa xỉ quá độ và sát nhập đất đai.

Bùi Khoan vẫn muốn dâng tấu Lý Long Cơ, thi hành “tân chính”, lại bị các quan liêu địa phương và đám quyền quý phân chia tài phú của xã hội “mò” trở về, một lần nữa quy về quốc khố, cũng gia hạn trì hoãn một chút cuộc sống khốn khổ của người dân. Nhưng Bùi Khoan đa mưu túc trí biết rõ, làm như vậy kết quả tất phải xúc phạm đến lợi ích của đám quyền quý Đại Đường, khiến cho mâu thuẫn mãnh liệt thậm chí là cừ thù, cho nên hắn luôn do dự.

- Lời Tiêu Duệ nhân tự nhiên có lý, nhưng chỉ sợ không thể phổ biến.

Bùi Khoan thở dài.

- Hoàng thượng, thần đồng ý phát biểu của Tiêu đại nhân. Chỉ có điều việc cấp bách chính là, bắt đầu tiết kiệm cũng tốt, thanh tra dân cư tăng mạnh thuế phú cũng thế, đều tốn thời gian lâu ngày không có khả năng một lần xong; nhưng quân phí khổng lồ lại vô cùng cấp bách.

Chương Cửu Kiềm Quỳnh tiến lên khom người nói.

- .

Lý Long Cơ chậm rãi đứng dậy:

- Tiêu Duệ, phát biểu của khanh, trầm chuẩn. Chương Cừu Kiên Quỳnh, truyền ý chỉ trầm, từ hôm nay trở đi, từ trầm xuống, ngăn chặn xa hoa bắt đầu tiết kiệm, người trái với pháp lệnh nghiêm trị không tha — Lý Lâm Phủ!

- Thần có mặt.

Lý Lâm Phủ ngẩng ra, đứng dậy đáp.

- Trầm mệnh khanh làm Thanh tra sứ điền sản nhân khẩu của Đại Đường, Bùi Khoan làm phó sứ. Từ giờ trở đi, hai người các khanh phụ trách thi hành “lệnh thanh tra điền sản nhân khẩu”. Cho dù có liên quan đến ai, cho dù là hoàng thân quốc thích hay là văn võ đại thần, nếu như có kẻ ẩn dấu nhân khẩu, chiếm đoạt đất đai của dân chúng, trầm cho phép bọn họ trong ba ngày tự dâng báo. Nếu không, một khi tra ra, luật pháp vô tình.

Giọng nói âm trầm của Lý Long Cơ quanh quẩn trong ngực thư phòng.

Lợi ích của đám quyền quý Đại Đường đương nhiên cần phải bảo vệ, mà lợi ích lớn nhất đại biểu cho quần thể này đó là Lý Long Cơ. Nhưng, hiện tại đám quyền quý tham lam đã uy hiếp đến căn cơ giang sơn Đại Đường, Lý Long Cơ làm sao có thể nường tay. Kỳ thật, mấy vấn đề này Lý Long Cơ đã sớm rõ ràng trong lòng, chỉ có điều lúc trước hắn nghĩ rằng đây chẳng qua là “chút tiền nhỏ bé”, không đủ ảnh hưởng đến sự thống trị của hắn. Hiện tại đột nhiên hắn phát hiện điều này khiến cho ngôi vị hoàng đế hắn đang ngồi không yên, hắn làm sao có thể không ra tay mạnh mẽ.

Trong mắt Lý Lâm Phủ phát ra một tia cuồng nhiệt, hắn chậm rãi khom người xuống thi lễ:

- Thần tuân chỉ.

Bùi Khoan cũng vui mừng quá đổi, dưới sự kích động không ngờ phốc một tiếng rụp xuống đất, la lên:

- Hoàng thượng anh minh, thần tuân chỉ!

Bùi Khoan đương nhiên hưng phấn. Bởi Lý Lâm Phủ chủ đạo tham gia vào, chuyện này sẽ dễ làm hơn. Bằng vào quyền thế và mệnh lệnh cương quyết cùng thủ đoạn mạnh mẽ của Lý Lâm Phủ, thêm chiếu thư của hoàng đế, chỉ sợ người trong hoàng tộc cũng không dám kháng cự.

Tiêu Duệ đứng ở nơi đó, trong lòng cũng âm thầm khen một tiếng: Lý Long Cơ này quả nhiên không phải là một hôn quân, từ việc hắn để cho Lý Lâm Phủ chủ đạo Bùi Khoan phối hợp mà xem, hoàng đế này không chỉ có biết người, cũng rất biết dùng người, thủ đoạn tài trí chính trị hơn người. Lý Lâm Phủ với thủ đoạn mạnh mẽ nổi danh lộng quyền, do Lý Lâm Phủ chủ trì, lực cản gặp lại được hạn chế đến mức thấp nhất. Mặc dù là gặp phải kháng cự, Lý Lâm Phủ cũng sẽ không nường tay; nhưng nếu làm cho Lý Lâm Phủ chủ sự, kết quả cuối cùng cũng chưa chắc lý tưởng, còn cần Bùi Khoan thông minh tháo vát các nghiệp vụ quan chức từ giữa phối hợp và xử lý sự vụ cụ thể.

Lý Long Cơ không dùng Chương Cừu Kiên Quỳnh, càng sẽ không dùng Tiêu Duệ. Chỉ có Lý Lâm Phủ và Bùi Khoan, mới là người lựa chọn thích hợp nhất.

- Nhưng chiến sự sắp tới.

Lý Long Cơ lại thở dài một tiếng:

- Trầm thật không ngờ, triều đình cũng sẽ có một ngày thiếu tiền.

Chúng thần đều hơi cúi đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt nghiêm nghị của Lý Long Cơ kia nữa.

Ánh mắt hơi có chút buồn bực của Lý Long Cơ dừng lại trên người Tiêu Duệ, thần nhiên nói:

- Các vị ái khanh, chẳng lẽ các khanh không thể phân ưu vì trầm hay sao?

- Tiêu thị lang, khanh thì sao?

Lý Long Cơ lại truy hỏi một câu.

Tiêu Duệ đang trầm ngâm, hoàng đế đột nhiên hỏi, vội vàng ngẩng đầu lên mới thấy khuôn mặt Cao Lực Sĩ có chút ôn hòa,

Hắn không khỏi cũng mỉm cười, tiến lên rồi nói:

- Hoàng thượng, việc quân lương, thần nghĩ rằng cũng không khó giải quyết.

Ánh mắt Lý Long Cơ ngưng trọng, mày dựng lên, gấp giọng nói:

- A? Có thượng sách gì, nhanh nói cho trẫm đi!

- Quyên tiền.

Tiêu Duệ cất cao giọng nói.

- Quyên tiền?

Lý Long Cơ ngăn ra:

- Có ý gì?

Chúng thần gồm cả Lý Lâm Phủ, cũng đều đem ánh mắt nghi hoặc đặt lên người Tiêu Duệ.

Ánh mắt nghiền ngẫm của Tiêu Duệ lướt qua một vòng trên người chúng thần, khom người dứt khoát nói:

- Hoàng thượng, hiện giờ chiến sự sắp tới, tướng sĩ Đại Đường anh dũng giết địch ở tiền tuyến, bảo vệ ranh giới Đại Đường và vinh quang vô thượng của triều đình ta... Vì Đại Đường, tất cả quan to lộc hậu của Đại Đường, theo lý nên hiến ra một chút gia tài, để giải quyết nguy cấp cho triều đình. Hoàng thượng, thần nghĩ rằng, gom mấy trăm vạn thạch lương thực cùng với quân lương hẳn là không thành vấn đề.

Mọi người cả kinh, Lý Long Cơ cũng có chút kinh ngạc. Chẳng qua, hắn suy nghĩ một chút, liền phát hiện đề nghị của Tiêu Duệ rất phù hợp với tâm ý của hắn, quyền quý trong thành Trường An thành đàn, cho dù mỗi người quyên ra một trăm quán tiền, cũng không phải là một số lượng nhỏ. Hắn có chút hưng phấn gật đầu:

- Tiêu Duệ nói có lý, các vị ái khanh, các khanh nghĩ thế nào?

Chúng thần bất đắc dĩ khom người xuống thi lễ, cũng nhau hô:

- Chúng thần tuân chỉ.

Cắt thịt trên thân mình đương nhiên là đau lòng, nhưng hoàng đế đã nói, lại chộp cái mũ phân ưu vì triều đình và hoàng thượng, ai còn dám nói chữ không.

Tiêu Duệ bỗng nhiên hành lễ:

- Hoàng thượng, thân chịu hoàng ân sâu nặng, tự nhiên dốc toàn lực phân ưu vì hoàng thượng. Hoàng thượng, thần nguyện ý đem hết toàn lực quyên ra 5 vạn quán tiền!

Năm vạn quán?! Chúng thần hít một hơi lạnh, thầm nghĩ Tiêu Duệ này cũng quá hào phóng đi, có tiền cũng không nên tiêu như vậy. Cho dù là Lý Long Cơ cũng ngăn ngại một chút, bởi vì năm vạn quán này với hoàng đế mà nói, cũng không phải là một con số nhỏ.

Bất quá nháy mắt hắn liền phục hồi tinh thần, thấy Tiêu Duệ ánh mắt trong sáng đứng trước người mình, không khỏi có chút cảm khái trong lòng, liên tục nói ba chữ được:

- Được được được, Tiêu Duệ, khanh có thể như thế, trẫm rất vui mừng. Các vị ái khanh, nếu thần dân Đại Đường cũng giống như Tiêu Duệ, giang sơn Đại Đường này của trẫm lo gì không thịnh vượng vạn năm? Khanh tới, truyền ý chỉ của trẫm, ban thưởng bằng hiệu chữ vàng trung nghĩa do trẫm tự tay viết cho Tiêu gia, chiếu lệnh thiên hạ, sau này, bất luận là thứ dân hay văn võ bá quan, đều phải lấy Tiêu thị lang làm mẫu!

- Hoàng thượng anh minh!

Do Lý Lâm Phủ và Chương Cừu Kiên Quỳnh dẫn đầu, chúng thần đều quỳ lạy.

Năm vạn quán mua một bảng hiệu chữ vàng? Lý Lâm Phủ yên lặng liếc Tiêu Duệ, thấy nụ cười nơi khóe miệng con rể mình ngày càng đậm, không khỏi nở nụ cười âm thầm, thầm nghĩ, có năm vạn quán này của Tiêu Duệ đi đâu, chỉ sợ đám quyền quý Đại Đường lần này cũng phải phun máu mạnh mẽ.

Tiêu Duệ im lặng quỳ ở nơi này, tâm niệm chuyển nhanh. Nếu 5 vạn quán tiền này, có thể làm cho mình sinh ra một chút uy vọng trong quân đội mà nói, cũng đáng.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Đều đi xuống đi, Bùi Khoan, chuyện quyền tiền này do khanh xử lý, nhanh nhanh đi thôi.

Lý Long Cơ quay đầu lại liếc Cao Lực Sĩ, mặt mày hớn hờ nói:

- Lão già kia, nhìn xem, vẫn là con rể của trẫm đồng ý bỏ sức lực phân ưu cho trẫm.

Cao Lực Sĩ thở phào một cái:

- Hoàng thượng, lão nô vốn biết Tiêu đại nhân coi tiền tài như rác, nhưng không nghĩ rằng Tiêu đại nhân lại như vậy — hoàng thượng, đây chính là 5 vạn quán đó, tuy rằng Tiêu gia có tiền, nhưng cũng không chịu nổi Tiêu đại nhân làm khổ như vậy... Chắc chắn, theo lão nô thấy, chỉ sợ không bao lâu, gia sản Tiêu gia sẽ tan hết.

189. Chương 174: Cho Thiêu Dao Tử Lý Gia Một Chút Lửa

- Tiêu lang, chàng bình tĩnh một chút.

- Tiêu lang, Liên Nhi tỷ tỷ nhất định sẽ không có việc gì.

Dương Ngọc Hoàn, Lý Nghi hai nàng vây quanh bên người Tiêu Duệ, mắt thấy sắc mặt Tiêu Duệ ngày càng xanh mét, thân thể hơi phát run, không khỏi đều vô cùng lo lắng, nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn, dịu dàng an ủi. Chương Cừu Kiêm Quỳnh vốn là đến Tiêu gia báo tin, Chương Cừu Kiêm Quỳnh lòng nóng như lửa đốt thấy phản ứng của Tiêu Duệ quá mức kịch liệt, ngược lại phải an ủi Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ im lặng không nói gì, tâm tình kích động như nước. Tin vui Lý Nghi được khôi phục tước vị công chúa, lập tức bị tin dữ Chương Cừu Liên Nhi “mất tích” dập tan.

Nếu quả thật Chương Cừu Liên Nhi bị người Thổ Phiên bắt đi, hậu quả kia... Tiêu Duệ căn bản không dám nghĩ tiếp, trước mắt hiện lên khuôn mặt xinh đẹp ai oán nhu nhược của Liên Nhi, Tiêu Duệ cảm giác trong lòng đau đớn giống như kim đâm.

- Thổ Phiên.

Tiêu Duệ thở mạnh một cái, âm thanh trầm thấp khác thường:

- Huynh trưởng, thị vệ trưởng Tôn Hồ hộ vệ Liên Nhi kia cũng không rõ tung tích?

- Tung tích Tôn Hồ không rõ.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh trong bi ai, gần như rơi lệ. Chương Cừu Liên Nhi là con gái duy nhất của thế hệ Chương Cừu gia này, là viên ngọc quý trên tay của toàn bộ Chương Cừu gia. Nhiều năm từ trước tới nay, thuở nhỏ tang cha Chương Cừu Liên Nhi coi huynh như cha, tình cảm huynh muội giữa hai người cực kỳ sâu đậm, đột nhiên nghe thấy tin tức này, Chương Cừu Kiêm Quỳnh thiếu chút nữa ngất luôn tại chỗ.

Tiêu Duệ biết cái gì mình cũng không làm được. Đối mặt với tin tức Chương Cừu Liên Nhi mất tích, hắn chỉ có thể chờ đợi, chỉ có thể gửi hy vọng trên trời chiếu cố, chờ mong kỳ tích phát sinh — “Có lẽ, Liên Nhi không bị người Thổ Phiên bắt đi, chỉ có điều bị tách ra...”, Tiêu Duệ mạnh mẽ dùng lý do hư ảo này để an ủi tâm thần thất thối lo sợ không yên của mình, chậm rãi đứng dậy.

Hắn lão đạo đi vào thư phòng, Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi nhìn nhau, thấy tâm tình hắn buồn phiền tới cực điểm, cũng không theo sau quấy rầy hắn. Nhưng ngay sau đó Tiêu Duệ làm cho Na Nhận đi Tôn gia gọi Tôn Công Nhượng lại đây, Tôn Công Nhượng vội vàng tiến đến, hai người vội vàng vào thư phòng nói chuyện cả buổi, thật ra khiến cho tâm thần hai cô gái bên ngoài hơi ổn định.

Thật lâu sau, Tôn Công Nhượng sắc mặt phức tạp mới đi ra, thấy Dương Ngọc Hoàn hai nàng lo lắng đứng ngoài cửa thư phòng, không khỏi cười cười, khom người nói:

- Hai vị phu nhân, Tôn mỗ cáo từ.

Đối với “người quản lý” sản nghiệp Tiêu này, hai nàng cũng rất quen Tôn Công Nhượng. Lý Nghi miễn cưỡng cười, khoát tay áo:

- Tôn ông chủ đi thông thả, Tử Trường nhà ta.

Tôn Công Nhượng thở dài một tiếng:

- Tâm tình Tử Trường không tốt, hai vị phu nhân vẫn nên cẩn thận an ủi huynh ấy đi.

Tôn Công Nhượng vừa mới nhắc chân muốn rời khỏi, lại nghe âm thanh rét căm của Tiêu Duệ truyền ra từ thư phòng:

- Công Nhượng huynh, cẩn thận cho Thiêu Dao Tử Lý gia một mối lửa, nhưng nhất định phải nhớ lấy, việc này trừ huynh và ta ra, không được lộ ra nửa điểm tiếng gió, nếu không.

Tôn Công Nhượng run lên trong lòng, gật đầu đáp:

- Tử Trường yên tâm, Tôn mỗ hiểu được.

Tôn Công Nhượng mang theo tâm tình nặng nề vội vàng rời đi. Hai người tương giao tới nay, hẳn chưa bao giờ thấy Tiêu Duệ phát ra vẻ âm trầm và lạnh lẽo như vậy, Tiêu Duệ hôm nay — bên tai Tôn Công Nhượng quanh quẩn lời nói của Tiêu Duệ, ngày càng nghiêm nghị trong lòng.

Tiêu Duệ để cho Tôn Công Nhượng làm cái gì, Dương Ngọc Hoàn hai nàng cũng không có hứng thú, đương nhiên, hiện tại, các nàng cũng không có tâm tình đi lo chuyện khác.

Hai nàng đang do dự có nên tiến vào thư phòng tiếp tục an ủi Tiêu Duệ hay không, đã thấy Tiêu Duệ sắc mặt thản nhiên mà đi ra. Nhìn thần sắc lo lắng của hai nàng, Tiêu Duệ hít một hơi thật sâu, khẽ mỉm cười nói:

- Hai nàng không cần lo lắng — tin tưởng ta, Liên Nhi sẽ không có việc gì.

*

Chuyện tình Chương Cừu Liên Nhi là chuyện riêng tư của Chương Cừu gia và Tiêu gia, bởi vì hai nhà kiềm chế, chuyện này không có khuếch tán quá mức ra ngoài. Mà lúc này, dưới chiếu thư thi hành của hoàng đế, đám quyền quý trong thành Trường An cũng bắt đầu giao nộp “tiền quyền quân phí” cho Hộ Bộ. Tiêu Duệ dẫn đầu quyền 5 vạn quán, điều này làm cho các quý tộc nhất thời khiếp sợ lại buồn bực, có một “tầm gương” phía trước như vậy, có cặp mặt của hoàng đế đang nhìn từ trên cao xuống, bọn họ không thể không phun ra chút máu.

Xem ngay từ đầu, đến Thọ Vương cần rằng là người thứ nhất quyền 3000 quán, các quý tộc đều bắt đầu không tình nguyện bỏ tiền từ trong túi ra. Người giao nộp một ngàn quán cũng không ít, ít nhất cũng là mấy trăm quán, ít quá thì thật mất mặt, cũng sẽ dẫn đến sự bất mãn của hoàng đế, chẳng khác gì cắt đứt tiền đồ tốt đẹp của mình, số tiền này đám quyền quý vẫn phải tính toán.

Tóm lại, không quyền chẳng khác nào chống đối hoàng đế, không quyền chẳng khác nào đứng dưới ngọn cờ lớn bất trung với triều đình Đại Đường. Ngắn ngủi hai ngày, đám quan liêu quyền quý Đại Đường và người trong hoàng tộc đã tích góp được 30 vạn quán, chỉ có Lý Lâm Phủ và một số ít quan viên như Bùi Khoan chỉ bỏ ra trăm quán tiền. Đương nhiên, đám quan liêu trung hạ tầng thì càng ít, chỉ là tượng trưng.

Tuy rằng Lý Lâm Phủ quyền thế ngút trời, nhưng không giống như đám quyền quý khác, trong nhà đều kinh doanh sản nghiệp, cho nên của cải rất ít, có thể bỏ ra trăm quán tiền, coi như là không tồi. Mà, ngay cả Lý Đăng Không đang “dối” trong Yên La Cốc cũng lén lút “tài trợ”.

Mà Bùi Khoan thì càng không cần phải nói, hẳn triệt để là một thanh quan, gần như là thanh liêm, phủ đệ ở Trường An là do Khánh Vương tặng, trăm quán tiền này gần như là toàn bộ tiền tích trữ của hắn.

Trường An đúng là một đô thị lớn buôn bán phồn vinh nhất trên thế giới lúc ấy, trong thành Trường An, gần như sau lưng mỗi thương nhân lớn, đều có bóng dáng của đám quyền quý Đại Đường, cho nên gia tài của đám quyền quý Đại Đường sung túc, ngoài sự tưởng tượng của Bùi Khoan.

Xem báo cáo và các con số khoản mục do đám thủ hạ làm công tác ghi chép thống kê, Bùi Khoan quả thực không tin vào hai mắt của mình. Bởi vậy, hắn mới giật mình hiểu được, trong triều đình, đám quyền quý tùy tiện người nào cũng đều là gia tài vạn quán, có thể có tiền thì có tiền, nhưng không ai có thể khẳng khái giống Tiêu Duệ, đồng ý bỏ tiền ra để làm việc thiện.

Bùi Khoan thở dài một tiếng, thầm nghĩ: “Khánh Vương điện hạ, nếu không phải... Tiêu Duệ này hoàn toàn có thể trở thành một trợ thủ đắc lực giúp điện hạ thống trị thiên hạ. Người công danh phú quý có lòng dạ rộng lớn siêu việt bậc này, Đại Đường hiếm thấy. Đáng tiếc, đáng tiếc, Tiêu Duệ nhất định trở thành địch nhân và chướng ngại trên con đường đi tới của điện hạ ngài... Ai!”

Kỳ thật đâu chỉ Bùi Khoan giật mình, mà ngay cả Lý Long Cơ sau khi biết được tin tức, ngạc nhiên vui mừng rất nhiều cũng có chút “phẫn hận”:

- Hóa ra, đám cầu vật này có tiền như vậy, so với trăm còn muốn xa xỉ hơn... Hừ, ta nói quốc khố không trống rỗng như vậy, tiền đều chạy vào trong túi bọn họ.

Lý Long Cơ chau mày, bĩu môi với Cao Lực Sĩ.

Cao Lực Sĩ cười:

- Hoàng thượng, cho dù như thế nào, các quý tộc có thể đóng góp cho đất nước, coi như không dễ dàng.

Lý Long Cơ chợt nhớ tới Tiêu Duệ, cười lạnh nói:

- Hừ, truyền ý chỉ của trăm, làm cho bọn họ tiếp tục lấy Tiêu Duệ làm chuẩn! Trăm thật sự muốn xem, bọn họ còn có thể không tiếp tục bỏ ra một chút tiền nữa hay không.

Cao Lực Sĩ ngẩn ra, trong lòng lại nở nụ cười, thầm nghĩ: “hoàng đế đúng là tâm hồn tham tiền, lúc này nhất định phải mạnh mẽ lột một tầng da trên người đám quý tộc.”

Cao Lực Sĩ rời khỏi ngự thư phòng Lý Long Cơ truyền chỉ, tiếp tục “kêu gọi” đám quyền quý Đại Đường tiến hành “lần đóng góp thứ hai.”

Cao Lực Sĩ đi không bao lâu, Lý Long Cơ đang uống trà trong ngự thư phòng, trong lòng cân nhắc có thể bóc lột ra mấy trăm vạn quán từ trong tay đám quý tộc để sung vào quốc khố hay không, thình lình nghe một tiểu thái giám kính cẩn thấp giọng bẩm báo:

- Hoàng thượng, Hàn Lâm học sĩ, Lễ Bộ thị lang Tiêu Duệ Tiêu đại nhân cầu kiến!

Lý Long Cơ ngẩn ra:

- Tiêu Duệ? Hắn đến làm gì? Chẳng lẽ... Truyền!

- Thần Tiêu Duệ khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

- A? Tiêu Duệ, hôm nay khanh thực có chút khác thường... Sao đột nhiên muốn vào cung gặp trăm?

Khóe miệng Lý Long Cơ lộ ra nụ cười thần nhiên:

- Không cần lễ, trăm biết, trăm sống không được một vạn năm, vạn tuế chỉ là chuyện ma quỷ gạt người.

- Hoàng thượng, thần muốn thỉnh chỉ đi Hà Lũng khao quân tiền tuyến.

- Khao quân?

Lý Long Cơ cười cười:

- Việc khao thưởng ba quân, tự nhiên có Hộ Bộ thay quyền, khanh là Lễ Bộ thị lang, vẫn nên ở lại Trường An bầu bạn với vua đi.

Tiêu Duệ im lặng phục sấp trên mặt đất hành lễ:

- Xin hoàng thượng thành toàn!

Lý Long Cơ chậm rãi đứng dậy, liếc Tiêu Duệ thật sâu, nhàn nhạt cười:

- Tiêu Duệ, trầm biết vì cái gì khanh muốn đi tiên tuyền Hà Lũng. Nghe nói nha đầu Chương Cừu gia kia đã xảy ra chuyện? Người Thổ Phiên này thật đáng giận... Cũng được, xem phân nhượng khanh luôn trung tâm vì nước, trầm liên ngoại lệ sắc phong khanh làm.

190. Chương 175: Giao Phong Trong Quân

Ngày thượng tị mừng 3 tháng 3, nhiều trai gái trong thành Trường An đến ngày này đều ra ngoài thành đi chơi trong tiết thanh minh. Dưới ngày xuân ấm áp, Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn tay nắm tay, đều mặc quần áo hoa lệ màu xanh nhạt, ngây ngốc đứng trên cánh đồng bát ngát ngoài thành, mắt nhìn: đội quân đi tiên tuyền Hà Lũng khao thưởng ba quân của triều đình Đại Đường, mặc cho gió xuân nhẹ nhàng nâng một ngọn tóc bay rồi trên trán các nàng.

Mặt mày hai nàng như vẽ, dáng người thướt tha, lấy cảnh xuân khôn cùng của thành Trường An làm bối cảnh, giống như đưa thân vào trong một bức họa tuyệt mỹ.

Phía sau các nàng, là một đám thị nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp của Tiêu gia.

Ngọc Chân duyên dáng mà đến, thở dài yếu ớt:

- Tiểu oan gia này không nên chạy đến nơi chiến hỏa kia mấy ngày, thật sự làm cho người ta lo lắng.

Ngọc Hoàn tất nhiên cũng thở dài, thi lễ với Ngọc Chân, không nói thêm lời nào.

Mà Lý Nghi thì nhìn Ngọc Chân thật sâu, âm thầm cười:

- Ngọc Chân hoàng cô, không biết vì sao Không nhi muội muội không đến tiễn Tử Trường? Chẳng lẽ lâu như vậy rồi, Không nhi muội muội vẫn không chịu trở về?

Ngọc Chân liếc qua chiếc xe ngựa hoa lệ màu đen của mình, khóe miệng lộ ra nụ cười cổ quái:

- Chỉ sợ, trong vòng một năm, Không nhi cũng sẽ không trở về Tiêu gia.

Ba cô gái mỉm cười tán gẫu, đi tới phía xe ngựa. Từ xa nhìn lại, giống như là ba chị em khuynh quốc khuynh thành. Đám trai gái ra khỏi thành du xuân, có nhiều người biết ba nàng, không khỏi đều âm thầm tránh một bên ngưỡng mộ mà nhìn dung mạo diễm lệ đẹp đẽ quý giá của ba nàng, xì xào bàn tán.

Trong xe ngựa xa hoa rộng rãi của ngọc Chân, Lý Đằng Không đã khóc lóc đầm nước mắt, nàng dùng cánh tay non mịn nhẹ nhàng mở màn kiệu thật dày, hai mắt mê mẩn ngắm bụi xa xa của đoàn xe ngựa do Tiêu Duệ dẫn đầu, thì thào tự nói:

- Tiêu lang, Không nhi chờ chàng trở về.

Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn tự nhiên là đi về phủ. Ngọc Chân trở lại xe ngựa của mình, thấy bộ dáng lã chã nước mắt của Lý Đằng Không kia, không khỏi thở dài nói:

- Không nhi, ủy khuất con — cha con và tiểu oan gia kia muốn làm như vậy, đơn giản là diễn trò cho hoàng thượng xem, con vẫn phải nhẫn nại một chút mới tốt.

Lý Đằng Không khóc nhào vào trong lòng Ngọc Chân:

- Điện hạ, Không nhi hiểu được, nhưng Không nhi rất khó chịu trong lòng.

- Đứa bé ngoan.

Ngọc Chân an ủi một câu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, khóe miệng bĩu ra, trên mặt lộ ra một tầng ửng đỏ:

- Được rồi, đừng khóc.

Con còn cho rằng ta không biết, hôm qua tiểu oan gia kia vội vàng đi vào trong cốc, nói là thăm mẫu thân ta, kỳ thật còn không phải vào cáo biệt con? Hai người các con ở trong phòng giảng co hơn một canh giờ, còn không có.

- Điện hạ!

Sắc mặt Lý Đăng Không đỏ lên, cúi đầu xuống, khẽ sáng giọng:

- Điện hạ.

Vào giữa trưa, một chiếc xe ngựa đơn sơ chậm rãi tiến vào trong thành Trường An, thẳng vào phủ đệ Chương Cừu Kiên Quỳnh. Không bao lâu, hai hạ nhân Chương Cừu gia phi ngựa tới Tiêu gia báo một tin rất vui mừng: Chương Cừu Liên Nhi bình an trở lại Trường An!

- Người nói cái gì?

Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi gần như đứng dậy cùng lúc, khó tin nhìn chằm chằm gia nhân Chương Cừu Kiên Quỳnh phái tới báo tin.

- Hồi bẩm hai vị phu nhân, là tiểu thư nhà tiểu nhân đã trở lại bình an. Lão gia nhà tiểu nhân sợ hai vị lo lắng, đặc biệt phái tiểu nhân tới báo tin.

Lý Nghi và Dương ngọc Hoàn trao cho nhau một ánh mắt vui sướng, Lý nghi lớn tiếng nói:

- Được, chúng ta đã biết, người trở về nói cho Liên Nhi tỷ tỷ, chúng ta lập tức sẽ tới phủ thăm nàng.

Chương Cừu Liên Nhi vừa tây đi một đường bụi bặm thay một thân quần áo mới tinh, nghe được hai vị phu nhân Tiêu gia tới thăm, cảm động trong lòng, vội vàng mang theo một thị nữ ra cửa phủ nghênh đón. Thấy xe ngựa Tiêu gia chậm rãi chạy tới, nàng vội vàng cười ra tiếp đón, gắt gao ôm lấy hai nàng vừa mới xuống xe.

Tuy rằng trở về bình an, nhưng coi như đã trải qua một hồi mạo hiểm phong ba. Đối với Chương Cừu Liên Nhi mà nói, có vài phần cảm giác sống sót sau tai nạn của cuộc hành trình.

Ngoài thành Lợi Châu, thị vệ trưởng Tôn Hồ Chương Cừu gia dựa vào phương châm cẩn tắc vô áy náy, để cho một thị nữ mặc quần áo Chương Cừu Liên Nhi ngồi trên xe ngựa Chương Cừu Liên Nhi. Mà Tôn Hồ thì bảo hộ Chương Cừu Liên Nhi hóa trang thành người đi đường bình thường, xen lẫn trong một đội thương khách qua hoang cốc trước. Ngay khi hai người chờ đoàn xe ngựa đến ở ngoài cốc, thì truyền đến tin tức xe ngựa bị đám giặc cướp Thổ Phiên cướp đoạt.

Tôn Hồ âm thầm đổ mồ hôi lạnh toàn thân, nói liền vài tiếng nguy hiểm thật. Vì sự an toàn của Chương Cừu Liên Nhi, Tôn Hồ không thông báo quan phủ nha môn địa phương, cũng không thu nạp hạ nhân Chương Cừu gia bị tách ra, vội vàng mượn một chiếc xe ngựa, một đường hộ về nàng chạy như bay về tới Trường An.

Nghe xong cảnh ngộ của Chương Cừu Liên Nhi, Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi cũng không khỏi đổ mồ hôi vì nàng.

Lý Nghi thở dài:

- Liên Nhi tỷ tỷ, đáng tiếc Tử Trường không biết tin tức tốt này — mấy ngày nay, Tử Trường vì chuyện của tỷ mà ăn ngủ khó khăn.

Sắc mặt Chương Cừu Liên Nhi đỏ lên, muốn nói lại thôi. Nàng đang muốn hỏi một chút, vì sao không thấy bóng dáng Tiêu Duệ.

Dương Ngọc Hoàn nhìn thấu tâm tư Chương Cừu Liên Nhi, không khỏi cười cười:

- Liên Nhi tỷ tỷ, thật sự không khéo, Tiêu lang vừa mới phụng chỉ rời kinh đi tiền tuyến Lũng Hà giám quân. Sáng hôm nay mới đi, nếu tỷ đến Trường An sớm hơn nửa ngày thì tốt rồi.

Chương Cừu Liên Nhi thất vọng ồ một tiếng, nhưng lại phục hồi tinh thần:

- Ngọc Hoàn muội muội, Tử Trường tới quân đội? Chàng là một quan văn, tới quân đội.

Câu kể tiếp tuy rằng không lên tới miệng, nhưng vẻ mặt lo lắng của Chương Cửu Liên Nhi đã nói lên hết thấy.

Ngày mười chín tháng ba năm Khai Nguyên Đường lịch hai mươi bốn, nửa tháng sau khi Tiêu Duệ dẫn đội ngũ rời khỏi thành Trường An, mười vạn quân Đường thuộc Lý Tông và Hoàng Phủ Duy Minh, thu phục một châu bị người Thổ phiên công chiếm, giết sạch quân địch. Ngay sau đó, Trung lang tướng Cư Kỳ thuộc hạ Hoàng Phủ Duy Minh tập kích Vị Châu, đoạt đi rất nhiều ngựa của quân đội Thổ Phiên còn lại.

Tả vô lâm tướng quân Lũng Hữu phòng ngự sứ Tiết Nột.

Kiên vệ tướng quân Quách Tri chia binh hai đường, nhắm thẳng vào cứ điểm Võ Nhai của Thổ Phiên ở vùng Cửu Khúc Hà Lũng. Hoàng Phủ Duy Minh dẫn 5 vạn binh mã đối diện ngay mặt gần Võ Nhai ngoài cốc khẩu rộng lớn, vây khốn đại tướng Thổ Phiên Đạt Duyên Khuất Lực Từ và 6 vạn binh mã tinh duệ của Thổ Phiên.

Mùng một tháng tư, Hoàng Phủ Duy Minh chọn 700 dũng sĩ người Hán mặc trang phục Thổ Phiên, chia làm tiền đội hậu đội, thừa lúc nửa đêm đánh lên quân doanh Thổ Phiên. Tiền đội giết vào trong doanh hô to, hậu đội bên ngoài thì nổi trống thổi kèn trợ uy. Quân Thổ Phiên nghĩ rằng chủ lực quân Đường đuổi tới, trong hoảng sợ, tự giết lẫn nhau, chết hơn vạn người.

Mùng hai tháng tư, Tiết Nột cùng Quách Tri dẫn quân hai đường xua binh Võ Nhai cùng đại quân chính diện của Hoàng Phủ Duy Minh phát động tổng tiến công tới quân đội Thổ phiên. Trải qua một ngày đêm ác chiến, quân Thổ phiên đại bại, quân Đường thừa thắng đuổi giết tới Thiên Thủy, lại đánh thành Bảo Liên liên tiếp đánh bại quân Thổ Phiên, chém đầu 17 vạn, thu được 10 vạn đầu dê bò.

Võ Nhai đại thắng, sĩ khí quân Đường đại chấn.

Nghe được tin tức quân Đường đại thắng Võ Nhai, đội ngũ của Tiêu Duệ vừa chạy tới bên ngoài Thiên Thủy. Trên con đường đầu mùa xuân, trong tiết trời ẩm áp vẫn còn lạnh lạnh, trên con đường cỏ đồng bằng Hà Lũng, nơi nơi tràn ngập mùi máu tanh.

Mắt nhìn cánh đồng bao la không thấy giới hạn, mơ hồ có thể thấy được khói thuốc súng lượn lơ bay lên. Một đội kỵ binh đột nhiên từ phương hướng Vị Châu xa xa chạy nhanh tới bên này, tiếng vó ngựa như tiếng sấm, bụi mù nổi lên bốn phía, Lệnh Hồ Xung Vũ dẫn ba trăm Võ lâm quân để phòng nghiêm ngặt bảo vệ xe ngựa Tiêu Duệ ở giữa, mà Na Nhận cùng hơn mười hộ vệ người Bạc càn cảnh giác nắm cung tiễn trong tay, vẫn duy trì cảnh giới bất cứ lúc nào.

Tiêu Duệ cười nhàn nhạt, khoát tay áo:

- Không cần khẩn trương, đó là quân ta.

Chiến kỳ của quân Đường một bên nhuộm máu quật cường phất phơ trên không trong tay người cầm trên đường. Hơn trăm kỵ binh nháy mắt đi tới phụ cận, một quan quân mặc đồ giáo úy cầm trong tay song nhận mạch đao rét cầm đột nhiên dừng vó ngựa, giơ cao mạch đao trong tay lên.

Đội ngũ kỵ binh nhỏ nhận được tín hiệu đều nhịp nhàng xếp hàng đứng trang nghiêm tại chỗ, mạch đao để ngang lưng ngựa, sắc mặt ngăm đen một mảnh nghiêm nghị, sát khí nhàn nhạt khuếch tán ra từ trên người đám kỵ binh quân Đường này.

Đây là một đội kỵ binh mới trở lại từ chiến trường, Tiêu Duệ nói thầm, gương mặt liếc nhìn quan quân mặc đồ giáo úy, chỉ thấy hần dáng người hùng tráng, da màu đồng cổ, ngũ quan tinh tế giống như trải qua điêu khắc, cả người phát ra một cỗ khí thế tử vong và uy vũ.

Hai tay quan quân dài hơn một chút so với người bình thường, móc mạch đao cầm trong tay lên lưng ngựa, sau đó xoay người xuống ngựa tiến đến vài bước, nghiêm nghị khom người một cái chào theo nghi thức quân đội:

- Chiêu võ giáo úy Lý Tự Nghiệp thuộc quân Lũng Hữu đại soái Hoàng Phủ Duy Minh phụng mệnh tiến đến nghênh đón Tiêu đại nhân!

Bởi vì chuyện này của Tiêu Duệ vốn là khao thưởng ba quân, áp tải quân lương và tiền quân, cho nên Hộ Bộ cũng phải quan viên tới giải quyết. Trịnh làm tân nhậm lục phẩm bộ chủ sự, giờ phút này là người đi theo Tiêu Duệ. Trịnh Ưởng nhường mầy, Tiêu Duệ là Lễ Bộ thị lang lại là khâm sai khao thưởng ba quân cùng với Trần an sứ khâm mệnh giám quân Hà Lũng, Hoàng Phủ Duy Minh như thế nào lại không hiểu quy củ như vậy, chỉ phái một giáo úy cón con trong quân tới đón? Không chỉ nói tự mình đến nghênh đón, cho dù xem ở việc Tiêu Duệ đưa tiền lương đến, ít nhất cũng phải phó tướng tới.

Không chỉ nói Trịnh Ưởng, rất nhiều văn võ quan lại cấp trung cấp thấp trong đội ngũ Tiêu Duệ cũng cảm thấy rất kinh ngạc, rất mất mặt.

Trịnh Ưởng hừ lạnh một tiếng:

- Lý hiệu úy, đại soái các người có giá thật lớn. Tiêu thị lang là quan to trong triều, lại là Trần an sứ khâm mệnh hoàng thượng giám Hà Lũng, có trọng trách khao thưởng ba quân và giám quân, không ngờ chỉ phái một cái giáo úy nhỏ nhỏ như người đến nghênh đón.

Đuôi mầy trên khuôn mặt màu đồng cổ của Lý Tự Nghiệp hơi dựng lên, liếc mắt nhìn Trịnh, cười nhàn nhạt:

- Tuy rằng chức vị Lý Tự Nghiệp thấp, nhưng có thể thay mặt Hoàng Phủ đại soái!

Tiêu Duệ nhìn quân hán hùng tráng trước mắt này thật sâu, trong mắt phát ra một chút ánh mắt khác thường. Người khác không biết Lý Tự Nghiệp này chưa phát, nhưng làm một kẻ xuyên qua, Tiêu Duệ sao có thể không biết danh tướng triều Đường được lịch sử coi trọng, được xưng là Mịch đao tướng Lý Tự Nghiệp dũng mãnh vạn người địch này!

Đến nay, Tiêu Duệ trước sau đã gặp ba danh tướng Đại Đường: Ca Thục Hàn, Vương Trung Tự, lại thêm Lý Tự Nghiệp trước mắt này.

Tiêu Duệ cao giọng cười, nhảy xuống ngựa, nâng Lý Tự Nghiệp dậy:

- Lý tướng quân miễn lễ!

Đối với tài tử tửu đồ Tiêu Duệ đại danh đỉnh đỉnh, Lý Tự Nghiệp sớm nghe tiếng đã lâu. Mà gần đây, trong quân lại truyền lưu tin tức hần quyền góp 5 vạn quán tiền riêng giúp đỡ quân lương. Tin tức này, làm cho các quân sĩ Đại Đường không hiểu phong hoa tuyết nguyệt không thích thi từ ca phú, trong lòng mỗi người đều sinh ra một loại cảm kích với Tiêu Duệ.

Kỳ tài làm rượu truyền bá Đại Đường, tửu đồ Tiêu Duệ cho dù là môn sinh thiên tử quang vinh vô cùng, trong lòng đám binh sĩ liều mạng sống chết trên chiến trường cũng không phải rất cao. Nhưng nhà đại từ thiện Tiêu Duệ này chịu lấy món tiền khổng lồ 5 vạn quán bổ sung quân lương và lương thảo cho tướng sĩ tiền tuyến, lại lấy được thiện cảm mãnh liệt của sĩ tốt Đại Đường.

Lý Tự Nghiệp hít một hơi thật sâu, cất cao giọng nói:

- Mời Tiêu đại nhân lên ngựa, ta dẫn đường phía trước! Các huynh đệ, đổi trận, mở đường cho Tiêu đại nhân!

Hơn trăm kỵ binh dưới Lý Tự Nghiệp quăng cái nhìn cảm kích thoáng quá Tiêu Duệ, chột cùng nhau quát một tiếng, đầu ngựa thay đổi, tiên phong chậm rãi chạy đi. Quan viên quyền quý trong triều có thể làm cho quân sĩ thật lòng kính nể không nhiều lắm, Bùi Khoan có thể văn có thể võ là một, Khánh Vương điện hạ với địa vị hoàng tử dám lên chiến trận là một, hiện giờ Tiêu Duệ chịu quyền tiền giúp đỡ quân lương coi như là một.

Tiêu Duệ nhìn kỵ binh quân Đường hiệu lệnh thống nhất động tác ngay ngắn trật tự trước mắt, không khỏi âm thầm tán thưởng một tiếng:

- Lý Tự Nghiệp quả nhiên là một đại danh tướng. Mặc dù giờ phút này chỉ là một quan quân cấp thấp, nhưng tài năng lĩnh quân đã không thể che dấu.

Lễ Bộ thị lang khâm mệnh Trần an sứ giám quân Hà Lũng Tiêu Duệ dẫn đội ngũ khao thưởng ba quân của triều đình đến, làm cho đám sĩ tốt quân Đường vừa mới đánh thắng một trận lớn nhanh chóng báo nhau,

không ngừng hưng phấn. Phải biết rằng, Tiêu Duệ không chỉ mang tới sự tán dương của triều đình, còn mang đến số lượng lớn lương thảo và tiền quân. Đối với tướng sĩ bình thường mà nói, chuyện này càng khiến cho lòng người hưng phấn.

Mười vạn quân Đường trải qua đại chiến liên tiếp, thương vong đã 2 vạn. 8 vạn quân mã hiện giờ hạ trại trên đồng bằng bên ngoài Vị Châu, từng tòa doanh trường kéo dài vài dặm không ngừng. Quân kỳ đón gió phấp phật trong gió xuân lạnh, không khí xác xơ bao phủ quân doanh Đại Đường phạm vi vài dặm.

Trịnh Ưởng mang theo một số nhân viên Hộ Bộ cùng với nhân viên hậu cần của quân Đường, chuẩn bị giao nhận lương thực và quân lương triều đình ban cho. Mà Tiêu Duệ thì một thân quan bào thảo nhiên theo phía sau Lý Tự Nghiệp, xuyên qua một con đường rộng lớn trong doanh, chậm rãi bước vào trong trường quân soái. Phía sau, Lệnh Hồ Xung Vũ và Na Nhận theo sát.

Hai bên đường lớn, từng dãy sĩ tốt áo giáp hạng nặng, mạch đao trong tay san sát. Dưới ánh mặt trời sáng lạn, mũi nhọn mạch đao lóe lờn hàn quang cùng với cảm xúc phức tạp trong ánh mắt gồm sự cuồng nhiệt tò mò và kính nể trộn lại với nhau, dừng lại trên thân người Tiêu Duệ bình tĩnh tự nhiên.

Tiêu Duệ mỉm cười, lúc nào cũng gật đầu chào hỏi binh lính hai bên, nhưng hiện tại một chút lửa giận lại nổi lên trong lòng.

Nếu Hoàng Phủ Duy Minh phái Lý Tự Nghiệp một Chiêu vũ giáo úy nho nhỏ đi nghênh đón, hẳn còn không để trong lòng mà nói, hiện giờ hẳn làm khâm sai và giám quân đại quân Hà Lũng, đã đi tới ngoài cửa quân doanh, Hoàng Phủ Duy Minh còn nghênh ngang không nghênh đón, đây quả thực là buồn cười.

Lý Tự Nghiệp dẫn đường đằng trước cảm thấy có chút kỳ quái và mất tự nhiên trong lòng. Tiêu Duệ đã tới trong doanh, Hoàng Phủ đại soái không ngờ còn ngồi trong trường chờ. Điều này, điều này không khỏi có chút thất lễ.

Nghĩ đến đây, Lý Tự Nghiệp quay đầu lại liếc Tiêu Duệ qua khóe mắt, thấy Tiêu Duệ vẫn cười nhạt đi theo mình, thần sắc không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng thật ra trên mặt Giáo úy võ lâm quân Lệnh Hồ Xung Vũ và hộ vệ tùy thân Na Nhận đi theo phía sau hẳn lộ vẻ bất mãn tức giận.

Lý Tự Nghiệp giật mình, thiện cảm đối với Tiêu Duệ lại sâu đậm thêm một tầng. Nếu đổi thành những quan lại khác ở kinh thành, thấy Hoàng Phủ Duy Minh lạnh nhạt như vậy, không phát tác tại chỗ mới là lạ. Nhưng Tiêu Duệ này, không ngờ không làm gì khác mà chấp nhận đi theo mình cùng tới lầu lớn bái kiến Hoàng Phủ đại soái... Người này thật không đơn giản, đây là phán đoán đầu tiên trong lòng Lý Tự Nghiệp với Tiêu Duệ.

Kỳ thật, hẳn lại không biết, từng bước đi tới, ngày càng gần lầu lớn của Hoàng Phủ Duy Minh trong quân, cơn tức giận trong lòng Tiêu Duệ càng lớn.

Mà lúc này đây, Hoàng Phủ Duy Minh trong doanh trường cũng đứng ngồi không yên. Khâm sai hoàng đế vào trong quân, còn tiếp nhận chức giám quân của Khánh Vương điện hạ, bản thân thất lễ có thể hay không.

Hoàng Phủ Duy Minh âm thầm thở dài trong lòng một hơi, nhìn lướt qua Lý Tông mắt xem mũi, mũi xem tim bên cạnh mình kia, chủ tử chính mình vừa mới đầu nhập không lâu, thầm nghĩ: “Cũng được, nếu điện hạ cố ý muốn xích mích với Tiêu Duệ, vậy cứ thế đi, dù chọc thủng trời cũng có điện hạ ở đây đội.”

Một thân binh sắc mặt phức tạp tiến vào trong trường bấm báo:

- Đại soái, Tiêu đại nhân tới!

Hoàng Phủ Duy Minh vừa muốn đứng dậy nghênh đón, lại nghe Lý Tông lạnh nhạt nói:

- Hoàng Phủ đại soái, người là quan lớn biên giới triều đình, lại là Thống soái quân Đường chiến công hiển hách, như thế nào, còn muốn hạ mình đi nghênh đón một Lễ Bộ thị lang nho nhỏ sao?

Hoàng Phủ Duy Minh ngẩn ra, đứng dậy cười khổ nói:

- Điện hạ, Tiêu đại nhân chính là khâm sai.

Sống mấy tháng trong quân, liên tiếp trải qua mấy trận đại thắng, khiến cho Lý Tông càng thêm tự phụ, lòng tin và ngạo khí của hắn tăng lên cực điểm, cho rằng bằng vào chiến công của bản thân, phụ hoàng như thế nào cũng sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho mình — không lập thái tử thì thôi, đã lập đó phải là Khánh Vương!

Giờ phút này hắn tự cho mình là thái tử Đại Đường tương lai, đối với “đối thủ” và “chướng ngại” Tiêu Duệ này, oán hận tích góp trong lòng đã lâu, mượn cơ hội thắt chặt “uy phong” của Tiêu Duệ gần như là bản năng. Cho nên, sau khi nghe được tin tức Tiêu Duệ tiến đến, sớm đã đi tới trường soái của Hoàng Phủ Duy Minh.

- Hoàng Phủ đại soái, bốn vương ở đây, để Tiêu Duệ báo danh bá kiến đi.

Lý Tông nhẹ nhàng khoát tay áo.

Hoàng Phủ Duy Minh biến sắc, nhưng vẫn gật đầu, chậm rãi ngồi trở về.

- Khánh Vương điện hạ, Hoàng Phủ đại soái mệnh Tiêu đại nhân báo danh bá kiến!

Thân binh Hoàng Phủ Duy Minh có chút xấu hổ thấp giọng nói, trong lòng âm thầm bồn chồn. Thân binh này theo Hoàng Phủ Duy Minh nam chinh bắc chiến nhiều năm làm gì không rõ ràng, đại soái nhà mình hôm nay uống nhầm thuốc gì.

- Báo danh bá kiến?

Tiêu Duệ ngăn ra, tuy rằng hắn không biết rõ quy củ trong quân, nhưng rõ ràng Hoàng Phủ Duy Minh và Lý Tông chuẩn bị đâm đạp tôn nghiêm khâm sai và giám quân này của hắn dưới chân.

Sắc mặt hắn dần đỏ lên, hơi lui về phía sau hai bước.

Thoáng định thần, sắc mặt hắn không thay đổi xoay người sang chỗ khác, nhàn nhạt nói với Lệnh Hồ Xung Vũ và Na Nhận:

- Đi, chúng ta trở về.

Lý Tự Nghiệp chà xát hai tay, mặt toát mồ hôi nói:

- Tiêu đại nhân xin dừng bước!

- Không được. Lý tướng quân chuyển cáo cho Hoàng Phủ đại soái, bản quan lúc này về kinh, về phần quân lương và tiền lương, bản quan cũng muốn mang về kinh, đợi hoàng thượng lại phái người khác đến. Đi!

Bước chân Tiêu Duệ không ngừng, cười lạnh phất tay về phía sau.

Lý Tự Nghiệp và đám quân sĩ hai bên đường trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Duệ trở về đường cũ, một câu cũng không nói nên lời.

191. Chương 176: Binh Biến

Lệnh Hồ Xung Vũ đi nhanh tới gần vai bước, nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Duệ:

- Đại nhân, lúc này chúng ta thật sự rời khỏi trở về kinh như vậy sao?

Đuôi mày Tiêu Duệ nhảy dựng, đột nhiên ngừng bước, thản nhiên nói:

- Xung Vũ, huynh cảm thấy chúng ta nên như thế nào?

Lệnh Hồ Xung Vũ ngăn ra, nghĩ nghĩ, mặt đỏ bừng lên, không nói gì mà cúi đầu xuống. Hắn không phải cái loại trẻ tuổi dễ bị xúc động này, sẽ không xúi bẩy Tiêu Duệ bởi vậy mà vạch mặt Hoàng Phủ Duy Minh và Lý Tông — nhưng mà, Hoàng Phủ Duy Minh và Lý Tông bá đạo vô lễ như thế, lấy thân phận và địa vị Tiêu Duệ hôm nay, cũng tuyệt đối không mặc cho người khi nhục. Cho nên, Tiêu Duệ nên như nào, Tiêu Duệ phải làm sao, vấn đề này vượt ra khỏi phạm vi “phán đoán” của Lệnh Hồ Xung Vũ.

- Xung Vũ, ta đương nhiên sẽ không trở về kinh. Ta phụng chỉ rời kinh, nếu như bậc bội trở về kinh như thế, chẳng phải là tự tìm xấu hổ cho bản thân... Chẳng qua, ta đi lần này, người khác có lẽ không tin, nhưng Khánh Vương nhất định sẽ tin.

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một nụ cười lạnh:

- Chỉ cần hần tin vậy là đủ rồi.

Tiêu Duệ bị tức giận mà đi, Hoàng Phủ Duy Minh tự nhiên là cho Tiêu Duệ đang “đùa giỡn tính tình”, nhưng Khánh Vương Lý Tông tự nhận là cực kỳ hiểu Tiêu Duệ lại căng thẳng trong lòng: hần sẽ không thực sự đi chứ? Nhớ tới đặc hành của Tiêu Duệ ở kinh thành, nhớ tới một hồi giết hại tanh máu và một trận lửa lớn không hiểu trong một trạch viện không người biết ở Trường An đêm đó, Lý Tông thở dài một cái, hung hăng mà cắn chặt răng:

- Hoàng Phủ đại soái, hay là ra xem một chút đi, hần đi không quan trọng, quân lương quân hưởng triều đình ban cho nhất định phải lưu lại!

Hoàng Phủ Duy Minh nghe nói như thế, trong lòng buông lỏng, vội vàng chấp tay thi lễ với Lý Tông, sau đó vội vàng chạy ra ngoài trường.

Tiêu Duệ không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Đến đây.

Lệnh Hồ Xung Vũ quay đầu liếc qua, thấy Hoàng Phủ Duy Minh chủ soái quân Đường một thân áo giáp uy phong lẫm lẫm mang theo hai thân binh vội vàng chạy theo, xa xa mà hô:

- Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân xin dừng bước!

Trên mặt Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười lạnh, chậm rãi xoay người lại, lẳng lặng mà chờ ở đó.

Trận gió mát rượi phần phật thổi qua trong quân doanh, quân kỳ Đại Đường nổi nhau san sát bay phấp phới, mà tỏa tử liên hoàn giáp (1) của Hoàng Phủ Duy Minh kia phát ra tiếng vang trầm thấp lách cách, rất nhanh hần đi tới trước mặt Tiêu Duệ, chấp tay:

- Bẩm soái nghênh đón chậm trễ, xin Tiêu đại nhân đừng trách.

- Bẩm quan phụng chỉ đến quân doanh, khao thưởng cho ba quân tướng sĩ Đại Đường hăng hái chiến đấu anh dũng, nhưng không ngờ vẫn không gặp được Hoàng Phủ đại soái. Cho nên, bản quan đành phải trở về đường cũ về kinh giao chỉ.

Tiêu Duệ cười nhàn nhạt, đáp lễ lại.

Hoàng phủ Duy Minh cười xấu hổ:

- Tiêu đại nhân xin đừng trách, mời đến đại trường nói chuyện.

Lý Tông nghênh ngang mà ngồi ở chỗ kia, nhìn thấy Tiêu Duệ tiến vào, hơi phát ra một tiếng hừ lạnh. Tiêu Duệ giả bộ cái gì cũng không nghe thấy, chỉ hơi chấp tay:

- Tiêu Duệ gặp qua Khánh Vương điện hạ!

- Không dám nhận, Tiêu đại nhân hiện giờ thanh vân đắc ý, lại là sủng thần của phụ hoàng, bổn vương nào dám chịu lễ của Tiêu đại nhân?

Lý Tông khoát tay áo.

Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng một tiếng, đột nhiên lấy ra thánh chỉ và ngự tứ kim bài của Lý Long Cơ từ trong lòng, giơ cao lên, cất cao giọng nói:

- Khánh Vương điện hạ hạ, Tiết độ sứ Lũng Hữu Hoàng Phủ Duy Minh tiếp chỉ!

Lý Tông và Hoàng Phủ Duy Minh cả kinh, không có cách nào, đành phải khom người hành lễ.

Nghe Tiêu Duệ đọc xong thành chỉ, trên mặt Lý Tông lộ ra vẻ tươi cười. Trên thánh chỉ của Lý Long Cơ, ca ngợi tán tụng hần và Hoàng Phủ Duy Minh rất nhiều, tuyên hần quay về kinh để Tiêu Duệ thay thế

hắn tiếp tục ở lại trong quân đội Hà Lũng giám quân. Lý Tông hiểu được, cuộc chiến lần này đã định, Thổ Phiên tan tác đã thành kết cục đã định, hiện giờ hắn quang vinh trở về Trường An, chắc chắn đạt được một thân quang vinh và uy vọng. Nói cách khác, trong rất nhiều hoàng tử, hắn có được chiến công như thế, không cần tranh luận tuyệt đối là người đứng đầu.

Ngoại trừ hắn ra, còn ai có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế?

Lý Tông chậm rãi đứng dậy, tâm tình rất tốt, không ngờ cười cười với Tiêu Duệ:

- Nếu phụ hoàng tuyên bố vương về kinh, ngày mai bốn vương liền khởi hành trở về Trường An. Chỉ có điều, giờ phút này người Thổ Phiên đã tan tác, Tiêu đại nhân đi vào trong quân, tuy có danh giám quân, nhưng sợ là không có chuyện để làm, ha ha!

Tiêu Duệ cười nhạt một tiếng:

- Khánh Vương điện hạ chiến công hiển hách, hoàng thượng tất có phong thưởng, Tiêu Duệ liền chúc mừng điện hạ trước rồi.

- Đâu có.

Lý Tông ngạo nghễ khoát tay áo, nhanh chóng rời đi.

- Phát tiền lương rồi.

- Còn có hoàng thượng ban thưởng xuống rượu ngon thượng đẳng.

Trong quân doanh, đám sĩ tốt nhanh chóng báo cho nhau biết, trên mặt mỗi người lộ ra tươi cười nồng đậm. Không khí hưng phấn và vui mừng, rốt cục rời khỏi không khí xác xơ tiêu điều và tanh máu tích góp lại bởi mấy lần chém giết đại chiến.

Quân lệnh chúc mừng vui vẻ đã hạ.

Đám sĩ tốt sắp xếp thành đội để nhận tiền lương đã thiếu lâu ngày từ trong tay quan quân, “tiểu đội chiến đấu” lấy mười người làm đơn vị thậm chí còn nhận rượu ngon và thịt nướng từ quan cấp dưỡng trong quân. Mặc dù đang lúc hoàng hôn, từng đồng lửa trại dấy lên theo thứ tự, trừ binh lính có cương vị công tác ra, tất cả đám sĩ tốt Đại Đường đều ngồi vây quanh trước đồng lửa ngoài doanh trướng, vừa hô to hoàng thượng vạn tuế Đại Đường vạn tuế, vừa chuẩn bị nâng ly vui vẻ.

Nhưng trong lúc vui vẻ sau thành công thắng lớn, lại có người vui mừng có người buồn bực, thậm chí là phẫn nộ

Nhánh quân Đường này thật ra là một liên quân, lấy quân Lũng Hữu của Hoàng Phủ Duy Minh làm chính, nhưng trong đó cũng có 2 vạn quân Hà Đông — một bộ phận của Hữu kiều vệ tướng quân Quách Tri Vận, đều quy về Hoàng Phủ Duy Minh chỉ huy.

Sĩ tốt quân Hà Đông trú đóng trong doanh, cảm giận bất bình mà nhìn lửa trại bốc lên cùng tiếng hoan hô mơ hồ truyền tới từ trong tả doanh, âm thầm nuốt nước miếng một cái đồng thời cũng nguyên rửa.

- Mẹ ôi, dựa vào cái gì quân Lũng Hữu bọn họ có rượu thịt ăn, chúng ta thì không có!

- Lúc xung phong liều chết, quân Hà Đông chúng ta xung phong phía trước, hiện giờ 2 vạn huynh đệ chỉ còn lại không tới 1 vạn.

- Dựa vào cái gì?!

- Đám cẩu vật này.

- Nói nhỏ chút, đừng để bên kia nghe thấy. Ai bảo người ta là quân Lũng Hữu, Hoàng Phủ đại soái lại là Tiết độ sứ Lũng Hữu...

Trong doanh hữu doanh, đám sĩ tốt Hà Đông quân nhỏ giọng nói thầm, mà trong đại trướng hữu doanh, Quách Tri Vận sắc mặt xanh mét mà ngồi ở chỗ kia, mấy phó tướng bắt mắt mà bầy mồm tám lười oán giận trong doanh.

- Được rồi, cảm miệng hết cho ta!

Quách Tri Vận hừ lạnh một tiếng:

- Một chút rượu thịt tính là cái gì? Đều trở về cho ta.

Một phó tướng nắm chặt tay:

- Tướng quân, một chút rượu thịt đương nhiên không tính là cái gì, nhưng là trong lòng sĩ tốt chúng ta thất vọng đau khổ! Cùng là sĩ tốt Đại Đường, cùng hiệu lực vì triều đình, dựa vào cái gì chúng ta không được hoàng thượng ban ân? Tiêu thị lang tới trong quân khao thưởng ba quân, chẳng lẽ cũng chỉ khao thưởng Lũng Hữu quân mã bọn họ?

- Tướng quân, ngẫm lại xem, 2 vạn nhân mã chúng ta rời khỏi Hà Đông, hiện giờ một nửa chết trận sa trường, đại thắng Võ Nhai, nếu như không có tướng sĩ Hà Đông chúng ta thì sống chết huyết chiến, Hoàng Phủ đại soái hiện giờ còn có thể ổn định ngồi trong trường chúc mừng đại thắng sao?

Quách Tri Vận cắn chặt răng, kỳ thật trong lòng hắn cũng tràn đầy phẫn uất. Hoàng Phủ Duy Minh không chỉ nhiều lần sử dụng quân Hà Đông làm “vật hi sinh”, sau này trong phong thưởng còn cố tình bỏ qua quân Hà Đông, điều này rõ ràng là... Không sai, một chút rượu thịt phong thưởng không tính cái gì, nhưng điều này đại biểu cho thừa nhận triều đình khen thưởng và vinh quang quân nhân, đám sĩ tốt Hà Đông hằng hái chiến đấu dẫm máu, chẳng lẽ không nên được thứ gì sao?

Nhưng Quách Tri Vận vẫn không thể phát tác. Hoàng Phủ Duy Minh quyền cao chức trọng, còn là tâm phúc đáng tin của Khánh Vương điện hạ, chính mình một Hữu kiều vệ tướng quân nho nhỏ làm sao có thể chọc được.

Hắn thở dài một tiếng:

- Các người trở về đi, trở về trấn an các huynh đệ, chờ chúng ta trở về Hà Đông, Tiết độ sứ đại nhân chắc chắn sẽ chúc mừng công lao của chúng ta!

Cũng không biết có phải kết quả tăng quan quân trong hữu doanh cố ý phóng túng, mấy trăm tên sĩ tốt Hà Đông quân dưới sự dẫn đầu của mấy hiệu úy, tụ tập ngoài đại trường của Hoàng Phủ Duy Minh, hô hoán ầm ĩ, tuyên bố muốn gặp khám sai đại nhân vân vân.

Hoàng Phủ Duy Minh đang tán gẫu với Tiêu Duệ chút chuyện trong kinh, đột nhiên nghe được ngoài trường ồn ào khác thường, không khỏi nhíu mày, quát:

- Sao lại thế này?

Quan quân Âu Dương Đình thủ hạ của hắn vội vàng tiến vào trong trường khom người nói:

- Đại soái, là quân Hà Đông đám khốn khiếp chạy tới nháo sự soái tướng.

Âu Dương Đình vừa nói như thế, Hoàng Phủ Duy Minh liền minh bạch tại sao. Không cần phải nói, triều đình phân phối ban cho quan hậu cần tiếp nhận ra từ quân Lũng Hữu, tự nhiên căn cứ “tôn chỉ” nhất quán của Hoàng Phủ Duy Minh, cố tình không để mắt đến gần một vạn người quân Hà Đông, đều phân phát rượu thịt được ban cho quân Lũng Hữu.

Bọn họ dám đến ầm ĩ? Sắc mặt Hoàng Phủ Duy Minh trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Truyền mệnh lệnh bốn soái, trước đánh đuổi đi, lại có kẻ tụ tập nháo sự, quân pháp vô tình!

Tiêu Duệ ngăn ra, nhưng đây là quân vụ của người ta, hắn cũng không xen tay vào được, đành phải thờ ơ lạnh nhạt một bên.

Âu Dương Đình rời trường, mang theo một đám thân binh của Hoàng Phủ Duy Minh nhất quán vênh vào tự đắc, phất roi ngựa, hung hăng mà đuổi đám sĩ tốt Hà Đông quân đến tụ chúng này đi. Trong nhất thời, tiếng roi nổ vang, tiếng thân binh Hoàng Phủ Duy Minh giận dữ mắng mỏ và tiếng sĩ tốt Hà Đông quân kêu thảm thiết nổi thành một mảnh, Tiêu Duệ nghe không khỏi nhíu mày.

- Mặc kệ bọn họ, người tới, thiết yến tẩy phong trần cho Tiêu đại nhân.

Hoàng Phủ Duy Minh lơ đãng khoác tay áo. Không chỉ nói sĩ tốt Hà Đông bình thường, cho dù là Quách Tri Vận đến âm ỉ, hẳn cũng không xem ra gì. Đương nhiên, hẳn cho rằng Quách Tri Vận cũng không có lá gan này.

Tiếng động ồn ào ngoài trướng này càng dày, thậm chí còn nổi lên tiếng động binh đao. Tiếng mạch đao va chạm thật dài vang lên, Tiêu Duệ rút cuộc ngồi không yên:

- Đại soái, chúng ta ra xem.

Màn đêm đã buông xuống. Ở xung quanh ánh lửa trại tầng tầng lớp lớp cùng ánh trăng sao sáng ngời chiếu xuống, một đám sĩ tốt Hà Đông sắc mặt giận dữ dữ tợn tụ tập một chỗ, mạch đao trong tay mỗi người nghênh ra ngoài, giằng co lấy thân binh Hoàng Phủ Duy Minh.

Âu Dương Đình rống giận:

- Chết tiệt, các ngươi muốn tạo phản sao? Tụ tập nháo sự trước trướng đại soái, là một tội chết!

Một hiệu úy trẻ tuổi lửa giận hừng hực huy động mạch đao trong tay, lạnh lùng nói:

- Âu Dương Đình, muốn tăng thêm tội, tội nào không từ? Chúng ta chỉ yêu cầu gặp đại soái và khâm sai đại nhân, các ngươi dựa vào cái gì dùng roi đánh đuổi chúng ta đi!

- Lý Quang Bật, một hiệu úy nho nhỏ như ngươi, thật to gan, không ngờ tụ chúng gây chuyện, hừ, ngươi không phục sao, đây là mệnh lệnh đại soái!

Âu Dương Đình sắc mặt ngạo nghễ chấp tay về phía đại trướng.

Tốc độ đi của Tiêu Duệ rất nhanh, thế cho nên Lệnh Hồ Xung Vũ và Na Nhận hai người không thể bước không bước nhanh.

Lệnh Hồ Xung Vũ đi nhanh tới gần vai bước, nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Duệ:

- Đại nhân, lúc này chúng ta thật sự rời khỏi trở về kinh như vậy sao?

Đuôi mày Tiêu Duệ nhảy dựng, đột nhiên ngừng bước, thản nhiên nói:

- Xung Vũ, huynh cảm thấy chúng ta nên như thế nào?

Lệnh Hồ Xung Vũ ngẩn ra, nghĩ nghĩ, mặt đỏ bừng lên, không nói gì mà cúi đầu xuống. Hẳn không phải cái loại trẻ tuổi dễ bị xúc động này, sẽ không xúi bẩy Tiêu Duệ bởi vậy mà vạch mặt Hoàng Phủ Duy Minh và Lý Tông — nhưng mà, Hoàng Phủ Duy Minh và Lý Tông bá đạo vô lễ như thế, lấy thân phận và địa vị Tiêu Duệ hôm nay, cũng tuyệt đối không mặc cho người khi nhục. Cho nên, Tiêu Duệ nên như nào, Tiêu Duệ phải làm sao, vấn đề này vượt ra khỏi phạm vi “phán đoán” của Lệnh Hồ Xung Vũ.

- Xung Vũ, ta đương nhiên sẽ không trở về kinh. Ta phụng chỉ rời kinh, nếu như bực bội trở về kinh như thế, chẳng phải là tự tìm xấu hổ cho bản thân... Chẳng qua, ta đi lần này, người khác có lẽ không tin, nhưng Khánh Vương nhất định sẽ tin.

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một nụ cười lạnh:

- Chỉ cần hẳn tin vậy là đủ rồi.

Tiêu Duệ bị tức giận mà đi, Hoàng Phủ Duy Minh tự nhiên là cho Tiêu Duệ đang “đùa giỡn tính tình”, nhưng Khánh Vương Lý Tông tự nhận là cực kỳ hiểu Tiêu Duệ lại căng thẳng trong lòng: hẳn sẽ không thực sự đi chứ? Nhớ tới đặc hành của Tiêu Duệ ở kinh thành, nhớ tới một hồi giết hại tanh máu và một trận lửa lớn không hiểu trong một trạch viện không người biết ở Trường An đêm đó, Lý Tông thở dài một cái, hung hăng mà cắn chặt răng:

- Hoàng Phủ đại soái, hay là ra xem một chút đi, hẳn đi không quan trọng, quân lương quân hưởng triều đình ban cho nhất định phải lưu lại!

Hoàng Phủ Duy Minh nghe nói như thế, trong lòng buông lỏng, vội vàng chấp tay thi lễ với Lý Tông, sau đó vội vàng chạy ra ngoài trướng.

Tiêu Duệ không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Đến đây.

Lệnh Hồ Xung Vũ quay đầu liếc qua, thấy Hoàng Phủ Duy Minh chủ soái quân Đường một thân áo giáp uy phong lẫm lẫm mang theo hai thân binh vội vàng chạy theo, xa xa mà hô:

- Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân xin dừng bước!

Trên mặt Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười lạnh, chậm rãi xoay người lại, lẳng lẳng mà chờ ở đó.

Trận gió mát rượi phần phật thổi qua trong quân doanh, quân kỳ Đại Đường nổi nhau san sát bay phấp phới, mà tỏa tử liên hoàn giáp (1) của Hoàng Phủ Duy Minh kia phát ra tiếng vang trầm thấp lách cách, rất nhanh hần đi tới trước mặt Tiêu Duệ, chấp tay:

- Bỏn soái nghênh đón chậm trễ, xin Tiêu đại nhân đừng trách.

- Bản quan phụng chỉ đến quân doanh, khao thưởng cho ba quân tướng sĩ Đại Đường hăng hái chiến đấu anh dũng, nhưng không ngờ vẫn không gặp được Hoàng Phủ đại soái. Cho nên, bản quan đành phải trở về đường cũ về kinh giao chỉ.

Tiêu Duệ cười nhàn nhạt, đáp lễ lại.

Hoàng phủ Duy Minh cười xấu hổ:

- Tiêu đại nhân xin đừng trách, mời đến đại trướng nói chuyện.

Lý Tông nghênh ngang mà ngồi ở chỗ kia, nhìn thấy Tiêu Duệ tiến vào, hơi phát ra một tiếng hừ lạnh. Tiêu Duệ giả bộ cái gì cũng không nghe thấy, chỉ hơi chấp tay:

- Tiêu Duệ gặp qua Khánh Vương điện hạ!

- Không dám nhận, Tiêu đại nhân hiện giờ thanh vân đắc ý, lại là sủng thần của phụ hoàng, bỏn vương nào dám chịu lễ của Tiêu đại nhân?

Lý Tông khoát tay áo.

Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng một tiếng, đột nhiên lấy ra thánh chỉ và ngự tứ kim bài của Lý Long Cơ từ trong lòng, giơ cao lên, cất cao giọng nói:

- Khánh Vương điện hạ hạ, Tiết độ sứ Lũng Hữu Hoàng Phủ Duy Minh tiếp chỉ!

Lý Tông và Hoàng Phủ Duy Minh cả kinh, không có cách nào, đành phải khom người hành lễ.

Nghe Tiêu Duệ đọc xong thành chỉ, trên mặt Lý Tông lộ ra vẻ tươi cười. Trên thánh chỉ của Lý Long Cơ, ca ngợi tán tụng hần và Hoàng Phủ Duy Minh rất nhiều, tuyên hần quay về kinh để Tiêu Duệ thay thế hần tiếp tục ở lại trong quân đội Hà Lũng giám quân. Lý Tông hiểu được, cuộc chiến lần này đã định, Thổ Phiên tan tác đã thành kết cục đã định, hiện giờ hần quang vinh trở về Trường An, chắc chắn đạt được một thân quang vinh và uy vọng. Nói cách khác, trong rất nhiều hoàng tử, hần có được chiến công như thế, không cần tranh luận tuyệt đối là người đứng đầu.

Ngoại trừ hần ra, còn ai có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế?

Lý Tông chậm rãi đứng dậy, tâm tình rất tốt, không ngờ cười cười với Tiêu Duệ:

- Nếu phụ hoàng tuyên bỏn vương về kinh, ngày mai bỏn vương liền khởi hành trở về Trường An. Chỉ có điều, giờ phút này người Thổ Phiên đã tan tác, Tiêu đại nhân đi vào trong quân, tuy có danh giám quân, nhưng sợ là không có chuyện để làm, ha ha!

Tiêu Duệ cười nhạt một tiếng:

- Khánh Vương điện hạ chiến công hiển hách, hoàng thượng tất có phong thưởng, Tiêu Duệ liền chúc mừng điện hạ trước rồi.

- Đâu có.

Lý Tông ngạo nghễ khoát tay áo, nhanh chóng rời đi.

- Phát tiền lương rồi.
- Còn có hoàng thượng ban thưởng xuống rượu ngon thượng đẳng.

Trong quân doanh, đám sĩ tốt nhanh chóng báo cho nhau biết, trên mặt mỗi người lộ ra tươi cười nồng đậm. Không khí hưng phấn và vui mừng, rốt cục rời khỏi không khí xác xơ tiêu điều và tanh máu tích góp lại bởi mấy lần chém giết đại chiến.

1. Tỏa tử liên hoàn giáp: áo giáp do nhiều dây xích móc lại với nhau tạo thành

192. Chương 177: Ông Hàm Ông Hừ

Trước mắt Tiêu Duệ sáng ngời, nhìn về phía thanh niên hiệu úy một thân áo giáp đen da mặt trắng nõn.

Danh tướng Đại Đường, người thứ tư. Tiêu Duệ nói thầm trong lòng.

Hoàng Phủ Duy Minh chậm rãi tiến lên một bước, dù sao cũng thống soái trong quân quyền cao chức trọng, hắn còn không nói gì thêm, loại uy thế dẫn quân chinh chiến và khí thế của kẻ bề trên liền phát ra, cho dù là quân Hà Đông hay quân Lũng Hữu, đều an tĩnh lại, không còn ai dám lớn tiếng âm ỉ.

Không khí hiện trường từ ồn ào khác thường trở nên im lặng khác thường, âm trầm.

Hoàng Phủ Duy Minh cười lạnh một tiếng, ngón tay chỉ sĩ tốt quân Hà Đông:

- Các ngươi thật to gan, cũng dám tụ chúng gây chuyện trước mặt bốn soái — người tới, ném đám cầu tài này ra ngoài đánh 100 roi cho bốn soái.

Đây là trong chiến tranh, thống soái trong quân có quyền uy và quyền lực cao nhất. Làm chủ soái quân Đường, không chỉ nói quát, cho dù Hoàng Phủ Duy Minh muốn chém giết đám sĩ tốt quân Hà Đông này, thì chém. Đối với vài tên hiệu úy dẫn đầu, hắn cũng có được quyền xử trí tuyệt đối, có thể tiền trạm hậu tẩu.

Sĩ tốt quân Lũng Hữu hưng phấn là rống một tiếng trầm thấp:

- Dạ!

Mà những sĩ tốt quân Hà Đông vốn nhiệt huyết sôi trào sẽ không chú ý tới hậu quả chạy tới “biểu tình thị uy”, nhưng giờ phút này dưới uy thế và quyền soái thật lớn của Hoàng Phủ Duy Minh, cổ dũng khí và oán khí đầy bụng kia của bọn họ sớm đã biến thành bọt nước.

Lý Quang Bất cầm mạch đao nắm trong tay xuống mặt đất, đi ra khỏi hàng ngũ sĩ tốt quân Hà Đông, quý gối xuống trước mặt Hoàng Phủ Duy Minh:

- Đại soái, chúng ta cũng không phải tụ chúng nháo sự, mà là cầu kiến đại soái và khâm sai đại nhân có chuyện nói!

Hào quang hung ác trong mắt Hoàng Phủ Duy Minh chợt lóe rồi biến mất trên người Lý Quang Bất, hắn làm sao có thể để Lý Quang Bất nói ra cái gì. Hắn hừ lạnh một tiếng:

- Mang xuống cho bốn soái!

Tiêu Duệ cười nhàn nhạt tiến lên một bước:

- Đại soái, nếu sĩ tốt này muốn gặp bản quan, không ngại để cho bọn họ nói một câu đi.

Hoàng Phủ Duy Minh nhíu mày:

- Tiêu đại nhân, không cần để ý lời tên cầu tài này.

Tiêu Duệ cười mà không nói, chỉ lẳng lặng mà nhìn Hoàng Phủ Duy Minh.

Hoàng Phủ Duy Minh thở dài một cái, hừ lạnh một tiếng.

Lý Quang Bất đứng dậy cúi người thi lễ với Tiêu Duệ:

- Khâm sai đại nhân, xin hỏi vì sao đại nhân đến đây?

Tiêu Duệ ngẩn ra, liếc Lý Quang Bất một cái, không để ý sắc mặt ngày càng khó coi của Hoàng Phủ Duy Minh, có chút nghiêng ngàng nói:

- Bản quan phụng chỉ đến trong quân khao thưởng ba quân, giám sát quân vụ.
- Nếu đại nhân phụng ý chỉ hoàng thượng đến trong quân khao thưởng ba quân. Như vậy, vì sao lại nặng bên này nhẹ bên kia?

Giờ phút này Lý Quang Bất cũng không đếm xỉa tới gì, hẳn biết hôm nay cho dù thế nào cũng không thể thoát khỏi “lửa giận” của Hoàng Phủ Duy Minh, dứt khoát liều mình nói vài lời cho huynh đệ quân Hà Đông, nói những bất bình và phần nộ trong lồng ngực.

Lúc này Tiêu Duệ thật sự ngẩn cả người, nửa ngày không nói gì.

Hắn nghĩ thầm, Lý Quang Bất này coi như là danh tướng tiếng tăm lừng lẫy Đại Đường, như thế nào lại giống như gà mờ.

Lý Quang Bất thấy hung quang trong mắt Hoàng Phủ Duy Minh ngày càng đậm, biết cơ hội của mình không nhiều lắm, vội vàng gấp giọng nói:

- Tiêu đại nhân, 2 vạn quân Hà Đông ta phụng chỉ quy dưới trướng đại soái nghe lệnh, trải qua đại chiến luân phiên, đã có một nửa huynh đệ chết trên chiến trường... Như vậy, vì sao các huynh đệ trong tả doanh có thể được triều đình và hoàng thượng ban thưởng cho, có thể uống rượu ăn thịt vui vẻ, mà huynh đệ hữu doanh chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn?

Tiêu Duệ nghe xong lời này, lập tức tỉnh ngộ.

Nhưng hắn quay đầu liếc qua Hoàng Phủ Duy Minh sắc mặt khó coi, không khỏi cười cười:

- Cho dù là quân Hà Đông hay là quân Lũng Hữu, đều là quân đội của triều đình, cùng hăng hái chiến đấu dẫm máu cho triều đình, triều đình sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia? Các người nóng lòng, việc ban thưởng này còn chưa kịp phân phát xuống, ha ha, có phải như vậy không, đại soái?

Hoàng Phủ Duy Minh cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng, khoát tay áo:

- Đương nhiên là như vậy, người tới, truyền mệnh lệnh bốn soái, nhanh chóng.

Mặc kệ Hoàng Phủ Duy Minh lĩnh tình hay không, Tiêu Duệ đều để lại cho hắn một bậc thang. Mà cho dù trong lòng Hoàng phủ Duy Minh phần nộ như thế nào, làm khâm sai và giám quân cho hoàng đế, hẳn cũng không nên trắng trợn coi rẻ “quyền lợi hợp pháp” và “yêu cầu hợp lý” của quân Hà Đông. Đám quan quân nhu trong doanh nhận được mệnh lệnh, suốt đêm bắt đầu cung cấp và ban thưởng cho quân hữu doanh Hà Đông.

Hoàng Phủ Duy Minh nhìn đám sĩ tốt quân Hà Đông này cười lạnh:

- Các người không nhìn quân pháp, tự tiện tự chúng trước trướng bản soái, tuy có Tiêu đại nhân cầu tình, nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó thể tha! Người tới, kéo đám cầu tài này xuống cho bốn soái, đánh thị chúng! — Lý Quang Bất, người làm hiệu úy trong quân, tự tiện kích động sĩ tốt khởi sự, bốn soái tước đoạt quân chức của người, người có phục hay không?

Lý Quang Bất cắn chặt răng, quỳ gối xuống:

- Lý Quang Bất mặc cho đại soái xử trí quân pháp!
- Người tới, mang Lý Quang Bất xuống, đánh 50 trượng, sau đó sung vào hỏa phu doanh làm tạp dịch!

Âm thanh sầm sầm của Hoàng Phủ Duy Minh vang lên, một đám thân binh như lang như hổ chọt tiến lên kéo Lý Quang Bất xuống.

Đêm đã khuya, nhưng trong lúc đám binh lính trong quân Đường đang vui vẻ, dưới màn đêm bao phủ, Tiêu Duệ đứng bên ngoài doanh trướng của mình, ánh mắt quét qua từng đồng lửa trại liên miên không dứt, đầu hướng về phía trời sao bất ngát mệnh mông.

Trong quân doanh này, cũng dơ bẩn giống như trong triều đình. Tiêu Duệ cảm thấy có chút thất vọng.

Đi tới trong Đại Đường này, hắn không chỉ hi vọng nhìn thấy máu nóng và cảm xúc mạnh mẽ, mà còn nhìn thấy phái đảng tranh đấu.

- Đại nhân.

Lệnh Hồ Xung Vũ lặng yên xuất hiện phía sau Tiêu Duệ.

- Xung Vũ, hiệu úy kia ra sao?

Tiêu Duệ thần nhiên nói.

- Đại nhân, Lý Quang Bất bị đánh gần chết, hiện giờ bị sung vào hỏa phu doanh.

Lệnh Hồ Xung Vũ nhỏ giọng nói.

-Ồ, Hoàng Phủ Duy Minh vận dụng quân pháp, hắn có thể lưu lại một cái tính mạng, coi như là may mắn.

Tiêu Duệ thở phào một cái.

- Đại nhân.

- Có lời cứ nói, làm gì ấp a ấp úng như vậy? Ta và người cũng không phải người ngoài, nghiêm chỉnh mà nói, ta còn phải xưng người một tiếng huynh trưởng.

- Đại nhân, nghe nói Hoàng Phủ Duy Minh này lòng dạ hẹp hòi cực kỳ mang thù, lần này Lý Quang Bất đã đắc tội hắn, chỉ sợ là chắc chắn chết không phải nghi ngờ, đêm nay Hoàng Phủ Duy Minh xem mặt mũi đại nhân, không có đánh chết Lý Quang Bất tại chỗ, nhưng không chừng ngày mai sẽ hạ độc thủ.

- Người nói không sai. Hoàng Phủ Duy Minh làm thống soái trong quân, muốn giết chết Lý Quang Bất một hiệu úy nhỏ nhỏ này, không khác gì so với giết chết một con kiến.

Tiêu Duệ thở dài:

- Ngày mai ta nghĩ biện pháp yêu cầu Hoàng Phủ Duy Minh vài người làm thân binh, thuận tiện đem Lý Quang Bất này lại đây.

Tiêu Duệ nói tới đây, trước mắt lại hiện lên một khuôn mặt ngăm đen kiên nghị khác — nếu yêu cầu Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bất hai danh tướng họ Lý này tới bên cạnh mình, làm ông hăm ông hù, sẽ là một chuyện tình tuyệt vời đến cỡ nào.

Tiêu Duệ hơi nở nụ cười, không hiểu sao lại như vậy, làm cho Lệnh Hồ Xung Vũ phía sau nhìn xem không hiểu ra sao cả.

Ở trong màn đêm, Tiêu Duệ đánh chủ ý tới Lý Quang Bất và Lý Tự Nghiệp hai vị danh tướng Đại Đường còn chưa nổi bật, mà trong lều vải của Lý Tông, Hoàng Phủ Duy Minh và Lý Tông cũng đang tiến hành một mưu đồ bí mật.

Hoàng Phủ Duy Minh vốn là phe phái của Lý Tông, nương theo trận chiến này, Lý Tông khuếch đại lực ảnh hưởng trong quân Lũng Hữu đến đỉnh điểm. Hiện giờ Lý Tông sắp quay về kinh “báo cáo công tác”, tự nhiên là có không ít lời muốn dận dò Hoàng Phủ Duy Minh.

- Hoàng Phủ Duy Minh, sau khi bổn vương quay về kinh, tất nhiên sẽ vạch tội Tiết độ sứ Hà Đông Vương Chuy một chút, người có thể yên tâm. Ta sẽ nghĩ hết mọi biện pháp, làm cho quân Hà Đông cũng nhét dưới dấu của người, cho bản thân người kiêm hai trấn Hà Đông và Lũng Hữu!

Lý Tông chậm rãi nói, chén trà trong tay nhẹ nhàng lắc lư.

- Phụ Hoàng mệnh quân Hà Đông bên cạnh trợ giúp chúng ta tác chiến, nhưng hai vạn người Vương Chuy phái ra kia vì tác chiến bất lực, không nghe hiệu lệnh.

Lý Tông cười âm hiểm.

Trong mắt Hoàng Phủ Duy Minh lóe ra một tia cuồng nhiệt, khom người nói:

- Ý tứ điện hạ là.

- Người biết ta biết, trời biết đất biết là được, có mấy lời không thể nói ra.

Lý Tông hừ lạnh một tiếng:

- Vương Chuy lại dám không nghe bốn vương hiệu lệnh, bốn vương liền cho hắn biết, bốn vương cũng không phải tên Lý Mạo ngu ngốc kia!

- Dạ.

Hoàng Phủ Duy Minh cười ha ha, ngón tay vạch lên bản đồ quân dụng trên vách lều vải, ngón trở dừng ở một chỗ:

- Chính là chỗ này... Điện hạ, tuy rằng quân mã Thổ Phiên tan tác trốn về Thổ Phiên, nhưng ở chỗ này, quân ta và tàn quân Thổ Phiên còn một trận chiến cuối cùng! Điện hạ yên tâm, ta sẽ làm quân Hà Đông ở trận chiến cuối cùng này.

- Việc trong quân, người xem rồi làm.

Lý Tông âm u ngẩng đầu:

- Còn có hắn, tốt nhất người cũng trừ bỏ phiên toái này cho bốn vương. Hừ, bốn vương thật sự không ngờ, không ngờ hắn lại chủ động đưa tới cửa.

- Đây?

Hoàng Phủ Duy Minh do dự một chút:

- Điện hạ, hắn là khâm sai của hoàng thượng, lại là trượng phu Hàm Nghi công chúa, sợ là.

- Người sợ cái gì?

Lý Tông bỗng nhiên đứng dậy, âm thanh lạnh lùng nói:

- Có bốn vương ở trong kinh... Mà ở trong quân này, đại quân đều trong nắm tay người... Trong chiến trường, chuyện gì không có khả năng phát sinh? Không nói hắn, cho dù bốn vương hy sinh thân mình cho triều đình, cũng là chuyện bình thường.

Hoàng Phủ Duy Minh hơi do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu:

- Ta nhớ kỹ, điện hạ. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ làm cho hắn vĩnh viễn ở lại Hà Lũng.

Khóe miệng Lý Tông hiện lên một nụ cười cổ quái, khoát tay áo:

- Sai, là quên mình vì nước!

Lý Tông âm trầm mà cười ha ha.

Hoàng Phủ Duy Minh cũng cười, nhưng trong lòng vẫn cười lạnh, thầm nghĩ “Khánh Vương à Khánh Vương, người vẫn quá non một chút. Người nghĩ quá đơn giản rồi — nếu Tiêu Duệ chết ở tiền tuyến Hà Lũng, hoàng thượng lập tức sẽ hoài nghi đến người, tiện đó hoài nghi đến ta. Hơn nữa, sau lưng tiểu tử này còn có Hàm Nghi và Ngọc Chân, hai người phụ nữ kia cũng không phải dễ chọc. Thực xin lỗi, ta không thể làm quá tuyệt tình, ta không thể.

Lý Tông đột nhiên nhìn Hoàng Phủ Duy Minh thật sâu:

- Hoàng Phủ Duy Minh, người cùng bốn vương là cột trên một sợi dây thừng, chỉ cần người một lòng ủng hộ bốn vương, chờ bốn vương ngồi lên ngôi vị hoàng đế, tất không phụ người! Bằng không, bốn vương cũng không phải một bao cỏ sợ hãi giống như Lý Mạo và Lý Anh, người cần phải hiểu rõ ràng!

Hoàng Phủ Duy Minh thâm mắng trong lòng, nhưng trên mặt lại hiện lên thần sắc kính sợ, vội vàng khom người xuống thi lễ:

- Hoàng Phủ Duy Minh thề chết theo điện hạ, tuyệt không hai lòng!

- Vậy là tốt rồi.

Lý Tông cười nhàn nhát:

- Sau khi bốn vương quay về kinh, sẽ xin công với phụ hoàng cho người. Chắc hẳn, có quân công hiển hách này, chắc chắn người sẽ bộc lộ tài năng giữa các Tiết độ sứ, không chừng còn trở thành Tiết độ sứ hai trấn đầu tiên của Đại Đường.

- Lý Quang Bát?

Trước mắt Tiêu Duệ sáng ngời, nhìn về phía thanh niên hiệu úy một thân áo giáp đen da mặt trắng nõn.

Danh tướng Đại Đường, người thứ tư. Tiêu Duệ nói thầm trong lòng.

Hoàng Phủ Duy Minh chậm rãi tiến lên một bước, dù sao cũng thống soái trong quân quyền cao chức trọng, hẳn còn không nói gì thêm, loại uy thế dẫn quân chinh chiến và khí thế của kẻ bề trên liên phát ra, cho dù là quân Hà Đông hay quân Lũng Hữu, đều an tĩnh lại, không còn ai dám lớn tiếng ầm ĩ.

Không khí hiện trường từ ồn ào khác thường trở nên im lặng khác thường, âm trầm.

Hoàng Phủ Duy Minh cười lạnh một tiếng, ngón tay chỉ sĩ tốt quân Hà Đông:

- Các người thật to gan, cũng dám tụ chúng gây chuyện trước mặt bốn soái — người tới, ném đám cầu tài này ra ngoài đánh 100 roi cho bốn soái.

Đây là trong chiến tranh, thống soái trong quân có quyền uy và quyền lực cao nhất. Làm chủ soái quân Đường, không chỉ nói quát, cho dù Hoàng Phủ Duy Minh muốn chém giết đám sĩ tốt quân Hà Đông này, thì chém. Đối với vài tên hiệu úy dẫn đầu, hẳn cũng có được quyền xử trí tuyệt đối, có thể tiền trạm hậu tấu.

Sĩ tốt quân Lũng Hữu hưng phấn là rống một tiếng trầm thấp:

- Dạ!

Mà những sĩ tốt quân Hà Đông vốn nhiệt huyết sôi trào sẽ không chú ý tới hậu quả chạy tới “biểu tình thị uy”, nhưng giờ phút này dưới uy thế và quyền soái thật lớn của Hoàng Phủ Duy Minh, cổ dũng khí và oán khí đầy bụng kia của bọn họ sớm đã biến thành bọt nước.

Lý Quang Bát cảm mạch đao nắm trong tay xuống mặt đất, đi ra khỏi hàng ngũ sĩ tốt quân Hà Đông, quý gối xuống trước mặt Hoàng Phủ Duy Minh:

- Đại soái, chúng ta cũng không phải tụ chúng nháo sự, mà là cầu kiến đại soái và khâm sai đại nhân có chuyện nói!

Hào quang hung ác trong mắt Hoàng Phủ Duy Minh chợt lóe rồi biến mất trên người Lý Quang Bát, hẳn làm sao có thể để Lý Quang Bát nói ra cái gì. Hẳn hừ lạnh một tiếng:

- Mang xuống cho bốn soái!

Tiêu Duệ cười nhàn nhát tiến lên một bước:

- Đại soái, nếu sĩ tốt này muốn gặp bản quan, không ngại để cho bọn họ nói một câu đi.

Hoàng Phủ Duy Minh nhíu mày:

- Tiêu đại nhân, không cần để ý lời tên cầu tài này.

Tiêu Duệ cười mà không nói, chỉ lẳng lẳng mà nhìn Hoàng Phủ Duy Minh.

Hoàng Phủ Duy Minh thở dài một cái, hừ lạnh một tiếng.

Lý Quang Bát đứng dậy cúi người thi lễ với Tiêu Duệ:

- Khâm sai đại nhân, xin hỏi vì sao đại nhân đến đây?

Tiêu Duệ ngăn ra, liếc Lý Quang Bát một cái, không để ý sắc mặt ngày càng khó coi của Hoàng Phủ Duy Minh, có chút nghiêng ngàm nói:

- Bản quan phụng chỉ đến trong quân khao thưởng ba quân, giám sát quân vụ.

- Nếu đại nhân phụng ý chỉ hoàng thượng đến trong quân khao thưởng ba quân. Như vậy, vì sao lại nặng bên này nhẹ bên kia?

Giờ phút này Lý Quang Bát cũng không đếm xỉa tới gì, hẳn biết hôm nay cho dù thế nào cũng không thể thoát khỏi “lửa giận” của Hoàng Phủ Duy Minh, dứt khoát liều mình nói vài lời cho huynh đệ quân Hà Đông, nói những bất bình và phần nộ trong lồng ngực.

Lúc này Tiêu Duệ thật sự ngăn cả người, nửa ngày không nói gì.

Hắn nghĩ thầm, Lý Quang Bát này coi như là danh tướng tiếng tăm lừng lẫy Đại Đường, như thế nào lại giống như gà mờ.

Lý Quang Bát thấy hung quang trong mắt Hoàng Phủ Duy Minh ngày càng đậm, biết cơ hội của mình không nhiều lắm, vội vàng gấp giọng nói:

- Tiêu đại nhân, 2 vạn quân Hà Đông ta phụng chỉ quy dưới trướng đại soái nghe lệnh, trải qua đại chiến luân phiên, đã có một nửa huynh đệ chết trên chiến trường... Như vậy, vì sao các huynh đệ trong tả doanh có thể được triều đình và hoàng thượng ban thưởng cho, có thể uống rượu ăn thịt vui vẻ, mà huynh đệ hữu doanh chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn?

Tiêu Duệ nghe xong lời này, lập tức tỉnh ngộ.

Nhưng hắn quay đầu liếc qua Hoàng Phủ Duy Minh sắc mặt khó coi, không khỏi cười cười:

- Cho dù là quân Hà Đông hay là quân Lũng Hữu, đều là quân đội của triều đình, cùng hăng hái chiến đấu dẫm máu cho triều đình, triều đình sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia? Các người nóng lòng, việc ban thưởng này còn chưa kịp phân phát xuống, ha ha, có phải như vậy không, đại soái?

Hoàng Phủ Duy Minh cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng, khoát tay áo:

- Đương nhiên là như vậy, người tới, truyền mệnh lệnh bốn soái, nhanh chóng.

Mặc kệ Hoàng Phủ Duy Minh tình hay không, Tiêu Duệ đều để lại cho hắn một bậc thang. Mà cho dù trong lòng Hoàng phủ Duy Minh phần nộ như thế nào, làm khâm sai và giám quân cho hoàng đế, hẳn cũng không nên trắng trợn coi rẻ “quyền lợi hợp pháp” và “yêu cầu hợp lý” của quân Hà Đông. Đám quan quân nhu trong doanh nhận được mệnh lệnh, suốt đêm bắt đầu cung cấp và ban thưởng cho quân hữu doanh Hà Đông.

193. Chương 178: Thạch Bảo Thành

Lúc sáng sớm, bầu trời âm trầm đè nặng, cuồng phong gào thét quét trời đất. Không bao lâu, tiếng quân hiệu rung động nứt vỡ nện ngào trong gió, sau một trận rối loạn ngắn ngủi, một đám tướng lĩnh quân Đường mặc giáp trụ chỉnh tề sắc mặt nghiêm nghị mà xếp thành hàng đi vào đại trướng của Hoàng Phủ Duy Minh.

Trong trướng, Hoàng Phủ Duy Minh vẫn trầm ổn ngồi ngay ngắn phía sau bàn chủ soái như xưa, mà các tướng lĩnh thì tự phát đứng hai bên theo thứ tự phẩm cấp. Bầu không khí trong trướng vẫn trang nghiêm như xưa, nhưng bên trái Hoàng Phủ Duy Minh, giám quân Tiêu Duệ ngồi ở đó.

Tiêu Duệ gần như một đêm không chợp mắt, tiếng vang vui vẻ ngoài doanh trướng giống như sóng triều, chính là muốn ngủ cũng không ngủ được. Phóng chừng những tướng lĩnh này đại để cũng như thế, Tiêu Duệ liếc nhìn bọn họ một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

- Các vị!

Hoàng Phủ Duy Minh chậm rãi đứng dậy:

- Lễ Bộ thị lang Tiêu đại nhân phụng chỉ làm giám quân trấn an sứ quân ta, các vị tướng quân hãy tiến lên gặp Tiêu đại nhân!

Chúng tướng im lặng nhất tề chấp tay nói với Tiêu Duệ:

- Gặp qua Tiêu đại nhân!

Tiêu Duệ mỉm cười đứng dậy đáp lễ nói:

- Các vị tướng quân khách khí.

- Các vị, quân ta luân phiên bao vây tiêu diệt đại quân Thổ Phiên một đường Hà Lũng, chủ lực Thổ Phiên đã bị tiêu diệt, chỉ còn chút tàn quân trốn trở về cảnh nội Thổ Phiên. Nhiều năm qua, Thổ Phiên và Đại Đường lúc chiến lúc ngừng, vô số chiến dịch lớn nhỏ, có thắng thua lẫn nhau, nhưng chưa bao giờ giống như lần này, đã thương nặng nguyên khí quân đội Thổ Phiên. Bốn soái xem ra, ít nhất trong vòng 5 năm, quân Thổ Phiên không có lực lại xâm chiếm biên giới Đại Đường ta... Công tích mười vạn tướng sĩ Đại Đường chắc chắn rực rỡ sử sách!

Hoàng Phủ Duy Minh cất cao giọng nói:

- Các vị khổ cực!

- Mặt tướng không dám!

Chúng tướng khom người.

Hoàng Phủ Duy Minh ra khỏi bàn chậm rãi đi về phía sau lưng, đứng trước bàn đồ quân sự giắt cao cao trong doanh trướng, ngón tay chỉ một chỗ, trầm giọng nói:

- Nơi này là Thạch Bảo thành, là một trong những thành lũy trọng yếu nối liền Đại Đường ta và Thổ Phiên... người Thổ Phiên đang đóng quân ở đây không đến ngàn người, chư vị tướng quân, ai nguyện ý đi lấy thành nhỏ này cho bản soái?

Thạch Bảo thành dựa lưng vào núi Hoa Thạch, đối mặt sông Dục Thủy, tọa lạc trên mặt vách đá màu nâu đỏ cao và dốc. Vách đá trước mặt dốc đứng, hai bên dãy núi uốn lượn, như chim điều giương cánh, khiến người sợ hãi. Tòa thành xây dựng theo ba mặt đoạn nhai mà thành, tường thành dùng đá lớn dài xây lên, cực kỳ chắc chắn. Tòa thành đối ngoại, chỉ có một đường mòn triền núi, thật sự là một người giữ quan ải, vạn người không thể qua.

Thạch Bảo thành dùng vách núi làm thành, kiên cố vững chắc, không sợ thang mây của kẻ địch, không sợ đường hầm, không có lo ngại vốn có của thành trì bình thường, vũ khí công thành cỡ lớn cũng không tiện vì đường đất mà mất đi tác dụng. Từ trên cao nhìn xuống, nó trấn giữ yếu đạo quân sự, dễ thủ khó công.

Cho nên, mặc dù quân Thổ Phiên chỉ có mấy trăm người phòng thủ Thạch Bảo thành, đó cũng là một khối xương cứng, cực kỳ khó gặm.

Quân Lũng Hữu, các tướng lĩnh yên lặng không nói gì.

Đối với Thạch Bảo thành hiểm yếu dễ thủ khó công, bọn họ đều biết rõ trong lòng, ai cũng không muốn phí sức không thu được kết quả tốt đi gặm miếng xương cứng này.

Hoàng Phủ Duy Minh cười cười với Tiêu Duệ:

- Tiêu đại nhân, Thạch Bảo thành là cứ điểm quan trọng nối liền Đường Phiên, có thể nói đã khống chế Thạch Bảo thành chẳng khác nào là nhéo cổ người Thổ Phiên. Lúc này phái binh trú đóng, có thể kinh sợ người Thổ Phiên.

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Đại soái nói có lý.

Đối với Thạch Bảo thành này, thật ra hắn đã nghe danh từ lâu. Nghe được Thạch Bảo thành từ trong miệng Hoàng Phủ Duy Minh, bên tai hắn lập tức quanh quẩn một bài thơ thiên cổ có một không hai của Lý Bạch:

- Quân bất năng học Ca Thư, hoành hành thanh hải dạ đại đao, tây đồ thạch bảo thủ tử bào.

- Thạch Bảo Thành dễ thủ khó công, vị tướng quân nào đồng ý lấy nó cho bản soái?

Hoàng Phủ Duy Minh lại trầm giọng nói.

Thấy chúng tướng vẫn không nói gì, trong mắt Hoàng Phủ Duy Minh lóe ra một tia hào quang, rơi lên trên người Hữu kiều vệ tướng quân Quách Tri Vận thủ lĩnh quân Hà Đông.

Quách Tri Vận run lên trong lòng, biết một hồi tai họa sắp giáng xuống người quân Hà Đông. Mà Tiêu Duệ ngồi một bên, giờ phút này cũng mơ hồ đoán được vài phần dụng ý của Hoàng Phủ Duy Minh: không gì khác là muốn quân Hà Đông đi làm bia đỡ đạn, bảo tồn thực lực quân Lũng Hữu của mình thôi.

Nhưng Hoàng Phủ Duy Minh là thống soái một quân, loại hành động quân sự này chỉ do một người hấn định đoạt. Hơn nữa, bất kể là quân Hà Đông hay quân Lũng Hữu, đều là quân đội Đại Đường, dù sao cũng phải có người đi tấn công Thạch Bảo thành, biết rõ Hoàng Phủ Duy Minh lại đang chơi xấu quân Hà Đông, Tiêu Duệ cũng không thể tránh được.

- Quách tướng quân, người có bằng lòng dẫn quân lấy Thạch Bảo thành cho triều đình hay không?

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tiêu Duệ, Hoàng Phủ Duy Minh chậm rãi nói, ánh mắt nghiêm nghị mà cướp đoạt người.

Quách Tri Vận cắn chặt răng, khom người nói:

- Quân lệnh đại soái, mặt tướng không dám không theo.

Hoàng Phủ Duy Minh cất cao giọng cười:

- Quách tướng quân, người dẫn một vạn người của người lập tức khởi binh đánh hạ Thạch Bảo thành. Ngày công lao hoàn thành, bốn soái tự mình báo công với hoàng thượng cho Quách tướng quân!

Một vạn quân Hà Đông đảm nhiệm bia đỡ đạn vội vàng khởi binh bất ngờ tập kích Thạch Bảo thành. Tiêu Duệ âm thầm thở dài trong lòng, nếu sử sách ghi lại không có chênh lệch quá lớn, Thạch Bảo thành này hiểm trở khó công, một vạn quân Hà Đông này sợ là toàn bộ phải chôn dưới Thạch Bảo thành. Dựa theo quỹ tích lịch sử, Ca Thư Hàn lấy cái giá thương vong hơn vạn người mới hạ được Thạch Bảo thành, quân Thổ Phiên từ binh chẳng qua chỉ là bốn trăm người.

- Tiêu đại nhân, ta và đại nhân yên lặng chờ tin chiến thắng của Quách tướng quân ở trong doanh.

Hoàng Phủ Duy Minh cười nhàn nhạt, đối với “nhắc nhở” trước khi đi của Lý Tông, hấn tạm thời còn không có “chắc chắn”.

Tuy rằng hấn đã gắt gao buộc chặt một chỗ với Lý Tông, nhưng “địch nhân” của Lý Tông lại chưa chắc đã nhất định là địch nhân của hấn, ít nhất, trước khi chưa nắm chắc chắn một trăm phần trăm, hấn tuyệt đối sẽ không xuống tay với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ không phải là quân Hà Đông, bối cảnh của hấn rất phức tạp, quá thâm hậu, một khi Tiêu Duệ xảy ra rủi ro ở trong quân, Hoàng Phủ Duy Minh hấn chịu không nổi trách nhiệm. Lý Tông nói thật dễ nghe, nếu khi thật sự xảy ra vấn đề, chưa chắc Lý Tông có thể giữ được hấn. Điểm này, trong lòng Hoàng Phủ Duy Minh sáng rõ như gương.

- Đại soái, hạ quan có một thỉnh cầu, mong rằng đại soái.

Tiêu Duệ làm bộ như lơ đãng nói ra chính mình yêu cầu có vài sĩ tốt làm thân binh, điểm danh muốn hai người, một người là hiệu úy Lý Quang Bật bị đánh sung vào hỏa phủ doanh, một người còn lại là hiệu úy Lý Tự Nghiệp trong quân của Hoàng Phủ Duy Minh.

Trước mắt Lý Tự Nghiệp còn là một quan quân cấp thấp bừa bãi vô danh trong quân, Lý Quang Bật càng không cần phải nói, càng có thể nói là một tiểu nhân vật không có gì cả. Cho nên, Hoàng Phủ Duy Minh nhướn mày, nhưng cũng không lập tức cự tuyệt, nghĩ nghĩ vẫn là đồng ý. Chỉ có điều hấn cảm thấy rất kỳ quái, vì sao Tiêu Duệ lại điểm danh muốn hai người này.

Mặc dù hiếu kỳ, nhưng Hoàng Phủ Duy Minh cũng không để ở trong lòng. Nghĩ nghĩ, cảm thấy được vì hai tiểu nhân vật đắc tội vị “đại nhân vật” Tiêu đại nhân này, không đáng giá. Lý Quang Bật tự nhiên không cần nói, đã bị cách đi quân chức, mà Lý Tự Nghiệp thôi, Hoàng Phủ Duy Minh trầm ngâm một chút:

- Lý Tự Nghiệp chẳng qua là một hiệu úy nho nhỏ, có thể đi theo Tiêu đại nhân cũng là phúc phận của hấn, giờ bốn soái bãi đi quân chức của hấn.

Tiêu Duệ mừng rỡ, khom người thi lễ với Hoàng Phủ Duyệt Minh một cái:

- Đa tạ đại soái thành toàn!

Hoàng Phủ Duyệt Minh cười cười:

- Một chút việc nhỏ, Tiêu đại nhân cần gì để ở trong lòng.

Tiêu Duệ gật đầu:

- Hậu tình của đại soái, Tiêu Duệ ghi nhớ trong lòng. Ngày khác nếu đại soái có chỗ cần tới Tiêu Duệ, không ngại nói thẳng.

Tiêu Duệ phiêu nhiên bước ra ngoài doanh trường, nhưng lúc sắp bước ra khỏi cửa doanh trường, đột nhiên quay đầu lại cười nhàn nhạt với Hoàng Phủ Duyệt Minh:

- Đại soái, Tiêu Duệ có mấy câu không biết có nên nói hay không.

Hoàng Phủ Duyệt Minh cả kinh trong lòng, vội vàng chấp tay nói:

- Mời Tiêu đại nhân nói.

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một nụ cười cổ quái:

- Đại soái, trước khi Tiêu Duệ rời kinh, Lý tướng từng dâng tấu hoàng thượng, yêu cầu hoàng thượng lập thái tử... Trong triều đình, chia làm hai phái, một phái Lý tướng đứng đầu, chủ trương sắc lập Thọ Vương, mà một phái khác thì Hộ bộ thượng thư Bùi Khoan đứng đầu, chủ trương lập Khánh Vương điện hạ làm thái tử. Hai bên tranh chấp không ngừng, nhưng cuối cùng không giải quyết được gì, đại soái có biết vì sao không?

Hoàng Phủ Duyệt Minh hít một hơi thật sâu, cúi đầu hỏi:

- Xin Tiêu đại nhân nói rõ.

- Đại soái, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản. Hoàng thượng tuổi xuân đang thịnh, Đại Đường hiện giờ còn là Đại Đường của hoàng thượng, có lập thái tử hay không tạm thời còn chưa gấp... Ý tứ Tiêu Duệ là, chúng ta thủy chung vẫn là thần tử của hoàng thượng, mà các vị hoàng tử, vô luận là Thọ Vương hay Khánh Vương hoặc là Thịnh Vương, kỳ thật cũng đều là thần tử của hoàng thượng.

Tiêu Duệ cười cười, nói xong chấp tay rời đi.

Dừng ở đó, Hoàng Phủ Duyệt Minh là người thông minh, tự nhiên sẽ rõ ý tứ của mình. Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng, hôn nay nói ra lời này, đơn giản là cảnh cáo Hoàng Phủ Duyệt Minh, cái gì nên làm cái gì không nên làm. Vì an toàn của mình, hắn nhất định phải “nhắc nhở” Hoàng Phủ Duyệt Minh, ngàn vạn lần không nên làm chuyện ngu xuẩn.

Lý Quang Bật được Lệnh Hồ Xung Vũ phái người đắp lên kim sang được, cũng mời quân y đến trị thương cho.

Đây là một thanh niên quân nhân Đại Đường cực kỳ nho nhã mà có phong độ, mặc dù có thương tích trong người, đối mặt với Tiêu Duệ, hắn vẫn duy trì dung mạo và phong độ nhất định. Thấy hắn mạnh mẽ đứng thẳng thi lễ với mình, Tiêu Duệ không khỏi âm thầm tán thưởng một tiếng. Lý Quang Bật khác với Lý Tự Nghiệp, không phải loại dũng sĩ ra trận dũng mãnh vạn người địch, mà là nho tướng am hiểu vận dụng thao lược binh pháp.

- Lý tướng quân không cần đa lễ, nằm xuống tĩnh dưỡng.

Tiêu Duệ để cho Lệnh Hồ Xung Vũ giúp đỡ Lý Quang Bật nằm xuống.

Trong mắt Lý Quang Bật phát ra một chút cảm kích. Hắn rất rõ ràng trong lòng, nếu không phải Tiêu Duệ muốn đưa hắn tới trường của mình, chắc chắn Hoàng Phủ Duyệt Minh sẽ không buông tha hắn, mạng nhỏ khó bảo toàn. Hắn cười cảm kích:

- Ân cứu mạng của đại nhân, Lý Quang Bật suốt đời khó quên.

Tiêu Duệ mỉm cười, cũng không nói gì, liền rời khỏi lều vải mà đi.

Ngoài trường, Lý Tự Nghiệp ánh mắt phức tạp mà cầm mạch đao trong tay đứng ở nơi đó. Hắn đến tông quân, vừa mới bộc lộ tài năng, muốn thông qua chiến công đạt được tiến thân càng cao, một là đền đáp triều đình, hai là triển khai chí lớn trong lòng, nhưng không nghĩ lại vì một câu nói của Tiêu Duệ, hắn đã bị Hoàng Phủ Duy Minh “phế bỏ” quân chức hiệu úy, bị “sung quân” đến bên người Tiêu Duệ làm cái gì người hầu cận.

Thấy thần sắc Lý Tự Nghiệp, Tiêu Duệ sao có thể không biết hắn đang suy nghĩ gì trong lòng. Vỗ vỗ bả vai dày rộng của Lý Tự Nghiệp hùng tráng, Tiêu Duệ cười cười:

- Lý Tự Nghiệp, bản quan cũng không khách sáo với người... Theo bên cạnh ta, ngày khác ta tất sẽ mưu đồ tiến thân cho người... Lời của ta, người có hiểu được?

Lý Tự Nghiệp thở phào một cái, yên lặng nói:

- Lý Tự Nghiệp hiểu được!

Đang nói, Na Nhận chạy tới từ xa, từ xa đã la lớn:

- Đại nhân, mừng quá, mừng quá nha!

194. Chương 179: Quỳ Lạy, Tế Văn

Na Nhận thở hắt ra chạy tới, lớn tiếng nói:

- Đại nhân, hai vị phu nhân từ trong kinh truyền đến tin tức, Chương Cừu tiểu thư bình yên vô sự, để đại nhân yên tâm.

Tiêu Duệ mừng như điên, bắt lấy cánh tay Na Nhận, không ngờ bắt tới nỗi làm đau tay Na Nhận:

- Lời này thật không?

- Đại nhân, Na Nhận sao dám lừa đại nhân... Đây là thư nhà hai vị phu nhân và Chương Cừu tiểu thư viết cho đại nhân.

Na Nhận nhin đau, lấy ra bao thư từ trong ngực, đưa cho Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ bắt đầu run tay đọc xong thư nhà do ba cô gái Dương Ngọc Hoàn cùng viết, đã biết Chương Cừu Liên Nhi hữu kinh vô hiểm, tảng đá lớn trong cuối cùng rơi xuống. Giống như là đột nhiên mất đi một khối châu báu mà được lại, trong lòng vui mừng có thể nghĩ. Hắn vội vàng cất bao thư và trong lòng, hưng phấn mà ngửa mặt lên trời rống một tiếng, sau đó không ngờ vung vạt áo lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Dưới một sườn núi đất chỗ doanh trại Tiêu Duệ trú đóng, Tiêu Duệ vù vù mà chạy ra khỏi cửa doanh, lại một mạch chạy lên rồi ngồi trên sườn núi đất kia.

Lý Tự Nghiệp có chút giật mình mà nhìn thân ảnh Tiêu Duệ chạy vội mà đi, không khỏi thở dài với Lệnh Hồ Xung Vũ:

- Lệnh Hồ hiệu úy, Tiêu đại nhân chẳng qua là một quan văn tay trái gà không chặt, như thế nào.

Lệnh Hồ Xung Vũ cười ha ha một tiếng, trước mắt lập tức nhớ tới Tiêu Duệ kiên trì luyện tập gần 2 canh giờ lúc sáng sớm, kiên trì sáng sớm mỗi ngày chạy bộ kiểm chống đẩy 100 lần. Từ hai năm tới nay, thân thể tên ăn chơi bị tửu sắc hao tổn không còn ở Lạc Dương ngày trước đã sớm trở nên nhẹ nhàng cường tráng, thỉnh thoảng còn học tập một chút “thuật vật lộn” với Lệnh Hồ Xung Vũ. Tuy rằng so ra kém loại “võ lâm cao thủ” như Lệnh Hồ Xung Vũ này, nhưng so với sĩ tử văn nhân bình thường, tố chất thân thể Tiêu Duệ vẫn tốt hơn nhiều lắm.

- Đại nhân không phải loại sĩ tử tay trái gà không chặt này, lâu ngày, Lý huynh sẽ hiểu.

Lệnh Hồ Xung Vũ cười cười, tay chỉ thân ảnh sang sảng đứng thẳng trên sườn núi đất của Tiêu Duệ. Lệnh Hồ Xung Vũ đi theo Tiêu Duệ lâu ngày, biết Tiêu Duệ coi trọng Lý Quang Bật và Lý Tự Nghiệp, rất là khách khí với Lý Tự Nghiệp.

- Ồ.

Lý Tự Nghiệp khua nhẹ mạch đao trong tay, cũng không nói gì nữa.

Dưới chân núi Thạch Bảo thành.

Sông Dục Thủy đục ngày cuộn cuộn chảy vòng qua chân núi, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh vô tận, mặt trời chói chan đỏ tươi treo cao trên không, ánh nắng mặt trời xua đi làn khói rất dày trên chiến trường.

Nhà nông Thổ Phiên giữa vùng núi phụ cận sớm đã bỏ nhà mà chạy. Nông trại hiền hòa ở giữa núi cùng bãi cỏ màu mỡ nơi sườn núi, cũng bởi vì vó ngựa quân Đường mà nhanh chóng trở thành phế tích và hư ảo. Làn khói báo động lượn lờ mà bốc lên ở giữa núi, thỉnh thoảng có mấy con súc vật dê bò may mắn còn sống lại phát ra những tiếng kêu thê lương và thảm thiết.

Nhìn qua sơn đạo thông lên núi của Thạch Bảo thành, tầng tầng lớp lớp thi thể sĩ tốt quân Hà Đông bị đá lăn cây đập chết, bị phi tiễn Thổ Phiên bắn chết, sắc mặt Quách Tri Vận trắng bệch, tay nắm bội kiếm run rẩy kịch liệt.

Bởi vì Thạch Bảo thành ba mặt gần núi, treo lơ lửng trên mỏm đá dựng đứng, không thể trèo lên, quân Hà Đông chỉ có thể tiến công qua sơn đạo duy nhất, binh lực không thể triển khai. Mà quân Thổ Phiên thủ thành tuy chỉ có mấy trăm người, nhưng ở đây lại có rất nhiều lương thực trú đóng ở địa thế hiểm yếu, dùng khúc cây, đá lăn phong tỏa chặt chẽ sơn đạo duy nhất đi thông vào trong thành. Quân Hà Đông tiến công mấy ngày, thương vong thảm trọng, vẫn không có biện pháp phá thành.

Một vạn sĩ tốt Hà Đông đã có gần một nửa tổn hại trên núi đất nhỏ hẹp này. Mặc dù chuẩn bị tư tưởng đầy đủ với Thạch Bảo thành dễ thủ khó công này, nhưng Quách Tri Vận còn không nghĩ tới, công thành không ngờ lại thê thảm và khó khăn đến vậy.

Bờ môi của hắn đã bị cắn rách bởi vì phẫn nộ và lo lắng, vết máu nhàn nhạt thấm chảy ra.

- Tướng quân, không thể tiếp tục chịu chết nữa, chúng ta — chúng ta lui quân đi.

Một hiệu úy thủ hạ tâm phúc của Quách Tri vận khắp người là máu, vội vàng quỳ rạp xuống trước người Quách Tri Vận, la lên:

- Tướng quân, không thể tiếp tục khiến huynh đệ chịu chết không công!

Thân thể Quách Tri Vận đột nhiên run lên, thở dài một tiếng:

- Lui như thế nào? Trước quân lệnh của đại soái, nếu chúng ta không lấy được một Thạch Bảo thành nhỏ, cho dù là bảo toàn được tính mạng, cũng khó mà trốn được quân pháp xử trí!

Quách Tri Vận dừng một chút, đột nhiên lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ, trong Thạch Bảo thành chỉ có mấy trăm quân Thổ Phiên, chẳng lẽ một vạn người chúng ta đây còn không lấy được nó? Vì vinh quang của Quân Hà Đông, vì vinh quang Đại Đường, xông lên!

Xông cũng chết, nhưng chết trận là quên mình vì nước; trở ra cũng là chết, chết bởi quân pháp xử trí. Nên đi đường nào, không khó để chọn.

Quách Tri Vận mạo hiểm đi đầu vọt lên trong “đá lăn như mưa” dày đặc, mà mấy ngàn sĩ tốt quân Hà Đông cũng không hề do dự mà rống giân, trong tuyệt vọng, bước qua thi thể huynh đệ chiến hữu quý giá không chùn bước dọc theo đường núi nhỏ xung phong xông lên.

Đá lăn như mưa, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Chiến hữu bên người bị đá lăn từ trên trời giáng xuống đập thành thịt nát, nhưng lập tức sẽ có kẻ tiếp tục giẫm vào máu thịt tiếp tục đi lên, trên một đoạn

đường núi xa không đến một cây số này, thi thể sĩ tốt quân Hà Đông chất thành núi ở mấy chỗ đường rẽ, giống như thành lũy bằng thịt.

Mùi máu tanh gần như đậm đặc khiến người ta hít thở không thông. Mũ giáp của Quách Tri vận sớm bị đánh rơi, mà trên vai bị phi tiễn bắn trúng, mũi tên kia còn nhảy nhẩy trên bả vai, máu tươi chảy đầm nửa người hắn. Hắn thở hổn hển kịch liệt, trong mắt một màu máu đỏ, phát ra tiếng rít gào giống như dã thú, ra sức quơ mạch đao trong tay:

- Các huynh đệ, xông lên. Xông lên.

Một vạn quân Hà Đông dưới tay Quách Tri Vận, lấy cái giá trầm trọng bỏ mình gần 9000 người, rốt cục phá được Thạch Bảo thành được mệnh danh pháo đài tay sắt. Tin tức rơi vào trong quân doanh Đại Đường, Tiêu Duệ không kìm nổi thở dài một tiếng, một vạn người chỉ còn lại có ngàn người! Còn có nhiều người thương tàn, loại chiến sự thảm thiết này làm cho người ta nghe xong run rẩy trong lòng.

Mặc dù Hoàng Phủ Duy Minh cố ý muốn sử dụng quân Hà Đông làm vật hi sinh, nhưng loại kết quả thảm thiết này cũng làm hắn có chút nặng nề trong lòng. Làm cho hắn nặng nề, còn có một câu cười lạnh của Tiêu Duệ:

- Hoàng Phủ đại soái, thương vong thảm trọng như vậy, mặc dù lấy được Thạch Bảo thành, sợ là Hoàng Thượng cũng sẽ trách tội xuống.

Tiêu Duệ mang theo ba trăm sĩ tốt Võ lâm quân và đám hộ vệ người Bắc Na Nhận của mình chậm rãi dọc theo sơn đạo thông từ sông Dục Thủy tới Thạch Bảo thành bước về phía trước. Phía sau hắn, ba người Lệnh Hồ Xung Vũ, Lý Tự Nghiệp, Lý Quang Bất theo sát. Bước chân của Lý Quang Bất vẫn hơi lảo đảo.

Tuy rằng đường đất dưới chân đã được rửa sạch sẽ, thi thể vô cùng thê thảm của 9000 quân Hà Đông kia hoặc là từng khối thịt vụn đã được chôn cất trên một sườn núi bằng phẳng, nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy được vết máu đỏ sẫm loang lổ.

Gió xuân thổi qua hai má, Tiêu Duệ cũng rất khó cảm thấy sự ấm áp. Trong gió tây, Thạch Bảo thành xa xa trên vách núi màu nâu đỏ giống như bò đực Tây Tạng hùng vĩ, lù lù bất động.

Tiếng la thảm thiết, binh đao va chạm, sinh mệnh tiêu vong, cùng tiêu tán trong gió. Nhưng hết thảy những thứ này, dường như lại rõ mồn một trước mắt.

Ngoài Thạch Bảo thành.

Quách Tri Vận nửa thân trên trần trụi, vết thương chồng chất lộ ra trên thân thể, mạch đao trong tay cắm trên mặt đất loang lổ vết máu. Hơn ngàn tàn binh sắc mặt thảm đạm đứng phía sau hắn, hoặc đứng hoặc ngồi dưới đất, hoặc được chiến hữu dìu lấy.

- Tiêu đại nhân!

Quách Tri Vận khom người thi lễ một cái, mái tóc lộn xộn phủ xuống miệng, mạch đao sắc bén bị gãy một khúc mũi, ánh mặt trời sáng lạn bốc lên chột bị gió xôn xao thổi tan.

- Quách tướng quân, xin đứng lên!

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, đỡ Quách Tri Vận dậy.

Đối mặt với mộ đất nhô cao thật lớn mai tang 9000 sĩ tốt quân Hà Đông, bắt đầu nghi thức tế điện. Tiêu Duệ yên lặng mà đứng ở đó, mặc cho gió thổi phần phần làm rối tóc trên trán. Đột nhiên, hắn chậm rãi quỳ xuống.

Quách Tri Vận phía sau cả kinh, vội vàng hô:

- Tiêu đại nhân thân phân tôn quý, sao có thể quỳ lạy những sĩ tốt này, Tiêu đại nhân có thể đại biểu triều đình tới đây tế bái, đã là các huynh đệ có phúc.

Tiêu Duệ quay đầu lại trầm giọng nói:

- 9000 tướng sĩ quên mình vì nước, ta đây quỳ không có nghĩa là triều đình, không có nghĩa là hoàng thượng, chỉ đại biểu một mình Tiêu Duệ ta — Lệnh Hồ hiệu úy, tuyên đọc tế văn của ta.

Màu đỏ của nhiệt huyết lưu động trên khuôn mặt đồng cổ của Lý Tự Nghiệp, ánh mắt hần nhìn Tiêu Duệ trở nên cảm phục, liếc nhau một cái với Lý Quang Bất, cùng vén áo quỳ xuống lạy. Cứ như vậy, từ Tiêu Duệ trở xuống, một mảng người dày đặc ngoài Thạch Bảo thành đều quỳ xuống.

- Nguyên nguội lạnh lâu dài, huy hoàng Hà Lũng, Dực Thủy cuộn cuộn, Xích Sơn sừng sững. Nước non chứa tiếng người, Triệu với Tần Hán; thời thế tạo anh hùng, ngọn lửa cháy thạch nguyên... Lửa rừng vĩnh viễn nung, tưới máu đất vàng bó cay cở; gió xuân thổi lại lớn, gió cuốn quân kỳ vào Thạch Bảo. Anh hùng rời khỏi bụi, tráng sĩ xông tới lang yên. Máu chảy thành sông, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, hài cốt như núi... 9000 tướng sĩ cường tráng, kính ngưỡng khắc ghi muôn đời.

- Hồ sơn xanh biếc, nước sang mệnh mệnh; công đức oanh liệt, vô cùng vô tận. Đại lễ hoàn thành, nằm xuống vẫn còn gìn giữ!

Âm thanh vang vang mà trầm thấp của Lệnh Hồ Xung Vũ quanh quẩn ngoài Thạch Bảo thành, sắc mặt tàn binh quân Hà Đông giật giật thống khổ, cũng không biết là ai dẫn đầu, tiếng nghẹn ngào liên tục không ngừng tiếng khóc rống đình tai nhức óc tiếng kêu hô ầm ĩ vang một mảnh thành, chấn động vùng sơn dã mùi máu tanh còn chưa tan hết.

Tiêu Duệ lau đi một giọt lệ nước khốc mắt, ở tình cảnh này, hần cũng không nhịn được chảy xuống giọt nước mắt xúc động. Hần quay đầu lại liếc Lệnh Hồ Xung Vũ, cất cao giọng nói:

- Lệnh Hồ hiệu úy, nhanh chóng phái người mang văn tế của ta và thỉnh công lập bia tưởng niệm cho 9000 dũng sĩ về kinh thành!

Lúc trước đã nói, tướng quốc Luân Khâm Lăng nắm giữ quyền hành Thổ Phiên mấy chục năm đột nhiên bệnh nặng hấp hối không dậy nổi, Luân Khâm Lăng là con trai của tướng quốc Lộc Đông Tấn của Thổ Phiên trước kia, cha con hai người gần như kế thừa hai đời Tấn Phổ Thổ Phiên không quyền lực, nắm trong tay quyền lực quân chính Thổ Phiên. Luân Khâm Lăng bệnh tình nguy kịch, Tấn Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bồ Kết luôn bị cha con Lộc Đông Tấn nắm quyền, liền bắt đầu tiến hành “thu hồi” quyền lực chen ép gia tộc Lộc Đông Tấn.

Một con trai khác của Lộc Đông Tấn là Đa Kiền dẫn sáu nghìn binh phản loạn. Giờ phút này, quân Thổ Phiên vừa mới thảm bại bởi Đại Đường, nhân tâm quân tâm trong nước bất ổn. Trong lúc cực kỳ nguy cấp này, Tấn Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bồ Kết còn chưa tới 20 tuổi không dám chậm trễ, vừa phái người trấn an tàn binh chạy toan từ Hà Lũng, vừa tự mình dẫn 5000 nhân mã truy kích tiêu diệt binh mã Đa Kiền chạy trốn về vùng biên giới Đại Đường.

Ngay khi ngày quân Đường phá được Thạch Bảo thành, Đô Tùng Mang Bồ Kết dung thủ đoạn lôi đình dẹp loạn phản loạn Đa Kiền, tiêu diệt toàn bộ phản quân Đa Kiền ở ven hồ Thanh Hải, chiến trường cách Thạch Bảo thành chẳng qua chỉ là một Xích Lĩnh.

195. Chương 180: Tuyệt Cảnh

Chỉ có điều đáng tiếc chính là, dân bản xứ trong khu vực này cũng đã mang theo gia quyến rút vào cảnh nội Thổ Phiên, vùng này vô cùng hoang vắng. Sông Dực Thủy liên tục không ngừng vờn quanh Xích Lĩnh, chảy thẳng về một cái hồ lớn, Tiêu Duệ biết, nơi đó có lẽ là hồ nước ngọt cực lớn đời sau tên là Thanh Hải.

Tin tức Chương Cừ Liên Nhi bình yên vô sự làm cho tâm tình Tiêu Duệ hoàn toàn buông lỏng, hần lưu luyến trong phong cảnh hoa lệ giáp giới Thanh Cam Tàng, chờ đợi ý chỉ triều đình. Chiến sự đã chấm dứt, chắc chắn không bao lâu sau, Hoàng Phủ Duy Minh sẽ dẫn quân Lũng Hữu của hần trở về Lũng Hữu, hoặc là tự mình vào kinh tiếp nhận sắc phong khen thưởng của hoàng thượng.

Dựa theo suy đoán của Tiêu Duệ, triều đình Đại Đường nhất định sẽ xây dựng quan thành ở phía tây Xích Lĩnh này, hình thành góc cạnh với Thạch Bảo thành này, đóng quân thủ vệ một mảnh biên giới rộng lớn. Nếu không đóng quân, chỉ cần quân đội Đại Đường vừa rút lui, quân đội Thổ Phiên sẽ ngóc đầu trở lại, ý nghĩa chiến lược của trận chiến này sẽ hóa thành bọt nước, máu tươi của mấy vạn tướng sĩ Đại Đường sẽ chảy xuống phí.

Nhưng mà, kết quả lại khiến Tiêu Duệ không ngờ. Mười ngày sau, chiếu thư của hoàng đế Đại Đường đến, mệnh lệnh Hoàng Phủ Duy Minh lập tức dẫn quân trở về Lũng Hữu, chỉ đóng 3000 quân ở Vị Châu mà khu vực rộng lớn phía tây Xích Lĩnh lại không đề cập tới, đại khái, là chuẩn bị bỏ quên.

Kết quả này, không chỉ Tiêu Duệ không ngờ tới, tướng lĩnh Đại Đường cũng không có mấy người có thể hiểu được, gồm cả Hoàng Phủ Duy Minh.

Nhưng thánh chỉ chính là thánh chỉ, hoàng đế chính là hoàng đế, không hiểu thì không hiểu, Hoàng Phủ Duy Minh vẫn không dám kháng mệnh, nhanh chóng dẫn đại quân lập tức nhổ trại trở về Lũng Hữu. Lúc rời khỏi Vị Châu, Hoàng Phủ Duy Minh mắt nhìn về phía Thạch Bảo thành, sắc mặt bình tĩnh sau khi trầm ngâm thật lâu, mới mệnh lệnh lính liên lạc đi Thạch Bảo thành truyền quân lệnh tới quân Hà Đông chậm một ngày.

Sau đó Tiêu Duệ mới biết được, ngay từ lúc quân Đường lấy được đại thắng ở Võ Nhai dịch, sứ thần xưng thần tiến cống và cầu hôn của Tán Phổ Thổ Phiên liền chạy tới Trường An. Lý Long Cơ thuộc loại quân vương mạnh mẽ ăn mềm không ăn cứng, lại luôn tự cho mình là “Thiên Khả Hãn”, thấy Tán Phổ Thổ Phiên “chịu thua”, lại đưa lượng lớn cống phẩm tỏ vẻ xưng thần nhiều thế hệ tới Đại Đường, còn cầu hoàng đế thưởng hôn công chúa, muốn kết làm thân cha vợ với Đại Đường một lần nữa, ý niệm tiếp tục thúc đẩy chiếm lĩnh ranh giới Thổ Phiên trong đầu Lý Long Cơ lại mất dần.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu quân Đường buông tha khu vực phía tây Xích Lĩnh. Đương nhiên, tài chính Đại Đường căng thẳng, không có lực nhìn qua phía tây cũng là một nguyên nhân. Trong mắt Lý Long Cơ, vùng đất phía tây Xích Lĩnh này chẳng qua là nơi khỉ ho cò gáy, lấy được cũng không có giá trị gì. Hao phí thuế ruộng vì một nơi hoang dã như vậy, không bằng buông tha lấy đó để biểu đại lòng dạ rộng lớn của hoàng đế Đại Đường và triều đình Đại Đường.

Cho tới bây giờ hẳn không có nghĩ tới, tướng sĩ Đại Đường bởi vậy mà phải trả cái giá đau xót cỡ nào, mấy vạn quân sĩ Đại Đường vĩnh viễn lưu lại trên mảnh đất này.

Từ đại doanh quân Đường ở Vị Châu đến Thạch Bảo thành, khoải mã phi nhanh cũng hơn một ngày lộ trình. Đêm đó lính liên lạc chạy tới Thạch Bảo thành truyền đại quân lệnh buông tha và rút lui khỏi Thạch Bảo thành của hoàng đế Đại Đường và thống soái Đại Đường, đã là chiều ngày thứ ba sau khi Hoàng Phủ Duy Minh rút quân.

Tiêu Duệ phần nộ mà đứng trên tường thành bằng phẳng rộng rãi của Thạch Bảo thành, mắt nhìn dãy núi cao vút mờ mịt liên miên không ngừng nơi giáp giới Thanh Tàng, tay siết chặt thành nắm đấm. Một mảnh đất rộng lớn cứ dễ dàng bỏ quên như vậy... nếu quân Đường không chế vũng vàng được khu vực này, chẳng khác nào bó tay chặt yết hầu người Thổ Phiên, về sau không còn mối lo người Thổ Phiên xâm phạm biên giới, vương triều Đại Đường ít nhất có thể giành được hơn mười năm an bình.

Đáng tiếc, đáng tiếc! Lão khốn ngu xuẩn mà tầm nhìn hạn hẹp! Tiêu Duệ mắng ở trong lòng.

- Đại nhân, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rút khỏi Thạch Bảo thành đi.

Không biết Lý Quang Bất ở đâu đi tới phía sau Tiêu Duệ, do dự một chút, vẫn nhẹ nhàng nói:

- Đại nhân, triều đình đã nghị hòa với Thổ Phiên, vùng này cũng sẽ giao trả lại cho người Thổ Phiên. Quang Bất lo lắng, quân Thổ Phiên lập tức sẽ trở về phía tây Xích Lĩnh, đến lúc đó.

Trong lòng Lý Quang Bất có một câu không nói ra, hẳn đang lo lắng, Hoàng Phủ Duy Minh âm hiểm vội vàng vứt bỏ Tiêu Duệ và quân Hà Đông rút quân rời khỏi như vậy, sợ là bụng dạ khó lường.

- Người nói đúng, Quang Bất, thông tri Quách tướng quân, chúng ta lập tức rút khỏi Thạch Bảo thành. Chỉ có điều đáng tiếc nơi chiến lược quan trọng này, lại rơi vào tay người Thổ Phiên.

Tiêu Duệ thở dài khoát tay áo.

Đột nhiên, ở phía xa truyền lại tiếng vó ngựa trầm thấp cùng tiếng người ồn ào. Sắc mặt Tiêu Duệ đột biến, giương mắt nhìn về phía sông Dục Thủy ở chân núi. Kỳ binh Thổ Phiên đông nghìn nghịt, quơ loan đao sáng như tuyết, rong ruổi hò hét qua lại bên cạnh bờ sông. Mà quân kỳ Thổ Phiên yêu dị kia lay động theo gió, nhiều một đội quân nhu bò Tây Tạng đang cuộn cuộn không ngừng kéo đến từ cảnh nội Thổ Phiên.

Lý Tự Nghiệp cầm mạch đao trong tay bước một bước dài chạy lên sân phơi, sắc mặt xanh mét, trầm giọng nói:

- Đại nhân, không còn kịp rồi, quân đội Thổ Phiên đã qua Xích Lĩnh, một lần nữa chiếm cứ Cáp thành phía đối diện sông Được Thủy.

Mặc dù Đại Đường đã nghị hòa với Thổ Phiên, nhưng quân đội Thổ Phiên này lại không có thái độ hữu nghị để cho quân Đường đóng trong Thạch Bảo thành thông dong rời khỏi.

Người Thổ Phiên công thành lúc ánh tà dương màu đỏ sắp hạ xuống.

Sĩ tốt Thổ Phiên loan đao giống như rung rậm khắp núi, phía tây Xích Lĩnh, bờ sông Được Thủy, người nói ngựa hí đao thương âm vang, đàng đàng sát khí.

Ít nhất có 2 vạn quân Thổ Phiên bao vây Thạch Bảo thành nằm trơ trọi trên đỉnh núi đến con kiến cũng không chui qua được, giống như quân Hà Đông bao vây quân Thổ Phiên phòng thủ Thạch Bảo thành trước kia. Chiến đấu vô cùng thê thảm, may mà chịu địa hình gò bó, trận hình lớn của quân đội Thổ Phiên thì triển không ra, không thể sử dụng khí giới công thành, kỵ binh Thổ Phiên càng không có đất dụng võ, sĩ tốt Thổ Phiên chỉ có thể giống như quân Hà Đông lúc trước, mạo hiểm rơi từ trên cao xuống, cây lẳng từ trên sơn đạo, dùng máu thịt thân thể tấn công sơn đạo gập ghềnh.

Trừ bỏ những người mang thương tích, gãy tay gãy chân, chỉ có không tới 800 quân Hà Đông thực sự có sức chiến đấu, thậm chí ít hơn. Thêm 300 Ngự lâm quân của Tiêu Duệ, tổng cộng chẳng qua ngàn người. Lao ra khỏi vòng vây là không thể, đường nhỏ duy nhất bị quân đội Thổ Phiên phủ kín tầng tầng lớp lớp.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, sắc mặt đám binh lính Hà Đông trắng bệch dưới sự dẫn đầu của Quách Tri Vận, dùng rất nhiều cây lẳng và phi tiễn chứa trong Thạch Bảo thành ngăn cản sĩ tốt Thổ Phiên tấn công. Tuy rằng quân Thổ Phiên kêu thảm thiết vang động cả vùng trời, trên sơn đạo cách đó không xa, thì thể sĩ tốt Thổ Phiên bị cây lẳng đập chết, bị phi tiễn bắn chết chồng chất như núi, nhưng trên mặt đám sĩ tốt quân Hà Đông lại không hề có thần sắc vui mừng.

Bọn họ đều hiểu được, nếu người Thổ Phiên không suy nghĩ thương vong muốn lấy Thạch Bảo thành, phá thành là chuyện sớm hay muộn. Trước đây không lâu, sĩ tốt quân Hà Đông cũng phá thành như vậy.

Đuốc dưới chân núi tập hợp thành biển, trắng sáng treo cao giữa trời, sao lập lòe khắp bầu trời, thờ ơ với những sinh mệnh thảm thương trong màn ác chiến nhân gian này.

Tiêu Duệ được một đám sĩ tốt hộ vệ lấy, đứng trên tường thành xa xa.

Phía sau, Lý Quang Bất cũng vậy, Lý Tự Nghiệp cũng thế, hoặc là Lệnh Hồ Xung Vũ, sắc mặt đều ngưng trọng.

- Đại nhân, xem ra, người Thổ Phiên không chỉ muốn hạ Thạch Bảo thành, còn muốn xử lý chúng ta.

Lý Quang Bất trầm giọng nói.

Tiêu Duệ cau mày, cúi đầu nói:

- Đúng thế.

- Tự Nghiệp, lương thực và cây lẳng trong thành còn có thể kiên trì bao lâu?

Mặt Tiêu Duệ trầm như nước.

- Đại nhân, lương thực và quân nhu kiên trì một tháng cũng không có vấn đề, chỉ có điều.

Lý Tự Nghiệp cắn răng, mạch đao trong tay hung hăng mài xuống tảng đá cứng rắn, muốn nói lại thôi.

Tiêu Duệ làm sao không rõ ý tứ của hắn, lương thực không có vấn đề, nhưng vấn đề là: bọn họ còn có thể thủ vững mấy ngày? Một ngày, hai ngày hay là ba ngày?

Chủ lực quân Đường vừa mới rút khỏi, không chỉ nói không có được tin tức, cho dù nhân được tin tức, đợi viện quân tới, có lẽ Thạch Bảo thành này đã sớm bị người Thổ Phiên công phá. Mà hơn ngàn người mình, chỉ sợ đều khó lòng thoát chết.

Thạch Bảo thành dựa lưng vào núi lớn, hai bên đều là vực sâu vạn trượng, một con đường trước mặt này đang bị người Thổ Phiên tấn công mãnh liệt, trừ phi là chim bay, có lẽ mới có thể trốn thoát đi?

Rơi vào tuyệt cảnh? Rơi vào tuyệt cảnh!

Giờ phút này, Tiêu Duệ mới thật sự ý thức được, chính mình lần này có lẽ thật sự rơi vào tuyệt cảnh.

- Đại nhân, thừa dịp bóng đêm, hay là để mấy người Tự Nghiệp bảo hộ đại nhân xông xuống núi, có lẽ còn có một con đường sống.

Lý Tự Nghiệp quơ mạch đao trong tay, nghiêm nghị nói.

Lý Quang Bật lắc đầu:

- Đó là chịu chết. Mặc dù chúng ta không xuống từ sơn đạo trước mặt, mà trèo xuống từ vách núi ở nơi này, cũng khó trốn khỏi người Thổ Phiên vây giết.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, tiếng chém giết tiếng kêu thảm thiết truyền đến bên tai ngày càng dày, im lặng nhìn bầu trời đêm trong lòng một mảnh buồn bực.

- Mặc dù là tự tìm đường chết, cũng phải thử một lần.

Lý Tự Nghiệp hừ lạnh một tiếng.

- Quên đi, đây có lẽ là số mệnh của ta, sao ta có thể bỏ một ngàn huynh đệ này tự động chạy thoát thân. Người tới, truyền mệnh lệnh bản quan, tử thủ, quyết một trận tử chiến với người Thổ Phiên tới xâm phạm!!!

Đầu tiên Tiêu Duệ thở dài yếu ớt, sau đó quát lớn.

Tiêu Duệ xoay người nhìn thi thể quân Thổ Phiên ngày càng nhiều trên sơn đạo dưới trăng kia, lửa nóng trong mắt chớp động, trong lòng kích động một ngọn lửa dày đặc hơn, hần cúi người nhấc lên một thanh mạch đao thật dài không biết bị ai ném xuống đất, khua tay cao cao:

- Các huynh đệ, vì vinh quang của quân nhân Đại Đường, quyết tử chiến với người Thổ Phiên đến cùng!

- Vì vinh quang Đại Đường!

- Vì vinh quang quân Hà Đông!

Đám sĩ tốt quân Hà Đông thảm thiết cùng nhau hô lên, nhưng động tác trong tay không hề dừng lại. Cây lẫn đá bay xuống như mưa, đó chính là cơn ác mộng của sĩ tốt Thổ Phiên. Mặc dù có một số sĩ tốt Thổ Phiên vọt tới dưới chân Thạch Bảo thành, cũng bị 300 Võ lâm quân ném đá lớn xuống đập thành thịt nát.

Đêm đã khuya, thể công của người Thổ Phiên dần dần trì hoãn xuống, mùi máu tanh trong không khí ngày càng đậm, đám sĩ tốt Hà Đông thấy người Thổ Phiên chậm rãi dừng xung phong không cần mạng, đều không khỏi thở phào một cái, đặt mông ngồi trên tường thành, thở hổn hển vù vù.

Tiêu Duệ dựa lưng trên đầu thành lạnh lẽo, ngồi trên tảng đá dưới mặt đất, hai tay bởi vì vận động lâu dài mà trở nên cứng ngắc và chết lặng. Hần hiểu được, thời gian trôi qua một chút, cuộc sống xuyên qua của hần sắp đến hồi kết.

Dương Ngọc Hoàn long lạnh động lòng người, Lý Nghi đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, Lý Đằng Không hoạt bát sáng sủa, Chương Cừ Liên Nhi văn nhược điệu dàng, kiều nhân như hoa của bốn nàng hiện lên cùng một chỗ trước mắt hần, hần cảm thấy một hồi choáng váng trước mắt, cảm nhận được nỗi đau tê tâm liệt phổi.

196. Chương 181: Con Đường Sống

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một nụ cười khổ tuyệt vọng. Hần im lặng đứng ở nơi đó, đột nhiên cúi người thi lễ với Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bật đứng sừng sững vai một bên, hai người hoảng sợ vội vàng trốn tránh không ngừng đáp lễ.

- Hai vị tướng quân, là Tiêu Duệ hại hai người. Nếu không phải Tiêu Duệ, hai vị sẽ không gặp tuyệt cảnh như thế này.

Tiêu Duệ cảm thấy có chút tư vị người có lỗi. Hai vị danh tướng tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử Đại Đường này, còn chưa có bay lên không, đã ngã xuống với mình giữa vùng khỉ ho cò gáy này.

Lý Tự Nghiệp im lặng không nói gì, chỉ chậm rãi lắc đầu. Mà sắc mặt Lý Quang Bất thì đỏ lên, cất cao giọng nói:

- Ân cứu mạng của đại nhân, Quang Bất suốt đời khó quên.

- Cũng đừng nhắc nữa. Đại nhân, chết thì chết, nếu Tự Nghiệp còn một hơi thở, tất sẽ bảo vệ đại nhân chu toàn!

Lý Tự Nghiệp phần uất huy động mạch đao trong tay. Đối với một dũng sĩ vô địch như hắn mà nói, không thể bị giết khi ra trận, bị chôn sống trong một tòa Thạch Bảo thành, trong lòng hắn cũng không sợ chết, lại cảm thấy buồn bực.

Tiêu Duệ thở dài, khi hắn ngẩng đầu lên, lại phát hiện trên miệng lỗ châu mai của Thạch Bảo thành cách đó không xa, không biết khi nào có một người áo đen che vải đen đứng ở đó. Người áo đen chậm rãi nhảy xuống, trào phúng nói:

- Tiêu đại nhân của chúng ta cứ khăng khải chuẩn bị chịu chết như vậy sao? Ngài có di ngôn gì, ta có thể mang về Trường An cho ngài.

Tiêu Duệ đột nhiên chấn động cả người, khó tin mà kinh hô một tiếng:

- Ảnh Tử? Là người?

Ảnh Tử cười nhàn nhạt, chậm rãi đi về phía Tiêu Duệ.

Mạch đao trong tay Lý Tự Nghiệp lướt qua, chột che trước người Tiêu Duệ, lớn tiếng quát:

- Ai?

Ảnh Tử lạnh lùng cười, thân ảnh đột nhiên lượn vòng, mờ ảo giống như lá rụng, mũi chân khẽ đạp trên mũi đao sắc bén của Lý Tự Nghiệp, mang theo một trận gió lạnh, đứng ở bên người Tiêu Duệ.

- Chạy? Chạy đi nơi nào?

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, hắn không chú ý suy xét xem Ảnh Tử đi vào Thạch Bảo thành như thế nào. Người thần bí xuất quỷ nhập thần giống như âm hồn bên người Lý Long Cơ này đã vượt qua khỏi phạm vi phán đoán của hắn.

- Phía trước là con đường núi duy nhất, mà hai bên đều là vực sâu vạn trượng, mà chắn chắn cũng có quân Thổ Phiên canh gác, cho dù chúng ta có thể trốn xuống vực, sao có thể tránh được hơn vạn quân Thổ Phiên bao vây tiêu trừ?

Ảnh Tử bĩu miệng sau cái khăn che mặt, tay chỉ vào đoạn núi tạo thành hơn nửa thành lũy Thạch Bảo thành kia:

- Còn bên kia? Từ thành bên kia trèo lên trên, nói vậy sẽ không chết được đi? Vượt qua mấy ngọn núi kia.

Tiêu Duệ ngẩn ra, vội vàng nhìn phía sau tường thành. Mặt sau tường thành kết hợp chặt chẽ với một ngọn núi dốc đứng, chỉ cần trèo lên trên... Tiêu Duệ mừng như điên, nhưng loại vui sướng này của hắn không duy trì được vài giây, liền bị chính bản thân rút cho một chậu nước lạnh:

- Bên kia núi là cảnh nội thổ Phiên, cho dù vượt qua mấy ngọn núi kia, đi tới cũng là tự tìm đường chết.

Ảnh Tử cười lạnh một tiếng:

- Vậy cũng tốt hơn là ở chỗ này chờ chết... Cảnh nội Thổ Phiên hoang vắng, các ngươi một đường hướng tây sau đó đi vòng qua hướng đông, cũng không phải là không thể trở về Đại Đường.

Giờ phút này, Tiêu Duệ cực kỳ hối hận, vì sao lúc còn ở kiếp trước không học tốt môn địa lý. Vị trí Thạch Bảo thành hẳn là chỗ giáp giới giữa ba tỉnh Tàng, Cam Túc và Thanh Hải, sau lưng ngọn núi kia đại khái là thảo nguyên lớn cao nguyên Thanh Tàng đi. Nơi cũ của Thổ Dục Hồn, khu vực người Thổ Phiên thống trị.

Tiêu Duệ do dự tính toán, tâm niệm nhanh chóng vận chuyển.

Ảnh Tử một bên cười rộ lên:

- Nắm chắc đi, thừa dịp màn đêm, thừa dịp người Thổ Phiên còn không hồi phục tinh thần, 100 người các ngươi có thể trốn nhiều hơn vài người... Nếu không, tất cả đều phải chết trong Thạch Bảo thành này.

Ảnh bình minh rực rỡ mang đến cho Thạch Bảo thành một màu hồng nhàn nhạt.

Hơn 300 thương binh tàn binh sắc mặt thảm thiết tuyệt vọng dúi dẩy nhau, trầm trong ánh nắng sáng sớm, mắt nhìn sĩ tốt Thổ Phiên gào thét mà đến, hàn quang sáng lạn mũi loan đao lóe lên giống như quang cầu nhảy múa.

- Các huynh đệ, chúng ta.

Một hiệu úy cụt tay dùng cánh tay phải còn lại run rẩy chậm rãi giơ mạch đao lên, khuôn mặt tràn ngập vết máu giật giật một chút, kiên quyết quát:

- Vì vinh quang Đại Đường, vì vinh quang quân Hà Đông, chúng ta —

- Cận kề cái chết không hàng!

- Cận kề cái chết không hàng!

Hơn 300 binh đơn độc thủ trong Thạch Bảo thành phát ra tiếng rống như tiếng sấm. Trong khi rống lên, bọn họ thất tha thất thểu mà dúi dẩy nhau, nâng cây lãn nặng nề hoặc là một tay nắm chặt mạch đao, quay đầu liếc lại trong Thạch Bảo thành trống rỗng, sau đó không chùn bước rống giận thả người mang theo cây lãn nhảy xuống đầu tường.

Hiệu úy cụt tay lộ ra nụ cười sâu thẳm, ngửa mặt lên trời cười như điên, đột nhiên nâng ngang mạch đao, run rẩy mà lướt qua cổ họng của mình, sau đó đột nhiên ngã xuống đầu tường Thạch Bao thành.

Thạch Bảo thành lại rơi vào trong tay Thổ Phiên, theo như được biết, là phản quân Thổ Phiên gây nên. Từ Lễ bộ thị lang Đại Đường phụng chỉ giám quân trấn an sứ Tiêu Duệ trở xuống, tất cả quân Đường đóng ở đó đều hi sinh vì nước. Tin tức này, một đường tới nha môn Tiết độ sứ Lũng Hữu Hoàng Phủ Duy Minh, một đường cấp báo Trường An.

Hoàng Phủ Duy Minh thở dài một tiếng, ném quân báo trong tay, không ngờ sắc mặt nhiều thêm vài phần ảm đạm.

Trong thành Trường An, toàn triều chấn động.

Mà ngay lúc đó, sứ thần Thổ Phiên lại đưa tới cấp báo, nhiều lần tạ tội nói quân mã Thổ Phiên chiếm Thạch Bảo thành là một đội phản quân của Thổ Phiên, trước mắt Tán Phổ Thổ Phiên đã toàn lực tiêu diệt phản quân cả nước, cũng đem tất cả thi thể sĩ tốt phòng thủ quân Đường dựa theo nghi lễ Đại Đường ban thưởng hậu tang, vân vân.

Lý Long Cơ sắc mặt âm trầm ngồi trong điện, nghe văn võ đại thần cả triều liên tục căn nhắc trên triều đình, tâm ý phiền loạn không ngờ tự nhiên đứng dậy rời đi, chỉ để lại đám quyền quý Đại Đường đứng trong điện hai mặt nhìn nhau.

- Lực Sĩ, Tiêu gia có động tĩnh gì?

Lý Long Cơ thở dài:

- Thự sự là trầm hại Tiêu Duệ, nếu lúc trước trầm không đồng ý, hẳn cũng sẽ không đi tới trong quân, cũng sẽ không gặp phải nạn này.

Sắc mặt Cao Lực Sĩ cũng có chút không đành lòng, cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, người Thổ Phiên lật lọng, thật là đáng chết! Bọn họ nói là phản quân, lão nô lại không cho là đúng... Mấy người công chúa Hàm Nghi nghe thấy tin dữ này, đều khóc ngất đi. Kể cả Ngọc Chân điện hạ, hiện giờ bị thương muốn chết nằm trên giường không dậy nổi... Hiện giờ cả Tiêu gia khóc tang, bày biện linh đường cho Tiêu đại nhân.

Lý Long Cơ cắn răng thở dài:

- Người Thổ Phiên đúng là man di, bọn họ có lời gì đáng để tin. Chỉ có điều, quốc khổ Đại Đường trống rỗng, thật sự không thể tiếp tục khai chiến với Thổ Phiên. Cho nên, trăm cũng chỉ có thể giả bộ hồ đồ, chỉ cần người Thổ Phiên không xâm nhập ranh giới lãnh thổ thì thôi — chỉ có điều, Tiêu Duệ chết, trăm cũng sơ suất!

Cao Lực Sĩ không nói gì thở dài.

- Lực Sĩ, truyền ý chỉ trăm, Hàm lâm học sĩ Lễ bộ thị lang Tiêu Duệ trung can nghĩa đảm hi sinh thân mình trấn thủ biên cương vì triều đình, đặc biệt truy phong làm Trung dũng hầu tước, ban thưởng Tiêu gia trăm cuộn tơ lụa vạn quán tiền. Tất cả nhạc tang... do Hộ bộ bỏ vốn, lập đền thờ Trung dũng trước cửa Tiêu gia, để khen ngợi kỳ công.

Lý Long Cơ mệt mỏi phát tay:

- Đi thôi, trăm mệt mỏi.

Cao Lực Sĩ khom người mà ra. Khi Cao Lực Sĩ mang theo thánh chỉ, cùng với một đám dụng phẩm trong cung ban cho, đi tới đầu phố ở Tiêu gia, lại như nào cũng không vào được Tiêu gia. Phía trước Tiêu gia từ trước cửa mãi cho đến đầu phố, vô số đầu người di chuyển, tiếng truy điệu khắp nơi, chấn động toàn thành.

Trong đám người khóc tang, có sĩ tử sĩ nữ, cũng có nông nhân và thương nhân bình thường, thậm chí còn có đứa bé.

Những dân chúng Trường An này có lẽ đã từng hoặc đang được Tiêu Duệ giúp đỡ, nước mắt đầy mặt, tự phát tụ tập ngoài cửa Tiêu gia, mặc cho hạ nhân Tiêu gia khuyên giải thế nào, cũng chậm trễ không chịu rời đi.

- Người tốt sống không thọ, kẻ khốn khiếp sống ngàn năm. Tiêu đại nhân quan tốt như vậy, cứ đi như vậy... Ai!

Bên tai Cao Lực Sĩ truyền tới tiếng thở dài đau xót của một lão nông, trong lòng cũng đau xót. Hắn quay đầu đi chỗ khác, đè nén kích động thật lớn trong lòng, trầm giọng nói:

- Chúng ta đi về trước, một lát lại đến tuyên chỉ!

Cách đó không xa, mười mấy người Thổ Phiên đứng xa xa bang quan xem hết thấy. Đội ngũ sứ thần Thổ Phiên vừa vặn đi vào Trường An, sứ thần Thổ Phiên vốn muốn đến Tiêu gia bái tế Tiêu Duệ một chút, đi vào vừa thấy, căn bản là vào không được.

Một người Thổ Phiên khom người cúi đầu nói với một thiếu niên Thổ Phiên khuôn mặt thanh tú ngồi trên một con ngựa cao lớn:

- Đại nhân, hay là chúng ta đi thôi... Những người Đường này rất cừu thị Thổ Phiên chúng ta.

Thiếu niên Thổ Phiên vẫn thở dài yếu ớt:

- Không nghĩ tới Tiêu Duệ kia uy vọng trong dân cao như thế, thậm chí có vô số dân chúng vội về chịu tang.

Thiếu niên Thổ Phiên đang than thở, lại nghe tiếng la phẫn nộ của dân chúng Trường An truyền tới:

- Đó là người Thổ Phiên, đánh chết đám người đó, báo thù cho Tiêu đại nhân!

Người hầu Thổ Phiên kinh hãi, thấy dòng người đầu phố bên kia có dấu hiệu vọt tới đoàn người, vội vàng xoay người lên ngựa, bảo hộ thiếu niên Thổ Phiên vội vàng hoảng hốt rời đi.

Mặt trời đỏ treo cao.

Mấy trăm hán tử quần áo lam lũ tay cầm mạch đao đi trong núi sâu mênh mông vô bờ. Từng ánh mặt trời xuyên thấu qua ngọn cây rậm rạp chiếu xuống, gió núi mát rượi, một thanh niên đi đầu không kìm nổi hắt hơi một cái.

- Tự Nghiệp, người xem có phải chúng ta bị lạc phương hướng hay không, vòng vo cũng đã mười ngày, vẫn còn đi loanh quang trong đám núi này.

Thanh niên không kìm nổi thở dài:

- Không thể tưởng tượng được bản quan đường đường Lễ bộ thị lang Đại Đường phụng chỉ giám quân trấn an sứ, hiện giờ lại rơi xuống làm con dê lạc đường.

- Đại nhân, nếu Tự Nghiệp đoán không sai, tiếp tục tiến tới, chính là chốn cũ Thổ Dục Hồn.

Lý Tự Nghiệp thân trên trần trụi, cơ thể trắng kiện màu đồng cổ bị bụi gai cây cối và đất đá ngọn núi cắt qua từng vết thương nhàn nhạt, mạch đao trong tay hần hung hăng chặt đứt một gốc cây nhỏ chắn trước mặt:

- Đại nhân, chỉ cần tới chốn cũ Thổ Dục Hồn, chúng ta cướp được ngựa, có thể giết trở về Nhạc Đô!

Tiêu Duệ gật gật đầu, quay lại liếc mấy trăm sĩ tốt yên lặng đi theo phía sau mình, lại thở dài. Sau khi vượt qua ngọn núi cao hiểm trở từ Thạch Bảo thành tiến vào cảnh nội Thổ Phiên, vì để tránh cho nhân số nhiều khiến người Thổ Phiên chú ý, Tiêu Duệ, Lý Tự Nghiệp, Lý Quang Bát, Lệnh Hồ Xung Vũ cùng 300 sĩ tốt Võ lâm quân mang theo và sĩ tốt Hà Đông sở thuộc Quách Tri Vận may mắn còn lại binh chia hai đường, đều tự kiếm đường trở về Đại Đường.

Nhưng không ngờ lại bị lạc đường, những người này một mực đi loanh quanh trong núi rừng mênh mông.

- Đại nhân, chờ Tự Nghiệp đi lên xem.

Lý Tự Nghiệp nói xong, không bao lâu, liền mang mạch đao từ từ đi lên đỉnh một ngọn núi thấp bé trước mắt.

Tiêu Duệ lắc lắc đầu, tự mình ngồi xuống. Dọc theo đường đi, bọn họ cũng không biết đã trải qua bao nhiêu ngọn núi cùng loại, nhưng kết quả đều khiến người ta thất vọng. Tiêu Duệ có một lần cũng nghỉ ngơi, không biết có phải bọn họ tiến vào một mê cung thần bí hay không, dường như đi thế nào cũng không ra khỏi thâm sơn này. Ngay từ đầu, đoàn người còn duy trì cảnh giác đầy bụng, sợ gặp được người Thổ phiên. Nhưng một đường leo tới, ngay cả một người Thổ Phiên cũng không thấy, trừ chim điều bay lượn trên không trung chính là dã thú vội vàng xẹt qua ở chỗ sâu trong cây cối.

- Đại nhân.

Lý Tự Nghiệp hưng phấn vọt xuống từ ngọn núi, cúi đầu hô:

- Đại nhân, vượt qua ngọn núi này chính là thảo nguyên!

Từ ngọn núi nhìn xuống, phía dưới là thảo nguyên mênh mông bát ngát hình tròn hình cung, một con sông giống như đai ngọc vòng sát bên cạnh thảo nguyên chảy về phía tây. Lúc này đã là đầu hè, thảm cỏ màu xanh trên thảo nguyên bừng bừng sức sống, trong gió ẩm ướt mơ hồ truyền đến tiếng roi ngựa nổ vang.

Cách đó không xa, hơn mười trước mạc nhỏ bảo vệ xung quanh một trướng mạc lớn. Ngoài trướng mạc, mơ hồ có thể thấy được sĩ tốt Thổ Phiên đi tới đi lui.

Lý Tự Nghiệp hít lạnh một hơi:

- Đại nhân, ngài xem, trướng mạc kia cực kỳ rộng rãi, giống như là dùng cho quyền quý Thổ Phiên... Chỉ có điều kỳ quái, hộ quân trong doanh bọn họ như nào ít vậy.

Tiêu Duệ ngẩn ra.

Lý Quang bát nhú mày:

- Đại nhân, nơi này là chốn cũ Thổ Dục Hồn, hiện giờ Thổ Dục Hồn bị Thổ Phiên tiêu diệt, một bộ phận di chuyển quy phụ Đại Đường, một bộ phận trở thành phiên thuộc Thổ Phiên, nói không chừng đây là thủ lĩnh của bộ lạc Thổ Dục Hồn nào đó.

Tiêu Duệ im lặng không nói, tâm niệm thay đổi thật nhanh.

Lý Tự Nghiệp hung hăng nhổ nước miếng:

- Đại nhân, không cần do dự, mặc kệ bọn họ là người Thổ Phiên hay là người Thổ Dục Hồn, đều là địch nhân của chúng ta. Xem doanh địa này nhiều lắm chẳng qua chính là mấy trăm người, hãy để cho Tự Nghiệp mang theo 300 sĩ tốt Võ lâm quân xông xuống núi, chiến doanh địa của bọn họ, ngựa của bọn họ!

Tiêu Duệ lắc đầu, khoát tay áo:

- Chúng ta tạm thời ẩn trốn chỗ này, Lệnh Hồ hiệu úy, người đi xuống tra xét một phen!

Lệnh Hồ Xung Vũ gật đầu, cầm bảo kiếm trong tay thật chặt, đứng dậy hít một hơi thật dài thân mình nhoáng lên một cái liền lao xuống phía dưới.

Lý Quang Bất cúi đầu tán thưởng một tiếng:

- Đại nhân, thân thủ của Lệnh Hồ hiệu úy quả nhiên là hiếm thấy, chắc là loại hiệp khách đi tới đi lui đi.

Tiêu Duệ cười mà không nói.

Lệnh Hồ Xung Vũ giống như âm hồn chợt lóe vào bên trong một trướng mạc nhỏ không người, đầu tiên là lấy một túi nước da trâu giắt trên vách trướng mạc, ừng ực uống một ngụm nước lớn, sau đó dán bên vách trướng mạc lắng nghe trong chốc lát, lại chui ra ngoài trướng mạc.

Lệnh Hồ Xung Vũ lần lượt tìm tòi qua từng trướng mạc thật cẩn thận. Làm hắn kỳ quái chính là, trong tất cả những trướng mạc nhỏ này không hề có người ở, chỉ có xung quanh trướng mạc lớn xa hoa ở chính giữa kia, có vài chục sĩ tốt Thổ Phiên đeo đao bảo vệ, mà trên mặt đất cách đó không xa, hơn trăm thất tuần mã đồ thăm tùy ý nuôi thả.

Xem trướng mạc xa hoa và phô trương này, hẳn là đại nhân vật Thổ Phiên nào ở. Nhưng loại đại nhân vật này như nào lại xuất hiện ở trong này, và lại chỉ có hơn mười người hộ vệ? Trong lòng Lệnh Hồ Xung Vũ ngày càng kỳ quái, nên. trong lòng cũng ngày càng cảnh giác.

Né qua con mắt sĩ tốt Thổ Phiên, Lệnh Hồ Xung Vũ nhẹ nhàng leo lên đỉnh chóp chính giữa trướng mạc giống như một con vượn, nhẹ nhàng dùng dao găm sắc bén tùy thân cắt rách đỉnh trướng mạc, hướng về bên trong tìm kiếm, chỉ thấy trong trướng mạc xanh vàng rực rỡ, tất cả đều hết sức xa xỉ, chỉ có giữa lều vài trống rỗng, duy có một thị nữ Thổ Phiên diễm lệ mặc quần mỏng đang quỳ gối ở đó, tập trung tinh thần điều chỉnh một nồi trà sữa nóng hằm hập.

197. Chương 182: Bắt Sống Thổ Phiên Vương

Ngay sau đó, một đứa con khác của Lộc Đông Tán là Đa Kiền, không cam lòng quyền lực gia tộc Lộc Đông Tán bị Tán Phổ Thổ Phiên thu hồi, khởi binh tạo phản, lập tức bị Đô Tòng Mang Bố Kết cử trọng binh tiêu diệt. Mấy trăm nhân khẩu gia tộc Lộc Đông Tán toàn bộ bị giết, hoàn toàn rời khỏi triều đình và dân gian Thổ Phiên.

Nhưng khi Đô Tòng Mang Bố Kết vừa bày tỏ cầu thân với Đường triều, vừa sửa chữa nội chính chuẩn bị củng cố vương quyền, Đỗ Tán một trọng thần dưới tay hắn, một công thần bình định vừa được hắn coi trọng, giao cho làm tướng quốc mới lại sinh lòng gậy rối.

Đỗ Tán mãnh liệt phản đối Đô Tòng Mang Bố Kết hòa thân với Đường triều, không ngờ không nhìn mệnh lệnh của Đô Tòng Mang Bố Kết, âm thầm phái trọng binh dưới tay trở về phía tây Xích Lĩnh, công chiếm Thạch Bảo thành.

Mãi cho đến lúc sau, Đô Tòng Mang Bố Kết mới như vừa tỉnh mộng, làm sao chỉ một gia tộc Lộc Đông Tán thêm nhỏ dãi đối với quyền lực Thổ Phiên? Đỗ Tán gia tộc nhiều năm ẩn nhẫn dưới gia tộc Lộc Đông

Tán, giờ phút này lợi dụng Tán Phổ Thổ Phiên đè gia tộc Lộc Đông Tán xuống, nắm được quyền lực quân đội Thổ Phiên trong tay. Đỗ Tán trong tay có quân quyền, trong lòng sao còn dung được một Tán Phổ thổ Phiên tiếp theo, mục tiêu của hắn chính là Lộc Đông Tán — Đỗ Tán gia tộc muốn thay thế gia tộc Lộc Đông Tán!

“Lịch sử” quyền lực Thổ Phiên do đại gia tộc khống chế đã dài tới mấy chục năm, người Thổ Phiên đã sớm quen loại vận mệnh chính trị và quân sự này. Cho dù là gia tộc Lộc Đông Tán, hay là gia tộc Đỗ Tán, đối với binh dân và nô lệ Thổ Phiên mà nói, không quan trọng. Cho nên, Đỗ Tán rất dễ dàng tiếp nhận quyền hành từ trong tay gia tộc Lộc Đông Tán.

Đô Tùng Mang Bồ Kết “nở mặt nở mày” mấy tháng, lại bị đánh về nguyên hình, lại một lần nữa trở thành con rôi của gia tộc Đỗ Tán. Đô Tùng Mang Bồ Kết tuổi trẻ khí thịnh, chỉ có thể có khổ mà không nói được.

Đô Tùng Mang Bồ Kết gần như bị Đỗ Tán giam lỏng trong La Ta thành. Lúc này đây, Đô Tùng Mang Bồ Kết dùng danh nghĩa đi săn bắn rời khỏi La Ta thành, đi tới chốn cũ của người Thổ Dục Hồn, ý đồ âm thầm liên lạc bộ tộc Thổ Dục Hồn, nuôi trồng thế lực của chính mình.

Đỗ Tán cũng không hề để ý, chẳng qua là một Tán Phổ hình thức, thích săn bắn thì săn bắn đi thôi. Dù sao, Đỗ Tán không chỉ không phản đối, ngược lại mang theo đám quyền quý Thổ Phiên một đường đưa Đô Tùng Mang Bồ Kết và hơn trăm thân binh hộ vệ ra ra thẳng La Ta thành.

Đáng thương đường đường vua người Thổ Phiên, xuất hành chỉ dẫn theo mấy trăm hộ vệ, cực kỳ buồn bực mà ra khỏi La Ta thành, một đường săn bắn tới tận đây. Nhưng càng làm Đô Tùng Mang Bồ Kết thất vọng là, tới chốn cũ Thổ Dục Hồn lại phát hiện, đại bộ phận người Thổ Dục Hồn đã di chuyển trốn chết tới Lương Châu cảnh nội Đại Đường an cư, mà mấy ngàn bộ tộc còn lại, căn bản không dám đối kháng gia tộc Đỗ Tán.

Dưới sự thất vọng, Đô Tùng Mang Bồ Kết đành phải thanh thản mà ở trên thảo nguyên rộng lớn trống trải này, làm một người đi săn hươu nhàn, chuẩn bị trải qua cả mùa hè. Chẳng qua, phần lớn thời gian hắn đều ở trong trướng mạc, chỉ ngẫu nhiên mới đến trong rừng núi phụ cận săn thú.

Mà lúc đó, Lệnh Hồ Xung Vũ điều tra đúng là trướng mạc của Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bồ Kết.

Đương nhiên, Lệnh Hồ Xung Vũ lúc này căn bản không biết, hắn không ngờ nằm sấp trên đỉnh trướng mạc Thổ Phiên Vương. Hắn nằm sấp ở nơi đó trải dài cơ thể, gắt gao dán trên đỉnh trướng mạc, không nhúc nhích chút nào, nương theo tầng tầng lớp lớp đồ trang trí trên đỉnh trướng mạc mà che lấp, ít khả năng có người có thể phát hiện hắn.

Lệnh Hồ Xung Vũ lẳng lặng mà đánh giá thị nữ Thổ Phiên quỳ gối ngồi ở chỗ kia đun nấu trà sữa, mãi cho đến khi bên tai truyền đến tiếng vó ngựa giống như một cơn bão, hắn thoáng ngẩng dậy, thấy trong thung lũng bên trái có mấy trăm người cưỡi ngựa tới, đi đầu là một thanh niên nam tử đang mặc trang phục Thổ Phiên hoa lệ.

Bộ mặt nam tử thanh tú, so với người Thổ Phiên khác, dáng người hơi có chút thấp bé và gầy yếu, trên vai hắn xuyên qua một loan cung vàng long lánh, trong tay nắm một chiếc roi ngựa sợi tơ vàng.

Đi tới trước trướng mạc, thanh niên Thổ Phiên xoay người xuống ngựa, một sĩ tốt Thổ Phiên theo sát phía sau ngựa đầu thối kèn sừng trâu nức nở.

Thanh niên Thổ Phiên vội vàng đi về phía trướng mạc, sĩ tốt Thổ Phiên thủ vệ trước trướng mạc khom người thi lễ, nhưng sắc mặt thanh niên u buồn không thay đổi chút nào không thèm quan tâm đến đi vào trong trướng mạc.

- Tôn kính Vương.

Thị nữ đun trà sữa ở lại trong trướng mạc vội vàng đứng dậy phủ phục trên mặt đất, ống tay áo thật dài tẩn mát trên tấm thảm trong trướng mạc.

- Tôn Kính Vương.

Lệnh Hồ Xung Vũ dựa sát trên đỉnh trướng mạc nhìn kim quan trên đầu thanh niên Thổ Phiên, lại nghe được một tiếng này, không khỏi chấn động cả người: Vương? Tán Phổ Thổ Phiên?

Lệnh Hồ Xung Vũ sẽ không nói dối, điểm này Tiêu Duệ tin tưởng không thể nghi ngờ. Nhưng Lệnh Hồ Xung Vũ tìm hiểu tin tức trở về lần này, lại làm cho Tiêu Duệ “hoài nghi” hắn đang nói dối: Tán Phổ Thổ Phiên sao lại ở nơi này? Sao lại vào lúc này? Làm gì? Làm sao có thể?

Trong lòng Tiêu Duệ nhanh chóng hiện lên dấu chấm hỏi liên tiếp. Hắn nhìn ánh mắt trong suốt của Lệnh Hồ Xung Vũ, do dự một chút, vẫn hỏi lại một câu:

- Lệnh Hồ hiệu úy, người thật sự không nghe nhầm chứ?

- Đại nhân, ta đã tìm hiểu được, Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bồ Kết mang theo mấy trăm vệ binh tới nơi này săn bắn, đã nhiều ngày. Mà ở gần đây, ngoại trừ phía nam hơn trăm dặm có mấy nghìn người bộ tộc Thổ Dục Hồn ra, không có bất kỳ bộ lạc và quân đội Thổ Phiên nào.

Lệnh Hồ Xung Vũ cúi đầu nói:

- Đại nhân, tận dụng thời cơ, sao chúng ta không.

Người Thổ Phiên tính tất cả cũng chỉ có ba bốn trăm người, nếu bọn họ đi đánh lén, toàn diệt người Thổ Phiên bắt sống Tán Phổ Thổ Phiên, cũng không phải là chuyện không thể. Có thể bắt sống vua của người Thổ Phiên đó! Đối mặt với điều này, cho dù là Lệnh Hồ Xung Vũ luôn luôn trầm tĩnh bình tĩnh cũng nhận không được hưng phấn lên, trong mắt phóng ra một chút lửa nóng.

- Ý các người thế nào?

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc Lý Quang Bát và Lý Tự Nghiệp.

Lý Quang Bát gật đầu:

- Đại nhân, lời Lệnh Hồ hiệu úy có lý, chúng ta có thể lớn mật thử một lần. Cho dù có thể bắt sống Thổ Phiên Vương hay không, chúng ta cũng có thể đoạt được ngựa bổ sung cung cấp, sau đó quay về Lương Châu phía đông.

Mạch đao trong tay Lý Tự Nghiệp hung hăng đâm vào núi đá, cổ họng khàn khàn lớn tiếng nói:

- Đại nhân, chỉ là mấy trăm người mà thôi! Đại nhân, để Lý Quang Bát mang theo 50 người bảo hộ đại nhân, Tự Nghiệp nguyện ý dẫn sĩ tốt còn lại xông xuống núi, xử lý cầu tặc Thổ Phiên này!

Ánh mắt Lý Tự Nghiệp đỏ lên, thứ đỏ lên kia là một loại khát vọng. Từ mấy ngày nay, trong lòng hắn ghen một cỗ oán khí.

Lý Tự Nghiệp là mãnh tướng trong quân vô cùng dũng mãnh, mà Lệnh Hồ Xung Vũ lại là võ nghệ hơn người đi tới đi lui, do hai người bọn họ mang theo 200 sĩ tốt Ngự lâm quân, đánh lén mấy trăm thân binh Thổ Phiên Vương kia, hắn là vấn đề không lớn.

Sau khi Tiêu Duệ tính toán thật lâu trong lòng, lúc này mới oán hận cắn chặt răng:

- Lý Tự Nghiệp!

Lý Tự Nghiệp chống mạch đao, nghiêm nghị khom người:

- Đại nhân!

- Một lát đêm đến, người mang theo tất cả huynh đệ lên xuống núi, nhất thiết phải tiêu diệt toàn bộ những người Thổ Phiên này — Lệnh Hồ hiệu úy, nhiệm vụ bắt sống Thổ Phiên Vương, liền giao cho người.

Tiêu Duệ thở phào một cái, dùng sức khoát tay áo.

Đêm tối gió cao đêm giết người.

Trong doanh địa Thổ Phiên bùng lên một đồng lửa trại lớn, trừ bỏ trước mặt của Đô Tùng Mang Bồ Kết vẫn ở chính giữa sáng rực rõ ra, hơn mười trướng mạc nhỏ vây xung quanh trướng mạc lớn khác, toàn bộ đều một mảnh tối đen yên tĩnh, phần lớn tùy tùng và hộ vệ của Đô Tùng Mang Bồ Kết đã tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Lý Tự Nghiệp đột nhiên vung mạch đao thật dài, một đao chém rụng một sĩ tốt Thổ Phiên chui ra khỏi trường mạc đi tiêu, lập tức mở màn cuộc chiến đấu kịch liệt.

- Có tặc!

Thủ vệ ngoài doanh trường Đô Tùng Mang Bồ Kết lo sợ không yên la lên, nhưng tiếng là còn chưa dừng lại, bên tai liền vang lên tiếng hò hét đỉnh tai nhức óc. Mạch đao quân Đường bay tứ tung, ánh đao lạnh như băng phản xạ hàn quang quỷ dị dưới ánh trăng, người Thổ Phiên nằm mơ cũng thật không ngờ, ở giữa nội địa Thổ Phiên không ngờ lại xuất hiện một đám quân Đường đằng đằng sát khí.

Mạch đao trong tay Lý Tự Nghiệp vung mạnh, phàm là sĩ tốt Thổ Phiên chắn trước người hấn đều bị hoành đao của hấn chém rụng đầu:

- Giết con mẹ nó!

Hấn rống giận, đột nhiên xông về phía trước một bước, sau đó hung hăng bổ mạch đao xuống, hung hăng chém một sĩ tốt Thổ Phiên còn chưa tỉnh hồn thành hai đoạn, máu bay tứ tung, bắn đầy người hấn.

Tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết vang thành một mảnh ngoài doanh trường, Đô Tùng Mang Bồ Kết còn trẻ sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác mà ngồi xuống mặt thảm, quỳ sấp trên tay hấn rơi xuống mặt đất. Thổ Phiên Vương yêu thích văn hóa Đại Đường này, đang treo đèn đọc đêm, đột nhiên nghe thấy báo có quân địch đột kích, lập tức không khỏi choáng váng.

Mặc dù hấn là con rỗi, nhưng dù sao vẫn là Vương của người Thổ Phiên. Cho dù là Luân Khâm Lăng con trai của Lộc Đông Tấn lúc trước, hoặc là Đỗ Tấn hiện tại, mặc dù quyền lực của bọn họ ở Thổ Phiên một tay che trời, cũng sẽ không công khai phái binh xuống tay với hấn. Thổ Phiên Vương, là quý tộc huyết thống cao quý nhất, huyết mạch vương thất Thổ Phiên trở thành tín ngưỡng trong đám nô lệ bình dân Thổ Phiên. Bởi vậy, Đỗ Tấn có thể nắm toàn bộ triều chính, nhưng không chối từ được Thổ Phiên Vương, nếu không, Đô Tùng Mang Bồ Kết không còn mạng hiện tại.

Đô Tùng Mang Bồ Kết cũng không có nghĩ tới tiến công tập kích doanh địa của mình không ngờ là một đội quân Đường từ trên trời giáng xuống.

Sự tình xảy ra đột nhiên, chưa kịp tiến hành đề phòng, 400 hộ vệ Thổ Phiên đi theo trừ một số ít tước vũ khí đầu hàng ra, đa số trở thành quỷ dưới đao Ngự lâm quân Đại Đường do Lý Tự Nghiệp suất lĩnh.

Đô Tùng Mang Bồ Kết không có bất kỳ kháng cự nào, chỉ có điều thần sắc hấn lo sợ không yên mang theo kinh ngạc thật lớn, trơ mắt nhìn một thanh niên người Đường mặc quan bào Đại Đường rách rưới bước dưới ánh trăng sáng và mùi máu tanh nhàn nhạt, phiêu nhiên đi tới trước mặt mình.

- Người là Tấn Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bồ Kết sao?

Thanh âm Tiêu Duệ có vẻ có chút mờ ảo bất định.

Nói đến cũng rất quỷ dị, trong những người Thổ Phiên còn sống sót, cũng chỉ có Đô Tùng Mang Bồ Kết còn duy trì tỉnh táo. Hấn chậm rãi đứng dậy, không để ý đao kiếm trong tay Lý Tự Nghiệp và Lệnh Hồ Xung Vũ, si ngốc mà nhìn Tiêu Duệ chăm chăm, thật lâu sau mới run giọng nói:

- Ta là Thổ Phiên Vương, người là người phương nào? Người Đường các người như thế nào đến được cảnh nội Thổ Phiên chúng ta?

- Ha ha, thật đúng là Thổ Phiên Vương.

Tiêu Duệ thở dài:

- Tấn Phổ điện hạ tôn kính, chúng ta từ bên kia đến —

Tiêu Duệ xoay người chỉ vào tòa núi lớn rậm rạp mệnh môn kia:

- Người Thổ Phiên các người lòng muông dạ thú, lật lọng, đưa binh tiến công Thạch Bảo thành.

Đô Tùng Mang Bồ kết run cả người, lại run giọng hỏi:

- Người là người phương nào?

- Bản quan Tiêu Duệ, Hàn lâm học sĩ Đại Đường, Lễ bộ thị lang, trấn an sứ giám quân Hà Lũng.

Tiêu Duệ chậm rãi ngồi xuống trước mặt Đô Tùng Mang Bồ Kết.

198. Chương 183: Mười Đồi Bí Mật, Hợp Tác

Sắc mặt Đô Tùng Mang Bồ Kết đột nhiên khó tin mắt nhìn chằm chằm Tiêu Duệ, thì thào lẩm bẩm:

- Này, điều này sao có thể?!

Đại danh Tiêu Duệ sớm đã truyền khắp Thổ phiên. Làm một Tán Thổ thanh niên, Thổ Phiên biết rõ và thích văn hóa Hán hướng tới Đại Đường phồn thịnh vinh quang. Đô Tùng Mang Bồ Kết tự nhiên cũng từng nghe ngóng một chút đối với người quyền quý trong triều đình Đại Đường hiện tại, thí dụ như Lý Lâm Phủ, Ngọc Chân, lại như Tiêu Duệ. Thậm chí, một số thơ văn của Tiêu Duệ đã truyền lưu Thổ Phiên, trở thành tác phẩm văn hóa Hán xuất sắc được truyền miệng giữa đám quyền quý Thổ Phiên.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, Thiệu Đào Tử của tửu phường Tửu Đồ có “lực sát thương” thật lớn ở mọi góc ngách Thổ Phiên. Rượu Thiệu Đào Tử do tửu phường Tửu Đồ sản xuất, độ rượu rất cao, rất phù hợp với khẩu vị của người Thổ Phiên tính tình thô lỗ, vả lại giá cả cực kỳ rẻ. Từ sau khi thương khách Thổ Phiên mang tới loại rượu mạnh của Đại Đường này, Thiệu Đào Tử liền trở thành một loại đồ uống thường dùng từ vương thất quý tộc cho tới dân chần nuôi nô lệ.

Rượu Thiệu Đào Tử giá rẻ lượng tiêu thụ ở Thổ Phiên rất lớn, thật ra Tiêu Duệ cũng không rõ ràng lắm. Nếu như hắn không đi tửu phường tìm Tôn Công Nhượng đưa khoản mục cho hắn xem sẽ không biết, rượu Thiệu Đào Tử chỉ ở phía Thổ Phiên và các nước Tây Vực người Hồ sống, sản lượng và lượng tiêu thụ gần như nhiều hơn một thành (10%) so với tất cả các loại rượu khác do tửu phường Tửu Đồ gộp lại.

Tuy rằng giá cả rượu Thiệu Đào Tử không cao, đi theo con đường giành cho quần chúng địa vị thấp, bởi vì Tiêu Duệ sợ năng lực tiêu dùng của người Thổ Phiên không cao, nhưng cái gọi là ít lãi tiêu thụ mạnh, lợi nhuận của rượu Thiệu Đào Tử cũng không thấp.

Không chỉ như thế, tửu phường Tửu Đồ còn đối lấy lượng lớn hàng da và dê bò trong tay người Thổ Phiên, vừa chuyển tay, đây chính là đồng tiền vàng óng.

Cho nên, một người Đường mà người Thổ Phiên quen thuộc nhất nghe nhiều nhất, không phải hoàng đế Lý Long Cơ Đại Đường, không phải Lý Lâm Phủ quyền thần Đại Đường, là Tiêu Duệ tài tử tửu đồ Đại Đường.

Tiêu Duệ thấy hai thủ hạ họ Lý và đám người Lệnh Hồ Xung Vũ đang bề bộn thu thập ngựa và cấp dưỡng, chuẩn bị suốt đêm rời khỏi doanh địa sản bản của Tán Phổ Thổ Phiên, đột nhiên hắn vừa động trong lòng, nhàn nhạt cười với Đô Tùng Mang Bồ Kết:

- Tán Phổ đại nhân, Tiêu Duệ có lời muốn hỏi ngài.

Đô Tùng Mang Bồ Kết vừa mới đầu mê hoặc khiếp sợ, đến bây giờ lại lo sợ không yên và tuyệt vọng thần sắc không ngừng thay đổi, một hồi đau thương và cô đơn không kiềm chế được trong lòng. Kể nhiệm Tán Phổ Thổ Phiên mười hai năm, chỉ có thời gian mấy tháng hắn mới thật sự giống Tán Phổ. Nhưng không lâu lắm, hắn lại bị đánh về nguyên hình một lần nữa lại làm con rối... Con rối thì con rối, tốt xấu gì ngoài mặt hắn vẫn là Vua Thổ Phiên. Cũng không nghĩ tới, hiện giờ ngay cả làm con rối Vương cũng không được, không ngờ bị quân Đường bắt làm tù binh!

Đường đường Tán phổ Thổ Phiên, lại lưu lạc làm tù nhân người Đường. Đô Tùng Mang Bồ Kết thở dài một tiếng, áp lực nhiều năm nghẹn khuất và phẫn nộ hòa trộn lại một chỗ cùng nảy lên trong lòng hai hàng lệ nóng không kim nổi tràn mi mà ra ngoài.

Sau khi trải qua một phen nói chuyện dài “thành khẩn” với Đô Tùng Mang Bồ Kết, trước khi sắp sáng, cuối cùng Tiêu Duệ cũng chứng thực suy đoán trong lòng mình: không ngờ Tán phổ Thổ Phiên này thực sự là một bình hoa trang trí, quyền lực Thổ Phiên từ gia tộc Lộc Đông Tán, vũng vàng chuyển qua gia tộc Đỗ Tán, hết thủy lại bình tĩnh. Thổ Phiên vẫn là thổ Phiên kia, Tán Phổ Thổ Phiên vẫn là Tán Phổ Thổ Phiên một năm có mấy tháng tự do sản bản kia.

Tiêu Duệ lẳng lẳng mà nhìn Đô Tùng Mang Bồ Kết, nhàn nhạt nói:

- Thổ Phiên Vương điện hạ tôn kính, chúng ta có thể hợp tác rồi.

Đô Tùng Mang Bồ Kết bị thương nhếch miệng miễn cưỡng cười một chút:

- Tiêu đại nhân chỉ giáo cho?

- Theo như lời Thổ Phiên Vương điện hạ nói, quyền hành Thổ Phiên hiện giờ rơi hết vào tay gia tộc Đỗ Tấn ... Nếu điện hạ muốn lại nắm quân chính đại quyền Thổ Phiên tất phải diệt trừ gia tộc Đỗ Tấn. Nhưng trừ đi gia tộc Đỗ Tấn không chừng sẽ lại xuất hiện một gia tộc khác — bởi vì, quyền lực Thổ Phiên Vương đã bị suy yếu quá nhỏ quá nhỏ trong mấy chục năm.

Tiêu Duệ chậm rãi mà suy ngẫm, trầm giọng nói:

- Cho nên, hiện giờ điện hạ chỉ có mượn ngoại lực hùng mạnh, mới có thể đông sơn tái khởi.

Hai mắt Đô Tùng Mang Bồ Kết sáng ngời:

- Ý Tiêu đại nhân là, Đại Đường có thể giúp ta?

Nhưng không đợi Tiêu Duệ trả lời, ánh mắt Đô Tùng Mang Bồ Kết lại ảm đạm xuống:

- Mấy chục năm quyền lực Thổ Phiên đều bị mấy gia tộc hùng mạnh chia cắt, tất cả quân đội gần như đều nằm trong tay các đại gia tộc. Chính là ta lấy được sự trợ giúp của quân đội Đại Đường, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì.

Tiêu Duệ đột nhiên cười:

- Ta nghĩ, điện hạ không ngại trước cùng Tiêu Duệ quay về Trường An đi. Chờ Thổ Phiên nội loạn, sau khi các đại gia tộc tấn công nhau làm suy yếu phần lớn lực lượng, điện hạ được Đại Đường đến đỡ nâng cờ về tây, tất nhiên có thể thống nhất Thổ Phiên.

Thân thể Đô Tùng Mang Bồ Kết run lên:

- Người, người muốn làm cho Thổ Phiên nội loạn? Điều này sao có thể, chỉ bằng mấy trăm người các người, căn bản không thể làm được.

- Trở về cảnh nội Đại Đường — nhưng là, có điện hạ ở đây, thì nhất định làm được!

Tiêu Duệ khoát tay áo, đứng dậy cao giọng hô:

- Tự Nghiệp, chinh quân, mang tốt lương thực và nước, chuẩn bị xuất phát!

Lý Tự Nghiệp đáp lời, Lệnh Hồ Xung Vũ mỉm cười đi tới:

- Đại nhân, chúng ta muốn về Lương Châu phía đông sao?

- Không.

Tiêu Duệ lắc đầu.

Lý Quang Bất cười nhàn nhạt:

- Phía sau nơi này có quân Thổ Phiên đồn trú, có chừng 500 người đóng quân. Ta nghĩ, ý của đại nhân, đại khái là bất ngờ tập kích nơi quân Thổ Phiên đồn trú này!

Mùa hè ở Trường An vẫn phồn hoa âm ỉ như trước. Chuyện Tiêu Duệ cùng hơn một ngàn quân Đường quên mình vì nước giống như là một bọt nước không lớn không nhỏ, rất nhanh liền bị thời gian che phủ. Trong thành Trường An vẫn ca múa như trước, khách rượu men say ngà ngà và các thương khách màu da không giống, chủng tộc không giống cùng nhau rộn ràng hối hả đi trên phố xá náo nhiệt.

Dân phong thịnh Đường cõi mở, lòng dạ người Đường rộng rãi. Tại nơi được xưng là Trường An thành của vạn nước, mặc dù quan hệ Đại Đường và Thổ Phiên căng thẳng, nhưng thương khách Thổ Phiên vẫn có thể kinh doanh trong thành Trường An cảnh nội Đại Đường như cũ. Trước sau như một, chiến tranh là chiến

tranh, quốc gia là quốc gia, buôn bán là buôn bán, bất kể là triều đình Đại Đường hay dân chúng trên phố, đều hết sức rõ ràng.

Vào lúc giữa trưa, hơn mười thương khách Thổ Phiên tụ tập bên ngoài nhà khách xứ thần Thổ Phiên ở, chờ đợi sứ thần Thổ Phiên triệu kiến.

Trước đó vài ngày, tửu phường Tửu Đồ đột nhiên gián đoạn cung ứng rượu Thiêu Dao Tử với Thổ Phiên, công bố về sau không bao giờ mua bán với người Thổ Phiên nữa, điều này làm cho đám thương khách Thổ Phiên nóng vội.

Đám thương khách nhiều lần tới tửu phường Tửu Đồ tìm Tôn Công Nhượng một trong các ông chủ can thiệp, nhưng Tôn Công Nhượng chỉ tránh mà không gặp, chỉ đành để cho tiểu nhị truyền lời ra, để cho người Thổ Phiên hết phần hi vọng này đi, ngày sau tửu phường Tửu Đồ sẽ không bán một vò rượu cho người Thổ Phiên. Không làm sao được, đám thương khách Thổ Phiên đành phải tìm đến sứ thần Thổ Phiên, hy vọng sứ thần Thổ Phiên có thể hòa giải ở giữa.

Tin tức Tiêu Duệ đột nhiên “bỏ mình” làm cho Tiêu gia như rơi xuống địa ngục, đến nay còn chìm đắm trong không khí đau thương. Lý Đăng Không cũng không còn “diễn trò”, khóc lóc từ Yên La Cốc trở về Tiêu gia, cùng hai nàng Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi ôm nhau khóc, đều bệnh nặng một hồi, đến nay còn nằm trên giường không dậy nổi. Ngay sau đó, dưới mệnh lệnh của Lý Đăng Không, tửu phường Tửu Đồ liền đóng cửa lớn với người Thổ Phiên.

- Sứ thần đại nhân, tửu phường Tửu Đồ không bán rượu cho Thổ Phiên, hy vọng sứ thần đại nhân có thể từ giữa... chúng ta vô cùng cảm kích.

Một đám thương khách Thổ Phiên khom người thi lễ cùng nói.

Sứ thần Thổ Phiên là một thiếu niên khuôn mặt thanh tú, hấn nhướng mày, khoát tay áo:

- Các người không mua được rượu thì tìm đến bản quan làm gì? Chẳng lẽ đường đường sứ thần Tán Phổ Thổ Phiên ta, còn có thể đi quản đám thương nhân các người mua bán gì đó?

Một thương khách Thổ Phiên cường tráng tiến lên khom người thi lễ:

- Đại nhân, rượu ngon Thiêu Dao Tử do tửu phường Tửu Đồ làm ra quá quan trọng với Thổ Phiên chúng ta... Đại nhân không biết, Thổ Phiên hiện giờ từ cao tới thấp đều không rời được loại rượu ngon này.

Ý tứ thương khách Thổ Phiên này là, những người chúng ta không kiếm được tiền là chuyện nhỏ nhưng bây giờ người Thổ Phiên không rời được loại rượu này. Người Thổ Phiên là dân tộc thích rượu, bỏ rượu còn sống như thế nào? Đến lúc đó, chỉ sợ cũng không phải chuyện thương nhân có kiếm tiền được hay không.

Thiếu niên sứ thần Thổ Phiên dường như không uống rượu, cho nên không hề rõ ràng rượu Thiêu Dao Tử của tửu phường Tửu Đồ, mày hấn lại nhứ càng chặt:

- Đại Đường sản xuất nhiều rượu, cho dù người Thổ Phiên chúng ta cũng biết làm rượu, nhà này không bán các người tới nhà khác, vì sao cứ muốn rượu này?

Vẫn là thương khách vừa rồi cung kính nói:

- Đại nhân có điều không biết, người Thổ Phiên hiện tại từ cao xuống thấp đều thích uống loại rượu Thiêu Dao Tử này.

Sứ thần Thổ Phiên đột nhiên chấn động, lòng bàn tay run lên một cái:

- Vì cái gì?

- Rượu này mãnh liệt như lửa đốt, dư vị kéo dài giống như rượu tiên, uống rượu này vào, lại uống rượu khác mùi nhạt như nước.

Thần sắc sứ thần Thổ Phiên thay đổi, hấn mơ hồ cảm thấy rất không ổn, nhưng đến tột chỗ nào không ổn, lại không thể thăm dò.

- Như vậy, vì sao người Đường không chịu bán rượu cho các người?

Sứ thần Thổ Phiên chậm rãi nói.

Thương nhân thở dài:

- Tầu phường Tầu Đồ là sản nghiệp của Lễ bộ thị lang Đại Đường Tiêu Duệ luôn luôn hợp tác tốt đẹp với chúng ta, đột nhiên đề xuất không mua bán với chúng ta, sợ là vì Tiêu Duệ chết ở Thạch Bảo thành.

Sứ thần Thổ Phiên ngẩn ra, cười khổ nói:

- Lại là sản nghiệp Tiêu Duệ?

Chợt mặt mũi sứ thần Thổ Phiên âm trầm xuống:

- Chuyện này ta không trông nom được, các người lui ra đi.

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Chén trà trong tay Lý Long Cơ dừng lại, hần kinh ngạc nói:

- Lão già kia, người nói nha đầu Chương Cừu gia kia để tang Tiêu gia?

Cao Lực Sĩ thở dài một tiếng :

- Hoàng thượng, là chuyện tình ngày hôm qua, lão thần nghe nói, Chương Cừu Liên Nhi mặc một thân đồ tang quỹ tạm biệt mẫu thân và huynh trưởng của nàng, sau đó mang theo một thị nữ vào Tiêu gia, không kieu hoa không lễ nghi, không cỗ nhạc, trông trong linh đường Tiêu Duệ một đêm, coi như là đã cưới.

Đuôi mày Lý Long Cơ nhảy dựng, phía trước đột nhiên hiện lên khuôn mặt thanh tú tuổi teen kia của Tiêu Duệ, cũng không khỏi thở dài:

- Nha đầu Chương Cừu gia này đối với Tiêu Duệ thật là một lòng say mê... Cũng được, truyền ý chỉ trầm, ban thưởng Chương Cừu Liên Nhi vàng bạc tơ lụa sung làm đồ cưới đi, xem như một chút tâm ý của trầm.

Lý Long Cơ dừng một chút lại nói tiếp:

- Lão già kia, sau khi Khánh Vương quay về kinh có xu hướng gì.

Cao Lực Sĩ ngẩn ngơ, chậm rãi cúi đầu xuống, vội vàng cẩn thận suy nghĩ, nửa ngày mới cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, lão nô nghe nói sau khi Khánh Vương điện hạ về kinh mỗi ngày đều ầm yển với Bùi Khoan và các đại thần trong triều, tới lui rất chặt chẽ.

Lý Long Cơ ồ một tiếng, lại không một tiếng động. Cao Lực Sĩ chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn, thấy không ngờ Lý Long Cơ hai mắt hí lại đã ngủ, cũng không biết là ngủ thật hay ngủ giả.

199. Chương 184: Lòng Khánh Vương, Người Qua Đường Đều Biết

Mấy ngày nay, tâm tình Lý Tông cực kỳ vui sướng. Thứ nhất, công lao trên quân công bạc của hắn lại tăng thêm một nét mực đậm, danh vọng ở triều đã ngày càng cao, trong rất nhiều hoàng tử của Lý Long Cơ đã không ai có thể so sánh. Thứ hai, mối họa lớn trong lòng là Tiêu Duệ cuối cùng đã hoàn toàn biến mất, điều này thật sự khiến hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Đừng nhìn mặt ngoài hắn không coi Tiêu Duệ ra đâu, nhắc tới Tiêu Duệ hắn cười nhạt chẳng thềm ngó tới, nhưng thật ra trong đáy lòng, hắn vẫn có chút kiêng kỵ đối với Tiêu Duệ. Lực ảnh hưởng về tài lực của Tiêu Duệ, từ Ngọc Chân sau lưng, một thứ làm không tốt, Tiêu Duệ sẽ trở thành chứng ngại thật lớn trên con đường đi tới ngôi vua của hắn.

Bởi vậy, mặc dù tâm tính Lý Tông trầm ổn hơn các hoàng tử khác như Lý Mạo, nhưng gần đây cũng có chút bộ dáng hí hửng, mỗi khi mời quyền quý trong triều ầm yển, trong lời nói cứ chỉ đường như mơ hồ tự cho mình là thái tử tương lai.

Kỳ thật, điều này cũng là một chủ ý Hộ bộ thượng thư Bùi Khoan cho hắn.

Làm cho hấn mượn cơ hội thử phản ứng hoàng đế một chút. nếu hoàng đế có chút bất mãn với sự “vênh váo tự đắc” của Khánh Vương, liền lập tức “thu liễm”, tiếp tục làm Khánh Vương điện hạ khôn ngoan hiểu chuyện lúc trước; nhưng nếu hoàng đế không phản ứng kịch liệt, điều này đã nói lên, cán cân lập thái tử đã nghiêng về phía Khánh Vương.

Nếu như vậy mà nói, dưới thời cơ thích hợp, Bùi Khoan đứng đầu đảng Khánh Vương, sẽ lại nhắc tới việc lập thái tử, hoàng đế vẫn không muốn tiếp tục lập thái tử, cũng khó có thể ngăn cản lễ pháp triều đình và “gia quy” do tổ tiên hoàng thất Lý Đường lập xuống. Lập thái tử chính là liên quan đến chuyện lớn giang sơn xã tắc, nơi nào có chuyện hoàng đế không lập thái tử? Trừ khi hoàng đế có thể thật sự trường sinh bất tử. Đương kim hoàng đế đã tại vị nhiều năm, cho dù xem từ góc độ nào, cũng không nên tiếp tục kéo dài.

Hoặc là nói, Bùi Khoan và Lý Tông làm quân cơ của Lý Long Cơ.

Chuyện này cũng tạm thời thôi.

Gần đây Lý Tông đang suy nghĩ một sự kiện khác, được một mưu sĩ Thuần Vu Thư trong phủ dẫn đường, ánh mắt tham lam của Lý Tông nhắm ngay sản nghiệp của Tiêu gia. Tiêu Duệ đã “xong đời”, Tiêu gia cũng chỉ còn có Lý Nghi và nữ tử mềm yếu quản lý sản nghiệp thật lớn của Tiêu gia thật khiến làm cho người ta đỏ con mắt! Nếu, nếu Lý Tông có thể “kế thừa” sản nghiệp khổng lồ của Tiêu Duệ, điều này đối với cuộc chiến hoàng quyền, không thể nghi ngờ sẽ có trợ lực thật lớn.

- Điện hạ, tiểu nhân đã tra rõ ràng, sản nghiệp Tiêu Duệ tổng cộng chia làm ba bộ phận. Thứ nhất là sản nghiệp trước kia dưới danh nghĩa Tiên Vu Trọng Thông Kiểm Nam Đạo, cùng sở hữu cửa hàng lương thực, tiệm trà, tửu lâu, ngân hàng tư nhân, thanh lâu hơn trăm chỗ cửa hàng. Thứ hai là tửu phường Tửu Đồ, tửu phường Tửu Đồ lấy Trường An Lạc Dương và Ích Châu làm trung tâm thiết kế hơn 60 chi nhánh ở các nơi trong Đại Đường, kinh doanh trải rộng Đại Đường cùng với Thổ Phiên Nam Chiếu và Tân La đám man di Tây Vực. Thứ ba Tiêu Duệ còn kinh doanh sản xuất đường từ Lĩnh Nam, hiện giờ đã dần dần thay thế Ngụy gia trở thành thương nhân đường lớn nhất Đại Đường.

Một trung niên nam tử kính cẩn nhỏ giọng nói trước mặt Lý Tông:

- Cửa cải nhà nào cũng không chỉ ngăn vạn quán đầu điện hạ!

Lý Tông hít một hơi sâu, mặc dù biết Tiêu Duệ có tiền, nhưng không nghĩ tới Tiêu Duệ còn có tiền tới như vậy, quả thực phú khả địch quốc!

Hấn hừ một tiếng lạnh lùng:

- Khó trách Tiêu Duệ lập tức quyên ra mấy vạn quán quân lương.

Dừng một chút, Lý Tông lại trầm giọng nói:

- Thuần Vu, mặc dù bốn vương có lòng muốn ăn hết sản nghiệp Tiêu gia nhưng trước mắt tất cả Tiêu gia vẫn do công chúa Hàm Nghi chủ quản. Nếu Hàm Nghi tìm tới chỗ phụ hoàng, chỉ sợ bốn vương cũng không dễ nói chuyện.

Mưu sĩ được gọi Thuần Vu Thư cười cười, tiến lên một bước cúi đầu nói:

- Điện hạ, Thuần Vu Thư có mấy câu không biết có nên nói hay không.

- Người nói.

- Xin hỏi trong lòng điện hạ, ruột thịt xếp hạng nhất hay là nghiệp lớn của điện hạ xếp hạng nhất?

- Vô nghĩa! bốn vương đương nhiên coi trọng cốt nhục thân tình, nhưng điều này... không xung đột với tương lai của bốn vương!

- Nếu như vậy, Thuần Vu Thư liền cả gan nói thẳng. Sản nghiệp Tiêu gia thật lớn, mà Tiêu Duệ vừa chết, đám người Hàm Nghi công chúa không biết kinh doanh, tự nhiên sẽ không tiếp tục nắm sản nghiệp nhanh như vậy... Nếu như lúc này, điện hạ quyết dứt tay, thì dùng cái giá thật nhỏ lấy sản nghiệp Tiêu gia — về phần Hàm Nghi công chúa, qua vài ngày điện hạ không ngại dâng tấu hoàng thượng làm cho Hàm Nghi công chúa lập gia đình khác là được.

- Nói tiếp đi.

- Điện hạ, điện hạ có biết sản nghiệp Tiêu Duệ đều do một thương nhân tên là Tôn Công Nhượng vận động? Theo Thuần Vu Thư thăm dò, trong tửu phường Tửu Đồ có bốn thành thuộc về Tôn Công Nhượng.

Trước mặt Lý Tông sáng ngời, chậm rãi đứng dậy trầm giọng nói:

- Thuần Vu Thư, ý tứ là để bốn vương xuống tay với Tôn Công Nhượng kia?

- ... Thuần Vu Thư, nếu người làm xong chuyện này cho bốn vương. Ừ, bốn vương tất nhiên sẽ tiến cử người, mưu cầu cho người một chức quan thất phẩm.

Trên mặt Thuần Vu Thư không kìm nén được vui sướng thật lớn trong lòng, vội vàng khom người xuống thi lễ, run giọng nói:

- Đa tạ ân điển của điện hạ, Thuần Vu Thư nhất định sẽ gan não đầy đường chết vì điện hạ.

Khóe miệng Lý Tông lộ ra nụ cười, khoát tay áo:

- Đi theo bốn vương làm việc, người nào cũng có thể ăn không hết.

Nguyên bản Thuần Vu Thư là sĩ tử Lương Châu, người không có bối cảnh và chỗ dựa vững chắc, 5 năm trước đi Trường An tham gia khoa thi, năm thứ hai, năm thứ ba, liên tục hai năm vẫn không lấy được giấy thông hành cho mộng cầu tiến thân của hắn.

Vạn bất đắc dĩ dưới sự đề cử của người khác, hắn đầu nhập vào Khánh Vương Phủ, làm một kẻ thanh nhàn, thường viết công văn xử lý chút tạp vụ linh tinh trong Khánh Vương Phủ, nếu tiếp tục như vậy, cả đời này cũng sẽ không có tiền đồ gì.

Nhưng trước đó không lâu, cơ hội của hắn tới.

Trong lúc vô ý viết xuống một bài thơ có tài nhưng không gặp thời, làm cho Hộ bộ thượng thư Bùi Khoan đến Khánh Vương Phủ nhìn thấy. Bùi Khoan là người yêu tài thấy được trong thơ Thuần Vu Thư hành văn thanh nhã rất có linh khí, liền đề cử Thuần Vu Thư với Lý Tông. Trải qua một phen “thử nghiệm”, Thuần Vu Thư liền nhảy lên trở thành một số ít phụ tá bên người Lý Tông.

Mưu đồ xâm chiếm tài sản Tiêu gia là hành động đầu tiên sau khi Thuần Vu Thư trở thành thân tín của Lý Tông. Hoàn thành, hắn sẽ xoay mình thành danh, mà không hoàn thành, nói chung là đời này của hắn xong rồi, thậm chí, còn có họa sát thân.

Mấy ngày nay Tôn Công Nhượng cũng đau lòng. Tiêu Duệ ở trong lòng hắn, không chỉ là một người hợp tác, còn là một người bạn thân có thể tin cậy và chỗ dựa vững chắc. Chợt nghe tin dữ Tiêu Duệ “tráng niên sớm ra đi”, Tôn Công Nhượng gần như không thể tiếp nhận. Qua mấy năm, hai người đối xử chân thành, tín nhiệm lẫn nhau. Cho tới hôm nay, tửu phường Tửu Đồ từ một xưởng nhỏ trong thành Lạc Dương lúc trước, nhảy lên thành sản nghiệp rượu cực lớn trải rộng khắp Đại Đường, Tiêu Duệ từ một đệ tử nghèo túng trở thành nhân tài đứng đầu thương nghiệp Đại Đường mới xuất hiện, mà Tôn Công Nhượng cũng trở thành một trong số ít các thương buôn lớn của Đại Đường.

Tôn Công Nhượng là một thương nhân đặc biệt khác người, hắn không coi trọng ích lợi, mà là sân khấu buôn bán lớn hơn nữa. Trải qua mấy năm, là Tiêu Duệ mang tới cho hắn sân khấu rộng lớn, làm cho hắn có không gian có thể thi triển năng lực và tài cán lớn hơn. Càng làm cho hắn cảm động chính là, Tiêu Duệ đem sản nghiệp Tiên Vu Trọng Thông tất cả đều giao cho hắn vận hành, loại tín nhiệm này, kỳ thật nói lên hết thảy.

Trong lòng hắn, Tiêu Duệ đã tồn tại giống như thân nhân của hắn, điều này cũng làm cho mấy năm nay, Tôn Công Nhượng âm thầm thay Tiêu Duệ xử lý mọi việc nhà. Nhớ lại, từ phủ đệ Tiêu gia tới hạ nhân, việc lớn việc nhỏ, từ trong ra ngoài đều do Tôn Công Nhượng thay hắn đến chống đỡ xử lý.

Nói tóm lại, cho dù là Tôn Công Nhượng tín nhiệm Tiêu gia, hay là Tiêu gia tín nhiệm Tôn Công Nhượng đều là từng giọt từng giọt xây dựng lên trong thời gian dài, loại quan hệ siêu việt hợp tác bay lên trở thành quan hệ thân tình, đúng là vững chắc.

- Lòng Khánh Vương, người qua đường đều biết.

Sắc mặt Tôn Công Nhượng căng thẳng, đôi mắt đỏ lên lạnh lùng liếc Thuần Vu Thư:

- Thuần Vu tiên sinh, mặc dù Tôn mỗ là một kẻ thương nhân, nhưng cũng có biết hai chữ tín nghĩa. Tử Trường cùng Tôn mỗ tương giao từ Lạc Dương đến này, vẫn chân thành. Nay tuy rằng hãn trắng niên mất sớm, nhưng Tôn mỗ tuyệt đối sẽ không làm bất cứ chuyện gì xin lỗi Tử Trường. Ngài cái gì cũng không cần nói, nếu muốn Tôn mỗ bán đứng Tiêu gia, đó là tuyệt đối không thể. Tôn mỗ khuyên tiên sinh trở về chuyển cáo cho Khánh Vương điện hạ. Tử Trường anh linh không xa, làm thân vương hoàng tử, vẫn chớ nên làm loại việc bỏ đá xuống giếng khiến người ta khinh thường này mới tốt.

Thuần Vu Thư nhú mày, hẳn là người đọc sách, khinh thường chính là đám thương nhân gian trá xu nịnh này. Trong mắt hãn, Tiêu Duệ còn sống, Tôn Công Nhượng coi trọng quyền thế và bối cảnh Tiêu Duệ, mới trung tâm như một với Tiêu gia. Hiện giờ Tiêu Duệ không còn, Tôn Công Nhượng vứt bỏ Tiêu gia chính là kết quả tất nhiên. Nhưng ai biết, hãn vẫn luôn “làm điệu bộ”, Tôn Công Nhượng căn bản chẳng thèm ngó tới.

- Tôn đông chủ, ngài là thương nhân, bản tính này ngài có thể gờ tốt hơn ta, lời vô ích ta không nói, Khánh Vương điện hạ nói, chỉ cần người đồng ý quy thuận Khánh Vương phủ, tất cả sản nghiệp Tiêu Duệ thuộc về người, Khánh Vương điện hạ không chỉ không lấy một xu, hơn nữa, còn có thể cho người nhiều hơn một thành!

Thuần Vu Thư cúi đầu nói.

- Không cần nói thêm nữa!

Tôn Công Nhượng cả giận nói phất tay áo dựng lên:

- Muốn cho Tôn mỗ phản bội Tiêu gia còn khó hơn so với lên trời!

Thuần Vu Thư là người của Khánh Vương, làm thương nhân khéo đưa đẩy lời đời, Tôn Công Nhượng mạnh mẽ ngăn chặn cơn tức, khách khí với hãn đã là trái lòng. Nhưng lần này, Thuần Vu Thư khiêu chiến giới hạn của hãn, Tôn Công Nhượng rốt cuộc không áp chế nổi lửa giận hừng hực trong lòng.

- Người không nên hối hận!

Thuần Vu Thư oán giận đứng dậy chà chà tay, quay đầu rời đi.

- Hừ, súc sinh!

Tôn Công Nhượng nhìn bóng lưng Thuần Vu rời đi mắng một tiếng, lập tức vội vàng rời phủ đi Tiêu gia.

Sinh là người của Tiêu Duệ, chết là quỷ của Tiêu Duệ. Chương Cừ Liên Nhi dùng hành động thực tế kinh thể hải tục chứng thực lời hứa của mình, nàng liều lĩnh mặc đồ tang tiến vào Tiêu gia, bậc tình sâu như biển này khiến ba cô gái Lý Nghi cảm động không ngừng. Bởi vì hiện nay Dương Ngọc Hoàn, Lý Nghi thương tâm quá độ nằm trên giường không dậy nổi, Lý Đăng Không tính tình lại tùy tiện, cho nên chủ quản Tiêu gia trước mắt ngược lại là Chương Cừ Liên Nhi.

- Phu nhân, Tôn đông chủ có việc gấp cầu kiến.

Thị nữ báo lại, Chương Cừ Liên Nhi vẽ mặt tiêu tụy thở dài một tiếng:

- Mời hãn vào.

200. Chương 185: Vui Mừng Không Ngờ

Chương Cừ Liên Nhi áo quần màu trắng, chậm rãi đứng dậy gật đầu với Tôn Công Nhượng.

- Mỗ gặp qua phu nhân.

Tôn Công Nhượng khom người một cái, sau đó lui ra phía sau, trong bốn nữ nhân của Tiêu Duệ, hãn kính trọng nhất là Chương Cừ Liên Nhi. Trừ sự kính trọng tình cảm sống chết không rời của nàng với Tiêu Duệ, cũng bởi vì tài buôn bán hiểm thấy của Chương Cừ Liên Nhi. Sau khi sản nghiệp của Tiên Vu Trọng

Thông trải qua sự ‘chải vuốt’ của Chương Cừ Liên Nhi, mới từ từ chuyển giao tới tay Tôn Công Nhượng, Tôn Công Nhượng rất bội phục năng lực xử lý thương vụ của Chương Cừ Liên Nhi.

- Mời Tôn đông chủ ngồi.

Chương Cừ Liên Nhi phất tay, một thị nữ vội vàng dâng trà.

- Phu nhân, hôm nay mỗ.

Tôn Công Nhượng rõ ràng rành mạch nói một lần chuyện người của Khánh Vương phủ gần đây mong muốn sản nghiệp của Tiêu gia, sau đó im lặng không nói, chờ Chương Cừ Liên Nhi quyết đoán.

Trong ánh mắt đau thương của Chương Cừ Liên Nhi hiện lên một chút phẫn nộ. Xương cốt Tử Trường chưa lạnh, Khánh Vương đã nhanh chóng không bì kịp bắt đầu bỏ đá xuống giếng. Vô sỉ bậc này, đáng giận bậc này, thực khiến trong lòng tài nữ thường ngày không tranh giành quyền thế phát hỏa.

- Tôn đông chủ, cảm tạ ngài bảo vệ Tử Trường. Tử Trường mất nhưng Tiêu gia còn không có ngã.

Chương Cừ Liên Nhi do dự một chút, lại nói:

- Khánh Vương rắp tâm bất lương, không biết Tôn đông chủ chuẩn bị ứng đối thế nào?

Thấy ánh mắt Chương Cừ Liên Nhi đặt trên người mình, Tôn Công Nhượng mỉm cười:

- Phu nhân đối với đạo kinh doanh mua bán cũng không xa lạ... Vì phòng ngừa vạn nhất, mỗ đã quyết định đem bốn thành tiền của tửu phường Tử Đồ cùng với quyền kinh doanh sản nghiệp Tiêu gia mang tên mỗ, toàn bộ chuyển giao cho phu nhân.

Tôn Công Nhượng lấy ra một phần khế ước và một chồng sổ sách từ trong ngực đưa tới.

Ánh mắt sâu sắc của Chương Cừ Liên Nhi liếc Tôn Công Nhượng, hơi do dự nhưng vẫn nhận lấy, buồn bã nói:

- Tử Trường có bằng hữu giống như Tôn đông chủ thật sự là chuyện may mắn của chàng. Như thế, Liên Nhi thay Tử Trường bái tạ Tôn đông chủ!

Tôn Công Nhượng hiểu được, Khánh Vương Lý Tông đã đổ mắt nóng tai đối với sản nghiệp Tiêu gia, mà hẳn tự nhiên sẽ không trực tiếp động Tiêu gia, nhất định sẽ lựa chọn xuống tay với mình. Giờ phút này cho dù là mình giữ lấy bốn thành tiền tửu phường Tử Đồ, hay là có được quyền kinh doanh sản nghiệp Tiêu gia, đều là để cho Lý Tông có cơ hội để thừa dịp. Cho nên chỉ có thể đem toàn bộ những thứ này trả lại cho người của Tiêu gia, kể từ đó, có Lý Nghi và Ngọc Chân ở đây, Lý Tông cũng không dám quá phận và lộ liễu.

Chương Cừ Liên Nhi cũng hiểu được điểm này, nhưng nàng lại khó mà nói, Tôn Công Nhượng có thể chủ động nói ra, điều này làm cho Chương Cừ Liên Nhi cảm động từng đợt trong lòng. Bốn thành tiền tửu phường Tử Đồ là một số của cải thật lớn, có thể nói buông tha liền buông tha, phần lòng dạ này đối với việc bảo vệ Tiêu gia, có thể thấy được rõ ràng.

- Phu nhân chớ làm tổn thọ Tôn mỗ.

Tôn Công Nhượng cười né qua Chương Cừ Liên Nhi thì lễ, trốn qua một bên.

Đang lúc này, một đám thị nữ đỡ Lý Nghi, Dương Ngọc Hoàn và Lý Đăng Không ba nàng sắc mặt tái nhợt đi đến, Lý Nghi thản nhiên nói:

- Tình nghĩa sâu nặng của Đông chủ Tiêu gia vĩnh viễn ghi nhớ không quên. Chuyện đã qua, Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ tạm thời trước tiếp nhận quyền kinh doanh sản nghiệp Tiêu gia, mà Tôn đông chủ ngài cũng không cần quá mức sợ hãi... Mấy năm nay Tôn đông chủ cúc cung tận tụy vì sản nghiệp của Tiêu gia, phần tiền tửu phường Tử Đồ nào có thể bỏ qua? Chỉ cần Tiêu gia còn, chỉ cần bốn cung, Ngọc muội muội, Đăng Không muội muội và Liên Nhi tỷ tỷ, còn người nào muốn đánh chủ ý tới Tiêu gia, đó là hẳn mù mắt chó của hẳn!

Thanh âm dịu dàng mà nghiêm nghị của Lý Nghi vang lên:

- Tuy Tử Trường không còn, nhưng Tiêu gia còn có hậu nhân, bất kể ai, muốn động Tiêu gia, muốn ức hiếp bốn tỷ muội chúng ta, hừ.

Nói xong lời này, khuôn mặt tái nhợt của Lý Nghi lại có chút ửng đỏ, lấy tay âu yếm bụng của mình.

Dương Ngọc Hoàn vui mừng dắt tay Lý Nghi, mà một tay khác cũng thuận thế lôi kéo tay Lý Đăng Không, cùng nhau đi tới chỗ Chương Cừ Liên Nhi.

Tôn Công Nhượng nao nao, tiếp theo mừng như điên đứng lên: Tử Trường có hậu?! Phần bất ngờ này tới quá mức đột nhiên, thế cho nên cả người Tôn Công Nhượng có chút run rẩy.

Hắn lấy lại bình tĩnh, cười vang khom người xuống thi lễ:

- Ông trời có mắt, chúc mừng công chúa điện hạ, chúc mừng bốn vị phu nhân!

Tiêu Duệ cùng ba cô gái Dương Ngọc Hoàn thành hôn đã lâu, nhưng vẫn không có con, nhưng không ai ngờ, ngay mấy ngày trước, trải qua sự bất may, không ngờ Lý Nghi lại phát hiện, tự bản thân cũng không ngờ có bầu ba tháng!

Đứa nhỏ như rơi từ trên trời xuống này, khiến bốn nàng vui mừng như điên không ngừng. Tuy rằng mang thai là Lý Nghi, nhưng bốn nàng cũng là cảm động lây vui sướng an ủi và tràn đầy hy vọng giống nhau. Vô luận là với Tiêu gia, hay là đối với các nàng mà nói, ý nghĩa của đứa bé chưa sinh này cực kỳ trọng đại, đây không chỉ là hậu đại Tiêu Duệ lưu lại, còn là hy vọng sống sót mà các nàng kiên trì vương vấn.

Loại vui sướng và hy vọng này, hòa tan bi thương và tuyệt vọng vì Tiêu Duệ “rời đi” mang đến, hết thảy đều có điểm kết.

- Nghi nhi muội muội, hiện giờ muội là bảo bối của cả nhà chúng ta, vẫn nhanh về nghỉ ngơi đi, tránh để động thai khí.

Chương Cừ Liên Nhi cười cười:

- Nghi nhi muội muội, Ngọc Hoàn muội muội, mọi người yên tâm là được, chuyện sản nghiệp Tiêu gia để ta tới giải quyết, mọi người không cần quan tâm.

Lý Nghi thở dài:

- Liên Nhi tỷ tỷ, ủy khuất tỷ. Tỷ vừa vào cửa, trong ngoài đều do tỷ lo liệu, chúng ta.

Đôi mắt Dương Ngọc Hoàn lại đỏ lên, nhẹ nhàng giữ chặt tay Chương Cừ Liên Nhi:

- Liên Nhi tỷ tỷ, Tiêu lang mất.

Chương Cừ Liên Nhi không kìm nổi lệ tràn đầy vành mắt, nàng nghẹn ngào một tiếng, chợt cương nghị lấy tay lau hết nước mắt, cúi đầu nói:

- Các vị muội tử, không cần tiếp tục, Liên Nhi đã sớm nói, ngoài Tử Trường, ta chết cũng không lấy ai

Liên Nhi là người của Tiêu gia, chết là quý Tiêu gia...

Bốn nàng lại ôm nhau khóc rống một hồi, lúc này mới an ủi nhau bình tĩnh trở lại.

Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn trở về hậu viện, Chương Cừ Liên Nhi nhìn Lý Đăng Không thần sắc tiêu tụy vẫn không ngừng nghẹn ngào, không khỏi nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, an ủi:

- Không nhi muội muội, vì con của Tử Trường, chúng ta phải kiên cường lên!

Lý Đăng Không cắn chặt môi, gật đầu:

- Không nhi đã biết, nhưng là Không nhi cuối cùng vẫn nhớ Tiêu lang.

- Muội muội tốt!

Chương Cừ Liên Nhi cắn chặt răng:

- Hiện giờ, Tiêu gia chỉ có thể dựa vào chúng ta chống đỡ. Không nhi muội muội, tỷ tỷ muốn muội đi làm một chuyện.

Lý Đăng Không ngăn ra:

- Mời tỷ tỷ nói.

- Không nhi muội muội nhanh chóng đi Yên La Cốc.

Chương Cừu Liên Nhi tới sát Lý Đăng Không nhỏ giọng nói bên tai nàng. Lý Đăng Không vừa nghe vừa gật đầu, yên lặng rời đi.

- Người tới.

Chương Cừu Liên Nhi chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt đau thương dần dần nhạt đi thay vào đó là sự kiên định và cương nghị.

- Tử Trường, có ta ở đây, Tiêu gia sẽ không ngã xuống, tin tưởng Liên Nhi.

Chương Cừu Liên Nhi nghĩ trong lòng lại đau xót, âm thầm cắn môi.

Tiêu Hổ vội vàng tiến vào phòng khách Tiêu gia khom người xuống thi lễ:

- Phu nhân có gì phân phó?

Trên mặt Chương Cừu Liên Nhi hiện lên nụ cười nhàn nhạt:

- Tiêu Hổ truyền ra cũng phái người vào cung báo tin vui nói công chúa Hàm Nghi diện hạ có tin vui.

=====

Mã Khúc - chỗ thảo nguyên này nằm ở sát bên eo cảnh nội Thổ Phiên. Quân đội Thổ Phiên lúc này thiết lập một đồn biên phòng, đóng quân có mấy trăm người. Trên cao nguyên Thanh Tàng, loại đồn biên trú đóng mục đích chủ yếu là đưa tin tức và bảo hộ dân Thổ Phiên chăn nuôi này có vô số. Thổ Phiên dùng loại phương thức độc đáo này để thống trị khu vực bên trong xây dựng mạng lưới quản lý thống trị quân sự to lớn.

Đồn biên dưới chân núi, tầm nhìn cực kỳ trống trải. Kỳ thật, gọi là doanh, chẳng qua chỉ là vài chục trưởng mặc da trâu cũ nát, cộng thêm một vòng hàng rào gỗ cao thấp không đều.

Lúc sắp tối, đám sĩ tốt Thổ Phiên tụ lại một chỗ tốp năm tốp ba kêu loạn ồn ào trong Mã Khúc doanh, đốt lửa trại, nướng dê vàng vừa mới săn từ trong núi phụ cận. Dầu mỡ tích tích rơi trên đồng lửa, dê bị một cái xâu luồn qua ngọn lửa, mùi thịt nồng đậm tràn ngập khắp nơi.

Rầm rầm!

Tiếng vó ngựa đình tai nhức óc chọt vang lên từ một chỗ sâu trong thảo nguyên.

Đám sĩ tốt Thổ Phiên ngạc nhiên, đều vút tất cả thịt nướng trong tay đứng dậy nhìn về phía tiếng vó ngựa vọng lại.

Trong bụi mù cuộn cuộn một mặt cờ Thổ Phiên Vương tung bay trong gió cực kỳ lóa mắt. Một sĩ tốt Thổ Phiên kinh ngạc nói:

- Vương?

Không đợi đám sĩ tốt Thổ Phiên phản ứng lại đám khói bụi tràn ngập đã quét lại đây. Phía dưới cờ Thổ Phiên Vương, một thanh niên đội mũ Thổ Phiên Vương sắc mặt trắng bệch ngồi trên lưng ngựa, bị hai quân nhân cường tráng một trái một phải cầm mạch đao trong tay kẹp ở giữa, môi hơi có chút run rẩy.

- Vương giá ở đây, các người còn không bái kiến?

Một người đàn ông Thổ Phiên bộ dáng thị vệ Vương cung Thổ Phiên phóng ngựa ra, loan đao trong tay chỉ chỗ, ra về ngông cuồng tự cao tự đại.

Đám sĩ tốt Thổ Phiên kinh hoàng chần chờ hai mặt nhìn nhau, không kịp suy nghĩ vì sao Tán Phổ Thổ Phiên lại đến nơi nhỏ bé này. Chậm rãi phủ phục xuống dưới, tuy rằng bọn họ không biết Đô Tùng Mang Bố Kết, nhưng cờ Thổ Phiên Vương và phục sức hộ vệ Vương Cung Thổ Phiên thì bọn họ vẫn biết được. Chỉ là bọn họ cảm thấy kỳ quái chính là, như thế nào hai bên vương giá thoát nhìn hình như là quân Đường?

201. Chương 186: Vị Tiêu Phu Nhân Nào

- Người cãi Vương mệnh Thổ Phiên, giết không tha!

Lý Tự Nghiệp thân trên để trần giữa mặt lên trời phát ra tiếng gầm giận dữ, quơ mạch đao trong tay, phát ra tiếng gió phần phật, đàng đàng sát khí mà phóng ngựa xung phong liều chết tiến vào doanh địa. Mà phía sau hắn, 300 Vô lâm quân Đường cũng đều để trần thân trên, trong miệng gầm rú, quơ mạch đao trong tay, theo sát phía sau.

Sĩ tốt Thổ Phiên căn bản không kịp phản kháng. Kỳ thật, đám sĩ tốt này đóng trong cảnh nội Thổ Phiên lâu dài, không có ý thức đề phòng và năng lực sát phạt. Dưới sự không kịp đề phòng, trong thời gian ngắn ngủi, mấy trăm sĩ tốt Thổ Phiên giống như đàn heo bị sói đột phá chạy trốn tứ tung, bị đám quân nhân Đại Đường như sói như hổ này vung đao tru diệt, chỉ có một số rất ít được Lý Tự Nghiệp cố ý thả chạy trốn thoát.

Huyết quang bay tán loạn, tiếng kêu thảm ngút trời. Đổng lửa trại trong doanh địa Mã Khúc doanh bị vó ngựa Vô lâm quân giẫm lên, ngọn lửa vấy ra ngoài, lập tức nhen nhóm lên toàn bộ trướng mạc và lương thảo tích trữ trong doanh địa.

Đô Tùng Mang Bồ Kết sắc mặt tái xanh ngồi trên lưng ngựa, lòng bàn tay run rẩy, giận dữ hét với Tiêu Duệ:

- Tiêu đại nhân, ngài lật lọng, nói không giữ lời, tru diệt sĩ tốt Thổ Phiên ta, ngài.

- Câm miệng! Người Thổ Phiên các người giết bao nhiêu bình dân và quân sĩ Đại Đường?!

Roi ngựa trong tay Tiêu Duệ nổ vang, lạnh lùng liếc qua Đô Tùng Mang Bồ Kết.

Khói bụi ở Mã Khúc doanh địa còn chưa tan đi, màn đêm dần dần bao phủ xuống. Mùa hè trên cao nguyên Thanh Tàng, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn, tuy rằng ban ngày nhiệt độ không khí rất cao, nhưng mặt trời xuống núi, tiếng gào thét đến từ gió núi, nhiệt độ liền hạ xuống.

Các hán tử Vô Lâm quân im lặng đứng thẳng trong gió lạnh, mạch đao trong tay đều cầm trên cổ, phản xạ hàn quang như rừng. Quân phục bọn họ sớm rách rưới không chịu nổi, nhưng thà rằng bọn họ để trần thân trên, cũng không muốn thay áo giáp bằng da của người Thổ Phiên.

- Lên ngựa, đi vòng qua hướng tây!

Tiêu Duệ xoay người lên ngựa.

Lệnh Hồ Xung Vũ kinh ngạc nói:

- Đại nhân, tiếp về phía tây chúng ta chính là bụng của Thổ Phiên.

- Gần chúng ta nhất, con đường tốt nhất đương nhiên là hướng tây Lương Châu. Nhưng mà, giờ phút này trên đường thông đi Lương Châu đã bị đại quân Thổ Phiên ngăn chặn. Cho nên, chúng ta không ngại đổi tuyến đường tiến về phía tây, từ đó vòng qua tây nam, từ cổ đạo Khang Ba vào Kiếm Nam Đạo!

Tiêu Duệ cao giọng cười:

- Lên ngựa!

Trường An.

Giữa tiết hè, trong thành Trường An tràn ngập một cỗ không khí lười biếng. Trong một năm, chỉ có giữa hè nóng nhất và giữa đông rét đậm nhất, đúng là lúc quách què nhất trong thành Trường An. Ca múa ẩm yến trong đám quyền quý dần dần yên tĩnh, dân chúng bình thường ban ngày đều trốn trong nhà nghỉ hè, mà đám quyền quý thì phần lớn đi sơn trang ngoài thành tiêu khiển ngày hè.

Tin tức Lý Nghi mang thai sớm truyền ra trong thành Trường An, giữa ngày hè tịch mịch trong thành Trường An này, khiến cho chấn động không lớn không nhỏ. Trong hoàng cung ban xuống phần thưởng liên tiếp, không chỉ Lý Long Cơ ban cho, một số nương nương trong cung cũng đều tỏ vẻ yêu mến thật lớn đối với việc Lý Nghi có thai.

Ngay sau đó, Ngọc Chân phái người truyền ra nói, Yên La Cốc bỏ vốn mười vạn quán “gia nhập cổ đông” sản nghiệp Tiêu gia, từ nay về sau, ngoài cửa hàng thuộc về sản nghiệp Tiêu gia, cũng đều giắt một mặt cờ nhỏ tam giác u lan tượng trưng Yên La Cốc.

Ngọc Chân thương tiếc Lý Nghi, phái người đón bốn nàng vào nghỉ hè trong Yên La Cốc.

Nhưng bốn nàng vừa mới vào Yên La Cốc, Chương Cừu Liên Nhi nắm trông tay sản nghiệp Tiêu gia liền nhận được một tin tức rất xấu: Tôn Công Nhượng mất tích, hắt đi ra từ tửu phường Tửu Đồ, trên đường về nhà đột nhiên biến mất không thấy. Người Tôn gia tìm kiếm khắp nơi không thấy, trong sự lo sợ không yên đành phải cầu cứu Tiêu gia.

Chương Cừu Liên Nhi biến sắc, khoát tay áo:

- Tiêu Hồ, ngươi hãy trở về phủ đi, ta đã biết rồi.

- Vâng, phu nhân.

Tiêu Hồ cúi người thi lễ, lần đầu tiên trong đời tiến vào Yên La Cốc thần bí này, nhưng cuối cùng ở lại không đến một khắc đồng hồ, ngay cả cảnh trí trong cốc ra sao cũng không có thấy rõ đã bị phái trở về.

Chương Cừu Liên Nhi đi ra từ trong phòng của mình, bước vào phòng khách duyên dáng của Ngọc Chân. Trên đường, bốn nàng Xuân Lan Thu Cúc dùng ánh mắt phức tạp đánh giá tài nữ Kiếm Nam Đạo nổi tiếng đã lâu này, Chương Cừu tiểu thư này thà tình nguyện lấy một người chết.

Chương Cừu Liên Nhi mỉm cười với bốn nàng, sau đó đẩy cửa bước vào.

Ngọc Chân đang cùng Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi còn có Lý Đăng Không ba cô gái vây quanh một chậu băng, uống trà thơm ướp lạnh, nói một số chuyện phiếm, thấy Chương Cừu Liên Nhi tiến vào, không khỏi khoát tay áo:

- Liên Nhi, lại đây nghỉ một lát, chúng ta đều là người rảnh rỗi, chỉ có con bận tối mặt tối mày.

Chương Cừu Liên Nhi kính cẩn thi lễ với Ngọc Chân một cái, nàng không quan hệ thân thuộc với Ngọc Chân giống như Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi cùng với Lý Đăng Không. Đối mặt với công chúa thoái ẩn quyền thế hiển hách Đại Đường này, nàng vẫn duy trì tôn trọng cơ bản.

- Ba vị muội muội, Tôn đông chủ đột nhiên mất tích.

Chương Cừu Liên Nhi thở dài yếu ớt.

Ba cô gái cả kinh.

Dương Ngọc Hoàn nhú mày, không nói gì thêm.

Lý Đăng không vọt ra một tiếng đứng lên, cả giận nói:

- Nhất định là Khánh Vương làm! Hừ, ta đi Khánh Vương phủ tìm Lý Tông muốn người!

- Không nhi muội muội.

Lý Nghi kéo vạt áo của nàng:

- Tôn Công Nhượng đột nhiên mất tích, nói chung là không thoát được quan hệ với Khánh Vương. Chỉ có điều, Không nhi muội muội, chúng ta không có bất kỳ bằng chứng nào, muội đi tìm hấn muốn người thế nào? Khánh Vương dù sao cũng là hoàng tử thân vương, muội tự tiện âm ỉ, sợ là không ổn.

- Hừ, vậy Nghi nhi tỷ tỷ nói làm sao bây giờ?

Sắc mặt Lý Đăng Không đỏ lên:

- Tôn Công Nhượng là bạn tâm giao với Tiêu gia, chúng ta không thể xem hấn vì Tiêu gia mà bị Khánh Vương.

- Phụ trách thì phải phụ trách, nhưng cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Lý Nghi oán hận cắn chặt răng:

- Liên Nhi tỷ tỷ, lần này Khánh Vương đột nhiên xuống tay với Tôn Công Nhượng, xem ra là chuẩn bị xuống tay với chúng ta.

- Không.

Chương Cừu Liên Nhi còn chưa kịp nói, Ngọc Chân ở một bên cười nhàn nhạt:

- Nghi nhi, con thật sự không hiểu Khánh Vương. Hắn sẽ không vì một số sản nghiệp mà xung đột chính diện với Tiêu gia. Từ lúc sản nghiệp Tiêu gia treo lên chiêu bài Yên La Cốc ta, nói vậy Khánh Vương đã không còn tâm tư xâm chiếm sản nghiệp Tiêu gia. Hừ, có hoàng cô ở đây, ta đoán hắn cũng không có lá gan này.

- Như vậy —

Chương Cừu Liên Nhi thở dài:

- Nghi nhi muội muội, ta nghĩ, có thể là Khánh Vương muốn đạt được cách làm rượu của tửu phường Tửu Đồ từ chỗ Tôn Công Nhượng kia đi.

Lời này nói ra, chúng nữ sợ hãi.

Làm một trong những người sáng lập tửu phường Tửu Đồ, Tôn Công Nhượng đương nhiên nắm giữ tất cả các làm rượu của tửu phường Tửu Đồ, nếu — nghĩ đến đây, đuôi mày Chương Cừu Liên Nhi nhảy dựng:

- Không được, Nghi nhi muội muội, ta phải lập tức vào thành!

- Điện hạ, chuyện này rất không ổn, rất không ổn!

Bùi Khoan đi tới đi lui trong phòng khách Khánh Vương phủ, sắc mặt bất an, cúi đầu nói:

- Điện hạ vẫn nên nhanh chóng thả Tôn Công Nhượng kia đi, mặc dù người này là một thương nhân, nhưng quan hệ chặt chẽ với Tiêu gia, mấy người Hàm Nghi công chúa nhất quyết sẽ không chịu để yên.

Lý Tông cười nhạt một tiếng:

- Làm sao các nàng có thể biết là bốn vương làm?

- Điện hạ, các nàng không phải người ngu, đều đoán được. Ngọc Chân điện hạ đột nhiên tham gia sản nghiệp Tiêu gia, là tuyên bố hỗ trợ Tiêu gia chống lại điện hạ... Điện hạ, nghe một lời khuyên của thần, thả Tôn Công Nhượng, không nên tiếp tục đánh chủ ý tới sản nghiệp Tiêu gia.

- Không, không thể.

Lý Tông lắc đầu:

- Bùi tiên sinh, ta nhất định phải đạt được các phương thức làm rượu của Tiêu gia từ trong tay Tôn Công Nhượng. Hừ, chẳng lẽ chỉ có thể để cho một nhà Tiêu gia phát tài? Nếu bốn vương muốn thành đại sự, nhất định phải có tiền... Người xem xem, những thứ này là quân báo từ Lũng Hữu và Hà Đông phát tới, đám người Hoàng Phủ Duy Minh lại muốn quân lương từ chỗ ta.

Bùi Khoan nhú mày, do dự một chút vẫn nói ra lời nói tồn tại thật lâu trong lòng:

- Điện hạ, Hoàng Phủ Duy Minh bọn họ một mình tăng cường quân bị ở biên trấn... Thế gian này không có tương gì không lọt gió, vạn nhất bị hoàng thượng biết, chỉ sợ sẽ liên lụy điện hạ.

Lý Tông cười mà không nói, trong lòng hắn có ý định khác. Mặc dù Bùi Khoan là tâm phúc tuyệt đối, nhưng đồng thời Bùi Khoan còn là trung thần triều đình Đại Đường, một số chuyện tình làm phản còn không tất yếu để Bùi Khoan tham dự vào.

Thấy Lý Tông nghe không lọt những lời nói của mình, Bùi Khoan không khỏi có chút nản lòng thoái chí. Hắn khoát tay áo, khom người xuống thi lễ:

- Một khi đã như vậy, Bùi Khoan liền cáo từ.

Lý Tông cười đứng dậy:

- Sao tiên sinh không ở lại cùng dùng cơm? Bỗng Vương lâu rồi cũng chưa dùng cơm với tiên sinh.

Bùi Khoan cũng không uống rượu, cho nên Lý Tông chiêu đãi Bùi Khoan, chưa bao giờ yến ẩm mà là cơm rau dưa.

- Quên đi, Bùi Khoan vẫn nên về phủ.

Bùi Khoan có vẻ có chút mất hứng.

202. Chương 187: Uy Danh, Chấn Động

- Khánh Vương, không nên cho rằng hoàng tử là có thể tùy ý làm bậy. Người đánh chủ ý gì, trong lòng chúng ta đều hiểu được. Hừ, người vẫn nên nhanh chóng thả Tôn Công Nhượng ra cho ta.

Đường đường thân vương điện hạ, bị một tiểu nha đầu chỉ vào mũi chắt vắn, Khánh Vương Lý Tông tự cảm thấy bản thân luôn tốt đẹp làm sao có thể chịu được. Hắn hơi lùi lại phía sau một bước, sắc mặt đỏ lên trách mắng:

- Câm miệng! Làm càn! Người tới, đuổi nàng ra khỏi phủ cho ta!

Mây liễu trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Đăng Không dựng lên, hừ một tiếng.

Một đám người hầu Khánh Vương phủ sắc mặt xấu hổ xúm lại, vây quanh Lý Đăng Không ở giữa. Đúng lúc này, một thị nữ vội vàng báo lại:

- Điện hạ, Lý tướng tới chơi!

Lý Tông biến sắc, ánh mắt dữ tợn liếc mắt trừng Lý Đăng Không, mở xiêm áo:

- Mời!

Lý Lâm Phủ không mẫn không nhạt khách sáo vài câu với Lý Tông, lại giả ý “răn dạy” Lý Đăng Không vài tiếng, lúc này mới mang theo Lý Đăng Không không tình nguyện rời khỏi Khánh Vương phủ mà đi. Ra khỏi cửa Khánh Vương phủ, thấy Lý Đăng Không vẫn một vẻ tức giận, Lý Lâm Phủ không khỏi nhẹ giọng cười:

- Tốt lắm, Không nhi, trước mặt phụ thân còn muốn diễn trò sao?

Lý Đăng Không cười ranh mãnh:

- Cha, sao ngài biết Không nhi đến Khánh Vương phủ?

Lý Lâm Phủ thở dài một tiếng:

- Không nhi, từ sau khi Tiêu Duệ gặp chuyện không may, nhất cử nhất động của mấy đứa bé Tiêu gia các con đều ở trong mắt phụ thân, phụ thân sao có thể trở mắt nhìn các con chịu thiệt. Đúng rồi, trở về nói cho Lý Nghi, việc này giao cho ta đến làm, sáng sớm ngày mai, cha liền tạo áp lực Vạn Niên huyện và Bộ hình, để cho bọn họ đánh cờ lớn lòng bất toàn thành.

Lý Đăng Không nhớ tới Tiêu Duệ không khỏi tiếp tục bi thương, một đầu ngã vào trong lòng Lý Lâm Phủ, khóc hu hu nức nở. Nhất thời Lý Lâm Phủ cũng không ngừng thương cảm, nhẹ nhàng vỗ về đầu vai Lý Đăng Không nhẹ giọng an ủi.

=====

Chợt trái chợt phải, chợt đông chợt tây, không biết từ lúc nào ở giữa mùa hè này, trên vùng thảo nguyên bao la nửa bên ranh giới đông nam Thổ Phiên, đột nhiên xuất hiện một đội quân Đường thần bí mà điên cuồng, nghe nói là dưới sự dẫn đầu của Lễ bộ thị lang Đại Đường Tiêu Duệ, tấn công tiêu diệt quân Thổ Phiên đồn trú khắp nơi, nhưng không mấy may đụng tới dân chăn nuôi Thổ Phiên.

Sau khi Quốc tướng Đỗ Tán nhận được tin tức, lúc triệu tập đại quân tiến hành vây đuổi chặn đường trên toàn bộ tuyến đường đi thông Lương Châu, lại nhận được tin cấp báo đến từ Mã Khúc quân Đường thường qua lại phía Tây Nam.

Mà sau khi Thổ Phiên chia binh truy kích phía tây, Cửu Khúc phía sau quân đội Thổ Phiên lại có dấu vết vó ngựa quân Đường bước qua.

Trong vòng mười ngày ngắn ngủi, Tiêu Duệ mang theo 300 Võ lâm quân Đại Đường tung hoành nửa bên cao nguyên Thổ Phiên qua lại như gió, đánh một thương lại đổi một chỗ khác, trên ranh giới Thổ Phiên rộng lớn ít người, đùa giỡn mấy vạn binh mã Thổ Phiên trong lòng bàn tay. Hành tung quân Đường quá mức quỷ dị, các cấp báo lần lượt báo cáo tới La Ta thành, điều này làm cho cao tăng Thổ Phiên hoài nghi không chỉ có một đội quân Đường tiến vào cảnh nội Thổ Phiên.

Cao tăng Thổ Phiên vừa phái sứ thần tới nha môn ba Tiết độ sứ Lũng Hữu Sóc Phương và Kiếm Nam Đạo giáp giới Đại Đường và Thổ Phiên, mãnh liệt kháng nghị Đại Đường tự tiện phái binh xâm nhập Thổ Phiên, bắt đi Tán Phổ Thổ Phiên; vừa điều động binh lực một đường từ cao nguyên bắc bộ Thổ Phiên và biên cảnh Tây Vực, bố phòng chung quanh ý đồ tiêu diệt quân Đường xâm phạm trong đất nước Thổ Phiên.

Mà đồng thời, cảnh nội Thổ Phiên đã phát tán một tin tức kinh thiên ra xung quanh: Quốc tướng Đỗ Tán mưu phản, Tán Phổ thổ Phiên Đô Tòng Mang Bố Kết suýt nữa bị hại, dưới sự giúp đỡ của quân đội Đại Đường đã đi tới Đại Đường cầu cứu, kêu gọi quân dân Thổ Phiên nổi lên cần vương vân vân.

Chỉ 300 binh mã, lại khiến cho mấy vạn binh mã Thổ Phiên điều động một mẻ - cho dù mấy ngày nay Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tòng Mang Bố Kết bị Tiêu Duệ cưỡng ép, cũng không thể không tán phục bốn sự và đảm lượng Tiêu Duệ.

Tuy rằng Tiêu Duệ cũng không tinh thông binh pháp thao lược gì, nhưng hắn có Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bật hai gã trợ thủ tinh thông binh pháp thao lược. Lý Quang Bật nói rất đúng, mặc dù bọn họ có 300 người, lấy lực 300 người đối mặt với toàn bộ cơ quan quốc gia Thổ Phiên vây đuổi ngăn chặn, nhìn qua vạn phần nguy hiểm thực tế lại không có gì. Trên ranh giới phía nam Thổ Phiên rộng rãi ít người này, 300 người muốn ẩn nấp tung tích rất dễ dàng, vả lại bọn họ ngựa nhanh như gió, qua lại tự nhiên, chờ quân đội Thổ Phiên kịp phản ứng, bọn họ đã sớm rời khỏi tới một địa phương khác.

Đương nhiên, tin tức quân Đường xuất hiện từ chỗ tàn binh Thổ Phiên nào đó báo tới La Ta thành, quân lệnh lại truyền ra từ La Ta thành, đến khi quân Thổ Phiên bắt đầu vận động truy đuổi, đây không phải ngày một ngày hai có thể hoàn thành mà thời gian này đủ để 300 người này của Tiêu Duệ làm nhiều chuyện.

Ngày đó sau khi tập kích bất ngờ Mã Khúc, Tiêu Duệ lại dẫn quân tập kích một đồn trú quân khác ở ngoài trăm dặm. Ở nơi này thay ngựa bổ sung cấp dưỡng xong, sau đó lại ngoài dự đoán của mọi người quay đầu lại đi vòng vèo, ẩn thân vài ngày trong một thung lũng bí ẩn, chờ đại quân Thổ Phiên chậm rãi rời khỏi phía đông, sau đó bố phòng tuyến đường phía tây, Tiêu Duệ lại cao giọng biểu diễn phía đại quân Thổ Phiên, lửa đốt một kho lúa của người Thổ Phiên ở giữa chốn xưa của Thổ Dục Hồn và Lương Châu Đại Đường.

Quân đội Thổ Phiên nghe thấy báo lại trở về. Nhưng tiếp theo, qua vài ngày, phía tây Mã Khúc lại có quân Đường tập kích đồn trú quân Thổ Phiên.

Tuần hoàn lặp lại như thế mấy lần, khiến cho quân đội Thổ Phiên mấy vạn người mệt mỏi, không ngừng phản nộ. Mà cũng bởi như thế, mới thúc đẩy cao tăng Thổ Phiên nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không thể không tin tưởng Tán Phổ Thổ Phiên thật sự ở trong quân Đường... Bắt đầu triệu tập quân đội cả nước, tiến hành bố phòng toàn bộ Nam Bích Thổ Phiên, đánh cờ hiệu cứu vớt Tán Phổ, chuẩn bị toàn diệt bộ đội Tiêu Duệ thuộc về quân Đường.

Đỗ Tán làm sao đáp lại lời đồn trong nước và ổn định nội địa không đề cập tới, nhưng lúc quân đội Thổ Phiên từng bước tung lưới hình thành bố cục, 300 người Thổ Phiên sớm đã xông ra khỏi vòng vây của người Thổ Phiên, dọc theo cổ đạo Khang Ba, một đường chạy vội xuôi nam, dần dần tới gần biên giới Kiếm Nam Đạo Đại Đường và khu bắc tuyến Nam Chiếu.

Mười lăm ngày sau, khu biên cảnh ổn định.

Mặt trời gay gắt treo trên cao, Tiêu Duệ ngồi ở trên ngựa, thuận tay lau mồ hôi trên trán, roi ngựa trong tay chỉ vào một bình nguyên thấp rộng lớn giữa một số dãy núi nguy nga bao quanh, cất cao giọng nói:

- Xung Vũ, đó chính là Thoán khu. Không nghĩ tới, lúc này chúng ta đi ngang qua Nam Bích Thổ Phiên, mắt thấy đã đi vào Thoán khu.

Lệnh Hồ Xung Vũ khom người cười:

- Đại nhân, chúng ta an toàn, rốt cục đã trở lại.

Đột nhiên, Lý Tự Nghiệp thân trên trần trụi bỗng nhiên nhảy xuống, nằm sấp lắng nghe một hồi, sắc mặt đột nhiên biến đổi, đứng dậy vội vàng nói:

- Đại nhân, không tốt, ít nhất có khoảng ngàn binh mã chạy tới từ phía sau chúng ta!

Tiêu Duệ cả kinh, người Thổ Phiên?

Nhưng rèn luyện lâu dài đã làm tâm tính của hắn kiên nghị dị thường. Hắn cũng không có bối rối, chỉ phất phát tay giống như dĩ vãng, trầm giọng nói:

- Không cần sợ, lên ngựa, phi nhanh vào Thoán khu!

=====

Trong trường đua ngựa hoàng thành Trường An, Lý Long Cơ thân mình áo lót màu vàng sáng, mang theo một đám thái giám mồ hôi như mưa phóng ngựa chơi mã cầu. Mã cầu là một loại trò chơi quý tộc người Đường rất yêu thích. Người ở trên ngựa vận động vung đánh bóng, giống như chơi bóng đá đời sau chia làm hai đội tiến hành đối kháng, phạm là đánh bóng tiến vào cầu môn đối phương là thắng một điểm, người nhiều điểm tích là thắng lợi.

Lý Long Cơ là cao thủ chơi mã cầu, chỉ có điều mấy năm gần đây bởi vì tuổi tác, loại hứng thú trò chơi này giảm bớt thật lớn.

Ngày hôm đó bởi vì Võ Huệ Phi đột nhiên sinh ra hứng thú muốn xem mã cầu, hoàng đế Đại Đường không phục tuổi già vì giành được niềm vui của nữ nhân yêu mến, liền tự mình mang theo đội thái giám trong cung mình thường ngày huấn luyện nghiêm chỉnh, cùng phụ thân của quý đoãn mệnh Dương Hồi là Phò mã Đô úy Dương Thận Giao dẫn đầu đội mã cầu của quyền quý Trường An triển khai trận đấu đối kháng.

Dương Thận Giao là người am hiểu mã cầu nhất trong đám quý tộc Đại Đường, kỹ xảo rất giỏi. Lại nói tiếp, hắn có thể lên làm phò mã, tám phần cũng liên quan tới mã cầu này. Hắn phát tài, cùng loại phát tài với Cao Cầu thời Tống, chỉ có điều hắn chẳng qua là một Phò mã Đô úy không dùng đến, kém quá xa so với gian thần Cao thái úy quyền thế ngút trời hậu bối.

Tuy rằng mặt trời chói chang, nhưng nhìn thấy hoàng đế hào hứng tăng cao, đám người Dương Thận Giao không thể không cẩn thận ứng phó. Trước mắt không thể thắng, cũng không thể khiến cho bản thân hoàng đế nhận ra một phương có ý nhường nhịn. Trận đấu này có vẻ kịch liệt so với đội Dương Thận Giao mà nói, cực kỳ không được tự nhiên và vất vả.

Lý Long Cơ một thân mồ hôi, lấy được nụ cười duyên khách của Võ Huệ Phi. Hắn chậm rãi xuống ngựa rời khỏi trận đấu, dưới sự hầu hạ của cung nữ thái giám mới thở hỗn hển từng ngụm, uống vào một ly trà ướp lạnh, đã thấy Cao Lực Sĩ vội vàng chạy tới từ ngoài trường ngựa, từ xa đã cao giọng hô:

- Hoàng thượng, hoàng thượng, việc lớn không tốt!

Lý Long Cơ nhướng mày:

- Cái gì, gào to cái gì?

Mồ hôi trên trán Cao Lực Sĩ lăn xuống cuộn cuộn, hắn thở hỗn hển kịch liệt:

- Hoàng thượng, không tốt, Ngọc Chân điện hạ và Hàm Nghi công chúa điện hạ mang người tới một căn trạch viện trong thành của người trong Khánh Vương phủ.

Đuôi mày Lý Long Cơ nhảy dựng, lớn tiếng nói:

- Cái gì?

Cao Lực Sĩ thở dài, nói lên ngọn nguồn.

Thủ hạ của Lý Tông cũng không có lấy được thứ gì từ trên người Tôn Công Nhượng. Trước đó Lý Tông còn mệnh lệnh, chỉ cường bức Tôn Công Nhượng hợp tác, không đến lúc vạn bất đắc dĩ không thể làm Tôn

Công Nhượng mất mạng. Nhưng Tôn Công Nhượng là thương nhân nổi danh trong thành Trường An, răng miệng đóng chặt. Ngoài dự đoán của Thuần Vi Thần phụ tá Khánh Vương phủ, mặc cho người Khánh Vương phủ tra tấn hần còn một hơi, hần vẫn không hề mở miệng nói ra một phương thức làm rệu.

Mấy ngày nay, Thuần Vu Thư xem như dùng hết tất cả vốn liếng, cường bức lợi dụ đánh đập, dùng hết đủ loại chiêu số, Tôn Công Nhượng giống như là một khối đá trong WC vừa thối lại vừa cứng.

Ngay lúc Thuần Vu Thư tiến thối lưỡng nan, người của Ngọc Chân rốt cục tìm được trạch viện bí mật giam giữ Tôn Công Nhượng. Nhận được mật báo của bọn thủ hạ, Ngọc Chân là Lý Nghi mang theo mười mấy tên thị vệ Yên La Cốc chạy tới trạch viện này, bị thị vệ Lý Tông Khánh Vương phủ gắt gao ngăn ngoài cửa.

Lý Long Cơ hung hăng dậm chân, giận dữ mắng mỗ một tiếng:

- Nghiệp chương!

Chuyện Lý Tông mơ ước sản nghiệp Tiêu gia, Lý Long Cơ cũng có nghe thấy, nhưng hần cũng không coi ra gì. Hần thật không ngờ là, Lý Tông lại không từ thủ đoạn vội vàng như thế, mà phản ứng của Ngọc Chân và Tiêu gia, dường như cũng quá mức kịch liệt.

Lý Long Cơ khoát tay áo, muốn cho Cao Lực Sĩ đi ngăn lại cuộc đánh nhau dùng binh khí nhằm chán giữa hoàng tộc này, đột nhiên gặp ba tên tiểu thái giám va đụng nhau vọt lại đây.

- Hoàng thượng, Kiếm Nam Đạo cấp báo!

- Hoàng thượng, Lũng Hữu cấp báo!

- Hoàng thượng, Sóc Phương cấp báo!

Nắm cấp báo của Tiết độ sứ ba trấn trong tay, Lý Long Cơ vội vàng nhìn lướt qua, cả người đột nhiên chấn động, sắc mặt đột nhiên đỏ lên và cổ quái, lòng bàn tay lại run rẩy, quân báo trong tay loạng choạng, nhìn về mặt Cao Lực Sĩ không đúng, thanh âm có chút vui mừng như điên và khàn khàn:

- Lão già kia, lão già kia, ngươi có biết phía trên này viết cái gì không?

203. Chương 188: Đông Cung Chọn Người

- Lão nô không biết, xin hoàng thượng nói rõ.

Lý Long Cơ cười lên ha ha, vừa muốn nói chuyện đột nhiên làm như nhớ ra cái gì đó, đột nhiên dừng lại, chỉ thần nhiên khoát tay áo:

- Thôi, việc này trầm tạm thời giữ bí mật. Đi thôi, lão già kia, ngươi đi, đi tìm Thịnh Vương, ngươi cùng Thịnh Vương xử lý chuyện tình Tiêu gia và Khánh Vương phủ, nên xử trí như thế nào, không cần trầm đến dạy người chứ?

Mày Cao Lực Sĩ nhảy dựng, trong lòng mơ hồ có chút không yên, mặc dù hần đi theo Lý Long Cơ nhiều năm, phỏng đoán tâm tư hần cực kỳ thấu đáo, biết Lý Long Cơ có ý tứ gì, liền cúi người thi lễ, vội vàng rời đi, ra hoàng cung.

Nhìn bóng lưng có chút già nua của Cao Lực Sĩ, Lý Long Cơ không biết sao không ngờ sinh ra vài phần cảm khái, cười cười với Võ Huệ Phi duyên dáng đi tới:

- Ái phi, lão già kia cũng già rồi, con người, thật đúng là không thể không phục tuổi già!

Võ Huệ Phi thần nhiên cười giống như thiếu nữ, làm cho Lý Long Cơ nhìn xem có chút ngây ngốc.

- Hoàng thượng, Cao đại tướng quân trung với hoàng thượng mấy chục năm như một ngày, thực sự không dễ dàng.

Võ Huệ Phi dịu dàng nói:

- Hoàng thượng có một nô tài trung tâm như vậy, coi như là chuyện may mắn.

- Không sai. Mặc dù lão già kia có chút tư lợi, nhưng tấm lòng đối với trẫm cũng tỏ rõ như mặt trời và bầu trời, trẫm rất yên lòng.

Lý Long Cơ cảm thán mà cười:

- Nhưng lão già kia đã già rồi, trẫm, trẫm cũng đã già rồi.

- Hoàng thượng tuổi xuân đang thịnh, đang lúc tráng niên, nào có già chứ!

Võ Huệ Phi dịu dàng mà dựa sát vào gần, cũng không để ý tới thái giám và cung nữ đứng hầu một bên kia, đột nhiên lại cười ha ha, hai má ửng đỏ quẩn rũ, cúi đầu nói:

- Đã nhiều ngày hoàng thượng khiến cho nô tì chết đi sống lại, cho dù là già, cũng là càng già càng dẻo dai.

Lý Long Cơ cao giọng cười ha ha, thuận thế ôm Võ Huệ Phi vào trong ngực.

Võ Huệ Phi giả bộ chối từ mà ngã vào trong lòng Lý Long Cơ, đang hưởng thụ nhu tình mật ý trong phút chốc này, thỉnh thoảng nghe Lý Long Cơ nghiêm nghị nói:

- Ái phi, trẫm muốn lập thái tử!

Thân hình mềm mại của Võ Huệ Phi run lên, nhưng vẫn vội vàng cố nén vào bụng, im lặng rúc vào trong lòng Lý Long Cơ, mặc cho bàn tay to của hắn nhẹ nhàng di động âu yếm trên lưng mình.

- Ái phi, chẳng lẽ nàng không muốn nghe một chút, trẫm muốn lập ai làm thái tử sao?

Khóe miệng Lý Long Cơ hiện lên một tia đùa cợt.

- Hoàng thượng, nô tì là nữ nhân, nô tì tự biết không thể tham dự vào đại sự lập thái tử của triều đình.

Võ Huệ Phi buồn bã nói:

- Mặc kệ hoàng thượng lập ai làm thái tử, nô tì cũng không có ý kiến.

- Trẫm vốn không muốn lập thái tử, trẫm cho rằng trẫm còn có thể nắm thiên hạ Đại Đường trong tay mấy chục năm, thậm chí — nhưng gần đây trẫm rõ ràng cảm nhận được tinh lực không tốt. Nếu không phải vì giang sơn xã tắc mà tổ tông truyền xuống, trẫm đã sớm buông tay tiêu điều tự tại cùng ái phi, cần gì mỗi ngày đốt đèn thức trắng đêm mà nhận hết dầy vò... Cho nên, trẫm quyết định phải lập thái tử.

Lý Long Cơ nghiêm trang hiên ngang lăm lăm liệt trần ngập cảm thán, khiến cho Võ Huệ Phi trong lòng hắn nghe xong không khỏi âm thầm oán trách hắn dối trá: rõ ràng là chính mình bỏ không được quyền lực trong tay, còn nói vì xã tắc tổ tông cái gì?

Lý Long Cơ mỉm cười, lại nói:

- Trẫm biết suy nghĩ của ái phi. Qua nhiều năm như vậy, ái phi yêu thương và thiên vị con trai mà mình sinh ra, điều này cũng rất bình thường, trẫm không trách ái phi. Mấy năm nay, trẫm và ái phi cực kỳ ân ái, nhưng vẫn đều không có cho ái phi một danh phận hoàng hậu — trẫm biết, thật sự là trẫm thiếu hụt ái phi, nhưng ái phi cũng phải thông cảm khổ tâm của trẫm. Năm đó Võ thị đoạt quyền Lý thị giang sơn đổi người... Nếu trẫm để cho ái phi làm hoàng hậu, triều dã cao thấp sẽ gặp phải tiếng oán hờn khắp nơi, giang sơn Đại Đường không yên!

Võ Huệ Phi lại thở dài yếu ớt:

- Nô tì hiểu được, nô tì không có trách hoàng thượng.

Mấy năm nay, mặc dù không có danh phận hoàng hậu, nhưng hoàng thượng sủng ái đối với nô tì đã khiến cho nô tì vô cùng cảm kích.

- Nguyên bản trẫm muốn lập Thọ Vương Lý Mạo làm thái tử, để bù lại thiếu hụt của trẫm với ái phi, nhưng mà, trẫm nghĩ tới nghĩ lui, Thọ Vương làm người mềm yếu mà không có chủ kiến, văn không thể trị quốc, võ không thể an bang, giao giang sơn Đại Đường vào tay nó, trẫm thật sự không yên lòng. Nếu có sai lầm gì, bảo trẫm đi gặp liệt tổ liệt tông Lý gia dưới cửu tuyền như thế nào?

- Cho nên, hôm nay trăm liền nói thật với ái phi. Xin ái phi cũng chuyển cáo Thọ Vương, việc thái tử này, để cho hắn dừng tay đi, đừng để cho tiếp tục giằng co, làm thương hòa khí giữa huynh đệ. Đều là con trai trăm, thù địch lẫn nhau, điều này trăm làm sao có thể tiếp nhận được?

Lý Long Cơ trầm giọng nói.

Võ Huệ Phi chấn động toàn thân, sắc mặt quấy rối rốt cuộc không thể che hết vẻ thất vọng thật sâu đậm. Nàng ồ một tiếng, do dự một hồi vẫn cúi đầu hỏi một câu:

- Không biết hoàng thượng muốn lập vị hoàng tử nào.

Lý Long Cơ liếc Võ Huệ Phi, tiếp tục nói:

- Thịnh Vương, tuổi quá nhỏ, trăm đối với nó cũng lo lắng.

Một câu nói nhẹ nhàng này, thản nhiên đánh nát một chút hy vọng tiềm ẩn trong lòng Võ Huệ Phi. Võ Huệ Phi run rẩy một chút, cảm giác cả người lạnh như băng, chân tay luống cuống.

- Trong số hoàng tử của trăm, chỉ có Khánh Vương Lý Tông rất có phong phạm của trăm, tâm tính trầm ổn, làm việc quả quyết, có tài năng làm đế vương.

Dường như Lý Long Cơ đắm chìm trong “ranh giới” của chính mình, hồn nhiên không có bận tâm đến cảm thụ của Võ Huệ Phi, âm thanh thản nhiên bay vào lỗ tai Võ Huệ Phi, giống như kim đâm lên trái tim của nàng, làm cho nàng trong lòng nguội lạnh, gần như hít thở không thông.

- Nhưng, tuy Khánh Vương có tài năng, nhưng lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, không có dẫn đo khoan dung người khác lại cả gan làm loạn, trăm hết sức không thích.

Nếu thật sự để cho Lý Tông quản lý Đại Đường, trăm cũng lo lắng sẽ sinh mầm tai họa.

Lý Long Cơ thở dài một tiếng.

Võ Huệ Phi nao nao, trầm nghĩ, người này không lập, người kia không thích, rốt cuộc người muốn lập người nào?

Võ Huệ Phi chỉ âm thầm bắt mạch trong lòng, lại nghe lời nói hoàng đế truyền vào trong lỗ tai:

- Những đứa con này của trăm, không có một người nào, không có một ai khiến trăm yên tâm. Nếu trong bọn họ có một người có thể giống như Tiêu Duệ, vừa có tài học đầy bụng, lại có quan hệ kinh người, còn có khí chất vũ dũng, trăm cần gì phải đợi tới hôm nay còn chậm chạp không chịu lập thái tử?

- Hoặc là, có thể thông minh không màng danh lợi giống như Nghi nhi cũng tốt.

Lý Long Cơ than thở.

Lý Long Cơ nhắc tới Lý Nghi, thật ra làm giảm đi lạnh giá và “oán khí” trong lòng Võ Huệ Phi. Nhớ tới con gái mình còn trẻ ở góa còn mang trong bụng một đứa con, Võ Huệ Phi không khỏi thở dài nói:

- Nghi nhi mệnh thật khổ... Nó thật vất vả đi cùng một chỗ với Tiêu Duệ, hiện giờ lại người đi nhà trống, còn mang một đứa bé mồ côi từ trong bụng mẹ.

Nhắc tới Lý Nghi, Võ Huệ Phi lập tức lại nghĩ tới một sự kiện, không khỏi cười lạnh một tiếng:

- Hoàng thượng, dù sao Nghi nhi cũng là con gái hoàng thượng, công chúa đương triều, hiện giờ xương cốt Tiêu Duệ chưa lạnh, Khánh Vương lại bắt đầu ức hiếp cô nhi quả mẫu Tiêu gia. Hừ, nếu hoàng thượng mặc kệ, thần thiếp muốn làm chủ cho Nghi nhi.

Lý Long Cơ mỉm cười, nắm tay thật chặt, ôm lấy Võ Huệ Phi:

- Ái phi, trăm xem, ta và nàng không cần lo cho chuyện giữa các con... Ái phi yên tâm là được, Tiêu gia không phải dễ dàng chịu ức hiếp như vậy.

Võ Huệ Phi vừa muốn bắt mạch nói hai câu, Lý Long Cơ nở nụ cười:

- Tốt lắm, triệu Thịnh Vương vào cung tham gia tiệc tối, ái phi và trăm trước mặt hỏi hắn một chút, rốt cuộc hắn có muốn tiến vào Đông Cung không?

Võ Huệ Phi đột nhiên chấn động, chậm chạp mới do dự hỏi:

- Hoàng thượng, ngài không phải.

- Không sai, tuổi Thịnh Vương quá nhỏ, trăm cũng không quá yên tâm. Nhưng, ngôi vị hoàng đế của trăm cuối cùng phải do hoàng tử của trăm tới kế thừa, ưu thế lớn nhất của Thịnh Vương so với hoàng tử khác là tuổi còn nhỏ, còn có thể thông dong dạy dỗ, để tránh làm hỏng giang sơn Lý Đường!

- Hơn nữa, Thịnh Vương còn có.

Lý Long Cơ mỉm cười, không có nói thêm gì nữa.

Võ Huệ Phi vui mừng quá đổi, thoát khỏi Lý Long Cơ ôm ấp, phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất:

- Thần thiếp bái tạ ân điển hoàng thượng thay Kỳ nhi!

Lý Long Cơ cười cười:

- Đứng lên đi, dù sao Thịnh Vương cũng là con trai chúng ta.

Ngọc Chân và Lý Nghi mang theo một đám thị vệ, nổi giận đùng đùng mà đứng ngoài cửa một tòa trạch viện góc đông bắc Trường An, đang muốn xông vào bên trong, lại bị Lý Tông mang theo thị vệ chặn ngoài cửa.

Ngọc Chân cười lạnh:

- Khánh Vương, người nhốt người Tiêu gia ở chỗ này, ta khuyên người sớm thả người ra, hoàng cô ta xem mặt mũi hoàng thượng, thay các người hòa giải giữa hai nhà, việc này cứ thôi như vậy, nếu người khẳng khẳng một mực.

Ngọc Chân còn chưa nói xong lời, khóe miệng Lý Tông bĩu ra, cúi người thi lễ:

- Hoàng cô, không phải Lý Tông không cho ngài và Hàm Nghi muội muội mặt mũi, thật sự là hai người tìm lầm chỗ, đây là một tòa biệt viện của Khánh Vương phủ, bên trong sao lại có người của Tiêu gia?

Lý Nghi đẩy thị nữ bên người ra, mặt trầm như nước, tiến lên nhìn Lý Tông lạnh lùng:

- Khánh Vương hoàng huynh, huynh không nên khinh người quá đáng! Mặc dù Tử Trường mất, nhưng Tiêu gia còn có bốn tỷ muội chúng ta... lòng huynh như lòng Tư Mã Chiêu, ai không biết?

Lý Tông khẽ mỉm cười:

- Hàm Nghi muội muội, muội đây là ý gì?

Hai bên đang giằng co, ngay lúc tính nhẩn nại của Ngọc Chân và Lý Nghi tiêu hao gần như không còn, Cao Lực Sĩ và Lý Kỳ vội vàng cưỡi ngựa chạy tới, Cao Lực Sĩ ở trên ngựa hô lên từ xa:

- Khẩu dụ hoàng thượng.

Lý Kỳ vội vàng nhảy xuống từ trên lưng ngựa:

- Khánh Vương huynh, Ngọc Chân hoàng cô, phụ hoàng cho ta tới.

Lý Kỳ còn chưa nói xong, Lý Tông nở nụ cười lạnh:

- Cho người tới làm gì?

Thấy trong mắt Lý Tông phát ra thần sắc chẳng thềm ngó tới trần trụi, Lý Kỳ lại giả bộ như không nhìn thấy, vẫn thản nhiên nói như lúc trước:

- Khánh Vương huynh, phụ hoàng để cho ta tới nhìn xem, là chuyện gì khiến Khánh Vương huynh hiểu lầm âm ỉ với Ngọc Chân hoàng cô và người nhà Hàm Nghi tỉ tỉ.

Dứt lời, Lý Kỳ chạy vào trong trạch viện, mấy người Vệ Giáo thị vệ của hắn theo sát phía sau.

Thị vệ vương phủ của Khánh Vương vội kiếm chắn ngang, chắn trước mặt Lý Kỳ.

Lý Kỳ nhíu mày, trách mắng:

- Làm càn!

Lý Kỳ chợt lấy ngực tứ kim bài của Lý Long Cơ từ trong ngực ra, quay đầu cười nhàn nhạt với Lý Tông:

- Khánh Vương huynh, đây chính là ý tứ của phụ hoàng.

204. Chương 189: Vui Mừng Đến Từ Đâu

Ngọc Chân hiểu được, Lý Nghi cũng không phải người ngu, nhưng trong lòng Lý Nghi vẫn cảm thấy rất không thoải mái, cảm thấy hiện giờ không nuốt trôi được cơn tức này.

Lý Kỳ cười tiến tới khom người nói:

- Hoàng cô, tỷ tỷ.

Tôn Công Nhượng bị tra tấn một hơi, sớm không chống đỡ được, được thị vệ Thịnh Vương vội vàng đưa về vương phủ, tìm đại phụ khám và chữa bệnh.

Ngọc Chân thở dài:

- Nghi nhi. Phụ hoàng con đã ra mặt, Tôn Công Nhượng lại không có mặt mạng, việc này cứ thôi như vậy đi.

Lý Nghi im lặng không nói gì, đột nhiên cười cười:

- Biểu hiện hôm nay của Kỳ đệ, làm tỷ tỷ nhìn với cặp mắt khác xưa.

Sắc mặt Lý Kỳ hơi đỏ lên, buồn bã nói:

- Tỷ tỷ, mấy ngày nay đệ luôn nhớ tới những lời tỷ phụ nói qua khi còn tại thế... Tỷ phụ nói rất đúng, ai cũng không giúp được đệ, chỉ có tự mình mới có thể giúp được chính mình.

- Thịnh Vương điện hạ, chúc mừng.

Thái giám quản sự Mã Đức của Võ Huệ Phi tiến vào Thịnh Vương phủ, gặp Lý Kỳ đang nói chuyện với Ngọc Chân và Lý Nghi dưới bóng cây nho trong viện, không khỏi mỉm cười khom người xuống thi lễ:

- Hóa ra Ngọc Chân điện hạ và Hàm Nghi công chúa điện hạ cũng ở đây, Mã Đức có lễ.

Mã Đức là tâm phúc Võ Huệ Phi, tự nhiên rất quen thuộc với Lý Kỳ và Lý Nghi, hẳn là khách quen của Thịnh Vương phủ này, thường xuyên qua lại.

Thấy bộ dáng kích động của Mã Đức, Lý Kỳ cũng ngăn ra:

- Mã Đức, vui mừng đến từ đâu?

- Điện hạ. Hoàng thượng và nương nương triệu điện hạ và Hàm Nghi công chúa vào cung dự tiệc tối. Nếu công chúa điện hạ ở Thịnh Vương phủ, Mã Đức cũng đỡ phải tới Tiêu gia một chuyến.

Nụ cười khóe miệng Mã Đức ngày càng đậm.

- Ồ.

Lý Kỳ lắc đầu:

- Đang yên đang đẹp sao phụ hoàng và mẫu phi triệu ta vào cung dự tiệc tối?

Mã Đức cười mà không nói:

- Việc này, Mã Đức cũng không biết.

Trong lòng Ngọc Chân vừa động, đột nhiên thở dài, thầm nghĩ: người rốt cuộc đã quyết định sao?

Ngọc Chân đứng dậy vỗ nhẹ bả vai Lý Kỳ:

- Kỳ nhi cùng Nghi nhi nhanh chóng vào cung đi, hoàng cô có một câu con phải nhớ cho kỹ trong lòng. Con bản tính hồn nhiên thiên tính thiếu niên, ra sao thì ra, đừng học Thọ Vương bộ dáng mềm yếu đẹp mắt kia. Tốt lắm, hoàng cô trở về, đợi mấy ngày nữa, hoàng cô cũng tự thiết yến chúc mừng cho con.

Lý Kỳ càng thêm ngẩn ngơ.

Lý Nghi một bên trầm ngâm một hồi như có điều suy nghĩ đột nhiên trước mắt sáng ngời, âm thầm vui mừng trong lòng.

Lý Nghi và Lý Kỳ một đường trực tiếp vào cung, tới vườn ngự uyển chỗ Võ Huệ Phi rồi mới phát hiện, ở đây vẫn là một bữa gia yến bình thường như cũ.

Vợ chồng Lý Long Cơ ngồi ở trên đầu, chờ đợi đã lâu.

Lý Nghi và Lý Kỳ sóng vai tiến vào, cùng nhau quỳ xuống đất.

- Con bái kiến phụ hoàng mẫu phi!

Lý Long Cơ khoe miệng nghiêng ngẫm mà nhìn Lý Kỳ, cười mà không nói. Mà Võ Huệ Phi tâm tình cực kỳ tốt thì không kìm nổi vui sướng thật lớn trong lòng, không ngờ tự mình đứng dậy đỡ hai đứa con mình dậy, cười nói:

- Tốt lắm, ở trước mặt cha mẹ không cần trịnh trọng như thế này.

Nói xong, Võ Huệ Phi âm thầm ra hiệu bằng mắt cho Lý Kỳ.

Ánh mắt này làm cho Lý Kỳ có chút không hiểu ra sao, nhưng hần trời sinh tính thông minh, từ sự hưng phấn quá độ của Mã Đức và lời nói cổ quái của Ngọc Chân, rồi đến ánh mắt vừa rồi của mẫu phi, thiếu niên chau chuốt thêm trong lòng, liền cho ra một kết quả khiến hần vui mừng. Vui từ đâu, vui mừng từ trời!

Lý Kỳ không kìm nổi nhìn về phía phụ hoàng ngày xưa hần không dám nhìn thẳng, thấy trong ánh mắt thâm trầm của hần không ngờ lộ ra vài phần dịu dàng, trong lòng càng thêm vui mừng kích động trong lòng bàn tay đều run rẩy lên.

Lý Kỳ ngồi vào chỗ của mình.

Bắt đầu yên lặng mà ăn uống. Bởi vì Lý Long Cơ không có lên tiếng, không khí trong điện hiện giờ có chút quỷ dị và nặng nề.

Rốt cục, dưới ánh mắt oán trách của Võ Huệ Phi, Lý Long Cơ vẫn chậm rãi trầm giọng nói:

- Kỳ nhi!

Lý Kỳ cả kinh, rồi đột nhiên cất giọng có chút run rẩy:

- Phụ hoàng, có nhi thần!

- Con có bằng lòng làm thái tử của trẫm hay không?

Tuy rằng trong lòng có chút cơ sở, tuy rằng chờ mong những lời này đã lâu, nhưng khi những lời này thật sự truyền vào tai Lý Kỳ, Lý Kỳ vẫn có chút khẩn trương mà nói không ra lời. Hần ấp úng, sắc mặt đỏ lên, thậm chí có chút luống cuống chân tay.

Võ Huệ Phi âm thầm sốt ruột, không thể không nói:

- Kỳ nhi, phụ hoàng đang hỏi con.

- Nguyên ý, con nguyên ý.

Lý Kỳ bị Võ Huệ Phi thúc giục, vội vàng nói.

Lý Long Cơ cười lên ha ha:

- Nguyên ý là tốt rồi. Tốt lắm, con lại ngồi xuống, đợi ngày mai, trẫm sẽ truyền chiếu, lập con làm Đông Cung thái tử.

- Hai ngày này, con hãy ở lại trong cung mẫu phi của con đi.

Lý Long Cơ lại nói.

Lý Long Cơ uống say, hần không để ý Võ Huệ Phi nhiều lần giữ lại, vẫn kiên trì muốn đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Trước khi đi, thân thể hần đột nhiên loạn choạng lớn tiếng hỏi:

- Kỳ nhi, trầm hỏi con, hiện giờ thể lực của con đơn bạc tuổi lại còn nhỏ, nếu muốn làm Đông Cung thái tử... Hiện giờ Tiêu Duệ lại không ở đây, không có người bên cạnh, con trông cậy vào ai?

Lý Kỳ sững sốt, cúi đầu nói:

- Con trông cậy vào phụ hoàng.

- Được, được.

Lý Long Cơ cười to mà rời đi.

Khói bụi tràn ngập, che phủ trời đất mà đến không ngờ không phải người Thổ Phiên mà là A Đại nữ vương người Thoán suất lĩnh 50 kỵ binh. Điều này làm cho Tiêu Duệ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Kỵ binh áo đen giáp đen trận hình nghiêm chỉnh, hiệu lệnh như một, kỷ luật nghiêm minh. Điều này làm cho Lý Quang Bật và Lý Tự Nghiệp nhìn cũng không khỏi âm thầm gật đầu, thầm sinh ra vài phần kính ý đối với tài cầm binh của nữ vương người Thoán này.

Một cô gái, có thể chinh quân như thế, không phải dễ dàng.

A Đại vẫn mặc một thân bì giáp màu hỏa hồng quen thuộc như lúc trước Tiêu Duệ thấy. Thân thể thon dài mà khỏe đẹp được bì giáp màu hồng tôn lên, tư thế hết sức oai hùng hiên ngang. A Đại xoay người xuống ngựa, bước lên vài bước hành lễ:

- A Đại nghênh đón Tiêu đại nhân chậm trễ!

Tiêu Duệ chấp tay, kinh ngạc nói:

- Nữ vương điện hạ vì sao biết được Tiêu Duệ tới đây?

A Đại dùng ánh mắt tán thưởng nhìn lướt qua 300 quân nhân Võ lâm quân thân trên để trần hùng tráng, sau đó mỉm cười:

- A Đại nhận được tin tức, nói là cảnh nội Thổ Phiên có một đội quân Đường tung hoành ngang dọc, A Đại đoán chính là Tiêu đại nhân. Cho nên, A Đại liền dẫn quân đến đây tiếp ứng, ha ha.

Tiêu Duệ ngăn ra:

- Vì sao nữ vương điện hạ biết Tiêu Duệ sẽ đi Kiếm Nam Đạo mà không phải Lương Châu?

- Suy nghĩ của Tiêu đại nhân A Đại cũng không rõ ràng lắm, nhưng A Đại hiểu được nếu Tiêu đại nhân chỉ là vì chạy trốn, sẽ không làm ra động tĩnh long trời lở đất trong cảnh nội Thổ Phiên như thế. Nếu Tiêu đại nhân dừng lại ở cảnh nội Thổ Phiên lâu như vậy, A Đại nghĩ, Tiêu đại nhân sẽ đổi đường tới Khang Ba, trở về từ Kiếm Nam Đạo, mà nơi thích hợp nhất, nói chung chính là Thoán khu chúng ta. A Đại liền mang 50 kỵ binh trú đúng vùng này, chờ Tiêu đại nhân đã lâu.

Thần sắc A Đại hơi phát ra một chút giảo hoạt, ánh mắt trong suốt ra sức đảo quanh đội ngũ của Tiêu Duệ, giống như tìm kiếm tung tích Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bố Kết.

Tiêu Duệ hít một hơi thật sâu, nhìn A Đại, đột nhiên cười nhàn nhạt:

- Không biết đây là chủ ý của nữ vương điện hạ hay là vị tiên sinh phía sau nữ vương điện hạ kia.

A Đại ngăn ngõ, nghĩ nghĩ liền thần nhiên cười:

- Chả trách sự phụ ta nói, chuyện này không giấu được Tiêu đại nhân. Đúng vậy, A Đại là phụng mệnh thầy chờ Tiêu đại nhân ở chỗ này.

Sau lưng A Đại có một người Đường thần bí, truyền thụ cho nàng một thân võ nghệ và thao lược binh pháp, còn truyền thụ cho A Đại một bụng văn hóa. Điều này, ngày đó khi lần đầu tới Thoán khu, Tiêu Duệ đã biết được.

205. Chương 190: Gặp Gỡ Ở Trúc Lâm

Có lẽ, trong một đoạn lịch sử này, không có cao nhân ẩn cư nổi danh đi? Còn văn võ song toàn?

Thấy thần sắc Tiêu Duệ biến ảo, lão già cười nhàn nhạt, nâng chén trà bằng trúc trên bàn của hắn, cung kính nói:

- Đây là chè xanh lão phu tự chế, được nghe Tiêu đại nhân xưa nay thích chè xanh, xin hãy nhấm nháp.

Tiêu Duệ ngẩn ra, thầm nghĩ thật ra hắn hiểu mình rất rõ.

Nâng chén trà trúc lên, một mùi thơm ngát xông vào mũi. Nước trà xanh nhạt xong suốt, mấy miếng lá trà xanh biếc ướt át lơ lửng. Tiêu Duệ uống một ngụm nhỏ, không kìm nổi khen:

- Trà ngon! Vào cổ sướng miệng, miệng đầy dư hương, thanh mà hài hòa, tinh phẩm trong trà vậy.

Lão già cười ha ha:

- Không thể tưởng được Tiêu đại nhân không chỉ đắm chìm rượu đạo, còn hiểu trà đạo rất sâu.

Sắc mặt Tiêu Duệ đỏ lên, cười nói:

- Tiêu Duệ thuận miệng nói bậy, khiến tiên sinh cười rồi. Tiên sinh —

Lão già thấy Tiêu Duệ vẫn muốn hỏi lai lịch của hắn, liền liếc qua A Đại. A Đại nhú nhú mày, than thở hai tiếng, lúc này mới đứng dậy ra khỏi trúc lâm, cũng đóng cửa lại cho hai người.

Lão già né tránh lai lịch của mình, ngược lại chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lại thâm thúy rõ ràng lần nữa, thần nhiên nói:

- Tiêu đại nhân. Mùa hè năm Khai Nguyên hai mươi mốt, lão phu xem tinh tượng thấy trên bầu trời Đại Đường vận sao tụ tập, cát tinh cao chiếu, đây là xuất hiện Đại Đường phồn thịnh. Đúng lúc đó, sao trời lại bất ngờ xuất hiện xẹt qua chân trời, rơi xuống Lạc Hà, lại là điềm xấu.

Tiêu Duệ nghe giọng nói trầm thấp của lão già, trong lòng cảm thấy cực kỳ thất vọng. Hắn tưởng là cao nhân ẩn sĩ gì hóa ra là một người giả thần giả quỷ thôi, cái gì thuật chiêm tinh, Tiêu Duệ xuyên qua từ xã hội khoa học hiện đại như nào tin tưởng trò lừa bịp này.

Nhưng lời nói kế tiếp của lão già, lại khiến hắn đột nhiên chấn động, trong lòng run lên.

- Lúc sao Thiên Lang rơi xuống Lạc Hà, đúng là lúc tay ăn chơi Tiêu Duệ ở ranh giới thoát thai hoá cốt, Tiêu đại nhân nghĩ có đúng không? Lão phu nghiên cứu thuật chiêm tinh hơn mười năm không thể nào hiểu rõ thiên cơ. Nhưng vừa vận thiên cơ mùa hè năm Khai Nguyên hai mươi mốt khiến lão phu mơ hồ thăm dò được một chút. Lão phu xem trong tâm hải của Tiêu đại nhân, thật ra ẩn náu thiên cơ khó lường.

Lão già nói xong lời này, ánh mắt thâm thúy linh hoạt lại càng thêm kỳ ảo giống như sao trời sâu không lường được.

Thanh âm bé nhỏ của hắn quanh quẩn bên tai Tiêu Duệ, Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh chậm đứng lên nói:

- Tiên sinh có chuyện không ngại nói thẳng.

- Cũng không có gì, chỉ có điều cuối cùng lão phu cảm thấy, điềm lành của Đại Đường giống như bị điềm xấu sao Thiên Lang giáng thế phá hỏng, mơ hồ phải có việc binh đao, mơ hồ phải loạn thế! Nhưng cát tinh cao chiếu lại không gì phá nổi, điều này làm cho lão phu có chút nghi hoặc.

Lão già xoay chuyển lời nói:

- Mãi cho đến gần đây lão phu mới tỉnh ngộ, con cờ ứng biến này sợ là Tiêu đại nhân nắm giữ trong tay.

- Lời tiên sinh nói khiến cho Tiêu Duệ nghe không rõ.

Tiêu Duệ nhú mày.

- Ha ha, đạo hành quân, cái gọi là một lần nổi lên tiếp theo suy yếu; thịnh cực tất suy, thịnh suy tuần hoàn, cũng là ý của lẽ trời, họa phúc của con người gần bó, triều đại mâu thuẫn thay đổi, đều là như thế. Thời

đại Đại Đường đã đạt hơn trăm năm, hiện giờ sợ là cũng tới lúc thịnh cực mà suy, mà về biến số thịnh cực mà suy hôm nay, có quan hệ lớn lao với Tiêu đại nhân.

Ánh mắt thâm thúy của lão già gắt gao đặt trên người Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cả kinh, trong lòng thầm nghĩ lão thần côn này không phải muốn đầu độc ngược lại mình chứ?

Lão già thấy Tiêu Duệ trầm ngâm không nói liền nói tiếp:

- Tiêu đại nhân chớ tự coi nhẹ bản thân, vả lại lão phu đã nói từ đầu, hiện giờ Tiêu đại nhân có được tài lực tuyệt thế, còn có được tài năng danh vọng không gì sánh kịp, cho dù là không cầm quyền trong triều, chỉ cần Tiêu đại nhân có... Hết thảy sẽ từng bước đẩy mạnh, thuận lý thành chương, nước chảy thành sông!

Ấn tượng tốt của Tiêu Duệ với lão già này giảm dần một nửa, hần cười nhạt một tiếng:

- Ta cũng nghe rõ vài phần, nói vậy tiên sinh xem Tiêu Duệ trở thành người rất có dã tâm.

Khóe miệng lão già bĩu ra, hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Tiêu Duệ ngạc nhiên, sắc mặt chậm rãi âm trầm xuống.

- Tiêu đại nhân nghề nghiệp rộng lớn làm việc vì chính nghĩa, lại cứu tế rộng rãi, còn hiến quân lương, hết thảy những thứ này có nghĩa như nào? Lão phu ngược lại không cho rằng, những điều này tất cả đều là Tiêu đại nhân có đức độ... Thái độ Tiêu đại nhân khác thường công khai ủng hộ Thịnh Vương đoạt vị thái tử, còn có chuyện tình lẩn này làm ra ở cảnh nội Thổ Phiên, không ngờ bắt Tán Phổ Thổ Phiên làm tù binh.

Lão già nói tới đây, hơi nở nụ cười.

Tiêu Duệ nhíu mày:

- Nghe ý của tiên sinh, là nói Tiêu mỗ chỉ đơn thuần là mua danh chuộc tiếng?

- Cũng không phải.

Lão già lắc lắc đầu:

- Lão phu xem ra, Tiêu đại nhân đang tính toán tương lai cho bản thân. Ví dụ mà nói, Tiêu đại nhân có hiềm khích với Khánh Vương Lý Tông, cho nên Tiêu đại nhân tuyệt đối sẽ không cho phép Khánh Vương đăng cơ kế vị, cho nên Tiêu đại nhân công khai ủng hộ Thịnh Vương tham gia tranh đoạt vị thái tử.

- Lão phu nói có đúng không?

Lão già cười nói ha ha.

Tiêu Duệ không thể không nói, lão nhân này thật sự đoán đúng tâm sự của hần, cũng xem thấu vài phần tâm tư của hần. Hần nhìn lão già thật sâu, gật đầu:

- Điều này không sai.

- Không biết Tiêu đại nhân có nghĩ tới, nếu sự tình cuối cùng không tiến về phía trước dựa theo sự thôi động và bố trí của Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân lại nên như thế nào? Nếu hoàng đế Đại Đường muốn lập Lý Tông làm thái tử, ngài lại nên như thế nào? Nếu hoàng đế Đại Đường không đổi sắc mặt đoạt vinh hoa phú quý của ngài, ngài nên như thế nào? Nếu hoàng đế không dung ngài phú khả địch quốc tiền tài quyền thế, ngài lại nên như thế nào?...

Lời nói lão già sắc bén lên.

Tiêu Duệ yên lặng, lão nhân nói đúng vậy, hần vì tự bảo vệ mình, vì cuộc sống hạnh phúc tương lai, an bài bố trí từng chút, thử thôi động lịch sử đi tới theo quỹ tích hy vọng. Nhưng nếu sự tình vượt ra khỏi sự không chế và dự đoán của mình, chính mình có thể làm gì chứ?

Ví dụ như, nếu Lý Long Cơ thật sự coi trọng Ngọc Hoàn của mình, chiếm đi giống như trong lịch sử, hẳn... Tiêu Duệ nghĩ đến đây, trong lòng đình trệ, đột nhiên có một loại cảm giác choáng váng và hít thở không thông.

Lão già nở nụ cười, cười chính là sáng lạn và quý dị như vậy.

- Cho nên, lão phu cảm thấy, cuối cùng Tiêu đại nhân, cho dù ngài nguyện ý hay không muốn, ngài đều đã đi lên một số bước, đây là kết quả và số mệnh tuần hoàn do trời định, ngài không trốn tránh được, Đại Đường cũng không trốn tránh được.

Lão già chậm rãi đứng dậy giật vách đá một cái, rải một tấm địa đồ vẽ núi sông bằng tay ra trước mặt Tiêu Duệ.

- Nếu không trốn tránh được, vì ý định tương lai, sao Tiêu đại nhân không sớm làm chuẩn bị?

Lão già chỉ tay vào Thổ Phiên:

- Lần này Tiêu đại nhân bắt Tán Phổ Thổ Phiên làm tù binh cũng mang theo tới Đại Đường, đây là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Tiêu Duệ im lặng không nói, chỉ nhìn chằm chằm tấm bản đồ kia.

- Chỉ cần triển khai việc này thật tốt, rất dễ dàng biến thành công lớn quang vinh lớn của Tiêu đại nhân, Có phần công tích lớn này, vô luận Tiêu đại nhân ở trong triều hay ở trong quân, đều có tư bản hùng mạnh... Nếu lão phu đoán không sai mà nói, không lâu sau, hoàng đế Đại Đường sẽ lập Thịnh Vương Lý Kỳ làm thái tử, tiện đó, dựa theo tính tình đa nghi của hoàng đế Đại Đường, còn có thể làm cho Khánh Vương Lý Tông vào trong quân, thậm chí có thể để cho hắn quản hạt quân mã một trấn, cho nên lấy quân quyền chế hành thái tử mới và Tiêu đại nhân.

- Mà một khi Lý Tông dùng thân vương hoàng tử chỉ huy một trấn phiên thuộc, mục đích nhất định là Lũng Hữu. Mà lúc này đây, đó là lúc Tiêu đại nhân thoát khỏi phân tranh triều đình, thời cơ cực tốt để thật sự hướng tới thiên hạ.

Thấy Tiêu Duệ còn đang bảo trì trầm mặc, lão già dừng một chút lại nói:

- Lý Tông âm thầm sai sử Hoàng Phủ Duy Minh tự mình tăng cường quân bị ở Lũng Hữu, nghĩ rằng chuyện làm rất cơ mật, kỳ thật cũng không có gì bí mật. Ít nhất, không thể gạt được hoàng đế Đại Đường lòng dạ thâm trầm, nghĩ rằng cũng không có dấu giếm được Tiêu đại nhân đi? Lão phu nghĩ rằng, nếu Tiêu đại nhân thoáng tạo một chút áp lực với Lý Tông ở trong triều, bước chân tăng cường quân bị của Lý Tông sẽ diễn cuồng gấp nhanh hơn. Lúc đó, sẽ va chạm vào điểm cực hạn hoàng đế Đại Đường cho phép — do đó, sẽ mang đến cơ hội cho Tiêu đại nhân. Vì đề phòng vạn nhất, hoàng đế Đại Đường tất nhiên sẽ phái Tiêu đại nhân giáng lâm phiên trấn chống lại Lý Tông.

Tiêu Duệ cười nhàn nhạt:

- Trực tiếp gọi Lý Tông về kinh đô là được, cần gì phiên toái như vậy?

- Nếu như gọi Lý Tông quay về kinh, Lý Tông tất phản. Điểm này, hoàng đế Đại Đường đa nghi tất biết rõ trong lòng.

- .

- Mà muốn chống lại Lý Tông Lũng Hữu, Tiêu đại nhân chắc chắn đi — An Tây tứ trấn của Tây Vực. Giữa Tây Vực và Trung Nguyên là sa mạc Gôbi mênh mông, mà Tây Vực rất rộng lớn... Tiêu đại nhân hoàn toàn có thể thông dong nuôi trồng lực lượng của mình ở Tây Vực, sau đó — cho dù cuối cùng thất bại, cũng có thể lui giữ Tây Vực, tiến có thể công, lui có thể thủ, đây là ý trời.

Giữa lời nói lão già dần dần có chút hưng phấn và cuồng nhiệt.

- Cái gì ý trời, ta nghĩ đây là ý nguyện của tiên sinh đi.

Khóe miệng Tiêu Duệ bĩu ra.

Lão già lơ đãng, cười cười, lại chậm rãi ngồi trở về:

- Lão phu chỉ có tùy việc mà xét, nói một câu này về việc tương lai cho Tiêu đại nhân. Về phần Tiêu đại nhân có nghe hay không, đó là chuyện của bản thân Tiêu đại nhân.

- Xin hỏi rốt cuộc tiên sinh là ai?

Tiêu Duệ truy hỏi, sự hiếu kỳ trong lòng hắn ngày càng mãnh liệt. Lão già này rất không đơn giản, dứt bỏ cái gọi là giả thần giả quỷ bàn luận tình tượng, hắn phân tích đại thể thiên hạ Đại Đường, hiểu biết phẩm tính hoàng đế Đại Đường, đều không phải người khác có thể đạt được. Hắn, không phải là một ẩn sĩ.

Lão già thở dài:

- Tiêu đại nhân nhất định muốn hỏi, lão phu có thể bẩm báo thẳng.

Dừng một chút, lão già cúi đầu nói:

- Lão phu họ Dương, cháu ruột của Đại thế tổ Minh hoàng đế, con trai hoàng thái tử Đại Tuyền ... Dương Lăng.

Lời này vừa nói ra, Tiêu Duệ xoay mình chấn động, thầm nghĩ wow, khó trách luôn mồm hoàng đế Đại Đường, luôn mồm thay đổi triều đại, hóa ra đúng là cháu ruột của bạo quân Dương Quảng triều Tuyền.

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, đột nhiên nở nụ cười:

- Tiêu Duệ thất kinh, hóa ra tiên sinh là hậu duệ quý tộc tiền triều. Hậu ý của tiên sinh hôm nay Tiêu Duệ tâm lĩnh. Chẳng qua, Tiêu Duệ cũng không phải Lưu hoàng thúc, tiên sinh cũng chẳng phải Gia Cát Lượng, cái gọi là hùng tâm tráng chí tranh giành xuống, Tiêu mỡ vẫn cho là một hồi chê cười, qua tai không nhớ, cáo từ!

Tiêu Duệ nhẹ nhàng rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Tiêu Duệ, trên khuôn mặt Dương Lăng hiện lên một mảnh ý cười. Không biết A Đại đi tới phía sau hắn lúc nào, cất cao giọng nói:

- Sư phụ, hai người nói xong chưa?

206. Chương 191: Hương Phấn Xử Nữ

- A Đại, nhớ kỹ lời sư phụ nói, người này là quý nhân trong mệnh của con, cũng là quý nhân của người Thoán các con. Chỉ cần hắn nguyện ý giúp các con, người Thoán sẽ có đường ra! Hơn nữa, A Đại, thân thể của con.

Sắc mặt A Đại đỏ lên, eo thon uốn éo, cúi đầu sảng giọng:

- Sư phụ lại giễu cợt A Đại.

Dương Lăng cười ha ha:

- A Đại, sư phụ phải rời Thoán khu, đi các nơi ở Đại Đường một chút.

A Đại cả kinh, nắm lấy ống tay áo Dương Lăng, vội vàng nói:

- Sư phụ, ngài như thế nào lại đột nhiên rời khỏi A Đại?

Thần sắc Dương Lăng hơi đỏ lên, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng ngàn dặm không mây, thần nhiên nói:

- A Đại. Sư phụ ẩn cư quá lâu ngày, hiện giờ thiên hạ này nổi lên mưa gió, vì sư cũng nên ra ngoài đi lại. Về phần cần các con, chỉ cần con nhớ kỹ những gì vi sư nói, có thể bảo vệ người Thoán không cần lo ngại. Tốt lắm, con cũng đường đường là nữ vương người Thoán, không nên có thần thái cô bé nhỏ như thế... Nói không chừng, không bao lâu, thầy trò chúng ta sẽ gặp lại!

- A Đại, con chuyển phong thư này của sư phụ giao cho Tiêu Duệ.

- Tốt lắm, vi sư đi đây!

Một phong thư đưa đến tay A Đại, một đôi tay to ấm áp có lực nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai nàng, một cơn gió thổi xoáy bên tai, chờ A Đại ngẩng đầu lên đôi mắt đỏ hoe, bóng dáng Dương Lăng sớm đã biến mất không thấy.

Thuở nhỏ A Đại đã theo Dương Lăng học nghệ, quen thấy hành vi qua lại thần bí vô tung của hắn, thấy hắn đột nhiên biến mất, mặc dù cảm giác có chút buồn bã, nhưng cũng không kỳ quái. Trong mắt nàng, người sư phụ này gần như thần tiên, gần như không gì làm không được. Mà trên thực tế, Dương Lăng thâm sâu khó lường, A Đại làm đồ đệ tất nhiên là hiểu rõ nhất.

Nhớ tới sư phụ dặn, nhớ tới Tiêu Duệ là quý nhân trong số mệnh của mình theo lời sư phụ, trên khuôn mặt quỵn rũ cương nghị của A Đại không kìm nổi mà ửng đỏ, nàng dậm chân phi thân đuổi theo phương hướng Tiêu Duệ rời đi.

Tiêu Duệ vừa rời đi, vừa oán thầm lão thần côn cổ quái trong lòng.

Một làn gió thơm truyền vào lỗ mũi, hắn không nhịn được hít hơi một cái. Nắm lỗ mũi, Tiêu Duệ quay lại nhìn chỉ thấy A Đại mỉm cười khuôn mặt ửng đỏ, đang dương tay về phía mình, một vật thể dạng bột phấn giống như phấn hoa nhàn nhạt bay lơ lửng trên người nàng, không khỏi nhú mày:

- Nữ vương điện hạ, đây là làm sao?

A Đại cười khanh khách bàn tay nắm lấy tay Tiêu Duệ cực kỳ lớn gan, không hề phân trần, liền dắt Tiêu Duệ chạy trên đoạn đường nhỏ xuyên qua đường phố nguy nga của A Lệ thành, thẳng vào phủ đệ lâm thời của nàng trong A Lệ thành.

Vào tòa trúc lâu thuộc về nữ vương được sắp đặt tương đối xa hoa so với trúc lâu lúc trước, lúc này A Đại mới buông tay Tiêu Duệ ra, cho lui tất cả thị nữ, gắt gao đóng chặt cánh cửa trúc lâu, sau đó dùng ánh mắt trong suốt nhìn Tiêu Duệ thật sâu, nửa ngày không nói gì.

Tiêu Duệ ngẩn ra, cúi đầu hỏi:

- Nữ vương điện hạ.

- Không nên gọi là nữ vương điện hạ, gọi ta A Đại!

A Đại đột nhiên dịu dàng tiến tới, trên khuôn mặt hơi ngăm đen giống như một đóa mẫu đơn đen nở rộ kiêu diễm ướt át, cười ha ha nói:

- Dựa theo phong tục người Thoán chúng ta, ngài đã bị ta vấy lên hương phấn xử nữ của ta, ngài là nam nhân của ta.

Tiêu Duệ cả kinh, phong tục này của người Thoán hắn cũng biết được. Cái gọi là hương phấn xử nữ, nghe nói là một loại hương được chế tạo từ lần kinh nguyệt đầu tiên con gái người Thoán đeo từ nhỏ. Phạm là cô gái nhìn trúng người nam tử nào, thì lấy hương phấn này tung ra ngoài thân cho thấy nguyện ý kính dâng đêm đầu cho hắn.

Đuôi mày Tiêu Duệ nhảy dựng, vội vàng nói:

- Cô đây không phải là hồ đồ sao, ta.

A Đại thu lại mặt cười:

- Sao, A Đại tự nguyện yêu thương ôm ấp, ngài còn có điều gì không chịu?

- Hoang đường.

Tiêu Duệ quay đầu muốn rời khỏi.

- Ta chỉ cần ngài làm nam nhân của ta, cũng không có muốn gả cho ngài, trái tim của ngài. Qua đêm nay, ta sẽ không quấy rầy ngài.

A Đại buồn bã nói:

- Ngài đã là nam nhân của ta, nếu ngài rời khỏi trúc lâu của ta, ta chỉ có tự sát để rửa nhục.

- Tại sao cô phải làm như vậy? Cô.

Bước chân Tiêu Duệ bị kiềm hãm.

- Ta thích ngài, hơn nữa, sư phụ ta nói ngài là quý nhân trong vận mệnh ta, là nam nhân duy nhất trong vận mệnh ta. Nếu ông trời đưa ngài tới bên cạnh ta, ta sẽ không tiếp tục bỏ qua ngài.

A Đại nói xong liền nhào tới, giống như một cơn gió chui vào ngực Tiêu Duệ, đôi tay gắt gao vòng quanh hông của hắn.

Trận kiêu diễm xảy ra bất ngờ này, làm cho Tiêu Duệ cảm giác giống như mộng cảnh. A Đại nhào vào ngực hắn, tiếp theo hắn liền lạc mình trong một mùi thơm mờ ảo bất định, rất nhanh liền bị thân thể nóng như lửa của A Đại kích thích lên bản năng nguyên thủy nhất của con người.

A Đại thoảng xoay thân thể co dãn sung túc và cảm nhận, dùng thân thể no đủ đầy đặn nhẹ nhàng chà xát vào trong ngực Tiêu Duệ, đôi tay vuốt ve trên lưng Tiêu Duệ, trong miệng nỉ non tự nói:

- Nam nhân, ngài là nam nhân của A Đại... Tiêu lang, muốn ta đi.

- Tiêu lang, đây là thư sư phụ ta đưa cho chàng.

A Đại chân thành dịu dàng mà ỉ ôi bên cạnh Tiêu Duệ, tay chỉ nơi 300 Võ lâm quân chờ xuất phát ngoài A Lệ thành, buồn bã nói:

- Sau khi chàng quay về Trường An, có thể quên ta hay không?

Tiêu Duệ trầm than trong lòng, đoạn nghiệt duyên này nên làm như thế nào.

Hắn tự hỏi nếu hắn chịu trách nhiệm, nhưng cô gái trong lòng này không phải một người Thoán bình thường, trên vai nàng là gánh nặng sinh tồn của mười vạn người Thoán, cho dù nói thế nào nàng cũng không thể bỏ lại hết thảy, cùng đến Trường An với mình.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại vừa quen thuộc vừa xa lạ tràn ngập lửa nóng một chút, cúi đầu nói:

- A Đại, chừng nào nàng muốn tới Trường An, ta tất nhiên tự mình ra khỏi thành nghênh đón.

Hai mắt A Đại sáng ngời, một câu ngắn ngủi này biểu lộ thái độ của Tiêu Duệ, nếu nàng nguyện ý, Tiêu gia sẽ có vị trí của nàng. Nàng biết trái tim người này đã bắt đầu dần dần mở rộng ra với mình, điều này làm cho nàng cực kỳ vui mừng. Nàng yên lặng mà dựa vào thân thể của hắn, đứng trên cổng thành, mặc cho gió mát thổi qua mái tóc dài màu nâu vàng rối tung của nàng.

Dưới thành, Lệnh Hồ Xung Vũ không biết nên khóc hay cười mà ngồi trên lưng ngựa, vẫn không kìm nổi quay đầu nhìn về phía hai người đang đứng thẳng gắt gao dựa vào nhau một cái, thầm nghĩ: “Không nghĩ tới nữ vương người Thoán này cũng trở thành nữ nhân của đại nhân... Trời, ta trở về có nên nói với mấy vị phụ nhân hay không...”

Mà bên cạnh Lệnh Hồ Xung Vũ, Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bất mang theo vài người coi chừng một chiếc xe ngựa chật chội, ngồi trên chiếc xe ngựa đó là Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bố Kết.

Trường An.

Lý Long Cơ cũng không có giống như hắn hứa hẹn, ngày hôm sau phát chiếu thư tuyên bố lập Thịnh Vương Lý Kỳ làm Đông Cung thái tử. Nhưng mặc dù chiếu thư chính thức không có phát đi, tin tức lại từ trong cung truyền ra ngoài. Tin tức này vừa ra, triều dã đều sợ hãi.

Tiếp đến Võ Huệ Phi thậm chí nhắc nhở Thọ Vương Lý Mạo một cách mạnh mẽ. Sau khi cân nhắc lợi hại, dưới vận bất đắc dĩ, Lý Mạo xám xịt mà nửa công khai tỏ vẻ rút khỏi cuộc tranh đoạt ngôi vị thái tử. Tất nhiên, Thịnh Vương là anh em cùng mẹ với hắn, Thịnh Vương làm hoàng đế, hắn còn có thể bảo vệ vinh hoa phú quý hiện có. Nếu hắn không quan tâm đứng ra phản đối, chỉ sợ mẹ con huynh đệ cũng không còn. Trong triều, trên con đường Thịnh Vương đi tới Đông Cung trước mắt, chương ngại chỉ còn lại một hệ Khánh Vương Lý Tông.

Lý Tông đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Thừa dịp Lý Long Cơ còn không có tuyên bố chiếu thư, Lý Kỳ nhập phủ Đông Cung chưa có hình thành tình trạng chuyện đã định, đội ngũ thế lớn của Khánh Vương một hệ đều dâng thư tới Lý Long Cơ, mãnh liệt yêu cầu lập Khánh Vương làm thái tử. Thậm chí, một phần triều thần ban đầu ủng hộ Thọ Vương, cũng lựa chọn đầu nhập một hệ Khánh Vương.

Nhận được tấu báo, Lý Long Cơ từ chối cho ý kiến, không có bất cứ động tĩnh gì. Thậm chí, hai ngày lên triều liên tục, đối mặt với làn sóng âm thanh yêu cầu lập Khánh Vương làm thái tử mãnh liệt, hắn chỉ mỉm cười.

Vì đề phòng Lý Tông liệu lĩnh hạ độc thủ với Thịnh Vương, mấy ngày nay Võ Huệ Phi lưu Thịnh Vương trong vườn ngự uyển của mình. Động tĩnh trong triều đương không giấu được Lý Kỳ trong cung, nghe nói trừ bộ phận triều thần trung lập ra, đại đa số mọi người đều ủng hộ Lý Tông, đáy lòng hắn lo sợ không yên và buồn bực thì không cần phải nói.

Nhớ tới chính mình đơn bạc không hề có thế lực, Lý Kỳ không khỏi luống cuống tâm thần.

Thanh âm ủng hộ Khánh Vương mãnh liệt như thế, kỳ thật ngoài dự đoán của Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi. Điều này, đương nhiên nói rõ thủ đoạn Khánh Vương, cũng một khía cạnh biểu hiện uy vọng Khánh Vương quả thật vượt ra khỏi những hoàng tử khác.

Dựa theo ý tứ Võ Huệ Phi, là muốn thông qua Lý Nghi và Lý Đằng Không, giành được Lý Lâm Phủ ủng hộ Thịnh Vương. Chỉ cần Lý Lâm Phủ chuyển hướng, số lượng không ít triều thần một hệ Lý Lâm Phủ trước mắt bảo trì trung lập tư thái trầm mặc, cũng là một luồng sức mạnh mãnh liệt. Dù sao, tuy rằng Lý Long Cơ đã tỏ vẻ muốn lập Thịnh Vương làm thái tử tuyệt đối không thay đổi, nhưng dù sao làm thái tử, căn cơ Thịnh Vương thật sự quá nhỏ bé mong manh, tương lai... Mặc dù có thể ngồi lên vị trí thái tử, cũng chưa ổn.

Nhưng khi Lý Đằng Không chạy về Lý tướng phủ vì chuyện này, lại gặp phải bế môn tạ khách. Không biết Lý Lâm Phủ suy tính xuất phát từ loại mục đích nào, không ngờ đóng cửa không gặp Lý Đằng Không. Lý Đằng Không gặp phải đóng cửa không gặp mình, buồn bực mà về Tiêu gia, còn chưa có vào cửa, người của Lý Lâm Phủ đã đưa tới một phong thư.

Chẳng qua, không phải thư viết cho một mình Lý Đằng Không, mà là viết cho Tiêu gia bốn nàng.

207. Chương 192: Một Tiếng Vang Thật Lớn Trên Trời, Tiêu Duệ Hoành Tráng Lên Sân Khấu

Chỉ có điều nụ cười này, trong mắt Lý Lâm Phủ, quá mức âm hiểm và dối trá.

Lý Lâm Phủ cắn chặt răng, cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, nhưng Khánh Vương điện hạ duy trì Hoàng Phủ Duy Minh tự mình tăng cường quân bị ở Lũng Hữu... Nếu lại để cho Khánh Vương đi Lũng Hữu, thần lo lắng.

Lý Long Cơ lắc đầu:

- Hoàng Phủ Duy Minh tăng cường quân bị, là đánh chiêu bài phòng vệ người Thổ Phiên, trăm cũng có nghe thấy, nhưng trăm cũng không có để ở trong lòng.

Lý Long Cơ bĩu khóe miệng:

- Dù sao Lý Tông cũng là hoàng tử của trăm, nó tăng cường quân bị đơn giản là để tăng cường thế lực của mình, để tranh được vị thái tử thôi, điều này trăm biết rõ trong lòng. Nhưng đổi lại góc độ quan sát, người Thổ Phiên tập kích quấy rối biên quan, một đường Hà Lũng đích thật là cần khuếch trương tăng nhiều quân số, chỉ có điều hiện giờ quốc khố trống rỗng vô lực tăng cường quân bị — nếu Khánh Vương và Hoàng Phủ Duy Minh đồng ý bỏ vốn phân ưu vì triều đình, trăm cũng vui vẻ hưởng thụ thành quả này.

Nói xong, Lý Long Cơ nở nụ cười rất là âm hiểm.

Lý Lâm Phủ cả kinh trong lòng, thầm nghĩ lão hoàng đế thật âm hiểm. Hắn đây rõ ràng là muốn chơi xấu Hoàng Phủ Duy Minh và Khánh Vương một phen, nếu Khánh Vương tăng cường quân bị chỉ là vì tăng cường thực lực một hệ của bản thân, hắn làm hoàng đế có thể giả bộ hồ đồ, nhưng nếu người mưu đồ làm loạn, thật tốt, hắn sẽ không chút do dự mà dùng lực lượng cả nước diệt bọn họ.

Một khi uy hiếp tới sự thống trị của bản thân và giang sơn Đại Đường, Lý Long Cơ tuyệt đối sẽ không tiếp tục nói thân tình cha con cái gì.

Nhưng hắn đây cũng là chơi với lửa, rất dễ bị lửa thiêu trụ. Lý Lâm Phủ thở dài trong lòng một tiếng, hoàng đế này vẫn quá mức tự tin, quá mức bảo thủ một chút. Hắn cảm giác, cảm thấy hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của hắn, nhưng trên thực tế, một khi để cho lực lượng của Lý Tông tích lũy đầy đủ, một khi hắn hiểu được, đã không còn một tia hy vọng vị thái tử, vì ngôi vị hoàng đế, hắn khởi binh tạo phản cũng không phải là chuyện không thể.

Nhưng những lời này Lý Lâm Phủ sẽ không nói.

Hắn khom mình thi lễ, muốn ly khai, nhưng lại nghe Lý Long Cơ trầm giọng nói:

- Lý ái khanh, tin tức Tiêu Duệ còn sống, tuy rằng trầm đã phong tỏa, nhưng nói vậy chắc người cũng biết rõ đi.

Lý Lâm Phủ quả thật đã biết, làm nhân vật có thực quyền độc chưởng triều chính dưới một mình hoàng đế, từ trên xuống dưới Đại Đường này có gió thổi cỏ lay gì có thể giấu được hắn.

Hắn cười cười:

- Hoàng thượng, thần cái gì cũng không biết, cho dù là biết, thần cũng sẽ không nhiều miệng, mặc dù đối với Không nhi, thần cũng không nói gì thêm.

Lý Long Cơ vừa lòng gật đầu:

- Tốt lắm, trầm tự có an bài, trước hết tạm thời để cho Nghi nhi chờ mấy ngày đi, trầm xem chừng, hai ngày nữa Tiêu Duệ cũng nên trở lại Trường An.

Triều hội.

Nghe làn sóng âm thanh của các triều thần dâng sớ lập Khánh Vương Lý Tông làm thái tử vẫn nhồn nháo ầm ĩ như trước, thái độ Lý Long Cơ khác thường, dần dần trở nên không nhận được. Loại thái độ không kiên nhẫn này, rơi vào trong mắt Lý Lâm Phủ vẫn bảo trì trầm mặc trong điện. Lý Lâm Phủ nhảy dựng trong lòng, lại mừng như điên một trận: hay là, là Tiêu Duệ sắp hoặc là đã bí mật tới kinh?

Lý Lâm Phủ đang phỏng đoán, lại nghe Lý Long Cơ trầm giọng nói:

- Chư vị ái khanh đừng tranh chấp nữa, trầm đã quyết định, sắc lập Thịnh Vương Lý Kỳ làm Đông Cung thái tử!

Lời vừa nói ra, biểu lộ thái độ của hoàng đế, cũng nói rõ ràng, hoàng đế đã hạ quyết tâm lập thái tử.

Chúng thần kinh hãi, lập Thịnh Vương lúc trước chẳng qua là một loại đồn đại, mấy ngày nay hoàng đế cũng không có chính thức tổ thái độ, nhưng hôm nay lại bày tỏ thái độ ngoài dự đoán của mọi người.

Hộ bộ thượng thư Bùi Khoan quýnh lên trong lòng, vội vàng rời chỗ quỳ rạp xuống đất, cao giọng nói:

- Hoàng thượng, thần có bản tấu!

- Nói.

- Hoàng thượng, trong các hoàng tử, Khánh Vương điện hạ văn võ song toàn, tài đức nhiều mặt, cái đích mà mọi người cùng hướng tới, là người lựa chọn có một không hai của Đông Cung thái tử... Mà Thịnh Vương điện hạ, không chỉ có tuổi nhỏ vả lại không có tài học danh vọng, hoàng thượng vứt bỏ mình châu mà nắm ngọc thô.

- Hoàng thượng, thần tán thành Bùi đại nhân.

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng, Khánh Vương diện hạ thích hợp vị thái tử hơn so với Thịnh Vương diện hạ, xin hoàng thượng hãy nghĩ lại!

Dưới sự dẫn đầu của Bùi Khoan, triều thần liên can ủng hộ Khánh Vương không ngại rắc rối mạo hiểm công khai đả tặc Thịnh Vương Lý Kỳ, âm thanh điên cuồng tràn ngập bùng nổ giống nhau tiến hành dâng tấu, nói tới nỗi Lý Long Cơ đầu choáng váng đầu óc phiến hết sức phiến. Nhưng hắn vẫn không thể không nghe, chỉ có thể nhẫn nại tính tình mỉm cười lắng nghe.

Chuyện lập thái tử liên quan đến giang sơn xã tắc Đại Đường, Lý Long Cơ không thể độc tài, ít nhất, cũng phải làm công phu trên mặt, hết sức lắng nghe ý kiến và kiến nghị của quần thần — đây cũng là cái gọi nghi thức thảo luận lập thái tử. Đây là lễ chế triều đình truyền xuống từ triều Thái Tông hoàng đế, Lý Long Cơ không thể bỏ qua.

Thấy cục diện lại có tình trạng hỗn loạn lên, mày Lý Long Cơ càng nhíu chặt thêm.

Cao Lực Sĩ đang cầm mấy phong mật báo biên quán nhảy qua bộ binh thẳng đến trong cung, cổ họng khàn khàn trầm giọng hô:

- Chư vị đại nhân yên lặng!

Đừng nhìn Cao Lực Sĩ chỉ là một thái giám, nhưng trong điện này người có thể đả tặc Cao Lực Sĩ thật đúng là không nhiều lắm. Cao Lực Sĩ hô một tiếng như vậy, chúng thần đều không dám chậm trễ, an tĩnh lại, lặng lẽ mà cùng nhau ngẩng đầu chậm rãi nhìn Cao Lực Sĩ - thái giám quyền thế nhất đương triều dưới hoàng đài.

Cao Lực Sĩ hắng giọng một cái, cao giọng hô:

- Các vị đại nhân, hoàng thượng nhận được mật báo của Tiết độ sứ Lũng Hữu, Hà Đông, Kiếm Nam ba trấn, Lễ bộ thị lang, giám quân Hà Lũng trấn an sứ Tiêu Duệ Tiêu đại nhân thuận lợi phá vây từ Thạch Bảo thành, vào cảnh nội Thổ Phiên... Đúng vậy, Tiêu đại nhân tự mình dẫn 300 sĩ tốt Võ lâm quân Đại Đường ngàn dặm bôn tập tiêu diệt mấy ngàn quân Thổ Phiên trong cảnh nội Thổ Phiên, đồng thời bắt giữ Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bố Kết.

Trước mắt, Tiêu Duệ Tiêu đại nhân đã mang theo Thổ Phiên Vương ngày đêm nhanh chóng trở về Trường An!

Cao Lực Sĩ vừa dứt lời, trên triều hội gần như muốn nổ tung.

Không ngờ Tiêu Duệ không có chết?

Không ngờ chạy tới cảnh nội Thổ Phiên tập sát mấy ngàn quân Thổ Phiên?

Còn bắt Thổ Phiên Vương làm tù binh?

Trời ạ!

Trên mặt chúng thần đều hiện ra sự khó tin và thần sắc cực kỳ khiếp sợ, nháy mắt, triều đình lộn xộn vì chuyện lập thái tử lại một lần rối loạn, sau đó dần dần trở nên an tĩnh khác thường.

Nếu Tiêu Duệ còn sống... Điều này có nghĩa Tiêu Duệ lại có một số công lao lớn trong người, bắt Thổ Phiên Vương làm tù binh, công huân cái thể bậc này sợ là vô tiền khoáng hậu đi? Điều này có nghĩa Thịnh Vương Lý Kỳ lại có trợ lực hùng mạnh. Chúng thần bắt đầu chậm rãi tính toán lại bản thân, một số triều thần bảo trì trung lập gần như chỉ cần nửa khắc đã quyết định dịch về phía Thịnh Vương Lý Kỳ.

Sắc mặt Lý Tông tái nhợt, hắn trao đổi ánh mắt với Bùi Khoan, sự tức giận trong mắt cũng khó che dấu. Cho dù thế nào hắn cũng thật không ngờ, Tiêu Duệ lại vẫn còn sống! Hắn oán hận mà cắn chặt răng, âm thầm mắng Hoàng Phủ Duy Minh, không ngờ không có báo tin tức cho hắn.

Kỳ thật là hắn thật sự oan uổng Hoàng Phủ Duy Minh. Hoàng Phủ Duy Minh nhận được kháng nghị của sứ thần Thổ Phiên dâng tấu hoàng đế, đồng thời liền phái thân binh nhanh chóng chạy tới Trường An Khánh Vương phủ mật báo. Nhưng thân binh báo tin này, vừa mới vào thành Trường An, đã bị thủ hạ Lý Long Cơ là người của tổ chức Ảnh Tử khống chế, đến nay còn giam ở một nơi nào đó trong thành Trường An.

Cái gọi là một tiếng vang thật lớn trên trời, Tiêu Duệ hoành tráng lên sân khấu.

Cao Lực Sĩ thấy bộ dáng chúng thần khiếp sợ không nói gì, hơi cười nhẹ một tiếng, quay đầu liếc Lý Long Cơ một cái, thấy hoàng đế phát ra mỉm cười hiểu ý, liền quay đầu lớn tiếng hô:

- Hoàng thượng có chỉ, tuyên Hàn lâm học sĩ, Lễ bộ thị lang, giám quân Hà Lũng trấn an sứ Tiêu Duệ vào điện kiến giá!

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, tối hôm qua hắn đã về tới Trường An. Nhưng, hắn còn chưa kịp vào thành đi về nhà, đã bị Ảnh Tử bí mật đón vào cung. Mật đàm với Lý Long Cơ một lần, liền an bài Tấn Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bố Kết trong cung, lại nghỉ ngơi ở trong cung. Đương nhiên, tin tức hắn bình an không việc gì, đã được Võ Huệ Phi phái người báo cho Tiêu gia.

Hắn chờ ngoài điện đã một lúc, nghe làn sóng âm thanh của chúng thần trong điện đề nghị lập Lý Tông, trong lòng hắn cực kỳ thần nhiên. Sau khi biết được rõ ràng tâm ý của Lý Long Cơ, hắn hiểu được, Lý Tông đã hoàn toàn mất đi cơ hội tranh đoạt vị thái tử.

Lý Tông ưu tú hơn so với Lý Kỳ, ai cũng hiểu được. Cho dù là Tiêu Duệ có hiềm khích với Lý Tông, cũng không thể phủ nhận. Nhưng Lý Kỳ cũng là một hoàng tử phù hợp nhất với yêu cầu trước mắt của Lý Long Cơ.

Đơn giản nhất, tuổi còn nhỏ, không có tham dự đấu tranh đảng phái, tính tạo hình rất mạnh. Lý Long Cơ hoàn toàn có thể dựa theo suy nghĩ của mình truyền thụ cho Lý Kỳ lý luận và quan niệm trị quốc mà hắn tự cho là đúng. Tài học không đủ thì có thể bồi dưỡng thôi, tuổi còn nhỏ vừa lúc để cho trầm dục dỗ thôi, đây là ý nguyên lời Lý Long Cơ nói với Tiêu Duệ tối hôm qua.

208. Chương 193: Giao Phong Trên Điện

Lý Tông chậm ngừng đầu, nhìn phụ hoàng cao cao tại thượng, một chút oán giận và ác độc chợt lóe rồi biến mất trong ánh mắt.

Làm một hoàng tử tuổi trẻ triển vọng nhất của Lý Long Cơ, bất kể thế nào Lý Tông cũng không tiếp thụ được, không ngờ Lý Long Cơ gạt bỏ đề nghị của triều thần như thế, thà rằng chọn một tên hoàng mao tiểu tử, cũng không chịu lập mình làm thái tử.

Hắn là trưởng hoàng tử, là người duy nhất văn võ song toàn tương lai có thể thành tựu về văn trị võ công trong thế hệ thứ hai của hoàng gia. Nhưng mà, hắn lại bị tước đoạt một cơ hội này. Vì cái gì, rốt cuộc là vì cái gì? Lý Tông đang phẫn nộ mà rít gào trong đáy lòng, thần sắc hơi có chút vận vẹo và co giật.

Lý Tông hít một hơi thật sâu, dư quang nơi khóe mắt phát hiện thần sắc vô cùng lo lắng của Bùi Khoan.

- Phụ hoàng, nhi thần nghĩ rằng, Tiêu Duệ phạm vào trọng tội, nên nghiêm trị, răn đe.

Lời nói của Lý Tông khiến Lý Long Cơ và văn võ toàn triều lắp bắp kinh hãi.

Thạch Bảo thành bị vây, khi mấy vạn người đang bao vây, Tiêu Duệ chẳng những giữ được mình bình an, và lại còn bảo toàn hơn ngàn tên sĩ tốt Đại Đường, hơn nữa, tập sát mấy ngàn quân Thổ Phiên trong cảnh nội Thổ Phiên, còn bắt Thổ Phiên Vương làm tù binh, mỗi một sự kiện đều là công tích lớn có thể lưu danh sử sách, như thế nào còn muốn trị tội?

Có phải Lý Tông tức giận tới hổng rồi không? Chúng thần đều nghĩ như thế.

Mà ngay cả Bùi Khoan đều thẫn thờ dài một tiếng, nghĩ thầm: Khánh Vương à Khánh Vương, giờ khắc này, ngài nói lời công kích Tiêu Duệ, thật là không khôn ngoan.

Ánh mắt âm trầm của Lý Tông đặt trên người Tiêu Duệ, đã thấy khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một tia cười lạnh và trào phúng, không khỏi cả giận nói:

- Phụ hoàng, nhi thần đề nghị, đoạt đi chức quan tước vị của Tiêu Duệ, đẩy ra Ngõ Môn chém đầu thị chúng.

Lý Long Cơ lúc này nổi giận thật sự, hất lạnh lưng hừ một tiếng:

- Khánh Vương, người nói mưu hại đại thần, đã xúc phạm vào pháp lệnh Đại Đường, nếu người nói không ra một lý do, phụ hoàng cũng không thể tha người.

Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt lại không hề biến hóa, thản nhiên như trước. Sự “công kích” của Lý Tông đã sớm nằm trong dự kiến của hắn.

Lý Tông đứng dậy cất cao giọng nói:

- Phụ hoàng, chức vị đại nhân. Xin hỏi quân Thổ Phiên vây thành, hai quân giao chiến, lý nên chết trận cũng không để mất một tấc đất, sao có thể bỏ thành chạy trốn? Mà làm chỉ huy của quân đội Đại Đường, đại thần triều đình, Tiêu Duệ vứt bỏ thương binh chạy trốn một mình, sao có công gì? Nếu chủ tướng bỏ thành mà chạy không có tội ngược lại có công, chỉ sợ sẽ bại hoại kỷ cương quân pháp quân đội Đại Đường ta đi?

Chúng thần sững sốt, trầm nghĩ lời này của Khánh Vương dường như cũng có đạo lý.

Thấy ánh mắt hoài nghi của chúng thần đặt lên thân mình, lại thấy ánh mắt hung hăng của Lý Tông tập trung lên bản thân, Tiêu Duệ không khỏi lạnh giọng cười nói:

- Hoàng thượng, chức vị đại nhân, quân ta rút quân từ Vị Châu chính là ý chỉ hoàng thượng, sau khi Tiêu Duệ nhận được quân lệnh lui binh của Hoàng Phủ Duy Minh đại nhân liền dẫn quân rời khỏi Thạch Bảo thành, làm sao lại trở thành tướng bên thua bỏ thành mà chạy?

Tiêu Duệ càng nói càng mãnh liệt, âm thanh lớn lên:

- Nếu Khánh Vương điện hạ nói tới đây, Tiêu Duệ thật ra nghĩ muốn thỉnh giáo Khánh Vương điện hạ, vì sao lính liên lạc đến Thạch Bảo thành báo quân lệnh lui binh lại tới chậm mấy ngày? Nếu đại quân ở Vị Châu đồng thời báo tin với Thạch Bảo thành, quân ta sao có thể bị mấy vạn binh mã Thổ Phiên vây khốn trong một tòa Thạch Bảo thành?

- Hoàng thượng, xin tra rõ việc này, cho các tướng sĩ bỏ mình một công đạo.

Tiêu Duệ khom người xuống thi lễ, sắc mặt trường đoản lên.

Tiêu Duệ vừa xúc động khảng khái thổ lên xong, ít nhất có một nửa triều thần rõ ràng vài phần. Điều này tất nhiên là Hoàng Phủ Duy Minh được mệnh lệnh của Khánh Vương, cố ý để quân coi giữ Thạch Bảo thành biết quân lệnh rút quân muộn vài ngày, sau đó để cho quân đội Thổ Phiên có nguyên vẹn thời gian trở về lấy phía tây Xích Lĩnh...

Mọi người kinh hãi, trầm nghĩ tâm địa Khánh Vương này thật độc ác, đây là muốn đưa Tiêu Duệ vào chỗ chết!

Ánh mắt Tiêu Duệ phẫn nộ mà âm trầm phóng lại, Lý Tông có chút hoảng hốt, né qua lớn tiếng nói:

- Việc này không thể nào tra được, Vị Châu cách Thạch Bảo thành đường xá xa xôi, trì hoãn trên đường cũng là có thể.

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng, đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Lý Long Cơ:

- Hoàng thượng, bây giờ lính liên lạc ngày đó ở chỗ thuộc hạ của thần, rõ ràng là Hoàng Phủ Duy Minh cố ý dẫn hần chậm một ngày mới tới Thạch Bảo thành truyền lệnh... Xin hoàng thượng minh xét!

Lý Long Cơ cảm tức liếc Lý Tông một cái, trong lòng tự nhủ trăm thật vất vả mới trấn an được Tiêu Duệ, người lại chủ động khiêu khích, như thế rất tốt, chính mình dùng đá đập lên chân mình, ngược lại bị Tiêu Duệ cho một cái bạt tai.

Lý Long Cơ do dự một chút, vẫn chậm rãi nói:

- Được, Lý tướng, việc này do người tới xét xử.

Lý Lâm Phủ tiến lên khom người:

- Thần tuân chỉ.

Thân thể Lý Tông hơi chấn động, nhưng hấn lập tức liền tỉnh táo lại. Hấn cũng không hề sợ hãi, cho dù tra được trên đầu Hoàng Phủ Duy Minh, hấn cũng có tin tưởng rũ bỏ làm bản thân trong sạch.

- Phụ hoàng, quan trọng hơn là, Tiêu Duệ tự tiện tiến vào cảnh nội Thổ Phiên, tự tiện tiêu diệt quân Thổ Phiên, còn bắt Thổ Phiên Vương làm tù binh... Phụ hoàng, chư vị đại nhân, trước mắt Đại Đường ta và Thổ Phiên đã nghị hòa chuẩn bị hòa thân, hành động lần này của Tiêu Duệ không khác công khai khiêu khích, tuyên chiến với Thổ Phiên, đây chẳng phải là đặt phụ hoàng và triều đình Đại Đường vào chỗ bệchạc?

Lý Tông nói từng chữ.

Trên điện một mảnh xôn xao.

Lời này của Lý Tông thật sự nói ra lo lắng của một số người, bao gồm đám người Chương Cừu Kiên Quỳnh và Bùi Khoan. Nhưng Chương Cừu Kiên Quỳnh là đại cữu ca (anh rể) của Tiêu Duệ, cho dù trong lòng nghi ngờ hành vi của Tiêu Duệ, cũng sẽ không đứng ra mưu hại hấn.

Bùi Khoan khom người ra khỏi hàng:

- Khánh Vương điện hạ nói có lý, hiện nay Đại Đường ta và Thổ Phiên nghị hòa, Tiêu Duệ đây chẳng phải là lại khơi mào chiến tranh giữa Đường Phiên? Đến lúc đó, không chỉ có triều đình phải hao tổn lượng lớn thuế ruộng, còn có thể tạo thành sinh linh đồ tể...

Tiêu Duệ đột nhiên cười phá lên:

- Chư vị đại nhân, với người Thổ Phiên có tín nghị gì có thể giảng? Từ thời Thái Tông hoàng đế, công chúa Đại Đường hòa thân với người Thổ Phiên đếm không hết, nhưng quân đội Thổ Phiên có từng đình chỉ bước chân bắt người cướp của ở Đại Đường? Nghị hòa? Như vậy, ta thỉnh giáo Bùi đại nhân, nếu Đường Phiên đã nghị hòa, vì sao mấy vạn đại quân Thổ Phiên công Thạch Bảo thành mà quân ta coi giữ, không đưa chúng ta vào chỗ chết không buông tay?

Bùi Khoan ngẩn ra, cúi đầu nói:

- Đó là phản quân Thổ Phiên gây ra.

- Phản quân?

Tiêu Duệ cười lạnh:

- Ngày đó Tiêu Duệ ở Thạch Bảo thành xem ra, mấy vạn quân đội Thổ Phiên, ở giữa còn có vương kỳ Tán Phổ Thổ Phiên trong đó, làm sao có thể là phản quân?

Bùi Khoan nhú mày:

- Cho dù Thổ Phiên khởi binh, người tự tiện bắt Tán Phổ Thổ Phiên làm tù binh, cũng thật không ổn, có hiềm khích khơi mào chiến tranh.

Nghe lời này của Bùi Khoan, Tiêu Duệ không kìm lòng nổi mà cười ha ha, khoe miệng hiện ra một tia trào phúng:

- Ai nói Tiêu Duệ bắt Tán Phổ Thổ Phiên làm tù binh đâu? Trước mắt Quốc tướng Thổ Phiên Đỗ Tán mưu nghịch, Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tòng Mang Bố Kết đang trong quá trình lẩn trốn may mắn gặp dịp được Tiêu Duệ cứu thôi, mà Tán Phổ Thổ Phiên là tự nhiên theo bản quan quay về kinh gặp mặt hoàng thượng cầu cứu, có quan hệ gì với Tiêu Duệ đâu?

...

...

Trải qua một hồi như vậy, chuyện tình Lý Long Cơ sắc lập Lý Kỳ làm thái tử ngược lại thuận lợi thông qua. Hoặc là nói, chúng thần vừa thấy chuyện không thể ngăn, Thịnh Vương nhập chủ Đông Cung đã thành kết cục đã định, ai còn nguyện ý đi làm loại người xấu này?

Lúc này Lý Long Cơ tuyên bố mấy đạo chiếu thư.

Một là chiếu thư Thịnh Vương Lý Kỳ làm thái tử.

Hai là chiếu thư ca ngợi phong thưởng Tiêu Duệ và 300 tướng sĩ Võ lâm quân. Tiêu Duệ được nhậm mệnh làm Chiêm sự thái tử, hữu vệ Võ lâm tướng quân, trở thành Thủ tịch phụ thần của thái tử mới, còn nắm giữ toàn bộ binh quyền cấm cung như trong dự liệu. Mà chức vị Hàn lâm học sĩ và Lễ bộ thị lang tiếp tục kiêm nhiệm, về phần Trung dũng hầu tước đã phong thưởng ra ngoài kia, Lý Long Cơ tự nhiên là không tốt thu hồi lại.

Lý Quang Bát và Lý Tự Nghiệp, còn có Lệnh Hồ Xung Vũ, ba người dưới sự hết lòng của Tiêu Duệ, tiến vào Hữu vệ Võ lâm quân làm Kiên quyết đô úy ngũ phẩm hạ cấp. Lệnh Hồ Xung Vũ không cần nói, theo lý, Lý Quang Bát và Lý Tự Nghiệp, vẫn cần lại trở về trong quân mới có thể phát huy kỳ tài, nhưng tạm thời Tiêu Duệ còn chứa một chút tâm tư, sau khi do dự thật lâu vẫn lưu hai người ở bên cạnh mình.

Chiếu thư thứ ba là về Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tòng Mang Bồ Kết. Lý Long Cơ sắc phong Đô Tòng Mang Bồ Kết làm Khai phủ nghi và Tam ti, Thổ Phiên Vương nước phụ thuộc, cũng ban thưởng một tòa trạch viện, ban cho một số thị nữ theo người, an ủi hân tạm thời ở Trường An, chờ thời cơ chín muồi liền xuất binh trợ giúp trở về nước.

Mà đạo chiếu thư cuối cùng làm người ta khiếp sợ.

Lý Long Cơ phong Lý Tông làm Hà Lũng Quận vương, Trấn tây Đại tướng quân, nhận 6 châu cùng chỉ huy binh mã một trấn Lũng Hữu, ngay hôm đó rời kinh đi nhậm chức.

...

...

Tiêu Duệ ra điện phủ triều hội, yên lặng bước ra ngoài cửa cung. Giờ phút này, hân sốt ruột về phủ đoàn tụ với mấy cô gái mình yêu thích. Tiêu Duệ gần như có thể tưởng tượng ra được, sau khi nhận được tin tức hân “bỏ mình” ngày đó, Dương Ngọc Hoàn chúng nữ bị thương muốn chết, buồn bã thảm thiết.

Về phần Khánh Vương Lý Tông liên tục mưu hại mình, Tiêu Duệ hiểu được, chính mình tạm thời lật ngửa hân. Nhưng — trong lòng Tiêu Duệ nghĩ tới ngày đó ở trong A Lệ thành, lời lão thần côn Dương Lăng nói, khóe miệng không khỏi hiện lên một tia âm trầm.

- Tỷ phu!

Một âm thanh run rẩy truyền qua.

Tiêu Duệ chậm rãi dừng bước, quay đầu lại.

Thấy khuôn mặt thanh tú của Lý Kỳ đỏ lên, đôi mắt đỏ ngầu, đứng cách đó không xa, thân thể hơi có chút run rẩy.

Tiêu Duệ cười cười:

- Thịnh Vương — à không, thái tử điện hạ, lâu ngày không thấy.

Lý Kỳ rốt cuộc không khống chế được “con sóng mãnh liệt” trong lòng mình, không kìm nổi nước mắt tràn mi mà ra, hân hô to một tiếng “tỷ phu”, không ngờ nhào tới giống như bé gái.

Rốt cuộc mãn nguyện trở thành thái tử Đại Đường!

Lý Kỳ hiểu được, nếu không phải Tiêu Duệ trở về, có lẽ ngày này còn có thể kéo dài vô hạn. Trong lòng thiếu niên giờ phút này, Tiêu Duệ đã không đơn giản là phụ thần của hân, còn là lực lượng chống đỡ hân đi tới.

Cảm nhận được tình cảm thật sự và sự hưng phấn của thiếu niên Lý Kỳ đối với mình, Tiêu Duệ cũng không khỏi có chút cảm khái. Hân ôm Lý Kỳ ở một chỗ, nhẹ nhàng mà an ủi bình ổn tâm tình kích động của hân. Cách đó không xa, Võ Huệ Phi được một đám cung nữ vây quanh, thấy hai người ôm nhau gất gao, vui mừng mà nở nụ cười.

- Tử Trường.

Võ Huệ Phi chậm rãi đi tới.

- Bái kiến mẫu phi.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng đẩy Lý Kỳ ra, hành lễ xuống.

Võ Huệ Phi đang nhìn con rể sống sót sau tai nạn này của mình, cây trụ lực lượng và tinh thần duy nhất của thái tử Lý Kỳ, đôi mắt cũng đỏ lên, thở dài một tiếng:

- Trở về là tốt rồi. Mau rời cung đi thôi, Nghi nhi các nàng chờ ngoài cửa cung đã lâu.

Tiêu Duệ gật đầu, nỗi nhớ nhà giống như mũi tên, cúi người thi lễ liền muốn rời khỏi.

Lý Kỳ cũng theo sát phía sau, quay đầu lại cười nói với Võ Huệ Phi:

- Mẫu phi, con cũng trở về, tỷ phu đã trở lại, ai còn dám ức hiếp con?

209. Chương 194: Tình Yêu Không Lời

Trở thành thái tử, gần như là giấc mộng của mỗi một hoàng tử. Bởi vì từ Đông Cung đi tới tòa hoàng đài kia, đã sắp tới.

Dọc theo con đường rời cung, Lý Kỳ nói cười chân thành, nhưng Tiêu Duệ lại xác thực có chút không tập trung.

Giờ phút này, với hắn mà nói, cái gì cũng kém so với việc mình gặp lại các cô gái. Sống sót sau tai nạn, sống chết mờ mờ, gặp lại nhau, giống như một giấc mộng!

Lý Kỳ thấy thần sắc phức tạp của Tiêu Duệ, không khỏi cũng bị cuốn hút bởi nỗi lòng của hắn, thở dài vừa đi vừa nói:

- Tỷ phu, có lẽ huynh còn không biết, tin tức việc ấy của huynh truyền vào Trường An ngày đó, tỷ tỷ của ta các nàng thiếu chút nữa khóc ngất đi, sau đó đều bệnh nặng một hồi.

Tiêu Duệ không nói gì, cũng đau xót trong lòng.

- Tỷ phu, còn nữa, Chương Cừ Liên Nhi lại mặc đồ tang thiếu lễ nghi đã vào Tiêu gia của mọi người, tỷ phu, huynh cũng không thể cô phụ người ta.

Lý Kỳ buồn bã nói, cử chỉ long trời lở đất của Chương Cừ Liên Nhi ngày đó, làm chấn động toàn bộ thành Trường An, cho dù Lý Kỳ là loại thiếu niên không biết vị tư tình này cũng có chút cảm động.

Cả người Tiêu Duệ run lên, ngây người một chút.

- Đệ, đệ nói cái gì?

- Chương Cừ Liên Nhi.

Lý Kỳ cúi đầu giảng thuật, sắc mặt Tiêu Duệ từ tái nhợt dần dần đỏ lên. Dưới ánh mặt trời chói lọi, một vầng sáng lóa trước mắt hắn, nếu không có Lý Kỳ đỡ hắn một phen, nói không chừng hắn sẽ ngã cắm đầu xuống đất.

Giai nhân dùng tình như vậy, mình thật sự là cực kỳ hổ thẹn. Tiêu Duệ không kìm nổi lệ tràn vành mắt, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hô áp lực.

Nhìn nhau không nói gì, duy có ngàn hàng lệ.

Tiêu Duệ một đường chạy chậm ra hoàng cung, mới ra thẳng cửa tây hoàng thành, liền thấy được bốn nàng đang đứng thẳng ở một bên đường kiềng ngắm nhìn về trong hoàng thành. Khuôn mặt xinh đẹp của Dương Ngọc Hoàn đỏ lên, thần sắc Lý Nghi vô cùng lo lắng, Lý Đăng Không cắn chặt đôi môi đỏ mọng, Chương Cừ Liên Nhi không kịp đổi thân áo trắng mới, trên mặt hiện ra nước mắt nhàn nhạt, áo trắng như tuyết, thấy còn yêu thương.

Tiêu Duệ chậm rãi dừng bước chân. Tuy hắn có tâm tình đầy bụng, nhưng thật sự gặp, lại ngốc nghếch mà đứng ở nơi đó, mắt nhìn dung nhan quyến rũ lại gây yếu quen thuộc của bốn nàng, nhất thời nhìn xem ngây ngốc không nói gì. Mà bốn nàng thật ra làm sao nếm trải chuyện như thế, tin tức Tiêu Duệ trở về, điều

này không khác gì sấm sét chín tầng trời giữa cực vui và cực buồn. Tuy rằng bốn nàng đầy bụng ai oán và ôm ấp tình cảm tưởng niệm, nhưng đều biến thành ngóng nhìn một mảnh thâm tình và cuộn lên nước mắt lưng tròng.

Tình yêu không lời. Trong ngóng trông thâm tình, cho dù Tiêu Duệ hay là bốn nàng, đều đọc được tất cả mọi điều từ trong ánh mắt đối phương. Tưởng niệm lâu ngày, mấy tháng tê tâm liệt phổi, đều tan thành mây khói trong ngóng nhìn ngăn ngủn, thay vào đó chính là thắm đẫm vui sướng và dịu dàng thắm thiết.

- Tiêu lang!

- Tử Trường!

Cuối cùng, vẫn là Lý Đăng Không không kiềm chế được tâm tình xúc động, nhào tới. Ngay sau đó, Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi cũng lau đi nước mắt, dặt tay nhau chạy tới, cùng nhau nhào vào trong lòng Tiêu Duệ.

Chương Cừu Liên Nhi yên lặng đứng ở một bên, đổ nước mắt vui mừng nhìn Tiêu Duệ ôm nhau nồng nàn tình cảm cùng ba cô gái, đã thấy Tiêu Duệ chậm rãi đẩy ba nàng ra, đi tới chỗ nàng. Còn không chờ nàng phục hồi tinh thần, Tiêu Duệ đã một tay ôm nàng vào trong lòng, không phân trần cúi người hôn xuống.

Chương Cừu Liên Nhi ươm một tiếng, tương tư dày vò đầy bụng, vô số ngày đêm nước mắt rửa mặt, cùng với đầu vai co rúm và hai gò má ửng đỏ, tất cả hòa tan trong tình cảm mãnh liệt như lửa của Tiêu Duệ. Thật lâu sau, nàng đột nhiên tỉnh ngộ lại, đây còn ở bên đường mà, trên đường có nhiều người đi đường, nàng vội đẩy Tiêu Duệ ra, đỏ mặt nhỏ giọng nói:

- Tử Trường.

- Liên Nhi, ta sẽ trả lại cho nàng một hôn lễ long trọng.

Tiêu Duệ tiến lên nắm lấy đôi tay nhỏ bé có chút run rẩy của Chương Cừu Liên Nhi, nhỏ giọng nói:

- Ngọc Hoàn, Nghi nhi, Không nhi, đi, chúng ta về nhà!

Tin tức Tiêu Duệ bình an trở lại Trường An chợt truyền bá khắp trong thành Trường An, vô số người trong thành Trường An đều chúc phúc cho Tiêu Duệ và mấy cô gái của hắn. Lúc Tiêu Duệ mang theo bốn nàng rất cục lại bước vào cánh cửa Tiêu gia, liền mở màn chúc mừng vui vẻ cả Tiêu gia trên dưới.

Tiêu Duệ vừa mới ngồi xuống trong phòng khách nhà mình, lại từ trong miệng Lý Đăng Không biết được tin tức Lý Nghi có thai.

Tiêu Duệ ngây người nửa ngày, vạch thẳng mà nhìn chằm chằm Lý Nghi cùng với cái bụng còn không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu nhô lên nào của Lý Nghi. Chúng nữ mỉm cười, sắc mặt Lý Nghi ửng đỏ, trong ánh mắt chăm chú ngày càng trở nên cuồng nhiệt của Tiêu Duệ, không ngờ có chút luống cuống chân tay, không kìm nổi cúi đầu sáng giọng:

- Tử Trường, chàng xem gì chứ!

Tiêu Duệ chợt đứng dậy, hai ba bước chợt vọt tới trước mặt Lý Nghi, một tay ôm lấy nàng nhấc lên xoay một vòng, mừng rỡ như điên nói:

- Nghi nhi, cảm ơn nàng, ta sắp có con... Ha ha ha, ta sắp có con!

Chương Cừu Liên Nhi cười kéo kéo vạt áo Tiêu Duệ:

- Tử Trường, chậm một chút, không nên động phải đưa bé trong bụng Nghi nhi muội muội!

Tiêu Duệ ngẩn ra, lúc này mới tỉnh ngộ, buông Lý Nghi thật cẩn thận, sau đó cúi người xuống, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lý Nghi cực kỳ xấu hổ, sáng giọng:

- Mắc cỡ chết người, Tử Trường.

Chương Cừu Liên Nhi và Dương Ngọc Hoàn đứng ở một bên vui mừng mỉm cười, Lý Đăng Không lại vươn bàn tay xanh nhạt giống như ngọc, chỉ vào Tiêu Duệ cười hì hì nói:

- Tiêu lang, chàng thật bất công đó, tỷ muội bốn người chúng ta, dựa vào cái gì chỉ Nghi nhi tỷ tỷ có thai chứ! Không được, ta cũng muốn một đứa bé.

Lý Đăng Không chạy tới, kéo vạt áo Tiêu Duệ, làm nũng không chịu buông tha.

Trên mặt Lý Nghi một mảnh đỏ bừng, không để ý tới Lý Đăng Không, khẩn trương nhân cơ hội chuồn khỏi phòng, đỏ mặt chạy về phòng ngủ của mình trong vòng vây của thị nữ. Dương Ngọc Hoàn cười đi tới, kéo bàn tay nhỏ bé của Lý Đăng Không, nhỏ giọng nói bên tai nàng:

- Không nhi muội muội, đi, chúng ta về phòng trước đi.

Lý Đăng Không ngẩn ra, tiếp theo tỉnh ngộ lại, quay đầu lại liếc qua Chương Cừ Liên Nhi sắc mặt đỏ lên giống như quả táo hồng, lại cười hì hì:

- Đúng đó, Tiêu lang, hôm nay chàng thuộc về Liên Nhi tỷ tỷ, không cho chàng ức hiếp Liên Nhi tỷ tỷ.

- Đi thôi, Không nhi muội muội.

Dương Ngọc Hoàn nhin cười, dắt Lý Đăng Không đi ra ngoài.

- Không được ức hiếp Liên Nhi tỷ tỷ đó, chàng mà ức hiếp tỷ ấy, Không nhi sẽ không tha cho chàng.

Trước khi ra khỏi phòng, Lý Đăng Không lại cười hì hì quay đầu lại để lại một câu “nói độc” mờ ám như vậy, hồn nhiên không để ý Chương Cừ Liên Nhi đã xấu hổ cúi đầu xuống, thân thể hơi run rẩy.

Tiêu Duệ thở phào một cái, bình ổn lại tâm thần kích động bởi vì Lý Nghi có thai. Hắn chậm rãi kéo tay Chương Cừ Liên Nhi, dịu dàng nói:

- Liên nhi, vào phòng nàng nói chuyện đi.

Chương Cừ Liên Nhi cúi đầu không nói, đầu vai mỏng manh hơi run rẩy.

Tiêu Duệ thở dài, ôm nàng vào trong lòng, không hề do dự mà ôm nàng bước ra ngoài phòng khách.

Ngoài phòng khách, bọn thị nữ tới tới Tiêu gia đi lại, thấy chủ nhân nhà mình ôm Chương Cừ Liên Nhi một đường đi tới, không khỏi đều ngây ngốc tại chỗ. Tuy rằng toàn thân Chương Cừ Liên Nhi đều nằm trong lòng Tiêu Duệ, nhưng bên tai nàng cũng mơ hồ truyền tới tiếng cúi đầu nói nhỏ của bọn thị nữ, không khỏi xấu hổ gần như muốn ngắt đi, cúi đầu run giọng nói:

- Thả, thả ta xuống dưới.

Tiêu Duệ cười ha ha:

- Sợ cái gì, Liên Nhi, không sợ. Các người nhìn cái gì? Nên làm gì thì làm nhanh lên.

Tiêu Duệ trừng mắt nhìn, trên mặt đám thị nữ tới tới lộ ra nụ cười mờ ám, tản ra như bầy chim thú.

- Thiếu gia, Khánh Vương tới chơi!

Âm thanh trầm thấp của Na Nhận đột nhiên truyền đến từ chỗ cổng vòm, Tiêu Duệ ngẩn ngơ nhíu mày, ôm Chương Cừ Liên Nhi quay đầu lại hỏi:

- Hắn tới làm cái gì?

- Tiểu nhân không biết.

Na Nhận cúi đầu nói.

- Tốt lắm, ta đã biết.

Tiêu Duệ chậm rãi buông Chương Cừ Liên Nhi:

- Bây giờ ta đi gặp hắn.

- Liên Nhi, nàng về phòng trước đi, một lát ta sẽ đến.

Tiêu Duệ dịu dàng nói xong, nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, xoay người rời đi, chậm rãi đi ra phòng khách ngoại viện.

Trên đường, nghi hoặc trong lòng Tiêu Duệ ngày càng nặng. Hắn với Lý Tông đã thành thể nước lửa không đội trời chung, đã không có một chút khả năng hòa giải. Phái thích khách ám sát, gian lận trong quân, cùng với nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của ý đồ nắm lấy sản nghiệp Tiêu gia, Lý Tông ở trong lòng Tiêu Duệ đã trở thành một đối tượng cực ác hết sức căm ghét. Nếu, nếu Lý Tông không phải thân vương hoàng tử, tạm thời còn không động được, Tiêu Duệ đã sớm triển khai trả thù mãnh liệt.

Phần lửa giận này, phần thù hận này, chôn dấu thật sâu trong lòng Tiêu Duệ, có một ngày chờ hắn tìm được thời cơ, sẽ chặn đầu ra sức đánh nhau. Đối với loại hoàng tộc quyền cao chức trọng Lý Tông này, chỉ có thể một kích mất mạng không thể để cho hắn có cơ hội thở dốc, nếu không, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi. Cho nên, khi không có kế hoạch chu đáo, dưới tình huống không có thời cơ thích hợp, Tiêu Duệ ắt hẳn không động.

Trong chữ nhẫn có một chữ đao trên đầu. Nhưng nhẫn nhịn thì nhẫn nhịn, nhẫn nhịn cũng có một giới hạn. Nếu Lý Tông lại tiếp tục được một tác muốn tiến một thước, tiếp tục động vào thứ điểm giới hạn của Tiêu Duệ, hắn cũng sẽ không ngồi chờ chết. Chính cái gọi là, không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn nữa.

- Hắn tới làm gì?

Tâm niệm Tiêu Duệ vận chuyển. Hiện giờ Tiêu Duệ đã cột cùng một thể với Lý Kỳ thái tử mới, mà hắn cũng chắc chắn mất đi cơ hội cướp đoạt, chẳng lẽ, hắn còn chưa từ bỏ ý định?

Hay là hắn, vẫn còn muốn giãy giụa lần cuối?

Tiêu Duệ hừ lạnh một tiếng, hào quang trong mắt ngày càng đậm, hắn đứng trầm tư trong ngoại viện thật lâu, cũng không có lập tức tiến vào phòng khách. Mà trong phòng khách, Lý Tông cũng đang ở chung một chỗ với Bùi Khoan, xuyên qua cửa lớn mở rộng của phòng khách, yên lặng mà nhìn Tiêu Duệ về mặt âm trầm trong viện.

- Điện hạ, chúng ta.

Bùi Khoan cúi đầu nói.

- Không cần nói, bốn vương sẽ chờ hắn tiến vào.

Lý Tông thản nhiên cười, dời ánh mắt phức tạp từ trên người Tiêu Duệ trở về, chậm rãi bước vào chỗ ngồi trong phòng khách Tiêu gia.

Lý Tông chậm rãi ngồi xuống, lấy tay nhắc chén trà thơm ở trên bàn do thị nữ Tiêu gia vừa mới đưa tới, cúi đầu nhấp một ngụm nhỏ, sau đó buông chén trà hít vào một hơi thật sâu.

Bùi Khoan nhìn Tiêu Duệ ngoài cửa vô cùng lo lắng, lại quay đầu nhìn Lý Tông ngồi ở chỗ kia dường như không có việc gì, dở khóc dở cười, đành phải thở dài trong lòng.

Lý Tông đột nhiên đề xuất muốn tới Tiêu gia, đến tột cùng hắn muốn làm gì, Bùi Khoan mò mẫm cũng không ra.

Huệ Phi cười mắng một tiếng, đành để hắn đi. Kỳ thật, trước mắt Lý Kỳ chính đồn một chút, chuẩn bị nhập chủ Đông Cung. Đừng xem Đông Cung cũng không lớn, cũng không xa hoa, rất bình thường giữa Đại Đường ba nghìn cung điện xa hoa to lớn. Nhưng Đông Cung, đạt biểu cho quyền lực thái tử, là tượng trưng kế thừa hoàng quyền.

Trở thành thái tử, gần như là giấc mộng của mỗi một hoàng tử. Bởi vì từ Đông Cung đi tới tòa hoàng đài kia, đã sắp tới.

Dọc theo con đường rời cung, Lý Kỳ nói cười chân thành, nhưng Tiêu Duệ lại xác thực có chút không tập trung.

210. Chương 195: Chính Thức Quyết Liệt

Làm người đứng đầu một phe Khánh Vương, làm Hộ bộ thượng thư, làm một bề tôi chính trực, thật ra Bùi Khoan cũng không muốn đi lên mặt đối lập với Tiêu Duệ. Đạo lý rất đơn giản, tuy rằng Tiêu Duệ được

hoàng đế tin tưởng một bề, phía sau lại có bối cảnh hùng mạnh, nhưng Tiêu Duệ không phải một gian thần lộng quyền. Ít nhất, hắn không có làm ra hành động xấu xa bại hoại kỷ cương cho Lý Long Cơ, ngược lại giải quyết không ít phiền toái cho Đại Đường.

Hơn nữa, Tiêu Duệ coi tiền như rác nhân phẩm thanh nhã, và phẩm cách nhiệt tình vì ích lợi chung, đạt được sự tán thành và thiện cảm của các triều thần xuất thân văn sĩ như Bùi Khoan.

Nhưng mà, bởi vì Lý Tông tồn tại, hai người cũng không thể không trở thành địch nhân.

Kỳ thật, Bùi Khoan không phải là người hồ đồ. Sở dĩ hắn đứng một bên Lý Tông, thứ nhất là hồi báo ân tình chiêu hiền đãi sĩ năm đó và tình cảm tương giao với Lý Tông, thứ hai, trong mắt hắn, trong các hoàng tử của Lý Long Cơ, chỉ có Lý Tông thích hợp kế thừa giang sơn Đại Đường nhất.

Lý Tông đang yên lặng uống trà, đã thấy Tiêu Duệ đi đến.

Thần sắc trên mặt Tiêu Duệ nhàn nhạt, nhưng không có thiếu đi lễ nghĩa cấp bậc vốn có, hắn cúi người thi lễ với Lý Tông:

- Thần Tiêu Duệ, gặp qua Khánh Vương điện hạ!

Không ngờ Lý Tông mỉm cười thân thiết, đứng dậy đáp lễ lại:

- Tiêu đại nhân đa lễ. Bốn vương mạo muội tới chơi, thật ra quấy rầy Tiêu đại nhân!

Ánh mắt Tiêu Duệ xoay chuyển, chấp tay với Bùi Khoan:

- Hóa ra Bùi đại nhân ở đây, thất lễ!

Bùi Khoan cười xấu hổ, cũng không nói gì thêm.

Làm cho Bùi Khoan cảm thấy buồn cười, Tiêu Duệ ngồi đối diện với Lý Tông, không ngờ nhẹ nhàng thoải mái nói một số chuyện nhà, Lý Tông thậm chí còn cười nói với Tiêu Duệ một số “vụ bê bối” khi Lý Nghi còn nhỏ, nói xong hai người cùng nhau cười ha ha.

Cứ nói chuyện tào lao như vậy hơn nửa ngày, ngay khi Tiêu Duệ và Lý Tông ngày càng thân thiết và thân thiện giống như bạn cũ nhiều năm không thấy, rốt cục Bùi Khoan nhìn xuống sự xấu hổ trong lòng, cáo từ mà đi. Lý Tông cũng không có ngăn cản, bởi vì hôm nay hắn đến, chỉ là ám chỉ một loại thái độ với Tiêu Duệ. Bùi Khoan là tâm phúc trong phe Khánh Vương, tuyệt đối không có khả năng bị người khác lôi kéo.

- Tiêu đại nhân người sáng mắt không nói tiếng lóng. Hôm nay bốn vương tới, có ba việc.

Lý Tông rút cuộc vẫn thản nhiên nói ra ý đồ tới.

Mà lúc này, Tiêu Duệ đã sớm rõ ràng trong lòng.

- Ồ, mời điện hạ nói.

- Chuyện thứ nhất, chính chức xin lỗi đủ loại việc của bốn vương hướng tới Tiêu đại nhân lúc trước.

Lý Tông nói xong bỗng nhiên đứng dậy khom mình ba cái với Tiêu Duệ, thế cho nên Tiêu Duệ căn bản không kịp đứng dậy tránh né.

Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ “kinh sợ”:

- Điện hạ làm như vậy là tổn thọ Tiêu Duệ.

- Bốn vương không muốn tiếp tục nhiều lời. Không sai, bất kể là phái thích khách ám sát, hay là động tay chân ở tiền quân, cùng với động thủ tới sản nghiệp Tiêu gia ngày trước, đều là bốn vương làm.

Lý Tông nói từng chữ.

Lý Tông thẳng thắn khác thường, cho dù Tiêu Duệ đã chuẩn bị trong lòng, nhưng vẫn giật mình kinh hãi.

- Mấy ngày nay sau khi bốn vương suy xét thật lâu, bốn vương kỳ thật không phải cừu địch với Tiêu đại nhân.

Lý Tông dùng giọng điệu chân thành:

- Nếu có thể hóa giải hiềm khích lúc trước với Tiêu đại nhân, bốn vương thà rằng chủ động thừa nhận việc này với phụ hoàng, công khai trình trọng xin lỗi với Tiêu đại nhân, cho dù sẽ bị trọng phạt cũng không hối tiếc.

Tiêu Duệ ngăn ra, thăm nghĩ Lý Tông này thật ra tung tới một lợi thế thật lớn.

- Chuyện thứ hai, thế gian này không có cừu địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Khóe miệng Lý Tông lộ ra một nụ cười nhàn nhạt:

- Chỉ cần đại nhân có thể đứng chung một chỗ với bốn vương, ngày khác bốn vương đi lên ngôi vị hoàng đế, nhất định sẽ đối đãi với Tiêu gia, noi theo Thái Tông hoàng đế sắc phong Tiêu đại nhân làm Vương chỉ dưới một người, như thế nào?

Tiêu Duệ âm thầm cười lạnh trong lòng, hẳn không chút nghi ngờ thành ý hiện tại của Lý Tông, nhưng trước mắt là trước mắt, nếu chờ sau khi hắn ngồi lên vị hoàng đế, tâm tính sẽ không giống như hiện tại. Không chỉ nói tiền lệ chim bắn hết cất lương cung, thỏ khôn chết chó săn xào, chính là “gút mắc” giữa Tiêu gia và Lý Tông đã giằng co không rõ, cũng căn bản không thể thật sự hóa giải. Chỉ sợ, ngày đầu tiên hắn làm hoàng đế, sẽ xuống tay với chính mình, Tiêu Duệ sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Lý Tông này rất giống với Lý Long Cơ, cho dù là không có thù hận và hiềm khích gì, Tiêu Duệ cũng tuyệt đối sẽ không ủng hộ hắn.

Tiêu Duệ nghĩ đến đây, cười thần nhiên:

- Nhận được điện hạ ưu ái, chỉ có điều thái tử điện hạ đối với Tiêu gia, đối với Tiêu Duệ có ân dẫn dắt, Tiêu Duệ chỉ đánh hết sức báo đáp, còn xin điện hạ lượng giải.

Lý Tông ngây dại, hắn tự hỏi lần này bỏ qua thể diện hoàng tử, bỏ ra mười vạn phần thành ý và trăm phần trăm dụ dỗ, nhưng không ngờ Tiêu Duệ này vẫn bất động, câu nói đầu tiên đều đều đầy trở về.

- Tiêu Duệ, bốn vương còn không mất hết, người thật muốn làm địch với bốn vương sao?

Lý Tông có chút cảm tức nói nhưng vẫn ngăn chặn lửa giận mãnh liệt.

- Xin hỏi điện hạ, từ đầu tới cuối, Tiêu Duệ có địa phương nào mạo phạm điện hạ?

Tiêu Duệ lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ, Tiêu Duệ không đầu nhập vào điện hạ, phạm vào tội chết? Là điều gì khiến điện hạ tổn hại luật pháp Đại Đường, tổn hại thân hoàng tộc, nhất định phải đẩy Tiêu Duệ vào chỗ chết thật nhanh?

Lý Tông ghen ngào, nửa ngày mới trầm giọng nói:

- Tiêu Duệ, Thịnh Vương có thể cho người cái gì? Thịnh Vương có thể cho người, bốn vương sẽ cho người gấp hai.

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Thịnh Vương có thể cho Tiêu Duệ, điện hạ vĩnh viễn không thể cho ta.

Lý Tông ngăn ra.

- Tiêu mỗ lần này rơi vào cảnh nội Thổ Phiên, Thịnh Vương không bởi vì Tiêu mỗ không ở nhà mà xa cách Tiêu gia... Xin hỏi điện hạ có thể làm được không?

Khóe miệng Tiêu Duệ bĩu ra:

- Cho dù Tiêu Duệ đầu nhập môn hạ điện hạ, nếu Tiêu mỗ mất đi giá trị lợi dụng, ngài tất nhiên sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, xuống tay với sản nghiệp Tiêu gia.

- Cho nên, Thịnh Vương là thiếu niên lương thiện trong sáng, điện hạ vĩnh viễn không thể so sánh.

Tiêu Duệ khoát tay áo:

- Hơn nữa, Nghi nhi đối với ta tình thâm nghĩa trọng, sao ta có thể bỏ Thịnh Vương mà chuyển qua đầu nhập điện hạ? Đây, tuyệt đối không thể.

Sắc mặt Lý Tông âm trầm xuống, lâu lắm mới trầm giọng nói:

- Tiêu Duệ, chẳng lẽ bốn vương so ra còn kém Thịnh Vương tên mao đầu tiểu tử kia?

- Tiêu Duệ không thể phủ nhận, cũng vô pháp phủ nhận. Luận về thành tựu văn trị vũ công, Thịnh Vương đều không thể so sánh với điện hạ. Giữa các hoàng tử của hoàng thượng, điện hạ vươn lên đứng đầu.

Lời này của Tiêu Duệ thật ra xuất phát từ đáy lòng, nhưng lời cuối cùng không khỏi mang theo vài phần trào phúng:

- Nhưng mà, Tiêu Duệ vẫn lựa chọn Thịnh Vương, giống như hoàng thượng, nguyên nhân trong đó, bằng trí tuệ của ngài, hẳn là không khó lý giải.

Lý Tông có chút thẹn quá hóa giận. Hắn thốt nhiên biến sắc, bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng trừng mắt Tiêu Duệ, thanh âm càng thêm âm trầm:

- Một khi đã như vậy, bốn vương cũng không ngại nói lời thành thật với người. Chuyện thứ ba bốn vương tới hôm nay, chính là muốn nói cho người, cho dù như thế nào, chí hướng của bốn vương với ngôi vị hoàng đế là nhất định!

- Vị thái tử Thịnh Vương có thể làm bao lâu?

Lý Tông cười loạn:

- Bốn vương sắp có thuộc địa, chúng ta người thông minh không nói chuyện hồ đồ, người biết được ý tứ trong lòng nói của bốn vương!

Tiêu Duệ không khỏi lắc đầu, quá khùng cuồng, rất cần rõ. Không ngờ Lý Tông ngay trước mặt mình, thừa nhận tâm tư bản thân, cho dù tạo phản cũng muốn cướp lấy ngôi vị hoàng đế.

Tiêu Duệ cũng chậm rãi đứng dậy nói:

- Chẳng lẽ điện hạ không sợ Tiêu Duệ dựa đây nắm bảo hoàng thượng, nói điện hạ lòng muốn làm loạn sao?

Lý Tông ngạo nghễ bĩu môi:

- Mặc người đi, thật ra bốn vương muốn nhìn, hoàng thượng tín nhiệm người hay là tín nhiệm hoàng tử của ông ta.

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Một khi đã như vậy, điện hạ tự giải quyết cho tốt. Tiêu Duệ cũng muốn nhìn một chút, điện hạ đi từng bước lên ngôi vị hoàng đế như thế nào?

Lý Tông cười lạnh bước ra cửa phòng, quay đầu lại âm trầm nói:

- Người nhớ kỹ lời bốn vương nói ngày hôm nay. Ngày khác bốn vương dẫn quân giết về Trường An, người thứ nhất tru giết chính là Tiêu Duệ người.

Tiêu Duệ hừ lạnh một tiếng:

- Chờ người.

Cái này xem như chính thức trở mặt với Lý Tông, nhưng ngày này, sớm hay muộn đều sẽ tới, tới sớm ngày hôm nay, Tiêu Duệ cũng không để ở trong lòng. Đối với uy hiếp của Lý Tông, hắn đã đẩy lên vị trí hàng đầu trong cuộc sống xuyên qua Đại Đường của hắn. Vì cuộc sống hạnh phúc của mình và các cô gái, trước mắt hoặc thậm chí một đoạn thời gian về sau, hắn đều lấy đá kích Lý Tông làm mục tiêu đầu tiên.

Đương nhiên, chỗ dựa lớn nhất của hắn là sự hiểu biết đối với lịch sử và Lý Long Cơ. Cho dù lịch sử không có gì thay đổi, tương lai đi lên ngôi vị hoàng đế cũng là đứa con Lý Hanh của Lý Long Cơ, mà không phải Lý Tông.

Nhưng Lý Tông muốn làm như vậy, thật ra nhắc nhở Tiêu Duệ. Bùi Khoan là bè lũ ngoan cố của Lý Tông, nếu Bùi Khoan tiếp tục ngồi ở vị trí Hộ bộ thượng thư, tất nhiên sẽ tận tâm tận lực âm thầm ủng hộ quân Lũng Hữu tăng cường quân bị.

Không, phải kéo Bùi Khoan từ vị trí Hộ bộ thượng thư xuống. Tiêu Duệ nghĩ đến đây, hung hăng chà chân, nhưng dù vậy hắn cũng không thể phủ nhận, ý nghĩa của Bùi Khoan, khả năng của Bùi Khoan là số một trong triều thần Đại Đường, vả lại người này thanh chính liêm khiết, không có lựa chọn thứ hai cho vị trí Hộ bộ thượng thư... Động Bùi Khoan có lẽ cũng không khó, có Lý Lâm Phủ âm thầm ngáng chân, hơn nữa lực ảnh hưởng của Tiêu Duệ và thái tử mới, Bùi Khoan thôi chức chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Nhưng, ai tới thay thế Bùi Khoan? Tiêu Duệ không muốn để một người tài trí bình thường hay là tham quan thế vào đó, nói vậy, hắn có thể trở thành tội nhân của Đại Đường.

Trên đường đi tới phòng ngủ Chương Cừ Liên Nhi, Tiêu Duệ nghĩ mãi cũng không tìm ra một người lựa chọn thích hợp, mãi cho đến khi hắn nhìn thấy Chương Cừ Liên Nhi xấu hổ, mới bỗng nhiên nhớ tới Chương Cừ Kiêm Quỳnh. Không kém hơn so với mình, hắn làm quan sớm hơn mười năm, hiểu rõ triều chính và quốc sự, hắn mạnh hơn một người mới gà mờ nhiều lắm.

Chương Cừ Liên Nhi nhu thuận rúc vào trong lòng Tiêu Duệ, trong tâm tình vui sướng có vài phần không yên. Nhưng, sau khi chờ thật lâu, thấy ái lang cũng không có làm ra “động tác xấu hổ” như trong tưởng tượng của bản thân, không khỏi hơi có chút u oán trong lòng.

Tiêu Duệ cúi người nhìn lại, thấy trên gương mặt ửng đỏ của Chương Cừ Liên Nhi hơi lộ ra vài phần u oán, không khỏi nóng lên trong lòng, cúi người liền hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, mà tay kia cũng thuận thế luồn vào trong quần áo của nàng, ngứa quen đường cũ nắm lấy thân thể co dãn mà dịu dàng trắng mịn đầy đặn của nàng.

Chương Cừ Liên Nhi vừa hơn 20 tuổi, làm sao trải qua chuyện này. Thân mình nàng đột nhiên run rẩy vài cái, liền không còn sức chống cự hòa tan giữa sự tiến công hương diễm của Tiêu Duệ.

Nhưng ngay khi Chương Cừ Liên Nhi hoàn toàn bị đánh chiếm đến điểm cuối cùng, lại có người đến quấy nhiễu, lúc này là Tú Nhi. Khi âm thanh của Tú Nhi vang lên ngoài cửa, Tiêu Duệ không kìm nổi mắng một tiếng.

Phía trong Lý Tông không nóng nảy, Tiêu Duệ im lặng đứng ngoài phòng dường như cũng không lo lắng Bùi Khoan.

Làm người đứng đầu một phe Khánh Vương, làm Hộ bộ thượng thư, làm một bề tôi chính trực, thật ra Bùi Khoan cũng không muốn đi lên mặt đối lập với Tiêu Duệ. Đạo lý rất đơn giản, tuy rằng Tiêu Duệ được hoàng đế tin tưởng một bề, phía sau lại có bối cảnh hùng mạnh, nhưng Tiêu Duệ không phải một gian thần lộng quyền. Ít nhất, hắn không có làm ra hành động xấu xa bại hoại kỷ cương cho Lý Long Cơ, ngược lại giải quyết không ít phiền toái cho Đại Đường.

Hơn nữa, Tiêu Duệ coi tiền như rác nhân phẩm thanh nhã, và phẩm cách nhiệt tình vì ích lợi chung, đạt được sự tán thành và thiện cảm của các triều thần xuất thân văn sĩ như Bùi Khoan.

Nhưng mà, bởi vì Lý Tông tồn tại, hai người cũng không thể không trở thành địch nhân.

Kỳ thật, Bùi Khoan không phải là người hồ đồ. Sở dĩ hắn đứng một bên Lý Tông, thứ nhất là hồi báo ân tình chiêu hiền đãi sĩ năm đó và tình cảm tương giao với Lý Tông, thứ hai, trong mắt hắn, trong các hoàng tử của Lý Long Cơ, chỉ có Lý Tông thích hợp kế thừa giang sơn Đại Đường nhất.

Lý Tông đang yên lặng uống trà, đã thấy Tiêu Duệ đi đến.

Thần sắc trên mặt Tiêu Duệ nhàn nhạt, nhưng không có thiếu đi lễ nghĩa cấp bậc vốn có, hắn cúi người thi lễ với Lý Tông:

- Thần Tiêu Duệ, gặp qua Khánh Vương điện hạ!

Không ngờ Lý Tông mỉm cười thân thiết, đứng dậy đáp lễ lại:

- Tiêu đại nhân đa lễ. Bốn vương mạo muội tới chơi, thật ra quấy rầy Tiêu đại nhân!

Ánh mắt Tiêu Duệ xoay chuyển, chấp tay với Bùi Khoan:

- Hóa ra Bùi đại nhân ở đây, thất lễ!

211. Chương 196: Hôn Lễ Long Trọng Không Tiền Khoáng Hậu

Lời Tú Nhi truyền vào, Tiêu Duệ ngẩn ra, lưu luyến thu tay từ thân thể mềm mại hỗn hển thở của Chương Cừu Liên Nhi, không kìm nổi nói:

- Liên Nhi, xem ra ta muốn ăn nạng, thật không dễ dàng.

Chương Cừu Liên Nhi ươm một tiếng, xấu hổ vùi đầu vào ngực Tiêu Duệ, một câu cũng không dám nói.

Chỉnh quần áo ngay ngắn.

Rất nhiều dân chúng vọt đến cửa, khiến Tiêu Duệ giật mình kinh hãi. Nếu không phải đám hộ vệ Na Nhận này trung với cương vị, sợ là dòng người kích thích này đã sớm vọt vào Tiêu gia.

Tiếng người ồn ào, cả trai lẫn gái, già trẻ đều có. Nhiều dân chúng xách giỏ trúc đầy trứng gà và các loại rau xanh quả tặng, chen về phía trước hết sức liều mạng.

- Tiêu đại nhân đi ra.

- Xem, kia quả là Tiêu đại nhân.

- Người tốt có báo đáp tốt.

- Tiêu đại nhân.

Làn sóng âm thanh ồn ào kích động bùng nổ lên từ khi Tiêu Duệ và Chương Cừu Liên Nhi tay nắm tay đi ra cửa lớn Tiêu gia. Dòng người bắt đầu di động, đám hộ vệ Na Nhận khẩn trương mà kéo tay bảo hộ phía trước hai người Tiêu Duệ, ngăn cản người đi tới.

Tiêu Duệ thấy mọi người nhiệt tình trong lòng không khỏi có chút xúc động, khom người thi lễ xung quanh.

- Tiêu đại nhân thi lễ với chúng ta, chúng ta không dám nhận.

Trong dòng người có người kêu gọi, vô số cánh tay giơ cao giỏ trúc, âm thanh tặng quà vang thành một mảnh.

Chương Cừu Liên Nhi duyên dáng đứng ở một bên, trong lòng cũng cực kỳ cảm khái và xúc động. Tiêu Duệ làm từ thiện lâu ngày, Tiêu gia trả một số tiền tài đáng kể, đổi lấy sự tôn kính và cảm kích phát ra từ nội tâm của dân chúng hạ tầng Trường An. Loại danh vọng đến từ dân gian này, sợ là hoàng đế cũng khó mà với tới.

Trong thời đại vương quyền, chưa từng có người giàu quyền quý nào đồng ý thật tình bỏ gia tài ra giúp đỡ người nghèo, cho dù có người thì cũng phần lớn là vì thu lấy hư danh làm việc thiện, nhưng Tiêu Duệ và Tiêu gia thì không giống vậy, gần như là dốc toàn lực làm một số chuyện tình thực tế.

Thư viện Tử Đồ cung cấp cơ hội đọc sách vượt lên cho trẻ em nghèo khó, viện dưỡng lão Tử Đồ và viện cứu tế Tử Đồ giúp đỡ vô số người nghèo ở Trường An cùng với các châu phủ xung quanh. Những việc này, Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn Lý Đăng Không không có lòng dạ nào xử lý chút việc vặt vãnh, thì đều rơi lên đầu Chương Cừu Liên Nhi, mà chính bởi nguyên nhân như thế, Chương Cừu Liên Nhi mới hiểu được, vì thế mà Tiêu Duệ và Tiêu gia trả giá lớn cỡ nào.

Mà Chương Cừu Liên Nhi làm “quản lý” sản nghiệp Tiêu gia tất nhiên cũng rõ ràng. Tử phường Tử Đồ và sản nghiệp Tiêu gia khắp Đại Đường cũng đều từng bước triển khai hoạt động cùng loại. Như vậy tính xuống, trong số lợi nhuận cực lớn hàng năm của sản nghiệp Tiêu gia, có tới mấy chục phần trăm đầu nhập vào sự nghiệp từ thiện.

Đối mặt với sự chất phác của dân chúng Trường An tầng thấp nhất, trong lòng Tiêu Duệ cảm thấy yên lặng và bình yên khác thường, thậm chí hắn còn đi tới phía trước đón nhận một giỏ trúc trong tay một người phụ nữ sau đó khom người nói tạ ơn.

- Tiêu Duệ có một việc muốn phiền toái mọi người, không biết mọi người có thể giúp Tiêu Duệ hay không?
Tiêu Duệ cất cao giọng nói.

Đám người lại kích động một hồi mà đáp lại.

Tiêu Duệ khoát tay áo, đám người dần yên tĩnh lại:

- Các hương thân, đây là Chương Cừ Liên Nhi, là Tiêu phu nhân, mọi người có biết nàng không?

Chương Cừ Liên Nhi không kịp đề phòng bị Tiêu Duệ ôm lấy một phen, nàng mặt đỏ tai hồng mà nghe tiếng ngạc nhiên thán phục và ca ngợi về việc nàng không chùn bước thành hôn với linh vị Tiêu Duệ truyền đến trong đám người, sắc mặt nàng ngày càng ửng đỏ, nàng yếu đuối vô lực mà ngã vào trong lòng Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cười ha ha:

- Các hương thân, Tiêu Duệ nợ Liên Nhi một hôn lễ. Như vậy, ngày mai, Tiêu Duệ sẽ đi Chương Cừ phủ tự mình nghênh đón Liên Nhi về nhà... Thành khẩn mời các hương thân vui lòng đến dự, lúc chính Ngọ ngày mai, cùng Tiêu Duệ tới Chương Cừ phủ đón dâu được không?

- Được!

- Chúc Tiêu đại nhân và Chương Cừ Liên Nhi tiểu thư sớm sinh quý tử!

Tiếng trầm trồ khen ngợi và tiếng chúc phúc ngày càng cao lên, Chương Cừ Liên Nhi thật không ngờ Tiêu Duệ lại làm ra hành vi kinh thế hãi tục, để cho một đám dân chúng Trường An cùng theo hấn đi đón dâu như vậy. Chương Cừ Liên Nhi căn bản không muốn Tiêu Duệ chuẩn bị hôn lễ gì cho nàng. Trong mắt nàng, điều này chẳng qua là hình thức, chỉ cần có thể ở gần ái lang trong lòng, đau khổ tê tâm liệt phổi giống như vài ngày trước đó, nàng biết đã đủ.

Nhưng tâm ý và yêu mến nồng nàn của Tiêu Duệ, Chương Cừ Liên Nhi cũng không thể ngăn trở. Trước mắt choáng váng, Liên Nhi tiểu thư tài nữ Kiếm Nam Đạo hạnh phúc mà ngất xỉu trong lòng Tiêu Duệ.

Ngự hoa viên.

Mùa hạ năm Khai Nguyên thứ hai mươi bốn này đặc biệt khô nóng. Triều sớm xong, mặc dù Lý Long Cơ là hoàng đế cần cù cũng không kìm nổi đi ngự hoa viên râm mát để hóng mát tiêu khiển ngày hè.

Lý Long Cơ cầm trong tay một ly trà ướp lạnh đưa cho Võ Huệ Phi một bên, không kìm nổi mỉm cười với nàng:

- Ái phi, chỉ cần Tiêu Duệ này ở Trường An, cách một đoạn thời gian sẽ lại làm ra một động tĩnh lớn ở Trường An, thật sự là.

Võ Huệ Phi cười đứng dậy:

- Hoàng thượng à, Chương Cừ Liên Nhi đối tốt với hấn không thua gì Nghi nhi. Tiêu Duệ làm như vậy, cũng là cho Chương Cừ Kiếm Quỳnh một chút mặt mũi, ha ha.

- Lão già kia, nói cho trầm, hấn lại muốn làm ra cái gì?

Lý Long Cơ quay đầu lại nhìn Cao Lực Sĩ kính cẩn đứng ở sau hấn.

Cao Lực Sĩ cười ha ha:

- Hoàng thượng, hôm nay ít nhất có một nửa tửu quán trong thành Trường An được Tiêu gia bao xuống, chuyên môn chiêu đãi dân chúng miễn phí. Phàm là dân chúng tiến đến chúc mừng, đều có thể đi vào hưởng dụng rượu và thức ăn Tiêu gia cung cấp miễn phí... Mà giờ phút này, chắc chắn Tiêu Duệ đã mang theo mấy trăm dân chúng Trường An chạy tới ngoài phủ đệ Chương Cừ Kiếm Quỳnh, tới đón dâu.

Khóe miệng Lý Long Cơ vừa động:

- Trạng diện thật lớn nhỉ, Tiêu Duệ luôn mang đến vui mừng ngạc nhiên cho trẫm.

Nhìn Võ Huệ Phi mang theo mấy thị nữ đi vào chỗ sâu trong ngự hoa viên, Lý Long Cơ đột nhiên cúi đầu nói:

- Lão già kia, trên triều hội hôm nay, ba người Tiêu Duệ và Lý Lâm Phủ Chương Cừu Kiêm Quỳnh cùng dân bản tấu cho trẫm, muốn trẫm miễn chức Hộ bộ thượng thư của Bùi Khoan, do Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng tiếp nhận, ý người thế nào?

Cao Lực Sĩ thấy nụ cười thản nhiên nơi khóe miệng Lý Long Cơ kia, liền rõ ràng tâm tư của hắn.

Cao Lực Sĩ cúi người thi lễ:

- Hoàng thượng, Lão nô cũng thấy, Khánh Vương diện hạ đến đất phong Lũng Hữu, mà Bùi Khoan lại là tâm phúc của Khánh Vương.

Cao Lực Sĩ nói tới đây đột nhiên tỉnh ngộ lại. Chuyện này đề cập tới tư mật hoàng gia, không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh, ngừng miệng cũng không có nói tiếp.

Cũng may Lý Long Cơ chợt tự nói tiếp:

- Khánh Vương đến đất phong Lũng Hữu, là một quân cờ trước trẫm giữ lại, nhưng mà trẫm cũng lo lắng Khánh Vương sẽ liều mạng rất không tốt, Bùi Khoan nắm giữ Hộ bộ... Nhưng, đối lập với Hộ bộ Bùi Khoan, Hoàng Phủ Duy Minh Lũng Hữu lại khiến trẫm đau đầu.

Cao Lực Sĩ cả kinh nhưng không nói gì, chỉ lẳng lặng mà lắng nghe.

Lý Long Cơ tự ngoảnh lại nhìn nói tiếp:

- Lão già kia, Hoàng Phủ Duy Minh Tiết độ sứ Lũng Hữu này không thể làm tiếp... Nhưng trẫm đang do dự, nên để ai tới thay thế hắn đây?

Cao Lực Sĩ im lặng không nói gì. Trường hợp này hắn gặp phải nhiều. Là tâm phúc tuyệt đối của Lý Long Cơ, trước mặt hắn, Lý Long Cơ gần như chưa bao giờ giấu giếm yêu thích căm giận của mình. Nhưng, không gạt hắn, không có nghĩa là hắn có thể tham dự. Cho nên, từ lâu nay, lúc Lý Long Cơ “thì thào tự nói”, Cao Lực Sĩ vẫn đều duy trì kính cẩn trầm mặc.

- Cũng được, liền trị hắn tội bỏ rơi nhiệm vụ. Nếu trẫm không động tới Hoàng Phủ Duy Minh, sợ là Tiêu Duệ không cam chịu!

Lý Long Cơ nhớ tới Ngọc Chân hôm qua vội vàng xông vào cung mãnh liệt yêu cầu hắn xử trí một màn Hoàng Phủ Duy Minh và Lý Tông, hắn không khỏi đau đầu than thở.

Cao Lực Sĩ đột nhiên chen vào nói:

- Hoàng thượng, vì điều này Tiêu Duệ thiếu chút nữa chết... Hoàng Phủ Duy Minh khó thoát tội, trị hắn tội bỏ rơi nhiệm vụ, cũng đủ để biểu hiện ân điển của hoàng thượng.

- Được rồi, một lát người đi xem Lý phủ, nói ý tứ của trẫm cho Lý Lâm Phủ, việc này liền chấm dứt như vậy đi. Còn có, người đi chỗ Khánh Vương một chuyến gõ gõ hắn, nếu như có tái phạm, trẫm tuyệt đối không tha.

- Đúng rồi, Thịnh Vương, à, không, thái tử gần đây đang làm những gì?

- Hoàng thượng, thái tử gần đây không ra khỏi cửa.

Lý Long Cơ ách một tiếng, đột nhiên cười cười:

- Tốt lắm, đi truyền khẩu dụ của trẫm, làm cho hắn tiến vào Đông Cung đi. Còn có, nhanh chóng lệnh hắn đi xem Tiêu gia, chúc mừng Tiêu Duệ thay trẫm.

Đây tuyệt đối là một hôn lễ không tiền khoáng hậu độc nhất vô nhị.

Đầu tiên là có mấy trăm dân chúng Trường An mặc trang phục ngày hội, vây quanh ngoài cửa Chương Cừu gia reo hò. Mà ngay sau đó, càng nhiều dân chúng Trường An là thương nhân nghe gió mà đến, đương nhiên trong đó không hiếm nào nhiệt. Đồng người vui mừng chật ních toàn bộ khu phố rộng lớn trước Chương Cừu gia, làn sóng ồn ào thẳng tới mây.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh và Chương Cừu lão phu nhân vui mừng đứng ở trong viện, trơ mắt mà nhìn cửa phủ chậm rãi mở ra. Mà Tiêu Duệ và Chương Cừu Liên Nhi một thân hỉ bào hoa lệ cùng nắm tay nhau ra khỏi cửa phủ, ngoài cửa bộc phát tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô như sấm.

Tiêu Duệ và Chương Cừu Liên Nhi cười cười cùng dắt tay nhau khom mình thi lễ với đám người, dòng người hoan hô tự động tách ra một con đường.

Tiêu Duệ nhìn Chương Cừu Liên Nhi bên cạnh, thấy trên mặt nàng tràn ngập thần sắc hạnh phúc cảm động, không khỏi cười cười, nắm tay thật chặt kéo nàng chậm rãi đi đến con đường mọi người tách ra trên phố.

Vỗ tay sấm dậy, tiếng hoan hô chấn động Trường An, không biết là ai đổ giỏ trúc chứa đầy cánh hoa đỏ tươi mềm mại lên người Tiêu Duệ và Chương Cừu Liên Nhi.

Gió nhẹ nhàng thổi tới, đóa hoa đầy trời như mưa, phấp phới trước mắt Chương Cừu Liên Nhi, tiếng hoan hô chúc phúc vô tận truyền đến bên tai Chương Cừu Liên Nhi lệ doanh tràn mắt, ánh mắt mê ly lên.

Đi đến đầu phố, Chương Cừu Liên Nhi rốt cuộc không kìm nổi, lớn tiếng khóc lên trong lòng Tiêu Duệ.

Chẳng qua, đây là nước mắt hạnh phúc.

Cách đó không xa, hương xa Tiêu gia chuẩn bị tốt đang chờ. Trong ánh mắt chăm chú hưng phấn của mọi người, Tiêu Duệ ôm lấy Chương Cừu Liên Nhi mặc cỡ đồ mặt, nhanh chóng đi về phía hương xa.

Phía sau, là vô số cánh tay múa may, là tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô vang vọng toàn Trường An.

212. Chương 197: Lưu U Cầu Vào Tù

Ngọc Chân và tân nhậm thái tử đều đến phủ chúc mừng, đám quyền quý Trường An đua nhau mà đến.

Làm Tiêu Duệ cảm thấy không ngờ chính là, trong tân khách không mời tự đến, không ngờ cũng không thiếu quan viên lúc trước thuộc một hệ Khánh Vương và Thọ Vương. Lập tức hẩn liền minh bạch vài phần: Chính trị triều đình xây dựng tân cách, thái tử mới xuất hiện cùng Khánh Vương Lý Tông Thọ Vương Lý Mạo lần lượt rời khỏi, thúc đẩy trận doanh triều thần xảy ra biến hóa lặng yên.

Một bộ phận xem chừng, một bộ phận ngã về phía Lý Lâm Phủ, mà một bộ phận bởi vì quan hệ Chương Cừu Kiêm Quỳnh trực tiếp dựa về một bên Tiêu Duệ và Lý Kỳ.

Càng làm Tiêu Duệ cảm thấy không ngờ chính là, Tấn Phổ Thổ Phiên sống nhờ Trường An cũng tự mình đến phủ chúc mừng, mà theo phía sau hẩn còn có tất cả thương khách Thổ Phiên trong thành Trường An.

Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bố Kết trước mắt ăn nhờ ở đậu, có thể trở về Thổ Phiên nắm lại quyền lớn hay không, chỉ có thể dựa vào Đại Đường. Đối với Tiêu Duệ có thể ảnh hưởng trực tiếp đến quyết sách tân quý của hoàng đế Đại Đường này, hẩn không thể không thu hồi “oán giận” đầy bụng với Tiêu Duệ, cố ý kết giao. Thương khách Thổ Phiên tới nơi này, Tiêu Duệ âm thầm cười trong lòng, nghĩ tất do chuyện tình tửu phường Tửu Đồ cự tuyệt buồn bán với bọn họ đi?

- Ai nha, Thổ Phiên Vương diện hạ tôn kính, Tiêu Duệ có đức gì có thể, để cho diện hạ đích thân tới?

Dù sao Đô Tùng Mang Bố Kết cũng là Thổ Phiên Vương, lại trải qua Lý Long Cơ sắc phong, nghe nói Tấn Phổ Thổ Phiên tự mình tiến đến, không thể tự mình ra nghênh đón.

Đô Tùng Mang Bố Kết một thân trang phục Thổ Phiên Vương hoa lệ, mỉm cười xuống xe do hoàng đế Đại Đường ngự ban, tiến đến chấp tay nói:

- Tiêu đại nhân tân hôn đại hỉ, bốn vương không dám không đến chúc?

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười lớn.

Tiêu Duệ trông thấy rất nhiều thương khách Thổ Phiên cùng với một xe quà mừng quý trọng phía sau Đô Tùng Mang Bố Kết kia, khoe miệng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, cũng chưa nói gì, chỉ ngay lập tức

câu nói đầu tiên nhẹ nhàng giải trừ lệnh cấm bán rượu Thiêu Dao Tử cho Thổ Phiên trước mặt người Thổ Phiên.

Đám thương khách Thổ Phiên vui mừng như điên, đều khom người tạ ơn với Tiêu Duệ.

Ngay khi Tiêu gia đắm chìm trong không khí vui mừng, một chiếc xe chở tù lạnh lẽo chậm rãi vào trong thành Trường An, vào thẳng nhà tù Hình bộ. Người đi đường trong thành Trường An đi đến như thoi đưa, mặc dù có đủ người tò mò đánh giá tù phạm rồi bù trong xe chở tù, nhưng chỉ sợ không có người nghĩ đến, đây không ngờ là Tướng quốc thái tử thái bảo Lưu U Cầu quyền khuynh một thời.

Lưu U Cầu học thức sâu, có can đảm có kiến thức nhạy bén quyết đoán, lập nhiều công lao hiển hách cho quốc gia. Năm đó, Lý Long Cơ được Duệ Tông hoàng đế lập làm thái tử, Lưu U Cầu công lao to lớn. Nguyên nhân Lưu U Cầu liên tục lập công lớn, được phong Trung thư xá nhân, tước Trung sơn huyện nam thụ nhị tử ngũ phẩm thừa, nhị đại đều phong tặng Lạt sử, sau vào Thượng thư hữu thừa, Từ quốc công, lại thêm tặng nhà tới năm trăm, Lý Long Cơ ân sủng rất nhiều, thậm chí ban thưởng Đan thư thiết “Minh chư thiết khoán, đặc biệt miễn mười lần chết”.

Nhưng bởi vì Lưu U Cầu là tâm phúc tử đảng của thái tử Lý Anh lúc trước, sau khi Lý Anh mưu nghịch thất bại, Lưu U Cầu đã bị Lý Long Cơ lạnh nhạt, lại bị Lý Long Cơ tùy tiện tìm một lý do đẩy ra kinh, đi Phong Châu một châu huyện nhỏ ở Lĩnh Nam đảm nhiệm Thứ sử. Lúc Lưu U Cầu bị đuổi khỏi kinh, Tiêu Duệ đang đi sứ ở Nam Chiếu, cũng không biết rõ.

Sau khi trở lại kinh sư nghe nói chuyện Lưu U Cầu, trong lòng hắn cũng không tránh khỏi có chút thổn thức.

Kỳ thật, Tiêu Duệ cùng Lưu gia cũng không có ân oán quá sâu gì. Ngày đó rời khỏi Lưu gia Lạc Dương cũng vậy hay giải trừ hôn ước với Lưu Nhạn Dung cũng thế, đều có thể coi là một loại cử chỉ bất đắc dĩ mà kẻ xuyên qua Tiêu Duệ “phân rõ giới hạn” với tay ăn chơi Tiêu Duệ trước kia. Thử nghĩ một chút Tiêu Duệ trừ việc rời khỏi Lưu gia ra, còn có thể làm thế nào? Nói, còn phải ăn nói khép nép đi liếm mông lạnh của Lưu gia sao?

Trong lòng Tiêu Duệ cũng hiểu được, bàn luận chuyện tình, đứng trên lập trường của Lưu gia, thái độ Lưu gia đối với tay ăn chơi Tiêu Duệ cũng không xem như quá phận. Dù sao, đối mặt với một con rết không tiến bộ như thế, người có thể đồng ý không nhiều lắm. Với tiểu thư tướng phủ Lưu Nhạn Dung cao ngạo mà nói, nàng chán ghét một lãng tử như vậy cũng hiểu được. Chỉ có điều, dưới tình cảnh lúc đó, Tiêu Duệ rất khó thừa nhận sự châm biếm lạnh nhạt từ Lưu gia.

Nhưng đã không có quan hệ với Lưu gia thì như thế nào, cũng không có nghĩa Tiêu Duệ và Lưu gia sẽ trở thành cừu địch. Mà trên thực tế, nhìn Tiêu Duệ một bước trưởng thành vùng lên, trong lòng Lưu U Cầu vẫn cảm thấy vui mừng.

Lưu U Cầu bị Lý Anh liên lụy, bị đuổi khỏi kinh, tâm tình tự nhiên là cực kỳ buồn bực, mà tâm tình buồn bực, có thể sẽ thường xuyên say rượu phát ra một chút bực tức, mà bực tức này đó, cũng thể hiện trong thơ văn của hắn.

Phải nói, Đại Đường lúc này có thể nói gom tất cả phong nhã, ung dung, khiêm tốn, thu thi, mệnh mông cuồn cuộn thịnh thế chưa từng có. Dân chúng rốt cục thoát khỏi hơn trăm năm loạn thế binh lửa biên giới loạn ly. Đây là một thời đại mở ra tư tưởng giải thoát tình cảm nở rộ. Văn nhân Đường triều là may mắn, bởi vì vương triều Lý Đường tiến bộ, bọn họ có thể phóng túng uống rượu, cũng có thể giả điên đùa mắng, có lúc bình thản “chưa hết cung điện rực rỡ hồ nước trong veo”.

Đường triều là một thời đại gần như không có ngục văn tự. Thông thường, cho dù Lưu U Cầu phát ra oán trách trong thơ văn, cũng không đến mức dựa vào một chữ định tội. Nhưng, hắn ngàn lần không nên vạ lần không nên nhớ lại một số chuyện Võ triều xưa, mà kết hợp một chút bất mãn với Lý Long Cơ, thể hiện trong một số thơ văn của hắn.

Đầu năm, Ngự sử trung thừa Trương Lợi Trinh phụng mệnh tuần phòng khảo sát quan viên Chư Châu Lĩnh Nam, ngẫu nhiên gặp những thơ văn bực tức này của Lưu U Cầu, sau khi quay về kinh liền dâng lên một bản vạch tội Lưu U Cầu. Lý Long Cơ giận dữ, lập tức hạ chiếu xích Lưu U Cầu bắt vào kinh trị tội.

Lưu U Cầu rất là bất hạnh, hấn với Trương Lợi Trinh xưa nay không hợp. Hơn nữa, năm trước Trương Lợi Trinh thay trưởng tử cầu hôn Lưu Nhận Dung, bị Lưu U Cầu quả quyết cự tuyệt, lại thêm hiềm khích sâu đậm giữa hai nhà. Hiện giờ, Lưu U Cầu có nhược điểm nằm trong tay Trương Lợi Trinh như vậy, mới có thể gặp được kết cục của Lưu U Cầu.

Dưới sự “khuếch đại” cố ý của Trương Lợi Trinh, thơ văn bực tức của Lưu U Cầu được bay lên đến độ cao làm nhục hoàng đế và công kích chính trị triều đình. Dưới cơn thịnh nộ của Lý Long Cơ, trực tiếp bỏ qua tổ chức xét xử của triều đình, tuyên án tử hình Lưu U Cầu.

Buổi sáng ngày thứ hai, thời tiết vẫn vô cùng oi bức.

Trên đường phố trước cửa Tiêu gia, hai nữ tử xinh đẹp chậm rãi đi đến. Một người ăn mặc theo cách thị nữ, mắt đào má sạch động lòng người, một người áo váy trắng, dung mạo đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, chỉ có điều sắc mặt có chút tái nhợt tiều tụy.

Xa xa nhìn tám biển Trung dũng hoàng đế ngự thưởng Tiêu gia, hai nàng sắc mặt xấu hổ dừng bước lại, si ngốc nhìn nửa ngày.

- Tiểu thư, hay là chúng ta về đi. Lúc trước Tiêu Duệ này... Hấn nhất định sẽ không giúp lão gia.

Thị nữ nhỏ giọng nói.

- Thanh Mai, ta đã không có biện pháp khác... Cũng được, ta liền mặt dày đi cầu Tiêu Duệ.

Nữ tử váy trắng yếu ớt thở dài một tiếng, đôi mắt đỏ lên muốn rơi lệ.

Đây là Lưu Nhận Dung và Thanh Mai đến từ Lạc Dương. Lưu Nhận Dung tới Trường An rồi, khắp nơi cầu xin bạn bè và môn sinh cũ của Lưu U Cầu, mọi người lại đều đóng cửa tạ khách, không ai nguyện ý dính vào bãi nước đục Lưu U Cầu này. Cái này gọi là tình nghĩa nóng lạnh thối đời như thế. Lưu Nhận Dung tiểu thư Lưu phủ luôn luôn cảm ý ngọc thực chịu nhiều đau khổ bỏ qua thể diện con gái, cũng không đổi được ai viện trợ.

Lưu Nhận Dung tâm tình phức tạp chậm rãi tiến vào, cho đến trước mặt cửa lớn Tiêu gia cao lớn hoa lệ, nhìn môn đình Tiêu gia phồn thịnh sâu thẳm còn hơn mấy lần nhà mình, cảm khái trong lòng Lưu Nhận Dung có thể nghĩ.

Một tay ăn chơi chính mình dè bủ coi thường, chẳng những lãng tử quay đầu, còn trong thời gian vài năm ngăn ngừa một đường lên thẳng mây xanh, thanh danh lan xa Đại Đường, làm nhân vật quyền thế số một số hai triều đình Đại Đường trước mắt. Mà người đã từng là vị hôn phu của mình này, dường như đã cưới bốn hồng nhan tri kỷ khuynh quốc khuynh thành, người nào cũng mạnh hơn mình.

Lưu Nhận Dung do dự hồi lâu đều không có đi tới phía trước, vẫn là Thanh Mai thấy tiểu thư khó xử, mặt dày đi tới phía trước, khom người thi lễ với môn vệ Tiêu gia.

- Môn vệ đại ca, Tiểu thư nhà ta đến từ Lạc Dương, là bạn cũ của Tiêu đại nhân, có việc gấp cầu kiến Tiêu đại nhân, làm phiền đại ca nhanh chóng thông báo một tiếng.

Môn vệ Tiêu gia do dự một chút, vẫn kháng cự yêu cầu của Thanh Mai:

- Không được, đại nhân nhà ta hôm qua đại hôn, nay sợ là không thể gặp khách, hay là hai vị ngày khác lại đến đi.

Lưu Nhận Dung run lên trong lòng, sắc mặt hơi đỏ lên lui về phía sau một bước, vẫy tay với Thanh Mai:

- Thôi đi, Thanh Mai, chúng ta quay về đi.

Hai nàng đang cô đơn quay lại rồi đi.

Một chiếc xe ngựa dừng lại, Tiêu Nguyệt tỷ tỷ Tiêu Duệ lộ đầu ra từ trên xe, kinh ngạc nói:

- Đây không phải Lưu tiểu thư sao?

Tiêu Nguyệt vừa vắn tới Trường An, đúng lúc đuổi kịp hôn lễ của Tiêu Duệ. Hai vợ chồng đã quyết định định cư ở Trường An. Dưới sự an bài của Chương Cửu Liên Nhi, Tiêu gia đã sớm mua một tòa trạch viện lớn trong thành Trường An cho Vương gia, Tiêu Nguyệt đây là tới xem trạch viện.

Lưu Nhận Dung ngẩn ra, ngẩng đầu lên thấy là Tiêu Nguyệt, không khỏi càng đỏ mặt tai hồng cúi đầu xuống. Thật ra Thanh Mai thông minh, thấy là tỷ tỷ Tiêu Duệ, trong lòng vui vẻ, khấn trương tiến lên quỳ rạp xuống trước xe ngựa Tiêu Nguyệt, khóc lóc kể lể.

Lưu gia gặp chuyện không may, Tiêu Nguyệt đương nhiên sẽ không biết.

Nghe nói Lưu U Cầu đã vào nhà tù hình bộ, Tiêu Nguyệt thật ra cũng lấy làm kinh hãi. Nàng luôn luôn mềm lòng, thấy Thanh Mai khóc lóc thê thảm mà bộ dạng Lưu Nhận Dung lại tiêu tụy, không khỏi sinh ra thổn thức trong lòng, lại thở dài với Lưu Nhận Dung:

- Nhận Dung tiểu thư, mời theo ta vào phủ. Giờ đi nói với Tử Trường, xem có thể để Tử Trường tới thỉnh tình hoàng thượng hay không.

Lưu Nhận Dung nửa xấu hổ nửa đau thương khom người xuống:

- Nhận Dung đa tạ tỷ tỷ.

Tiêu Nguyệt lại nhẹ nhàng thở dài, tiến lên kéo tay Lưu Nhận Dung:

- Dù nói thế nào, Tiêu Lưu hai nhà đều là cố giao, Nhận Dung tiểu thư yên tâm là được, Lưu gia gặp nạn, Tử Trường khẳng định sẽ không ngồi xem mặc kệ.

Hôn lễ long trọng dị thường của Tiêu Duệ và Chương Cửu Liên Nhi một trời một vực so với quy chế lễ nghi hôn nhân, Tiêu gia còn bao xuống hơn mười quán rượu lớn nhỏ trong thành Trường An, mở rộng cửa chiêu đãi dân chúng Trường An tiến đến chúc mừng. Mà Tiêu gia, lại yến hội lớn, tuy rằng Tiêu Duệ không có mời khách, nhưng quyền quý Trường An nghe được tin tức vẫn chen chúc đến.

Ngọc Chân và tân nhậm thái tử đều đến phủ chúc mừng, đám quyền quý Trường An đua nhau mà đến.

Làm Tiêu Duệ cảm thấy không ngờ chính là, trong tân khách không mời tự đến, không ngờ cũng không thiếu quan viên lúc trước thuộc một hệ Khánh Vương và Thọ Vương. Lập tức hấn liền minh bạch vài phần: Chính trị triều đình xây dựng tân cách, thái tử mới xuất hiện cùng Khánh Vương Lý Tông Thọ Vương Lý Mạo lần lượt rời khỏi, thúc đẩy trận doanh triều thần xảy ra biến hóa lặng yên.

Một bộ phận xem chừng, một bộ phận ngã về phía Lý Lâm Phủ, mà một bộ phận bởi vì quan hệ Chương Cửu Kiếm Quỳnh trực tiếp dựa về một bên Tiêu Duệ và Lý Kỳ.

Càng làm Tiêu Duệ cảm thấy không ngờ chính là, Tấn Phổ Thổ Phiên sống nhờ Trường An cũng tự mình đến phủ chúc mừng, mà theo phía sau hấn còn có tất cả thương khách Thổ Phiên trong thành Trường An.

Tấn Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bố Kết trước mắt ăn nhờ ở đậu, có thể trở về Thổ Phiên nắm lại quyền lớn hay không, chỉ có thể dựa vào Đại Đường. Đối với Tiêu Duệ có thể ảnh hưởng trực tiếp đến quyết sách tân quý của hoàng đế Đại Đường này, hấn không thể không thu hồi “oán giận” đầy bụng với Tiêu Duệ, cố ý kết giao. Thương khách Thổ Phiên tới nơi này, Tiêu Duệ âm thầm cười trong lòng, nghĩ tất do chuyện tình tửu phường Tửu Đồ cự tuyệt buôn bán với bọn họ đi?

- Ai nha, Thổ Phiên Vương diện hạ tôn kính, Tiêu Duệ có đức gì có thể, để cho diện hạ đích thân tới?

Dù sao Đô Tùng Mang Bố Kết cũng là Thổ Phiên Vương, lại trải qua Lý Long Cơ sắc phong, nghe nói Tấn Phổ Thổ Phiên tự mình tiến đến, không thể tự mình ra nghênh đón.

Đô Tùng Mang Bố Kết một thân trang phục Thổ Phiên Vương hoa lệ, mỉm cười xuống xe do hoàng đế Đại Đường ngự ban, tiến đến chấp tay nói:

- Tiêu đại nhân tân hôn đại hỉ, bốn vương không dám không đến chúc?

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười lớn.

Tiêu Duệ trông thấy rất nhiều thương khách Thổ Phiên cùng với một xe quà mừng quý trọng phía sau Đô Tùng Mang Bố Kết kia, khoe miệng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, cũng chưa nói gì, chỉ ngay lập tức

câu nói đầu tiên nhẹ nhàng giải trừ lệnh cấm bán rượu Thiêu Dao Tử cho Thổ Phiên trước mặt người Thổ Phiên.

Đám thương khách Thổ Phiên vui mừng như điên, đều khom người tạ ơn với Tiêu Duệ.

Ngay khi Tiêu gia đắm chìm trong không khí vui mừng, một chiếc xe chở tù lạnh lẽo chậm rãi vào trong thành Trường An, vào thẳng nhà tù Hình bộ. Người đi đường trong thành Trường An đi đến như thoi đưa, mặc dù có đủ người tò mò đánh giá tù phạm rồi bù trong xe chở tù, nhưng chỉ sợ không có người nghĩ đến, đây không ngờ là Tướng quốc thái tử thái bảo Lưu U Cầu quyền khuynh một thời.

Lưu U Cầu học thức sâu, có can đảm có kiến thức nhạy bén quyết đoán, lập nhiều công lao hiển hách cho quốc gia. Năm đó, Lý Long Cơ được Duệ Tông hoàng đế lập làm thái tử, Lưu U Cầu công lao to lớn. Nguyên nhân Lưu U Cầu liên tục lập công lớn, được phong Trung thư xá nhân, tước Trung sơn huyện nam thụ nhị tử ngũ phẩm thừa, nhị đại đều phong tặng Lạt sử, sau vào Thượng thư hữu thừa, Từ quốc công, lại thêm tặng nhà tới năm trăm, Lý Long Cơ ân sủng rất nhiều, thậm chí ban thưởng Đan thư thiết “Minh chư thiết khoán, đặc biệt miễn mười lần chết”.

Nhưng bởi vì Lưu U Cầu là tâm phúc tử đảng của thái tử Lý Anh lúc trước, sau khi Lý Anh mưu nghịch thất bại, Lưu U Cầu đã bị Lý Long Cơ lạnh nhạt, lại bị Lý Long Cơ tùy tiện tìm một lý do đẩy ra kinh, đi Phong Châu một châu huyện nhỏ ở Lĩnh Nam đảm nhiệm Thứ sử. Lúc Lưu U Cầu bị đuổi khỏi kinh, Tiêu Duệ đang đi sứ ở Nam Chiếu, cũng không biết rõ.

213. Chương 198: Gặp Lại Lưu Nhận Dung

Một đêm triền miên, Chương Cừ Liên Nhi mệt mỏi không chịu nổi, lúc sáng sớm mới vừa mơ màng một hồi.

Mặt trời lên cao, nàng mở to mắt nhìn, thấy Tiêu Duệ vẫn ôm lấy bả vai nàng như cũ mơ màng đi vào giấc ngủ.

Trong lòng ấm áp, nàng khẽ giật nhẹ vật áo hần, thấp giọng ngượng ngùng hô:

- Tử Trường, sắc trời không còn sớm, chúng ta, chúng ta dậy thôi.

Tiêu Duệ xoa đôi mắt ngái ngủ lơ mơ, nhìn Chương Cừ Liên Nhi, cúi đầu cười nói:

- Liên Nhi, nàng vào phía trong một chút, hôm nay chúng ta bắt đầu.

Khuôn mặt Chương Cừ Liên Nhi ửng đỏ, muốn nói gì, Tiêu Duệ đã lại gần. Mỹ nhân như ngọc, mùi thơm nức mũi, kiều nhan vô cùng mịn màng kia ngay trước mắt, cả một đêm xuân, nhưng Tiêu Duệ vẫn rung động trong lòng, thuận thế hôn một chút lên má tròn của nàng, bàn tay lạnh yên xoa bộ ngực sữa cao ngất của nàng trong chăn.

Chương Cừ Liên Nhi kinh hô một tiếng, hai gò má đỏ bừng, sáng giọng:

- Tử Trường, chàng... nếu chàng không thành thật, ta sẽ đuổi chàng đi.

Tiêu Duệ cười ha ha, lại bóp nhẹ nhàng hai bầu đầy đà kia một phen, thành thành thật thật rút tay lại:

- Không dám, không dám nữa.

Đương đương đương, thùng thùng thùng!

Ngoài cửa truyền đến âm thanh gọi cửa trầm thấp mà trong trẻo, Tú Nhi ngoài cửa không ý tứ cúi đầu nói:

- Thiếu gia, Lưu tiểu thư Lưu Nhận Dung Lạc Dương cầu kiến!

Tin tức Lưu U Cầu vào tù khiến Tiêu Duệ kinh ngạc, lại gặp lại Nhận Dung lần nữa, tâm tình của hắn cũng hơi có chút phức tạp.

Lưu Nhận Dung một thân váy trắng, tóc dài kéo cao thành búi tóc, trên khuôn mặt điểm lệ một vẻ thương cảm nhàn nhạt và một chút xấu hổ. Dưới ánh mắt ngạc nhiên chăm chú của Tiêu Duệ nàng không kìm nổi lui về phía sau một bước, trước mắt mơ hồ một trận, được Thanh Mai đỡ lại.

Lưu Nhận Dung liếc Tiêu Duệ thật sâu, duyên dáng quỳ xuống:

- Cầu Tiêu đại nhân cứu cha ta!

Tiêu Duệ chấn động trong lòng, giơ tay muốn đỡ nàng dậy, rồi lại rút tay lại, vội vàng nói:

- Tiểu thư không cần như vậy, đứng lên mà nói.

- Đại nhân hai nhà chúng ta vốn là quan hệ thông gia thế giao... Nhận Dung biết, những việc trước kia, là nhà ta xin lỗi đại nhân nhưng Nhận Dung khẩn cầu xin đại nhân xem phân tình gia phụ tuổi già lại chiếu cố công tử nhiều năm, mà cứu giúp.

Lưu Nhận Dung không đứng dậy, hai hàng nước mắt tràn mi mà ra:

- Nhận Dung đã cùng đường, mặt dày mới cầu xin đại nhân hỗ trợ! Lưu gia trên dưới vĩnh viễn khắc ghi đại ân đại đức!

Tiêu Duệ thở dài ảm đạm, ra hiệu bằng ánh mắt với Tú Nhi, Tú Nhi khẩn trương tiến lên nâng Lưu Nhận Dung dậy.

- Nhận Dung tiểu thư, Lưu gia cũng không có lỗi Tiêu mỗ, những việc dĩ vãng, sẽ theo gió mà bay đi.

Tiêu Duệ cảm khái nói:

- Về phần chuyện tình Lưu bá phụ.

Thấy trong lời nói Tiêu Duệ có pha vài phần đùn đẩy, Lưu Nhận Dung còn cho trong lòng hắc còn ghi hận Lưu gia, không chịu hỗ trợ, trong lòng tuyệt vọng một hồi. Nhưng hôm nay, trong lòng nàng không sinh ra chút oán hận gì với Tiêu Duệ.

Nàng thở dài yếu ớt, lấy tay lau nước mắt ở khóe mắt, cúi đầu khom người nói:

- Nhận Dung cáo từ.

Kỳ thật, cũng không phải Tiêu Duệ không muốn tìm hoàng đế cầu tình giúp Lưu U Cầu, chỉ có điều hắc còn không có biết rõ ràng đến tột cùng Lưu U Cầu làm hoàng đế tức giận như thế nào. Còn nữa, Lưu Nhận Dung từng có hôn ước với hắc, nếu hắc ra mặt giúp Lưu gia, có thể hay không làm cho vài vị thê tử của mình sinh ra hiểu lầm gì? Hắc đang lo lắng việc này, cho nên thần sắc còn có do dự.

Thấy Lưu Nhận Dung giống như hiểu lầm ý tứ của hắc, Tiêu Duệ xấu hổ chà xát hai tay:

- Nhận Dung tiểu thư hãy dừng bước! Tiêu mỗ.

- Nhận Dung!

Một âm thanh vui vẻ truyền đến, Lý Nghi nhẹ nhàng bước tới.

Lý Nghi vốn là bạn cũ với Lưu Nhận Dung coi như có chút quen thuộc, nếu không ngày đó Lý Nghi ở Lạc Dương cũng sẽ không phải lúc nào cũng đi Lưu gia quanh quẩn với Lưu Nhận Dung.

Nhưng giờ phút này cảnh còn người mất, thấy dung mạo Hàm Nghi công chúa trước mặt đẹp đẽ quý giá như trước, còn hơn vài phần quyến rũ thành thực, Lưu Nhận Dung bị ai thở dài trong lòng, yên lặng quỳ rạp xuống:

- Dân nữ Lưu Nhận Dung bái kiến Hàm Nghi công chúa điện hạ!

Lý Nghi ngẩn ra. Chợt nghĩ tới chuyện tình Lưu gia Tiêu Nguyệt vừa nói, nàng không đành lòng, tiến lên nâng Lưu Nhận Dung dậy, thương tiếc dịu dàng nói:

- Nhận Dung, chúng ta vốn là tỷ muội, muội không cần như vậy... Có gì muốn nói, nói với ta là được.

Trong lòng Lưu Nhận Dung bị ai cũng không khống chế được tâm tình xúc động, bị thương khóc trong lòng Lý Nghi, Thanh Mai cũng buồn bã rơi lệ một bên.

- Trương Lợi Trinh này đáng giận như thế. Hừ, Tử Trường, chàng quân hay không? Chàng mặc kệ, ta liền vào cung cầu mẫu phi.

Lý Nghi liếc Tiêu Duệ một cái:

- Phụ hoàng coi như là bởi vậy mà lưu đây Lưu tướng, trong lòng có một chút... tội cũng không tới chết mà!

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Thật ra nghe nói Trương Lợi Trinh cực kỳ tham tài, thường thường cậy phụng chỉ sưu tầm dân ca thi đồ quan viên, tùy tiện thu hối lộ của quan lại các phương, chắc là Lưu bá phụ không có... tiền mới làm cho hấn cảm ghét chứ?

- Cũng không phải chỉ như thế, Trương Lợi Trinh luôn bất hòa với gia phụ. Lúc trước, hấn vì con là Trương Bằng qua phủ cầu hôn bị gia phụ cự tuyệt, bởi vậy nhận lấy thù hận.

Lưu Nhận Dung yếu ớt nói chen vào.

- Ồ.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, không hề nói tiếp.

Chuyện tình Trương Lợi Trinh cầu hôn bị Lưu U Cầu cự tuyệt, hấn cũng biết đến, chẳng qua lúc đó không để ý.

Lý Nghi đột nhiên vui vẻ nói:

- Nhận Dung. Không phải Lưu tướng được phụ hoàng ban cho kim bài miễn tử sao, muội lấy ra, dù thế nào phụ hoàng cũng đặc xá Lưu tướng.

Nhận Dung thở dài yếu ớt, không nói gì, chỉ lấy kim bài miễn tử bên ngoài đơn giản giống như miếng sắt mạ vàng ra.

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Nghi nhi, không thể dùng thứ này, nếu dùng nó, chắc chắn Lưu bá phụ phải chết không thể nghi ngờ.

Loại kim bài miễn tử này căn bản là một loại đạo cụ biểu hiện ý nghĩ nông nổi của hoàng đế. Cao hứng, lấy ra bản thưởng cho thần tử có công; mất hứng, miễn tử kim bài chính là một miếng sắt vụn. Nhất là đối với Lý Long Cơ mà nói, nếu Lưu gia lấy kim bài miễn tử ra, khẳng định sẽ làm Lý Long Cơ càng phản cảm hơn, Lưu U Cầu sẽ chết nhanh hơn thảm hại hơn.

Mà Lưu Nhận Dung trí tuệ hơn người biết rõ điểm này, cho nên tuy rằng nàng mang kim bài miễn tử trên người, nhưng vẫn không có sử dụng.

Lý Nghi ngẩn ra, chợt hiểu được, phụ hoàng của nàng, nàng cũng hiểu rõ.

Lý Nghi nhíu mày:

- Tử Trương, cho dù thế nào, chàng vẫn vào cung cầu tình phụ hoàng đi.

Sau giờ ngộ.

Tiêu Duệ đi hình bộ vòng vo một hồi, hiểu rõ một chút tình huống phạm án của Lưu U Cầu. Thậm chí, thông qua một quan lại hình bộ cấp thấp xuất thân từ thế gia đại tộc, hấn còn tra xét được Lưu U Cầu phạm vào án phạm gọi là thơ văn bực tức.

Trong lòng Tiêu Duệ ngày càng ngưng trọng, bằng trực giác, hấn cảm thấy việc này tuyệt đối không đơn giản.

Nhìn nhận sự tình, mặc dù thơ văn bực tức này của Lưu U Cầu có chỗ khác người, nhưng còn không đến mức khiến cho Lý Long Cơ nổi giận như thế. Cho dù có Trương Lợi Trinh âm thầm thổi phồng lên, Lý Long Cơ cũng không đến mức đẩy Lưu U Cầu lên đoạn đầu đài. Lại nghĩ đến công tích thật lớn với sự hưng thịnh của Lý Đường và Lý Long Cơ khi đăng cơ, thái độ Lý Long Cơ lần này vì một chút việc nhỏ lại đẩy Lưu U Cầu vào chỗ chết, càng khiến người ta cảm giác không thể tin nổi.

Đến tột cùng là điều gì khiến Lý Long Cơ muốn loại bỏ Lưu U Cầu thật nhanh? Tiêu Duệ chậm rãi đi, bước trên con đường nhỏ u tĩnh trong cung, tâm niệm xoay chuyển đủ loại.

Vừa mới đi qua Ngọ môn, hần lại thấy Ngọc Chân ngăn đón trước mặt hần.

Trong lòng Tiêu Duệ nhảy một cái, Ngọc Chân xuất hiện, khiến hần càng cảm giác được một chút quỷ dị, mơ hồ nắm được cái gì nhưng lại không thể nào tham cứu. Dù sao, tuy rằng hần biết rõ một đoạn lịch sử này, nhưng biết rất ít. Trong hồ nước sâu thâm cung Đại Đường này có rất nhiều thứ không thể biết được, cũng không có khả năng ghi lại trên sách sử.

- Mẫu thân.

Tiêu Duệ liền thi lễ.

Ngọc Chân thở dài yếu ớt:

- Tiểu oan gia, con không thể thành thành thật thật tiêu khiển hai ngày sao?

- A?

- Chuyện tình Lưu U Cầu này, con đừng quản, con cũng không quản được. Đi thôi, nghe lời mẫu thân nói, trở về đi, không nên làm cho hoàng thượng tức giận.

- Mẫu thân, điều này.

- Trở về đi, con quản không được.

- Không, mặc kệ nói như thế nào, dù sao Lưu gia cũng là... con còn muốn hết lòng hết dạ.

Tiêu Duệ do dự một hồi, vẫn dứt khoát nói.

Ngọc Chân nhìn Tiêu Duệ thật sâu, thần sắc thay đổi cực kỳ phức tạp, nhưng vẫn nhường đường, mệt mỏi khoát tay áo:

- Còn đã cố ý như thế, hãy đi đi, hoàng thượng đang ở ngự thư phòng, con nói chuyện phải cẩn thận một chút, không nên chuốc tội vạ lên người.

- Vâng.

Tiêu Duệ cúi người thi lễ, yên lặng rời đi.

Nhìn bóng dáng Tiêu Duệ lướt qua, Ngọc Chân không ngờ xem ngây ngốc. Hơn nửa ngày, nàng mới thì thào tự nói:

- Tiểu oan gia, chẳng lẽ con còn không có quên tình với nha đầu Lưu gia? Tiểu oan gia này phong lưu đa tình a.

Ngọc Chân đứng ở đó nghĩ tâm sự của mình, những thị nữ của nàng đứng cách nàng rất xa, không dám đến gần.

Cách đó không xa, Lý Nghi mang theo vài thị nữ vội vàng đi tới. Lưu Nhận Dung khóc lóc kể lể, Lý Nghi không đành lòng, chủ động vào cung tìm Võ Huệ Phi cầu tình, vừa mới vào cung, liền thấy Ngọc Chân mất hồn đứng ở đó, liền cười hô:

- Hoàng cô!

Ngọc Chân đột nhiên hồi phục tinh thần, nhú mày:

- Nghi nhi, chẳng lẽ con cũng tiến cung vì cầu tình cho Lưu U Cầu sao?

214. Chương 199: Trong Ngục

Kỳ thật hần cũng rất rõ ràng, chuyện này cũng không đơn giản. Lần cầu tình cho Lưu U Cầu này, trên cơ bản sẽ bị Lý Long Cơ “đá” ra ngoài, nhưng Tiêu Duệ vẫn cứ đến đây; không vì cái gì không, vì trả nợ một chút tình cũ của tay ăn chơi Lạc Dương lúc trước mà mình phụ thể.

Lý Long Cơ thấy Tiêu Duệ tiến vào, biết hắn muốn làm gì. Từ giây phút Tiêu Duệ tiến vào cửa cung, Lý Long Cơ liền đợi hắn ở chỗ này. Thật ra hắn vẫn muốn nhìn, Tiêu Duệ tâm tư luôn trầm ỉn làm việc cẩn thận này, chẳng lẽ thực sẽ vì một người chẳng liên quan gì, biết rõ không thể còn muốn làm.

Nhưng Tiêu Duệ vẫn tới đây.

Điều này làm cho Lý Long Cơ rất không vui trong lòng.

Thật sự mà nói, trải qua vô số khảo nghiệm trong sáng ngoài tối, trước mắt Lý Long Cơ có chút tín nhiệm với Tiêu Duệ, trong lòng thật đúng là cần bồi dưỡng hắn một chút, lưu lại một phụ thần có thể tin cậy và nể trọng cho người kế nhiệm hắn.

Tiêu Duệ làm cho Lý Long Cơ tán thưởng, chính là hắn có cảm giác đúng mực. Đừng nhìn tuổi nhỏ, nhưng hắn biết cái gì có thể làm cái gì không thể làm, mà mặc kệ hắn làm cái gì, cuối cùng đều có thể làm hết sức thỏa đáng dục vọng đáy lòng Lý Long Cơ. Nhưng mà lần này, Tiêu Duệ lại có chút không biết thời vụ.

Tiêu Duệ không nói gì, thấy sắc mặt Lý Long Cơ rất không tốt, trong lòng còn có chút cười khổ.

- Thần Tiêu Duệ bái kiến hoàng thượng.

Tiêu Duệ hành lễ.

Lý Long Cơ mặt trầm như nước, không nói gì.

Hồi lâu sau, hắn mới khoát tay áo:

- Người tới làm gì?

Dừng một chút, Lý Long Cơ lại trầm giọng nói:

- Nếu đến vì Lưu U Cầu, thì khỏi mở miệng, ý trẫm đã quyết.

Tiêu Duệ hút một ngụm lương khí, hắn còn không có nói ra, đã bị Lý Long Cơ đẩy trở về.

Thấy sắc mặt Tiêu Duệ có chút xấu hổ, thần sắc Lý Long Cơ dịu xuống, hắn liếc mắt với Cao Lực Sĩ sau lưng một cái, cười với Cao Lực Sĩ, thanh âm cũng dịu xuống một chút:

- Tốt lắm, đứng lên đi. Trẫm biết, ngày xưa ngươi và Lưu U Cầu có nghĩa bố vợ con rể, ngươi thấy hắn gặp rủi ro có thể đến cầu tình cho hắn, coi như là nhớ tình cảm cũ, trẫm không trách ngươi, chỉ có điều Lưu U Cầu kia làm càn quá mức... Trẫm tuyệt đối không tha cho hắn!

Tiêu Duệ thở dài:

- Hoàng thượng, thần không biết đến tột cùng Lưu U Cầu phạm vào tội gì. Thần không dám cầu tình cho Lưu U Cầu, chỉ có điều hoàng thượng là một thế hệ minh quân, tru sát đại thần qua loa như thế, sợ là sẽ làm nhơ thanh danh của hoàng thượng.

Lý Long Cơ hừ lạnh một tiếng, đứng dậy phất áo mà đi, cũng không có để ý đến Tiêu Duệ.

Cao Lực Sĩ thở dài một tiếng, đi đến bên người Tiêu Duệ, vỗ nhẹ bả vai Tiêu Duệ:

- Tiêu lão đệ, có một số việc tốt nhất ngươi không nên tham dự vào, việc này không có lợi gì cho ngươi. Tốt lắm, trở về đi. Nếu hoàng thượng phải tru sát Lưu U Cầu, vậy Lưu U Cầu kia tất có chỗ phải chết, ngươi không cần xen vào nữa.

Tiêu Duệ buồn bực mà ra khỏi hoàng cung, ngẫm lại một chút, liền đi tới nhà tù hình bộ. Chuyện tình Lưu U Cầu đã gọi lên một chút hiếu kỳ trong đáy lòng hắn. Mặc dù hắn biết, lòng hiếu kỳ không nên có như vậy có lẽ sẽ mang tai vạ ngấm rất lớn đến cho hắn, nhưng hắn vẫn không kìm nổi.

Nhà tù của hình bộ cũng ko giống như đại lao của nha môn, trong coi cực kỳ nghiêm mật khiến dù là Tiêu Duệ cũng phải giật mình kinh hãi. Đi theo phía sau sai dịch, Tiêu Duệ phải đi qua tám cửa âm u, ẩm ướt, lúc này mới tới nhà tù số một, nơi chuyên môn giam giữ trọng phạm tử hình.

Mùi trong phòng giam cực kỳ khó ngửi. Tiêu Duệ nhíu mày, nhìn về phía Lưu U Cầu bản thủ trên một đồng cỏ mục nát.

Lưu U Cầu ho khan kịch liệt. Dưới ánh sáng mờ mờ, lão cố hết sức nâng khuôn mặt già nua tràn đầy máu huyết lên, yên lặng mà nhìn Tiêu Duệ, thật lâu sau mới cúi đầu nói khàn khàn:

- Hiền chất Tiêu gia, sao ngươi lại tới đây?

Nhìn thấy thảm trạng của Lưu U Cầu, Tiêu Duệ cũng không kìm nổi thốn thức trong lòng, hắn chậm rãi cúi người xuống, ngồi xổm ở đó nhìn thẳng Lưu U Cầu đã không có khí lực đứng dậy, thản nhiên nói:

- Lưu bá phụ gặp nạn, Tiêu Duệ tự nhiên đến thăm.

- Ha ha.

Không ngờ Lưu U Cầu nhếch môi mỉm cười:

- Ngươi có thể đến, lão phu thật cao hứng. Lão phu tự biết thời gian không còn nhiều nữa, bình sinh lão phu chỉ có một con gái Nhạn Dung, còn xin hiền chất xem mặt mũi hai nhà thế giao chúng ta, giúp lão phu chiếu cố Nhạn Dung một chút... Lão phu vô cùng cảm kích!

Hắn tự biết phải chết, nhưng Tiêu Duệ thấy thế nào, Lưu U Cầu này đều là một bộ dáng thờ ơ. Nếu hắn không có một chút quyền uy và trù mền không giả được khi nói tới Lưu Nhạn Dung, có lẽ Tiêu Duệ đã nghĩ đến hắn một lòng muốn chết.

- Rất kỳ quái sao?

Lưu U Cầu cười khổ vài tiếng, lại ho khan một trận kịch liệt:

- Kỳ thật lão phu một lòng muốn chết rồi. Nếu không, những thứ lão phu trân quý hơn mười năm, như nào hiện giờ lại bị hoàng thượng phát hiện? Ha ha ha!

Tiêu Duệ nhíu mày, hắn nghe không hiểu.

Nhưng rất hiển nhiên, Lưu U Cầu cũng không có ý tứ giải thích cho hắn. Hắn chỉ coi Tiêu Duệ trở thành một đối tượng dắc bêu tâm sự, hắn coi bên cạnh không người nể non tự nói:

- Gần 30 năm, ta rốt cục có thể đi, vĩnh viễn giải thoát rồi chỉ có điều Nhạn Dung con ta, ai, đứa bé số khổ.

Tiêu Duệ không kìm nổi ngắt lời lâu bầu của hắn:

- Tiêu Duệ không biết Lưu bá phụ nói cái gì đó. Ta chỉ biết, thứ nhất, lòng tru sát Lưu bá phụ của hoàng thượng đã định; thứ hai, nếu Lưu bá phụ chết, Lưu gia sẽ bị tịch thu tài sản chém đầu toàn bộ, chỉ sợ Nhạn Dung tiểu thư cũng khó thoát khỏi vận rủi.

Cả người Lưu U Cầu run lên, trong mắt lóe ra một tia hào quang, thanh âm khàn khàn của lão chợt lớn hơn vài phần:

- Không, không, sẽ không, hoàng thượng như nào lại.

Tiêu Duệ thản nhiên cười. Tuy rằng hắn không biết rốt cuộc giữa Lưu U Cầu và Lý Long Cơ đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem tình huống hiện tại, rất có thể Lý Long Cơ sẽ gạt bỏ Lưu gia hoàn toàn, điều này mới phù hợp tính tình Lý Long Cơ.

Thần sắc Lưu U Cầu biến ảo, cánh tay đột nhiên run rẩy, gắt gao nắm lấy một đồng rơm rạ ẩm ướt dưới mặt đất, trong miệng phát ra tiếng rống trầm trầm giống như dã thú, thần sắc thống khổ mà dữ tợn lập tức tràn ngập trên mặt lão.

- Hiền chất, kính nhờ ngươi một chuyện.

Thần sắc Lưu U Cầu dần dần bình tĩnh trở lại, lão thống khổ co rúm khóe miệng, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng với Tiêu Duệ.

- Mời Lưu bá phụ nói.

Sau khi Lưu U Cầu trầm mặc thật lâu, thở dài một tiếng:

- Ngươi không nên quản... Thôi, vì Nhạn Dung, lão phu liền bất cứ giá nào.

Ở một căn phòng bí mật trong cung, đàn hương lượn lờ.

Trong cung thất trống rỗng, chỉ có một mình Lý Long Cơ mặc một thân nội y. Hắn ngồi trên bồ đoàn dưới đất, si ngốc mà nhìn một bức họa trên vách tường, trong mắt toát ra vẻ si mê và cuồng nhiệt không gì sánh kịp. Trên bức tranh, là một nữ tử mặc cung trang ngang nhiên đứng thẳng, dung mạo tươi đẹp, dáng người đầy đặn thon dài. Dưới cái trán rộng lớn no đủ, một đôi mắt sáng ngời có thần nhìn xung quanh sinh uy, pha vài phần khí thế.

- Chuyện gì không nên thương, làm ra như núi biển, chàng nhớ đàn dưới trăng, vẫn không ngừng si ngốc.

Lý Long cơ đột nhiên cúi người nhìn quyển trục bày ra trước mắt mình, chữ viết trên quyển trục kia thanh tú mà lại thoản thoắt.

Mày Lý Long Cơ nhảy kịch liệt, hắn hung hăng nắm chặt tay, mạnh mẽ ngẩng đầu ánh mắt không cam lòng nhìn chăm chăm nữ tử trong bức tranh, gào rít cuồng loạn:

- Tới chết nàng cũng không quên được nam nhân này sao? Nàng có biết hay không, nếu nàng thoảng đối với ta... Ta có thể không làm hoàng đế này, cũng sẽ làm cho nàng đạt được tâm nguyện... Nhưng, nhưng, không ngờ nàng... Một khi đã như vậy, hừ, trẫm sẽ thành toàn cho hai người!

Trong Yên La Cốc.

Trong phòng ngủ xa hoa của Ngọc Chân, không biết khi nào cũng giắt lên một bức họa cuộn tròn hơi ố vàng. Ngọc Chân để hai tay sau lưng, nhìn nữ tử trong bức tranh, một chút cảm hận trong mắt ngày càng đậm, rốt cuộc không che lấp được.

- Điện hạ, Tiêu đại nhân đến.

Ngọc Chân ngẩn ra, xoay người lại:

- Để cho hắn tiến vào.

Tiêu Duệ phiêu nhiên mà vào, Ngọc Chân thản nhiên cười giống như thiếu nữ:

- Tiểu oan gia, nghĩ như nào lại đến Yên La Cốc này của ta? Như thế nào, không ở cùng với thiếu nữ xinh đẹp mới của con?

Tiêu Duệ cười:

- Con đi trang viên Vương Duy lấy vài thứ, trên đường quay về đi ngang qua Yên La Cốc, liền rẽ vào.

Ngọc Chân cả kinh, vội vàng liếc Tiêu Duệ một cái, muốn nói cái gì nhưng vẫn nhịn xuống không nói, chỉ có điều vẻ lo lắng nhàn nhạt hiện lên trên khuôn mặt quyến rũ.

Tiêu Duệ quay đầu vừa thấy, thấy bức họa kia. Tiến lên liếc mắt đánh giá cẩn thận, hắn không khỏi kinh ngạc nói:

- Mẫu thân, nữ tử trong tranh này là ai? Thật ra có vài phần giống ngài.

Vốn Tiêu Duệ không có ý nói như vậy, nhưng chính câu nói vô ý này, khiến cho Ngọc Chân đột nhiên biến sắc, cả người run rẩy một chút. Khuôn mặt ngày càng tái nhợt, nàng cắn giận quay đầu liếc nữ tử trong bức tranh, đột nhiên tay ôm lấy ngực, ho khan kịch liệt.

Tiêu Duệ giạt mình tiến lên đỡ lấy nàng, Ngọc Chân vô lực thân thể mềm mại nghiêng ngã, ngã vào lòng Tiêu Duệ.

Rúc vào trong lòng Tiêu Duệ, sắc mặt Ngọc Chân chậm rãi ửng đỏ, nàng chậm rãi nâng khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ mê muội và hào quang si mê, run rẩy vương tay ra, vuốt ve hai má Tiêu Duệ, có chút quên hết thấy nói:

- Tiêu oan gia, con có biết, ta, ta là yêu chết con nha... Mấy năm nay, con là nam nhân đầu tiên khiến ta động tình... Tiểu oan gia, con là ma chướng kiếp trước của ta.

Đầu vai Tiêu Duệ khẽ run lên. Lâu như vậy, tuy rằng danh là mẫu tử, nhưng một loại tình cảm khác đã chậm rãi nảy sinh giữa hai người.

Hắn không phải thẳng ngực, tình cảm luyến ái chân thành phát rồ trong lòng Ngọc Chân có chút vướng bận tình mẹ nồng đậm, nghĩ đến cũng làm cho tâm thần hắn sợ run lên không kiềm chế được.

Nhưng hắn có năng lực gì đâu? Ở giữa hai người, một chướng ngại thật lớn chắn ngang, không phải tuổi tác chênh lệch, không phải thân phận xa cách, mà là.

Nàng là cô cô của Nghi nhi, chính là thân nhân và chướng bối thân mật nhất của mình. Tiêu Duệ cường ép ngăn chặn cảm giác phạm tội mãnh liệt, cùng với dục vọng bùng bùng kia trong lòng mình, chậm rãi rút bàn tay bị Ngọc Chân nắm chặt trở về, toàn bộ tâm thần đều co rúm trong thống khổ.

- Tiểu oan gia, ôm chặt ta!

Âm thanh yếu ớt của Ngọc Chân lại truyền đến từ phía sau.

215. Chương 200: Nghiệt Tình Tuyệt Luyến Của Lý Long Cơ

Nàng biết rằng, cả đời này, một đoạn tình cảm lưu luyến này của nàng nhất định sẽ không có kết quả gì. Nhưng yên lặng và dịu dàng một lát như vậy, đã đủ để nàng trở về vị trí cũ cả đời.

Thần sắc của nàng đoan chính, chậm rãi ngồi dậy từ lòng Tiêu Duệ, cười cười:

- Tiểu oan gia, tốt lắm, tâm tình của ta tốt hơn nhiều. Kỳ thật ta cũng không cầu gì khác, chỉ cần con có thể thường xuyên đến thăm ta, ta đã thấy đủ rồi.

Trong lòng Tiêu Duệ đau xót không hiểu, không kìm nổi vươn tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay Ngọc Chân.

Nhu tình trong mắt Ngọc Chân thoáng lưu luyến trên mặt Tiêu Duệ, liền rút tay về, ngón tay chỉ lên bức họa cuộn trên vách tường kia, thần nhiên nói:

- Tử Trường, đó là Thái Bình công chúa, con có biết nàng không?

Cả người Tiêu Duệ chấn động, đột nhiên ngẩn ngơ nhìn nữ tử cung trang dung mạo tươi đẹp nhìn quanh sinh uy trong bức tranh kia, thấy sự nghiêm nghị trên khuôn mặt nàng, mà hình dáng ngũ quan thực sự có vài phần giống Ngọc Chân trước mắt.

Thái Bình công chúa à! Tiêu Duệ như nào có thể không biết danh nhân trong triều Đường này chứ? Nàng chính là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy Đại Đường, là con gái Võ Tắc Thiên - nữ hoàng đế duy nhất trong lịch sử Trung Quốc, hơn nữa gần như thật sự thiếu chút nữa trở thành “Võ Tắc Thiên thứ hai”.

Thái Bình công chúa tên là thái bình kỳ thật cả đời rất không thái bình. Dòng máu chảy trong mạch máu nàng chính là dòng máu cực kỳ không an phận của mẫu thân. Từ nhỏ, nàng ngang ngược kiêu ngạo phóng túng, sau khi lớn lên trở nên hung ác độc ác, đã tâm bưng bưng mơ ước ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng kia, giấc mộng giống như mẫu thân nàng đi lên ngự tòa, quân lâm thiên hạ. Nhưng là, chính như lời Hegel nói, lịch sử thường sẽ phát sinh lặp lại kinh người, nhưng nếu lần đầu tiên xuất hiện là bộ mặt hài kịch, lần thứ hai xuất hiện là trò khôi hài. Mặc dù Thái Bình công chúa đủ tâm cơ và tài cán cũng từng lôi kéo tâm phúc nhất thời, nhưng cuối cùng không thể thừa nhận ý chí mẫu thân, đứng hàng cứu ngũ, chỉ lưu lại các vết đốm đủ loại màu sắc trên sử sách mà thôi.

Đây là bản ghi chép lịch sử. Tiêu Duệ vừa yên lặng nhớ lại, vừa dùng ánh mắt phức tạp bắn khoả dờng trên người Thái Bình công chúa trên bức tranh.

Ngọc Chân tự nhiên không biết Tiêu Duệ suy nghĩ cái gì, chỉ có điều nàng lại một lần nữa bị gọi lên chuyện cũ thống khổ, nàng cắn chặt răng, khoát tay áo:

- Tiểu oan gia, giúp ta gỡ bức tranh kia xuống đây, ta không bao giờ... nguyện ý thấy nàng nữa.

Tiêu Duệ ngạc nhiên, nhưng vẫn đứng dậy gỡ bức họa xuống theo lời. Ngay khi cuộn tròn bức họa lại, đột nhiên Tiêu Duệ vừa động trong lòng, thầm nghĩ Thái Bình công chúa này không chỉ có chút tương tự Ngọc Chân, xem giữa mặt mũi đáng người, cũng có không ít chỗ tương tự Võ Huệ Phi trong cung. Nhất là thân thể đầy đặn mà thon dài kia, cái trán đầy đặn như trăng tròn, ngọn núi tròn cao ngất dựng lên trước ngực kia, gần như là không có khác nhau.

Chỉ có điều, trên người Võ Huệ Phi thiếu cái loại khí thể và khí chất nhìn quanh sinh uy của Thái Bình công chúa trên bức tranh mà thôi.

Lưu U Cầu cũng có một tòa phủ đệ ở Trường An. Trước mắt bởi vì Lưu U Cầu vào ngục, gần như toàn bộ người Lưu gia từ Lạc Dương tới hết Trường An, nghe được tin tức Tiêu Duệ đến thăm hỏi, người Lưu gia xấu hổ không ngừng. Tên ăn chơi ngày xưa thường bị Lưu gia trên dưới chế nhạo trào phúng, hiện giờ cá chép nhảy qua long môn, trở thành danh sĩ và quyền thần có tiền có thế, quả nhiên khiến cho bọn hạ nhân Lưu gia “không nghĩ mà cứng họng”.

Dưới sự nâng đỡ của Lưu Nhạn Dung, Lưu phu nhân tự mình gặp Tiêu Duệ ở phòng khách.

Tiêu Duệ vội vàng thi lễ, cũng không nói thêm lời vô nghĩa gì, chỉ lấy một cái hộp nhỏ tinh mỹ từ trong ngực ra, đưa cho Lưu Nhạn Dung, thản nhiên nói:

- Đây là vật phẩm Lưu bá phụ gửi ở chỗ người khác, Tiêu Duệ nhận ủy thác thay bá phụ lấy đến... Nhạn Dung tiểu thư dựa theo sự phân phó của Lưu bá phụ, tìm mấy thứ kia đến.

Dừng một chút, Tiêu Duệ đứng dậy chấp tay:

- Tiêu mỗ đã làm hết sức, về phần Lưu bá phụ có thể thoát kiếp nạn này hay không thì không hề nằm trong khả năng của Tiêu Duệ, cáo từ.

Sắc mặt Lưu phu nhân đỏ lên, muốn nói gì, nhưng cũng không nói ra lời. Chỉ có Lưu Nhạn Dung trên mặt lộ vẻ cảm kích, chịu đựng khó xử một đường tiễn Tiêu Duệ đến cửa, không ngừng nói cảm tạ.

Buổi chiều ngày thứ hai, Lưu Nhạn Dung cầm danh thiếp Tiêu Duệ mang theo một bao đồ vật tới phủ Cao Lực Sĩ cầu kiến. Sau giờ Ngọ ngày thứ ba, Cao Lực Sĩ vào nhà tù hình bộ, mặt đầm nửa canh giờ với Lưu U Cầu hấp hối trong thiên lao, sau đó vội vã chạy vào cung.

Lý Long Cơ vẫn trong căn phòng bí mật kia, Lý Long Cơ bó hai chân ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, kinh ngạc tiếp nhận một ngọc bài ngọc bích tử phong và một phong mật hàm. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mỗi một đồ án và hoa văn trên ngọc bài, nước mắt rơi như mưa. Thật lâu sau, hắn mới nâng đôi mắt ngấn lệ lên, cúi đầu nói:

- Lão già kia, đây thật là Lưu U Cầu giao cho trầm?

- Đúng vậy, bệ hạ.

Lý Long Cơ biến sắc, hừ lạnh một tiếng:

- Quả nhiên lão thất phu này quan hệ không bình thường với nàng.

Thần sắc Cao Lực Sĩ đột nhiên trở nên cực kỳ bi thương và cổ quái, bờ môi của hắn run run, run giọng nói:

- Hoàng thượng, lão nô có một việc không dám lừa gạt hoàng thượng.

Lý Long Cơ đột nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nhìn chằm chằm Cao Lực Sĩ.

Cao Lực Sĩ lo sợ không yên quỳ xuống:

- Hoàng thượng, hóa ra Lưu U Cầu kia giống lão phu, ban đầu đều là cung nhân trong phủ Thái Bình công chúa điện hạ.

Cả người Lý Long Cơ chấn động, bỗng nhiên đứng dậy cả kinh nói:

- Người nói cái gì?

Cao Lực Sĩ thở dài:

- Lão nô đã kiểm tra thân thể hắn, hắn cũng là cung nhân, vả lại sau lưng hắn cũng có dấu vết hai chữ Thái Bình.

Lưu U Cầu được Cao Lực Sĩ phái thái giám đưa vào trong cung, sau khi rửa mặt sạch sẽ nhanh chóng thay một thân y bào, cũng vào gian phòng bí mật của Lý Long Cơ kia.

Lý Long Cơ thần sắc cổ quái nhìn vị thần tử phục vụ mình hơn mười năm trước mắt này, cho dù thế nào hẳn cũng không có đoạn được, không ngờ ngày xưa hẳn là tiểu cung nhân trong phủ Thái Bình công chúa. Lý Long Cơ nhớ tới lý do mình ghen tuông và đổ kị vài ngày trước đó, không khỏi cảm thấy xấu hổ.

- Hoàng thượng, những lời này, thần căn bản không muốn nói, nhưng đến hôm nay, lại không thể không nói. Ngày xưa, lão thần vốn là cung nhân trong phủ Thái Bình công chúa, được điện hạ ưu ái bí mật bồi dưỡng, lão thần lấy thân phận khác tham gia kỳ thi, được bổ nhiệm Huyện úy Tứ Xuyên, sau lại bổ nhiệm Huyện úy Triệu Ấp... Sau đó, dưới sự an bài của điện hạ, lão thần đầu nhập môn hạ hoàng thượng, cúc cung tận tụy hơn mười năm.

- Mười lăm năm, lão thần đi theo hoàng thượng, ổn định Vi thị, trong một đêm, hơn một trăm chiếu thư hiệu lệnh, ra từ trong tay lão thần. Mà sau đó, lại dưới sự an bài của điện hạ, lão thần dần dần góp lời, ủng hộ lập điện hạ làm thái tử tiên hoàng.

Lưu U Cầu cô đơn nói, giảng thuật bí sử cung đình sớm đã phủ đầy bụi. Lý Long Cơ càng nghe càng buồn bã, hẳn ngăn ngại, cúi đầu nói:

- Không phải Thái Bình luôn xem trẫm là kình địch, muốn trừ thật nhanh sao? Như nào lại liên tiếp phái người cùng Cao Lực Sĩ hỗ trợ trẫm yên ổn cung đình, đi lên ngôi vị hoàng đế.

Lưu U Cầu xúc động thở dài một tiếng:

- Không biết hoàng thượng xem qua tín hàm lão thần nhờ Cao đại tướng quân chuyển cho hoàng thượng chưa? Đây là mật hàm Thái Bình điện hạ lưu lại cho lão thần trước khi lâm chung, lão thần bí mật giữ gìn hơn mười năm.

Lý Long Cơ lắc đầu, run giọng nói:

- Trẫm không dám nhìn, trẫm.

Lưu U Cầu thở phào một cái, âm trầm nói:

- Lúc đầu quả thật Thái Bình điện hạ có lòng noi theo Võ hoàng, nhưng sau đó, lòng dạ này của điện hạ liền phai nhạt, hoàng thượng có biết vì sao không?

Tay Lý Long Cơ nắm phong mật hàm kia run run.

- Thái Bình điện hạ liên hợp hoàng thượng, sau khi tru diệt Vi đảng, Vi hậu Hương nhi, An Nhạc Khỏa Nhi, Thượng Quan Tiệp Dư táng thân trong cung Đại Minh.

Lưu U Cầu hoàn toàn đắm chìm bên trong chuyện cũ nhớ lại:

- Sợ rằng hoàng thượng không thể phủ nhận, bằng thủ đoạn và lực ảnh hưởng của điện hạ, nếu lúc ấy nàng muốn đăng cơ cũng không phải không có cơ hội, tuy rằng hoàng thượng đã có được khá nhiều người ủng hộ.

- Nhưng, Thái Bình điện hạ do dự, bần khoản, nàng không đành lòng xuống tay với hoàng thượng, ít nhất nàng có ba cơ hội bố trí hoàng thượng vào chỗ chết, nhưng nàng không làm.

Lưu U Cầu liếc Lý Long Cơ một cái, dứt khoát nói:

- Bởi vì lúc ấy nàng đã thích cháu mình là hoàng thượng ngài. Nhiều năm ở chung và kẻ vai chiến đấu tru diệt Vi thị, nàng bị tư thế oai hùng quả cảm của hoàng thượng hấp dẫn thật sâu. Đã thật lâu nàng không có tình cảm mãnh liệt như thế. Từng có nhiều lần hôn nhân, nhưng mấy lần đều gặp nam nhân yếu kém, người nào xứng với địa vị, mỹ mạo và trí tuệ của nàng. Nàng và tiên hoàng quan hệ tốt nhất, từ khi nhìn hoàng thượng lớn lên, đứa nhỏ này từng chút từng chút chậm rãi trưởng thành anh tuấn đầu đội trời chân đạp đất, tình cảm trong lòng nàng tràn đầy phức tạp.

- Hoàng thượng, những việc này, trên tín hàm Thái Bình điện hạ đều đã nói thẳng.

Lưu U Cầu thở dài một tiếng:

- Mãi đến lúc chết, nàng đều không có dũng khí biểu đạt ra tình cảm của bản thân với hoàng thượng... Mãi cho đến hôm nay, để cho lão thần cả gan thay điện hạ nói một lời đi.

- Điện hạ là một người đáng thương, lòng cao ngất mạng bạc như giấy.
- Mấy năm nay, lão thần ngày càng buồn rầu, ngày càng không cam lòng.

Ánh mắt si mê của Lưu U Cầu đặt lên bức họa Thái Bình công chúa trên vách tường:

- Cho nên lão thần mới... Thà rằng rơi đầu, cũng muốn thay điện hạ nói ra những lời này, nếu không, dưới cửu tuyền lão thần cũng không thể gặp điện hạ.

Giờ phút này cuối cùng Lý Long Cơ cũng rõ ràng.

Bài thơ tình Thái Bình công chúa tự tay viết mà Lưu U Cầu cố ý truyền ra kia, không phải viết cho Lưu U Cầu, mà là Thái Bình viết cho chính mình.

Sắc mặt Lý Long Cơ trắng bệch, hai hàng lông lệ tràn mi. Hắn hồn nhiên không để ý Lưu U Cầu một bên, run rẩy xoay người ra chỗ khác, đi đến trước mặt bức họa Thái Bình công chúa, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trên bức tranh, đầu vai run rẩy kịch liệt.

Đây là một hồi nghiệt tình tuyệt luyện hơn mười năm trước không có kết quả gì, mãi cho tới hôn nay còn dư âm luyến lờ. Mỗi tình đầu tuổi trẻ khí thịnh của thanh niên Lý Long Cơ, không biết khi nào đã mê luyện cô cô Thái Bình công chúa phong vận giống như oai phong một côi của mình... Nhưng tới giờ phút này, Lý Long Cơ mới tỉnh ngộ ra, hóa ra không phải hắn tương tư đơn phương, nàng cũng thích hắn... Thậm chí, còn âm thầm an bài nhân thủ trợ giúp hắn đi một bước tới hoàng quyền.

Trong khi đang giằng co giữa khát vọng quyền lực và nghiệt tình với đứa cháu của mình, có lẽ đến lúc sắp chết Thái Bình công chúa cũng không rõ ràng, đến tận cùng nàng buông tha hay là thất bại.

Lý Long Cơ đột nhiên vỗ về bức họa thất thanh thống khổ.

Thật lâu sau, khi tâm thần hắn yên ổn chậm rãi quay đầu, hắn lại biến thành hoàng đế Đại Đường cao tại thượng kia. Sắc mặt hắn nghiêm nghị nhìn chằm chằm Lưu U Cầu quỳ rạp dưới chân mình, thần nhiên nói:

- Trẫm phải cảm ơn người giúp trẫm giải khúc mắc này.

Sau khi ý ôi thật lâu trong lòng Tiêu Duệ, sắc mặt Ngọc Chân ửng đỏ, lòng đau như cắt.

Nàng biết, cả đời này, một đoạn tình cảm lưu luyến này của nàng nhất định không có kết quả gì. Nhưng yên lặng và dịu dàng một lát, đã đủ để nàng trở về vị trí cũ cả đời.

Thần sắc của nàng đoan chính, chậm rãi ngồi dậy từ lòng Tiêu Duệ, cười cười:

- Tiểu oan gia, tốt lắm, tâm tình của ta tốt hơn nhiều. Kỳ thật ta cũng không cầu gì khác, chỉ cần con có thể thường xuyên đến thăm ta, ta đã thấy đủ rồi.

Trong lòng Tiêu Duệ đau xót không hiểu, không kìm nổi vươn tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay Ngọc Chân.

Nhu tình trong mắt Ngọc Chân thoáng lưu luyến trên mặt Tiêu Duệ, liền rút tay về, ngón tay chỉ lên bức họa cuốn trên vách tường kia, thần nhiên nói:

- Tử Trường, đó là Thái Bình công chúa, con có biết nàng không?

Cả người Tiêu Duệ chấn động, đột nhiên ngẩn ngơ nhìn nữ tử cung trang dung mạo tươi đẹp nhìn quanh sinh uy trong bức tranh kia, thấy sự nghiêm nghị trên khuôn mặt nàng, mà hình dáng ngũ quan thực sự có vài phần giống Ngọc Chân trước mắt.

Thái Bình công chúa à! Tiêu Duệ như nào có thể không biết danh nhân trong triều Đường này chứ? Nàng chính là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng Đại Đường, là con gái Võ Tắc Thiên - nữ hoàng đế duy nhất trong lịch sử Trung Quốc, hơn nữa gần như thật sự thiếu chút nữa trở thành “Võ Tắc Thiên thứ hai”.

Thái Bình công chúa tên là thái bình kỳ thật cả đời rất không thái bình. Dòng máu chảy trong mạch máu nàng chính là dòng máu cực kỳ không an phận của mẫu thân. Từ nhỏ, nàng ngang ngược kiêu ngạo phóng túng, sau khi lớn lên trở nên hung ác độc ác, đã tâm bưng bưng mơ ước ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng kia, giấc mộng giống như mẫu thân nàng đi lên ngai tòa, quân lâm thiên hạ. Nhưng là, chính như lời Hegel

nói, lịch sử thường sẽ phát sinh lặp lại kinh người, nhưng nếu lần đầu tiên xuất hiện là bộ mặt hài kịch, lần thứ là xuất hiện là trò khôi hài. Mặc dù Thái Bình công chúa đủ tâm cơ và tài cán cũng từng lôi kéo tâm phúc nhất thời, nhưng cuối cùng không thể thừa nhận ý chí mẫu thân, đứng hàng cửu ngũ, chỉ lưu lại các vết đốm đủ loại màu sắc trên sử sách mà thôi.

Đây là bản ghi chép lịch sử. Tiêu Duệ vừa yên lặng nhớ lại, vừa dùng ánh mắt phức tạp bắn khoản dửng trên người Thái Bình công chúa trên bức tranh.

216. Chương 201: Bùi Khoan Xin Từ Chức

Nhưng Lưu U Cầu cũng không sợ chết, trái lại một hơi nói ra bí mật chôn dấu trong lòng hơn mười năm này, lão cảm thấy thả lỏng và giải thoát khác thường. Nếu không phải lo lắng Lý Long Cơ then quá hóa giận sẽ hạ thủ với Lưu gia, lão cũng sẽ không “giải thích” với Lý Long Cơ nhiều như vậy.

Kỳ thật, lão thật sự vương bận ở Lưu gia, chỉ là một mình Lưu Nhạn Dung mà thôi. Lại nói, đối với bí mật nguy trang cung nhân mấy năm mà nói, lão căn bản không có cốt nhục hậu đại và thân nhân chân chính. Lưu Nhạn Dung, chỉ là dưỡng nữ lão bí mật thu dưỡng vì che dấu tai mắt người khác mà thôi.

Giờ phút này, nhìn bộ dạng tiêu tụy gần như khô cạn của Lưu U Cầu, Lý Long Cơ âm thầm thở dài. Khó trách người này cả đời không nạp thiếp, không gần mỹ sắc.

Hóa ra, là cung nhân được Thái Bình nuôi dưỡng từ bé.

Lý Long Cơ thở dài một hơi, tâm tình phức tạp. Lưu U Cầu cũng không có sai gì, nhưng Lưu U Cầu phải chết.

Lý Long Cơ chậm rãi ngồi xuống, thản nhiên nói:

- Nói yêu cầu của ngươi đi.
- Hoàng thượng, sinh thú lão thần đã xong, chỉ có điều dưỡng nữ Nhạn Dung của lão thần.

Lưu U Cầu hơi cúi đầu.

- Ngươi đã vào cung nói rõ, như vậy ngươi vẫn còn vài phần tình cảm với nàng đi. Như vậy đi, thời điểm thích hợp, trẫm sẽ thưởng hôn nàng cho Tiêu Duệ.

Lý Long Cơ thở phào một cái.

Lưu U Cầu đột nhiên được vô tội thả về nhà, nhưng vài ngày sau, đột nhiên Lưu gia truyền ra tin tức Lưu U Cầu bạo bệnh mà mất. Sau đó không lâu, Lưu phu nhân tự sát, Lưu gia hiển hách một thời tan thành mây khói. Mà khi Lý Long Cơ không đành lòng muốn thưởng hôn Lưu Nhạn Dung, Nhạn Dung lại mất tích thần bí, Lý Long Cơ rơi vào đường cùng đành từ bỏ.

Lưu U Cầu mang đến cho Lý Long Cơ chút tình cảm bụi bặm chập chờn không ổn định, nhưng hoàng đế Đại Đường phong ba lại khởi.

Vì sự chỉ đạo thu nhập quốc khố mạnh mẽ của hoàng đế, Hộ bộ thượng thư Bùi Khoan và Lý Lâm Phủ cùng nhau chủ trì công tác thanh tra đất đai nhân khẩu hạch định thuế má thiên hạ một lần nữa. Trải qua mấy tháng cố gắng, quan viên Hộ bộ khiếp sợ phát hiện, nhân khẩu và đất đai bị ẩn nấp là một con số kinh người và những nhân khẩu và đất đai này đều bị đám quyền quý lớn nhỏ Đại Đường chia cắt nắm giữ.

Có quyết tâm của hoàng đế, hơn nữa thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn của Lý Lâm Phủ, công tác thanh tra bắt đầu cực kỳ thuận lợi. Nhưng mà tiến hành xâm nhập thanh tra, sự vụ cụ thể khiến Bùi Khoan lúng túng là lực cản đến từ đám quyền quý ngày càng lớn, nhất là người trong hoàng tộc. Mà Lý Lâm Phủ gần đây cũng lộ vẻ “chột dạ”, đối mặt với áp lực và trở ngại từ các phía, đều đẩy lên người một mình Bùi Khoan.

Càng làm cho Bùi Khoan xấu hổ là trong hoàng tộc phi pháp chiếm hữu đất đai và nhân khẩu nghiêm trọng chính là Khánh Vương phủ.

Liên tiếp mấy ngày, đám quyền quý thành Trường An đều tụ tập ngoài nha môn Hộ bộ, dùng các loại phương thức phát ra kháng nghị và thị uy tới Bùi Khoan. Quan viên và sai nha Hộ bộ phải ra ngoài thanh

tra đều buồn bực trở lại nha môn đóng cửa không ra, mà Thượng thư đại nhân của bọn họ cũng bực bội đứng trong đại sảnh của mình, sắc mặt âm trầm rối loạn.

Có lẽ người trong hoàng tộc còn tốt, chỉ cần hoàng đế đẩy mạnh quyết tâm, người trong hoàng tộc tuyệt đối không dám công khai cãi hoàng mệnh, nhiều lắm, chính là một số hoàng tộc quyền quý tội lỗi lớn nhất mà thôi. Bùi Khoan yên lặng đứng ở đó suy nghĩ. Phần lớn áp lực và chướng ngại đều đến từ chính thể gia đại tộc, những gia tộc làm giàu mấy trăm năm thậm chí thể gia thâm căn cố đế sớm hơn, bọn họ trăm phương ngàn kế giấu kín không báo và biến thành ngăn trở, đã khiến Hộ bộ thanh tra vào ngõ cụt.

Rõ ràng biết rõ có rất nhiều nhân khẩu và đất đai không có trong sổ sách, nhưng chính là Hộ bộ không có cách nào nắm bắt bọn họ.

Giờ phút này, cuối cùng Bùi Khoan cũng bừng tỉnh đại ngộ, đây là một công tác mà bản thân mình không có khả năng hoàn thành.

Có lẽ đây là một cái bẫy người nào đó bố trí cho mình đi?

Là Lý Lâm Phủ? Bùi Khoan lắc đầu. Tuy rằng hấn phẩm cảm Lý Lâm Phủ độc tài kiêu ngạo và ương ngạnh, nhưng là trên phương châm chính sách quan trọng còn giữ gìn giang sơn xã tắc của Lý Long Cơ, hấn chen áp thể gia đến giờ phút này Bùi Khoan mới cảm thấy “thật có lý”.

Là hoàng đế? Hấn là sẽ không, giờ phút này hoàng đế đối với thu nhập của quốc khố chính là lòng nóng như lửa đốt.

Như vậy, hấn chính là Tiêu Duệ đi? Trước mắt Bùi Khoan hiện lên khuôn mặt mạnh tuấn mà phóng khoáng kia, khoe miệng lộ ra nụ cười hơi âm trầm, Bùi Khoan thở dài trong lòng.

- Khánh Vương điện hạ, Bùi Khoan bắt lức.

Câu ân cần hỏi thăm không mặn không nhạt của Tiêu Duệ trên triều hôm nay của Tiêu Duệ đột nhiên quanh quẩn bên tai Bùi Khoan, cười khổ một tiếng, hấn vội vàng ra khỏi nha môn Hộ bộ, tiến vào cung.

Bùi Khoan tới xin từ chức, nằm trong dự đoán của Lý Long Cơ. Mấy ngày nay, áp lực của Hộ bộ, đồng tỉnh Trường An, tiếng kêu gào của đám quyền quý, đều dừng lại trong mắt Lý Long Cơ, nhưng hấn không có nhúng tay, thật ra hấn muốn nhìn, Bùi Khoan còn có thể chịu được bao lâu.

Này đây, rốt cuộc vẫn không gánh được. Kỳ thật tâm tư Lý Long Cơ và Tiêu Duệ giống nhau, hấn cũng cho rằng Bùi Khoan là một đại thần có tài cán đáng tin nhiệm.

Nhưng tiếc rằng chính là, hấn quá thân cận với Lý Tông, nguyện trung thành với hấn. Là một hoàng đế, cho nên Lý Long Cơ đã sớm phải động Bùi Khoan, nhưng vẫn không có cơ.

Bùi Khoan muốn từ chức, còn muốn cầu cáo lão hồi hương. Cứ như vậy, mặc dù Lý Long Cơ có lòng cho phép, nhưng cũng không thể biểu hiện quá mức rõ ràng.

Cười cười, Lý Long Cơ ôn tồn nói:

- Bùi ái khanh tài cán hơn người, triều dã đều biết, vì sao đang lúc hết sức trẻ trung khỏe mạnh, lại bỏ trăm mà đi? Tốt lắm, tốt lắm, trước tiên khanh hãy lui xuống, đợi trầm suy nghĩ.

Vừa rồi Bùi Khoan còn vui vẻ trong lòng, tiếp theo liền thất vọng. Hấn ở quan trường chìm nổi nhiều năm, làm sao không biết hoàng đế rất nghi kỵ mình bởi vì Khánh Vương. Lần này hấn xin từ chức đơn giản là muốn lấy lùi làm tiến, từ đi Hộ bộ thượng thư làm lợi thế, thử tìm cách để hoàng đế cần nhắc hấn tới Lũng Hữu nhậm chức.

Nhưng không nghĩ tới hoàng đế căn bản không cho hấn cơ hội này, trực tiếp lấp kín một chút may mắn trong nội tâm của hấn.

Ra khỏi hoàng cung, Bùi Khoan hoàn toàn tuyệt vọng. Hấn nhìn trở lại cung điện Đại Đường nguy nga, nước mắt dọc ngang, xúc động thở dài:

- Khánh Vương điện hạ, ngài làm tốt đi, Bùi Khoan vô năng!

Tiêu Duệ vào cung, thấy Bùi Khoan thở ngắn thở dài ngoài cửa cung, trong lòng biết rõ là vì cái gì, âm thầm cười trong lòng, tiến đến bắt chuyện.

Bùi Khoan nản lòng thoái chí lau nước mắt, liếc Tiêu Duệ một cái, chấp tay chào hỏi liền nghênh ngang mà đi.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng bước vào ngự thư phòng của Lý Long Cơ.

- Bái kiến hoàng thượng.

Tiêu Duệ hành lễ trên đất.

- Người nên gọi trẫm là phụ hoàng mới đúng.

Sắc mặt Lý Long Cơ khó được thoái mái và ôn hòa như thế:

- Tuy rằng người không có phong hào Phò mã, nhưng tước vị công chúa của Nghi nhi đã khôi phục, người tất nhiên là Phò mã, về sau đổi giọng gọi trẫm phụ hoàng đi.

Lý Long Cơ cười cười:

- Nghi nhi có thai, người phải chiếu cố nàng cho tốt. Ha ha, con của các người, trẫm sẽ tự mình thưởng tên.

- Đa tạ phụ hoàng.

Lý Long Cơ mỉm cười hàn huyên chuyện nhà với Tiêu Duệ một lúc, rồi cuộc vấn đưa đề tài tới chuyện tình Hộ bộ thanh tra đất đai và nhân khẩu. Ngoài dự đoán của Lý Long Cơ chính là, hắn vừa mới mở miệng, Tiêu Duệ không có chống đỡ giống như dĩ vãng, ngược lại một lời đáp ứng.

Khóe miệng Lý Long Cơ lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm:

- Tiêu Duệ, lần này người đáp ứng thật thống khoái, nhưng không quá giống tính tình của người.

- Phân ưu vì phụ hoàng, giải nạn vì triều đình, Tiêu Duệ không chối từ.

Tiêu Duệ xúc động nói, ánh mắt cực kỳ trong sáng.

Tiêu Duệ không có dối trá, hắn vẫn tận sức làm một số chuyện thật sự. Trong mắt hắn, tài chính Đại Đường đã tới một thời điểm nguy hiểm, nếu thật sự không quyết định “rửa sạch”, chiến xa khổng lồ này có lẽ sẽ sụp xuống âm âm.

Tuy rằng trước mắt Đại Đường xem như ca múa mừng cảnh thái bình, nhưng kỳ thật đã loạn trong giặc ngoài nguy cơ tứ phía. Bên ngoài, có người Nam Chiếu không cam lòng thần phục, người Thổ Phiên lòng muông dạ thú, người Đại Thực Trung Á như hổ rình mồi; mà trong, cũng ẩn chứa nhiều đầu mối náo động. Không nói gì khác, nếu tiếp tục dựa theo thể cục hiện tại, Khánh Vương tất phản.

Làm kẻ xuyên qua biết rõ lịch sử, Tiêu Duệ hiểu được, họa ngạn này có rất nhiều đã không thể tránh né. Một ngày nào đó tai họa ngầm hiện ra gây tai họa, chắc chắn Đại Đường sẽ xuống dốc. Đường như bởi vì kẻ xuyên qua đã đến, An Lộc Sơn đã mất đi năng lực mây mưa khác thường, nhưng An Lộc Sơn vừa đi lại nhảy ra Lý Tông, mà so với người trước, nội loạn Lý Tông dẫn phát sẽ càng sâu xa. Dù sao, hắn là hoàng tử chính tông, đích hệ hoàng thất Đại Đường. Một khi hắn nâng cờ tạo phản, người đi theo sẽ rất nhiều.

Biết rõ Lý Tông tất phản, nhắc lên một hồi mưa máu, nhưng Tiêu Duệ không có cách nào rút củi dưới đáy nồi. Mà trong khi giã chết, tuy rằng Lý Long Cơ cũng có phát hiện, nhưng hắn lại quá tự tin, quá mức tự kỷ với năng lực nắm toàn cục trong tay của mình, cho nên hắn tiếp tục chơi với lửa, còn coi Lý Tông trở thành quân cơ mình có thể tùy ý bày bố.

- Nói rất đúng.

Lý Long Cơ chậm rãi đứng dậy:

- Chỉ có điều, Tiêu Duệ, người có biết chuyện tình gì khó giải quyết cho dù là trẫm cũng cảm thấy đau đầu?

Tiêu Duệ trầm ngâm một lúc:

- Phụ hoàng, việc này vẫn để thái tử diện hạ ra mặt đi... Tiêu Duệ cảm thấy, chuyện này thoát nhìn phức tạp, kỳ thật rất đơn giản.

- Ồ?

- Phụ hoàng, quốc khố trống rỗng, nhưng triều đình còn phải trả vô số bổng lộc và phong thêm tước cho đám quyền quý... Được triều đình cung cấp nuôi dưỡng, nếu đám quyền quý không nghĩ báo hoàng ân, ngược lại trở nên ngày càng càng trầm trọng, tham lam không thỏa mãn... Bởi vậy, phụ hoàng, nếu thật sự không dừng lại được, Đại Đường sẽ nguy!

Tiêu Duệ cất cao giọng nói:

- Mà những nhân khẩu đất đai giấu kín này, nguyên bản chính là chiếm hữu phi pháp, triều đình thu hồi theo luật, một lần nữa đăng ký trong danh sách trưng thu thuế má, có gì không thể? Phụ hoàng, chỉ cần phụ hoàng hạ chiếu, nghiêm lệnh đám quyền quý đưa ra lại tỏ vẻ chuyện cũ sẽ bỏ qua, đẩy mạnh việc này cũng không khó!

Thấy Lý Long Cơ còn đang do dự, Tiêu Duệ lại thêm vào một câu:

- Phụ hoàng ân uy đều nặng, ai dám không theo?

Giữa khuôn mặt động tình của Lý Long Cơ tràn đầy âm trầm. Lưu U Cầu biết sinh mạng đã tới cuối cùng, Lý Long Cơ tuyệt đối sẽ không cho phép một người biết rõ nghiệt tình trong lòng hắn tồn tại trên đời này.

Nhưng Lưu U Cầu cũng không sợ chết, trái lại một hơi nói ra bí mật chôn giấu trong lòng hơn mười năm này, lão cảm thấy thả lỏng và giải thoát khác thường. Nếu không phải lo lắng Lý Long Cơ thẹn quá hóa giận sẽ hạ thủ với Lưu gia, lão cũng sẽ không “giải thích” với Lý Long Cơ nhiều như vậy.

Kỳ thật, lão thật sự vương bận ở Lưu gia, chỉ là một mình Lưu Nhạn Dung mà thôi. Lại nói, đối với bí mật nguy trang cung nhân mấy năm mà nói, lão căn bản không có cốt nhục hậu đại và thân nhân chân chính. Lưu Nhạn Dung, chỉ là đường nữ lão bí mật thu dưỡng vì che dấu tai mắt người khác mà thôi.

Giờ phút này, nhìn bộ dạng tiêu tụy gần như khô cạn của Lưu U Cầu, Lý Long Cơ âm thầm thở dài. Khó trách người này cả đời không nạp thiếp, không gần mỹ sắc.

Hóa ra, là cung nhân được Thái Bình nuôi dưỡng từ bé.

Lý Long Cơ thở dài một hơi, tâm tình phức tạp. Lưu U Cầu cũng không có sai gì, nhưng Lưu U Cầu phải chết.

217. Chương 202: Thái Tử Lên Đài, Tiêu Duệ Diễn Hí Khúc

- Nói cũng đúng, hoàng mệnh của trẫm vừa hạ, ai dám không theo?

Mặc dù Lý Long Cơ đang mỉm cười, nhưng loại tự tin kiêu ngạo và khí phách không gì sánh kịp đã tự nhiên phát ra, tuy rằng không phải cố ý, vẫn khiến Tiêu Duệ ngồi một bên cảm thấy một chút áp lực.

Nhưng Lý Long Cơ còn có chút nghi vấn:

- Thái tử.

Tiêu Duệ hiểu được, Lý Long Cơ căn bản là thiếu sự tin tưởng vào Lý Kỳ. Hắn cười cười, cúi đầu nói:

- Thái tử chính là thái tử một quốc gia, thân phận cao quý, sao có thể để mấy việc linh tinh này quấy thân? Phụ hoàng, Tiêu Duệ nguyện ý thay phụ hoàng và thái tử làm ác nhân này!

Lý Long Cơ ngẩn ra, tiếp đó liền cười ha ha đứng lên.

- Một khi đã như vậy, chúc Hộ bộ thượng thư này.

Lý Long Cơ trầm ngâm:

- Tạm thời vẫn để Bùi Khoan làm đi, người này là đại thần nội chính rất giỏi.

Tiêu Duệ im lặng không nói.

Lý Long Cơ thấy hần bảo trì trầm mặc, không khỏi ngạc nhiên liếc hần một cái, thầm nghĩ không phải người một lòng một dạ muốn làm cho Bùi Khoan xuống dưới, hiện giờ như thế nào lại không nói một lời. Nhưng Lý Long Cơ dù sao vẫn là Lý Long Cơ, đa nghi thì đa nghi, trước sau hần quen độc đoán. Mà trên thực tế, Tiêu Duệ cũng hiểu hần quá mức, khi nào nên nói, lúc nào nên bảo trì trầm mặc, đều dẫn đo rất tốt.

Kỳ thật, mấy ngày nay Tiêu Duệ thương thảo với Chương Cừu Kiên Quỳnh, đã chọn được người thay thế Bùi Khoan: Tiết Độ Sứ Kiếm Nam Đạo đương nhiệm Trịnh Lũng. Nhưng, Chương Cừu Kiên Quỳnh lại quyết phản đối Tiêu Duệ chủ động đề cử Trịnh Lũng với hoàng đế. Theo như lời Chương Cừu Kiên Quỳnh, chính là chúng ta có thể hiểu hoàng đế tất nhiên cũng hiểu, dùng hay không dùng Trịnh Lũng, trong lòng hoàng đế hần là sớm có chủ ý.

Sau khi Tiêu Duệ rời đi, Võ Huệ Phi duyên dáng đi ra từ nội thất ngự thư phòng, nụ cười trên mặt giống như hoa tươi nở rộ, cả người đều tỏa ra mùi thơm và không khí vui mừng. Không cần nói gì khác, biểu hiện của Tiêu Duệ khiến Võ Huệ Phi quá hài lòng. Có thể có một con rể như vậy, Võ Huệ Phi nằm mơ cũng tỉnh lại.

Lý Long Cơ thấy thần thái vui vẻ của Võ Huệ Phi, không khỏi cũng mỉm cười:

- Ái phi, nàng đều nghe được đi, Phò mã này của chúng ta rất thú vị.
- Đúng vậy, thần thiếp rất cao hứng.

Võ Huệ Phi ý ôi tiến vào lòng Lý Long Cơ.

- Xem, hần mượn cơ hội cho thái tử xuất đầu, một khi chuyện thành, tất cả công tích đều là thái tử, mà một khi có bất trắc, thì hần sẽ dốc hết sức nhận... Thật ra trẫm cũng rất ngạc nhiên, Kỳ nhi đứa nhỏ này như thế nào có thể làm cho Tiêu Duệ đặt hết hy vọng bảo vệ hần?

Lý Long Cơ cười, một bàn tay bắt đầu vuốt loạn trên người Võ Huệ Phi.

Hai gò má Võ Huệ Phi ửng đỏ, sáng giọng:

- Hoàng thượng, giờ là giữa ban ngày.

Lý Long Cơ cười ha ha, nhưng không có ngừng tay:

- Như thế, trẫm cũng an tâm, có trẫm dạy dỗ lại có Tiêu Duệ phụ tá thời gian dài, Kỳ nhi sẽ không làm cho trẫm thất vọng rồi.

Trên dưới triều dã đều hiểu được, này rõ ràng chính là thái tử lên đài, Tiêu Duệ hát hí khúc.

Bùi Khoan không có từ đi chức vị Hộ bộ thượng thư, song trong lòng rất là phức tạp. Nhưng hần là đại thần một lòng vì nước, vẫn bỏ riêng tư cá nhân qua một bên, chuyên tâm tập trung vào trong công tác thanh tra.

Lý Kỳ dưới sự an bài của Tiêu Duệ, không ngờ mấy ngày liên tiếp đều tự mình trấn thủ ở nha môn Hộ bộ. Mà ở cửa nha môn Hộ Bộ, thì công khai dán chiếu thư diễn đạt sự nghiêm khắc của hoàng đế Đại Đường.

Thấy quan viên Hộ bộ mang theo Võ lâm quân đằng đằng sát khí đi lại tới lui trong ngoài thành Trường An, mà Tiêu Duệ lại chọn dùng thủ đoạn sấm sét của Lý Lâm Phủ, đám quyền quý Đại Đường rốt cục tính tảo lại, lúc này, hoàng đế Đại Đường là muốn động thật sự.

Thời gian thanh tra ngăn ngừa nửa tháng liền tiến triển rất lớn. Đầu tiên là người trong hoàng tộc thấy không thể kháng cự, liền bắt đầu cẩn rằng phun ra từng chút thịt béo đã nuốt vào bụng. Mà sau khi Tiêu Duệ chờ sốt ruột, tự mình mang theo Võ lâm quân và quan viên Hộ bộ niêm phong hai tòa nông trang ngoài thành của Thanh Dương công chúa, “giải phóng” mấy trăm gia nô bị Thanh Dương công chúa nhốt lại nuôi dưỡng không có hộ tịch, đám quyền quý liền bắt đầu vừa mắng vừa chủ động trình báo chi tiết.

Mấy ngày nay, hoàng tộc quyền quý vào cung cáo trạng Tiêu Duệ phi pháp nhiều vô số kể, nhưng Lý Long Cơ luôn bảo trì trầm mặc, cho dù trách tội Tiêu Duệ cũng không, một bộ đáng thờ ơ. Cho dù là Lý Nghi và

Lý Đăng Không Tiêu gia, cũng liên tiếp bị đám nữ chủ nhân nhà quyền quý mở tiệc chiêu đãi, ý đồ muốn chạy cửa sau, có thể nhiều chút nào hay chút ấy.

Nhưng tóm lại, đám quyền quý thấy thái độ hoàng đế cực kỳ kiên quyết, mà Tiêu Duệ và Lý Kỳ lại bày ra một tư thế thiết diện vô tư, kết quả cuối cùng có thể nghĩ, mặc kệ vui hay không, không có một ai dám công khai kháng mệnh.

Giải quyết hoàng tộc quyền quý, còn lại chính là quý tộc nhị đẳng lấy thế gia đại tộc dẫn đầu. Làm cho Lý Kỳ không ngờ chính là, áp lực Hộ bộ gặp phải khi thanh tra thế gia đại tộc không ngờ còn lớn hơn so với đối mặt hoàng tộc.

Lý Kỳ ngồi trong đại sảnh nha môn Hộ bộ, tâm phiền ý loạn nhìn Tiêu Duệ đang đi đi lại lại, không khỏi vội vàng la lên:

- Tỷ phu, huynh thật ra nói một chút, lá gan những thế gia đại tộc này thật ra không nhỏ.

Tiêu Duệ dừng bước lại, đột nhiên quay đầu cười nói:

- Thái tử điện hạ, xưng hô này vẫn nên thay đổi đi, thái tử vẫn nên gọi thẳng tên họ thần cho thỏa đáng.

Lý Kỳ ngẩn ra, lắc đầu:

- Đây là vì sao vậy?

- Lễ nghi triều đình, hiện giờ điện hạ là thái tử, vẫn nên chú ý một chút. Nếu không, sẽ để người ta nói trong mắt Tiêu Duệ không quân thượng, lại đi chỗ hoàng thượng cáo Tiêu Duệ, vậy chẳng phải là chịu không nổi.

- Việc này.

Lý Kỳ cười nói:

- Tỷ phu, Tiêu đại nhân. Quên đi, rất không tự nhiên. Khi không có người, đệ cứ gọi là tỷ phu vậy.

- Ha ha.

- Thật ra huynh nói đúng, hiện giờ thế gia đại tộc vắt lại thành một sợi dây thừng, mỗi ngày đều đến phiên bản cung, làm người ta đau đầu.

- Điện hạ, thế gia đại tộc so với hoàng tộc, thế gia đại tộc thâm căn cố đế, thế lực bọn họ ở dân gian rắc rối phức tạp... Như vậy đi, điện hạ, chúng ta không ngại trước giết gà dọa khỉ đi.

- Huynh là nói Thôi gia?

- Không sai.

Tiêu Duệ thản nhiên cười, hung hăng phát tay.

Nha môn Tiết độ sứ Lũng Hữu.

Dù bận, Lý Tông vẫn ung dung ngồi nơi đó, thông dong uống trà Giang Nam cống phẩm mang đến từ Trường An, sắc mặt bình tĩnh. Hoàng Phủ Duy Minh vội vàng chạy vào, thở hổn hển nói:

- Điện hạ.

Lúc này Lý Tông mới nhíu mày:

- Người kích động cái gì vậy? Không phải là có chút điền sản và gia nô sao? Giao thì sao, không nghiêm trọng.

Hoàng Phủ Duy Minh thở dài:

- Điện hạ, chúng ta tăng cường quân bị đều trông cậy vào những tiền tài riêng này... Nhưng Tiêu Duệ và thái tử muốn làm như thế này, chúng ta.

- Không có tiền, tìm Hộ bộ tìm triều đình đòi.

Lý Tông thản nhiên cười:

- Chỗ biên thùi Lũng Hữu, gặp phải Thổ Phiên tập kích quấy rối, quân phí lương bổng nhiều, cũng là bình thường. Người không cần lo lắng cái gì, mạnh dạn gửi công văn tới Hộ bộ, muốn bao nhiêu thì đòi bấy nhiêu.

Hoàng Phủ Duy Minh do dự một chút:

- Nhưng mà, điện hạ, nghe nói Bùi Khoan Bùi đại nhân ở Hộ bộ đã hướng hoàng thượng xin từ chức. Nếu chức Hộ bộ thượng thư đổi chủ, sợ là quân phí của chúng ta sẽ khó mà chuyển giao thuận lợi như trước.

- Không sợ, tạm thời Bùi Khoan không có chuyện gì.

Lý Tông cười lạnh một tiếng:

- Để cho Lý Kỳ và Tiêu Duệ hung hăng làm ầm ĩ đi. Nháo càng dữ dội, càng có lợi với chúng ta. Hừ, chẳng lẽ người không có nghe nói, tiếng oán thán khắp nơi ở Đại Đường sao? Tiêu Duệ rất ngu xuẩn, không ngờ hạ độc thủ với thế gia đại tộc. Hắn quá non, nếu thế gia đại tộc dễ động tới như vậy, phụ hoàng đã sớm động thủ, còn đến lượt hắn?

- Ý tứ điện hạ là.

- Chúng ta muốn thành đại sự, thế gia đại tộc là một lực lượng có thể lợi dụng.

Lý Tông phát ra giọng mũi:

- Thật ra bản vương muốn nhìn, tương lai Tiêu Duệ bị nước miếng của thế gia đại tộc làm cho chết đuối như thế nào.

Hoàng Phủ Duy Minh thở dài trong lòng, có mấy câu hắn muốn nói nhưng không dám nói ra. Đích thật là thế lực của thế gia đại tộc rất lớn, kỳ thật thế lực lớn chủ yếu là ở chỗ, cấm rẽ dân gian, có lực ảnh hưởng thật lớn trong sĩ lâm. Nếu thế gia đại tộc muốn làm địch với Tiêu Duệ, đơn giản là vận dụng lực lượng dư luận và người đọc sách. Nhưng Khánh Vương điện hạ, bằng vào địa vị và uy vọng trong lòng của dân chúng và sĩ tử thiên hạ hiện tại, Tiêu Duệ hoàn toàn có thể không nhìn thế gia đại tộc “trả thù”!

Hơn nữa, Hoàng Phủ Duy Minh xuất thân từ đại tộc trong lòng cũng sáng như gương. Thế gia đại tộc coi trọng thanh danh, cũng chỉ có thể sinh tồn phụ thuộc vào hoàng quyền. Dưới uy áp của hoàng quyền, vì bảo toàn lợi ích và thanh danh, thế gia vọng tộc chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp. Sau đó chuyện này cũng nghiệm chứng phán đoán của Hoàng Phủ Duy Minh, dưới thủ đoạn ân uy đều nặng của Tiêu Duệ và Lý Kỳ, thế gia đại tộc đều ngừng công kích, ngoan ngoãn dựa theo yêu cầu của Hộ bộ vừa trả lại đất đai bị xâm chiếm, vừa phóng thích lưu dân và gia nô không hộ tịch.

Hoàng Phủ Duy Minh chậm rãi ngồi xuống, trong lòng hiện lên một chút hối hận: Khánh Vương điện hạ này rất giống đương kim thiên tử, quá mức tự tin và cuồng vọng. Chính mình đi cùng một chỗ với hắn, sợ là lên nhằm phải thuyền tặc. Cái gọi là lên thuyền tặc dễ dàng, xuống thuyền tặc khó khăn, giờ phút này Hoàng Phủ Duy Minh cũng chỉ có thể kiên trì đi theo Lý Tông không thể chùn lòng.

Uống trà, tán gẫu với Lý Tông một chút, đột nhiên Hoàng Phủ Duy Minh nhảy dựng trong lòng, có một loại cảm giác rất không tốt.

Hắn nhíu mày, bị Lý Tông nhìn thấy. Lý Tông cười cười:

- Làm sao vậy? Bản vương mang đến không ít ca vũ kỹ từ Trường An, một lát để đám ca vũ trợ hứng, người ta không say không được!

Hoàng Phủ Duy Minh nở ra nụ cười cứng ngắc, chợt nghe một âm thanh lạnh lạnh vang lên từ thính khấu:

- Hoàng thượng có chỉ, Tiết độ sứ Lũng Hữu Hoàng Phủ Duy Minh tiếp chỉ!

Hoàng Phủ Duy Minh kinh hãi một trận, đứng dậy ra ngoài nghênh đón.

Một tiểu thái giám bộ mặt thanh tú tuyên đọc thánh chỉ xong, hì hì cười nói:

- Hoàng Phủ đại soái, hoàng thượng gọi gấp, hay là nhanh chóng theo ta về kinh phục mệnh đi?

Hoàng Phủ Duy Minh tiếp nhận thánh chỉ, tiến lên cười bồi:

- Tiểu công công. Không biết vì sao hoàng thượng đột nhiên gọi ta vào kinh?

Tiểu thái giám lơ đãng lắc đầu:

- Ta cũng không biết lý do. Chỉ có điều, lúc ta ra khỏi kinh, trong cung cũng có rất nhiều người phân phó đi các trấn, nghe nói là hoàng thượng gọi Tiết độ sứ các trấn cùng nhau vào kinh gặp.

Hoàng Phủ Duy Minh thở phào một cái, sắc mặt dần thay đổi có chút tái nhợt. Tuy rằng hoàng đế triệu Tiết độ sứ các trấn vào kinh, cũng không xem như rất khác thường, trước kia cũng thường có chuyện như vậy, nhưng lần này, lại khiến Hoàng Phủ Duy Minh cảm thấy rất bất an, rất bất an. Hắn có một loại dự cảm, lần này đi, có lẽ hắn không về được.

Nhưng, hắn có thể không thuận theo chiếu chỉ sao?

218. Chương 203: Di Dân

Tiểu thái giám nói đúng, ngay khi Hoàng Phủ Duy Minh lên đường, gần như Tiết độ sứ các trấn đồng loạt bị Lý Long Cơ ban chiếu thư, gọi đi Trường An. Đến tột cùng Lý Long Cơ muốn làm gì, không chỉ nói đám Tiết độ sứ này không hiểu ra sao, cho dù là chúng thần trong triều cũng không rõ ràng lắm. Thậm chí, trừ Lý Lâm Phủ ra, gồm cả Tiêu Duệ ở trong, ít người biết được hoàng đế đã phát ra chiếu thư triệu tập các Tiết độ sứ vào kinh yết kiến.

Tuy nhiên, ba ngày sau khi chiếu thư của Lý Long Cơ phát ra, Tiêu Duệ vẫn nghe được tin tức bất ngờ này từ miệng Cao Lực Sĩ. Tuy rằng Cao Lực Sĩ chỉ nói một câu nói đùa vô ý, nhưng Tiêu Duệ cũng hiểu được, thái giám quyền thế nhất Đại Đường chẳng qua là có ý lộ ra với mình mà thôi.

Tuy nhiên, nhận được tin tức này, Tiêu Duệ cũng không để ở trong lòng. Đương nhiên, hiện tại hắn cũng không có tinh lực nghiêm ngẫm ý đồ Lý Long Cơ. Thanh tra nhân khẩu và đất đai tiến triển cực kỳ thuận lợi, hạch định lượng ngạch thuế má đã thông qua Hộ bộ bắt đầu thi hành thiên hạ một lần nữa. Nói vậy không cần bao lâu, quốc khố Đại Đường sẽ tràn đầy trở lại.

Mấy ngày nay Lý Long Cơ rất phấn nộ trong lòng, thông qua “bảng báo cáo” mà Lý Kỳ và Tiêu Duệ cùng với Bùi Khoan bẩm báo lên, hoàng đế anh minh thần võ tự nhiên hiểu được. Nhiều năm qua, thu nhập quốc khố mấy năm qua bị đám quyền quý Đại Đường các cấp đè xuống là rất lớn! Nếu không phải vì ổn định triều đình, thiếu chút nữa Lý Long Cơ đã muốn chém đầu hết thầy lũ sâu mọt này.

Thực tế mà nói, Lý Long Cơ không phải một hôn quân. Tuy rằng đa nghi giỏi về lòng quyền, nhưng lòng dạ và ánh mắt hắn vẫn có chút rộng lớn, hắn cũng không có đem để quốc Đại Đường trở thành một vật phẩm tư hữu của một mình hắn. Hắn biết rõ ràng hơn ai hết, nếu tiếp tục tùy ý áp bức đám quyền quý tiếp tục, để quốc Đại Đường liên xong đời. Đến lúc đó, xui xẻo không chỉ có hoàng thất Lý Đường, còn có ngàn vạn con dân Trung Hoa.

Cho nên, hắn vì chính nghĩa không quay lại, trực tiếp thúc đẩy Hộ bộ thanh tra đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Nhưng là, hiện tại có một vấn đề lớn hơn lại xảy ra trước mắt Tiêu Duệ.

Thanh tra ra nhiều đất đai đang được Hộ bộ thống nhất chỉ huy sắp xếp, bị quan phủ các cấp đăng ký trong danh sách, lại phân phối đến tay người nông mất đất, vô số nông dân mất đất lấy lại được đất đai dựa vào đó mà sinh tồn. Một lần hành động nông dân thoát khỏi thảm cảnh phụ thuộc vào quý tộc, với Đại Đường hiện tại mà nói, điều này có ý nghĩa thật lớn, không thua gì một cuộc cách mạng đất đai.

Trừ việc này ra, còn “giải phóng” hơn mười vạn lưu dân và hậu đại từ nông trang các quyền quý. Số lượng khổng lồ này, khiến triều dã trên dưới nghẹn họng nhìn trân trối. Một số lượng người khổng lồ như vậy lâu dài không hộ tịch, không có nhân quyền, không thuế má, không tiếp thụ triều đình khổng chế, chỉ đều yên lặng tạo ra tài phú vô hạn lượng cho các quý tộc. Lý Long Cơ tưởng tượng số của cải này căn bản thuộc về triều đình Đại Đường, lửa giận trong lòng lại không thể ngăn chặn.

Đương nhiên, làm một hoàng đế giỏi về lấy đại cục làm trọng, Lý Long Cơ vẫn không làm cho lửa giận choáng đầu óc. Vì ổn định, hắn không hề so đo “hành vi phạm tội” của đám quyền quý tự mình nuôi nhốt lưu dân không hộ khẩu. Nhưng, “giải phóng” số lượng nông nô cực lớn như vậy an trí thế nào?

Đăng ký hộ tịch một lần nữa, bọn họ liền biến thành bình dân hợp pháp. Nhưng, những người này hoàn toàn không có thổ địa, lại sống yên phận một chỗ, những người này nên an trí thế nào?

Trong nhất thời Lý Long Cơ đau đầu không ngừng.

Trong ngự thư phòng đang mở triều họp nhỏ.

Những vấn đề không giải quyết được trên triều, Lý Long Cơ đều triệu tập cận thần của có cơ hội thảo luận trong ngự thư phòng, trở thành ước định mà thành tiểu triều, mười mấy năm qua đã thành định chế. Tuy nhiên, làm Lý Long Cơ thất vọng chính là trong ngự thư phòng, quần thần vẫn tranh cãi không ngớt, không hề đưa ra được một kết quả.

Kỳ thật, trong lòng đám đại thần ở đây, gồm cả Lý Lâm Phủ bên trong, phần lớn giữ một thái độ không sao cả. Hơn mười vạn người mới không có đất, nhiều lắm là phân tán đến các châu huyện phủ mạc cho họ tự sinh tự diệt thôi.

Nhưng mà lời này không thể nói rõ, dù sao ai cũng không muốn làm ác nhân.

Tiêu Duệ vẫn duy trì trầm mặc khác thường. Dưới sự thờ ơ và lạnh nhạt này, hắn mới phát hiện, dường như chỉ có Bùi Khoan mới có một chút “lòng bình dân” như vậy, trong lời nói có nhiều bận tâm tới kế sinh nhai của những người này, những người khác căn bản không có suy xét sống chết của bọn họ.

Ngay khi có người đề xuất đề nghị nhét toàn bộ những người này vào trong quân đội, rốt cuộc Lý Long Cơ không kìm nổi tức giận, hắn hừ một tiếng, hung hăng vỗ bàn, trầm giọng nói:

- Những người này có cả người già yếu phụ nữ và trẻ em, như nào sung quân toàn bộ được? Còn nữa, cho dù là sung vào trong quân, triều đình lấy cái gì cung cấp nuôi dưỡng bọn họ?

- Lý Lâm Phủ, khanh tới nói.

Lý Long Cơ dừng một chút khoát tay áo.

Lý Lâm Phủ thở dài một tiếng, hắn cũng không có ý kiến gì hay, hắn cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, thật sự không được, hay là làm cho bọn họ làm gia nô một lần nữa đi, như vậy sẽ giải quyết cái họa trong lòng triều đình.

Mày Lý Long Cơ nhảy dựng:

- A?

Vài quan viên một hệ Lý Lâm Phủ lập tức cùng hưởng ứng, hồn nhiên không để ý đến một chút âm trầm nơi khóe miệng Lý Lâm Phủ.

Chương Cừu Kiềm Quỳnh nhú mày, tiến lên nói:

- Hoàng thượng, thần nghĩ đến, Lý tướng nói như vậy không ổn.

Lý Long Cơ nghiêng ngàm nhìn Chương Cừu Kiềm Quỳnh:

- Chương Cừu ái khanh, khanh không ngại nói thẳng, trẫm nghe.

Lý Long Cơ trầm nghĩ, cuối cùng Chương Cừu Kiềm Quỳnh ngơ ngẩn ý đứng ra chống đối Lý Lâm Phủ sao? Không thể không nói, một trong các mục đích Lý Long Cơ bồi dưỡng Chương Cừu Kiềm Quỳnh, chính là để kiềm chế Lý Lâm Phủ. Nhưng từ khi Chương Cừu Kiềm Quỳnh nhập các tới này, hành sự đều khiêm tốn, tuy rằng không có tới lui với Lý Lâm Phủ, nhưng không có nổi lên xung đột gì, mà đối với chủ trương chính lệnh của Lý Lâm Phủ, vẫn đều duy trì trầm mặc.

Nhưng rất hiển nhiên, Chương Cừu Kiềm Quỳnh biết vai diễn của mình, hiểu được, không thể tiếp tục bảo trì trầm mặc nữa, cho nên trong chuyện này, hắn dứt khoát đứng dậy. Mặc kệ hắn nói cái gì, mặc kệ đề nghị của hắn như thế nào, có tính khả thi hay không, chỉ cần đối lập với Lý Lâm Phủ, là được.

Cho nên, Chương Cừu Kiêm Quỳnh chỉ đành phản đối, cũng không có nghĩa hấn có phương pháp cao minh hơn Lý Lâm Phủ.

- Hoàng thượng, sở dĩ những lưu dân này trở thành không hộ tịch, căn bản ở chỗ phần lớn không có đất đai trên sổ sách. Hiện giờ đất đai đều bị triều đình thu hồi, bọn họ.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh không nhanh không chậm nói ra, ý tứ của hấn rất rõ ràng, đã không có đất đai, các quý tộc còn cần đám lưu dân không hộ khẩu này làm gì?

Lý Lâm Phủ cười cười:

- Hoàng thượng, là thần sơ suất, Chương Cừu đại nhân nói đúng.

Nói xong, Lý Lâm Phủ nương theo thời gian trở lại thoáng nhìn thâm ý qua Tiêu Duệ. Tiêu Duệ đang suy nghĩ nỗi lòng của mình, đột nhiên nhận thấy ánh mắt cáo già của Lý Lâm Phủ, không khỏi ngậy người ngần ngại lại âm thầm cười khổ, cha vợ này quả nhiên là một lão cáo già, mình suy nghĩ cái gì, có thể giấu diếm được người trong thiên hạ, nhưng không thể giấu diếm nỗi Lý Lâm Phủ.

Quả thật Tiêu Duệ có một suy nghĩ cực kỳ đặc biệt, nhưng hấn đang do dự, có nên nói ra hay không, mà nói ra lại có thể được hoàng đế và triều đình Đại Đường đồng ý hay không. Dù sao, suy nghĩ này của hấn quá mức kinh thế hãi tục. Cũng chỉ có tâm tư và tài năng của kẻ xuyên qua ngàn năm này mới có thể thiên mã hành không tung hoành tứ hải như vậy.

Lý Long Cơ đang đánh giá Tiêu Duệ, hấn biết khẳng định Tiêu Duệ có ý tưởng. Không biết qua bao lâu, dường như Huyền Tông hoàng đế này đã quen quan điểm ngạc nhiên cổ quái của Tiêu Duệ.

- Tiêu Duệ, khanh có ý tưởng gì, không ngại nói ra.

Lý Long Cơ thấy Tiêu Duệ còn đang do dự, trực tiếp chỉ tên.

- Hoàng thượng.

- Ừ?

Tiêu Duệ vừa mới đứng dậy mở miệng đã bị Lý Long Cơ trừng mắt nhìn.

Tiêu Duệ ngần ra, tiếp đó tỉnh ngộ lại, cười khổ khom người xuống thi lễ sửa lời:

- Phụ hoàng.

Một tiếng “phụ hoàng” này, kỳ thật Tiêu Duệ có chút “xấu hổ”, nhưng nghe vào trong lỗ tai chúng thần lại giống như một tiếng sét đánh. Ngay cả Lý Lâm Phủ và Chương Cừu Kiêm Quỳnh, hai người quan hệ chặt chẽ với Tiêu Duệ cũng không khỏi rất giật mình.

Gọi gọi lên lút thì cũng thôi, bởi vì dù sao Tiêu Duệ cũng là trượng phu Lý Nghi, phò mã Lý Long Cơ. Nhưng hiện tại là trên triều, trường hợp chính thức Lý Long Cơ để Tiêu Duệ công khai xưng là “phụ hoàng”, đây có nghĩa là Lý Long Cơ đã quyết định chính thức nhận và công khai thân phận phò mã của Tiêu Duệ.

Tuy rằng chỉ là một cái xưng hô, trong đó ẩn giấu ý nghĩa lớn lao.

Trong nhất thời, chúng thần âm thầm cân nhắc trong lòng, quay đầu về phía thái tử Lý Kỳ đứng bên người Lý Long Cơ, ánh mắt cũng trở nên nghiêm nghị một chút.

Thoạt nhìn, đây là hoàng đế tự tăng thêm quả cân phò mã cho thái tử, Chương Cừu Kiêm Quỳnh nghĩ thầm.

Mà trong lòng Lý Lâm Phủ cũng nở hoa, hấn mơ hồ cảm giác vị hoàng đế Đại Đường tâm cơ âm trầm này vô hình trung đã rơi vào vũng bùn, rơi vào tay giặc mà người nào đó giảng bấy tỷ mỹ mà không tự biết. Kỳ thật, hấn thật đúng là oan uổng Tiêu Duệ, ít nhất Tiêu Duệ cũng không hề giác ngộ, một thân phận phò mã cần gì phải tranh luận.

Dường như không phát hiện ánh mắt phức tạp và quỷ dị của mọi người, Tiêu Duệ tiếp tục nói:

- Phụ hoàng, Tiêu Duệ nghĩ rằng.

Tiêu Duệ nói đến đây, đột nhiên tiến lên lấy tay chỉ vào bản đồ giang sơn Đại Đường trên vách tường, vẽ một vòng tròn giữa Kiếm Nam Đạo, bên ngoài Nam Chiếu và khu dân cư của người Thoán, chậm rãi nói:

- Phụ hoàng, Nam Chiếu hùng cứ Tây Nam, thực lực ngày càng mạnh mẽ. Tuy rằng trước mắt Bì La Các là thần phục Đại Đường ta, nhưng cứ thế mãi, Nam Chiếu chắc chắn trở thành mối họa Tây Nam Đại Đường.

Tuy rằng đám người Lý Long Cơ có chút nghi hoặc đối với Tiêu Duệ, nhưng lời này của Tiêu Duệ vẫn khiến cho quân thần Đại Đường phần nào đó đồng tình. Tuy rằng Nam Chiếu thần phục, nhưng thực lực Nam Chiếu từ từ mạnh mẽ, Nam Chiếu Vương Bì La Các cũng không phải hạng người vô năng, cho nên tương lai Nam Chiếu chắc chắn lớn mạnh, điểm này, ai cũng rõ ràng trong lòng.

Dựa theo Lý Lâm Phủ, chính là dốc hết sức cả nước, cũng phải tiêu diệt Nam Chiếu mới tốt. Nhưng loại ý tưởng này quá mức điên cuồng, Lý Long Cơ làm sao có thể đồng ý, xung quanh Đại Đường rất nhiều man di phiên thuộc, còn có thể đều diệt hết sao?

Mọi người không nói gì, yên lặng nghe.

- Phụ hoàng, kế hoạch trước mắt, chỉ có hạn chế Nam Chiếu phát triển.

Ngón tay Tiêu Duệ chỉ vào khu vực dân cư người Bặc và người Thoán. Người Nam Chiếu thống nhất đã lâu, nếu để cho Nam Chiếu đóng quân khu vực người Thoán và người Bặc, Nam Chiếu tất thành bá chủ Tây Nam, nếu cấu kết với Thổ Phiên, Tây Nam Đại Đường sẽ nguy.

Lý Long Cơ có chút minh bạch, hần đột nhiên cả kinh:

- Tiêu Duệ, ý của khanh là.

Tiêu Duệ dùng lực chỉ một điểm trên bản đồ:

- Phụ hoàng, nếu như vậy, không bằng chúng ta rút củi dưới đáy nồi, dời người Bặc và người Thoán đi, sau đó để cho lưu dân di dân qua, thiết lập quận huyện ở địa phương này, trực tiếp nhét vào sự quản hạt của Kiếm Nam Đạo. Kể từ đó, địa phương này sẽ trở thành biên giới Đại Đường, Nam Chiếu sẽ hết hy vọng.

Không thể không nói, ý tưởng của Tiêu Duệ là một ý tưởng kinh thiên, vừa ra khiến mọi người trợn mắt há mồm. Trên lý luận là khả thi, biến đất man di Tây Nam đang ở thành khu vực sinh sống của người Hán, trực tiếp nhét vào bản đồ Đại Đường, mở rộng biên giới Đại Đường đồng thời tạo thành kinh sợ và kiềm chế Nam Chiếu. Nhưng lý luận là lý luận, sự thật là sự thật.

Lý Long Cơ nhún mày.

Bùi Khoan cười lạnh một tiếng:

- Hoàng thượng, Tiêu đại nhân quả nhiên là người si nói mộng nha. Người Bặc và người Thoán dời dời ở chỗ này, ngài dựa vào cái gì để người ta dời khỏi cố hương? Bọn họ như nào lại đồng ý? Còn nữa, người Bặc và người Thoán cộng lại cũng gần 10 vạn, an trí như thế nào?

Nghe thấy tiếng trào phúng và khó hiểu của chúng thần vang lên, Tiêu Duệ lơ đãng. Hần đã sớm liệu, ý tưởng của hần vừa ra lò, khẳng định là kinh thế hãi tục.

- Phụ hoàng, các vị đại nhân, người Thoán và người Bặc nhiều thế hệ định cư ở nơi đây, nhưng nơi đây chỉ là vùng bản dân, khí hậu ác liệt, sản vật rất ít, con người sinh tồn chỉ có thể dựa vào Nam Chiếu và Đại Đường. Có thể nói, gia viên người Bặc người Thoán bọn họ mà nói, cũng không phải cõi an vui gì.

219. Chương 204: Bộ Mặt Khác Của Tiêu Duệ

- Tiêu Hổ, người báo tin của Tôn gia còn ở đây hay không?

- Còn, lão gia.

Khóe miệng Tiêu Duệ bĩu ra:

- Đi, mang ta đi gặp hần.

Tiêu Duệ chạy đi mấy bước, đi hai bước, không khỏi dừng chân lại, quay đầu nhìn Lý Nghi. Lý Nghi giơ tay lên:

- Tử Trường, nhanh đi thôi, đừng để Tú Nhi ăn đau khổ.

Tiêu Duệ gật đầu, vội vã chạy ra ngoài viện.

Người Tôn gia phái tới đang đi lòng vòng ở ngoại viện Tiêu gia, thấy Tiêu Duệ đi tới, khẩn trương quỳ xuống, vội vàng hô:

- Tiêu đại nhân, cứu Nhị phu nhân nhà ta và Tú Nhi cô nương.

- Người không cần hoảng, người nói cho bản quan, đến tột cùng là ai to gan như vậy, bắt Tú Nhi và Linh Ngọc phu nhân? Bọn họ là người nào? Hiện giờ Tú Nhi.

Tiêu Duệ khoát tay áo.

- Tiêu đại nhân, bọn họ là ai, tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên, xem bộ dạng nô bộc thành đàn tiên hô hậu ủng của bọn. Đúng là... Tú Nhi cô nương và Linh Ngọc phu nhân nhà ta bị bọn họ bắt tới Phù Dung Viên ngoài thành.

Phù Dung Viên ngoài thành Trường An, là một khu vườn kiểu Giang Nam. Vừa đến mùa thu, hàng nghìn hàng vạn hoa phù dung trong vườn thi nhau nở rộ, mùi hương lay động Trường An. Cho nên trong mùa này, Phù Dung Viên trở thành chỗ dạo chơi ngoài thành tốt nhất của đám quyền quý và sĩ tử Trường An.

Trong Phù Dung Viên, có một tòa lầu cao bốn tầng, tên là Phù Dung Các, đúng là một tửu quán xây dựng thành đài cao ngắm cảnh tốt nhất. Phù Dung Các xây dựng vào năm trước chính là năm Khai Nguyên thứ hai mươi ba, tuy rằng mới gần gũi một năm, nhưng thanh danh Phù Dung Các cũng đã lan truyền, là tửu lâu xa hoa số một số hai Trường An.

Đặt mình trong biển Phù Dung, kêu bạn gọi bè, xem hoa nghe nhạc, trong lòng ôm ấp thiếu nữ xinh đẹp dung mạo diễm lệ có thể so với Phù Dung, dần dần trở thành thời thượng của đám quyền quý Trường An mùa này.

Phù Dung Viên là sản nghiệp gia tộc Trịnh thị. Chuông quây Phù Dung Viên và Phù Dung Các hiện giờ là Trịnh Phong đường thúc của Trịnh Ưởng. Tuy rằng Trịnh gia là thế gia đại tộc, dòng dõi mấy đời nối tiếp nhau, nhưng làm một đại gia tộc kéo dài trăm năm, Trịnh gia cũng không thiếu nhân tài kinh doanh sản nghiệp. Vì sản nghiệp của gia tộc bỏ quan theo thương vớt vãn theo thương, là lựa chọn bất đắc dĩ của một bộ phận đệ tử Trịnh gia, Trịnh Mang là một trong số đó.

Rất nhiều khi, Trịnh Mang thầm oán giận không ngừng, nếu như Trịnh Long không phải gia chủ quyết định hẳn phải bỏ văn theo thương, nói không chừng hiện tại hẳn cũng thi cử làm quan.

Vừa qua chính ngọ, Trịnh Mang lại quen nếp đứng trên cỏ ở cửa bên Phù Dung Viên yên lặng xem đám đệ tử quyền quý Trường An chen vai nối gót. Mà trên Phù Dung Các, tiếng cười và tiếng múa nhạc dâm mỹ của ca cơ vũ cơ cùng nhau vang lên. Thấy nhưng không kỳ quái, Trịnh Mang lắc lắc đầu, lại nhìn một hồi, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhưng hẳn rất nhanh không động chân được. Hắn thấy hai nữ tử sắc mặt phần nộ lo sợ không yên bị hơn mười đệ tử quyền quý cùng tay sai vây ở giữa, gài năm hét sáu đi vào Phù Dung Viên, thẳng đến Phù Dung Các. Loại chuyện bình thường có đám quyền quý tới đây uống rượu tìm hoan này, có khi mang theo kỹ nữ làm bạn, thậm chí, cũng có một số thiếu gia quý tộc cưỡng ép mang đến một số dân nữ mỹ mạo, sau khi say rượu cuồng hoan cho chút tiền tài để quay trở về.

Đương nhiên, cũng có dân nữ cực kỳ cá biệt không chịu nổi nhục lấy cái chết để chống trả. Trước đó không lâu có hai nữ tử can trường nhảy xuống từ Phù Dung Các.

Nhưng lúc này đây Trịnh Mang lại ngây dại, bởi vì, hắn biết một trong hai thiếu nữ đó, là thị nữ bên người Tiêu Duệ ân nhân kiêm bạn thân của đường đệ Trịnh Ưởng.

Thị nữ bên người ở Đại Đường có ý nghĩa gì, thằng ngốc cũng biết được. Mà Trịnh Mang nhớ rõ ràng, mấy lần Tiêu Duệ đi Trịnh gia gặp Trịnh Ưởng, phần lớn đều mang theo thị nữ Tú Nhi thanh tú này. Nhớ tới

Tiêu Duệ hiện giờ quyền thế ngút trời, trong lòng Trịnh Mang nhất thời như đâm vào, hấn thẳm nguyên rửa một tiếng: là ai điên cuồng như vậy, dám động vào người của Tiêu Duệ?

Hắn có chút ngờ ngàng, cảm giác cực kỳ phiền toái.

Khoát tay áo, gọi một tiểu nhị tới, mày Trịnh Mang nhú chặt, cúi đầu:

- Lai lịch đám người vừa rồi là gì?

Tiểu nhị không rõ nội tình, cười nói:

- Đông gia, nghe nói đây đều là công tử Tiết độ sứ các trấn, hình như đầu lĩnh là Hoàng Phủ công tử của Hoàng Phủ Duy Minh đại soái.

Trịnh Mang hút một ngụm lương khí:

- Hầu hạ cẩn thận.

Ở triều đình Đại Đường, tuy rằng phẩm bậc Tiết độ sứ các trấn không tính cao nhất, tước cũng kém rất xa so với đám công thần hoàng tộc, nhưng là những người này nắm giữ binh quyền, ngang bằng với chư hầu một phương. Mà tương ứng, con cháu bọn họ ở trong kinh thành thì rõ ràng cực kỳ ngang ngược. Tuy rằng trong đám con cháu Tiết độ sứ các trấn không thiếu “người đứng đắn”, thí dụ như Điền Gia Mậu đại công tử của Điền Nhân, chính là người tao nhã khiêm tốn. Nhưng ăn chơi trác táng không học văn nghề nghiệp, càng không thiếu, thí dụ như Vương Lượng con trai Vương Trung Tự. Tiêu Duệ từng có một lần “xung đột” với Vương Lượng ở ngoài thành Trường An.

Hoàng Phủ Duy Minh sinh ba gái một trai, Hoàng Phủ xem như độc đinh một mạch Hoàng Phủ Duy Minh, thỏ nhỏ đã được vợ chồng Hoàng Phủ Duy Minh coi là hòn ngọc quý trên tay, cưng chiều không thôi. Cái gọi là cưng chiều ra nghiệt tử, lời này tuyệt đối không sai. Vừa được 17 tuổi, tuy rằng Hoàng Phủ sinh ra một da mặt tốt, lớn lên mi thanh mục tú, nhưng lại không văn không võ, đều chơi đùa càn quấy với con một số Tiết độ sứ quen biết.

Nhưng càn quấy thì càn quấy.

Hoàng Phủ còn không có sa đoạ đến mức khi nam phách nữ.

Chỉ có điều đúng lúc hôm nay, hắn ước hẹn đám người Vương Lượng đi chơi Phù Dung Viên, không ngờ thấy được Tú Nhi và Linh Ngọc ở cửa thành. Nhìn thấy Tú Nhi thanh tú thanh thuần, hắn giống như là trúng tà rồi cuộc bước chân không động. Dung mạo Tú Nhi không tính thượng thừa nhất, nhưng khí chất của nàng, cũng tìm không được trên người nữ tử thông thường. Hoàng Phủ quen ăn thịt cá, đột nhiên nhìn thấy Tú Nhi thanh tú động lòng người, có chút động tâm.

Bọn gia nhân Hoàng Phủ gia cũng quen kiêu ngạo, thấy thiếu gia nhà mình coi trọng nữ tử này, liền ồn ào lên. Đường nhiên, chủ yếu chính là, Tú Nhi ăn mặc kiêu thị nữ nha hoàn, mà đám người Linh Ngọc lại là người Tôn gia ở Trường An, hiện giờ Tôn Công Nhượng có tiền, có lẽ là một nhân vật, nhưng trong mắt Hoàng Phủ, hắn cũng không phải một thương nhân.

Thị nữ một thương nhân, để nàng đi bồi rượu chơi nhạc, có thể thế nào?

Đây là suy nghĩ trong lòng Hoàng Phủ.

Tú Nhi và Linh Ngọc nổi giận khiển trách, bọn hạ nhân Tôn gia cũng đưa Tiêu gia ra làm tấm mộc, nhưng tùy tùng Hoàng Phủ gia nơi nào nghe cái này, không hề phân trần, trực tiếp vung mặt cùng nhau đánh người, đuổi tới tới Tôn gia đi, “vây quanh” bước chân Tú Nhi, Linh Ngọc.

Hoàng Phủ cũng không biết Tú Nhi là thị nữ Tiêu Duệ, nếu biết, chỉ sợ hắn sẽ nghĩ tới phân lượng của mình. Vương Lượng lại nghe được tới tới Tôn gia “uy hiếp”, nhưng hắn bảo trì trầm mặc, không có nhắc nhở Hoàng Phủ.

Vương Lượng âm hiểm mỉm cười trong lòng. Lúc trước hắn bị Tiêu Duệ làm cho xám mảy xám mặt, còn bị lão cha hắn ra sức đánh một hồi mấy ngày không xuống giường được, trở thành trò cười của đám đệ tử quyền quý thành Trường An. Hoàng Phủ này cũng chê cười hắn không ít, nhưng hôm nay Vương Lượng hừ lạnh một tiếng, thâm nghĩ:

- Hoàng Phủ a Hoàng Phủ, đáng đời người không may!

Thấy Hoàng Phủ nâng chén rượu mê đắm dựa về phía mình, Tú Nhi lo sợ không yên mà cả giận nói:

- Người, người muốn làm gì?

Hoàng Phủ cười ha ha:

- Cô nương đẹp quá. Bản công tử là công tử của Hoàng Phủ đại soái, không bằng cô nương theo bản công tử, bản công tử nạp cô nương làm thiếp, cô nương sẽ được hưởng vinh hoa phú quý vô cùng.

Mặc dù Tú Nhi có chút sợ hãi, nhưng nàng đã gặp nhiều quyền quý Trường An ở Tiêu gia, công tử một Tiết độ sứ còn không đến mức khiến nàng có hại. Nàng sợ hãi chính là vạn nhất bị đám ăn chơi trác táng vô sỉ làm bẩn trong sạch, thiếu gia còn có thể cần nàng sao?

Tú Nhi hiểu được, người nhà Tôn gia khẳng định sẽ tới Tiêu gia báo tin, nhưng thiếu gia có thể vì nàng một nha hoàn ti tiện đi trở mặt với một Tiết độ sứ hay không, kỳ thật trong lòng nàng cũng có vài phần không yên.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tú Nhi có chút trắng bệch, nàng lùi về phía sau một bước, run giọng nói:

- Người không nên ép ta, người tiếp tục tiến đến, ta sẽ nhảy từ trên lầu xuống.

Hoàng Phủ nhú mày:

- Được được được, ta không qua.

Mọi người đùa cợt cười rộ lên một bên:

- Nhảy đi, nhảy! Hoàng Phủ, tiếp tục đi tới hai bước, tiểu mỹ nhân này chính là của người.

Hoàng Phủ bị kích, không khỏi đi về phía trước hai bước.

Tú Nhi nắm lấy lan can Phù Dung Các, thân thể run rẩy một chút, lo sợ không yên hô:

- Người đừng tới đây.

Trịnh Mang trốn dưới bậc thang ngoài cửa, đã đứng ngoài quan sát thật lâu, thấy Tú Nhi như vậy, sợ có nguy hiểm, nhớ tới ân tình của Tiêu gia với Trịnh gia, bất chấp khó khăn đi vào khom người cất cao giọng nói:

- Hoàng Phủ công tử, xin nghe tiểu nhân một lời.

Hoàng Phủ quay đầu trừng mắt liếc nhìn Trịnh Mang, bĩu môi:

- Người là người phương nào? Dám đến quấy rầy nhả hứng chúng ta.

- Hoàng Phủ công tử, các vị công tử, tiểu nhân là Trịnh Mang chủ quản quây Phù Dung Viên.

Trịnh Mang thi lễ xung quanh. Tuy rằng trong lòng không ngừng phỉ nhổ đám đệ tử hoàn khổ này, nhưng làm thương nhân, hắn vẫn bày ra nụ cười lỗi đời.

- Ồ.

Giọng nói Hoàng Phủ hoãn lại:

- Người tới làm gì?

- Hoàng Phủ công tử, cô nương này là thị nữ bên người Tiêu Duệ Tiêu đại nhân.

Trịnh Mang cất cao giọng nói.

- Tiêu Duệ?

Thân thể Hoàng Phủ đột nhiên chấn động, tức đỏ bừng mặt lên, quay đầu nhìn Trịnh Mang:

- Như nào có thể?

Vài đệ tử quyền quý Trường An khác, trừ Vương Lượng, cũng đều có chút chấn động. Tiêu Duệ chính là một nhân vật không thể trên vào, bọn họ có khoa trường cũng không dám chọc hắn. Mà nhất là nghe Trịnh Mang đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ “thị nữ bên người”, thoát nhìn sắc mặt đám người còn có chút xấu hổ và khó khăn.

Thị nữ bên người chính là thị thiếp, nữ nhân của Tiêu Duệ. Hoàng Phủ có chút bất an ngồi xuống, cúi đầu. Lập tức, hắn phản ứng lại, kêu lên:

- Người tới, đưa, đưa vị cô nương này về thành đi.

Vương Lượng khinh miệt phẩy phẩy:

- Hoàng Phủ, chẳng qua là một nha hoàn Tiêu gia, người xem người sợ, tiểu ra quần đi?

- Ha ha ha!

Mấy công tử bột e sợ thiên hạ không loạn ồn ào theo.

Hoàng Phủ cắn răng, ngờ vực một chút, đang muốn nói gì, lại nghe tiếng động rối loạn chợt vang lên trong Phù Dung Viên.

Hai chân Hoàng Phủ có chút run lên, vô lực tựa vào lan can, trầm nghĩ, thành phiền toái lớn.

Khóe miệng Vương Lượng hiện lên một nụ cười âm hiểm, tự ngồi ở chỗ kia tự rót tự uống, chuẩn bị xem kịch.

Tiêu Duệ quần áo xanh đen, chậm rãi xuyên qua cổng vòm Phù Dung Viên, dọc theo đường mòn hoa tươi thấp thoáng, đi về phía Phù Dung Các.

Tuy rằng đám công tử bột Trường An cũng không ít tùy tùng, nhưng trước mặt đám thị vệ người Bắc dũng mãnh của Tiêu gia này, chúng đều thành một đám mèo bệnh. Lệnh Hồ Xung Vũ cũng y phục hàng ngày, nắm một thanh bảo kiếm trong tay, thân hình cong lên, không ngờ phóng lên cao, nhẹ nhàng đặt chân lên mái cong bên ngoài, liền phi thân vào lầu hai Phù Dung Các, cũng chính là đình thai chỗ Hoàng Phủ bọn họ.

Lệnh Hồ Xung Vũ lạnh lùng liếc mắt một cái, chợt vươn lên chắn trước người Tú Nhi.

Tiêu Duệ chậm rãi đi lên Phù Dung Các, đi vào đình thai này. Tuy rằng sắc mặt hắn thần nhiên, nhưng lửa giận trong lòng đã sớm dấy lên hừng hực. Hắn chậm chạp nhìn về phía Tú Nhi và Linh Ngọc rút lại phía sau Lệnh Hồ Xung Vũ, lấy lại bình tĩnh, thần nhiên nói:

- Tú Nhi, người không sao chứ?

Tú Nhi thật không ngờ Tiêu Duệ lại đích thân tới, khóc lóc nhào tới:

- Thiếu gia.

- Các người đám súc sinh này!

Tiêu Duệ cười lạnh:

- Uống làm con trai các vị đại thần, khi nam phách nữ không từ bất cứ việc xấu nào. Hôm nay, Tiêu mỗ liền thay phụ thân các người quẫn giáo các người!

Sắc mặt Hoàng Phủ đã trắng bệch không còn chút huyết sắc. Trong mắt hắn, chỉ là một hồi hiểu lầm, hơn nữa, hắn lại không thật sự làm gì đối với Tú Nhi, thêm nữa Tú Nhi chỉ là một nha hoàn thị nữ, có gì đáng ngại? Nhiều lắm, bồi lễ nói nhún nhường với Tiêu Duệ, thì cũng coi như xong xuôi.

- Tiêu, Tiêu đại nhân, đây là hiểu lầm, chúng ta không biết đây là người của Tiêu đại nhân, ha ha.

Hoàng Phủ cười làm lành.

- Nếu, nếu như không phải Tiêu mỗ tới nhanh, đám súc sinh các người sẽ làm ra chuyện gì?

Tiêu Duệ càng nghĩ càng giận:

- Bắt cóc nữ tử bên đường, luật pháp Đại Đường ở chỗ nào?

Hoàng Phủ co miệng không cho là đúng, tuy rằng không dám đáp lời nhưng nhỏ giọng nói thầm hai câu:

- Không phải là một thị nữ sao, nếu không được, ta trả thêm người một thị nữ là được.

- Thối lắm!

Tiêu Duệ tức giận đánh tới, nâng tay hung hăng cho hắn một bạt tai.

Hoàng Phủ tay bưng gò má bị Tiêu Duệ tát đỏ bừng, cũng thẹn quá hóa giận gầm rú lên:

- Người dám đánh ta?

Tiêu Duệ hừ lạnh một tiếng:

- Đánh người thì như thế nào?

Tiêu Duệ quay đầu lại thoáng nhìn “nụ cười xấu xa” nơi khóe miệng Vương Lượng, cảm hận trong lòng càng đậm hơn, roi ngựa trong tay hung hăng quăng về phía Vương Lượng.

Tiêu Duệ thường được nhà xưng tài tử Tử Đồ luôn luôn tao nhã phong lưu, lại trên Phù Dung Các này, đối mặt với đám công tử bột Trường An lộ ra một bộ mặt khác mà hắn không dễ dàng bày ra. Hắn nắm một chiếc roi ngựa được khảm kim tuyến, hai chân mở xiên, thần sắc dữ tợn âm trầm, lần lượt hung tợn cho mỗi người một roi, gồm cả Vương Lượng bên trong.

Kế tiếp, thị vệ người Bắc của Tiêu gia động thủ giống như hổ lang, không bao lâu đã dùng dây thừng trói chặt đám công tử nhà giàu liên quan, đang chuẩn bị dựa theo phân phó của Tiêu Duệ, áp giải bọn họ về phía huyện nha Vạn Niên huyện báo quan trị tội.

Tú Nhi do dự một chút, nhẹ nhàng kéo vạt áo Tiêu Duệ:

- Thiếu gia, ta cùng Linh Ngọc tỷ tỷ không có việc gì, nếu không hay là dừng trị tội mấy vị công tử của các đại thần này.

Tiêu Duệ cắn răng lắc đầu, rống có vậy ngược, động vào tất phải chết; mà trong lòng Tiêu Duệ, người nhà của hắn chính là vậy ngược của hắn, điểm mấu chốt cuối cùng của hắn.

Đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, tức giận tính ra cũng đủ rồi, ngày cả Lệnh Hồ Xung Vũ cũng cảm giác dường như Tiêu Duệ tức giận hơi quá, hắn cúi đầu cười khổ:

- Đại nhân! Tú Nhi chưa chịu đau khổ, hung hăng giáo huấn đám tiểu tử này thì thôi, nhưng bọn họ đều là con Tiết độ sứ các trấn, ít nhất cũng nên lưu một chút thể diện đi? Như vậy.

Ý tứ Lệnh Hồ Xung Vũ rất rõ ràng, khuyên Tiêu Duệ dừng tay. Công khai trói một đám công tử của Tiết độ sứ các trấn áp giải qua thành thị tới nha môn, tương đương hoàn toàn trở mặt thành thù với tất cả Tiết độ sứ, dường như có chút không đáng.

Tiêu Duệ nhàn nhạt cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung, thật lâu sau, hắn thở dài một tiếng:

- Khó được cơ hội như vậy, ta phải làm cho hoàng thượng xem.

Lệnh Hồ Xung Vũ ngẩn ra, trong lòng nghi hoặc nhưng không có hỏi.

Tin tức đám công tử bột Trường An bị Tiêu Duệ trói chặt muốn đưa tới nha môn Vạn Niên huyện trị tội, chợt truyền lại phủ đệ Tiết độ sứ các trấn.

Không bao lâu, Võ Hương Lăng phu nhân Hoàng Phủ Duy Minh cùng phu nhân Vương Trung Tự và Tiết độ sứ các trấn liên quan vội vàng ngồi xe tới, ngăn chặn đường đi của Tiêu Duệ ở cửa Phù Dung Viện. Thấy con mình bị buộc chặt run rẩy đứng ở đó, một đám thân hình chật vật, tóc tai toán loạn, trên mặt còn mang theo vết máu, mỗi người trong đám quý phu nhân này đều choáng đầu váng mắt.

Võ Hương Lăng phu nhân Hoàng Phủ Duy Minh là đường muội bà con xa của Võ Huệ Phi sủng phi hiện tại. Tuy rằng đã ngoài năm hệ, nhưng ở Đại Đường hiện giờ, tộc nhân Võ thị dính dáng đến nữ hoàng Võ

Tắc Thiên đã trở thành lông phượng và sừng lân, cho nên quan hệ giữa Võ Hương Lăng và Võ Huệ Phi vẫn có chút gần.

Lúc trước Võ Hương Lăng gả cho Hoàng Phủ Duy Minh, vẫn là Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi làm mối.

Cho nên, nghiêm khắc mà nói, Võ Hương Lăng với Tiêu gia coi như là có một chút quan hệ thân thích.

Võ Hương Lăng cố nén bất mãn và tức giận trong lòng, dù sao đứa con nhà mình có sai trước:

- Tiêu đại nhân, xem mặt mũi thiếp thân và Hoàng Phủ đại soái, tạm tha nghiệt tử này đi.

Võ Hương Lăng tạm đứng trên lập trường của phu nhân Tiết độ sứ các trấn, tuy rằng đám người Hoàng phủ đoạt thị nữ của người, nhưng cũng không có “tiến thêm một bước thật sự phạm tội”. Hơn nữa, người đánh cũng đánh mắng cũng mắng, mặt mũi các nhà cũng bị người quét không còn, chẳng lẽ không chịu buông tha, muốn làm tuyệt tình?

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Xin hỏi Hoàng Phủ phu nhân, cường đoạt dân nữ bên đường, xúc phạm luật pháp Đại Đường, chẳng lẽ không nên giao cho nha môn trị tội? Tiêu mỗ có thể tha hân, quốc pháp Đại Đường sao có thể dung hân?

Võ Hương Lăng bị nghẹn một chút, hung hăng chà chân, cúi đầu cả giận nói:

- Tiêu đại nhân, ít nhiều lưu chút tình cảm cho đám người thiếp thân, không nên xé rách thể diện mọi người!

Tiêu Duệ bĩu khóe miệng:

- Rốt cuộc là ai không lưu tình cho ai?

Phu nhân Vương Trung Tự tức giận thở gấp vọt lại, lạnh lùng nói:

- Tiêu Duệ, người chó có ý thế hiếp người. Hôn phu chúng ta trấn thủ biên thù vì nước, cũng không thể mặc cho người lăng nhục... Lại nói thị nữ của người còn không có chịu thiệt, cho dù có chịu khổ cũng chỉ là một thị nữ ti tiện, có gì đặc biệt hơn người?

Vương Trung Tự cương trực công chính, nhưng vợ cực kỳ kém, nếu không Vương Lượng cũng sẽ không bắt kham như thế.

- Tiết độ sứ các trấn, ha ha, phái đoàn thật lớn!

Tiêu Duệ bỗng nhiên quay người sang chỗ khác, không ngờ phun ra một câu khó nghe trước mặt mọi người:

- Lão tử cũng không bỏ qua việc này, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, huống chi là các người?

Dùng một chút, Tiêu Duệ quát:

- Người tới, giải bọn họ đi! Ta thật muốn xem, ai dám ngăn cản!

Phu nhân Tiết độ sứ các trấn mở to mắt nhìn, hộ vệ người Bạc của Tiêu gia như lang như hổ áp giải tâm can của phủ mình chậm rãi đi về phía huyện nha Vạn Niên huyện, mặt đỏ lên vì xấu hổ và giận dữ, run run rẩy rẩy, cùng với đau lòng. Bên cạnh đó, các công tử Tiết độ sứ vì cường đoạt dân nữ bị người ta bắt tại trường, trên đường áp giải đến quan phủ, loại chuyện này chẳng phải là khiến Tiết độ sứ các trấn mất hết mặt!

Nếu là người khác, đám quý phu nhân này tự nhiên cũng sẽ không bọ quả, chính là cướp, cũng sớm đã cướp đám con của mình về. Nhưng, nhưng đây là Tiêu Duệ, thanh danh hiển hách, quyền thế ngút trời. Không cần nói gì khác, chỉ cần thân phận Phò mã gia và con rể Lý Lâm Phủ của hân, đám phu nhân Tiết độ sứ đuôi lý này làm sao dám cứng rắn với hân?

Đương nhiên, nếu là người khác, căn bản cũng không có khả năng xuất hiện loại tình huống này.

Kết quả là, đám phu nhân Tiết độ sứ mỗi người mỗi cách lộ ra năng lực của mình, đều chịu đựng xấu hổ và giận dữ, lợi dụng con đường và mạch quan hệ của mình, ý đồ bãi bình chuyện này. Dù sao, không thể thực sự để con trai của mình bị hỏi tội theo luật đi?

Sau khi tin tức truyền ra, triều dã trên dưới đều kinh ngạc: chuyện này nháo lớn. Bất kể ai đúng ai sai, kết quả tương lai như thế nào, coi như là Tiêu Duệ cùng với Tiết độ sứ đã kết thù oán. Tuy nhiên, bởi vậy rất nhiều người sinh ra hiếu kỳ thật lớn với Tú Nhi: thị nữ Tiêu gia này không đơn giản, có thể khiến Tiêu Duệ không tiếc trở mặt với tất cả quân phiệt Đại Đường, thoát nhìn.

Khó chịu nhất vẫn là Vạn Niên Huyện Lệnh Trương Lâm. Tiêu Duệ tự mình đưa người tới cửa, dám công tử bột Trường An cường đoạt dân nữ vật chứng nhân chứng đều có, hấn làm sao dám không ký tên? Chỉ là Trương Lâm nháy mắt như dầu, sắc mặt xấu hổ nhìn Tiêu Duệ, một câu cũng nói không nên lời.

Võ Hương Lăng phẫn nộ vào cung, khóc ngã trước mặt Võ Huệ Phi:

- Huệ Phi tỷ tỷ, xin tỷ làm chủ cho muội tử!

Võ Huệ Phi vừa ngủ trưa dậy, cả người đều mệt mỏi, đột nhiên thấy muội tử này chạy vào trong cung khóc lóc sụt sùi, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Hương Lăng muội muội, muội đây là?

Võ Hương Lăng khóc không thành tiếng:

- Huệ Phi tỷ tỷ, Tiêu Duệ khinh người quá đáng....

Chờ Võ Hương Lăng nghẹn ngào nói chân tướng sự tình một lần, mặc dù Võ Hương Lăng tận lực làm nhạt “hành động tội ác” của đám người Hoàng Phủ nhưng Võ Huệ Phi vẫn nghe ra chút mạnh mẽ, nàng thở dài nói:

- Hương Lăng muội muội, bản cung đã sớm khuyên muội phải quân thúc nghiêm con trai muội... Lúc này thì tốt rồi, chọc tới Tiêu Duệ, các muội đuổi lý trước, muội bảo bản cung làm như thế nào?

Võ Hương Lăng lại khóc lên:

- Huệ Phi tỷ tỷ, quay về chúng ta sẽ cố gắng quân giáo, Tiêu Duệ kia.

Võ Huệ Phi nhíu mày:

- Thật ra Tiêu Duệ làm cũng có chút quá, được rồi, Hương Lăng muội muội, muội chớ khóc, bản cung phái người đi nói với Tiêu Duệ.

Đang nói chuyện, Lý Long Cơ bước nhanh tới.

- Thần thiếp bái kiến hoàng thượng.

Võ Hương Lăng cả kinh, khăn trương lau nước mắt, hành lễ về phía trước.

Khóe miệng Lý Long Cơ lộ ra nụ cười cổ quái, khoát tay áo:

- Hoàng Phủ phu nhân miễn lễ, người vào cung có chuyện gì thế?

Không biết làm sao, Võ Hương Lăng lại nghẹn ngào một lần nữa lặp lại lời vừa nói với Võ Huệ Phi. Lý Long Cơ nghe xong đứng dậy khẽ mỉm cười:

- Tốt lắm, trẫm đã biết, người hãy trở về phủ đi, trẫm tự có chủ trương.

220. Chương 205: Được Thái Tử Cúi Đầu

Võ Hương Lăng không tình nguyện mà đi.

Lý Long Cơ nhìn bóng lưng Võ Hương Lăng đi xa, nụ cười trên mặt dần biến mất gần như không còn, không ngờ còn hừ lạnh một tiếng.

Võ Huệ Phi cả kinh, vội vàng nói:

- Hoàng thượng, cho dù nói như thế nào, Hương Lăng muội tử cũng là muội tử của thần thiếp.

Lý Long Cơ chậm rãi khoát tay áo:

- Hừ, đám Tiết độ sứ này nắm giữ binh quyền, tự cho là quyền thế ngút trời, con cái gia nhân ở Trường An kiêu ngạo ương ngạnh, trầm sớm có nghe thấy. Tiêu Duệ làm rất khá, trầm đã sớm muốn cảnh cáo bọn họ.

Dừng một chút, thần sắc Lý Long Cơ dần dần hòa hoãn xuống:

- Thôi, việc này dừng ở đây đi. Ái phi, mặt mũi này vẫn phải có nàng đi làm, nàng phải người đi Tiêu gia xem đi, nói với Tiêu Duệ tâm tư của hần, trầm rõ ràng, để hần thấy được thì kết thúc.

Võ Huệ Phi ngẩn ra, cười cười:

- Được rồi, thần thiếp đã sớm muốn rời cung đi xem Nghi nhi, nếu không lúc này, thần thiếp sẽ rời cung đi xem Nghi nhi?

Lý Long Cơ gật đầu:

- Đi thôi, thay trầm xem Nghi nhi, hình như nàng cũng sắp sinh rồi đúng không?

Võ Huệ Phi cười hì hì:

- Hoàng thượng nha, còn sớm mà. Kỳ sinh của Nghi nhi, phải tới trước tết Nguyên Tiêu.

Tiêu Duệ mang theo Tú Nhi trở về Tiêu gia, các cô gái Tiêu gia đều dùng ánh mắt “phức tạp” nhìn Tú Nhi và Tiêu Duệ.

Tú Nhi kinh sợ phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất:

- Bốn vị phu nhân, đều là lỗi của Tú Nhi.

Tú Nhi có chút kinh sợ. Tiêu Duệ vì nàng mà làm ra động tĩnh lớn như vậy, nàng đương nhiên vui sướng và vui mừng trong lòng. Nhưng làm một thị nữ nhận biết đúng mực, Tú Nhi cũng hiểu được, thiếu gia nhà mình đối với nàng như vậy, vô cùng có khả năng dẫn đến “lòng đổ kị” nào đó cho bốn vị nữ chủ nhân Tiêu gia.

Tuy rằng nàng vội vàng muốn biến thành nữ nhân chân chính của Tiêu Duệ, nhưng nàng còn không có tâm tư tranh giành tình cảm với bốn vị phu nhân Tiêu gia.

Biểu hiện của Tú Nhi khiến bốn cô gái nhìn nhau mỉm cười. Tình cảm Dương Ngọc Hoàn với Tú Nhi tốt nhất, thời gian ở chung cũng dài, nàng tiến lên kéo Tú Nhi, cười nói:

- Tú Nhi, người chịu ủy khuất.

Lý Đăng Không thật ra quả thực có ghen tuông một chút, nhưng đại tiểu thư Lý gia dám thề, ghen tuông này chỉ có một chút.

Chương Cừu Liên Nhi ở một bên mỉm cười không nói, Lý Nghi biết chính mình nên nói. Kỳ thật trong bốn cô gái cũng chỉ có Lý Nghi mơ hồ đoán được dụng ý của Tiêu Duệ: hần đây đâu phải đi đòi công đạo cho Tú Nhi, chẳng qua là giả bộ mượn đề tài để nói chuyện của mình, diễn trò cho người khác xem.

- Tú Nhi, người chịu ủy khuất là Tiêu gia chúng ta chịu ủy khuất, Tử Trường trút giận cho người cũng là nên làm.

Lý Nghi chậm rãi tiến lên, kéo tay Tú Nhi:

- Đừng khóc, Tú Nhi, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.

Trong bốn nữ nhân của Tiêu Duệ, Tú Nhi kính sợ nhất chính là Lý Nghi. Dù sao, Lý Nghi là công chúa đương triều, con gái hoàng đế. Tuy rằng Lý Nghi cũng không có kiêu ngạo, đối với nàng cũng không khác gì Dương Ngọc Hoàn, nhưng đối mặt Lý Nghi, Tú Nhi vẫn có chút tay chân lóng ngóng, nhất là lúc một mình ở chung thậm chí còn có một chút khẩn trương.

Tú Nhi không dám chậm trễ, lại muốn quỳ xuống.

Lý Nghi là người rất thông minh, làm sao không rõ tâm tư Tú Nhi, nàng cười khổ vài tiếng, đột nhiên dắt tay Tú Nhi, kéo nàng qua một bên, cúi đầu nói:

- Tiểu nha đầu, nếu người tiếp tục xa lánh ta như vậy, ta sẽ kiên quyết phản đối Tử Trường thu người vào phòng.

Thấy khóe miệng Lý Nghi hiện lên một nụ cười ôn hòa giả hoạt, Tú Nhi không khỏi cực kỳ xấu hổ, cúi đầu xuống không dám nói nửa chữ.

Lý Nghi thở dài, gơ tay vỗ bả vai Tú Nhi:

- Nha đầu ngốc, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.

Tú Nhi chịu đựng xấu hổ khom người vái chào bốn cô gái, vội vàng mà đi. Bóng lưng Tú Nhi vừa mới biến mất ở ngoài phòng, Lý Đăng Không liền chua ngoa phun ra một câu:

- Ăn trong bát nhìn trong nồi, nam nhất đều không phải thứ tốt.

Tiêu Duệ cười khở một tiếng, hẳn biết tính tình Lý Đăng Không, cũng không nói rõ với nàng, chỉ đành coi như không nghe thấy, ngồi xuống nâng chén trà lên nhấp nhấp uống trà. Dương Ngọc Hoàn cùng Chương Cừu Liên Nhi đối diện cười:

- Tiêu lang, chàng đây là uống trà hay là húp cháo vậy?

Đúng lúc này.

- Thái tử điện hạ đến!

Ngoài phòng, giọng một tiểu thái giám lạnh lạnh, hô lên, Lý Kỳ giống như một trận gió vọt thẳng vào phòng khách Tiêu gia.

Tiêu Duệ ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Lý Kỳ buồn bực, không khỏi đứng dậy cười nói:

- Thái tử điện hạ như nào đến phủ thần đây.

Lý Kỳ bĩu môi, chỉ phía sau:

- Mẫu phi cũng đến đây, mọi người nhanh chóng chuẩn bị nghênh đón đi.

- Chúng nhi thần cung nghênh mẫu phi!

Võ Huệ Phi mỉm cười dắt vài cung nữ đi vào, vội vàng nâng Lý Nghi sắp sửa quỳ xuống dậy:

- Nghi nhi, con có thai trong người, thì không cần đa lễ, còn có các con, cũng đều đứng lên đi.

Võ Huệ Phi lôi kéo tay Lý Nghi ngồi xuống, ánh mắt quyền rũ chậm rãi đặt lên người Tiêu Duệ:

- Tiêu Duệ, xem mặt mũi bản cung, con đánh cũng đánh mắng cũng mắng, thì đừng tiếp tục bức người nữa, mấy đứa con nhà Tiết độ sứ... như vậy thôi đi. Vì một chút chuyện nho nhỏ, nháo thành như vậy, thật sự là... Ha ha.

- Vâng.

Tiêu Duệ khom người đáp.

- A?

Thật ra Võ Huệ Phi giật mình kinh hãi. Nàng không nghĩ tới Tiêu Duệ đáp ứng thống khoái như vậy, nguyên bản nàng nghĩ rằng Tiêu Duệ sẽ không tình nguyện. Trên đường từ trong cung tới, nàng còn chuẩn bị kết quả vui vẻ nhất, không ngờ người này không chút do dự liền đáp ứng xuống.

Võ Huệ Phi lắc đầu:

- Nếu nói như vậy, con cần gì lại... Ai, Tiêu Duệ, thật ra con trút giận, lại kết thù oán với tất cả Tiết độ sứ các trấn Đại Đường, bản cung cũng cảm thấy không đáng làm thay con.

Tiêu Duệ cười cười, còn chưa kịp nói gì, Lý Kỳ ở một bên không kìm nổi nói chen vào:

- Đúng vậy, tỷ phụ, huynh thật sự vì một thị nữ, kết thù oán với nhiều Tiết độ sứ như vậy, thật là.

Tiêu Duệ nhú mày, sắc mặt có chút trầm xuống.

Lý Kỳ vừa nói ra lời này, Lý Nghi lập tức cảm thấy không ổn, khẩn trương trừng mắt liếc Lý Kỳ một cái, giảng hòa nói:

- Thái tử đệ nào biết đâu rằng, Tú Nhi từ Lạc Dương đã theo Tử Trường, cùng Tử Trường danh nghĩa là chủ tớ thật ra là người thân, Tú Nhi chịu ức hiếp, Tử Trường sao có thể không tức giận.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, đi về phía trước hai bước, sau đó quay người lại nhìn Lý Kỳ, thần sắc thần nhiên:

- Thái tử điện hạ, đám người này ăn chơi trác táng khi nam phách nữ ở kinh thành đã lâu, dân chúng Trường An tức giận nhưng không dám nói. Lần này bọn họ ức hiếp tới cửa Tiêu gia, cho dù không quan hệ với Tiêu gia, để cho Tiêu mẫu gặp được, cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ.

- Nói vậy là thái tử điện hạ lo lắng, Tiêu Duệ kết thù với các Tiết độ sứ, sẽ.

Tuy rằng Tiêu Duệ không nói tiếp nửa câu sau, nhưng thẳng ngực cũng nghe rõ ràng ý tứ của hắn. Tiêu Duệ đi về mặt đối lập với Tiết độ sứ các trấn, tương đương là vết rách giữa Đông Cung và Tiết độ sứ các trấn càng lớn thêm, Lý Kỳ đương nhiên cảm thấy cực kỳ buồn bực, thậm chí còn có một chút bất mãn.

Thấy ánh mắt Tiêu Duệ có chút lạnh như băng, Lý Kỳ vênh miệng, tính trẻ con cúi đầu xuống.

Võ Huệ Phi ở một bên nhìn, tuy rằng không nói gì, nhưng kỳ thật trong lòng chó chút sốt ruột. Nàng không muốn nhìn thấy con rể và con trai mình, bởi vì loại chuyện nhỏ không thể làm chung sinh ra vết rách, liền ra hiệu bằng ánh mắt với Lý Nghi.

Lý Nghi thở dài một tiếng, đứng dậy nhẹ nhàng kéo vạt áo Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ thờ ơ nhìn chằm chằm Lý Kỳ, ánh mắt “âm trầm”

Lý Kỳ có chút chịu không nổi, ngẩng đầu vừa muốn cãi cọ hai câu, thình thình nghe Tiêu Duệ phát ra tiếng thở dài yếu ớt giống như oán phụ:

- Thái tử điện hạ, chừng nào ngài mới có thể thành thực lên vậy?

- A?

Lý Kỳ ngẩn ra.

- Thái tử điện hạ, ngài ngẫm lại xem.

Tiêu Duệ mắt híp trở về chỗ ngồi xuống, chậm rãi nói:

- Ta không phải thẳng ngực, chẳng lẽ ta không biết làm như vậy sẽ kết thù oán với đám Tiết độ sứ này? Nhưng, mặc dù không có hôm nay, chẳng lẽ chúng ta có thể đi cùng đường với Tiết độ sứ các trấn?

- Tạm thời không nói đến đám người Hoàng Phủ Duy Minh là bè cánh tâm phúc của Khánh Vương, cho dù vài Tiết độ sứ khác phần lớn cũng vương vấn không dứt với Khánh Vương, chúng ta đã không thể giao hảo với Tiết độ sứ các trấn.

- Quan trọng hơn là, nếu ngài đã nhập chủ Đông Cung, trở thành thái tử một quốc gia, như vậy, cho dù không giao hảo với Tiết độ sứ các trấn, bọn họ cũng thủy chung là thần tử Đại Đường. Mặt khác, nếu thái tử điện hạ cố ý tương giao với bọn họ, chỉ là đi lên con đường xưa của Khánh Vương, Thọ Vương... kết đảng mà thôi, hừ, nếu thật sự tới ngày đó... chẳng lẽ thái tử điện hạ cũng muốn rời kinh đến thuộc địa giống như Khánh Vương sao?

- Cho nên, hôm nay Tiêu Duệ mượn đề tài để nói chuyện của mình, là mượn cơ hội thay thái tử điện hạ chứng tỏ một loại thái độ: rời xa phiên trấn, rời xa đảng tranh, rời xa thị phi, rời xa hết thảy chuyện tình không phù hợp với thân phận thái tử. Nói cách khác, nếu không như thế này, chắc chắn giờ phút này Tiêu Duệ đã ở trong cung tiếp nhận giáo huấn của phụ hoàng.

Tiêu Duệ một hơi nói xong những lời này, nâng chén trà lên nhấp nhẹ một ngụm, thở dài nói:

- Thái tử điện hạ, chuyện tình gì cũng làm cho ta phân biệt trắng ra trắng, ngài mới có thể hiểu được... Ai!

Sắc mặt Lý Kỳ đỏ lên:

- Tỷ phu, ta.

- Thái tử điện hạ, nhớ kỹ lời ta nói đi. Cố gắng ưỡn lồng ngực của ngài lên, ngài là thái tử, là thái tử Đại Đường, ngài không cần đi lôi kéo bất luận một hạ thần nào, cho dù là Lý tướng, cho dù là Tiết độ sứ các trấn, cho dù là ta! Ngài là thái tử, hoàng đế Đại Đường tương lai, làm thái tử, ngài không cần kết đảng!

Tiêu Duệ bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt nghiêm nghị:

- Ngài đồng ý hay không?

Lý Kỳ chấn động cả người, đứng dậy đỏ mặt khom người với Tiêu Duệ:

- Tỷ phu, ta sai lầm rồi, ta hiểu được.

Tiêu Duệ lại thở dài, thân thể né tránh:

- Thái tử điện hạ đây là muốn tổn thọ Tiêu Duệ sao?

Võ Huệ Phi vẫn ngồi lẳng lặng nghe ở chỗ kia, thần sắc đột nhiên cứng lại, quả quyết nói:

- Tiêu Duệ, ngồi xuống.

Tiêu Duệ ngẩng ra, chậm rãi ngồi trở về.

- Kỳ nhi, lại đây.

Võ Huệ Phi khoát tay áo:

- Tiêu Duệ là phụ thân của con, lại là sư trưởng của con, dụng tâm lương khổ vì con... Trước mặt bản cung, con hãy cúi đầu bái huynh ấy!

221. Chương 206: Nha Binh Vây Phủ

Tiêu Duệ cười cười nghiêng người ngồi xuống.

Võ Huệ Phi lôi kéo tay Lý Nghi nhỏ giọng hỏi nàng các tình huống liên quan đến thời gian mang thai, ba cô gái Lý Đăng Không còn xúm lại bên người, lải nhải liên miên những lời nói tự mặt của những bà vợ. Tiêu Duệ và Lý Kỳ hai kẻ nam giới không lời để nói, không biết làm sao hơn, chỉ xấu hổ ngồi ở đó, mắt to trừng mắt nhỏ.

Đột nhiên, âm thanh kinh hoảng của Tiêu Hổ vang lên ngoài phòng:

- Lão gia, lão gia, không tốt. Nha binh dưới trướng Phạm Dương Tiết độ sứ Vương Trung Tự đại soái vây quanh cửa phủ chúng ta, ồn ào muốn gặp lão gia!

Mọi người cả kinh, Võ Huệ Phi cau mày, đứng dậy khoát tay áo:

- Sao lại thế này? Bản cung đi ra xem!

Lý Kỳ cũng giận tím mặt:

- Bọn họ phản rồi.

Tiêu Duệ ngẩng ra, nếu không biết Tiêu Hổ không thể nói dối, hẳn quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, nha binh Vương Trung Tự dám vây quanh phủ mình? Tự tiện vây quanh phủ đệ đại thần, đây chính là tội chết chém đầu. Mặc dù hẳn vừa mới “thu thập” nghiệt tử của vài nhà Tiết độ sứ, những Tiết độ sứ này cũng không đến mức phái binh tới cửa động tới đao binh đi? Tiêu Duệ là ai, không chỉ là sủng thần của hoàng đế Đại Đường, còn là hầu tước và phò mã đương triều. Đến trước phủ đệ hẳn gây rồi, hay là Vương Trung Tự điên rồi phải không?

Tiêu Duệ lắc đầu, cảm giác có chút cổ quái.

Dựa vào sự hiểu biết của hắn đối với Vương Trung Tự, hẳn quả thật sẽ không làm ra loại chuyện ngu ngốc này, trừ phi hắn muốn cả nhà hắn cùng chết.

Vương Trung Tự là một vị đại soái thiên tài kiệt xuất mới của đế quốc Đại Đường sau Lý Tĩnh, không chỉ có dụng binh như thần, trí dũng nhiều mặt, hơn nữa phẩm chất cao thượng, có uy vọng địa vị cực cao, khi còn nhỏ đã luận binh pháp với Lý Long Cơ, Huyền Tông hoàng đế đã nói tương lai hẳn chắc chắn trở thành tướng tài. Một đại thần nổi danh tướng tài như vậy, cho dù hận Tiêu Duệ thấu xương, cũng không đến mức điều binh đến Tiêu gia động đao động thương.

Tiêu Duệ thở phào một cái, nói:

- Mẫu phi, thái tử, hai người hãy an tọa, ta đi xem rồi về.

Võ Huệ Phi gật đầu:

- Cũng được, bản cung cho rằng bọn họ cũng không dám kiêu ngạo trước cửa Tiêu gia, con đi xem chuyện gì xảy ra.

Vương Trung Tự vừa mới nhận lệnh trở lại Trường An không tới hai canh giờ, vừa mới vào thành chợt nghe nói chuyện đám người Vương Lượng bị Tiêu Duệ ra sức đánh một trận. Con trai bị đánh, còn thiếu chút nữa bị hỏi tội, Vương gia bởi vậy cũng mất hết mặt, đương nhiên Vương Trung Tự cực kỳ bức bối trong lòng. Nhưng tâm tư hẳn trầm ổn, lại thêm biết con trai là loại hàng gì, nếu không phải nhìn Võ Hường Lãng khóc lóc sụt sùi và Vương Lượng đau khổ cầu xin, không những không mở miệng ầm ức, hẳn còn muốn hưng hăng giận dữ khiển trách Vương Lượng một phen.

Vương Trung Tự cân nhắc thêm, mơ hồ cảm giác việc này không đơn giản như vậy, liền vội vàng ra cửa hỏi thăm Cao Lực Sĩ. Hẳn và Cao Lực Sĩ quan hệ cá nhân rất tốt, hẳn muốn thám thính ra một chút tin tức từ chỗ Cao Lực Sĩ, nhưng hẳn còn không có chạy tới Phủ Đại tướng quân Cao Lực Sĩ, thủ hạ của hẳn chính là nha binh liền bị mẹ con Vương Lượng “kích động”.

Hai mẹ con này thật sự là ghen một hơi. Trong mắt họ, chọc tới Tiêu gia chính là Hoàng Phủ, cũng không phải Vương Lượng, vì cái gì ngay cả hẳn cũng liên lụy cùng một chỗ? Đánh cũng đánh, mắng cũng mắng chuyện tình hết sức nhục nhã, hẳn cũng không hề để ý đến mặt mũi Vương Trung Tự đại soái biên quan này. Tiêu Duệ có quyền thế, nhưng Vương gia cũng không phải dễ chọc. Vương Trung Tự không chỉ là Tiết độ sứ, còn là công tước, mà bản thân Võ Hường Lãng lại là thân thích với hoàng phi được sủng ái, cho tới bây giờ đều là mẹ con Vương gia cao cao tại thượng, khi nào chịu qua uất ức này?

Hơn trăm tên nha binh này của Vương Trung Tự đều là thân tín dưới tay theo hẳn chinh chiến nhiều năm, vô cùng trung tâm với hẳn. Những quân tướng hàng năm sinh sống trên chiến trường này ý nghĩ đơn giản, trong quân cũng không phải loại lương thiện gì, cũng là những kẻ quen kiêu ngạo cậy chủ. Nghe nói công tử và chủ mẫu đại soái bị Tiêu Duệ làm nhục, mỗi người không thể át giận, kêu gào phải tìm Tiêu Duệ đòi công lý.

Những quân binh nhiệt huyết sôi trào này, trong mắt chỉ có đại soái, làm sao xem tới đám quyền quý trong kinh thành này, Tiêu Duệ trong lòng bọn họ không khác gì quan lại chuyện tốt thì thiếu chuyện xấu có thừa trong kinh. Cứ như vậy, hơn trăm nha binh dưới sự thống lĩnh của Ngụy Tân tay cầm mạch đao lạnh như băng, hùng hổ đi về phía Tiêu gia.

Thấy đám nha binh phần nộ mà đi, Võ Hường Lãng dần tỉnh táo lại, sắc mặt không khỏi có chút tái nhợt. Nàng phát run lên trong lòng, lúc này mới ý thức được có lẽ mình đã phạm vào một sai lầm không thể tha thứ, nàng khẩn trương phái người đi phủ Đại tướng quân Cao Lực Sĩ báo tin cho Vương Trung Tự.

Đám nha binh đằng đằng sát khí tụ tập ngoài cửa Tiêu gia, đánh trống reo hò. Kỳ thật, bọn họ cũng là nhất thời kích động, muốn giáp mặt chất vấn Tiêu Duệ vì cái gì ức hiếp người như vậy mà thôi, cũng không có tâm tư đánh Tiêu gia. Chỉ có điều những quân binh này quá mức thô lỗ, trên thân thể lại phát tán một cỗ sát khí và máu tanh dầy đặc. Bọn họ đánh trống reo hò như vậy, tới tới Tiêu gia tinh thần luống cuống.

Bọn thị vệ người Bắc khẩn trương nắm cung tiễn, hộ vệ cửa lớn Tiêu gia.

Sắc mặt Tiêu Duệ âm trầm chậm rãi đi ra từ trong viện, một đường đi đến cửa lớn, hẳn tách thị vệ người Bắc, đứng trên bậc thang cửa lớn phủ đệ của mình, nổi giận nói:

- Các người muốn làm cái gì? Tẩn công Trung dũng hầu phủ, các người không muốn giữ cái đầu phải không?

Đám nha binh đánh trống reo hò như trước.

Ngụy Tân tiến lên, hung hăng cầm mạch đao trên tay xuống đất, lưỡi đao lạnh như băng phản xạ hàn quang dày đặc dưới ánh chiều tà.

Mây Tiêu Duệ nhảy dựng, lòng bàn tay nắm chặt.

Một chút lửa thiêu đốt sôi trào lên trong lòng hấn.

Không nói gì khác, trong thành Trường An này, thật đúng là không ai dám sử dụng hung khí trước mặt Tiêu gia, Tiêu Duệ nhìn mạch đao lắc lư dưới ánh chiều tà, lạnh lùng cười, im lặng không nói.

- Tiêu đại nhân đứng không? Mặt tướng Hiếu dũng giáo úy Ngụy Tân dưới trước Phạm Dương Tiết độ sứ đại soái. Mặt tướng cũng những huynh đệ này của mặt tướng, muốn hỏi Tiêu đại nhân một chút, công tử nhà ta phạm vào tội gì, để người nhục nhã như vậy?

Ngụy Tân tiến lên một bước, trên khuôn mặt ngăm đen hiện lên vẻ kiết ngạo.

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Bản quan làm việc, còn cần một giáo úy nho nhỏ người đến quản sao?

Ngụy Tân hừ một tiếng:

- Ưc hiếp lên đầu Vương gia, chúng ta không thể không quản. Hừ, Vương gia cũng không phải dễ bắt nạt.

Ngụy Tân nói xong, không ngờ càn rỡ đưa tay nắm lên chuôi mạch đao, trầm giọng nói:

- Cho dù Ngụy Tân chết, cũng muốn trút cơn giận này cho công tử và đại soái nhà ta!

Tiêu Duệ bĩu miệng:

- Người đây là uy hiếp bản quan sao?

Ngụy Tân ngạo nghễ không nói, hơn trăm nha binh đứng phía sau hấn chậm rãi tiến về phía trước.

Tiêu Duệ khoát tay áo:

- Ngụy Tân, xem mặt mũi Vương Trung Tự một lòng vì nước, chỉ cần người nhanh chóng lui đi, bản quan coi như không nhìn thấy cái gì, như vậy thôi đi.

Ngụy Tân rút mạch đao ra hô một tiếng:

- Các huynh đệ, mọi người có đáp ứng hay không?

- Không, không đáp ứng.

Hơn trăm nha binh phát ra tiếng rít gào cuồng dã.

Tiêu Duệ phần nộ một câu nói không nên lời. Hấn âm thầm bi ai cho Vương Trung Tự, nghe nói hấn luôn trị quân nghiêm khắc, như thế nào nha binh thủ hạ đều là loại này? Trước đó không lâu, là bọn họ ngang ngược ngoài thành, lần này, cầm đao tấn công phủ đệ mình vẫn là bọn họ!

Hấn lại không biết, Vương Trung Tự thương lính như con, đối với nha binh của mình thân như huynh đệ, nghiêm thì nghiêm, nhưng tin tưởng mù quáng không ít, dần dà, những nha binh này khó tránh khỏi có vài phần kiêu ngạo. Hơn nữa, bọn họ trung thành như một với Vương Trung Tự, nghe được Vương gia bị ức hiếp còn khó chịu hơn so với bản thân chịu nhục, đúng là loại “cầm phần” thành lập trên cơ sở hết sức trung thành, trực tiếp làm cho bọn họ “quên hết tất cả”.

Vốn Tiêu Duệ không muốn nháo lớn chuyện này, bởi vì trong mắt hấn, Vương Trung Tự là tướng tài Đại Đường không thể thiếu, nếu bởi vì loại việc nhỏ này bị kéo xuống ngựa, cũng không phải chuyện gì tốt với Đại Đường.

Nhưng đám nha binh này thật sự là kiêu ngạo, bởi vậy có thể thấy được, bọn họ ở trong quân cũng không phải thứ tốt gì.

Tiêu Duệ phần nộ phát tay:

- Bản lĩnh thật lớn, được, được, bản quan ở trong này, ta thật muốn xem các người ai dám đụng đến một đầu ngón tay của ta!

Tiêu Duệ ngang nhiên đi xuống bậc thang, đi thẳng vào vòng vây của đám nha binh.

Tiếng vó ngựa dồn dập như sấm, mấy trăm Võ lâm quân dưới sự chỉ huy của hai người Lệnh Hồ Xung Vũ và Lý Tự Nghiệp chạy nhanh tới, lập tức, bao vây hơn trăm nha binh trong quân Phạm Dương của Vương Trung Tự lại. Sĩ tốt Võ lâm quân giờ mạch đao trong tay lên, quang ảnh như mưa.

Hiện giờ Tiêu Duệ cũng là Hữu vũ vệ tướng quân, có hơn một vạn trong 2 vạn Võ lâm quân phòng vệ kinh thành dưới trướng hắn. Tiêu gia đến báo tin, Lệnh Hồ Xung Vũ và Lý Tự Nghiệp trước tiên điều Võ lâm quân, chạy tới Tiêu gia.

Lý Tự Nghiệp một thân giáp trụ, rút mạch đao trong tay, thân hình hùng tráng đi lại như đồi núi. Hắn chậm rãi đi đến bên người Tiêu Duệ, khom người nói:

- Đại nhân!

- Không cần nói, tấn công Trung dũng hầu phủ có ý hiếp bức mưu hại bản quan. Lý giáo úy, đi chém đầu Ngụy Tân cho ta, những người khác chờ đưa tới Vạn Niên huyện nha trị tội!

Tiêu Duệ không chút do dự, trầm trầm chỉ huy xuống tay.

Tiêu Duệ lúc này thật sự động sát cơ. Nhiều Tiết độ sứ như vậy, lỗ hổng này mở ra, nếu nha binh thuộc hạ của ai, cũng chạy đến Tiêu gia làm ầm ĩ, ai cũng có thể cầm mạch đao lắc lư trước mặt mình, thế này sao được!

- Vâng!

Lý Tự Nghiệp nghiêm nghị lên tiếng, vung ngang mạch đao trong tay:

- Người nào là Ngụy Tân, là hán tử tự mình đứng ra!

Ngụy Tân cắn chặt răng, vừa đứng ra, đang muốn nói vài câu hung ác, các đó không xa lại truyền đến một tiếng kêu khàn khàn:

- Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân, dưới đao lưu người!

Khóe miệng Tiêu Duệ co rúm, thâm nghĩ: Vương Trung Tự người đã đến rồi, nhưng ta thật muốn nhìn xem, lúc này người muốn kết thúc như nào!

Tới đương nhiên là Vương Trung Tự. Vương Trung Tự ở trong phủ Cao Lực Sĩ, mông ngồi chưa ổn, liền nhận được tin tức này, biết nha binh thủ hạ của mình không ngờ đeo đao đi Tiêu gia, trên trán Vương Trung Tự không khỏi toát ra một tầng mồ hôi lạnh, khẩn trương cáo từ muốn đi ngăn cản lại.

Cao Lực Sĩ đưa hắn ra cửa, không kìm nổi trầm giọng nói:

- Lão Vương, lúc này người chọc phiền toái lớn, cho dù Tiêu Duệ không hề so đo, chỉ sợ hoàng thượng cũng không buông tha người.

Đầu vai Vương Trung Tự run lên, vội vàng chấp tay, lên ngựa, phóng như bay tới Tiêu gia.

- Tiêu đại nhân!

Vương Trung Tự xoay người xuống ngựa, xấu hổ cúi người thi lễ.

Tiêu Duệ thần nhiên cười, quay đầu lên trời, ngẩng đầu không nói gì.

Vương Trung Tự giận dữ trong lòng, tiến lên hung hăng đánh Ngụy Tân một cái bạt tai, run giọng giận dữ hét:

- Các người, các người thật sự là cả gan làm loạn, các người, đáng chết!

222. Chương 207: Tiêu Duệ Giết Người Rồi

Vương Trung Tự lấy lại bình tĩnh, tiến lên cười bồi:

- Tiêu đại nhân, bốn soái quân dưới không nghiêm, cho nên để bọn họ phạm vào sai lầm lớn, hy vọng Tiêu đại nhân xem mặt mũi bốn soái, tha cho bọn họ một lần.

Tiêu Duệ cười lạnh:

- Đại soái, lúc trước Tiêu mỗ nhiều lần nói với bọn họ, chỉ cần bọn họ lùi lại, Tiêu mỗ có thể không nhắc chuyện cũ... Nhưng còn bọn họ? Giờ mạch đao lên, ngay trước cửa phủ này của ta... Chẳng lẽ, Tiêu mỗ không chết dưới đao mỗ của người Thổ Phiên, ngược lại phải làm ma trong tay nha binh này của ngài? Tiêu mỗ có thể cho đại soái thể diện, nhưng ai cho Tiêu mỗ thể diện?

- Đối với Tiêu mỗ còn như thế, nữa là đối với dân chúng bình dân.

- Ác tốt vô lý, đáng giận đến cực điểm. Tự chúng tấn công trước phủ đệ đại thần, sau đó cầm đao uy hiếp Tiêu mỗ, luật pháp Đại Đường ở chỗ nào?

Tiêu Duệ hừ một tiếng:

- Chuyện Tiêu gia chịu nhục nhỏ, chuyện Đại Đường luật pháp uy nghiêm lớn, Lệnh Hồ giáo úy, nhanh chóng bắt đám nha binh này, giao cho Vạn Niên huyện nha!

Vương Trung Tự xấu hổ xoa tay:

- Tiêu đại nhân, bớt giận bớt giận, bốn soái nhất định sẽ dùng quân pháp nghiêm trị không tha.

- Quân pháp?

Tiêu Duệ bĩu môi:

- Nơi này là Trường An, dưới chân thiên tử, đế đô Đại Đường, Trung dũng hầu phủ, không phải quân doanh Phạm Dương của đại soái! Nơi này, nói chính là quốc pháp mà không phải quân pháp!

Vương Trung Tự cứng lại, sắc mặt có chút đỏ lên, cắn răng:

- Tiêu đại nhân.

Thấy Vương Trung Tự “chịu khổ”, đám nha binh này đều có chút tức giận bất bình. Ngụy Tân tiến lên sắc mặt tái nhợt, phớt một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Vương Trung Tự:

- Đại soái, một người làm việc một người chịu sai, chúng ta phạm sai lầm tuyệt đối không thể liên lụy đại soái!

Vương Trung Tự rống giận một tiếng:

- Các người chịu trách nhiệm sao?

Thấy trong mắt Vương Trung Tự toát ra vẻ xấu hổ giận dữ và phiền não, Ngụy Tân bỗng nhiên đứng dậy, lui về phía sau hai bước, nhổ mạch đao lên, hồ:

- Các huynh đệ, chúng ta phạm sai lầm không thể liên lụy đại soái, đi, các huynh đệ, chúng ta tự đi nha môn đầu thú!

Thủ hạ của Lệnh Hồ Xung Vũ chính là đám Võ lâm quân xúm lại, Lệnh Hồ Xung Vũ quát lên:

- Bắt!

Đám nha binh của Vương Trung Tự đều là một số kẻ kiệt ngạo vô lễ, hàng năm chính chiến quen giết hại máu tanh, làm sao để đám Võ lâm quân ở kinh sư vào mắt. Thấy Võ lâm quân muốn động thủ, không khỏi đều nắm chặt mạch đao đánh trống reo hò lên. Ngụy Tân vùng ngang mạch đao phần nộ rút gào một tiếng:

- Các người không cần quá đáng!

Ngụy Tân một bước chạy tới gắt gao nhìn thẳng Tiêu Duệ, trầm giọng nói:

- Tiêu đại nhân.

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng:

- Như thế nào, ngay trước mặt đại soái, ngươi vẫn hiếp bức bản quan sao?

Ngụy Tân hồn nhiên không để ý sắc mặt Vương Trung Tự đã xanh mét kia, tơ máu trong mắt ngày càng đậm, khàn khàn nói:

- Chúng ta cứu tử nhất sinh, sợ qua cái gì; hôm nay cho dù Ngụy Tân chết, cũng muốn đòi Tiêu đại nhân công lý!

Cho đến bây giờ chuyện tình âm ỉ đến mức này, Ngụy Tân dĩ nhiên còn chí nguyện, hần tiến lên một bước nói:

- Một mình Ngụy Tân làm, không quan hệ tới đại soái. Tiêu đại nhân, Ngụy Tân nguyện ý lấy cái chết để tạ tội!

Mạch đao trong tay Ngụy Tân hung hăng cắm trên mặt đất, lưỡi đao lóe ra, bụi mù bay lên nhẹ nhẹ.

Lệnh Hồ Xung Vũ phi thân từ trên ngựa xuống, bảo vệ trước người Tiêu Duệ. Phần nộ trong lòng Tiêu Duệ rốt cuộc không ngăn chặn được, hần quay đầu liếc Vương Trung Tự một cái, thấy mặt hần vẫn xanh mét đứng một bên bảo trì “trầm mặc” như cũ, không khỏi càng thêm phần nộ cắn chặt khót hàm. Hần đẩy Lệnh Hồ Xung Vũ, hơi bước lên phía trên một bước, bởi vì lửa giận thiêu đốt mà âm thanh cũng có chút run run:

- Ngươi thật sự nghĩ rằng bản quan không làm gì được các ngươi sao?

Khóe miệng Ngụy Tân bĩu ra, không hề sợ hãi chăm chú nhìn Tiêu Duệ, chấp tay:

- Mặc cho Tiêu đại nhân xử trí, nếu Ngụy Tân lui về phía sau nửa bước, thì không phải là một hán tử!

Sắc mặt Tiêu Duệ đỏ lên chậm rãi biến thành tái nhợt, ngực phập phồng một trận. Hần đột nhiên nghiêng người rút bội kiếm của Lệnh Hồ Xung Vũ ra, không chút do dự đâm tới. Thanh kiếm lạnh lẽo lóe lên, bảo kiếm trong tay Tiêu Duệ hung hăng đâm vào bụng Ngụy Tân, máu tươi phun tung tóe. Trong khi mọi người trợn mắt há hốc mồm, Tiêu Duệ nổi giận gầm lên một tiếng:

- Đi tìm chết đi!

Thân thể Ngụy Tân run lên, kêu thảm một tiếng, không thể tin nổi cúi người chăm chú nhìn máu tươi phun ra như suối trên bộ ngực, cùng với thanh kiếm Tiêu Duệ còn nằm trong tay, khàn khàn gào thét ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Vương Trung Tự đứng một bên, thân thể đột nhiên run lên, chậm rãi nhắm hai mắt. Hần bảo trì trầm mặc, cũng không phải tiếp tục dung túng đám nha binh “thị uy” Tiêu Duệ, mà là hần biết đám thuộc hạ chính là chính trực và can trường, nếu như để Võ lâm quân áp giải tới nha môn, đó gần như là không có khả năng. Nha binh của Vương Trung Tự bị áp giải tới nha môn, mặt mũi Vương Trung Tự ở đâu? Cho dù bọn họ chết, cũng sẽ không bôi nhọ uy danh Phạm Dương Tiết độ sứ Vương Trung Tự.

Chỉ có điều Vương Trung Tự không nghĩ, Tiêu Duệ thật sự lại xuống tay.

Từng chấm huyết hoa bắn lên quần áo Tiêu Duệ, hần âm trầm rút bảo kiếm về, hung hăng quát lên:

- Bắt! Nếu như có người phản kháng, giết không tha!

Vương Trung Tự đột nhiên văng đầu hoa mắt một trận, hần trở mắt nhìn nha binh thủ hạ của mình thế thành nước lửa, hỗn chiến một trận.

Đúng lúc này, Võ Huệ Phi và thái tử Lý Kỳ mang theo một đám thị vệ vội vàng ra khỏi nội viện Tiêu gia, sóng vai đứng trên bậc thang ngoài cửa lớn Tiêu gia. Võ Huệ Phi thoáng nhìn Tiêu Duệ thần sắc dữ tợn trên người mang huyết hoa, giật mình kinh hãi, run giọng hô lớn:

- Vương Trung Tự, ngươi muốn tạo phản sao?

Vương Trung Tự đột nhiên cả kinh, thấy là Võ Huệ Phi và thái tử, thở dài một tiếng, âm ỉ quỳ rạp xuống:

- Thần Vương Trung Tự gặp qua Huệ Phi nương nương, thái tử điện hạ!

Lập tức, binh lính ở đây, bất kể là Võ lâm quân hay nha binh của Vương Trung Tự, cũng không khỏi thu hồi binh khí bắt đầu quỳ rạp xuống.

Lý Kỳ phần nộ vọt lại, chà chà chân:

- Vương Trung Tự, người... người muốn làm cái gì? Đây là Trung dũng hầu phủ, trạch viện Hàm Nghi công chúa, trong mắt người có còn vương pháp Đại Đường hay không?

Vương Trung Tự vô lực cúi đầu xuống, âm trầm nói:

- Thần tội chết.

- Quả nhiên là nắm binh ngoài biên trấn, vênh váo ngút trời nhỉ.

Lý Kỳ cười lạnh:

- Nhìn đám quân binh thủ hạ này của người, tay nắm hung khí công nhiên tấn công Trung dũng hầu phủ... Hừ, được, rất được. Vương Trung Tự, bản cung lập tức vào cung bẩm báo phụ hoàng, người khó thoát khỏi tội chết! Người tới, bắt đám quân binh tự chúng gây chuyện này!

Thái tử một nước hạ lệnh, thị vệ trong cung đều vọt lại, phối hợp Võ lâm quân coi chừng gắt gao hơn trăm nha binh. Vương Trung Tự quay đầu oán hận mà vô lực liếc nhìn đám nha binh này, xúc động nói:

- Các người còn không bỏ tay chịu trời, chẳng lẽ còn muốn cho cả nhà Vương Trung Tự chôn cùng các người sao?

- Tiêu Duệ giết người rồi!

Tin tức này chợt truyền bá trong thành Trường An, có thể nói là chấn động toàn thành.

- Tiêu Duệ giết người rồi!

Trong tòa trạch viện của An Lộc Sơn tại Trường An, An Lộc Sơn vừa lấy cơ dưỡng bệnh trở về kinh đang bực bội uống trà. Đại quản gia An Mạnh vội vàng chạy vào, cổ họng kêu hô.

Chén trà trong tay run run, An Lộc Sơn đột nhiên ngẩng đầu lên gắt gao nhìn chằm chằm An Mạnh:

- Người nói cái gì?

An Mạnh ồ ồ thở hổn hển một hơi cười nịnh bợ:

- Lão gia, con trai Hoàng Phủ Duy Minh là Hoàng Phủ mang theo một đám công tử Tiết độ sứ đi chơi Phù Dung Viên, kết quả nửa đường gặp một thị nữ của Tiêu Duệ.

- Hoàng Phủ kia lòng mê sắc đẹp, liền đoạt thị nữ Tiêu gia đi Phù Dung Viên. Kết quả sau khi Tiêu Duệ biết tin tức liền dẫn người xông vào Phù Dung Viên, đánh đám công tử Tiết độ sứ một lượt, sau đó một đường áp giáp bọn họ tới nha môn Vạn Niên huyện.

- Không biết vì sao, Vương Trung Tự vừa mới quay về kinh, hơn trăm nha binh thủ hạ liền hùng hổ vọt tới Tiêu gia.

An Mạnh chập chập liên thanh:

- Lão gia, không nghĩ tới Tiêu Duệ kia hào hoa phong nhã, ngược lại cũng rất có vẻ tàn nhẫn! Nghe nói, hắn dùng kiếm đâm chết giáo úy nha binh Ngụy Tân thủ hạ của Vương Trung Tự ngay trước mặt hắn.

Đầu tiên An Lộc Sơn khiếp sợ, tiện đó trong mắt lộ vẻ vui mừng như điên. Hắn nắm chặt tay An Mạnh:

- Cuối cùng thế nào?

- Lão gia, nghe nói lúc ấy Võ Huệ Phi nương nương và thái tử điện hạ đang ở Tiêu gia... Đám nha binh này bị nhốt vào đại lao Vạn Niên huyện. Về phần Vương Trung Tự, bị thái tử dâng tấu vạch tội, hiện giờ chỉ sợ đang ở nhà chờ hoàng thượng xử trí. Lão gia, bởi vậy, Vương Trung Tự chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, mà lão gia có thể.

An Mãnh cười ha ha:

- Cơ hội của lão gia tới.

An Lộc Sơn cười một tiếng, lắc đầu:

- Vương Trung Tự cây lớn rễ sâu, nha binh hấn náo loạn như này, tuy nhiên ảnh hưởng đến hấn, còn chưa đến mức... Cũng được, bản quan phải đi Tiêu gia một chuyện, cho thêm chút củi vào đồng lửa này đi. Đúng rồi, An Mãnh người nói, có phải Tiêu Duệ người nọ rất thích nữ sắc không?

An Mãnh gật đầu, có chút dâm dăng cười:

- Lão gia à, Tiêu Duệ kia liên tiếp cưới vài người vợ như hoa như ngọc, đúng là... ha ha.

An Lộc Sơn đứng dậy đi tới phía trước một bước, đột nhiên quay đầu lại cười:

- An Mãnh, thu thập sạch sẽ cô gái ta mang về, để ta mang theo cho vị Tiêu đại nhân yêu thích thơm ngon này.

An Mãnh không kìm nổi một ngụm nước miếng, ha ha nói:

- Lão gia, nha đầu kia rất... Không phải lão gia muốn lưu lại cho mình hưởng dụng sao?

An Lộc Sơn hừ một tiếng:

- Người biết cái gì, chờ lão tử nâng lên làm Phạm Dương Tiết độ sứ, nữ nhân nào tìm không được, chỉ là một cô gái Hề tính là cái gì? Không cần nhiều lời, nhanh chóng, dọn dẹp nha đầu kia lưu loát một chút.

Tạm thời không đề cập tới An Lộc Sơn.

Tin tức gọi là “Tiêu Duệ giết người” cũng rơi vào tay phu nhân Lý Lâm Phủ. Lúc đó Lý Lâm Phủ đang yên lặng nhìn chút lửa mặt trời cuối tay trong viện, đột nhiên nghe thế, không khỏi ngẩn ngơ nơi đó.

Nửa ngày, hấn mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn phu nhân mình:

- Phu nhân, Tiêu Duệ còn có chút tàn nhẫn này sao?

Lý Phu nhân thở dài:

- Cũng không thể toàn bộ trách hấn, chính là đám quân binh thủ hạ Vương Trung Tự cũng thật sự có chút càn rỡ, cùng đám mang đao tấn công Tiêu gia.

Lý Lâm Phủ nhíu mày:

- Vương Trung Tự điên rồi phải không?

Lý Lâm Phủ không chờ Lý phu nhân đáp lời, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, đột nhiên bước nhỏ chạy tới thư phòng.

223. Chương 208: Ta Rất Hiếu Sắc Sao?

Tới những năm cuối Khai Nguyên, Lý Long Cơ thích đao to búa lớn bành trướng tới cực độ, đối nội nôn nóng trưng thu sưu cao thuế nặng, điên cuồng hưởng thụ, làm cho một Đại Đường thịnh thế nguy cơ bốn phía; đối ngoại cực kỳ hiếu chiến, không ngừng tạo áp lực cho tướng soái biên phòng, để khiêu khích dân tộc thiểu số, chủ động phát động chiến tranh. Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, chiến tranh giữa Đại Đường và Thổ Phiên trong năm Khai Nguyên, có mấy lần đều là Lý Long Cơ cố tình khiêu khích.

Cái gọi là trên làm dưới theo, sở thích của hoàng đế dẫn tới hành động của phiên trấn: các tướng soái đều không ngừng phát động chiến tranh, không ngừng dùng chiến công thật thật giả giả để lấy niềm vui của hoàng đế, An Lộc Sơn, chính là một người như vậy.

Nhưng Vương Trung Tự lại cực kỳ phản cảm loại hành vi này. Tư tưởng chiến lược của hấn là cẩn thận yên ổn biên giới, thật sự bị bức bách bởi áp lực của hoàng đế hay là yêu cầu của binh tướng, mới bất đắc dĩ phát động một ít chiến dịch, tuy rằng bách chiến bách thắng, nhưng hấn thường xuyên cảnh báo bộ hạ:

tướng soái thời thái bình chỉ cần trân trọng sĩ tốt, cần gia tăng rèn luyện là đủ rồi, không cần hao tổn quốc gia để cầu công danh cho mình.

An Lộc Sơn là Phạm Dương Tiết độ phó sứ, mặc dù đang ở dưới tiết chế của Vương Trung Tự, nhưng lại một mình lĩnh một quân. Hắn tự nhiên không cam lòng làm người dưới, đồng thời cũng có mục đích thông qua chiến tranh để mở rộng thế lực của mình, hắn không ngừng phát động chiến tranh quy mô nhỏ về phía người Hề và người Khiết Đan, âm thầm hợp nhất bộ phận người Hồ phương bắc.

Như vậy, tự nhiên khiến cho Vương Trung Tự bất mãn, ra lệnh hắn không được tiếp tục động đao binh.

Lý Lâm Phủ ngồi trong thư phòng của mình, ngắm nghía biểu chương An Lộc Sơn vạch tội Vương Trung Tự trong tay. Thật lâu sau, Lý Lâm Phủ mới thở dài:

- An Lộc Sơn này quả nhiên là lòng muông dạ thú, xem ra, không thể lưu hắn.

Thái tử Lý Kỳ vào cung, Võ Huệ Phi không có về cung, đi nội viên thảo luận một số lời thân mật giữa hai mẹ con ở phòng ngủ với Lý Nghi. Chương Cừu Liên Nhi cũng có chuyện tình bận bịu của mình. Dương Ngọc Hoàn phải lo liệu chuyện nha, chỉ có Lý Đằng Không chẳng có việc làm, về mặt vẫn cảm giận như trước ngồi trong phòng khách cùng Tiêu Duệ.

Tuy rằng Lý Đằng Không “bướng bỉnh”, nhưng nàng chưa từng gặp qua Tiêu Duệ phần nộ lớn như vậy, thật không ngờ, dùng kiếm giết người!

- Tiêu lang, đừng nóng giận, không nên chấp nhặt với đám quân binh đệ tiện này.

Lý Đằng Không dịu dàng dựa qua:

- Thái tử điện hạ về cung, hoàng thượng biết việc hôm nay, Vương Trung Tự tất khó thoát khỏi tội chết.

Tiêu Duệ thở dài, im lặng không nói.

Hôm nay hắn thật sự bùng nổ rồi, tuy rằng hắn không muốn kết thù oán quá sâu với Vương Trung Tự, nhưng đám nha binh thuộc hạ của hắn thực sự rất đáng ghét. Thế cho nên Tiêu Duệ nghĩ lại khuôn mặt kiệt ngạo của Ngụy Tân kia, lửa giận lại bùng lên lần nữa.

Sau khi trầm mặc thật lâu.

Tiêu Hổ đứng ngoài phòng nhỏ giọng nói:

- Lão gia, Phạm Dương Tiết độ phó sứ An Lộc Sơn An đại nhân tới thăm!

Tiêu Duệ bỗng nhiên đứng dậy:

- An Lộc Sơn?

- Vâng.

- .

Tiêu Duệ trầm ngâm:

- Không nhi, nàng về phòng trước đi, ta muốn gặp An Lộc Sơn này.

An Lộc Sơn tới làm gì? Hắn lựa chọn gặp mình vào lúc này, sợ rằng không có ý tốt gì. Tâm niệm Tiêu Duệ thay đổi nhanh chóng, tuy rằng hiện giờ An Lộc Sơn không có thật sự nắm quyền giống như trong lịch sử, chắc chắn sau này cũng sẽ không đẩy nên nổi sóng to gì, nhưng Tiêu Duệ vẫn duy trì cảnh giác vốn có đối với kẻ đầu sỏ hại dân hại nước này.

An Lộc Sơn vội vàng đi vào, phía sau còn một thiếu nữ diễm lệ đến cực điểm đi theo.

Tiêu Duệ liếc mắt qua, không khỏi ngẩn ra.

Đầu tiên hắn thấy một đôi tay tuyết trắng mềm mại, cho tới bây giờ hắn cũng không có thấy qua một đôi tay mỹ lệ như vậy.

Tay mỹ nhân, phần lớn đều xinh đẹp, giống như Dương Ngọc Hoàn, Lý Nghi, Chương Cừ Liên Nhi và Lý Đăng Không, thậm chí còn có A Đại và Tú Nhi Tiêu Duệ từng nắm qua, nhưng hẳn lại phát hiện cho dù tay thật đẹp, ít nhiều đều có một chút thiếu hụt, thí dụ như màu da A Đại hơi đen, móng tay Lý Đăng không hơi lớn, đầu ngón tay Chương Cừ Liên Nhi hơi thô, Lý Nghi hơi cứng ngắt... những người phụ nữ thân thiết nhất của hẳn cũng là những nữ tử tươi đẹp nhất Đại Đường, cặp tay các nàng đều không phải hoàn toàn không tỳ vết.

Nhưng hiện tại đôi tay bày ra trước mắt hẳn, đúng là thập toàn thập mỹ, không hề có chỗ thiếu hụt, giống như một khối ngọc đẹp tỉ mỉ điêu khắc mà thành, không chút tạp sắc, lại mềm mại như vậy, thêm một chút thì quá béo, giảm một chút thì quá gầy, vừa không quá dài, cũng không quá ngắn. Cho dù là người soi mói nhất, cũng tuyệt đối tìm không ra chút tật xấu nào.

Lại nhìn lên phía trên, thiếu nữ dáng người thon dài, lưng eo uyển chuyển, gợn sóng trước ngực như biển. Màu da trắng tinh như mỡ, da sáng hơn tuyết, tóc dài áo choàng, toàn thân áo trắng trên tóc buộc sợi dây vàng, nước da trắng giống như trong suốt, mơ hồ lộ ra một tầng ửng đỏ. Đầu thiếu nữ hơi cúi xuống, hẳn chỉ thấy được nửa tròn bên mặt nàng, ánh mắt nhắm chặt, lông mi rất dài, tuy rằng bóng ngược coi không rõ ràng lắm, dung mạo thanh tú xinh đẹp tuyệt luân, chẳng qua mười bảy mười tám tuổi.

Hay cho một cực phẩm mỹ nữ. Tiêu Duệ thầm than trong lòng, nàng này và nương tử Ngọc Hoàn khuynh quốc khuynh thành của mình có thể nói là ngang sức ngang tài.

Vẻ kinh diễm của Tiêu Duệ rơi vào trong mắt An Lộc Sơn.

An Lộc Sơn cười nở hoa trong lòng, tiến lên khom người nói:

- Hạ quan An Lộc Sơn, lâu ngày không gặp, phong thái Tiêu đại nhân vẫn như trước, thật sự là làm người ta than thở!

Tiêu Duệ chột thu ánh mắt từ trên người thiếu nữ trở về, hơi định tâm thần, thản nhiên nói:

- An đại nhân đã lâu không gặp, không biết lần này An đại nhân đến.

- Ha ha, Tiêu đại nhân, lần này An mỗ đến cũng không có chuyện gì quan trọng. Chẳng qua An mỗ ở Phạm Dương, ngẫu nhiên được cô gái Hề này, thấy nàng hình thức mỹ mạo, lại là xử nữ, liền mang đến hiến cho Tiêu đại nhân, xin Tiêu đại nhân vui lòng nhận cho.

An Lộc Sơn cười ha ha nói.

Tiêu Duệ thản nhiên cười, tuy rằng hẳn không phải chính nhân quân tử gì, nhưng cũng không phải mê gái. Hắn khoát tay áo:

- Điều này sao được? An đại nhân nói đùa rồi.

- Ha ha, An mỗ nghe nói Tiêu đại nhân phong lưu phóng khoáng độc nhất vô nhị tại Trường An... Cô gái Hề này hình thức xinh đẹp, Tiêu đại nhân.

Bên tai nghe lời nói hơi có chút mờ ám và dâm dăng, Tiêu Duệ nhú mày:

- An đại nhân, ngài cảm thấy Tiêu mỗ rất háo sắc sao?

An Lộc Sơn âm thầm mắc một câu trong lòng, giả bộ đứng đắn cái gì? Nếu người không háo sắc, như thế nào cười một đồng mỹ nữ vào cửa? Nhưng trên mặt hẳn vẫn là nụ cười nịnh nọt:

- Tiêu đại nhân sao lại nói vậy, còn trẻ phong lưu chính là chuyện tốt trong đời người, An mỗ hâm mộ còn không kịp. Nếu An mỗ có được dung nhan tuần tú, bụng đầy tài học như Tiêu đại nhân, giờ cũng bắt chước học nhà sĩ trái ôm phải ấp ngọc hương ẩm áp chẳng phải vui vẻ sao?

Tiêu Duệ nhún mày, nhưng cái gọi là gờ tay không đánh khuôn mặt cười, tuy rằng vuốt móng ngựa trắng trơn như An Lộc Sơn khiến hẳn chán ghét, nhưng khó mà nói cái gì, chỉ đành khoát tay áo:

- An đại nhân mời ngồi, thưởng thức trà. Chẳng qua cô gái này, hay là An đại nhân mang về, Tiêu mỗ quyết sẽ không thu.

An Lộc Sơn vừa mới ngồi xuống, nghe thấy Tiêu Duệ kiên quyết khước từ, còn muốn nói cái gì nữa, Tú Nhi đột nhiên vội vàng chạy vào, nhỏ giọng nói vài câu bên tai Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ ngăn ra, không kìm nổi nhìn lướt ra ngoài phòng.

Trong phòng ngủ Lý Nghi.

Lý Đăng Không thở phì phì xông vào, nhìn Võ Huệ Phi bất mãn nói:

- Nương nương, vì sao ngài muốn Tiêu lang nhận hồ mị tử kia. An Lộc Sơn kia cũng dám đưa nữ nhân cho Tiêu lang, hừ, ta không tha cho hắn.

Lý Nghi cũng có chút khó hiểu, vì sao Võ Huệ Phi đột nhiên muốn Tiêu Duệ nhận lấy nàng kia. Tuy rằng nàng không phải loại phụ nữ mười phần dấm chua này, giữa quý tộc người Đường đưa tặng ca nữ thị nữ cũng là chuyện bình thường, chỉ có điều nàng cảm thấy cô gái Hề kia quá mức yêu mị.

Võ Huệ Phi từ công vòm nội viện thấy được cô gái Hề theo An Lộc Sơn một đường vào cửa. Lúc đó, nàng đang đứng ở trong viện, nói số ít chuyện phiếm với Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn. Cô gái Hề dung nhan tuyệt thế lập tức khiến cho vị quý nhân trong cung này chú ý, khi biết được là An Lộc Sơn tới hiến thị nữ cho Tiêu Duệ, nàng còn cười ha ha, còn nói vài câu vui đùa.

Nhưng không bao lâu, nàng giống như nhớ tới cái gì, sắc mặt đột nhiên âm trầm, lập tức dặn dò Tú Nhi, để Tú Nhi tới chỗ Tiêu Duệ truyền đạt “khẩu dụ” của mình mệnh lệnh Tiêu Duệ nhận lấy.

Võ Huệ Phi im lặng không nói, thần sắc biến ảo.

Thấy thần sắc Võ Huệ Phi có chút âm trầm, Lý Đăng Không cũng không dám nói cái gì nữa, chu cái miệng nhỏ nhắn rời khỏi dưới sự ám chỉ của Lý Nghi.

Chờ Lý Đăng Không vừa đi, Lý Nghi liền tiến lại gần, nhỏ giọng nói:

- Mẫu phi, sao lúc này ngài lại.

Võ Huệ Phi không trực tiếp trả lời Lý Nghi, ngược lại thở dài yếu ớt:

- Nghi nhi, mẫu phi già rồi. Trong cung ba ngàn giai nhân, nhưng phụ hoàng con chỉ sủng ái một mình ta, nhưng dù sao tuổi tác ta không còn.

Thân mình Lý Nghi chấn động, ha ha nói:

- Ý mẫu phi ngài là.

Võ Huệ Phi kéo tay Lý Nghi:

- Cô gái này quá mức quyến rũ, quả thực chính là báu vật nhân gian. An Lộc Sơn này, mẫu phi hiểu rất rõ tính tình của hắn, nếu Tiêu Duệ không thu cô gái này, hắn tất nhiên sẽ hiến nàng cho phụ hoàng con vậy... Nếu mẫu phi thất sủng, mấy đứa nhỏ các con, ai.

Lý Nghi cũng thở dài, nhào vào lòng Võ Huệ Phi buồn bã nói:

- Mẫu thân.

Võ Huệ Phi thở phào một cái:

- Cho nên, mẫu phi cũng là vì hạnh phúc của mấy đứa nhỏ các con. Nhớ kỹ lời mẫu phi nói, lưu cô gái này lại, thật sự không được, thì.

Sắc mặt Võ Huệ Phi trở nên âm trầm, nàng dùng sức vung tay ngọc trắng mịn.

224. Chương 209: Sở Con Của An Lộc Sơn

Tiêu Duệ ngửa người ra sau, quay đầu đi.

An Lộc Sơn không hề phát giác, lấy một tấu chương từ trong lòng ra, cúi đầu:

- Tiêu đại nhân, đây là sổ con An mỗ dâng tấu cho hoàng thượng, mong rằng Tiêu đại nhân chuyển thay.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, lấy tay nhận lấy.

Nếu Lý Lâm Phủ ở trong này, nhất định sẽ phát hiện, sổ tay An Lộc Sơn đưa cho Tiêu Duệ, giống hệt như sổ con hắn xem trong thư phòng. An Lộc Sơn này cũng không ngốc, hắn biết sổ tay chuyển lên sẽ bị giữ trong tay Lý Lâm Phủ, có thể giao tới tay hoàng đế như ý muốn hay không, để hoàng đế nhìn thấy, còn cần một người quản lý.

Tiêu Duệ tùy tay mở ra, ánh mắt ngưng lại:

- Vạch tội Vương Trung Tự?

An Lộc Sơn gật gật đầu:

- Mong rằng Tiêu đại nhân hỗ trợ.

Tiêu Duệ đột nhiên im lặng không nói, ánh mắt nghiêm ngắc đặt lên người An Lộc Sơn, nhìn quét vòng đi vòng lại, khiến An Lộc Sơn cảm giác có chút sờn tóc gáy.

- Tâm tư của An đại nhân thực tốt, biết giữa Tiêu mỗ và Vương Trung Tự vừa mới làm ra một chút chuyện tình không thoả mái, liền ủy thác Tiêu mỗ chuyển trình tấu biểu, quả nhiên là dụng tâm lương khổ.

Tiêu Duệ bĩu môi.

An Lộc Sơn cười ha ha:

- Vương Trung Tự quyền cao chức trọng, luôn dùng quyền đè người. Mặc dù An mỗ bất tài nhưng vì giang sơn xã tắc, can đảm giữ gìn chân lý... Còn xin Tiêu đại nhân thành toàn!

Thấy Tiêu Duệ không đáp lời, An Lộc Sơn tiếp tục nói:

- Từ thần võ triều, người Hề đã quy thuận Đại Đường. Năm Khai Nguyên đầu tiên, hoàng thượng đề cử thông lệ, xây dựng Nhạc Đô phủ ở Xích Phong, bổ nhiệm thủ lĩnh người Hề Lý Đại Phụ làm Đô đốc Nhạc Đô phủ. Năm Khai Nguyên thứ hai, hoàng thượng ban thưởng người Hề, lại lấy thân phận Vĩnh Lạc công chúa của con gái ngoại tôn Đông Bình Vương Dương Nguyên Tự ban hôn cho Lý Mạnh Lâm con trai Lý Đại Phụ.

- Người Hề luôn trợ giúp Đại Đường ta chống đỡ tàn quân Khiết Đan và Đột Quyết, trung thành và tận tâm với Đại Đường. Nhưng sau khi Vương Trung Tự đến nhận chức ở Phạm Dương, cực kỳ binh võ, nhiều lần khiêu khích người Hề ở Xích Phong, không lâu trước còn cưỡng nạp ấu muội Lý Đại Phụ làm thị thiếp... Tiêu đại nhân, Vương Trung Tự đột nhiên bí mật cử binh công hãm Nhiều Nhạc thành, quân đội hơn vạn người Hề bị tru sát hơn một nửa, sổ còn lại đều trốn về đại mạc.

An Lộc Sơn liên tục nói không ngừng, chuyện tình có thể hết sức mê hoặc. Trong mắt hắn, dùng tầng tầng trù tính hỗ trợ nhau của hắn, lại thêm thù hận của Tiêu Duệ với Vương Trung Tự, Tiêu Duệ tự nhiên sẽ trợ giúp hắn hoàn thành lần mưu hại này, đại cục kinh thiên Vương Trung Tự xuống đài, mà chính hắn lên vị.

Chẳng qua hắn không biết, làm một kẻ xuyên qua biết rõ lịch sử, Tiêu Duệ căn bản không tin, Vương Trung Tự lại làm ra loại chuyện này. Hành vi tàn sát hàng loạt dân trong thành của người Hề ngược lại là sở trường nhất của An Lộc Sơn. Cho nên, An Lộc Sơn càng nói, Tiêu Duệ càng cười lạnh trong lòng, chỉ có điều hắn cũng không có nói toạc ra.

Nha binh của Vương Trung Tự tự chúng gây chuyện tấn công Trung dũng hầu phủ, loại chuyện đại nghịch bất đạo này không cần Tiêu Duệ ra mặt, Lý Long Cơ làm hoàng đế vì bảo trì tôn nghiêm hoàng thất, tất sẽ không bỏ qua Vương Trung Tự.

Không đến mức tội chết, nhưng trục xuất chức quan về quê quả thực là một loại tất nhiên.

Nếu không phải An Lộc Sơn thọc một gậy vào như thế này, Tiêu Duệ tất nhiên kết thúc vui vẻ. Nhưng An Lộc Sơn quấy rối lại khiến Tiêu Duệ sợ hãi cả kinh: nếu Vương Trung Tự xuống đài, được lợi tất nhiên là

An Lộc Sơn. Nghĩ tới An Lộc Sơn có thể kế nhiệm Phạm Dương Tiết độ sứ - ngấm lại loạn An sứ trong lịch sử, mồ hôi tuôn đầy trán Tiêu Duệ.

Không, tuyệt đối không thể để An Lộc Sơn lên vị.

Nếu An Lộc Sơn biết, bản thân lần này vừa tặng lễ lại khẩn cầu “đê tiện”, không ngờ vô tình làm hỏng chuyện lớn của mình, nói vậy sẽ tức chết tại chỗ.

An Lộc Sơn không biết được suy nghĩ trong lòng Tiêu Duệ, hần cúi đầu trầm ngâm không nói, ở một bên chờ đợi. Hần không nóng nảy, hần cho rằng, đối với Vương Trung Tự, Tiêu Duệ khẳng định hy vọng muốn đưa hần xuống đài. Mà hần, chẳng qua là đúng lúc cung cấp một bậc thang xuống tay cho Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đã quyết định chủ ý, ngẩng đầu lên thản nhiên cười, quay đầu liếc nhìn thiếu nữ người Hề cực phẩm đang im lặng ngồi phía sau mình:

- An đại nhân tính kế giỏi, chỉ có điều ngài có chứng cứ gì? Vương Trung Tự chính là đại thần biên cương được hoàng thượng coi trọng, lại là công tước, xưa nay chiến công hiển hách, chỉ dựa vào một quyển sổ con của ngài, có thể đẩy ngã hần sao?

An Lộc Sơn cười ha ha:

- Tiêu đại nhân, có mấy trăm người Hề chạy ra ngoài vô ý chui vào khu vực An mỗ quản chế, những người hề sống sót sau tại nạn chẳng phải chính là căn cứ có lực chính xác nhất rồi? Còn nữa, Vương Trung Tự cường nạp con gái Hề làm thị thiếp, việc này trong Phạm Dương quân đều biết, hơn nữa thị thiếp kia hiện giờ đang ở bên trong Vương phủ tại Trường An, Vương Trung Tự muốn chống chế cũng không được.

Mày Tiêu Duệ nhảy dựng, kinh ngạc nói:

- Vương Trung Tự thật sự là nạp con gái Hề làm thiếp?

Thân hình mập mạp của An Lộc Sơn dựng lên:

- Đó là đương nhiên. Nghe nói ấu muội Lý Đại Phụ hình thức một bộ quyền rũ, công phu giường chiếu rất... Đương nhiên, dung mạo kém xa so với nàng.

An Lộc Sơn mờ ám chỉ chỉ thiếu nữ người Hề phía sau Tiêu Duệ, tiền lại gần:

- Tư vị của cô gái Hề này, một lát Tiêu đại nhân tự mình nhắm nháp, An mỗ không quấy nhiễu đại nhân, ha ha.

Tiêu Duệ bỗng nhiên nhú mày, bỗng nhiên đứng dậy, khoát tay áo:

- Một khi đã như vậy, Tiêu mỗ liền cung đưa An đại nhân.

- Tiêu đại nhân bận rộn, An mỗ cáo từ, cáo từ.

An Lộc Sơn cười ha ha, lắc lư thân thể giống như lợn béo, thản nhiên rời đi.

An Lộc Sơn cực kỳ vui vẻ trong lòng, trước khi hần về Trường An, hần còn đang buồn bực như thế nào mới có thể đẩy mạnh kế hoạch mưu hại của mình và được hoàng đế ủng hộ, thành công đẩy Vương Trung Tự xuống dưới. Cho nên, thử thăm dò đẩy sổ con tới, đồng thời cũng đưa một phần hậu lễ cho Lý Lâm Phủ.

Kỳ thật, mấy năm nay, An Lộc Sơn cũng không ngừng tặng lễ cho Lý Lâm Phủ, chỉ có điều tuy rằng Lý Lâm Phủ đều nhận, nhưng lại chưa từng bỏ ra quá nhiều sức lực cho hần. Chúc Phạm Dương Tiết độ phó sứ này vẫn là trồng cây vào một điệu Hồ toàn vũ làm cho Lý Long Cơ hứng thú mà lấy được. Mặc dù như thế, An Lộc Sơn cũng không có buông tha Lý Lâm Phủ. Tuy rằng An Lộc Sơn là người Hồ, nhưng tâm tư của hần âm trầm, vượt xa thân tử người Hán. Đương nhiên, sự cuồng nhiệt đối với quyền lực của hần, cũng không phải người bình thường có thể so sánh được.

Ngay khi hần đang cực kỳ do dự và lo lắng, Tiêu Duệ lại phát sinh xung đột với Vương Trung Tự, hơn nữa là xung đột lớn. An Lộc Sơn âm thầm cảm tạ một đám nha binh kiêu ngạo này, vì đưa tới một cơ hội ngàn năm khó gặp cho mình. Trong mắt hần, nếu như Tiêu Duệ có thể tham gia vào trong kế hoạch của hần thì đúng là hoàn mỹ không sót mẻ. Hơn nữa, Tiêu Duệ trước mắt là sủng thần của hoàng đế, lại là chỗ dựa

vững chắc của thái tử. Nhân vật như vậy ủng hộ mình, Vương Trung Tự kia gần như là miếng thịt trên thớt.

Trong mắt An Lộc Sơn, căn bản không có quan niệm thị phi gì, trong từ điển của hắn chỉ có ích lợi. Hắn cảm thấy, chỉ cần hắn cho Tiêu Duệ đủ lợi ích, tất nhiên Tiêu Duệ sẽ cho hắn dùng, hiến tặng cực phẩm mỹ nữ chính là hạng nhất. Mà kế tiếp, ngay sau khi An Lộc Sơn rời khỏi Tiêu gia không lâu, An Lộc Sơn bí mật đưa hậu lễ tới Tiêu gia

An Lộc Sơn tin tưởng, không có người nào mà vàng bạc tài bảo và mỹ sắc không thể chinh phục.

Mà trên thực tế, hắn đã đánh đổ rất nhiều người.

Nhìn bóng lưng đặc ý dạt dào rời đi của An Lộc Sơn, trong mắt Tiêu Duệ phát ra một chút khinh miệt, chút khinh miệt này vô tình rơi vào trong mắt thiếu nữ người Hề, con mắt ngập nước của nàng sáng ngời nhưng lại chợt ảm đạm xuống.

Mưa gió sắp đến thành Trường An, nhưng ở Thoán khu cách Trường An ngàn dặm, hôm nay cũng là mưa to.

Cuồng phong gào thét trộn lẫn với màn mưa thật dày, trên đầu thành Nam Ninh Châu trống trải, quân kỳ người Thoán ướt nhẹp bởi mưa to nghiêng ngả lao đảo trong gió. Trên trướng mạc âm u, bị từng tia chớp lóe lên, giống như một con quái thú trên bầu trời mênh mông, thường hung ác phun ra đầu lưỡi trắng trên bầu trời tối tăm.

Ngoài đại sảnh nghị sự của nữ vương A Đại, gió điên cuồng mưa cấp tốc tiếng sấm điện thiểm, nhưng bầu không khí bên trong đại sảnh, dường như cũng áp lực âm trầm giống như ngoài phòng.

An trí sứ Hàn lâm học sĩ Trịnh Ưởng của triều đình Đại Đường đã tới rồi, cùng đi với hắn còn có một Mã Chỉ huy sứ thủ hạ của phụ thân hắn Kiếm Nam Đạo Tiết độ sứ Trịnh Long, dẫn theo 1000 nam quân tới.

Triều đình Đại Đường muốn người Bắc người Thoán toàn thể rời khỏi Thoán khu, đi Tây Vực an cư, loại an bài này chấn động người Bắc và người Thoán định cư ở Thoán khu. Người Bắc còn dễ nói, dưới sự cố gắng của đám người Na Nhận, lại thêm Trịnh Ưởng nhiều lần hứa hẹn đủ loại chính sách ưu đãi của triều đình Đại Đường, bộ lạc người Bắc cũng dần dần đồng ý yêu cầu dời đi. Dù sao, tài nguyên ở khu vực người Bắc định cư dần dần giảm bớt, người Bắc gần đây dựa vào săn bắn mà sống, nếu rời khỏi tiếp tế của người Đường, gần như không thể sinh tồn tiếp. Nếu như ở lại giữa nơi núi rừng cần cỗi này, không bằng đi chỗ khác xông ra một mảnh trời đất.

Nhưng người Thoán thì không giống, nhân khẩu người Thoán rất đông, số lượng mười vạn, đã hình thành hình thức chính thể ban đầu của quốc gia.

Tuy rằng A Đại là nữ vương người Thoán, nhưng loại chuyện rời khỏi nơi định cư của nhiều thế hệ, chuyện lớn di chuyển toàn tộc này, chính nàng ta cũng không làm chủ được. Sau khi đọc xong bút tín của Tiêu Duệ, A Đại từ nhỏ được giáo giục văn hóa Hán, dần dần hiểu được, di chuyển toàn bộ đối với người Thoán mà nói có lẽ không phải một loại chuyện xấu.

Các thủ lĩnh người Thoán tập trung tại Nam Ninh Châu, chuyện này đã thảo luận vài chục lần. Ba ngày nay, Trịnh Ưởng có thể nói là mài hồng mềm mại. Nhưng bất kể hắn giải thích chính sách di dời của triều đình Đại Đường như thế nào, bất kể hắn hứa hẹn và ra sức giải thích quang cảnh sinh tồn tốt đẹp sau khi người Thoán rời đi ra sao, 10 thủ lĩnh bộ lạc người Thoán đều không quá quan tâm, cực kỳ không cho là đúng.

Trịnh Ưởng cười khổ liếc mắt nhìn nữ vương mỹ mạo tuổi nhỏ nghe nói đã trở thành nữ nhân Tiêu Duệ kia, bắt đầu dĩ duỗi duỗi thân mình mệt mỏi, thở phào một cái, bên tai truyền đến tiếng cãi nhai phản đối liên tục của thủ lĩnh bộ lạc người Thoán, hắn chán chết tựa đầu qua một bên, nhìn mưa bụi tràn ngập cửa phòng.

Trịnh Ưởng đã hoàn toàn tuyệt vọng, lần đi sứ này, hắn cho rằng hắn hoàn toàn làm không được.

Chỉ có điều Trịnh Ưởng cũng không biết, hoàng đế Đại Đường đã đưa mật chỉ tới trong tay phụ thân Trịnh Long, nếu người Thoán không chịu dời đi, như vậy, mấy vạn dặm sĩ Đại Đường ở Kiếm Nam Đạo cũng không phải là ngồi không.

An Lộc Sơn đột nhiên cúi người tới gần Tiêu Duệ, hô hấp trở nên có chút dồn dập, mùi thối và mùi khai khiến Tiêu Duệ âm thầm nhíu mày. An Lộc Sơn vốn là người Hồ, cả ngày ăn thịt là chính, nếu không “đánh răng” sạch miệng, hơi thở tự nhiên là tương đối khiến người ta buồn nôn.

Tiêu Duệ ngửa người ra sau, quay đầu đi.

An Lộc Sơn không hề phát giác, lấy một tấu chương từ trong lòng ra, cúi đầu:

- Tiêu đại nhân, đây là sổ con An mỗ dâng tấu cho hoàng thượng, mong rằng Tiêu đại nhân chuyển thay.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, lấy tay nhận lấy.

Nếu Lý Lâm Phủ ở trong này, nhất định sẽ phát hiện, sổ tay An Lộc Sơn đưa cho Tiêu Duệ, giống hệt như sổ con hắn xem trong thư phòng. An Lộc Sơn này cũng không ngốc, hắn biết sổ tay chuyển lên sẽ bị giữ trong tay Lý Lâm Phủ, có thể giao tới tay hoàng đế như ý muốn hay không, để hoàng đế nhìn thấy, còn cần một người quản lý.

Tiêu Duệ tùy tay mở ra, ánh mắt ngưng lại:

- Vạch tội Vương Trung Tự?

An Lộc Sơn gật gật đầu:

- Mong rằng Tiêu đại nhân hỗ trợ.

Tiêu Duệ đột nhiên im lặng không nói, ánh mắt nghiêm ngắc đặt lên người An Lộc Sơn, nhìn quét vòng đi vòng lại, khiến An Lộc Sơn cảm giác có chút sờn tóc gáy.

- Tâm tư của An đại nhân thực tốt, biết giữa Tiêu mỗ và Vương Trung Tự vừa mới làm ra một chút chuyện tình không thoả mái, liền ủy thác Tiêu mỗ chuyển trình tấu biểu, quả nhiên là dụng tâm lương khổ.

Tiêu Duệ bĩu môi.

An Lộc Sơn cười ha ha:

- Vương Trung Tự quyền cao chức trọng, luôn dùng quyền đè người. Mặc dù An mỗ bất tài nhưng vì giang sơn xã tắc, can đảm giữ gìn chân lý... Còn xin Tiêu đại nhân thành toàn!

Thấy Tiêu Duệ không đáp lời, An Lộc Sơn tiếp tục nói:

- Từ thần võ triều, người Hồ đã quy thuận Đại Đường. Năm Khai Nguyên đầu tiên, hoàng thượng đề cử thông lệ, xây dựng Nhạc Đô phủ ở Xích Phong, bổ nhiệm thủ lĩnh người Hồ Lý Đại Phụ làm Đô đốc Nhạc Đô phủ. Năm Khai Nguyên thứ hai, hoàng thượng ban thưởng người Hồ, lại lấy thân phận Vĩnh Lạc công chúa của con gái ngoại tôn Đông Bình Vương Dương Nguyên Tự ban hôn cho Lý Mạnh Lâm con trai Lý Đại Phụ.

225. Chương 210: Uy Hiếp Của Dương Lăng

Nhớ tới người nam nhân ở Trường An kia, A Đại liền nhớ tới đêm kiều diễm và điên cuồng hôm đó. Trên khuôn mặt ngăm đen xinh đẹp của nàng thoáng hiện lên một chút ửng đỏ, trong lòng ngọt ngào một trận. Nếu, nếu không có gánh nặng sinh tồn hơn mười vạn người Thoán, có lẽ nàng đã sớm phóng ngựa tới Trường An, lao vào lòng Tiêu Duệ.

Nàng không hề hoài nghi nam nhân này. Tuy rằng nàng với Tiêu Duệ ở chung không lâu, nhưng nàng biết, nam nhân này sẽ không hại mình. Nhưng tín nhiệm nam nhân này, cũng không có nghĩa nàng cũng sẽ tín nhiệm hoàng đế và triều đình Đại Đường.

Dời tới Tây Vực, tương lai như thế nào, ai cũng không có biện pháp cam đoan. Cho dù những hứa hẹn này của triều đình Đại Đường, có thể, có thể thực hiện được hay không, A Đại cũng hiểu được đó là một ẩn số.

Chỉ có điều nàng xem càng thông suốt và rõ ràng hơn so với đám thủ lĩnh mười mấy bộ lạc dưới tay kia, chuyện tình hoàng đế Đại Đường quyết định, không phải hơn mười vạn người Thoán bọn họ có thể kháng cự. Dời đi, đã thành kết cục đã định. Hiện tại, người Thoán và nữ vương điện hạ nàng cần làm, cố gắng trong khả năng lớn nhất để tranh thủ lợi ích.

Đột nhiên, một bóng dáng già nua xuất hiện ở cửa đại sảnh nghị sự.

Ngoài phòng mưa to dày đặc như thế, không ngờ không mang đến một chút “ướt át” lên người lão giả già nua ăn mặc kiểu người Đường này, quần áo hần cũng không có dấu vết mưa gió một chút nào, lặng lẽ khom người đứng ở nơi đó.

- Sư phụ?!

A Đại kinh hô một tiếng, đứng dậy vọt qua.

Khi A Đại giúp đỡ Dương Lăng có vẻ như run rẩy đi tới, đám thủ lĩnh các bộ lạc ngồi trong sảnh lúc này đều đứng dậy. Đối với lão giả thần bí người Đường sống ở Thoán khu nhiều năm, trợ giúp rất nhiều cho người Thoán, gần như thần tiên trên bầu trời trong mắt người Thoán này, bọn họ kính ngưỡng và tôn trọng thật lớn.

- Dương tiên sinh.

- Mời tiên sinh ngồi.

- Tiên sinh mạnh khỏe.

Nhìn trên mặt một đám thủ lĩnh các bộ lạc mang vẻ kính cẩn theo sát chào đón Dương Lăng, trong lòng Trịnh Ưởng một bên vừa động: ông lão này một bộ trang phục người Đường, rõ ràng là người Trung Nguyên, như thế nào dường như còn có uy vọng không thấp trong người Thoán nhỉ?

Khóe mắt Dương Lăng hơi híp, quay đầu thấy Trịnh Ưởng, cười cười chấp tay nói:

- Lão phu Dương Lăng, người Lạc Dương Trung Nguyên, bái kiến Trịnh đại nhân!

Trịnh Ưởng ngẩng ra, hần trời sinh tính khiêm tốn, lại xuất thân danh môn thế gia, là người quân tử khiêm tốn có lẽ. Hần đứng dậy đáp lễ, mỉm cười nói:

- Gặp qua Dương lão tiên sinh.

Dương Lăng cao giọng cười:

- Quả nhiên là danh môn trăm năm, thi thư gia truyền, thiếu niên lang đi ra từ Trịnh gia quả nhiên không giống bình thường!

Dương Lăng ưỡn thẳng lưng, khí chất lão hủ cả người trở thành hư không, trong mắt thần uy nghiêm nghị, hần chậm rãi tiến lên một bước. Vị trí hần đứng thẳng nguyên bản cách thảm hồng trong sảnh còn có mấy thước, nhưng chính là một bước nhẹ nhàng này, lại đi vào trong sảnh, giống như quỷ mỵ. Trịnh Ưởng day day mắt, đứng ở nơi đó.

Mà những quý tộc người Thoán này đối với loại thần kỳ này của Dương Lăng đã sớm nhìn quen, thấy cũng không kỳ quái. Lúc trước, khi lần đầu tiên Dương Lăng xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, ngay lập tức thả người từ dưới thành Nam Ninh Châu tới phía trên thành lâu, khiến người Thoán ở đó lúc ấy nghĩ đến thần nhân hạ phàm. Mà ngay sau đó, Dương Lăng liền ôm ấp A Đại nhỏ tuổi, từ trên thành lâu phi thân xuống dưới tường thành, thân hình chột lóe mấy đợt, liền biến mất bên trong dãy núi mở mặt.

Đương nhiên, sở dĩ người Thoán kính trọng Dương Lăng, không chỉ bởi vì loại vũ kỹ thần kỳ này của Dương Lăng, cũng không chỉ bởi vì hần dạy bảo ra nữ vương A Đại có thể văn có thể võ, còn bởi vì, thông qua A Đại, hần truyền thụ cho người Bắc kỹ thuật canh tác và tinh luyện kim loại tiên tiến của Trung Nguyên, ngay cả hơn một trăm miệng giếng nước hiện nay trong khu vực người Thoán ở lại, cũng là Dương Lăng chỉ đạo tạo nên... Nói không khoa trương chút nào, Dương Lăng ở khu người Thoán này hơn mười năm, vô tri vô giác ảnh hưởng tới chính trị, kinh tế, văn hóa và quân sự của người Thoán.

Trong cảm nhận của mọi người, Dương Lăng đã trở thành tồn tại giống như thần linh. Con dân người Thoán đều tin tưởng, đây là một sứ giả của thần linh, là “cứu thế chủ” trên trời phái xuống cứu vớt người Thoán.

Không ai biết hắn từ đâu tới, cũng không ai biết hắn sẽ rời đi khi nào. Chỉ có điều hắn ở tại hai gian nhà tranh trên một ngọn núi trong thâm sơn, đã trở thành cấm địa và thánh địa người Thoán kính sợ mà không dám vượt qua nửa bước.

- Nữ vương, các vị thủ lĩnh, lão phu có mấy câu hôm nay liền nói thẳng.

Dương Lăng chậm rãi nói:

- Thời vậy, mệnh vậy, vận vậy, nếu người Thoán không di chuyển rời khỏi đây, chắc chắn chỉ còn con đường chết diệt tộc diệt chủng.

Thấy vẻ không cho là đúng của nhiều quý tộc người Thoán, Dương Lăng thần nhiên cười:

- Lão phu ẩn cư ở Thoán khu 20 năm, tình cùng một thể với người Thoán, lão phu tuyệt đối sẽ không hại người Thoán, điểm này, chắc chắn các vị thủ lĩnh sẽ đồng ý. Các vị có thể suy nghĩ một chút, Nam Chiếu nhớ nhung Thoán khu đã lâu, nếu không phải triều đình Đại Đường tham gia, Nam Chiếu sớm đã nhét Thoán khu vào lãnh thổ quốc gia.

- Người Thoán không chịu dời, chắc chắn triều đình Đại Đường cũng sẽ không bắt buộc các vị. Nhưng lão phu thấy, nếu như rời bỏ sự duy trì của Đại Đường, lại có Nam Chiếu chắn kín, nơi cùng sơn đất hoang này rất ít sản vật, người Thoán nên dùng cái gì mà sinh kế? Xa không nói, chính là gần đây, nếu không phải có Tiêu Duệ Tiêu đại nhân của Đại Đường vô tư tiếp tế, hiện giờ người Thoán sợ là đã sớm một đồng nghèo nàn.

... Quan trọng hơn là, nếu người Thoán không có Đại Đường làm chỗ dựa, chỉ một tháng, Nam Chiếu có thể thôn tính Thoán khu. Các vị sẽ không nghĩ rằng, chỉ bằng vào các thủ hạ của các vị là có thể chống đỡ hơn mười vạn hùng binh thủ hạ của Bì La Các chứ?

- Theo lão phu biết, mặc dù chỗ Tây Vực hoang mạc, nhưng khu vực Tây Vực rộng lớn, trong đó đủ đồng cỏ và nguồn nước màu mỡ. Nếu người Thoán có thể chiếm cứ một khối ốc đảo trong đó, bằng vào thế lực hơn mười vạn người Thoán, cho dù không có triều đình Đại Đường nâng đỡ, cũng rất nhanh có thể đứng vững gót chân ở Tây Vực. Cần phải biết, những quốc gia thành quách ở Tây Vực này, hùng mạnh nhất chẳng qua hơn mười vạn nhân khẩu thôi. Người Thoán tiến vào Tây Vực, sợ cái gì?

- Nếu người Thoán có thể liên hợp với người Bạc lân cận, hai bên hợp trợ làm anh em kết nghĩa, như vậy, ở Tây Vực, người Thoán cũng không sợ ai.

Dương Lăng chậm rãi nói:

- Dời tới Tây Vực, là một đường lớn sáng sủa; ngược lại, chỉ có thể còn con đường chết, sau khi bị Đại Đường vứt bỏ sẽ bị Nam Chiếu diệt tộc thôn tính. Nên làm như thế nào, các vị có thể tự mình suy xét, lão phu sẽ không nhiều lời.

Thủ lĩnh bộ lạc Cách Nhật Lai người Thoán nhíu mày:

- Mặc dù lời tiên sinh nói có lý, nhưng chúng ta làm sao có thể tin hoàng đế Đại Đường được? Vạn nhất hoàng đế Đại Đường.

Dương Lăng thần nhiên cười:

- Mọi người đã không có lựa chọn. Chẳng qua lão phu nghĩ, hoàng đế Đại Đường chính là thiên tử Trung Hoa khí phách to lớn, chắc chắn sẽ không đến mức thất tín đối với người Thoán mọi người. Đối với Đại Đường cao lớn mà nói, hơn mười vạn người Thoán mọi người thậm chí chỉ là một hạt kê trong biển cả, không đáng nhắc đến!

Dương Lăng nói xong mặt hướng về phía A Đại khoe miệng hiện lên một nụ cười cổ quái:

- Kỳ thực mọi người cứ yên tâm đi. Sủng thần của hoàng đế Đại Đường hiện tại, Phò mã gia Tiêu Duệ, là người thân cận nhất của nữ vương mọi người, có hắn bảo vệ ở đó, người Thoán mọi người cũng không ăn thiệt đi.

Thần sắc các quý tộc đều cổ quái mà nhìn A Đại, chuyện tình A Đại và Tiêu Duệ đã sớm truyền khắp Thoán khu. Tuy rằng người Thoán cũng không thích nhìn thấy nữ vương của mình trở thành nữ nhân của quý tộc người Đường, nhưng dưới uy thế cường quyền của A Đại, không ai dám đề xuất ý kiến phản đối. Dù sao, đây là việc tư của A Đại mà không phải “quốc sự” của người Thoán.

Mặt A Đại đỏ lên, hung hăng chà chà chân, sáng giọng:

- Sư phụ!

Võ Huệ Phi cùng ngày không có về cung, mà ở Tiêu gia. Hoàng phi ngẫu nhiên rời cung ở lại nhà của con gái mình, điều này cũng không tính là chuyện lạ hiếm có gì, ít nhất tại Đại Đường thịnh thế này không tính là cái gì.

Lý Đăng Không lôi kéo Chương Cừu Liên Nhi còn có Dương Ngọc Hoàn, cùng nhau tụ tập trong phòng Lý Nghi, vây quanh Võ Huệ Phi không ngừng lải nhải cần nhân, đề tài tự nhiên là thiếu nữ người Hề dung nhan khiến con gái đổ kị kia.

- Nương nương, nếu Tiêu lang nhà ta bị cô gái Hề kia mê hoặc phải xử lý thế nào.

Lý Đăng Không bĩu môi.

Võ Huệ Phi thật sự có một chút chịu không nổi phiền hà, nhưng lại không phát tác ra ngoài được, nhất là đối mặt với Đại tiểu thư Lý gia tinh linh xảo quyệt này. Lý Đăng Không từ nhỏ ra vào hoàng cung, cực kỳ thân quen với Võ Huệ Phi và một số công chúa hoàng phi. Võ Huệ Phi cười khổ vuốt ve đầu Lý Đăng Không, cúi đầu nói:

- Không nhi à, con không cần lo lắng, nếu như.

Võ Huệ Phi cười:

- Nếu Tiêu Duệ bị mê hoặc, bản cung để cho hắn tiến vào cung làm thái giám được không?

Lý Đăng Không ngẩn ra, thấy khóe miệng các cô gái đều hiện lên nụ cười cổ quái, không khỏi vừa thẹn vừa vội, chui đầu vào trong lòng Võ Huệ Phi:

- Nương nương, ngài xấu lắm, ngài giẫm cợt Không nhi.

Lý Nghi buồn cười, nói chen vào:

- Không nhi muội muội, muội thả lỏng tâm tư đi, Tử Trường nhà chúng ta không phải hạng người tham hoa hái sắc này. Chờ mấy ngày nữa, ta sẽ nói với Tử Trường, để cho cô gái Hề kia theo muội, cho muội coi chừng nàng cẩn thận, có được hay không?

Trong thư phòng.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng buông quyển sách trên tay, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ Hề thần sắc có chút chết lặng, thần nhiên cười:

- Người cũng không cần khẩn trương, trong Tiêu gia của ta, sẽ không ai ức hiếp người... Nói cho ta biết, người tên là gì?

- Ta gọi là.

Thiếu nữ do dự một hồi:

- Ta gọi là Lý U Lan.

Tiêu Duệ ngẩn ngơ, cũng không phải bởi vì tên của cô gái Hề này cực kỳ Trung Nguyên hóa, mà bởi vì khẩu âm tiếng Hán trong miệng nàng mơ hồ mang chút âm vị Trường An.

- Nghe khẩu âm của người, giống như đã sống qua ở Trung Nguyên đi.

Tiêu Duệ lơ đãng hỏi han.

Thiếu nữ người Hề Lý U Lan thê lương lắc đầu:

- Hồi bẩm lão gia, ta không có sống qua ở Trung Nguyên. Năm nay ta mười bảy tuổi, vẫn đều sinh hoạt trong thành Nhiêu Nhạc. Tiếng Hán của ta, là mẫu thân ta dạy cho ta.

Tiêu Duệ vừa động trong lòng, ồ một tiếng, lại hỏi một câu:

- Thành Nhiêu Nhạc người Hề các người thật sự bị người Vương Trung Tự công hãm? Toàn bộ bị tru sát diệt tộc?

Thân thể Lý U Lan đột nhiên run lên, khuôn mặt xinh đẹp lập tức trở nên trắng bệch. Nàng cắn chặt răng, một tia thù hận chợt lóe rồi biến mất trong mắt, yên lặng cúi đầu xuống, cúi đầu nói:

- Đều đã chết, còn lại đều chạy thoát. Cha ta mẹ ta ca ca ta tỷ tỷ ta, đều đã chết.

Cừu hận phát ra từ nội tâm của thiếu nữ Hề kia tuy đã bị năng cường ép ngăn chặn, nhưng Tiêu Duệ vẫn có thể cảm giác được. Hắn thở dài, đứng dậy đi ra phía ngoài:

- Nếu người nguyện ý thì ở lại trong phủ, nếu không muốn, nếu có người thân có thể tìm nơi nương tựa, cũng có thể rời đi bất cứ lúc nào, ta tuyệt đối không ngăn cản người

226. Chương 211: Rượu Thuốc Mát Xa

Mặc dù hiện giờ Tiêu Duệ làm gia chủ, làm quyền quý số một số hai triều đình hiện giờ, tới phòng bếp nơi của đám đầy tớ hạ tiện trong mắt người Đường này, ít nhiều có một chút không ra thể thống gì. Nhưng Tiêu Duệ cũng không quá để ý chuyện này, hắn không cảm thấy làm vài món thức ăn là chuyện thấp hèn cỡ nào. Kỳ thật hắn thường xuyên xuống bếp làm mấy món ăn sáng, để cùng nhau chia sẻ với các cô gái của mình.

Bất kể là Dương Ngọc Hoàn, Lý Nghi hay là Chương Cừu Liên Nhi và Lý Đằng Không sau này mới vào, hiện giờ đã từ từ quen chuyện đặc biệt khác người này của Tiêu Duệ, lý giải điều này là Tiêu lang thể hiện yêu thương với mấy người chúng mình.

Thời gian đã gần tới bữa tối, tuy nhiên, Tiêu Duệ cũng không phải muốn tự mình xuống bếp động tay, chỉ có điều Võ Huệ Phi ngủ lại ở Tiêu gia, chuyện một ngày ba bữa này không thể chậm trễ.

Dương Ngọc Hoàn an bài việc ăn uống của Võ Huệ Phi cho Tú Nhi. Tú Nhi đang ở bên ngoài phòng bếp, chỉ huy mấy đầu bếp nữ và người hầu nữ của Tiêu gia bận bịu bữa tối cho mấy người Võ Huệ Phi, thấy Tiêu Duệ mỉm cười đi đến, chân mày vừa nhíu, tiến tới nghênh đón.

- Thiếu gia, loại địa phương này, ngài như nào có thể đến? Để Tú Nhi an bài là được.

Tiêu gia ở Trường An này, gọi Tiêu Duệ là “thiếu gia” cũng chỉ có một mình Tú Nhi. Tú Nhi từ Lạc Dương đã bắt đầu trở thành thị nữ của Tiêu Duệ, thủy chung bướng bỉnh gọi xưng hô ban đầu, thời gian dài, điều này trở thành một loại “chiêu bài” độc nhất vô nhị của Tú Nhi ở Tiêu gia.

- Tú Nhi, vừa lúc ta muốn tìm người. Eo lưng của Huệ Phi nương nương có chút mỏi mệt, người cầm rượu thuốc ta ngâm tốt tới, thoa lên cho nàng một chút.

Tiêu Duệ cười nói.

Đã thật lâu Tiêu Duệ không có tiếp tục “phát minh” rượu phương, thứ nhất là không có thời gian và tinh lực, thứ hai hắn cảm thấy trước mắt bốn loại rượu lớn của tửu phường Tửu Đồ cũng đủ tiêu thụ, nếu hắn tiếp tục lục tục “chế” ra những loại rượu nổi danh của đời sau, sợ sẽ lũng đoạn thị trường rượu của Đại Đường nên thôi, mình ăn thịt cũng cho người khác uống chút canh đi. Nếu không, nghiệp rượu Đại Đường gần như là một nhà tửu phường Tửu Đồ độc đại cũng không phải chuyện gì tốt.

Nhưng lúc nhàn rỗi, Tiêu Duệ vẫn làm cho Tú Nhi cầm phương thuốc của mình, ngâm một ít rượu thuốc trị liệu té bị thương và cơ thất lưng vất vả mà sinh bệnh. Trong phủ phàm là ai có loại đau xót này, liền có thể thoa bên ngoài.

Tú Nhi ứng lời, ôm một vò rượu thuốc đi phòng ngủ của Võ Huệ Phi.

Kỳ thật, phòng ngủ này nói đúng hơn hẳn là phòng ngủ của Tiêu Duệ và Lý Nghi, Võ Huệ Phi trực tiếp ở lại trong phòng ngủ Lý Nghi, Tiêu Duệ đi nơi khác.

Tuy rằng đồ ăn thức uống của Tiêu gia kém tinh xảo và phức tạp hơn so với trong cung, nhưng hơn ở khẩu vị tươi mát khi Tiêu Duệ và Lý Nghi chúng nữ cùng bồi. Vừa nói việc nhà vừa nhấm nháp, Võ Huệ Phi cảm giác bữa ăn này cũng thật đặc sắc.

Sau bữa ăn chính là đủ loại món ngọt và trái cây theo thời vụ, cuối cùng còn có nước chè xanh.

Tuy rằng Tiêu Duệ rất chán ghét loại ăn uống quy củ rườm rà này, nhưng đối mặt với mình chính là mẹ vợ cao quý, cũng không thể không nhẫn nại bồi tiếp một thời gian dài.

Xong xuôi hết thấy mọi việc, lúc này Võ Huệ Phi cùng Lý Nghi mới trở lại phòng ngủ chuẩn bị để thị nữ dùng rượu thuốc mát xa cho mình một phen. Nghe nói rượu thuốc Tiêu Duệ phối chế trị liệu rất hiệu quả, Võ Huệ Phi liền muốn thử xem. Thật ra nàng cũng không có bệnh tật gì, có thể là do hàng năm nhảy Hồ toàn vũ, eo lưng của nàng sinh ra một chút tật xấu.

Chỉ có điều thị nữ của nàng lần đầu tiên tiếp xúc với loại vật này, mát xa có chút luống cuống chân tay, không phải đổ nhiều rượu thuốc chính là xoa nắn không đúng chỗ, làm cho Võ Huệ Phi cực kỳ mất hứng. Lý Nghi thấy, tự mình ra trận, đáng tiếc nàng cũng không có “kinh nghiệm” gì, cũng là chân tay vụng về so với mấy thị nữ vừa rồi cũng mạnh hơn không bao nhiêu.

Võ Huệ Phi nhíu mày:

- Nghi nhi, hay thôi đi, làm đã nửa ngày, cạo cho cả người mẫu thần dơ dáy không chịu nổi.

Lý Nghi thở dài, thấp giọng nói:

- Mẫu thân, hay để Tiêu lang đến thử một lần đi. Vật này là chàng làm ra, chàng còn mát xa trị liệu rất hiệu quả cho Không nhi muội muội.

Võ Huệ Phi ngẩn ra:

- Tiêu Duệ?

Võ Huệ Phi quay đầu mắt nhìn da thịt trần trụi bên hông của mình, sắc mặt hơi đỏ lên, liếc Lý Nghi một cái:

- Cũng được, dù sao nó cũng là con của bản cung, để nó vào cho ta xem thử.

Lời Lý Nghi nói mẫu phi nương nương muốn chính mình thoa rượu thuốc mát xa cho nàng rơi vào trong tai Tiêu Duệ, hẳn không khỏi có chút do dự, cũng cảm thấy có chút hoang đường, thầm nghĩ: Cũng chính là thời thịnh thế Đại Đường dân phong cởi mở, nếu ở các thời Tống Minh triều nam nữ thụ thụ bất thân, con rể “mát xa” cho mẹ vợ căn bản là chuyện tình kinh thế hãi tục, lễ pháp và thể nhân không dung tha.

Thấy Tiêu Duệ có chút do dự không vào, Võ Huệ Phi nhịn xuống cúi đầu sáng giọng:

- Còn chờ cái gì?

Tiêu Duệ cười khỏ một tiếng, liếc Lý Nghi một cái, thấy Lý Nghi một bộ thờ ơ, lắc lắc đầu, đi tới phía trước.

Tiêu Duệ ngồi bên giường, ánh mắt dừng lại trên eo lưng đầy đặn nước da trắng mịn mà co dãn, lại xấu hổ quay đầu đi. Hắn ở một bên giả bộ dùng bông tơ lấy thuốc trong bát một chút, sau đó cẩn thận rắc cho người nhẹ nhàng quét lên eo lưng phía sau Võ Huệ Phi.

Từng đợt mùi thơm của nữ tử trộn lẫn mùi thuốc xông vào lỗ mũi cực kỳ mãn cảm kia của Tiêu Duệ, hắn cố nén hắt hơi tiếp tục nhẹ nhàng thoa.

Cảm giác rượu thuốc lạnh lẽo nhẹ nhàng ngấm vào da thịt phía sau eo lưng của mình, Võ Huệ Phi đột nhiên cảm giác có chút thần thanh khí爽, thân thể ít nhiều có chút khấn trương và xấu hổ chột trâm tĩnh lại.

Thoa xong, Tiêu Duệ lại do dự, vẫn hạ tay chạm lên da thịt trắng mịn co dãn của Võ Huệ Phi.

Bởi vì khấn trương tay hắn rơi run rẩy một chút, mà người phụ nữ dưới tay cũng khẽ run lên.

Tiêu Duệ ngẩng đầu liếc nhanh qua Lý Nghi, thấy nàng nắm một quyển sách trong tay, đang ngồi ở chỗ kia tập trung tinh thần xem sách, đôi mắt ngưng trệ, chậm rãi thu trở về, lại đặt lên da thịt giống như thiếu nữ của Võ Huệ Phi.

Nếu không phải tự tay chạm đến, Tiêu Duệ quả thật không thể tin, một phụ nữ trung niên như vậy, không ngờ da thịt của nàng trắng mịn mềm mại và rất có sức sống. Đầu ngón tay hắn vừa tiếp xúc nhẹ nhàng, hắn rõ ràng cảm thấy được da thịt nàng nổi lên khiến trống ngực nam nhân rung động.

Tuy rằng Tiêu Duệ không phải chính nhân quân tử Liễu Hạ Huệ, nhưng tuyệt đối không vô sỉ đến mức sinh ra ý nghĩ bất lương với mẹ đẻ của vợ mình. Nhưng, trong nháy mắt tiếp xúc với da thịt này, không ngờ khiến hắn lơ mơ sinh ra ham muốn bản năng nóng nảy nào đó.

Tiêu Duệ không kìm nổi trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn thở phào một cái, định thần, nhẹ nhàng mát xa có tiết tấu cho Võ Huệ Phi.

Võ Huệ Phi nằm ở trên giường quay lưng về phía Tiêu Duệ là người ra sao, tuy rằng nàng không có quay đầu lại nhưng nhận thấy được chút dị động hứng thú và dự vọng rất nhỏ của con rể, bên tai nhẹ nhàng truyền đến tiếng hít thở hơi dồn dập của Tiêu Duệ, Võ Huệ Phi không có tức giận mà ngược lại lơ mơ còn kiêu ngạo. Tuy rằng tuổi tác qua đi, nhưng nàng có tin tưởng dư dật có thể khiến nam tử thiên hạ mê đảo dưới váy thạch lưu.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại “ý nghĩ phóng túng” lúc nhàn rỗi đầy buồn chán đi mà thôi. Tóm lại, nàng có mười vạn lần tin tưởng đối với sức hấp dẫn của mình, mà biểu hiện của Tiêu Duệ, dường như chứng thật điểm này.

Khóe miệng Võ Huệ Phi hiện lên một nụ cười cổ quái, đang muốn mở miệng treo ghẹo Tiêu Duệ hai câu, cũng không ngờ sau lưng truyền đến cảm giác ngày càng nóng, nàng không khỏi đóng chặt miệng. Theo động tác ngày càng nhanh và mạnh hơn của Tiêu Duệ, rượu thuốc không ngừng ngấm vào bên trong cơ thể của nàng, nàng cảm thấy một cỗ sóng khoái và thả lỏng trước nay chưa từng có.

Hơn nữa, loại cảm giác này dần dần khuếch tán ra toàn thân, dần dần biến thành một loại lực lượng quỷ dị giống như muốn hòa tan thân thể mềm mại quyến rũ và đủ lực xuyên thấu cốt nhục huyết tủy của nàng. Toàn thân tràn ngập loại lực lượng quỷ dị này, nàng cảm thấy cả người khô nóng bay bổng, giống như bay lên tận trời. Ngay sau đó, cảm giác ngứa tê tê khiến nàng lười biếng vô lực ngày càng mãnh liệt, da thịt trên người nàng mảy lên một tầng đỏ ửng, hai má ửng đỏ, không kìm nổi cúi đầu rên rỉ một tiếng.

Lý Nghi ngẩn ra, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Võ Huệ Phi, thấy sắc mặt Võ Huệ Phi hồng nhuận phát ra vẻ quyến rũ vô hình, mà một chút nếp nhăn nơi khóe mắt xếch kia cũng nhẹ nhàng giãn ra, Lý Nghi mỉm cười nói:

- Mẫu thân, có phải rất thoải mái hay không? Nghi nhi đã sớm nói, rất thoải mái.

Võ Huệ Phi tự cảm thấy trên mặt có chút nóng lên, gật gật đầu, cúi đầu xuống.

Lý Nghi cười cười, lại cúi đầu xem sách của nàng.

Lúc Lý Nghi nói chuyện, tay Tiêu Duệ không khỏi tạm dừng lại, bẻ tay qua đầu giống như kẻ trộm.

Võ Huệ Phi xoay đầu qua, mắt xếch nhướng lên, liếc nhanh Tiêu Duệ một cái, dùng tiếng mũi khê hừ lên một tiếng rất nhỏ.

Tiêu Duệ do dự một chút, rồi tiếp tục mát xa.

Một đôi tay nam tử thon dài mà tinh tế không hề cảm thấy thô ráp và có lực, vận động theo tiết tấu xoa nắn mát xa trên eo lưng phía sau nàng. Sợi khí và sức nóng của rượu thuốc vận hành theo huyết mạch trên dưới toàn thân của nàng, từng đợt cảm giác mềm yếu rung động thần kinh của nàng. Nàng cảm thấy dự vọng của mình bị khiêu khích lên từng chút. Trong lúc nàng nhất thời ý loạn tình mê, cánh tay trắng mịn vốn duỗi tại bên người đột nhiên thò ra bắt được tay Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ bỗng nhiên cả kinh, lại hoảng loạn một hồi. Hắn nhẹ nhàng rút tay ra, lại cảm giác bị nắm rất chặt rất chặt.

Một bàn tay nóng bóng mềm mại nắm tay Tiêu Duệ chậm rãi xoa nắn, một bàn tay mảnh khảnh nhẹ nhàng xẹt qua lưng hắn một vết tích rõ ràng.

Ngay sau đó, bàn tay mềm mại kia nắm lấy tay hắn dọc theo eo lưng đẩy đà chậm rãi di chuyển về phía cái mông đầy đặn. Cảm giác co dãn mà nở nang ở tay khiến Tiêu Duệ đột nhiên chấn động, hắn nhanh chóng rút tay ra, nhìn lướt qua Lý Nghi đoạn trang đang lẳng lặng đọc sách dưới ngọn đèn, sau đó đứng dậy cúi đầu nói:

- Nương nương, đã khá rồi chứ? Được lực đã phát huy ra, con nghĩ cũng đã đủ rồi.

Toàn thân Võ Huệ Phi run lên, ồ một tiếng, nghiêng đầu liếc qua trong ánh mắt còn mơ hồ chứa xuân tình và quả trách như có như không.

227. Chương 212: Thân Thế Và Thù Hận Của Cô Gái Hề

- Mẫu thân, ngài thế nào? Thân thể không thoái mái sao?

- Không có, mẫu thân tốt lắm. Nghi nhi, mẫu thân ngủ trước.

Võ Huệ Phi chui vào ổ chăn, nghiêng người lười biếng ngủ thiếp đi giống như cô gái bình thường.

Lý Nghi buông sách xuống, ra gọi thị nữ tiến vào, qua loa hầu hạ mình tẩy rửa một lần, sau đó cũng lên giường mà ngủ. Chỉ có điều một đêm này, nàng căn bản không thể ngủ được, Võ Huệ Phi bên người nàng lẳng quạ lộn lại, luôn làm ra một chút động tĩnh. Nàng không có để ý, còn tưởng rằng bởi Võ Huệ Phi ngẫu nhiên thay đổi lạ chỗ không yên, liền đành có nén tiến vào mộng đẹp.

Tuy nhiên, buổi sáng hôm sau khi nàng xoa đôi mắt buồn ngủ tỉnh lại, thấy hai mắt Võ Huệ Phi sưng đỏ, không khỏi cả kinh, hạ giọng:

- Mẫu thân, đây là.

- Ai, mẫu thân quen giường trong cung, đột nhiên ở lại nơi này của con nên có chút khó gối đầu. Nghi nhi, mẫu thân vẫn nên đi sớm.

- Mẫu thân thật vất vả rời cung một lần, hay là ngài ở nơi này thêm vài ngày, hai mẹ con chúng ta cũng dễ gặp.

Võ Huệ Phi vẫn muốn nói “nên về cung sớm đi thôi”, nhưng khi nói ra tới miệng, lại biến thành “ở nhiều thêm mấy ngày”. Gò má nàng không khỏi đỏ hồng lên, nương lúc vung tay áo mà che lấp lại, ngả lưng xuống:

- Mẫu thân muốn ngủ tiếp một giấc, con dậy đi, không cần để ý mẫu thân.

.

.

Lý Nghi rửa mặt xong, đi vào phòng hoa nhỏ trong nội viện, không ngờ phát hiện Chương Cừ Liên Nhi cũng một bộ dáng ngủ không tốt, liếc mắt nhìn con người cũng có chút sưng đỏ, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Liên Nhi tỷ tỷ, sao tỷ.

Hai gò má Chương Cừ Liên Nhi lập tức đỏ lên, ấp úng nói:

- Không không có gì.

Lý Đăng Không hỳ hỳ chạy tới:

- Nghi nhi tỷ tỷ, còn cần nói sao, khẳng định là tối qua Tiêu lang quần quít lấy Liên Nhi tỷ tỷ... đêm xuân vô cùng .

Sắc mặt Chương Cừ Liên Nhi càng đỏ bừng lên, cúi đầu đứng ở nơi đó không ngẩng nổi đầu.

Dương Ngọc Hoàn cũng đi đến, lúc này là thời gian bốn cô gái Tiêu gia cùng nhau dùng bữa tối, thấy Lý Đăng Không nói như vậy, ha ha cười chuyển hướng câu chuyện:

- Tiêu lang vào triều rồi, hay là chúng ta dùng cơm đi.

Đột nhiên, Dương Ngọc Hoàn chỉ Lý Đăng Không kinh ngạc:

- Không nhi muối muối, sao mắt muối lại đỏ ngầu, chẳng lẽ đêm qua muối cũng ngủ không ngon?

Lý Đăng Không cười ha ha ngượng ngùng dụi dụi mắt:

- Ủ, đêm qua ngủ không ngon, muối vẫn nhìn cửa phòng ngủ của cô gái kia qua cửa sổ, muối xem Tiêu lang có thể nửa đêm chuồn vào trong phòng nàng hay không.

Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn cười khở liếc nhau, Chương Cừ Liên Nhi cũng không kìm nổi cười ha ha nói:

- Không nhi muối tử, muối quả nhiên là nhìn thật chặt... Có phải muối lo lắng Tử Trường sẽ phạm vào... sẽ bị Võ Huệ Phi nương nương mang vào cung làm thái giám hay không?

Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn cười ha ha ôm bụng cười run hết cả người.

- Ủ? Nghi nhi, con là người có thai, phải chú ý thân thể.

Võ Huệ Phi chậm rãi đi vào phòng, trên mặt là vẻ đoan trang quyến rũ xinh đẹp lộng lẫy như trước.

.

.

Buổi triều hôm nay tan rất nhanh, quần thần đều không có tấu chương, chỉ có Lý Lâm Phủ bất ngờ dâng lên một quyển tấu chương. Tiếp nhận tấu chương lật vài lần, sắc mặt Lý Long Cơ lập tức trầm xuống, chỉ có điều hắn không nói gì thêm, ngược lại đứng dậy vội vàng rời đi, ngay cả câu “bãi triều” thường lệ kia cũng chưa nói. Cao Lực Sĩ cũng có chút không kịp đề phòng vội vàng dùng cổ họng khàn khàn hô một tiếng, cũng đi theo.

Bằng trực giác, Tiêu Duệ cảm thấy tấu chương của Lý Lâm Phủ có liên quan đến An Lộc Sơn, hoặc là nói có liên quan đến Vương Trung Tự.

Trên đường bãi triều rời cung, Tiêu Duệ ra nhiều bằng ánh mắt vài cái, muốn trao đổi với Lý Lâm Phủ, nhưng Lý Lâm Phủ ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi nhanh, căn bản là không nhìn hắn “ám chỉ”.

Tiêu Duệ âm thầm mắng vài câu “cáo già”, hắn không chịu nói, cũng đành rời đi.

Trên đường rời cung, Tiêu Duệ luôn nghĩ, nên kéo Vương Trung Tự một cái như thế nào. Không vì cái gì khác, cho dù là vì An Lộc Sơn, hắn cũng không thể để Vương Trung Tự bị lỗi xuống không minh bạch như vậy. Chút ân oán nhỏ giữa hắn và Vương Trung Tự, so sánh với Đại Đường hưng suy, căn bản không tính là cái gì.

Nhưng thủy chung Tiêu Duệ lại không có biện pháp, không biết nên bắt tay vào mặt nào.

An Lộc Sơn dâng tấu vạch tội chuyện Vương Trung Tự mạnh mẽ nạp con gái Hề làm thiếp, cử binh tru sát người Hề công hãm thành Nhiều Nhạc, điểm này Tiêu Duệ tin tưởng không thể nghi ngờ. Nhưng hắn không có chứng cứ. Hơn nữa, hắn rất rõ ràng, sở dĩ An Lộc Sơn táo bạo như vậy, tất nhiên là làm một cái bẫy không kẻ hở, chờ Vương Trung Tự nhảy vào trong.

Trở lại nhà mình, Tiêu Duệ liền chui đầu vào phòng cô gái Hề Lý U Lan, gắt gao đóng chặt cửa.

Lý Đăng Không đang uống trà nói chuyện trong phòng khách với Võ Huệ Phi và Chương Cừ Liên Nhi, thấy Tiêu Duệ trở về ngay cả triều phục cũng không đổi liền đi thẳng vào phòng Lý U Lan, không khỏi vừa tức vừa vội, chà chà chân, muốn đuổi theo.

Chương Cừ Liên Nhi vội vàng giữ chặt nàng một phen, ra hiệu bằng ánh mắt.

Trong mắt Võ Huệ Phi tất nhiên cũng truyền ra một chút phức tạp, cười nói:

- Không nhi à, con muốn đi làm gì?

Hơn ba tháng, lần đầu tiên Lý U Lan ngủ an giấc. Từ sau khi thành Nhiêu Nhạc bị Hồ binh thủ hạ An Lộc Sơn đến cướp, nàng vẫn run sợ trong lòng ở lại bên người An Lộc Sơn. Mỗi ngày thấy khuôn mặt Hồ đối trá cùng với ánh mắt mê đắm lỗ măng của An Lộc Sơn, nàng ăn ngủ khó khăn, ngày đêm chìm đắm trong nỗi sợ hãi thật lớn.

Đêm qua, thấy Tiêu Duệ quả nhiên không có tới chiếm đoạt thân thể mình, nàng để nguyên quần áo, một đầu ngả lên giường thiêm thiếp tiến vào mộng đẹp, mãi đến khi Tiêu Duệ xông tới, nàng mới vừa tỉnh ngủ.

Lý U Lan kinh hãi, cuộn mình trong ổ chăn, run giọng nói:

- Lão, lão gia.

Tiêu Duệ nhìn nàng thật sâu, trầm giọng nói:

- Người không cần sợ hãi, ta sẽ không thương tổn người.

Thời gian của ta cấp bách, ta chỉ hỏi người mấy câu: thành Nhiêu Nhạc của người Hề, thật sự là Phạm Dương Tiết độ sứ Vương Trung Tự phái binh công hãm? Người phải nói thật với ta... Chỉ cần người nói thật với ta, ta lập tức để người rời phủ, trả lại tự do cho người.

Lý U Lan dần dần bình tĩnh xuống, lại lộ ra vẻ sầu thảm cười:

- Rời phủ? Tự do? Lão gia, cả nhà ta đều chết hết, không nhà để về, rời khỏi Tiêu gia, ta còn có thể chạy đi đâu?

Nói xong, ánh mắt thê lương mà lo sợ không yên của Lý U Lan nhìn chằm chằm thẳng vào Tiêu Duệ. Đối với quyền quý Đại Đường nổi tiếng đã lâu, tài tử Tửu Đồ danh tiếng khắp thiên hạ này, cảm xúc trong lòng pháp phòng. Trực giác nói cho nàng, có thể tín nhiệm nam tử trước mắt này. Nhưng... một khi nói thật cho hắn, hắn có thể cùng với An Lộc Sơn kia làm gì hay không...

Tiêu Duệ im lặng không nói, yên tĩnh nhìn Lý U Lan đầu vai thiếu nữ run rẩy.

Tiêu Duệ mơ hồ cảm thấy, cô gái Hề này cũng không đơn giản, bởi vì khi chất nàng mơ hồ phát tán ra, cũng không bởi vì khẩu âm tiếng Hán của nàng mang chút hương vị Trường An, còn bởi vì nỗi lòng thù hận không che lấp được của nàng. Tiêu Duệ cảm thấy, trên người nàng cất giấu một bí ẩn nào đó, nàng sẽ mang đến cái mà hắn cần.

Lý U Lan dung nhan tuyệt thế trắng bệch, nàng chậm rãi ngẩng khuôn mặt tràn đầy nước mắt lên, si ngốc nhìn Tiêu Duệ.

Thật lâu sau, nàng cắn chặt răng, xốc ổ chăn lên, quỳ rạp xuống rường, run giọng nói:

- Xin lão gia làm chủ cho U Lan, U Lan nguyện ý lấy thân báo đáp, cả đời làm nô tỳ hầu hạ lão gia.

Trong mắt Tiêu Duệ sáng ngời.

- Lão gia, mẫu thân ta là Vĩnh Lạc công chúa Đại Đường, phụ thân là Lý Mạnh Lâm.

Lý U Lan đau khổ đầu vai co rúm, lên tiếng khóc:

- Mấy trăm nhân khẩu toàn tộc ta, đều bị Hồ binh thủ hạ của An Lộc Sơn kia giết không còn... Bọn họ dùng cờ hiệu Phạm Dương Tiết độ sứ Vương đại nhân, đêm khuya lừa dối mở cửa thành, một đường đánh lên vào thành... Trong một đêm, máu chảy thành sông.

- Thị nữ của nô mặc quần áo của nô, mà nô đi theo một lão bộc trong phủ trong lúc hỗn loạn trốn ra phủ Đô đốc, nhưng lại bị kỵ binh của An Lộc Sơn bắt được ở cửa thành, bị đưa đến phủ của An Lộc Sơn.

Lý U Lan nghiêng răng nghiêng lợi nghẹn ngào.

Tiêu Duệ thở phào một cái, hắn đã sớm đoán được, chuyện này là An Lộc Sơn làm. Nhưng hắn thật sự không ngờ chính là, An Lộc Sơn lại điên cuồng như vậy. Hắn hung hăng dậm chân, âm thầm mắng hai tiếng súc sinh.

.

Nên làm như thế nào, nên làm như thế nào? Tiêu Duệ thần sắc âm trầm lòng vòng trong viện. Thấy thần sắc hần không ổn, bốn cô gái cũng không dám đến phiền hần. Cho dù là Võ Huệ Phi, cũng chỉ ngồi ở trong sảnh, vừa nói chuyện với Lý Nghi, vừa ngẫu nhiên phức tạp nhìn thoáng qua bên Tiêu Duệ qua lại loanh quanh trong viện.

Chỉ sợ, bốn cô gái Tiêu gia, dù gồm cả Võ Huệ Phi ở bên trong, cũng thật không ngờ, hiện giờ Tiêu Duệ đang không ngừng phiền não bởi chuyện tình Vương Trung Tự.

Tiêu Duệ hướng tay vào trong ngực, cầm huyết thư do Vĩnh Lạc công chúa tự tay viết và một miếng ngọc bội mà Lý U Lan vẫn giấu bên người. Hần vừa động trong lòng, đột nhiên sinh ra một ý tưởng điên cuồng.

Đưa Lý U Lan vào cung, bằng vào dung nhan tuyệt thế của nàng nhất định sẽ được Lý Long Cơ cực kỳ sủng ái. Sau đó, chuyện trả thù của nàng liền thuận lý thành chương, gió thổi đầu gối, mạng nhỏ của An Lộc Sơn khó bảo toàn. Cho dù là chứng cứ không đủ, dưới uy thế hoàng quyền, An Lộc Sơn cũng chỉ còn đường chết.

228. Chương 213: Trong Phòng

- Tử Trường, trong cung vô số giai nhân, chàng cần gì.

Lý Nghi nói xong, liếc mắt nhìn Võ Huệ Phi một bên sắc mặt trầm xuống khẩn trương ra hiệu bằng ánh mắt với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ làm như không biết, chỉ cất cao giọng nói:

- Nàng cực kỳ xinh đẹp, tự nhiên hiến vào cung.

Lý Nghi nhú mày, vừa muốn nói gì, đột nhiên Võ Huệ Phi bỗng đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi, phút cuối cùng lưu lại một câu:

- Tiêu Duệ, con theo ta tới đây.

.

.

Võ Huệ Phi nổi giận ùng ùng đi vào phòng Lý Nghi, đợi Tiêu Duệ tiến vào, liền phân phó thị nữ đóng cửa phòng lại, lệnh cho bất cứ kẻ nào cũng không được tới gần nửa bước.

Trong viện, Lý Nghi có chút lo lắng mà nhìn cửa phòng của mình, Chương Cửu Liên Nhi và Dương Ngọc Hoàn cũng như vậy, chỉ có Lý Đăng Không chẳng hề để ý mà cười hi hi, nhin nửa ngày rồi vẫn cười nói:

- Ba vị tỷ tỷ, thật ra ta cảm thấy lần này Tiêu lang làm rất tốt... Hi hi.

Mày liễu Lý Nghi nhảy dựng, quay đầu liếc Lý Đăng Không một cái, sắc giọng:

- Không nhi, muội đừng rối loạn thêm nữa!

Mà ở trong phòng, Tiêu Duệ im lặng đứng một góc, nhìn Võ Huệ Phi hờn dỗi thở phì phì ngồi ở trên giường, trong lòng là tư vị nào đó nói không nên lời, Võ Huệ Phi rất tức giận trong lòng, muốn giải phóng rồi lại nói không nên lời, đến nỗi liên nghẹn ở đó, không khí trong phòng cực kỳ áp lực và nặng nề.

Nhưng cuối cùng, Võ Huệ Phi vẫn chủ động mở miệng. Nàng hồn nhiên không cảm thấy trong cơn tức giận của mình không ngờ bao gồm vài phần u oán:

- Vì sao con phải làm như vậy?

Tiêu Duệ cười cười, hần chẳng qua là vui đùa hứng khởi nhất thời, nhưng không nghĩ tới Võ Huệ Phi phản ứng quá khích, cứ như vậy, hần thật ra khó mà nói. Dù sao, cuối cùng hần không thể nói với mẹ vợ cao quý của mình như vậy: con chỉ là vui đùa với ngài một chút? Nói giỡn, dám trêu đùa quốc mẫu trên thực tế của đương kim hoàng đế chỉ sợ cả triều đình Đại Đường chỉ có một.

Tiêu Duệ xấu hổ há miệng lại bất đắc dĩ ngậm lại.

- Nói mau rồi cuộc vì cái gì con phải làm như vậy?

Võ Huệ Phi càng nói càng giận, oán giận không lý do trong lòng tăng vọt lên, giống như quên mất đây là con rể của mình, phong nhã cao thẳng no đủ mà đầy đặn của nàng bỗng bình. Nàng bước tới gần Tiêu Duệ, vẻ thành thực quyến rũ trên khuôn mặt xinh đẹp hơi ngẩng lên, lông mi thật dài nhấp nháy, hơi thở như lan nhẹ nhàng trộn lẫn với hơi ấm xông tới mũi.

Phong nhã như sóng biển kia cách ngực Tiêu Duệ đã không có bao nhiêu, Tiêu Duệ không dám nhìn, cũng không muốn nhìn, nhưng khóe mắt vẫn vô ý thức thoáng nhìn nhũ cầu (khe vú) thật sâu trên khuôn ngực trắng mịn, cùng với hai nụ hoa đỏ bồng bồng có thể thấy được mơ hồ.

Thấy khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Duệ xấu hổ bối rối đỏ lên, cái mũi anh tuấn thể hiện góc cạnh, ánh mắt lấp lánh giống như sao sáng phát tán hơi thở sức sống của nam tử thanh xuân, thỉnh thoảng còn có khí chất thư sinh phong lưu thật đậm.

Võ Huệ Phi rối loạn trong lòng đột nhiên cảm thấy váng đầu hoa mắt, thân mình đổ về phía ngực Tiêu Duệ.

.

.

Võ Huệ Phi thấy Tiêu Duệ chỉ dùng một tay đỡ lấy đầu vai mình, mà thân thể cố gắng tránh ra trong khả năng lớn nhất có thể, tư thế cực kỳ không được tự nhiên. Nàng không khỏi thở dài yếu ớt, không phải nàng có bất luận ý tưởng gì đối với Tiêu Duệ, mà là sự thanh cao và sức sống trên người Tiêu Duệ hấp dẫn vị quý phi Đại Đường ngày đêm làm bạn với hoàng đế tuổi già.

Trong nháy mắt nhớ tới hân là vị hôn phu của con gái mình, Huệ Phi cảm thấy cô đơn một trận, thần sắc trấn định lại, không để ý bỏ qua tay Tiêu Duệ nâng đỡ, đi về phía giường.

Sau khi trầm mặc thật lâu, nàng mới thở dài:

- Tuyệt đối không thể đưa cô gái kia vào cung, nếu không, hậu quả không thể lường được.

Thấy trên mặt Tiêu Duệ giống như có một chút cân nhắc, Võ Huệ Phi đỏ mặt lên, có chút hổ hển mà thấp giọng khê quát lên:

- Con không nên để... ta thất sủng, mấy đứa bé các con còn có thể được chỗ tốt chứ?

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười, cúi đầu xuống, đáp lại một câu:

- Tiêu Duệ hiểu.

- Hiểu được con còn.

Võ Huệ Phi đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, tức giận lộ ra tay ngọc chỉ Tiêu Duệ nói:

- Hay cho Tiêu Duệ ngươi, ngươi dám đùa giỡn bản cung!

Tiêu Duệ khom người xuống thi lễ:

- Nhi thần không dám.

- Hừ.

Võ Huệ Phi hừ lạnh một tiếng:

- Còn có cái gì không dám... Lại đây, lại đây mát xa cho ta, giống như hôm trước.

Thật lâu sau, cửa phòng Lý Nghi cuối cùng mở ra.

Bốn cô gái Dương Ngọc Hoàn thấy Tiêu Duệ thần sắc thần nhiên nhẹ nhàng đi ra, không khỏi đều xúm lại, tuy rằng không nói gì thêm, nhưng sự hiếu kỳ và lo lắng trong ánh mắt đã nói rõ tất cả. Tiêu Duệ cảm thấy có chút xấu hổ, chỉ chỉ trong phòng:

- Nghi nhi.

Lý Nghi nhú mày:

- Tử Trường, như thế nào đột nhiên chàng muốn đưa cô gái Hề vào cung. Chàng có biết, mẫu phi.

Tiêu Duệ xấu hổ mà xoa tay, cười ha ha:

- Ta chỉ đùa một chút, mọi người đều tưởng thật rồi.

Nói xong, Tiêu Duệ vội vàng rời đi, đi ra phía ngoài cửa phủ.

Trong cung, ngự hoa viên.

Gió thu hiu quanh dần nổi lên, không khí cuối thu dễ chịu.

Lý Long Cơ một thân y phục bó sát người hàng ngày, vừa đi trên con đường nhỏ ven ngự hoa viên u tĩnh, thưởng thức cảnh thu trong ngự hoa viên, vừa trầm ngâm nói:

- Lão già kia, người nói có phải Vương Trung Tự này điên rồi hay không? Thân binh thủ hạ vây cung Tiêu gia thì thôi, dù sao có thể nói là hấn quân giáo không nghiêm. Nhưng tấu chương Lý Lâm Phủ trình lên lại nói hấn, mạnh mẽ nạp em gái nhỏ nhất của Lý Đại Phụ Đô đốc người Hề làm thiếp, còn phái binh công hãm thành Nhiều Nhạc, gần như tru giết hết hơn vạn người. Lá gan thật lớn, đến nỗi khiến trẫm không thể tin được.

Cao Lực Sĩ nói:

- Khi sự việc xảy ra, Vương Trung Tự đang uống trà với lão nô. Lão nô nghĩ, đây tự nhiên là đám nha binh dưới tay hấn nghe nói Tiêu Duệ trừng trị Vương Lượng, hết sức tức giận tự chủ trương, không có quan hệ với hấn. Tuy nhiên, quân thức bất lực, cũng khó trốn khỏi chịu tội.

Tấu chương trình lên không lâu, chính là thành Nhiều Nhạc gặp phải giặc cỏ tập kích quấy rối... Hoàng thượng, theo lão nô thấy, Vương Trung Tự chính trực, trung thành và tận tâm với triều đình và hoàng thượng, loại chuyện khi quân phạm thượng hấn là sẽ không làm.

Cao Lực Sĩ cẩn thận nói, còn quan sát sắc mặt Lý Long Cơ một bên, thấy Lý Long Cơ cũng không có lửa giận đầy mặt, lúc này mới nhân cơ hội nói vài lời tốt cho Vương Trung Tự. Cả văn võ triều đình hiện tại, đại khái cũng chỉ có Cao Lực Sĩ dám nói lời tốt cho Vương Trung Tự.

Tuy rằng chuyện tình An Lộc Sơn vu hãm cũng không có truyền ra ngoài, nhưng đám triều thần Đại Đường tính mẫn cảm chính trị rất mạnh vẫn ngửi thấy một chút nguy hiểm chết người từ thần sắc cử chỉ của hoàng đế. Bởi vì nha binh vây công Tiêu gia, hiện giờ Vương Trung Tự đang ở trong phủ của mình chờ đợi hoàng đế xử trí, nhưng hoàng đế lại chậm chạp không hề động tĩnh.

Chỉ có điều khi triệu tập các Tiết độ sứ tại điện Văn Hoa hôm qua, cũng không có để ý tới Vương Trung Tự.

Lý Long Cơ cũng ngâm nga:

- Vương Trung Tự lớn lên ở trong cung, trẫm tự hỏi cũng có chút hiểu hấn. Trẫm cũng thấy, Vương Trung Tự không có lá gan và thâm độc như vậy.

Cao Lực Sĩ im lặng không nói đi theo sau móng Lý Long Cơ, hai người vòng vo vài vòng trong ngự hoa viên. Lý Long Cơ đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại hỏi:

- Nghe nói An Lộc Sơn kia đã đi lại thân mật với Tiêu Duệ nhiều ngày nay? Lão già kia, có nghe được tin tức gì không?

Cao Lực Sĩ do dự một chút, vẫn nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, lão nô nghe nói, An Lộc Sơn tự mình tới cửa thăm hỏi Tiêu đại nhân, và lại còn đưa tới lễ vật rất nặng tới cho Tiêu gia.

Đuôi mày Lý Long Cơ nháy dưng, trầm ngâm một hồi:

- Tạm thời gác lại, trầm thật muốn xem, An Lộc Sơn này muốn chơi trò gì, còn có Tiêu Duệ, hẳn thật muốn làm cái gì? Hừ, nếu vì một chút ân oán nhỏ mà một lòng đẩy ngã Vương Trung Tự, đứa nhỏ này cũng khiến trầm quá thất vọng rồi.

Ánh mắt thâm thúy của Lý Long Cơ hướng qua ngự hoa viên ngói hồng gạch xanh nhìn về phía thâm cung cao lớn, mà điểm rơi dường như vượt qua cung điện đồ sộ. Bên ngoài tường cung kia là Trường An của hắn, là hàng nghìn hàng vạn con dân hắn thống trị.

Khóe miệng Lý Long Cơ hơi nhếch lên, ở trong thành Trường An này, còn có chuyện gì có thể giấu được hắn vị hoàng đế thích nắm hết thảy trong tay này? Lý Tông không thể, Lý Mạo không thể, An Lộc Sơn càng không thể, thậm chí là Lý Lâm Phủ đã làm những gì, cũng hoàn toàn không tránh khỏi sự giám sát của hắn.

Tiêu Duệ có thể sao?

Bản thân Tiêu Duệ rõ ràng, hắn cũng không thể. Nhưng hắn hơn ở chỗ biết được Lý Long Cơ âm thầm nhìn trộm, cho nên hắn nghĩ biện pháp cố gắng che giấu những chuyện không muốn cho hoàng đế biết.

Tiêu Duệ ra khỏi cửa phủ, mơ hồ cảm giác phía sau có ánh mắt, loại cảm giác này, từ sau khi hắn trở trở thành danh nhân trong thành Trường An và nổi bật trong triều đình Đại Đường, đã sinh ra, chỉ có điều Tiêu Duệ cũng không quá để ý.

Lúc này, Tiêu Duệ vẫn không quá để ý, nhưng lúc này, hắn lại đi vòng vo, lướt qua các ngõ hẻm ở mấy phố thành tây hơn nửa ngày, cuối cùng biến mất không thấy.

Chỉ cần ở Trường An, chỉ cần không có quân vụ chính trị, sau giờ Ngọ mỗi ngày Vương Trung Tự nhất định uống trà tại Đường Quy trà lâu. Nhiều năm như vậy, đây gần như trở thành một loại chiêu bài của Vương Trung Tự, trong thành Trường An không người không biết, không người không hiểu. Hôm nay cũng không ngoại lệ, tuy rằng trong lòng có chút lo sợ và cô đơn, nhưng dường như những thứ này cũng không trở ngại Vương Trung Tự tiếp tục đi vào Đường Quy lâu uống trà.

Vương Trung Tự chậm rãi đẩy cửa gian phòng riêng ở Đường Quy lâu ra, sắc mặt hắn hơi có chút âm trầm. Tiểu nhị Đường Quy lâu biết một chút “ân ân oán oán” của Tiêu gia trước mặt với Vương Trung Tự, biết được Vương đại soái khó chịu trong lòng, cũng không làm phiền hắn, chỉ yên lặng bưng trà và mấy đĩa ăn sáng lên cho hắn, sau đó đóng cửa lại rồi đi.

Vương Trung Tự yên lặng ngồi ở chỗ kia, ánh sáng trong phòng riêng cực kỳ u ám, cũng cực kỳ u tĩnh. Hắn nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ, dường như có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim mình đập thình thịch.

Nhưng lập tức, ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập cửa.

Vương Trung Tự nhướn mày, muốn khiển trách vài câu. Hắn ở Đường Quy lâu uống trà yên lặng suy nghĩ là cho phép người khác quấy rầy, điều này tiểu nhị Đường Quy trà lâu hẳn là đều biết.

Nhưng cửa lại đột nhiên bị người đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặt vàng nhạt thân thể đơn bạc dáng người thon dài nhẹ nhàng mà vào, ánh mắt sáng ngời hữu thần kia, liếc về phía Vương Trung Tự vẻ mặt muốn nổi giận, nhếch mép, cười rất là quái dị.

229. Chương 214: Đường Quy Trà Lâu

Người đàn ông trung niên mặt vàng nhạt ngồi xuống, cười vang nói:

- Quả nhiên là Phạm Dương đại soái kinh nghiệm sa trường, Vương Trung Tự quả nhiên là Vương Trung Tự, cũng không phải đám chuột nhắt An Lộc Sơn kia có thể so sánh.

Hắn là ai? Đề cập An Lộc Sơn làm gì? Vương Trung Tự trầm ngâm không nói, trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ nhẹ nhàng.

Người đàn ông trung niên đột nhiên che mặt nhẹ nhàng bóc, không ngờ nhẹ nhàng hé ra một chiếc mặt nạ màu vàng nhạt từ trên mặt. Mặt nạ kia thần kỳ như vậy, Vương Trung Tự nhảy dựng trong lòng, chợt thấy rõ ràng khuôn mặt trẻ tuổi mà tuần giết phơi bày ra.

Mũi như huyền đấm, mắt tựa sao sáng, anh tuấn xuất chúng.

Cho dù là Vương Trung Tự cũng không khỏi âm thầm tán thưởng gương mặt này. Bàn tay nắm chén trà của hắn run nhẹ lên, cúi đầu nói:

- Tiêu Duệ? Tiêu đại nhân?!

- Ha ha.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng cười:

- Tiêu mỗ muốn gặp mặt Vương đại soái một lần, thật đúng là không dễ dàng. Không nghĩ tới, đến bây giờ, Vương soái còn nhân nhả đến như vậy... Không thể không nói, gian trà lâu dưới danh nghĩa đại soái trong này thật đúng là không tồi.

Hàn quan chợt lóe trong mắt Vương Trung Tự.

Không ai biết, tòa Đường Quy trà lâu này trên danh nghĩa là sản nghiệp của Vương Trung Tự, cho dù là người Vương gia, gồm cả mẹ con Vương Lương bên trong, nhưng Tiêu Duệ lại biết, biết thật ung dung.

- Không cần khó hiểu, Tiêu mỗ tất nhiên có biện pháp của Tiêu mỗ.

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười:

- Có thể nói cho đại soái là, trong thành Trường An này, không có chuyện gì Tiêu mỗ muốn biết lại không thể biết.

Tiêu Duệ cũng không nói mạnh miệng gì. Từ năm trước, hắn âm thầm làm cho Tôn Công Nhượng bắt tay vào tổ chức một bộ phận tên gọi “Tửu Đồ”. Người trong tổ chức “Tửu Đồ”, dùng các ngành nghề thường ngày trà trộn trong các phố phường và các cửa hiệu thương nhân, chuyên thu thập tin tức hữu dụng cho sản nghiệp Tiêu gia.

Mà tới năm nay, Tiêu Duệ lại vận dụng nhân thủ Yên La Cốc, thay máu mới nhét vào tổ chức “Tửu Đồ” không ít cao tăng. Có thể nói, dựa vào tài lực và quyền thế bối cảnh thật lớn của mình, Tiêu Duệ nắm trong tay lực lượng bí mật không kém hơn tổ chức “Ánh Tử” dưới tay Lý Long Cơ chút nào.

Mà nắm tổ chức “Tửu Đồ” trong tay, chính là bốn thị nữ ban đầu của Ngọc Chân, bốn nha đầu Xuân Lan Thu Cúc, thu được Tiêu Duệ nhận lời sau này chắc chắn thu vào phòng, sau đó bốn tiểu nha đầu quý mến Tiêu Duệ đã kinh doanh quán rượu đồng thời bí mật xử lý lực lượng trong bóng tối này cho Tiêu Duệ.

Điều này, cho dù là Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn bốn cô gái cũng hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có Ngọc Chân là biết rõ ràng trong lòng. Mặt nạ vàng nhạt này, là một đồ chơi nhỏ lúc ở Thoán khu, Dương Lăng ủy thác A Đại đưa cho Tiêu Duệ.

Dưới sự điều tra thâm nhập mọi chỗ mọi nơi của tổ chức “Tửu Đồ”, Vương Trung Tự ở trước mặt Tiêu Duệ gần như không có bí mật gì.

Ngay nửa canh giờ trước khi vào Đường Quy trà lâu, Tiêu Duệ không chỉ đã biết Đường Quy trà lâu là sản nghiệp trên danh nghĩa của Vương Trung Tự, còn biết rõ ràng rất nhiều những người Vương Trung Tự ẩn giấu, như nữ chủ quỹ Đường Quy phu nhân ở phía trước gian trà lâu đích thực là tình nhân của Vương Trung Tự, như mặt mũi Đường Quy phu nhân rất giống ấu muội Lý Đại Phụ, tiểu thiếp Vương Trung Tự mới nạp gần đây đã chết bệnh.

Nghe Tiêu Duệ giảng thuật từng việc tư mật của mình, Vương Trung Tự rốt cuộc không khống chế được cảm xúc. Hắn hô hấp trở nên cấp bách, bỗng nhiên đứng dậy, hàn quang lóng lánh trong mắt, lạnh lùng nói:

- Những điều này Tiêu Duệ ngươi biết được từ đâu? Tiêu Duệ, ngươi thật to gan, ngươi cũng dám.

Vương Trung Tự chính là danh tướng Đại Đường văn võ song toàn, một khi nổi giận lên, không chỉ nói một Tiêu Duệ, chính là mười Tiêu Duệ, cũng không ngăn được người ta ba quyền hai cước. Nhưng Tiêu Duệ cũng không có kinh hoảng sợ hãi cái gì, vẫn nhếch miệng ung dung:

- Đại soái thật uy phong, chỉ có điều Tiêu Duệ biết, đại soái còn có thể uy phong bao lâu.

Vương Trung Tự giận dữ vỗ bàn một cái, khay trà trên bàn đều rơi vãi nghiêng ngả.

- Tiêu Duệ, người đừng khinh người quá đáng. Bốn soái sống 40 năm, còn chưa bao giờ chịu người khác uy hiếp.

Vương Trung Tự âm trầm nói trào phúng:

- Nếu người nghĩ rằng có thể cười lên đầu bốn soái đi tiểu, vậy thật sự là mắt chó của người mù.

Tiêu Duệ cười cười:

- Phải không?

- Tiêu mỗ biết, thử nhỏ đại soái sinh trưởng bên trong thâm cung, rất được hoàng thượng coi trọng. Tiêu mỗ cũng biết, chỉ bằng vài tên nha binh tự chúng gây chuyện, căn bản không đẩy ngã được đại soái. Tuy rằng hoàng thượng không có hạ chỉ, nhưng Tiêu mỗ đã nghĩ rằng, việc này hoàng thượng thất nhiên sẽ hết sức giải vây cho đại soái, nhiều lắm là răn dạy hai tiếng thôi. Đám nha binh này chắc chắn phải chết không cần nghi ngờ, nhưng đại soái lại bình yên vô sự, vẫn làm Tiết độ sứ, quyền thế hoàng ân của Vương gia như trước, có phải như vậy hay không?

Vương Trung Tự cười lạnh:

- Người biết thì tốt.

Tiêu Duệ đột nhiên cười rộ lên ha ha:

- Nếu vãn vện việc này, có lẽ Tiêu mỗ cũng không cần phải... phí sức đi quanh co thám thính việc riêng tư của đại soái, bí mật tối nơi này gặp đại soái.

Đuôi mày Vương Trung Tự nhảy dựng, lòng bàn tay căng thẳng, hồn nhiên không phát hiện chén trà bị hấn nắm chặt trong lòng bàn tay đã bị nứt ra từng vết rạn.

- Đại soái không ngại xem thử cái này. Nếu Tiêu mỗ đoán không sai mà nói, thứ này, hiện giờ đã tới trong tay hoàng thượng.

Tiêu Duệ lấy tấu chương của An Lộc Sơn từ trong ngực ra.

Vương Trung Tự vội vàng liếc vài lần, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cả giận nói:

- An Lộc Sơn tên cầu tặc này, ngấm máu phun người, ác ý mưu hại. Bốn soái cả đời quanh mình lỗi lạc, trung với triều đình, đã từng làm loại việc vô sỉ ác độc này? Nhiều Châu của người Hề kia, rõ ràng là gặp thổ phỉ Khiết Đan cướp, có quan hệ gì với bốn soái? Hừ, quả nhiên là chê cười, chỉ dựa vào một bản tấu như vậy sẽ khiến hoàng thượng trị tội, quả thực là cực kỳ buồn cười!

- Nếu hoàng thượng không tin, vì sao đến bây giờ cũng không triệu kiến đại soái?

Tiêu Duệ hỏi ngược lại:

- Tiểu phu nhân đại soái mới nạp trong phủ kia, chẳng lẽ không phải là em gái Đô đốc người Hề Lý Đại Phụ? Điều này có phải sự thật hay không? Mà quan trọng chính là, thủ hạ An Lộc Sơn đã nắm giữ mấy nghìn người Hề, đám người Hề này một mực chắc chắn chính là quân mã thủ hạ đại soái gây nên. Vật chứng nhân chứng đều có, đại soái ngài thanh minh như thế nào?

Sắc mặt Vương Trung Tự trắng bệch, miệng không nói gì.

- Tiêu mỗ biết, đây nhất định không phải đại soái làm, bởi vì Tiêu mỗ hiểu rất rõ cách làm người của đại soái.

- Thực không dám dấu diếm, nếu không phải An Lộc Sơn chặn ngang một gậy như vậy, chỉ bằng đại soái dung tủng nha binh thủ hạ diều võ dương oai trước cửa phủ Tiêu mỡ, Tiêu mỡ chính là liều mạng, cũng muốn kéo đại soái xuống ngựa. Nhưng hiện giờ không giống, An Lộc Sơn kia chẳng qua là một cầu tặc, nếu để hắn ngồi lên vị trí Phạm Dương Tiết độ sứ, không chừng một thời gian hắn tất phản! Bởi vậy, hiện giờ trước mắt phải trái rõ ràng, những oán hận riêng tư giữa đại soái và Tiêu mỡ hãy quên đi được không?

Tiêu Duệ xúc động nói.

Tiêu Duệ thẳng thắn thành khẩn như vậy, Vương Trung Tự cảm thấy buồn lòng. Thần sắc hắn vừa hòa hoãn, ngồi ở kia chấp tay với Tiêu Duệ, khàn khàn nói:

- Bản soái mang ơn rồi!

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy:

- Hiện giờ Tiêu mỡ cần đại soái phối hợp, hợp tác với Tiêu mỡ, đây là cơ hội, tru sát An Lộc Sơn kia, miễn trừ hậu họa hoàn toàn!

Không chỉ nói lúc trước An Lộc Sơn mưu hại hắn, cho dù không có chuyện này, đối với việc diệt trừ An Lộc Sơn, Vương Trung Tự cũng không có ý kiến gì. Trong mắt hắn, An Lộc Sơn này chính là một người Hồ hại dân hại nước, dã tâm quá lớn, căn bản không thể lưu lại.

Vương Trung Tự nhìn Tiêu Duệ thật sâu, cúi đầu nói:

- Tiêu đại nhân cần bốn soái làm như thế nào?

- Chủ động dâng tấu với hoàng thượng, thừa nhận mình nạp một tiểu thiếp.

Tiêu Duệ thở phào một cái:

- Lập tức phái người đi Phạm Dương, phái binh coi chừng binh mã thủ hạ của An Lộc Sơn để ngừa vạn nhất, còn lại, hãy giao cho Tiêu mỡ và thái tử.

Tiêu Duệ đột nhiên cười:

- Đại soái không muốn hỏi một chút điều kiện của Tiêu mỡ sao?

Vương Trung Tự hừ một tiếng:

- Hao tổn tâm cơ để bốn soái mắc câu, không phải là muốn bốn soái nguyện trung thành với thái tử điện hạ sao?

Tiêu Duệ vỗ vỗ tay:

- Đại soái quả nhiên là người thông minh, chỉ có điều, còn không chỉ như vậy.

- Tiêu mỡ sẽ gắng sức sắp xếp đại soái đi Lũng Hữu thay thế vị trí Hoàng Phủ Duy Minh, là đại soái thâm dưới trướng thái tử, nhưng bên ngoài, lại thủy hỏa bất dung thì không đứng chung với Tiêu mỡ và thái tử.

- Lũng Hữu? Vậy Hoàng Phủ Duy Minh thì sao?

Vương Trung Tự kinh ngạc nói.

- Hừ, Hoàng Phủ Duy Minh đừng nghĩ sẽ quay về Lũng Hữu.

Tiêu Duệ âm trầm khoát tay áo:

- Nếu hết hi vọng kế vị, Khánh Vương tất phản. Điểm này, đại soái sẽ không phủ nhận đi? Cho nên, Tiêu mỡ để đại soái đi Lũng Hữu làm một ám kỳ... Mục đích, là tận lực trì hoãn Khánh Vương khởi binh mưu phản, càng muộn càng tốt.

.

.

Thu phục Vương Trung Tự, tâm tình Tiêu Duệ trở nên tốt hơn một chút.

Vương Trung Tự là một thống soái trung tâm như một với hoàng thất Đại Đường, hơn nữa lúc trước hắn đã làm qua Tiết độ sứ Lũng Hữu, tuy rằng quân Lũng Hữu là thân tín của Khánh Vương, nhưng uy vọng trong quân của Vương Trung Tự cũng rất cao. Tuy rằng hắn làm Tiết độ sứ Lũng Hữu, nhất định sẽ bị Khánh Vương lấy hết quyền lực, nhưng có hắn “trì hoãn”, bước chân mưu phản của Khánh Vương sẽ chậm một chút, tranh thủ chút thời gian cho Tiêu Duệ.

Về phần An Lộc Sơn, Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng. Trước khi quyết định tới gặp Vương Trung Tự, Tiêu Duệ đã hạ quyết tâm, lúc này cho dù như thế nào, cho dù là bịa đặt chứng cứ vận dụng Ngọc Chân và Võ Huệ Phi, đều phải tru diệt An Lộc Sơn, trừ bỏ tai họa ngầm này, miễn cho hắn khi đối mặt với Khánh Vương, còn lo lắng người Hồ này chém một đao ở sau lưng mình.

An Lộc Sơn à An Lộc Sơn, Tiêu Duệ oán hận mắng một tiếng trong lòng.

Mà trong phủ đệ An gia, An Lộc Sơn đang thản nhiên một mình thưởng thức đám thị thiếp xinh đẹp ca múa, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, trên trán toát mồ hôi lạnh không rõ lý do.

Hắn cảm thấy hoảng hốt từng đợt, lòng bàn tay đều run rẩy lên.

Thực con mẹ nó, đây là làm sao vậy? An Lộc Sơn thuận tay lau mồ hôi một phen, sắc mặt trở nên hơi trắng bệch, thân thể không ngờ ngã thẳng xuống, vài thị nữ bên người khấn trương, mát xa, lau mồ hôi, gọi thầy thuốc, chạy ra ngoài, trong sảnh loạn thành một đồng, mà đám mỹ nữ ca múa kia tự nhiên là dừng lại im bặt.

Trị hơn nửa ngày, An Lộc Sơn rốt cuộc tỉnh táo lại, chỉ có điều vẫn không yên trong lòng, có chút lo sợ bất an.

Nếu cảnh tượng này rơi vào trong mắt Tiêu Duệ, hắn chắc chắn sẽ khiếp sợ nói không ra lời: chẳng lẽ đây là cái gọi là vương bát khí. Vương bát khí của mình phát ra, An Lộc Sơn lập tức sợ ngất đi?

Vương Trung Tự khiếp sợ trong lòng, nhưng vẫn trầm ổn ngồi ở chỗ kia, cũng không động đậy.

Người đàn ông trung niên mặt vàng nhạt ngồi xuống, cười vang nói:

- Quả nhiên là Phạm Dương đại soái kinh nghiệm sa trường, Vương Trung Tự quả nhiên là Vương Trung Tự, cũng không phải đám chuột nhắt An Lộc Sơn kia có thể so sánh.

230. Chương 215: Trương Võ Dương

Dọc theo đường đi, cửa hàng tửu quán san sát nối tiếp nhau, tràn ngập mùi rượu. Nhìn người Đường ăn khổi thịt lớn uống chén rượu lớn trong tửu quán ven đường, Tiêu Duệ rất cảm thán trong lòng, một xã hội phồn vinh hay không phồn vinh, ngành ẩm thực có phát đạt hay không có thể nói là một biểu hiện điển hình.

Tiêu Duệ bỗng nhiên nhớ tới một học giả xã hội hiện đại nói qua một câu: một người, sống được hay không, một quốc gia, một dân tộc, sống được hay không, ăn uống là vấn đề rất mấu chốt. Người Đường chú trọng phong tục Hồ, ăn thịt là chủ yếu. Ở trên địa cầu, phàm là loài động vật ăn thịt, đều hung mãnh, phàm là loài động vật ăn cỏ, đều ôn thuận. Tiêu Duệ cười cười trong lòng, các đồng bào thời Đường có thể cũng được người Hồ không ngừng quấy nhiễu Trung Nguyên dẫn dắt, chủ nghĩa ăn chay của Thần Nông thị, dần dần mất đi thị trường ở thời Đường.

Người Đường ăn thịt rất phóng khoáng rất mạnh mẽ, cho nên Đại Đường cũng rất mạnh mẽ.

Loại logic này chưa hẳn là chân lý, nhưng Tiêu Duệ cảm thấy vẫn có chút đạo lý nhất định.

Kỳ thật, trên thực tế, Tây Thị trong thành Trường An hiện giờ, khu vực phố vàng, cửa hàng ăn, khách sạn, ca lâu, kỹ viện, xưởng quán, trà lâu, sân khấu nơi đó, phân bố hỗn tạp, nhưng náo nhiệt nhất. Nơi náo nhiệt nhất đầu tiên là cửa hàng ăn, tiếp theo mới là nơi trăng gió.

Một đường đi tới, ở cửa tửu quán và kỹ quán, nữ ca sĩ người Hán hoặc là Hồ cơ trang điểm xinh đẹp, ăn mặc trắng tinh, mặt ngọc sinh ái tình, khuôn mặt đưa tình, mỉm cười, làm tâm tình người ta nhộn nhạo, vùng bàn tay mềm về phía người đi ngang qua đường, khiến bước chân người do dự. Nơi tơ lụa đang đưa,

kéo váy dài, cổ áo để trần, da thịt trắng nõn, trong làn gió thơm phả vào mặt, hơi thở của đám nữ tử chốn hoan trường tràn ngập khắp nơi.

Trường An lãng mạn luôn làm cho người ta xem nhiều không chán, Tiêu Duệ thở dài một cái, bước chân nhanh hơn.

Nhưng cách đó không xa, chỗ giao nhau của hai con phố buôn bán phồn hoa, trên một cái sân thật lớn, truyền đến tiếng trẻ em chơi đùa ồn ào. Trong lòng Tiêu Duệ có chút tò mò, đưa mắt nhìn lại, một đám trẻ em bảy tám tuổi xúm lại chỗ một người nam tử trung niên quần áo rách rưới, nam tử nắm trong tay một vật thể kỳ quái.

Tiêu Duệ tới phía trước, đứng phía sau đám trẻ em, bị thứ gì đó trong tay nam tử hấp dẫn.

Cấu tạo bằng gỗ, làm thành hình dáng phi điều, mà hai cánh chim mỏng như cánh ve mở ra, hoa văn trên người chim gỗ lộ ra, chạm trổ cực kỳ cẩn thận và tinh xảo, ngay cả từng sợi gân trên cánh chim kia, trông đều rất sống động. Chỉ lấy riêng khía cạnh nghệ thuật mà nói, chim gỗ này xem như là một tác phẩm nghệ thuật không tầm thường, hết sức đầy đủ giá trị thưởng thức.

Chỉ có điều, Tiêu Duệ lập tức phát hiện, đây cũng không phải một tác phẩm nghệ thuật làm để người ta thưởng thức.

Bởi vì khi chim gỗ mở rộng cánh ra, phát hiện vật có hình thể cùng loại với ống trúc buộc chặt ở trên bụng chim gỗ, phía sau đầu bị bùn lấp kín, ngòi nổ dài một tấc lộ ra.

Tiêu Duệ vừa động trong lòng, trên mặt hiện lên thần sắc cổ quái.

Hắn đánh giá nam tử quần áo tả tơi khuôn mặt dơ bẩn trước mắt thật sâu, chậm rãi rơi vào trầm tư. Cũng không bao lâu, bên tai hắn truyền đến tiếng ca dao đám trẻ em vui cười hát:

- Trương kẻ điên, không lên lớp, học làm vải, bông vải đứt, học làm gạch, gạch gãy đôi, học làm sắt, sắt cứng nhắc, học nuôi lợn, lợn bỏ đi, học nuôi chó, chó không sữa, học làm chim, chim không bay.

Hắn tử kia không kiên nhẫn trông mắt khê đảo, mắng:

- Cút cút cút, đều cút đi, trẻ con út xanh biết cái rắm.

Đám trẻ em lập tức giải tán, người đàn ông mệt mỏi mà hoạt động eo lưng, vẻ thất vọng tràn đầy trong mắt. Liên tục nửa tháng hắn bày quán bán chim gỗ ở trong này, nhưng không ai cảm thấy hứng thú. Buôn bán cái này căn bản là không khai trương được, ngược lại đưa tới một đám trẻ em tò mò và xem náo nhiệt.

Người đàn ông này tên Trương Vô Dương, người Trường An, là kẻ điên họ Trương nổi tiếng gần xa. Nói hắn điên, ngược lại không phải nói thần kinh hắn có vấn đề, chỉ có điều người này si mê kỳ dâm kỳ xảo, thích làm một số vật cổ quái, hơn mười năm như một ngày, khiến người xung quanh rất không rõ ràng. Đúng, con lợn biết chạy, con chim biết bay, nhưng mấy thứ này cũng chỉ là món đồ chơi của đám trẻ em, còn có thể làm cơm ăn sao?

Trương Vô Dương nhiều năm không làm việc làng nghề, sau khi cha mẹ qua đời trông cậy vào một nhà tỷ phú nuôi sống. Nhưng gần đây, nhà tỷ phú hắn chuyển đi Giang Nam, hắn lại không muốn đi theo, đành phải ở lại trong thành Trường An. Không mấy ngày, tiền tỷ tỷ hắn lưu lại đã bị hắn tiêu hết sạch. Không có tiền ăn cơm, đói bụng, lúc này Trương Vô Dương mới cầm vật nhỏ mình chế tác ra bày bán.

Đáng tiếc, tuy rằng thời đại này không có quản lý thị trường đuổi người bán hàng rong, nhưng người Đường không ai nguyện ý tiêu tiền đi mua một con chim gỗ nghe nói có thể bay.

Cho nên, đã hai ngày Trương Vô Dương không có cơm ăn.

Trương Vô Dương chửi bới đứng dậy muốn rời đi, lại phát hiện trước mặt có một công tử quần áo hoa lệ chặn đường hắn đi.

- Người, người muốn làm gì?

- Chim gỗ này của ngươi biết bay sao? Có phải điểm quan trọng là ngòi nổ phía sau ống trúc kia không?

Tiêu Duệ chậm rãi hỏi.

- Đúng vậy.

Trương Vô Dương kỳ quái liếc nhìn Tiêu Duệ, không kìm nổi lui về phía sau mấy bước. Hắn là người nghèo khổ, không thể trêu vào thiếu gia có tiền. Trong mắt hắn, Tiêu Duệ trước mắt dường như chính là một thiếu gia có tiền tìm chuyện vui, đến nỗi hắn không có phát hiện về vui mừng lóe ra trong mắt Tiêu Duệ.

- Người châm nó cho ta xem, nếu có thể cắt cánh, ta sẽ mua.

Đuôi mày Tiêu Duệ dựng lên.

Trương Vô Dương vừa thấy có người tới mua bán, hưng trí lập tức đề cao. Hắn cười ha ha, cầm chim gỗ trong tay thả thật cẩn thận lên mặt đất, sau đó dùng đá lửa châm ngòi nổ phía sau hai ống trúc.

Hí hí! Ngòi nổ phát ra tiếng vang rất nhỏ, tiếp đó là hai luồng hơi nhẹ, nung một tiếng giòn vang phun ra tia lửa chói mắt, hai cánh của chim gỗ trên mặt đất đột nhiên khép mở, xông vèo lên trời, ước chừng bay mấy thước xa thì bỗng nhiên rơi xuống đất.

Súng ống thô sơ! Tiêu Duệ nhìn chim gỗ rơi trên mặt đất kia, ánh mắt có chút ngưng trệ.

Tuy rằng Tiêu Duệ không phải chuyên gia súng ống, nhưng làm một kẻ xuyên qua biết rõ lịch sử, hắn tự nhiên hiểu được, súng ống còn chưa được sử dụng ở thời thịnh thế Đại Đường này. Súng ống hoàn thiện, là chuyện sau thời Tống, đến triều Minh mới phát triển đến đỉnh cao. Nhưng, người đàn ông trước mắt này lại làm ra một chim gỗ súng ống thô sơ, biết bay!

Tiêu Duệ lập tức cảm thấy, chính mình nhặt được bảo vật.

Đang lúc cân nhắc, bên tai truyền đến tiếng hỏi cọc lốc của người đàn ông:

- Công tử gia, ngài muốn chim gỗ này hay không? Giá rất rẻ, ta chỉ bán 2 văn tiền.

- Cần, cần.

Tiêu Duệ tỉnh mộng lại, nắm lấy bàn tay dơ bẩn của Trương Vô Dương kia.

.

.

Trương Vô Dương thật không ngờ, không ngờ công tử này sinh ra hứng thú thật lớn với hắn. Hắn mang theo Tiêu Duệ về tới viện nhỏ của mình, Tiêu Duệ đi vào trong viện, thấy đủ loại đồ chơi cổ quái rơi rụng chông chát trong viện, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Ngồi xổm ở nơi đó, tỉ mỉ xem xét các đồ chơi nhỏ do Trương Vô Dương chế tạo ra, trong đó có đủ loại súng ống trang bị thô sơ có chứa thuốc súng. Trong lòng Tiêu Duệ mừng như điên, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh trở lại.

- Trương Vô Dương, người có nguyện ý đi theo ta làm việc hay không? Mỗi tháng ta trả cho người mười quán tiền, sau đó người cầm bản vẽ ta đưa cho người, chuyên môn chế tác các thứ đồ chơi này, có được hay không?

Tiêu Duệ thử nói thăm dò.

- Mười quán?

Trương Vô Dương không kìm nổi nuốt một miệng nước miếng:

- Thật sự sao, công tử gia ngài không gạt ta?

- Tại hạ Tiêu Duệ, chưa bao giờ nói dối.

- Tiêu Duệ.

Trương Vô Dương gãi đầu, đột nhiên biến sắc, phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất:

- Tiểu nhân không biết là Tiêu đại nhân, tiểu nhân bái kiến Tiêu đại nhân.

- Miễn lễ. Người có nguyện ý hay không?

Tiêu Duệ cúi đầu nói.

- Nguyên ý, tiểu nhân nguyên ý.

Tiêu Duệ cười ha ha, lấy tay đỡ Trương Vô Dương lên, ha ha nói:

- Trương Vô Dương, ngươi là một nhân tài, ừ, ngươi làm việc cho ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi. Cái gì ngươi cũng không cần quản, mỗi ngày chuyên môn làm loại đồ chơi này cho ta là được.

.

.

Nhiều lần dặn dò Trương Vô Dương ngày mai đi Tiêu gia tìm mình “đưa tin”, lúc này Tiêu Duệ mới rời khỏi nhà Trương Vô Dương, một đường vội vàng chạy đến nhà Tôn Công Nhượng, để cho Tôn Công Nhượng nhanh chóng tìm một tòa nông trang ngoài thành. Hắn chuẩn bị chuyên môn mở một viện nghiên cứu súng ống cho Trương Vô Dương, đồng thời còn khiến Tôn Công Nhượng tìm kiếm một số thợ thủ công sáng dạ khéo tay, như thợ mộc thợ rèn thợ đan tre nữa, tới làm trợ thủ cho Trương Vô Dương.

Từ sau khi nhìn thấy Trương Vô Dương và súng ống hắn phát minh, Tiêu Duệ liền sinh ra một ý tưởng thật lớn mật cũng cực kỳ điên cuồng: nếu đem súng ống phổ biến trang bị cho quân đội ở thời đại này, quân đội Đại Đường ở thời đại vũ khí lạnh này ai còn có thể tranh phong?

Có thể phóng ra hỏa tiễn, có thể dùng máy ném đá phóng hỏa lôi, thậm chí pháo. Ý niệm này chợt lóe rồi biến mất trong đầu Tiêu Duệ, hắn nhớ tới một bài thơ của người bạn Lý Bạch đến nay không thấy tung tích:

- Lô hỏa chiếu thiên địa, hồng tinh loạn tử yên. Noãn lang minh nguyệt dạ, ca khúc động hàn xuyên.

(Lò lửa soi trời đất, mây tím khiếp hồng tinh, đêm trăng Khiên Ngưu sáng, sông lạnh vang khúc tình - Thu phổ ca kỳ 14 - Lý Bạch)

Bài thu phổ ca này của Lý Bạch chính là nói cảnh tượng công nhân luyện kim làm việc. Nếu luyện sắt ở Đại Đường đã tương đối phát đạt, nói vậy chế tác một số súng ống bằng sắt hẳn là không phải không có khả năng đi?

Đương nhiên, đây vẫn vẫn là một suy nghĩ, có thể hóa thành sự thật hay không, còn phải nhìn Trương Vô Dương có “đủ đạo” hay không. Nếu hắn chỉ có thể chế tác loại chim gỗ nhỏ bay xa vài thước này, cũng không có chỗ gì trọng dụng. Tuy nhiên, Tiêu Duệ rất có lòng tin. Công nghệ là công nghệ, nguyên lý là nguyên lý, dưới sự hỗ trợ hùng hậu về tài lực của mình, chắc chắn Trương Vô Dương có thể sáng tạo ra kỳ tích hoàn toàn mới cho mình, cho Đại Đường.

Mà thật sự tới lúc đó, đây có lẽ là tiền vốn lớn nhất mình dựa vào để sinh tồn và bảo hộ Tiêu gia.

Đi qua đi lại hơn nửa ngày, khi Tiêu Duệ trở lại phủ, sắc trời đã tối muộn.

Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi kết bạn Vô Huệ Phi chờ đợi trong phòng khách nội viện Tiêu gia, chờ cùng dùng cơm chiều với Tiêu Duệ. Chương Cừu Liên Nhi bận việc kinh doanh của Tiêu gia, đi từ phường Tửu Đồ tổng hợp số liệu, còn không có trở về. Mà Lý Đăng Không thì lén lút trở về nhà mẹ đẻ, đi thăm vợ chồng Lý Lâm Phủ.

Nghe nói, thân thể Lý Lâm Phủ gần đây không tốt lắm.

Thấy Tiêu Duệ toàn thân dơ như vậy mà đi vào phòng, trong tay còn cầm một con chim gỗ, Dương Ngọc đứng dậy qua ngạch đón, dịu dàng kéo tay Tiêu Duệ, kinh ngạc nói:

- Tiêu lang, chàng làm gì mà dơ bẩn như vậy... Đi, ta đi rửa mặt cho chàng.

Tiêu Duệ rời khỏi Đường Quy lâu, lại khôi phục hình tượng công tử giàu có phong lưu phóng khoáng, từ chỗ này xuyên qua hai con phố phồn hoa, chậm rãi trở về Tiêu gia.

231. Chương 216: Vạch Tội Vương Trung Tự

Võ Huệ Phi nhìn con gái của mình, lại liếc bụng nàng hơi lồi ra, thở dài nói:

- Nghi nhi, mẫu thân cũng nên về cung thôi.
- A? Mẫu thân ngài không ở chỗ của con thêm này ngày?

Lý Nghi ngăn ra.

Khóe miệng Võ Huệ Phi bĩu ra:

- Tiểu tử nhà con, uy hiếp mẫu thân, nếu mẫu thân không về cung, không giúp hấn đối phó An Lộc Sơn và Vương Trung Tự, còn không biết hấn sẽ làm ra chuyện gì.

Thấy trong lời nói của Võ Huệ Phi có phần “oán giận”, Lý Nghi khẩn trương tiến đến kéo vạt áo nàng làm nũng nói:

- Mẫu thân à, Tử Trường nhà con không phải đều vì thái tử sao... Nếu không phải vì thái tử, chàng cần gì hao hết tâm tư như vậy.
- Vậy cũng phải.

Võ Huệ Phi bày xiêm áo:

- Thái tử tuổi nhỏ, nếu không có hấn giúp đỡ, tương lai sợ là khó khăn. Nghi nhi, con đáp ứng mẹ, mặc kệ tương lai thế nào, các con đều phải giúp đỡ Kỳ nhi.
- Vậy đương nhiên, không giúp đỡ Kỳ đệ còn có thể giúp ai, chúng ta là người một nhà mà.

Lý Nghi cười nói.

- Ha ha, nương nương, Tiêu Duệ đối với thái tử điện hạ đương nhiên là vượt lửa qua sông không chối từ. Chỉ có điều chỉ sợ tương lai thái tử đăng cơ làm hoàng đế, chưa chắc đã nguyện ý Tiêu Duệ vượt qua chức phận.

Tiêu Duệ đội một thân quần áo, lôi kéo tay Dương Ngọc Hoàn đi vào trong sảnh, cười nói xen vào.

Võ Huệ Phi nhú mày, cũng không nói cái gì.

.

.

Ngày thứ hai trên triều, Lý Long Cơ thu được tấu chương của Vương Trung Tự. Trong tấu chương, Vương Trung Tự “báo cáo” kỹ càng tiền căn hậu quả hấn nạp ấu muội Đô đốc người Hề Lý Đại Phụ làm thiếp đồng thời còn đưa tất cả sổ thư tín qua lại giữa hấn và Lý Đại Phụ tới tay Cao Lực Sĩ, sau đó để Cao Lực Sĩ chuyển lên.

Nhưng kể tiếp, ngoài dự đoán của Lý Long Cơ chính là, Tiêu Duệ cầm tấu chương của An Lộc Sơn, xúc động vạch tội Vương Trung Tự thay An Lộc Sơn, tội danh là nội dung trên tấu chương của An Lộc Sơn.

Cả triều vỗ vỗ nghe được Tiêu Duệ tham tấu, không khỏi trợn mắt há mồm khiếp sợ không ngừng, không ngờ Vương Trung Tự có thể làm ra loại hành vi khi quân phạm thượng bậc này. Tuy rằng không có mấy người tin tưởng, nhưng đám văn võ đại thần lại biết rõ dương như Tiêu Duệ cũng không hoàn toàn bịa đặt.

Nghe được tiếng thì thăm của quân thần trên triều, Lý Long Cơ không khỏi có chút tâm phiền ý loạn. Hấn hung hăng trừng mắt liếc Tiêu Duệ, thăm mắng hấn làm hỏng sự an bài của mình.

Lý Long Cơ hiểu Vương Trung Tự cực kỳ rõ, sau khi nhận được tấu chương vạch tội Vương Trung Tự tru sát người Hề của An Lộc Sơn được Lý Lâm Phủ trình lên, hấn vốn không tin. Thứ nhất chính là cảm giác An Lộc Sơn rắp tâm bất lương, mà kể tiếp, hấn được tin tức An Lộc Sơn đút lót Lý Lâm Phủ và Tiêu Duệ, ủy thác hai người dâng tấu trình lên thì loại cảm giác này càng nặng thêm.

Nhưng hần không có chứng cứ, ít nhất, chính là trước khi người trong tổ chức Ảnh Tử bí mật của hần mang tin tức và chứng cứ từ thành Nhiều Nhạc trở về, hần sẽ không động Vương Trung Tự, cũng sẽ không động An Lộc Sơn, hần sẽ áp chế việc này bảo trì trầm mặc.

Ảnh tượng của An Lộc Sơn này đã bị hạ thấp rất lớn trong lòng hoàng đế, hạ tới cực điểm. Đường như điều này và hướng đi lịch sử có chút không hợp, có khi Tiêu Duệ đã nghĩ trong lòng có phải một số chi tiết trong lịch sử đã yên lặng thay đổi vì liên quan tới mình xuyên qua hay không.

Dương Ngọc Hoàn trở thành kiều thê của hần, vốn không có Dương Quý Phi về sau, mà đã không có Dương Quý Phi tự nhiên vốn không có An Lộc Sơn tranh công lấy súng, hình như lại thêm Tiêu Duệ “ám toán”, hướng đi lịch sử cũng chỉ thuộc về một loại tất nhiên.

Lý Long Cơ muốn bảo trì trầm mặc, nhưng việc này lại bị con rể tốt Tiêu Duệ của hần chọc ra, ngay trước mặt văn võ đại thần, trên triều hội quần thần, Lý Long Cơ không thể giả bộ hồ đồ nữa.

Hần do dự một chút, giao việc điều tra chuyện này cho cáo già Lý Lâm Phủ, sau đó nổi giận dùng dùng phát tay áo bãi triều. Trong mắt quần thần, hoàng đế đây là đang phẫn nộ vì Vương Trung Tự cả gan làm loạn, chỉ có Lý Lâm Phủ và Cao Lực Sĩ biết rõ trong lòng lửa giận hoàng đế là hướng về phía Tiêu Duệ. Nhìn lúc gần đi Cao Lực Sĩ quay đầu thoáng nhìn tới, Tiêu Duệ cười cười quay đầu rời khỏi triều đường.

Bước chân Lý Long Cơ vội vàng, đi rất nhanh khiến đám cung nữ thái giám tùy thân đều có chút theo không kịp, cho dù là Cao Lực Sĩ, cũng thường chạy chậm vài bước, mới có thể đuổi kịp nhịp đi của hần.

Ở cửa ngự thư phòng, Lý Long Cơ đột nhiên dừng lại, cả giận nói:

- Hừ, đi tìm Tiêu Duệ đến cho trẫm, trẫm thật muốn nhìn, rốt cuộc hần thu bao nhiêu tiền tài của An Lộc Sơn kia?

Cao Lực Sĩ thở dài:

- Hoàng thượng, theo tin tức lão nô có được, tuy rằng An Lộc Sơn tặng hậu lễ, Tiêu Duệ cũng thu nhận không sót, nhưng là, Tiêu Duệ đều chuyển những đồ cổ quý hiếm cho Huệ Phi nương nương.

Lý Long Cơ ngẩn ra, nhú mày:

- Tiểu tử khá lắm, rốt cuộc hần muốn làm gì?

Dừng lại một chút lại nói:

- Thôi đi, không truyền Tiêu Duệ, truyền khẩu dụ của trẫm cho Lý Lâm Phủ, để hần xử lý theo tình cảm. Đúng rồi, Huệ Phi cũng đã về cung chứ?

- Vâng, hoàng thượng, hôm nay Huệ Phi nương nương đã rời khỏi Tiêu gia về cung, xe trong cung nghênh đón đã chạy tới Tiêu gia.

Cao Lực Sĩ khom người cười nói.

.

.

Huệ Phi phải đi, Tiêu gia trên dưới cùng nhau quỳ xuống tiễn.

Võ Huệ Phi nắm tay Lý Nghi cẩn thận dặn dò nàng nhất định phải bảo trọng thân thể, sau đó lại nói vài câu tán gẫu với Chương Cửu Liên Nhi và Lý Đăng Không ba cô gái, liền chuẩn bị lên xe rộn ràng về cung. Chỉ có điều nàng đi tới vài bước, liền phát hiện Tiêu Duệ khom người ở một bên, không nói một lời, liền có chút bất mãn, chậm rãi đi về phía hần.

- Tiêu Duệ, bản cung phải về cung, chẳng lẽ ngươi không có chuyện nói với bản cung sao?

Võ Huệ Phi thản nhiên nói, nhưng một chút không muốn và lưu luyến chột lóe qua trong mắt kia lại rơi vào trong mắt Tiêu Duệ. Trong lòng Tiêu Duệ không nói nên là vị gì, chỉ có điều lặng lẽ khom người xuống thi lễ:

- Nương nương vạn an!

Khóe miệng Võ Huệ Phi bĩu lên, sắc mặt hơi ửng đỏ lên. Nàng lắc ống tay áo hoa lệ, nhẹ nhàng nói:

- Bản cung trở về tận lực giúp người, nhưng là, người nhớ kỹ cho ta, nếu người dám đưa cô gái Hề kia vào trong cung, bản cung sẽ không tha cho người.

- Nhất định sẽ đem người vào cung làm thái giám.

Võ Huệ Phi đột nhiên mỉm cười:

- Còn có, bản cung muốn người vào cung mát xa rượu thuốc định kỳ cho ta.

Tiêu Duệ xấu hổ xoa tay, ngẩng đầu nháy mắt, mới thoảng nhìn gọn sóng hơi phập phồng trước ngực Võ Huệ Phi kia, nước da như tuyết, nhũ cầu (khe ngực) rất sâu, Tiêu Duệ không dám nhìn lại, chợt quay đầu qua một bên.

Mong mỗi trong mắt Võ Huệ Phi đông lại, nương theo vung ống tay áo che lấp, dùng thanh âm cực thấp cực giàu lực mỉa hoặc nói một câu bên cạnh Tiêu Duệ:

- Người nhát gan!

Tâm thần Tiêu Duệ mê loạn một trận, hấn dụi dụi con mắt mở hơi to, bên tai truyền đến tiếng hô cao vút lạnh lạnh của thái giám trong cung:

- nương nương khởi giá, về cung!

Hôm nay An Lộc Sơn thật cao hứng, Tiêu Duệ dâng tấu chuyển tấu chương vạch tội Vương Trung Tự của hấn trên triều, tin tức này gần như rơi vào trong tay An Lộc Sơn trước tiên, An Lộc Sơn thích thú lên cao, hát một điệu dân gian, đi dạo trong viện.

Tâm phúc của hấn, Tróc sinh tướng Sử Kiền kính cẩn đứng một bên, im lặng không nói. An Sử hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cùng nhập ngũ, cho tới bây giờ đều lấy huynh đệ tương xứng, quan hệ rất gần bó. Chỉ có điều sau khi An Lộc Sơn trở nên giàu có, Sử Kiền rốt cục không dám không trối buộc với An Lộc Sơn như trước, nơi chốn tôn kính thủ lễ không dám vượt qua một chút.

Nhưng đây cũng chính là chỗ thông minh của Sử Kiền, nếu không, hấn rất khó trở thành tâm phúc của An Lộc Sơn.

Người mang binh dùng cờ Vương Trung Tự công hãm thành Nhiều Nhạc tru sát vô số người Hề, đúng là Sử Kiền. Đêm hôm đó, 500 Hồ kỵ hung mãnh của hấn, trá mở cửa thành Nhiều Nhạc, một đường chém giết vào, tru sát toàn bộ cả nhà Lý Đại Phụ mấy trăm nhân khẩu hầu như không còn, chỉ để lại một người may mắn còn sống: Lý U Lan cháu gái Lý Đại Phụ.

Đương nhiên, An Lộc Sơn cũng không biết, cô gái mình “cắt giầu” ở trong phủ lâu ngày đưa cho Tiêu Duệ làm lễ vật chính là cháu gái Lý Đại Phụ, là con gái của Vĩnh Lạc công chúa - cháu gái Dương Nguyên Tự ngoại tôn Trinh Quán Đông Bình Vương cùng Lý Mạnh Lâm - con trai Lý Đại Phụ. Nếu không, Lý U Lan liền hóa thành một u hồn, làm sao có thể giữ mạng.

An Lộc Sơn mỉm cười quay đầu nhìn Sử Kiền:

- Sử lão đệ, đại sự chúng ta thành, thật đáng mừng! Chỉ cần An mỡ lên làm Tiết độ sứ Phạm Dương, lão đệ người chính là đệ nhất mãnh tướng dưới trướng An mỡ.

Kỳ thật Sử Kiền là một người nghiêm túc, tính cách tương đối cứng nhắc, không quá biết võ ngựa luôn dẫu và xu nịnh, nhưng hấn đối mặt An Lộc Sơn, vẫn duy trì nịnh nọt:

- Chúc mừng đại soái!

Một tiếng “đại soái” này trong lòng An Lộc Sơn thư sướng giống như mùa hè ăn trái cây ướp lạnh. Hấn cười ha ha, ưỡn thẳng thân thể lên:

- Sử lão đệ, cầm một ít tiền trong phủ, đêm nay tìm kỹ quán nào ở trong thành Trường An vui vẻ, xong rồi nhanh chóng trở về, đề phòng bất trắc.

Sử Kiền khom người đáp:

- Vâng, mặt tướng tuân lệnh.

Sử Kiên vội vàng rời khỏi An gia, mang theo mười mấy nha binh của mình mặc thường phục một đường đi phường Bình Khang. Đối với nơi trụ lạc xa hoa trong thành Trường An này, hẳn nghe tiếng đã lâu.

Màn đêm buông xuống, đám Sử Kiên một đường đi tới. Những kỹ nữ nũng nịu phanh ngực lộ phong nhũ dựa cửa kia, làm đám nha binh thủ hạ của Sử Kiên nhìn xem ngứa răng, hận không thể lúc này ôm một cái, xé quần áo các nàng, sau đó lên hành quyết một lần.

Nhưng hiện giờ Sử Kiên đã không giống dĩ vãng, con bướm phóng túng giữa bông hoa tầm thường này hẳn đã chướng mắt, hẳn muốn tìm một gian kỹ quán cao cấp, tìm một hoa khôi đứng đầu bảng, học bộ dáng quý tộc người Đường, uống rượu hoa nghe ca múa một chút, nhuyển ngọc ôn hương, coi như là không uống phí đến để đô Trường An một chuyến.

Nếu đơn thuần là giải phóng dục vọng, vậy còn không bằng trực tiếp tìm Hồ cơ, cởi áo lên giường thẳng đến chủ đề, như vậy, cần gì phải đến Trường An đây? Ở Trường An, cuộc sống cũng là một nghệ thuật cao nhã, đây là lời An Lộc Sơn nói cho Sử Kiên khi lần đầu tiên trở về từ Trường An. Đêm nay, Sử Kiên đã muốn thật sự thử nghiệm một chút.

Cho nên, hẳn không chỉ không nhìn dục vọng cuồng dã của nha binh thuộc hạ, còn quay đầu liếc họ một cái. Cái liếc mắt này khiến đám nha binh đều thành thật thu hồi ánh mắt xung quanh, cũng không dám lướt trên bộ ngực cao ngất của gái đứng phố. Sử Kiên lạnh lẽo lãnh khốc vô tình, so với An Lộc Sơn chỉ có hơn chứ không kém, điều này đám nha binh đều rõ ràng trong lòng.

232. Chương 217: Có Sữa Chính Là Mẹ

Phải nói, kỹ nữ thời thịnh Đường có khác biệt thật lớn so với triều đại khác thậm chí kỹ nữ đời sau. Tuy rằng, bán đứng bề ngoài xinh đẹp và thân thể đều vì đổi lấy tiền tài sinh tồn, nhưng với kỹ nữ thịnh Đường mà nói, trong khi cướp lấy ích lợi còn trộn lẫn một chút dục vọng với nam nhân không thể che lấp. Với các nàng mà nói, không chỉ là nơi đồng tiền đi ra, còn là công cụ xua đi đêm dài tịch mịch.

Không muốn không vui, dân phong cực kỳ mở trực tiếp làm cho dục vọng bay cao, mặc dù là kỹ nữ cũng không có ngoại lệ.

Cô gái quý tộc đoan trang xinh đẹp tuyệt trần như Lý Nghi, sau khi trong lòng thoải mái, giường chiếu cũng là nhu cầu dục vọng trần trụi. Mà cho dù là ngưỡng ngưỡng hưởng nội như Chương Cừu Liên Nhi vậy, biểu hiện lúc vui vẻ cùng Tiêu Duệ, cũng đủ để rung động rất nhiều ánh mắt người đời sau. Thực sắc tính dã, những lời này của Khổng lão phu tử, hoàn toàn buông ra trực tiếp nhất tại Đại Đường thịnh thế này.

U Lan quán phường Bình Khanh, trên lầu ba một tòa tiểu lâu, gió lay động chiếc đèn lồng màu phấn hồng treo trên mái lầu hoa lệ như trước, mà trong gian khuê phòng kia, tuy rằng tiếng ca múa nhạc ồn ào từ sáng đến tối đã ngừng lại nhưng trong đó lại truyền ra đủ loại tiếng thở dốc tiếng rên rỉ.

Đám nha binh của Sử Kiên lúc này đã sớm tự ôm một đám kỹ nữ thứ cấp tư sắc kém một chút nặng nề ngủ, vừa mới làm một vận động kịch liệt, coi như những người đàn ông thô lỗ này cũng có chút mệt mỏi, đôi tay kia còn nắm một cặp đẫy đà hơi rủ xuống không buông.

Mà kỹ nữ trong lòng tuy thân thể đầy đặn xuất hiện nhiều sẹo lồi, trên mặt đầy son phấn đã bị mờ hôi sau khi điên cuồng mở ra từng vết bớt nâu vàng nhưng đã làm cho bọn họ rất thư sướng và vừa lòng. So với Hồ nữ cả người dơ bẩn phát tán ra mùi mồ hôi, những cô gái người Hán thơm phức cực kỳ biết khiêu khích dục vọng nam nhân này tuy tuổi có chút lớn, nhan sắc kém, nhưng đó mới là nữ nhân chân chính.

Đám nha binh thà rằng dâng ra toàn bộ gia tài của họ để đổi lấy cô gái khiến bọn họ có thể hết sức tiêu hồn cả về thể xác và tinh thần.

Đám nha binh của Sử Kiên cảm thấy mỹ mãn mà ngủ, nhưng chủ nhân của bọn họ lại rất khó chịu, ừ, cực kỳ cực kỳ khó chịu, thậm chí có thể nói, cực kỳ cực kỳ sợ hãi và sợ hãi.

Không chỉ bởi vì không thể nào tới hưởng dụng cô gái nũng nịu phong tình vạn chủng ngồi trên giường trước mắt hẳn kia, còn bởi vì người đàn ông trung niên mặt vàng nhạt ngồi trên ghế Hồ trước mặt hẳn, mà phía

sau hần còn đứng vài người đàn ông hùng tráng hơi thở hầm hập, lưỡi đao sắc bén trong tay chia ra các góc độ khác nhau, nhưng Sử Kiền có thể kết luận chỉ cần hần có biến động nhỏ gì, lưỡi đao sắc bén này đó sẽ không lưu tình chút nào mà đâm vào thân thể hần, đoạt đi tính mạng hần.

Điểm này, hần không chút nghi ngờ.

Sử Kiền là một người tâm tính âm trầm, vui buồn không lộ ra sắc mặt, nhiều năm đốt giết bắt người cướp của và chém giết chiến trường, cũng rèn hần âm trầm nghiêm túc ý chí cứng cỏi. Nhưng giờ phút này, hần quả thật bắt đầu cảm thấy sợ hãi và bối rối ở sâu trong nội tâm linh hồn. Tuy rằng trên mặt cũng không có bao nhiêu thay đổi, nhưng trên trán đã chảy ra một tầng mồ hôi.

Lần đầu hần có cảm giác vô lực bởi nam tử và đám tay sai trước mặt, trong đầu không sinh ra nổi chút ý niệm phản kháng.

Bởi vì nam tử xuất hiện trước mặt hần giống như quỷ mỵ, càng bởi vì nam tử vừa rồi vạch mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra gương mặt trẻ tuổi bên trong kia.

Hần không biết quý nhân này tìm mình làm gì, hần chỉ cảm thấy sát khí nhân nhạ tiếp xúc với hần.

- Đại nhân, không biết đại nhân tìm tiểu nhân, có gì muốn nói muốn phân phó sao?

Sử Kiền run giọng nói.

- Ta vốn là có việc tìm người, quả thực như lời người nói.

Nam tử đúng là Tiêu Duệ, hần thần nhiên cười:

- Nhưng là ta gặp người đột nhiên lại muốn trực tiếp xử lý người.

Tiêu Duệ nói không sai, đây là tâm tư hiện tại của hần, hần tìm Sử Kiền tự nhiên là có liên quan với An Lộc Sơn. Nhưng khi thật sự đối mặt nhìn thấy một trong các đầu sỏ loạn An Sử này, hần liền sinh ra một loại kích động trực tiếp giết chết Sử Kiền trăm lần.

Cả người Sử Kiền chấn động, sắc mặt có chút trắng bệch.

Tuy rằng hần kiêu ngạo dũng mãnh nhưng hần cũng sợ, hơn nữa giống nhau đều sợ chết. Hần giống như An Lộc Sơn, có dã tâm vượt qua người thường.

Mà hần càng hiểu được, đối với đại nhân vật như Tiêu Duệ mà nói, giết loại tướng lãnh cấp thấp trong quân như hần mà nói đơn giản như giẫm chết một con kiến vậy. Hần có rất nhiều loại biện pháp, khiến chính mình hoàn toàn không tiếng động rời khỏi thế gian này, mà cuối cùng cho dù là An Lộc Sơn biết chân tướng, chỉ sợ cũng sẽ không vì hần mà đối mặt với Tiêu Duệ.

Chỉ có điều, Sử Kiền rất không rõ, chính mình không oán không cừu với Tiêu Duệ, vả lại chỉ là một tiểu nhân vật, vì cái gì Tiêu Duệ muốn gây khó khăn với mình?

Sử Kiền không phải thẳng ngốc, hần lập tức nhớ tới An Lộc Sơn.

Lấy lại bình tĩnh, Sử Kiền vén áo quỳ gối xuống:

- Xin đại nhân tha cho tiểu nhân một mạng, chỉ cần đại nhân có lệnh, tiểu nhân sẽ tuân theo.

Sử Kiền vốn là chủ trương ai có sửa người đó chính là mẹ, vốn không có khả năng có lòng trung thành gì, biểu hiện của Sử Kiền nằm trong dự kiến của Tiêu Duệ.

- Cho dù là bán đứng An Lộc Sơn sao?

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười trêu chọc.

- .

Sử Kiền không nói gì, khóe miệng co rúm, nhưng thần sắc của hần chứng minh hết thảy rồi.

- Nếu như vậy, ta liền nói hai câu.

Tiêu Duệ khoát tay, ngẩng đầu nhìn xem cô gái xinh đẹp đã bị dọa si ngốc, một người đàn ông người Bắc tiến lên, một chương khiến cho nàng tiến vào hôn mê.

- Nếu ta đoán không sai mà nói, người giả mạo quân mã dưới tay Vương Trung Tự và lấy cờ hiệu giặc cỏ Khiết Đan, người diệt tộc người Hề, tất nhiên là Sử tướng quân đi?

- Phải.

Sử Kiền trả lời sạch gọn, không đùn đẩy gì, điểm này, thật ra khiến Tiêu Duệ thật cao hứng, bớt rất nhiều khí lực.

- An Lộc Sơn cho là dựa vào những người Hề may mắn còn sống sót, tất nhiên là bị các người lừa bịp... Điều này, kỳ thật không đủ bằng chứng, ta muốn người làm chính là, tạm thời ở lại Trường An, ở thời khắc mấu chốt đứng ra thừa nhận việc này là người phụng mệnh làm ra, người có dám không?

Sử Kiền do dự, cúi đầu nói:

- Đại nhân có thể bảo vệ tiểu nhân an toàn hay không?

- Tự nhiên, ta không những bảo vệ an toàn cho người, còn cho người cơ hội lên chức, sau chuyện này, ta sẽ tiến cử người đi Lũng Hữu, đi theo Vương Trung Tự làm thiên tướng, thế nào?

- Lũng Hữu? Vương Trung Tự?

Sử Kiền cả kinh.

- Người không cần lo lắng, có việc chỉ ra lần nổi loạn này, hoàng thượng tất nhiên sẽ miễn tội cho người, dù sao người là phụng mệnh làm việc, mà người đứng ra, thật sự là cứu Vương Trung Tự một mạng. Vương Trung Tự đối nhân xử thế chắc chắn người cũng rõ ràng, cho dù là hấn chán ghét người trăm điều, cũng sẽ không vong ân phụ nghĩa. Cho nên, người đi trong quân Lũng Hữu, cực an toàn, nói không chừng, người còn có thể trở thành tâm phúc của Khánh Vương điện hạ.

Nụ cười nơi khóe miệng của Tiêu Duệ ngày càng cổ quái.

Hắn gần như có thể đoán được, tương lai ở trong quân Lũng Hữu, Sử Kiền rất nhanh sẽ ngư tằm ngư, mã tầm mã với Khánh Vương. Mà kế tiếp, người nằm vùng này coi như là thâm nhập vào trong tâm phúc của Khánh Vương. Sử Kiền này, có lẽ sẽ mang đến một loại ngạc nhiên vui mừng cho Khánh Vương điện hạ của chúng ta đây, Tiêu Duệ không có ý tốt nghĩ.

Trong lòng lại đột nhiên ngẩn ra, khi nào mình lại biến thành âm hiểm như vậy?

Gần như cùng lúc Tiêu Duệ âm thầm bố trí muốn đưa An Lộc Sơn vào chỗ chết, người Thoán và người Bắc di chuyển toàn tộc trước nay chưa từng có dưới sự ủng hộ toàn lực của cha con Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng và Đại Đường Bản thiên ám chỉ sứ Trịnh Ưởng, mở màn ra.

Hơn mười vạn người Thoán và mấy vạn người Bắc, dù già dất trẻ, mang theo toàn bộ gia sản, vôi vàng lừa trâu dê cả đàn cả lũ, dọc theo ngoại vi Kiếm Nam Đạo lên bắc, chuẩn bị tới trước Lương Châu, sau đó nghỉ ngơi hồi phục ở Lương Châu, lại dưới sự bảo hộ giám sát của quân đội Đại Đường, một đường hướng tây dọc theo hành lang Hà Tây, thẳng vào Tây Vực, mục đích chính là, một khối ốc đảo đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt giữa Quy Tư và A Khắc Tô. Đó là địa bàn triều đình Đại Đường và An Tây Đô hộ phủ quyết định bỏ ra, chuyên môn an trí cho người Thoán và một bộ phận lưu dân Trung Nguyên.

Thuận lý thành chương, đám nông nô các nơi ở Trung Nguyên được “giải phóng” tới cũng lấy được thân phận bình dân hợp pháp một lần nữa, dưới sự trợ giúp của triều đình, một đường tới khu định cư tây nam, một đường ổn định hướng Tây Vực tây bắc.

Đối với đám nông nô số lượng hơn mười vạn người mà nói, lần hành động này của triều đình Đại Đường không thể nghi ngờ là cho bọn họ cơ hội sống lại thân phận bình dân, lại lấy được đất đai, sự tình bọn họ nằm mơ cũng không thể tưởng được. Nếu không phải lần di dân này, con cháu bọn họ vẫn sẽ lâm vào làm nô lệ cho các quý tộc, tiếp tục cuộc sống quá tối tăm.

Đám nông nô hơn mười vạn người vui vô cùng, tấu chương đội ân đội đức triều đình Đại Đường thông qua quan phủ các nơi tụ tập trong thành Trường An giống như tuyết rơi, điều này làm cho tâm tình hoàng đế

Đại Đường cực kỳ thư sướng. So sánh với hiệu quả chính trị và kinh tế do kế hoạch di dân mang lại, hoàng đế Đại Đường hừ vinh càng thích loại cảm giác được con dân tung hô cúng bái này hơn.

Thuận theo điều đó, hẳn rất là vừa lòng khen ngợi Tiêu Duệ người đề xuất kế hoạch và chủ trương gắng sức thực hiện thi hành, mà cho dù là Hộ bộ thượng thư Bùi Khoan lúc trước hẳn xem không vừa mắt gần như bặt bệ túi bụi vì di dân, hẳn cũng cảm thấy rất vừa lòng.

Chỉ có điều trong tấu chương của quan phủ các nơi cũng không có nhắc tới, cùng lúc với việc hơn mười vạn nông nô hoan hô hoàng đế vạn tuế, cũng cho rằng Tiêu Duệ là cha mẹ tại sinh mà cúng bái. Đám lớn hành chính các nơi, cố ý lảng tránh tin tức này, bọn họ không muốn làm hỏng hứng phấn của hoàng đế, lại càng không muốn bởi vậy mà đắc tội với Tiêu đại nhân Tiêu Duệ, sư phụ và tỷ phu thái tử, con rể hoàng đế con trọng nhất, giống như mặt trời ban trưa này.

Triều đình Đại Đường đang cố gắng hoạt động bởi vì kế hoạch di dân to lớn trước nay chưa từng có này, mà Lý Lâm Phủ lại không ngừng đau đầu. Hẳn kéo dài vụ án Vương Trung Tự đã lâu, sau khi Tiêu Duệ nhắc lại vụ án lần thứ ba trên triều hội, hẳn đành phải bắt đắc dĩ mà thực sự tiến vào giai đoạn điều tra thẩm án.

Ban đêm trong thành Trường An này, phường Bình Khang trước sau như một tràn ngập tiếng nhạc ca múa dưới màn đêm nặng nề. Bóng đêm ngày càng đậm, một ngọn đèn trên đường dần dần trở nên mờ mờ, gió thu tiêu điều cuốn theo từng miếng lá rụng bay lên khắp bầu trời. Kỹ nữ đẩy đà dựa cửa sớm trở về ổ yên vui của mình, mà đa số người yên ổn trong đó, lúc này đều có nam nhân đồng ý dùng tiền cùng tịch mịch đêm dài với nàng.

Phải nói, kỹ nữ thời thịnh Đường có khác biệt thật lớn so với triều đại khác thậm chí kỹ nữ đời sau. Tuy rằng, bán đứng bề ngoài xinh đẹp và thân thể đều vì đổi lấy tiền tài sinh tồn, nhưng với kỹ nữ thịnh Đường mà nói, trong khi cướp lấy ích lợi còn trộn lẫn một chút dục vọng với nam nhân không thể che lấp. Với các nàng mà nói, không chỉ là nơi đồng tiền đi ra, còn là công cụ xua đi đêm dài tịch mịch.

Không muốn không vui, dân phong cực kỳ mở trực tiếp làm cho dục vọng bay cao, mặc dù là kỹ nữ cũng không có ngoại lệ.

Cô gái quý tộc đoan trang xinh đẹp tuyệt trần như Lý Nghi, sau khi trong lòng thoải mái, giường chiếu cũng là nhu cầu dục vọng trần trụi. Mà cho dù là ngưỡng ngung hưởng nội như Chương Cừ Liên Nhi vậy, biểu hiện lúc vui vẻ cùng Tiêu Duệ, cũng đủ để rung động rất nhiều ánh mắt người đời sau. Thực sắc tính dã, những lời này của Khổng lão phu tử, hoàn toàn buông ra trực tiếp nhất tại Đại Đường thịnh thế này.

U Lan quán phường Bình Khanh, trên lầu ba một tòa tiểu lâu, gió lay động chiếc đèn lồng màu phấn hồng treo trên mái lầu hoa lệ như trước, mà trong gian khuê phòng kia, tuy rằng tiếng ca múa nhạc ồn ào từ sáng đến tối đã ngừng lại nhưng trong đó lại truyền ra đủ loại tiếng thở dốc tiếng rên rỉ.

Đám nha binh của Sử Kiền lúc này đã sớm tự ôm một đám kỹ nữ thứ cấp tư sắc kém một chút nặng nề ngủ, vừa mới làm một vận động kịch liệt, coi như những người đàn ông thô lỗ này cũng có chút mệt mỏi, đôi tay kia còn nắm một cặp đẩy đà hơi rũ xuống không buông.

233. Chương 218: Công Đường

Dưới sự an bài của Lý Long Cơ, quan chủ thẩm đương nhiên là Lý Lâm Phủ, nhưng ngoài Lý Lâm Phủ ra, còn có thái tử Lý Kỳ và Tiêu Duệ dự thẩm, đương nhiên còn có Đại Lý Tự khanh cùng với một số Ngự sử giám sát, công đường thiết lập tại Đại Lý Tự. Lý Lâm Phủ không nói gì trừng mắt liếc Tiêu Duệ, trong lòng muốn mắng hẳn hai câu, nhưng có thái tử ở bên, hẳn cũng đành phải nhịn xuống.

An Lộc Sơn thỏa mãn tâm nguyện bước vào cửa Đại Lý Tự, hẳn mang theo hai nha binh giống như hổ lang phía sau.

Vào công đường, An Lộc Sơn hạ người, quỳ gối:

- Thần An Lộc Sơn, bái kiến thái tử điện hạ!

Lý Kỳ có chút chán ghét liếc An Lộc Sơn, xua tay:

- Thôi, miễn lễ.

Kỳ thật vốn Lý Kỳ đối với An Lộc Sơn cũng không có cảm giác gì, hắn chán ghét An Lộc Sơn hoàn toàn là chịu truyền nhiễm vô hình từ Tiêu Duệ. Chứng kiến Tiêu Duệ dốc toàn lực mưu đồ tương lai thuận lợi cho hắn, trong lòng thái tử thiếu niên rất là cảm động. Giờ phút này, Tiêu Duệ trong lòng hắn đã trở thành cây trụ tinh thần và kim chỉ nam của hắn.

An Lộc Sơn không có nhận thấy sự chán ghét của thái tử, đứng dậy cúi người thi lễ với đám người Lý Lâm Phủ và Tiêu Duệ:

- Hạ quan gặp qua Lý tướng và Tiêu đại nhân các vị đại nhân.

Chủ thẩm chính là Lý Lâm Phủ, bồi thẩm chính là Tiêu Duệ, bố vợ con rể hai người đều nhận được hậu lễ thật dày của mình, An Lộc Sơn cảm giác vụ án này trên cơ bản đã không tất yếu tiếp tục thẩm tra xử lý, Vương Trung Tự chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Lý Lâm Phủ mặt không đổi sắc, gật gật đầu, mà ngoài dự đoán của mọi người, không ngờ Tiêu Duệ đứng dậy trả lễ:

- An đại nhân khách khí rồi.

Lý Lâm Phủ nhún mảy nhưng không nói gì thêm.

- Truyền Vương Trung Tự!

Lý Lâm Phủ gõ kinh đường mộc, quả quyết quát.

Vương trung Tự sớm chờ ở ngoài nha môn, theo tiếng gọi ồn ào của đám nha dịch, Vương Trung Tự chậm rãi đi đến, chỉ có điều trên mặt thiếu vẻ kinh hoàng An Lộc Sơn muốn nhìn thấy, các vị triều thần nghĩ có thể nhìn thấy. Thần sắc thản nhiên thong dong như thường, hắn quỳ xuống lạy Lý Kỳ:

- Thần Vương Trung Tự, bái kiến thái tử điện hạ.

Khóe miệng Lý Kỳ mới hiện vẻ tươi cười, muốn đứng dậy nói hai câu khách khí theo bản năng, đã thấy Tiêu Duệ quay đầu tới thoáng nhìn u ám, không khỏi lại im lặng ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích một chút thanh âm có chút lãnh đạm nói:

- Đứng lên đi, Vương đại nhân.

Trái ngược, đối với đám người Lý lâm Phủ, Tiêu Duệ, Vương Trung Tự thiếu vẻ kính cẩn cần phải có lại khoanh tay đứng dưới công đường, chờ mở phiên tòa. Mà đám triều thần rõ ràng cảm thấy được, trong mắt hắn phát tán một loại sát khí nghiêm nghị, sát khí trong mắt cổ tình lướt trên người An Lộc Sơn.

An Lộc Sơn khinh miệt thấp giọng hừ một tiếng nói trong lòng: người kiêu ngạo không được mấy ngày.

Nói thật, An Lộc Sơn điên cuồng mưu hại Vương Trung Tự như vậy, đương nhiên là do dã tâm thúc đẩy, nhưng cũng có sự phẫn nộ thật sâu đậm với Vương Trung Tự. Từ lúc hắn đi Phạm Dương, đối với chức phó này của hắn, Vương Trung Tự căn bản là khinh thường, An Lộc Sơn trong mắt Vương Trung Tự là một thằng hề nhầy nhót có mang dã tâm.

Không thể không nói, thái độ của Vương Trung Tự đối với An Lộc Sơn ảnh hưởng trực tiếp tới thái độ của đám quan liêu văn võ Phạm Dương đối với An Lộc Sơn. Ở Phạm Dương, có rất ít người đem An Lộc Sơn làm miếng dưa muối, cho dù là đám nha binh của Vương Trung Tự, thấy An Lộc Sơn cũng ngạo nghễ không để ý, điều này làm cho An Lộc Sơn hừng hực lửa giận trong lòng, ý niệm điên cuồng nảy sinh trong đầu không phải ngày một ngày hai.

- Dưới đài chính là Tiết độ sứ Phạm Dương Vương Trung Tự?

Lý Lâm Phủ quát.

- Đúng vậy.

Vương Trung Tự chấp tay nói, hắn không chỉ là Tiết độ sứ Phạm Dương, còn là công tước, đối với Lý Lâm Phủ, hắn cũng không để trong lòng thế nào. Mà quan trọng là, hắn đã đạt được sự cam đoan bí mật của Tiêu Duệ và thái tử, không có gì phải lo lắng.

Trước mắt, hắn cần làm chính là, phối hợp diễn một tuồng kịch với Tiêu Duệ, sau đó, lại tru sát An Lộc Sơn.

Chỉ đơn giản như vậy.

Đối với ngạo khí của Vương Trung Tự, Lý Lâm Phủ đương nhiên không để ở trong lòng. Bởi vì, hắn vốn không muốn Vương Trung Tự chết. Hắn biết tâm tư của hoàng đế, không chỉ nói Vương Trung Tự không có khả năng phạm vào bậc trọng tội này, cho dù thật sự do hắn gây nên, hoàng đế cũng sẽ không giết chết Vương Trung Tự.

Hắn mơ hồ đoán ra, Vương Trung Tự là một quân cờ hoàng đế lưu lại chuẩn bị phòng bị Khánh Vương mưu phản.

Nhưng Vương Trung Tự không có sợ hãi lại khiến An Lộc Sơn hoài nghi, An Lộc Sơn người này đa nghi, hắn không biết vì cái gì Vương Trung Tự nắm chắc như thế, chẳng lẽ.

An Lộc Sơn tính toán trong lòng.

- Vương Trung Tự, Tiết độ phó sứ Phạm Dương An Lộc Sơn vạch tội người tự tiện xuất binh tru sát người Hề tàn sát thành Nhiều Nhạc, người có nhận tội không?

Lý Lâm Phủ chậm rãi nói.

Mặc dù Vương Trung Tự đã sớm dự liệu trong lòng trước, nhưng nghe thấy được tội danh An Lộc Sơn mưu hại này, hắn vẫn không kìm nổi phần nộ, sang sảng nói:

- Lý tướng, Trung Tự chinh chiến hơn hai mươi năm, trấn thủ biên cương chính chiến lập xuống vô số chiến công cho Đại Đường, Vương mỗ trung tâm với triều đình... Đáng giận cầu tặc vô sỉ này, không ngờ nói xấu bốn soái, mong rằng Lý tướng minh xét!

Trong mắt Vương Trung Tự phun ra lửa, An Lộc Sơn nhìn không khỏi có chút sợ hãi, không kìm nổi cúi đầu.

Lý Lâm Phủ cười khổ trong lòng, An Lộc Sơn này bày ra tội danh nặng cho người như vậy, công khai mưu hại người đương nhiên là chuẩn bị đầy đủ căn cứ xác thực. Chuyện cho tới bây giờ, chỉ sợ lần này người phải tự biện bạch trong sạch, khó khăn.

Lý Lâm Phủ chậm rãi quăng ánh mắt nghiêm nghị về phía An Lộc Sơn thản nhiên nói:

- An Lộc Sơn, người có chứng cứ gì, nếu không lấy được chứng cứ ra, chính là làm cấp dưới có dụng ý xấu, nếu người ác ý mưu hại quan trên, tất là phải chết. Làm Tiết độ phó sứ Phạm Dương, luật pháp Đại Đường như vậy, bốn tướng sẽ không cần nói.

- Đến, bỏ chứng cứ của người ra, lấy không ra, bốn tướng tất tấu lên hoàng thượng, tru sát cả nhà An gia người.

Lý Lâm Phủ đột nhiên vỗ kinh đường mộc.

Khóe mắt An Lộc Sơn hí lên, đứng dậy khom người nói:

- Hồi bẩm Lý tướng, hạ quan có chứng cứ.

- Thứ nhất, Vương Trung Tự mạnh mẽ nạp em gái Đô đốc Nhiều Nhạc Lý Đại Phu làm thiếp, điều này mỗi người ở Phạm Dương đều biết, trước mắt cô gái này ngay ở Vương gia, Lý tướng điều tra liền biết.

An Lộc Sơn cười nói.

- Thị thiếp bốn soái mai mối lục chứng lấy về, như thế nào thành mạnh mẽ nạp? Bốn soái đã tấu việc này lên hoàng thượng, vả lại có tín hàm qua lại với Lý Đại Phu làm chứng, người tên cầu tặc này, bốn soái tất không tha cho người!

Vương Trung Tự phần nộ tiến lên một bước, An Lộc Sơn không kìm nổi lui về phía sau một bước.

Tiêu Duệ giận dữ đứng dậy trách mắng:

- Vương Trung Tự, hoàng mệnh ở đây, thái tử điện hạ ở đây, người dám gào thét nơi công đường sao? Bản quan cũng nghe nói, người mạnh mẽ nạp Hề nữ làm thiếp, muốn chối cãi nói chung là chối không được. Lý tướng, hạ quan nghĩ rằng, có thể truyền binh lính Phạm Dương lên công đường làm chứng.

Thấy Tiêu Duệ ra mặt vì mình, An Lộc Sơn không khỏi thoáng nhìn cảm kích về phía Tiêu Duệ. Mà chưa thần xem thăm tra cũng không khỏi thở dài trong lòng, Tiêu Duệ quả nhiên thù hận Vương Trung Tự, có trọng tội An Lộc Sơn tố cáo, hơn nữa có Tiêu Duệ trợ giúp, chỉ sợ Vương Trung Tự thôi rồi.

Vương Trung Tự hừ lạnh một tiếng, không chút sợ hãi nhìn chằm chằm Tiêu Duệ, cười lạnh nói:

- Muốn vu tội cho ai, cần gì phải nói nhiều? Không biết Tiêu đại nhân thu được bao nhiêu hậu lễ của An Lộc Sơn cầu tặc này?

- Nói bậy.

Bộ dáng Tiêu Duệ nhìn qua có chút hỗn hển, tay chỉ Vương Trung Tự trào phúng nói:

- Vương Trung Tự, con người ở trong kinh thành bưng bít luật pháp Đại Đường cường đoạt dân nữ. Mà người, lại ở biên quan cường nạp Hề nữ... Quả nhiên là hai cha con, rồng sinh rồng phượng sinh phượng, chuột từ bé đã biết đào hang, đứa con này của người thật đúng là di truyền phẩm cách tốt đẹp của Vương đại soái người!

Sắc mặt Vương Trung Tự đỏ lên, thân mình run rẩy nói không ra lời. Tuy rằng biết là diễn trò, nhưng phen châm biếm này của Tiêu Duệ vẫn khiến Vương Trung Tự luôn yêu quý thanh danh cảm thấy vô cùng nhục nhã và khó khăn. Ánh mắt hần quăng về phía Tiêu Duệ nhiều hơn một chút lửa giận, nhưng Tiêu Duệ làm như không thấy.

- Đúng thế.

An Lộc Sơn một bên nói phụ họa:

- Vương Lượng ở kinh thành làm xương làm bấy, dân chúng Trường An giận mà không dám nói gì. Điều này, đại soái cũng có thể chối cãi sao?

Vương Trung Tự nhất thời nghẹn họng, nói không ra lời.

Lý Lâm Phủ âm thầm nhíu mày, đột nhiên vỗ kinh đường mộc, quát:

- Tiêu đại nhân, trên công đường.

Tiêu Duệ cười cười, khom người:

- Vâng, hạ quan thất lễ.

Nhìn Tiêu Duệ chậm rãi ngồi xuống, lại liếc thấy An Lộc Sơn dương dương tự đắc, mày Lý Lâm Phủ nhíu càng chặt, hần chậm rãi đứng dậy, trầm giọng nói:

- Hôm nay thẩm án đến nơi này, chuyện tình trọng đại, bốn tướng phải xin ý kiến hoàng thượng. Vương Trung Tự, người tạm thời về phủ chờ bốn tướng gọi, không được rời Trường An nửa bước!

=====

Hết thấy trên công đường Đại Lý Tự đều truyền vào lỗ tai Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ hung hăng vỗ bàn, cả giận nói:

- Rốt cuộc tiểu tử này muốn làm cái gì? Hần không nên đối nghịch với trẫm chứ?

Lý Long Cơ quả thật rất tức. Sau khi về cung, bên gối Lý Long Cơ, Võ Huệ Phi nói bấy An Lộc Sơn không ít, nói lần này nàng rời cung, nghe nói An Lộc Sơn quá mức ác hành, như An Lộc Sơn dứt lốt triều thần bốn phía, lại như hần thích sắc thành tính, không ngờ trong nhà cưới hơn mười mỹ thiếp.

Càng chết người hơn là, Võ Huệ Phi nói An Lộc Sơn ở sau lưng còn bắt chước hoàng đế, bố trí “tam cung lục viện” cái gì ở phủ đệ của hắn ở Phạm Dương, bắt chước hình thức hoàng đế triệu hoàng phi thị tẩm trong cung, từng ngày “lâm hạnh” thiếp thất của hắn. Tuy rằng Lý Long Cơ biết rõ đây chưa chắc là sự thật, nhưng trong lòng hắn vốn chán ghét An Lộc Sơn, hơn nữa Võ Huệ Phi đổ dầu vào lửa như vậy, lửa giận của hắn đối với An Lộc Sơn đã đạt tới cực hạn.

234. Chương 219: Võ Huệ Phi Thăm Bệnh

Tượng xoa tay, khó xử nói:

- Công chúa điện hạ, hoàng thượng tuyên Tiêu đại nhân vào cung yết kiến, ngài xem điều này....

Tuy Tượng năm nay 18 tuổi, 10 tuổi vào cung vẫn hầu hạ bên người Lý Long Cơ, đối với tiểu thái giám thông minh biết điều này, Lý Nghi vẫn có chút quen biết. Nàng nhún mày, chậm rãi nói:

- Tượng, người xem Tử Trường nhà ta bệnh thành bộ dáng này, còn vào cung gặp phụ hoàng như thế nào? Người trở về nói với phụ hoàng một chút đi.

Tượng khó xử cúi đầu nói:

- Công chúa điện hạ, nhưng hoàng thượng nghiêm lệnh Tiêu đại nhân phải vào cung yết kiến.

Chương Cừ Liên Nhi đứng dậy ra hiệu bằng ánh mắt với Tú Nhi, Tú Nhi tiến lên nhét một tấm ngân phiếu xa xỉ vào trong tay Tượng, cúi đầu nói:

- Còn xin tiểu công công châm chước một chút, thiếu gia nhà ta bệnh trầm trọng, thật sự là không xuống giường được.

Nói xong, Tú Nhi còn oa oa nức nở lên.

Tượng không dấu vết thu chi phiếu vào ngực, ha ha cười cười, cúi người thi lễ với Lý Nghi chúng nữ:

- Công chúa điện hạ, các vị phu nhân, nếu Tiêu đại nhân bệnh nặng trầm trọng, tiểu nhân trở về cung bẩm báo hoàng thượng.

.

.

Tượng vừa đi, Tiêu Duệ liền vươn người từ giường lên, phá lên cười ha ha.

Lý Nghi bất mãn nói:

- Tử Trường, chàng đây rốt cuộc là vì cái gì, đang yên đẹp giả bộ bệnh. Phụ hoàng truyền triệu chàng giả bộ bệnh, nếu để phụ hoàng biết, đây chính là tội lớn đó!

Lý Đăng Không cũng nhún mày:

- Tiêu lang chàng đang mưu ma chước quỷ gì vậy?

Chương Cừ Liên Nhi khẽ mỉm cười, không nói gì thêm.

Tuy rằng trong lòng Dương Ngọc Hoàn cũng sinh ra nghi hoặc, nhưng nàng trước sau như một quen nhu thuận với Tiêu Duệ, cũng không có hỏi gì, chỉ dịu dàng ngồi ở bên người Tiêu Duệ, nhẹ nhàng đắp lưng cho Tiêu Duệ.

Trong mắt Dương Ngọc Hoàn, bất kể Tiêu Duệ muốn làm cái gì, nàng cũng sẽ không quan tâm. Nàng quan tâm chính là, Tiêu lang của mình, chỉ cần Tiêu lang muốn làm gì chắc chắn đều có đạo lý của chàng, đây là logic của Dương Ngọc Hoàn, cũng là khác biệt lớn nhất giữa Dương Ngọc Hoàn cùng với mấy cô gái của hắn.

Tuy rằng tình yêu của bốn cô gái đối với Tiêu Duệ đều nồng nàn, nhưng bởi vì gia thế và bối cảnh, Lý Nghi cũng tốt, Lý Đăng Không cũng thế, thậm chí Chương Cừ Liên Nhi các nàng đều có chủ kiến và tâm tư của

mình. Chỉ có Dương Ngọc Hoàn nhiều năm qua quen Tiêu Duệ “ôm đồm nhiều việc”, có thể nói, trong từ điển của Dương Ngọc Hoàn, Tiêu Duệ đúng là toàn bộ.

Mà mấy cô gái khác suy xét nhiều hơn một chút. Thí dụ như Lý Nghi, nàng là hoàng tộc, không khỏi sẽ lo lắng thể diện hoàng tộc một chút. Mà Lý Đăng Không tuy rằng điêu ngoa, nhưng nếu đề cập Lý gia và phụ thân của nàng, nàng tất nhiên cũng sẽ có chút “vượng bận”. Chương Cừu Liên Nhi thì không cần phải nói, nàng là nữ tử truyền thống nhận giáo dục truyền thống nhất trong bốn cô gái, nàng sẽ càng chiếu cố đến lợi ích của gia tộc.

Đương nhiên, đây đều là lẽ thường, điều này cũng sẽ không ảnh hưởng tới cảm tính của các nàng với Tiêu Duệ, ở thời điểm tất yếu, các nàng tự nhiên cũng lấy lợi ích Tiêu gia đứng đầu.

Cho nên, lần này Tiêu Duệ giả bộ bệnh, tuy rằng Lý Nghi không ủng hộ, nhưng vẫn phối hợp hẩn diễn ra như vậy.

Tiêu Duệ cười cười:

- Nghi nhi, ta chỉ là muốn diễn một vở tuồng kịch cho văn võ cả triều xem thôi, cũng không phải cố ý muốn lừa gạt phụ hoàng.

Lý Nghi ngăn ra:

- Lại là vì sao vậy?

- ... A, này, trong lúc nhất thời cũng nói không rõ cho các nàng.

Tiêu Duệ nhún vai:

- Nghi nhi, phụ hoàng triệu ta vào cung, đơn giản là răn dạy ta một chút, ta không được tiếp tục nhúng tay vào vụ án Vương Trung Tự mà thôi.

- Chính thế, vì sao Tử Trường chàng phải giúp An Lộc Sơn đập đổ Vương Trung Tự... Vương Trung Tự là danh tướng đương triều, trung thành tận tâm với triều đình. Mà An Lộc Sơn kia là cái gì vậy, tiểu nhân thích a dua nịnh hót thôi... Ta không tin, Vương Trung Tự lại làm ra loại chuyện tình đại nghịch bất đạo này.

Lý Nghi nhú mày nói.

Đối với Vương Trung Tự, Lý Nghi cũng có chút hiểu biết, nàng là công chúa hoàng gia, tự nhiên không muốn nhìn thấy một lương tướng trung thần vương triều Đại Đường như vậy bị người vu hãm xuống đài.

Thái độ Lý Đăng Không cũng khác thường sắc mặt ngưng trọng nói:

- Đúng vậy, Nghi nhi tỷ tỷ nói rất đúng đó. Tiêu lang, ta thấy An Lộc Sơn kia cũng không phải thứ gì tốt, không cần giúp hẩn nữa.

Chương Cừu Liên Nhi cười cười, cũng nhẹ nhàng ngồi xuống, dịu dàng gạt đi một sợi tóc bay rối trên trán Tiêu Duệ:

- Tử Trường, tuy rằng con trai Vương Trung Tự rất vô sỉ, nhưng điều này không thể nói Vương Trung Tự... Tuy rằng chúng ta có chút không thoải mái với Vương gia, nhưng không đến mức phải đẩy Vương Trung Tự tới đường cùng.

Tiêu Duệ nghe, khóe miệng hiện lên một nụ cười cổ quái, cao giọng cười ha ha:

- Các nàng cũng thấy là ta đang giúp đỡ An Lộc Sơn? Được được, như vậy thì tốt rồi, như vậy, tràng diễn này mới tính rất thật.

Tiêu Duệ thu nụ cười lại, thản nhiên nói:

- Nghi nhi, tiểu thái giám đến tuyên triệu vừa rồi tên gọi là gì?

Lý Nghi ngăn ra, cười nói:

- Hắn gọi Tượng, ở bên người phụ hoàng đã nhiều năm, thông minh lanh lợi tay chân lanh lẹ, phụ hoàng rất là thích hắn.

- Tiểu thái giám này rất không đơn giản.

Tiêu Duệ nhàn nhạt nói:

- Dám ở Tiêu gia chúng ta, ngay trước mặt công chúa nàng nhận chi phiếu của chúng ta, nói rõ hắn là một kẻ tham tài cực đoan. Trong cung, bên người phụ hoàng, một tiểu thái giám tham tài tuổi còn trẻ như vậy.

Tiêu Duệ trầm ngâm.

=====

- Tiêu Duệ đột nhiên mắc bệnh nặng?

Lý Long Cơ cả kinh:

- Tượng, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, người cẩn thận nói ra cho trẫm.

- Hồi bẩm hoàng thượng, nô tài đi Tiêu gia, gặp Tiêu đại nhân hôn mê không rõ nằm trên giường không dậy nổi, Hàm Nghi công chúa điện hạ cùng bốn vị phu nhân ở trước giường. Theo lời công chúa điện hạ, giống như Tiêu đại nhân bị phong hàn.

Tượng nói từng chút, bàn tay co trong ống tay áo lại âm thầm nặn nặn chi phiếu đến từ Tiêu gia.

‘Tiêu Duệ này quả nhiên là phát tài to ra tay hào phóng’, Tượng thầm nhủ trong lòng.

Lý Long Cơ chậm rãi ngồi xuống, khoát tay áo:

- Người lui ra đi.

- Lão già kia, người thấy thế nào?

Lý Long Cơ cười.

Cao Lực Sĩ cười ha ha:

- Người ăn ngũ cốc hoa màu, sao lại có thể không hề ngã bệnh. Nếu lúc này Tiêu đại nhân bị bệnh, hoàng thượng cũng không cần lo lắng. Ha ha.

Khóe miệng Lý Long Cơ hiện lên nụ cười:

- Chẳng qua trăm lúc nào cũng quý mến phò mã, một lát trẫm để Huệ Phi triệu vài ngự y đi Tiêu gia xem bệnh.

.
.

Tiêu Duệ đang ở trong phòng tán gẫu với Lý Nghi. Lý Đăng Không và Dương Ngọc Hoàn kết bạn rồi phủ đi chùa miếu ngoài thành cầu con. Từ lúc Lý Nghi có bầu, ý niệm muốn mang thai trong đầu hai nàng ngày càng mãnh liệt hơn. Nhưng, mặc dù Tiêu Duệ cày cấy trên người hai nàng không ít, nhưng bụng hai cô gái luôn không lớn nổi, điều này làm cho hai nàng rất là buồn bực, liền đem hy vọng sinh con trai ký thác trên người Phật tổ.

Kỳ thật Chương Cừu Liên Nhi cũng có chút hâm mộ Lý Nghi, nhưng nàng thật sự rút không ra thời gian cùng hai nàng đi dân hương cầu con. Nàng nắm giữ sản nghiệp khổng lồ của Tiêu gia, mặc dù có Tôn Công Nhượng trợ giúp, vẫn không thể tách ra được công việc rắc rối hàng ngày.

- Thiếu gia không tốt, Huệ Phi nương nương tự mình mang theo ngự y trong cung rời cung đến thăm bệnh!

Tú nhi chạy vào thông báo.

Vừa nghe vậy, Tiêu Duệ và Lý Nghi lập tức choáng váng.

Huệ Phi tự mình đến thăm bệnh? Lý Nghi kinh ngạc nói:

- Hồng rồi Tử Trường, mẫu phi tự mình mang theo ngự y đến, nếu để ngự y nhìn ra chàng không có bệnh chứng, phải làm thế nào, đây chính là tội khi quân đó!

.

.

Đội nghi trượng hoàng hậu Đại Đường của Võ Huệ Phi lại rầm rộ đến Tiêu gia, dân chúng Trường An dọc theo đường đi đều bị chấn động. Quý phi đương triều tự mình rời cung mang theo ngự y tới Tiêu gia thăm bệnh, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa Tiêu Duệ Tiêu đại nhân ân sủng không bờ không bến.

Tiêu gia trên dưới quỳ đón, nhìn Đại Đường đệ nhất phi, mẹ ruột công chúa phu nhân nhà mình rời khỏi Tiêu gia không mấy ngày lại trở về, một đám không dám ngăn đầu.

Võ Huệ Phi xinh đẹp quyến rũ không thua gì thiếu nữ, múa may ống tay áo hoa lệ, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người duyên dáng bước vào phòng ngủ Lý Nghi, hai ngự y trong cung tuổi qua sáu mươi đi theo phía sau.

235. Chương 220: Dương Nguyên Tự Vào Cung

Thấy Võ Huệ Phi quăng ánh mắt lại đây, Lý Nghi khóe miệng cười khỏ, vội vàng mượn cơ hội xem ngự y khai phương thuốc chuẩn ra ngoài, thầm nghĩ: Tử Trường, chính chàng chọc phiền toái, tự chàng xử lý đi, ta mặc kệ.

Tuy rằng Tiêu Duệ không có mở mắt ra, nhưng hắn cũng biết Lý Nghi đã nhân cơ hội chuẩn mắt. Không chỉ có như thế, hắn còn cảm giác trong phòng này chỉ còn lại hắn và Võ Huệ Phi hai người, không khí trong phòng có chút áp lực và nặng nề.

Trong mắt Võ Huệ Phi lóe ra một chút xuân tình không thể ngăn chặn, thậm chí ngay cả bản thân nàng cũng không cảm giác được.

Nụ cười của nàng chợt tắt, phát tay để cung nữ hầu hạ ở một góc lui ra ngoài, sau đó hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nói:

- Tiểu tử, ngươi còn muốn giả bộ sao?

Trong lòng Tiêu Duệ vừa nhảy, nhưng không có mở mắt ra. Hắn đang do dự, lại nghe Võ Huệ Phi sáng giọng:

- Lá gan ngươi không nhỏ, dám khi quân. Hừ, bây giờ bản cung về cung nói cho hoàng thượng, ngươi giả bộ bệnh.

Lúc này Tiêu Duệ không dám giả bộ, vội vàng đứng dậy lúng túng nói:

- Nương nương thứ tội!

Tiêu Duệ đang muốn xuống giường chào, lại bị Võ Huệ Phi nắm chặt tay. Tay Võ Huệ Phi ôn nhuận mà nóng như lửa, si ngốc nói:

- Tiểu tử, ngươi nói ngươi có phải là ma chướng trong mệnh của bản cung không? Bản cung.

Tiêu Duệ không nói gì.

Đối mặt với mẹ vợ gần đây có chút không bình thường này, hắn thật sự không biết nên đối mặt thế nào. Nhất là ở một chỗ với nàng, không ngờ hắn có chút hoảng hốt.

- Người nhát gan.

Sắc mặt Võ Huệ Phi hơi ửng đỏ, khóe miệng hiện lên một nụ cười khiêu khích, giống như thì thào tự nói.

Nữ tử quý tộc người Đường ăn mặc vốn đã cực kỳ bại lộ, nhất là cảnh xuân vô hạn trước ngực kia. Thân thể Võ Huệ Phi cực kỳ đầy đặn, trước ngực lại sóng dậy bốn bề, cho dù Tiêu Duệ lảng tránh như thế nào, một mảnh trắng mịn trước ngực, cùng với nhũ cầu thâm thúy mê người gần trong gang tấc của Võ Huệ Phi

kia, hai đoàn đẩy dầm trước ngực phập phồng theo hô hấp có chút khản trương và mê loạn của nàng, đều không hề che chắn mà tiến vào tầm mắt hắn.

.

.

Lý Nghi chậm rãi đi vào trong phòng, thấy Tiêu Duệ đã đứng dậy sắc mặt xầu hổ mà mát xa đầu vai cho Võ Huệ Phi nằm trên giường của chính mình, không khỏi che miệng cười hì hì:

- Mẫu phi, Tử Trường!

Sắc mặt Võ Huệ Phi hồng nhuận, ngẩng đầu lên trừng mắt liếc Lý Nghi:

- Nghi nhi, các con thật to gan, nếu để phụ hoàng con biết, các con dám lừa hắn, chính là bản cung cũng không giữ được Tiêu Duệ.

Lý Nghi duyên dáng đi qua cười làm lạnh nói:

- Mẫu phi, ngài đã.

.

.

Thiếu Khanh Tông Chính Tự Dương Nguyên Tự, là ngoại tôn Đông Bình Vương triều Trinh Quán, lại nói tiếp, coi như là hoàng thân quốc thích. Hơn nữa, con gái của hắn lấy danh hào Vĩnh Lạc công chúa gả cho Lý Mạnh Lâm, con trai thủ lĩnh người Hề Đô đốc Nhiều Nhạc Lý Đại Phụ.

Tuy nhiên, trong thành Trường An, loại hoàng thân dinh dướng đến hoàng thất giống Dương Nguyên Tự này nhiều lắm, nhiều đến một trình độ gì ư? Thân phận Dương Nguyên Tự bị người quên lãng, không ai lại nhớ rõ, hắn cũng từng là con cháu hoàng thất, cho dù là ngày con gái hắn được phong làm Vĩnh Lạc công chúa đi xa Nhiều Nhạc, cũng không có bao nhiêu người để ý.

Dù sao, gả cho con trai một thủ lĩnh người Hề, chẳng qua là một trong nhiều sách lược chính trị cực kỳ nhỏ bé không đáng kể của Đại Đường. Không chỉ nói gả cho người Hề, cho dù là đám quận chúa công chúa gả vào Thổ Phiên, cũng không làm ra gợn sóng quá lớn gì ở Trường An, nhiều lắm ở một thời gian đặc biệt, trở thành đề tài triều dã Trường An nghị luận mà thôi.

Hiện giờ, thời gian đã qua, ai còn nhớ rõ Vĩnh Lạc công chúa xa chỗ người Hề.

Cho dù là trước đó không lâu trong thành Trường An đột nhiên truyền bá tin tức người Hề bị đồ thành, trừ Dương gia ra, cũng không có người lại nghĩ tới, Đại Đường còn có một công chúa không biết sống chết ở đó. Gồm cả Lý Long Cơ, dường như cũng quên, lúc trước hắn tự mình ban kim sách ngọc chương, phong một Vĩnh Lạc công chúa gả cho người Hề.

Dương Nguyên Tự có ba trai bốn gái. Gả vào Nhiều Nhạc là trưởng nữ của hắn. Mấy năm nay, hắn cách quãng lại sinh mấy đứa con. Cái gọi là con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, hướng chi là loại kết thân ý tứ chính trị này. Trong lòng Dương Nguyên Tự, con gái này đã sớm chết.

Sau khi nghe được tin tức người Hề bị đồ thành, tuy rằng Dương Nguyên Tự thống khổ trong lòng, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, càng không dám đi nói Vương Trung Tự cái gì. Hắn đúng là không thể trêu vào Vương Trung Tự, loại quyền thần phiên trấn này.

Nhưng trong khi Dương Nguyên Tự đang thống khổ, Tiêu gia lại phái người đưa tới một Hề nữ dung mạo cực kỳ xinh đẹp. Càng làm cho Dương Nguyên Tự khiếp sợ hơn là, không ngờ đây chính là cháu ngoại gái của hắn, là con gái Vĩnh Lạc công chúa cùng Lý Mạnh Lâm.

Chuyện này không có sai. Không nói đến Lý U Lan lớn lên có vài phần tương tự Vĩnh Lạc Công chúa, bức huyết thư nàng nắm trong tay cùng với ngọc bội tượng trưng thân phận Vĩnh Lạc công chúa hoàng đế ngự ban kia, đã nói lên hết thảy. Vừa thấy bức huyết thư của con gái, phu nhân Dương Nguyên Tự khóc hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Dương Nguyên Tự chậm rãi làm rõ ràng tình hình.

Giết hại người Hề chính là An Lộc Sơn mà không phải Vương Trung Tự. Điều này làm cho Dương Nguyên Tự giận tím mặt. Hắn không thể trêu vào Vương Trung Tự, là bởi vì Vương Trung Tự là trung thần lương tướng trong lòng Lý Long Cơ. Hắn biết rõ Vương Trung Tự sẽ không bởi vậy mà về vườn, cho nên bảo trì trầm mặc; nhưng hắn cũng không sợ An Lộc Sơn. Trong con mắt quý tộc xuống dốc như hắn, An Lộc Sơn chẳng qua là một chó Hồ cống hiến sức lực cho hoàng tộc họ Lý.

Quý tộc có nhỏ cũng là quý tộc, chó có lớn vẫn là chó.

Biết là An Lộc Sơn giết hại một nhà con gái mình, Dương Nguyên Tự thế phải báo thù này.

Không cần Dương phu nhân thúc giục, hắn mượn huyết thư và ngọc bội của con gái vào cung.

Mà khiến hắn không chùn bước vào cung báo ngự trạng, còn có Tiêu Duệ ủng hộ. Tiêu Duệ nhúng tay vào việc này, người Tiêu gia tới ám chỉ Dương Nguyên Tự, Tiêu Duệ một lòng muốn An Lộc Sơn chết. Có Tiêu Duệ, quyền quý đang được trọng vọng này ủng hộ, ngược Dương Nguyên Tự càng lớn thêm.

Chỉ có điều làm hắn khó chịu chính là, ngay khi hắn muốn lưu lại cốt nhục con gái của mình, Lý U Lan lại bị Tiêu Duệ phái người đón trở về. Lý do rất đơn giản cũng gần như vô sỉ, nói Lý U Lan đã là người của hắn.

Tiêu Duệ còn âm thầm gõ Dương Nguyên Tự, không nên tiết lộ tin tức Lý U Lan ở tại Tiêu gia ra ngoài.

Dương Nguyên Tự vào cung trực tiếp đi ngự thư phòng. Làm Phó trưởng quan phụ trách quản lý công việc hành chính của hoàng thất Đại Đường, hắn biết, vào lúc này, dường như hoàng đế đều ở ngự thư phòng. Không thể không nói, trước mắt Lý Long Cơ coi như là một hoàng đế cần cù, phần lớn thời gian trong ngày đều dùng để xử lý quốc sự.

Đương nhiên, đây cũng là biểu hiện nào đó hắn bỏ không được quyền lực trong tay hắn.

- Hoàng thượng, Thiếu Khanh Tông Chính Tự Dương Nguyên Tự cầu kiến!

Tượng quỳ rạp xuống đất.

- Dương Nguyên Tự?

Lý Long Cơ ồ một tiếng:

- Để hắn tiến vào.

Dương Nguyên Tự vội vàng vào cửa, vừa vào liền khóc ngất xuống đất, khóc hô:

- Hoàng thượng, hoàng thượng à, xin làm chủ cho vi thần, xin báo thù rửa hận cho con gái vi thần!

Lúc này Lý Long Cơ thật sự giật mình kinh hãi. Dương Nguyên Tự là một kẻ rất bình thường trong rất nhiều thân tử của hắn, ngày thường làm việc phù hợp quy củ, ít lời ít nói, thế cho nên hắn cũng không có ấn tượng nổi bật gì với Dương Nguyên Tự, chẳng qua là một ngoại tôn Đông Bình Vương đường đệ Thái Tông hoàng đế, một thân thích hoàng thất cũng không xuất chúng thôi.

Lý Long Cơ nhíu mày, khoát tay áo:

- Dương Nguyên Tự, ngươi hãy đứng lên, con gái ngươi có oan khuất gì không ngại nói thẳng với trẫm? Trẫm nhớ rõ ba con gái của ngươi đều đã lập gia đình, đều ở Trường An, có chuyện gì phải tới nơi này của trẫm kêu oan nói uổng?

Trong lòng Dương Nguyên Tự bị ai một hồi. Chính mình rõ ràng có ba con gái, trong đó trưởng nữ bị hoàng đế người gả cho người Hề làm cầu thân, hiện giờ con gái thì cốt không còn, chết thảm tha hương, nhưng bị hoàng đế quên sạch không còn, quả thực là bị ai đến cực điểm.

Dương Nguyên Tự do dự một chút:

- Hoàng thượng, là trưởng nữ của thần gả cho con trai thủ lĩnh người Hề Lý Đại Phụ, Vĩnh Lạc.

- Vĩnh Lạc?

Lúc này Lý Long Cơ mới bừng tỉnh ngộ, đứng dậy thở dài nói:

- Vĩnh Lạc lâm nạn, trong lòng trầm cũng thật là bi thống. Người yên tâm, trầm nhất định điều tra rõ chân tướng, báo thù rửa hận cho Vĩnh Lạc và người Hề.

- Hoàng thượng, tuy rằng con gái thần chết thảm, nhưng con của nó lại trốn ra thành Nhiều Nhạc.

Dương Nguyên Tự run rẩy lấy huyết thư và miếng ngọc bội của Vĩnh Lạc công chúa từ trong ngực ra:

- Hoàng thượng, đồ thành tru sát người Hề không phải Vương Trung Tự đại soái, mà là Tiết độ phó sứ An Lộc Sơn, thủ hạ Vương Trung Tự! ... Đây đều là bằng chứng, thần khẩn cầu hoàng thượng làm chủ cho con gái thần!

.

.

Thật sự là muốn cái gì cái đó đến. Trong huyết thư ghi chép qua quýt chuyện tình thủ hạ An Lộc Sơn đồ sát thành Nhiều Nhạc, mà ngọc bội này lại xuất từ trong cung, trải qua thái giám quản sự trong cung nghiệm chứng, đúng là một chiếc năm đó Lý Long Cơ ban cho Vĩnh Lạc. Hai chữ Vĩnh Lạc trên ngọc bội, rõ ràng trong mắt. Tâm tình Lý Long Cơ trở nên vô cùng tốt, hẳn biết, có bằng chứng này, cho dù là An Lộc Sơn nói xạo, hẳn cũng có thể lợi dụng hoàng quyền tru giết hẳn.

236. Chương 221: An Lộc Sơn Chạy Thoát

Nhưng trong thời gian uống một chén trà, Lệnh Hồ Xung Vũ lại vội vàng chạy về, sắc mặt có chút lo sợ và xấu hổ. Thấy hẳn một mạch chạy thẳng đến tiểu viện của nhà hẳn ở Tiêu gia, Tiêu Duệ không kìm nổi gọi hẳn:

- Người làm sao thế?

Sắc mặt Lệnh Hồ Xung Vũ có chút đỏ lên, hẳn vội vàng khoát tay áo, cũng không ngoảnh lại nói cái gì, liền một đầu chui vào tiểu viện nhà mình.

A? Trong lòng Tiêu Duệ không khỏi có chút tò mò.

Lệnh Hồ Xung Vũ đối với hẳn luôn luôn kính cẩn thủ lễ, tình hình gọi không để ý tới giống như hôm nay vậy, vẫn là lần đầu phát sinh, rốt cuộc là cái gì khiến hẳn bối rối như vậy? Tiêu Duệ rất khó tin, trong thành Trường An này, còn có người có thể khiến Lệnh Hồ Xung Vũ lo sợ bất an, dù sao đứng sau lưng hẳn là Tiêu gia và Lý Lâm Phủ.

Hẳn là tâm phúc tuyệt đối của Tiêu Duệ, lại là cháu ngoại trai của Lý Lâm Phủ, cho nên mặc dù hẳn chỉ là một giáo úy Vô lâm quân nho nhỏ, đám quyền quý Trường An vẫn phải cho hẳn vài phần mặt mũi. Hơn nữa Lệnh Hồ Xung Vũ trời sinh tính trầm ổn, gần như không có chuyện gì có thể khiến hẳn đại loạn trong lòng.

Tiêu Hồ vội vàng chạy vào, cúi người thi lễ:

- Lão gia, bên ngoài có một lão già và một nữ tử đến từ Kiếm Nam Đạo, nói là cố nhân lão gia, yêu cầu gặp lão gia và Lệnh Hồ giáo úy!

Tiêu Duệ ngăn ra:

- Cố nhân Kiếm Nam Đạo? Để bọn họ vào đi.

Không ngờ là Đạo Giang huyện Kiếm Nam Đạo Công Tôn Cổ và con gái hẳn Công Tôn Nghiên. Nhìn thấy hương thân đất Thục sắc mặt tiêu tụy xa cách từ lâu gặp lại, khóe miệng Tiêu Duệ không khỏi hiện lên nụ cười. Hẳn chợt nhớ một số dĩ vãng đã rơi vào tình trạng phủ đầy bụi từ lâu trong trí nhớ hẳn: con rắn trắng lớn sừng vật của Công Tôn Nghiên chết dưới tay Lệnh Hồ Xung Vũ kia, bên tai cũng chợt quanh quẩn tiếng kêu u oán si dại “tiểu bạch” của Công Tôn Nghiên điên điên khùng khùng kia.

Khó trách, khó trách Lệnh Hồ Xung Vũ thất kinh như thế, hóa ra người chủ tới đây tìm Lệnh Hồ Tiểu Bạch.

Tiêu Duệ không kìm nổi mỉm cười liếc khuôn mặt quyền rũ như trước nhưng ánh mắt vẫn đờ đẫn của Công Tôn Nghiên, thầm nghĩ: lâu như vậy, tiểu thư Công Tôn gia này như nào còn không tỉnh táo lại?

Đầu Công Tôn Cố đầy tóc bạc, trải ra giống như một cô gái. Hương thân tao nhã lúc trước giống như đột nhiên già hơn mười tuổi, tuy rằng còn không tới 50 tuổi, nhưng nhìn qua so với người 60 còn già yếu hơn nhiều.

Công Tôn Cố thở dài quỳ lạy trên mặt đất:

- Lão hủ bái kiến Tiêu đại nhân!

Tiêu Duệ hiện giờ đã không còn là sĩ tử tới Kiếm Nam Đạo thăm người thân kia, năm nay hắn đã trở thành Đại Đường tân quý ngang trời xuất thế, danh khắp thiên hạ, quyền thế ngút trời. Nếu không thật sự bất đắc dĩ, chỉ sợ Công Tôn Cố cũng không dám tới cửa “quấy rầy” hắn.

Làm cho Công Tôn Cố không ngờ là, khí chất Tiêu Duệ tuy có một chút thay đổi trong ấn tượng dĩ vãng nhưng vẫn có chút khách khí đối với hắn, ít nhất không có bày ra cái giá quyền quý. Tiêu Duệ tiến lên mỉm cười nâng Công Tôn Cố dậy:

- Công Tôn tiên sinh chính là cố nhân của ta, cần gì đa lễ như vậy? Không biết tiên sinh đến phủ có gì chỉ giáo?

Tiêu Duệ mơ hồ đoán được ý đồ cha con Công Tôn Cố đến đây.

.

.

Tiêu Duệ rất là khó xử.

Lệnh Hồ Xung Vũ danh là thủ hạ của hắn, nhưng trên thực tế tới nay, hắn đều đối đãi Lệnh Hồ Xung Vũ như huynh đệ. Hơn nữa sau này, lại có có quan hệ Lý phủ, dù sao mẫu thân Lệnh Hồ Xung Vũ cũng là muội muội Lý Lâm Phủ, Tiêu Duệ càng không thể coi Lệnh Hồ Xung Vũ là “tôi tớ”. Chỉ có điều Lệnh Hồ Xung Vũ luôn kiên trì tự cho mình là “thủ hạ”, Tiêu Duệ cũng không có biện pháp nào.

Cảnh ngộ bất hạnh của Công Tôn Nghiên lại nói tiếp Tiêu Duệ vẫn có chút thông cảm. Một cô gái kết hôn không lâu liền mất đi trạng phụ, trong lúc về nhà mẹ đẻ thủ tiết, có một loại tình cảm thân mật với sủng vật của mình, mà sau khi con rắn trắng lớn này bị Lệnh Hồ Xung Vũ chém giết, Công Tôn Nghiên bị thương muốn chết đầu óc xuất hiện một chút vấn đề khác còn dễ nói, nhưng nàng cố tình coi một đại hiệp khách như Lệnh Hồ Xung Vũ trở thành con rắn trắng lớn của mình.

Cha con Công Tôn Nghiên từ Đạo Giang tìm tới Ích Châu, lại từ Ích Châu tìm đến Trường An, nguyên nhân, chính là để Công Tôn Nghiên gặp lại Lệnh Hồ Xung Vũ.

- Van cầu Tiêu đại nhân, nếu lại không gặp được Lệnh Hồ giáo úy, con gái bất hạnh này của lão hủ sợ là sẽ mất mạng.

Công Tôn Cố tiến lên buồn bã nói. Mà phía sau hắn, ánh mắt Công Tôn Nghiên đại ra, dưới sự nâng đỡ của hai thị nữ, chết lặng mà nhìn không trung, sắc mặt không có một chút huyết sắc.

A? Đây? Tiêu Duệ chà xát hai tay, hắn cũng không thể bắt buộc Lệnh Hồ Xung Vũ.

Đang lúc khó xử, dư quang khóe mắt hắn đột nhiên thoáng nhìn Lý Đăng Không bước chân nhẹ nhàng đi từ trong viện tới, không khỏi vừa động trong lòng vẫy tay với Lý Đăng Không.

Lý Đăng Không cười chạy tới, đang muốn nói gì, thấy cha con Công Tôn Cố, nhướn mày, nụ cười chợt tắt:

- Tiêu lang, đây là ai?

- A, ha ha, Không nhi, đây là Kiếm Nam Đạo Công Tôn tiên sinh và con gái ông ấy.

Tiêu Duệ cười vội vàng dùng lời nói ngắn gọn giới thiệu lai lịch và chuyện giữa cha con Công Tôn Cố với Lệnh Hồ Xung Vũ, sau đó vỗ vỗ bả vai của nàng, nói bên tai nàng:

- Không nhi, nàng giúp ta xử lý.

Nói xong, không đợi Lý Đằng Không phản ứng lại, liền gật đầu với Công Tôn Cổ, chuẩn trở về thư phòng của mình.

Chẳng qua, Lý Đằng Không thích nháo, rất có hứng thú với loại “chuyện xưa” có chứa sắc thái bát quái này. Nàng nhìn Công Tôn Nghiên chặc chặc liên thanh:

- Hay cho một cô gái cuồng dại, hì hì.

Công Tôn Cổ nghe thấy biết đây là Lý Đằng Không một trong các phu nhân của Tiêu Duệ, con gái Lý Lâm Phủ quyền tướng đương triều, làm sao còn dám chậm trễ, vội vàng quỳ xuống lạy:

- Lão hủ.

=====

Triều hội vừa xong.

Dân chúng trong thành Trường An kinh ngạc phát hiện, đội ngũ nghi trượng hoa lệ khí phái không lồ của hoàng đế lần đầu tiên xuất hiện trong hoàng thành. Mấy trăm Võ lâm quân vũ khí sáng rõ cảnh giới chặt chẽ phóng ngựa dẫn đường bảo vệ phía trước, ở giữa thì có hơn trăm tên thái giám và cung nữ vây quanh xa niệm cực kỳ xa hoa của hoàng đế, mà phía sau xe, lại có không ít văn võ đại thần Đại Đường hoặc đi bộ hoặc ngồi kiệu đi theo, đội ngũ chậm rãi đi về phía nha môn Đại Lý Tự.

Đám dân chúng nghị luận sôi nổi, lại xảy ra chuyện lớn? Bọn họ nhớ không rõ đã bao lâu không có nhìn thấy hoàng đế hưng sư động chúng rời cung. Dựa theo kinh nghiệm của những dân chúng sống tại đế đô này, một khi hoàng đế rời cung phô trương lãng phí như vậy, tất nhiên là trong triều có chuyện lớn xảy ra.

Lần trước, nghi trượng của hoàng đế rời cung đi Thái miếu hiến tế, không phải xảy ra chuyện lớn Lý Anh - thái tử trước mười nghịch sao?

Lý Lâm Phủ sớm chờ ở ngoài nha môn Đại Lý Tự, nghênh đón hoàng đế, thái tử và văn võ đại thần cả triều tiến vào chờ phán xét. Lý Lâm Phủ chậm rãi lên bàn chủ thẩm của mình, thần sắc hơi có chút cổ quái.

Hoàng đế đột nhiên hạ chỉ muốn hẩn khai đường tái thẩm, hơn nữa còn nói muốn tự mình tới chờ phán xét, loại hành động kỳ quái này nói cho Lý Lâm Phủ, hoàng đế đã nắm chắc các bằng chứng liên quan giải vây cho Vương Trung Tự. Về phần hoàng đế nắm trong tay cái gì, Lý Lâm Phủ không biết, kỳ thật cũng lười suy nghĩ. Đối với hẩn mà nói, sớm kết án, sớm đưa An Lộc Sơn kia lên đoạn đầu đài, hẩn cũng được về nhà tỉnh dưỡng sớm.

Thân thể hẩn gần đây ngày càng xấu, tâm tư tranh quyền đoạt lợi và quan tâm triều chính cũng có chút phai nhạt theo.

Tiêu Duệ bị bệnh ở nhà tĩnh dưỡng, không thể tới chờ phán xét.

Lý Lâm Phủ cúi người thi lễ với hoàng đế và thái tử, mạnh mẽ nhin một trận ho khan bất ngờ, nói:

- Hoàng thượng, thái tử điện hạ, lão thần có thể khai đường sao?

Lý Long Cơ gật đầu:

- Bắt đầu đi.

Lý Lâm Phủ đứng thẳng dậy, vẫn không kim nổi ho khan tại chỗ. Hẩn xoa ngực chậm rãi đi trở về sau bàn, chậm rãi ngồi xuống, sau đó lấy lại bình tĩnh đột nhiên vỗ kinh đường mộc, quát:

- Dẫn Vương Trung Tự tới!

Vương Trung Tự chậm rãi đi vào công đường, chậm rãi quỳ rạp xuống trước mặt Lý Long Cơ và Lý Kỳ, cất cao giọng nói:

- Thần Vương Trung Tự bái kiến hoàng thượng, bái kiến thái tử điện hạ!

Lý Long Cơ thần nhiên cười:

- Bình thân.

Vương Trung Tự bình tĩnh trong lòng, hoàng đế mang theo chúng thần đến chờ phán xét, càng khiến Vương Trung Tự cảm giác, khoảng khắc chân tướng rõ ràng cũng đã không xa xôi. Chỉ có điều hiện giờ Vương Trung Tự rất tò mò chính là Tiêu Duệ nắm giữ căn cứ chính xác An Lộc Sơn mưu hại chính mình như thế nào?

Lý Lâm Phủ thần nhiên cười:

- Vương Trung Tự hải qua một bên chờ. Người tới, truyền Tiết độ phó sứ Phạm Dương An Lộc Sơn lên công đường!

.

.

Lý Lâm Phủ truyền đã lâu, cũng không có thấy tung tích An Lộc Sơn, nha dịch phái tới An gia lo sợ thất sắc mà chạy vào, quỳ rạp xuống hô:

- Tướng gia, trong phủ An Lộc Sơn An đại nhân không người.

Chạy? Chạy trốn? Lý Lâm Phủ nhảy dựng trong lòng, hắc sớm đã có dự cảm, từ hôm qua sau khi hoàng đế ban xuống một đạo thành chỉ kia, hắc đã có dự cảm như vậy: cũng đừng để cho An Lộc Sơn hay tin tức sau đó chạy a.

Trong mắt hắc, nếu hoàng đế hạ chỉ, An Lộc Sơn tất nhiên đã bị trong cung khống chế chứ? Nhưng kết quả Lý Lâm Phủ nhìn gương mặt xanh mét kia của Lý Long Cơ, chần chờ hỏi một tiếng:

- Hoàng thượng, đây.

237. Chương 222: Bắt Sống An Lộc Sơn

Làm hoàng đế Đại Đường, hắc không nghĩ tới người bên cạnh mình, không ngờ... Sắc mặt hắc âm trầm, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, dùng sức kiềm nén lửa giận bộc phát bùng bùng, cúi đầu nói:

- Lão già kia, truyền khẩu dụ của trẫm, lòng bắt Tượng, sống muốn người chết phải thấy thi thể. Trẫm không muốn chờ lâu lắm, hiểu chưa? Mặt khác, truyền chỉ, tru sát cả nhà đồ chó này! Nhớ kỹ, cứu tộc, một người cũng không lưu lại!

Cao Lực Sĩ run lên trong lòng, vội vàng khom người xác nhận, một chút cũng không dám chần chờ. Hầu hạ bên người Lý Long Cơ vài chục năm, đã rất lâu hắc không nhìn thấy hoàng đế nổi giận lớn như vậy. Thông thường, hắc là, chẳng qua một An Lộc Sơn và một tiểu thái giám không quan trọng gì chạy thoát.

Hắc lại không biết, trong cảm nhận của Lý Long Cơ, đây là khiêu khích lớn nhất đối với hoàng quyền của hắc.

Nói chung, cũng chỉ có hắc loại hoàng đế cực kỳ tự cho là đúng mới có loại logic hoang đường này: biết rõ sự tình bại lộ, còn không thể chạy trốn, phải thần phục dưới uy thế của hoàng đế bệ hạ, phải vươn đầu ra, thành thật chờ hoàng đế lấy đao tới chém.

Đương nhiên, đây không phải nói An Lộc Sơn và tiểu thái giám Tượng này không nên chết.

Từ ngày đầu tiên khi Tượng bị An Lộc Sơn dụ dỗ, kỳ thật cũng đã định trước kết cục tử vong.

Nhưng biết rõ là như thế này, tiểu thái giám vẫn không kìm nổi muốn lên thuyền tặc của An Lộc Sơn. Không có cách nào, hắc xuất thân nghèo khổ, thật sự là quá thích tiền, đối mặt với đồng tiền vàng óng này, hắc không thể khống chế dục vọng mãnh liệt của mình, mà An Lộc Sơn, có thể không ngừng thỏa mãn dục vọng mãnh liệt đối với tiền tài của hắc.

Kỳ thật, tiêu nhiều tiền của An Lộc Sơn như vậy, hắc cũng không có làm gì, nhưng sau khi nghe được hoàng đế rống giận “nhất định tru sát An Lộc Sơn” trong ngự thư phòng, trong lòng hắc có chút bất an. Mà ngay sau đó, mượn khoảng không hắc một mình đi Tiêu gia truyền chỉ, tới An gia một chuyến, trước tiên tiết lộ tâm tình hoàng đế cho An Lộc Sơn.

An Lộc Sơn kinh hãi, hắn tuyệt đối không ngờ Lý Đại Phụ còn một người con cháu còn sống, không ngờ còn là con gái Vĩnh Lạc công chúa, mà bây giờ, không ngờ bị hoàng đế biết được.

Sau khi tiến bước Tượng, An Lộc Sơn không chần chừ gì, vội vàng mang theo vợ con của cả nhà hốt hoảng mà chạy. Tuy hắn biết rằng, trong cảnh nội Đại Đường hắn trốn không thoát được, nhưng làm một người Hồ coi mạng sống của mình cao hơn hết thảy, hắn vẫn muốn trốn, mục tiêu, Khiết Đan.

Hắn đã sớm bí mật lui tới với người Khiết Đan.

Tượng, khi về cung cũng mơ hồ cảm giác bất an, càng nghĩ càng không thích hợp, liền cũng cuốn hết tất cả gia tài của mình từ chỗ An Lộc Sơn, lặng yên rời cung hóa trang thành một thương nhân bình thường trốn ra Trường An.

Chỉ có điều Tượng cũng không có chỗ để đi, mà dưới sự lùng bắt toàn lực của tổ chức Ảnh Tử bí mật dưới tay Lý Long Cơ, hắn còn không chạy rất xa, đã bị bắt lấy, bị người của Ảnh Tử chém giết tại chỗ, cuối cùng đưa đầu trở về hoàng cung, bình ổn lửa giận của Lý Long Cơ.

Lại nói cả nhà An Lộc Sơn hơn mười người, ngày đêm đi gấp, lúc Lý Long Cơ mang theo quần thần chạy tới nha môn Đại Lý Tự chờ phán xét, đã trốn ra ngoài trăm dặm.

Mặt trời đỏ mới lên ở Ung Châu.

An Lộc Sơn bức bối trên ngựa, quay đầu lại xem hai chiếc xe ngựa không tăng tốc nổi phía sau mình, trên hai chiếc xe ngựa này có rất nhiều thê thiếp và con cái hắn, còn có vàng bạc châu báu hắn không thể buông tha.

An Lộc Sơn lau mồ hôi trên đầu một phen, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong lòng ngày càng hoảng loạn. Bằng tốc độ này, sớm hay muộn bọn họ sẽ bị quân đội hoàng đế Đại Đường phái ra Trường An đuổi kịp, đến lúc đó.

Hắn nhìn sắc mặt nha binh thị vệ thủ hạ của mình, cắn chặt răng, môi cũng cắn ra máu.

Hắn thở dài khoát tay:

- Các huynh đệ, lên xe đi, tự lấy vàng bạc châu báu mang theo, có thể mang bao nhiêu được bấy nhiêu... Về phần hai chiếc xe này... Bỏ đi thôi, để các nàng tự sinh tự diệt đi.

Thủ hạ của An Lộc Sơn cướp vàng bạc trên người chủ mẫu của mình, còn thuận tay chiếm tiện nghi trên người những nữ nhân nũng nịu này. An Lộc Sơn cười trên ngựa, bên tai truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết của đám thê thiếp con cái, càng thêm tâm phiền ý loạn.

Cũng được, thê thiếp có thể lấy lại, con cái cũng có thể sinh lại, mạng nhỏ này chỉ có một, trước cảnh cửa sinh tử tồn vong, An Lộc Sơn không có do dự gì, chuẩn bị vứt bỏ gia quyến này của hắn.

Hơn mười kỵ binh lao vùn vụt đi, rời khỏi hai chiếc xe gia quyến bị đoạt xơ xác.

Chờ khi kỵ binh Võ lâm quân kinh thành phái ra truy kích và tiêu diệt đuổi tới, có thê thiếp của An Lộc Sơn đã nhảy xuống xe trốn đi không biết tung tích, mà có thê thiếp con cái, còn lưu lại trên xe ngăn người.

.

.

An Lộc Sơn dần dần ngừng lại, phải nghỉ ngơi một chút, ngày đêm chạy nhanh đã thoát đi mấy trăm dặm đường, cho dù người có thể chịu được, ngựa này cũng chịu không nổi. An Lộc Sơn mang theo mấy chục nha binh thị vệ của hắn cưỡi ngựa, cũng không dám đi thị trấn phụ cận nghỉ trọ, chỉ núp vào trong sơn cốc, chuẩn bị nghỉ ngơi một canh giờ trong thung lũng này, sau đó tiếp tục chạy trốn đi biên giới đông bắc. Trong mắt họ, chỉ cần tới hoang mạc cảnh nội Khiết Đan, bọn họ sẽ an toàn.

Ở một chỗ trong hoang mạc, còn một cứ điểm An Lộc Sơn bí mật sắp xếp, cất dấu một đội tư binh hắn tự mình bồi dưỡng và rất nhiều của cải. Bằng vào những thứ này, chính là làm mã tặc, An Lộc Sơn tin tưởng mình cũng có thể tiếp tục sinh sống.

Chỉ có điều, cổ găng hơn mười năm hóa thành bọt nước, đang ở cửa ngõ con đường làm quan của mình ở Đại Đường xuôi gió xuôi nước, chính mình lại.

An Lộc Sơn nhớ tới điều này, khớp hàm cũng cắn ra máu. Hắn âm thầm mắng Vương Trung Tự, Lý Lâm Phủ và Tiêu Duệ, thậm chí còn có hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ.

Đột nhiên, ngoài thung lũng truyền đến tiếng vó ngựa đình tai nhúc óc.

An Lộc Sơn đột nhiên đứng dậy, nhìn bụi mù cuốn lên ngoài thung lũng kia, trong lòng lo sợ không yên, vội vàng hô:

- Lên ngựa, trốn!

Đáng tiếc đã chậm, đây là một thung lũng nửa khép kín, chỉ có một đường đi thông ra ngoài thung lũng.

Hơn trăm tên quân sĩ Đại Đường bảo vệ chặt chẽ cửa cốc, không cho nha binh An Lộc Sơn cơ hội phản kháng gì, cung tiễn bay vút, bọn họ kêu thảm một mảnh. Sau một màn mưa tên dày đặc, toàn bộ nha binh thị vệ xông ra phía trước An Lộc Sơn gần như ngã xuống trong vũng máu.

An Lộc Sơn bỏ ngựa mà chạy, thở hổn hển bò lên đỉnh sơn cốc, ý đồ leo qua núi mà đi.

Nhưng hắn lại nghe được phía dưới truyền tới tiếng kêu gọi hưng phấn của một người quen thuộc:

- Đại tướng quân, đã lâu không gặp rồi?

An Lộc Sơn run rẩy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sử Kiên thủ hạ tâm phúc của hắn, nắm bảo kiếm trong tay, mỉm cười đứng ở trong cốc ngựa đầu nhìn mình, mà một sĩ tốt đối diện mình vận sức chờ phát động cung tiễn trong tay.

Sử Kiên, con chó mình nuôi phản bội mình, đây là một loại cảm giác của An Lộc Sơn, nhưng giờ khắc này dù hắn tràn đầy phần nộ cũng không làm được chuyện gì.

Trên mặt hắn lại làm ra khuôn mặt cười nịnh nọt, cười vang nói:

- Hóa ra là Sử Kiên huynh đệ, huynh đệ người đây là?

Sử Kiên ngạo nghễ nói:

- Phụng lệnh Tiêu đại nhân, ở đây chờ An đại nhân đã lâu.

- Tiêu Duệ?!

Thần sắc An Lộc Sơn trắng bệch lên.

- Xuống dưới đi, đại tướng quân, nếu ngài không xuống dưới, các thủ hạ của huynh đệ nhất thời tức giận, hậu quả không chịu nổi.

Sử Kiên cười hung ác, xua tay.

An Lộc Sơn vừa tức vừa gấp lại vừa sợ, dưới chân không vững trượt xuống từ trên sườn núi.

- Đại tướng quân, ngài rất vô ý tứ, một mình ngài chạy trốn chết, cũng không quản các huynh đệ sống chết.

Sử Kiên nhìn xem thân thể mập mạp của An Lộc Sơn giống như nhìn chó chết, nói trào phúng.

An Lộc Sơn cười ha ha, đứng dậy cúi người thi lễ:

- Sử Kiên huynh đệ, chỉ cần đệ thả vi huynh, ở chỗ kia của vi huynh còn có gia sản đệ cũng biết, chỉ cần đệ rời đi theo vi huynh, chúng ta có thể tiêu điều tự tại như trước.

- Phi!

Sử Kiên nhổ một ngụm, quát:

- Bắt!

.

Thấy chuyện không gặp may, Sử Kiền thật sự muốn xuống tay với mình, An Lộc Sơn cũng đã thông suốt, sắc mặt trở nên dữ tợn, mắng:

- Cầu tặc vô sỉ ai nuôi dưỡng, ai cho người cơ hội tiến thân? Tên cầu nô tài người, quay lưng cầu vinh, không được chết tử tế!

Sử Kiền biến sắc, thuận tay hung hăng cho An Lộc Sơn một cái tát:

- Chủ nhân của ai? Đồ chó, tử kỳ của người đã tới, người còn sức lực ồn ào cái gì?

Vết mau loang lổ khoe miệng An Lộc Sơn, hấn nắn cái đầu dơ bẩn mà thê lương, giận dữ hét:

- Sử Kiền, lão tử chết người cũng sống không được, người không nên quên, đầu sở giết hại người Hề chính là người, người đừng hòng chạy thoát thân!

238. Chương 223: Kết Cục Của An Lộc Sơn

Tiêu Duệ gật đầu:

- Đi thôi, lần này người lập công, bản quan nhất định sẽ tiến cử cho người trước mặt hoàng thượng.

- Đa tạ đại nhân, ân tái sinh của đại nhân, Sử Kiền vĩnh viễn ghi nhớ không quên, thề sống chết đi theo bên người đại nhân.

Mặt Sử Kiền lộ vẻ cảm kích.

Tiêu Duệ bĩu môi, lời của Sử Kiền, hấn coi như gió thoảng bên tai. Người này ngay cả chủ tử An Lộc Sơn mà hấn cũng có thể bán đứng, còn có cái gì không thể mang ra bán. Thà rằng tin tưởng trên đời này có quý, cũng không thể tin tưởng cái miệng thối của Sử Kiền này. Tiêu Duệ đột nhiên nhớ tới một câu “danh ngôn” kinh điển trong tiểu phẩm nào đó ở kiếp trước — nếu Sử Kiền có thể trở thành một nô tài trung tâm, chỉ sợ trên thế giới này vốn không có hai chữ vô sỉ.

Tuy nhiên, với Tiêu Duệ mà nói, Sử Kiền có trung thành hay không, căn bản không quan trọng.

Giống như kế hoạch lúc trước của hấn, Sử Kiền này là một kẻ nằm vùng hấn sắp xếp bên người Lý Tông, hơn nữa là một kẻ nằm vùng rất có dã tâm. Nếu như qua một thời gian, chắc chắn Sử Kiền sẽ cho Lý Tông một chút vui mừng ngạc nhiên đi.

Sử Kiền thấy Tiêu Duệ không muốn nói gì với hấn, liền khom người thi lễ cáo từ mà đi.

Nhưng đi không được hai bước, chợt nghe giọng nói âm trầm của Tiêu Duệ vang lên:

- Sử Kiền, ta còn có hai câu người nhất định phải nhớ kỹ.

- Thứ nhất, Tiêu mỗ không phải An Lộc Sơn, nếu người làm chuyện mờ ám gì sau lưng bản quan, cẩn thận đầu của người.

Tiêu Duệ thần nhiên nói:

- Thứ hai, đối ngoại không thể nhắc đến bản quan nửa chữ... càng không được nói đến bản quan có bất luận quan hệ gì với người, nếu không, bản quan sẽ khiến người sống không bằng chết.

Sử Kiền run lên trong lòng, trở lại hành lễ:

- Sử Kiền không dám.

Sử Kiền lén lút rời đi từ cửa sau Tiêu gia, lại không biết bóng lưng hấn biến mất không bao lâu, thân hình một người áo đen nhỏ gầy mặt che vải đen chợt hiện ra ở một góc sáng sửa của ngõ nhỏ u tĩnh này. Người áo đen nhìn bóng lưng Sử Kiền rời đi, nhẹ nhàng cười ha ha:

- Hay cho Tiêu Duệ, hóa ra tất cả chuyện này, đều là người làm rồi sau lưng.

Tiếng cười người áo đen vừa dứt, thân hình tung lên liền biến mất tung tích, dưới ánh sáng mặt trời, giống như chỉ là một bóng đen chợt lóe lên liền không thấy. Thế cho nên Lý Ái Tứ đầu bếp nữ của Tiêu gia về nhà cho con bú trở lại, vừa mới đi tới từ đầu ngõ nhỏ kia, đang muốn tiến vào cửa sau, lại cảm thấy trước mắt lóe lên, không kịp nhìn nhu nhu ánh mắt, kinh ngạc nói:

- Là ai?

=====

Tin tức Sử Kiền thủ hạ An Lộc Sơn có thể bắt sống An Lộc Sơn trở về, chợt truyền khắp toàn bộ thành Trường An, mỗi người vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Sử Kiền kinh sợ mà quỳ rạp xuống ngoài ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, Lý Long Cơ chậm rãi đứng dậy nhìn trọng thần liên quan trong triều phân ra hai bên, thản nhiên cười:

- Các vị ái khanh, hành vi phạm tội của An Lộc Sơn đã nghị xong chưa?

Chương Cừu Kiêm Quỳnh khom người tiến lên:

- Hoàng thượng, chúng thần đã nghị định, An Lộc Sơn phạm vào mười trọng tội lớn, thứ nhất, tội khi quân... theo luận nên tru sát cừu tộc.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh chậm rãi nói về mười tội lớn của An Lộc Sơn mà quần thần đã nghị định trên triều hội, bất luận điều gì cũng đủ để cả nhà An Lộc Sơn không được siêu sinh.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Quốc pháp vô tình, An Lộc Sơn khó thoát khỏi chịu tội. Truyền ý chỉ của trẫm, chém cừu tộc của An Lộc Sơn, không được buông tha một người.

Dừng một chút, khéo miệng Lý Long Cơ hiện lên một nụ cười âm trầm:

- Về phần An Lộc Sơn, trẫm cảm thấy, tử hình rất tiện nghi cho hắn.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh ngăn ra, thầm nghĩ chẳng lẽ hoàng đế này sẽ áp dụng những cực hình cực kỳ tàn khốc do ác quan Lai Tuấn Thần thời kỳ Võ Tắc Thiên phát minh ra? Như cái gì lột da, lúc lột xuống đao từ xương sống, đột đao chia da lưng hắn thành hai nửa, chậm rãi dùng đao tách da cùng cơ thể, xé ra giống như con bướm tung cánh; như cái gì gậy ông đập lưng ông, tìm một cái hũ lớn, nhét người vào, sau đó dùng củi lửa đun nóng dưới hũ, nhiệt độ ngày càng cao, người chịu hình cũng ngày càng chịu không nổi, nếu không chịu cung khai mà nói, thường thường sẽ bị chết cháy trong hũ.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh do dự một chút:

- Ý hoàng thượng là.

Lý Long Cơ đột nhiên mỉm cười âm độc, trầm giọng nói:

- Từ khi trẫm đăng cơ tới nay, cho tới bây giờ không ai dám trêu chọc trẫm như vậy, đùa bỡn trẫm trong lòng bàn tay! An Lộc Sơn này thật to gan, trước giết hại hơn vạn người Hề, sau mưu hại Vương Trung Tự, khi quân giấu diêm, tội ác ngập trời... Đã nhiều ngày, mỗi khi trẫm nhớ tới việc này, đều sờn tóc gáy phần nộ không thể nén lại... Bậc gian tặc này, nếu để hắn thực hiện được, xã tắc Đại Đường chẳng phải nguy rồi? Các vị ái khanh, các người nói thật cho trẫm xem, trẫm như nào có thể nhẹ nhàng tha cho hắn?

Lý Long Cơ trầm ngâm một hồi:

- Cũng may, trẫm không phải một hôn quân. Cũng được, Sử Kiền bộ hạ An Lộc Sơn, bắt được gian tặc này trở về... Thái tử, trẫm hỏi con, Sử Kiền này nên xử trí thế nào?

Lý Kỳ trầm mặc đứng ở phía sau Lý Long Cơ đã lâu. Mỗi khi triều hội hoặc triều hội nhỏ, Lý Long Cơ đều để hắn đứng sau người nghe. Lý Kỳ nhớ kỹ Tiêu Duệ dặn dò, trừ phi Lý Long Cơ có chuyện muốn hỏi, nếu

không không được nói một lời, chỉ nhìn nghe mà không phát biểu ý kiến gì, lại càng không nên chống đối hoàng đế.

Thấy Lý Long Cơ hỏi chính mình, Lý Kỳ khẩn trương cúi người thi lễ, nói thật cẩn thận:

- Phụ hoàng, thi thần nghĩ rằng, mặc dù Sử Kiền này lúc trước có tội, nhưng là chịu An Lộc Sơn sai sử làm ra... Hơn nữa, hiện giờ hắn lại có hành động lấy công chuộc tội... Nhi thần cảm thấy, phụ hoàng có thể đặc xá hắn.

Lý Long Cơ khẽ mỉm cười, biết rõ lời này của Lý Kỳ tất nhiên là của Tiêu Duệ, nhưng cũng không nói toạc ra, chỉ quang ánh mắt nghiêm nghị lên người Vương Trung Tự:

- Vương Trung Tự, ý người như thế nào?

Wương Trung Tự do dự một chút:

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng, Sử Kiền bắt được An Lộc Sơn theo luật pháp triều đình, coi như là lấy công chuộc tội, thần khẩn cầu hoàng thượng đặc xá tội của hắn!

Chính như Tiêu Duệ đoán vậy, Vương Trung Tự là một người biết ơn báo đáp. Tuy rằng hắn rất ghét Sử Kiền người này, nhưng Sử Kiền đồng ý đứng ra làm chứng, lại có công tước nã An Lộc Sơn, điều này coi như là biến thành thi ân cho hắn. Cho nên, Vương Trung Tự sẽ không bỏ đá xuống giếng.

Lý Long Cơ gật đầu:

- Được, một khi đã như vậy, trẫm liền đặc xá hắn. Vương Trung Tự, như vậy đi, để hắn cống hiến ngay dưới trướng của người đi.

Sử Kiền là một nhân vật nhỏ không quan trọng gì, xử trí một nhân vật nhỏ như vậy, bất kể là hỏi tội hay là đặc xá, đối với Lý Long Cơ mà nói, cũng không phải chuyện lớn gì. Nhìn thấy được, hắn rõ ràng không muốn tiếp tục lãng phí quá nhiều lời và thời gian trên người Sử Kiền, lập tức chuyển đề tài thảo luận lên trên người An Lộc Sơn.

- Thái tử, theo ý kiến của con, trẫm nên xử trí An Lộc Sơn như thế nào?

Giọng nói âm trầm của Lý Long Cơ vang lên, Lý Kỳ run sợ một chút, thầm nghĩ An Lộc Sơn này khó thoát khỏi tội chắc chắn chết không thể nghi ngờ, còn xử trí như thế nào, giết hắn là được.

- Phụ hoàng.

Lý Kỳ không khỏi có chút do dự, có chút không dám nói lời nào, hắn không hiểu được điều Lý Long Cơ vừa hỏi đến tội cùng là có dụng ý gì. Đứng bên người Lý Long Cơ càng lâu, hắn càng cảm thấy Tiêu Duệ nói đúng, tâm tư phụ hoàng hắn khó dò, câu cửa miệng nói gần vua như gần cọp, nhưng làm bạn với hoàng đế phụ hoàng nhà mình còn vất vả, còn nguy hiểm hơn so với làm bạn với cọp.

Lý Long Cơ bữu môi, cũng không tiếp tục làm khổ đứa con thoát nhìn có chút ngây thơ của hắn.

- Các vị ái khanh, trẫm đối với An Lộc Sơn này hận thấu xương, trẫm cảm thấy, giết không đủ đến ổn định sự phản nộ của dân chúng, không thể ổn định lửa giận của trẫm!

Lý Long Cơ hung hăng vỗ bàn một cái.

Chén trà trên bàn nảy lên, trong lòng chúng thần cũng nhảy phốc một chút.

- Truyền ý chỉ của trẫm, tuyên Tiêu Duệ vào cung!

Lý Long Cơ đột nhiên lớn tiếng nói.

.
.

Ý chỉ của hoàng đế đã hạ.

Tiêu Duệ nháy mắt liền hiểu được, giờ phút này đã không thể giả bộ bị bệnh. Hắn vội vàng vào cung, ở ngự thư phòng liếc mắt một cái liền thấy được Sử Kiền thần sắc thê lương bất an quỳ gối như trước. Thấy Tiêu

Duệ bước lại đây, hẩn quăng một chút ánh mắt xin giúp đỡ về Tiêu Duệ, nhưng Tiêu Duệ hồn nhiên chưa phát giác, chỉ coi như không thấy, đi theo tiểu thái giám vào ngự thư phòng.

- Nhi thần Tiêu Duệ, bái kiến phụ hoàng, thái tử điện hạ!

Tiêu Duệ hành lễ xuống.

Trong mắt Lý Long Cơ phát ra một chút cảm tức, nhưng thần nhiên nói:

- Phò mã, bệnh khanh tốt chưa?

Tiêu Duệ đỏ mồm hơi lạnh, khom người nói:

- Tốt hơn nhiều, đã khiến phụ hoàng mong nhớ!

- Tiêu Duệ, An Lộc Sơn phạm phải trọng tội như thế, mưu hại đại thần triều đình, mà khanh lại dâng tấu chương cho hẩn... thiếu chút nữa khiến trẫm... khanh có biết tội?

Lý Long Cơ đột nhiên đứng dậy giận quát một tiếng.

Mày Tiêu Duệ nhảy dựng, lại khom người xuống thi lễ:

- Nhi thần nhất thời không xem kỹ, nhi thần thực không biết An Lộc Sơn này không ngờ lòng muông dạ thú như thế... Xin phụ hoàng trị tội nhi thần!

- Khanh đã biết tội — Lý Lâm Phủ, ghi nhớ ý chỉ của trẫm, miễn chức Lễ bộ thị lang của Tiêu Duệ, phạt nửa năm lương bổng, răn đe.

Lý Long Cơ hừ lạnh một tiếng:

- An Lộc Sơn đã đền tội, khanh cảm thấy, trẫm nên xử trí hẩn như thế nào đây?

Tiêu Duệ cũng ngẩn ra, hơi cân nhắc mới nói:

- Phụ hoàng, tội An Lộc Sơn này theo luật nên tru sát cửu tộc.

Lý Long Cơ cười lạnh một tiếng:

- Giết hẩn? Không, trẫm phải lưu hẩn lại, trẫm muốn hẩn thống khổ mà sống, trẫm muốn cho hẩn biết, hậu quả lừa gạt trẫm — lão già kia, người lại đây.

239. Chương 224: Hề Nữ Gặp Hoàng Đế

- Được rồi.

Lý Long Cơ thở dài:

- Trẫm cũng biết khanh khổ tâm. Nhưng khanh có biết hay không, sở dĩ trẫm phải bảo vệ Vương Trung Tự, cũng là muốn Vương Trung Tự đến Lũng Hữu mà thôi. Hôm nay trẫm liền nói thấu đáo cho khanh, chuyện tình Khánh Vương, trẫm không cho phép khanh tiếp tục nhúng tay, trẫm đều có chủ trương. Khanh hiện giờ, chỉ cần phụ tá dạy dỗ thái tử tốt, khanh chính là công thần lớn của trẫm, của triều đình Đại Đường!

- Trẫm không ngại nói ngọn ngành cho khanh.

- Ý trẫm đã quyết, Hoàng Phủ Duy Minh lưu lại kinh sư làm Hàn lâm học sĩ, Vương Trung Tự đi Lũng Hữu, Điền Nhân Hà Đông điều nhiệm Phạm Dương, Vương Chuy An Tây điều nhiệm Hà Đông. Về phần An Tây, trẫm còn đang do dự, có phải giống như lời thái tử, thăng chức Ca Thư Hàn mưu tính Tây Vực hay không.

Lý Long Cơ thần nhiên nói.

Tiêu Duệ im lặng không nói.

- Trẫm từng có ý, muốn đuổi khanh ra ngoài, làm Tiết độ sứ An Tây này.

Lý Long Cơ cười cười:

- Nhưng, trăm biết hiện giờ thái tử không rời khỏi khanh được, cho nên.

Lý Long Cơ quay đầu lại liếc thái tử Lý Kỳ sắc mặt hơi đỏ lên, lớn tiếng mỉm cười:

- Tiêu Duệ, trăm biết khanh với thái tử suy nghĩ cái gì... Các khanh không cần lo lắng, chỉ cần một ngày có trăm, Khánh Vương không làm nổi sóng gió ồn ào gì đâu! Hừ, nếu thật sự tới ngày đó rồi, trăm tự nhiên sẽ có an bài.

- Kỳ nhi, hiện giờ để con tới lĩnh chức Tiết độ sứ An Tây đi, để Ca Thụ Hàn làm Tiết độ phó sứ mưu tính Tây Vực.

Lý Long Cơ có chút mệt mỏi mà khoát tay áo:

- Trăm cũng mệt mỏi, mấy đứa nhỏ các con... Ai! Nhớ kỹ, Kỳ nhi, con muốn binh quyền, trăm có thể cho con, nhưng là, nên làm gì không nên làm gì, con phải ghi nhớ!

Tiêu Duệ vui vẻ. Mà Lý Kỳ lại vui mừng quá đổi, vội vàng quỳ rạp xuống đất:

- Đa tạ phụ hoàng ân điển!

.

.

Tất cả đều đi theo phương hướng Tiêu Duệ dự đoán. Tiêu Duệ ra ngự thư phòng, sóng vãi cùng Lý Kỳ đi trên đường trong cung, trong lòng ngày càng sáng sủa. Mặc kệ hần đồng ý “lý luận” của Dương Lăng hay không, lời Dương Lăng nói ở Thoán khu ngày đó vẫn sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với Tiêu Duệ.

Từ mấy ngày nay gắng sức tiến hành, hần cũng dần dần rõ ràng đối với tương lai của chính mình: xây dựng Tây Vực trở thành căn cứ địa thuộc về chính mình. Vạn nhất...ừ, chỉ có điều vạn nhất, vạn nhất chuyện có bất trắc, chính mình cũng tốt có một đường lui. Hần cũng không có dã tâm soán quyền mưu phản tự mình làm hoàng đế, nhưng cuối cùng nếu như bị bức đến bước kia, cũng tốt có một địa bàn, không đến mức trở thành thịt trên thớt người ta.

Đúng như lời Dương Lăng, với Tiêu Duệ mà nói, không có địa bàn nào thích hợp hơn Tây Vực. Giữa Tây Vực và hành lang Hà Tây có hoang mạc sa mạc rộng lớn phân cách, mà thông linh với các nước Tây Vực người Hồ cùng người Đại Thực lại có núi cao che chở. Ở chỗ này, chỉ cần Tiêu Duệ có thể nắm được một đội quân vũ lực hùng mạnh, thu phục quốc gia thành quách chỗ này không phải vấn đề quá lớn. Ở trong lòng Lý Long Cơ, Tây Vực là một nơi hoang dã, nhưng trong mắt Tiêu Duệ, nơi này là một vùng đất trù phú chiến lược tiến có thể công lui có thể thủ.

Tiêu Duệ thở phào một cái, trong lòng hiểu được, chính mình không thể biểu hiện quá mức vội vàng xao động. Nếu không, để cho hoàng đế xem thấu tâm tư chân thật của mình, tất cả đều sẽ hóa thành bọt nước.

Hần quay đầu lại liếc thái tử Lý Kỳ thần sắc phần chần, không khỏi thở dài trong lòng: quyền lực quả nhiên là một thứ hại người rất nặng. Một đứa bé tâm tư đơn thuần như vậy, hiện giờ ngày càng ham thích đối với quyền lực. Chỉ có điều, Tiêu Duệ thật sự hoài nghi, Lý Long Cơ thật sự hy vọng Lý Kỳ đến kế thừa ngôi vị hoàng đế của hần sao?

Hần luôn mồm muốn truyền ngôi cho Lý Kỳ, lại dùng hành động thực tế cắt đứt mộng tưởng hảo huyền của Lý Tông, nhưng Tiêu Duệ lại mơ hồ cảm thấy, tâm tư lão khôn này sẽ không đơn giản như vậy. Nếu đến cuối cùng, hần chơi trộm mình và Lý Kỳ một phen, lại truyền ngôi vị hoàng đế cho Khánh Vương, như vậy chính mình sẽ chết rất thảm.

Cho nên, lúc này Tiêu Duệ mới bố trí tất cả trước tiên. Tất cả, chỉ vì bảo vệ cuộc sống hạnh phúc tương lai của chính mình và người nhà của mình.

Tiêu Duệ vừa nói chuyện với Lý Kỳ, vừa sóng vai bước ra ngoài cung với hần.

Phía sau, truyền đến tiếng kêu gọi khàn khàn của Cao Lực Sĩ:

- Tiêu đại nhân!

Tiêu Duệ dừng bước chân, quay đầu nhìn lại, thấy Cao Lực Sĩ bước chân vội vàng, phía sau có hai tiểu thái giám đỡ An Lộc Sơn về mặt thảm đạm không chút huyết sắc đi tới.

Tiêu Duệ nhướn mày, nở nụ cười khổ. Mà Lý Kỳ đứng trước người hắn, cũng không kìm nổi che miệng cười lên ha ha:

- Tỷ phu, thực không ngờ phụ hoàng nghĩ ra được, không ngờ phụ hoàng thiên An Lộc Sơn kia, sau đó đưa đến phủ huynh làm một thái giám nô tài trông cửa cái gì.

Cao Lực Sĩ thở hổn hển tới đây, trên mặt cũng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

- Đại tướng quân, đây thật sự là.

Tiêu Duệ cúi người thi lễ.

- Tiêu đại nhân, đây là ý chỉ của hoàng thượng, lão hủ cũng không có cách nào.

Cao Lực Sĩ khoát tay áo:

- Tiêu đại nhân, khẩu dụ của hoàng thượng, An Lộc Sơn đã tịnh thân xong, hoàng thượng lệnh ngài lập tức mang ra khỏi cung, hoàng thượng nói, nếu An Lộc Sơn có bất trắc gì, sẽ bắt ngài để hỏi!

Tiêu Duệ xấu hổ xoa tay, không gì, thật sự là không có lời.

Kết cục của An Lộc Sơn khiến triều dã trên dưới trợn mắt há mồm. Nói suy nghĩ thần kỳ của hoàng đế chấn kinh ánh mắt thế nhân rồi, không bằng nói hoàng đế ác độc khiến Đại Đường trên dưới kinh hãi. Thế cho nên khắp nơi sau thời gian tương đối dài, đám thương nhân dân chúng trong thành Trường An đều say sưa nói chuyện, An Lộc Sơn thái giám biên chế người trông cửa của Tiêu gia kia. Mặc kệ Tiêu Duệ nguyện ý thừa nhận hay không, mục đích của Lý Long Cơ đã đạt tới.

Tiêu Duệ buồn bực mà dẫu An Lộc Sơn hôn mê bất tỉnh về trong phủ, an bài hắn trong một gian phòng củi bên ngoài, hai tiểu thái giám từ trong cung phái tới tạm thời xử lý hắn. Vừa mới tịnh thân xong, ít nhất phải điều trị một tháng, mới có thể có một cuộc sống giống như người bình thường, hoàn thành thay đổi từ một nam tử bình thường tới một sinh mệnh thể mới, không chỉ bao gồm trên sinh lý, còn gồm cả trên tâm lý.

Bốn cô gái Dương Ngọc Hoàn không thể tin nổi mà cùng nhau đứng ở cửa nội viện, nhìn Tiêu Duệ an bài An Lộc Sơn, tròn mắt Lý Đăng Không cũng nhanh lẹ ra ngoài.

- Tử Trường, chàng đây là.

Bụng Lý Nghi đã nhô lên, nàng nâng lưng áo nhẹ nhàng đi tới, cau mày.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, vội vàng nói ý chỉ của Lý Long Cơ cho bốn cô gái. Tiêu Duệ thở ngắn thở dài, bốn cô gái trợn mắt há mồm, đúng lúc này, phía sau bốn cô gái truyền đến một tiếng cười ha ha, Võ Huệ Phi mỉm cười mà quơ ống tay áo hoa lệ cũng đã đi tới.

.

.

Người một nhà ngồi quanh trong phòng khách nhỏ ở nội viện, vừa uống trà vừa nghe Tiêu Duệ nói quá trình vào cung.

Sau khi nghe xong Chương Cừ Liên Nhi có chút lo lắng nói:

- Tử Trường, An Lộc Sơn tâm tính thâm độc, cứ ở lại trong phủ chúng ta như vậy, sợ là.

Tiêu Duệ thở dài, ngay trước mặt Võ Huệ Phi hắn có lời cũng khó mà nói, nhưng trong đáy lòng lại không biết hấn mắng thâm Lý Long Cơ bao nhiêu lần. An Lộc Sơn là người nào? Cho dù người thiên hấn, để hấn thành thái giám, nhưng hấn vẫn là An Lộc Sơn, nói không chừng sẽ trở nên càng đáng sợ hơn.

Để một quả bom hẹn giờ trong nhà mình như vậy, Tiêu Duệ làm sao lòng ý cam lòng. Nhưng giết cũng giết không xong, lưu lại lưu không được, lão khốn hoang đường này, Tiêu Duệ không kìm nổi lại mắng thâm trong lòng một tiếng.

Lý Nghi bắt mắt nhìn Võ Huệ Phi:

- Mẫu phi, phụ hoàng cũng thật là.

Võ Huệ Phi cười cười, đang muốn nói, thành linh nghe ngoài phòng truyền đến một giọng nam sang sảng:

- Phụ hoàng làm sao vậy? Nghi nhi?

Theo giọng nói sang sảng, Lý Long Cơ một thân thường phục sải bước đi đến, phía sau đi theo hai thị vệ trong cung đồng dạng một thân ý phục thường ngày.

Mọi người cả kinh, vội vàng đứng dậy cùng nhay quỳ trên mặt đất, lại bối rối bái kiến một phen không đề cập tới.

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Đều đứng lên đi, hôm nay trầm rãnh rồi không có chuyện gì, đột nhiên nhớ tới Huệ Phi còn ở Tiêu gia, nên cũng rời cung đến đây, cũng thuận tiện xem xem Nghi nhi của trẫm, con vừa nói phụ hoàng cái gì đó?

.
.

Ngoài Dương Ngọc Hoàn dưới sự ám chỉ của Tiêu Duệ lặng yên lui vào phòng trong, ba cô gái Lý Nghi vẫn ở lại.

Đối mặt với “hỏi ý” hoặc nói biến thành “chất vấn” của ba cô gái, Lý Long Cơ luôn cười mà không nói. Kỳ thật, thiên An Lộc Sơn thành thái giám, đưa tới Tiêu gia, chẳng qua là hấn hứng khởi nhất thời, cũng không có dụng ý gì quá lớn. Nhưng làm hoàng đế, hấn chính là biết rõ chính mình làm cho chút hoang đường, cũng sẽ không kiên trì. Nhưng hấn đã quyết định, qua một thời gian sẽ hạ xuống đạo mật chỉ, xử quyết An Lộc Sơn mỗi họa này.

Thấy ba cô gái “ép hỏi” quá gắt gao, trên mặt Lý Long Cơ cũng có chút nhịn không được, không kìm nổi cúi đầu hừ lạnh một tiếng.

Võ Huệ Phi khẩn trương hòa giải:

- Được rồi, các con đừng nói nữa. Hoàng thượng tất nhiên có dụng ý của hoàng thượng, bản cung và hoàng thượng còn có thể hại mấy đứa nhỏ các con sao?

Lý Đăng Không bĩu môi lui xuống.

Lý Long Cơ đột nhiên quay đầu nhìn Tiêu Duệ:

- Tiêu Duệ, nghe nói đứa con của Vĩnh Lạc công chúa kia ở phủ của khanh, khanh truyền nàng đến, trẫm muốn gặp... đứa nhỏ đáng thương này.

Lời vừa nói ra, thân thể Tiêu Duệ chấn động, trên mặt không khỏi có một chút bất an. Mà Võ Huệ Phi duyên dáng đứng sau Lý Long Cơ, trên khuôn mặt quyến rũ lại một mảnh trắng bệch, đôi tay trắng mịn nâng lên liền cứng ngắc dừng lại giữa không trung, há miệng thở dốc nhưng nói không ra lời.

Tiêu Duệ rất khẩn trương, Võ Huệ Phi càng khẩn trương

240. Chương 225: Dữ Tợn

Những lời này nói thì dài, kỳ thật chính là trong nháy mắt. Khi Lý U Lan tháo chiếc khăn che mặt xuống, đưa mắt nhìn qua Lý Long Cơ không kìm nổi hít một ngụm khí lạnh, mà các cô gái Tiêu gia gồm cả Võ Huệ Phi cũng như vậy. Võ Huệ Phi lúc này, không thể tin tưởng hai mắt của mình được, lòng bàn tay nàng run lên, nhưng trong lòng hiện giờ lại thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài.

Cả người Tiêu Duệ chấn động, tại sao có thể như vậy?!

Tại sao có thể như vậy? ! Ba cô gái Lý Nghi cũng khiếp sợ.

Lý Long Cơ không cách nào hình dung gương mặt gần như dữ tợn đáng sợ trước mặt mình: rõ ràng là ngũ quan đẹp đẽ, nhưng lại có một vết sẹo thật sâu từ đuôi lông mày một mạch nghiêng xuống phía dưới. Vết sẹo giống như còn mới, còn mơ hồ có thể thấy được da thịt ngoài vết thương.

Lý Long Cơ kinh hô một tiếng.

Khóe miệng Lý U Lan hiện ra một nụ cười cổ quái, nhưng chợt thở dài yếu ớt, lại che chiếc khăn lên.

Thật lâu sau.

Lý Long Cơ phục hồi tinh thần lại lúc này mới thở phào một cái, thở dài một tiếng:

- Đứa bé số khổ, vết sẹo trên mặt khanh là.

- Là tặc binh thủ hạ của An Lộc Sơn kia gây nên.

Lý U Lan chợt nhớ tới huyết án diệt môn phát sinh ở chính gia đình mình, lại nghĩ tới An Lộc Sơn hiện giờ nằm trong phòng củi Tiêu gia, thân hình mềm mại đột nhiên run rẩy, trong giọng nói mang theo oán hận vô tận:

- Hoàng thượng, An Lộc Sơn tru sát cả nhà U Lan, tru sát hơn vạn nhân mạng người Hề, khẩn cầu hoàng thượng làm chủ cho U Lan!

Lý U Lan khóc không thành tiếng, khóc ngắt tại đó, lập tức được Tú Nhi mang theo vài thị nữ đỡ trở về phòng.

Lý Long Cơ lại thở dài, trong mắt hiện lên một tia độc ác. Hắn cau mày, đột nhiên khoát tay áo:

- Tiêu Duệ, khanh muốn làm sao thì làm như thế đi, nhưng không thể tiết lộ nửa điểm tin tức... Khanh hiểu ý tứ trăm chứ?

Tiêu Duệ vui vẻ, hoàng đế đây là cho phép chính mình tru sát An Lộc Sơn. Không sai, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của Lý U Lan, nhớ lại huyết hải thâm cừu, cho dù Lý Long Cơ ý chí sắt đá cũng không kìm nổi nhũn dần đi. Nhưng hắn là hoàng đế, cái gọi là miệng vàng lời ngọc, lời của hoàng đế không thể thu hồi, hắn vừa mới hạ thánh chỉ cũng không thể không đến một ngày lại thu hồi. Nhưng hắn có thể không nhìn hành vi của Tiêu Duệ đối với An Lộc Sơn, chỉ cần không truyền ra ngoài Tiêu gia.

Đương nhiên, chờ thêm hai ngày nữa, An Lộc Sơn sống hay chết, cũng không ai quan tâm.

Tiêu Duệ cúi người thi lễ:

- Phụ hoàng anh minh!

- Hừ, trăm như ý khanh thì anh minh rồi?

Lý Long Cơ không kìm nổi hừ một tiếng:

- Khanh làm không ít chuyện sau lưng trăm, đừng tưởng rằng trăm không biết. Là trăm xem mặt mũi Huệ Phi và Nghi nhi, cũng không so đo với khanh.

Tiêu Duệ cười ha ha, khom người không nói.

Trong lòng hắn một mảnh thản nhiên, hắn biết lời này của hoàng đế tám phần có chứa tính chất thăm dò. Hắn làm những chuyện như vậy, khẳng định rất nhiều chuyện không giấu diếm được hoàng đế, như vừa thu lễ của An Lộc Sơn lại vừa bức An Lộc Sơn vào đường cùng. Nhưng có rất nhiều chuyện, Tiêu Duệ tự tin cẩn thận làm cực kỳ bí mật, hoàng đế căn bản không có khả năng biết được.

Đương nhiên, nếu hoàng đế có thể biết tất cả những việc làm của Tiêu Duệ, Tiêu Duệ còn ngồi chỗ này nói chuyện với hoàng đế và hoàng phi sao?

Lúc này Võ Huệ Phi đã định thần lại, nàng còn tưởng rằng là một sự an bài cố ý nào đó của Tiêu Duệ. Tuy rằng nàng không rõ Lý U Lan nguyên bản diện mạo như thiên tiên, vì sao biến thành dạ xoa cái mặt mũi dữ tợn.

Nàng cười duyên dáng đi tới bên hoàng đế, khi múa may ồng tay áo, lúc qua bên cạnh người Tiêu Duệ, Tiêu Duệ đột nhiên cảm giác có một ngọc thủ nhẹ nhàng véo nhẹ bên hông mình một chút.

Lý Long Cơ cười ha ha, hấn trước sau như một giống như thói quen không mấy may để ý người ngoài ở đây, đã ôm Võ Huệ Phi vào trong ngực, đặt lên đùi mình. Loại động tác thân mật này, Lý Nghi chúng nữ sớm thấy nhưng không thể trách, đã trở thành một loại biểu hiện nào đó chứng minh tình cảm nồng nàn của Võ Huệ Phi và Lý Long Cơ.

Nếu ở dĩ vãng, Võ Huệ Phi rất tự nhiên quen nằm trong ngực Lý Long Cơ; nhưng lúc này, nàng lại hơi cảm thấy có một chút không được tự nhiên và xấu hổ. Sắc mặt nàng hơi ửng đỏ, ánh mắt quyến rũ như nước hơi phát ra một chút phức tạp, vội vàng lướt qua khuôn mặt bình tĩnh tự tin của Tiêu Duệ rồi nhanh chóng thu hồi, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi đôi tay Lý Long Cơ âu yếm bên hông nàng, cúi đầu sẵn giọng:

- Hoàng thượng, ngay trước mặt mấy đứa bé.

Lý Long Cơ ngẩn ra, nhưng lập tức liền cười ha ha lên, buông Võ Huệ Phi khỏi tay:

- Nghi nhi, xem, mẫu phi con còn rất thẹn thùng.

.

Hoàng đế cải trang giá lâm Tiêu gia, còn muốn dùng cơm ấm yển ở đây, tin tức này truyền khai khắp trên dưới Tiêu gia, đám hạ nhân Tiêu gia cực kỳ kích động và cảm thấy vinh quang.

Trong mắt bọn họ, hoàng đế và hoàng phi đang được sủng ái nhất đồng thời tới nhà, loại ân sủng này có thể nói là tới cực hạn rồi.

Có thể mua sắm đồ ăn uống cho hoàng đế, có thể để hoàng đế ăn đồ ăn mình làm, mấy nữ đầu bếp Tiêu gia kích động tay thái rau cũng run rẩy lên.

Giờ phút này đã là giữa mùa thu, Tiêu Duệ vừa vận ngâm vài vò Túy Giải (cua rượu đỏ mà), hôm nay vừa lúc phát huy công dụng. Không chỉ như thế, Tiêu Duệ nhất thời hưng phấn, còn tự mình xuống bếp làm vài món ăn sở trường của hấn, trong đó còn có cá dầm đường hấn thường làm mà bốn cô gái Lý Nghi cực kỳ thích ăn.

Chịu ảnh hưởng của Tiêu Duệ, đầu bếp nữ Tiêu gia làm thức ăn đều thích cho thêm vài giọt rượu mạnh vào nồi, cho nên những thức ăn bày ra trước mặt Lý Long Cơ, không chỉ đủ cả sắc hương vị, còn tràn ngập một mùi rượu nhàn nhạt.

Lý Long Cơ hít một hơi thật sâu, khen không dứt miệng:

- Không hổ là tửu đồ, đồ ăn Tiêu gia cũng rất khác biệt, trẫm rất thích.

Võ Huệ Phi cười cười:

- Đúng là không tệ, đã nhiều ngày thần thiếp chính là ham mê đồ ăn này, cũng không muốn về cung.

Lý Long Cơ liếc mắt xem, kinh ngạc nói:

- Tiêu Duệ ở đâu? Gọi hấn đến dùng cơm với trẫm.

Lý Nghi cười đứng dậy nói:

- Phụ hoàng đích thân tới, Tiêu gia cảm thấy thấy vinh quang bội phần. Để đền đáp hoàng ân, Tử Trường tự mình xuống bếp chế vài món ăn cho phụ hoàng.

Lý Long Cơ ngạc nhiên một trận:

- Cái gì? Tiêu Duệ xuống bếp? Hấn còn có thể làm thức ăn?

Quân tử xa nhà bếp, đây là lời giáo huấn, không chỉ nói Lý Long Cơ hoàng đế này, cho dù nam tử bình thường cũng không có xuống bếp. Lý Long Cơ nghe được tin tức Tiêu Duệ xuống bếp, trình độ khiếp sợ này không thua chút gì so với khuôn mặt dữ tợn hai má đáng sợ của Lý U Lan vừa rồi.

Trên mặt Lý Nghi hiện lên một tia hạnh phúc và thỏa mãn, cúi đầu nói:

- Phụ hoàng, Tử Trường khi rảnh rỗi đều tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho mấy tỷ muội chúng con ăn, hương vị rất ngon, một lát phụ hoàng có thể nếm thử.

Lý Long Cơ không thể tin nổi cười cười, chậm rãi lắc đầu: khó trách Tiêu Duệ có thể giữ được trái tim của mấy nha đầu các con, hóa ra, hắn còn là một đầu bếp tốt.

- Hoàng thượng, xem ngài nói, Tiêu Duệ người ta rõ ràng là cực kỳ yêu mấy người các nàng, lúc này mới xuống bếp không để ý thể diện nam tử, đây vốn là chuyện tư mật giữa vợ chồng.

Võ Huệ Phi cực kỳ quyến rũ trừng mắt liếc Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Trẫm đương nhiên biết, chỉ có điều tuy rằng trẫm cũng cực kỳ yêu ái phi, nhưng trẫm là thiên tử, làm sao có thể xuống bếp chứ?

.

.

Một vò Túy Giải, một mâm cá dầm đường, Tú Nhi bưng hai loại đồ ăn Tiêu Duệ làm đi theo phía sau Tiêu Duệ bước về phòng khách. Đi được vài bước, Tiêu Duệ đột nhiên dừng bước, cúi đầu nói:

- Tú Nhi, người có dặn người đưa một phần đồ ăn tới chỗ Ngọc Hoàn không?

Tiêu Duệ tuyệt đối sẽ không để Dương Ngọc Hoàn xuất hiện trước mặt Lý Long Cơ. Dùng cơm với hai vợ chồng Lý Long Cơ trong phòng khách nội viện Tiêu gia chỉ có Lý Nghi, Chương Cừu Liên Nhi và Lý Đăng Không, Dương Ngọc Hoàn tránh trong phòng ngủ của chính mình không ra. Tuy rằng Lý Long Cơ cũng buột miệng hỏi một tiếng, nhưng bị Lý Nghi lấy lý do thân thể Dương Ngọc Hoàn không thoải mái tránh qua.

Tú Nhi khẽ mỉm cười:

- Thiếu gia, điều này còn cần ngài nói sao. Chỗ Ngọc Hoàn phụ nhân, ta đã sớm cho người đưa đi. Ngài yên tâm, mọi người ăn, chỗ Ngọc Hoàn phụ nhân đều có, giống nhau không sai.

Tiêu Duệ vui mừng vỗ vỗ bả vai Tú Nhi, Tú Nhi nha đầu này chính là thị nữ rất thân mật ấm áp lòng người, hiểu tâm tư của hắn nhất. Tuy hiện giờ Tiêu Duệ quyền cao chức trọng, trong nhà nô bộc thành đàn, thị nữ lại như mây, nhưng Tiêu Duệ vẫn giữ Tú Nhi ở bên cạnh mình.

Mặc dù không có chân chính “ăn” nàng, nhưng danh phận sớm định, thu phòng là chuyện tình sớm hay muộn, điểm này, Tiêu gia trên dưới đều rõ ràng trong lòng.

Tiêu Duệ đi vào đại sảnh, tiếp nhận vò Túy Giải từ trong tay Tú Nhi, nhẹ nhàng xé giấy niêm phong, một mùi hương nồng đậm bay ra, vừa có mùi rượu hoa quả ngát, cũng có chứa một chút mùi thơm dịu của cua, người thấy đã làm người ta say.

Cua ố vàng màu xanh nhạt được Tú Nhi dùng đũa bạc nhẹ nhàng để vào giữa bàn, Tiêu Duệ tự mình cầm lấy một con, tách mai, lộ ra thịt cua tươi ngon bên trong, cất cao giọng nói:

- Phụ hoàng, xin nếm thử tay nghề của nhi thần.

Lý Long Cơ nhìn chằm chằm Túy Giải Tiêu Duệ đưa qua nửa ngày, mới nhận lấy, kinh ngạc nói:

- Tiêu Duệ, đây là cua mà khanh chế biến à?

- Đúng vậy, đây là Túy Giải nhi thần chế. Nhi thần có thể cam đoan, phụ hoàng tuyệt đối chưa hề nếm qua.

Tiêu Duệ cười ha ha

241. Chương 226: Lý Đăng Không Bắt Kẻ Thông Dân

Tiêu Duệ ôm loại tâm tư này, đẩy cửa phòng Lý U Lan ra, rồi đi thẳng vào.

Lý U Lan đang đứng bên giường không biết si ngốc nghĩ ngợi tâm sự gì, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, quay đầu liếc lại, vẻ bối rối cùng cô đơn chợt lóe rồi biến mất trong mắt.

Tiêu Duệ lại thấy dung nhan tuyệt mỹ khuynh quốc khuynh thành kia một lần nữa, lần đầu tiên gặp thấy kinh diễm, mà lần thứ hai gặp, trong óc vẫn hiện lên hai chữ kinh diễm.

Ánh mắt Tiêu Duệ nhiều ít có chút mê ly. Hắn không khỏi suy nghĩ trong lòng, thế gian này như nào có dung nhan có thể khiến người ta say mê như này?

Sắc mặt Lý U Lan hơi đỏ lên, nàng chậm rãi đi tới phía trước, hành lễ:

- Nô tì Lý U Lan, gặp qua đại nhân!

Tiêu Duệ xấu hổ mà khoát tay áo:

- U Lan tiểu thư, thân phận nàng đã định, mặc kệ nói như thế nào, nàng đều là con gái Vĩnh Lạc công chúa, sau này không cần tự xưng nô tì.

- .

Lý U Lan thở dài yếu ớt:

- Đại nhân, U Lan nhà tan người mất bị An tặc bắt đi làm gia nô, may mà gặp được đại nhân, mới có thể báo thù rửa hận cho một nhà U Lan. U Lan đã phát xuống lời thề, cuộc đời này ở lại trong phủ đại nhân làm nô làm tỳ, báo đáp lại ân tình của đại nhân.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười:

- An tặc khi quân phạm thượng, tội này nên tru... những điều này thôi không nói. Nàng đã không chịu trở lại Dương gia, như vậy ở lại Tiêu gia cũng không phải không thể. Chỉ có điều, nói nô tỳ này hay là thôi, sau này hai ta lấy huynh muội tương xứng đi.

Trong mắt Lý U Lan phát ra một chút vui sướng, nhưng chợt tự biết xấu hổ mà cúi đầu xuống.

Tiêu Duệ chậm rãi đi về phía trước hai bước, thân hình đột nhiên đứng lại, thản nhiên nói:

- U Lan, trên mặt nàng vừa rồi.

Lý U Lan cô đơn mà cười, nàng đã sớm biết, Tiêu Duệ chắc chắn sẽ đến hỏi.

- Đại nhân.

Mây liễu của Lý U Lan nhẹ nhàng dựng lên:

- Ba năm trước đây, mẫu thân sợ bởi vì dung nhan này của U Lan mà sinh ra mầm tai vạ, đặc biệt xin tẩm mật nạ này cho U Lan từ trong tay một lão già tha phương... U Lan vẫn bảo tồn bên người, đáng tiếc, ngày đó lúc đang trốn ra phủ Đô đốc Nhiêu Nhạc, U Lan còn chưa kịp đội mật nạ lên, đã bị tặc binh của An tặc phát hiện, từ đó sa vào làm gia nô của An gia.

Lý U Lan lấy mật nạ dử tợn đáng sợ từ trong ngực ra, do dự một chút, vẫn đưa qua. Nhưng Tiêu Duệ không có đón, chỉ ồ một tiếng, cười cười:

- Thì ra là thế, chẳng qua, nàng như nào đột nhiên nhớ tới muốn mang.

Trong mắt Tiêu Duệ phát ra một chút nghiêm nghị.

Lý U Lan buồn bã cười:

- Đại nhân, U Lan tự biết hồng nhan là nguồn gốc của tai họa, sợ rằng khuôn mặt này sẽ rước lấy mầm tai vạ cho đại nhân... Tuy rằng U Lan mệnh khổ, nhưng thuở nhỏ sinh trưởng trong phủ Đô đốc, mẫu thân lại

là công chúa hoàng đế Đại Đường ngự phong, cho nên đối với việc trong cung này, cũng có biết một phần... U Lan không muốn rời khỏi Tiêu gia vào cung, cho nên liền cả gan đeo mặt nạ yết kiến hoàng thượng, xin đại nhân thứ tội.

Nói chung tâm tư Lý U Lan là như thế. Tiêu Duệ âm thầm gật đầu, hay cho một nữ tử tâm tư kín đáo, quả nhiên không phải con cái dân thường, rõ như lòng bàn tay đối với loại xã hội thượng lưu như ruồi bu bãi rác này.

Chỉ có điều Tiêu Duệ cũng không biết, Lý U Lan không chỉ vì chính mình. Nàng từ nhỏ cũng xem như là sinh trưởng trong nhà quý tộc, chỉ từ ánh mắt căm thù kia của Võ Huệ Phi, nàng liền suy đoán được đủ loại tiền căn hậu quả. Thiên kim tiểu thư may mắn còn sống sót trong cuộc tàn sát này, nữ tử người Hề mười sinh lâu ngày trong hang sói của An tộc, không phải công chúa người Hề nững nịu lúc trước kia, trong lòng của nàng, sinh tồn mới là xếp thứ nhất.

Nàng hiểu được, dung nhan này của nàng rất có thể sẽ mang đến mầm tai vạ cho nàng.

Giống như mang mặt nạ yết kiến Lý Long Cơ, sở dĩ nàng lựa chọn ở lại Tiêu gia, phần lớn là xuất phát từ suy tính tự bảo vệ mình. Nàng có thể nhìn ra được, Tiêu Duệ là một người tốt, mà tâm địa của chúng nữ Tiêu gia cũng rất thiện lương rộng lượng. Nàng ở lại Tiêu gia, cho dù là làm nô tì, ít nhất cũng có thể giữ được cả đời bình an, mà nếu về tới nhà mẹ đẻ của mẫu thân mình, chính nàng một Hề nữ không cha không mẹ, sợ là cũng không có ngày lành gì.

- Ta hiểu được.

Nụ cười của Tiêu Duệ có vẻ cực kỳ ôn hòa, đối mặt với cô gái thân thể cực kỳ bi thảm này, kỳ thật lòng dạ hẳn cũng không cứng rắn được:

- U Lan, chậm nhất sau ba ngày, ta sẽ giao đầu An Lộc Sơn cho nàng, để nàng tế lễ cha mẹ và tộc nhân đã mất của nàng.

=====

Tiêu Duệ ở trong phòng Lý U Lan hơn nửa canh giờ, điều này làm cho Lý Đăng Không rất là khó chịu. Lý Nghi biết tình huống không đúng, vội vàng “đuổi” Tiêu Duệ tới phòng ngủ của Lý Đăng Không. Tiêu Duệ cũng biết Lý Đăng Không tính tình nóng nảy, cũng không quá để ý, vào phòng nói dăm ba câu liền đùa Lý Đăng Không vui vẻ ra mặt.

Kế tiếp, lại một đêm kiều diễm, bên ngoài gió thu hiu quạnh, trong phòng cảnh xuân vô hạn, loại tương thân tương ái trên giường chiếu giữa vợ chồng này, tạm thời không cần nói rõ.

Ngày hôm sau, tham gia triều hội trở về, Tiêu Duệ vừa mới vào cửa, liền phát hiện hơn mười thị vệ người Bắc đi theo Na Nhận trở về di chuyển tộc nhân.

Bọn họ quen xếp thành hàng đứng trong ngoại viện, côn sắt màu đen trong tay dắt bên hông; mà Na Nhận, đang đứng trước đội ngũ, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cửa lớn.

Hiện giờ những thị vệ người Bắc này sớm đã không thể so với dĩ vãng. Bọn họ ban đầu võ nghệ mạnh mẽ, sau lại học một thân công phu với các hộ viện am hiểu vật lộn của Tiêu gia, hiện giờ mang hơn mười thị vệ người Bắc này ra ngoài, thật sự muốn thao luyện thực chiến, cũng không kém hơn bao nhiêu so với thị vệ trong cung.

Trước mắt Tiêu Duệ sáng ngời, Na Nhận đã nhào tới, khom người cúi đầu:

- Đại nhân, Na Nhận đã trở lại.

Tiêu Duệ dùng sức vỗ bả vai hùng tráng của Na Nhận, cười ha ha:

- Trở về khi nào vậy?

- Hồi bẩm đại nhân, vừa mới chạy tới Trường An.

- Tốt. Các huynh đệ một đường vất vả, Na Nhận đi phòng thu chi cầm trăm quán tiền đến, phân cho mọi người, coi như là một chút tâm ý của Tiêu mỗ.

Tiêu Duệ đi qua, chào hỏi đám thị vệ người Bắc.

Tiêu Duệ luôn hào phóng, đối với phần thưởng của hắn, đám hộ vệ người Bắc cũng không có gì tiếc. Lại nói, đối với những người đàn ông Bắc này mà nói, sở dĩ bọn họ trung thành và tận tâm với Tiêu Duệ, cũng không phải bởi vì Tiêu Duệ hào phóng, mà bởi vì Tiêu Duệ đối đãi bọn họ thành khẩn không kiêu căng.

Không cần nói gì khác, hơn mười thị vệ người Bắc, người nào Tiêu Duệ cũng có thể gọi tên ra, đều có thể xưng huynh gọi đệ với bọn họ. Điểm này, chỉ sợ đám quyền quý trong thành Trường An, không một người có thể làm được.

Phải biết rằng, Tiêu Duệ hiện giờ cũng không phải là lúc trước, hắn quyền cao chức trọng quyền thế và lực ảnh hưởng không thua gì Lý Lâm Phủ. Làm một kẻ bề trên cao cao tại thượng, trong mắt có thể dung được một người thị vệ dị tộc nho nhỏ, đây không thể không làm cho đám thị vệ người Bắc cảm động trong lòng.

Tiêu Duệ cũng không phải có ý muốn thi ân với thị vệ người Bắc, làm màu làm mè vân vân. Hắn đối với tôi tớ khác trong phủ cũng rất khách khí, đây là rõ như ban ngày, từ xưa tới giờ đều là như thế.

Đám thị vệ người Bắc cười ha ha, chợt vây quanh Tiêu Duệ nói chuyện tình mình trở lại Thoán khu, khuyên bảo tộc nhân di chuyển. Tiêu Duệ nhần nại hàn huyền với bọn họ nửa ngày, lúc này mới chuẩn bị quay về nội viện. Nhưng chưa đi được mấy bước, chợt nghe Na Nhận cất cao giọng nói:

- Đại nhân, vừa rồi có người muốn Na Nhận nhắn một tin cho đại nhân, nói buổi trưa hôm nay A Đại chờ đại nhân ở Phù Dung Các.

.

.

Thấy Tiêu Duệ vội vã rời phủ mà đi, Lý Đăng Không vừa mới ra khỏi phòng có chút kinh ngạc. Đêm qua mấy độ triển miên, nàng hạnh phúc khoái hoạt muốn chết, trên khuôn mặt long lanh còn ẩn hiện một chút ửng đỏ:

- Tiêu lang!

Lý Đăng Không hô.

Nhưng dường như Tiêu Duệ không có nghe thấy, hoặc là làm bộ như không nghe thấy, bước chân không dừng, rời đi nhanh. Chờ lúc Lý Đăng Không cong môi đuổi theo ra cửa phủ, tung tích hắn đã sớm biến mất.

Lý Đăng Không chà chà chân, bất mãn nói thầm hai tiếng, quay người lại, liền thấy Na Nhận.

Được Tiêu Duệ ảnh hưởng, Lý Đăng Không các nàng đối với bọn thị vệ hạ nhân trong phủ cũng không có ra vẻ quá lớn. Nàng vẫy tay với Na Nhận:

- Na Nhận, lại đây, ta có lời hỏi ngươi.

Na Nhận ngẩng ra, cũng không dám chậm trễ, khẩn trương tới thì lễ:

- Gặp qua phu nhân.

- Na Nhận, Tiêu Lang rời phủ đi đâu, ngươi có biết không?

Lý Đăng Không hỏi.

- Ô, đại nhân rời phủ đi Phù Dung Các gặp một người.

Na Nhận không chút nghĩ ngợi, liền buột miệng nói ra. Nhưng hắn lập tức thấy sắc mặt Lý Đăng Không có chút "cứng ngắt", không khỏi nhảy dựng trong lòng, thầm mắng chính mình mau mồm mau miệng.

Phù Dung Các là địa phương gì, Lý Đăng Không còn có thể không biết, đó là chỗ tầm hoa vấn liễu ẩm yển của đám lăng tử Trường An. Chính trạng phu mình đột nhiên đi tới loại địa phương này, dựa theo hiểu biết của Lý Đăng Không đối với Tiêu Duệ, tự nhiên hiểu được Tiêu Duệ không có khả năng đi chơi kỹ nữ, nhưng nếu nói hẹn gặp với người, đối phương kia chắc chắn là con gái.

- Gặp người nào?

Lý Đăng Không sắc mặt không tốt truy hỏi.

Na Nhận không dám nói thêm nữa, chỉ sợ sinh ra “vấn đề” giữa chủ nhân và chủ mẫu của mình, ấp úng nói hàm hồ.

Lý Đăng Không chợt nhớ đám người Na Nhận mới trở về từ Thoán khu, không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Có phải là nữ vương kia hay không?

242. Chương 227: Gió Thu Ngàn Dặm Phù Dung Múa

Lý Đăng Không đoán đúng, Tiêu Duệ tới Phù Dung Các đích thật là gặp lại nữ vương người Thoán A Đại.

Tuy rằng người Thoán đang di chuyển tới Tây Vực, nhưng A Đại vẫn mang theo một số người nửa đường lại tới Trường An.

Thứ nhất muốn nhắc lên vài yêu cầu hợp lý với triều đình Đại Đường về con đường vận mệnh của tộc nhân, tranh thủ lợi ích lớn nhất; thứ hai cũng thuận đường thăm Tiêu Duệ tình nhân một đêm của bản thân.

Tuy rằng chỉ có một đêm xuân, nhưng trong lòng A Đại, một đêm triền miên này chính là duyên phận cả đời.

Nghe nói Phù Dung Viên ngoài thành Trường An cảnh sắc vô song, A Đại liền mang theo hai thị nữ sớm định tốt một nhả gian tại Phù Dung Các, lẳng lặng chờ ở đó, không bao lâu, quả nhiên Tiêu Duệ tới đây.

Đáng tiếc, không đợi hai người nói vài câu tương tư gặp lại, một đám Võ lâm quân như lang hổ đã bao vây Phù Dung Viên lại. Thái giám nữ và thị vệ trong cung bắt đầu đuổi du khách trong Phù Dung Viên và khách rượu trong Phù Dung Các đi, nói là hoàng đế đột nhiên muốn ắm yến trong Phù Dung Viên vân vân.

Nếu là hoàng đế muốn trưng dụng Phù Dung Viên, trong lòng đám du khách có oán hận gì cũng không dám nói, cũng đành buồn bực rời khỏi Phù Dung Viên. Tiêu Duệ bất đắc dĩ, cũng đành cùng A Đại và tùy tùng theo ra ngoài phía sau dòng người.

Chờ hai người ra ngoài Phù Dung Viên, bước trên đường đá rộng lớn ra ngoài là lúc nghi trượng của hoàng đế đã bắt đầu chậm rãi tiến vào trong Phù Dung Viên.

Đám người Tiêu Duệ vội vàng né tránh sáng một bên đường, cũng không nghĩ, vị quý nhân trong nghi trượng thò đầu ra liếc về phía dân chúng ven đường trong nháy mắt, trong lúc vô ý thấy Tiêu Duệ đứng ở ven đường. Không bao lâu một thái giám vội vàng chạy đến, truyền đạt khẩu dụ của hoàng đế, muốn hân lưu lại hầu tiệc rượu.

Tiêu Duệ không làm sao được, đành ở lại, mà A Đại cũng chỉ buồn bực một mình mang theo thị nữ trở về nhà khách mình ở lại.

.

.

Nói nghiêm khắc lại, đây là một gia yến của hoàng thất Lý Đường, hoặc là nói là gia yến hoàng đế Lý Long Cơ an bài để nghênh đón người anh Ninh Vương Lý Hiến tấy trần. Người tham dự, không ai khác, toàn bộ đều là mấy người con của hoàng đế Duệ Tông, hoàng đế Lý Long Cơ và Huệ Phi, Ninh Vương Lý Hiến Kỳ Vương Lý Phạm, Thọ Xương công chúa, Tiết Quốc công chúa, bởi vì Ngọc Chân đi thăm Chung Nam nên không tới.

Lý Hiến này cũng không phải Thân Vương tầm thường, hẳn có một tên hiệu gọi Nhượng Hoàng.

Ở tây bắc Bồ Thành có một tòa lăng, bia trước lăng: Đường Nhượng Đế Huệ Lăng, bằng các hoàng đế Đại Đường, cũng không có vị Nhượng Đế này, nhưng tìm đọc sách sử, một triều Đường, chỉ có một người được phong làm “Nhượng Đế” là Lý Hiến đại ca của Đường Huyền Tông Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ đứng hàng thứ ba, nếu theo quy luật trường ấu không tới phiên hẳn làm hoàng đế. Ổn định Vi Hậu loạn bậy Hậu Đường, Duệ Tông Lý Đán lại một lần nữa lên ngai vàng hoàng đế, theo lễ pháp lập con

cả Lý Hiến làm thái tử nhưng người có công cao nhất ổn định loạn Vi Hậu là Lý Long Cơ, vì vậy Lý Đán vô cùng đau đầu, nếu xử lý không tốt chỉ sợ lại là một hồi nội loạn. Đúng lúc này, Lý Hiến dâng thư khước từ:

- Người phù hợp thái tử, thiên hạ cùng coi trọng, lúc yên bình thì trường trước, quốc nạn thì về có công. Nếu không thích hợp, bốn bề thất vọng, không phải phúc của xã tắc, nay thần dám lấy chết để xin.

Lý Hiến khóc lóc khẩn cầu, Duệ Tông rất cảm động, như ý lập Lý Long Cơ làm thái tử.

Kỳ thật, toàn bộ quân quyền lúc đó đều nằm trong tay Lý Long Cơ, tất cả công khanh trong triều đều ủng hộ Lý Long Cơ, Lý Hiến khước từ đúng lúc, vẫn có thể xem là cử chỉ sáng suốt. Trong mắt Tiêu Duệ, Lý Hiến này là một người có trí tuệ lớn, cũng không bởi vì tham quyền lợi mà dẫn đến đi lên con đường không lối về.

Nguyên nhân chính là như thế, sau khi Lý Long Cơ đăng cơ, đối xử với huynh đệ vô cùng tốt. Vì lần đầu tiên của các triều đại, Lý Long Cơ xây dựng một tòa lầu sáng chói hoa mắt, cùng các huynh đệ dùng cơm, cùng nhau đàm thi luận phú, cùng nhau chơi cờ, cùng nhau đánh cầu chọi gà. Mấy người còn thường xuyên họp tấu, Lý Long Cơ đánh trống, Lý Hiến thổi sáo, một cảnh tượng vui vẻ hòa thuận. Đám người Lý Hiến cũng rất thích thời, an phận thủ thường, không hề hỏi triều chính.

=====

Gió thu đưa tới sự dễ chịu, dưới ánh mặt trời sáng lạn, trong biển phù dung nhiều màu nhiều vẻ, tấm thảm hồng cực lớn trải giữa biển hoa, vài chiếc bàn gỗ đàn hương bày hàng hình tam giác, Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi cao nhất, Ninh Vương Lý Hiến và Kỳ Vương Lý Phạm bên trái, công chúa Thọ Xương và những người khác bên phải.

Trong những người này, chỉ có hai người Tiêu Duệ chưa thấy, một là Ninh Vương Lý Hiến du lịch thiên hạ vừa mới quay về Trường An không lâu, một là Thọ Xương công chúa, những người khác, đều là người quen, mà Kỳ Vương lại là người yêu thích thơ văn, tiệc rượu trong phủ thường mời Tiêu Duệ qua.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng đi tới, quỳ xuống hành lễ:

- Nhi thần bái kiến phụ hoàng mẫu phi.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Tiêu Duệ, gặp qua Ninh Vương hoàng thúc, còn có Thọ Xương hoàng cô của con.

Tiêu Duệ gật gật đầu, qua chào.

Lý Hiến đối nhân xử thế khiêm tốn, người đáng phượng cực kỳ tuấn mỹ, lại thêm tao nhã. Hắn cười ha ha miễn lễ:

- Miễn lễ, đây là tài tử Tửu Đồ Tiêu Duệ danh khắp thiên hạ lâu nay? Hoàng thượng, ánh mắt cô bé Hàm Nghi không tồi.

- Vương gia quá khen.

Tiêu Duệ cười cười, lại đi đến trước mặt Thọ Xương công chúa, hành lễ:

- Tiêu Duệ bái kiến Thọ Xương hoàng cô!

Thọ Xương công chúa ước chừng bốn mươi tuổi, màu da trắng nõn ngũ quan cũng cực tinh xảo, xem lúc còn trẻ cũng là một mỹ nhân trang điểm xinh đẹp. Chỉ có điều thân thể nàng hơi gầy, hơn nữa khóe miệng hơi vênh, cho người ta một loại cảm giác âm lãnh.

Nàng giống như có chút không thích Tiêu Duệ, sắc mặt thản nhiên, chỉ lạnh lùng khoát tay áo:

- Miễn lễ, bản cung cũng không dám nhận đại lễ của Tiêu đại nhân.

Tiêu Duệ ngăn ra, lời này của Thọ Xương công chúa rõ ràng có chút ý châm chọc khiêu khích. Hắn có chút nghi hoặc, quan hệ giữa mình và người trong hoàng tộc khá tốt, như thế nào Thọ Xương công chúa này mới gặp mình, sao thái độ không thân thiện thế này?

Tiêu Duệ vừa trở lại, hơi trầm ngâm, trong đầu đột nhiên điện giật: đúng rồi, đúng rồi, phò mã gia của Thọ Xương công chúa này là Thôi Thực nhị thiếu gia Thôi gia, cũng chính là Thôi nhị thúc, chắc là vì duyên có Thôi gia, xem mình có chút không vừa mắt đi?

Tiêu Duệ ngồi chỗ đầu tiên dưới mấy bàn của Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi.

Lý Long Cơ gật đầu với Cao Lực Sĩ. Từ một tiếng la “nổi nhạc” khàn khàn của Cao Lực Sĩ, Lý Quy Niên nổi tiếng trong nhạc cung đình Đại Đường dẫn đầu một đám nhạc công liền tấu lên âm nhạc tươi mát như tri âm tri kỷ tráng lệ.

Người Đường thích âm luật được ca múa, loại gia yến hoàng gia này, trình tự cực kỳ rườm rà, mà mỗi một trình tự đều có một nhạc khúc vận luận, như tiệc rượu có nhạc rượu, rượu quá tam tuần có nhạc ăn uống no sau, ca múa có nhạc ca múa, đồ ăn hết dâng trà bánh lại có nhạc thanh tâm... vân vân.

Tiệc rượu mở ra không lâu, Lý Kỳ vội vàng đến, lặng lẽ ngồi ở vị trí chuẩn bị tốt cho hắn trước đó, thoáng quảng cái nhìn hiếu ý về phía Tiêu Duệ, hắn đột nhiên nhận được khẩu dụ hoàng đế muốn hắn bồi yến, chờ khi chạy đến, ẩm yến đã sớm bắt đầu.

Một đám vũ nữ nhẹ nhàng múa phụ họa tiếng nhạc đàn sáo trên thảm hồng, trong mắt Tiêu Duệ, kỹ thuật nhảy này cực kỳ đơn điệu, đơn giản chính là xoay thắt lưng bày mông phát tay áo, thứ tự tuần hoàn lặp lại. Nếu không phải quần áo hoa lệ xán lạn, điệu múa này cũng không đáng xem một chút nào. Hắn không rõ, người Đường này vì sao lại không biết chán đối với loại ca múa này.

Võ Huệ Phi cười quyến rũ với Lý Long Cơ, không ngờ cũng duyên dáng đi ra giữa sân, một âm thanh cao vút nổi lên từ đàn nhạc, nghệ thuật vũ y màu vàng sáng bắt đầu vung lên, các vũ nữ hai tay nắm thắt lưng, đầu vai nhẹ nhàng co lại theo nhạc luật, ôm lấy Võ Huệ Phi ở giữa tay áo dài nhẹ nhàng tung bay, vòng eo xòe ra, khi thì nhảy, khi thì bay, từng cơn gió thổi qua, cuốn theo một vài cánh sen hoặc trắng hoặc hồng, nhẹ vờn xung quanh người Võ Huệ Phi, một đám xoay tròn, chậm rãi bay xuống.

Dáng múa xòe ra, thần thái tao nhã, ý vị nhẹ nhàng, mọi người xem ngay mắt, cho dù là Tiêu Duệ không thích ca múa Đại Đường, cũng âm thầm tán thưởng không ngừng.

Một cô gái quyến rũ đến mức tận cùng tao nhã đến mức tận cùng cao quý đến mức tận cùng. Tiêu Duệ nhìn mẹ vợ quốc sắc thiên hương phong vận vẫn còn, ánh mắt cũng có chút đại ra.

Lý Kỳ tự hào mỉm cười.

Lý Long Cơ lại say mê lấy tay gõ xuống bàn theo dáng múa và tiếng nhạc, phần luyện tiếc và vui mừng trong ánh mắt kia lại không che lấp được.

Nhạc luật đột nhiên triển miên lên, một ca sĩ đứng trong một góc sân, nhẹ nhàng hát lên. Mà dáng múa của Võ Huệ Phi cũng chợt mềm lại, eo lưng xinh đẹp của nàng nhẹ nhàng hoạt động, bên hông lộ ra da thịt non mịn phấn bạch, mà ngay một chớp mắt này, Tiêu Duệ rõ ràng nhìn thấy trong mắt Lý Hiến phát ra một chút dục vọng cuồng nhiệt.

.

.

Điệu múa nghệ thuật vũ y này, Võ Huệ Phi nhảy nhẹ nhàng vui vẻ. Tiêu Duệ cách gần một thước, nhìn thấy một tầng mồ hôi trên trán nàng kia, cùng với si tình oán ngữ như có như không trong ánh mắt như nước của nàng, trong lòng run lên. Mà trong ánh mắt Võ Huệ Phi ngay khi nàng nhẹ xoay lưng eo ngoái đầu nhìn lại, tâm tư Tiêu Duệ có chút mờ ảo, ma xui quỷ khiến liền ngâm ra vài câu trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị:

Vân tán hoa nhan kim bộ diêu. Phù dong trưởng noãn độ xuân tiêu.

(Ngày dạo sen vàng bay tóc mượt, đêm xuân trưởng ấm ủ đào hoa.)

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triêu.

(Mặt trời lên vội đêm xuân ngắn, từ đây nhà vua chẳng thị triều.)

Mặc dù thanh âm của hắn rất nhỏ nhưng Lý Kỳ bên cạnh cùng với Võ Huệ Phi múa bên người hắn lại nghe vào lỗ tai.

Dáng múa của Võ Huệ Phi hơi ngừng lại, biết hắn là nói nàng dịu dàng quyến rũ động lòng người câu dẫn Lý Long Cơ khổ vì đêm xuân ngắn không muốn lâm triều. Câu thơ này có chút diễm lệ mờ ám, mặc dù có ý thừa nhận dung mạo nàng xinh đẹp, nhưng nghĩ đến một tầng kia, trong ánh mắt Võ Huệ Phi rõ ràng có chút xấu hổ.

Nàng thừa dịp đột nhiên vung tay áo thật dài mà hoa lệ, cổ tay áo bay qua trước mặt Tiêu Duệ, một cánh phù dung màu phấn hồng xoay vòng, nhẹ nhàng rơi vào trong chén rượu của hắn.

Lý Long Cơ nhẹ nhàng cười:

- Tiêu Duệ, vừa rồi ngươi mới ngâm câu thơ gì, nói ra cho trẫm nghe một chút.

Tiêu Duệ cười cười đứng dậy nói:

- Phụ hoàng, mẫu phi dáng múa uyển chuyển làm cho vui vẻ, nhi thần chỉ làm từ tán dương, không có ngâm thơ.

Vân tán hoa nhan kim bộ diêu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đây vốn là câu thơ Bạch Cư Dị miêu tả Dương Ngọc Hoàn, tuy Tiêu Duệ thấy Võ Huệ Phi nghệ thuật tung bay, tình chàng ý thiếp với Lý Long Cơ, rất có thần vận trong ý cảnh câu thơ của Bạch lão tiên sinh, nhất thời lơ đãng buột miệng nói ra.

Nhưng Cao Lực Sĩ lại ở một bên khẽ mỉm cười:

- Hoàng thượng, lão nô ngược lại nghe thấy vài câu điệu ngữ này của Tiêu đại nhân.

- Ồ? Nói cho trẫm nghe.

Lý Long Cơ nghiêng đầu hứng thú nhìn Cao Lực Sĩ.

Tiêu Duệ âm thầm mắng một tiếng, Cao Lực Sĩ đang há mồm, đột nhiên thấy Tiêu Duệ quăng tới ánh mắt “không tốt”, nao nao, cũng không nghĩ nhiều, cất cao giọng nói:

- Vân tán hoa nhan kim bộ diêu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu. Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đuôi mày Lý Long Cơ nhảy dựng, cười ha ha lên, chỉ vào Tiêu Duệ cười mắng:

- Ngươi đứa bé này, ngươi đây là đang nói trẫm cùng Huệ Phi.

Nếu câu thơ này do người khác ngâm ra, hoặc là có thể có phần ý mờ ám, sợ là sẽ đưa tới sự bất mãn của Lý Long Cơ. Nhưng lời này đi ra từ miệng Tiêu Duệ con rể hắn, lại mang một hương vị nói giỡn giữa vãn bối với trưởng bối. Mà Lý Long Cơ cẩn thận thường thức, thật đúng là cảm thấy câu thơ này miêu tả chân thật nhu tình mật ý giữa hắn và Võ Huệ Phi, cho nên, không chỉ có không tức giận, ngược lại trong lòng lại sinh ra một chút nhu hòa.

Võ Huệ Phi chậm rãi khoát tay áo, tiếng nhạc chấm dứt dáng múa của nàng cũng chợt ngừng lại. Nàng duyên dáng đi xuống sàn nhảy bước trở về, trên đường lúc đi ngang qua bên người Tiêu Duệ, trong mắt mờ hồ phát ra một chút giận dữ khiến Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu.

Cái gọi là câu thơ vài ý nghĩa, nghe vào trong tai người khác nhau, liền hiểu theo hàm nghĩa không giống.

Vui mừng và nhu tình của Lý Long Cơ nổi lên, mà trong lòng Võ Huệ Phi thì có chút phức tạp nói không ra là loại tư vị gì, chung quy cảm thấy trong câu chữ của Tiêu Duệ có hương vị nói không rõ.

Lý Hiến cao giọng cười to nói:

- Quả nhiên là tài tử Tử Đồ thanh danh hiển hách. Hoàng thượng, tài thơ của Tiêu Duệ quả nhiên xuất chúng, xuất khẩu thành thơ, làm người ta tán thưởng.

Dừng một chút, Lý Hiến lại nói:

- Hoàng thượng, chúng ta và hoàng thượng Huệ Phi nương nương ẩm yến trong Phù Dung Viên, cảnh đẹp như thế không ngâm thơ thật sự là rất đáng tiếc.

Ý tứ của Lý Hiến, vốn là muốn nhân cơ hội xem tài thơ của Tiêu Duệ. Nhưng lời hắn còn chưa nói xong đã bị Thọ Xương công chúa đổi diện cắt đứt:

- Hoàng thượng, Ninh Vương huynh, thần muội nghe nói thái tử điện hạ tài trí nhanh nhẹn, hôm nay sao không mời thái tử điện hạ tức cảnh ngâm một bài thơ, cũng để cho chúng thần muội mở nhãn giới.

Lý Hiến sững sốt, nhưng mỉm cười lơ đãng, gật đầu.

Mà Lý Long Cơ lại nhú mày. Ai chẳng biết, thái tử hiện tại Thịnh Vương Lý Kỳ lúc trước còn trẻ ham chơi, không có được bao nhiêu sách, trên phương diện văn học này không có bao nhiêu bản lĩnh, muốn để hắn ngâm thơ đó chỉ là làm khó hắn. Lý Long Cơ biết, Thọ Xương công chúa ủng hộ Khánh Vương Lý Tông kế thừa ngôi vị hoàng đế, bởi vì Lý Tông luôn rất thân cận với Thọ Xương công chúa, cảm tình cũng tốt lắm, lần này cố ý nêu vấn đề, đơn giản là nhân cơ hội nhục nhã Lý Kỳ một chút thôi.

Võ Huệ Phi lại thầm mắng trong lòng vài tiếng nhưng nàng cũng không có cách nào, cuối cùng không thể trực tiếp đi ra nói Lý Kỳ không hiểu ngâm thơ chứ? Phải biết rằng, Thịnh Đường là một quốc gia thơ ca, gần như mỗi người đều có thể ngâm ra mấy bài thơ. Cái gọi là đọc quen ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ cũng sẽ làm được thơ, sinh hoạt trong một bầu không khí như vậy, không biết ngâm thơ quả thật là một chuyện tình mất mặt nhất.

Lý Kỳ mặt đỏ tai hồng đứng dậy, nhìn qua phía Tiêu Duệ bên cạnh.

Ngay trước mặt nhiều trưởng bối hoàng gia như vậy, hắn tự cảm thấy rất mất mặt, nhưng Tiêu Duệ lại không có cảm giác rất mất mặt gì, hoàng đế cũng không phải thi nhân, làm thái tử không hiểu ngâm thơ tính là cái gì. Thấy sắc mặt Tiêu Duệ thờ ơ, trong lòng Lý Kỳ bi thương thở ra một tiếng, sắc mặt càng thêm đỏ lên.

- Thái tử điện hạ, phía trước cảnh đẹp như thế, các hoàng cô đang chờ câu hay của ngài đây?

Khóe miệng Thọ Xương công chúa hiện lên vẻ trào phúng.

Lý Kỳ trong lòng nàng, là một tiểu tử thói tha không nghề nghiệp không học vấn. Đối với việc Lý Kỳ đoạt vị thái tử của Lý Tông nàng đã sớm mang bất mãn trong lòng, hiện giờ tìm được cơ hội, vậy còn không phải tận tình giải phóng một chút “oán hận” trong lòng.

- Ta.

Lý Kỳ ấp úng nói.

Thấy đứa con mình xấu mặt, trên khuôn mặt quyền rũ của Võ Huệ Phi cũng cảm thấy có phần khó chịu, cúi đầu xuống.

Lý Kỳ quay đầu cầu cứu giống như vụng trộm nhìn Tiêu Duệ, Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu.

.

.

Lý Kỳ đang xấu hổ, lại nghe ngoài cửa bên Phù Dung Viên truyền đến một số âm thanh ồn ào.

Lý Long Cơ nhú mày trầm giọng nói:

- Người nào làm xôn xao ẩm ỹ ở bên ngoài?

Hoàng đế dẫn tới ẩm yến ở đây, sao có người lá gan lớn như vậy? Nếu nói đến ai khác thật đúng là không có lá gan này, nhưng Lý Đăng Không cũng là ngoại lệ, nàng một mạch vội vã đi tới, chuẩn bị phải “bắt kẻ thông dâm”, thuận tiện giáo huấn A Đại. Nhưng sau khi đi vào Phù Dung Viên, đã thấy Phù Dung Viên bị Võ lâm quân giới nghiêm tăng tăng, nói là hoàng đế ẩm yến ở đây, Tiêu Duệ cũng ở trong đó bởi vậy, Lý Đăng Không liền có chút tò mò.

Nàng thật ra còn nghĩ người hoàng đế ban thưởng yến ở đây do Tiêu Duệ tiếp khách, chẳng qua, A Đại không có chính thức vào cung yết kiến, mà cho dù là yết kiến hoàng đế, nàng cũng không có mặt mũi lớn như vậy, có thể làm cho Lý Long Cơ chuyên môn rời cung thiết yến nàng.

Cao Lực Sĩ cười ha ha, trở về bẩm báo:

- Hoàng thượng, là phu nhân của Tiêu Duệ.

Lý Long Cơ ồ một tiếng:

- Hóa ra là nha đầu kia, cũng để cho nàng vào đi.

.

.

Lý Đăng Không nửa đường đâm ngang một gậy, nhưng Lý Kỳ xấu hổ cũng không được giải trừ chút nào.

Thọ Xương công chúa có chút mất kiên nhẫn:

- Thật ra thái tử ngài ngâm hay không ngâm?

Lý Kỳ thở dài trút giận, vừa mới trông thấy một chút ánh mắt Tiêu Duệ truyền tới, thở dài:

- Hoàng cô, Lý Kỳ tài sơ học thiển, trong lúc vội vàng, quả thật ngâm không ra câu hay, con xin hoàng cô và phụ hoàng thứ tội!

Thọ Xương cười khinh một tiếng:

- Ồ, không thể tưởng được đường đường thái tử điện hạ... Hoàng thượng, hai vị hoàng huynh à, ta xem thanh danh tài tử môn sinh thiên tử của Tiêu Duệ cũng không xứng đáng cái tên đó... Nếu không, thái tử theo hần học tập, như thế nào ngay cả.

Tuy rằng lời nói của Thọ Xương công chúa nhẹ nhàng, cũng có chứa phần sắc thái nói giỡn, nhưng nghe vào lỗ tai Lý Kỳ cũng chẳng ra tư vị gì, mà trong lòng Tiêu Duệ lại vừa động: a, hóa ra Thọ Xương công chúa này nói chính là hướng tới mình.

Tuy nhiên, Tiêu Duệ lại không muốn cãi cọ với nàng trên vấn đề không quan trọng ở đây, mà trên thực tế, cãi cọ cũng không ra một kết quả gì.

Tiêu Duệ cười:

- Thọ Xương điện hạ, thái tử là thái tử của một quốc gia, thường ngày học tập chính là đại sách đại kế trị quốc an bang, về phần thi từ ca lệnh phong hoa tuyết nguyệt này đó, bản lĩnh nông sâu cũng chẳng phải quan trọng. Chỉ cần thái tử điện hạ lúc nào cũng lấy phụ hoàng làm khuôn mẫu, tương lai ra sức trở thành một vị vua anh minh bốn biển tới triều bái là được.

Lý Long Cơ cười ha ha lên:

- Nói đúng.

Hai mắt Võ Huệ Phi sáng ngời, chợt ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi ngay ngắn, một chút nếp nhăn nơi khóe mắt lúc này như hoa sen nở rộ, nụ cười trên mặt ngày càng đậm.

Khóe miệng Kỳ Vương tím tím cười, hần rất hiểu Tiêu Duệ, mà Lý Hiến âm thầm nhếch ngón tay cái, thầm nghĩ Tiêu Duệ này rất biết nói chuyện, câu nói lơ đãng đầu tiên để Lý Kỳ thoát khỏi khó khăn, mặc dù lời này có chút “gượng ép”, nhưng nghe thấy vẫn làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lý Kỳ vừa then vừa mắc cỡ, cúi đầu ngồi ở chỗ kia, cảm xúc phập phồng.

Từ giờ phút này, hần quyết định phải khắc khổ ra sức học hành thi thư, không cần có thể xuất khẩu thành thơ giống như tỷ phụ vậy, ít nhất không thể tiếp tục rơi vào làm trò cười cho người ta. Nhưng hần trời sinh không thích đọc sách, tuy rằng mấy ngày luận bị Tiêu Duệ “bắt buộc” đọc một số sách, nhưng hần nghĩ tới cảnh tượng bù đầu rối tai này, không khỏi có vài phần đau đầu.

Thọ Xương cười lạnh một tiếng:

- Người đây là nói cái gì? Kể làm quân, chú ý thành tựu về văn hóa giáo dục võ công, giống như hoàng thượng, tài văn chương hơn người, võ có thể an bang, sáng lập cơ nghiệp đời sau; giống như Khánh Vương, văn võ song toàn tài đức vẹn toàn.

Tiêu Duệ cười cười, cũng không cãi cọ.

Thọ Xương thấy hắn có ý “ẩn nhẫn”, cũng không khỏi càng thêm tin cái nhìn của Thôi Hoán và Lý Tông đối với Tiêu Duệ: mua danh chuốc tiếng, nói quá đúng. Kỳ thật, giữa Thọ Xương và Tiêu Duệ cũng không có mâu thuẫn gì, cũng không biết “ẩn tượng bất lương” của nàng đối với Tiêu Duệ trên cơ bản xuất phát từ một loại bài xích tự nhiên bởi vì Thôi Hoán, bởi vì Lý Tông.

Nàng bĩu môi:

- Hoàng thượng, thần muội đề nghị hãy tìm kiếm một người thầy khác cho thái tử điện hạ đi.

Lý Long Cơ nhú mày, còn chưa nói gì, Lý Đăng Không một bên thờ ơ lạnh nhạt hơn nửa ngày rồi cuộc kiểm chế không được. Thọ Xương cố ý nhục thái tử, Lý Đăng Không không xen vào cũng không muốn quản. Nhưng là, Thọ Xương nhắm đầu mâu ngay chính trượng phu mình yêu mến, Lý Đăng Không luôn có tiếng điều ngoa không nhường người khác làm sao có thể ăn cái mẹt này.

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Thọ Xương điện hạ, Tiêu lang nhà ta tài học hơn người, mọi người đều biết, có khả năng làm thầy thái tử, cần gì nói điều thừa?

- Phải không?

Thọ Xương liếc Tiêu Duệ, khoe miệng nhẹ nhàng nhướng lên.

Lý Đăng Không trông thấy ý trào phúng trên mặt Thọ Xương, miệng nói ra:

- Chính là ngâm thơ thôi, không chỉ nói Tiêu lang nhà ta, cho dù ta, cũng không kém hơn so với đệ tử Thôi gia các người bao nhiêu.

Thọ Xương bất mãn trừng mắt liếc Lý Đăng Không, trong lòng thầm mắng:

- Nha đầu xấu xí không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng Lý Đăng Không là con gái Lý Lâm Phủ, trong hoàng tộc lại có tiếng điều ngoa khó chơi, Thọ Xương cũng không nên quá mức khiến nàng khó chịu, chỉ cười khinh thường:

- Ô, thiên kim tướng phủ chỉ biết cười ngửa bần tên của chúng ta cũng học được ngâm thơ đối đáp rồi? Khó, khó nhỉ.

- Người không nên khinh người.

Lý Đăng Không có chút nóng nảy. Tuy rằng nàng điều ngoa, nhưng là thích thể diện, bị Thọ Xương kích như vậy, cũng có chút sượng mắt. Nhưng, tuy rằng nàng cũng rất có tài học, nhưng trong lúc cấp thiết phải một mình ngâm ra một bài thuận theo phong cảnh, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đang sốt ruột khó chịu, thấy Tiêu lang của mình lấy tay nhẹ nhàng kéo một cánh phù dung bên cạnh lên, nhẹ nhàng lay động, cánh hoa phù dung vờn theo gió mát, bay xung quanh Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cười cười đứng dậy nói:

- Phụ hoàng, mẫu phi đáng múa uyển chuyển làm cho vui vẻ, nhi thần chỉ làm từ tán dương, không có ngâm thơ.

Vân tán hoa nhan kim bộ điệu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tông thử quân vương bất tảo triêu.

Đây vốn là câu thơ Bạch Cư Dị miêu tả Dương Ngọc Hoàn, tuy Tiêu Duệ thấy Võ Huệ Phi nghệ thuật tung bay, tình chàng ý thiếp với Lý Long Cơ, rất có thần vận trong ý cảnh câu thơ của Bạch lão tiên sinh, nhất thời lơ đãng buột miệng nói ra.

Nhưng Cao Lực Sĩ lại ở một bên khẽ mỉm cười:

- Hoàng thượng, lão nô ngược lại nghe thấy vài câu điệu ngữ này của Tiêu đại nhân.

- Ồ? Nói cho trẫm nghe.

Lý Long Cơ nghiêng đầu hứng thú nhìn Cao Lực Sĩ.

Tiêu Duệ âm thầm mắng một tiếng, Cao Lực Sĩ đang há mồm, đột nhiên thấy Tiêu Duệ quang tới ánh mắt “không tốt”, nao nao, cũng không nghĩ nhiều, cất cao giọng nói:

- Vân tán hoa nhan kim bộ diêu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu. Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tông thử quân vương bất tảo triều.

Đuôi mày Lý Long Cơ nhảy dựng, cười ha ha lên, chỉ vào Tiêu Duệ cười mắng:

- Người đứa bé này, người đây là đang nói trẫm cùng Huệ Phi.

Nếu câu thơ này do người khác ngâm ra, hoặc là có thể có phần ý mờ ám, sợ là sẽ đưa tới sự bất mãn của Lý Long Cơ. Nhưng lời này đi ra từ miệng Tiêu Duệ con rể hần, lại mang một hương vị nói giỡn giữa vãn bối với trưởng bối. Mà Lý Long Cơ cẩn thận thưởng thức, thật đúng là cảm thấy câu thơ này miêu tả chân thật nhu tình mật ý giữa hần và Võ Huệ Phi, cho nên, không chỉ có không tức giận, ngược lại trong lòng lại sinh ra một chút nhu hòa.

Võ Huệ Phi chậm rãi khoát tay áo, tiếng nhạc chấm dứt dáng múa của nàng cũng chợt ngừng lại. Nàng duyên dáng đi xuống sàn nhảy bước trở về, trên đường lúc đi ngang qua bên người Tiêu Duệ, trong mắt mờ hồ phát ra một chút giận dữ khiến Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu.

Cái gọi là câu thơ vài ý nghĩa, nghe vào trong tai người khác nhau, liền hiểu theo hàm nghĩa không giống.

Vui mừng và nhu tình của Lý Long Cơ nổi lên, mà trong lòng Võ Huệ Phi thì có chút phức tạp nói không ra là loại tư vị gì, chung quy cảm thấy trong câu chữ của Tiêu Duệ có hương vị nói không rõ.

Lý Hiến cao giọng cười to nói:

- Quả nhiên là tài tử Tử Đồ thanh danh hiển hách. Hoàng thượng, tài thơ của Tiêu Duệ quả nhiên xuất chúng, xuất khẩu thành thơ, làm người ta tán thưởng.

Dừng một chút, Lý Hiến lại nói:

- Hoàng thượng, chúng ta và hoàng thượng Huệ Phi nương nương ẩm yến trong Phù Dung Viên, cảnh đẹp như thế không ngâm thơ thật sự là rất đáng tiếc.

Ý tứ của Lý Hiến, vốn là muốn nhân cơ hội xem tài thơ của Tiêu Duệ. Nhưng lời hần còn chưa nói xong đã bị Thọ Xương công chúa đối diện cắt đứt:

- Hoàng thượng, Ninh Vương huynh, thần muội nghe nói thái tử điện hạ tài trí nhanh nhẹn, hôm nay sao không mời thái tử điện hạ tức cảnh ngâm một bài thơ, cũng để cho chúng thần muội mở nhãn giới.

Lý Hiến sững sốt, nhưng mỉm cười lơ đãng, gật đầu.

Mà Lý Long Cơ lại nhún mày. Ai chẳng biết, thái tử hiện tại Thịnh Vương Lý Kỳ lúc trước còn trẻ ham chơi, không có được bao nhiêu sách, trên phương diện văn học này không có bao nhiêu bản lĩnh, muốn để hần ngâm thơ đó chỉ là làm khó hần. Lý Long Cơ biết, Thọ Xương công chúa ủng hộ Khánh Vương Lý Tông kế thừa ngôi vị hoàng đế, bởi vì Lý Tông luôn rất thân cận với Thọ Xương công chúa, cảm tình cũng tốt lắm, lần này cố ý nêu vấn đề, đơn giản là nhân cơ hội nhục nhã Lý Kỳ một chút thôi.

Võ Huệ Phi lại thầm mắng trong lòng vài tiếng nhưng nàng cũng không có cách nào, cuối cùng không thể trực tiếp đi ra nói Lý Kỳ không hiểu ngâm thơ chứ? Phải biết rằng, Thịnh Đường là một quốc gia thơ ca, gần như mỗi người đều có thể ngâm ra mấy bài thơ. Cái gọi là đọc quen ba trăm bài thơ Đường, không biết

làm thơ cũng sẽ làm được thơ, sinh hoạt trong một bầu không khí như vậy, không biết ngâm thơ quả thật là một chuyện tình mất mặt nhất.

Lý Kỳ mặt đỏ tai hồng đứng dậy, nhìn qua phía Tiêu Duệ bên cạnh.

Ngay trước mặt nhiều trưởng bối hoàng gia như vậy, hẳn tự cảm thấy rất mất mặt, nhưng Tiêu Duệ lại không có cảm giác rất mất mặt gì, hoàng đế cũng không phải thi nhân, làm thái tử không hiểu ngâm thơ tính là cái gì. Thấy sắc mặt Tiêu Duệ thờ ơ, trong lòng Lý Kỳ bi thương thở ra một tiếng, sắc mặt càng thêm đỏ lên.

- Thái tử diện hạ, phía trước cảnh đẹp như thế, các hoàng cô đang chờ câu hay của ngài đây?

Khóe miệng Thọ Xương công chúa hiện lên vẻ trào phúng.

Lý Kỳ trong lòng nàng, là một tiểu tử thói tha không nghề nghiệp không học vấn. Đối với việc Lý Kỳ đoạt vị thái tử của Lý Tông nàng đã sớm mang bất mãn trong lòng, hiện giờ tìm được cơ hội, vậy còn không phải tận tình giải phóng một chút “oán hận” trong lòng.

- Ta.

Lý Kỳ áp úng nói.

Thấy đứa con mình xấu mặt, trên khuôn mặt quyền rũ của Võ Huệ Phi cũng cảm thấy có phần khó chịu, cúi đầu xuống.

Lý Kỳ quay đầu cầu cứu giống như vụng trộm nhìn Tiêu Duệ, Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu.

.

.

Lý Kỳ đang xấu hổ, lại nghe ngoài cửa bên Phù Dung Viên truyền đến một số âm thanh ồn ào.

Lý Long Cơ nhíu mày trầm giọng nói:

- Người nào làm xôn xao ẩm ỹ ở bên ngoài?

Hoàng đế dẫn tới ẩm yến ở đây, sao có người lá gan lớn như vậy? Nếu nói đến ai khác thật đúng là không có lá gan này, nhưng Lý Đăng Không cũng là ngoại lệ, nàng một mạch vội vã đi tới, chuẩn bị phải “bắt kẻ thông dâm”, thuận tiện giáo huấn A Đại. Nhưng sau khi đi vào Phù Dung Viên, đã thấy Phù Dung Viên bị Võ lâm quân giới nghiêm tầng tầng, nói là hoàng đế ẩm yến ở đây, Tiêu Duệ cũng ở trong đó bồi yến, Lý Đăng Không liền có chút tò mò.

Nàng thật ra còn nghĩ người hoàng đế ban thưởng yến ở đây do Tiêu Duệ tiếp khách, chẳng qua, A Đại không có chính thức vào cung yết kiến, mà cho dù là yết kiến hoàng đế, nàng cũng không có mặt mũi lớn như vậy, có thể làm cho Lý Long Cơ chuyên môn rời cung thiết yến nàng.

Cao Lực Sĩ cười ha ha, trở về bẩm báo:

- Hoàng thượng, là phu nhân của Tiêu Duệ.

Lý Long Cơ ồ một tiếng:

- Hóa ra là nha đầu kia, cũng để cho nàng vào đi.

.

.

Lý Đăng Không nửa đường đâm ngang một gậy, nhưng Lý Kỳ xấu hổ cũng không được giải trừ chút nào.

Thọ Xương công chúa có chút mất kiên nhẫn:

- Thật ra thái tử ngài ngâm hay không ngâm?

Lý Kỳ thở dài trút giận, vừa mới trông thấy một chút ánh mắt Tiêu Duệ truyền tới, thở dài:

- Hoàng cô, Lý Kỳ tài sơ học thiên, trong lúc vội vàng, quả thật ngâm không ra câu hay, con xin hoàng cô và phụ hoàng thứ tội!

Thọ Xương cười khinh một tiếng:

- Ô, không thể tưởng được đường đường thái tử điện hạ... Hoàng thượng, hai vị hoàng huynh à, ta xem thanh danh tài tử môn sinh thiên tử của Tiêu Duệ cũng không xứng đáng cái tên đó... Nếu không, thái tử theo hần học tập, như thế nào ngay cả.

Tuy rằng lời nói của Thọ Xương công chúa nhẹ nhàng, cũng có chứa phần sắc thái nói giỡn, nhưng nghe vào lỗ tai Lý Kỳ cũng chẳng ra tư vị gì, mà trong lòng Tiêu Duệ lại vừa động: a, hóa ra Thọ Xương công chúa này nói chính là hướng tới mình.

Tuy nhiên, Tiêu Duệ lại không muốn cãi cò với nàng trên vấn đề không quan trọng ở đây, mà trên thực tế, cãi cò cũng không ra một kết quả gì.

Tiêu Duệ cười:

- Thọ Xương điện hạ, thái tử là thái tử của một quốc gia, thường ngày học tập chính là đại sách đại kế trị quốc an bang, về phần thi từ ca lệnh phong hoa tuyết nguyệt này đó, bản lĩnh nông sâu cũng chẳng phải quan trọng. Chỉ cần thái tử điện hạ lúc nào cũng lấy phụ hoàng làm khuôn mẫu, tương lai ra sức trở thành một vị vua anh minh bốn biển tới triều bái là được.

Lý Long Cơ cười ha ha lên:

- Nói đúng.

Hai mắt Võ Huệ Phi sáng ngời, chợt ngừng đầu ưỡn ngực ngồi ngay ngắn, một chút nếp nhăn nơi khóe mắt lúc này như hoa sen nở rộ, nụ cười trên mặt ngày càng đậm.

Khóe miệng Kỳ Vương tùm tùm cười, hần rất hiểu Tiêu Duệ, mà Lý Hiến âm thầm nhếch ngón tay cái, thầm nghĩ Tiêu Duệ này rất biết nói chuyện, câu nói lơ đãng đầu tiên để Lý Kỳ thoát khỏi khốn cảnh, mặc dù lời này có chút “gượng ép”, nhưng nghe thấy vẫn làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lý Kỳ vừa then vừa mắc cỡ, cúi đầu ngồi ở chỗ kia, cảm xúc phập phồng.

Từ giờ phút này, hần quyết định phải khắc khổ ra sức học hành thi thư, không cần có thể xuất khẩu thành thơ giống như tỷ phu vậy, ít nhất không thể tiếp tục rơi vào làm trò cười cho người ta. Nhưng hần trời sinh không thích đọc sách, tuy rằng mấy ngày luận bị Tiêu Duệ “bắt buộc” đọc một số sách, nhưng hần nghĩ tới cảnh tượng bù đầu rối tai này, không khỏi có vài phần đau đầu.

Thọ Xương cười lạnh một tiếng:

- Người đây là nói cái gì? Kể làm quân, chú ý thành tựu về văn hóa giáo dục võ công, giống như hoàng thượng, tài văn chương hơn người, võ có thể an bang, sáng lập cơ nghiệp đời sau; giống như Khánh Vương, văn võ song toàn tài đức vẹn toàn.

Tiêu Duệ cười cười, cũng không cãi cò.

Thọ Xương thấy hần có ý “ẩn nhẫn”, cũng không khỏi càng thêm tin cái nhìn của Thôi Hoán và Lý Tông đối với Tiêu Duệ: mua danh chuốc tiếng, nói quá đúng. Kỳ thật, giữa Thọ Xương và Tiêu Duệ cũng không có mâu thuẫn gì, cũng không biết “án tượng bất lương” của nàng đối với Tiêu Duệ trên cơ bản xuất phát từ một loại bài xích tự nhiên bởi vì Thôi Hoán, bởi vì Lý Tông.

Nàng bĩu môi:

- Hoàng thượng, thần muội đề nghị hãy tìm kiếm một người thầy khác cho thái tử điện hạ đi.

Lý Long Cơ nhú mày, còn chưa nói gì, Lý Đăng Không một bên thờ ơ lạnh nhạt hơn nửa ngày rồi cuộc kiếm chế không được. Thọ Xương cố ý nhục thái tử, Lý Đăng Không không xen vào cũng không muốn quản. Nhưng là, Thọ Xương nhắm đầu mâu ngay chính trượng phu mình yêu mến, Lý Đăng Không luôn có tiếng điều ngoa không nhường người khác làm sao có thể ăn cái mận này.

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Thọ Xương điện hạ, Tiêu lang nhà ta tài học hơn người, mọi người đều biết, có khả năng làm thầy thái tử, cần gì nói điều thừa?

- Phải không?

Thọ Xương liếc Tiêu Duệ, khoe miệng nhẹ nhàng nhướng lên.

Lý Đăng Không trông thấy ý trào phúng trên mặt Thọ Xương, miệng nói ra:

- Chính là ngâm thơ thôi, không chỉ nói Tiêu lang nhà ta, cho dù ta, cũng không kém hơn so với đệ tử Thôi gia các người bao nhiêu.

Thọ Xương bắt mắt trừng mắt liếc Lý Đăng Không, trong lòng thầm mắng:

- Nha đầu xấu xí không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng Lý Đăng Không là con gái Lý Lâm Phủ, trong hoàng tộc lại có tiếng điệu ngoa khó chơi, Thọ Xương cũng không nên quá mức khiến nàng khó chịu, chỉ cười khinh thường:

- Ô, thiên kim tướng phủ chỉ biết cười ngửa bần tên của chúng ta cũng học được ngâm thơ đối đáp rồi? Khó, khó nhỉ.

- Người không nên khinh người.

Lý Đăng Không có chút nóng nảy. Tuy rằng nàng điệu ngoa, nhưng là thích thể diện, bị Thọ Xương kích như vậy, cũng có chút sượng mắt. Nhưng, tuy rằng nàng cũng rất có tài học, nhưng trong lúc cấp thiết phải một mình ngâm ra một bài thuận theo phong cảnh, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đang sốt ruột khó chịu, thấy Tiêu lang của mình lấy tay nhẹ nhàng kéo một cánh phù dung bên cạnh lên, nhẹ nhàng lay động, cánh hoa phù dung vờn theo gió mát, bay xung quanh Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cười cười đứng dậy nói:

- Phụ hoàng, mẫu phi đáng múa uyển chuyển làm cho vui vẻ, nhi thần chỉ làm từ tán dương, không có ngâm thơ.

Vân tán hoa nhan kim bộ điệu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đây vốn là câu thơ Bạch Cư Dị miêu tả Dương Ngọc Hoàn, tuy Tiêu Duệ thấy Võ Huệ Phi nghệ thuật tung bay, tình chàng ý thiếp với Lý Long Cơ, rất có thần vận trong ý cảnh câu thơ của Bạch lão tiên sinh, nhất thời lơ đãng buột miệng nói ra.

Nhưng Cao Lực Sĩ lại ở một bên khẽ mỉm cười:

- Hoàng thượng, lão nô ngược lại nghe thấy vài câu điệu ngữ này của Tiêu đại nhân.

- Ô? Nói cho trẫm nghe.

Lý Long Cơ nghiêng đầu hứng thú nhìn Cao Lực Sĩ.

Tiêu Duệ âm thầm mắng một tiếng, Cao Lực Sĩ đang há mồm, đột nhiên thấy Tiêu Duệ quăng tới ánh mắt “không tốt”, nao nao, cũng không nghĩ nhiều, cất cao giọng nói:

- Vân tán hoa nhan kim bộ điệu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu. Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đuôi mày Lý Long Cơ nhảy dựng, cười ha ha lên, chỉ vào Tiêu Duệ cười mắng:

- Người đứa bé này, người đây là đang nói trẫm cùng Huệ Phi.

Nếu câu thơ này do người khác ngâm ra, hoặc là có thể có phần ý mờ ám, sợ là sẽ đưa tới sự bất mãn của Lý Long Cơ. Nhưng lời này đi ra từ miệng Tiêu Duệ con rể hần, lại mang một hương vị nói giỡn giữa vãn bối với trưởng bối. Mà Lý Long Cơ cẩn thận thường thức, thật đúng là cảm thấy câu thơ này miêu tả chân

thật nhu tình mật ý giữa hần và Võ Huệ Phi, cho nên, không chỉ có không tức giận, ngược lại trong lòng lại sinh ra một chút nhu hòa.

Võ Huệ Phi chậm rãi khoát tay áo, tiếng nhạc chấm dứt dáng múa của nàng cũng chợt ngừng lại. Nàng duyên dáng đi xuống sàn nhảy bước trở về, trên đường lúc đi ngang qua bên người Tiêu Duệ, trong mắt mờ hồ phát ra một chút giận dữ khiến Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu.

Cái gọi là câu thơ vài ý nghĩa, nghe vào trong tai người khác nhau, liền hiểu theo hàm nghĩa không giống.

Vui mừng và nhu tình của Lý Long Cơ nổi lên, mà trong lòng Võ Huệ Phi thì có chút phức tạp nói không ra là loại tư vị gì, chung quy cảm thấy trong câu chữ của Tiêu Duệ có hương vị nói không rõ.

Lý Hiến cao giọng cười to nói:

- Quả nhiên là tài tử Tử Đồ thanh danh hiển hách. Hoàng thượng, tài thơ của Tiêu Duệ quả nhiên xuất chúng, xuất khẩu thành thơ, làm người ta tán thưởng.

Dừng một chút, Lý Hiến lại nói:

- Hoàng thượng, chúng ta và hoàng thượng Huệ Phi nương nương ẩm yến trong Phù Dung Viên, cảnh đẹp như thế không ngâm thơ thật sự là rất đáng tiếc.

Ý tứ của Lý Hiến, vốn là muốn nhân cơ hội xem tài thơ của Tiêu Duệ. Nhưng lời hần còn chưa nói xong đã bị Thọ Xương công chúa đối diện cắt đứt:

- Hoàng thượng, Ninh Vương huynh, thần muội nghe nói thái tử điện hạ tài trí nhanh nhẹn, hôm nay sao không mời thái tử điện hạ tức cảnh ngâm một bài thơ, cũng để cho chúng thần muội mở nhãn giới.

Lý Hiến sửng sốt, nhưng mỉm cười lơ đãng, gật đầu.

Mà Lý Long Cơ lại nhú mày. Ai chẳng biết, thái tử hiện tại Thịnh Vương Lý Kỳ lúc trước còn trẻ ham chơi, không có được bao nhiêu sách, trên phương diện văn học này không có bao nhiêu bản lĩnh, muốn để hần ngâm thơ đó chỉ là làm khó hần. Lý Long Cơ biết, Thọ Xương công chúa ủng hộ Khánh Vương Lý Tông kế thừa ngôi vị hoàng đế, bởi vì Lý Tông luôn rất thân cận với Thọ Xương công chúa, cảm tình cũng tốt lắm, lần này cố ý nêu vấn đề, đơn giản là nhân cơ hội nhục nhã Lý Kỳ một chút thôi.

Võ Huệ Phi lại thầm mắng trong lòng vài tiếng nhưng nàng cũng không có cách nào, cuối cùng không thể trực tiếp đi ra nói Lý Kỳ không hiểu ngâm thơ chứ? Phải biết rằng, Thịnh Đường là một quốc gia thơ ca, gần như mỗi người đều có thể ngâm ra mấy bài thơ. Cái gọi là đọc quen ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ cũng sẽ làm được thơ, sinh hoạt trong một bầu không khí như vậy, không biết ngâm thơ quả thật là một chuyện tình mất mặt nhất.

Lý Kỳ mặt đỏ tai hồng đứng dậy, nhìn qua phía Tiêu Duệ bên cạnh.

Ngay trước mặt nhiều trưởng bối hoàng gia như vậy, hần tự cảm thấy rất mất mặt, nhưng Tiêu Duệ lại không có cảm giác rất mất mặt gì, hoàng đế cũng không phải thi nhân, làm thái tử không hiểu ngâm thơ tính là cái gì. Thấy sắc mặt Tiêu Duệ thờ ơ, trong lòng Lý Kỳ bi thương thở ra một tiếng, sắc mặt càng thêm đỏ lên.

- Thái tử điện hạ, phía trước cảnh đẹp như thế, các hoàng cô đang chờ câu hay của ngài đây?

Khóe miệng Thọ Xương công chúa hiện lên vẻ trào phúng.

Lý Kỳ trong lòng nàng, là một tiểu tử thói tha không nghề nghiệp không học vấn. Đối với việc Lý Kỳ đoạt vị thái tử của Lý Tông nàng đã sớm mang bất mãn trong lòng, hiện giờ tìm được cơ hội, vậy còn không phải tận tình giải phóng một chút “oán hận” trong lòng.

- Ta.

Lý Kỳ ấp úng nói.

Thấy đứa con mình xấu mặt, trên khuôn mặt quynh rũ của Võ Huệ Phi cũng cảm thấy có phần khó chịu, cúi đầu xuống.

Lý Kỳ quay đầu cầu cứu giống như vụng trộm nhìn Tiêu Duệ, Tiêu Duệ cười khỏ một tiếng, lắc lắc đầu.

.

.

Lý Kỳ đang xấu hổ, lại nghe ngoài cửa bên Phù Dung Viên truyền đến một số âm thanh ồn ào.

Lý Long Cơ nhíu mày trầm giọng nói:

- Người nào làm xôn xao ẩm ỹ ở bên ngoài?

Hoàng đế dẫn tới ẩm yến ở đây, sao có người lá gan lớn như vậy? Nếu nói đến ai khác thật đúng là không có lá gan này, nhưng Lý Đăng Không cũng là ngoại lệ, nàng một mạch vội vã đi tới, chuẩn bị phải "bắt kẻ thông dâm", thuận tiện giáo huấn A Đại. Nhưng sau khi đi vào Phù Dung Viên, đã thấy Phù Dung Viên bị Vô lâm quân giới nghiêm tầng tầng, nói là hoàng đế ẩm yến ở đây, Tiêu Duệ cũng ở trong đó bồi yến, Lý Đăng Không liền có chút tò mò.

Nàng thật ra còn nghĩ người hoàng đế ban thưởng yến ở đây do Tiêu Duệ tiếp khách, chẳng qua, A Đại không có chính thức vào cung yết kiến, mà cho dù là yết kiến hoàng đế, nàng cũng không có mặt mũi lớn như vậy, có thể làm cho Lý Long Cơ chuyên môn rời cung thiết yến nàng.

Cao Lực Sĩ cười ha ha, trở về bẩm báo:

- Hoàng thượng, là phu nhân của Tiêu Duệ.

Lý Long Cơ ồ một tiếng:

- Hóa ra là nha đầu kia, cũng để cho nàng vào đi.

.

.

Lý Đăng Không nửa đường đâm ngang một gậy, nhưng Lý Kỳ xấu hổ cũng không được giải trừ chút nào.

Thọ Xương công chúa có chút mất kiên nhẫn:

- Thật ra thái tử ngài ngâm hay không ngâm?

Lý Kỳ thở dài trút giận, vừa mới trông thấy một chút ánh mắt Tiêu Duệ truyền tới, thở dài:

- Hoàng cô, Lý Kỳ tài sơ học thiếu, trong lúc vội vàng, quả thật ngâm không ra câu hay, con xin hoàng cô và phụ hoàng thứ tội!

Thọ Xương cười khinh một tiếng:

- Ồ, không thể tưởng được đường đường thái tử điện hạ... Hoàng thượng, hai vị hoàng huynh à, ta xem thanh danh tài tử môn sinh thiên tử của Tiêu Duệ cũng không xứng đáng cái tên đó... Nếu không, thái tử theo hần học tập, như thế nào ngay cả.

Tuy rằng lời nói của Thọ Xương công chúa nhẹ nhàng, cũng có chứa phần sắc thái nói giỡn, nhưng nghe vào lỗ tai Lý Kỳ cũng chẳng ra tư vị gì, mà trong lòng Tiêu Duệ lại vừa động: a, hóa ra Thọ Xương công chúa này nói chính là hướng tới mình.

Tuy nhiên, Tiêu Duệ lại không muốn cãi cò với nàng trên vấn đề không quan trọng ở đây, mà trên thực tế, cãi cò cũng không ra một kết quả gì.

Tiêu Duệ cười:

- Thọ Xương điện hạ, thái tử là thái tử của một quốc gia, thường ngày học tập chính là đại sách đại kế trị quốc an bang, về phần thi từ ca lệnh phong hoa tuyết nguyệt này đó, bản lĩnh nông sâu cũng chẳng phải quan trọng. Chỉ cần thái tử điện hạ lúc nào cũng lấy phụ hoàng làm khuôn mẫu, tương lai ra sức trở thành một vị vua anh minh bốn biển tới triều bái là được.

Lý Long Cơ cười ha ha lên:

- Nói đúng.

Hai mắt Võ Huệ Phi sáng ngời, chột ngắc đầu ưỡn ngực ngồi ngay ngắn, một chút nếp nhăn nơi khóe mắt lúc này như hoa sen nở rộ, nụ cười trên mặt ngày càng đậm.

Khóe miệng Kỳ Vương tủm tỉm cười, hẳn rất hiểu Tiêu Duệ, mà Lý Hiến âm thầm nhếch ngón tay cái, thâm nghĩ Tiêu Duệ này rất biết nói chuyện, câu nói lơ đãng đầu tiên để Lý Kỳ thoát khỏi khốn cảnh, mặc dù lời này có chút “gượng ép”, nhưng nghe thấy vẫn làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lý Kỳ vừa then vừa mắc cỡ, cúi đầu ngồi ở chỗ kia, cảm xúc phập phồng.

Từ giờ phút này, hẳn quyết định phải khắc khổ ra sức học hành thi thư, không cầu có thể xuất khẩu thành thơ giống như tỷ phu vậy, ít nhất không thể tiếp tục rơi vào làm trò cười cho người ta. Nhưng hẳn trời sinh không thích đọc sách, tuy rằng mấy ngày luận bị Tiêu Duệ “bắt buộc” đọc một số sách, nhưng hẳn nghĩ tới cảnh tượng bù đầu rối tai này, không khỏi có vài phần đau đầu.

Thọ Xương cười lạnh một tiếng:

- Người đây là nói cái gì? Kể làm quan, chú ý thành tựu về văn hóa giáo dục võ công, giống như hoàng thượng, tài văn chương hơn người, võ có thể an bang, sáng lập cơ nghiệp đời sau; giống như Khánh Vương, văn võ song toàn tài đức vẹn toàn.

Tiêu Duệ cười cười, cũng không cãi cộ.

Thọ Xương thấy hẳn có ý “ẩn nhẫn”, cũng không khỏi càng thêm tin cái nhìn của Thôi Hoán và Lý Tông đối với Tiêu Duệ: mua danh chuốc tiếng, nói quá đúng. Kỳ thật, giữa Thọ Xương và Tiêu Duệ cũng không có mâu thuẫn gì, cũng không biết “ẩn tượng bất lương” của nàng đối với Tiêu Duệ trên cơ bản xuất phát từ một loại bài xích tự nhiên bởi vì Thôi Hoán, bởi vì Lý Tông.

Nàng bĩu môi:

- Hoàng thượng, thần muội đề nghị hãy tìm kiếm một người thầy khác cho thái tử điện hạ đi.

Lý Long Cơ nhú mày, còn chưa nói gì, Lý Đăng Không một bên thờ ơ lạnh nhạt hơn nửa ngày rồi cuộc kiểm chế không được. Thọ Xương cố ý nhục thái tử, Lý Đăng Không không xen vào cũng không muốn quản. Nhưng là, Thọ Xương nhắm đầu mâu ngay chính tượng phu mình yêu mến, Lý Đăng Không luôn có tiếng điều ngoa không nhường người khác làm sao có thể ăn cái mẹt này.

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Thọ Xương điện hạ, Tiêu lang nhà ta tài học hơn người, mọi người đều biết, có khả năng làm thầy thái tử, cần gì nói điều thừa?

- Phải không?

Thọ Xương liếc Tiêu Duệ, khóe miệng nhẹ nhàng nhướng lên.

Lý Đăng Không trông thấy ý trào phúng trên mặt Thọ Xương, miệng nói ra:

- Chính là ngâm thơ thôi, không chỉ nói Tiêu lang nhà ta, cho dù ta, cũng không kém hơn so với đệ tử Thôi gia các người bao nhiêu.

Thọ Xương bất mãn trừng mắt liếc Lý Đăng Không, trong lòng thầm mắng:

- Nha đầu xấu xí không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng Lý Đăng Không là con gái Lý Lâm Phủ, trong hoàng tộc lại có tiếng điều ngoa khó chơi, Thọ Xương cũng không nên quá mức khiến nàng khó chịu, chỉ cười khinh thường:

- Ô, thiên kim tướng phủ chỉ biết cười ngựa bắn tên của chúng ta cũng học được ngâm thơ đối đáp rồi? Khó, khó nhỉ.

- Người không nên khinh người.

Lý Đăng Không có chút nóng nảy. Tuy rằng nàng điêu ngoa, nhưng là thích thể diện, bị Thọ Xương kích như vậy, cũng có chút sượng mắt. Nhưng, tuy rằng nàng cũng rất có tài học, nhưng trong lúc cấp thiết phải một mình ngâm ra một bài thuận theo phong cảnh, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đang sốt ruột khó chịu, thấy Tiêu lang của mình lấy tay nhẹ nhàng kéo một cánh phù dung bên cạnh lên, nhẹ nhàng lay động, cánh hoa phù dung vờn theo gió mát, bay xung quanh Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cười cười đứng dậy nói:

- Phụ hoàng, mẫu phi đáng múa uyển chuyển làm cho vui vẻ, nhi thần chỉ làm từ tán dương, không có ngâm thơ.

Vân tán hoa nhan kim bộ điệu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đây vốn là câu thơ Bạch Cư Dị miêu tả Dương Ngọc Hoàn, tuy Tiêu Duệ thấy Võ Huệ Phi nghệ thuật tung bay, tình chàng ý thiếp với Lý Long Cơ, rất có thần vận trong ý cảnh câu thơ của Bạch lão tiên sinh, nhất thời lơ đãng buột miệng nói ra.

Nhưng Cao Lực Sĩ lại ở một bên khẽ mỉm cười:

- Hoàng thượng, lão nô ngược lại nghe thấy vài câu điệu ngữ này của Tiêu đại nhân.

- Ồ? Nói cho trẫm nghe.

Lý Long Cơ nghiêng đầu hứng thú nhìn Cao Lực Sĩ.

Tiêu Duệ âm thầm mắng một tiếng, Cao Lực Sĩ đang há mồm, đột nhiên thấy Tiêu Duệ quăng tới ánh mắt “không tốt”, nao nao, cũng không nghĩ nhiều, cất cao giọng nói:

- Vân tán hoa nhan kim bộ điệu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu. Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đuôi mày Lý Long Cơ nhảy dựng, cười ha ha lên, chỉ vào Tiêu Duệ cười mắng:

- Người đưa bé này, người đây là đang nói trẫm cùng Huệ Phi.

Nếu câu thơ này do người khác ngâm ra, hoặc là có thể có phần ý mờ ám, sợ là sẽ đưa tới sự bất mãn của Lý Long Cơ. Nhưng lời này đi ra từ miệng Tiêu Duệ con rể hần, lại mang một hương vị nói giỡn giữa vãn bối với trưởng bối. Mà Lý Long Cơ cẩn thận thường thức, thật đúng là cảm thấy câu thơ này miêu tả chân thật nhu tình mật ý giữa hần và Võ Huệ Phi, cho nên, không chỉ có không tức giận, ngược lại trong lòng lại sinh ra một chút nhu hòa.

Võ Huệ Phi chậm rãi khoát tay áo, tiếng nhạc chấm dứt dáng múa của nàng cũng chợt ngừng lại. Nàng duyên dáng đi xuống sàn nhảy bước trở về, trên đường lúc đi ngang qua bên người Tiêu Duệ, trong mắt mờ hồ phát ra một chút giận dữ khiến Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu.

Cái gọi là câu thơ vài ý nghĩa, nghe vào trong tai người khác nhau, liền hiểu theo hàm nghĩa không giống.

Vui mừng và nhu tình của Lý Long Cơ nổi lên, mà trong lòng Võ Huệ Phi thì có chút phức tạp nói không ra là loại tư vị gì,

Đăng Không nhanh trí vừa động, chợt nhớ tới một bài thơ chữ số chơi rất hay lúc trước với Tiêu Duệ và mấy chị em, nàng cùng Tiêu Duệ vợ chồng tình thâm ý hợp tâm đầu, thấy động tác của ái lang, nàng liền hiểu được hần đang nhắc nhở chính mình.

Cánh hoa sen phấn hồng bay lên đầy trời, từng cánh từng cánh đều xán lạn dưới ánh mặt trời, phản xạ hào quang xinh đẹp.

Lý Đăng Không mỉm cười ngọt ngào, nàng chậm rãi đi ra phía trước, cũng thuận tay nhắc phù dung lên, nâng lên khuôn mặt xinh đẹp, mặc cho cánh hoa xinh đẹp xán lạn rơi lên thân thể mềm mại của nàng.

- Một cánh hai cánh ba bốn cánh.

Lý Đăng Không cười hì hì ngâm nói.

Mọi người sững sốt, nhú mào, đây là thơ gì a?

Lý Long Cơ cười khở, thầm nghĩ loại thơ này cũng chỉ có quỷ nha đầu này có thể làm được đi? Thọ Xương công chúa không kìm nổi cười khanh khách, cười run hết cả người che bụng không đứng dậy nổi.

Lý Đăng Không căn bản không để ý thần sắc của mọi người, lại càng không nhìn Thọ Xương nhạo báng, chỉ tiếp tục ngâm:

- Năm cánh sáu cánh bảy tám cánh. Chín cánh mười cánh mười một cánh.

Nói tới đây, nàng đột nhiên quên từ, quên một câu cuối cùng Tiêu Duệ nói ngày đó như thế nào, cuối cùng nàng xấu hổ xoa tay, nghịch ngợm gãi đầu, nương theo tiếng thở dài, tranh thủ nhìn về phía Tiêu Duệ.

Thấy Tiêu Duệ sốt ruột ra sức lấy tay ra dấu trên mặt, Lý Đăng Không mào liễu khẽ nhún:

- Đây là ý gì? Nên nói tiếp như thế nào?

Vốn là lâu bầu trong lòng, nhưng trong lơ đãng đã nói ra.

Lúc này, không chỉ nói Thọ Xương công chúa nhạo báng, cho dù Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi cũng ôm bụng cười ha ha.

- Ái phi, nha đầu kia rất biết chọc cười. Một cánh hai cánh ba bốn cánh, năm cánh sáu cánh bảy tám cánh, chín cánh mười cánh mười một cánh... Trẫm còn chưa nghe được có người ngâm thơ như vậy, ha ha ha!

Lý Long Cơ cười ra cả nước mắt.

Lý Kỳ phun một ngụm rượu ra lại bị Lý Đăng Không trừng mắt “hung tợn” nhìn lại

Lý Hiến mạnh mẽ cổ nén cười, ho khan kịch liệt.

Lý Đăng Không chà chà chân, hai gò má rắng màu.

Tiêu Duệ cũng nhìn không được nữa, hiện giờ hẳn tự cảm thấy mình không nên tiếp tục đạo thi từ của cổ nhân căn bản là không muốn thôi, loại chuyện này nhiều lắm làm ra chút náo động, không có bao nhiêu ý tứ. Nhưng xem Lý Đăng Không xấu mặt, cho dù hẳn không muốn, cũng không thể ngồi xem mặc kệ.

Cũng được, Tiêu Duệ bỗng nhiên đứng dậy cao giọng nói tiếp:

- Một cánh hai cánh ba bốn cánh, năm cánh sáu cánh bảy tám cánh, chín cánh mười cánh mười một cánh, bay vào bụi cỏ tìm không thấy.

Mọi người cả kinh, cẩn thận trầm ngâm nửa ngày cùng nhau trầm trồ khen ngợi.

Lý Hiến đột nhiên vỗ tay:

- Tuyệt a, một cánh hai cánh ba bốn cánh, năm cánh sáu cánh bảy tám cánh, chín cánh mười cánh mười một cánh, bay vào bụi cỏ tìm không thấy. Tiêu Duệ, hay cho câu bay vào bụi cỏ tìm không thấy, vẽ rồng điểm mắt phần cuối hay lắm.

Lý Đăng Không cực kỳ vui vẻ, tuy rằng cuối cùng là do Tiêu Duệ bổ sung, nhưng trong mắt nàng, hai vợ chồng nàng một thể, ai ngâm ra đều là giống nhau. Nàng cười hì hì chạy tới một vườn hoa sen nở rộ, nhẹ nhàng lay động cành hoa trăm hoa như gấm, cất cao giọng ngâm trong cánh hoa như mưa:

- Một cánh hai cánh ba bốn cánh, năm cánh sáu cánh bảy tám cánh, chín cánh mười cánh mười một cánh, bay vào bụi cỏ tìm không thấy.

.

.

Võ Huệ Phi cười hô hay:

- Không nhi, không nên tiếp tục nghịch ngợm, con cũng đã là phu nhân Tiêu gia, như nào còn không ngay ngắn như vậy? Không cần rung, hoa đang êm đẹp, con xem con làm rơi khắp nơi, rất đáng tiếc.

Lý Đăng Không cười hì hì, cúi người nhặt một cánh hoa lên, đứng dậy cất cao giọng nói:

- Nương nương, Tiêu lang nhà ta nói, cái này gọi là hoa rơi không phải vô tình, hóa bùn lại thấm nên cành hoa xuân.

Võ Huệ Phi ngẩn ra.

Lý Hiến cao giọng cười to, đã đi tới, vỗ nhẹ bả vai Tiêu Duệ:

- Dưới sự nổi danh không hư sĩ, nói ra đều tuyệt, làm người ta xem thế là đủ rồi, hôm nay cuối cùng bổn vương cũng lĩnh giáo.

Tiêu Duệ cười cười, khom người nói:

- Vương gia quá khen, Tiêu Duệ không dám nhận.

Thọ Xương ở một bên, thấy hai vợ chồng Tiêu Duệ tâm đầu ý hợp, trong lòng rất là nóng nảy. Nàng cùng mẹ ruột Lý Tông rất tình cảm, từ nhỏ nhìn Lý Tông lớn lên, trong lòng đối với đứa cháu này có chút coi trọng. Cho tới nay, nàng đều cho rằng, Lý Tông thích hợp thái tử nhất. Nhưng lại không như ý nguyện người, không ngờ vị thái tử rơi lên ngưỡng Lý Kỳ, điều này làm cho Thọ Xương không phục trong lòng.

Tiêu Duệ là tai ách đối với Lý Tông, hơn nữa Thôi Hoán nổi điên cùng ân oán giữa Tiêu Duệ với Thôi gia, khiến ấn tượng của Thọ Xương với Tiêu Duệ cực kỳ không tốt.

Nàng biết rõ, sở dĩ Lý Tông mất đi vị thái tử, nói chung là có quan hệ lớn lao với Tiêu Duệ này. Nghĩ tới đứa cháu mình âu yếm bởi vậy ảo não sung quân tới Lũng hữu loại biên cảnh hoang dã này, tức giận trong lòng nàng dồn về một chỗ.

Thấy mọi người đều khen ngôn từ của Tiêu Duệ, nàng không khỏi ngồi ở chỗ kia cười lạnh nói:

- Gặp may mà thôi, quả nhiên là hạng người mua danh chuộc tiếng.

Võ Huệ Phi vừa nghe vậy định nói cái gì, lại bị Lý Long Cơ kéo lại. Lý Long Cơ hiểu được tâm tư Thọ Xương, cũng biết vì sao nàng xem Tiêu Duệ không vừa mắt. Nhưng hấn cũng không hy vọng bởi vì Thọ Xương châm chọc mà làm hỏng hứng thú ẩm yến xem phù dung hôm nay.

Nhưng trong lòng Thọ Xương ghen hồi lâu, một khi giải phòng ra, cũng không dừng lại được. Nàng không có nhìn thấy hoặc trực tiếp không nhìn Lý Long Cơ bất mãn, vẫn dựa nghiêng trên cấm đồn, thản nhiên nói, chữ bối giống như đàn bà chanh chua giữa phố phường, cần nhằn liên miên không ngừng, trào phúng hết khả năng có thể:

- Tuổi còn nhỏ, ngông cuồng như thế, có đức gì dám nói xằng tài tử đệ nhất Đại Đường? Thật sự là kỳ lạ, một tiểu tử làm rượu, hiện giờ con chó bắt chước người ngồi ở chỗ này.

Trước mắt Thọ Xương hiện lên gương mặt bần thiêu của Thôi Hoán, gương mặt anh tuấn thất vọng của Lý Tông, phần nộ trong lòng càng đậm. Nàng càng nói càng thái quá, càng nói càng không để ý nàng có chút không sợ hãi, cũng có chút tâm thần. Cho dù như thế nào, nàng đều là em gái ruột của hoàng đế, trưởng bối của Lý Nghi, cho dù là trở mặt, Lý Nghi cũng không dám làm gì nàng.

- Có phải người đàn bà này tiến vào thời kỳ mãn kinh hay không.

Trong lòng Tiêu Duệ sinh ra một chút tức giận, sắc mặt cũng âm trầm xuống. Hấn có trầm ổn thế nào, dù sao cũng là một thanh niên huyết khí phương cương, như thế nào có thể chịu được mồm miệng độc ác này.

Hấn vốn không muốn vừa nhận thức nàng không nên vì một chút hư danh liền kết hiềm khích với hoàng cô của Lý Nghi, nhưng bà già này rất đáng giận, nhiều lần khiêu khích lặp đi lặp lại, quả nhiên là khinh người quá đáng.

Yết hầu Tiêu Duệ giật giật, nhổ nước miếng.

Hấn đi nhanh ra phía trước, chắp tay:

- Công chúa điện hạ, đến hôm nay Tiêu mỡ không dám cũng chưa từng tự xưng tài tử đệ nhất Đại Đường, lời này của Điện hạ thật có chút không hiểu ra sao cả.

- Không phải người tự xưng? Như vậy, như thế nào bản cung nghe nói, người nhiều lần đội danh tài tử đệ nhất Đại Đường lừa bịp khắp nơi vậy?

Giờ phút này Thọ Xương giống như người đàn bà chanh chua ngoài đường chỉ sợ Tiêu Duệ không trả lời, Tiêu Duệ càng đáp lại nàng càng hăng say, càng hưng phấn.

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng.

Vô Huệ Phi cũng có chút tức giận, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Lý Long Cơ. Nhưng Lý Long Cơ phảng phất như không thấy, chỉ thản nhiên cười nhìn hai người đối chọi trước mặt, im lặng không nói. Lý Long Cơ không có phản ứng, Lý Hiến và Kỳ Vương Lý Phạm càng thêm khó mà nói cái gì.

Tiêu Duệ thấy nước miếng Thọ Xương bay tứ tung, cảm giác chán ghét trong lòng lập tức bay tới cực hạn. Hắn không giận ngược lại cười, thản nhiên nói:

- Cho dù là tài tử đệ nhất Đại Đường đi, nếu đã là thế nhân cất nhắc, Tiêu Duệ từ chối thì bất kính.

Thọ Xương công chúa bỗng nhiên đứng dậy, tay chỉ Tiêu Duệ trách mắng:

- Hay cho một kẻ cuồng đồ, khẩu khí của người thật lớn! Cho dù là Lý Bạch kia, cho dù là Vương Duy, danh khắp thiên hạ cũng không dám nói xằng tài tử đệ nhất Đại Đường! Người tính là cái gì vậy? Kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ!

- Hồi bẩm điện hạ, Tiêu mỡ chẳng là cái gì, là thần tử của hoàng đế Đại Đường bệ hạ... Về phần nói ngâm thơ đối đáp, cuồng vọng mà nói, nếu Tiêu Duệ nói thứ hai, thì không hai có thể xưng thứ nhất.

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một chút kiêu ngạo, thản nhiên bĩu môi. Nếu bị buộc tới bước này rồi, nếu không phải người đàn bà này không thể không so đo với mình, như vậy đi, nàng không phải nói lão tử cuồng vọng sao, hôm nay lão tử liền cuồng đến cùng cho người!

- Vô sỉ, làm càn.

Thọ Xương thở một hơi.

Tiêu Duệ đột nhiên nhìn lại phía Lý Long Cơ, không liếc Thọ Xương một cái, thần sắc của hắn càng lúc càng lạnh đậm. Hắn cúi người thi lễ với Lý Long Cơ, nói gọn gàng dứt khoát:

- Nhi thần liền lấy phù dung làm đề, tặng vài bài thơ, hy vọng phụ hoàng ân chuẩn.

Mây Lý Long Cơ nhảy dựng, khẽ mỉm cười:

- Tuy rằng khí phách không nhất định phải làm thật, nhưng là người đã... Được, trầm chuẩn!

=====

Dong hoa khai thu thủy lãnh. Viên trung vô phong kiến hoa ảnh. Phiêu hương thượng hạ lưỡng thiên quyên. Vân tại vu sơn nguyệt tam thiên. Thanh lan tổ lịch vi đình hộ. Vũ cái nghe bất tri sổ. Thai thượng du nhân hạ lưu thủy. Trụ cước đình đình sáp hoa lý. Biên ẩm tửu nữ ca. Thai bắc nam hoa chính đa.

(Phù dung nở thu thủy lạnh lẽo, trong vườn không gió thấy bóng hoa, nhẹ thơm trên dưới mấy thiên quyên, mây ở Vu Sơn trăng ba bữa, đá vụn trắng thuần làm đình hộ, mấy cái lông chim dưới ráng chiều, du khách trên đài dưới Lưu Thủy, chân trụ cao vút xen trong hoa, vừa uống rượu vừa nữ ca, đài bắc hoa nam biết bao nhiêu.)

.

.

Tiêu Duệ âm thanh lang lặng, mặt đỏ lên, hai tay hắn đặt sau lưng, đắm chìm trong ánh nắng chiều dần dần lặn xuống phía tây, gió mát quạt vào mặt, phù dung bay đầy trời, hắn hoàn toàn buông lỏng ra, lợi dụng ưu thế biết trước của một kẻ xuyên qua, tìm tòi thơ từ tồn tại trong đầu, phàm là có liên quan đến

phù dung, chỉ cần có thể nhớ tới, chỉ cần sát đề hoặc không phải lạc đề quá xa, hẳn đều ngâm tụng từ ra theo trí nhớ, hồn nhiên không để ý thần sắc mọi người đã thay đổi.

Lý Đăng Không si ngốc đứng một bên, nhìn thân ảnh Tiêu Duệ anh tuấn xuất trần ở gió mát mưa hoa trong ánh chiều tà, yêu thương trong mắt đủ để hòa tan băng tuyết. Nàng nhìn thẳng Tiêu Duệ, đã thấy Tiêu Duệ nhẹ nhàng đi tới, kéo đôi tay nhỏ bé hơi lạnh lẽo của nàng, âm thanh róc rách đột nhiên dừng lại, vẽ thêm một câu, kết thúc màn ngâm thơ phù dung khí thế này.

Về si mê trong ánh mắt Võ Huệ Phi nháy mắt được khuếch đại, nàng rốt cuộc không kìm nổi chấn động và kích động thật lớn trong lòng, không ngờ đứng dậy muốn đi tới chỗ Tiêu Duệ.

Lý Hiến ở phía sau trùng hợp thế nào, phát ra một tiếng thở dài xúc động, khiến Võ Huệ Phi đột nhiên cả kinh, lúc này mới dừng bước chân lại. Mà Lý Hiến thần sắc kích động, môi phát run, đã không có cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt và hình dung.

Tiêu Duệ thở ra một hơi thật dài.

Tiêu Duệ cười cười đứng dậy nói:

- Phụ hoàng, mẫu phi đáng múa uyển chuyển làm cho vui vẻ, nhi thần chỉ làm từ tán dương, không có ngâm thơ.

Vân tán hoa nhan kim bộ diêu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đây vốn là câu thơ Bạch Cư Dị miêu tả Dương Ngọc Hoàn, tuy Tiêu Duệ thấy Võ Huệ Phi nghệ thuật tung bay, tình chàng ý thiếp với Lý Long Cơ, rất có thần vận trong ý cảnh câu thơ của Bạch lão tiên sinh, nhất thời lơ đãng buột miệng nói ra.

Nhưng Cao Lực Sĩ lại ở một bên khẽ mỉm cười:

- Hoàng thượng, lão nô ngược lại nghe thấy vài câu điệu ngữ này của Tiêu đại nhân.

- Ồ? Nói cho trẫm nghe.

Lý Long Cơ nghiêng đầu hứng thú nhìn Cao Lực Sĩ.

Tiêu Duệ âm thầm mắng một tiếng, Cao Lực Sĩ đang há mồm, đột nhiên thấy Tiêu Duệ quăng tới ánh mắt “không tốt”, nao nao, cũng không nghĩ nhiều, cất cao giọng nói:

- Vân tán hoa nhan kim bộ diêu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu. Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đuôi mày Lý Long Cơ nhảy dựng, cười ha ha lên, chỉ vào Tiêu Duệ cười mắng:

- Người đứa bé này, người đây là đang nói trẫm cùng Huệ Phi.

Nếu câu thơ này do người khác ngâm ra, hoặc là có thể có phần ý mờ ám, sợ là sẽ đưa tới sự bất mãn của Lý Long Cơ. Nhưng lời này đi ra từ miệng Tiêu Duệ con rể hần, lại mang một hương vị nói giỡn giữa vãn bối với trưởng bối. Mà Lý Long Cơ cẩn thận thường thức, thật đúng là cảm thấy câu thơ này miêu tả chân thật nhu tình mật ý giữa hần và Võ Huệ Phi, cho nên, không chỉ có không tức giận, ngược lại trong lòng lại sinh ra một chút nhu hòa.

Võ Huệ Phi chậm rãi khoát tay áo, tiếng nhạc chấm dứt dáng múa của nàng cũng chợt ngừng lại. Nàng duyên dáng đi xuống sàn nhảy bước trở về, trên đường lúc đi ngang qua bên người Tiêu Duệ, trong mắt mờ hồ phát ra một chút giận dữ khiến Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu.

Cái gọi là câu thơ vài ý nghĩa, nghe vào trong tai người khác nhau, liền hiểu theo hàm nghĩa không giống.

Vui mừng và nhu tình của Lý Long Cơ nổi lên, mà trong lòng Võ Huệ Phi thì có chút phức tạp nói không ra là loại tư vị gì, chung quy cảm thấy trong câu chữ của Tiêu Duệ có hương vị nói không rõ.

Lý Hiến cao giọng cười to nói:

- Quả nhiên là tài tử Tử Đồ thanh danh hiển hách. Hoàng thượng, tài thơ của Tiêu Duệ quả nhiên xuất chúng, xuất khẩu thành thơ, làm người ta tán thưởng.

Dừng một chút, Lý Hiến lại nói:

- Hoàng thượng, chúng ta và hoàng thượng Huệ Phi nương nương ẩm yến trong Phù Dung Viên, cảnh đẹp như thế không ngâm thơ thật sự là rất đáng tiếc.

Ý tứ của Lý Hiến, vốn là muốn nhân cơ hội xem tài thơ của Tiêu Duệ. Nhưng lời hắn còn chưa nói xong đã bị Thọ Xương công chúa đối diện cắt đứt:

- Hoàng thượng, Ninh Vương huynh, thần muội nghe nói thái tử điện hạ tài trí nhanh nhẹn, hôm nay sao không mời thái tử điện hạ tức cảnh ngâm một bài thơ, cũng để cho chúng thần muội mở nhãn giới.

Lý Hiến sững sốt, nhưng mỉm cười lơ đãng, gật đầu.

Mà Lý Long Cơ lại nhú mày. Ai chẳng biết, thái tử hiện tại Thịnh Vương Lý Kỳ lúc trước còn trẻ ham chơi, không có được bao nhiêu sách, trên phương diện văn học này không có bao nhiêu bản lĩnh, muốn để hắn ngâm thơ đó chỉ là làm khó hắn. Lý Long Cơ biết, Thọ Xương công chúa ủng hộ Khánh Vương Lý Tông kế thừa ngôi vị hoàng đế, bởi vì Lý Tông luôn rất thân cận với Thọ Xương công chúa, cảm tình cũng tốt lắm, lần này cố ý nêu vấn đề, đơn giản là nhân cơ hội nhục nhã Lý Kỳ một chút thôi.

Võ Huệ Phi lại thầm mắng trong lòng vài tiếng nhưng nàng cũng không có cách nào, cuối cùng không thể trực tiếp đi ra nói Lý Kỳ không hiểu ngâm thơ chứ? Phải biết rằng, Thịnh Đường là một quốc gia thơ ca, gần như mỗi người đều có thể ngâm ra mấy bài thơ. Cái gọi là đọc quen ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ cũng sẽ làm được thơ, sinh hoạt trong một bầu không khí như vậy, không biết ngâm thơ quả thật là một chuyện tình mất mặt nhất.

Lý Kỳ mặt đỏ tai hồng đứng dậy, nhìn qua phía Tiêu Duệ bên cạnh.

Ngay trước mặt nhiều trưởng bối hoàng gia như vậy, hắn tự cảm thấy rất mất mặt, nhưng Tiêu Duệ lại không có cảm giác rất mất mặt gì, hoàng đế cũng không phải thi nhân, làm thái tử không hiểu ngâm thơ tính là cái gì. Thấy sắc mặt Tiêu Duệ thờ ơ, trong lòng Lý Kỳ bi thương thở ra một tiếng, sắc mặt càng thêm đỏ lên.

- Thái tử điện hạ, phía trước cảnh đẹp như thế, các hoàng cô đang chờ câu hay của ngài đây?

Khóe miệng Thọ Xương công chúa hiện lên vẻ trào phúng.

Lý Kỳ trong lòng nàng, là một tiểu tử thói tha không nghề nghiệp không học vấn. Đối với việc Lý Kỳ đoạt vị thái tử của Lý Tông nàng đã sớm mang bất mãn trong lòng, hiện giờ tìm được cơ hội, vậy còn không phải tận tình giải phóng một chút “oán hận” trong lòng.

- Ta.

Lý Kỳ ấp úng nói.

Thấy đứa con mình xấu mặt, trên khuôn mặt quyền rũ của Võ Huệ Phi cũng cảm thấy có phần khó chịu, cúi đầu xuống.

Lý Kỳ quay đầu cầu cứu giống như vụng trộm nhìn Tiêu Duệ, Tiêu Duệ cười khỏ một tiếng, lắc lắc đầu.

.

.

Lý Kỳ đang xấu hổ, lại nghe ngoài cửa bên Phù Dung Viên truyền đến một số âm thanh ồn ào.

Lý Long Cơ nhú mày trầm giọng nói:

- Người nào làm xôn xao âm ĩ ở bên ngoài?

Hoàng đế dẫn tới ẩm yến ở đây, sao có người lá gan lớn như vậy? Nếu nói đến ai khác thật đúng là không có lá gan này, nhưng Lý Đăng Không cũng là ngoại lệ, nàng một mạch vội vã đi tới, chuẩn bị phải "bắt kẻ thông dâm", thuận tiện giáo huấn A Đại. Nhưng sau khi đi vào Phù Dung Viên, đã thấy Phù Dung Viên bị Võ lâm quân giới nghiêm tầng tầng, nói là hoàng đế ẩm yến ở đây, Tiêu Duệ cũng ở trong đó bồi yến, Lý Đăng Không liền có chút tò mò.

Nàng thật ra còn nghĩ người hoàng đế ban thưởng yến ở đây do Tiêu Duệ tiếp khách, chẳng qua, A Đại không có chính thức vào cung yết kiến, mà cho dù là yết kiến hoàng đế, nàng cũng không có mặt mũi lớn như vậy, có thể làm cho Lý Long Cơ chuyên môn rời cung thiết yến nàng.

Cao Lực Sĩ cười ha ha, trở về bẩm báo:

- Hoàng thượng, là phu nhân của Tiêu Duệ.

Lý Long Cơ ồ một tiếng:

- Hóa ra là nha đầu kia, cũng để cho nàng vào đi.

.

.

Lý Đăng Không nửa đường đâm ngang một gậy, nhưng Lý Kỳ xấu hổ cũng không được giải trừ chút nào.

Thọ Xương công chúa có chút mất kiên nhẫn:

- Thật ra thái tử ngài ngâm hay không ngâm?

Lý Kỳ thở dài trút giận, vừa mới trông thấy một chút ánh mắt Tiêu Duệ truyền tới, thở dài:

- Hoàng cô, Lý Kỳ tài sơ học thiển, trong lúc vội vàng, quả thật ngâm không ra câu hay, con xin hoàng cô và phụ hoàng thứ tội!

Thọ Xương cười khinh một tiếng:

- Ồ, không thể tưởng được đường đường thái tử điện hạ... Hoàng thượng, hai vị hoàng huynh à, ta xem thanh danh tài tử môn sinh thiên tử của Tiêu Duệ cũng không xứng đáng cái tên đó... Nếu không, thái tử theo hần học tập, như thế nào ngay cả.

Tuy rằng lời nói của Thọ Xương công chúa nhẹ nhàng, cũng có chứa phần sắc thái nói giỡn, nhưng nghe vào lỗ tai Lý Kỳ cũng chẳng ra tư vị gì, mà trong lòng Tiêu Duệ lại vừa động: a, hóa ra Thọ Xương công chúa này nói chính là hướng tới mình.

Tuy nhiên, Tiêu Duệ lại không muốn cãi cọ với nàng trên vấn đề không quan trọng ở đây, mà trên thực tế, cãi cọ cũng không ra một kết quả gì.

Tiêu Duệ cười:

- Thọ Xương điện hạ, thái tử là thái tử của một quốc gia, thường ngày học tập chính là đại sách đại kế trị quốc an bang, về phần thi từ ca lệnh phong hoa tuyết nguyệt này đó, bản lĩnh nông sâu cũng chẳng phải quan trọng. Chỉ cần thái tử điện hạ lúc nào cũng lấy phụ hoàng làm khuôn mẫu, tương lai ra sức trở thành một vị vua anh minh bốn biển tới triều bái là được.

Lý Long Cơ cười ha ha lên:

- Nói đúng.

Hai mắt Võ Huệ Phi sáng ngời, chợt ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi ngay ngắn, một chút nếp nhăn nơi khóe mắt lúc này như hoa sen nở rộ, nụ cười trên mặt ngày càng đậm.

Khóe miệng Kỳ Vương tủm tủm cười, hần rất hiểu Tiêu Duệ, mà Lý Hiến âm thầm nhếch ngón tay cái, thầm nghĩ Tiêu Duệ này rất biết nói chuyện, câu nói lơ đãng đầu tiên để Lý Kỳ thoát khỏi khốn cảnh, mặc dù lời này có chút "gượng ép", nhưng nghe thấy vẫn làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lý Kỳ vừa then vừa mắc cỡ, cúi đầu ngồi ở chỗ kia, cảm xúc phập phồng.

Từ giờ phút này, hắn quyết định phải khắc khổ ra sức học hành thi thư, không cần có thể xuất khẩu thành thơ giống như tỷ phu vậy, ít nhất không thể tiếp tục rơi vào làm trò cười cho người ta. Nhưng hắn trời sinh không thích đọc sách, tuy rằng mấy ngày luận bị Tiêu Duệ “bắt buộc” đọc một số sách, nhưng hắn nghĩ tới cảnh tượng bù đầu rối tai này, không khỏi có vài phần đau đầu.

Thọ Xương cười lạnh một tiếng:

- Người đây là nói cái gì? Kể làm quân, chú ý thành tựu về văn hóa giáo dục võ công, giống như hoàng thượng, tài văn chương hơn người, võ có thể an bang, sáng lập cơ nghiệp đời sau; giống như Khánh Vương, văn võ song toàn tài đức vẹn toàn.

Tiêu Duệ cười cười, cũng không cãi cọ.

Thọ Xương thấy hắn có ý “ẩn nhẫn”, cũng không khỏi càng thêm tin cái nhìn của Thôi Hoán và Lý Tông đối với Tiêu Duệ: mua danh chuốc tiếng, nói quá đúng. Kỳ thật, giữa Thọ Xương và Tiêu Duệ cũng không có mâu thuẫn gì, cũng không biết “ẩn tượng bất lương” của nàng đối với Tiêu Duệ trên cơ bản xuất phát từ một loại bài xích tự nhiên bởi vì Thôi Hoán, bởi vì Lý Tông.

Nàng bĩu môi:

- Hoàng thượng, thần muội đề nghị hãy tìm kiếm một người thầy khác cho thái tử điện hạ đi.

Lý Long Cơ nhú mày, còn chưa nói gì, Lý Đăng Không một bên thờ ơ lạnh nhạt hơn nửa ngày rồi cuộc kiểm chế không được. Thọ Xương cố ý nhục thái tử, Lý Đăng Không không xen vào cũng không muốn quản. Nhưng là, Thọ Xương nhắm đầu mâu ngay chính trượng phu mình yêu mến, Lý Đăng Không luôn có tiếng điều ngoa không nhường người khác làm sao có thể ăn cái mận này.

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Thọ Xương điện hạ, Tiêu lang nhà ta tài học hơn người, mọi người đều biết, có khả năng làm thầy thái tử, cần gì nói điều thừa?

- Phải không?

Thọ Xương liếc Tiêu Duệ, khoe miệng nhẹ nhàng nhướng lên.

Lý Đăng Không trông thấy ý trào phúng trên mặt Thọ Xương, miệng nói ra:

- Chính là ngâm thơ thôi, không chỉ nói Tiêu lang nhà ta, cho dù ta, cũng không kém hơn so với đệ tử Thôi gia các người bao nhiêu.

Thọ Xương bất mãn trừng mắt liếc Lý Đăng Không, trong lòng thầm mắng:

- Nha đầu xấu xí không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng Lý Đăng Không là con gái Lý Lâm Phủ, trong hoàng tộc lại có tiếng điều ngoa khó chơi, Thọ Xương cũng không nên quá mức khiến nàng khó chịu, chỉ cười khinh thường:

- Ô, thiên kim tướng phủ chỉ biết cười ngựa bắn tên của chúng ta cũng học được ngâm thơ đối đáp rồi? Khó, khó nhỉ.

- Người không nên khinh người.

Lý Đăng Không có chút nóng nảy. Tuy rằng nàng điều ngoa, nhưng là thích thể diện, bị Thọ Xương kích như vậy, cũng có chút sượng mắt. Nhưng, tuy rằng nàng cũng rất có tài học, nhưng trong lúc cấp thiết phải một mình ngâm ra một bài thuận theo phong cảnh, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đang sốt ruột khó chịu, thấy Tiêu lang của mình lấy tay nhẹ nhàng kéo một cánh phù dung bên cạnh lên, nhẹ nhàng lay động, cánh hoa phù dung vờn theo gió mát, bay xung quanh Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cười cười đứng dậy nói:

- Phụ hoàng, mẫu phi đáng múa uyển chuyển làm cho vui vẻ, nhi thần chỉ làm từ tán dương, không có ngâm thơ.

Vân tần hoa nhan kim bộ điệu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đây vốn là câu thơ Bạch Cư Dị miêu tả Dương Ngọc Hoàn, tuy Tiêu Duệ thấy Võ Huệ Phi nghệ thuật tung bay, tình chàng ý thiếp với Lý Long Cơ, rất có thần vận trong ý cảnh câu thơ của Bạch lão tiên sinh, nhất thời lơ đãng buột miệng nói ra.

Nhưng Cao Lực Sĩ lại ở một bên khẽ mỉm cười:

- Hoàng thượng, lão nô ngược lại nghe thấy vài câu điệu ngữ này của Tiêu đại nhân.

- Ồ? Nói cho trẫm nghe.

Lý Long Cơ nghiêng đầu hứng thú nhìn Cao Lực Sĩ.

Tiêu Duệ âm thầm mắng một tiếng, Cao Lực Sĩ đang há mồm, đột nhiên thấy Tiêu Duệ quăng tới ánh mắt “không tốt”, nao nao, cũng không nghĩ nhiều, cất cao giọng nói:

- Vân tần hoa nhan kim bộ điệu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu. Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đuôi mày Lý Long Cơ nhảy dựng, cười ha ha lên, chỉ vào Tiêu Duệ cười mắng:

- Người đứa bé này, người đây là đang nói trẫm cùng Huệ Phi.

Nếu câu thơ này do người khác ngâm ra, hoặc là có thể có phần ý mờ ám, sợ là sẽ đưa tới sự bất mãn của Lý Long Cơ. Nhưng lời này đi ra từ miệng Tiêu Duệ con rể hần, lại mang một hương vị nói giỡn giữa vãn bối với trưởng bối. Mà Lý Long Cơ cẩn thận thường thức, thật đúng là cảm thấy câu thơ này miêu tả chân thật nhu tình mật ý giữa hần và Võ Huệ Phi, cho nên, không chỉ có không tức giận, ngược lại trong lòng lại sinh ra một chút nhu hòa.

Võ Huệ Phi chậm rãi khoát tay áo, tiếng nhạc chấm dứt dáng múa của nàng cũng chợt ngừng lại. Nàng duyên dáng đi xuống sàn nhảy bước trở về, trên đường lúc đi ngang qua bên người Tiêu Duệ, trong mắt mờ hồ phát ra một chút giận dữ khiến Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu.

Cái gọi là câu thơ vài ý nghĩa, nghe vào trong tai người khác nhau, liền hiểu theo hàm nghĩa không giống.

Vui mừng và nhu tình của Lý Long Cơ nổi lên, mà trong lòng Võ Huệ Phi thì có chút phức tạp nói không ra là loại tư vị gì, chung quy cảm thấy trong câu chữ của Tiêu Duệ có hương vị nói không rõ.

Lý Hiến cao giọng cười to nói:

- Quả nhiên là tài tử Tử Đồ thanh danh hiển hách. Hoàng thượng, tài thơ của Tiêu Duệ quả nhiên xuất chúng, xuất khẩu thành thơ, làm người ta tán thưởng.

Dừng một chút, Lý Hiến lại nói:

- Hoàng thượng, chúng ta và hoàng thượng Huệ Phi nương nương ẩm yến trong Phù Dung Viên, cảnh đẹp như thế không ngâm thơ thật sự là rất đáng tiếc.

Ý tứ của Lý Hiến, vốn là muốn nhân cơ hội xem tài thơ của Tiêu Duệ. Nhưng lời hần còn chưa nói xong đã bị Thọ Xương công chúa đối diện cắt đứt:

- Hoàng thượng, Ninh Vương huynh, thần muội nghe nói thái tử điện hạ tài trí nhanh nhẹn, hôm nay sao không mời thái tử điện hạ tức cảnh ngâm một bài thơ, cũng để cho chúng thần muội mở nhãn giới.

Lý Hiến sững sốt, nhưng mỉm cười lơ đãng, gật đầu.

Mà Lý Long Cơ lại nhú mày. Ai chẳng biết, thái tử hiện tại Thịnh Vương Lý Kỳ lúc trước còn trẻ ham chơi, không có được bao nhiêu sách, trên phương diện văn học này không có bao nhiêu bản lĩnh, muốn để hần ngâm thơ đó chỉ là làm khó hần. Lý Long Cơ biết, Thọ Xương công chúa ủng hộ Khánh Vương Lý

Tông kế thừa ngôi vị hoàng đế, bởi vì Lý Tông luôn rất thân cận với Thọ Xương công chúa, cảm tình cũng tốt lắm, lần này cố ý nêu vấn đề, đơn giản là nhân cơ hội nhục nhã Lý Kỳ một chút thôi.

Võ Huệ Phi lại thầm mắng trong lòng vài tiếng nhưng nàng cũng không có cách nào, cuối cùng không thể trực tiếp đi ra nói Lý Kỳ không hiểu ngâm thơ chứ? Phải biết rằng, Thịnh Đường là một quốc gia thơ ca, gần như mỗi người đều có thể ngâm ra mấy bài thơ. Cái gọi là đọc quen ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ cũng sẽ làm được thơ, sinh hoạt trong một bầu không khí như vậy, không biết ngâm thơ quả thật là một chuyện tình mất mặt nhất.

Lý Kỳ mặt đỏ tai hồng đứng dậy, nhìn qua phía Tiêu Duệ bên cạnh.

Ngay trước mặt nhiều trưởng bối hoàng gia như vậy, hấn tự cảm thấy rất mất mặt, nhưng Tiêu Duệ lại không có cảm giác rất mất mặt gì, hoàng đế cũng không phải thi nhân, làm thái tử không hiểu ngâm thơ tính là cái gì. Thấy sắc mặt Tiêu Duệ thờ ơ, trong lòng Lý Kỳ bị thương tổn ra một tiếng, sắc mặt càng thêm đỏ lên.

- Thái tử điện hạ, phía trước cảnh đẹp như thế, các hoàng cô đang chờ câu hay của ngài đây?

Khóe miệng Thọ Xương công chúa hiện lên vẻ trào phúng.

Lý Kỳ trong lòng nàng, là một tiểu tử thói tha không nghề nghiệp không học vấn. Đối với việc Lý Kỳ đoạt vị thái tử của Lý Tông nàng đã sớm mang bất mãn trong lòng, hiện giờ tìm được cơ hội, vậy còn không phải tận tình giải phóng một chút “oán hận” trong lòng.

- Ta.

Lý Kỳ ấp úng nói.

Thấy đứa con mình xấu mặt, trên khuôn mặt quyền rũ của Võ Huệ Phi cũng cảm thấy có phần khó chịu, cúi đầu xuống.

Lý Kỳ quay đầu cầu cứu giống như vụng trộm nhìn Tiêu Duệ, Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu.

.

.

Lý Kỳ đang xấu hổ, lại nghe ngoài cửa bên Phù Dung Viên truyền đến một số âm thanh ồn ào.

Lý Long Cơ nhíu mày trầm giọng nói:

- Người nào làm xôn xao âm ỉ ở bên ngoài?

Hoàng đế dẫn tới ẩm yến ở đây, sao có người lá gan lớn như vậy? Nếu nói đến ai khác thật đúng là không có lá gan này, nhưng Lý Đăng Không cũng là ngoại lệ, nàng một mạch vội vã đi tới, chuẩn bị phải “bắt kẻ thông dâm”, thuận tiện giáo huấn A Đại. Nhưng sau khi đi vào Phù Dung Viên, đã thấy Phù Dung Viên bị Võ lâm quân giới nghiêm tầng tầng, nói là hoàng đế ẩm yến ở đây, Tiêu Duệ cũng ở trong đó bồi yến, Lý Đăng Không liền có chút tò mò.

Nàng thật ra còn nghĩ người hoàng đế ban thưởng yến ở đây do Tiêu Duệ tiếp khách, chẳng qua, A Đại không có chính thức vào cung yết kiến, mà cho dù là yết kiến hoàng đế, nàng cũng không có mặt mũi lớn như vậy, có thể làm cho Lý Long Cơ chuyên môn rời cung thiết yến nàng.

Cao Lực Sĩ cười ha ha, trở về bẩm báo:

- Hoàng thượng, là phu nhân của Tiêu Duệ.

Lý Long Cơ ồ một tiếng:

- Hóa ra là nha đầu kia, cũng để cho nàng vào đi.

.

.

Lý Đăng Không nửa đường đâm ngang một gậy, nhưng Lý Kỳ xấu hổ cũng không được giải trừ chút nào.

Thọ Xương công chúa có chút mất kiên nhẫn:

- Thật ra thái tử ngài ngâm hay không ngâm?

Lý Kỳ thở dài trút giận, vừa mới trông thấy một chút ánh mắt Tiêu Duệ truyền tới, thở dài:

- Hoàng cô, Lý Kỳ tài sơ học thiên, trong lúc vội vàng, quả thật ngâm không ra câu hay, con xin hoàng cô và phụ hoàng thứ tội!

Thọ Xương cười khinh một tiếng:

- Ô, không thể tưởng được đường đường thái tử điện hạ... Hoàng thượng, hai vị hoàng huynh à, ta xem thanh danh tài tử môn sinh thiên tử của Tiêu Duệ cũng không xứng đáng cái tên đó... Nếu không, thái tử theo hần học tập, như thế nào ngay cả.

Tuy rằng lời nói của Thọ Xương công chúa nhẹ nhàng, cũng có chứa phần sắc thái nói giỡn, nhưng nghe vào lỗ tai Lý Kỳ cũng chẳng ra tư vị gì, mà trong lòng Tiêu Duệ lại vừa động: a, hóa ra Thọ Xương công chúa này nói chính là hướng tới mình.

Tuy nhiên, Tiêu Duệ lại không muốn cãi cò với nàng trên vấn đề không quan trọng ở đây, mà trên thực tế, cãi cò cũng không ra một kết quả gì.

Tiêu Duệ cười:

- Thọ Xương điện hạ, thái tử là thái tử của một quốc gia, thường ngày học tập chính là đại sách đại kế trị quốc an bang, về phần thi từ ca lệnh phong hoa tuyết nguyệt này đó, bản lĩnh nông sâu cũng chẳng phải quan trọng. Chỉ cần thái tử điện hạ lúc nào cũng lấy phụ hoàng làm khuôn mẫu, tương lai ra sức trở thành một vị vua anh minh bốn biển tới triều bái là được.

Lý Long Cơ cười ha ha lên:

- Nói đúng.

Hai mắt Võ Huệ Phi sáng ngời, chợt ngừng đầu ưỡn ngực ngồi ngay ngắn, một chút nếp nhăn nơi khóe mắt lúc này như hoa sen nở rộ, nụ cười trên mặt ngày càng đậm.

Khóe miệng Kỳ Vương tím tím cười, hần rất hiểu Tiêu Duệ, mà Lý Hiến âm thầm nhếch ngón tay cái, thầm nghĩ Tiêu Duệ này rất biết nói chuyện, câu nói lơ đãng đầu tiên để Lý Kỳ thoát khỏi khốn cảnh, mặc dù lời này có chút “gượng ép”, nhưng nghe thấy vẫn làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lý Kỳ vừa then vừa mắc cỡ, cúi đầu ngồi ở chỗ kia, cảm xúc phập phồng.

Từ giờ phút này, hần quyết định phải khắc khổ ra sức học hành thi thư, không cần có thể xuất khẩu thành thơ giống như tỷ phu vậy, ít nhất không thể tiếp tục rơi vào làm trò cười cho người ta. Nhưng hần trời sinh không thích đọc sách, tuy rằng mấy ngày luận bị Tiêu Duệ “bắt buộc” đọc một số sách, nhưng hần nghĩ tới cảnh tượng bù đầu rối tai này, không khỏi có vài phần đau đầu.

Thọ Xương cười lạnh một tiếng:

- Người đây là nói cái gì? Kể làm quân, chú ý thành tựu về văn hóa giáo dục võ công, giống như hoàng thượng, tài văn chương hơn người, võ có thể an bang, sáng lập cơ nghiệp đời sau; giống như Khánh Vương, văn võ song toàn tài đức vẹn toàn.

Tiêu Duệ cười cười, cũng không cãi cò.

Thọ Xương thấy hần có ý “ẩn nhẫn”, cũng không khỏi càng thêm tin cái nhìn của Thôi Hoán và Lý Tông đối với Tiêu Duệ: mua danh chuốc tiếng, nói quá đúng. Kỳ thật, giữa Thọ Xương và Tiêu Duệ cũng không có mâu thuẫn gì, cũng không biết “ẩn tượng bất lương” của nàng đối với Tiêu Duệ trên cơ bản xuất phát từ một loại bài xích tự nhiên bởi vì Thôi Hoán, bởi vì Lý Tông.

Nàng bĩu môi:

- Hoàng thượng, thần muội đề nghị hãy tìm kiếm một người thầy khác cho thái tử điện hạ đi.

Lý Long Cơ nhú mảy, còn chưa nói gì, Lý Đăng Không một bên thờ ơ lạnh nhạt hơn nửa ngày rồi cuộc kiểm chế không được. Thọ Xương cố ý nhục thái tử, Lý Đăng Không không xen vào cũng không muốn quản. Nhưng là, Thọ Xương nhắm đầu mâu ngay chính trượng phu mình yêu mến, Lý Đăng Không luôn có tiếng điều ngoa không nhường người khác làm sao có thể ăn cái mệ này.

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Thọ Xương diện hạ, Tiêu lang nhà ta tài học hơn người, mọi người đều biết, có khả năng làm thầy thái tử, cần gì nói điều thừa?

- Phải không?

Thọ Xương liếc Tiêu Duệ, khóe miệng nhẹ nhàng nhướng lên.

Lý Đăng Không trông thấy ý trào phúng trên mặt Thọ Xương, miệng nói ra:

- Chính là ngâm thơ thôi, không chỉ nói Tiêu lang nhà ta, cho dù ta, cũng không kém hơn so với đệ tử Thôi gia các người bao nhiêu.

Thọ Xương bắt mắt trừng mắt liếc Lý Đăng Không, trong lòng thầm mắng:

- Nha đầu xấu xí không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng Lý Đăng Không là con gái Lý Lâm Phủ, trong hoàng tộc lại có tiếng điều ngoa khó chơi, Thọ Xương cũng không nên quá mức khiến nàng khó chịu, chỉ cười khinh thường:

- Ô, thiên kim tướng phủ chỉ biết cười ngửa bần tên của chúng ta cũng học được ngâm thơ đối đáp rồi? Khó, khó nhỉ.

- Người không nên khinh người.

Lý Đăng Không có chút nóng nảy. Tuy rằng nàng điều ngoa, nhưng là thích thể diện, bị Thọ Xương kích như vậy, cũng có chút sượng mắt. Nhưng, tuy rằng nàng cũng rất có tài học, nhưng trong lúc cấp thiết phải một mình ngâm ra một bài thuận theo phong cảnh, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đang sốt ruột khó chịu, thấy Tiêu lang của mình lấy tay nhẹ nhàng kéo một cánh phù dung bên cạnh lên, nhẹ nhàng lay động, cánh hoa phù dung vờn theo gió mát, bay xung quanh Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cười cười đứng dậy nói:

- Phụ hoàng, mẫu phi đáng múa uyển chuyển làm cho vui vẻ, nhi thần chỉ làm từ tán dương, không có ngâm thơ.

Vân tán hoa nhan kim bộ điệu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đây vốn là câu thơ Bạch Cư Dị miêu tả Dương Ngọc Hoàn, tuy Tiêu Duệ thấy Võ Huệ Phi nghệ thuật tung bay, tình chàng ý thiếp với Lý Long Cơ, rất có thần vận trong ý cảnh câu thơ của Bạch lão tiên sinh, nhất thời lơ đãng buột miệng nói ra.

Nhưng Cao Lực Sĩ lại ở một bên khẽ mỉm cười:

- Hoàng thượng, lão nô ngược lại nghe thấy vài câu điệu ngữ này của Tiêu đại nhân.

- Ô? Nói cho trăm nghe.

Lý Long Cơ nghiêng đầu hứng thú nhìn Cao Lực Sĩ.

Tiêu Duệ âm thầm mắng một tiếng, Cao Lực Sĩ đang há mồm, đột nhiên thấy Tiêu Duệ quăng tới ánh mắt “không tốt”, nao nao, cũng không nghĩ nhiều, cất cao giọng nói:

- Vân tán hoa nhan kim bộ điệu. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu. Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tòng thử quân vương bất tảo triều.

Đuôi mày Lý Long Cơ nhảy dựng, cười ha ha lên, chỉ vào Tiêu Duệ cười mắng:

- Người đứa bé này, người đây là đang nói trảm cùng Huệ Phi.

Nếu câu thơ này do người khác ngâm ra, hoặc là có thể có phần ý mờ ám, sợ là sẽ đưa tới sự bất mãn của Lý Long Cơ. Nhưng lời này đi ra từ miệng Tiêu Duệ con rể hần, lại mang một hương vị nói giỡn giữa vãn bối với trưởng bối. Mà Lý Long Cơ cẩn thận thường thức, thật đúng là cảm thấy câu thơ này miêu tả chân thật nhu tình mật ý giữa hần và Võ Huệ Phi, cho nên, không chỉ có không tức giận, ngược lại trong lòng lại sinh ra một chút nhu hòa.

Võ Huệ Phi chậm rãi khoát tay áo, tiếng nhạc chấm dứt dáng múa của nàng cũng chợt ngừng lại. Nàng duyên dáng đi xuống sàn nhảy bước trở về, trên đường lúc đi ngang qua bên người Tiêu Duệ, trong mắt mờ hồ phát ra một chút giận dữ khiến Tiêu Duệ xấu hổ cúi đầu.

Cái gọi là câu thơ vài ý nghĩa, nghe vào trong tai người khác nhau, liền hiểu theo hàm nghĩa không giống.

Vui mừng và nhu tình của Lý Long Cơ nổi lên, mà trong lòng Võ Huệ Phi thì có chút phức tạp nói không ra là loại tư vị gì, chung quy cảm thấy trong câu chữ của Tiêu Duệ có hương vị nói

243. Chương 228: Bí Mật Của Hoàng Thất

Tuy rằng Lý Lâm Phủ lấy danh nghĩa dưỡng bệnh trốn trong nhà đóng cửa không ra, nhưng cho dù hần ngồi trong thư phòng xa hoa của Lý gia, vẫn rõ ràng đối với tình huống trong thành Trường An.

Nhóm thân quyến trực hệ của Lý Long Cơ gần đây tụ tập đến Trường An như ong vỡ tổ, đám hoàng tộc ẩn cư không ra này cũng đã ra ngoài hoạt động, thí dụ như Thọ Xương công chúa; mà cho dù là Ninh Vương nhường hoàng đế dạo chơi thiện hạ kia, cũng bất ngờ mà cao giọng lên màn, Lý Lâm Phủ đều rõ ràng.

Thậm chí, sau khi nói chuyện lâu dài với Ninh Vương, Ngọc Chân đã đột nhiên ra ngoài thăm đạo, ngay cả Tiêu Duệ cũng không có báo trước, điều này, trong lòng Lý Lâm Phủ cũng rõ ràng.

Lý Lâm Phủ chậm rãi đi ra thư phòng âm u, đứng dưới ánh chiều tà sắp tối.

Thư phòng hần trang hoàng cực kỳ xa hoa, đối với sự đơn giản của Lý gia, gian thư phòng này hết sức chói mắt. Mà khiến người Lý gia không hiểu chính là, gian thư phòng này rõ ràng là quay lưng về phía bắc ánh sáng cực kỳ đầy đủ, nhưng Lý Lâm Phủ lại cứ muốn cho tối tối che kỹ ánh nắng ngoài cửa sổ, thế cho nên gian thư phòng này rất ít ánh sáng, giữa ban ngày cũng phải đốt đèn.

Không ai hiểu được lòng Lý Lâm Phủ. Dần dà, đây liền trở thành một cấm địa của Lý gia. Trừ bản thân Lý Lâm Phủ, cùng với người bản thân Lý Lâm Phủ mời ra, bất cứ kẻ nào không được cho phép cũng không cho phép tiến vào thư phòng Lý Lâm Phủ, đương nhiên, ngoại trừ con gái Lý Đăng Không này.

Lý Lâm Phủ sủng ái con cái, gần như cưng chiều, trong thành Trường An gần như không ai không biết. Thế cho nên dân chúng Trường An vùng trộm nói bên dưới, tiểu thư Lý gia, rất nhiều lúc còn kiêu ngạo ương ngạnh hơn so với công chúa trong hoàng cung.

Đây đều là một số bệnh của Lý lâm Phủ. Mà Tiêu Duệ biết rõ bệnh quái dị này của Lý Lâm Phủ, từng nói với Lý Đăng Không vô số lần, cha nàng là một người rất có cá tính. Lý Đăng Không cũng không biết “cá tính” trong miệng Tiêu Duệ là cái gì, nhưng nàng lại biết, cha mình quả thật là một quái nhân.

Trong mắt người ngoài, hần là một quyền thần và gian thần thật lớn, tham tài luyện quyền, đối với kẻ đút lót cho tới bây giờ đều là cười nhận không nghiêm túc. Như An Lộc Sơn, từng là khách quen của Lý gia. Nhưng làm con gái thân yêu nhất của Lý Lâm Phủ, Lý Đăng Không lại biết, bản thân Lý Lâm Phủ ở trong nhà cực kỳ tiết kiệm, chỉ phí ảm thực cực kỳ đơn giản, trừ gian thư phòng kia.

Mà nhận như vậy, cũng rất ít làm cho người đút lót, không ai biết Lý lâm Phủ đem của đút lót thu nhận mấy năm nay giấu đi nơi nào, Lý Đăng Không cũng không rõ ràng lắm. Có đôi khi Lý Đăng Không đã đoán, đây là một con số rất khổng lồ. Nhưng nhiều năm như vậy, không thấy Lý Lâm Phủ dùng qua một văn tiền trong đó.

Mà Lý Lâm Phủ ngang ngược bên ngoài, đối với hạ nhân trong nhà lại đặc biệt ôn hòa. Trước khi Lý Đăng Không nhìn thấy Tiêu Duệ, cho tới lúc đó chưa từng thấy qua quyền quý Trường An giống như phụ thân mình. Loại ôn hòa này không phải giả bộ được, mà là ôn hòa xuất phát từ nội tâm.

Và không giống những người khác, làm một kẻ xuyên qua, Tiêu Duệ “hiểu rõ” Lý Lâm Phủ. Hắn cảm thấy, lúc này Lý Lâm Phủ dường bệnh không ra, chắc chắn là có ý đồ khác. Nhưng khi hắn lúi kéo đôi tay Lý Đăng Không, lúc nhìn thấy Lý Lâm Phủ, lại không khỏi giật mình kinh hãi: hai mắt hắn vô thần, hình dung tiêu tụy, eo lưng đều có chút còng xuống.

Dưới ánh chiều tà chiếu xuống nhàn nhạt, hắn vô lực mà tựa lên khung cửa thư phòng, một lũ tóc rối bạc trắng bay tung theo gió. Đây sao là quyền tướng Đại Đường oai phong một cõi sao? mà giống một ông lão xế chiều hơn, không khác gì dân chúng già yếu buồn bực đi trong Trường An.

Chỉ sợ là hắn thật sự bị bệnh, Tiêu Duệ thầm than trong lòng một tiếng.

Mà Lý Lâm Phủ chỉ thản nhiên nói:

- Con đã đến rồi, theo ta tiến vào.

Liên quay đầu vào thư phòng.

Tiêu Duệ buông bàn tay nhỏ bé của Lý Đăng Không ra, trực tiếp theo vào.

Mà Lý Đăng Không thì có chút lo lắng mà nhìn bóng lưng tiêu tụy của Lý Lâm Phủ, vội vàng đi tới phòng mẫu thân mình.

Vào cửa ngồi xuống, Lý Lâm Phủ nói thẳng:

- Lão phu không có giả bộ bệnh, thân thể lão phu quả thật đã chống đỡ không được bao lâu.

Tiêu Duệ cả kinh, nhưng không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ chờ câu dưới của Lý Lâm Phủ.

Khóe miệng Lý Lâm Phủ lộ ra nụ cười:

- Không có gì, đây rất bình thường, sinh lão bệnh tử, ai cũng có một ngày như vậy, cho dù là hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ của chúng ta. Hôm nay lão phu biết con sẽ đến, chờ con đã lâu.

Tiêu Duệ vẫn không nói gì, hắn rất hiểu Lý Lâm Phủ, lão nói gì sẽ tiếp tục nói theo ý của lão, lúc này, tốt nhất là không nên cắt ngang lời lão.

- Lão phu hỏi con, con có thể cam đoan an toàn của gia tộc Lý gia ta không? Ta chỉ có một con trai không chịu tranh đấu, còn có sáu con gái. Cuộc sống và sự an toàn của chúng nó sau này, hết thảy ta đều giao cho con, con phải đáp ứng lão phu.

Lý Lâm Phủ đột nhiên thở dài, trong ánh mắt phát ra hào quang tối tăm mê muội.

- Chỉ cần con còn sống, Không nhi sẽ được hạnh phúc.

Tiêu Duệ thản nhiên nói:

- Mà Không nhi hạnh phúc, Lý gia sẽ vĩnh viễn tồn tại, điểm này, nhạc phụ đại nhân ngài không cần lo lắng.

Lý Lâm Phủ nhìn Tiêu Duệ thật sâu, vui mừng mà cười:

- Lão phu biết lời này là dư thừa, con đối với Không nhi tốt lắm, lão phu tin tưởng con. Được rồi, như vậy, lão phu lại hỏi con một chuyện, con nói thật cho lão phu: tất cả những việc con làm hiện tại, chỉ là vì ủng hộ Thịnh Vương Lý Kỳ?

Tiêu Duệ nhảy dựng trong lòng, thầm nghĩ “cáo già” giảo hoạt này quả nhiên không phải người bình thường, dường như lão đoán được cái gì.

Tiêu Duệ cắn khớp hàm, cúi đầu nói:

- Vâng, cũng không phải tất cả đều là như vậy.

- Sao?

Lý Lâm Phủ ép hỏi một câu.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười:

- Nếu, chỉ có điều nếu con bị buộc đến bước kia, vì sinh tồn, chuyện gì con cũng đều làm ra được.

Lý Lâm Phủ đột nhiên mỉm cười, cười đến nỗi Tiêu Duệ có chút sờn tóc gáy.

- Từ khi lần đầu tiên nhìn thấy con, lão phu đã hiểu được, bản tâm của con thật ra là một người rất có dã tâm, mặc dù con sẽ không thừa nhận.

Lý Lâm Phủ chậm rãi dựa vào đệm dựa mềm mại phía sau:

- Chỉ có điều lão phu rất ngạc nhiên, rốt cuộc con có vài phần nắm chắc? Con phải biết rằng, một khi chuyện thất bại, tính mạng người thân của con đều có thể.

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Không, nhạc phụ đại nhân, ngài sai lầm rồi. Không đến vạn bất đắc dĩ, con sẽ không làm như vậy, mà một khi con làm như vậy.

Lý Lâm Phủ nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Điều đó có gì khác nhau sao?

- Con có loại tâm tư này, bản thân chính là đại nghịch bất đạo.

Lý Lâm Phủ cân nhắc bĩu môi:

- Còn nói cái gì vạn bất đắc dĩ?

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng. Về cách nhìn vấn đề này, hẳn không có cách nào giải thích với Lý Lâm Phủ, chỉ có thể bảo trì trầm mặc. Nhưng hẳn lập tức phản ứng lại, Lý Lâm Phủ vừa xưng hô Lý Kỳ là Thịnh Vương mà không phải thái tử, đây có nghĩa là gì? Hẳn quăng ánh mắt nghi hoặc về phía Lý Lâm Phủ.

Lý Lâm Phủ cười lạnh:

- Lão phu cảm thấy, Thịnh Vương vị thái tử mới này có thể phải chấm dứt.

Tiêu Duệ đột nhiên chấn động, bỗng nhiên đứng dậy run giọng nói:

- Nhạc phụ đại nhân, ý của ngài là?

- Kích động cái gì?

Lý Lâm Phủ trách mắng:

- Ngồi xuống, nghe lão phu từ từ nói.

Tiêu Duệ thở phào một cái, chậm rãi ngồi xuống.

- Hôm nay con ầm yển với Nhượng Đế, con cảm thấy hẳn đối nhân xử thế như thế nào?

Lý Lâm Phủ đột nhiên trầm giọng nói.

- Ninh Vương?

Tiêu Duệ ngẩn ra:

- Tao nhâ, rất có phong độ, người như thế mà nói, đúng là một Vương gia nhân nghĩa.

Lý Lâm Phủ hơi thất vọng:

- Hẳn nhân nghĩa sao? Thoạt nhìn, bộ mặt đối trá của hắn che mắt rất nhiều người, chỉ sợ gồm cả hoàng thượng ở trong.

- Lúc trước, sở dĩ Lý Hiến thoái vị, không phải vì bảo vệ tính mạng của bản thân. Hắn rất rõ ràng, ngay lúc đó hoàng thượng nắm giữ trọng binh, nếu hắn không nhường vị, cùng lắm là nhiều hơn một hồi chính biến cung đình thôi, kết cục của hắn sẽ không mạnh hơn Thái Bình (chính là Thái Bình công chúa – BTV) bao nhiêu. Cho nên, Lý Hiến lựa chọn từ bỏ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh nhường ngôi vị cho Lý Long Cơ, tâm cơ của Lý Hiến không phải người bình thường có thể sánh được.

Lý Lâm Phủ nhẹ nhàng rơi vào trong hồi ức:

- Mà hắn biết cơ hội, lại thắng được một mỹ danh nhân nghĩa, mà cho dù là tiên đế và hoàng thượng, cũng thấy thẹn với hắn... Vì thế, tiên đế liền để lại cho Lý Hiến một đạo mật chỉ, mà hoàng thượng, ha ha.

Không phải chuyện gì, Tiêu Duệ đã sớm nắm giữ. Nhưng tiếp theo, theo lời Lý Lâm Phủ, lại khiến hắn chấn động, thậm chí có thể nói có chút không biết làm sao.

- Tiên đế, hoàng thượng và Ninh Vương, giữa ba người có một hiệp nghị, mà hiệp nghị này, nhiều người trong hoàng tộc biết đến, chỉ có điều giữ kín không nói ra thôi. Đó là, hoàng đế hứa hẹn ngay trước mặt tiên hoàng, tương lai sau khi ông ta trăm tuổi, phải một lần nữa truyền ngôi vị hoàng đế về một mạch Ninh Vương.

Lý Lâm Phủ cười cười:

- Hiện tại con có rõ ràng chưa?

Tiêu Duệ hít một ngụm khí lạnh. Tại sao có thể như vậy? Như thế nào lịch sử không hề ghi lại? Chẳng lẽ, đây là biến cố lịch sử hoặc hạt bụi lịch sử bị che dấu đi?

Nhưng Tiêu Duệ lập tức ổn định tâm tình, hắn cười cười:

- Nhạc phụ đại nhân, như vậy thì sao chứ? Hoàng thượng tuyệt đối không có khả năng lại truyền ngôi vị hoàng đế cho con của Ninh Vương, đây là chắc chắn. Nhiều năm như vậy, hoàng thượng như nào đồng ý thay chủ hoàng quyền? Theo tính tình hoàng thượng, chỉ sợ nếu Ninh Vương dám mở miệng về việc này, đúng là chỉ còn đường chết đi.

Lý Lâm Phủ bĩu môi:

- Không sai. Nhiều năm như vậy, hoàng thượng vẫn chưa mất đi trái tim chính trị. Dưới quyền uy của ông ta, người trong hoàng tộc ai dám nói? Trừ phi là tìm chết. Không chỉ nói con của Ninh Vương, ngay cả con của chính mình, ông ta cũng không cam lòng ủy quyền, đừng nói đến người ngoài.

- Chỉ có điều con lại không biết, chuyện này không phải đơn giản như vậy.

Lý Lâm Phủ thở dài:

- Nếu không phải phòng trước vô hại, không có sợ hãi, Ninh Vương như nào sẽ lựa chọn quay về kinh vào lúc này? Mà rất nhiều thân vương hoàng tộc, công chúa đều xuất đầu lộ diện, con cảm thấy đây là ngẫu nhiên sao?

Mây Tiêu Duệ nhảy dựng, nhưng không nói gì, chỉ có siết chặt nắm tay.

- Năm đó, ngay trước mặt tiên đế, Ninh Vương nói với đương kim hoàng thượng một câu như vậy: Tam Lang, hiện giờ đệ thích hợp làm hoàng đế hơn ta, cho nên hoàng huynh tặng cho đệ, nhưng là, tương lai nếu con của đệ không thích hợp làm hoàng đế bằng con của ta, như vậy, đệ vẫn phải nhường trở về.

Khóe miệng Lý Lâm Phủ chậm biếm ngày càng đậm.

- Không thể không nói, lúc trước hoàng thượng vẫn rất coi trọng thân tình huynh đệ, ông ta một hơi đáp ứng xuống, hơn nữa, con phát ra lời thề ngay trước mặt tiên đế, để tiên đế đặt ra mật chỉ... Kỳ thật, ở năm Khai Nguyên thứ mười hai, hoàng thượng đã bắt đầu đổi ý, ông ta từng ám chỉ Ninh Vương tiêu hủy mật chỉ tiên đế vô số lần, nhưng Ninh Vương lại giả ngu không biết... Cuối cùng, dứt khoát rời kinh mà đi dạo chơi thiên hạ.

- Con hãy nói thật ra xem, có phải hoàng thượng này nâng đá đập chân mình hay không?

Lý Lâm Phủ ngửa mặt lên trời cười ha ha, âm trầm nói:

- Nếu là lão phu, lão phu liền trực tiếp hạ chiếu, hoàn toàn diệt trừ một hệ Ninh Vương... Cứ như vậy, cái gì mật chỉ tiên đế, cái gì bí mật hoàng tộc, hết thảy trở thành bột nước. Lão phu cũng không tin, đám thân vương công chúa khác còn dám nói ba bảo bốn!

- Hoàng thượng xuống tay, hiện tại cũng không chậm.

- Tiêu Duệ đột nhiên nói xen vào:

- Hoàng thượng đang tuổi mạnh mẽ, dưới hoàng quyền, Ninh vương và người trong hoàng tộc tính là cái gì? Chẳng lẽ, bọn họ còn dám áp chế hoàng thượng phải không?

Lý Lâm Phủ lắc đầu:

- Con vẫn quá non.

- Ninh Vương chuẩn bị nhiều năm như vậy là sống uống sao? Không cần nói gì khác, con xem xem, Ngọc Chân đều trốn ra ngoài, có thể thấy được lần nhiễu loạn này khẳng định sẽ loạn đến chốn.

Ánh mắt Lý Lâm Phủ ngưng lại:

- ... nước đục thả câu, hoặc là, đây cũng là cơ hội của con đi.

Tiêu Duệ yên lặng cúi đầu xuống, hai tay giãn ra, nhẹ nhàng vẽ vòng vo trên tấm thảm trong thư phòng Lý Lâm Phủ. Ánh sáng trong thư phòng Lý Lâm Phủ ngày càng tối, Lý Lâm Phủ thở dài, gạt gạt ánh nến dập chờn trên bàn, ánh sáng lập tức lại sáng lên.

Lý Lâm Phủ yên lặng nhìn Tiêu Duệ, không có nói tiếp.

Hắn đang chờ đợi Tiêu Duệ lựa chọn, nhưng hắn cũng không biết, giờ phút này Tiêu Duệ đang suy nghĩ chính là về gian thư phòng này.

Hắn đột nhiên cảm thấy, hắn có vài chỗ tương tự Lý Lâm Phủ. Lý Lâm Phủ cũng giống như hắn, không có trái tim trung quân gì, hắn đang làm hoặc nói là muốn làm, đơn giản là vì mở ra đường lui cho mình cùng Lý gia. Không giống chính là, dã tâm Lý Lâm Phủ là trời sinh, mà Tiêu Duệ cũng không có bao nhiêu dã tâm. Hắn thiếu một trái tim cuồng nhiệt đối với quyền lực, đối với chính trị. Hắn muốn, chỉ là cuộc sống hạnh phúc của mình và các cô gái của mình, hoàn cảnh một ngày tiếp tục kéo dài.

Tựa như gian thư phòng xa hoa này, kỳ thật đại biểu cho dục vọng tăm tối nhất, tư mật nhất trong lòng Lý Lâm Phủ. Đây là một địa phương không thể phơi ra ngoài ánh sáng mà hắn bảo tồn trong lòng.

Tiêu Duệ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thần sắc không có biến hóa rất lớn.

Ánh mắt Lý Lâm Phủ lóe ra một trận:

- Con có thể nói cho lão phu, con nghĩ tới điều gì?

- Nếu nhạc phụ đại nhân trẻ hơn 20 tuổi, sợ rằng nhạc phụ đại nhân cũng sẽ không cam lòng làm người ở dưới đi.

Âm thanh Tiêu Duệ rất mờ ảo, nhưng vẫn đâm vào lòng Lý Lâm Phủ.

Lý Lâm Phủ không có phủ nhận, trong gian thư phòng âm u này, hắn chưa bao giờ che lấp dục vọng của chính mình.

- Không sai, nếu... Đáng tiếc, lão phu già yếu không chịu nổi, tâm lực quá mức mệt mỏi, đã vô lực tiếp tục xoay chuyển trời đất. Nhưng nếu con rể lão phu có thể lật trời đất của hoàng thất Lý Đường, lão phu dưới cửu tuyền, cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Cuồng nhiệt trong mắt Lý Lâm Phủ khiến Tiêu Duệ thấy âm thầm thở dài.

- Các vương hầu có gì khác nhau sao?

Lý Lâm Phủ run rẩy đứng dậy:

- Lý gia có thể đoạt thiên hạ của Dương gia, họ Tiêu con sao lại không thể đoạt thiên hạ Lý gia? Huống chi, cơ hội là chính họ đưa đến tay con.

Tiêu Duệ rộ lên cười khở. Hắn vốn tìm đến Lý Lâm Phủ “tư vấn” về chính cuộc Đại Đường, lại trở thành Lý Lâm Phủ một mực hăng hái khuyên bảo hắn mưu đoạt vương triều Lý thị. Chỉ sợ hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ nằm mơ cũng không dự đoán được, hai đại thần cốt cán già trẻ mà hắn nể trọng, đôi bố vợ con rể này, không ngờ trốn trong phòng bí mật thảo luận muốn tạo phản hắn.

Lý Lâm Phủ căn bản không có nghĩ đến, Tiêu Duệ thật sự không có dã tâm gì quá lớn.

- Không thể không nói, đương kim hoàng thượng là một người rất thích thể diện. Dưới mặt chỉ của tiên đế, dưới sự khuyên giải của người trong hoàng tộc, vì bảo trì thanh danh quân vương nhân ái của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không xuống tay với Ninh Vương, ít nhất, hiện tại sẽ không. Huống chi, hắn lại không biết, Lý Hiến chuẩn bị nhiều năm như vậy, tích lũy lâu ngày mà sắp phát động, như thế nào lại không có chuẩn bị. Một khi hắn xuống tay với Lý Hiến, hoàng tộc tất sẽ nội loạn... Đây, không phải điều hoàng đế muốn thấy.

Lý Lâm Phủ chậm rãi ngồi trở về, tiếp tục nói:

- Nhiều nhất là mấy ngày nữa, hoặc là sớm hơn, Ninh Vương Lý Hiến sẽ gặp hoàng đế đề xuất việc này, mà hoàng đế bệ hạ trở tay không kịp tất sẽ lựa chọn trì hoãn giả bộ bệnh làm lẽ... Lão phu hiểu hắn rất rõ, lão phu gần như có thể chắc chắn, chỉ cần Ninh Vương vào cung, ngay thứ hai chắc chắn truyền ra tin tức hoàng đế ốm không dậy nổi.

- Mà nếu giả bộ bệnh dùng không được, hắn sẽ đi bước cờ thứ hai của hắn là gạt bỏ vị thái tử của Lý Kỳ, mưu cầu trì hoãn một thời gian.

Lý Lâm Phủ suy đoán mỉm cười:

- Mà tiếp theo, Ninh Vương sẽ liên lạc hoàng tộc Lý thị, cùng nhau làm khó dễ với hoàng đế, sau đó công bố mặt chỉ tiên đế cho đến khi bức hoàng đế vào đường cùng, hai bên bắt đầu xích mích... Phiên vương các nơi cùng nổi lên, Đại Đường bắt đầu nội loạn.

- Không đến mức đó chứ?

Tiêu Duệ không kìm nổi nói xen vào.

- Con có biết con Ninh Vương là ai chẳng?

Lý Lâm Phủ hừ một tiếng:

- Đó là Khánh Vương Lý Tông. Năm đó, hoàng thượng cảm kích Lý Hiến thoái vị, ngay trước mặt tiên đế, nhận Lý Tông con trưởng của Lý Hiến làm con thừa tự, trở thành con trai của Lưu Hoa Phi, điều này, Lý Nghi chưa chắc biết, nhưng Ngọc Chân chắc chắn biết.

- Lý Tông?

Tay Tiêu Duệ đột nhiên chấn động, trong lòng bắt đầu cuộn sóng mãnh liệt. Không ngờ Lý Tông là con Lý Hiến? Tiêu Duệ cảm thấy choáng váng đầu óc một hồi. Cũng may hắn đã quen thuộc loại biến cố lịch sử này, chậm rãi cũng bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy, nếu là Lý Tông mà nói, lần nhiễu loạn này là lớn rồi.

Đột nhiên, đột nhiên, lòng bàn tay Tiêu Duệ đổ mồ hôi, hắn áp chế thứ vốn không có chuẩn bị trong lòng.

- Bởi vậy, đó là cơ hội của con. Nếu hoàng đế bị bệnh, sao con không khiến hắn đi thật sự.

Giọng nói của Lý Lâm Phủ đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lùng nghiêm nghị:

- Dựa theo thủ đoạn và năng lực của con, con hoàn toàn có thể làm chuyện này khít mít không chút kẽ hở... Mà tiếp theo, con liền giả danh nghĩa Lý Kỳ, hiệu lệnh thiên hạ, tranh đấu với Lý Tông.

Lý Lâm Phủ còn chưa nói xong, đã bị Tiêu Duệ toát mồ hôi lạnh ngắt lời:

- Nhạc phụ đại nhân, điều này sao có thể? Không được, không được, tuyệt đối không được.

Tuy rằng Tiêu Duệ không có ấn tượng tốt gì về Lý Long Cơ, nhưng cho tới bây giờ, Lý Long Cơ đối với hắn vẫn không tồi. Còn nữa, dù sao hắn vẫn là phụ thân Lý Nghi, chính mình như nào có thể xuống tay với phụ thân của thế tử mình.

Sở dĩ hấn chuẩn bị tất cả chẳng qua là vì dự phòng vạn nhất, vì nguy cơ tương lai tới không đến mức trở tay không kịp. Nhưng điều này cũng không có nghĩa, hấn sẽ chủ động khơi mào rắc rối, sẽ làm ra hành vi hành thích vua soán vị.

Cáo già này quá điên cuồng rồi. Mồ hôi lạnh ứa ra trong lòng Tiêu Duệ, loại ý tưởng điên cuồng này hấn cũng có thể nghĩ ra được.

Lý Lâm Phủ nổi giận nói:

- Người làm việc lớn không quan tâm tới chuyện nhỏ, con lòng dạ đàn bà như thế... tất sẽ đánh mất đi cơ hội tốt.

- Không.

Tiêu Duệ kiên định lắc đầu:

- Hoàng thượng không chỉ là hoàng thượng, còn là phụ thân Nghi nhi, giống như nhạc phụ đại nhân ngài là phụ thân Không nhi.

Lý Lâm Phủ thở dài:

- Ngu xuẩn. Một khi đã như vậy, con cũng chỉ có hai con đường để đi thôi.

- Yên lặng xem biến loạn, hoặc là thay hoàng đế làm dao mổ một phen, bêu danh thiên cổ!

Lý Lâm Phủ đột nhiên vỗ bàn:

- Lão phu không muốn nhìn thấy điều này!

Tiêu Duệ khẽ cười:

- Nhạc phụ đại nhân, vì sao con nhất định phải trộn vào? Ninh Vương cũng tốt, hoàng thượng cũng thế, bọn họ muốn làm âm ỉ như nào thì âm ỉ như vậy, liên quan gì tới con? Về phần thái tử Lý Kỳ, kỳ thật thái tử này không làm cũng thế.

- Vô nghĩa.

Hiển nhiên Lý Lâm Phủ có chút thất vọng và mất hứng. Đối với việc Tiêu Duệ không chịu đi theo con đường hấn thiết kế, trong lòng Lý Lâm Phủ không chỉ có thất vọng còn có chút oán giận:

- Ninh Vương và Lý Tông tích trữ thế lực đã lâu, một khi phát tác ra, tất nhiên càng không thể vãn hồi... Chờ khi Lý Tông nắm đại cục trong tay, con còn có thể ăn ngon ngủ yên sao? Hừ, sau khi lão phu mất, Lý gia trên dưới chắc chắn sẽ bị Lý Tông tru sát gần như không còn.

Tiêu Duệ vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, không nói gì thêm, nhưng hấn lại suy nghĩ trong lòng: Lý Tông không thể thành công, có lẽ mình thật sự nên làm dao mổ cho hoàng đế một phen đi. Nhưng nhạc phụ đại nhân thân ái, ai nói làm đồ tể thì nhất định phải bêu danh thiên cổ?

Lúc này, Tiêu Duệ đột nhiên nhớ câu “một đao ôn nhu” của một tiểu thuyết gia nổi tiếng đời sau. Ở rất nhiều thời điểm, thanh đao cũng rất ôn nhu, không cần phải... làm cho rất tanh máu và xôn xao dư luận.

Tiêu Duệ không muốn tiếp tục thảo luận với Lý Lâm Phủ, hấn đứng dậy hành lễ cáo từ.

Nhìn bóng lưng Tiêu Duệ rời đi, thần sắc Lý Lâm Phủ âm trầm lên. Hấn lẳng lặng ngồi trong thư phòng âm u, thật lâu sau mới phát ra một tiếng thở dài.

- Tiêu Duệ à Tiêu Duệ, lão phu đã chờ không kịp... Con phải mưu toan từ từ, đáng tiếc thân thể lão phu... Hừ, lão phu nhất định sẽ chất thêm lửa sau lưng con, lão phu là Lý Lâm Phủ!

Lý Lâm Phủ đột nhiên đứng dậy, hình dáng ông lão khắp người trở thành hư không, trong mắt phát ra uy thế nghiêm nghị.

.

.

Mang theo Lý Đăng Không rời khỏi cửa lớn Lý gia, Tiêu Duệ liếc mắt nhìn trở lại Lý gia cao cổng kín tường, trong lòng càng thêm ngưng trọng. Đột nhiên nhảy ra một Ninh Vương Lý Kỳ làm rối, điều này trực tiếp đánh vỡ kế hoạch của Tiêu Duệ.

Thời gian à thời gian! Tiêu Duệ không kìm nổi thở dài một tiếng, trong lòng không khỏi tâm phiền ý loạn.

Lý Đăng Không khẽ nhăn mày:

- Tiêu lang, A Đại cùng chàng nói những gì?

Tiêu Duệ quay đầu nhìn lại khuôn mặt long lanh xinh đẹp của Lý Đăng Không, giữa khuôn mặt thiếu nữ ngây ngô hiện giờ đã tăng thêm vài phần thiếu phụ quyến rũ thành thực. Hắn nhẹ nhàng nâng tay lên, vuốt ve khuôn mặt vừa vui vừa buồn kia, cảm nhận được nhu tình mật ý và thân thiết phát ra từ trong lòng nàng, Tiêu Duệ đột nhiên cảm thấy trong lòng sáng sủa.

Vì các nàng, tất cả đều đáng giá. Tiêu Duệ mỉm cười ôm Lý Đăng Không vào ngực, hồn nhiên không để ý ánh mắt của người trông cửa Lý gia kia, cười vang ôm Lý Đăng Không chậm rãi bước đi.

Mà ở cửa Lý gia, bóng dáng già nua của Lý Lâm Phủ yên lặng đứng ở đó, nhìn bóng dáng thân mật của con gái và con rể, khóe miệng tươi cười xán lạn như hoa mùa hè.

244. Chương 229: Bức Cung & Nhắm Mắt Trầm Luân

Trước sau đi vào Tiêu gia, dẫn đầu chính là nữ vương người Thoán, mà một phen này, dĩ nhiên trở thành nữ nhân của Tiêu Duệ. Nghĩ đến đây, mặt phẫn A Đại ửng đỏ. Nữ vương điện hạ người Bắc luôn oai phong một cội thẳng thắn có thể so với nam nhân cũng không kìm nổi xấu hổ cúi đầu xuống.

- A Đại bái kiến ba vị tỷ tỷ.

A Đại thấy nụ cười trên mặt Lý Nghi có chút miễn cưỡng, lập tức kịp nhớ đến ý đồ mình đến đây, trong lòng thở dài yếu ớt. Cho dù là vì chính mình hay là vì tộc nhân của mình, nàng cũng không thể đắc tội ba, ô không là bốn cô gái này, nếu không thể quan hệ tốt với càn nàng, chính mình sẽ cực kỳ chật vật.

A Đại lý trí hiểu rõ trong lòng. Nàng hiểu được, nàng chỉ có thể cúi người, mới có thể đổi được sự tán thành những cô gái của Tiêu Duệ này.

A Đại đã hành lễ xuống, ngay cả Lý Nghi cũng thật không ngờ, không ngờ nàng sẽ thực hành lễ. Nếu không phải Dương Ngọc Hoàn và Chương Cửu Liên Nhi lấy tay nâng đỡ, có lẽ nàng sẽ thật sự quỳ rạp xuống đất.

Cho dù như thế nào, người ta là một vương tước, hơn nữa còn là vương tước hoàng đế Đại Đường sắc phong.

Lý Nghi tự nhiên hiểu được nàng đây là có ý gì, nàng trao đổi ánh mắt với Dương Ngọc Hoàn và Chương Cửu Liên Nhi, nhẹ nhàng thở dài, tiến lên đỡ cánh tay A Đại:

- A Đại muội muội, đều là người trong nhà, cần gì khách khí như vậy, đi, chúng ta vào trong nhà đi.

Nghe được tiếng “muội muội” mà không phải “nữ vương điện hạ”, trong lòng A Đại hiện giờ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

.

.

A Đại mang đến rất nhiều đặc sản của người Thoán, mỗi người một phần, ngay cả đứa nhỏ trong bụng Lý Nghi, tỷ tỷ của Tiêu Duệ đều có một phần. Tuy rằng không đáng giá tiền gì, nhưng phần lòng dạ này của A Đại vẫn rất nhanh lấy được thiện cảm của ba cô gái. Dù sao, nàng trở thành nữ nhân của Tiêu Duệ đã là sự thật, ba cô gái chỉ có thể nhận nàng, mà A Đại cố ý qua lại thân thiết, rất nhanh liền tiêu tan một chút khúc mắc còn sót lại trong lòng ba cô gái kia.

Hiện giờ, tiếp theo là Lý Đăng Không. A Đại thầm nghĩ trong lòng.

Lúc trước, hoặc là sau khi trở thành nữ nhân của Tiêu Duệ, nàng đều có trình độ hiểu biết tương đối đối với bốn cô gái Tiêu gia lai lịch tình huống đều bất phàm này, bao gồm cả tính tình của các nàng.

Trong bốn cô gái, Ngọc Hoàn tính tình ôn hòa, Lý Nghi cao quý nhưng biết nguyên tắc, Chương Cừ Liên Nhi tâm tư kín đáo. Trong mắt A Đại, ba cô gái này đều dễ ở chung, chỉ có Lý Đăng Không lục tiểu thư Lý tướng nổi tiếng điêu ngoa đã lâu, nàng không có nắm chắc gì.

.

.

Bốn cô gái đang ở trong sảnh nói chút chuyện khuê phòng tuy không nhiều nhưng rất là thân thiết, Lý Đăng Không lôi kéo tay Tiêu Duệ xông vào. Nàng vừa mới đi tới cửa, liền nghe nói A Đại tới chơi, lửa ghen tuông vô hình trong lòng kia lập tức bùng lên.

Thấy Lý Đăng Không sắc mặt không tốt, A Đại cả kinh trong lòng, nhưng nàng trấn định lại rất nhanh. Hơn nữa, trước khi Lý Đăng Không còn chưa “phát tác” ra, nàng đã nhanh chóng đứng dậy khom người hành lễ:

- A Đại bái kiến Không nhi tỷ tỷ.

Kỳ thật, A Đại lớn hơn Lý Đăng Không hai tuổi, một tiếng “tỷ tỷ” này không thể nghi ngờ là tự nhận thân phận của mình. Cho nên, một tiếng “tỷ tỷ” này Lý Đăng Không có chút không ngờ, cũng có chút cao hứng, còn có chút xấu hổ.

Không đợi Lý Đăng Không phản ứng lại, A Đại chợt đứng dậy đi đến, làm cho thị nữ của mình trình lên lễ vật của mình. Hơn nữa, còn chuẩn bị hồng sâm trăm năm đến từ Tân La cho Lý Lâm Phủ. Kỳ thật, hồng sâm này là sau khi A Đại vào Trường An mới mua, nàng chỉ nghe nói Lý Lâm Phủ bị bệnh không ra, vì kéo gần quan hệ với Lý Đăng Không mà làm ra một loại “phục bút” (món đồ cúi đầu thừa nhận) mà thôi.

Trong lòng Lý Đăng Không không khỏi có chút cảm động. Tuy rằng trong lòng nàng vẫn không thoải mái thế nào, nhưng đối mặt với một cô gái thân phận cao quý hơn mình cố ý lấy lòng như vậy, nàng còn có thể nói gì làm gì? Cho dù là vì mặt mũi của Tiêu Duệ, nàng cũng chỉ có thể “chấp nhận”.

Lý Đăng Không chính là loại tính tình này, cơn tức tới rất nhanh đi cũng rất nhanh, nàng hì hì cười kéo tay A Đại, nghiêm trang bắt đầu hỏi han ân cần, vẻ mặt kia thật ra còn thân thiết hơn ba người Lý Nghi, khiến Lý Nghi không khỏi cười khổ.

Tiêu Duệ ở một bên thở dài trong lòng, trước mặt A Đại am hiểu quyền mưu, Lý Đăng Không tâm tư đơn thuần sao có thể là đối thủ, nàng chỉ có thể nộp vũ khí đầu hàng.

Nhưng đồng thời hẳn cũng hiểu được, A Đại như vậy, cũng đơn giản là xuất phát từ tình yêu đối với hẳn. Hẳn tiến lên nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của A Đại, dịu dàng nói:

- Nàng đã đến rồi.

.

.

Ngày thứ hai.

A Đại chính thức mang theo thị nữ của mình từ dịch quán chuyển đến Tiêu gia.

Trước mắt Tiêu Duệ phải làm rất nhiều việc, hẳn không có thời gian và tâm tư nghe mấy người vợ cùng một chỗ nói lời tư mật, hẳn dặn A Đại an tâm ở lại Tiêu gia, sau đó chính bản thân vội vàng đi vào cung.

Nếu lần này A Đại đến đây, sẽ không tính toán phải đi. Nói như thế nào nàng cũng là nữ nhân của Tiêu Duệ, mặc dù không có một nghi thức long trọng, nhưng trong lòng nàng, nàng đã không thể tách rời khỏi Tiêu gia. Cho dù là không lâu sau, nàng vẫn phải rời khỏi Trường An tới Tây Vực, cùng một chỗ với tộc nhân của các nàng, nhưng tại Tiêu gia này, cũng nên có một gian phòng của nàng.

Cho nên, A Đại ngầm chấp nhận Tiêu Duệ an bài, theo Dương Ngọc Hoàn tới Tiêu gia, sau đó mang theo vài thị nữ của mình, đi về phía phòng ngủ Dương Ngọc Hoàn đã sớm chuẩn bị chu đáo, một gian phòng ngủ bố trí cực kỳ xa hoa kê bên phòng Lý Đăng Không trong nội viện Tiêu gia.

Sau khi đi thăm phòng ngủ của các cô gái Tiêu gia, A Đại thật sự cảm thấy có chút không ngờ đối với trình độ xa hoa của phòng ngủ bản thân.

Tuy rằng Tiêu gia có tiền, nhưng phòng đám người Lý Nghi bố trí thật sự là đơn giản mà thực dụng, nhưng đi vào phòng Dương Ngọc Hoàn bố trí cho mình, A Đại giật mình kinh hãi, rồi lại khó mà nói cái gì. Kỳ thật, đây hoàn toàn là một hiểu lầm rất lớn.

Dương Ngọc Hoàn nghĩ đến A Đại nói thế nào cũng là nữ vương, hẳn là đã quen cuộc sống xa hoa, cho nên mới tự chủ trương biến phòng ngủ của A Đại trở nên rất hoa lệ. Nhưng nàng lại không biết, người Thoán sinh sống nghèo khó vả lại dân phong giản dị, điều kiện cuộc sống của nữ vương A Đại này kỳ thật còn không bằng mấy người các nàng.

Thấy A Đại có chút nhú mày, Dương Ngọc Hoàn còn tưởng rằng nàng chê sơ sài, cười cười, Dương Ngọc Hoàn nói:

- A Đại muội muội, thời gian gấp gáp, chỉ có thể dọn dẹp vô cùng đơn giản, chờ thêm hai ngày nữa, ta sẽ sai người mua sắm thêm cho muội, tóm lại, sẽ không để nữ vương điện hạ muội chịu khổ lâu.

A Đại đỏ mặt một trận.

Lúc nàng nàng mới hiểu được, chỉ sợ Dương Ngọc Hoàn hiểu lầm. Nàng thở dài, buồn bã nói:

- Ngọc Hoàn tỷ tỷ, A Đại quen cuộc sống khổ cực ở Thoán khu, chợt tiến vào gian phòng xa hoa như vậy, thật sự là có chút hoa cả mắt.

Tâm tình Tiêu Duệ kém, hẳn vội vã đi trên đường trong cung, không lòng dạ nào xem xét sắc thu rất thanh nhã trong cung. Nếu Lý Lâm Phủ phán đoán không sai, chắc chắn Ninh Vương Lý Hiến sẽ dẫn đầu một đám hoàng tộc làm khó dễ hoàng đế ở vài ngày sau, mà sau đó, cục diện chính trị Trường An sẽ rơi vào trong một hồi nguy cơ thật lớn, một khi xử lý không tốt, sẽ khiến cho náo động lớn.

Loại náo động này, không chỉ Lý Long Cơ không muốn thấy, chính Tiêu Duệ cũng không muốn thấy. Bởi vì hẳn còn chưa chuẩn bị tốt, tất cả kế hoạch vừa mới đi lên quỹ đạo, nếu lúc này, Lý Tông đột nhiên khởi binh trước, điều này sẽ khiến sự sắp đặt của Tiêu Duệ hóa thành bọt nước.

Cho nên, hẳn vào vào cung thử xem biểu hiện của hoàng đế.

Đối với mạch nước ngầm bắt đầu chảy này, chẳng lẽ hoàng đế không có phát hiện một chút? Tiêu Duệ không quá tin tưởng, điều này rất không phù hợp cá tính Lý Long Cơ.

Tiêu Duệ đi tới ngự thư phòng, nhưng Lý Long Cơ không có ở đó, nghe nói là ở tắm cung của Võ Huệ Phi. Vì thế Tiêu Duệ lại ngựa không dừng vó mà tiến tới tắm cung của Võ Huệ Phi. Cũng mau hẳn nắm giữ ngự tứ kim bài của Lý Long Cơ, lại là phò mã gia đang nổi không người trong cung nào không nhận biết, mặc cho hẳn tự do đi lại trong cung, cũng không có người dám lại đây quấy rầy hẳn.

Sau khi được phép, Tiêu Duệ đi vào tắm cung của Võ Huệ Phi thật cẩn thận. Trong đại điện trống trải, tràn ngập mùi rượu nhàn nhạt, hiển nhiên nơi này vừa mới ẩm yến xong, mà thấp thoáng dưới lụa màu phấn hồng, Lý Long Cơ một thân quần lót nằm trên giường mềm, đang ngủ ngon, một cung nữ trang điểm xinh đẹp đang ngồi bên cạnh giường mềm, ngoang ngoãn hầu hạ ở nơi đó.

Tiêu Duệ nhú mày, đang muốn nói gì, Võ Huệ Phi váy dài nghe thường đã duyên dáng đi tới, kéo theo làn váy thật dài. Trên khuôn mặt quyến rũ hồng nhuận của nàng phát ra ánh sáng mê ly, nâng ngón ngọc trắng mịn đặt ngang môi đào đỏ thắm, nhẹ nhàng phát ra tiếng “xuyt”.

Võ Huệ Phi mỉm cười ra hiệu Tiêu Duệ ngồi xuống.

Tiêu Duệ bất đắc dĩ, đành phải trầm mặc chậm rãi ngồi xuống thảm hồng mềm mại. Mà Võ Huệ Phi, thì giãn tay áo dài hoa lệ ra, cũng ngồi trước mặt hẳn.

Tay áo dài của Võ Huệ Phi lay động, vài thị nữ cúi đầu rón rén rời khỏi điện. Trong đại điện trống trải, không khí lập tức trở nên u tĩnh và nặng nề, Tiêu Duệ có thể nghe thấy rõ ràng tiếng ngủ mê của Lý Long Cơ, cùng với tiếng hít thở dồn dập của Võ Huệ Phi kia.

Võ Huệ Phi có chút mê ly mà si ngốc nhìn nam nhân tuổi trẻ có sức sống, con rể này của nàng. Nàng quay đầu lại liếc nhìn Lý Long Cơ đã già đang ngủ say, lại quăng ánh mắt quyến rũ dịu dàng lên người Tiêu Duệ.

Chẳng biết qua bao lâu, Võ Huệ Phi khó có thể ngăn chặn lửa lòng đang rực rạch trong lòng mình. Nàng biết rõ không luân thường đạo lý, lại vẫn không thể ngăn cản cổ dự hoặc kích tình mãnh liệt phát tán ra từ trên người Tiêu Duệ.

Võ Huệ Phi đột nhiên lộ tay ra, nắm tay Tiêu Duệ. Tay Tiêu Duệ lạnh lẽo, mà trắng mịn mà lửa nóng.

Nàng xiêu vẹo đứng dậy, gợn sóng tuyết trắng trước ngực phập phồng một hồi. Thời đại này không có loại vật Bra linh tinh gì, cho dù có cũng là quá miễn cưỡng. Mà dư quang trong mắt Tiêu Duệ vẫn thoáng nhìn thấy bộ ngực vểnh lên dưới nhũ cầu (khe ngực) thật sâu của nàng, cùng với hai nụ hoa màu đỏ kia.

Tay Võ Huệ Phi nhẹ nhàng xoa nắn tay Tiêu Duệ, khiến hắn vô lực cúi đầu xuống, mà đáy lòng lại sinh ra một loại kích thích khác, dục vọng bắt đầu bốc lên.

Ánh mắt Võ Huệ Phi càng thêm mê loạn, hơi thở đầy sức sống của nam tử khiến nàng mê say. Giờ phút này, nàng hồn nhiên quên mất giới hạn tuổi tác, giới hạn thân phận, cùng với hoàng đế Đại Đường đang ngủ say một bên kia, nàng run rẩy không chùng bước mà dẫn tay Tiêu Duệ, liền phủ lên bờ ngực đầy đà.

245. Chương 230: Bức Cung Và Giảng Co

Lý Long Cơ bên cạnh phát ra tiếng giọng mũi thản nhiên, thân thể hơi giật.

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, đột nhiên thu hồi tay lại, mặt đỏ lên cúi đầu nói:

- Mẫu phi!

Một tiếng “mẫu phi” này tiêu tan hoàn toàn dục vọng của Võ Huệ Phi, cũng khiến trong ánh mắt ngập nước nhiều hơn một chút ai oán và cô đơn. Nàng nhẹ nhàng ưỡn thẳng bộ ngực cao ngất, run giọng nói:

- Tiểu oan gia.

Tiêu Duệ xấu hổ gục đầu xuống, hai tay nắm chặt lông tơ của tấm thảm dưới chân.

Hắn muốn chạy, lập tức chạy. Người phụ nữ trung niên xinh đẹp phía trước này ngày càng không giống quý phi Đại Đường đoan trang kia, mà giống thực nữ tràn lan sắc dục, hắn căn bản ngăn không được hấp dẫn trắng trợn như vậy.

- Không nên đi.

Võ Huệ Phi phát ra tiếng nỉ non nhẹ nhàng.

- Chẳng lẽ ta kém hơn Ngọc Chân sao?

Võ Huệ Phi cười quyến rũ, toàn bộ thân thể thơm ngào ngạt đều tiến lại gần, nhũ hải trước ngực kia gần như đặt lên đầu Tiêu Duệ, thanh âm hạ xuống cực thấp:

- Đừng nói giữa người với Ngọc Chân không có gì.

Tiêu Duệ gần như muốn hít thở không thông, hắn không thể phản bác, giữa hắn và Ngọc Chân quả thật có vài phần mờ ám. Tuy rằng không có vượt qua bước lới trì cuối cùng kia, một chút ôm ấp nên có và tiếp xúc thân mật không nên có cũng đều có.

Chỉ có điều, Tiêu Duệ đột nhiên nhớ tới khuôn mặt mỉm cười chân thành của Lý Nghi kia, trong lòng chợt lạnh, thân thể chợt lui về phía sau, cúi đầu nói khàn khàn:

- Mẫu phi!

Võ Huệ Phi cắn răng, lại ngồi trở về, khuôn mặt đỏ hồng, chậm rãi bình tĩnh trở lại, một loại u oán nhàn nhạt lại bắt đầu tràn ngập ra.

- Ta rất khổ.

Sắc mặt Võ Huệ Phi dần xuất hiện vẻ xấu hổ phức tạp, nàng không dám nhìn lại Tiêu Duệ, mà đưa ánh mắt dịu dàng quyến rũ đủ để hòa tan bất cứ một nam tử trên thế gian này nhìn về phía Lý Long Cơ.

Nàng khẽ thở dài, hoàng đế trước mắt này, đúng là ân sủng hơn mười năm không thay đổi, nhưng ai có thể biết rất nhiều năm hần cũng đã không thể tiếp tục thỏa mãn sắc dục ngày càng mãnh liệt của nàng. Ngay vừa rồi dục vọng của nàng vừa mới khiêu khích bùng lên, hoàng đế Đại Đường trên người cũng đã hành quân lạng lẽ, khiến cả người nàng chua xót mà lại tràn đầy oán hận.

Hoàng đế đã già rồi, cho dù hần không chịu thừa giận mình già như thế nào, nhưng nàng còn đang trong độ tuổi khỏe mạnh, cái gọi là phụ nữ ba mươi như lang bốn mươi như hổ, nhất là ở thời đại thịnh Đường dục vọng lên cao này. Võ Huệ Phi 40 tuổi kỳ thật đang ở vào những năm sắc dục đang dồi dào, nàng giống như là một ngọn lửa, đối mắt với củi khô có thể giải khát, muốn nhào lên nhưng không có một chút khí lực.

Lúc trước, tuy rằng nàng thống khổ nhưng còn có thể ngăn chặn. Nhưng, từ sau khi có chút tâm tư mờ ám không rõ ràng với Tiêu Duệ, trong đêm dài tịch mịch gần đây nhất, không ngờ nàng bắt đầu thủ dâm, mà đối tượng ảo giác mục đích của bản thân, không ngờ không phải hoàng đế Lý Long Cơ, mà là Tiêu Duệ.

Nàng vô ý thức đưa tay thăm dò vào trong váy mình vuốt ve da thịt nóng bỏng... Nàng đột nhiên cảm thấy mình rất vô sỉ.

Sắc mặt nàng đột nhiên có chút trắng bệch, quay đầu lại u oán nói:

- Có phải ta có chút dâm đang hay không.

Tiêu Duệ thở dài trong lòng, lại liếc Lý Long Cơ thấy hoàng đế già yếu đang ngủ rất say, cúi đầu nói:

- Mẫu phi, đây đều là chuyện thường tình của con người, ta đều có thể hiểu được.

- Người thật sự hiểu được sao?

Võ Huệ Phi nỉ non:

- Không, người không thể hiểu được.

.

.

Khi chính tay mình chậm rãi lướt qua bụng dưới, thân thể Võ Huệ Phi run rẩy mạnh mẽ, ửng đỏ trên mặt lập tức tăng lên tới cực điểm, tiếng thở dốc trong miệng chợt dồn dập lên, không ngờ nàng cao trào rồi, cao trào trong khi nói chuyện phiếm câu được câu không với Tiêu Duệ.

Nàng cảm thấy cực kỳ thẹn.

Cúi người trên thảm, không dám ngẩng đầu lên.

Thật lâu sau, nàng mới chậm rãi ngẩng đầu vươn một bàn tay ra ngoài:

- Tiêu Duệ, đỡ ta đứng lên.

Tiêu Duệ nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, nhẹ nhàng kéo một cái, Võ Huệ Phi liền đứng dậy thuận thế gục vào trong lòng hần. Mà ngay khi hần xấu hổ muốn đẩy nàng rời khỏi, Võ Huệ Phi cười cười chủ động rời khỏi hần chậm rãi đi tới cửa điện.

Đứng dưới ánh mặt trời ấm áp, mặc cho gió thu mát mẻ thổi qua hai gò má.

Võ Huệ Phi nghiêng đầu lại, khuôn mặt quyến rũ đã khôi phục trấn tĩnh và đoan trang giống như ngày xưa, nàng thần nhiên cười:

- Người vào cung, là vì vấn an bản cung hay là có việc muốn tìm phụ hoàng người vậy?

Tiêu Duệ đột nhiên muốn thử thái độ Võ Huệ Phi một chút, hần muốn biết, nếu Lý Kỳ trở thành quân cờ mà Lý Long Cơ gạt bỏ thì nàng sẽ làm như thế nào? Nàng sẽ đứng ở bên hoàng đế hay là đứng ở trên con đường của chính mình?

Sau khi trầm ngâm thật lâu, hần mới cười cười, nhìn quanh bốn phía không thấy bóng ai, mới cúi đầu hỏi một câu:

- Mẫu phi, nhi thần nghe nói năm đó tiên đế từng.

Thân thể Võ Huệ Phi đột nhiên chấn động, sắc mặt nàng lập tức trở nên trắng bệch, đột nhiên quay đầu nhìn Tiêu Duệ:

- Người làm sao mà biết được?

- Mẫu phi không cần quản nhi thần biết như thế nào... Nhi thần thấy đám người Ninh Vương khí thế dào dạt, sợ là có chút dụng ý không tốt... Mà nếu, nếu một ngày bọn họ làm khó dễ phụ hoàng, phụ hoàng.

Võ Huệ Phi âm thầm cúi đầu xuống. Không thể không nói, bằng vào sự hiểu biết của nàng đối với Lý Long Cơ, chính như Tiêu Duệ lo lắng vậy, trước sẽ lấy làm lệ, nếu như lấy làm lệ không được, sẽ buông tha vị thái tử của Lý Kỳ làm cái giá, giành lấy một thời gian hòa hoãn, để chờ khi ra tay nghĩ biện pháp thu thập Lý Hiến và Lý Tông đôi cha con đến nay còn chưa thừa nhận này.

Không thể không nói, sở dĩ Lý Long Cơ “sung quân” Lý Tông đến Lũng Hữu, cố ý cho hần binh quyền, lại phong Lý Kỳ làm thái tử, mục đích chẳng qua là trá hình bức Lý Tông chủ động mưu phản, cũng cho hần một lý do tốt để tru sát Lý Tông. Nhưng dường như nhìn thấu an bài của hần, Lý Hiến đột nhiên muốn ra tay trước.

Mà một khi Lý Kỳ bị phế đi vị thái tử, cả đời này không thể có cơ hội kế thừa lại ngôi vị hoàng đế. Nghĩ tới điều này, Võ Huệ Phi cắn chặt hàm răng, trầm giọng nói:

- Ta nói Lý Hiến như nào đột nhiên đến kinh, còn có Thọ Xương những người đó, một số hoàng thân thường ngày không có động tĩnh gì, đột nhiên lập tức đều xông ra, hóa ra là đánh chủ ý này.

- Mẫu phi, phụ hoàng sẽ không.

Tiêu Duệ vẫn giữ lại một chút hy vọng, hỏi. Nếu Lý Long Cơ có thể hạ độc thủ, tất cả những việc này cũng không có vấn đề gì, cái gì mật chỉ tiên đế, cái gì hứa hẹn giữa huynh đệ, cái gì tín nghĩa, dưới một đao cường quyền của Lý Long Cơ, tất cả đều là nói không.

Nhưng rất hiển nhiên, Võ Huệ Phi cùng Lý Lâm Phủ phản ứng giống nhau, nàng thở dài:

- Phụ hoàng người coi trọng thanh danh, coi trọng tình cảm huynh đệ, sẽ không công khai ngỗ nghịch mặt mũi của tiên đế.

Tiêu Duệ hoàn toàn trầm mặc xuống, hần rất buồn bực, Lý Long Cơ này vốn là một người có dục vọng quyền lực rất nặng. Vì bảo vệ quyền lực của mình, ngay cả con trai hần cũng có thể xuống tay, như thế nào không cứng rắn được với Lý Hiến? Hừ, thực đối trá! Không phải hần không muốn xuống tay, mà là sợ bêu danh thiên cổ.

Chẳng lẽ, hần muốn... Khóe miệng Tiêu Duệ đột nhiên nổi lên một nụ cười lạnh:

- Loại việc chịu tiếng xấu thay cho người khác này, ta tuyệt đối sẽ không làm.

Võ Huệ Phi cô đơn đi về phía trước vài bước, lo lắng đối với vị thái tử hoặc là nói nàng lo lắng đối với vinh hoa phú quý tương lai, nháy mắt thay thế dục vọng mê ly, khiến nàng tâm phiền ý loạn.

Sắc mặt nàng âm trầm lên, yên lặng nghĩ tâm sự của mình, thỉnh thoảng nghe Tiêu Duệ thần nhiên nói:

- Mẫu phi, kỳ thật Kỳ đệ không làm cái này, cũng vị tất là chuyện gì xấu, đệ ấy thật sự không nên làm một hoàng đế.

Võ Huệ Phi quay đầu nhìn lại Tiêu Duệ, sáng giọng:

- Sao có thể nói như vậy? Kỳ nhi không làm thái tử, chúng ta như thế nào.

- ha ha.

Tiêu Duệ đi qua, thuận tay kéo kéo trên làn váy hoa lệ của Võ Huệ Phi:

- Đương nhiên, chỉ cần Kỳ đệ muốn làm thái tử này, Tiêu Duệ tự nhiên sẽ cố sức bảo vệ đến cùng. Chỉ có điều nhi thần lo lắng sợ là phụ hoàng không có tâm tư kia.

Võ Huệ Phi nhíu mày:

- Nếu Kỳ nhi mất đi vị thái tử, kế vị cũng chỉ có thể là Lý Tông, mà nếu để cho Lý Tông đăng vị, không chỉ nói người, cho dù là bản cung, tương lai cũng không có trái ngọt để ăn.

.

.

Một đám mây đen che khuất trời thu xán lạn, mà từng đợt gió thu cũng chợt phần phật qua thâm cung trùng điệp. Lá rụng rồi rầm, bụi mù nổi lên bốn phía, bức tranh chạm trổ trên cột trụ cung điện chậm rãi trở nên hư ảo trong mắt Tiêu Duệ. Hắn không biết, như thế nào hắn lại có loại cảm giác kỳ quái này, hắn đột nhiên cảm thấy tất cả trước mắt, rất không chân thật.

Võ Huệ Phi váy dài nghe thường bay bổng trong gió, nàng lấy tay che trước khuôn ngực trắng thuần, một cảm giác mát lạnh kéo tới, không kìm nổi hắt hơi một cái.

- Ái phi, trời lạnh, hay là nàng vào điện đi thôi.

Không biết khi nào, Lý Long Cơ đã đứng ở cửa đại điện, hạ giọng nói.

Tiêu Duệ nhanh chóng xoay người lại, hành lễ:

- Nhi thần bái kiến phụ hoàng.

Lý Long Cơ cười cười, thấy Võ Huệ Phi đã đi vào trong điện, chậm rãi đi xuống bậc thang, đón gió cất cao giọng nói:

- Tiêu Duệ, khanh vẫn đến đây, trầm chờ khanh đã lâu.

Tiêu Duệ cả kinh, thầm nghĩ, ‘trong lòng lão khôn này thật sự tính toán để mình chịu tiếng xấu thay hắn sao, hừ.

- Khanh theo trầm tới.

Lý Long Cơ đón gió ra khỏi tấm cung Võ Huệ Phi, đi nhanh tới ngự thư phòng. Đoàn nghi trượng tùy tùng sớm chờ bên ngoài tấm cung Võ Huệ Phi, lập tức đi theo, cờ xí bay phất phơ trong gió.

Tiêu Duệ đi vài bước, quay đầu lại liếc nhìn một cái.

Võ Huệ Phi si ngốc dựa ở cửa đại điện, cũng đang nhìn lại hắn. Hai mắt giao nhau, trong mắt Võ Huệ Phi sáng ngời, khóe miệng hơi nhếch lên, hai tay vô ý phủ lên bộ ngực cao ngất của mình, Tiêu Duệ đỏ mặt hỏi lạnh, cúi đầu vội vàng rời đi.

- Người nhát gan.

Võ Huệ Phi u oán khẽ sảng giọng. Cung nữ đang yên lặng mang tới một chiếc áo choàng tới phía sau nàng, nghe xong lời này, không khỏi có chút run sợ.

Võ Huệ Phi phủ thêm áo choàng, gắt gao che toàn bộ lưng eo quyến rũ tinh xảo lại, đi ra cửa điện, đứng trong gió lạnh thấu xương ngửa đầu nhìn bầu trời ngày càng âm u, âm thầm nói:

- Tiểu oan gia, ta như nào để cho người công trên lưng oan ức này? Quên đi, vẫn để ta ra mặt đi Lý Hiến, đều là người bức ta...

246. Chương 231: Bức Cung Và Ngụy Cơ

Nương theo lúc này, Tiêu Duệ chậm rãi chau chuốt tâm sự của mình.

Trong mắt hần, làm hoàng đế Đại Đường, Lý Long Cơ có nhiều biện pháp tránh lần nguy cơ này. Nhưng có lẽ hoàng đế đối trá này vừa muốn làm kỹ nữ, còn muốn lập đền thờ trình tiết. Hiện giờ, rõ ràng hận Lý Hiến thấu xương, nhưng ở mặt ngoài vẫn ra bộ trọng tình trọng nghĩa.

Đi tới, Tiêu Duệ đột nhiên nhớ tới Ngọc Chân rời khỏi kinh thăm đạo. Lúc này, nàng đột nhiên rời khỏi Trường An, nói rõ là không muốn giúp hai bên, tránh đi lần tai nạn và rắc rối trong hoàng tộc này.

Nhưng nếu nàng biết, mỗi họa lần này cuối cùng sẽ bị hoàng đế chuyển lên người Tiêu Duệ, chỉ sợ nàng cũng sẽ rời khỏi.

Vốn trong mắt Ngọc Chân, thông minh trầm ổn như Tiêu Duệ, căn bản không cần nàng nhắc nhở ám chỉ cái gì cũng có thể lựa chọn thái độ thích hợp nhất, chính xác nhất: yên lặng xem biến loạn, không trộn lẫn vào.

Hơn nữa, nàng cho rằng, nếu Lý Hiến bức Lý Long Cơ nóng nảy, chắc chắn Lý Long Cơ sẽ không nường tay chút nào mà tru sát hần. Hoặc là nói, trong mắt Ngọc Chân, mưu đồ của đám người Lý Hiến nhất định phải thất bại. Từ ngày đầu tiên nhường ra ngôi vị hoàng đế, Lý Hiến một hệ đã vĩnh viễn rời khỏi việc tiếp nhận hoàng quyền, đây nhất định không có thay đổi gì.

Vì quyền lực, năm đó Lý Long Cơ cũng có thể xuống tay với Thái Bình, huống chi là Lý Hiến.

Nhưng nàng lại xem nhẹ vị hoàng đế ca ca đối trá đã từng hiểu rõ, cùng với việc làm một ông lão gần đất xa trời, trái tim kiên định trong lòng hần kỳ thật đã bắt đầu hòa tan.

Lý Long Cơ luôn cho rằng, mật chỉ của Lý Đán sớm đã trở thành hạt bụi không đường truyền ra trong hoàng tộc, sẽ không làm nổi lên ngọn sóng gì. Nhưng, tại bữa tiệc ở Phù Dung Viên, hoàng đế Đại Đường miễn cưỡng cảm giác một chút nguy cơ tới gần: hần quả thực không thể tin được, Ninh Vương huynh bản thân luôn trọng đãi và kính trọng cùng với đám huynh đệ tỷ muội thân sinh mà bản thân luôn chiếu cố và hậu đãi này, không ngờ hiện giờ liên hợp lại, có dấu hiệu hướng tới mình bức vua thoái vị.

Bọn họ điên rồi, bọn họ đây là vong ân phụ nghĩa, đây là tâm tư của Lý Long Cơ.

Hần nghĩ không ra, những hoàng thân của mình vì sao lại ủng hộ Lý Hiến, chẳng lẽ hần không đủ ân sủng đối với bọn họ sao? Ngọc Chân thì không cần phải nói, Lý Long Cơ nhớ tới mấy năm nay vô cùng trọng đại đối với đám người Kỳ Vương, Thợ Xương, trong lòng rất nhiều mê hoặc cũng cực kỳ phần nộ.

Thực sự, đây cũng là mê hoặc của Tiêu Duệ.

Phải nói, Lý Long Cơ đối với các huynh đệ tỷ muội này của hần, thật đúng là đạt đến một trình độ nào đó, có thể dùng ân sủng có gia để hình dung. Bất kể là trên tước vị, hay là ban thưởng, Lý Long Cơ cũng không có keo kiệt gì, thực ấp của các Thợ Xương công chúa, Kim Tiên công chúa đều lớn hơn một hộ so với các công chúa bình thường, mà đối với Ngọc Chân, lại tu kiến Yên La Cốc xa hoa, ban cho nàng vô số đất đai và của cải.

Mà bản thân đám con gái của Lý Long Cơ, thực ấp có được mới chỉ là một hộ.

Vấn đề xảy ra ở chỗ nào? Lý Long Cơ nghĩ không rõ ràng, mà hần cũng không có bao nhiêu thời gian suy xét vấn đề này.

Tiêu Duệ chậm rãi tiến bước, đột nhiên, trong lòng hần vừa động: chẳng lẽ là bởi vì Võ Huệ Phi?

Hần chợt nhớ tới Võ thị tộc nhân bị hoàng thất Lý Đường chèn ép này. Sau Võ Tắc Thiên, Võ thị tộc nhân quyền thế ngút trời hoặc bị tru sát, hoặc bị chèn ép, hiện giờ đã xuống dốc, có thể nói gần như hoàn toàn rời khỏi triều đình. Nhưng Võ Huệ Phi lại tồn tại, dường như khiến trong lòng hoàng tộc Lý Đường mơ hồ có chút lo lắng, Võ thị có thể đợi thời trở lại hay không.

Cho nên, tuy rằng Võ Huệ Phi được sủng ái nhưng không thắng được một danh phận hoàng hậu. Mấy năm trước mỗi lần Lý Long Cơ nhắc tới muốn lập Võ Huệ Phi làm hậu, đều bị thân tử Đại Đường và hoàng tộc Đại Đường chống đối mãnh liệt, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Đúng rồi đúng rồi, khẳng định là như thế này. Nếu tiếp theo Lý Long Cơ, con trai Võ Huệ Phi lên thừa kế ngôi vị hoàng đế sẽ cho Võ thị xuống dốc này một cơ hội “khôi phục”.

Tiêu Duệ lắc đầu, hần cảm thấy đây chẳng qua là một loại lo lắng tự nhiên của con người. Võ Tắc Thiên xưng đế, Võ thị quật khởi, tuy đây là một loại ngẫu nhiên ngay cả khi con trai Võ Huệ Phi làm hoàng đế, Lý Kỳ cũng không nhất định sẽ cho Võ thị nhiều cơ hội lắm. Dù sao, Lý Kỳ đầu tiên là một thành viên của hoàng tộc Lý thị, tiếp theo mới là con trai Võ Huệ Phi.

Còn nói nữa, Võ Huệ Phi căn bản không có dự vọng quyền lực như Võ Tắc Thiên vậy, càng không có loại quyền mưu thủ đoạn của Võ Tắc Thiên. Nàng không có khả năng trở thành người phát ngôn của Võ thị.

Rối loạn, rối loạn. Tiêu Duệ càng nghĩ càng đau đầu, đầu óc trở nên hỗn loạn.

.

.

- Tiêu Duệ, đây là bí tân hoàng thất, hôm nay trẫm nói thật với khanh... Nếu như khanh dám tiết lộ nửa chữ, trẫm tuyệt đối không tha cho khanh.

Lý Long Cơ âm trầm nói:

- Trẫm triệu khanh tới, là muốn hỏi khanh một chút, khanh đối với mấy người Ninh Vương... thấy thế nào?

- Phụ hoàng, nhi thần tự nhiên giữ nghiêm bí mật.

Tiêu Duệ thần nhiên cười:

- Lúc này nhi thần cảm thấy, kỳ thật phụ hoàng không cần lo lắng.

Lý Long Cơ nhíu mày:

- Nói thử xem?

- Nhi thần thấy, phụ hoàng có thể nắm thời cơ... Nói lui lại một bước, coi như là phụ hoàng yên lặng xem biến loạn này, nếu Ninh Vương không thức thời, nhất định muốn lấy mật chỉ của tiên đế tới áp chế phụ hoàng, phụ hoàng cũng có thể mặc kệ. Mà nếu bọn họ hung hăng ồn ào, dưới quyền uy của phụ hoàng, ai dám.

Tiêu Duệ biết rõ Lý Long Cơ sẽ không đồng ý loại đề nghị “tiên thủ hạ vi cường” này của hần, nhưng vẫn nói ra miệng.

Mặc kệ thấy thế nào, đây đều là một loại thượng sách tốt nhất, để trừ khử những mối họa ẩn bên trong này, dưới hoàng quyền uy hiếp, cái gì di chứng đều không có.

Chỉ cần bắt đám người Lý Hiến, Lý Tông cũng không lật được sóng gió gì.

Nhưng Lý Long Cơ không đồng ý:

- Điều này sao có thể. Trẫm không phải bạo quân, sao có thể xuống tay với cốt nhục chí thân của mình? Không, tuyệt đối không thể.

- Thật sự không được, trẫm cũng chỉ đành phế Kỳ nhi đi, lập Lý Tông làm thái tử thôi.

Lý Long Cơ thở dài yếu ớt.

Sắc mặt Tiêu Duệ không thay đổi, nhưng lại cười lạnh trong lòng. Đến khi nào rồi, lão khốn đối trá này còn nói những lời rầm thối không bổ ích với mình. Nếu người thật sự có lòng mà nói, đã sớm lập Lý Tông làm thái tử, cần gì chờ cho tới hôm nay. Bánh bao thịt ném chó chỉ có đi không có về, huống chi là hoàng quyền cao nhất.

Tiêu Duệ cười, không nói gì.

Ánh mắt Lý Long Cơ sáng ngời nhìn Tiêu Duệ:

- Nhưng Tiêu Duệ, khanh cảm thấy, nếu trẫm phế truất Kỳ nhi, đổi lập Lý Tông, Ninh Vương có thể dừng tay như vậy hay không?

Tiêu Duệ khom người xuống thi lễ:

- Sẽ không.
- Vì sao?
- Nếu là phụ hoàng, ngài sẽ dừng tay sao?

Tiêu Duệ đột nhiên hỏi ngược lại, lời này nhiều ít có bất kính.

Mày Lý Long Cơ nhảy dựng, sắc mặt trầm xuống:

- Sẽ không, trẫm thích hợp làm hoàng đế hơn Ninh Vương... Đại Đường phồn thịnh hơn mười năm qua đã chứng minh điểm này rồi, về việc quân chủ kế tiếp, đầu tiên trẫm tự nhiên phải suy nghĩ thay cho giang sơn xã tắc. Những năm gần đây, cũng không phải trẫm không muốn giao cơ nghiệp giang sơn này cho Lý Tông, thật sự là kẻ này lòng lang dạ sói, trẫm lo lắng.

Tiêu Duệ âm thầm gật đầu trong lòng, thầm nghĩ, hết sức đối trá, nhưng điểm này người vẫn thấy đúng rồi. Dựa theo tâm tính Lý Tông, một khi hắn đăng cơ làm đế, không cần bao lâu, hoàng tộc một hệ Lý Long Cơ tất nhiên sẽ bị hắn tru sát gần như không còn, mà đứng mũi chịu sào chính là con trai Võ Huệ Phi.

- Bởi vậy, trẫm chuẩn bị nói chuyện cẩn thận với Ninh Vương huynh, nếu như không động đao thương đó là tốt nhất.

Lý Long Cơ có chút bức bối mà vỗ tay:

- Hy vọng bọn họ không nên ép trẫm quá đáng.

Tiêu Duệ thở dài một hơi:

- Không biết phụ hoàng muốn nhi thần làm gì?

Tiêu Duệ không muốn tiếp tục nói loại chuyện nhàm chán mà không thú vị này nữa, thời gian có hạn, còn có rất nhiều việc hắn phải làm.

Lý Long Cơ cắn chặt răng:

- Trẫm để khanh đi thay trẫm gặp Chỉ huy sứ cấm quân Mao Thọ... Ý tứ của trẫm, khanh hiểu chưa?

Tiêu Duệ nghe vậy thật ra thở phào một hơi nhẹ nhõm. Thoạt nhìn, Lý Long Cơ đối trá thì đối trá, nhưng đề cập tới thay đổi hoàng quyền của bản thân, hắn vẫn còn có quyết tâm nào đó. Chỉ cần hắn đồng ý ra mặt, không phải muốn mình làm người chịu tiếng xấu thay hắn, Tiêu Duệ cũng không phản đối loại an bài này của hắn.

=====

Cái gọi là cấm quân, chính là Võ lâm quân, chính là chỉ tư binh của hoàng đế đóng quân ở phía bắc cung thành, lấy việc bảo vệ hoàng đế và hoàng gia Đại Đường làm chức trách chủ yếu. Mao Thọ là Chỉ huy sứ cấm quân kiêm Tả vệ Võ lâm tướng quân, chưởng quản 2 vạn cấm quân Đại Đường. Đương nhiên, Tiêu Duệ cũng là Hữu vệ Võ lâm tướng quân, trên danh nghĩa 1 vạn nhân mã Hữu vệ Võ lâm quân là thuộc hạ chỉ huy.

Nhưng thời gian hắn nhậm chức ngắn ngủi, còn không hình thành ảnh hưởng có hiệu lực trong Võ lâm quân, không thể so sánh với Mao Thọ làm Chỉ huy sứ chưởng quản cấm quân nhiều năm.

Tiêu Duệ vội vàng rời khỏi cung thành, tới doanh trại của Tả vệ Võ lâm quân. Nhưng làm hắn sồn tóc gáy và chấn động chính là, trong doanh trại Võ lâm quân ngoài thành trống rỗng. Từ lời binh lính lưu thủ, hơn một vạn sĩ tốt Võ lâm quân dưới sự dẫn dắt của Chỉ huy sứ Mao Thọ đã rời khỏi nơi trú đóng trong thành.

Tiêu Duệ ngựa không dừng vó mà phóng về doanh trại Hữu vệ Võ lâm quân. Trong doanh trại, chỉ còn lại ba nghìn sĩ tốt thủ hạ của Lệnh Hồ Xung Vũ, Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bất, những nhân mã khác đều bị Mao Thọ dời khỏi thành.

Tiêu Duệ hít một ngụm khí lạnh, lúc ra khỏi cung, hắn gặp Thọ Xương công chúa thần sắc không tốt, thấy Thọ Xương đột nhiên vào cung, hắn liền mơ hồ có chút dự cảm không lành.

Như này là, Lý Hiến chuẩn bị làm khó dễ bức vua thoái vị trước tiên, hơn nữa, thủ đoạn có chút “kịch liệt”.

Tiêu Duệ không kịp nói tí mĩ với ba người Lệnh Hồ Xung Vũ, chỉ dặn bọn họ chỉnh quân đội lệnh bất cứ lúc nào, sau đó lòng nóng như lửa đốt mà dọc theo Ngọ Môn lại vào hoàng cung nhanh như chớp.

.

.

Lý Hiến nghênh ngang đi vào hoàng cung. Chẳng qua, hắn cũng không có trực tiếp đi gặp hoàng đế Lý Long Cơ, mà chuyển hướng đi vào tẩm cung của Võ Huệ Phi.

Bóng lưng thanh tú của Lý Hiến dưới ánh chiều tà có vẻ rất phóng khoáng. Tiêu Duệ yên lặng đứng một bên đường cung, nhìn bóng lưng Lý Hiến nhiều ít có chút thở dài: nếu không phải vì quyền lực cao nhất này, người này chính là một quân tử tao nhã khiêm tốn có lẽ. Quyền lực hại người thật!

Hắn thở dài, đột nhiên nhớ tới bữa ẩm yến ở Phù Dung Viên ngày đó, trong lúc vô ý hắn thoáng thấy một chút ánh mắt cuồng nhiệt của Lý Hiến đối với Võ Huệ Phi, lại nghĩ tới nửa canh giờ trước, âm thanh xầu hổ và giận dữ không chịu nổi của Võ Huệ Phi kia.

Nguy cơ tiến đến, tình huống khẩn cấp, đã không thể ngựa bài theo lẽ thông thường nữa. Tiêu Duệ âm thầm nói, ngẩng đầu nhìn qua vầng sáng màu vàng trên thân cung Đại Đường tầng tầng lớp lớp kia, ánh mắt trở nên nghiêm nghị âm lãnh.

247. Chương 232: Bức Cung Và Sắc Dụ

Hắn ẩn nhẫn hơn mười năm, cũng tìm cách hơn mười năm, mà buổi tối ngày hôm nay, chính là thời khắc cuối cùng hắn ngã bài với Lý Long Cơ. Trên dưới triều dã Đại Đường, bao gồm Lý Lâm Phủ bên trong, ai cũng thật không ngờ, thân vương hoàng thất luôn luôn không hỏi triều chính chỉ quyền luyện giữa cảnh thiên nhiên, rất có phong phạm danh sĩ này, không ngờ có một bộ mặt lạnh lùng cấp tiến, không ngờ có thể âm thầm nắm cầm quân của hoàng đế trong tay.

Kỳ thật, vẫn là trách Lý Long Cơ quá mức tự tin, cũng quá sơ sót.

Hắn luôn cho rằng Mao Thộ là thuộc hệ của hắn, trung tâm như một, trên thực tế Mao Thộ cũng là người của Lý Tông.

Mọi việc sắp xếp ổn thỏa, hết thảy chỉ chờ Lý Long Cơ đáp lại. Nếu Lý Long Cơ không chịu trả lại ngôi vị, Kỳ Vương Lý Phạm và đám người Thộ Xương sẽ cùng nhau công khai mặt chữ của tiên đế, cũng hiệu lệnh cấm quân Mao Thộ trực tiếp bức vua thoái vị.

Lý Hiến cảm thấy chính mình đã đạt được một nguyện vọng nào đó, ngôi vị hoàng đế nguyên bản thuộc về mình, để cho Lý Long Cơ ngồi hơn mười năm, hiện giờ, cũng nên trả lại. Lúc trước người thích hợp làm hoàng đế hơn ta, được rồi, ta tặng cho người; như vậy, hiện giờ con ta thích hợp làm hoàng đế hơn con người, người dựa vào cái gì không nhường ra?

Mà đối với Võ Huệ Phi người phụ nữ này, sợi dục vọng Lý Hiến đè nén trong lòng đã lâu bắt đầu ngo ngoe. Võ Huệ Phi lớn lên bên trong thâm cung Lạc Dương, lúc trước không chỉ Lý Long Cơ nhìn trúng sắc đẹp của nàng, lúc đó còn có Nhượng Hoàng Lý Hiến này.

Ngay khi Lý Hiến chuẩn bị vào cung ngã bài với Lý Long Cơ, hắn lại nhận được thông tri mở tiệc chiêu đãi của Võ Huệ Phi.

Một khi đã như vậy, tiểu Tình nhi, để ta chiếm giữ nàng trước tiên, sau đó lại đi tính toán món nợ hơn mười năm với hoàng đế của ta. Lý Hiến gọi nhũ danh của Võ Huệ Phi trong lòng, nhũ danh này chỉ có Lý Long Cơ và Lý Hiến mới biết, dục vọng dồn nén trong lòng hơn mười năm nháy mắt bùng lên.

Lý Hiến cũng không sợ hãi Lý Long Cơ sẽ giữ hắn lại trong cung, hắn không có sợ hãi. Hắn hiểu rất rõ vị hoàng đế này, hắn không hạ thủ với mình được. Mà cho dù là xuống tay, cũng không có gì, cái chết của hắn sẽ cho Lý Tông một lý do kế vị chính đáng.

Trong lòng của hắn, Lý Tông nắm giữ hơn mười vạn thiết kỵ ở Lũng Hữu, Lý Hiến đoán Lý Long Cơ không dám làm gì hắn.

Lý Hiến ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi vào tẩm cung của Võ Huệ Phi.

Võ Huệ Phi mặc trang phục nghề thường, ngồi trong điện, trơ mắt nhìn Lý Hiến đắc ý bước tới, trong lòng cực kỳ xấu hổ và giận dữ.

Nàng là người ra sao, từ rất nhiều năm trước nàng đã hiểu được tâm tư này của Lý Hiến đối với chính mình. Đúng vậy, nàng có lòng muốn đi một bước sắc dụ tựa như với thái tử Lý Anh lúc trước. Vì địa vị thái tử của Lý Kỳ, cần rằng mà thực hiện kế sắc dụ, khiến lửa giận ngút trời của Lý Long Cơ chôn vùi loại nhân nghĩa dối trá trong lòng hắn, trực tiếp hạ độc thủ với đám người Lý Hiến.

Nhưng, nàng thật không ngờ, chút tâm tư ấy của nàng lại bị Tiêu Duệ đoán trúng. Hơn nữa, không chỉ như thế, tiểu oan gia kia vội vàng vọt vào, trực tiếp muốn nàng tiến hành “sắc dụ”, điều này Võ Huệ Phi làm sao chịu nổi?

Nhưng nàng còn chưa kịp phát tác, Tiêu Duệ đã nói thế cực trước mắt ra. Phút cuối cùng, Tiêu Duệ quăng ra một câu rồi đi, hồn nhiên không để ý khuôn mặt quẩn rũ kia của nàng đã biến thành màu tím:

- Mẫu phi, nếu Lý Hiến bức vua thoái vị thành công, chúng ta chỉ còn một đường chết, ngài xem rồi xử lý đi.

.

.

Lý Hiến bước vài bước tiến tới trước người Võ Huệ Phi, mỉm cười nói:

- Nương nương triệu thần tới, thần không thể không tới.

Võ Huệ Phi miễn cưỡng cười:

- Mời Ninh Vương huynh ngồi.

.

.

- Phong vận của nương nương hiện giờ không kém hơn năm đó, thần đối với nương nương, thật là nhớ nhung.

Ánh mắt cuồng nhiệt của Lý Hiến qua lại trên bộ ngực đầy đặn trắng mịn của Võ Huệ Phi.

Võ Huệ Phi nhục nhả không nói gì, nhưng nàng vẫn nhớ tới sứ mệnh của bản thân, lấy lại bình tĩnh, dùng nụ cười quẩn rũ yếu ớt quàng đôi mắt xinh đẹp về Lý Hiến:

- Ninh Vương huynh.

Tiếng gọi này thật có chút mờ ám. Lý Hiến nghe vào lỗ tai, khiến toàn thân hắn cực kỳ tê dại. Vốn Lý Hiến có lòng mà đến, đơn giản cũng sẽ không khách khí nữa, trực tiếp thò bàn tay to, đột nhiên nắm bàn tay nhỏ bé của Võ Huệ Phi, tham lam mà vuốt ve.

Võ Huệ Phi run lên, dùng sức rút tay ra nhưng không được, ra vẻ lo sợ không yên nói:

- Ninh Vương huynh, huynh đây là.

Lý Hiến cười ha ha, si ngốc nói:

- Tiểu Tình nhi, Lý Hiến nhớ nàng lâu lắm, hiện giờ, Lý Hiến không nhận nữa.

Lý Hiến đột nhiên dùng sức kéo, kéo Võ Huệ Phi vào trong lòng mình.

Võ Huệ Phi kịch liệt giãy dụa ra khỏi lòng hắn, trong lúc bối rối, nâng tay cho Lý Hiến một bạt tai.

- Huynh, huynh muốn làm gì? Nếu để hoàng thượng biết, huynh.

Lý Hiến ôm gò má, phẫn nộ giận dữ hét:

- Người dám động thủ đánh ta? Thối kỹ nữ.

Lý Hiến thở hổn hển giống như dã thú:

- Hoàng thượng? Hừ, ngôi vị hoàng đế này vốn nên là của ta, Lý Tam Lang, hừ, hừ, đoạt ngôi vị hoàng đế của lão tử, lại nắm lấy nữ nhân lão tử âu yếm, tiểu Tình nhi, nàng nên biết ước định năm đó... Chỉ cần nàng theo ta, chỉ cần Tông nhi lên ngôi vị hoàng đế, ta là Thái thượng hoàng, nàng sẽ là hoàng hậu của ta, Tam Lang không cho nàng danh phận hoàng hậu, ta có thể cho nàng!

- Người thật lớn mật, người không sợ hoàng thượng sẽ.

Võ Huệ Phi run rẩy đứng dậy, ánh mắt sợ hãi đã cố ý liếc về phía cửa điện.

- Lớn mật? Hừ, ta nhìn hơn mười năm, hiện giờ không thể nhìn nữa. Nàng nên biết, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, 2 vạn cấm quân sẽ vây quanh Trường An, Tam Lang đồng ý thoái vị thì thôi, nếu như không đồng ý, hừ phải chết.

Lý Hiến điên cuồng mà cười ha ha.

- Im miệng!

Thanh âm nổi giận của Lý Long Cơ chợt truyền vào trong điện. Thị nữ trong cung của Võ Huệ Phi đột nhiên chạy tới thông báo, bản thân Võ Huệ Phi không thoải mái, Lý Long Cơ không yên lòng liền tới thăm hỏi sức khỏe, kết quả vừa mới đi đến cửa điện, liền nghe được tiếng Lý Hiến cường bức Võ Huệ Phi cùng lời hừ nói trong điện.

Đây là một loại phần nộ và lửa ghen tuông như thế nào chứ!

Lý Long Cơ thần sắc vặn vẹo đi từng bước vào trong điện, bên tai truyền đến tiếng khóc xấu hổ và giận dữ của Võ Huệ Phi, hừ chỉ tay vào Lý Hiến run giọng nói:

- Vừa rồi người nói cái gì?

Lý Hiến liếc thấy Lý Long Cơ, tuy có chút giật mình, nhưng chợt tỉnh táo lại. Không ngờ hừ vẫn ung dung ngồi xuống, thản nhiên cười:

- Người đã đến đây, vậy ta cũng đỡ phải đi thêm một chuyến tới ngự thư phòng. Được rồi, chúng ta cũng không cần nói gì nhiều, Tam Lang, thoái vị đi.

Lý Long Cơ tức giận đến nỗi thân thể run lên:

- Người thật càn rỡ!

- Càn rỡ? Rốt cuộc là người nào càn rỡ?

Lý Hiến không chút yếu thế, nổi giận nói:

- Năm đó, là ai mang giáp bức vua thoái vị, là ai đoạt ngôi vị hoàng đế từ trong tay ta? Năm đó người bức ta như thế nào, hôm nay ta liền bức người như vậy, thế nào?

- Người phụ nữ này, vốn là của ta.

Lý Hiến chỉ vào Võ Huệ Phi nói châm biếm:

- Là người, là người đoạt nàng! Thứ thuộc về ta, hôm nay ta nhất định phải đòi lại.

Lý Long Cơ bước qua vài bước, ôm Võ Huệ Phi vào trong ngực, rống giận như sấm:

- Người tới, bắt Ninh Vương!

- Bắt ta? Ha ha ha ha!

Lý Hiến cười điên cuồng:

- Tam Lang à Tam Lang, người cũng không nghĩ lại, nếu ta không chuẩn bị tốt tất cả, ta như nào có thể một thân một mình tiến vào cung? Mà sao lại dám đùa giỡn ái phi của người ở trong này?

- Chỉ sợ người không giết được ta.

Bộ mặt Lý Hiến trở nên dữ tợn:

- Trường An hiện giờ nằm trong lòng bàn tay của ta, chỉ cần người dám xuống tay với ta, 2 vạn cấm vệ quân sẽ vọt vào cung... Hừ, mà mười vạn thiết kỵ của Tông nhi cũng sẽ lập tức khởi binh từ Lũng Hữu... Giết đi, đến, giết ta! Ta chờ đợi ngày này hơn mười năm!

Thân thể Lý Long Cơ đột nhiên run lên, âm thanh trở nên áp lực âm trầm:

- Được, được, được lắm. Hoàng huynh, huynh quả nhiên là mưu mô đã lâu. Huynh cho là, huynh thu mua Mao Thọ, có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế từ trong tay trẫm sao?

- Đương nhiên, sắc trời vừa tối, cấm quân sẽ phong tỏa thành Trường An, sau đó mang binh vọt vào hoàng cung. Mà cùng lúc đó, các vương đệ nắm trong tay mật chỉ của tiên đế, triệu tập văn võ đại thần cả triều... Người nói thật ra xem, Tam Lang đệ đệ của ta, trừ thoái vị ra, người còn có thể thế nào?

Lý Hiến cười điên cuồng:

- Người sai lầm rồi, người sai lầm rồi. Người nghĩ rằng ta chỉ mang mật chỉ tiên đế ra bức người vào khuôn khổ, người phải biết, ta rất hiểu người, Tam Lang đệ đệ của ta. Người chắc chắn không nhường ngôi vị hoàng đế ra, chờ người hạ độc thủ với ta, không bằng ta động thủ trước. Tam Lang đệ đệ của ta, đây đều là ta học từ người.

Lý Long Cơ đột nhiên mỉm cười, hần nhẹ nhàng đẩy Vô Huệ Phi ra, lắc đầu:

- Ninh Vương huynh, nguyên bản không nên như vậy. Cho dù các người đến bức trẫm, nhiều lắm là trẫm hủy mật chỉ của tiên đế, chặt đứt tâm tư này của các người. Mà dù là đối với Tông nhi, trẫm cũng không quá bức nó, chỉ cần nó an phận thủ thường, vinh hoa phú quý cả đời là không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng không ngờ huynh bức trẫm tới bước này. Nhớ kỹ, Ninh Vương huynh, là các người bức ta!

Lý Long Cơ đột nhiên gào một tiếng:

- Cao Lực Sĩ.

Đám sĩ tốt Vô lâm quân cảnh giới nghiêm ngặt, chậm rãi xếp thành hàng từ trong danh trại ngoài thành phân biệt xuyên qua hơn mười cửa thành đang mở tiến vào Trường An. Mà trong thành Trường An, trong không khí giống như cũng tràn ngập một loại áp lực. Dân chúng Trường An miễn cảm mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, để đô Trường An bình tĩnh này, dường như bắt đầu muốn gió nổi mây phun.

Vô số tiểu thương người bán hàng rong vội vàng thu thập quầy hàng, mà phần lớn cửa hàng cũng đều đóng cửa, người đi trên đường dần dần đều về nhà không ra. Trong thành Trường An ồn ào, gần như chỉ một lát bầu không khí đã trở nên trầm lặng khác thường.

Các huynh đệ tỷ muội trực hệ của Lý Long Cơ tụ tập trong đại sảnh Kỳ Vương phủ, tâm tình lo lắng hưng phấn mà chờ đợi hành động bức vua thoái vị không tới nửa canh giờ sau. Sau khi tấm màn âm u hạ xuống hôm nay, đám phần tử trung tâm với hoàng tộc Lý thị nhất này sẽ đưa mật chỉ của Lý Đán ra, triệu tập văn võ cả triều, mang theo cấm quân vây quanh hoàng cung, bọn họ sẽ đối mặt với hoàng đế Tam Lang Lý gia luôn cao cao tại thượng.

Kỳ Vương Lý Phạm hô hấp có chút dồn dập, hần vội vàng đi tới đi lui trong sảnh.

- Kỳ Vương huynh, huynh đừng đi tới đi lui được không?

Thọ Xương công chúa sắc mặt căng thẳng:

- Mọi chuyện đã chuẩn bị, liền xem Ninh Vương huynh.

Lý Phạm cắn chặt môi, vội vàng hỏi han:

- Thọ Xương, người của Mao Thọ hành động chưa?

Thọ Xương gật đầu:

- Từ nửa canh giờ trước, cùng lúc Ninh Vương huynh vào cung, nhân mã của Mao Thọ đã yên lặng tiến vào thành Trường An.

Lý Phạm thở phào một cái, nói yếu ớt:

- Không biết tại sao, ta vẫn cảm thấy có chút không ổn.

248. Chương 233: Bức Cung Và Việc Binh Dao

- Kỳ Vương điện hạ, tâm tư tốt.

Tiêu Duệ cao giọng nói xong, bước chân đi đến cực kỳ nhẹ nhàng, ở phía sau hắn, một trận gió lạnh vọt vào, mười mấy sĩ tốt Võ lâm quân như lang như hổ chọt xông vào trong phòng.

Lý Phạm run lên trong lòng, biết xong rồi. Hắn vô lực đặt mông ngồi xuống đất, hai chân đột nhiên run rẩy.

Thọ Xương cũng chấn động, công chúa hoàng gia rất có khí thế cộp mẹ này từ kiểm chế tâm thần kinh hoảng xuống, đứng dậy nổi giận nói:

- Tiêu Duệ, người thật to gan, cũng dám xông thẳng vào phủ Kỳ Vương! Người tới, bắt cường đồ lớn mật này cho bản cung!

Tiêu Duệ bĩu môi, nhún vai, lật kim bài trong tay:

- Hoàng thượng có chỉ, mời các vị Vương gia điện hạ vào cung ẩm yến! Người tới động thủ!

.

.

Sự tình khẩn cấp, Tiêu Duệ thật sự đã sớm mang theo mấy trăm sĩ tốt Võ lâm quân phong tỏa phủ đệ mấy người Kỳ Vương, tùy thời chờ tin tức trong cung. Mãi đến khi trong cung truyền tin tức ra, Tiêu Duệ liền trực tiếp mang người vọt vào vương phủ. Có kim bài của hoàng đế, thị vệ vương phủ nào dám ngăn cản, đám thị vệ này cũng biết chủ tử bọn họ muốn bức vua thoái vị. Đương nhiên, cho dù là có người ngăn cản, Tiêu Duệ cũng sẽ không chút khách khí mà dẫn người trực tiếp giết vào.

Chính là Lý Tự Nghiệp, mãnh tướng dũng mãnh làm giáo úy Võ lâm quân ở kinh thành này đã buồn bực không chịu được, mạch đao thật dài trong tay đã thanh nhân lâu rồi.

Mà cùng lúc đó, Lệnh Hồ Xung Vũ và Lý Quang Bất cũng chia nhau mang theo mấy trăm Võ lâm quân phóng ngựa tung hoành trong ngoài thành Trường An, bắt toàn bộ gia quyến tướng lĩnh Võ lâm quân.

Không bao lâu, gia quyến rất nhiều tướng lĩnh trong cấm quân đều bị Võ lâm quân đuổi một đường khóc to gọi nhỏ mà tiến vào hoàng thành.

Nhưng chính là, khi Lý Quang Bất vọt vào phủ Mao Thọ, cả nhà Mao Thọ đã sớm dời đi trước, trong phủ trừ bỏ vài hạ nhân trông cửa ra, không có một gia quyến nào trong đó.

Sắc trời dần xuống, lại một trận gió thu xào xạc lúc xẩm tối, không ai lại nghĩ rằng, một hồi chính biến cung đình tràn ngập máu tanh đang khua chiêng gõ trống mà triển khai.

Ngoài thành, dưới ánh trời chiều, hơn một vạn 5000 cấm quân vây quanh thành Trường An, tiếng vó ngựa rung trời, khiến sĩ tốt gác cửa thành kinh hãi run rẩy. Quân sĩ thủ vệ còn chưa kịp phản ứng, Mao Thọ đã dẫn quân vọt vào thành Trường An, tiếp quản hơn mười cửa thành Trường An, phòng ngự trong thành Trường An bị cấm quân nắm giữ.

Kỳ thật, đây là một kết quả cực kỳ buồn cười. Phòng thủ trong thành Trường An này, vốn chính là do cấm quân phòng vệ. Nhưng hôm nay, cùng lúc với sĩ tốt thủ vệ bị tước vũ khí, không một ai không rõ, trong cung sợ là có chính biến.

Đột nhiên tiếng vó ngựa vang lên, tiếng động hỗn loạn cùng với tiếng binh khí va chạm, chấn động toàn bộ trong ngoài thành Trường An, chỉ có Tử hoàng thành, vẫn một mảnh yên lặng lạnh giá như trước.

===

Trên quảng trường ngoài tấm cung Võ Huệ Phi, đèn đuốc sáng trưng. Bọn cung nữ thái giám đứng thẳng đót từng chiếc đèn lồng thông gió, sắc mặt Lý Long Cơ âm trầm đứng ở đó, Lý Hiến trước người hắn cũng tốt, đám người Lý Phạm và Thọ Xương cũng thế, đều bị thị vệ trong cung trông coi chặt chẽ cùng một chỗ.

Trăng lạnh nhô lên cao, gió thu hiu quạnh.

Trong ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng của ánh trăng và ngọn đèn mở nhạt, khuôn mặt Lý Long Cơ hết sức dữ tợn. Hắn ngửa đầu nhìn trời, im lặng không nói gì, cả người phát tán sát khí và uy thế áp người. Giờ phút này, Lý Long Cơ đã phần nộ tới cực điểm rồi. Hắn vạn lần không ngờ, không ngờ đám người Lý Hiến cấu kết thủ lĩnh cấm quân Mao Thọ, ý đồ mang binh vua thoái vị tạo phản chính mình.

Mấy năm nay ân sủng, đều cho chó rồi. Lý Long Cơ đột nhiên cúi đầu, quát:

- Tiêu Duệ!

Tiêu Duệ nghiêng nghị:

- Có nhi thần.

- Trẫm phong khanh làm Trung dũng Võ lâm đại tướng quân, lập tức tiếp quản binh quyền Võ lâm quân.

Lý Long Cơ âm trầm nói, lại khoát tay áo với Cao Lực Sĩ:

- Lão già kia, truyền ý chỉ của trẫm, đám người Ninh Vương mưu nghịch, kẻ theo giặc tru giết cửu tộc!

Lý Long Cơ thở dài, tiến lên hai bước, nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào gương mặt thanh tú vạn vẹo co giắt của Lý Hiến kia, hừ lạnh một tiếng:

- Là người bức trẫm, một khi đã càn rỡ như vậy, thì không nên trách trẫm không nhớ tình cốt nhục.

Ngoài thành cung mơ hồ truyền đến âm thanh hỗn loạn cùng với tiếng vó ngựa dồn dập như sấm, khuôn mặt Lý Hiến vui vẻ, không khỏi ha ha cười rộ lên:

- Tam Lang, người xem đi, hơn một vạn sĩ tốt đang bao vây hoàng cung, không đến một lát, là có thể giày xéo hoàng cung như đất bằng! Thức thời mà nói, nhanh chóng tuyên bố chiếu thư thoái vị, thả chúng ta rồi cung, ca ca ta có thể cam đoan lưu cho người một tính mạng.

Lý Long Cơ bĩu môi, hắn nắm mặt chỉ của tiên đế Tiêu Duệ lục soát được từ trên người Kỳ Vương mới trình lên trong ngực, khinh thường liếc mọi người một cái, rồi đi nhanh, Cao Lực Sĩ mang theo vài thái giám vội vàng đuổi theo.

Nhìn bóng lưng hơi có chút còng xuống của Lý Long Cơ trong màn đêm nặng nề, Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Các vị vương gia, điện hạ, theo Tiêu mỗ lên thành lâu cung thành xem đi.

Thanh âm Lý Phạm có chút run rẩy, hắn tiến lên một bước, nhỏ giọng nói:

- Tiêu Duệ, hai ta coi như có vài phần giao tình... Kể thức thời là trang tuần kiệt, 2 vạn binh mã của Mao Thọ ngay ngoài cửa cung, ngày khác Khánh Vương đăng cơ, không thể thiếu vương tước của ngài!

Tiêu Duệ bĩu môi:

- Kỳ Vương điện hạ, Tiêu mỗ thực tiếc cho ngài. Ngài nói vương gia tiêu dao tự tại ngài không làm, không nên đi theo Ninh Vương mưu nghịch... Ngài cho là, không được thân vương hoàng thất các ngài dẫn đầu, đã không có mặt chỉ của tiên đế, Mao Thọ còn dám công vào hoàng cung sao? Cho dù hắn chịu, ta nghĩ sĩ tốt cấm quân thuộc hạ của hắn cũng không chịu.

Sắc mặt Lý Phạm trắng bệch một hồi, đầu vai cũng run rẩy lên. Hắn cố hết sức xoay đầu lại, thấy mặt Ninh Vương Lý Hiến cũng như màu đất, thân thể lung lay sắp đổ.

Tiêu Duệ nói không sai. Cấm quân là thân binh của hoàng đế, binh lính thủ vệ hoàng thành và đế đô, tự nhiên luôn trung thành không đổi với hoàng thất. Dưới sự mê hoặc của Mao Thọ, có phần lớn thân vương công chúa hoàng thất dẫn đầu, còn nắm giữ mặt chỉ của tiên đế, có lẽ sĩ tốt cấm quân sẽ thực sự làm ra một số chuyện đại nghịch bất đạo.

Nhưng sau khi Mao Thộ dẫn người lấy thành Trường An, lúc này mới kinh hoàng phát hiện, “chủ tử” Ninh Vương của mình hoặc là đám người Vương Vương, đều đã bị hoàng đế bắt vào trong cung. Điều này làm cho Mao Thộ gần như muốn lập tức ngã quỵ xuống đất, nhưng tên đã lên dây không thể không bắn, hắn đã không có đường lui.

Hắn mang binh chậm rãi bước đến cung thành, đánh cờ hiệu tru sát phản nghịch, bao vây quanh cung thành. Nhưng hắn rõ ràng phát hiện, quân tâm nhân mã thủ hạ của mình tương đối không ổn, thậm chí có thể nói là cực kỳ lúng túng. Các tướng lĩnh thượng tầng trong Võ lâm quân đã biết, gia quyến của bọn họ đều bị Tiêu Duệ đưa vào cung, rơi vào tay hoàng đế.

Cái gì gọi là tru sát phản nghịch? Là cấm quân, bọn họ không biết phản nghịch là ai, ngược lại cảm thấy hành vi của mình càng giống phản nghịch. Dù sao, sống trong cung thành là hoàng đế, vậy công cung thành chính là tội chết chém cả nhà.

Mà, đám cấm quân bắt đầu ngờ vực vô căn cứ, bắt đầu lo sợ bất an, bắt đầu bất mãn và rối loạn.

.

.

3000 Võ lâm quân dưới trướng Tiêu Duệ kia, dưới sự dẫn dắt của ba người Lệnh Hồ Xung Vũ, Lý Quang Bát và Lý Tự Nghiệp, phòng thủ cửa cung chặt chẽ. Tuy rằng Tiêu Duệ đoán đám sĩ tốt cấm quân như rắn mất đầu này tám phần không dám thật sự công vào hoàng cung, nhưng cũng không thể không chuẩn bị vạn nhất.

Ngoài cửa cung, cây đuốc giờ cao, sáng như ban ngày.

Mao Thộ cười trên ngựa, phía sau là mấy ngàn kỵ binh dưng mãnh áo giáo sáng rõ, đây là tâm phúc tuyệt đối của hắn trong Võ lâm quân, thân binh bồi dưỡng hơn mười năm.

- Cũng được, người đâu, xô cửa cho bản tướng quân!

Mao Thộ cắn răng một cái, ngẩng đầu nhìn trăng khuyết trong trời nhưng lạnh lùng kia, rút bội kiếm ra, giờ cao lên không trung.

Hiện giờ, hắn biết quay đầu lại cũng đã chậm, chỉ có một đường đi tới!

Một giáo úy Võ lâm quân phóng ngựa lại, sắc mặt rất lo sợ, run giọng nói:

- Đại tướng quân, công kích cửa cung là tội chết, đây.

Mao Thộ hừ lạnh một tiếng:

- Bản tướng quân phụng di chiếu của tiên đế, tuân lệnh Ninh Vương, vào cung tru sát phản nghịch, người dám can đảm cãi quân lệnh, giết không tha!

Mười mấy sĩ tốt Võ lâm quân nâng một khúc cây cỡ thất lưng người, hô khẩu hiệu, vọt lại cửa cung màu đỏ thẫm. Mấy ngàn kỵ binh cấm quân chết lặng mà cùng nhau rút trường thương ra, đặt ngang lưng ngựa, đằng đằng sát khí mà sẵn sàng bày thế trận đón quân địch!

Đồng!

Đồng!

Đồng!

Gỗ chạm vào cửa cung phát ra tiếng nổ rung trời.

Tiêu Duệ và Lý Kỳ dưới sự hộ vệ của vài tên thị vệ, áp giải đám người Ninh Vương Lý Hiến, theo thang mây treo lên tường cung, đứng trên đầu tường, nhìn xuống phía dưới.

Rất nhiều cây đuốc, khô giáp sáng rõ. Một lúc thành hình chữ thập, một lúc lại thành một hàng dài, mấy ngàn thiết kỵ cấm quân thay đổi đội hình, chuẩn bị xung phong liều chết tiến vào bất cứ lúc nào. Mà dưới cửa cung, mười mấy tên sĩ tốt toàn lực dùng khúc cây đụng vào cửa cung như trước, nếu không phải trong

cửa cung đều có mấy trăm tên đại nội thị về dùng gạch đá bùn đất phủ chặt cửa cung, cửa cung sớm đã bị phá ra.

Lý Tự Nghiệp ở một bên vội hô:

- Đại nhân, để Tự Nghiệp dẫn người giết ra hoàng cung thôi! Tiếp tục như vậy, hoàng cung thủ không được!

Tiêu Duệ lắc đầu, rút bội kiếm từ bên hông Lệnh Hồ Xung Vũ bên cạnh hắn ra, trong trời đêm lướt qua một vòng sáng lạnh băng, cao giọng hô:

- Hoàng thượng có chỉ, đám người Ninh Vương, Kỳ Vương mưu nghịch, kẻ nào theo giặc tru giết cử tộc!

Tuy rằng thanh âm ồn ào, nhưng giọng nói Tiêu Duệ vẫn cất ngang không trung, quanh quẩn trên bầu trời cửa cung đàng đàng sát khí.

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc nhìn Lý Kỳ thân thể hơi có chút run rẩy. Lý Kỳ cắn chặt răng, hung hăng mà chà chân, giọng nói khàn khàn mà lạnh lẽo gầm lên:

- Các sĩ tốt cấm quân nghe, bản cung chính là thái tử! Ninh Vương, Kỳ Vương mưu nghịch, Mao Thọ phạm thượng làm loạn, tội đáng chết vạn lần... Chỉ cần giờ phút này các người buông vũ khí, hoàng thượng sẽ đặc xá tội theo giặc của các người!

Đám sĩ tốt dàn trận sẵn sàng đón địch ngoài cửa cung thần sắc phức tạp quay đầu lại liếc về tướng lĩnh của bản thân bọn họ.

Tiêu Duệ phát tay, Phong Linh Nhi con gái nhỏ bảy tuổi của Phó chỉ huy sứ cấm quân Phong Lang bị một sĩ tốt Võ lâm quân ôm, đứng trên đầu tường, quơ cách tay trắng mịn nhỏ bé, khóc nức nở hô:

- Cha, không tạo phản, Linh nhi muốn cha a.

249. Chương 234: Bức Cung Và Giết Bằng Rượu Độc

Thân thể Phong Lang run rẩy kịch liệt, thiếu chút nữa ngã xuống từ trên lưng ngựa. Hắn ôm lấy đầu ngựa, nắm chặt dây cương, quay đầu lại run giọng nói:

- Tướng quân, chúng ta tru sát phản nghịch, nhưng phản nghịch ở đâu? Ngài nói có di chiếu của tiên đế, nhưng di chiếu của tiên đế ở chỗ nào?

Về mặt Mao Thọ co giật.

- Phong Lang, các huynh đệ cấm quân, các người bị Mao Thọ che mắt, chỉ cần các người hạ vũ khí, bắt Mao Thọ, hoàng thượng nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ. Phong Lang, cho dù các người công phá cửa cung, có thể làm thế nào? Chẳng lẽ, các người muốn giúp đỡ Mao Thọ làm hoàng đế sao?

- Các người là cấm quân Đại Đường, các người bảo vệ chính là hoàng thượng, hãy nhìn xem, các người đang làm cái gì? Không ngờ các người đi theo phản tặc Mao Thọ công kích hoàng cung!

- Các huynh đệ, buông vũ khí, bắt phản tặc Mao Thọ, hoàng thượng ngay trong cung nhìn các người!

Tiêu Duệ la lên khàn cả giọng, bảo kiếm trong tay quơ khắp bầu trời. Mà Lý Kỳ đứng bên cạnh hắn, mồ hôi sớm đổ như mưa, nếu không phải có Lệnh Hồ Xung Vũ đỡ, chỉ sợ sớm không đứng được.

...

Không khí trong cung khẩn trương và áp lực. Gần như tất cả hoàng phi và các công chúa đều tránh né trong cung thất, trong lòng lo sợ bất an. Ninh Vương Lý Hiến mưu nghịch, Mao Thọ mang 2 vạn cấm quân vây công hoàng cung, ai biết có thể tái diễn một màn máu tanh ở thâm cung Lạc Dương lúc trước hay không.

Mặt Lý Long Cơ không chút thay đổi mà đứng ở cửa ngự thư phòng, ánh mắt sáng ngời nhìn cửa cung ồn ào đèn đuốc sáng rõ, gió lạnh như dao cắt, cắt vào tâm trạng phần nộ mà hoảng sợ và mỗi tác da thịt toàn thân hắn.

Năm đó, hần cũng mang ngàn binh giáp vọt vào hoàng cung như vậy, tru giết mẹ con Vi hậu, lại diệt một đảng Thái Bình công chúa. Mà hiện giờ, hần lại gặp phải tai họa binh đao giống như vậy. Làm hoàng đế cao nhất, đăng cơ hơn mười năm, hần chưa từng cảm thấy hốt hoảng bất lực giống như hôm nay.

Âm thanh truyền đến bên tai càng thêm ồn ào, ánh lửa hồng nhảy lên trong màn đêm nặng nề, lòng bàn tay Lý Long Cơ nắm rất chặt, sau lưng hoàn toàn ướt đẫm, mồ hôi lạnh bị gió lạnh thổi, lạnh đến xương cốt.

Thanh âm khàn khàn của Cao Lực Sĩ vang lên sau lưng:

- Hoàng thượng, chờ thêm đi, lão nô tin tưởng, Tiêu đại nhân sẽ xử lý tốt việc này...

- Lão già kia, người nói bọn họ sẽ công giết vào sao?

Lý Long Cơ đột nhiên quay đầu lại hỏi.

Cao Lực Sĩ run lên trong lòng, thở dài một tiếng, hần nghe ra một chút bối rối và sợ hãi từ trong giọng nói của hoàng đế. Tất nhiên, hoàng đế cao cao tại thượng luôn vênh mặt hất hàm sai khiến này, hần sợ hãi.

Mặc dù, giờ phút này, hần giận dữ che dấu sự sợ hãi của hần, nhưng hần vẫn sợ hãi.

Chung quy hần là con người, mà không phải thần. Cao Lực Sĩ yên lặng nghĩ, khoe miệng lại lộ ra nụ cười:

- Hoàng thượng, hãy an tâm chờ đợi, không còn Ninh Vương và mất chiếu của tiên đế, Mao Thọ không lật được sóng gió gì! Hơn nữa, Tiêu đại nhân đã bắt toàn bộ gia quyến tướng lĩnh cầm quân vào trong cung, chắc chắn...

Mày Lý Long Cơ nhảy dựng.

- Thái tử đâu?

- Hồi bẩm hoàng thượng, thái tử điện hạ cùng Tiêu đại nhân cùng ở cửa cung. Tiêu đại nhân nói, có thái tử điện hạ ở đó, loạn binh cầm quân tuyệt đối không dám bước vào cửa cung nửa bước!

Cao Lực Sĩ tiếp nhận một chiếc áo choàng thật dày từ trong tay một thái giám phía sau, nhẹ nhàng phủ thêm cho Lý Long Cơ.

- Sự thật chứng minh, vẫn là Tiêu Duệ có thể phân ưu cho trăm. Lão già kia, lần nhiều loạn này qua đi, trăm cũng nên để Tiêu Duệ đi rèn luyện vài năm... Có hần, chắc chắn ngôi vị hoàng đế của Kỳ Nhi có thể vững chắc!

Lý Long Cơ cảm thấy cả người vô lực, hần phát ra một tiếng thở dài yếu ớt.

- Hoàng thượng...

Một tiểu thái giám nghiêng ngả lão đảo chạy tới. Không bao lâu, đi tới gần Lý Long Cơ và Cao Lực Sĩ, Lý Long Cơ nhìn thấy bộ dạng nước mắt và nước mũi đan xen của tiểu thái giám kia, trong lòng không khỏi trầm xuống, run giọng nói:

- Bối rối cái gì? Chẳng lẽ là phản tặc công vào trong cung rồi sao?

- Hoàng thượng, hoàng thượng a...

Tiểu thái giám đột nhiên phốc một cái quỳ rạp xuống đất, gào khóc cuồng loạn lên.

Trái tim Lý Long Cơ hoàn toàn lạnh lẽo tĩnh lặng. Sắc mặt hần trắng bệch, đẩy Cao Lực Sĩ một phen, run rẩy mà rút bội kiếm của mình ra, khàn khàn mà rít gào lên:

- Người tới, theo trăm cùng nhau tru sát phản tặc!

- Hoàng thượng, Tiêu đại nhân để cho tiểu nhân... để cho tiểu nhân đến bẩm báo hoàng thượng, sĩ tốt cầm quân đã tru sát phản tặc Mao Thọ, hiện giờ, toàn bộ cầm quân buông vũ khí, đang chậm rãi rời khỏi hoàng thành, lui giữ doanh trại chờ ý chỉ của hoàng thượng...

Tiểu thái giám chột la lên nức nở.

Leng keng!

Bảo kiếm của Lý Long Cơ rơi xuống mặt đất, hai chân hấn mềm nhũn, liền ngồi xuống.

==

Mao Thộ cùng hơn trăm tên tâm phúc tuyệt đối chết dưới trường thương mạch đao phần nộ của sĩ tốt cầm quân do Phong Lang dẫn đầu, lập tức bị vó ngựa điên cuồng đạp thành bùn nhão.

- Hoàng thượng thứ tội, chúng thần tội chết!

Phong Lang khóc hô, phốc một tiếng quỳ rạp ngoài cửa cung.

Mà phía sau hấn, trên quảng trường ngoài cửa, một đám cầm quân đông nghìn nghịt mà hô lớn, tiếng gọi ồn ào, thỉnh thoảng đan xen một số tiếng ngựa hí kinh hãi.

Một hồi nao động bình ổn như vậy, Tiêu Duệ thở một hơi thật dài, rốt cuộc không khống chế được chính mình, ném bội kiếm trong tay xuống, thân thể lay động một chút, nếu không phải Lệnh Hồ Xung Vũ tay mát lạnh, có lẽ hấn sẽ ngã cầm đầu xuống dưới.

Giữa một đường sinh tử, Tiêu Duệ đương nhiên sợ hãi. Ước chừng 1 vạn 5000 sĩ tốt cầm quân liều mạng, điên cuồng mà giết vào cung, dưới vó ngựa của loạn binh, chỉ sợ bọn họ cũng khó lòng thoát chết.

Nhưng Tiêu Duệ đánh cuộc. Hấn đánh cuộc chính là, những sĩ tốt cầm quân này chẳng qua bị Mao Thộ mê hoặc, mà không thật lòng muốn tạo phản Lý Long Cơ. Hấn đánh cuộc chính là, lực ảnh hưởng của Lý Long Cơ xây dựng hơn mười năm làm hoàng đế có thể trấn được những cầm quân này. Hấn còn đánh cuộc chính là, sau khi những cầm quân do Mao Thộ cầm đầu này mất đi Ninh Vương và di chiếu của tiên đế làm chỗ dựa để cho rằng có lý chẳng sợ mà bức vua thoái vị, quân tâm và sĩ khí sẽ lập tức tan rã.

Trên thực tế, hấn thành công.

Lý Hiến thật không ngờ, Lý Long Cơ lại phản ứng nhanh như vậy, sẽ xuống tay với đám người Lý Phạm trước tiên. Mà Mao Thộ càng không dự đoán được, ngay nửa canh giờ trước khi hấn tiến vào Trường An, Tiêu Duệ đã khống chế chặt chẽ đám người Lý Hiến trong tay, đoạt đi cái gọi là di chiếu.

Kỳ thật, Lý Long Cơ cũng thật không ngờ, động tác của Tiêu Duệ lại nhanh như vậy. Hấn lại không biết, khi hấn còn không có hạ quyết tâm, Tiêu Duệ cũng đã chờ ở ngoài phủ đệ của Lý Phạm. Mà thậm chí, lúc mà không thể khác được, cho dù không được Lý Long Cơ cho phép, Tiêu Duệ cũng sẽ không tiếc giả mạo thánh chỉ hoàng đế bắt đám người Lý Phạm.

Bởi vì Tiêu Duệ rất rõ ràng, trong giây phút khẩn cấp này, một khi để Lý Phạm mang theo cái gọi là di chiếu tụ hợp một chỗ với Mao Thộ, hoàng cung Đại Đường này sẽ bị loạn binh mãnh liệt giẫm đạp thành đất bằng, cho dù là Lý Hiến còn ở trong cung.

Lý Hiến vào cung chuẩn bị ngả bài với hoàng đế, trong lúc đó, đám người Lý Phạm tụ tập ở trong Kỳ Vương phủ, phát ra tín hiệu gọi đại quân của Mao Thộ vào thành. Mà việc này, trước sau không đến thời gian hai canh giờ. Lý Hiến tự hỏi chính mình, cảm thấy hết thấy đều nắm chắc, nhưng trời đất run rẩy, vẫn thất bại trong gang tấc.

Nếu Tiêu Duệ không được Lý Lâm Phủ nhắc nhở trước đó, Nếu không phải Tiêu Duệ phụng chỉ đi doanh trại cầm quân một chuyến, nếu tính cảnh giác của Tiêu Duệ cũng không cao... Lịch sử Đại Đường, có lẽ sẽ sửa đổi.

Dù sao, cầm quân Đại Đường ra khỏi doanh trại, đây cũng không phải chuyện lạ gì, mà là một loại huấn luyện thông thường, mỗi tháng đều có một lần. Nếu không, tại sao cầm quân thành lại xây dựng quân doanh ở ngoài.

- Tỷ phu...

Lý Kỳ nhẹ nhàng gọi bên tai Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đột nhiên cả kinh, chậm rãi nói:

- Thái tử điện hạ, ngài cũng bị sợ hãi, hãy trở lại cung đi thôi, còn lại đều giao cho thần tới xử trí đi.

Lý Kỳ lắc đầu:

- Không, ta không đi.

Tiêu Duệ quay đầu lại nhìn Lý Kỳ, ánh mắt trở nên rất nhu hòa. Nói thật, biểu hiện của Lý Kỳ lúc này khiến Tiêu Duệ rất là vừa lòng. Mặc kệ hấn sợ hãi hay không, hấn có thể cùng đứng trên cửa cung với mình, không có lâm trận trốn thoát về cung tránh né, đối với thiếu niên này mà nói, đã tương đối không dễ dàng.

- Tỷ phu, ta biết, nếu không phải huynh... Chỉ sợ, đám tặc tử này đã... Bản cung tấu rõ với hoàng thượng, không thể không tru sát đám người...

Lý Kỳ hung hăng mà dậm chân cúi đầu nói.

Tiêu Duệ biến sắc, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, khẩn trương lấy tay che miệng Lý Kỳ một phen:

- Nói cẩn thận...

...

Lý Long Cơ hăm hở mà chậm rãi tới thành lầu cửa cung. Bước chân hấn có lực, thần thái phấn chấn, uy thế khắp nơi, không ai biết, ngay một khắc trước, hấn đang còn lạnh run. Cao Lực Sĩ yên lặng theo sát sau mông hấn, thoảng quăng cái nhìn cực kỳ tán thưởng và cảm kích qua Tiêu Duệ.

Kể tâm tư kín đáo như Cao Lực Sĩ, tự nhiên hiểu được, lần này động phong ba hôm nay, nếu không phải bởi vì Tiêu Duệ nhạy bén và giỏi quyết đoán, chỉ sợ bọn họ đều không thể nhìn được mặt trời sáng mai.

- Nhi thần bái kiến phụ hoàng.

Lý Kỳ và Tiêu Duệ cùng nhau hành lễ.

Lý Long Cơ cao giọng cười lớn, bước qua vài bước, bỏ qua Lý Kỳ, nâng Tiêu Duệ dậy một phen:

- Được, Tiêu Duệ, khanh làm tốt lắm. Thái tử, con cũng đứng lên đi, thời khắc nguy cấp, con có thể thay trăm đứng trên lầu cửa cung, không có mất đi uy phong hoàng thất Đại Đường, trăm thật cao hứng.

- Hoàng thượng, việc trước mắt cấp bách...

Tiêu Duệ tiến lên vội nói. Bây giờ còn không phải lúc mừng công, tuy rằng hơn một vạn cấm quân trước mắt kia buông vũ khí chờ xử trí, một khi trấn an không tốt, vạn nhất lại loạn lên, liền không có cách nào xong việc.

Lý Long Cơ gật đầu:

- Người tới, đi doanh trại truyền ý chỉ của trăm, tất cả sĩ tốt cấm quân có công tru sát phản tặc Mao Thộ, trăm không chỉ bỏ qua chuyện cũ còn có trọng thưởng...

- Giam giữ đám người Ninh Vương ở trong cung, nhanh chóng truyền gọi văn võ cả triều vào cung thảo luận trừng phạt.

Lý Long Cơ âm trầm khoát tay áo, bước về phía xuống cung lầu. Nhưng đi không được hai bước, hấn đột nhiên quay đầu lại cúi đầu nói:

- Tiêu Duệ, đêm nay khanh mang theo 3000 sĩ tốt này bảo vệ hoàng cung cho trăm, đồng thời, suốt đêm phái người đi Đồng Quan truyền ý chỉ của trăm, điều 2 vạn thủ quân Đồng Quan vào kinh thủ vệ!

- Vâng, thần tuân lệnh.

Tiêu Duệ khom người xuống thi lễ.

Lý Long Cơ đi nhanh rời đi, trong nháy mắt hấn đi xuống thành lầu, Cao Lực Sĩ phía sau đột nhiên nghe được hoàng đế kia sáng giọng:

- Lão già kia, người tự mình đi chuẩn bị mấy chén rượu độc, tiễn đưa vài người Lý Hiến đi.

Đầu vai Cao Lực Sĩ run rẩy một chút, yên lặng trả lời:

- Lão nô tuân chỉ!

250. Chương 235: Triều Hội Đêm Khuya

Trong không khí tràn ngập áp lực và hui quạnh. Đám văn võ đại thần này mang theo tâm tình lo lắng và khiếp sợ rời khỏi nhà lao tới hoàng cung, mãi đến giờ phút này, trong lòng còn chưa bình tĩnh trở lại.

Sắc trời vừa mới tối, trong thành liền truyền đến tin tức Ninh Vương liên hợp Chỉ huy sứ cấm quân Mao Thọ cử binh mưu nghịch. Ngay khi đám quyền quý Đại Đường lo sợ bất an, lòng nóng như lửa đốt mà đóng cửa không ra yên lặng xem tình thế biến hóa, đột nhiên truyền đến chiếu lệnh hoàng đế muốn mở triều hội suốt đêm.

Rối loạn trước cửa cung, gần như chấn động toàn bộ thành Trường An. Nhưng không ai biết, lần náo loạn xảy ra thành hình này rốt cuộc có một kết quả như thế nào. Sau khi đám thần tử Đại Đường nhận được chiếu lệnh, cảm xúc mới hơi trấn định, ít nhất hoàng đế bình yên vô sự, điều này có nghĩa là, chính biến không thành công.

Đám quyền quý không giống thường ngày, cúi đầu vội vàng đi qua bên người Tiêu Duệ, không ai hỏi hoặc nói cái gì. Chương Cừu Kiên Quỳnh chậm rãi đi tới, hẩn nhìn về phía Tiêu Duệ vừa muốn nói gì, đột nhiên thấy Lý Tự Nghiệp vai khiêng mạch đao uy phong lẫm lẫm đứng phía sau Tiêu Duệ, không khỏi giật mình kinh hãi.

- Huynh trưởng.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười, quay đầu liếc Lý Tự Nghiệp một cái, khoát tay áo, tiến tới phía trước Chương Cừu Kiên Quỳnh thi lễ:

- Huynh trưởng mạnh khỏe!

Chương Cừu Kiên Quỳnh giữ chặt tay Tiêu Duệ một phen, cúi đầu mà hỏi han dồn dập:

- Tử Trường, sao lại thế này? Lão phu đang dùng cơm chiều, đột nhiên nghe được Ninh Vương Lý Hiến phản, mà Chỉ huy sứ cấm quân Mao Thọ dẫn 2 vạn cấm quân bức vua thoái vị phản loạn.

Tiêu Duệ hít hơi, nhớ tới cảnh tượng chấn động lòng người sống chết một đường không lâu trước, trên trán vẫn toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hẩn yên lặng mà rút cánh tay khỏi tay Chương Cừu Kiên Quỳnh:

- Huynh trưởng, Ninh Vương dẫn đầu các thân vương công chúa mưu nghịch, Mao Thọ mê hoặc cấm quân bức vua thoái vị, chỉ có điều sắp thành lại đều bị đệ bắt... Tóm lại, hoàng thượng triệu tập các vị đại nhân trong đêm, tất nhiên là thương nghị ổn định thế cục trong triều như thế nào, luận bàn quyết định tội của đám người Lý Hiến.

Chương Cừu Kiên Quỳnh hít một ngụm khí lạnh, yên lặng mà vỗ vỗ vai Tiêu Duệ, chậm rãi tiến về phía trước.

Mới vừa đi được hai bước, thành linh nghe Tiêu Duệ hô nhẹ nhàng:

- Huynh trưởng, đi chậm đã, Tiêu Duệ còn có mấy câu nói.

Chương Cừu Kiên Quỳnh gật đầu:

- Đệ nói đi.

Tiêu Duệ vừa nói vừa đi qua:

- Huynh trưởng, Lý Hiến cấu kết các thân vương công chúa mưu nghịch, Mao Thọ cử binh bức vua thoái vị, hoàng thượng cực kỳ tức giận. Tuy rằng tội ác của đám người Lý Hiến rất nặng, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có đại thần trong triều và người trong hoàng tộc cầu tình cho bọn họ... Nhưng đệ hy vọng huynh trưởng ngài có thể bảo trì trăm mạch. Nói thật cho huynh trưởng, đám người Lý Hiến không ai có thể sống. Thậm chí, còn có thể chém cả nhà.

Thân thể Chương Cừu Kiên Quỳnh run lên, im lặng không nói gì tiếp tục bước đi.

Lý Long Cơ khoác áo da cừu thật dày, thần sắc âm trầm mà nhìn một đám thần tử. Ninh Vương mưu nghịch, Mao Thọ cử binh bức vua thoái vị, khiến cho trong lòng hoàng đế Đại Đường luôn tự cho là đúng, luôn tự nhận đều nắm giữ tất cả cảm thấy hỗn loạn trong lòng. Cho tới bây giờ, hắn mới xem như là đã tỉnh táo lại, hắn cũng không có gì quá khác hoàng đế các triều đại: một việc không cần thận, cũng sẽ bị người đá xuống đài.

Mà đêm nay, liền thiếu chút nữa phạm phải.

Nghĩ tới đây, Lý Long Cơ không chỉ tức giận đến nổi thân thể run rẩy, toàn thân còn bốc lên một tầng mồ hôi lạnh.

- Hoàng thượng vạn tuế!

Tiếng quần thần hô vạn tuế vẫn vang dội như vậy. Nếu ở ngày xưa, trong lòng Lý Long Cơ sẽ tràn đầy dục ý tự mãn, sau đó khoát tay, cất cao giọng nói:

- Các khanh bình thân.

Nhưng đêm này, hắn lại không có một chút tâm tình, hắn có chút nản lòng thoái chí thậm chí có thể nói có chút chết lặng mà nhìn quần thần quý mọp phía dưới, một tiếng cũng không nói.

Hoàng đế không có nói, các đại thần không ai dám đứng dậy. Hôm nay không giống với dĩ vãng, chuyện xảy ra đột nhiên, tâm tình hoàng đế có thể nghĩ, ai cũng không muốn xui xẻo đụng vào hoàng đế.

- Hoàng thượng vạn tuế!

Quần thần quý mọp ở đó đã một thời gian, lại một lần nữa cùng nhau hô lên. Nhưng Lý Long Cơ vẫn không có động tĩnh gì, một số thần tử vụng trộm ngẩng đầu liếc một cái, phát hiện sắc mặt Lý Long Cơ tái nhợt, ánh mắt có chút ngáy ngốc.

Không khí trong điện lập tức hết sức áp lực và nặng nề. Giữa đêm khuya, thâm cung tĩnh mịch đứng ngạo nghễ, tiếng gió phàn phật gào thét qua ngoài điện, mà trong điện mặc dù không tiếng động, nhưng tựa như cũng nổi lên gió lạnh thấu xương.

Cao Lực Sĩ xoa tay, khom người cúi đầu nói:

- Hoàng thượng.

- A.

Lý Long Cơ thở dài cô đơn:

- Hãy bình thân.

Quần thần vừa mới đứng dậy, còn không có xếp hàng được tốt, lại nghe Lý Long Cơ nói âm trầm:

- Các khanh, các khanh đều biết đêm khuya trăm triệu tập các vị ái khanh, là vì điều gì đi.

Trong lòng quần thần lo sợ một trận, nhưng vẫn cùng nhau khom người:

- Xin hoàng thượng chỉ rõ.

- Chỉ rõ cái rắm.

Lý Long Cơ bỗng nhiên đứng dậy, không ngờ phun ra một câu thô tục, lạnh giọng trách mắng:

- Đừng nói cho trăm, trong thành Trường An xảy ra động tĩnh lớn như vậy, không ngờ các khanh hoàn toàn không biết gì cả.

- Trăm đối đãi với các thân vương, công chúa như thế nào, thiên hạ đều biết. Hơn mười người, trăm ân sủng bọn họ gấp đôi, nhưng trăm tuyệt đối không ngờ, khởi binh muốn bức trăm thoái vị, đảo điên giang sơn Đại Đường, không phải dị tộc, không phải dân chúng, ngược lại là huynh đệ tỷ muội cốt nhục ruột thịt của trăm!

Lý Long Cơ dừng một chút, thanh âm cao hơn, gần như phẫn nộ rít gào:

- Được rồi, được rồi, huynh đệ tỷ muội của trẫm muốn tru sát trẫm, mà sĩ tốt của trẫm cũng muốn vọt vào trong cung, múa may đao thương trong tay họ về phía trẫm... Các vị ái khanh, các khanh nói cho trẫm, tại sao bọn họ đối với trẫm như thế?

- Vì sao?!

- Rốt cuộc là vì sao?!

Quần thần lạnh lẽo, một đám cúi đầu không nói. Trong điện một mảnh yên tĩnh, chỉ có âm thanh nghiêm nghị phẫn nộ của Lý Long Cơ đang vang vọng.

- Hai vạn giáp binh tới ngoài cửa cung bức vua thoái vị, trẫm ở trong cung lòng nóng như lửa đốt, mà các vị ái khanh của trẫm, các khanh ở nơi nào? Là ở trong phủ ẩm yến, là ở thanh lâu quán rượu lưu luyến, hay là ôm lấy mỹ thiếp ngủ cũng vui vẻ?

Lý Long Cơ hừ lạnh một tiếng:

- Ninh Vương mưu nghịch, văn võ đại thần cả triều, không ngờ không một ai phân ưu cho trẫm, nếu không phải trẫm còn có một phò mã tri kỷ như vậy, nếu không phải đúng hôm nay Tiêu Duệ ở trong cung, bây giờ trẫm còn có thể ngồi ở chỗ này triều hội với các vị ái khanh sao?

- Chúng thần có tội, xin hoàng thượng giáng tội!

Quần thần rút cuộc đứng không được, lo sợ không yên lại phủ xuống dưới đất, liên tục không ngừng xin tội.

Lý Long Cơ cười lạnh:

- Ninh Vương có lòng mưu nghịch, chẳng lẽ trong triều không một ai nhìn thấy manh mối trước đó? Nói thật, trẫm tuyệt đối không tin. Lý Lâm Phủ đâu, Lý Lâm Phủ!

Lý Long Cơ giận quát một tiếng.

Quần thần không nói gì, Cao Lực Sĩ cúi đầu:

- Hoàng thượng, Lý Lâm Phủ Lý tướng trong phủ không ra, nhiều ngày rồi.

Mây Lý Long Cơ nhảy dựng:

- Lúc này hắn lại bị bệnh, được, rất được!

- Cũng được, trẫm hỏi các vị ái khanh, đám người Ninh Vương, Kỳ Vương, Thọ Xương mưu nghịch, nên hỏi tội như thế nào?

Lý Long Cơ chậm rãi ngồi trở về, thanh âm cũng hạ thấp xuống.

Quần thần yên lặng. Vào lúc này, cho dù là ngốc cũng có thể nhìn ra được, lửa giận trong lòng hoàng đế đã thiêu đốt đến đỉnh điểm. Ai còn dám cầu tình cho bọn họ? Nhưng là Lý Long Cơ lại lạnh lùng cười rộ lên:

- Như thế nào, đều không dám nói tiếp nữa? Thái tử, con tới nói xem.

Lý Kỳ ngẩn ra, hắn vội vàng tiến lên khom người nói:

- Phụ hoàng, thần nghĩ rằng, tội này không thể tha, nên tru sát.

Lý Long Cơ gật đầu:

- Đúng vậy, không nhìn hoàng ân, bức vua thoái vị phạm thượng, mưu nghịch làm loạn, bất kể một điều nào cũng là tội chết. Các vị ái khanh, ý các khanh như thế nào?

- Hoàng thượng anh minh.

Quần thần vẫn khom người xác nhận giống như là con rối gỗ.

Lúc này sắc mặt Lý Long Cơ mới hơi nguôi giận, khoát tay áo:

- Truyền ý chỉ của trẫm, Mao Thọ mê hoặc cảm quân phản loạn, mặc dù chết trong loạn quân, nhưng tội này không thể tha, chém cả cữu tộc, răn đe, để chấn chỉnh quân kỷ... Ninh Vương, Kỳ Vương, Thọ Xương công chúa, chém cả nhà, gia nô có tội, phạm có kẻ liên lụy tới mưu nghịch, giết không tha.

Lời nói hung ác nghiêm nghị của Lý Long Cơ rơi xuống, hấn lạnh ngắt mà nhìn chúng thần phủ phục dưới chân. Lúc này, ai dám ra mặt cầu tình cho đám người Lý Hiến, hấn chờ mà nghênh đón lửa giận của Lý Long Cơ đi.

Lý Long Cơ bực bội một buổi tối, bụng đầy oán giận không chỗ giải phóng, đang chờ một người trút giận.

Nhưng làm hấn thất vọng cũng làm hấn cảm thấy có chút vừa lòng chính là, không ai ra mặt cầu tình cho Lý Hiến.

Lý Long Cơ lắc ống tay áo, đang muốn nói gì, tình hình nghe Thanh Uyển huyện công Lý Lăng Nhiên cũng là người trong hoàng tộc run giọng nói:

- Hoàng thượng, tội của các thân vương, công chúa, nên nghị tội trước, sau đó xử trí theo luật.

Lý Long Cơ nhíu mày:

- Không cần phiền toái như vậy, Trẫm đã ban thưởng mỗi người bọn họ một chén rượu, chỉ sợ giờ phút này bọn họ đã đi gặp tiên đế xin tội.

Quần thần run lên trong lòng. Mà đầu vai Lý Lăng Nhiên run rẩy giật mình, cũng không dám nói cái gì nữa. Giao tình giữa hấn và Lý Hiến rất tốt, vốn định miễn cưỡng góp một lời, để hoàng đế xem phương diện đều là hoàng tộc, luận tội theo luật, tranh thủ một con đường sống cho đám người Lý Hiến... Nhưng, không nghĩ tới hoàng đế này đã ban thưởng chết từ trước.

Chương Cừu Kiềm Quỳnh cúi đầu đứng ở nơi đó, thầm nghĩ quả nhiên Tiêu Duệ nói không sai. Lửa giận của hoàng đế quả nhiên ngút trời, từ việc hấn không chờ nghị tội là có thể nhìn ra được: hấn đã sớm hạ quyết định sẽ trảm thảo trừ căn đối với đám người Lý Hiến, cái gọi là triệu tập quần thần đến nghị tội, chẳng qua là ngụy trang.

Nếu ngày xưa, nói không chừng Lý Long Cơ còn có thể tranh luận bàn bạc hai câu với các đại thần, ngày hôm nay, hấn đã không có phần kiên nhẫn và tinh lực này.

Tiếp theo, lại là một ít chi tiết ổn định thế cục trong triều và phòng vệ Trường An. Trên cơ bản, đều là nhiệm vụ Lý Long Cơ an bài, quần thần khom người nghe lệnh. Nếu dựa theo tâm tư Lý Kỳ, hấn sẽ nhân cơ hội tiến hành một hồi thanh trừ lớn trong triều, dọn dẹp tất cả các hoàng tộc và đám quyền quý không nghe lời một lần, nhưng Lý Long Cơ lại khẳng định không làm như vậy.

Hấn biết, hiện giờ đối với Đại Đường và Trường An mà nói, ổn định vượt qua tất cả.

Tuy rằng hấn cũng biết, chắc chắn đám người Ninh Vương sẽ có một số đồng đảng dư nghiệt, nhưng hấn cũng không chuẩn bị đi sâu vào, ít nhất tạm thời sẽ không. Cho dù là đối với Lý Tông con ruột Ninh Vương, hấn cũng sẽ không động.

251. Chương 236: Quận Vương Tĩnh Nan

Tạm thời Lý Long Cơ không động được Lý Tông, trước mắt hấn cần ổn định thế cục trong triều. Đương nhiên, nếu Lý Tông vẫn muốn tới tham gia lần nào nhiệt này, Lý Long Cơ cũng kiên quyết không để lại tai họa nữa.

Trong nháy mắt Mao Thọ dẫn quân vây công hoàng thành, ở trong lòng Lý Long Cơ, Lý Tông đã chết rồi.

Trong cung, Ninh Vương Lý Hiến tuyệt vọng và uống rượu độc xong, không thành công thì thành nhân, Lý Hiến sớm đã có chuẩn bị chết. Mà Thọ Xương người phụ nữ này, ngược lại cũng có vài phần can trường, nhìn Lý Hiến uống rượu xong, cũng không chút do dự uống một hơi cạn sạch, sau đó cuộn lại trên mặt đất giống như Lý Hiến, thân thể co giật thất khiếu đổ máu nhất thời bỏ mình.

Nhưng Kỳ Vương Lý Phạm lại cực kỳ sợ hãi, ở trong điện khóc thành một người đầm nước mắt, nước mắt và nước mũi đủ cả, *** đái đần xen. Hắn quỳ ở nơi đó khóc nửa ngày hoàng thượng tha mạng, mãi đến khi khóc tới yết hầu khàn khàn, thấy vẫn không ai để ý tới, biết đường chết ở phía trước, đã không thể lảng tránh, tự nhiên sợ hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng, vẫn là Cao Lực Sĩ cho hai tiểu thái giám đổ một ly rượu độc cho hắn. Nhìn bộ dáng thống khổ của hắn, Cao Lực Sĩ cảm thấy không đành lòng, dặn một thị vệ cho hắn một đao, liền lắc đầu rời đi.

Gần như là đồng thời, các quân sĩ Võ lâm phân biệt vọt vào phủ đệ đám người Ninh Vương, Kỳ Vương, gặp người liền chém, bất luận già yếu phụ nữ và trẻ em, hay là tôi tớ gia nô, không một người may mắn thoát khỏi, tất cả đều trở thành vong hồn mất mạng dưới mạch đao của sĩ tốt Võ lâm quân. Tiếng kêu la thê lương, quanh quẩn trong màn đêm thành Trường An này, mấy trăm mạng hoàng tộc Đại Đường rõ ràng mấy canh giờ trước còn vênh mặt hất hàm sai khiến, cứ chôn vùi trong lửa giận của Lý Long Cơ như vậy.

Tiêu Duệ vẫn đứng ngoài cửa cung như trước, nhìn một đội Võ lâm quân sĩ máu tanh đầy người trở về phục mệnh, hắn không kìm nổi thở dài một hơi. Lý Long Cơ tàn nhẫn và ác nghiệt, vừa ở ngoài vừa ở trong dự đoán của Tiêu Duệ. Tuy nhiên Tiêu Duệ cũng hiểu được, nhờ cớ không trừ gốc, về sau tất lưu hậu họa. Nhưng một hồi giết hại điên cuồng và kịch liệt cứ diễn ra trước mắt hắn như thế, hắn vẫn cảm thấy từng đợt sồn tóc gáy.

Bởi vậy có thể thấy được, chính biến cung đình tanh máu trong lịch sử căn bản không phải sử gia bị đặt. Tranh đấu hoàng quyền kịch liệt, hoàng quyền giết hại điên cuồng, dưới sự tự thể nghiệm, vượt quá xa bản ghi chép lịch sử.

Mang đội đều là thị vệ thái giám trong cung, Tiêu Duệ không có cho phép ba người Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bất cùng với Lệnh Hồ Xung Vũ tự mình mang đội đi. Hắn không thể nhìn thủ hạ của chính mình rơi vào kết cục đồ tể khiến người người kinh hoàng khiếp sợ.

Trong không khí tràn ngập mùi máu nhàn nhạt:

- Lý Tự Nghiệp, cửa cung ta liền giao cho người, đóng chặt cửa cung, không cho bất luận kẻ nào được ra vào cung nữa bước!

Tiêu Duệ bỗng nhiên xoay người, đi dọc theo đường cung u tĩnh bước về phía Văn Đức điện.

Lúc bước trên thềm đá rộng rãi ở Văn Đức điện kia, Tiêu Duệ ngẩng đầu nhìn màn đêm tối đen, phương đông đã bắt đầu sáng lên, một ngày mới sẽ bắt đầu rồi.

Quần thần trong điện đứng cúi đầu, mà Lý Long Cơ dưới sự hầu hạ của Cao Lực Sĩ và vài thái giám chậm rãi mà thưởng thức trà.

Hoàng đế không cho phép bọn họ lui ra, quần thần tự nhiên không dám lui, liền im lặng đứng ở trong điện gần một canh giờ, một số lão thần chân cũng đứng đến run lên, bắt đầu run rẩy, hoàng đế vẫn không có ý tứ tan triều.

Quần thần không biết rốt cuộc hoàng đế muốn làm cái gì, trong lòng mỗi người đều bắt đầu lo sợ bất an. Nhất là đám hoàng thân quốc thích đi lại gần gũi với Lý Hiến này, lại cảm thấy lo lắng, sợ hoàng đế mở miệng, tai họa sẽ rơi xuống đầu chính mình.

Kỳ thật Lý Long Cơ ngược lại thật có chút “oan uổng” những người này. Tuy rằng bọn họ mơ hồ biết Lý Hiến có chút lòng không cam tình không nguyện đối với việc mất đi ngôi vị hoàng đế, nhưng hôm nay Lý Hiến mưu nghịch bức vua thoái vị, bọn họ quả thật là không ngờ. Không ai nghĩ tới, Lý Hiến luôn tao nhã lại có lá gan to như vậy, lại làm ra chuyện tình đại nghịch bất đạo như vậy.

Tất cả hoàng thân quốc thích và văn võ đại thần cả triều đình Đại Đường đều ở trong điện, một đám đông nghìn nghịt, như thế nào cũng có hai trăm người đi. Một đạo chiếu thư nghiêm khắc của Lý Long Cơ, làm tất cả những ai nện vào triều không nện vào triều đều vội vàng tới nơi này.

Một số thần tử thậm chí sợ hãi mà hoài nghi, hoàng đế nổi giận mà bạo ngược sẽ điên cuồng tới trình độ tru giết tất cả người trong điện này cùng nhau.

Lý Long Cơ đương nhiên không phải làm như vậy. Nhưng lửa giận trong lòng hắn vẫn thiêu đốt hừng hực như trước, không có một chút dấu hiệu tắt.

Kỳ thật, chỉ có Cao Lực Sĩ hiểu được, đây chẳng qua là Lý Long Cơ giết gà dọa khỉ mà thôi. Hắn đều đưa tất cả đám quyền quý tiến vào cung, thứ nhất sợ bọn họ thông đồng tiếp tục phá rối thế cục trong triều, thứ hai cũng đưa bọn họ làm con tin, vạn nhất đám người Ninh Vương còn có kế hoạch phía sau, hắn cũng dễ để những người này chôn cùng.

Lý Kỳ có chút mệt mỏi, cũng có chút buồn ngủ, mí mắt đều không mở ra được. Nhưng hoàng đế cha hắn còn đang bận bịu mà vẫn thông dong ngồi ngay ngắn trên ngôi vị hoàng đế mà uống trà, hắn làm thái tử, cũng không dám biểu hiện ra dấu hiệu không kiên nhẫn gì. Hắn ra sức dùng móng tay dài nhỏ sắc bén bấm bấm vào thịt non bên hông mình, ngược lại hít một ngụm khí lạnh.

- Hoàng thượng, Hàn lâm học sĩ, Thái tử chiêm sự, Trung dũng hầu, Võ lâm đại tướng quân Tiêu Duệ yết kiến!

Giọng nói lạnh lạnh của một tiểu thái giám đánh vỡ sự yên lặng khác thường trong điện. Nghe chức vụ quan tước và quân hàm liên tiếp của Tiêu Duệ từ trong miệng tiểu thái giám kia, quần thần có chút kinh ngạc, khi nào Tiêu Duệ trở thành Võ lâm đại tướng quân? Mà có thần tử lại đang ngạc nhiên thán phục, lại một công lớn, chắc chắn sau này sẽ càng thêm quyền thế ngút trời.

Chức Võ lâm đại tướng quân này của Tiêu Duệ, chẳng qua mới làm chưa bao lâu.

Thần sắc Lý Long Cơ chợt hòa hoãn lên. Giờ phút này đối với hoàng đế hiện tại mà nói, tên Tiêu Duệ này giống như một thang an thần, khiến hắn an tâm, khiến hắn định lòng.

- Truyền.

Lý Long Cơ khoát tay áo.

Trong ánh mắt chăm chú phức tạp của quần thần, Tiêu Duệ mắt không để tâm mà một đường tiến lên, khom người hành lễ dưới hoàng đài của Lý Long Cơ:

- Nhi thần Tiêu Duệ bái kiến phụ hoàng.

- Bình thân, ban thưởng ngồi.

Lý Long Cơ mỉm cười nói.

- Nhi thần không dám.

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc đám quyền quý Đại Đường đứng sau người, và thái tử Lý Kỳ lim dim đứng ở một bên, chối từ nói.

Lý Long Cơ cũng không có kiên trì, chỉ thần nhiên nói:

- Phò mã, cửa cung bình yên vô sự chứ?

Tiêu Duệ lấy lại bình tĩnh, cao giọng đáp:

- Hồi bẩm hoàng đế, Phong Lang dẫn sĩ tốt cấm quân bình yên đợi lệnh trong doanh trại, người phái đi Đồng Quan báo nguy đã ra khỏi Trường An trong đêm, mà ba giáo úy thủ hạ của nhi thần mang theo 3000 binh sĩ bảo vệ cửa cung chặt chẽ, xin phụ hoàng yên tâm, Trường An ổn định rồi!

Dừng một chút, thanh âm Tiêu Duệ đột nhiên trầm thấp:

- Còn nữa, gia quyến gia nô cả nhà mấy người Ninh Vương, Kỳ Vương 654 người, toàn bộ bị thị vệ trong cung phụng chỉ tra sát, không một người lọt lưới!

Trong lời nói của Tiêu Duệ có tình nhấn mạnh bốn chữ “thị vệ trong cung”, tuy rằng Lý Long Cơ không có để ý, nhưng nghe vào lỗ tai một số người có tâm tư.

Chương Cừu Kiềm Quỳnh âm thầm tức giận trong lòng, thầm nghĩ: “Hay cho một Tiêu Duệ Tiêu Tử Trường lâu cá, chỉ một chút thiệt thòi như vậy cũng không chịu ăn!”

Tâm tư xoắn lại của Lý Long Cơ cuối cùng hạ xuống. Hiện tại lo lắng duy nhất của hắn là, đám sĩ tốt cầm quân khởi binh này có thể lại phản loạn hay không. Nhưng Đồng Quan cách Trường An không xa, chỉ cần quân thủ vệ Đồng Quan tới thay thế phòng ngự Trường An, hắn lại có thể vô tư đi ngủ một chút.

Lý Long Cơ yên lặng mà nhìn Tiêu Duệ thần sắc trầm tĩnh đứng dưới chân mình, trong lòng ngày càng vui mừng và vui sướng. Trải qua một chuyện này, một chút nghi ngờ cuối cùng của hắn đối với Tiêu Duệ cũng hoàn toàn biến mất không thấy.

Hắn chậm rãi đứng dậy, cất cao giọng nói:

- Các vị ái khanh, giữa lúc nguy nan, Tiêu Duệ phò mã của trẫm, đại thần cốt cán của Đại Đường khẳng khái đứng ra giải quyết quốc nạn, quyết đoán kịp thời không sợ việc binh đao, tiêu trừ lần tai nạn và rắc rối này vì trẫm cũng vì Đại Đường. Tiêu Duệ, tiến lên nghe phong!

Tiêu Duệ ngẩn ra, thầm nghĩ lại muốn thăng quan?

Hắn tiến lên khom người nói:

- Có nhi thần!

- Do đó thăng chức làm Tĩnh Nan quận vương, khâm thủ.

Cao Lực Sĩ có nề nếp đầy nhịp điệu tuyên đọc xong thánh chỉ của Lý Long Cơ, quần thần đều ngây ngốc đó. Tuy Tiêu Duệ có công, nhưng không đến mức phong vương tước đi?

Vương tước chia hai loại, một loại là thân vương, một loại là quận vương. Dựa theo lễ chế Đại Đường, con trai của hoàng thái tử, con trai của thân vương có thể phong làm quận vương, một số đại thần và Tiết độ sứ công tích lớn lao cũng có thể được ân huệ phong làm quận vương, thí dụ như đám người Kính Huy tham dự khôi phục Đường Trung Tông tiền triều. Tiêu Duệ đức gì có thể, như thế nào có thể một bước lên trời phong làm quận vương? Ngay và Trung dừng hầu tước lúc trước của hắn, rất nhiều đại thần và hoàng tộc đều cảm thấy có chút phong thưởng quá..., huống chi là vương tước.

Chương Cừu Kiêm Quỳnh cũng nhú mày, Tiêu Duệ được phong thưởng đương nhiên cũng cao hứng thay hắn, nhưng Chương Cừu Kiêm Quỳnh vẫn tiến lên cất cao giọng nói:

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng không thể. Tuy Tiêu Duệ có công lớn với triều đình, nhưng dù sao tuổi hắn còn trẻ, vào triều chính mới chỉ mấy năm, đã liên tiếp thăng chức từ quan tri huyện tam phẩm, Võ lâm đại tướng quân lại có được hầu tước, lại phong quận vương, e rằng người trong thiên hạ không phục... Mong rằng hoàng thượng suy xét mà làm sau!

- Xin hoàng thượng suy xét!

Một số đại thần vội vàng đi tới sau môn Chương Cừu Kiêm Quỳnh nói phụ họa.

Cho dù là bản thân Tiêu Duệ, cũng hiểu được có chút xấu hổ. Dựa theo tốc độ thăng quan của hắn, sợ là không tới vài năm liền không còn quan để thăng. Hắn cúi người hành lễ:

- Phụ hoàng, nhi thần thực không dám nhận, xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!

Lý Long Cơ xúc động thở dài, lại lắc đầu:

- Luận phong thưởng mà nói, Tiêu Duệ quả thật là cổ kim hiếm thấy. Nhưng các vị ái khanh để tay lên ngực tự hỏi, từng chuyện Tiêu Duệ làm cho trẫm, cho Đại Đường mấy năm nay, có chuyện nào không phải thành tích long trời lở đất? ...Nếu không có Tiêu Duệ, vốn không có trẫm đứng ở đây hôm nay, ý trẫm đã quyết, các khanh không cần nói thêm nữa.

- Nếu thần tử của trẫm, mỗi người đều đối với trẫm như Tiêu Duệ, trẫm cần gì phải ăn không ngon ngủ không yên giống như hôm nay?

Thanh âm Lý Long Cơ dần trở nên âm trầm:

- Dẹp nạn mà an lòng trẫm, dẹp yên để định thiên hạ, Tiêu Duệ phò mã của trẫm, làm chức quận vương này rất tốt. Không ai lại không phục, không phục đại khái cũng chỉ có mấy người các khanh.

- Máy người các khanh, đứng ở chỗ này, trăm không an lòng. Mà chỉ một người Tiêu Duệ ở trong này, trăm đã muốn đi nghỉ ngơi.

Thanh âm của Lý Long Cơ ở trong mắt Tiêu Duệ, nhiều ít có chút không có ý tốt.

”Người là muốn ta trở thành cô thần nghiệt tử cái đích để mọi người chỉ trích sao?” Tiêu Duệ khom người xuống thi lễ, trên mặt một vẻ mang ơn, trong lòng lại âm thầm cười lạnh: “Ta cũng không hồ đồ đâu.”

252. Chương 237: Trang Viên Tiêu Gia

Hoàng đế cũng không nói ra điều gì nhưng mỗi người đều biết rõ trong lòng. Cho nên, cũng không ai dám đưa ra chất vấn, ở giờ phút quan trọng này, ai cũng không muốn đụng vào hòng súng Lý Long Cơ.

Thật ra thức đêm cũng không một việc tốn sức, mà là một bản năng, tinh thần của con người từ lúc bình minh đến lúc này là một giai đoạn, sẽ càng thêm khó chịu. Lý Long Cơ đi rồi, tiếng ngáp nổi lên bốn phía trong điện Văn Đức, thậm chí một số lão thần lớn tuổi không nhìn thể diện đại thần, tự ý đặt mông ngồi trên mặt đất lạnh, dùng sức xoa nắn bắp chân cứng ngắc chết lạnh.

.

.

Lý Kỳ được Tiêu Duệ ám chỉ, tự mình chỉ huy một đám thái giám bưng từng chén canh thịt dê nóng hôi hổi từ ngự trù phương, đưa vào điện Văn Đức, bắt đầu kêu gọi quần thần ăn canh.

Uống một chén canh nóng vào, ít nhiều tiêu giảm buồn ngủ. Ngay khi đám quần thần đều nói lời cảm kích hoặc dối trá hoặc thật tình với Lý Kỳ, Tiêu Duệ yên lặng rời khỏi điện Văn Đức.

Lúc sáng sớm, bóng lưng Tiêu Duệ xuất hiện ngoài tầm cung Võ Huệ Phi. Trận gió sáng sớm trong trẻo nhưng lạnh lùng thổi đi sự mệt mỏi tràn ngập trên người hắn, hắn yên lặng đi vào sân nhỏ tầm cung dưới sự dẫn đường của một tiểu thái giám.

Võ Huệ Phi cũng một đêm không chợp mắt. Đương nhiên, phi tần trong cung một đêm không chợp mắt giống nàng không ở số ít. Ninh Vương mưu nghịch, Mao Thọ mang 2 vạn cấm quân vây quanh hoàng cung, trước mặt chuyện lớn kinh thiên động địa này, không mấy phi tần có thể bảo trì trái tim yên ổn. Dù sao, nếu Lý Long Cơ bị đuổi xuống, ngôi vị hoàng đế thay chủ, xui xẻo nhất vẫn là đám phi tần các nàng.

Nhất là Võ Huệ Phi, nàng quả thực không dám tưởng tượng, nếu Lý Hiến thành công kết cục của nàng sẽ là cái gì, ngay cả có thể thoát chết, nhưng nghĩ tới cũng sẽ chịu nhục.

Võ Huệ Phi si ngốc mà khoác áo choàng da, đứng ngoài cửa đại điện, khi thì nhìn mặt trời lộ ra phía chân trời, khi thì quàng ánh mắt xấu hổ và giận dữ về phía cổng vòm vườn ngự uyển phần hồng, mãi đến khi bóng dáng tuần dật quen thuộc của Tiêu Duệ xuất hiện trong mi mắt nàng, nàng mới thở dài một hơi.

- Nương nương.

Cung nữ vừa mới bẩm báo, đã thấy Võ Huệ Phi khoát tay áo ngăn lại:

- Các người hãy lui ra.

Tiêu Duệ chậm rãi đi tới, thần sắc hơi có lúng túng. Tình huống lúc ấy khẩn cấp, hắn không có để ý chuyện gì, cũng không chú ý nghệ thuật lời nói, gợn gàng dứt khoát liền đề xuất muốn Võ Huệ Phi thi triển hành động “sắc dụ”... Hiến giờ nhớ tới, lời nói cử chỉ kia thật sự có chút hiềm nghi bất kính trường bối.

Nhưng trong lòng Võ Huệ Phi giờ phút này, nàng không có tính toán Tiêu Duệ “vô lễ”. Chuyện xảy ra đột nhiên, sự tình khẩn cấp Tiêu Duệ có chút thất lễ cũng không có gì đáng trách. Một đêm, nàng luôn “canh cánh trong lòng” giằng co không ngớt liệu Tiêu Duệ có thể vì vậy mà xem nhẹ xem thấp nàng hay không.

Có lẽ chính bản thân Võ Huệ Phi đã quên, dựa theo thân phận quý phi kiêm trưởng bối của mình, nàng không nên có loại suy nghĩ buồn cười này, hoặc là nói, nàng không nên quá để ý tới cái nhìn của Tiêu Duệ.

- Mẫu phi.

Tiêu Duệ khom người hành lễ.

Hai tay Võ Huệ Phi xách góc váy màu vàng thật dài mà hoa lệ, nhẹ nhàng chạy tới trước mặt Tiêu Duệ. Nguyên bản trong lòng ôm ấp suy nghĩ nhưng tới trước mặt Tiêu Duệ rồi thấy khuôn mặt anh tuấn khiến nàng gần đây tâm thần bất an, nàng đầy bụng tức giận lại vô hình biến thành loại ai oán và lo lắng nào đó.

- Người... người không sao chứ?

Thiên ngôn vạn ngữ lao ra khỏi miệng, lại là một câu hỏi thăm ân cần đơn giản như vậy, lại phối hợp một chút đồ ửng đỏ lòng người trên gương mặt kia, xác thực giống một người vợ nhỏ dựa cửa trông mong chồng về.

- Mẫu phi, đám người Lý Hiến đã dền tội, Mao Thộ chết trong loạn quân. Mẫu phi hãy yên tâm, nhi thần cáo lui.

Tiêu Duệ cúi người thi lễ, lui bước cũng không chờ Võ Huệ Phi đáp lời, vội vàng rời đi.

Kỳ thật Tiêu Duệ tới đây vốn là muốn giải thích một chút chuyện tình hôm qua với Võ Huệ Phi miễn cho tương lai lưu lại trong lòng Võ Huệ Phi. Nhưng vừa thấy Võ Huệ Phi, thấy thần thái Võ Huệ Phi như vậy, hẳn thật sự là không mở được miệng, lại sợ chính mình... cho nên cứ vội vàng chạy trốn.

- Tên nhát gan.

Võ Huệ Phi hung hăng dậm chân, buông lỏng thì ào ào nói.

.

.

Mặt trời đỏ mới lên.

Thành Trường An vẫn giống như trước, mở rộng cửa, người bán hàng rong trên đường phố vẫn bán hàng như bình thường. Chỉ có điều trên đường phố rộng lớn từ cửa thành tây đến hoàng thành không có dấu chân một dân chúng Trường An. Phong Lang dẫn đầu hơn một vạn sĩ tốt cấm quân tham dự mưu phản hai tay trống trơn xếp thành hàng đi ra khỏi thành, tiếp nhận chinh huấn và biên chế lại ở doanh trại cấm quân ngoài thành dựa theo Tiêu Duệ dặn dò hẳn.

Trong đó, đẳng tâm phúc của Mao Thộ này chắc chắn sẽ bị tiêu trừ tàn nhẫn ra sau đó.

Cửa cung chậm rãi mở ra, một đám văn võ đại thần và quyền quý Đại Đường bị giam cầm trá hình ử rũ lần lượt đi ra từ cửa cung, lập tức được gia nhân từ phủ đệ của họ dùng kiệu mềm hoặc là xe ngựa đón đi. Suốt một đêm kinh hồn bạt vía, vừa khốn đốn vừa sợ hãi, chỉ sợ bọn họ về nhà chuyện thứ nhất chính là nằm xuống mà ngủ.

Phản loạn bình định, Tiêu Duệ lại lập công lớn một lần nữa, tên Tĩnh Nan quận vương Tiêu Duệ, gần như là lúc đám quyền quý Đại Đường này còn không có về đến nhà, liền truyền khắp trong thành Trường An.

Dàn xếp ổn thỏa tất cả sự vụ vụn vặt trong cung, phân công Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bất mang theo 3000 sĩ tốt Võ lâm quân tới khống chế phòng vệ Trường An chặt chẽ, lúc này Tiêu Duệ mới một mình đuổi thất lưng, gấp dài, chuẩn bị ra khỏi thành đi đón gia quyến của mình trở về thành.

Cùng lúc Tiêu Duệ cho rằng chuyện có bất trắc, liền phái người thông tri Dương Ngọc Hoàn và Lý Nghi, còn có vợ chồng tỷ tỷ Tiêu Nguyệt của hắn, dặn dò các nàng nhanh chóng dẫn người ra khỏi thành tránh né trong một tòa trang viên ngoài thành. Sự thật chứng minh, mười mấy tên thị vệ người Bắc Na Nhận vừa mới hộ vệ mấy cô gái Lý Nghi ra khỏi thành không lâu, cấm quân Mao Thộ liền tiến vào trong thành Trường An. Mà sau khi Mao Thộ vào thành, chuyện thứ nhất chính là liên lạc Kỳ Vương Lý Phạm, đồng thời phái binh đi Tiêu gia bắt gia quyến Tiêu Duệ.

Sau khi không gặp được người nào, một đám binh lính đoạt chút tài vật ở Tiêu gia liền rời đi. Về sau, Mao Thộ không liên lạc được Kỳ Vương Lý Phạm, tinh thần bất an, không ngừng bối rối, cũng bỏ người của Tiêu gia qua một bên.

=====

Tòa trang viên này cách không đến mười dặm phía tây bắc ngoài thành Trường An, là một tòa nông trang loại phòng vệ, lưng dựa núi lớn, mà vùng đất bên ngoài mặt hướng về thành Trường An thì bằng phẳng. Vốn tòa trang viên này là Lý Long Cơ ban cho Lý Nghi, sau đó Lý Nghi vào Tiêu gia, tòa nông trang liền biến thành biệt thự ngoài thành của Tiêu gia, mùa hạ nắng hè chói chang, mấy cô gái Lý Nghi đều muốn tới nơi này chơi hè.

Để đạt được mục đích an toàn, Tiêu gia thuê không ít thợ thủ công, gia tăng chiều cao và rộng ba mặt tường viện trang viên hướng về phía bình nguyên, xa xa nhìn lại, tòa trang viên này ngược lại càng giống như một tòa thành nhỏ chắc chắn.

Công trình sư cao cấp Trương Vô Dương được Tiêu Duệ “thuê với tiền lương cao” cũng an cư ở trong này, dưới tài lực khổng lồ của Tiêu Duệ ủng hộ, không ngừng tiến hành đủ loại thí nghiệm thuốc súng.

Hơn trăm tên loạn binh chạy thực mạng tới nơi này. Đám loạn binh này là tâm phúc tuyệt đối của Mao Thọ, vốn là thủ trong một tòa trang viên ngoài thành bảo hộ gia quyến của Mao Thọ. Tin tức Mao Thọ hồng việc bắn thân chết truyền ra Trường An, hoàng đế Đại Đường phần nộ gươm cao dao mổ, đám sĩ tốt cấm quân liền bỏ qua vợ con già trẻ của Mao Thọ, chạy tới nơi này giống như ruồi bọ không đầu.

Đám loạn binh hò hét tụ tập ở trên sân trống phía trước trang viên, vừa đánh trống reo hò, mạch đao trong tay khua cuồng loạn trên không. Hộ vệ người Bắc thủ vệ trên tường vội vàng thông báo Na Nhận, Na Nhận vội vàng chạy vào phòng khách trang viên, người còn chưa vào phòng, thanh âm khàn khàn liền truyền vào:

- Phu nhân, không tốt, có tặc binh bên ngoài trang viên!

Lý Nghi cả kinh, chậm rãi đứng dậy, trầm giọng nói:

- Na Nhận, dẫn người bảo vệ trang viên, không cho một tên tặc binh tiến vào!

.

.

Một đám thị vệ người Bắc nắm trường cung, sắc mặt nghiêm nghị đứng trên tường, dây cung kéo thành hình trăng tròn, vận sức chờ phát động, chỉ chờ một tiếng ra lệnh của Na Nhận, trong trang viên còn có mười mấy tên người hầu, đã vũ trang, hơn nữa, lại thêm 43 người đàn ông hùng tráng này, Na Nhận cân nhắc trong lòng, cảm thấy hơn trăm loạn binh này cũng không phải sợ, cho nên hắn liền dần dần bình tâm lại.

Tình hình trong thành như thế nào, người trong trang viên còn không biết được, đám loạn binh này đã đến, ngược lại khiến trong lòng mấy cô gái Lý Nghi đều xoắn lại. Mà Lý Nghi, không chỉ lo lắng an toàn của Tiêu Duệ, còn âm thầm lo lắng sốt ruột vì cục diện chính trị của Đại Đường.

A Đại có một thân võ nghệ, lại là nữ hào kiệt hàng năm mang binh, nghe thấy tin báo, nằng lập tức an ủi đám người Lý Nghi vài câu, vội vàng nắm loạn đao của mình chạy ra ngoài phòng, từ từ leo lên tường trang viên.

- Nữ vương điện hạ.

Na Nhận khẩn trương tiến tới. A Đại không chỉ là nữ vương người Thoán, còn là một trong các phu nhân Tiêu gia, Na Nhận không dám thất lễ.

A Đại gật gật đầu, cau mày nhìn về phía đám loạn binh lộn xộn kia, thấy bọn họ khôi giáp tán loạn, không có đội hình gì, thậm chí còn không có một người chỉ huy đánh thép. A Đại lắc lắc đầu khinh thường vung tay:

- Tạm thời đừng bắn tên, đây chẳng qua là một đám ô hợp, chờ bọn chúng tới gần rồi bắn tên cũng không muộn.

A Đại dứt khoát ngồi ở cửa lỗ châu mai trên tường, nằng một thân váy man, dung nhan diễm lệ, dáng người yếu đuối, trong tay còn nắm một thanh loạn đao sáng như tuyết. Loạn binh nhìn thấy, không khỏi đều bắt đầu đánh trống reo hò ồn ào lên.

A Đại cười lạnh một tiếng, nhận trường cung từ trong tay Na Nhận, cài tên kéo cung, vù một tiếng, một mũi tên bắn ra, trúng giữa cổ họng một loạn binh, loạn binh kia không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể run rẩy vầy cái, phốc một tiếng ngã quỵ xuống.

Đám loạn binh lo sợ kêu to lên, ầm một tiếng tản ra, có mấy người rít gào quơ mach đao vọt lại đây, nhưng còn chưa tới dưới tường lại quay đầu chạy về.

Tường này cao ước chừng mười thước, đám loạn binh không có khí giới trợ giúp gì muốn công vào trang viên, quả thực chính là người si nói mộng. Bọn chúng vốn cũng không có ý niệm công tới trong đầu, chỉ có điều đang trên đường lẫn trốn thành linh phát hiện một tòa thành như vậy, đã nghĩ chạy trốn đoạt chút tài vật tiếp tục chạy thôi.

A Đại xuống phía dưới tường, đang muốn phân phó đám người Na Nhận cho đám loạn binh kia ném thử một trận mưa tên, lại nghe bên tai truyền đến một thanh âm nhát gan:

- Điện hạ, đồ chơi tiểu nhân phụng mệnh làm hôm qua vừa mới trang bị xong, có nên để tiểu nhân thử một lần hay không?

253. Chương 238: Một Tiếng Sấm Sét Giữa Đất Bằng

Tiêu Duệ đối xử rất trọng hậu với Trương Vô Dương, người trong Tiêu gia cũng không dám quá lãnh đạm với hắn, lại sắp đặt hai hạ nhân chuyên môn hầu hạ mọi sinh hoạt thường ngày của hắn. Thế cho nên chỉ trong có mấy tháng ở trong trang viên đóng cửa nghiên cứu hỏa khí (súng đạn), gần như Trương Vô Dương đã béo hăn lên.

Sự đãi ngộ trọng hậu của Tiêu Duệ đối với một kẻ không thân không thích như mình, khiến cho Trương Vô Dương cảm động tới rơi nước mắt. Hắn lại là kẻ không giỏi ăn nói, nên hắn thể hiện sự cảm kích này bằng việc nghiên cứu thí nghiệm phi thường cuồng nhiệt, chăm chỉ.

Na Nhận nói nhỏ vài câu bên tai A Đại.

A Đại lúc này mới nhìn lại đồ vật màu đen kỳ quái kia. Đồ vật này phi thường thô nặng, thoát nhìn vô cùng nặng nề hình như là đúc từ sắt tạo thành, cố định trực tiếp ở trên tường tre. Có cái lỗ tròn đen nhánh đầu hướng ra phía ngoài trang viên, kẻ đó là “cái mông tròn” khá thô nổi với một kíp nổ, chỉ là bên ngoài trông vô cùng thô ráp, ở giữa cuốn mấy vòng lá sắt khá dày, hình dáng rất là xấu xí.

A Đại nhíu nhíu mày nói:

- Đây là vật gì vậy?.

Na Nhận cũng không biết đó là vật gì, chỉ biết đó là vật mà Trương Vô Dương theo mệnh của Tiêu Duệ chế tạo ra, hôm qua hơn mười tên trai tráng phải mất khá nhiều sức lực mới di chuyển được đồ vật bằng sắt nặng nề này tới bên tường che.

Trương Vô Dương cười hắc hắc nói:

- Điện hạ, Tiêu đại nhân nói cái này gọi là pháo a.

- Pháo???

A Đại giật mình, chỉ là vô luân nàng suy nghĩ thế nào cũng không biết được pháo là cái loại đồ vật gì. Tuy nhiên, nếu Tiêu Duệ muốn lắp đặt nó tại tường che thì rất có thể nó là một loại vũ khí phòng vệ a? A Đại cả kinh, nhin không được đưa tay sờ sờ đồ vật to lớn màu đen sì sì lại lạnh lẽo này.

Thì ra ngay từ đầu đồ vật mà Tiêu Duệ muốn Trương Vô Dương nghiên cứu chính là pháo.

Trung Quốc phát minh và sử dụng pháo bắt đầu từ Triều Nguyên. Đến đầu thời Minh mới xuất hiện việc trang bị loại pháo thô sơ cho quân đội. Nhưng hiện tại mới chỉ là thời Thịnh Đường. Sự tồn tại của pháo chính là một đồ vật thần bí. Kỳ thật đây cũng chỉ là ý tưởng nhất thời của Tiêu Duệ. Hắn vẽ khái quát một bức đồ hình chế tạo pháo, sau đó lại cùng Trương Vô Dương đóng cửa thảo luận hai ngày về “Nguyên lý chế tạo”. Hắn giúp Trương Vô Dương hiểu hơn một chút về nó, rồi để cho gã đóng cửa nghiên cứu thí nghiệm.

Cũng may kỹ thuật đúc tạo thời này đã tương đối thành thực. Muốn đúc một khẩu pháo bằng sắt cũng không phải là vấn đề gì quá khó khăn. Cái khó là ở chỗ Trương Vô Dương có thể chế tạo thành công loại hỏa pháo trong chiến đấu khiến trời long đất lở này hay không.

Kỳ thật Tiêu Duệ cũng không quá hy vọng. Dù sao hiện tại đối với việc ứng dụng kỹ thuật hỏa dược cũng còn chưa thành thực. Phải mất mấy trăm năm nữa hỏa pháo mới ra đời. Vì vậy, hắn một điểm nắm chắc cũng không có, chỉ là muốn Trương Vô Dương thử nghiên cứu một chút mà thôi.

Không thể phủ nhận Trương Vô Dương là một thiên tài chế tạo máy móc. Nếu như sống tại kiếp trước của Tiêu Duệ, hắn có thể trở thành một nhà khoa học cùng nhà phát minh vĩ đại. Gần như chỉ dựa vào bức họa đồ cùng nguyên lý chế tạo do Tiêu Duệ chỉ điểm, mà Trương Vô Dương lại có thể nghiên cứu chế tạo thành công ra hỏa pháo này.

Hơn nữa, nhẹ nhàng vận chuyển ra vườn, thực nghiệm ở trong núi sâu lại đạt được thành công, mặc dù hỏa pháo này vẫn còn rất thô sơ, căn bản không có cái kỹ thuật, nội dung gì đáng nói; tầm bắn cũng là rất kém, chỉ bắn xa được có mấy thước; uy lực cũng không quá lớn.

Nhưng đối với kết quả như vậy, Tiêu Duệ cũng hiểu được đây là một thành quả lớn lao, khiến hắn không ngừng hưng phấn, vui mừng như điên.

Sau khi thực nghiệm hoàn tất, Trương Vô Dương bỏ thêm vài ngày xem xét, cải tiến thêm không ít, sau đó mới dựa theo phân phó của Tiêu Duệ đem hỏa pháo bảo vệ cổng thành đầu tiên của Đại Đường này lắp đặt lên tường chắn.

- Người trực tiếp cùng nữ vương điện hạ nói chuyện coi hỏa pháo này dùng để làm gì đi.

Na Nhận khoát tay áo nói.

- Điện hạ, nói ngắn gọn thì hỏa pháo này là một loại lợi khí dùng để đả thương người.

Trương Vô Dương cười cười nói, hướng hai người trợ thủ phía sau gật đầu.

- đến đây nào, các người mau thao tác cho nữ vương cùng diện hạ nhìn, mọi người đều tránh ra.

.

.

Đám loạn binh đột nhiên thấy mọi người ở trên tường chắn của cổng thành tránh ra phía sau, chỉ thấy lộ ra một đồ vật giống như cây cột sắt to lớn đen sì sì, không khỏi đều cảm thấy nghi hoặc mà an tĩnh hẳn lại.

Một người công tượng nằm ở trên mặt đất cẩn cẩn thận thận dùng cây đánh lửa châm vào kíp nổ ở phía sau mông của hỏa pháo. Sau đó ngay khi kíp nổ cháy tới, hai tay hắn bịt chặt lỗ tai, hơi nghiêng đầu nằm phủ phục trên mặt đất, bộ dáng rất là hài hước.

A Đại nhìn thấy mỉm cười. Mà đám trai tráng trông thấy bộ dáng hài hước như vậy của hắn, cũng đều là ha hả cười ồm lên. Tiếng cười còn chưa dứt, thì một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến khiến lỗ tai có cảm giác ông một tiếng, từ trong lỗ pháo đen ngòm một đoàn hoa lửa bay vụt ra, gần như đều rơi ngay trên mặt cỏ ngay phía trước đám loạn binh.

!

Tiếng nổ ầm ầm ầm vang lên, khí thế tưởng như muốn dời non lấp bể. Khắp bầu trời bụi mù cuộn cuộn cuốn lên, lúc bụi mù dần dần tản ra, A Đại nhìn thấy, tuy rằng đạn pháo không có bắn trúng, nhưng chỉ cần lực phát nổ to lớn cùng chấn động như vậy, lại chỉ cách đám loạn binh có một chút, đã khiến chúng nằm ngang trong khói lửa.

Trong một thước chu vi xung quanh, đều là không biết sống chết thế nào.

Loại đồ vật này sử dụng khi hai quân giao tranh để tấn công trận địa của đối phương, chẳng phải là...Trước mắt có thể tạo ra một trận huyết nhục tung đầy trời, một thảm cảnh không thể tưởng tượng nổi, A Đại không khỏi run người đổ mồ hôi hột.

Một tiếng sấm sét giữa đất bằng!

Loạn binh sợ đến bỏ chạy tứ tán, chẳng còn tung tích.

Mà lúc này trên đường lớn tại trang viên ở Trường An, Tiêu Duệ dù bận vẫn đang ung dung cưỡi ngựa tể nể, mang theo Lệnh Hồ Xung Vũ cùng mười tay Võ Lâm Quân đi trước, khoảng cách tới trang viên không xa. Bèn tai đột nhiên truyền đến một tiếng nổ ầm vang thật lớn, con đường phía trước tràn ngập bụi mù, khiến cho Tiêu Duệ vừa mừng vừa kinh ngạc.

Hắn tất nhiên là đoán ra đây là tiếng động do hỏa pháo của Trương Vô Dương phát ra, đang êm đẹp sao lại bắn pháo? Lẽ nào bọn họ gặp nguy hiểm?

Tiêu Duệ cắn răng, thúc mạnh vào bụng ngựa, gia tăng tốc độ nhanh chóng chạy tới hướng trang viên, "mau đi theo ta!".

.

.

Suy nghĩ một hồi, Tiêu Duệ thật sự yêu thích không muốn rời tay đối với hỏa pháo do Trương Vô Dương chế tạo ra, đi quanh chỗ đặt hỏa pháo xấu xí bất kham này ở trên tường chần. Từ lúc hỏa pháo này được chế tạo ra, hắn vẫn một mực do dự, mở rộng kỹ thuật để triều đình Đại Đường chế tạo qui mô trang bị cho toàn quân, lại có chút tư tâm muốn đem nó trở thành vũ khí bí mật trong tương lai.

Nghĩ tới nghĩ lui hắn quyết định tạm thời bảo mật công khai...ít nhất...cho tới khi nguy hiểm từ phái Lý Tông chưa có được giải trừ thì vẫn phải tiếp tục bảo trì giữ bí mật.

A Đại nghe nói "món đồ chơi" này là do Tiêu Duệ trong lúc nhàn hạ, không có chuyện gì mà làm ra, thì trên trán không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Nàng hiểu rõ Tiêu Duệ không phải là kẻ thích làm chuyện hàm hồ, hắn ăn nói linh tinh như vậy, A Đại cũng mơ hồ đoán được dụng ý của hắn, hắn là do đã có Lý Nghi ở trước mặt che giấu giúp hắn. Nhưng là hiện tại thừa dịp Lý Nghi không có ở đây, A Đại trừng mắt nhìn Tiêu Duệ, sẵn giọng nói:

- Chàng mau nói thật cho ta biết đi.

Tiêu Duệ cười cười, hắn biết rõ A Đại là một nữ trung hào kiệt am hiểu chuyện dùng binh, thống soái, loại vũ khí có chứa đặc điểm chiến tranh này căn bản là không thể lừa gạt pháp nhãn của nàng. Kỳ thực hắn cũng không định lừa gạt nàng.

- A Đại, hiện tại vật này vẫn còn ở trong giai đoạn thử nghiệm, chờ sau khi hoàn thành ta sẽ.

- Khi đó chúng ta cũng muốn có đồ vật này.

A Đại trực tiếp nói ra yêu cầu của mình. Nàng rất rõ ràng, nếu như bản thân mình có được loại siêu cấp vũ khí thần khí, không gì phá được này thì khả năng ở Tây Vực sinh tồn phát triển sẽ tăng thêm vài phần.

Tiêu Duệ cười cười nói:

- Sau khi hoàn thành sẽ bàn bạc tiếp, nhưng ta khẳng định sẽ không bỏ quên các nàng là được.

Thấy sắc mặt A Đại hòa hoãn hơn nhiều, Tiêu Duệ liền thuận thể dang tay ôm nàng vào trong lòng. Sắc mặt A Đại đỏ bừng chờ đợi Tiêu Duệ âu yếm, nhưng là chờ cả nửa ngày vẫn không có động tĩnh gì. Nàng bất mãn mở mắt nhìn, liền bắt gặp Tiêu Duệ đang gục đầu ngủ say sưa, hơn nữa khloe miệng còn rỏ ra một ít nước miếng.

A Đại thương xót mà thở dài, nàng nhẹ nhàng đem Tiêu Duệ vào phòng rồi đặt hắn lên giường, cẩn thận đắp chăn cho hắn, sau đó mới lặng lẽ ra ngoài.

Kinh đô xảy ra chuyện nhiều loạn như vậy, lại là không lâu sau khi Ca Thư Hàn vào kinh tiếp thụ sắc phong phó tiết độ sứ An Tây tứ trấn, nên hắn không còn biết làm gì khác đành phải tạm ở lại trong kinh, chờ đợi chiếu mệnh của hoàng đế. Kỳ thật hoàng đế lưu lại không cho hắn rời khỏi, Ca Thư Hàn hiểu được trong thời gian này mà hắn rời khỏi kinh thành tới Tây Vực nhậm chức, rất có khả năng khiến cho hoàng đế ngờ vực vô căn cứ.

Sau này sự thực chứng minh, việc hắn cẩn thận là rất đúng. Khi Lý Long Cơ biết được Ca Thư Hàn vẫn đang ở nhà đóng cửa không ra ngoài đợi chiếu mệnh của mình, lúc này mới hài lòng rồi ngầm ra một đạo chiếu thư, triệu hắn vào cung dự yến hội ban thưởng một hồi, huân thị một phen, rồi mới cho hắn rời khỏi kinh thành. Đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Ca Thư Hàn ở nhà đóng cửa không ra ngoài, tại Trường An đã nhiều ngày, hơn nữa hắn cũng chưa từng cùng bất kỳ vị đại nhân nào có bất luận giao thiệp, lui tới gì. Đường nhiên, ngay cả mấy người bằng hữu tốt trong triều đến bái vọng, hắn cũng cự tuyệt.

Sau giờ ngo, lúc này Ca Thư Hàn đang cảm thấy buồn bực vô cùng, mà ở trong thư phòng đọc một quyển binh thư, thì nghe hạ nhân tiến vào thông báo:

- Tướng quân, có khách tới thăm.

Ca Thư Hàn không nhin được mà khoát tay áo:

- Vô dụng, không phải bản quan đã nói từ sớm, vô luận là người nào, hết thấy đều không gặp sao?

Ban đầu Ca Thư Hàn đã dự định đóng cửa không tiếp khách, huống chi hiện nay trong kinh thành lại vừa mới xảy ra chuyện phản loạn.

Nhưng là hắn lại thấy hạ nhân kia do dự hồi lâu không chịu rời đi, không khỏi cả giận quát lớn:

- Người không có nghe thấy bản quan nói gì sao?

Hạ nhân ấp úng nói:

- Người tới là Tĩnh Nan quận vương Tiêu Duệ Tiêu đại nhân, ngài xem có gặp hay không....?

- Tiêu Duệ?

Ca Thư Hàn ngẩn ra, chợt đứng dậy cao giọng hô:

- Mau cho mời vào, à không, không, bản quan phải tự mình ra nghênh tiếp.

Ca Thư Hàn chỉnh lý quan phục, rồi vội vã chạy ra ngoài, liền thấy Tiêu Duệ mặc một thân áo dài đơn giản, sóng vai đứng cùng một nữ tử diễm lệ mặc một chiếc váy man tộc, hướng về phía hắn cười cười nhìn lại.

Ca Thư Hàn lấy lại bình tĩnh, cung kính nói:

- Hạ quan bái kiến Tiêu đại nhân. A! Không, phải là Tĩnh Nan quận vương mới đúng a.

Tiêu Duệ mỉm cười, tiến lên nâng Ca Thư Hàn dậy.

- Ca Thư Hàn tướng quân, ta với người coi như là lão bằng hữu, như thế nào lại tỏ ra xa lạ như vậy?

254. Chương 239: Âm Chỉ Ca Thư Hàn

Ca Thư Hàn nhìn Tiêu Duệ cùng A Đại sóng vai tiến vào, sắc mặt ôn nhu, thân mật, trong đầu cũng phần nào đoán được ý đồ lần viếng thăm này của Tiêu Duệ. Vị A Đại nữ quốc vương này nghe nói chính là nữ nhân của hắn, mà toàn tộc nhân của nàng mới dời tới Tây Vực, chính là thuộc phần quân hạt của Tiết độ phó sứ An Tây như hắn.

Tuy rằng lần này Ca Thư Hàn chuyển công tác từ tiết độ phó sứ Hà Đông làm tiết độ phó sứ An Tây, xét phẩm giai mà nói cũng không có lên chức. Trên thực tế, tiết độ sứ An Tây do Thái tử đảm nhận, cùng với phó tiết độ sứ là hắn, vì vậy quyền hành chính, quân sự tối cao tại Tây Vực chính là bọn hắn thay thế Hoàng đế Đại Đường thực hiện sự thống trị.

Tuy là chức Tiết độ sứ do Thái tử Lý Kỳ đảm nhận, nhưng Tiêu Duệ chính là phụ thần lớn nhất của Thái tử, nên trên thực tế mà nói quyền lực của Tây Vực nằm trong tay Tiêu Duệ., do đó Ca Thư Hàn không dám chậm trễ.

Đối với ân tình khi trước cùng với việc tận tâm giao hảo sau này của Tiêu Duệ, Ca Thư Hàn phần vì khiếp sợ và rung động trước tài năng của Tiêu Duệ, phần lại có chút bất tri bất giác” rơi vào tay giặc”. Phải nói là một người mới nổi trong quân sĩ, tướng lĩnh cùng phiên trấn của Đại Đường, Ca Thư Hàn đã không có lựa chọn, đường sống duy nhất của hắn chính là đi theo Tiêu Duệ.

Hướng hồ hắn còn xuất phát từ Tiêu Duệ cùng Thái tử tiến cử.

Ca Thư Hàn khác với Vương Trung Tự, hẳn là một người triệt để theo chủ nghĩa trung quân. Hẳn quan tâm chính là làm thế nào để phát triển tài năng cùng hoài bão của mình. Nếu Tiêu Duệ cùng thái tử có khả năng tạo dựng cho hẳn một sân khấu lớn, hẳn không phản đối trở thành một phần của Đông cung. Hoặc giả có thể nói là, hẳn đối với Đại Đường một lòng trung thành, đối với việc kiến công lập nghiệp thì luôn cố gắng theo đuổi, hơn hết thấy hẳn luôn có một ý thức trung thành đối với hoàng đế Đại Đường.

Chỉ là Ca Thư Hàn tâm tư kín đáo, nếu như Tiêu Duệ cùng Lý Kỳ không đến đây “Dẫn đạo”, hẳn tuyệt đối sẽ không chủ động đầu nhập vào. Đương nhiên, hẳn cũng không nghĩ sẽ đầu nhập vào bất luận kẻ nào khác.

Hiển nhiên là Tiêu Duệ hiểu rõ tâm tư của Ca Thư Hàn.

Sau khi cùng Ca Thư Hàn vào phòng khách phân ra ngồi xuống, Tiêu Duệ mỉm cười nói:

- Ca Thư Hàn tướng quân, vị này chính là nữ vương diện hạ do đích thân hoàng thượng sắc phong.

Thực ra Ca Thư Hàn sớm đã đoán ra được nàng là nữ vương A Đại. Chỉ là Tiêu Duệ không có giới thiệu, vậy hẳn cũng vui vẻ mà giả bộ hồ đồ thôi. Lúc này Tiêu Duệ đã chính miệng giới thiệu, hẳn đành phải lần thứ hai đứng dậy vái chào, dù sao thì trên danh nghĩa A Đại cũng là nữ vương của cả một bộ tộc, tiếp nhận ấn tín của triều đình Đại Đường.

A Đại hiểu rằng bộ tộc của nàng ở tại Tây Vực, không thể không dựa vào giới quyền quý của Đường triều, nên đối với thái độ phi thường khách khí của Ca Thư Hàn, dĩ nhiên là nàng liền đứng dậy hoàn lễ. Ca Thư Hàn vội vàng hơi nghiêng người tránh né. Không nói tới địa vị khác biệt, mà nàng chính là nữ nhân của Tiêu Duệ, tức đã chắc chắn là Quận vương phi, hiện tại Tiêu Duệ đang ở trước mặt, hẳn nào dám nhận lễ lớn như vậy.

A Đại liếc mắt nhìn Tiêu Duệ. Lúc này nàng mới chính thức minh bạch. Nam nhân này tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng sức ảnh hưởng ở trong triều đình Đại Đường là không thể phủ nhận. Gần như còn có phần vượt qua vị thế của Lâm phủ, trở thành đệ nhất quyền thần tân sinh của Đại Đường.

Khách và chủ trở về chỗ ngồi của mình. Vừa uống trà vừa đàm đạo chút chuyện tẻ nhạt. Tiêu Duệ biết Ca Thư Hàn là một người thông minh, rất nhiều chuyện không cần nói ra, hẳn cũng đã có thể minh bạch. Lần này Tiêu Duệ đưa A Đại đến ra mắt, hay thực tế là đến “nhắc nhở” Ca Thư Hàn một chút: Tại Tây Vực nàng chính là người do được hẳn “ủy thác”.

Nếu như đã nói rõ chuyện này, thì cũng không còn có nhiều điều để nói nữa.

- Ca Thư Hàn tướng quân, Tây Vực hoang vắng, địa hình vô cùng đặc thù, lại nhiều dân tộc hỗn hợp sinh sống...Tướng quân lần này tới Tây Vực nhậm chức...rất có tiền đồ nhỉ.

Ca Thư Hàn cười khỏ một tiếng:

- Quận vương, miễn thấy Tây Vực này không phải là một địa phương tốt để ở, một bên có người Thổ Phồn lăm le như hổ đói, một bên lại có người Đại Thục mơ ước.

- Nguyên nhân chính là như vậy, nên tướng quân ở tại Tây Vực mới có tương lai. Đại Thực cường thịnh, đã dần dần mở rộng tới Tây Vực, chỉ cần tướng quân liên lạc với người Hồ, cùng Chiêu Vô cửu quốc, liền có thể ngăn trở Đại Thực ở ngoài Tây Vực...Tương lai tướng quân phong hầu bá tử hầu cũng không còn xa.

Theo cách nhìn của Tiêu Duệ, kỳ thực đế quốc Đại Đường, nhất là người Hán mà nói thì nơi này tính xâm lược là cực nhỏ. Bởi vì người Hán là dân tộc nông canh, nên đối với Hán tộc, vùng đất hoang dã ngoài Trung Nguyên, Giang Nam không có chút lực hấp dẫn gì...vì đất đai ở đây không có khả năng dùng để trồng trọt được mà các triều đại trước tiến hành “mở rộng” là vì không thể chịu nổi “Man di”, tức là quá khứ các dân tộc ở lãnh thổ chung quanh tiến hành tàn sát, cướp bóc, cùng quấy rối, hết thầy đều vì muốn ổn định biên giới quốc gia, ngăn ngừa hậu họa nên mới hưng binh khởi phạt. Tần Hán là như vậy, mà Đường triều cũng là như vậy.

Đường triều kinh doanh Tây Vực đều là vì muốn khai thông “con đường tơ lụa”, bảo vệ an bình cho biên thùy phía Tây Bắc, bảo hộ an toàn cho các thương lữ cùng tiết sứ, mà cũng không phải vì chân chính muốn đem Tây Vực ghép vào bản đồ của mình nên mới tiến hành khai phá. Vào đời Cao Tông, đông, tây Đột Quyết Hãn quốc trước sau bị Đại Đường tiêu diệt, sau này Y Ngô, Thiện, Cao Xương, Yên, Quy Tư, Sơ Lặc, Vu Điền cùng các tiểu quốc ở Tây Vực trong vài thập niên hoặc là bị ép đầu hàng Đường triều, hoặc bị dùng vũ lực diệt quốc. Từ đó về sau Đường triều thành lập An Tây tứ trấn là Quy Tư, Sơ Lặc, Yên Kỳ, Vu Điền làm hạch tâm thống trị các thế hệ ở Tây Vực.

Các hộ phủ đều tọa lạc tại trấn Quy Tư .

Mà kế hoạch của Tiêu Duệ tại Tây Vực chính là tiến hành khai phá mảnh đất hoang này. Sở dĩ hãn cực lực chủ trương di dân tới Tây Vực là vì hãn muốn tiến hành xây dựng cho mình một thế lực chính trị cùng thương nghiệp tại nơi này.

Tiêu Duệ càng ngày càng nói tựa như nước chảy mây trôi, lời của hãn dần vượt qua tầm cỡ riêng Tây Vực, mà giảng giải mở rộng ra tới tầm quan trọng của Tây Vực. Cái gì là chỗ trọng yếu chiến lược, cái gì là đầu mối giao thông then chốt, cái gì là vùng đất có tài nguyên trù phú, vân vân ...Mặc dù lời của hãn làm cho đám người của Ca Thư Hãn không hiểu từ ngữ bên trong có ý nghĩa gì, cũng làm cho Ca Thư Hãn suy nghĩ cũng không theo kịp, nhưng mà cuối cùng Ca Thư Hãn cũng là hiểu rõ được hai sự kiện.

Thứ nhất Tây Vực phi thường trọng yếu. Thứ hai hãn rất coi trọng nơi này, thậm chí so với Hoàng đế Đại Đường, hãn càng coi trọng Tây Vực hơn, thêm nữa hãn cũng đã tiến hành bố trí, an bài rất nhiều ở đó.

Chỉ với hai điều này cũng đã đủ để Ca Thư Hãn đánh giá cẩn thận vài ngày.

Hai điểm này cũng đủ để Ca Thư Hãn nghiền ngẫm mất vài ngày. Hãn có thể lý giải câu tín ngựa do cương, cũng có thể lý giải cách nói sơ lược, đương nhiên còn hiểu một vài loại khác nữa...Đây chính là ám chỉ của Tiêu Duệ.

Trong lòng Ca Thư Hãn thâm suy nghĩ tựa như thiểm điện, nhưng cũng không có “Phá giải” được tâm tư chân thực của Tiêu Duệ , liền dứt khoát không hề suy nghĩ nữa, mà hoàn toàn buông lỏng lắng nghe Tiêu Duệ tung hoành về “Tây Vực Luận”.

Thế nhưng không quản Tiêu Duệ nói thế nào, Ca Thư Hãn vẫn nửa hiểu nửa không hiểu. Mà Tiêu Duệ cũng không trông cậy vào việc hãn có thể hoàn toàn “lĩnh ngộ” ý của mình, chỉ cần Ca Thư Hãn có thể hiểu

một chút quan điểm thống trị thời hiện đại, để người này quản lý Tây Vực, tận lực phát triển theo hướng mà hần mong muốn là được.

Tiêu Duệ rất cục cựa cũng kết thúc bài diễn văn “Trình bày và phân tích” về Tây Vực, khiến Ca Thư Hàn thở dài ra một hơi, tùy ý khen tặng nói:

- Quận vương có tầm nhìn rộng lớn, Ca Thư Hàn thật sự lấy làm bội phục.

Lời nói tuy là như vậy, nhưng kỳ thực trong lòng Ca Thư Hàn cũng không có cho là đúng, sự uy hiếp lớn nhất hiện nay đối với Tây Vực không phải là người Đại Thực như Tiêu Duệ nói, mà là người Thổ Phồn.

Thổ Phồn liên tục quấy rối, nhiễu loạn Tây Vực, đã trở thành mối họa lớn đối với Đại Đường.

Tiêu Duệ hiểu Ca Thư Hàn đang suy nghĩ cái gì, hần đứng dậy nhẹ nhàng vận động thân thể đã có chút cứng nhắc, rồi nói:

- Tướng quân, về phần bọn người Thổ Phồn mà nói, Tiêu mỗ có thể khẳng định, trong vòng mười năm, chúng tuyệt không có khả năng làm loạn.

Ca Thư Hàn trong mắt sáng ngời, nhưng ngay lập tức lại tiêu tán.

Hần không thể nào tin được lời nói của Tiêu Duệ, dân tộc Thổ Phồn vẫn là tâm phúc đại họa của Đại Đường, từ thời Thái Tông hoàng đế đã không có biện pháp gì đối với chúng, chỉ có thể hòa thân cùng bọn chúng để duy trì hòa bình tạm thời, huống chi là bây giờ.

Khóe miệng Tiêu Duệ cười tươi rói, cũng không có bất kỳ giải thích gì nữa.

Hần hướng về phía Ca Thư Hàn, đồng thời kéo tay A Đại nói:

- Đã là như vậy, Tiêu mỗ sẽ không quấy rầy Ca Thư tướng quân nữa.

.

.

Rời khỏi phủ của Ca Thư Hàn, A Đại có chút bất mãn, trừng mắt nhìn Tiêu Duệ. Từ đầu đến cuối, Tiêu Duệ cũng không có thay nàng nói một câu, nhưng nàng vẫn nín nhịn chờ đợi, ngày hôm nay tới đây là để làm gì? Là tới để “Dàn xếp” thay nàng, chứ không phải là đến để ngồi nói chuyện tào lao với Ca Thư Hàn.

Tiêu Duệ nhìn vẻ mặt mất hứng của A Đại, trong lòng thầm thở dài.

Dù sao cũng là man nhân, kỳ thực tâm tư của nàng tương đối đơn thuần. Mặc dù A Đại tiếp thụ hơn mười năm giáo dục Hán hóa từ Dương Lăng, nhưng nàng dù sao cũng là một nữ nhân man tộc, mà người Hán tâm địa gian xảo nhiều như vậy, không có bụng dạ ngay thẳng chỉ bảo nàng.

- A Đại, tức giận sao?

Theo nhịp lắc lư của xe ngựa, Tiêu Duệ kéo kéo cánh tay nhỏ bé của A Đại.

A Đại bĩu môi nói:

- Thực sự chàng thử nói coi chúng ta tới đó để làm gì? Vậy mà chàng ngay cả một câu cũng chẳng hề nhắc tới , chàng.

Tiêu Duệ cười ha hả, một tay kéo nàng lại gần, ôm vào trong lòng, tay còn lại thuận thế xoa xoa bộ ngực cao ngất của nàng. A Đại kinh hô một tiếng, sắc mặt nhất thời đỏ ửng lên. Từ đêm hôm đó, hai người cũng chưa từng có thân thiết quá mức như vậy. Bàn tay của hắn thành linh đột kích, cảm giác mơn trớn từ vú khiến nàng ngay lập tức nhớ tới một đêm triền miên ngày trước.

Bởi vì A Đại luyện võ, dẫn quân từ nhỏ, nên thân thể của nàng phi thường kiện mỷ, da thịt tuy là có chút ngăm đen, nhưng lại vô cùng co dãn, tràn đầy sức sống. Tiêu Duệ sờ ngọc nhũ của nàng, nhẹ nhàng bóp một cái, dục vọng từ đáy lòng từ từ phát kích lên, hắn thoáng do dự một chút, rồi cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng tươi đẹp của nàng. Mà tay kia lại nhắc chiếc váy ngắn đơn giản của nàng lên, từ từ chui vào.

Toàn thân A Đại chấn động run rẩy, thân thể thướt tha nhất thời mềm nhũn ra như một khối bùn.

Chiếc xe ngựa xóc nảy lên, mà bàn tay của Tiêu Duệ cũng càng thêm âu yếm, tràn đầy ma lực. Nhìn thấy nam nhân này tự nhiên dục vọng đại động, có khi nào hắn đem nàng ăn tươi ngay ở trên xe. A Đại tuy là man nữ lòng dạ cởi mở, nhưng là có chút chịu không được, thở hổn hển, ráng dùng sức đẩy Tiêu Duệ ra, hai chân ngọc gắt gao kẹp chặt lại, sẵn giọng nói:

- Tiêu lang...chàng.

-

- Ta là nam nhân của nàng. Tiêu Duệ mơ màng nói, bất chấp mà cúi đầu, há miệng ngậm lên nụ hoa tươi đẹp trên ngực nàng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm.

Cả người A Đại như bị điện giật, thiếu chút nữa thì ngất đi.

255. Chương 240: Đô Tùng Mang Bỏ Kết Tới Chơi

Đương nhiên là hiện tại không thể ăn, không đại biểu là buổi tối cũng không thể ăn.

Chỉnh lý y phục, thì thăm mấy câu, sắc mặt A Đại càng lúc càng đỏ ửng. Nàng khẽ lầu bầu vài tiếng, rồi gần như là cam chịu đi.

Có lẽ hai ngày nữa nàng sẽ rời khỏi Trường An, cùng Tiêu Duệ phân ly, lần sau gặp lại không biết phải chờ tới bao giờ. Trong thời gian ngắn ngủi còn lại, A Đại tự nhiên là muốn cùng nam nhân của mình triền miên vui vẻ.

Chỉ là nàng chợt nhớ tới chuyện tình ngày hôm nay, không khỏi có chút phiền muộn, yếu ớt thở dài:

- Tiêu lang, chàng căn bản là không có để chúng ta ở trong lòng.

Tiêu Duệ lấy tay phủi phủi trên cái đầu xinh xắn của nàng, cúi đầu nói:

- Cô bé ngốc này, Ca Thư Hàn là một người thông minh. Hôm nay ta tự thân đem nàng tới nhà hần báỉ phỏng. Hần sao có thể không hiểu? Những lời này không cần ta mở miệng.

- Hơn nữa nàng là nữ nhân của ta, thiên hạ đều biết, có nàng ở Tây Vực, Ca Thư Hàn sao có thể không để cho ta vài phần mặt mũi chứ?

Tiêu Duệ nở nụ cười ha hả.

.

.

Về đến nhà, Tiêu Duệ vội vàng lôi kéo cánh tay của A Đại, đi tới phòng ngủ của nàng. Đi nửa đường thì gặp phải Lý Đăng Không, thấy thần sắc trên ghẹo trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, A Đại vừa then lại vừa có một chút bất an. Nhẹ nhàng giẫy tay thoát khỏi bàn tay của Tiêu Duệ, cúi đầu đứng sang một bên.

Lý Đăng không chậm rãi đi tới, cười hì hì nói bên tai A Đại:

- A Đại muội muội, đại sắc lang nhà chúng ta xem ra là không nhận được nữa...Hì hì, muội cứ bồi tiếp chàng đi, ta về thăm cha ta.

Lý Đăng Không cười bỏ đi. Đi được một đoạn lại quay đầu nói thầm:

- Tiêu lang, chàng phải ôn nhu một chút không được làm đau A Đại muội muội.

Cái này...không chỉ A Đại xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu lên, mà ngay như cả Tiêu Duệ cũng chỉ có thể hắc hắc cười gượng hai tiếng rồi vội vàng lôi kéo A Đại về phòng.

Đây đang là giữa ban ngày, cái này gọi là xxx ban ngày sao? Nhìn bộ dạng “Mê đắm” của Tiêu Duệ đi tới. A Đại có phần chờ mong, lại ẩn ẩn có chút bất an, điều này liệu có khiến người của Tiêu gia xem nhẹ chính mình không?

Dường như nhìn ra lo lắng của A Đại. Tiêu Duệ cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng mà cực kỳ ôn nhu cời chiếc váy của A Đại xuống. Trái tim hần đang loạn nhịp đã nói lên tất cả.

Thân thể A Đại mềm mại mà khỏe đẹp, cả người không hề có một vết sẹo nào. Vô luận là vòng eo nhỏ nhắn, cùng cặp mông đầy đặn hay là bộ ngực căng mọng đều cực kỳ cân xứng mà sung mãn, đàn hồi. Dục vọng trong lòng Tiêu Duệ như hỏa thiêu, hấn cúi người xuống phía dưới, một tay xoa nắn cặp vú của nàng, mà tay kia thì theo bộ ngực trượt xuống, lướt qua vùng bụng bằng phẳng, xâm nhập thẳng vào vùng rừng rậm màu đen của nàng.

Thân thể A Đại khê vắn vẹo. Toàn bộ da thịt trên thân thể nàng phẳng phất như đều được phủ lên một tầng màu hồng. Khi nãy ở trên xe, nàng đã sớm bị Tiêu Duệ khiêu khích làm khởi phát dục vọng sâu trong lòng, hiện tại lại bị Tiêu Duệ trêu chọc như vậy, sao có thể chịu được.

Cảm giác vô tận cùng mê hoặc mờ ảo khiến nàng không nhận được mà rên rỉ một tiếng.

Hai chân thon dài mà khỏe đẹp đang muốn kẹp chặt vào nhau, lại bị một bàn tay tiến vào dò xét.

Thổ Phồn Tán Phổ Đô Tùng Mang Bồ Kết bị Tiêu Duệ “mời” ở lại Trường An, bị quản thúc nghiêm ngặt, cuộc sống vô cùng khiêm tốn. Tuy rằng hoàng đế Đại Đường ban cho hắn một khu trạch viện lớn, còn có một số hạ nhân và thị nữ, bình thường ban thưởng cũng chỉ như vậy, nhưng cảm giác bị canh gác, quản thúc nghiêm ngặt thật sự rất là khó chịu.

Thậm chí có thể nói là vô cùng bị ai.

Hắn đường đường là Thổ Phồn Tán Phổ, nhưng hiện tại bản thân lại không ở trong thành La Ta, mà lại ở Trường An - đế đô của Đại Đường tại ngoài ngàn dặm gần như xa cách với nhân thế, chẳng phải là chuyện cười cùng bị ai cực lớn sao?

Tuy rằng hoàng đế Đại Đường hứa hẹn sẽ bảo hộ để hắn trở về Thổ Phồn, lại giúp đỡ hắn loại trừ thế lực gia tộc Đỗ Tán tại Thổ Phồn, nhưng đã lâu như vậy rồi, hoàng đế Đại Đường cũng không có đề cập một chút nào tới chuyện này, không lẽ muốn hắn ở lại Trường An suốt đời sao?

Là một thanh niên, Thổ Phồn Tán Phổ hiển nhiên là không cam lòng. Hắn còn trẻ, hắn có hoài bão rộng lớn. Đáng tiếc lúc này hắn đang ở tại Trường An xa xôi, thậm chí một chút tình hình ở cảnh nội Thổ Phồn lúc này hắn cũng hoàn toàn không biết gì cả. Tuy rằng mấy ngày nay Đỗ Tán cũng đã phái sứ thần tới Trường An, cũng đã đề xuất muốn đón Tán Phổ quay về Thổ Phồn, nhưng triều đình Đại Đường cũng không đồng ý.

Bên người Đô Tùng Mang Bồ Kết chỉ có một thuộc hạ kiêm hộ vệ người Thổ Phồn là Mang Bồ Thổ. Không cam lòng bị giam lỏng tại Trường An như vậy, Thổ Phồn Tán Phổ mặc một thân trang phục Đại Đường phổ thông, mang theo Mang Bồ Thổ đi tới trước cửa của Tiêu gia.

Cởi dây phải tìm người buộc dây, Tán Phổ Thổ Phiên trẻ tuổi nghĩ ngay đến Tiêu Duệ, định bám vào Tiêu Duệ để tìm đường sống.

Nhưng khi đến ngoài cửa của Tiêu gia, Đồ Tùng Mang Bó Kết lại do dự, vào hay không vào? Gặp Tiêu Duệ thì phải nói gì đây? Như vậy có thể khiến hoàng đế Đại Đường sinh lòng nghi kỵ khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh hay không?

Trong lúc nhất thời, Đồ Tùng Mang Bó Kết tâm loạn như ma.

Một chiếc xe ngựa đi đến rồi dừng lại, sau một hồi công phu, một thiếu phụ quyến rũ mặc quần áo thanh nhã từ trên xe ngựa đi xuống. Đồ Tùng Mang Bó Kết nhất thời nhìn lại, nhất thời không khỏi ngẩn ngơ.

Thổ Phồn Tán Phổ tuy đã gặp qua vô số mỹ nữ ở Trường An, nhưng hôm nay gặp được thiếu phụ quyến rũ này lại khiến cho lòng hắn thật sự rung động. Nàng mày liễu như trăng khuyết, làn da trắng nõn, dáng người thon dài mà đầy đặn. Tuy nàng ăn mặc rất bình thường, nhưng mỗi cái gờ tay nhắc chân đều ẩn hiện một loại khí chất dịu dàng, đẹp đẽ mà quý phái.

Chính loại dịu dàng này thật sự đã hấp dẫn Đồ Tùng Mang Bó Kết.

Trong nháy mắt, tâm hồn hắn có chút phiêu dang, lại có phần thất hồn lạc phách.

Ngay cả chính hắn cũng có chút không rõ ràng, không hiểu sao lại đi lại phía trước thiếu phụ, bắt đầu bắt chuyện.

Thiếu phụ này chính là tỷ tỷ của Tiêu Duệ. Tuy rằng hiện giờ Tiêu gia đại phú đại quý, nhưng Tiêu Nguyệt cũng không có ý vào quyền thế và tài phú của đệ đệ mình, nhìn khắp người nàng gần như không có chút biến hóa lớn nào. Con người Tiêu Nguyệt đối nhân xử thế vô cùng dịu dàng, hiền thực. Hôm nay tâm tình nàng đang không được tốt, lại thấy một người Thổ Phồn trẻ tuổi đi tới trước mặt mình, không khỏi nhủu mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó liền đi vào bên trong phủ.

Đối với người Thổ Phồn thiếu chút nữa làm thương tổn tính mạng đệ đệ mình, Tiêu Nguyệt không thể có chút ấn tượng tốt gì.

- Xin hỏi phụ.

Đồ Tùng Mang Bó Kết si ngốc nói.

- Người là người phương nào?

Tiêu Nguyệt tuy rằng mất hứng, nhưng vẫn trở mình lại nhìn chàng thanh niên Thổ Phồn sắc mặt có phần hơi ngăm đen, cũng tạm coi như là anh tuấn này, mở miệng hỏi.

Đô Tùng Mang Bồ Kết tuy rằng thất thế, nhưng dù gì hắn cũng là Thổ Phồn Tán Phổ, coi như là một người có vai có vế, trước ánh mắt nhìn chăm chú của nàng, hắn không khỏi cảm thấy có chút bối rối, luống cuống chân tay.

Hắn xoa xoa tay, học theo cách lễ nghi hành lễ, kính cẩn nói:

- Tại hạ...tại hạ là Đô Tùng Mang Bồ Kết, xin hỏi phu nhân....

Tiêu Nguyệt nhú nhú mày đáp:

- Người tới gặp Tử Trường nhà ta phải không? Người chờ đó, để ta vào thông báo giúp người một tiếng.

Thấy thanh niên Thổ Phồn này tao nhã, cũng không có giống người xấu, Tiêu Nguyệt thần sắc hơi đổi, nói xong quay người đi vào trong phủ.

Một tiếng “Tử Trường nhà ta” này truyền vào trong tai Đô Tùng Mang Bồ Kết giống như tiếng sét đánh kinh thiên.

Chẳng lẽ...chẳng lẽ đây là phu nhân của Tiêu Duệ? Khẩu khí Đô Tùng Mang Bồ Kết có chút thất vọng. Trong lòng không khỏi run rẩy, trước mặt mê loạn một hồi, tựa như gặp phải chuyện gì choáng váng quá.

Tâm tình Tiêu Nguyệt đích xác là không có cao hứng, cũng không phải vì Đô Tùng Mang Bồ Kết mà hòa hoãn đi phần nào

Nhìn phủ đệ xa hoa của đệ đệ nhà mình, lạc viện sâu thẳm, hạ nhân, thị nữ lui tới như thoi đưa, nàng không kìm nổi thở dài một cách sâu kín.

So với ngày trước ở Lạc Dương, giờ phút này Tiêu gia không khác gì bước lên thiên đường, nhưng đại phú, đại quý thì sao chứ?

Nhớ tới trượng phu Vương Ba nhà mình kia bởi vì có tiền liền tựa như thay đổi thành một người khác, đôi mắt Tiêu Nguyệt đỏ lên, thiếu chút nữa không nhịn được mà nước mắt rơi xuống. Gia cảnh biến hóa, Tiêu Duệ phát đạt, khiến tâm tính của Vương Ba bắt đầu thay đổi, trước kia là thanh niên đôn hậu, thuần phác, hiện tại là giảo hoạt chơi bời lêu lổng.

Không chỉ có thế hắn còn vui thú nữ nhân, đây chính là một kiểu có tiền phá hư nam nhân điển hình.

Chỉ là bởi vì có Tiêu Duệ nên hắn không dám mang về nhà, mà hắn mua một tòa trạch viện ở bên ngoài để nuôi hai tiểu thiếp. Kỳ thật chuyện này Tiêu Nguyệt biết, nhưng nàng nhin. Nàng hiểu nam nhân có vài tiểu thiếp cũng là chuyện thường tình, bản thân nàng cũng làm bộ như là không biết mà cho qua.

Nhưng Vương Ba càng ngày càng quá đáng, hắn dám cùng nàng chiến tranh lạnh. Liên tiếp mấy ngày liên thường xuyên không thấy bóng dáng hắn đâu, mỗi ngày đều ở bên ngoài bài bạc, hoa tửu, không thì lại quay về tòa trạch viện bên ngoài kia.

Trượng phu hiện tại không hề giống trượng phu trước đây, cuộc sống còn không bằng khi trước không có tiền. Ban đầu Tiêu Nguyệt thương tâm tuyệt vọng tới tê liệt, ngay cả khi trong lòng đối với Vương Ba sinh vài phần cảm hận, nàng vẫn giấu Tiêu Duệ. Chưa bao giờ ở trước mặt Tiêu Duệ, nàng dám biểu hiện ra điều gì, trong một số lần, nàng còn cùng Vương Ba diễn cảnh tượng vợ chồng ân ái trước kia.

Vương Ba sớm đã không còn làm việc ở tửu phường. Cuộc sống sinh hoạt của Vương gia đa phần là do Chương Cửu Liên Nhi cung cấp tiền tài. Mỗi tuần đại để cũng cấp cho Vương gia mười quán tiền. Số tiền đó đủ để Vương gia có cuộc sống thượng lưu giàu có.

Đáng tiếc Vương Ba chơi bởi lâu lỏng, mê luyện đánh bạc, kỹ viện, còn nuôi dưỡng tiểu thiếp, số tiền này căn bản là không đủ để chi tiêu. Bị hai tiểu thiếp muốn mua trang sức giăng co, hắn không còn cách nào khác, hắn chạy về nhà quỳ gối trước mặt Tiêu Nguyệt khóc lóc cả nửa ngày, năn nỉ nàng tới Tiêu gia vay tiền.

Trong lòng Tiêu Nguyệt vô cùng căm tức và phẫn nộ. Nhưng dẫu sao cũng là vợ chồng, Vương Ba lại không màng đến thể diện của nam nhân, không ngờ quỳ xuống trước mặt mình, khiến cho nàng cũng mềm lòng. Nhưng khi nghĩ tới Vương Ba chỉ vì mấy quán tiền mà không giữ thể diện như thế, lại nghĩ tới hắn ở ngoài ăn chơi đàng điếm, không từ bất cứ chuyện xấu nào, trong lòng nàng càng thêm chán ghét và khinh bỉ hắn.

Nhưng là chán ghét thì chán ghét, phẫn hận thì phẫn hận, dù sao hắn cũng là trượng phu của nàng, Tiêu Nguyệt cũng sợ hắn không chịu được làm mất mặt đệ đệ mình ở bên ngoài, chỉ đành đến đây tìm lý do vay tiền đệ đệ mình.

256. Chương 241: Lửa Giận Của Dương Ngọc Hoàn

Đương nhiên như vậy cũng không có nghĩa là quan hệ của nàng với Lý Nghi, Lý Đăng Không, Chương Cửu Liên Nhi và A Đại không tốt. Chỉ là khách quan mà nói thì nàng với Dương Ngọc Hoàn thân cận hơn thôi. Người có thân, có gần. Trong số các bằng hữu cũng có chia ra tri kỷ cùng bằng hữu bình thường. Từ đó mà nói điều này kỳ thực rất là bình thường.

Dương Ngọc Hoàn phụ trách toàn bộ nội vụ của Tiêu gia, ví dụ như chuyện thu thập vật tư, quản lý gia nhân, còn nữa, cả nhà trên dưới mấy trăm người, đều là do một tay Ngọc Hoàn coi sóc. Mỗi một việc đều không có dễ dàng, nhưng cũng may là Ngọc Hoàn còn có Tú Nhi phụ giúp, lại cả một Tiêu Hổ thành thật, trung thành, chất phác nữa. Có một số chuyện vặt liền trực tiếp giao cho hai người Tú Nhi cùng Tiêu Hổ xử lý.

Trong lúc Tiêu Nguyệt đang tìm, thì Dương Ngọc Hoàn đang ở nội viện, triệu tập một số thị nữ để ”giáo huấn”. Thái độ làm người thường ngày của nàng rất khiêm tốn, đối với hạ nhân cũng rất là khách khí, nhưng

hiện tại sắc mặt của nàng có chút xanh xám, thanh âm có phần hơi run, không khỏi làm người khác lấy làm kỳ quái.

Hơn mười người thị nữ thiên kiều bá mị, sắc mặt ủ rũ đứng chụm lại một chỗ, tuy là nhiều người như vậy nhưng lại im lặng như tờ. Mấy thị nữ này của Tiêu gia ngoại trừ mười mấy người là do Tôn Công Nhượng mua đưa cho Tiêu Duệ lúc đầu, số còn lại là do Lý Nghi, Chương Cửu Liên Nhi, cùng Lý Đằng Không làm của hồi môn mang tới.

Tuy chỉ là thị nữ, nhưng xuất thân của các nàng “cao quý”, có thể nói mỗi người đều không nhỏ.

Điều này dẫn đến mỗi người các nàng nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ai nấy đều là “tâm cao khí ngạo”. Tại Tiêu gia, khi Tiêu Duệ cùng nữ nhân của hắn không có ở nhà, mấy thị nữ này đều là rất không hiểu chuyện, hỗ trợ lẫn nhau, tự kết bè kết phái, lập thành một hệ thống, thường ngày “đấu đá với nhau”, không chịu nhường nhau.

Những chuyện như vậy Lý Nghi cũng không có chú ý, mà Ngọc Hoàn dù biết nhưng do tính tình nàng hòa nhã, không muốn chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà ảnh hưởng đến quan hệ tử muội trong nhà. Vì vậy mà thời gian tuyền trách cũng giả bộ hồ đồ.

Thế nhưng loại hành động gần như là dung túng này của nàng, vô hình trung lại như sợ bọn họ.

Ngày thường còn không thấy rõ nhưng gần đây A Đại mang theo mấy thị nữ của nàng đến, mâu thuẫn đã trở nên gay gắt.

Thị nữ bên người Lý Nghi vốn là cung nữ trong cung, người thanh tú nhưng tâm khí có điểm cao ngạo. Cũng khó trách, thị nữ hầu hạ công chúa giờ đây đến Tiêu gia ánh mắt tất nhiên là mắt cao hơn đầu, căn bản xem thường những thị nữ đó của Tiêu gia. Cho dù là đối với thị nữ của Chương Cửu Liên Nhi cùng Lý Đằng Không, họ cũng không để vào mắt.

Khi không Tiêu gia đột nhiên lại có thêm mấy man nữ. Tiểu Lan cùng những tỷ muội đến từ trong cung đó của nàng liền có chút khinh thường. Ngày thường câu chữ đã biểu hiện ra ngoài. Không phải châm chọc các nàng thô man thì là châm chọc các nàng không hiểu lễ nghi, tay chân không nhanh nhẹn.

A Đại là nữ vương, trong mắt mọi người là nhân vật cao vời vô thượng nên đám man nữ của nàng cũng chẳng phải đám người hiền lành gì, ai nấy đều cũng có chút võ nghệ. Ngay từ đầu thì các nàng ấy vẫn còn nhớ mệnh lệnh của A Đại, nhưng nhường nhịn một thời gian dài lại thấy đám người Tiểu Lan lấn lướt, khó tránh khỏi việc hoàn trả lại mấy câu tranh cãi.

Khiến Dương Ngọc Hoàn không ngờ là Tiểu Lan lại dẫn ba tên thị nữ cùng hệ trong cung đem nước trong thau rửa mặt của Lý Nghi tạt lên người thị nữ Đạt Nhã của A Đại. Đạt Nhã lửa giận bốc lên đầu đá tung chậu rửa mặt rồi lại còn xô ngã Tiểu Lan... xung đột vì thế mà phát sinh.

Dương Ngọc Hoàn vô cùng tức giận. Nàng vẫn luôn luôn căn dặn những thị nữ này phải đối xử hòa nhã, tử tế với mấy thị nữ Man tộc, để A Đại cảm thấy mình không phải cô độc khi ở Tiêu gia, từ đó mà cùng các nàng dâu của Tiêu gia sinh ra gần cách. Nhưng sự thực hiển nhiên, mấy nàng thị nữ này cũng không có để lời nhắc nhở của nàng vào trong lòng.

Lúc này Dương Ngọc Hoàn mới hiểu được, người chủ mẫu như mình làm việc cũng thật quá vô dụng. Hơn nữa cũng vì thế mà nàng hiểu được, hàng ngày nàng việc nàng “khoan dung” lại như đang dung túng mấy người bọn họ, khiến cho các nàng tưởng rằng Dương Ngọc Hoàn quá mức yếu đuối dễ bắt nạt.

- Tiểu Lan, vì sao người lại khi dễ Đạt Nhã các nàng?

Dương Ngọc Hoàn cố gắng kiềm nén tức khí trong lòng, cúi đầu nói.

- Phu nhân là các nàng động thủ trước.

Tiểu Lan khom người đáp, đồng thời liếc mắt nhìn mấy người Đạt Nhã không hề có chút hảo ý.

- Giải cho một nha đầu điều ngoa.

Dương Ngọc Hoàn nghiêng răng nói:

- Người đừng có mà vội vàng xảo biện, ta đây đều đã nhìn thấy các người hắt nước bẩn vào bọn người Đạt Nhã trước.

Tiểu Lan biết là không còn cách nào chống chế nữa, chỉ đành cúi đầu đứng im một chỗ. Dương Ngọc Hoàn là chủ mẫu, nàng đương nhiên là không dám tranh luận. Nhưng là đối với Dương Ngọc Hoàn, nàng cũng không quá e ngại, cho nên không quan ý tứ của Dương Ngọc Hoàn rất rõ ràng, nàng vẫn là không chịu nhận sai.

Gặp bộ dáng “hò hét tinh tướng” của nha đầu kia, Dương Ngọc Hoàn đột nhiên cảm thấy tâm phiền ý loạn. Muốn xử phạt nàng lại e làm tỷ muội các nàng không thoải mái. Nhưng không xử phạt thì khẳng định những thị nữ này sẽ ngày một tệ hơn... Huống chi, thị nữ của A Đại bị làm nhục, cũng không thể không cho người ta một cái công đạo nha.

Tú Nhi làm thị nữ đi theo Dương Ngọc Hoàn đã nhiều năm. Nàng hiểu rõ tính cách nhân từ, mềm yếu của chủ nhân, nên không khỏi nhủ mảy, liền bước tới lên tiếng khiển trách:

- Tiểu Lan, người thật to gan, phu nhân đã nói như vậy rồi, người còn không cùng với Đạt Nhã nhận sai sao?

Trong đám hạ nhân, thị nữ của Tiêu gia, Tú Nhi có địa vị siêu nhiên. Mọi người đều biết nàng chính là nha đầu thông phòng của Tiêu Duệ, tương lai còn có thể làm thiếp thất. Nhưng ở trong mắt của Tiểu Lan, cũng không coi Tú Nhi ra cái gì cả, mà cũng không có để nàng ở trong mắt. Hơn nữa Tiểu Lan lại có vài phần ghen tị, hai người đồng dạng đều là nha hoàn, dựa vào cái gì mà Tú Nhi có thể làm nha đầu thông phòng, còn nàng lại không thể?

Bình thường qua lại, Tiểu Lan cũng cố gắng kìm nén, không biểu lộ cảm xúc. Dù sao thì hiện tại, tình cảm giữa Tiêu Duệ với Tú Nhi cũng rất tốt, mọi người đều hiểu rõ.

Nhưng là sự tình ngày hôm nay đã phát triển tới mức này rồi, Tiểu Lan tự biết nhất định sẽ bị trừng phạt, không khỏi bỏ mặc mà phát tiết ra.

Miệng nàng dần lên:

- Người cũng chỉ là một thị nữ, dựa vào cái gì mà dám khoa chân múa tay trước mặt chúng ta? Đồ hồ mị tử!

Tú Nhi đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó sắc mặt dần dần đỏ ửng lên, vừa thẹn vừa vội, không khỏi khóc rống lên, trong lòng nàng có tâm muốn “tiến tới”, nhưng Tiêu Duệ lại chậm chạp không có chịu tiếp nhận nàng. Điều này làm cho nàng ở Tiêu gia tiếp tục mà nói thật là có chút xấu hổ. Nàng vâng mệnh quản lý sự vụ nội phủ của Tiêu gia. Nhưng đúng như Tiểu Lan nói, nàng cùng bọn họ đều là thị nữ, các nàng đúng là có tội, nhưng nàng lại không thể xử phạt.

Thường ngày trước ánh mắt soi mói của mọi người, nàng đau lòng nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Chỉ là hiện tại, Tiểu Lan lại mắng nàng ngay ở trước mặt mọi người, một nhát kiếm này nàng sao có thể chịu nổi.

Tú Nhi có ý nghĩ muốn “ngheh chiến” nhưng nhớ tới Tiểu Lan trước mắt chính là thị nữ thân cận của Lý Nghi, lại sợ khiến Lý Nghi không vui. Tú Nhi vừa giận giữ, vừa xấu hổ, rốt cuộc nàng không chịu nổi uất ức, trong lòng càng thêm cô đơn và đau khổ.

Dương Ngọc Hoàn cùng Tú Nhi có cảm tình rất tốt. Thấy Tiểu Lan hạ nhục Tú Nhi ngay trước mặt mình, nàng không khỏi tức giận, bàn tay nắm chặt run run, Ngọc Hoàn vô cùng tức giận, thanh âm có chút run rẩy, vừa muốn lên tiếng, thì bên tai truyền đến một tiếng quát đầy phẫn nộ:

- Tiểu Lan! Quỳ xuống!

Chúng thị nữ vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Lý Nghi đang từ dãy hành lang dài đi tới, sắc mặt vô cùng xấu hổ. Nàng vừa mới ngủ dậy, lại nghe nói thị nữ của mình làm nhục thị nữ của A Đại, liền đi tới đây, thì gặp Dương Ngọc Hoàn đang giáo huấn. Nàng liền đứng chờ ở một bên, quan sát toàn bộ quá trình.

Điều khiến nàng giật mình chính là không ngờ Tiểu Lan lại kiêu ngạo trước mặt Dương Ngọc Hoàn như vậy, vượt xa dự kiến của nàng.

Dĩ nhiên Lý Nghi hiểu được tình cảm của Tiêu Duệ đối với mình, nhưng nàng lại càng hiểu rõ được rằng vị trí của Dương Ngọc Hoàn ở trong lòng hắn là không thể thay thế. Tuy rằng vì nàng là công chúa, nên trong đám nữ nhân của Tiêu Duệ nàng coi như là người đứng đầu, ngay cả Dương Ngọc Hoàn cũng gọi nàng là tỷ tỷ, nhưng trên thực tế, Dương Ngọc Hoàn mới chân chính là “lão đại”. Chỉ có điều tỷ muội các nàng ở chung rất hòa thuận, tình cảm thân thiết, nên tất cả mọi người đều không để ý tới “xếp hạng” đó thôi.

Chỉ là tính tình của Dương Ngọc Hoàn nhu nhược, đối nhân xử thế khiêm tốn, làm việc cẩn thận, hơn nữa theo như sự an bài của Tiêu Duệ, Dương Ngọc Hoàn cơ bản không được lộ diện, nên mới khiến hạ nhân trên dưới đều có một ảo giác chính là: Lý Nghi mới là người đứng đầu các nàng dâu Tiêu gia.

Về phần Tú Nhi, Lý Nghi cũng hiểu được cảm tình của Tiêu Duệ đối với nàng, Tú Nhi là có địa vị ở trong lòng hắn. Cho nên mặc dù là Lý Nghi cũng không quá lấn đấm với nàng. Nhưng hiện tại nàng đứng một bên nhìn thấy Dương Ngọc Hoàn tức giận tới mức vặn vẹo khuôn mặt xinh đẹp, Lý Nghi cũng không nhìn được nữa. Nàng liền đi tới, an ủi Tú Nhi hai câu. Sau đó cứng nhắc thân thể hướng về Ngọc Hoàn thi lễ, rồi thở dài nói:

- Đều là lỗi của ta, muội muội không nên tức giận.

Dương Ngọc Hoàn khản trương đỡ lấy Lý Nghi, sáng giọng nói:

- Nghi nhi tỷ tỷ có mang trong người. Nên cẩn thận.

Lý Nghi là người như thế nào, nàng suy nghĩ một chút liền hiểu được mấu chốt của vấn đề.

Tật xấu của đám thị nữ này một là bởi vì xuất thân, thêm nữa Tiêu gia đối xử khoan dung với nô bộc, và Dương Ngọc Hoàn đối xử tử tế.

Về mặt nàng trầm tĩnh như nước, khẽ nhắc cánh tay lên, sáng giọng quát:

- Tiểu Lan, nhà ngươi kiêu căng khinh người, là do bản cung chưa dạy bảo qui củ cho ngươi sao? Hay là do ngươi không chịu nghe lời.

Lý Nghi trầm ngâm suy nghĩ một chút, rồi hừ lạnh một tiếng, vừa định nói gì đó, lại quay sang Dương Ngọc Hoàn lên tiếng hỏi:

- Ngọc Hoàn muội muội, nha đầu kia là do được sủng mà kiêu. Không thể giữ lại Tiêu gia được nữa, có nên đuổi nàng ta ra khỏi phủ hay không?

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tiểu Lan liền trở lên trắng bệch, vội vàng quì xuống, luôn miệng cầu xin tha thứ không ngừng.

Đối với hạ nhân mà nói, bị đuổi ra khỏi phủ, chính là chỉ còn con đường chết mà thôi.

Dương Ngọc Hoàn nhất thời do dự, cúi đầu nói:

- Như vậy có phải là có phần quá nặng hay không?

Lý Nghi thở dài nói:

- Muốn giữ gia phong kéo dài, muội muội quản lý nội vụ, cần phải biết lập uy, nếu không bọn chúng còn không làm lên trời luôn sao? Giết một người răn trăm người, đạo lý chính là như vậy, liền quyết định như thế đi.

Nói xong, Lý Nghi quét mắt nhìn Tiểu Lan đang quì gối, khóc lóc thành một lệ nhân, cảm thấy có chút không đành lòng, nhưng vẫn gặt đầu với Dương Ngọc Hoàn, lệnh cho Tú Nhi đỡ nàng rời đi.

257. Chương 242: Gia Quy

Dương Ngọc Hoàn trầm giọng nói.

- Sự tình trước kia, ta liền coi như không có. Nhưng từ hôm nay trở đi, nếu các người còn ở lại Tiêu gia một ngày, thì phải tuân thủ gia quy...Nếu trong các người có ai không hài lòng có thể nói với ta. Ta sẽ nói lại với Tiêu Lang, cho các người ra khỏi phủ...Sau này, nếu có ai dám tái phạm gia quy, vậy đừng có trách ta không khách khí.

Dương Ngọc Hoàn chậm rãi nói xong rồi xua tay:

- Tan đi.

Trong lòng các thị nữ có chút không yên. Các nàng chưa từng thấy Dương gia phu nhân tức giận tới như vậy. Khi nàng thực sự phát hỏa, không ngờ lại càng thêm đáng sợ. Các nàng khẩn trương khom người thì lễ với Dương Ngọc Hoàn, sau đó mỗi người đều tản ra trở về vị trí và nhiệm vụ riêng của mình.

Trong viện vẫn còn một thị nữ đang phát run, hiển nhiên đó chính là Tiểu Lan.

Dương Ngọc Hoàn thở dài.

- Tiểu Lan, sự tình trước kia ta không nói, nhưng lần này người nháo sự thật lớn. Nếu ta không xử phạt người, không chỉ không thể phục chúng, càng không thể nói chuyện công đạo với A Đại tỷ tỷ...Cho nên.

Tiểu Lan bước được vài bước, rồi bám chặt lấy váy của Dương Ngọc Hoàn, khóc lóc nói:

- Phu nhân, cầu xin người tha thứ cho Tiểu Lan, nô không dám...không dám tái phạm...nữa.

Dương Ngọc Hoàn lại do dự một hồi, nhẹ nhàng nói:

- Người mau đứng lên đi. Như vậy đi, chỗ Liên Nhi tỷ tỷ đang cần nhân thủ, tạm thời cứ tới đó làm vài ngày.

Dương Ngọc Hoàn hiểu được nếu còn tiếp tục như vậy, nội viện của Tiêu gia tất sẽ xảy ra chuyện. Tuy rằng nàng không hề muốn lúc nào cũng phải ra về nghiêm khắc trước mặt đám hạ nhân, nhưng làm chủ mẫu quản lý nội vụ của Tiêu gia, vì muốn phân ưu với Tiêu lang, và vì sự yên ổn, đoàn kết của Tiêu gia, nàng hiểu được phải tỏ ra ác nghiệt một chút.

Lý Nghi được Tú Nhi đỡ chậm rãi trở về, vừa ôn nhu trấn an nàng.

- Tú Nhi, có muốn ở cùng ta không?

Lý Nghi đột nhiên khẽ mỉm cười

- Ta biết người và Ngọc Hoàn muội muội tình cảm rất tốt, nhưng Tiểu Lan này đúng là...Trong phòng ta đúng là không có một ai để nói chuyện.

Tú Nhi ngẩn ra, kính cẩn nói:

- Công chúa, bản tính của Tiểu Lan thực không xấu. Chỉ có điều..theo như Tú Nhi thấy...hay là tha cho nàng đi, dù sao nàng ta cũng đã hầu hạ người nhiều năm.

Lý Nghi nhẹ nhàng thở dài, không nói gì nữa. Thực ra nàng cũng không đành lòng trục xuất Tiểu Lan ra khỏi phủ, nhưng trước vẻ kiêu căng của Tiểu Lan lại khiến nàng cảm thấy rất bất an. Nếu như vì giữ nàng ở lại Tiều gia mà xảy ra chuyện, nàng thật không thể đối mặt với Tiều Duệ, càng không thể đối diện với Dương Ngọc Hoàn.

- Nếu công chúa không chê Tú Nhi tay chân hậu đậu. Tú Nhi nguyện ý.

Tú Nhi lại nói.

Lý Nghi nhẹ nhàng mỉm cười.

- Nói gì vậy?

Suy nghĩ ấy của Lý Nghi kỳ thật cũng là ý muốn đột phát, nàng đang chuẩn bị buổi tối tới nói chuyện với Dương Ngọc Hoàn. Trước mắt hệ thống thị nữ hiện nay của Tiều gia gây rối loạn, cần an trí lại một lần nữa, tránh để cho các nàng hình thành bang phái, tới lúc đó khó có thể quản lý được. Nói cách khác là đem những thị nữ vốn đi theo nữ chủ nhân làm của hồi môn đổi thành hầu hạ chủ tử. Cho nên nàng muốn nói với Dương Ngọc Hoàn cho Tú Nhi đến chỗ mình.

Đi được vài bước, Tú Nhi chợt trông thấy Tiều Nguyệt, vội kéo vạt áo Lý Nghi.

Lý Nghi ngẩng đầu nhìn, thấy người đến là Tiều Nguyệt, liền mỉm cười chào:

- Tỷ tỷ mới đến sao? Nghi Nhi gặp qua tỷ tỷ.

Tiều Nguyệt bỏ tâm tư cô đơn của mình qua một bên, mỉm cười chào lại, rồi khẩn trương nâng Lý Nghi dậy, cười nói:

- Công chúa có thai trong người, phải tự bảo trọng thân mình mới đúng... Đây chính là chuyện lớn của Tiều gia chúng ta nha!

Tiêu Nguyệt nhớ tới đệ đệ mình từ một tay ăn chơi không học vấn, không nghề nghiệp trở thành quyền quý của Đại Đường uy danh hiển hách, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, thanh danh vang xa. Tiêu gia xuống dốc hiện tại rốt cuộc có thể hãnh diện...Hiện giờ, hắn không chỉ cưới mấy người phu nhân như hoa như ngọc, mà còn không bao lâu nữa sẽ làm cha. Từng chuyện cũ trước kia lại hiện về trước mắt, trong lòng nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, khóe mắt cũng đã đỏ lên, thiếu chút nữa liền rơi lệ.

Tiêu Nguyệt vội quay người lại, dùng tay áo che đi vẻ thương cảm của mình. Lý Nghi ngẩn ra, mơ hồ nhận ra Tiêu Nguyệt hình như có tâm sự. Nàng cũng cảm giác được Tiêu Nguyệt có gì đó không ổn.

Lý Nghi nhẹ nhàng kéo tay của Tiêu Nguyệt, dịu dàng nói:

- Tỷ tỷ hình như có tâm sự thì phải?

Tiêu Nguyệt gượng cười nói:

- Ta sao có thể có tâm sự gì được. Hiện tại ta ăn sung mặc sướng, lại có hạ nhân hầu hạ, còn có cái gì không đủ?

Lý Nghi cũng cười cười, thấy Tiêu Nguyệt không chịu nói, cũng không có miễn cưỡng nàng, cùng Tiêu Nguyệt nói chuyện thêm một lúc, rồi trở về phòng. Lý Nghi cũng không có quá để ý. Dù sao hiện tại với quyền thế của Tiêu Duệ, tỷ tỷ hắn ở thành Trường An sợ là không ai dám ức hiếp. Có Tiêu gia ở đây, Vương gia hắn là cũng không gặp chuyện gì khó khăn.

Tú Nhi tiếp tục đỡ Lý Nghi đi. Thấy Tú Nhi có gì đó khó nói, Lý Nghi không khỏi mỉm cười.

- Quỉ nha đầu, có cái gì muốn nói, sao cứ ấp a ấp úng như vậy?

Tú Nhi do dự một chút, rồi nhỏ giọng nói:

- Công chúa, ta nghe mấy người Tiểu Hồ nói, tỷ phu Vương Ba của thiếu gia bình thường không đi kỹ viện uống hoa tửu, thì lại bài bạc. Gần đây còn mua một tòa biệt viện ở bên ngoài, cưới thêm hai tiểu thiếp...Ta thấy.

Lý Nghi sửng sốt, kinh ngạc nói:

- Không phải chứ?

Khó trách Lý Nghi không thể nào tin được. Trong ấn tượng của nàng, Vương Ba là một người vô cùng nhân hậu, ít nói, như thế nào lại trở thành một nam nhân lang thang.

Tú Nhi cười khổ một tiếng.

- Ban đầu Tú Nhi cũng không thể nào tin được, nhưng có một lần, ta tận mắt thấy tỷ phu Vương gia đi ra từ một đồ phường(nơi đánh bạc)...Hơn nữa, Hồ giáo úy còn nói, Vương Ba tìm hắc mụ hơn mười quán tiền.

- Sao lại có chuyện như vậy?

Lý Nghi nhún nhún mày nói:

- Thoạt nhìn tỷ tỷ hình như là đang có phiền não. Tuy nhiên Tú Nhi à, chuyện này người có nói với Tử Trường chưa?

Tú Nhi cúi đầu xuống thấp giọng nói:

- Công chúa, Tú Nhi đã lâu không gặp thiếu gia. Thiếu gia bận làm việc lớn, đều ra khỏi nhà từ sớm, đã mấy ngày qua Tú Nhi cũng không có nhìn thấy người.

Nhận ra trong lời nói của Tú Nhi có chút u oán, Lý Nghi không kìm nổi hơi mỉm cười trêu chọc nói:

- Quý nha đầu, người cũng đừng oán giận...Như vậy đi, hôm nào ta nói Tử Trường mau thu người vào trong phòng thôi. Không để tiểu nha đầu người lo được lo mất.

Tú Nhi vô cùng xấu hổ, nhưng chuyện này có liên quan đến hạnh phúc chung thân của mình, nàng đành chịu đựng xấu hổ, duyên dáng quỳ xuống, run giọng nói:

- Tú Nhi đa tạ công chúa. Tú Nhi vô cùng cảm kích...Tú Nhi.

Lý Nghi che miệng cười, xua tay nói:

- Mau đứng lên đi. Kỳ thật, mấy tử muội chúng ta sớm đã không coi người là hạ nhân, cũng chờ cơ hội, kêu Tử Trường thu nạp người.

Tiêu Duệ vừa mới cùng A Đại hoan hảo xong, đang chuẩn bị ôm A Đại ngủ, đột nhiên bị thị nữ gọi tỉnh lại, nói là có Thổ Phồn Tán Phổ tới chơi. Hắc không khỏi nhướng mày lên, suy nghĩ một chút, đành mặc y sam vào, chuẩn bị đi gặp Đô Tùng Mang Bồ Kết.

Tùng Mang Bồ Kết tìm hắc làm gì, hắc hoàn toàn hiểu rõ, chỉ điều phải an bài cho Tùng Mang Bồ Kết như thế nào, hắc tạm thời còn chưa nghĩ ra. Mấy ngày gần đây, có nhiều chuyện lớn liên tiếp xảy ra, hắc cũng chưa kịp suy xét chuyện tình của Đô Tùng Mang Bồ Kết.

Tiêu Duệ đi ra bên ngoài, chuẩn bị tới phòng khách, thì gặp Tú Nhi cùng Lý Nghi.

- Tử Trường.

Lý Nghi cười dài gọi một tiếng. Chờ Tiêu Duệ đi tới trước mặt nàng. Nàng không kìm nổi nói ra chuyện của Tiêu Nguyệt. Gần như Tiêu Duệ cũng có cảm giác giống nàng, chính là không thể nào tin nổi.

Đối với vị lão sư tỷ phu hàm hậu này, Tiêu Duệ cũng có chút hiểu biết. Tại sao hắn có thể trở nên như vậy? Tiêu Duệ chau mày, trong lòng lập tức trở nên bực bội.

Tuy rằng hắn xuyên qua cùng với Tiêu Nguyệt cũng không có quan hệ huyết thống chân chính, nhưng ở trong lòng hắn, Tiêu Nguyệt chính là người thân duy nhất ở trên thế giới này. Năm đó ở Lạc Dương, sự che chở, quan tâm của nàng khiến hắn tới bây giờ vẫn còn ghi nhớ, cảm động không thôi.

Vốn hắn tưởng rằng tỷ tỷ mình vẫn đang rất hạnh phúc nhưng khi nghe được tin tức này, hắn ít nhiều cũng có chút không tiếp thụ nổi. Trong lòng hắn chợt động, liền lập tức quyết định sau khi đi gặp Đô Tòng Mang Bồ Kết, liền đi tới Vương gia tìm Vương Ba. Hắn muốn coi rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Nhưng là chờ khi hắn đi tới phòng khách thì lại không thấy Đô Tòng Mang Bồ Kết đâu. Tiểu Hồ nói tên Thổ Phồn Tán Phổ này đứng chờ ở phòng khách một hồi, đột nhiên vội vàng rời khỏi.

Tiêu Duệ cũng không có để ý, thăm nghĩ đi thì đi đi.

...

Tiêu Nguyệt theo Dương Ngọc Hoàn đi lấy chi phiếu mười quán tiền, liền vội vàng lên xe ngựa của mình rời khỏi Tiêu gia.

Tòng Mang Bồ Kết từ miệng Tiểu Hồ biết được mỹ phụ làm cho tim hắn rung động chính là tỷ tỷ của Tiêu Duệ – Tiêu Nguyệt. Trong lòng hắn vô cùng thất vọng, lại thấy Tiêu Nguyệt rời khỏi, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào hắn liền đuổi theo.

Tòng Mang Bồ Kết mang theo người hầu của mình đuổi theo xe ngựa của Tiêu Nguyệt. Từ Tiêu phủ đi qua hai con phố, thẳng tới một ngõ tắt nhỏ, tới trước cửa một tòa nhà, Đô Tòng Mang Bồ Kết đứng ở xa nhìn lại. Thấy Tiêu Nguyệt xuống xe, hắn cảm thấy có chút thất thố, bối rối không ngừng.

Không hiểu tại sao chàng thanh niên Thổ Phồn Tán Phổ này lại nổi lên cảm giác ái mộ khó tả đối với một nữ nhân Đường triều. Loại cảm giác tự mình ái mộ này tựa như một nhà tù trời buộc trái tim hắn.

Từ khi lên ngôi tới nay, Đô Tòng Mang Bồ Kết luôn sống dưới bóng ma của gia tộc Lộc Đông Tán. Hắn âm thầm phát thề, nếu không tự mình nắm được vương quyền thì tuyệt đối không cưới vợ. Mà Lộc Đông

Tán cũng vui vẻ nhìn con rồi Tán Phở này ngoan ngoan trong tay mình, cũng không hề có ý định thu xếp hôn sự cho Đô Tùng Mang Bồ Kết.

Cho nên hôn sự của Đô Tùng Mang Bồ Kết liền bị hoãn lại như vậy. Thẳng đến khi tới Đại Đường không ngờ lại trở thành tù binh của Tiêu Duệ.

Đương nhiên không kết hôn không có nghĩa là Đô Tùng Mang Bồ Kết không có nữ nhân. Trong số những cung nữ tại hậu cung của Thổ Phồn có mấy người là nữ nhân của hắn. Thiếu niên Đô Tùng Mang Bồ Kết cũng thường xuyên giải phóng hỏa lực của mình với các nàng.

Thị vệ Mang Bồ Thổ của hắn nhìn chủ tử của mình, cúi đầu tôn kính nói:

- Đây là tỷ tỷ của Tỉnh Nan quận vương Đại Đường. Chúng ta.

Đô Tùng Mang Bồ Kết hít một hơi thật sâu.

- Đi thôi. Chúng ta trở về.

258. Chương 243: Tâm Tính Vương Ba

- Phu nhân, không.

Tiêu Nguyệt thở dài, vô vọng nhìn trượng phu trước mắt ngày càng xa lạ ngày càng khiến nàng cảm thấy buồn nôn này, một câu cũng nói không nên lời. Vương Ba này thay đổi, lúc ở Lạc Dương đã lộ ra manh mối, hắn chậm rãi học các ông chủ tửu phường Lạc Dương kia mặc quần áo uống hoa tửu, thường xuyên cả đêm không về.

Sau khi tới Trường An, Trường An phồn thịnh khiến hắn xem không hết, bởi vì có Tiêu Duệ tồn tại, Vương Ba với tư cách tỷ phu trong thành Trường An cũng xem như là nhân vật lớn nhỏ, thường xuyên đi theo Tôn Công Nhượng ra vào tụ hội tửu yến với đám thương nhân Trường An. Chậm rãi, bên tai nghe tiếng người khen tặng và nịnh nọt, tâm tính hắn dần dần từ lượng đến chất trở nên thoái hóa.

Mới đầu, hắn chẳng qua là học người chơi kỹ, sau đó dưới sự giật giây của một số thương nhân lại học bài bạc, từ nay về sau càng không thể sửa chữa được.

Wương Ba hiện giờ, tâm tính không khác nhau quá lớn với kẻ có tiền tầm thường trong thành Trường An này: nam tử Đại Đường nên là dạng này, uống rượu bài bạc chơi gái. Đám người giàu có Vương Ba tiếp xúc sau khi đi vào Trường An cơ bản đều là như vậy.

Chính là không phải lão gia nào cũng có mấy tiểu thiếp sao? Nghe nói còn nuôi dự trữ mười mấy ca cơ người Hồ.

Mà tiểu cữu (em vợ) Tiêu Duệ của hắn, lại liên tiếp cưới vài người vợ đẹp như hoa như ngọc.

Dựa vào cái gì chính mình nên tuân thủ một thê tử? Vương Ba chậm rãi cảm thấy chính mình hơi quá uất ức.

Dưới sự dẫn dụ của mấy thương nhân, hắn cưới hai phòng tiểu thiếp, chuẩn bị một tòa trạch viện bên ngoài, sợ dĩ không dám cưới về nhà, một là sợ Tiêu Nguyệt không cho, hai là sợ cậu em vợ bất mãn.

Nếu Vương Ba đề xuất muốn nạp thiếp, Tiêu Nguyệt cũng sẽ không ngăn cản. Dù sao, nam tử Đại Đường này rất ít người trọn đời chỉ một người, nhưng Vương Ba lại kiếm nữ nhân bên ngoài sau lưng nàng, điều này làm cho Tiêu Nguyệt cảm thấy thất vọng.

Mà tiếp theo, biết được hiện giờ Vương Ba ăn uống hát hò năm loại bệnh độc đều đủ cả, còn thường xuyên dùng cờ hiệu Tiêu Duệ “giả danh lừa bịp” ở bên ngoài, nàng không khỏi phẫn nộ lên, khuyên hắn vài lần. Tuy rằng Vương Ba đáp ứng ngoài mặt, nhưng căn bản chỉ là vòng vo cuối cùng dứt khoát không trở về, không đối mặt với Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt chậm rãi cảm thấy tuyệt vọng.

- Xem trên phần vợ chồng một hồi, ta khuyên chàng hai câu nữa.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng:

- Hy vọng đây là một lần cuối cùng, chàng cầm mười quán tiền này, nếu chàng lại đi bài bạc.

Vương Ba liên tục xác nhận, trong lòng lại không cho là đúng. Hắn cùng Tiêu Nguyệt vợ chồng nhiều năm hoàn toàn không có con, đến nay cũng không có một nam nữa nữ, điều này càng làm cho Vương Ba có lý do nuôi tiểu thiếp chơi nữ nhân.

Nghiêm khắc mà nói Vương Ba không phải một người xấu, cũng không phải loại người ngụy trang hàm hậu, ít nhất, lúc ở Lạc Dương không phải.

Chỉ có điều người là thay đổi, thân phận thay đổi, địa vị lên cao, của cải tập trung đều khiến tâm tính người ta phát sinh thay đổi không tự giác, chẳng qua có người tự chủ mạnh mẽ thay đổi nhỏ, mà có người tự chủ kém thay đổi liền lớn. Rất hiển nhiên, tuy Vương Ba là một người thành thật, nhưng hắn tự chủ cũng không cao. Cho nên, từ một ông chủ quán rượu nhỏ, từ lán giềng phố phường vừa mới bước vào xã hội thượng lưu, dưới sự dẫn đường vô ý của người nào đó hắn rốt cuộc sa đọa.

.

.

Vương Ba cầm theo mười quán tiền mượn từ Tiêu Nguyệt xoay người đi ra cửa, không bao lâu hắn liền xuất hiện ở một nhà kỹ quán tại phường Bình Khang, lại xen lẫn với một đám thương nhân tầm hoa văn liễu, ôm một kỹ nữ uống hoa tửu với mọi người, trong lòng nhớ thương hai tiểu thiếp trong trạch viện bên ngoài kia, hắn đi tới một cửa hàng trang sức trên phố mua hai bộ trang sức, mười quán tiền liền tiêu hết như vậy.

Vương Ba chân trước vào cửa, Tiêu Duệ và Na Nhận liền xuất hiện bên ngoài cửa sau lưng hắn.

Dựa theo thể lực của Tiêu Duệ hiện giờ ở Trường An, điều tra tin tức và hành vi Vương Ba còn không phải một bữa ăn sáng. Chính mắt nhìn thấy Vương Ba thật sự nuôi tiểu thiếp bên ngoài, trong lòng Tiêu Duệ thất vọng rất nhiều cũng tự nhiên hiện ra một chút lửa giận.

Hắn gần như có thể tưởng tượng được, nội tâm khổ sở và thương tâm tuyệt vọng của tỷ tỷ Tiêu Nguyệt, đây là một kết quả Tiêu Duệ không thể chấp nhận.

Nhưng nhớ tới ngày xưa Vương Ba chiếu cố, Tiêu Duệ vẫn kiềm chế cơn tức xuống, quyết định khuyên nhủ Vương Ba cẩn thận.

Vương Ba không ngờ thấy Tiêu Duệ tìm đến nơi này, trên mặt toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hai chân hắn mềm nhũn, không kìm nổi phốc một tiếng quỳ rạp xuống, run giọng nói:

- Tử.

Tiêu Duệ nhíu mày, cúi xuống nâng hắn dậy, nói nhàn nhạt:

- Tỷ phu, hiện giờ huynh như nào lại biến thành bộ dáng này?

.

.

- Huynh nạp thiếp cũng được, tin tưởng tỷ tỷ đệ cũng không phải loại người không thông tình lý; nhưng vì sao huynh lại học nam tử du đăng không học văn nghề nghiệp chơi gái bài bạc? ... Mỗi tháng Tiêu gia phụng dưỡng Vương gia mười quán tiền, đều bị huynh lấy ra tiêu xài, huynh hãy về nhà xem đi, tỷ tỷ của ta có mấy ngày ở nhà?

Tiêu Duệ càng nói càng tức, cũng âm thầm hối hận chính mình không quan tâm tình trạng hôn nhân và cuộc sống gia đình tỷ tỷ nhiều một chút, thế cho nên để Vương Ba sa đoạ tới tận đây, trong lòng hắn áy náy vạn phần.

- Nếu huynh dừng cương trước bờ vực, huynh vẫn là tỷ phu Tiêu Duệ ta tôn trọng. Tỷ tỷ bên kia chuyện cũ sẽ bỏ qua. Nhưng nếu huynh khăng khăng một mực, sa đoạ như vậy vậy đừng trách ta không khách khí. Không cần nói gì khác, sau này Tiêu gia sẽ không tiếp tục cấp dưỡng huynh.

Tiêu Duệ oán hận mà chà chân, nghĩ tới tiền của mình không ngờ bị Vương Ba lấy ra tiêu xài chơi gái uống hoa tửu bài bạc, nhớ tới Tiêu Nguyệt đã bị tổn thương, tức giận trong lòng hắn liền trợn lại một chỗ.

Cho nên, trong lời nói có chút “phẫn nộ xúc động”.

Vương Ba nói cũng không dám, trên mặt cười bồi, nhưng trong lòng lại phẫn nộ. Nhất là hắn quay đầu lại thoáng nhìn ra tiểu thiếp của mình trắng ở cửa nhìn Tiêu Duệ khiển trách chính mình, lòng tự trọng của nam nhân trong nháy mắt vượt qua sự sợ hãi đối với Tiêu Duệ, không khỏi có chút xấu hổ và giận dữ lên.

Hắn cắn chặt răng, hừ một tiếng:

- Hiện giờ có tiền, ta chơi thì làm sao vậy? Ngày đó lúc ở Lạc Dương.

Thấy Vương Ba nhắc tới chuyện cũ ở Lạc Dương, sắc mặt Tiêu Duệ lại hòa hoãn lại, không kìm nổi thở dài một hơi.

Hắn chụp bả vai Vương Ba, cố gắng dùng giọng điệu dịu dàng nói:

- Tỷ phụ, về nhà đi.

Giờ ngộ ngày hôm sau, Vương Ba thật sự về nhà như Tiêu Duệ mong muốn, nhưng say rượu xông vào phòng ngủ Tiêu Nguyệt, lại phát động rượu điên.

Bắt đầu từ buổi sáng, Vương Ba uống rượu buồn ngay trong trạch viện. Hắn càng nghĩ càng uất ức, lần đầu tiên trong đời nổi lên một chút oán giận với Tiêu Nguyệt. Hắn nghĩ tới Tiêu Nguyệt trở về Tiêu gia tố cáo tình hình của bản thân, lúc này mới có Tiêu Duệ tới cửa hỏi tội. Trong lòng hắn liền có vài phần bất bình, oán hận mắng:

- Chỉ cho phép kết hôn với một mình ngươi, lại không cho lão tử nạp hai tiểu thiếp? Mẹ nó, thật sự là chỉ cho phép nhà quan đốt lửa, dân chúng không được đốt đèn.

Hắn mắng trong lòng như vậy, nường theo lực rượu, cũng nói ra mồm.

Hắn điên cuồng giải phóng bất mãn trong lòng, Tiêu Nguyệt chết lặng nhìn hắn, âm thầm lắc đầu, trong lòng càng thêm thất vọng. Chỉ có điều khi hắn nói ngày càng phá phách, thậm chí còn phun ra lời thô tục, Tiêu Nguyệt thấy cũng không kìm nổi giận khiển trách:

- Vương Ba, chàng còn có xấu hổ hay không? Chàng nạp thiếp ta nói không được sao? Nhưng chàng thương lượng với ta chưa? Chàng ăn uống đánh bạc chơi gái bên ngoài, còn chạy về chất vấn, chàng quả thực là rất vô sỉ.

- Nghĩ lại, chàng tiêu bao nhiêu tiền của Tiêu gia? Chàng còn có mặt mũi luôn mồm nén giận Tử Trường. Chàng cũng không giấu lại, nếu không có Tử Trường, hiện giờ còn không phải chàng ở Lạc Dương.

Thanh âm Tiêu Nguyệt cũng lớn lên, nhiều ngày dồn nén, rốt cục bộc phát ra ở giờ phút này.

- Người, người dám chửi ta?

Vương Ba giận dữ hét, tiến lên cho Tiêu Nguyệt một cái tát.

Tiêu Nguyệt không thể tin nổi bụm má ôm mặt, run giọng nói:

- Chàng đánh ta? .

Vương Ba đơn giản đập hũ rượu, hung tợn đập cửa mà đi.

Tiêu Nguyệt si ngốc bụm gò má nóng bỏng, si ngốc đứng trong phòng, hai hàng lệ rơi xuống. Nàng hiểu được, từ một cái tát này, tình cảm vợ chồng giữa nàng và Vương Ba, chấm dứt như vậy.

.

.

Tin tức rơi vào tay Tiêu gia, Tiêu Duệ quả thật không dám tin vào lỗ tai mình. Nếu không có Lý Đằng Không ngăn đó, hơn nữa hắn còn muốn rời thành, tiễn A Đại rời khỏi Trường An, có lẽ hắn sẽ chạy tới chỗ Vương Ba đánh Vương Ba một trận.

Bởi vì chuyện này, khiến Tiêu Duệ và A Đại chia tay thiếu vài phần đau thương, thêm vài phần bức bối. A Đại lưu luyến không rời ngược lại khuyên giải an ủi Tiêu Duệ, lại khiến Tiêu Duệ càng thêm căm tức.

Chờ một hàng xe ngựa của A Đại nhìn không thấy lưng, lúc này Tiêu Duệ mới ôm một bụng phần nộ tới Vương gia. Chờ tới khi hắn chạy tới, Tiêu Nguyệt và Vương Ba đã yên tĩnh chia tay. Ở thời thịnh thế Đại Đường này, vợ chồng “ly hôn” cũng không mất mặt, tình cảm nam nữ hết, chỉ cần một tấm khế ước thì mỗi người đi mỗi ngã.

Vương Ba tự biết có thẹn trước, bộ dạng quyết đoán của Tiêu Nguyệt, lại e ngại Tiêu Duệ tới cửa hỏi tội, không thể không đồng ý “yêu cầu ly hôn” của Tiêu Nguyệt. Dưới sự chứng kiến của Tôn Công Nhượng, Tiêu Nguyệt cầm lấy tấm “đơn trục xuất vợ” từ trong tay Vương Ba yên lặng xoay người trở về phòng. Giờ khắc này, trong lòng nàng không có đau thương, không có cô đơn, mà có một loại cảm giác giải thoát.

Vương Ba xám xịt mà đi, thân mình rời cửa.

Tôn Công Nhượng thở dài cũng chuẩn bị rời khỏi nhà Tiêu Nguyệt, đi tới cửa liền đụng phải Tiêu Duệ nổi giận đùng đùng mà đến. Tôn Công Nhượng vội vàng nói sự tình vợ chồng Tiêu Nguyệt đã ly hôn cho Tiêu Duệ, lại trấn an hắn hai câu rồi bước xuống bậc thang.

- Công Nhượng huynh.

Tiêu Duệ đột nhiên kêu lên.

- Tử Trường, còn có việc sao?

Tôn Công Nhượng quay về.

Mày Tiêu Duệ nhảy dựng:

- ...Thôi, Công Nhượng huynh, huynh lấy 100 quán tiền từ hiệu buôn, ghi vào sổ sách của ta, đưa cho Vương Ba đi. Huynh nói với hắn thay ta, đây là một phần tâm ý của ta, nếu hắn vẫn chết cũng không hối cải, vậy mặc hắn đi.

Tiêu Duệ đột nhiên cảm thấy cực kỳ buồn bã, nhu thế nào vậy? Đôi vợ chồng vốn ân ân ái ái, như thế nào đột nhiên trở nên như vậy?

Tôn Công Nhượng cũng xúc động thở dài:

- Mổ đã biết. Tử Trường, huynh cứ yên tâm đi, ta sẽ khuyên nhủ Vương Ba cẩn thận.

Tiêu Duệ lại thở dài một tiếng, khoát tay áo, mắt hững hờ nói:

- Ta đi xem tỷ tỷ của ta, Công Nhượng huynh đi tốt

259. Chương 244: Người Cầu Hôn Rất Nhiều

- Tỷ tỷ.

- Tử Trường, đệ đã đến rồi.

Tiêu Nguyệt quay đầu lại, cười cười, nhưng rất hiển nhiên, nụ cười này có chút miễn cưỡng.

Tiêu Duệ không biết an ủi nàng như nào mới tốt, do dự nửa ngày, cũng không có mở miệng.

Tiêu Nguyệt lại cười cười:

- Tử Trường, đệ không cần lo lắng cho tỷ tỷ, tỷ không sao. Vương Ba trở nên như vậy, duyên phận vợ chồng chúng ta đã hết... Như vậy cũng được, tỷ cũng được giải thoát rồi. Đúng rồi, Tử Trường, tỷ tỷ có lời thỉnh cầu.

- Tỷ tỷ nói đi.

- Tử Trường, hiện giờ tỷ tỷ là một thân một mình, tỷ muốn tới Tiêu gia ở, cũng tốt ở gần chiếu cố Hàm Nghi công chúa, sắp sinh rồi.

- Vậy rất tốt. Tỷ tỷ, đệ lập tức phái người thu dọn đồ đạc cho tỷ, đem qua.

Tiêu Duệ vui vẻ nói.

Tiêu Nguyệt thở dài:

- Thu dọn cái gì, bây giờ tỷ đi theo đệ, viện này một ngày tỷ cũng không muốn ở thêm.

.

.

Ở thời thịnh thế này, vợ chồng ly hôn không ở số ít, nhất là trong thành Trường An này, phỏng chừng ngày nào cũng có vợ chồng tình cảm không hợp, dưới sự chứng kiến của láng giềng hoặc là trưởng bối, viết tốt khế ước sau đó chia đường mà đi. Theo lý, Tiêu Nguyệt ly hôn cũng không tính là chuyện lớn gì. Nhưng dù sao nàng cũng là tỷ tỷ Tiêu Duệ.

Việc riêng tư của nàng, liền bị một số người biết chuyện truyền ra ngoài. Không bao lâu, trong thành Trường An liền truyền bá, Tiêu Nguyệt tỷ tỷ xinh đẹp của Tĩnh Nan quận vương ly hôn, trước mắt sống một mình ở Tiêu gia... Kỳ thật loại tin tức bất quá này ngược lại cũng không có gì, chỉ có điều, trong mắt người có lòng, loại bất quá này có hàm nghĩa đặc biệt.

Làm cho Tiêu Duệ không thể tưởng tượng được chính là, từ sau khi Tiêu Nguyệt dọn về Tiêu gia, có thể dùng một câu để hình dung tình trạng cuộc sống của nàng: người cầu hôn rất nhiều.

Rất nhiều con trai quyền quý trong thành Trường An, thậm chí trong đó còn có một số thiếu niên chưa thành hôn, còn có một số quyền quý vợ mất đều hoặc là nhờ người tới Tiêu gia cầu hôn Tiêu Nguyệt, hoặc là dứt khoát tự mình tới cửa biểu đạt ý ái mộ đối với Tiêu Nguyệt.

Tiêu Duệ hơi buồn cười, ngay cả tỷ tỷ nhà mình hình thức bộ dáng gì cũng không rõ ràng lắm đã biểu đạt lòng ái mộ, thật sự là hoang đường đến cực điểm. Hắn cũng biết, những người này đánh chủ ý gì, không cần sử dụng lý luận cao thâm gì, có thể trở thành tỷ phụ của Tĩnh Nan quận vương Tiêu Duệ, điều này có nghĩa gì chỉ sợ mọi người trong thành Trường An đều hiểu được.

Một kẻ xuyên qua đến từ hiện đại, Tiêu Duệ đương nhiên tán thành tỷ tỷ có thể tìm kiếm hạnh phúc mới cho chính mình. Dù sao, loại tình cảm thân mật lại khăng khít tỷ đệ, cũng không thay thế được tình cảm vợ chồng. Tỷ tỷ còn trẻ tuổi như thế, tự nhiên không thể độc thân một người qua cả đời này.

Chỉ có điều Tiêu Duệ tuyệt đối sẽ không đồng ý Tiêu Nguyệt gả cho lũ ruồi bọ nịnh bợ nghe gió mà đến này.

Mà Tiêu Nguyệt căn bản cũng không có tâm tư sửa dây gả người khác, tất cả lời cầu hôn, nàng một mực bỏ mặc, toàn bộ do Lý Đăng Không thay thế nàng trả về.

Càng khiến người Tiêu gia trợn mắt há mồm chính là, ngày hôm đó Tiêu Duệ vừa mới tan triều, còn không có kịp thay đổi triều phục, trong nhà lại tới một người cầu hôn nữa, không ngờ lại là một thiếu nữ Thổ Phiên khuôn mặt cực kỳ thanh tú sứ giá Thổ Phiên vừa tới Trường An không đến một ngày, muội muội Đô Tùng Mang Bồ Kết, công chúa Thổ Phiên Trác Mã.

Trác Mã được vương thất Thổ Phiên ủy thác, tiến đến Trường An hòa giải, ý muốn để triều đình Đại Đường thả Đô Tùng Mang Bồ Kết trở về Thổ Phiên. Tuy rằng trở về Thổ Phiên không có quyền, vẫn làm con rồi như cũ nhưng chung quy tốt hơn việc tha hương ở dị quốc chứ?

Trác Mã vừa tới Trường An, lại nghe Tán Phổ huynh trưởng mình không ngờ yêu một cô gái người Đường điên cuồng.

Đô Tùng Mang Bồ Kết nghe thấy được tin tức Tiêu Nguyệt ly hôn, vui mừng như điên, nếu không phải do Mang Bất Thổ khuyên can mãi, hẳn đã sớm chạy đến Tiêu gia trực tiếp cầu hôn với Tiêu Duệ. Trong mắt Mang Bất Thổ, Tiêu Duệ làm sao có thể đồng ý gả tỷ tỷ cho một người Thổ Phiên, đây quả thực là Đô Tùng Mang Bồ Kết si tâm vọng tượng. Hơn nữa, Tán Phổ Thổ Phiên lập gia đình cũng phải tìm cô gái Thổ Phiên môn đăng hộ đối, có thể nào lấy một cô gái người Đường?

Trác Mã cũng không đồng ý huynh trưởng lấy một cô gái người Đường, nhưng khi nàng biết cô gái này là tỷ tỷ người thân duy nhất của Tiêu Duệ, trong lòng lại vừa động, liền chủ động xung phong nhận việc đi Tiêu gia cầu hôn thay huynh trưởng.

Trác Mã mang theo mười mấy người, mang theo một xe lễ vật chính tề, đơn giản là da trâu da lông linh tinh một số đặc sản thượng đẳng của Thổ Phiên, giống trống khua chiêng tới Tiêu gia.

Tiêu Duệ nhìn lễ vật đầy sân, cau mày. Không ngờ Đô Tùng Mang Bồ Kết cũng đến góp vui, điều này làm cho hắn rất khinh miệt trong lòng. Trong mắt hắn, Đô Tùng Mang Bồ Kết cầu hôn không quá khác đám cầu hôn vì lợi ích này, nhìn trúng vẫn là thế lực hiện giờ của Tiêu Duệ hắn mà thôi.

Chỉ có điều Tiêu Duệ thật đúng là oan uổng Đô Tùng Mang Bồ Kết, nếu nói trong đám cầu hôn này quả thật là chỉ có Đô Tùng Mang Bồ Kết xuất phát từ ái mộ thật lòng.

Nghe công chúa Thổ Phiên xinh đẹp Trác Mã không ngại biểu đạt cái gọi là lòng ái mộ của huynh trưởng đối với tỷ tỷ nhà mình, ngay từ đầu Tiêu Duệ tức cười, chậm rãi biến thành kiên nhẫn, hắn khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Được rồi, công chúa Trác Mã, lệnh huynh là Tán Phổ Thổ Phiên, tỷ tỷ nhà ta thật sự là trào không nổi.

Trác Mã biến sắc, đứng dậy cúi đầu nói:

- Quận vương, vương huynh nhà ta đối với Tiêu tiểu thư quả thật là si mê..

Tiêu Duệ khinh thường bĩu môi:

- Công chúa Trác Mã, lời này không cần nói thêm nữa, không có ý nghĩa gì... Mấy ngày nay, hơn mười người đến Tiêu gia cầu hôn, ai cũng nói xuất phát từ thật tình. Đáng tiếc, tỷ tỷ nhà ta cũng không xuất đầu lộ diện, làm sao tới nhiều người ngưỡng mộ như vậy? Cực kỳ buồn cười.

.

.

Trác Mã phẫn nộ mà đi.

Tiêu Duệ cũng không để ở trong lòng, nhưng chờ hôm sau hần tan triều trở về, đã thấy thanh niên Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bồ Kết si ngốc quỳ gối ngoài cửa Tiêu gia, nói nếu Tiêu Nguyệt không đáp ứng hần liền không đứng dậy.

Tiêu Duệ lạnh lùng cười rộ lên trong lòng:

- Còn bảo thủ ứng phó kiểu rách nát này?

Tiêu Duệ không để ý đến hần, cũng dặn đám hạ nhân không cần để ý tới. Chỉ có điều Tiêu Duệ không có nghĩa tới, Đô Tùng Mang Bồ Kết quỳ suốt một ngày một đêm ngoài cửa Tiêu gia, cho dù người Thổ Phiên khuyên can thế nào, hần cũng không chịu rời đi.

Mãi đến giờ Ngọ ngày thứ ba, hần sức cùng lực kiệt, ngất ngoài cửa Tiêu gia, mới bị tùy tùng đỡ đi.

Cũng không tới hai ngày, hần lại tới nữa, vẫn như cũ, đi tới Tiêu gia không nói một lời quỳ rạp xuống, cúi đầu không nói, dẫn tới vô số người đứng xem.

Chuyện tình Tán Phổ Thổ Phiên quỳ gối ngoài cửa Tiêu gia cầu hôn, chợt trở thành tin tức đứng đầu trong thành Trường An, rất nhiều người đều chạy tới xem náo nhiệt, tiếng động ồn ào trước cửa Tiêu gia.

Tiêu Duệ đứng ngoài viện, tiếng động ồn ào truyền tới từ cửa, rốt cuộc không kìm nổi, hăm hăm lao ra phủ, để hai hộ vệ người Bạc nâng Đô Tùng Mang Bồ Kết quỳ sắp mất tri giác vào phủ.

Tiêu Duệ cười lạnh:

- Thổ Phiên Vương, ngài không để ý thể diện như thế coi như là dụng tâm lương khổ.

Đô Tùng Mang Bồ Kết hồn nhiên không để ý lời Tiêu Duệ nói, chỉ quật cường cúi đầu ngồi ở kia, hồn nhiên một bộ lộn chết không sợ nước sôi tư thế không đạt được mục đích không bỏ qua.

- Hừ, ngài thích tỷ tỷ nhà ta? Như vậy, ngài nói thật ra xem, ngài thích nàng cái gì? Biết tính tình nàng như thế nào? Ngài có biết năm nay nàng bao nhiêu tuổi? Buồn cười.

Tiêu Duệ lại cười lạnh một tiếng.

Đô Tùng Mang Bồ Kết ngẩng ra, trong lòng cũng có chút chần chừ: đúng vậy, chính mình thích nàng cái gì?

Chẳng lẽ, chính mình cũng giống như những người đó, nhìn trúng quyền thế của Tiêu Duệ? Không, không, không phải, Đô Tùng Mang Bồ Kết rất nhanh liền phủ định ngờ vực vô căn cứ của mình. Nhưng hắn quả thật nghĩ không ra đến tột cùng hắn thích Tiêu Nguyệt cái gì, chỉ có điều khuôn mặt Tiêu Nguyệt ngày một rõ, khuôn mặt quyến rũ như nước quanh quẩn trong lòng hắn xua đi không được, khiến hắn tim đập và tâm động.

Chưa từng có một cô gái có thể khiến cuộc sống hàng ngày của hắn khó khăn đến như vậy.

Tâm niệm vừa chuyển, thật lâu sau, hắn vẫn cúi đầu nói:

- Ta không biết.

- Ta là thật lòng... xin.

Đô Tùng Mang Bồ Kết ngẩng đầu lên run giọng nói.

Tiêu Duệ bĩu môi:

- Gia tỷ tuyệt đối sẽ không gả cho người Thổ Phiên, tuyệt đối không có khả năng, ngài vẫn nên chết tâm này đi.

Thân thể Đô Tùng Mang Bồ Kết run lên, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Người Thổ Phiên thì làm sao vậy? Lúc trước công chúa Văn Thành gả vào Thổ Phiên, trở thành quốc mẫu Thổ Phiên kính ngưỡng.

- Câm miệng.

Tiêu Duệ cắn tức nói:

- Tỷ tỷ của ta là tỷ tỷ của ta, không phải công chúa Đại Đường, tuyệt đối không làm vật hi sinh chính trị. Hơn nữa, tuy rằng ngài là Tán Phổ Thổ Phiên trên danh nghĩa, nhưng tính cảnh của bản thân chính ngài chẳng lẽ không rõ ràng sao? Chẳng lẽ ta còn có thể cho phép tỷ tỷ nhà ta theo ngài đi Thổ Phiên nơi hoang dã này, đi tới chỗ hàng ngày phải lo lắng đề phòng sao? Cho dù hoàng đế Đại Đường thả ngài về Thổ Phiên, ngài có thể như thế nào? Thổ Phiên Vương, ngài nhanh chóng trở về, nếu như tiếp tục giằng co, đừng trách Tiêu mỗ không khách khí.

.

Đô Tùng Mang Bồ Kết lão đảo rời khỏi Tiêu gia, một đường thất hồn lạc phách về tới phủ đệ mình ở lại, đóng cửa không ra.

- Cho dù là hoàng đế Đại Đường thả ngài trở về Thổ Phiên, ngài có thể như thế nào? Thổ Phiên Vương, ngài nhanh chóng trở về, nếu như lại tiếp tục giằng co, đừng trách Tiêu mỗ không khách khí.

Tùng lời Tiêu Duệ giống như kim đâm sâu vào trong tâm hồn và phế phổi hần, đúng vậy, ta là một phế vật vô dụng, ta là một con rối, ta.

Đô Tùng Mang Bồ Kết điên loạn gầm rú trong phòng, tay nắm lấy tóc tai hỗn độn của mình, tình trạng tựa điên cuồng.

- Mấy năm nay, ta đã làm cái gì.

Đô Tùng mang Bồ Kết dần dần bình tĩnh trở lại, thì thào tự nói:

- Ta trở lại Thổ Phiên thì như thế nào? Lại làm con rối Thổ Phiên Vương mười năm hai mươi năm nữa, mãi đến khi chết già trong thành La Ta?

Sắc mặt Đô Tùng Mang Bồ Kết trắng bệch, hần đẩy cửa phòng ra, lão đảo một chút.

Trác Mã mang theo vài tùy tùng vội vàng lại đỡ hần, lại bị hần dùng lực bỏ qua.

- Vương huynh, chỉ là một cô gái người Đường, huynh cần gì như thế.

Trác Mã cau mày, bím tóc đen nhánh trên đầu run rẩy giật mình.

260. Chương 245: Triều Nghị

Tin tức này cũng chợt truyền bá trong thành Trường An, vô tình, rất nhiều dân chúng Trường An vô hình trung đều đứng một bên Đô Tùng Mang Bồ Kết: trải qua một lần cầu hôn quý dị xen lẫn hài kịch như vậy, ác cảm và cảm giác chán ghét bài xích của người Trường An đối với Tán Phổ Thổ Phiên coi như cũng rơi xuống không ít.

Không hề ít nữ tử Trường An thậm chí cảm thấy, Tán Phổ Thổ Phiên trẻ tuổi này kỳ thật là không tồi, trong người man di có thể xuất hiện nam tử si tình như vậy, thật không dễ dàng!

Tuy rằng Đô Tùng Mang Bồ Kết là Tán Phổ, nhưng gần như người Trường An đều biết, đây chẳng qua là một kẻ đáng thương. So sánh với Đô Tùng Mang Bồ Kết, Tiêu Duệ tự nhiên ở vào chỗ cường thế, mà thông cảm kẻ yếu thế và si tình, trước sau là thiên tính của con người. Cho nên dư luận phát triển từ loại thông cảm Đô Tùng Mang Bồ kết này đã truyền bá ra trong thời gian ngắn nhất, thậm chí còn lan vào trong cung.

Ngay cả Võ Huệ Phi nhìn thấy Tiêu Nguyệt cũng không kìm nổi nói vài câu hay thay Đô Tùng Mang Bồ Kết.

Tiêu Duệ rất bức bối trong lòng, bất luận thế nào, hần quyết định sẽ không để tỷ tỷ kính yêu của mình gả cho một người Thổ Phiên, gả xa đất khách quê người. Bởi vì, loại hôn nhân này có chứa màu sắc chính trị nồng đậm, gần như không có hạnh phúc gì đáng nói, còn có tính nguy hiểm rất lớn.

Ngay sau khi Tiêu Duệ nhiều lần công khai tỏ thái độ, tin tức bát quái về Tiêu Nguyệt và Đô Tùng Mang Bối Kết trong thành Trường An cuối cùng cũng dần dần bình ổn.

Mà lúc này, trong thành Trường An, mùa thu tiêu điều dần dần rời đi, thay vào đó là gió tây bắc lạnh đến thấu xương, mùa đông buồn chán sẽ tới. Mấy ngày nay, bụng Lý Nghi càng lớn thêm, hai tháng nữa, chính là ngày sinh dự tính.

Tiêu Duệ bấm đầu ngón tay tính ngày này, mà hàng ngày, trừ việc mỗi ngày hẩn vào triều đi Đông Cung trợ giúp Lý Kỳ xử lý một ít tạp vụ ra, trên cơ bản đều lưu trong phủ cùng nhóm thê tử như hoa như ngọc của mình.

Chuyện nhà có Dương Ngọc Hoàn, còn có Tiêu Nguyệt giúp đỡ; thương vụ có Chương Cừ Liên Nhi, sự nghiệp từ thiện và ngoại giao có Lý Đăng Không, Lý Nghi chuyên dưỡng thai. Toàn bộ Tiêu gia, thanh nhàn nhất kỳ thật vẫn là Tiêu Duệ.

Khác với các gia đình quyền quý khác, con gái Tiêu gia đều tự có “công việc” sự vụ bận rộn khác nhau. Kỳ thật Tiêu Duệ cũng là ôm một chút tâm tư, cô gái của mình, đều phải “làm việc”. Thứ nhất có thể phong phú cuộc sống của các nàng, thứ hai có thể để các nàng học được việc một mình phụ trách một công việc đừng làm bình hoa và nền cho chính mình; thứ ba còn có thể tránh sự việc không đâu bởi vì nhàn nhã vô sự phát sinh vấn đề, nếu con gái cả ngày ở cùng một chỗ không có chuyện gì, khó tránh khỏi sẽ thêm ghen tuông làm ra chút tính tình nhỏ nhen.

Tuy rằng tình cảm của bốn cô gái Lý Nghi tốt lắm, nhưng Tiêu Duệ muốn tận khả ngăn tránh loại tai họa ngầm trong viện không hợp này.

Như vậy bất kể là đối với Tiêu Nguyệt đối với Tiêu Duệ hay đối với cô gái của hẩn, đều có lợi mà vô hại.

.

.

Tuy rằng Đô Tùng Mang Bối Kết cầu hôn không có kết quả nhưng hẩn về triều là không thể tránh né.

Đạo lý rất đơn giản, dù sao hẩn cũng là Tán Phổ Thổ Phiên, sau khi người Thổ Phiên đã tỏ vẻ thần phục, dường như hoàng đế Đại Đường không có lý do gì tiếp tục giữ hẩn ở lại.

Tuy nhiên, Lý Long Cơ không có ý tứ muốn thả Đô Tùng Mang Bối Kết trở về Thổ Phiên, hẩn chuẩn bị ban bố chiếu thư, Đô Tùng Mang Bối Kết ở Trường An lâu dài. Loại toan tính này, khiến cho đại đa số triều thần Đại Đường phản đối mãnh liệt. Đám người Bùi Khoan nhiều lần dâng tấu, yêu cầu hoàng thượng dùng tấm lòng của Thiên Khả Hãn, thả Tán Phổ Thổ Phiên trở về.

Nếu người Thổ Phiên đã thần phục, triều đình Đại Đường cũng không có lý do gì tiếp tục giam cầm Tán Phổ của người ta. Hơn nữa, Tán Phổ này chẳng qua là một con rối, ở lại Trường An cũng không có tác dụng lớn, ngược lại khiến các quý tộc trong nước Thổ Phiên thao túng quốc chính Thổ Phiên càng thêm chắc chắn. Mà trên thực tế, Quốc tướng Thổ Phiên Đỗ Tán cũng từng sai sứ giả vào thành Trường An, tặng lễ đút lót về phía các đại thần Đại Đường, đặc biệt ngầm bày tỏ chủ trương nghênh đón Đô Tùng Mang Bối Kết trở về Thổ Phiên.

Đây là ý tưởng đám thần tử Đại Đường.

Nhưng trong mắt Lý Long Cơ, bởi vì Tiêu Duệ trông rộng cướp Tán Phổ Thổ Phiên vào Trường An, cục diện chính trị trong nước Thổ Phiên đã xảy ra biến hóa lớn. Hoặc là nói, đang thay đổi về phía hẩn hy vọng nhìn thấy. Nếu thả Đô Tùng Mang Bối Kết trở về, rất có thể sẽ kết thúc loại thay đổi có lợi cho Đại Đường này.

Có con rối Tán Phổ Thổ Phiên ở đây, các đại gia tộc Thổ Phiên duy trì một loại cân bằng, thế lực ai lớn lại nắm Thổ Phiên Vương trên danh nghĩa trong tay, chẳng khác nào nắm giữ đại quyền Thổ Phiên, bởi vậy gia tộc Đỗ Tán có thể thuận lợi tiếp thu gia tộc Đông Tán, trở thành Quốc tướng Thổ Phiên. Nhưng Đô Tùng Mang Bối Kết bỗng nhiên bị mang đi, gia tộc Đỗ Tán liền mất đi chỗ dựa lớn nhất, điều này khiến cho mấy đại gia tộc khác rục rịch. Từ tin tức thám tử hồi báo, hiện giờ trong nước Thổ Phiên đã bộc phát tình trạng rối loạn, xuất hiện cục diện quần hùng cắt cụt.

Đỗ Tấn bận việc ứng phó với các thế lực lớn khác, hẳn đương nhiên hy vọng có thể nhanh chóng nghiền nát Tấn Phổ Thổ Phiên quay trở về, ổn định chắc chắn thế cục trong nước.

Cho nên, nói ngắn gọn, Lý Long Cơ muốn để Thổ Phiên tiếp tục rối loạn.

Nói thật ra, loại suy tính chính trị này, vẫn có điều sáng suốt.

Nhưng dù sao Lý Long Cơ cũng là một đế vương chú trọng hư danh, vô duyên vô cớ giam cầm một Thổ Phiên Vương thân phục, hẳn tự cảm thấy cũng có chút “xấu hổ”. Cho nên khi quần thần cùng chủ trương thả Đô Tùng Mang Bồ Kết trở về, hẳn liền có chút do dự.

Bên cạnh truyền đến tiếng quần thần nghị luận việc này, Lý Long Cơ có chút tâm phiền ý loạn tự day huyệt thái dương của mình.

Hắn nhìn phía Tiêu Duệ, thấy sắc mặt Tiêu Duệ thản nhiên, đang cúi đầu thưởng thức vạt áo triều phục của mình, không khỏi nhún mày, bất mãn nói:

- Tiêu Duệ, đối với việc này khanh có chủ trương gì, nói ra cho trẫm nghe một chút.

Tiêu Duệ cười cười, chậm rãi tiến tới nói:

- Phụ hoàng, nhi thần nghĩ rằng, không ngại thả Tấn Phổ Thổ Phiên trở về.

Nghe xong lời này, đầu mày Lý Long Cơ nhảy dựng.

Kỳ thật Tiêu Duệ ủng hộ chủ trương của Lý Long Cơ, hẳn cũng hy vọng Thổ Phiên có thể tiếp tục nội loạn. Bởi vì chỉ có loại nội loạn này, thực lực Thổ Phiên mới có thể suy yếu tới mức độ lớn nhất.

Nhưng hiện giờ lại có một người, đó là Lý Tông. Sau khi đám người Lý Hiến bị tru sát, Lý Tông không hề động tĩnh, Lũng Hữu một mảnh bình tĩnh, hẳn thậm chí còn dâng thư khiển trách hành vi đại nghịch bất đạo của đám hoàng tộc Lý Hiến. Nhưng cho dù là Lý Long Cơ hay là Tiêu Duệ đều rõ ràng, đây chẳng qua là một loại biểu hiện giả dối, sớm hay muộn hẳn cũng sẽ phát động.

Mà một khi Lý Tông khởi binh phản loạn, chiến tuyến phòng vệ Thổ Phiên sẽ xuất hiện phòng thủ hư không, tất sẽ làm cho một số thế lực lớn Thổ Phiên thừa dịp loạn đục nước béo cò, quấy nhiễu biên giới Đại Đường. Cứ như vậy, trong ngoài đều khốn đốn, Đại Đường liền nguy rồi.

Bởi vậy, Tiêu Duệ tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy loại tình hình này xuất hiện.

- Phụ hoàng, Thổ Phiên không giống Đại Đường, tuy rằng Thổ Phiên do tộc lớn nắm quyền, nhưng Thổ Phiên Vương lại chỉ có thể do kế thừa huyết mạch... Cho nên, Đông Tấn gia tộc đã một tay che trời ở Thổ Phiên hơn mười năm cũng vẫn không có thay thế xưng vương... Bởi vì đã không có Thổ Phiên Vương tồn tại, quốc nội Thổ Phiên bắt đầu rơi vào nội loạn, Đỗ Tấn rơi vào vòng vây của các thế lực gia tộc lớn, trước mắt đã sứt đầu mẻ trán.

Tiêu Duệ trầm giọng nói.

Lý Long Cơ bĩu môi thâm nghĩ: nếu người rõ ràng điểm này, Đô Tùng Mang Bồ Kết này sẽ không thả.

- Nhưng hoàng thượng chính là Khả Hãn, Thổ Phiên sớm nhận triều đình Đại Đường sắc phong, làm sao có thể ở lại Trường An lâu dài? Bất kể về tình hay về lý, đều không thể nào nói nổi.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười, tiếp tục nói.

- Hoàng thượng, Tiêu quận vương nói có lý.

- Hoàng thượng, vẫn nên sớm để Tấn Phổ Thổ Phiên trở về, để hiển đạt Đại Đường.

Lời nói của Tiêu Duệ lập tức khiến cho một số triều thần gom lời.

Lý Long Cơ cười khổ một tiếng, khoát tay áo:

- Nếu như vậy.

Lý Long Cơ còn nói chưa hết lời, đột nhiên lại nghe Tiêu Duệ cất cao giọng nói:

- Phụ hoàng, tạm thời Tán Phổ Thổ Phiên còn chưa thả được!

Lý Long Cơ cảm tức đứng dậy:

- Có chuyện thì nói, không cần ấp a ấp úng!

- Phụ hoàng, nhi thần nghĩ rằng, chúng ta nên cho thế cục Thổ Phiên thêm ít lửa.

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một chút cổ quái nói:

- Phụ hoàng, có thể cho Tán Phổ Thổ Phiên phát ra một đạo chiếu thư về quốc nội Thổ Phiên, giải phóng nông nô trong nước Thổ Phiên.

- Giải phóng nông nô?

Từ ngữ cổ quái này nghe vào trong lỗ tai Lý Long Cơ và quần thần, đều có chút không hiểu ra sao cả.

- Phụ hoàng, các vị đại nhân, bình dân trong nước Thổ Phiên rất ít, đại bộ phận là nông nô, không có đất, chỉ có thể phụ thuộc vào quý tộc lớn bé của Thổ Phiên mà sinh tồn, nhiều thế hệ làm nô. Nếu Tán Phổ Thổ Phiên dùng danh nghĩa Thổ Phiên vương thất, ban phát một đạo chiếu thư đặc xá nông nô, hủy bỏ và suy yếu thế lực chủ nô Thổ Phiên, cho nông nô thân phận bình dân và đất đai, tất sẽ khiến hơn mười vạn nông nô trong nước Thổ Phiên cùng hưởng ứng... Đến lúc đó, Thổ Phiên sẽ càng rối loạn.

Nụ cười cổ quái nơi khóe miệng Tiêu Duệ càng nặng hơn.

Lý Long Cơ trầm ngâm.

Bùi Khoan bỗng nhiên đứng ra, cười lạnh một tiếng:

- Ý tưởng của quận vương chẳng qua là lý luận suông mà thôi.

Tán Phổ Thổ Phiên không có thực quyền, chiếu thư của hần làm sao có thể thi hành trong Thổ Phiên? Về phương diện khác, Tán Phổ Thổ Phiên như nào có thể làm ra loại chiếu thư này? Nếu rời bỏ sự ủng hộ của quý tộc Thổ Phiên, Thổ Phiên Vương này hần còn có thể làm tiếp sao?

Lý Long Cơ cũng đặt ánh mắt nghi hoặc lên người Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ liếc Bùi Khoan, cười cười:

- Có phải lý luận suông hay không, còn phải xem kết quả. Về phần Tán Phổ Thổ Phiên, phụ hoàng, nhi thần nghĩ rằng, hần sẽ đồng ý ban bố đạo chiếu thư này.

Phủ đệ Lý Long Cơ ban cho Đô Tòng Mang Bố Kết là một trạch viện cũ của tông thất hoàng tộc.

Thực tế mà nói, tuy rằng giam cầm hần ở Trường An, nhưng Lý Long Cơ ban thưởng cho hần lại không ít. Trong phủ đệ của hần, bất kể là tôi tớ, hay là đồ dùng, đều dựa theo tiêu chuẩn thân vương Đại Đường, chi phí sử dụng một mực do triều đình Đại Đường gánh vác.

Tiêu Duệ vẫn là lần đầu đến phủ đệ Đô Tòng Mang Bố Kết.

Tôi tớ Thổ Phiên Vương phủ đương nhiên biết Tiêu Duệ đại quý nhân số một trong thành Trường An này, hiện giờ là Tĩnh Nan quận vương, Tiêu đại phò mã. Thấy Tiêu Duệ mang theo hai người hầu đi tới ngoài cửa phủ, hần vội vàng đi bẩm báo.

Để Tiêu Duệ quý quái chính là, rời cửa nghênh đón không phải Đô Tòng Mang Bố Kết, mà là muội muội duy nhất của hần, sứ giả của Thổ Phiên vương thất công chúa Trác Mã. Huyết mạch Thổ Phiên vương thất tới thế hệ Đô Tòng Mang Bố Kết này, người trưởng thành rất thưa thớt, huyết mạch vương thất dòng chính cũng chỉ có hần và Trác Mã hai người.

261. Chương 246: Trác Mã

Bằng trực giác, Tiêu Duệ cảm thấy bụng dạ của công chúa Thổ Phiên này rất sâu, có thể quy về loại phụ nữ không đơn giản. Loại khí chất âm trầm này, xuất hiện trên người một công chúa Thổ Phiên trẻ tuổi, khiến Tiêu Duệ cảm thấy rất buồn cười, trong lòng không tự chủ sinh ra vài phần cảnh giác với nàng.

Khi hẳn đang đánh giá Trác Mã, kỳ thật Trác Mã cũng đang đánh giá thanh niên quyền quý nổi tiếng Đại Đường đã lâu này. Lúc trước đi Tiêu gia cầu hôn thay Đô Tùng Mang Bồ Kết, nàng thậm chí còn chưa kịp nhìn kỹ dung mạo Tiêu Duệ ra sao, đã bị Tiêu Duệ nói mấy câu bị “đuổi” ra ngoài.

Hôm nay gặp lại, thấy Tiêu Duệ khuôn mặt thanh tú, khí chất văn nhã, cử chỉ trầm ổn, giống hệt như trong lời kể, nàng không khỏi âm thầm khen một tiếng.

Khó trách, công chúa Đại Đường thà rằng chung một chồng với cô gái khác, bỏ qua tước vị công chúa, cũng muốn theo hắn, quả nhiên là rỗng trong loài người.

Được Thổ Phiên vương thất ủy thác, lần này Trác Mã tiến đến Trường An, mục đích đương nhiên là đưa Đô Tùng Mang Bồ kết quay về Thổ Phiên. Cho dù làm một con rối ở Thổ Phiên, cũng hơn là bị hoàng đế Đại Đường giam cầm ở Trường An.

- Trác Mã gặp qua Tĩnh Nan quận vương.

Trác Mã cười cúi người thi lễ, đúng là lễ nghi người Đường.

Tiêu Duệ hơi khựng lại, rồi thì lễ:

- Tiêu mỗ cũng gặp qua Trác Mã công chúa.

Hai người khách sáo hai câu rất giả dối, không bao lâu chủ đề được Tiêu Duệ dẫn lên người Đô Tùng Mang Bồ Kết.

Nghe Tiêu Duệ nhắc tới Đô Tùng Mang Bồ Kết, trong mắt Trác Mã phát ra một chút ảm đạm và buồn bực, nàng cúi đầu nói:

- Vương huynh nhà ta đối với lệnh tỷ vừa gặp đã yêu đến nay không thể quên tình... Hiện giờ hình dung tiêu tụy, đã nằm trên giường dậy không nổi.

Tiêu Duệ bĩu môi, không muốn tiếp tục nói về đề tài nhảm chán, chuyển hướng nói đi:

- Hôm nay Tiêu mỗ đến có chuyện quan trọng gặp mặt Thổ Phiên Vương.

- Quận vương nói với ta cũng giống nhau.

Trước mắt Trác Mã sáng ngời, nàng mơ hồ đoán được ý Tiêu Duệ đến. Mà trên thực tế, nàng sớm đã tìm hiểu ra tin tức, trên triều hội Đại Đường đã triển khai nghị luận về vấn đề Đô Tùng Mang Bồ Kết trở về. Mà theo tin tức nàng có được, hoàng đế Đại Đường bước đầu đồng ý thả Đô Tùng Mang Bồ Kết về.

- Ha ha, công chúa có thể làm chủ cho Thổ Phiên Vương sao?

Tiêu Duệ thản nhiên cười.

- Quận vương có lời gì, mời nói đi.

Trác Mã còn không có kịp đáp lời, một bóng dáng cô đơn đi đến.

Tiêu Duệ xem sắc mặt Đô Tùng Mang Bồ Kết tái nhợt, tóc hỗn loạn, bước chân lỏng lẻo, trong mấy ngày gần đây, giống như già đi hơn mười tuổi, không khỏi ngẩn ra, âm thầm nhíu mày.

- Tán Phổ điện hạ.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy.

Đô Tùng Mang Bồ Kết miễn cưỡng nặn ra nụ cười:

- Mời quận vương ngồi.

- Tán Phổ điện hạ, hoàng đế Đại Đường ta có ý thả điện hạ về Thổ Phiên.

Tiêu Duệ chậm rãi nói, nhưng hắn cũng không có nhìn thấy một chút vui mừng trên mặt Đô Tòng Mang Bồ Kết, chỉ chết lặng ồ một tiếng rồi ngậm miệng lại.

Trác Mã khẩn trương cười làm lạnh nói:

- Đa tạ long ân của hoàng đế Đại Đường, Thổ Phiên vương thất vô cùng cảm kích.

Tiêu Duệ gật đầu, hắn cũng không định bụng vòng vo cái gì với Đô Tòng Mang Bồ Kết, nói thẳng:

- Nhưng hoàng thượng ta có một điều kiện, còn xin điện hạ đáp ứng.

Đô Tòng Mang Bồ Kết khoát tay áo:

- Mời nói.

- Điện hạ, con dân Thổ Phiên phần lớn là cuộc sống nô lệ cho quyền quý Thổ Phiên, vô cùng đáng thương... Hoàng thượng rất đức độ, yêu thương dân chúng. Nếu Thổ Phiên đã thần phục Đại Đường, như vậy, vạn dân Thổ Phiên cũng tức là con dân của Thiên Khả Hãn Đại Đường... Vua ta nghĩ rằng, điện hạ hẳn là ban bố một đạo chiếu thư “giải phóng nông nô”, ban cho mười vạn nông nô Thổ Phiên lấy thân phận bình dân và bãi cỏ đất đai, cùng chung thịnh thế thái bình.

Tiêu Duệ còn chưa nói xong, Trác Mã bỗng nhiên đứng dậy cả giận nói:

- Quận vương, ngài đây không phải ép buộc sao? Thổ Phiên ta nhiều thế hệ như vậy, các đại gia tộc và chủ nông nô có được vô số gia nô, có thể nào ban thân phận bình dân cho bọn họ? Đất và nơi chăn nuôi của bọn họ từ đâu mà đến? Đạo chiếu thư này hạ xuống, chẳng phải là Thổ Phiên phải rơi vào nội loạn?

- Công chúa, đây không phải ý tứ Tiêu mỗ, mà là ý chỉ của hoàng đế Đại Đường bệ hạ.

Tiêu Duệ lạnh lùng nói.

Trác Mã hừ một tiếng:

- Đừng tưởng rằng chúng ta là thành ngốc... Chắc hẳn mục đích của các người là muốn để Thổ Phiên tiếp tục nội loạn, Đại Đường cũng dễ bỏ đá xuống giếng.

Tiêu Duệ đột nhiên mỉm cười:

- Nghĩ tới văn học Hán của công chúa không được tốt lắm, hẳn là đục nước béo cò mà không phải bỏ đá xuống giếng, ha ha.

- Tiêu mỗ cũng không muốn vòng vo. Kỳ thật công chúa điện hạ có thể nghĩ, Thổ Phiên nội loạn là chuyện tốt đối với Đại Đường, đối với Thổ Phiên vương thất tất nhiên nói, sao lại không phải một chuyện may mắn?

Tiêu Duệ đứng bước hai bước trong sảnh, lại quay đầu lại:

- Hoặc là điện hạ nói Thổ Phiên vương thất trong quốc nội Thổ Phiên, chẳng qua là con rối, đại quyền của Thổ Phiên đều do đại gia tộc chia cắt nắm giữ, điện hạ không có thực quyền, cũng không có chính quyền. Tiêu mỗ nói khó nghe một chút, nếu điện hạ quay về Thổ Phiên bị khinh bỉ như vậy, không bằng hưởng vinh hoa phú quý ở Trường An.

Thổ Phiên nội loạn, kỳ thật đối với điện hạ mà nói là cơ hội ngàn năm có một. Sau khi điện hạ ban bố chiếu thư, uy vọng của Thổ Phiên vương thất tất sẽ đề cao rất lớn trong dân gian Thổ Phiên. Chỉ cần lợi dụng thật tốt, mười vạn nông nô hy vọng lấy được thân phận bình dân và bãi cỏ đất đai sẽ trở thành chỗ dựa lớn đất để điện hạ đoạt đại quyền với đại gia tộc.

Thực sự mà nói, lời Tiêu Duệ cũng không phải không có đạo lý. Nhưng điều này chỉ dừng lại trên lý luận, nếu muốn trở thành sự thật, không phải là một chuyện dễ dàng. Nhưng nói như thế nào, thật ra đây cũng là một con đường đi để Thổ Phiên vương thất có thể quật khởi một lần nữa.

Nhưng Tiêu Duệ nói nửa ngày, Đô Tòng Mang Bồ Kết xem ra cũng không có hứng thú quá lớn, thậm chí cũng không có nghe vào, chỉ có sắc mặt Trác Mã thay đổi, đang suy xét ý tứ trong lời Tiêu Duệ nói.

Nửa ngày, Trác Mã ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt:

- Quận vương, Đại Đường có phái binh giúp đỡ Vương huynh ta trở về Thổ Phiên hay không? ...Nếu có Đại Đường ủng hộ, chúng ta có thể cân nhắc một kế này.

Tiêu Duệ liếc Trác Mã thật sâu, cảnh giác cảnh giác trong lòng càng thêm đậm hơn: quả nhiên là một cô gái Thổ Phiên không đơn giản, vừa nói đã nói tới chỗ quan trọng rồi. Thoạt nhìn, trên trí tuệ và thủ đoạn chính trị, Tán Phổ Thổ Phiên này còn không bằng muội muội hần.

- Viện này cần gì hỏi, điện hạ là Thổ Phiên Vương triều đình Đại Đường sắc phong, Đại Đường đương nhiên có thể phái quân đưa Thổ Phiên Vương trở về Thổ Phiên. Nhưng Tiêu mỗ đề nghị điện hạ tạm thời không nên về trước, vẫn chờ xu thế nội loạn trong nước tăng lên, chờ các nông nô nổi lên phản kháng, là lúc điện hạ thừa cơ mà về. Đến lúc đó, chỉ cần điện hạ vừa hô một tiếng, tất nhiên có vô số con dân Thổ Phiên cùng hưởng ứng, nghênh đón điện hạ tiến vào thành La Ta.

Tiêu Duệ kiên nhẫn nói xong, quay đầu nhìn Đô Tùng Mang Bồ Kết si ngốc chết lặng, nhú nhú mày:

- Điện hạ, ngài vẫn nghe Tiêu mỗ nói chuyện chứ?

Thanh âm Tiêu Duệ đột nhiên tăng cao, Đô Tùng Mang Bồ Kết đột nhiên cả kinh, sững người lại co rúm vai cái, giữ vững cơ thể cười ảm đạm:

- Kỳ thật lời quận vương nói, lòng ta đều hiểu được. So với việc ta trở về nhận hết uất ức, còn không bằng ở lại Trường An hưởng phú quý... Ta bất lực, ta bất lực mà... Quận vương, có gì ngài nói với Trác Mã đi, nên làm thế nào Trác Mã sẽ làm thay ta, ta mệt mỏi, đi về trước.

Bóng lưng Đô Tùng Mang Bồ Kết lảo đảo ra ngoài phòng, nghe giọng nói gần như tuyệt vọng bất lực của hần, trong lòng Tiêu Duệ cứng lại: Thổ Phiên Vương này.

- Quận vương!

Mây liễu Trác Mã nhú lại, chà chà chân.

Đã nhiều ngày, Đô Tùng Mang Bồ Kết hoàn toàn mất đi hứng thú với kế hoạch to lớn chấn hưng của Thổ Phiên vương thất, bắt đầu chậm rãi trở nên suy sút, thậm chí đề xuất không muốn trở về, điều này khiến cho lòng Trác Mã nóng như lửa đốt. Nhưng không có cách nào, nàng hiểu rất rõ huynh trưởng này của mình. Nghiêm khắc mà nói, hần cũng không phải một người am hiểu quyền mưu, chỉ có điều lưng đeo toàn bộ áp lực trầm trọng phục hưng Thổ Phiên vương thất, không thể không nỗ lực, dồn hần thử dồn dập.

Đô Tùng Mang Bồ Kết dựa lưng vào cây già trong viện, vô lực nhìn vòm trời xanh, trái tim cũng giống như rơi xuống, không nhắc nổi thân mình.

Ngày đó bị Tiêu Duệ hung hăng đả kích thông suốt ở Tiêu gia, trực tiếp khiến hần mất đi tin tưởng đối với tương lai. Đúng vậy, một con rối vương có thể có thể không như hần, trở về thì có thể như thế nào? Phục hưng Thổ Phiên vương thất? Nhớ tới khuôn mặt làm người ta chán ghét của Đỗ Tán kia, nhớ tới cha con Đông Tán nắm giữ quốc chính Thổ Phiên hơn mười năm, nhớ tới từ khi mình đăng vị tới nay ảm ức và vô lực, hần càng thêm bi ai, càng thêm vô lực, cũng càng thêm chán ghét loại cuộc sống không có gì hy vọng.

Hần gần như có thể đoán được quỹ tích cuộc sống trở về Thổ Phiên: lấy một cô gái của một đại gia tộc làm vương hậu, sau đó sinh vài đứa con, lập một vương vương làm thái tử, cuối cùng nhìn bầu trời nhỏ trong vương cung già đi trong thành La Ta, cuối cùng, con của hần sẽ tiếp tục kéo dài quỹ đạo cuộc đời của hần, trở thành con rối vương mới.

Tiêu Duệ thở dài.

Trác Mã cắn răng, buồn bã nói:

- Xin quận vương chuyển tấu hoàng đế Đại Đường bệ hạ, vương huynh ta sẽ ban bố đạo chiếu thư kia.... Nhưng xin hoàng đế bệ hạ giữ lời nói, sớm phái binh hộ vệ vương huynh ta về nước.

Tiêu Duệ vừa mới về tới nhà không tới nửa canh giờ, thủ hạ hần là tổ chức tình báo bí mật “Tửu Đồ” đưa tin tức tới, nói là Tán Phổ Thổ Phiên đột nhiên vào cung cầu kiến hoàng đế, cùng đi, còn có công chúa Thổ Phiên Trác Mã kia.

Tiêu Duệ vừa động trong lòng, thầm nghĩ:

- Bọn họ muốn điều gì? Chẳng lẽ, mới rồi tất cả biểu hiện của Đô Tùng Mang Bồ Kết là diễn trò cho mình xem? Không, không, dường như cũng không đúng. Xem bộ dáng nắn lòng thoái chí của Đô Tùng Mang Bồ Kết, cũng không giống như làm bộ.

Hắn đang cân nhắc, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gọi ngạc nhiên vui mừng của Tú Nhi. Đi ra cửa, biết được một tin tức khiến hắn cảm thấy có chút không ngờ. Hắn không kìm lòng nổi mà nhú mày, nhưng trên mặt liền hiện lên nụ cười thản nhiên, nhẹ nhàng hỏi:

- Tú Nhi, thông tri Ngọc Hoàn chưa?

Công chúa Thổ Phiên này khuôn mặt thanh tú, dáng người thon thả nhưng mà dung mạo kém khá xa so với bốn cô gái Dương Ngọc Hoàn, cho dù so sánh với A Đại, hình thể cũng thấy không bằng. Những điều này thì thôi, chỉ có điều trên người Trác Mã mơ hồ phát ra một loại khí chất âm trầm, Tiêu Duệ không thích lắm.

Bằng trực giác, Tiêu Duệ cảm thấy bụng dạ của công chúa Thổ Phiên này rất sâu, có thể quy về loại phụ nữ không đơn giản. Loại khí chất âm trầm này, xuất hiện trên người một công chúa Thổ Phiên trẻ tuổi, khiến Tiêu Duệ cảm thấy rất buồn cười, trong lòng không tự chủ sinh ra vài phần cảnh giác với nàng.

Khi hắn đang đánh giá Trác Mã, kỳ thật Trác Mã cũng đang đánh giá thanh niên quyền quý nổi tiếng Đại Đường đã lâu này. Lúc trước đi Tiêu gia cầu hôn thay Đô Tùng Mang Bồ Kết, nàng thậm chí còn chưa kịp nhìn kỹ dung mạo Tiêu Duệ ra sao, đã bị Tiêu Duệ nói mấy câu bị “đuối” ra ngoài.

Hôm nay gặp lại, thấy Tiêu Duệ khuôn mặt thanh tú, khí chất văn nhã, cử chỉ trầm ổn, giống hệt như trong lời kể, nàng không khỏi âm thầm khen một tiếng.

Khó trách, công chúa Đại Đường thà rằng chung một chồng với cô gái khác, bỏ qua tước vị công chúa, cũng muốn theo hắn, quả nhiên là rỗng trong loài người.

Được Thổ Phiên vương thất ủy thác, lần này Trác Mã tiến đến Trường An, mục đích đương nhiên là đưa Đô Tùng Mang Bồ kết quay về Thổ Phiên. Cho dù làm một con rối ở Thổ Phiên, cũng hơn là bị hoàng đế Đại Đường giam cầm ở Trường An.

- Trác Mã gặp qua Tĩnh Nan quận vương.

Trác Mã cười cúi người thi lễ, đúng là lễ nghi người Đường.

Tiêu Duệ hơi khựng lại, rồi thì lễ:

- Tiêu mỗ cũng gặp qua Trác Mã công chúa.

Hai người khách sáo hai câu rất giả dối, không bao lâu chủ đề được Tiêu Duệ dẫn lên người Đô Tùng Mang Bồ Kết.

Nghe Tiêu Duệ nhắc tới Đô Tùng Mang Bồ Kết, trong mắt Trác Mã phát ra một chút âm đạm và buồn bực, nàng cúi đầu nói:

- Vương huynh nhà ta đối với lệnh tỷ vừa gặp đã yêu đến nay không thể quên tình... Hiện giờ hình dung tiêu tụy, đã nằm trên giường dậy không nổi.

Tiêu Duệ bĩu môi, không muốn tiếp tục nói về đề tài nhảm chán, chuyển hướng nói đi:

- Hôm nay Tiêu mỗ đến có chuyện quan trọng gặp mặt Thổ Phiên Vương.

- Quận vương nói với ta cũng giống nhau.

Trước mắt Trác Mã sáng ngời, nàng mơ hồ đoán được ý Tiêu Duệ đến. Mà trên thực tế, nàng sớm đã tìm hiểu ra tin tức, trên triều hội Đại Đường đã triển khai nghị luận về vấn đề Đô Tùng Mang Bồ Kết trở về. Mà theo tin tức nàng có được, hoàng đế Đại Đường bước đầu đồng ý thả Đô Tùng Mang Bồ Kết về.

- Ha ha, công chúa có thể làm chủ cho Thổ Phiên Vương sao?

Tiêu Duệ thản nhiên cười.

262. Chương 247: Dương Tam Tỷ Vào Kinh

Dương Ngọc Hoàn vẫn nhớ mẫu thân già ở Ích Châu. Mặc dù hiện giờ Dương mẫu ở Ích Châu, có Dương tam tỷ chiếu cố và Dương Quát phụng dưỡng, áo mặc đồ ăn sung túc, cuộc sống cũng rất tốt. Cho nên, Dương Ngọc Hoàn từng đề cập qua với Tiêu Duệ, muốn đón mẫu thân tới cùng sống ở Trường An.

Tiêu Duệ đương nhiên sẽ không phản đối, chỉ có điều Tiêu Duệ thật không ngờ, Dương tam tỷ cũng tới cùng, càng thật không ngờ chính, cách ba năm, Dương tam tỷ vẫn không có lập gia đình, vẫn mang theo con sống cùng mẹ già như trước.

Mẫu thân và Dương tam tỷ vào kinh, mấy nữ chủ nhân Tiêu gia tự nhiên là đi ra nghênh đón. Dù sao đây là mẫu thân Dương Ngọc Hoàn, là trưởng bối của các nàng, cho dù là Lý Nghi thân thể không thuận lợi, cũng chống thân dậy tới cửa phủ nghênh đón.

Phủ đệ Tiêu gia rất nhiều viện lạc, rộng lớn tinh mịch, Dương Ngọc Hoàn rất nhanh làm cho người ta thu dọn một viện riêng để Dương mẫu và Dương tam tỷ sống một mình, phân công vài thị nữ chiếu cố.

Tiêu Duệ chậm rãi ra khỏi phòng, đi tới tiểu viện Dương mẫu ở lại. Cho dù như thế nào, mẹ vợ đã đến, làm con rể, đi tới vẫn an là lễ tiết cơ bản. Chỉ có điều Tiêu Duệ có chút do dự, không biết như thế nào, hần hơi đau đầu khi gặp Dương tam tỷ. Nghĩ tới gương mặt kiều mỵ của người kia, và thân thể thiếu phụ thành thực nóng bỏng, hần rùng mình không rõ lý do.

Cho nên, khi mấy cô gái Dương Ngọc Hoàn nghênh đón vô cùng náo nhiệt, hần cố ý tránh né.

.

.

Tiểu viện Dương mẫu náo nhiệt một ngày, liền khôi phục u tĩnh ngày xưa. Lý Nghi mang thai trong người, hàn huyên một chút với Dương mẫu và Dương tam tỷ, liền về phòng nghỉ tạm; Lý Đằng Không vốn không quen Dương mẫu, thấy Lý Nghi rời đi cũng cười cáo từ; chỉ có Chương Cửu Liên Nhi quen biết mẹ con Dương gia khi ở Ích Châu, hiện giờ còn lưu lại trong phòng tán gẫu chút chuyện nhà cũ Ích Châu cùng Dương mẫu và Dương Ngọc Hoàn.

Sau khi đứng do dự thật lâu ngoài cửa viện, cuối cùng Tiêu Duệ vẫn đi vào trong viện.

Tiểu viện này trong nội viện rất gần chỗ Tiêu Duệ và các phu nhân hần, nguyên bản là phòng khách trước kia lưu lại, mẹ con Dương gia đến vừa lúc vào ở, tiểu viện u tĩnh trong phòng bố trí lịch sự tao nhã, cũng thích hợp tính tình Dương mẫu.

Trong viện có một gốc cây hoa quế, giờ phút này dưới tàng cây hoa quế điêu tàn, một đứa bé hơn bốn tuổi đang ngồi ở đó, hưng trí bừng bừng nhìn xem dọn nhà.

Đứa bé thấy động tĩnh liền khiếp sợ đứng dậy, vội vàng liếc Tiêu Duệ một cái, rồi cúi đầu. Đứa bé này mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng vô cùng đáng yêu, chỉ có điều trong thần sắc cử chỉ có chút “rụt rè”, thoạt nhìn tính cách rất là hướng nội.

Tiêu Duệ đoán được, đây đại khái là con trai của Dương tam tỷ, là đứa con nhà lang quân Bùi gia mồ côi từ trong bụng mẹ.

Tiêu Duệ đi nhanh tới, hạ thấp người, mỉm cười nói:

- Bé con, con là Bùi Quân sao?

Tiêu Duệ nắm tay đứa bé một phen, nhưng đứa bé kia rõ ràng lại có chút hoảng loạn, dùng sức rút về vài cái, thấy không động, đôi mắt liền đỏ lên khóc hô một tiếng:

- Mẫu thân.

Tiêu Duệ xấu hổ buông lỏng tay ra còn không có kịp dụ dỗ hần, một làn gió thơm thổi qua, một thiếu phụ dung mạo diễm lệ đáng người nóng bỏng liền vọt ra từ trong phòng, mà đứa bé thì lập tức quay đầu nhào vào trong lòng nàng.

Tiêu Duệ xoa tay, thản nhiên hô:

- Tam tỷ, đây là con của tỷ à, ta nói chuyện với nó, không nghĩ tới nó rụt rè như vậy.

Dương tam tỷ không nói gì, hai tay nhẹ nhàng vỗ bả vai Bùi Quân, mà cặp mắt dịu dàng quyền rũ như nước thì nhìn thẳng dừng trên khuôn mặt phóng khoáng từ từ thành thực của Tiêu Duệ, thần sắc có chút phức tạp, cũng có chút mê ly.

Tiêu Duệ không kìm nổi lùi ra sau một bước, cười cười.

Đột nhiên thần sắc trên mặt xinh đẹp Dương tam tỷ thay đổi, khom người thi lễ với Tiêu Duệ, buồn bã nói:

- Hơn hai năm không thấy, phong tư muội phu như trước, hiện giờ đã là đại quý nhân trong kinh rồi... Dương tam tỷ mẹ góa con côi, sống nhờ Tiêu gia, mong rằng Tiêu quận vương quan tâm nhiều hơn, mẹ con tam tỷ vô cùng cảm kích.

- Quân nhi, tiến lên bái kiến quận vương đi.

Dương tam tỷ nhẹ nhàng nói.

Đứa nhỏ kia lau nước mắt một phen, do dự một hồi, tiến lên phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất theo quy củ, cúi đầu mà hô non nớt:

- Bùi Quân bái kiến Tĩnh Nan quận vương.

Tiêu Duệ có chút xấu hổ, vội vàng nâng Bùi Quân dậy, Dương Ngọc Hoàn xuất hiện ở cửa phòng, sáng giọng:

- Tam tỷ, Tĩnh Nan quận vương cái gì, tỷ hẳn là để Quân nhi gọi dương mới đúng chứ.

Khóe miệng Dương tam tỷ nhướng lên, quay đầu lại cười nói:

- Muội tử, Tiêu đại quận vương của chúng ta hiện giờ quyền khuynh triều dã, người gặp người kinh, chúng ta dân chúng đầu trọc này.

Tiêu Duệ nhướn mày, cũng không nói gì nữa, gặp thoáng qua Dương tam tỷ, đã vào nhà thỉnh an Dương mẫu, còn nói vài câu hỏi thăm ân cần, lại vội vàng rời đi.

Nhìn bóng lưng Tiêu Duệ vội vàng quay lại, trong lòng Dương tam tỷ lại càng cô đơn, trong thần sắc lời nói mang theo vài phần si mê ai oán, Dương mẫu xem ở trong mắt, thở dài trong lòng.

Chính mình hiểu rõ con gái mình, lâu như vậy, Dương tam tỷ vẫn không chịu lập gia đình, trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, Dương mẫu nào không biết. Nguyên bản, nếu Dương tam tỷ vẫn “khăng khăng một mực”, Dương mẫu cảm thấy nói với Dương Ngọc Hoàn, để hai chị em các nàng cùng nhau cũng không phải chuyện lớn gì. Chỉ có điều hiện giờ Tiêu Duệ quyền cao chức trọng, lấy đầu là tiểu thư khuê các cao quý, có thể chấp nhận tam tỷ người quả phụ mang theo đứa nhỏ này sao?

Dương mẫu liếc Dương tam tỷ, ôm Bùi Quân đang sợ hãi vào lòng, thì thào nói một câu:

- Đứa bé số khổ.

Cũng không biết là nói Bùi Quân, hay là thở dài vì Dương tam tỷ.

Dương Ngọc Hoàn biết rõ trong lòng, nhưng giả hồ đồ.

Dương tam tỷ yên lặng ngồi bên Dương mẫu, trong tay cầm lấy một chuỗi hạt châu Dương Ngọc Hoàn vừa mới đưa cho nàng, ghé vào ánh trắng xuyên qua cửa sổ cẩn thận đánh giá. Dưới ánh hào quang của viên ngọc châu phản xạ, Dương mẫu rõ ràng thấy được một chút nước mắt ở khóe mắt nàng.

Dương tam tỷ cúi đầu xuống trong tiếng thở dài của Dương mẫu.

Kỳ thật, mấy năm nay, nàng đã muốn dứt khoát gả mình đi. Nhưng, chỉ cần trong lòng vừa sinh ra ý nghĩ này, trong đầu liền hiện ra gương mặt tuấn kiệt kia của Tiêu Duệ. So sánh với Tiêu gia muội phu tài danh hơn người nổi danh khắp Đại Đường, dường như tất cả nam tử thế gian mà nàng gặp đều giống như gà đất chó sứ.

Dương Ngọc Hoàn cố ý tránh né vấn đề xấu hổ này, nàng đứng dậy cười cười:

- Mẫu thân, ngài an tâm ở đây, con gái còn có chút việc vặt vãnh, buổi chiều sẽ lại đến vấn an mẫu thân.

Dương mẫu gật đầu:

- Con đi đi, con xử lý việc nhà của một gia đình lớn như vậy, cũng không dễ dàng. Đi thôi đi thôi, không cần lo cho mẹ, bên người mẹ còn có những nha hoàn này, còn có Dương tam tỷ, con cũng không phải quan tâm.

Dương Ngọc Hoàn đi hai bước rồi, đột nhiên lấy tấm chi phiếu từ trong lòng ra đưa cho Dương mẫu:

- Mẫu thân, tiền này ngài cùng Tam tỷ thu trước, ngày thường muốn mua những thứ gì, thì phái người đi mua.

Thấy Dương mẫu nhận lấy, lúc này Dương Ngọc Hoàn mới duyên dáng mà đi.

Dương mẫu vỗ bả vai Bùi Quân trong lòng, nhìn Dương tam tỷ cúi đầu không nói:

- Dương tam tỷ, Trường An không giống Ích Châu, hiện giờ Tiêu gia nhà lớn nghiệp lớn, trong nhà này, không chỉ có muội muội con, còn có công chúa tiểu thư, về sau con.

Dương tam tỷ run lên trong lòng, lại lạnh nhạt, miễn cưỡng nhìn xuống nước mắt sắp rơi khỏi hốc mắt, quay đầu đi chỗ khác:

- Mẹ ngài yên tâm đi, Dương tam tỷ biết chừng mực... Con chẳng qua là thân phận quả phụ đề tiện mang theo con nhỏ, người ta sao có thể coi trọng.

Dương mẫu thở dài một tiếng, đưa ánh mắt về phía Bùi Quân trong lòng.

Tâm tình Tiêu Nguyệt gần đây dần dần vui vẻ lên, nhìn biểu hiện, dường như nàng đã ra khỏi bóng ma “ly hôn”.

Có nàng hỗ trợ, Dương Ngọc Hoàn quản lý việc nhà cũng thoải mái rất nhiều, tới thị nữ Tiêu gia, cũng đều biết Tiêu Nguyệt là tỷ tỷ Tiêu Duệ kính trọng, không ai dám chậm trễ nàng, so sánh ra, thật ra Tiêu Nguyệt ở Tiêu Duệ có “lực uy hiếp” hơn Dương Ngọc Hoàn.

Tú Nhi thấy Tiêu Nguyệt kéo tay áo lên phơi đồ trong viện, không khỏi vội vàng chạy tới cười nói. Vừa muốn tiếp đón lại xấu hổ ngậm miệng lại, nàng luôn xưng hô Tiêu Nguyệt là “Vương phu nhân”, nhưng hôm nay nàng đã chia đường với Vương Ba, xưng hô kia hiển nhiên không có tiện kêu nữa.

Tiêu Nguyệt tự nhiên là hiểu được Tú Nhi nghĩ gì trong lòng, nàng khẽ mỉm cười:

- Tú Nhi, muội cứ gọi ta là tỷ tỷ giống như những người khác đi.

- Tú Nhi sao dám.

Tú Nhi có chút vui sướng, lại có chút chần chừ.

- Có cái gì không dám, tỷ muội chúng ta sống cùng nhau cũng không ngăn, ta khi nào coi muội như hạ nhân?

Tiêu Nguyệt thò tay gõ trán Tú Nhi.

Tú Nhi cảm kích liêu Tiêu Nguyệt, nhẹ nhàng kéo áo nàng:

- Tỷ tỷ, việc này có tới tới đến làm, về sau tỷ không cần phải tự mình sờ vào.

Tiêu Nguyệt lắc đầu:

- Việc nhắc tay, còn cần người khác tới làm sao? Đúng rồi, Tú Nhi, một lát muội theo giúp ta cùng gặp mẫu thân và tam tỷ Ngọc Hoàn. Họ đến Trường An lại ở nhờ Tử Trường, ta làm tỷ tỷ không tới xem cũng nói quá đi.

- Vâng.

Tú Nhi nhu thuận đáp lời, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì không khỏi cười ha ha:

- Đúng rồi, tỷ tỷ, hai ngày này trong thành Trường An truyền ra, Thổ Phiên Vương kia thần hồn điên đảo cơm nước không nghĩ vì tỷ tỷ, nghe nói còn nằm trên giường không dậy nổi đâu.

Tiêu Nguyệt nhíu mày, cũng nhớ tới khuôn mặt thanh tú của thanh niên Thổ Phiên ngày đó. Đối với Đô Tùng Mang Bồ Kết, Tiêu Nguyệt cũng chỉ có ấn tượng một lần gặp mặt, chưa nói tới tốt, cũng chưa nói tới xấu, chỉ có điều gần đây bỗng nhiên nghe được Thổ Phiên Vương này hình như mê luyện mình điên cuồng, nàng cũng cảm thấy có chút không hiểu ra sao cả.

Nàng sẵn giọng:

- Quý nha đầu, đừng nghe bọn họ, ta cũng không có khả năng tái giá nữa. Cho dù là lập gia đình, thì như nào lại gả cho người Thổ Phiên.

Tú Nhi mỉm cười ha ha.

Hai nàng đang nói chuyện, một thị nữ vội vàng đi tới, nhỏ giọng nói bên tai Tú Nhi vài câu. Tú Nhi ngẩn ra tiện, tiếp đó lại cười hì hì:

- Tỷ tỷ, thật đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, công chúa Thổ Phiên Trác Mã muội muội Thổ Phiên Vương kia cầu kiến, đặc biệt nói muốn gặp mặt tỷ tỷ ngài.

Tiêu Nguyệt trừng mắt liếc Tú Nhi:

- Tú Nhi, muội trả lời nàng, nói ta không ở trong phủ.

Tú Nhi ồ một tiếng, xoay người đi, lại nghe Tiêu Nguyệt chặn chừ nói:

- Chẳng qua, Tỷ Nhi, cuối cùng là công chúa Thổ phiên, muội nói ta trả lời nàng như vậy, có thể mang đến phiền toái cho Tử Trường hay không?

263. Chương 248: Ngoài Mềm Trong Cứng

- Không thể nào, hẳn vậy. Chẳng qua, nếu nàng đến đây, gặp nàng cũng không ngại, muội đoán, chắc chắn nàng đến cầu hôn cho ca ca nàng, hì hì.

Tiêu Nguyệt nhíu mày:

- Vậy tỷ đi gặp nàng. Đi, Tú Nhi, muội đi theo giúp tỷ.

Dứt lời, mặc kệ Tú Nhi tự nguyện hay không, Tiêu Nguyệt dắt Tú Nhi đi ra phòng khách ngoại phủ.

Trác Mã lẳng lặng mà đứng chờ ở trong phòng khách ngoại phủ Tiêu gia, giữa đầu nhìn bài thơ “hỏi thể gian tình là chi” truyền xúng khắp Đại Đường của Tiêu Duệ treo trong phòng khách, trên mặt hiện lên một chút tán thưởng nhàn nhạt. Nàng không giống với quý tộc Thổ Phiên khác, nàng rất ngưỡng mộ văn hóa Đại Đường, thuở nhỏ đã học tập văn tự thi thư Đại Đường, còn có vài phần tài nghệ.

Năm đó Văn Thành công chúa gả vào Thổ Phiên, mang theo rất nhiều thi thư điển tịch văn hóa Trung Nguyên, trừ công tượng đi theo ra, còn có không ít người đọc sách. Con cháu những người đọc sách này mặc dù đang sinh sôi nảy nở ở Thổ Phiên, nhưng vẫn không có quên cội nguồn, đều duy trì truyền thống văn hóa Hán của mình. Trong đó, không thiếu một số người tiến vào môn đình quý tộc Thổ Phiên làm giáo viên dạy Hán văn.

Giáo sư Hán văn của Trác Mã, chính là con cháu một văn nhân tùy tùng của Văn Thành công chúa năm đó.

Lúc trước một cảnh “chuyện xưa” Tiêu Duệ kháng chỉ từ hôn trong cung, sớm đã truyền bá ở Đại Đường thậm chí là những nước man di phụ thuộc xung quanh. Trác Mã nhẹ nhàng ngâm ca từ của bài thơ này, liền tưởng tới “chuyện xưa trong truyền thuyết”, cũng cảm thấy thốn thức.

Một con người chí tình chí nghĩa như vậy, không ngờ lẫn lộn trong triều đình Đại Đường mây mưa thất thường có được quyền thế khiến thế người ta phải ngưỡng nhìn, thật sự là không thể tin nổi. Trác Mã âm thầm nghĩ, lại nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Trác Mã bỗng nhiên quay đầu, ngưng mắt nhìn lại.

Thấy một thiếu phụ áo trắng dáng người cao gầy chậm rãi đi tới, phía sau còn đi theo một thị nữ thanh tú xinh đẹp. Dung mạo thiếu phụ này chưa nói tới khuynh quốc khuynh thành, Trác Mã tự nhận nếu chỉ luận dung nhan cũng không thua nàng, nhưng trên người thiếu phụ này có một loại khí chất cực kỳ đoan trang dịu dàng, làm cho người ta vừa thấy khó quên.

Trác Mã biết, đây là Tiêu Nguyệt tỷ tỷ của Tiêu Duệ khiến cho Vương huynh mình thần hồn điên đảo.

Nàng vội vàng đi tới phía trước, dùng lễ nghi của con gái người Đường thi lễ với Tiêu Nguyệt:

- Trác Mã gặp qua phu nhân.

Tiêu Nguyệt thản nhiên cười, đáp lễ:

- Tiêu Nguyệt chẳng qua là một cô gái dân gian, nào dám nhận lễ của công chúa Thổ Phiên điện hạ? Mời công chúa ngồi, Tú Nhi, lo pha trà.

.

.

Trác Mã lẳng lặng mà nhìn Tiêu Nguyệt vẻ mặt trầm tĩnh, chau chuốt cảm xúc của chính mình, nhưng nhất thời cũng không biết há mồm nói với Tiêu Nguyệt thế nào. Hôm nay nàng đăng môn, đương nhiên là vì Đô Tùng Mang Bồ Kết. Trải qua mấy ngày quan sát, nàng xác định Vương huynh nhà mình đã đắm rề tình với Tiêu Nguyệt. Nàng muốn thử một chút, Tiêu Nguyệt có khả năng gả vào Thổ Phiên vương thất hay không.

Nếu có loại khả năng này, nàng sẽ không tiếc trả giá hết cả, để Đô Tùng Mang Bồ Kết được như thỏa mãn mong muốn. Lúc trước nàng cùng bá kiến hoàng đế Đại Đường với Đô Tùng Mang Bồ Kết, thiếu chút nữa nàng đã muốn khẩn cầu hoàng đế Đại Đường trực tiếp ban hôn. Nhưng suy xét đến thái độ cực kỳ kiên quyết của Tiêu Duệ, vì không để Tiêu Duệ phẫn nộ, nàng vẫn kiềm chế ý nghĩ này.

Nhưng nàng không thể trở mắt nhìn Đô Tùng Mang Bồ Kết vì một cô gái Tiêu Nguyệt mà rơi xuống như vậy. Hắn là Thổ Phiên Vương, lưng đeo trọng trách quật khởi của Thổ Phiên vương thất, như nào có thể như vậy. Cho nên, nàng đã tới đây, tránh Tiêu Duệ trực tiếp tới cầu kiến Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt không nói gì, trên mặt nở nụ cười.

- Phu nhân, tuy rằng Vương huynh nhà ta là người Thổ Phiên, nhưng phẩm tính hắn cao thượng văn võ song toàn... Hơn nữa một mảnh tình thâm đối với phu nhân, nếu phu nhân đồng ý gả cho vương huynh nhà ta, ta có thể thay thế vương huynh hứa hẹn, phu nhân nhất định sẽ trở thành Vương hậu Thổ Phiên.

Trác Mã chậm rãi nói, trong mắt phát ra một chút nóng bỏng, nghe giọng nói cực kỳ chân thành.

Tiêu Nguyệt sớm đã chuẩn bị tâm lý. Sở dĩ nàng đồng ý gặp Trác Mã, thứ nhất là không muốn thất lễ, thứ hai là muốn trực tiếp từ chối nàng, tránh cho Thổ Phiên Vương kia còn mang loại si tâm vọng tưởng này.

- Công chúa, Tiêu Nguyệt chỉ là một dân nữ Đại Đường tầm thường, thật sự không dám trèo cao vương thất Thổ Phiên, càng không xứng với Thổ Phiên Vương tôn quý... Còn nữa, lòng hôn nhân của Tiêu Nguyệt đã tựa tro tàn, đã sớm cắt đứt ý niệm lập gia đình, mong rằng công chúa điện hạ chuyển cáo Thổ Phiên Vương, chuyện này thật sự là không có khả năng.

Tuy rằng giọng điệu Tiêu Nguyệt nhẹ nhàng thông thả, nhưng cực kỳ kiên định.

Trác Mã thật không ngờ Tiêu Nguyệt lại hoàn toàn từ chối, hơn nữa thái độ kiên định như vậy, không thể quay đầu.

Nàng nhíu mày:

- Phu nhân có thể cân nhắc thêm một chút hay không, vương huynh nhà ta là thật lòng ái mộ phu nhân... Hay là, phu nhân ghét bỏ người Thổ Phiên chúng ta?

Tiêu Nguyệt chậm rãi đứng dậy, thản nhiên nói:

- Tiêu Nguyệt không dám. Chỉ có điều Tiêu Nguyệt chỉ là dân nữ tầm thường, thật sự không xứng với Thổ Phiên Vương tôn quý, việc này đừng nên nhắc lại. Cho dù Tiêu Nguyệt muốn gả, cũng sẽ chỉ gả cho người thường.

- Phu nhân chính là tỷ tỷ của Tĩnh Nan quận vương Đại Đường, vừa vặn môn đăng hộ đối với vương huynh ta, sao lại nói tới dân nữ?

Trác Mã thở dài:

- Chắc chắn phu nhân là chương mắt Thổ Phiên chúng ta.

- Tử Trường nhà ta là Tử Trường nhà ta, Tiêu Nguyệt là Tiêu Nguyệt. Từ đầu tới cuối, Tiêu Nguyệt chưa từng có tâm tư dựa vào em trai mà cao quý, bất kể hiện tại hoặc là tương lai, Tiêu Nguyệt đều là một dân nữ Đại Đường tầm thường, như thế mà thôi. Công chúa điện hạ, Tiêu Nguyệt còn chút việc vặt quần thân, như vậy cáo từ.

Tiêu Nguyệt khoát tay áo, chậm rãi bước đi:

- Tú Nhi, tiễn khách đi.

Thấy Tiêu Nguyệt có ý tứ đuổi mình đi, Trác Mã không khỏi có vài phần cảm tức, nàng bỗng nhiên đứng dậy cất cao giọng nói:

- Phu nhân, ta có thể đi xin ý chỉ của hoàng đế Đại Đường, xin hoàng đế ban hôn!

Lời này của Trác Mã có vài phần sắc thái uy hiếp.

Tiêu Nguyệt nghe vậy dừng bước lại, gương mặt vốn tràn đầy tươi cười, nụ cười chợt tắt. Tuy rằng Tiêu Nguyệt đối nhân xử thế khiêm tốn, tính tình dịu dàng, nhưng thực chất bên trong nàng cũng là một cô gái cao ngạo, ngoài mềm trong cứng, thấy không ngờ công chúa Thổ Phiên này lấy hoàng đế ban hôn để áp chế chính mình, trong lòng cũng sinh ra vài phần tức giận.

Miệng nàng bĩu ra, thản nhiên nói:

- Hoàng đế bệ hạ như nào lại lo lắng việc của Tiêu Nguyệt loại dân nữ này, Tiêu Nguyệt đề nghị công chúa điện hạ vẫn không nên lãng phí nước miếng. Tiêu Nguyệt nói không lấy chồng, chính là không lấy chồng. Tú Nhi, tiễn khách.

=====

Trác Mã buồn bực mà dẫn theo tùy tùng của mình rời khỏi Tiêu gia, dưới bậc thềm cao lớn ở Tiêu gia, nàng lại phát hiện Tiêu Duệ vẻ mặt âm trầm.

- Quận Vương?

Trác Mã duyên dáng đi tới.

- Công chúa đến Tiêu gia ta, đánh chủ ý gì, Tiêu mỗ biết rõ trong lòng. Chúng ta giữa người mất sáng không nói tiếng lòng, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý gả tỷ tỷ vào Thổ Phiên, điểm này không thương lượng được.

Đương nhiên, nếu tỷ tỷ nhà ta đồng ý, Tiêu mỗ cũng không phản đối. Nhưng hôm nay ngài cũng nghe được, thái độ tỷ ta cực kỳ kiên quyết, sau này loại chuyện này đừng nhắc lại nữa.

Tiêu Duệ chấp tay, lạnh lùng nói.

- Không nghĩ tới quận vương vẫn là một người cổ lậu như thế. Gả vào Thổ Phiên thì như thế nào? Lệnh tỷ trẻ tuổi xinh đẹp như thế, chẳng lẽ quận vương còn muốn để cả tỷ ấy cả đời canh ở Tiêu gia không lấy chồng phải không?

Bị Tiêu Duệ nói một câu trắng ra như vậy, Trác Mã không kìm nổi cười lạnh nói.

- Hạnh phúc của tỷ tỷ, Tiêu mỗ đương nhiên ghi nhớ trong lòng, chỉ có điều đó là chuyện tình của Tiêu gia chúng ta, không có một chút quan hệ với Thổ Phiên và công chúa điện hạ.

Tiêu Duệ ung dung nói.

- Về phần loại suy nghĩ cố ý muốn vào cung cầu hoàng thượng ban hôn này của công chúa, Tiêu mỗ xin khuyên công chúa hay là thôi đi, nếu không, đừng trách Tiêu mỗ không nói đạo nghĩa.

Giọng nói Tiêu Duệ nhảy mắt âm trầm xuống:

- Tiêu mỗ nhắc lại một lần, tỷ tỷ nhà ta tuyệt đối không gả vào Thổ Phiên. Nếu công chúa khư khư cố chấp như thế, Tiêu mỗ cũng có đối sách, không tin, chúng ta liền chờ xem.

Lời Tiêu Duệ nói không có nửa điểm khách khí. Mới vừa rồi, lúc Tiêu Nguyệt gặp Trác Mã, hắn liền tránh ở ngoài phòng. Câu uy hiếp vào cung cầu ban hôn kia của Trác Mã, vừa văng rơi vào trong lỗ tai hắn.

- Ngài, không ngờ ngài uy hiếp ta... Đây là phong độ quyền thần Đại Đường các ngài sao?

Trác Mã thật không ngờ Tiêu Duệ lại đe dọa nàng, tức giận đến nỗi giọng nói cũng run rẩy lên.

- Xin hỏi công chúa điện hạ, Tiêu gia đã từng uy hiếp qua ai chưa? Không phải công chúa có ý uy hiếp Tiêu mỗ sao?

Tiêu Duệ hừ một tiếng:

- Tiêu mỗ đồng dạng mà nói, còn không ai có thể uy hiếp đến Tiêu mỗ. Việc Tiêu mỗ không muốn làm, cho dù là hoàng thượng... cũng không thể!

Nửa câu nói sau của Tiêu Duệ đè xuống cực thấp, Trác Mã run lên trong lòng, thầm nghĩ Tiêu Duệ này quá cường thế, cũng dám nói ra lời đại nghịch bất đạo ngay trước mặt mình như thế... Nhưng nàng chợt thấy được ánh mắt rét căm căm của Tiêu Duệ chần chừ trên người mình, trong lòng lại lạnh lẽo.

- Quận vương, ngài.

Trác Mã thở dài một tiếng:

- Vương huynh nhà ta đối với lệnh tỷ tình thâm như biển, chẳng lẽ quận vương không thể thành toàn cho bọn họ?

- Tình thâm như biển?

Tiêu Duệ mỉm cười châm biếm:

- Thật đúng là quái lạ. Thổ Phiên Vương chỉ là vô tình trông thấy tỷ tỷ ta một lần, liền đối với tỷ tỷ ta tình thâm như biển? Công chúa cho Tiêu mỗ là đứa trẻ lên ba sao? Đơn giản, đơn giản là nhìn trúng quyền thế của Tiêu mỗ hiện giờ, ý đồ.

Sắc mặt Trác Mã đỏ lên, dưới ánh mắt nghiêm nghị của Tiêu Duệ, yên lặng lui ra sau một bước, trầm giọng nói:

- Quận vương ngài đừng khinh người quá đáng... Vương huynh nhà ta đối với lệnh tỷ một mảnh chân tình, sao có thể làm bộ?

Tiêu Duệ bĩu môi:

- Xuất phát từ chân tình? Ha ha, công chúa điện hạ ngài đã nói như vậy, Tiêu mỗ xin ngài chuyển cáo Thổ Phiên Vương, nếu hắn đồng ý buông tha vương vị Thổ Phiên, ta liền tin tưởng hắn xuất phát từ chân tình. Nếu hắn thật có thể làm được chuyện đó, Tiêu mỗ tự nhiên không phản đối nữa.

Tiêu Duệ xoay người nghênh ngang mà đi, sắc mặt Trác Mã âm trầm oán hận mà chà chân, phần nộ mà nhìn bóng lưng Tiêu Duệ rời đi cắn chặt khớp hàm.

Buông tha vương vị? Đây quả thực là người si nói mộng. Trác Mã cười lạnh trong lòng, xoay người lên xe ngựa, vội vàng trở về phủ đệ Đô Tòng Mang Bồ Kết.

Lúc Tiêu Duệ tiến vào cánh cửa nhà mình, rốt cuộc không kìm nổi cười ha ha. Hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng, Đô Tòng Mang Bồ Kết sẽ vừa gặp đã yêu đối với Tiêu Nguyệt. Trên thế giới này có lẽ sẽ có vài

cặp nam nữ vừa gặp đã yêu, nhưng làm một Thổ Phiên Vương, trong thời khắc này hẳn lựa chọn “vừa gặp đã yêu” tỷ tỷ một quyền thần Đại Đường, đây dụng tâm như thế nào, không hỏi cũng biết.

Mà ngay cả khi hẳn quả thật xuất phát từ chân tình, đây cũng chỉ là tình đơn phương, Tiêu Nguyệt không thích hẳn, có thể như thế nào.

Mà lại nói lui một bước, cho dù là Tiêu Nguyệt có thiện cảm nào đó với Đô Tòng Mang Bồ Kết, Tiêu Duệ cũng tuyệt đối quyết không đồng ý gả nàng vào Thổ Phiên, sẽ trăm phương nghìn kế trừ khử ý niệm ấy trong lòng nàng, bởi vì điều này tương đương với nhảy vào hổ lửa. Có thể thử nghĩ một chút, một cô gái người Đường, theo một con rối Thổ Phiên Vương, còn có thể có ngày lành để qua?

Tuy rằng Tiêu Duệ biết Thổ Phiên vương thất một lòng một dạ muốn khôi phục đại quyền, thậm chí Đại Đường cũng có thể giúp đỡ bọn họ đấu một trận với đám đại gia tộc trong nước, nhưng Tiêu Duệ càng rõ ràng, khả năng thành công của Thổ Phiên vương thất không nhiều lắm. Ít nhất, đây là chuyện tình không phải một hai năm có thể làm được.

264. Chương 249: Đêm Đã Khuya, Tình Hay Là Dục

Đông đông đông!

Tiêu Duệ nhẹ nhàng gõ cửa.

Tiêu Nguyệt đang yên lặng mà ngồi trên giường, nghĩ tâm sự của mình. Đối với tương lai, nàng cũng không có lo lắng nhiều lắm, ít nhất cho tới bây giờ, nàng còn không có ý niệm tái giá người khác trong đầu. Hiện giờ, nàng trầm nghĩ lẳng lặng ở lại Tiêu gia, chiếu cố đệ đệ duy nhất của mình, cố gắng phân ưu vì hẳn.

Đột nhiên nghe được cửa phòng mở, nàng ngẩng đầu lên thấy là Tiêu Duệ, không khỏi mãnh mẽ áp chế suy nghĩ mờ ảo không chắc trong lòng mình, nở nụ cười:

- Tử Trường, sao đệ lại tới đây?

Tiêu Duệ một mạch đi qua, im lặng ngồi bên cạnh nàng. Ánh mắt trong sáng nhìn thẳng tắp khuôn mặt tươi đẹp kia của Tiêu Nguyệt, trong lòng dâng lên một tình cảm thân tình và ấm áp vô tận.

Mà Tiêu Nguyệt cũng đang nhìn lại đệ đệ của mình — đối với đệ đệ cá nhảy qua cửa rỗng này, trong lòng nàng đã không còn phải lo lắng. Ngày đó ở Lạc Dương, nàng chỉ mong Tiêu Duệ có thể thi cử xuất sĩ, lần lộn một quan nửa chức, cũng tốt khôi phục cửa nhà Tiêu gia. Nhưng hôm nay Tiêu Duệ không chỉ xuất sĩ như nguyện, còn có được quyền thế và thanh danh người thường khó có thể với tới. Cho dù là là phụ thân Tiêu Chí Trung của các nàng năm đó, cũng không có vinh quang như Tiêu Duệ hiện giờ.

Tiêu gia hôm nay, so với Tiêu gia Lạc Dương năm đó, đã không thể so sánh rồi.

- Tử Trường.

Trong lòng Tiêu Nguyệt kích động lên, nhẹ nhàng hô.

- Tỷ tỷ.

Tiêu Nguyệt nhẹ nhàng nắm tay Tiêu Nguyệt, ánh mắt cực kỳ dịu dàng:

- Tỷ tỷ, tỷ còn trẻ, nếu có người vừa ý, tỷ nói với đệ, đệ nhất định sẽ.

Lời Tiêu Duệ còn chưa nói xong, đã bị Tiêu Nguyệt chặn ngang:

- Tử Trường, đừng nhắc tới vấn đề này nữa, tỷ tỷ hiện giờ cảm thấy rất tốt, trừ phi đệ không muốn tỷ tỷ ở lại Tiêu gia.

Tiêu Duệ cười khổ một tiếng:

- Tỷ tỷ, nơi này vĩnh viễn là nhà của tỷ, đệ như nào có thể... Chỉ là đệ nghĩ hiện giờ tỷ tỷ đang tuổi thanh xuân còn trẻ, nếu.

Tiêu Nguyệt lắc đầu:

- Tử Trường, đừng nói nữa, nói tiếp tỷ tỷ sẽ tức giận.

.

.

Hại tỷ đệ thân mật ngồi đó tán gẫu chút chuyện, tâm tình Tiêu Duệ ngày càng thả lỏng. Từ sau khi rời khỏi Lạc Dương, lâu như vậy, hắn còn chưa bao giờ ngồi xuống nói chuyện nhà với Tiêu Nguyệt giống như hôm nay — nghĩ đến đây, Tiêu Duệ không khỏi âm thầm tự trách, tỷ tỷ cùng Vương Ba có thể đi tới ngày hôm nay, chính hắn làm một đệ đệ thật sự là trốn không thoát được trách nhiệm, nếu chính mình có thể quan tâm Vương gia và Vương Ba một chút, chắc chắn Vương Ba cũng không sa ngã đến mức này.

Tiêu Nguyệt thấy thần sắc Tiêu Duệ có chút áy náy, biết hắn đang suy nghĩ cái gì, không khỏi thở dài yếu ớt:

- Tử Trường, điều này sao có thể trách đệ? Kỳ thật nói thực ra, tỷ tỷ cũng thật không ngờ, Vương Ba lại biến thành bộ dạng như bây giờ... Một khi đã như vậy, nói rõ duyên phận chúng ta đã hết... Cũng may Tử Trường đệ hiện giờ sớm đã xuất sắc, cho dù tỷ tỷ chết, cũng vui vẻ mà đi gặp cha mẹ.

Đôi mắt Tiêu Duệ đỏ lên, cúi đầu hô:

- Tỷ tỷ!

.

.

Tú Nhi ở ngoài cửa nhẹ nhàng hô:

- Thiếu gia!

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy:

- Tỷ tỷ, tỷ nghỉ ngơi trước đi — trong nhà nhiều tôi tớ như vậy, tỷ không nên làm lưng vất vả, lúc không có việc gì chơi đùa với mấy người Ngọc Hoàn các nàng cũng tốt.

Tiêu Nguyệt cười gật đầu:

- Tỷ đã biết, tỷ cũng không biết làm gì, chẳng qua là thường ngày thấy Ngọc Hoàn bận rộn, liền giúp nàng để ý một chút thôi.

Tiêu Duệ đi ra cửa, thấy Tú Nhi một bộ tư thế “tức giận bất bình”, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Tú Nhi, nha đầu muội làm sao vậy, ai lại chọc tới muội?

- Thiếu gia, Tam tỷ của Ngọc Hoàn phụ nhân.

Tú Nhi nhú mày, vừa muốn nói gì, đột nhiên cảm thấy mình chẳng qua là thân phận một tôi tớ, “người kia” của Dương Ngọc Hoàn nói như thế nào cũng là chị vợ của Tiêu Duệ, liền ngậm miệng không nói.

- Nói đi, ấp a ấp úng, nha đầu muội này!

Tiêu Duệ yêu quý nhéo cái mũi nhỏ của nàng:

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì?

- Thiếu gia, Dương tam tỷ muốn mang con trai đi ra ngoài ở, nói là nàng mẹ góa con cô không được người hoan nghênh, không muốn lưu lại trong phủ... Tú Nhi khuyên can nửa ngày, nàng luôn không chịu, cố tình muốn dọn ra phủ, còn nói Tú Nhi như thế nào như thế nào.

Tú Nhi nổi giận nói, nhớ tới bộ dáng châm chọc khiêu khích kia của Dương tam tỷ, nàng đột nhiên ủy khuất một trận, khóc nức nở lên.

Tiêu Duệ nhú mày, hắn hiểu được, Dương tam tỷ đây là “phát cẩu” cho mình xem. Hắn thở dài, tiến lên nhẹ nhàng ôm Tú Nhi vào lòng, nhỏ giọng an ủi:

- Tú Nhi, muội cũng chớ so đo, dù sao nàng cũng là tỷ tỷ Ngọc Hoàn, chúng ta là người một nhà, sau này còn phải cẩn thận mà.

- Thiếu gia, Ngọc Hoàn phụ nhân để Tú Nhi đi khuyên... Nhưng Tú Nhi đã nói hết lời, nàng vẫn không chịu nghe, miệng còn không mặn không nhạt, thật sự là —

Kỳ thật Tú Nhi cũng hiểu được chút tâm tư này của nàng, từ lúc ở Ích Châu, Tú Nhi đã biết. Nàng như nào có thể không rõ, Dương tam tỷ đây là ép hấn tỏ thái độ, cho nàng một câu trả lời. Nhưng nên trả lời nàng như thế nào? Phải nói thật, hấn đối với nàng cũng không có cảm giác, không phải bởi vì nàng là một quả phụ, lại càng không phải vì nàng mang theo một đứa nhỏ. Mà bởi vì, nàng là tỷ tỷ Ngọc Hoàn.

Cần phải nói thật ra, theo tính tình của nàng, nhất định sẽ không có mặt mũi tiếp tục ở lại Tiêu gia. Trong thành Trường An này, mẹ con các nàng không người quen cuộc sống cũng không quen... Nói tiếp, nếu để nàng dời dọn ra ngoài như vậy, trên mặt mình và Ngọc Hoàn cũng không đẹp.

Tiêu Duệ xoa tay, trong nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Dương tam tỷ dường như quyết tâm muốn một câu trả lời. Tuy rằng nàng nhìn qua có chút “hành vi phóng đảng”, nhưng nói tiếp cũng thật sự không phải cô gái vô sỉ phóng đảng. Nàng biết chính mình quả phụ còn kéo theo con nhỏ, bất kể từ phương diện nào mà nói, cũng không nên quẩn quýt si mê Tiêu Duệ như vậy — nhưng trong lòng nàng không buông được chút tâm tư này, Tiêu Duệ rời khỏi Ích Châu lâu như vậy, nàng gần như không lúc nào không nhớ tới hấn.

Mà trong vô số đêm dài yên tĩnh kia, có đôi khi dục vọng của nàng bồng bồng phần chấn, lúc không kìm nổi thủ dâm, ảo tưởng vẫn là nam tử trẻ tuổi tuấn dật xuất trần trước mắt này.

- Có phải nô rất vô sỉ hay không?

Dương Tam Tỷ run giọng nói.

- Kỳ thật, nô cũng không muốn danh phận gì. Nô chỉ muốn hỏi ngài một chút, ngài đối với nô có một chút... chỉ một chút như vậy hay không?

Hai hàng lệ tràn mi mà ra trên khuôn mặt quyến rũ của Dương tam tỷ:

- Trong lòng nô luôn không bỏ xuống được... Nô nên làm như nào mới tốt.

Dương tam tỷ nhẹ nhàng khóc nức nở lên, đầu vài quyển rũ đầy đà run rẩy nhẹ nhàng.

Đêm đã khuya.

Bùi Quân sớm đã ngủ với Dương mẫu, Dương tam tỷ nhẹ nhàng lắc ống tay áo, trước ngực ba đào mãnh liệt một trận. Một chút tuyết trắng câu người kia lay động trước mắt Tiêu Duệ, bên tai quanh quẩn tiếng thở dài như có như không của Dương mẫu, tâm tình Tiêu Duệ có chút phức tạp, chậm rãi lui ra ngoài.

Nhưng hấn vừa đi tới gian ngoài, đột nhiên một thân hình nóng bỏng đầy đà mang theo một làn gió thơm ngào tới. Hai luồng đầy đà co dãn sung mãn kia, đôi cánh tay trắng mịn non mềm kia, gắt gao dán trên lưng hấn, quấn trên lưng hấn, khiến hấn động cũng không dám động một chút.

- Tam tỷ, tỷ.

- Muội phụ tốt, ta không cần danh phận, ta chỉ cần người.

Dương tam tỷ thì thào tự nói, đôi tay kia bắt đầu do dự trên người Tiêu Duệ.

.

.

Dương tam tỷ nhẹ nhàng xé quần áo của mình, lộ ra áo lót màu phấn hồng bên trong kia. Trước ngực ba đào như tuyết, da thịt nõn nà như sữa, đùi ngọc thon dài, eo lưng đầy đà, nàng không đợi Tiêu Duệ phản ứng lại, liền mang theo một làn gió thơm tràn ngập dục vọng, ngào tới, không ngờ một tay đẩy Tiêu Duệ ngã lên giường.

Ôm người ngọc ấm áp tràn đầy thơm mát, hai luồng đầy đà nhẹ nhàng mát xa trong ngực, mãi đến khi mát xa ra một chút đục vọng tiềm tàng trong đáy lòng Tiêu Duệ. Tiêu Duệ đột nhiên cảm thấy mình rất đối trá rất vô sỉ, đối với chị vợ nhiệt tình như lửa này, hẳn đã không kìm nổi đục vọng bùng bùng phần chấn.

Rõ ràng muốn đẩy nàng rời đi, nhưng ma xui quỷ khiến mà bị nàng kéo vào phòng ngủ của nàng.

Dương tam tỷ hơi thở như lan, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vòng vo trên ngực Tiêu Duệ, trong miệng phát ra tiếng nỉ non si mê:

- Muội phu tốt, người muốn nô đi, nô nhớ người đã lâu, nô không kìm nổi.

Chỉ khoảng nửa khắc, tay Dương tam tỷ từ bụng Tiêu Duệ, không ngờ bạo gan nắm hạ thể Tiêu Duệ.

Một cổ lửa nóng từ dưới bụng bắt đầu khởi động, Tiêu Duệ rốt cuộc không kìm nổi phát ra một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

Ánh mắt như trong sương mù, đôi tay kia cuối cùng vẫn xoa nắn bộ ngực no đủ đầy đà kia của Dương tam tỷ, cũng nắm lấy nụ hoa đỏ tươi vòng vo theo bản năng. Dương tam tỷ thủ tiết trống vắng nhiều năm, còn chưa bao giờ gần gũi với một nam tử như hôm nay, đột nhiên bị người nhéo nơ riêng tư cực kỳ mãnh cảm như vậy, không khỏi cả người run rẩy lên, toàn bộ thân thể đều nhũn như bùn, thở hổn hển rên rỉ, sắc quyến rũ trên khuôn mặt xinh đẹp của người kia càng thêm nồng đậm.

Mãi đến khi thân thể nàng bị nam nhân này lật lại, hơi lỗ mông mà xoa nắn tư mật của nàng, cũng thoáng có chút do dự mà sau khi uốn người lên, Dương tam tỷ rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn mà rên rỉ lên. Cùng với tiếng rên rỉ xiêu hồn lạc phách kia của nàng, khóe mắt nàng nhẹ nhàng chảy xuống hơi giọt nước mắt trong suốt, phát ra hào quang quý dị dưới ngọn đèn hôn ám.

Tình hay là đục?

Tiêu Duệ không biết. Nhưng hẳn biết, đã biết cuộc đời này sợ là cuối cùng trốn không thoát cạm bẫy mà người phụ nữ này bày ra cho mình. Về mặt hẳn phức tạp nhìn da thịt toàn thân Dương tam tỷ hiện lên màu hồng, đắp chăn lên người nàng, yên lặng mà mặc quần áo của mình.

- Ta không cần danh phận, ta chỉ hy vọng có thể làm nữ nhân của người... Người đi đi, khi nào muốn thân thể của ta, ta đều ở lại chỗ này chờ người, bất kể là khi nào.

Dương tam tỷ nhẹ nhàng nói.

Tiêu Duệ thở dài một hơi, lấy tay gạt đi một chút tóc bay rối trên trán nàng, cúi người hôn lên trán nàng một chút:

- Tam tỷ xin hãy nghỉ ngơi thật tốt, ta — qua vài ngày ta lại đến tìm tỷ.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng đóng cửa lại cho Dương tam tỷ, bước chân nhẹ nhàng mà rời khỏi tòa tiểu viện này. Mà Dương tam tỷ trong phòng, sớm đã cảm thấy mỹ mãn mà ngủ say.

Đêm tối không sao, hơi mù nặng nề đọng trên màn đêm. Gió bắc thổi qua trong trẻo nhưng lạnh lẽo, Tiêu Duệ quay đầu liếc tiểu viện khiến hắn rơi vào tay giặc này, vội vàng rời đi.

Mà cùng lúc đó, trong một tòa phủ đệ xa hoa khác trong thành Trường An, Tán Phổ Thổ Phiên Đô Tùng Mang Bố Kết lại không một chút buồn ngủ trước, đứng trong viện giữa đầu nhìn màn đêm nặng nề, mặc cho gió lạnh như cắt, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh.

- Vương huynh, huynh thật sự quyết định như vậy?

Trác Mã duyên dáng đến gần, trên mặt thanh tú không ngờ lộ ra một chút phần nộ nhàn nhạt.

- Không sai, tâm ý ta đã nguội lạnh.

Đô Tùng Mang Bố Kết bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt sáng quắc:

- Trác Mã, kỳ thật đây chẳng phải là điều muội muốn sao?

265. Chương 250: Nghĩa Tử Của Lý Long Cơ

Tiếng nghị luận lập tức nổi lên bốn phía trong triều đình, triều thần và đám quyền quý đang suy xét dụng ý của hoàng đế, nhưng Tiêu Duệ lại nghĩ tới một chuyện, trong lòng ngưng đọng: hay là, Đô Tù Mang Bồ Kết này chuẩn bị thị uy với mình thông qua Lý Long Cơ?

Nhưng không đợi Tiêu Duệ nghĩ, Cao Lực Sĩ lại công khai tuyên đọc chiếu thư của Tán Phổ Thổ Phiên hoàng đế Đại Đường ngự phê “Thổ Phiên phóng thích nông nô... quản lý bãi bỏ chăn nuôi”, trên chiếu thư này rõ ràng có chứa sắc thái chủ đạo của hoàng đế Đại Đường, tiến hành giới định chặt chẽ mà chu đáo, đối với số lượng nông nô và diện tích đất đai các quý tộc Thổ Phiên có được, yêu cầu quý tộc Thổ Phiên trong vòng một tháng, phóng thích nông nô ngoài vòng hạn ngạch cho phép, Thổ Phiên vương thất thừa nhận thân phận bình dân của những nông nô này, dựa theo nhân khẩu phân phối đất đai thu trở về cho bọn họ.

Tiêu Duệ vừa nghe sắc lệnh, liền hiểu được. Như vậy, nhất định là hoàng đế chủ đạo và Đô Tù Mang Bồ Kết tán thành, do Hộ bộ thượng thư Bùi Khoan định ra.

Sắc lệnh cuối cùng, từ ngữ nghiêm khắc, nói nếu như quý tộc Thổ Phiên không phóng thích nông nô và đất đai theo lệnh, công khai ở Thổ Phiên sẽ xem là phản nghịch không tuân lệnh vua. Đến lúc đó, triều đình Đại Đường sẽ trợ giúp vương thất Thổ Phiên tiến hành tiêu diệt. Mà có ý tứ chính là, đồng thời sắc lệnh còn kêu gọi, đám nông nô có thể nổi dậy mà phản kháng, tranh thủ quyền lợi và lợi ích nên có của mình, vân vân.

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện ra một nụ cười. Mặc dù bởi vì Lý Tông tồn tại, Bùi Khoan luôn “đối phó” chính mình, nhưng đề cập tới phương châm chính sách quan trọng và trên đại sự ích lợi của Đại Đường, hẳn vẫn yên lặng vâng theo lối suy nghĩ của chính mình. “Động dư luận” cuối cùng này, rõ ràng điểm mấu chốt của hắn.

Sau khi triều hội kết thúc, chiếu lệnh này sẽ nhanh chóng công bố ra ngoài, tin tưởng không cần bao lâu, sẽ truyền tới quốc nội Thổ Phiên.

Cho đến lúc này, nội loạn Thổ Phiên sẽ càng thêm lộn xộn.

Tiêu Duệ đang do dự là muốn lưu lại thử Lý Long Cơ một chút, Đô Tù Mang Bồ Kết này báỉ hẳn làm cha, rốt cuộc là có dụng ý gì.

Giọng nói khàn khàn của Cao Lực Sĩ chợt vang lên bên tai hắn:

- Tiêu quận vương, hoàng đế có chỉ, ngài vào ngự thư phòng gặp mặt vua.

Tiêu Duệ ồ một tiếng:

- Thần tuân chỉ.

- Đại tướng quân, xin hỏi Thổ Phiên Vương này như nào đang êm đẹp lại báỉ phụ hoàng làm cha?

Tiêu Duệ vừa sóng vai Cao Lực Sĩ vừa hỏi một câu.

Cao Lực Sĩ khẽ mỉm cười:

- A, điều này, mỗ cũng không rõ ràng. Chắc là Thổ Phiên Vương ngưỡng mộ Đại Đường, báỉ hoàng thượng làm cha biểu đại trái tim thần phục cũng nằm trong tình lý.

Tiêu Duệ cười trên mặt trong lòng lại âm thầm mắng một tiếng. Hay cho một thái giám cáo già giảo hoạt, bên người hoàng đế còn có chuyện gì có thể giấu diếm hắn, giới hạn với mình đơn giản là bị Lý Long Cơ “ám chỉ”.

.

.

Lý Long Cơ ngồi sau chiếc bàn trong ngự thư phòng liếc Thổ Phiên Vương Đô Tù Mang Bồ Kết, trong lòng vô cùng vui vẻ. Hắn cũng không có ham thích thu con nuôi nhưng Thổ Phiên Vương đồng ý chủ động

bái mình làm cha, còn muốn cầu ban tên họ, điều này có nghĩa Thổ Phiên vĩnh viễn thần phục, ý nghĩa lớn lao, từ nay về sau, Thổ phiên sẽ trở thành bang giao cha con với Đại Đường.

- Lý Dục.

Lý Long Cơ gọi một tiếng.

Đô Tùng Mang Bồ Kết tiến lên khom người nói:

- Có nhi thần!

- Con là nghĩa tử của trẫm, trẫm tự nhiên sẽ phái binh hộ vệ con trở về Thổ Phiên. Con hãy an tâm, Đại Đường nhất định — trợ giúp con ổn định ngôi vương vị Thổ Phiên... Không phụ tình cảm quân thần của chúng ta hôm nay.

Lý Long Cơ chậm rãi nói, trên mặt hiện lên nụ cười ôn hòa.

Thần sắc Đô Tùng Mang Bồ Kết ngưng trệ một chút, đột nhiên quỳ rạp xuống, cao giọng hô:

- Nhi thần cảm kích phụ hoàng ân sủng, Thổ Phiên sẽ đời đời quy phụ Đại Đường, vĩnh viễn không phản loạn. Nhưng nhi thần có một thỉnh cầu, mong rằng phụ hoàng ân chuẩn.

Lý Long Cơ ngăn ra, ngược lại cho rằng Đô Tùng Mang Bồ Kết mà muốn phong thưởng. Kỳ thật, hắn đã sớm dự tính cho đứa con nuôi nhất được không mất tiền này một phần “hồng bao” hậu hĩnh, bao gồm rất nhiều vàng bạc tài vật hơn trăm tên cung nữ và các loại công tượng, còn chuẩn bị triệu tập một vạn quân mã Kiếm Nam Đạo, hộ vệ hắn về nước.

Bởi vì quan hệ Lý Tông, Lý Long Cơ không tính toán để Đô Tùng Mang Bồ Kết về nước từ Lũng Hữu và Hà Tây, mà lựa chọn Kiếm Nam Đạo. Ngày hôm qua, hắn đã hạ chiếu lệnh Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng làm tốt chuẩn bị liên quan tới việc hộ vệ Tán Phổ Thổ Phiên về nước.

Nhưng kế tiếp, Lý Long Cơ lại giật mình kinh hãi.

- Phụ hoàng, nhi thần khẩn cầu thoái vị, nhường vị Thổ Phiên cho vương muội Trắc Mã.

Tuy rằng giọng nói của Đô Tùng Mang Bồ Kết bình thản nhưng cũng rất kiên định:

- Nhi thần hy vọng có thể vĩnh viễn ở lại Trường An, làm một con dân Đại Đường, khẩn cầu phụ hoàng ân chuẩn.

Mây Lý Long Cơ nhảy dựng, làm một hoàng đế dự cảm sâu nặng, hắn căn bản không thể hiểu được suy nghĩ của Đô Tùng Mang Bồ Kết. Thổ Phiên Vương không có thực quyền như thế nào, đó cũng là vua một nước, đây không chỉ là một phong hào tôn quý, còn mang lại vinh hoa phú quý cho thế hệ con cháu, như thế nào có thể một câu nói nhẹ nhàng, nói nhường là nhường? Còn muốn tặng cho công chúa Thổ Phiên Trắc Mã kia?

Đầu tiên, Lý Long Cơ lập tức liền bắt đầu hoài nghi: đây có phải kế hoạch dự định của vương thất Thổ Phiên hay không? Bỏ qua Đô Tùng Mang Bồ Kết, lại lập Trắc Mã làm vương. Nhưng rất nhanh, hắn liền phủ định ý niệm của chính mình trong đầu. Nếu đây là dự tính sớm có, chắc chắn Trắc Mã cũng sẽ không làm sứ giả của vương thất Thổ Phiên tự mình tới Trường An.

Sau khi công chúa Thổ Phiên Trắc Mã tiến vào Trường An, mỗi hành động đều nằm trong lòng bàn tay Lý Long Cơ. Từ việc dứt lốt từ trên xuống dưới của nàng mà xem, chủ ý của nàng hẳn là nghênh đón Đô Tùng Mang Bồ Kết trở về. Xem ra, đây là quyết định cá nhân của Đô Tùng Mang Bồ Kết, cũng không phải mưu kế của vương thất Thổ Phiên.

Nhưng vì sao hắn lại bỏ qua vương vị?

- Lý Dục, rốt cuộc là vì sao? Trẫm đang muốn phái binh hộ vệ con về nước, như thế nào con có thể.

Lý Long Cơ chậm rãi mà trầm thấp hỏi, ánh mắt đặt lên người hắn, không nháy mắt lấy một chút.

Đô Tùng Mang Bồ Kết (sau này xưng là Lý Dục) yên lặng ngẩng đầu lên, nghênh đón ánh mắt hơi có chút bức người kia của hoàng đế Đại Đường, thần nhiên nói:

- Phụ hoàng, nhi thần sớm đã chán ghét thứ này... Lại nói, mấy ngày nay nhi thần cũng đã nghĩ qua, nhi thần tài sơ học thiển, tâm lực có hạn, không thích chinh phạt quyền mưu, thật sự không thích hợp làm Thổ Phiên Vương này. Mà vương muội con rất được mọi người hy vọng, có thể văn có thể võ, gan dạ sáng suốt hơn người, là một người lựa chọn có một không ai kế thừa vương vị Thổ Phiên... Mong rằng phụ hoàng ân chuẩn!

Lý Long Cơ trầm ngâm:

- Chỉ là bởi vì như thế?

Mặt Lý Dực chợt đỏ lên, do dự thật lâu mới cúi đầu nói:

- Nhi thần ngưỡng mộ tỷ tỷ của Tiêu quận vương... Nhưng Tiêu quận vương nói, chỉ cần Lý Dực chịu làm một bình dân Đại Đường, hần sẽ không phản đối nhi thần cùng.

Giọng nói không ngờ có chút ngưng ngừng và ấp úng, điều này làm cho Lý Long Cơ bình tĩnh đại ngộ trong lòng, tiếp đó cười ha ha lên, trong tiếng cười còn có chút khinh miệt.

Chuyện Lý Dực quỳ gối cầu hôn ở cửa Tiêu gia truyền vào trong cung từ lâu, Lý Long Cơ cũng biết việc này, nhưng hần tuyệt đối không nghĩ, không ngờ một Thổ Phiên Vương lại vì một cô gái mà vứt bỏ vương vị.

Cần mỹ nhân không cần giang sơn? Bậc phong lưu này xuất hiện trên một người Thổ Phiên, Lý Long Cơ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vốn là một câu nói đùa của Tiêu Duệ, nhưng lời nói đùa này lại khiến Lý Dực làm thật.

Kỳ thật cũng quả như vậy, Lý Dực cũng quả thật nản lòng thoái chí không muốn về nước, so với việc trở về làm một con rối vương ăn bữa nay lo bữa mai tiền đồ không rõ, không bằng ở lại Trường An phồn thịnh đông đúc và giàu có làm một vương gia khác họ tiêu điều tự tại. Cho nên, hần đề xuất trước bái Lý Long Cơ làm cha.

Loại quan hệ cha con trên mặt mũi này ít nhất sẽ tiến hành một loại bảo đảm nào đó cho cuộc sống của hần ở Đại Đường.

- Còn xin phụ hoàng ân chuẩn!

Lý Dực quỳ xuống, giọng nói trong treo quanh quẩn trong ngự thư phòng.

Mà Tiêu Duệ và Cao Lực Sĩ đang ở cửa ngự thư phòng, đột nhiên nghe được một tiếng này của Lý Dực, trong lòng Tiêu Duệ không khỏi nhảy dựng đuôi mày nhú chặt, nắm tay rất chặt, loại hành vi này rơi vào trong mắt Cao Lực Sĩ, Cao Lực Sĩ cười cười lại không nói gì thêm.

Lý Long Cơ trầm ngâm, Lý Dực không muốn vương vị, muốn thoái vị, đây đối với triều đình Đại Đường mà nói là râu ria. Nếu Thổ Phiên Vương không muốn làm thổ vương, muốn ở lại lâu dài, Lý Long Cơ cũng không phản đối.

Nhưng, Lý Long Cơ lo lắng chính là, một khi Trác Mã đăng vị, làm Thổ Phiên Vương, có thể nghe lời giống như Lý Dực hiện tại hay không? Mà Lý Dực nhường ngôi cho Trác Mã, điều này thể sinh ra ảnh hưởng “có lợi” đối với thế cục Thổ Phiên hay không, do đó phá hỏng đại kế của Đại Đường thả Thổ Phiên Vương về nước gây xích mích nội loạn Thổ Phiên?

Lý Dực có thể nào không biết suy nghĩ hiện giờ của Lý Long Cơ, trong lòng hần thở dài một tiếng, trên mặt lại rất bình tĩnh, cúi đầu nói:

- Phụ hoàng, Trác Mã cũng giống như Lý Dực trung với Đại Đường và phụ hoàng.

Lý Long Cơ khoát tay áo, trung hay không trung, không phải dựa vào nói ngoài miệng. Nhưng hần ngẫm nghĩ một lúc, cũng không quá để Trác Mã ở trong lòng, hần xem, nàng chẳng qua là một hạng nữ lưu, có như thế nào cũng không lật được sóng lớn.

Hơn nữa, Thổ Phiên nội loạn rối ren, hi vọng có thể quật khởi một lần nữa của vương thất Thổ Phiên rất nhỏ.

Nghĩ đến đây, Lý Long Cơ khôi phục tinh thần tươi cười, giả bộ thở dài một tiếng:

- Con đã chán ghét vương vị, chấp nhận nhường ngôi cho vương muội Trác Mã của con, vĩnh viễn ở lại trường An, trầm liên chuẩn. Chỉ có điều vương vị Thổ Phiên này thay đổi, là việc trong vương thất Thổ Phiên, trầm cũng không tốt nhưng tay quá nhiều, bản thân có phải rõ ràng mới tốt.

- Đa tạ phụ hoàng ân chuẩn, nhi thần vô cùng cảm kích.

Cao Lực Sĩ đi vào ngự thư phòng trong khi giọng nói của Lý Dực có một chút kích động, nhỏ giọng nói vài câu bên tai Lý Long Cơ, Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Truyền Tình Nan quận vương!

.

.

Tiêu Duệ tiến vào ngự thư phòng, biết Lý Dực không ngờ thật sự muốn nhường ngôi, vĩnh viễn ở lại Trường An, trong lòng chấn động và kinh ngạc có thể nghĩ. Hắn nhanh chóng suy nghĩ, Thổ Phiên không phải người Đường, một đất nước trọng nam khinh nữ, người Thổ Phiên như nào có thể nhận một công chúa làm nữ vương? Nhưng xem bộ dạng Lý Dực thần sắc bình tĩnh, kinh ngạc trong lòng hắn lại tăng thêm vài phần. Xem ra, vương thất Thổ Phiên người trưởng thành ít ỏi, nếu Lý Dực khư khư cố chấp, vương thất Thổ Phiên tất rơi vào đường cùng chắc chắn cũng chỉ có thể ủng hộ lập Trác Mã làm nữ vương.

Lại nói tiếp, Thổ Phiên này thật đúng là có một nữ vương. Tiêu Duệ đột nhiên nhớ tới sử sách ghi lại, ở thời kỳ Vô Tắc Thiên, Thổ Phiên cũng là nữ vương. Trước có xe sau có đường, nếu lúc trước có nữ vương, lần này Trác Mã đăng vị nghĩ tới cũng không phải không có khả năng này.

Nhớ tới công chúa Thổ Phiên không đơn giản kia, hắn ngừng trọng trong lòng, có lòng muốn phản đối, nhưng lại không thể mở miệng.

Người ta chán ghét vương vị, chủ động đề xuất thoái vị, chính mình dựa vào cái gì mà can thiệp? Hơn nữa, lại nói, “đầu sỏ gây ra” chính là mình. Nhớ tới Lý Dực si mê Tiêu Nguyệt, Tiêu Duệ càng thấy tâm phiền ý loạn.

Tuy nhiên, tới giờ phút này, hắn cũng không thể không thừa nhận, Thổ Phiên Vương này đối với tỷ tỷ mình xem ra thật có chút ý tứ.

Khiến Tiêu Duệ không ngờ chính là, Lý Dực thành công được hoàng đế Đại Đường ân chuẩn, bỏ đi vương vị Thổ Phiên, cũng không có cầu hôn ngay trước mặt hoàng đế, chỉ đề xuất muốn đi Giang Nam du ngoạn.

Lý Dực nhẹ nhàng rời đi miệng còn hát điệu hát dân gian.

Lý Long Cơ nhìn bóng lưng rời đi của Lý Dực, nụ cười trên mặt dần biến mất không thấy. Hắn liếc Tiêu Duệ, thần nhiên nói:

- Tiêu Duệ, khanh thấy Lý Dực này thế nào?

Tiêu Duệ thở dài một tiếng:

- Người này, nhi thần nghĩ, hắn là không phải giả bộ.

Lý Long Cơ cười cười, hắn không muốn tiếp tục nói chủ đề này. Hắn lưu Tiêu Duệ lại vốn có an bài khác, liền chuyển hướng nói đi.

266. Chương 251: Lý Lâm Phủ Ngoại Tình

Thịnh Đường cõi mở, tin tức triều đình lan truyền ra dân gian rất nhanh chóng.

Tin tức này chợt trở thành tin lạ trong miệng dân chúng Trường An, mà càng làm cho người ta nói chuyện hăng say chính là, nghe nói An Nhạc quận vương Lý Dực mới phong này, không ngờ là vì tỷ tỷ của Tĩnh Nan quận vương Tiêu Duệ mà buông tha vương vị.

Trong nhất thời, Lý Được vang vọng toàn bộ thành Trường An. Giai thoại bát quái không thích giang sơn thích mỹ nhân cũng được một số người hiểu chuyện truyền ra, tăng thêm không ít “hơi nước” và hàm lượng phần hồng. Mà bởi vì vậy, tên Tiêu Nguyệt này cũng được truyền ra rộng rãi.

Mà chuyện này, đương nhiên cũng truyền vào Tiêu gia. Tú Nhi nghe được tin tức kinh người từ chỗ Tiêu Hồ, lập tức chạy đến phòng khách nội viện Tiêu gia, ngay trước mặt mấy nữ chủ nhân Tiêu gia, sống động mà kể lại lời đồn nghe được một lần.

Lý Nghi nhú mày, thản nhiên nói:

- Thổ Phiên Vương này không ngờ lại như vậy? Thật sự là làm người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Dương Ngọc Hoàn cười cười, liếc Tiêu Nguyệt một cái, không nói gì.

Mà Chương Cửu Liên Nhi, tâm tư đều đặt ở kinh doanh để ý sản nghiệp khổng lồ của Tiêu gia, đang suy xét vài sách lược kinh doanh lớn, đối với loại tin đồn bát quái nửa thật nửa giả không cảm thấy hứng thú thế nào. Tuy rằng có liên quan đến Tiêu gia, nàng cũng chỉ lảng lạng nghe, lòng dạ vẫn suy xét chính sự.

Chỉ có Lý Đăng Không tính tình hoạt bát, rất hứng thú đối với tin tức bát quái đề cập tới Tiêu Nguyệt này, “không có ý tốt” hì hì mỉm cười:

- Tỷ tỷ, xem ra Thổ Phiên Vương này đối với tỷ thật đúng là tình cảm sâu đậm! Dựa theo cách nhìn của Không nhi, Thổ Phiên Vương này trông cũng có chút ý tứ, coi như là tuổi trẻ anh tuấn. Muội xem tỷ tỷ ngài nên cân nhắc một chút, không được làm Thổ Phiên vương hậu, làm phu nhân An Nhạc quận vương cũng không tồi.

Tiêu Nguyệt trừng mắt nhìn Lý Đăng Không, sắc giọng:

- Không nhi, đừng nói hươu nói vượn. Tỷ đã sớm nói qua cuộc đời này sẽ không lập gia đình, người kia có làm Thổ Phiên Vương hay không, có quan hệ gì với tỷ? Lời ong tiếng ve này truyền ở bên ngoài thì thôi, ở trong nhà chúng ta, thì không được.

Thấy Tiêu Nguyệt có chút tức giận, Lý Đăng Không cũng không tiếp tục đùa nữa, liền cười ha ha, chủ động chuyển hướng câu chuyện.

Các cô gái đang tán gẫu, đột nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm dồn dập của Tiêu Hồ:

- Phu nhân, người Lý tướng phủ tới nói Lý tướng có việc, gọi phu nhân về phủ gấp.

.

.

Lý Đăng Không cảm thấy nghi hoặc, nàng không rõ, đang êm đẹp, phụ thân mình như nào lại gọi mình về nhà gấp, ngay cả quần áo cũng không để mình thay đã bị xe ngựa Lý gia vội vã giục. Trên đường, nghi hoặc mới đầu trong lòng nàng, chậm rãi biến thành bất an, bởi vì nàng đột nhiên nhớ tới hình huống thân thể Lý Lâm Phủ. Chẳng lẽ, là phụ thân mình mất?

Nghĩ đến đây, Lý Đăng Không liền có chút lòng nóng như lửa đốt.

Khi nàng vội vã xông vào đại viện Lý gia, phát hiện mấy người huynh trưởng và tỷ tỷ của nàng, đều tề tụ trong sảnh nội viện Lý gia, phàm là trực hệ Lý gia, đều đã trình diện, chỉ thiếu một mình nàng.

Sắc mặt Lý Lâm Phủ có chút âm trầm, ngồi ở giữa im lặng không nói. Mà mấy người huynh trưởng tỷ tỷ mấy người cực kỳ thân thiết của nàng ngồi hai bên, mặt đều mang nghi hoặc, không khí trong phòng rất là ngưng trọng và nặng nề.

- Phụ thân.

Lý Đăng Không vội vàng hô, nhưng Lý Lâm Phủ khoát tay áo, làm cho ngừng lại.

Lý phu nhân lo lắng ngồi bên cạnh Lý Lâm Phủ, nhẹ nhàng phủi đi một chút bụi bặm trên người hắn. Lý phu nhân cũng cảm thấy rất là khó hiểu, phu quân thích sạch sẽ này, hôm nay không biết chạy đi đâu quệt một thân bụi bặm như vậy.

Lý Lâm phủ đột nhiên triệu tập các con mình, không chỉ nói Lý Đằng Không các nàng, cho dù là Lý phu nhân, cũng có chút không hiểu được.

Lý Lâm Phủ chậm rãi đứng lên, hắng giọng một tiếng, trầm giọng nói:

- Các con cũng không cần hỏi, chỉ nghe lão phu nói. Các con đều là con của lão phu, có lão phu, các con đều hưởng vinh hoa phú quý vô cùng. Tại Đại Đường này, không ai dám động một sợi tóc gáy của các con. Nhưng nếu lão phu đã không còn quyền thế ngút trời này, các con sẽ như thế nào?

Lý Đằng Không run lên trong lòng, ánh mắt kinh hoàng lướt qua trên mặt mấy người tỷ tỷ và huynh tẩu:

- Phụ thân, ngài..

- Con không nên hỏi, Không nhi, im lặng nghe phụ thân nói.

Lý Lâm Phủ phát ổng tay áo, chậm rãi ngồi trở về:

- Lão phu làm quan vài chục năm, Lý gia liền tiêu dao vài chục năm ở Trường An. Nhưng thời trẻ qua mau, người mà, luôn có một ngày nghèo túng. Các con không nên hỏi vì sao, tóm lại các con phải hiểu được, phụ thân các con, có lẽ trong mấy ngày này sẽ bãi quan miễn chức.

Đám con Lý Lâm Phủ nghe vậy, không kìm nổi hút một ngụm khí lạnh.

Lý gia luôn làm mưa làm gió ở Trường An, cho tới bây giờ các nàng vốn không nghĩ tới, chính phụ thân mình cũng có một ngày bãi quan miễn chức. Đây, đây là vì sao?

Nhưng đám con truyền đến anh mắt ngạc nhiên nghi ngờ, Lý Lâm Phủ cười nhạt:

- Điều này rất bình thường, các con cũng không cần khủng hoảng. Tuy rằng lão phu không ở trong triều, nhưng Lý gia ta cũng sẽ không tan hoang đi xuống như vậy. Bởi vì, các con còn có một muội phu, phu quân Không nhi, Tĩnh Nan quận vương Tiêu Duệ.

- Không nên hỏi vì sao, không nên oán. Chuyện của lão phu, không quan hệ với các con. Các con cần làm là, từ nay về sau thành thành thật thật hành sự đối xử, không nên tiếp tục đường hoàng giống như dĩ vãng, không nên tăng thêm phiền toái cho Tiêu Duệ.

Lý Lâm Phủ thở phào một cái.

- Còn có, các con nhất thiết phải nhớ, nhất định phải nhớ kỹ, nhất là Không nhi.

Lý Lâm Phủ đưa ánh mắt về phía Lý Đằng Không, trong mắt phát ra một chút thương tiếc:

- Trong hai ngày này, bất kể Tiêu Duệ đối với phụ thân như thế nào, đó đều là an bài của phụ thân, các con không thể hiềm khích trong lòng, càng không thể ghen ghét muội phu các con. Tốt lắm, không hỏi nữa, đều đi xuống đi, ta muốn nói chuyện với muội phu các con.

Lý Lâm Phủ khoát tay áo, hồn nhiên không để ý đám con gái nhất là Lý Đằng Không khiếp sợ và sợ hãi, nhắm hai mắt lại.

Tiêu Duệ chậm rãi đi vào đại sảnh, trên nửa đường rời cung về phủ bị người Lý Lâm Phủ phái tới cản lại, không hiểu ra sao đã tới Lý gia rồi. Tới Lý gia rồi, thấy thân nhân Lý gia tập trung toàn bộ, trong lòng cũng hơi có chút ngờ vực vô căn cứ.

Hai mắt Lý Lâm Phủ bỗng nhiên mở, tuy rằng sự sắc sảo trong mắt chợt lóe qua cũng không có trốn thoát ánh mắt Tiêu Duệ. Nhìn thấy hần như vậy, Tiêu Duệ ngược lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, ít nhất cho thấy, đã biết vị cha vợ ngày không có gì trở ngại.

- Ngay trước mặt lão phu và mẫu thân các con, các con cúi đầu bái Tiêu Duệ.

Lý Lâm Phủ đột nhiên nói.

Tiêu Duệ ngẩn ra, cuống cả lên vội vàng né tránh, cất cao giọng nói:

- Nhạc phụ đại nhân, các vị huynh trưởng tỷ tỷ, điều này sao được?

Lý Lâm Phủ khẽ mỉm cười:

- Các con hãy lui ra, không có lão phu cho phép, bất cứ kẻ nào cũng không được tiến vào. Phu nhân, nàng cũng đi đi.

Phu nhân lo lắng liếc Lý Lâm Phủ một cái, cũng không nói gì, chỉ đứng dậy rời đi.

- Ngồi.

Lý Lâm Phủ thản nhiên nói.

Thấy điệu bộ Lý Lâm Phủ hơi có chút mê hoặc, tâm trạng nghi ngờ của Tiêu Duệ cũng dần dần nặng, trầm giọng nói:

- Nhạc phụ đại nhân, ngài đây là?

- Có lẽ hai ngày nữa lão phu nên bãi quan rồi.

Lý Lâm Phủ thở dài:

- Điều này bên trong tính toán của lão phu, con không cần kinh ngạc.

- Vâng.

Tiêu Duệ vừa chuyển trong lòng.

- Con xem xem này.

Lý Lâm Phủ lấy mấy bản tấu chương từ trong lòng ra, đưa cho Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ vội vàng trở mình vừa thấy sắc mặt đại biến. Hóa ra, không ngờ đây là mấy bản tấu chương vạch tội Lý Lâm Phủ.

Hữu hàm ninh thái Triệu Phụng, còn có Thị trung Nghiêm Đĩnh Chi trước kia bị giáng chức, còn có Ngự sử đại phu Bùi Dũng con trai Thị trung tướng quốc Bùi Quang Đình.

Triệu Phụng tấu vạch ra nhiều tội danh của Lý Lâm Phủ, như cái gì chặn đường dân nói lộng quyền che giấu không cho vua nghe, kết bè kết cánh thu nhận hối lộ, vân vân. Mà càng cổ quái chính là, tấu chương của Ngự sử đại phu Bùi Dũng, trong tấu chương Bùi Dũng phần nộ chỉ trích Lý Lâm Phủ câu dẫn kế phu nhân Võ thị của phụ thân Bùi Quang Đình cũng chính là Nhị nương Bùi Dũng.

Tiêu Duệ ngưng trọng trong lòng nhưng hấn lập tức liền nhíu mày, thực tế mà nói có lẽ những tội danh này cũng không phải hư cấu, bởi vì Lý Lâm Phủ chuyên quyền là sự thật, nhưng cho dù như thế nào, dù sao Lý Lâm Phủ cũng là nhạc phụ hấn, là phụ thân Không nhi.

- Nhạc phụ đại nhân, tấu chương của đám người Triệu Phụng này.

Tiêu Duệ thấp giọng nói.

- Lá gan bọn họ không nhỏ, ha ha.

Lý Lâm Phủ nghĩ tới cười cười:

- Nếu không phải lão phu cố ý nhân cơ hội này ỉn lui, chỉ bằng mấy bản tấu chương này của bọn họ, có thể đẩy ngã lão phu sao? Quả thực là người si nói mộng. Không phải lão phu buông tay, chút tấu chương này cũng không đến được chỗ hoàng thượng.

Tiêu Duệ gật đầu. Những lời này của Lý Lâm Phủ cũng không khoa trương, hấn nắm giữ triều chính nhiều năm, những tấu chương tới ngự thư phòng của hoàng đế, đều đã qua tay hấn. Nếu không phải có an bài khác, những tấu chương này sợ là sớm đã bị hấn tiêu hủy.

Mà kết cục của Triệu Phụng viết tấu chương này có thể tưởng.

Cha vợ nhà mình là một người lòng lang dạ sói, điểm này, Tiêu Duệ rõ ràng trong lòng. Nhưng hấn lập tức lại sinh ra nghi vấn mới, Lý Lâm Phủ lựa chọn lúc này “lùi ỉn”? Đây là có dụng ý gì? Chẳng lẽ, hấn muốn thừa nhận tội danh này?

Còn có, không ngờ có tội danh “câu dẫn thê thất đại thần thành gian”?

Mày Tiêu Duệ càng nhăn nhưng hắn không có mở miệng hỏi, hắn biết Lý Lâm Phủ đột nhiên tìm hắn đến tất có lời.

- Chắc hẳn hoàng thượng cũng nên thả con đi Tây Vực đi?

Lý Lâm Phủ đột nhiên cười nói.

- Phải.

Tiêu Duệ gật đầu.

- Cho nên, mấy bản tấu này tới đúng thời điểm.

Miệng Lý Lâm Phủ hơi nở nụ cười:

- Lão phu đã sớm muốn nhân cơ hội ẩn lui, lúc này đúng là thời cơ. Con cần phải biết rằng, nếu lão phu không ngã, hoàng thượng thủy chung sẽ không hoàn toàn yên tâm con. Một khi con ở Tây Vực có biến động nhỏ gì, hoàng thượng tất có động tác. Cũng được, lão phu sớm muộn gì cũng ngã, liền lựa chọn lúc này, coi như là thành toàn con.

- Nhưng.

- Không có nhưng gì. Tiêu Duệ, tâm ý lão phu đã quyết, con không cần nói thêm nữa.

Lý Lâm Phủ thản nhiên nói:

- Lão phu cũng vì Lý gia, con chỉ cần nhớ kỹ lời lão phu nói, chiếu cố tốt Lý gia là được.

- Thân thể lão phu đã quá sức rồi, một khi đã như vậy, không bằng thành toàn con cùng Chương Cừu Kiên Quỳnh. Con đưa mấy bản tấu chương này cho Chương Cừu Kiên Quỳnh, để hắn dâng tấu cho hoàng thượng. Mà con, cũng cần công khai cho thấy thái độ đối nghịch lão phu, cũng không ngại dâng một bản tấu, hung hăng phê phán lão phu một phen.

Nụ cười khoe miệng Lý Lâm Phủ càng đậm cũng càng âm trầm:

- Chẳng lẽ con không cảm thấy, tội danh này với lão phu mà nói, đều danh xứng với thực sao?

Đầu vai Tiêu Duệ run lên.

- Lão phu biết con rất tốt, không ngại nói cho con, ta cùng phu nhân Bùi Quang quả thật có một đoạn tình cảm, mà để chứng thực cho tội danh này, sáng sớm hôm nay, ta còn đi ngoài thành gặp gỡ Võ thị một lần.

Lý Lâm Phủ đột nhiên cười rộ lên bí ai.

Tiêu Duệ thở dài trong lòng, sắc mặt cũng âm trầm lên.

- Không như thế, không đủ để làm hoàng thượng tức giận, thì trị tội như thế nào?

Lý Lâm Phủ ngao nghễ đứng dậy:

- Lão phu vì cân nhắc chính trị, cẩn trọng, thị phi công trạng ra sao, thế nhân có lẽ không biết, nhưng hoàng thượng lại biết rõ trong lòng. Bởi vì, có lão phu, hắn bớt lo, thực không dám dấu diếm, Bùi Dũng này cũng là ta phân phó dâng tấu.

- Tốt lắm, hôm nay lão phu đều nói hết cho con, con còn chuyện gì không rõ, có thể cùng nói ra, qua hôm nay, nếu con muốn gặp lại lão phu, sợ là khó khăn.

Thanh âm Lý Lâm Phủ đột nhiên trở nên cực kỳ xúc động, trong ánh mắt không tự chủ được phát ra vài phần đứt khoát và đau thương.

Tiêu Duệ cũng không khỏi có chút ảm đạm. Hắn hiểu được, nếu Lý Lâm Phủ nhận một số tội danh này, có lẽ không chết, nhưng chỉ sợ Lý gia quyền thế phú quý sẽ hủy hoại chỉ trong chớp lát. Mà Lý Lâm Phủ chuyên quyền nhiều năm, đối thủ và người đắc tội vô số kể, một khi trog tay hắn đã không có quyền thế, như vậy, Lý gia.

Tiêu Duệ cảm thấy ảm đạm, hẳn cũng hiểu được, sở dĩ Lý Lâm Phủ làm như vậy, thứ nhất là vì thân thể hắn, mấy năm nay hắn dồn tinh thần cho quyền mưu tranh đấu, tâm lực hao tổn quá độ, đã tới bước dầu hết khô cạn, hắn nên trải đường cho Lý gia; thứ hai, hắn cảm thấy ân sủng tín nhiệm của hoàng đế đối với hắn đang dần hạ thấp, so với đợi cho ngày nào đó hoàng đế từ bỏ, không bằng ẩn lui trước.

Kể từ đó, hắn tự nhiên tránh không được bãi quan, nhưng vẫn có thể xem là một loại sáng suốt. Tội danh này đó thoát nhìn dọa người, kỳ thật đều không tạo thành uy hiếp trí mạng đối với hắn. Hoàng đế đều rõ ràng Lý Lâm Phủ chuyên quyền hơn ai khác, nhưng trong quá khứ mười mấy năm, hoàng đế hoàn toàn cần một thần tử chuyên quyền như vậy.

Lý Lâm Phủ kết luận tuy hoàng đế sẽ miễn quan hắn, nhưng tuyệt không đến mức gây hại cho Lý gia.

Lấy lui làm tiến, hắn lấy “lui” đổi lấy Tiêu Duệ “tiến” cùng với tương lai hơn mười năm an nhạc phú quý của Lý gia, tính toán của hắn cũng rất hoàn mỹ.

- Nhạc phụ đại nhân, không thể không thế này sao?

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, đối với Lý Lâm Phủ dụng tâm lương khổ, nói hắn không cảm động trong lòng là giả.

- Tất nhiên, cha vợ con nắm giữ triều chính Đại Đường, hiện giờ con nắm giữ binh quyền phiên trấn, nếu lão phu tiếp tục trên triều không ngã, hoàng thượng sao có thể an tâm? Mặc dù lão phu không lui, hoàng thượng cũng sẽ dẫn cho lão phu một tội danh cuối cùng đuổi đi xong việc, nếu đã như vậy, lão phu lui một bước, cho hoàng thượng một bậc thang, cũng cho con một bậc thang.

Lý Lâm Phủ khẽ mỉm cười:

- Thật sự tính ra, chúng ta cũng không chịu thiệt, chỉ cần tương lai con có thể được việc, việc lão phu làm hôm nay, sẽ đều có giá trị.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy hành lễ:

- Tiểu tể đa tạ nhạc phụ đại nhân thành toàn, hiện giờ tiểu tể thề, chỉ cần có tiểu tể, Lý gia sẽ bình yên vô sự.

267. Chương 252: Lòng Người Dễ Thay Đổi, Cuộc Đời Như Trò Chơi

Nếu không phải nguyên nhân thân thể, nếu không phải Tiêu Duệ ngang trời xuất thế, Lý Lâm Phủ chưa đến mức như thế.

Thế nhân đều biết Lý Lâm Phủ là một trong số ít gian thần Đường triều, lại không biết, Lý Lâm Phủ cũng không phải “không học vấn không nghề nghiệp gian thành tính” giống như sử sách ghi lại, trong lòng cũng có trời đất. Chỉ có điều, hắn trời sinh tính đơn côi lạnh lẽo, không quá để ý cái nhìn thế nhân và nhân thế, làm việc bộc lộ tài năng, lúc này mới mô hồ trở thành “công địch” của xã hội, bị sử gia ghen ghét, để tiếng xấu muôn đời.

Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, đây là phong cách Lý Lâm Phủ, cho tới này, hắn đều làm như vậy, cho tới bây giờ, vẫn ra bài không theo lẽ thường.

Nhưng Lý Lâm Phủ không từ thủ đoạn tranh giành quyền thế trên chính trị, làm ra cũng không phải một mình tiêu dao phóng túng, mà vì thực hiện chủ trương chính trị nào đó và quyền lực nằm trong tay. Kỳ thật hắn có chỗ nào đó tương tự Lý Long Cơ, có dục vọng quá thường nhân đối với quyền lực, chỉ có điều loại dục vọng quyền lực này, không đơn giản hiểu là ham phú quý hưởng lạc.

Hoặc là nói, Lý Lâm Phủ là một người sinh ra vì quyền lực, là một người không cam lòng làm người dưới.

Hắn là một người có dã tâm, nhưng không phải là một lộng thần và đại thần vô năng, điểm này, không thể nghi ngờ.

Ấn tượng hại nước hại dân hắn để lại cho thế nhân, kỳ thật hẳn ngày ngày kiệt lực làm lụng triều chính vất vả là vì cái gì?

Lý Lâm Phủ tên tự Ca Nô, kế thừa hoàng thất Đại Đường, là cháu đời thứ năm của tổ phụ Lý Hổ Đường Cao Tổ Lý Uyên. Nếu luận bối phận, Lý Lâm Phủ còn cao hơn so với đồng lứa Lý Long Cơ, nhưng gia thế Lý Lâm Phủ cũng không quá hiển hách, có ba tầng vốn là ông cậu Khương Kiếu làm Bí thư giám, Lý Lâm Phủ đúng là lợi dụng tầng quan hệ này mới đi vào con đường làm quan.

Khi Lý Lâm Phủ tiến vào cấm vệ quân cung đình, là một Thiên ngưu trưởng. Năm đầu, “Thiên thái tử trung duẩn”, quan nhỏ này tự nhiên không thể thỏa mãn Lý Lâm Phủ đã tâm bưng bưng, nhưng bất hạnh “không học thuật”, không thể đi con đường đăng khoa làm quan liền leo lên cây đại thụ Ngự sử thừa Vũ Văn Dung này, được hấn dẫn tiến “Bái ngự sử trung thừa”, bởi vậy tiến vào trung tâm quyền lực triều đình Đại Đường. Từ nay về sau Lý Lâm Phủ thành diễn viên, dùng thủ đoạn cá nhân, diễn một vở kịch khiến thế nhân nghiêng rằng.

Khi Lý Lâm Phủ bước trên con đường thanh vân, có một cô gái không thể không đề cập tới, đó chính là Võ thị vợ kế của Bùi Quang Đình. Võ thị là con của Võ Tắc Thiên và Võ Tam Tư, hấn thông qua Võ thị lại từ từ thành công đặt quan hệ với Võ Huệ Phi, lúc này mới dần được Lý Long Cơ tin tưởng mà quáng từ nay về sau bay lên.

Trên tấu chương Bùi Dũng vạch tội Lý Lâm Phủ “câu dẫn ép buộc thê thất đại thần” vân vân, mà trên thực thể Lý Lâm Phủ cùng Võ thị là tình nhân thanh mai trúc mã, chỉ có điều lúc ấy bị tình thế bức bách, Võ thị không thể không gả cho Bùi Quang Đình dưới áp lực của gia tộc. Dân phong Đại Đường cởi mở, Lý Lâm Phủ và Võ thị tình cũ khó quên, thậm chí quan hệ đã ở trong tình lý.

Chuyện bí ẩn này, nếu không phải Lý Lâm Phủ chủ động đưa ra ngoài ánh sáng, thế nhân sao có thể biết được. Về phần Bùi Dũng thì càng không cần phải nói, Bùi Quang Đình trên đời còn ẩn nhẫn không phát đối với tư tình của Võ thị và Lý Lâm Phủ, hướng chi là Bùi Dũng. Sau khi Bùi Quang Đình mất đi nhiều năm, Bùi Dũng “nhắc lại chuyện xưa”, dùng chiêu bài “không quen nhìn Lý Lâm Phủ tiếp tục thông đồng với Võ thị” mà phẫn nộ, kỳ thật chẳng qua là bị Lý Lâm Phủ ám chỉ.

Không ai biết, không ngờ Bùi Dũng này là một người Lý Lâm Phủ âm thầm mai phục.

Đối với những thị phi này và khúc chiết trong đó, Tiêu Duệ cũng không rõ ràng lắm, cũng không muốn làm rõ ràng. Hấn chỉ biết một điều, đối với Lý Lâm Phủ an bài, hấn chỉ có thừa cơ đón ý nói hòa vào, về phần tương lai hấn tạm thời không muốn nghĩ xa như vậy.

Tiêu Duệ cáo từ mà đi.

Lý Lâm Phủ nhìn bóng lưng con gái con rể cùng ỷ ôi gần bó rời đi, ánh sáng trong mắt trở nên đục ngầu, hoàn toàn già đi.

Hấn thì thảo tự nói:

- Là một chuyện lão phu làm cho các con, không cần bao lâu, có lẽ lão phu còn có thể làm một chuyện thứ hai cho các con đi?

Lý Lâm Phủ ho khan kịch liệt lên.

Lý Đăng Không dừng bước chân, quay đầu lo lắng nhìn cha già mình khom lưng đứng dậy, đôi mắt đỏ lên, nước mắt như mưa.

Triều hội ngày thứ hai.

Đám người Hàm Ninh thái thú Triệu Phụng tấu vạch tội Lý Lâm Phủ trải qua Chương Cừu Kiềm Quỳnh đẩy lên, có thể nói là một đá kinh thiên ngàn ngọn sóng, văn võ cả triều chợt bị tấu chương quy kết Lý Lâm Phủ 20 tội danh của Triệu Phụng làm sợ ngây người. Càng làm bọn họ kinh ngạc chính là, thái độ lần này của Chương Cừu Kiềm Quỳnh luôn chung sống vui vẻ với Lý Lâm Phủ khác thường, không ngờ đám đương đầu lĩnh dẫn đả kích Lý Lâm Phủ.

Mà hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ cũng không có bao che Lý Lâm Phủ giống như dĩ vãng, cũng đồng ý Chương Cừu Kiềm Quỳnh, do Chương Cừu Kiềm Quỳnh bắt tay vào thanh tra chứng thực những tội danh này của Lý Lâm Phủ.

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa thời đại của Lý Lâm Phủ sắp qua, có nghĩa sự tin tưởng của hoàng đế đối với Lý Lâm Phủ đã tới cuối cùng.

Triều hội ngày kế tiếp, trong nhất thời, cảm xúc quần thần cuộn trào mãnh liệt.

Đám thần tử luôn bị Lý Lâm Phủ áp chế gắt gao, người được hưởng gió chính trị, bắt đầu bỏ đá xuống giếng, lần lượt dâng tấu vạch tội Lý Lâm Phủ cũng không kém mấy so với tấu chương đám người Hàm Ninh thái thú Triệu Phụng thù diệt.

Mày Lý Long Cơ hơi nhăn, mặc dù hắn có ý mượn cớ để Lý Lâm Phủ quy ẩn, nhưng không có ý niệm đẩy Lý Lâm Phủ vào chỗ chết trong đầu. Nhưng xem các văn võ bá quan quần tình ồn ào, dường như đều là tư thế không giết Lý Lâm Phủ không bỏ qua.

Nhân duyên của Lý Lâm Phủ này cũng quá kém đi, Lý Long Cơ thậm chí nói một tiếng, hồn nhiên quên mất sở dĩ Lý Lâm Phủ trở thành một cô thần chuyên quyền, có quan hệ lớn lao với hắn.

Biểu hiện của Chương Cừu Kiên Quỳnh, khiến Lý Long Cơ vừa lòng. Chương Cừu Kiên Quỳnh đột nhiên quay mặt có ý đẩy ngã Lý Lâm Phủ, đơn giản là có ý niệm thế chỗ trong đầu. Lý Long Cơ thích dùng loại thần tử tràn đầy dục vọng đối với quyền lực này, bởi vì chỉ có như vậy, hắn mới không chế chặt chẽ bọn họ trong tay.

Chỉ có điều Chương Cừu Kiên Quỳnh lại hơi xấu hổ trong lòng, nếu không phải Tiêu Duệ đang đem đến thăm, hắn căn bản sẽ không có hành động dâng tấu vạch tội trên triều hôm nay. Cũng may Lý Lâm Phủ đã bệnh nhiều ngày không lên triều, nếu không, Chương Cừu Kiên Quỳnh cũng thật sự không biết đối mặt với hắn thế nào.

Văn võ cả triều, lại không có một người nói chuyện vì Lý Lâm Phủ, có chăng, toàn bộ đều là kẻ châm lửa bỏ đá xuống giếng, còn một bộ phận người đang cách bờ mà xem, trong đó, không ngờ cũng bao gồm tâm phúc của Lý Lâm Phủ, Lại bộ thị lang Cát Ôn.

Chuyện này nếu ở dĩ vãng, căn bản là một chuyện không có khả năng.

Cây đổ đàn khỉ tan, cái gọi là lòng người dễ thay đổi, nhân tình bạc như tờ giấy, cuộc đời như trò đùa! Tiêu Duệ âm thầm cảm thán.

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng, mặc dù độc đoán chuyên quyền, nhưng muốn nói hại dân hại nước thì nói quá sự thật.

Bùi Khoan đột nhiên đứng ra dâng tấu. Tuy rằng xem không vừa mắt Lý Lâm Phủ chuyên quyền, nhưng hắn cộng sự lâu ngày với Lý Lâm Phủ, ít nhiều hiểu rõ Lý Lâm Phủ một chút, biết hắn làm không ít chuyện sau màn vì Đại Đường, như một lần nữa thi hành hạch định thuế má giải phóng lưu dân trong vòng nuôi dưỡng của các quyền quý lần trước, nếu không có thủ đoạn lôi đình của Lý Lâm Phủ, căn bản là không thi hành được.

Quan trọng hơn là, Bùi Khoan không quen nhìn cái loại mặt mũi tiểu nhân bỏ đá xuống giếng của rất nhiều người này. Lúc Lý Lâm Phủ còn quyền thế, bọn họ gặp mặt chẳng làm gì cả, hiện giờ nhìn thấy hoàng đế có ý xử trí Lý Lâm Phủ, liền một đám đều đổi mặt, quả nhiên quá vô sỉ.

Lần trưng nghĩa này của Bùi Khoan, khiến sự tán thưởng của Tiêu Duệ đối với hắn càng thêm vài phần. Mà trong lòng hoàng đế, kỳ thật cũng âm thầm gật đầu. Bùi Khoan quả nhiên là một trung thần một lòng vì xã tắc, mặc dù hắn chủ trương Lý Tông kế thừa ngôi vị hoàng đế, chính kiến không hợp với đám người Lý Lâm Phủ và Tiêu Duệ, nhưng lúc phải trái rõ ràng, hắn vẫn có thể luận sự đứng một bên chân lý.

Nói cách khác, nếu không phải Lý Tông thông qua con đường chính đáng tranh thủ ngôi vị hoàng đế mà là khởi binh phản nghịch, Bùi Khoan là người đầu tiên đứng ra phản đối. Đây là lý do tuy rằng Lý Tông cực kỳ tín nhiệm Bùi Khoan, nhưng không có thông cáo cụ thể mưu kế của mình với hắn. Mà điều này, cũng là nhân tố trọng yếu khiến làm tâm phúc của Lý Tông mà vẫn đang ở địa vị cao thượng Hộ bộ thượng thư.

Người như vậy, cho dù lúc nào, kỳ thật cũng rất ít thấy, Tiêu Duệ thoáng quảng cái nhìn thật sâu về phía Bùi Khoan.

- Nhưng mà, hoàng thượng, Lý Lâm Phủ thu hồi lộ bốn phía. Còn có, mạnh mẽ câu dẫn thê thất đại thần có nhục thể diện triều đình, việc này phải nghiêm tra, một khi tra ra, lý nên nghiêm trị.

Trong dự kiến của Tiêu Duệ, sau khi Bùi Khoan công chính đánh giá Lý Lâm Phủ, vẫn dừng chân trên tội danh của Lý Lâm Phủ.

Lý Lâm Phủ nhận hồi lộ gần như thiên hạ không người không biết. Rốt cuộc hắn thu bao nhiêu tiền tài, đã là một con số không thể đếm, trong những văn võ đại thần đứng trên triều đình lần này, không ít người cũng đưa tài vật qua Lý gia.

Một khi tra ra tội danh này, còn có câu dẫn Võ thị góa phụ của Bùi Quang Đình, điều này đủ để Lý Lâm Phủ chết mấy lần.

Sắc mặt Lý Long Cơ chậm rãi âm trầm, hắn nhớ tới khuôn mặt già nua không chịu nổi kia của Lý Lâm Phủ, cũng là thở dài, cảm thấy có chút xin lỗi lão thần này. Hắn vì Đại Đường, vì hoàng đế của chính hắn mà phải trả giá quá nhiều.

Giờ phút này, thần kinh mềm mại kia của Lý Long Cơ bắt đầu run rẩy lên, hắn quyết định chấn chỉnh thanh danh cho Lý Lâm Phủ. Không thể không nói, Lý Lâm Phủ quá hiểu Lý Long Cơ, phản ứng của Lý Long Cơ đều trong dự tính của hắn.

Tiêu Duệ nhìn sắc mặt hoàng đế, cảm thấy ảm đạm.

- Các vị ái khanh, các khanh đều biết Lý Lâm Phủ nhận hồi lộ hơn mười năm, nhưng các khanh lại không biết, tài vận Lý Lâm Phủ nhận đều đã chủ động nộp lên trên cho nội vụ.

Sau khi Lý Long Cơ do dự thật lâu, vẫn lộ ra bí mật ẩn giấu nhiều năm:

- Cao Lực Sĩ.

Cao Lực Sĩ ảm đạm đứng ra, lấy một quyển sổ từ trong lòng, đều đọc ra từng khoản tài vật hồi lộ Lý Lâm Phủ nhận mấy năm nay ra. Không ngờ tài vật hồi lộ Lý Lâm Phủ nhận đều trong nội kho hoàng gia, điều này làm cho văn võ cả triều trợn mắt há mồm, cho dù là Chương Cửu Kiêm Quỳnh và Bùi Khoan, cũng khiếp sợ tại chỗ.

Tiêu Duệ sớm chuẩn bị tư tưởng, giờ phút này mới biết được, tổ chức tư nhân “Ảnh Tử” bí mật dưới tay hoàng đế kia, tiền tài hoạt động chính là xuất phát từ Lý Lâm Phủ “công hiến”.

Có không thể nói, Lý Lâm Phủ là một người có dã tâm, dã tâm của hắn to lớn đủ để người ta trợn mắt cứng lưỡi, điểm này, Tiêu Duệ đều biết trong lòng. Mà ở trên triều đình Đại Đường, thật sự hiểu biết dã tâm của Lý Lâm Phủ, cũng chỉ có một mình Tiêu Duệ, cho dù là vợ con hắn yêu tha thiết, cũng không biết trong lòng hắn ẩn núp một ngọn sóng thật lớn.

Nếu không phải nguyên nhân thân thể, nếu không phải Tiêu Duệ ngang trời xuất thế, Lý Lâm Phủ chưa đến mức như thế.

Thế nhân đều biết Lý Lâm Phủ là một trong số ít gian thần Đường triều, lại không biết, Lý Lâm Phủ cũng không phải “không học vấn không nghề nghiệp gian thành tính” giống như sử sách ghi lại, trong lòng cũng có trời đất. Chỉ có điều, hắn trời sinh tính đơn côi lạnh lẽo, không quá để ý cái nhìn thế nhân và nhân thế, làm việc bộc lộ tài năng, lúc này mới mô hồ trở thành “công địch” của xã hội, bị sử gia ghen ghét, để tiếng xấu muôn đời.

Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, đây là phong cách Lý Lâm Phủ, cho tới này, hắn đều làm như vậy, cho tới bây giờ, vẫn ra bài không theo lẽ thường.

Nhưng Lý Lâm Phủ không từ thủ đoạn tranh giành quyền thế trên chính trị, làm ra cũng không phải một mình tiêu dao phóng túng, mà vì thực hiện chủ trương chính trị nào đó và quyền lực nằm trong tay. Kỳ thật hắn có chỗ nào đó tương tự Lý Long Cơ, có dục vọng quá thường nhân đối với quyền lực, chỉ có điều loại dục vọng quyền lực này, không đơn giản hiểu là ham phú quý hưởng lạc.

Hoặc là nói, Lý Lâm Phủ là một người sinh ra vì quyền lực, là một người không cam lòng làm người dưới.

Hắn là một người có dã tâm, nhưng không phải là một lòng thần và đại thần vô năng, điểm này, không thể nghi ngờ.

Ấn tượng hại nước hại dân hắn để lại cho thế nhân, kỳ thật hắn ngày ngày kiệt lực làm lụng triều chính vất vả là vì cái gì?

Lý Lâm Phủ tên tự Ca Nô, kế thừa hoàng thất Đại Đường, là cháu đời thứ năm của tổ phụ Lý Hồ Đường Cao Tổ Lý Uyên. Nếu luận bối phận, Lý Lâm Phủ còn cao hơn so với đồng lứa Lý Long Cơ, nhưng gia thế Lý Lâm Phủ cũng không quá hiển hách, có ba tầng vốn là ông cậu Khương Kiếu làm Bí thư giám, Lý Lâm Phủ đúng là lợi dụng tầng quan hệ này mới đi vào con đường làm quan.

Khi Lý Lâm Phủ tiến vào cấm vệ quân cung đình, là một Thiên ngư trưởng. Năm đầu, “Thiên thái tử trung duẫn”, quan nhỏ này tự nhiên không thể thỏa mãn Lý Lâm Phủ dã tâm bưng bưng, nhưng bất hạnh “không học thuật”, không thể đi con đường đăng khoa làm quan liền leo lên cây đại thụ Ngự sử thừa Vũ Văn Dung này, được hắn dẫn tiến “Bái ngự sử trung thừa”, bởi vậy tiến vào trung tâm quyền lực triều đình Đại Đường. Từ nay về sau Lý Lâm Phủ thành diễn viên, dùng thủ đoạn cá nhân, diễn một vở kịch khiến thế nhân nghiêng rằng.

Khi Lý Lâm Phủ bước trên con đường thanh vân, có một cô gái không thể không đề cập tới, đó chính là Võ thị vợ kế của Bùi Quang Đình. Võ thị là con của Võ Tắc Thiên và Võ Tam Tư, hắn thông qua Võ thị lại từ từ thành công đặt quan hệ với Võ Huệ Phi, lúc này mới dần được Lý Long Cơ tin tưởng mà quáng từ nay về sau bay lên.

Trên tấu chương Bùi Dũng vạch tội Lý Lâm Phủ “câu dẫn ép buộc thê thất đại thần” vân vân, mà trên thực thể Lý Lâm Phủ cùng Võ thị là tình nhân thanh mai trúc mã, chỉ có điều lúc ấy bị tình thế bức bách, Võ thị không thể không gả cho Bùi Quang Đình dưới áp lực của gia tộc. Dân phong Đại Đường cởi mở, Lý Lâm Phủ và Võ thị tình cũ khó quên, thâm quan hệ đã ở trong tình lý.

Chuyện bí ẩn này, nếu không phải Lý Lâm Phủ chủ động đưa ra ngoài ánh sáng, thế nhân sao có thể biết được. Về phần Bùi Dũng thì càng không cần phải nói, Bùi Quang Đình trên đời còn ẩn nhẫn không phát đối với tư tình của Võ thị và Lý Lâm Phủ, hướng chỉ là Bùi Dũng. Sau khi Bùi Quang Đình mất đi nhiều năm, Bùi Dũng “nhắc lại chuyện xưa”, dùng chiêu bài “không quen nhìn Lý Lâm Phủ tiếp tục thông đồng với Võ thị” mà phẫn nộ, kỳ thật chẳng qua là bị Lý Lâm Phủ ám chỉ.

Không ai biết, không ngờ Bùi Dũng này là một người Lý Lâm Phủ âm thầm mai phục.

Đối với những thị phi này và khúc chiết trong đó, Tiêu Duệ cũng không rõ ràng lắm, cũng không muốn làm rõ ràng. Hắn chỉ biết một điều, đối với Lý Lâm Phủ an bài, hắn chỉ có thừa cơ đón ý nói hùa vào, về phần tương lai hắn tạm thời không muốn nghĩ xa như vậy.

Tiêu Duệ cáo từ mà đi.

Lý Lâm Phủ nhìn bóng lưng con gái con rể cùng ý ôi gấn bó rời đi, ánh sáng trong mắt trở nên đục ngầu, hoàn toàn già đi.

Hắn thì thào tự nói:

- Là một chuyện lão phu làm cho các con, không cần bao lâu, có lẽ lão phu còn có thể làm một chuyện thứ hai cho các con đi?

Lý Lâm Phủ ho khan kịch liệt lên.

Lý Đăng Không dừng bước chân, quay đầu lo lắng nhìn cha già mình khom lưng đứng dậy, đôi mắt đỏ lên, nước mắt như mưa.

Triều hội ngày thứ hai.

Đám người Hàm Ninh thái thú Triệu Phụng tấu vạch tội Lý Lâm Phủ trải qua Chương Cừu Kiêm Quỳnh đẩy lên, có thể nói là một đá kinh thiên ngàn ngọn sóng, văn võ cả triều chột bị tấu chương quy kết Lý Lâm Phủ 20 tội danh của Triệu Phụng làm sợ ngây người. Càng làm bọn họ kinh ngạc chính là, thái độ lần này của Chương Cừu Kiêm Quỳnh luôn chung sống vui vẻ với Lý Lâm Phủ khác thường, không ngờ đảm đương đầu lĩnh dẫn đả kích Lý Lâm Phủ.

Mà hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ cũng không có bao che Lý Lâm Phủ giống như dĩ vãng, cũng đồng ý Chương Cừu Kiên Quỳnh, do Chương Cừu Kiên Quỳnh bắt tay vào thanh tra chứng thực những tội danh này của Lý Lâm Phủ.

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa thời đại của Lý Lâm Phủ sắp qua, có nghĩa sự tin tưởng của hoàng đế đối với Lý Lâm Phủ đã tới cuối cùng.

Triều hội ngày kế tiếp, trong nhất thời, cảm xúc quần thần cuộn trào mãnh liệt.

Đám thần tử luôn bị Lý Lâm Phủ áp chế gắt gao, người được hướng gió chính trị, bắt đầu bỏ đá xuống giếng, lần lượt dâng tấu vạch tội Lý Lâm Phủ cũng không kém mấy so với tấu chương đám người Hàm Ninh thái thú Triệu Phung thù địch.

Mày Lý Long Cơ hơi nhăn, mặc dù hắn có ý mượn cơ để Lý Lâm Phủ quy ẩn, nhưng không có ý niệm đẩy Lý Lâm Phủ vào chỗ chết trong đầu. Nhưng xem các văn võ bá quan quần tình ồn ào, dường như đều là tư thế không giết Lý Lâm Phủ không bỏ qua.

268. Chương 253: Lý Lâm Phủ Bãi Quan

Ngay khi văn võ cả triều nhất là thần tử bỏ đá xuống giếng cảm thấy lo sợ bất an, hoàng đế lại chuyển đề tài câu chuyện:

- Tuy rằng Lý Lâm Phủ trung tâm như một đối với trăm, nhưng mấy năm nay hắn độc đoán chuyên quyền, chặn đường dân nói, cũng đều không phải giả dối. Trăm biết rõ ràng trong lòng, chỉ có điều trăm vẫn nhớ phần trung tâm này... Nhưng không ngờ hắn làm ra hành vi vô sỉ dâm loạn nội quyền đại thần, thương tổn đến thể diện triều đình.

Lý Long Cơ dừng lại một chút, lại nói:

- Cho nên, niệm Lý Lâm Phủ tuổi già có bệnh, liền giáng chức đuổi khỏi kinh, để hắn đi Giang Nam làm Trấn An Sứ nhân tản đi.

Quần thần đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng tiến lên tán thành đồng ý, ho to hoàng đế vạn tuế hoàng đế anh minh vạn vạn, vô mông ngựa hoàng đế rất hăng hái.

Ngay trong tiếng hô vạn tuế lớn như núi này, Tiêu Duệ lại đứng dậy cất cao giọng nói:

- Phụ hoàng, nhi thần nghĩ rằng, Lý Lâm Phủ khó tránh khỏi tội này, theo luật hắn là lột bỏ chức vị bãi quan miễn chức. Nếu không, làm sao chấn chỉnh kỷ cương làm sao phục thiên hạ?

Lời vừa nói ra, trên điện lập tức lặng ngắt như tờ. Hoàng đế chỉ có ý bãi miễn Lý Lâm Phủ, nhưng con rể Tiêu Duệ của hắn lại chủ trương gạt bỏ đến cùng, trực tiếp bãi miễn chức quan giáng làm bình dân, này — này cũng có chút quá điên cuồng đi. Ngay cả Chương Cừu Kiên Quỳnh và Bùi Khoan, cũng thật không ngờ Tiêu Duệ sẽ đứng ra phía sau, giẫm lên Lý Lâm Phủ một phen.

Hắn rốt cuộc là muốn làm gì? Chúng thần cảm thấy chấn động, không thể tin nổi, thậm chí còn có một số ánh mắt khinh thường đều đặt lên người Tiêu Duệ.

Mày Lý Long Cơ nhảy dựng, hắn tuyệt đối không có đoán được Tiêu Duệ lại có lời ấy.

- Tiêu Duệ, tuy Lý Lâm Phủ có tội.

Lý Long Cơ nói một nửa cũng không nói gì thêm nữa, quăng ánh mắt nghiêm nghị lên người Tiêu Duệ, vòng vo, đề thấp giọng nói:

- Tiêu Duệ, Lý Lâm Phủ chính là nhạc phụ khanh, khanh như thế... thật ra khiến trăm giật mình kinh hãi.

- Phụ hoàng, trong triều đình, chỉ có quốc sự, không có tư tình. Lý Lâm Phủ phạm tội, nên xử trí theo luật, nếu không sao còn kỷ cương Đại Đường?

Giọng nói của Tiêu Duệ trở nên phức tạp và trầm thấp:

- Phụ hoàng, Tiêu Duệ sao dám vì tư mà vứt công?

- Lý Lâm Phủ chuyên quyền nhiều năm.

Giọng nói Tiêu Duệ càng trầm thấp:

- Phụ hoàng, bãi quan miễn chức làm bình dân, vì triều đình vì giang sơn xã tắc vì vạn dân thiên hạ vì Lý gia.

Lời này vừa nói ra, Lý Long Cơ bừng tỉnh đại ngộ, lúc này mới hiểu được Tiêu Duệ dụng tâm lương khổ. Lý Lâm Phủ chuyên quyền hống hách, nắm giữ triều chính, đắc tội vô số quan viên, nếu giáng chức đuổi hẳn ra khỏi kinh, chỉ sợ hẳn cũng không có ngày lành gì. Nếu như thế, chẳng bằng để hẳn lại Trường An, làm một bình dân yên ổn qua tuổi già. Ít nhất, có Tiêu gia, không ai dám động Lý gia.

Điều này rõ ràng giống như “bỏ đá xuống giếng”, kỳ thật là một loại trá hình bảo hộ.

Hoàng đế tỉnh ngộ lại, Chương Cừu Kiêm Quỳnh và một số triều thần cũng chợt hiểu được.

Lúc này mới âm thầm rung mình trong lòng: tuy rằng Lý gia thất thế đã thành kết cục đã định, dường như hoàng đế đã sớm có ý đồ ra tay với hẳn, nhưng cho dù Lý Lâm Phủ trở thành một dân chúng không quan không chức không tước, có con rể Tiêu Duệ của hẳn trên triều, người nào dám trả thù hẳn?

Lý Long Cơ liếc Tiêu Duệ thật sâu, thở dài:

- Cũng được, liền dựa theo Tĩnh Nan quận vương tấu. Người tới, truyền ý chỉ của trẫm, vì chấn chỉnh kỷ cương, lột bỏ hết thấy chức quan tước vị của Lý Lâm Phủ giáng xuống làm bình dân, không nhận lệnh không được rời kinh, đệ tử Lý gia làm quan ở triều đình hết thấy bãi quan miễn chức trục xuất khỏi triều đình.

=====

Lần này, Tiêu Duệ rời kinh, hẳn tuyệt đối muốn mang theo tùy tùng.

Từ lúc A Đại rời kinh, thiên tài Trương Vô Dương từ chim gỗ trên phố đến sủng ống, cũng mang theo một đám công tượng đang đi tới Tây Vực.

Chắc chắn lúc này, bọn họ đã đứng vững gót chân ở Tây Vực, bắt đầu bí mật tiến hành nghiên cứu sủng ống và sản xuất số lượng lớn.

Cho nên, Tiêu gia trừ Tiêu Duệ ra, làm lụng vất vả nhất chính là Chương Cừu Liên Nhi. Sản nghiệp Tiêu gia khổng lồ, đều duy trì vận chuyển bình thường dưới tay cô gái yếu ớt này, điều này đủ để nàng quá mệt mỏi rồi.

Tiêu Duệ thương tiếc mà nắm bàn tay nhỏ bé hơi lạnh lẽo của nàng, hai mắt giao nhau, Chương Cừu Liên Nhi ngượng ngừng mà cúi đầu xuống, nhưng dựa thân thể sát vào lồng ngực Tiêu Duệ.

Gả cho Tiêu Duệ, không chỉ khiến tài nữ đất Thục này được hồi đáp về tình cảm, nàng còn cảm thấy cực kỳ phong phú.

Tất cả đều không thể nói nên lời, cảm thụ được nam nhân của mình thương tiếc và dịu dàng, Chương Cừu Liên Nhi hạnh phúc mà nhắm hai mắt lại.

Lý Đăng Không thở phì phì vọt vào, thấy hai người đang tình chàng ý thiếp, lại hung hăng chà chà chân. Đã nhiều ngày, đối với việc Tiêu Duệ “bỏ đá xuống giếng” trên triều, trong lòng nàng vẫn không có bình tĩnh lại.

Trong mắt nàng, cho dù như thế nào, làm con rể Lý gia, cho dù Tiêu Duệ không tận sức bảo vệ Lý Lâm Phủ, cũng không nên xúi giục hoàng đế gạt phụ thân mình đến cùng. Tuy rằng giáng chức đuổi ra khỏi kinh là thất thế, nhưng dù sao vẫn còn giữ lại được chức quan tước vị, chủ cần lưu lại núi xanh sợ gì không có củi đốt, Lý gia cuối cùng sẽ có một ngày Đông Sơn tái khởi. Nhưng hiện giờ lại tốt lắm, chẳng những phụ thân mình trở thành bình dân, ngay cả đám huynh trưởng và tỷ phụ mình, cũng bị đuổi khỏi triều đình, Lý

gia từ quyền thế ngút trời nhảy xuống thành dân chúng phổ phàm, điều này làm cho nàng tiếp nhận như thế nào được?

Càng đáng giận chính là, nghe nói oan này này còn hô to “trong triều đình chỉ có công lý chứ không có tư tình” cái gì ở trên triều, nghĩ tới điều này, Lý Đằng Không lại tức giận trong lòng.

Mặc dù trước đó Lý Đằng Không được Lý Lâm Phủ “chỉ dẫn”, cũng mơ hồ cảm thấy tất cả xuất phát từ tướng công cùng phụ thân mình “hợp mưu”, nhưng nàng vẫn cảm thấy một cỗ oán giận nghẹn trong lòng.

Nàng chính là loại tính tình này, thấy nàng phát tình khí, Tiêu Duệ cũng không quá để trong lòng, hai ngày này hẳn bận rộn mọi việc cũng chưa kịp giải thích với nàng hai câu.

- Không nhi, đến.

Tiêu Duệ vẫy vẫy tay.

Mà Chương Cừ Liên Nhi cũng ngượng ngùng đứng dậy từ trong lòng Tiêu Duệ, chần chừ rồi cười hô:

- Không nhi muội muội, còn tức giận sao?

- Hừ, hiện giờ Lý gia chúng ta phạm phải trọng tội, hiện giờ phụ thân ta bãi quan miễn chức, đám huynh trưởng tỷ phu của ta cũng mất quan chức... Xin hỏi Tĩnh Nan quận vương đại công vô tư, có phải cũng muốn phân rõ giới hạn với con gái Lý gia ta hay không?

Nhớ tới hôm nay môn đình Lý gia vắng vẻ, đôi mắt Lý Đằng Không đỏ lên, quay người đi.

- Nàng nha đầu này.

Tiêu Duệ thở dài, đứng dậy mãnh mẽ ôm Lý Đằng Không không thuận theo vào trong lòng:

- Nàng có biết, nhạc phụ đại nhân chuyên quyền nhiều năm, đối thủ vô số, nếu bị giáng chức đuổi khỏi kinh, qua một thời gian, chắc chắn một số người sẽ mượn cơ hội để mưu hại, đến lúc đó, kết cục Lý gia.

- Mà hiện giờ, tuy rằng nhạc phụ đại nhân bãi quan miễn chức, đệ tử Lý gia không có quan chức, nhưng Không nhi muội muội, muội ngẫm lại xem, chỉ cần có tướng công chúng ta, ai dám động Lý gia? Không nhi muội muội, tướng công đây là bảo vệ Lý gia mà không phải bỏ đá xuống giếng, điểm này muội cũng không rõ ràng sao?

Chương Cừ Liên Nhi yếu ớt chen ngang vào.

- Tất cả, đều là nhạc phụ đại nhân an bài.

Trước mắt Tiêu Duệ hiện lên gương mặt âm trầm già yếu kia của Lý Lâm Phủ, lại thở dài một tiếng. Mà Lý Đằng Không trong lòng hẳn, đành chỉ “giây dụa”, đầu vai co rúm, khóc sụt sùi.

269. Chương 254: Võ Huệ Phi Tranh Chấp Với Hoàng Đế

Tiêu Duệ biết, chỉ sợ chính mình không đợi được lúc Lý Nghi sinh ra cốt nhục sau khi mình tới Đại Đường. Bản thân không thể cạnh bên người nữ nhân của mình, trong lòng hẳn tràn đầy tiếc nuối và áy náy, nhưng hẳn cũng không thể biểu hiện ra cái gì trước mặt Lý Nghi, bởi vì hẳn không có lựa chọn.

Dựa theo dự đoán của Tiêu Duệ, chắc chắn trên triều hội ngày mai, chiếu thư hẳn rời kinh nhậm chức Tiết độ sứ An Tây sẽ ban bố xuống.

Hắn đoán không có sai.

Nhưng, ngay chiều hôm đó, Lý Long Cơ lại nổi lên tranh chấp với Võ Huệ Phi vì điều này.

Ngay từ đầu, nghe nói Lý Long Cơ vừa gia phong Lý Tông, lại bãi miễn Lý Kỳ lĩnh chức vụ Tiết độ sứ An Tây, trong lòng nàng liền có chút bất mãn, tâm lý liền biểu hiện ra ngoài, làm tính tình vài ngày với Lý Long Cơ.

Hiện giờ đột nhiên nghe được Lý Long Cơ muốn cho Tiêu Duệ tới Tây Vực, nàng chấn động trong lòng, tiếp đó tâm tình trở nên rất phức tạp. Nàng gần như là mở miệng theo bản năng, bình thường nàng chưa bao giờ có thái độ can thiệp triều chính.

Lý Long Cơ nhíu mày:

- Ái phi, trẫm an bài Tiêu Duệ đi Tây Vực là chuyện tình trẫm dự tính đã lâu, sự tình liên quan đến triều đình và xã tắc Đại Đường, nàng.

Võ Huệ Phi nói không ra lời, đột nhiên thốt ra một tiếng:

- Hoàng thượng, thần thiếp tất nhiên không nên can thiệp quốc sự. Nhưng mà, Nghi nhi sắp sinh, hoàng thượng để Tiêu Duệ rời kinh đến Tây Vực sau đó đi, điều này có thể được chứ.

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Hóa ra ái phi là vì điều này. Ha ha, Nghi nhi ở trong cung, có ái phi nàng và trẫm chăm sóc, làm sao có chuyện sai lầm gì? Nàng cứ yên tâm đi, trong cung nhiều ngự y và bà đỡ như vậy, Nghi nhi sinh con tất sẽ không có sự cố... Về phần Tiêu Duệ, hắn ở hay không có quan trọng gì? Chẳng lẽ, hắn cũng có thể thay thế Nghi nhi sinh con phải không?

Võ Huệ Phi nhất thời ngưng lời, không nói chuyện, chỉ có điều sắc mặt hơi đỏ lên.

Không làm sao, vừa nghe nói Tiêu Duệ phải rời kinh đến Tây Vực cách Trường An ngoài ngàn dặm kia, trong lòng nàng liền nổi lên một chút không muốn thật sâu. Mặc dù nàng biết rõ giữa nàng và Tiêu Duệ không có khả năng sinh ra “vấn đề” gì, nhưng... Nghĩ tới chính mình thật lâu không nhìn tới tiểu oan gia khiến nàng si mê kia, phần mất mát trong lòng nàng không gì sánh nổi

Mấy ngày nay, nàng dùng cờ hiệu chiếu cố Lý Nghi đón Lý Nghi vào cung, kỳ thật cũng bao hàm một chút tâm tư trông thấy Tiêu Duệ thường xuyên.

- Còn nói nữa, chuyện tình liên quan giang sơn xã tắc, Tiêu Duệ không chỉ là phò mã của trẫm, còn là thần tử Đại Đường, tự nhiên phân ưu vì trẫm vì triều đình, sao có thể vì một chuyện nhỏ con gái liền chậm trễ quốc sự?

Bên tai Võ Huệ Phi lại truyền đến giọng nói âm u của Lý Long Cơ.

Võ Huệ Phi buồn bã nói:

- Hoàng thượng, Tiêu Duệ chẳng qua là một tên mao đầu tiểu tử, ngay cả có chút tài học.

Mày Lý Long Cơ dựng lên:

- Ái phi, nàng không hiểu quốc sự, thì không cần hỏi đến.

Tuy rằng nghe ra hoàng đế có vài phần bất mãn, nhưng Võ Huệ Phi vẫn ma xui quỷ khiến tiếp tục nói:

- Bệ hạ gia phong Khánh Vương, nhưng đối với thái tử lại không hề bồi dưỡng... Thái tử đơn giản là dựa vào một mình Tiêu Duệ, một khi Tiêu Duệ rời kinh đi xa, thái tử còn có thể yên ổn ngồi vị trí Đông cung thái tử sao?

Nghe xong lời này, đầu vai Lý Long Cơ đột nhiên vừa động, sắc mặt đột nhiên âm trầm xuống, nhưng không có tiếp lời.

Lý Nghi và Tiêu Duệ đang bồi hồi ở cửa điện, hắn tản bộ trong vườn ngự uyển với Lý Nghi trở về đột nhiên nghe được hoàng đế và Võ Huệ Phi tranh chấp, không có tiến vào, chỉ nghiêng tai lắng nghe ở cửa điện.

Nhưng nghe đến một câu cuối cùng này của Võ Huệ Phi, Tiêu Duệ run lên trong lòng rất cuộc do dự, nhẹ nhàng đỡ Lý Nghi tiến vào.

- Nhi thần (con gái) bái kiến phụ hoàng.

Tiêu Duệ đỡ Lý Nghi hành lễ.

Sắc mặt Lý Long Cơ hơi bớt giận, khoát tay áo:

- Thôi, thân thể Nghi nhi không lạnh lẽ, miễn lễ miễn lễ.

Lý Long Cơ liếc Tiêu Duệ, đột nhiên nhàn nhạt nói:

- Tiêu Duệ!

Tiêu Duệ khom người cất cao giọng nói:

- Có nhi thần.

- Hiện giờ ái phi nói thái tử một thân một mình, muốn con ở lại Trường An phò tá thái tử, ý con như thế nào?

Lý Long Cơ trầm ngâm nói.

Tiêu Duệ ngẩn ra, tiếp đó khẽ mỉm cười:

- Phụ hoàng, nhi thần là thần tử Đại Đường, tự nhiên là phân ưu vì triều đình... Về phần thái tử điện hạ, điện hạ trên có hoàng thượng dạy bảo, dưới có văn võ bá quan phụ tá, Tiêu Duệ không có mặt, không quan trọng.

- Như nào có thể nói như vậy?

Võ Huệ Phi xen mồm nói vào:

- Thái tử một thân một mình, trong kinh thành này, trừ con ra, còn có thể trông cậy vào ai đây?

Lời Võ Huệ Phi nói vô ý, nhưng nghe vào tai người có lòng — Tiêu Duệ không khỏi âm thầm căm tức trong lòng, hần dưng một chút, kính cẩn nói:

- Mẫu phi, thái tử là thái tử Đại Đường, thái tử không cần kết đảng, không cần dựa vào thần tử gì, thái tử dựa vào chính mình! Khánh Vương và các hoàng tử khác phong thưởng cao tới đâu, cuối cùng cũng là thần tử. Mà ngay cả thái tử một thân một mình, cuối cùng cũng là thái tử Đại Đường. Kỳ thật, thái tử điện hạ còn cần ban thưởng gì? Có phụ hoàng ở đây, dưới hoàng quyền ai dám bất kính với thái tử?

Trước mặt Lý Long Cơ sáng ngời, không kìm nổi cười ha ha lên:

- Ái phi xem, có nghe hay không, lời Tiêu Duệ nói quả nhiên như châu như ngọc, nói tới tâm khảm trẫm. Hần nói đúng vậy, thái tử là thái tử một quốc gia, chỉ cần có trẫm chiếu cố, hần không cần kết đảng, chính là chỗ dựa vững chắc của thái tử!

Khóe miệng Võ Huệ Phi hiện lên một nụ cười miễn cưỡng, không có tiếp tục tranh chấp với hoàng đế, đã kết thúc buổi tranh luận không có ý nghĩa này. Nàng làm bạn nhiều năm với Lý Long Cơ, hiểu rất rõ tính tình của hần, biết nếu mình tiếp tục “ngao cổ”, tất sẽ làm hoàng đế sinh ra chán ghét.

Tuy rằng đối với lời hoàng đế nói, lời Tiêu Duệ nói nàng cũng không cho là đúng. Cái gì thái tử không cần kết đảng, cái gì hoàng đế là chỗ dựa vững chắc nhất của thái tử đây đều là nói dối. Thái tử không có thể lực kết quả cuối cùng không phải bị người đoạt vị, chính là làm con rối cho hoàng đế, kết cục của Lý Anh đã nói lên hết thấy.

Nhưng nhưng lời này nàng chỉ giấu ở trong lòng, không dám nói trước mặt hoàng đế.

Lý Long Cơ thấy Võ Huệ Phi xoay chuyển, tâm tình không khỏi tốt lên, đứng thẳng dậy tới một bên nói:

- Tiêu Duệ, hôm nay khanh liền ở lại chỗ ái phi, bồi Nghi nhi thật tốt. Ngày mai trẫm sẽ hạ chiếu thư xuống, sáng hôm sau khanh sẽ rời kinh đi nhậm chức!

270. Chương 255: Âm Mưu Lớn Bằng Trời

Tiêu Duệ và Lý Nghi ôm nhau mà nằm, kỳ thật một đêm này không làm sao ngủ, gần như là một đêm nói chuyện tư mật vợ chồng. Sắp tới biệt ly, cho dù Tiêu Duệ hay là Lý Nghi, trong lòng đều tràn ngập không muốn, nhất là Tiêu Duệ, Lý Nghi sắp sinh con, làm trượng phu không thể cạnh bên người thê tử, hần cảm thấy cực kỳ áy náy.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Duệ và Lý Nghi rơi nước mắt mà từ biệt, trực tiếp đi tới điện Văn Đức.

Hắn tới có chút muộn, đám văn võ đại thần sớm tiến vào trong điện chờ hoàng đế giá lâm. Ngoài điện Văn Đức, chỉ có thái tử Lý Kỳ yên lặng chờ ở nơi đó. Tin tức Tiêu Duệ phải rời kinh nhậm chức phiên trấn, khiến thiếu niên thái tử một đêm không ngủ, trong lòng ít nhiều có chút bất an không yên.

Tiêu Duệ không chỉ là chỗ dựa vững chắc của hắn, còn là người tâm phúc của hắn, đột nhiên nghe nói Tiêu Duệ phải rời kinh, trong lòng hắn lập tức sa sút.

- Tỷ phu.

Lý Kỳ thấy Tiêu Duệ nhẹ nhàng đi tới, cúi đầu tiếp đón một tiếng.

Thấy thiếu niên thái tử sắc mặt âm trầm, Tiêu Duệ không khỏi cười cười, cúi người thi lễ:

- Thái tử điện hạ, chào buổi sáng.

Lý Kỳ ôm lấy tay Tiêu Duệ, nói có chút dồn dập:

- Tỷ phu, huynh có thể không đi Tây Vực hay không? Muốn ta đi nói với phụ hoàng hay không.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười:

- Thái tử, phụ hoàng có lệnh, làm thần tử, chúng ta chỉ có vâng theo mà không phải.

Lời Tiêu Duệ còn chưa nói xong, Lý Kỳ nôn nóng kéo tay hắn, giọng nói cũng trở nên hơi lớn:

- Tỷ phu, nhưng huynh là phụ thần Đông Cung, nếu huynh đi rồi, đệ làm sao bây giờ? Đệ một người ở Đông Cung.

Tiêu Duệ nhướn mày, trầm giọng nói:

- Thái tử, loại suy nghĩ này của đệ không tốt.

Thấy thần sắc Lý Kỳ có chút thê lương, giọng nói Tiêu Duệ cũng dần dần dịu dàng, vỗ bờ vai của hắn:

- Kỳ đệ, đệ không cần lo lắng nhiều, mỗi ngày trên triều xem nhiều nghe nhiều mà ít lời, hết thấy ủng hộ lệnh phụ hoàng là được. Ta có thể cam đoan, đệ nhất định bình an vô sự... Đệ phải biết rằng, Khánh Vương ở Lũng Hữu, tất sẽ không an phận, nếu ta không đi Tây Vực, phụ hoàng cũng sẽ phái những người khác đi nắm thế cục Tây Vực trong tay, mà so với người khác... Không bằng ta đi nắm giữ một bộ phận binh quyền. Như vậy, đối với tương lai của đệ, cũng có chỗ tốt rất lớn.

Giọng nói trầm thấp của Tiêu Duệ tiến vào trong tay Lý Kỳ:

- Xa triều thần, không kết đảng, tuân hoàng lệnh, đọc sách nhiều. Kỳ đệ, 12 chữ này của ta đệ nhất định phải nhớ kỹ trong lòng.

Lý Kỳ ngậm nga nói lỏng tay Tiêu Duệ ra:

- Đệ nhớ kỹ.

.

.

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Trong tiếng hô vạn tuế như núi đổ của chúng thần, Lý Long Cơ long hành hổ bộ đi lên hoàng đài của mình, sau đó dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn thần tử phủ phục dưới chân mình, cảm thấy mỹ mãn thổ mạnh một cái, khoát tay áo dùng giọng nam trung khoe khoang theo thói quen cao giọng nói:

- Mời các vị ái khanh đứng lên.

Kỳ thật, đã nhiều ngày trên triều cũng không có việc quá quan trọng, đám văn võ đại thần rất ít có sự vụ tấu lên, phần lớn là Lý Long Cơ ban bố chiếu thư linh tinh trên triều hội, nhiều nhất một canh giờ là tan triều.

Sau khi Lý Lâm Phủ bãi quan, trên dưới triều đình Đại Đường, từ nha môn Hộ bộ tiến hành điều phối rồi lan đến quan viên trung hạ tầng phạm vi rất rộng, khắp nơi bắt đầu thanh trừ một lần nữa. Ở vào một thời kỳ mẫn cảm cải cách và điều chỉnh “rung chuyển” như vậy, đám văn võ trên triều đều tự giác không tự giác bảo trì trầm mặc và thận trọng từ lời nói đến việc làm sợ sẽ khiến cho hoàng đế “chú ý”, trở thành người đầu tiên bị đánh.

Gồm cả Chương Cừu Kiên Quỳnh và Bùi Khoan bên trong.

Thấy chúng thần vẫn bảo trì trầm mặc, Lý Long Cơ cũng sẽ không khách khí. Hắn quay đầu liếc Cao Lực Sĩ, đột nhiên thoáng nhìn từng sợi tóc bạc hai bên tóc mai của nô tài già ngày ngày hầu hạ bên người mình, eo lưng cũng có chút khom xuống không khỏi ngẩn ra, thở dài, trong lòng tự sinh ra một chút phiền muộn.

Lão già này đã già rồi, mà chính mình, cũng già rồi. Lý Long Cơ chán nản trong lòng, cúi người nhìn gân xanh nhẩy múa trên hai tay đặt hai bên long ỷ, lại không khỏi thở dài một tiếng.

Một tiếng thở dài không lý do này khiến đám triều thần nghiêm nghị trong lòng.

Ánh mắt đục ngầu của Lý Long Cơ xoay tròn lập tức lại khôi phục thái độ bình thường, phát tay áo:

- Lão già kia, truyền chỉ.

Cao Lực Sĩ kính cẩn cúi người thi lễ, sau đó lại run rẩy đi xuống đài, lấy thánh chỉ Lý Long Cơ đã chuẩn bị tốt từ trong lòng ra, cổ họng khàn khàn niệm một lần.

Tiêu Duệ được hoàng đế bổ nhiệm làm Tiết độ sứ An Tây Đại đô đốc Đô hộ phủ, tin này thực sự đã sớm truyền ra ngoài, đám thần tử Đại Đường đã sớm chuẩn bị trong lòng giờ phút này nghe đạo thánh chỉ này, cũng không có bao nhiêu kinh ngạc.

Chỉ là làm bọn họ không thể tưởng tượng được chính là, một đạo thánh chỉ tiếp theo khác của hoàng đế, triệu tập 5 vạn binh mã từ ba trấn Hà Tây, Hà Đông, Sóc Phương đóng tại Tây Vực, do Đô hộ phủ An Tây trực tiếp điều khiển.

Binh lực tổng thể của Đại Đường cũng không đến 60 vạn, trong đó binh lực đóng giữ biên phòng các trấn cũng là 50 vạn. Bởi vì Lũng Hữu có gánh nặng phòng vệ trước mặt Thổ Phiên, binh lực nhiều nhất, đại khái trong khoảng 10 vạn, mà binh lực Đường triều vốn có ở Tây Vực chẳng qua là ba bốn vạn người, hiện giờ tiếp tục điều động 5 vạn người, binh lực Tây Vực xấp xỉ đạt tới mười vạn người.

Điều này có ý nghĩa gì? Đám quần thần run lên trong lòng, bọn họ cũng biết, biết đây là hoàng đế phòng bị Khánh Vương Lý Tông ở Lũng Hữu.

Nếu không có 5 vạn binh mã triệu tập từ các trấn này, Tiêu Duệ đi Tây Vực nhậm chức Tiết độ sứ An Tây cũng không tính là chuyện lớn gì. Trong mắt đám triều thần, đây nhiều lắm là một loại mạ vàng, tôi luyện ở biên cương một năm rưỡi sẽ lại được hoàng đế điều trở về kinh thành, nhưng 5 vạn binh mã thì khác.

Tiêu Duệ nhảy lên trở thành nhân vật quyền quý nắm giữ binh quyền nhiều nhất Đại Đường, nhìn từ bên ngoài, xấp xỉ với Lý Tông dùng thân phận hoàng tử quận vương và Kỳ đại tướng quân nắm giữ mười vạn đại quân Lũng Hữu trong tay.

271. Chương 256: Thành Sa Châu

Các châu quận Hà Tây thuộc về Lũng Hữu Đạo quản lý, tuy rằng tết Nguyên Tiêu ở các châu phủ hành lang Hà Tây không tráng lệ như trong thành Trường An, nhưng rất là náo nhiệt. Đường thương tới phía tây về phía đông hoặc đám Hồ lữ cũng ồn ào gần đó tiến vào thành, cùng chung ngày tết quan trọng nhất Đại Đường này.

Thứ sử Cam Châu dẫn một đội quan liêu nghênh đón ngựa của Quận Vương Tĩnh Nan, Đại đô đốc phủ Đô hộ An Tây, Tiết độ sứ An Tây Tiêu Duệ vào nhà khách đã bố trí ổn thỏa trong thành. Lương Mậu thì đỡ khoa cử coi như là xuất thân văn sĩ, đối với vị quyền quý kiêm tài tử danh kháp thiên hạ này, trong lòng hắn vừa ôm một phần kính sợ lại có được một phần sùng kính.

Những thơ ca cùng bản “Khai Nguyên lục” của Tiêu Duệ kia đã sớm truyền bá rộng rãi, trở thành văn mẫu và cách đối nhân xử thế sĩ tử thiên hạ nhất định đọc: danh ngôn nhiều thể hệ dốc lòng đọc. Ngay cả bản thân Tiêu Duệ, kỳ thật cũng không rõ lắm, danh vọng của hắn hiện giờ trong rừng sĩ dần dần vượt qua Vương Duy và Hạ Tri Chương, đương nhiên còn có Lý Thái Bạch được xưng tiên thơ.

Nhưng mặc kệ Lương Mậu cầu kiến như thế nào, đều bị Lý Quang Bát từ chối khéo, nói Tiêu đại nhân đi đường mệt nhọc không muốn kinh động quan lại địa phương, đành từ bỏ, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi oán thần Tiêu Duệ vài tiếng quá kiêu căng.

Kỳ thật Tiêu Duệ căn bản không ở trong đội ngũ, ngồi trong xe ngựa chính là thị nữ bên người Tú Nhi mà mấy cô gái Tiêu gia cũng rắn kín đáo đưa cho Tiêu Duệ. Tiêu Duệ đi xa nhậm chức Tây Vực, theo luật tự nhiên không thể mang theo gia quyến. Nhưng mang một thị nữ hầu hạ vẫn không tính vi phạm quy định.

Ngày ngày thứ ba sau tết Nguyên Tiêu, một trận tuyết che phủ đất trời rơi xuống Hà Tây. Mà ngay khi gió tuyết ngừng lại, trong gió lạnh gào thét, Tiêu Duệ lại cải trang một mình mang theo Lệnh Hồ Xung Vũ và Lý Tự Nghiệp, còn có mấy người thân binh, phóng ngựa chạy tới thành Sa Châu mà kiếp trước hắn nghe tiếng đã lâu.

Chỉ có điều thành trì này quá nhỏ, xa xa nhìn lại, tường thành thấp bé xây bằng gạch vường thật là rách nát, thậm chí có mấy chỗ còn trũng xuống vài cái động sâu bao trùm đầy tuyết đọng và cát bụi, điều này làm cho người ta lạc vào cảnh giới kỳ lạ, Tiêu Duệ nhiều ít cho chút thất vọng, không khỏi âm thầm lắc đầu.

Đó là thành cổ Sa Châu trên sách vở ghi “Đôn Hoàng núi tuyết làm thành, Thanh Hải lấy hồ Minh Sa vòng quanh, dẫn sông Đẳng vào, trước dương quan sau ngọc môn, dựa theo phương tây mà chế thành trên sa mạc, chìa khóa cực biên”?

- Cổ Sa Châu dưới núi Minh Sa, một đám mây vàng ôm trọn gò đất, đường tơ lụa thê lương thành quá khứ, tiếng lục lạc cùng tiếng người lộn xộn.

Thắng cảnh phồn hoa chiếu rọi thành Sa Châu trong thơ của người cổ cũng hoàn toàn không thấy, trong mắt, là một bãi sa mạc khô cằn hoang vắng và bao trùm tuyết đọng. Nếu không phải trong tường thành thấp truyền đến tiếng người ồn ào nhốn nháo, Tiêu Duệ còn nói đây là một tòa thành hoang.

Một tòa thành nhỏ trơ trọi trên một mảnh sa mạc trắng xóa, điều này tạo thành ấn tượng đầu tiên của Tiêu Duệ đối với thành nhỏ Sa Châu.

Hai vệ tốt cửa thành dựa vào cửa thành nhắm mắt dưỡng thần hai tay ôm ngực, trong miệng thở ra hơi nóng.

Ánh mắt trời hơi gay gắt chiếu thẳng xuống dưới, Tiêu Duệ xoay người xuống ngựa, liếc về phía cửa thành Sa Châu vắng vẻ chân một cái, thở dài nói:

- Sa Châu này hoang vắng, ngoài dự kiến của ta, thật sự là không ngờ.

Lệnh Hồ Xung Vũ khẽ mỉm cười, sinh trưởng ở Lạc Dương, chưa từng đến Tây Bắc, tất nhiên là không hiểu Sa Châu nhiều lắm. Mà Lý Tự Nghiệp ở trong quân Tây Bắc nhiều lắm, biết rất nhiều, thấy thần sắc Tiêu Duệ có chút tiếc nuối, tiến tới trước người cười nói:

- Quận Vương, Sa Châu này tất nhiên như vậy, tuy rằng trông tới thương nhân tụ tập nhiều, nhưng xác thực là giao giới Thổ Phiên Đại Đường, từ hoàng đế Cao Tông tới này, loạn binh hoặc là cường đạo Thổ Phiên hàng năm đều đột kích quấy nhiễu nhiều lần. Cho nên, người trong thành nhỏ này rất ít... Cũng may hoàng thượng rộng lượng thiên hạ hơn mười năm, Sa Châu này dần dần lấy được an bình.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, cũng từ chối cho ý kiến.

- Quận Vương, chúng ta vào thành nghỉ trọ đi, bởi vì chúng ta đi về phía tây ra Ngọc Môn Quan, chúng ta còn phải nghỉ ngơi mấy ngày trong thành này, kết bạn đi cùng với thương đội đi về phía tây, tránh cho bị lạc đường nhỏ.

Lý Tự Nghiệp vác mạch đao bị vải quần lấy gấu gao trên vai, cất cao giọng nói.

- Cũng được, chúng ta vào thành xem.

Tiêu Duệ khoát tay áo, đi đầu dẫn ngựa vào.

.

.

Dọc theo đường phố tuy rằng đơn sơ nhưng cực kỳ rộng lớn, đám người Tiêu Duệ liếc mắt một cái tới quảng trường trung tâm thành tập trung nhiều người kia, tiếng động ồn ào truyền tới từ bên kia.

Vài tên khất cái quần áo lam lũ và vài cậu bé vui cười đi qua bên cạnh mấy người, đi về về phía đám người kia tụ tập. Một cậu bé sắc mặt ngăm đen té ngã, bò lên vừa muốn đi, liền bị Tiêu Duệ chặn lại. Tiêu Duệ cúi người ôn tồn nói:

- Tiểu huynh đệ, sao phía trước lại náo nhiệt vậy?

Cậu bé liếc Tiêu Duệ một cái, thấy hán quần áo đẹp dễ quý giá bọc da cừu, phía sau còn một đám trắng hăn tùy tùng lưng hùm vai gấu đi theo, cực kỳ giống đại nhân vật từ địa phương lớn tới, không khỏi có chút nao núng. Hắn rút bả vai về phía sau, nhỏ giọng sợ hãi nói:

- Kim Cương Trí đại sư khuếch trương phật pháp trong thành ba ngày, hôm nay là ngày cuối cùng, ta muốn đi cầu lấy bùa hộ mệnh cho mẹ ta.

- Kim Cương Trí?

Tiêu Duệ đột nhiên chấn động, chậm chạp đứng thẳng dậy, tùy ý đưa bé vôi vàng chạy đi.

- Ngài biết Kim Cương Trí này sao?

Tuy rằng Lý Tự Nghiệp hình thức cao lớn thô kệch, nhưng cũng không phải một người thô lỗ, nếu không, hẳn đã không phải là một danh tướng Đại Đường hiển hách đời đời. Không những không thô, kỳ thật tâm tư của hắn còn cực kỳ tốt, giỏi về đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

Thấy thần sắc Tiêu Duệ kinh ngạc, liền hỏi một câu như vậy.

Tiêu Duệ cười:

- Kim Cương Trí đại sư, ta nghe danh đã lâu, chẳng qua không được nhìn thấy. Đi, chúng ta đi nghe một chút.

Thiên nhân Kim Cương Trí, một trong những người sáng lập phật giáo mật tông Trung Quốc. “Đại Bản Nhược Kinh” của hắn chứa rất nhiều kinh điển phật pháp, cùng thất bảo Ấn Độ, dụng cụ và rất nhiều hương liệu trân phẩm quý báu, từ đường biển trải qua nước Sư Tử Phật Thệ Tô Môn Đáp Tịch hơn hai mươi quốc gia, trải qua gian nguy, cuối cùng qua ba năm, năm Khai Nguyên thứ bảy tới Lĩnh Nam Đại Đường, từ nay về sau, phật giáo phát huy mạnh mẽ ở Đại Đường nhiều năm. Tuy rằng Tiêu Duệ không phải phật tử, nhưng cũng biết vị cao tăng phật giáo rất nổi danh này.

Quảng trường giữa thành Sa Châu đã dựng một đàn cao bằng mộc, trên đàn cao trải thảm hồng, trên thảm hồng, một Hồ tăng nước khác khuôn mặt đơn giản cái trán nhô ra, đang nhắm mắt dưỡng thần ở đó. Phía sau hắn, là hai hòa thượng Trung Nguyên mặc áo cà sa hoa lệ, mà ở trước người hắn, là một chiếc bàn màu mận chín, trên bàn bày đặt một chén trà xanh, một đàn hương, một quyển kinh thư.

Đám người vây quanh đàn cao làm ba tầng bên ngoài, mọi người ở Tây Bắc hành lang Hà Tây rất trọng thị phật, dân chúng quy y phật giáo nhiều không đếm hết, nếu không vùng Đôn Hoàng cũng sẽ không lưu lại hang Mạc Cao thánh địa phật giáo nổi tiếng cho đời sau.

Đám người Tiêu Duệ tới gần mới phát hiện, là ai có thể tới gần nghe giảng kinh, cần phải giao tiền. Điều này làm hắn kinh ngạc, nhưng càng làm hắn kinh ngạc chính là rào ngăn bên ngoài đài cao không ngờ là quân tốt Đậu Lô áo giáp sáng ngời.

Hơn trăm sĩ tốt Đậu Lô làm thành một vòng tròn, chỉ có ở giữa đặt mấy thùng gỗ thật lớn, người nào trả tiền mới có thể được sĩ tốt cho đi, tiến vào giữa sân nghe kinh, đồng thời lĩnh một bùa hộ mệnh bằng vải sáng màu vàng hình tam giác.

Hòa thượng giảng kinh, quân Đại Đường lấy tiền bảo hộ? Tiêu Duệ nhướn mày.

272. Chương 257: Cường Đạo Thổ Phiên Tập Kích

Tiêu Duệ liền đi đến giữa sân cho Kim Cương Trí thấy rõ, cử chỉ của thanh niên hoa phục này khí độ bất phàm, liền nhìn nhiều hơn hai lần, đột nhiên thấy hắn nghe giảng đến nửa chừng lại muốn rời đi, không khỏi bất chuyện một tiếng.

- Thí chủ thân thanh khí lãng, nếu tới nơi này gặp pháp, là có duyên với phật ta, vì sao nửa đường rời đi?

Tiêu Duệ thản nhiên thi lễ, lên tiếng nói:

- Xin hỏi đại sư, thế nào là phật?

Kim Cương Trí ngẩn ra, hắn từ ngàn dặm đến trung thổ tuyên dương phật hiệu, đúng là không ai ngay mặt hắn hỏi loại câu hỏi gần như gốc gác này. Hắn trầm ngâm một chút, xúc động nói:

- Phật tức là ta, ta tức là phật!

Tiêu Duệ đột nhiên mỉm cười, sắc mặt kia khiến Lệnh Hồ Xung Vũ và Lý Tự Nghiệp bên người cảm thấy rất là quý dị.

- Mỗi nghĩ rằng, giới hạn của đại sư vẫn nông cạn rồi. Phật tức ta, ta tức phật, mỗi người đều có thể thành phật, chẳng qua là phật lý tiểu thừa; phật đạo đại thừa chính là, phật là tự nhiên, tự nhiên là phật, người ở trong phật, tự nhiên thành phật.

Tiêu Duệ cũng không biết làm sao hưng trí mở miệng nói.

Kim Cương Trí nhíu mày, sau khi trầm ngâm thật lâu mắt sáng ngời chậm rãi nói:

- Lời thí chủ nói có lý, đích thật là lão nạp rơi xuống tiểu thừa.

Phật độ chúng sinh, mà tự nhiên chính là muôn vạn, bao gồm hoa cỏ cây cối, người quỷ cầm thú, mặc dù ngay cả là ma, chỉ cần buông dao mổ, cũng có thể thành phật.

- Hay cho một câu phổ độ chúng sinh, phật có đại trí tuệ đại từ bi, người nếu thành phật thì cần tự nhiên, tuyệt đối không thể nóng lòng cầu thành, lòng cần phải thanh thản như nước, trừ tham, sân, si ba độc. Chỉ có như vậy sẽ tự nhiên mà vậy, thuận lý thành chương đập đất thành phật.

Tiêu Duệ vỗ tay tán thưởng, nhưng chợt chuyển đề tài, trầm giọng cười lạnh một tiếng:

- Nhưng mỗi thấy đại sư khuyếch chương phật pháp rộng rãi chính là vì vợ vét của cái, nghe giảng một hồi phật pháp thì thu 50 tiền... Kim Cương Trí đại sư, đây là phật tổ phổ độ chúng sinh sao?

Kim Cương Trí không lay động, thản nhiên nói:

- Lão phu tới đây tuyên dương phật hiệu, nhiều người tin tưởng tự nguyện góp vốn, là vì tu kiến Quang Phúc tự Lạc Dương – đây là công đức to lớn của vạn tín đồ, cũng không phải lão nạp tham tài thích vật. Lão nạp chỉ có một thân, thân này sớm về với phật, cần những vật vàng trắng làm gì?

Nhưng ngay sau đó lông mày bạc phơ của Kim Cương Trí nhíu lại, quay đầu nhìn một người đàn ông trung niên hoa phục trên đài đã chậm rãi đứng dậy kinh ngạc nói:

- Đô đốc đại nhân, không phải lão nạp từng nói rõ nhiều người tin phật pháp tự nguyện đóng góp con số không giới hạn, như thế nào.

Người nọ dáng người không cao, sắc mặt hơi đen, đúng là Đô đốc Sa Châu kiêm Chỉ huy sứ Đâu Lô Mã Lượng. Ánh mắt Mã Lượng lạnh lùng mà ngạo mạn đảo qua trên người Tiêu Duệ, lớn tiếng trách mắng:

- Cuồng đồ từ đâu tới, dám tùy miệng nói xằng quấy rầy hội phật pháp của Kim Cương Trí đại sư? Người tới, đuổi người này ra ngoài cho bản quan!

Mấy quan binh như lang như hổ hùng hổ xúm lại.

Sắc mặt Xung Vũ trầm xuống, bàn tay run nhè nhẹ mà nắm chặt bội kiếm bên hông, Lý Tự Nghiệp cũng nắm chặt mạch đao được quấn bằng vải bông, tiến một bước đang muốn lộ thân phận của Tiêu Duệ, lại bị Tiêu Duệ ra hiệu bằng mắt, đành lui trở về, bảo trì trầm mặc.

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc nhìn Đô đốc Sa Châu Mã Lượng kia, trong lòng rõ ràng vài phần. Chắc là tham quan này lợi dụng Kim Cương Trí đến thành Sa Châu khuếch trương Phật hiệu mở hội Phật pháp vơ vét của cải thôi. Nhưng tham quan thiên hạ nhiều vô số, Tiêu Duệ quản không được nhiều như vậy cũng không muốn quản việc không dính dáng tới mình, tâm tư của hắn đã sớm bay đi Tây Vực không muốn sinh thêm phiền toái.

Tiêu Duệ thản nhiên cười, mang theo mọi người bước khỏi sân.

Cũng may Mã Lượng thấy Tiêu Duệ không giống thương nhân bình thường, cũng không muốn trêu chọc phiền toái không cần thiết, cũng không có làm khó hắn quá mức, thấy đội Tiêu Duệ rời đi, cũng không "truy cứu" nữa.

.

.

Tiêu Duệ bước trên con đường hơi lạnh lạnh trong thành Sa Châu, chuẩn bị tìm một gian nhà trọ nghỉ chân một chút, ở qua một đêm ngày hôm sau tiếp tục đi về phía tây.

Đang tìm kiếm, Lệnh Hồ Xung Vũ cười cúi đầu nói:

- Quận Vương, nơi đó có một cửa hàng Tiêu gia.

Tiêu Duệ kinh ngạc đưa mắt nhìn lại quả nhiên ở góc phố kia, có một gian cửa hàng quy mô không nhỏ, một chiếc cờ nhỏ tím đen bay trên mái vòm cao cao, trên cờ nhỏ thêu một chữ "Tiêu" thật to bằng tơ vàng, đúng là chiêu bài độc môn của Tiêu gia, hình như là một quán rượu.

Tiêu Duệ mỉm cười, hắn thật có chút không ngờ, không nghĩ tới ở thành nhỏ Sa Châu xa ngoài biên giới này, không ngờ cũng có bóng của sản nghiệp Tiêu gia. Thoạt nhìn, kế hoạch phát triển về phía tây của Tôn Công Nhượng thực hiện cực kỳ thuận lợi.

Đoàn người vội vàng đi tới, Tiêu Duệ đang muốn vào điểm đánh giá, đột nhiên nghe được trong thành chợt vang lên tiếng kèn sừng trâu yếu ớt, ngay sau đó tiếng trống vang lên thưa thớt, trên thành lâu mơ hồ truyền đến tiếng cảnh báo ồn ào "kẻ cướp Thổ Phiên đột kích".

Trong thành chợt ồn ào tiếng người, hội Phật pháp của Kim Cương Trí bỏ dở nửa chừng, thương nhân bình dân nghe giảng trong thành đều đứng dậy rời khỏi hội trường, trở về cửa hàng, trở về nhà đóng cửa không ra, nhưng tình hình lại tuyệt đối không lộn xộn chút nào; cửa thành đóng chặt, một đám sĩ tốt quan quân đề phòng sâm nghiêm không chút hoang mang mà đi lên tường thành thấp bé rách nát.

Tiêu Duệ cả kinh, nhưng lập tức liền nghi hoặc nhíu mày: Một toà thành nhỏ như Sa Châu, tường thành thấp bé như thế, biểu hiện phòng thủ thành phố không có tác dụng. Nếu như loạn binh Thổ Phiên vừa đến, chẳng phải là lập tức công hãm tiến vào. Nhưng quân dân trong thành Sa Châu này lại không mấy may hốt hoảng chút nào, phẳng phất như không phải người Thổ Phiên đến, mà là khách thăm quan.

Một tiểu nhị đi ra từ trong cửa hàng Tiêu gia, cười ha ha:

- Khách quan, mã tặc Thổ Phiên đột kích, mọi người có thể tiến vào tiểu điểm lánh tạm một lúc, dùng chút rượu, nhiều nhất nửa ngày, mã tặc Thổ Phiên này sẽ tản đi.

Tiêu Duệ lại nhíu mày, mang theo mọi người đi vào trong quán rượu, ngồi xuống phía sau tiểu nhị tùy ý gọi chút rượu và đồ ăn thức nhắm, lúc này mới trầm giọng nói:

- Tiểu nhị, kẻ cướp Thổ Phiên đến, nhưng tại sao mõ thấy mọi người trong thành này lại không mấy may hoảng hốt chút nào?

Tiểu nhị khẽ mỉm cười:

- Khách quan là người bên ngoài đứng không?

Lệnh Hồ Xung Vũ vừa muốn nói gì, Tiêu Duệ đã giành nói:

- Chúng ta là thương khách đến từ Trường An, muốn từ nơi này tới Tây Vực.

Tiểu nhị ồ một tiếng, tiến lại gần:

- Khách quan có điều không biết, mã tặc Thổ Phiên này gần như mỗi ba tháng lại tới một chuyến, nói có ngàn người... Bọn họ cũng không công thành, cũng không nhiều dân, chỉ có điều muốn gom một số tiền vật lương thực của thương nhân và dân chúng ở trong thành, liền lui đi. Chờ xem, khách quan, một lát nha môn sẽ phái người đến thu lần lượt từng nhà.

Thật sự là một đám đạo tặc Thổ Phiên kỳ quái, Tiêu Duệ không thể tin nổi nhìn lướt qua, quả nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng la gọi của quan quân xuôi theo con phố.

273. Chương 258: Khoản Tiền Ước Lệ Lui Tặc

Hồn nhiên chưa phát giác ra, không ngờ đây là ông chủ lớn sau màn của sản nghiệp Tiêu gia.

Tiêu Duệ cùng Lý Tự Nghiệp và Lệnh Hồ Xung Vũ hai người vừa uống rượu vừa tán gẫu không bao lâu, vài sai dịch quan phủ và quân binh xông vào trong tửu quán, thủ lĩnh sai dịch vừa vào cửa liền nghênh ngang vỗ trước quầy tửu quán, quát to một tiếng:

- Giao nộp tiền ước lệ lui tặc, nhanh chóng, lão tử còn có công vụ trong người.

Chưởng quầy vội vàng cười bồi lấy một quán tiền sớm chuẩn bị tốt từ sau bàn ra, đưa tới:

- Quan gia, tiểu điểm sớm chuẩn bị tốt, đây là tiền ước lệ này lần, quan gia thu tốt.

Sai dịch ngạo nghễ gật đầu:

- Tính người thức thời.

Không ngờ thu nhiều như vậy, khéo léo lập ra danh mục gọi là “tiền ước lệ lui tặc”, Tiêu Duệ không khỏi âm thầm nhủ mày.

Đang lúc cân nhắc, lại thấy sai dịch kia đặt ánh mắt lên người mấy khách rượu trong điểm, hô thật to:

- Các người, những khách thương các người, Đô đốc đại nhân có lệnh, phàm là khách thương qua lại cũng cần nộp 500 đồng tiền ước lệ lui tặc. Các người nhanh chóng nộp lại đây.

Khách thương tới cũng phải giao tiền? Trong lòng Tiêu Duệ không khỏi sinh ra tức giận. Quá kiêu ngạo, hay cho một tham quan coi trời bằng vung, không ngờ vợ vết dân bản xứ, ngay cả khách thương cũng không buông tha, đây sao phải là “đưa tiền” cho cường đạo tới, rõ ràng chính là vợ vết của cải cho bản thân thôi.

Khách rượu hai bàn bên cạnh không dám chậm trễ, tự nhiên biết rõ bị hố nhưng vẫn thành thật lấy tiền ra mua bình an.

Sai dịch hài lòng mà nhận lấy tiền, thấy bên Tiêu Duệ không có động tĩnh không khỏi giận dữ nói:

- Mấy người các người điếc sao? Không nghe lời lão tử nói à? Nhanh chóng, ít tìm phiền toái đi!

Tiêu Duệ nhủ mày, còn không nói gì, Lý Tự Nghiệp tính tình nóng nảy, bỗng nhiên đứng dậy, phẫn nộ trách một tiếng:

- Người một sai dịch nho nhỏ, hãy sạch sẽ một chút! Cái gì là tiền ước lệ lui tặc, đây rõ ràng là các người mượn cơ hội cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, đáng giận!

Sai dịch vừa nghe vậy, thật ra ngẩn ra. Hẳn thu tiền ước lệ lui tặc ở trong thành Sa Châu cũng có vài năm, bất kể là cư dân trong thành hay là khách thương qua lại, thật đúng là không có một khách thương dám công khai đứng ra gọi nhíp với quan phủ, trong lúc nhất thời, hẳn có chút không thích ứng.

Nhưng lập tức, hắn liền phản ứng lại, rống giận một tiếng:

- Hay cho một cẩu tặc ăn gan hùm mật gấu, cũng dám kháng cự quan phủ... Người tới, bắt mấy cẩu tặc này lại giao cho Đô đốc đại nhân xử trí!

Đừng xem Lý Tự Nghiệp hiện giờ chỉ là một Đô úy quả nghị lực phẩm nhưng hấn thật đúng là không để một Đô đốc Sa Châu và Chỉ huy sứ quân Đậu Lô nho nhỏ vào mắt. Dù sao, phía sau hấn chính là đệ nhất quyền quý danh xứng với thực Đại Đường hiện giờ, Quận Vương Tĩnh Nam, Tiết độ sứ An Tây Tiêu Duệ.

Lý Tự Nghiệp liếc Tiêu Duệ, thấy Tiêu Duệ cũng không có bộ dáng ngăn lại hấn liền hiên ngang nắm chặt mạch đao được vải bông bọc chặt một bên đứng dậy, trên mặt đột nhiên ngưng lại, nháy mắt mở thút thắt từ mảnh vải ra, một thanh mạch đao hàn quang lóng lánh liền lộ ra.

Những sai dịch và quan quân sĩ tốt tụ tập tới này ngày thường cáo mượn oai quèn tác oai tác quái, đừng nhìn hùm hổ kỳ thật là một con hổ giấy. Bọn họ vừa thấy không ngờ Lý Tự Nghiệp nắm mạch đao trong tay đàng đàng sát khí đứng ở chỗ đó không khỏi đều có chút e ngại và khiếp đảm, chỉ có đầu lĩnh sai dịch vừa rồi run giọng hô:

- Phản phản, dám cầm hung khí chống lại quan quân!

Mới nói nửa lời, lại ảm giác hàn quang lạnh thấu xương đã tới dưới cổ họng mình, Lý Tự Nghiệp nâng ngang mạch đao sắc bén trong tay, ngay ngắn ở cổ sai dịch.

- Người lại chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, cẩn thận ta cắt đầu của ngươi xuống làm cái bô.

Giọng nói nghiêm nghị của Lý Tự Nghiệp tiến vào lỗ tai sai dịch.

Sắc mặt sai dịch trắng bệch cả người hơi run rẩy, động cũng không dám động một chút.

Tiêu Duệ thản nhiên cười, khoát tay áo.

Lý Tự Nghiệp thu hồi mạch đao, thuận thế kéo một đao hoa mắt, cúi đầu trách mắng:

- Lăn!

Mặc dù sai dịch có mấy người, bọn họ xem một đội Tiêu Duệ không chỉ có tráng hán hung ác nắm mạch đao trong tay này, còn có mấy tùy tùng như lang như hổ, chẳng qua bọn họ chỉ kính cẩn đứng phía sau công tử kia không có ra tay, nhưng vừa thấy đã biết là hạng người dũng mãnh thiện chiến, sai dịch dẫn người chạy trốn chết.

Chưởng quầy và tiểu nhị quán rượu đã chạy tới, vừa thở dài vừa khom người:

- Khách quan, các ngài xông hoả lớn, sao lại dám dùng đao với các quan quân này? Dân chúng sao có thể đối nghịch với quan phủ, các ngài vẫn nên nhanh chóng đi thôi, nếu không một lát sẽ có đại đội quan quân tới bắt các ngài. Một khi các ngài bị bắt vào phủ Đô đốc, chính là không chết cũng mất tầng da.

Lý Tự Nghiệp kinh thường bĩu môi:

- Chúng ta còn không sợ, các ngươi sợ cái gì? Quan phủ Sa Châu trợ Trụ ngang ngược, không ngờ cấu kết với cường đạo Thổ Phiên, vơ vét tiền dân, đáng giận đến cực điểm, chúng ta nhìn không thấy thì thôi, nếu gặp, hừ...

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười:

- Tự Nghiệp, ngươi hãy an tâm một chút chớ nóng nảy. Chưởng quầy hãy lại đây, mỗ có mấy câu muốn hỏi ngươi.

Chưởng quầy xoa tay:

- Khách quan...

- Ta hỏi ngươi, cường đạo Thổ Phiên cần bao nhiêu tiền mới có thể lui bước? Mà quan phủ đưa tới tay người Thổ Phiên như thế nào?

Tiêu Duệ mỉm cười.

Chưởng quầy thấy Tiêu Duệ một bộ tự nhiên bình tĩnh, dường như không hề để chuyện vừa rồi trong lòng, không khỏi đại động trong lòng, mơ hồ cảm thấy người này thật sự rất có địa vị. Người bình thường không chỉ nói chống lại quan quân, thấy sai dịch của quan phủ đã luống cuống phân nửa, đây chính là đạo lý dân không đầu với quan.

- Khách quan, điều này, tiểu nhân chỉ là mở điểm buôn bán, đối với chuyện này thật sự là không hiểu. Cho nên, chúng ta chỉ thấy quan phủ thu như nào liền giao tiền mà thôi, cũng không dám hỏi nhiều.

Chưởng quầy trầm ngâm, nói lời dẫn đo.

Một cử chỉ khôm khéo như thế, Tiêu Duệ cười thầm trong lòng, cũng không tiếp tục làm khó, đơn giản chậm rãi đứng lên, cười với Lệnh Hồ Xung Vũ, Lý Tự Nghiệp cùng với vài thân binh tùy tùng kia:

- Xung Vũ, Tự Nghiệp, dường như chúng ta có phiền toái.

Khoẻ miệng Lệnh Hồ Xung Vũ vừa động, muốn nói gì.

Nhưng Lý Tự Nghiệp lại nghẹn lâu thật sự có chút không kìm nổi, không khỏi cúi người thi lễ cúi đầu nói:

- Quận Vương, tham quan nhiều dân như thế, nếu chúng ta gặp gỡ, như nào có thể làm như không thấy.

Một tiếng “Quận Vương” này cũng không cố tình rơi vào trong tai chưởng quầy quán rượu bên cạnh. Chưởng quầy đột nhiên chấn động, ánh mắt đặt lên người Tiêu Duệ bỗng nhiên trở nên kinh sợ, không dám tiếp tục nhìn kỹ, hần lập tức cúi đầu xuống, trong lòng run rẩy lên: không ngờ là một Quận Vương? Trong thành Sa Châu xa hoàng đế chim không ỉa phân hôm nay, không ngờ lại đến một Quận Vương? Trời!

Tiêu Duệ thản nhiên cười, khoát tay áo:

- Một khi đã như vậy, Xung Vũ lấy kim bài ngự thưởng và kim ấn của ta ra. Tự Nghiệp, người hãy theo ta đi gặp Đô đốc Sa Châu Mã Lượng này.

...

...

Hơn trăm sĩ tốt Đâu Lô vây quanh quán rượu này, một giáo úy tướng mạo hung ác xoay người xuống ngựa khua bảo kiếm trong tay hô:

- Phản tặc ở đâu?

Sai dịch dẫn tới kia chỉ tay vào đám người Tiêu Duệ đang chậm rãi đi ra quán rượu, run giọng nói:

- Tướng quân, chính là bọn họ...

Giáo úy hung tợn liếc Tiêu Duệ, nổi giận quát:

- Phản tặc lớn mật, cũng dám chống đối pháp lệnh của quan phủ. Người tới, bắt bọn chúng lại cho ta!

Lý Tự Nghiệp hung hăng cầm mạch đao trong tay xuống đất, cười rộ lên lạnh lẽo:

- Ai là phản tặc?

- Làm càn!

Giáo úy không đoán được không ngờ mấy khách thương này to gan như thế, hơn trăm quan quân tới rồi còn kiêu ngạo, không khỏi tức giận cắn chặt răng, rống lên:

- Bắt!

Lý Tự Nghiệp bỗng rút mạch đao ra, vất ngang tay, trên mặt hung ác lăm liết bước lên một bước:

- Ai dám động thủ? Hừ, quan quân xung quanh nghe đây. Quận Vương Tĩnh Nan Đại Đường, khâm mệnh Chiêu An Sứ Tây Vực, Đại đô đốc phủ Đô đốc An Tây, Tiết độ sứ An Tây Tiêu Duệ Tiêu đại nhân ở đây, các người đã nghe rõ chưa!

Theo lời Lý Tự Nghiệp nói, Lệnh Hồ Xung Vũ ung dung lấy kim bài hoàng đế Đại Đường ngự thưởng và kim ấn của Tiêu Duệ từ trong bọc đồ trên lưng ra, tiến lên một bước, đứng phía trước Tiêu Duệ.

...

...

Không ngờ Quận Vương Tĩnh Nan Tiêu Duệ thanh danh hiển hách giá lâm thành Sa Châu, tin tức này chợt quuyền khắp thành Sa Châu không lớn, càng khiến người ta khiếp sợ so với cường đạo Thổ Phiên lại phóng ngựa quay lại ngoài thành.

Khi Đô đốc Sa Châu kiêm Chỉ huy sứ quân Đâu Lô Mã Lượng thất kinh chạy tới quán rượu này, đám người Tiêu Duệ đã tiếp tục chè chén trong quán rượu.

Mã Lượng thấy không ngờ Quận Vương Tĩnh Nan kia là thanh niên hoa phục nghe giảng nửa đường rồi đi, không khỏi có chút kinh sợ. Hắn lấy lại bình tĩnh, tiến lên hành đại lễ:

- Hạ quan Đô đốc Mã Lượng, bái kiến Quận Vương điện hạ!

Tiêu Duệ buông chén rượu trong tay, liếc Mã Lượng một cái, thản nhiên khoát tay áo:

- Mã đô đốc, ta tới Tây Vực nhậm chức đi ngang qua Sa Châu, vốn định nghỉ tạm một ngày rồi rời đi, nhưng không nghĩ lại gặp cường đạo Thổ Phiên vây thành...

Mã Lượng run lên trong lòng, vội la lên:

- Quận Vương, không cần lo lắng, hiện giờ hạ quan đi làm cho những người đó đi... những cường đạo Thổ Phiên kia lập tức sẽ rời đi.

Tiêu Duệ cười cười, thản nhiên ồ một tiếng, chợt chuyển giọng, âm trầm xuống:

- Mã đô đốc, không ngờ ngài lệnh được cường đạo Thổ Phiên kia lui bước?

Mã Lượng cả kinh trong lòng, vội vàng run giọng giải thích hoàn toàn là do phòng thành Sa Châu thô sơ không thể chống đỡ cường đạo Thổ Phiên, đành phải dựa theo yêu cầu của cường đạo Thổ Phiên thu thập tài vật đưa cho người Thổ Phiên, bọn họ sẽ lùi đi vãn vãn.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, nói không nhanh không chậm:

- Cường đạo ngoài thành kia chỉ có ngàn người, nếu ta nhớ không nhầm mà nói, Đâu Lô Sa Châu của người hẳn là có 4000 quân đi? Quan quân gấp mấy lần cường đạo Thổ Phiên, nhưng Đô đốc Sa Châu kiêm Chỉ huy sứ quân Đâu Lô người không hề nghĩ kháng địch bảo vệ dân, ngược lại trợ Trụ làm ngược giúp đỡ kẻ cướp Thổ Phiên cướp đoạt tiền dân. Người để vương pháp Đại Đường ở đâu?

- Hạ quan...

Mặt Mã Lượng như màu đất củi đầu xuống, muốn giải thích cái gì, lại thủy chung không có mở miệng ra.

Hắn cũng không lời chống đỡ, bởi vì Tiêu Duệ “ngang trời xuất thế” khiến hắn rối loạn chân tay và chuẩn mực.

274. Chương 259: Dương Lăng Tới Phía Tây

Hắn đối nhân xử thế luôn cẩn thận, đã biết đoàn người đơn độc ở trong thành Sa Châu này, tuy rằng đám người Lý Tự Nghiệp dũng mãnh vô địch, nhưng dù sao người ít không đánh lại số đông, nếu Mã Lượng bí quá hóa liều, sẽ đặt bản thân vào cảnh ngộ nguy hiểm không cách nào tự thoát.

Cho nên, chỉ nửa khắc Tiêu Duệ lại chuyển đề tài đi:

- Mã đô đốc, có thể mang Tiêu mỗ lên thành lầu đánh giá, xem đám cường đạo Thổ Phiên kia tiến tới bắt người cướp của như thế nào hay không?

Mã Lượng chần chờ một chút, vội vàng nói:

- Việc này, Quận Vương điện hạ, hạ quan e sợ những kẻ cướp này quấy nhiễu điện hạ...

- Không sợ, Tiêu mỡ từng dẫn 300 thiết kỵ tung hoành quốc nội Thổ Phiên đều có thể thoải mái quay lại, sao có thể sợ hơn ngàn giặc cỏ Thổ Phiên này? Mã đô đốc, mời dẫn đường.

Tiêu Duệ khoát tay áo.

Sắc mặt Mã Lượng lúc đỏ lúc trắng, do dự một hồi, mới khom người im lặng cung kính nhường đường.

Tiêu Duệ dưới sự hộ vệ của đám người Lệnh Hồ Xung Vũ và Lý Tự Nghiệp, dưới sự tiền hô hậu ủng của đám quan binh sai dịch thủ hạ của Mã Lượng đi lên thành lâu Sa Châu, đứng trên thành lâu rách nát không chịu nổi tuyết đọng chồng chất, nhìn về phía giặc cỏ Thổ Phiên đông nghìn nghịt cách đó không xa.

Khiến Tiêu Duệ kinh ngạc chính là, ngàn tên giặc cỏ Thổ Phiên này là mã tặc, nhưng đứng trang nghiêm lập trận chờ đợi dưới thành cách đó không xa, trận hình ngay ngắn, kỷ luật nghiêm minh, càng xem càng giống như là quân chính quy mà không phải giặc cỏ.

Tiêu Duệ nhíu mày nói:

- Mã đô đốc, những giặc cỏ Thổ Phiên này tác phong nghiêm chỉnh, sợ là quân mã chính quy của Thổ Phiên đi?

Mã Lượng biến sắc, Tiêu Duệ rõ ràng bắt giữ một chút lo sợ chợt lóe rồi biến mất trong ánh mắt của hắn. Tiêu Duệ vừa động trong lòng: hay là, đây không chỉ đơn giản mà đúng là chuyện một tham quan cầu kết với người Thổ Phiên cướp đoạt tiền dân đi? Trong đó, tám phần là nội tình mà không có người biết ...

Tiêu Duệ thấy Mã Lượng không dám trực tiếp nhìn mình, không khỏi càng thêm kiên định loại suy nghĩ này.

- Quận Vương, đây là mã tặc Thổ Phiên. Nếu là quân Thổ Phiên, sợ là thành Sa Châu này sớm đã bị Thổ Phiên công hãm, ha ha.

Mã Lượng xấu hổ cười cười, nụ cười này thật sự là rất miễn cưỡng.

Lý Tự Nghiệp ngóng nhìn xa xa một hồi, đột nhiên quay lại cúi đầu nói:

- Quận Vương, những cường đạo Thổ Phiên này cũng có ngàn người, xem ngựa dưới khổ và binh khí nắm trong tay của bọn họ, không quá giống như cường đạo.

Tiêu Duệ gật đầu.

Lệnh Hồ Xung Vũ lạnh lùng liếc Mã Lượng kinh sợ một bên, nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Duệ:

- Quận Vương, nơi này nguy hiểm, không bằng chúng ta tạm thời rời khỏi nơi này, miễn cho...

Tiêu Duệ khoát tay áo, không để Lệnh Hồ Xung Vũ nói tiếp. Hắn biết Lệnh Hồ Xung Vũ muốn nói gì, hắn thần nhiên cười, ánh mắt cố tình quét lên người Mã Lượng, đột nhiên cất cao giọng nói:

- Mã đô đốc, dưới trướng ngài cũng có mấy ngàn quan quân, nếu cường đạo Thổ Phiên đột kích, nhanh chóng tập hợp binh mã, ra khỏi thành đẩy lùi tặc đi!

Mã lượng cả kinh, xoa tay:

- Quận Vương, điều này...

Tiêu Duệ bĩu môi:

- Như thế nào, Mã đô đốc thân là Đô đốc Sa Châu kiêm Chỉ huy sứ quân Đạ Lô, đối mặt cường đạo Thổ Phiên, chẳng lẽ còn mang sợ hãi trong lòng phải không?

Tiêu Duệ dương tay chỉ vào một đám cường đạo Thổ Phiên lặng ngắt như tờ kia cất cao giọng nói:

- Cường đạo Thổ Phiên xâm phạm thành, quan quân co đầu rút cổ trong thành không ra, còn muốn lấy tiền tài hối lộ, xin hỏi Mã đô đốc, uy nghiêm triều đình ở chỗ nào? Uy tín quan phủ ở chỗ nào?

Lý Tự Nghiệp hơi nâng mạch đao trong tay, giọng nói khàn khàn nổ vang trong gió lạnh như cắt:

- Nếu Mã đô đốc sợ hãi, không ngại để mỡ gia đến dẫn quân, ngài hãy ở lại trong thành, xem mạch đao trong tay mỡ gia đẩy lui địch như thế nào!

...

...

Trời quang sau tuyết, mặt trời đỏ sắp tối dần dần lặn về phía tây. Trên bãi sa mạc xa xa vẫn là một mảnh trắng xóa như cũ, mà gần đó, tuyết đọng hai bên đường đã bắt đầu hòa tan.

Đột nhiên, trong trận hình mã tặc Thổ Phiên ngoài thành hỗn loạn từng đợt, mọi người trên thành lâu đang nghi hoặc, tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc vang lên rầm rầm, trên chân trời phía đông, bụi mù nổi lên bốn phía, hắc giáp hắc kỵ liếc mắt nhìn không thấy giới hạn trào về phía thành Sa Châu.

Mã tặc Thổ Phiên phân tán ra. Tiếng người la, tiếng ngựa hí vang thành một mảnh, tiếp đó, toàn bộ đội hình mã tặc lộn xộn, chậm rãi lui bước về sâu trong sa mạc phía tây bắc.

Lui? Không chỉ có Tiêu Duệ giết mình, Mã Lượng và quan quân Sa Châu trên thành lâu càng giết mình. Không ai rõ ràng hơn Mã Lượng, một đám “cường đạo” này là cái gì, bọn họ căn bản là đến vì vơ vét của cải, không được thành Sa Châu “cống nạp” liền vội vàng lui bước như vậy...

Nhưng tiếng vó ngựa ở xa truyền lại càng giống như tiếng sấm, điều này làm cho Mã Lượng không tiếp tục cân nhắc cái gì, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

Lý Tự Nghiệp hơi hưng phấn mà chà chà chân:

- Quận Vương, là Lý Quang Bất, đúng vậy, là ba ngàn binh sĩ của chúng ta!

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười, kỳ thật trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

Ba nghìn quân mã chính là do Lý Quang Bất và Lý Tự Nghiệp tinh tế tuyển chọn ra tinh nhuệ dũng mãnh từ trong Võ lâm quân. Hắn mang theo đám người Lệnh Hồ Xung Vũ và Lý Tự Nghiệp tách khỏi đại đội cải trang vùng trộm đi, vốn là muốn tránh khỏi quan liêu các cấp ven đường này nghề đón dẫn tới mê hoặc xã giao phiền toái, hắn phân phó Lý Quang Bất dẫn đội chậm rãi mà đi, nhưng Lý Quang Bất dẫn quân tới nhanh như vậy, thật ra ngoài dự liệu của hắn.

Mã Lượng ở một bên, nghe được ba nghìn hộ quân của Tiêu Duệ tới rồi, sắc mặt càng thêm tái nhợt, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

=====

Ngoài thành Sa Châu.

Lý Quang Bất khôi giáp rực rỡ, nắm mạch đao trong tay, xoay người xuống ngựa, quỳ một gối xuống đất, cất cao giọng nói:

- Mạt tướng bái kiến Quận Vương!

Tiêu Duệ cười ha ha, tiến lên nâng Lý Quang Bất dậy:

- Quang Bất, vì sao tới nhanh như vậy?

Lý Quang Bất liếc đám người đứng phía sau Tiêu Duệ cách đó không xa, mày thoáng nhú, đột nhiên đứng dậy nhỏ giọng nói vài câu bên tai Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ biến sắc, nhìn về phía sau Lý Quang Bất, đã thấy một lão già tướng mạo sáng sủa, râu dài, thẳng người mà đứng, đúng là sự phụ của nữ vương người Thoán A Đại, lão già xuất quỷ nhập thần ẩn cư ở Thoán khu, hậu duệ hoàng tộc tiền triều Dương Lăng. Mà sau lưng Dương Lăng, còn một cô gái mặt che vải đen, đáng người thướt tha, trong tay cũng nắm một thanh bảo kiếm.

Ánh mắt Tiêu Duệ ngưng lại, cảm thấy tuy nàng kia che mặt, nhưng mơ hồ cho hắn một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, Dương Lăng đã nhẹ nhàng đi tới trước người hắn, chấp tay:

- Quận Vương, nhiều ngày không gặp, lão phu có lễ.

Trong lòng Tiêu Duệ trầm xuống, nhưng vẫn không thất lễ, thân nhiên chấp tay đáp lễ nói:

- Dương lão tiên sinh, đã lâu, không biết vì sao lão tiên sinh xuất hiện ở đất Hà Tây này.

- Xin Quận Vương cho lui tùy tùng xung quanh, lão phu có vài câu quan trọng muốn nói với Quận Vương.

Dương Lăng khẽ mỉm cười.

Tiêu Duệ khoát tay áo, mọi người lùi ra xa.

- Quận Vương, lần này lão phu đến, là đưa một phần hậu lễ cho Quận Vương.

Dương Lăng tiến lại gần, râu dài lay động, có chút mặt mày hớn hở.

Tiêu Duệ nhướn mày:

- Lời lão tiên sinh nói là sao?

- Quận Vương, ngài có biết vì sao những cường đạo Thổ Phiên vừa lui bước này chỉ muốn tiền tài mà không công thành? Lão phu có thể nói cho quận vương, bọn họ không chỉ đến Sa Châu, vài tòa thành trì xung quanh Sa Châu đều nộp tiền ước lệ cho bọn họ đúng thời hạn.

Giọng nói Dương Lăng trầm xuống.

Tiêu Duệ im lặng không nói, trong lòng cũng là rung mình. Lời Dương Lăng nói, chứng thật dự cảm và suy đoán nào đó trong lòng hắn.

- Theo lão phu biết, chuyện như vậy đã có hơn nửa năm. Mà quan quân vài thành trì chung quanh cũng không phải là địch không lại, mà là không dám. Đạo lý rất đơn giản, bọn họ cũng không phải là cường đạo Thổ Phiên, mà là một đội quân tự dưỡng của Khánh Vương Lý Lũng Hữu Đạo... Dương Danh Bảo cách nơi này không tới trăm dặm, có một danh địa bí mật Lý Tông tự mình thành lập, trong doanh địa tích trữ vô số lương thảo cấp dưỡng cho binh mã...

Dương Lăng xúc động nói:

- Hành động này của Lý Tông, đơn giản là chuẩn bị ngày sau mưu nghịch. Mà đối với Quận Vương mà nói, đây chẳng phải là một phần hậu lễ?

Tâm trạng Tiêu Duệ kích động, nhưng Dương Lăng vừa dứt lời, tâm trạng của hắn cũng dần bình tĩnh lại. Hắn khẽ mỉm cười:

- Lý Tông lại dám lớn mật như thế... Một khi tra ra, Tiêu mỗ tự nhiên bẩm báo với triều đình...

- Quận Vương sai rồi. So với việc để triều đình thu đi số lương thảo cấp dưỡng cho quân mã này, sao Quận Vương không tự thu cho mình dùng? Tương lai, cũng là một trợ giúp lớn cho Quận Vương.

Khóe miệng Dương Lăng lộ ra nụ cười, nụ cười kia có chút không thể nắm lấy.

Tiêu Duệ cười lạnh một tiếng:

- Tiêu Duệ thân là thần tử Đại Đường, sao có thể như thế... Lại nói tiếp, Tiêu Duệ cần lương thảo tiếp tế tiếp việc có tác dụng gì? Chê cười.

- Quận Vương, ngài thật sự trung với hoàng đế Đại Đường sao?

Dương Lăng đột nhiên cười phá lên, nhưng giọng nói cũng dề xuống cực thấp:

- Nếu Quận Vương thật sự trung tâm như một với hoàng đế Đại Đường, hiện giờ Quận Vương như nào có thể xuất hiện ở nơi này? Quận Vương khổ tâm tiến hành, tập trung tinh thần cho chỗ thuộc địa Tây Vực này, chẳng lẽ không phải vì tích tụ lực lượng, chặn bị lấy Đại Đường mà thay triều đại?

Ánh mắt Tiêu Duệ trở nên âm trầm, ngưng mắt nhìn lên mặt Dương Lăng giống như đao cắt:

- Lão tiên sinh, ta kính ngài là sư phụ A Đại, loại lời nói đại nghịch bất đạo này, về sau đừng vội nhắc lại!

Dương Lăng không hề sợ hãi, dùng ánh mắt trong trẻo bình tĩnh nhìn lại Tiêu Duệ, thản nhiên nói:

- Có lẽ lão phu phỏng đoán có lệch lạc, nhưng kết quả lại không khác nhiều lắm. Mặc kệ tâm tư của Quận Vương rốt cuộc ra sao, nhưng tương lai Quận Vương cuối cùng phải đi tới quyết liệt với hoàng đế Đại Đường. Hiện giờ nhìn Quận Vương giống như được ân sủng tới cực hạn rồi, nhưng vật cực tất phản, Quận Vương quyền thế ngút trời, sớm hay muộn sẽ bị hoàng đế nghi kỵ.

Mà chỉ cần trong lòng hoàng đế Đại Đường có nghi kỵ, tất cả của Quận Vương hiện giờ sẽ dần dần mất đi. Lão phu nghĩ rằng, Quận Vương tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết. Từ trong ánh mắt Quận Vương, tuy rằng lão phu không có nhìn thấy dã tâm, nhưng lão phu lại thấy được một loại kiên quyết.

Tiêu Duệ ngẩng đầu lên trời, im lặng không nói.

- Hiện giờ hoàng đế gặp phải nạn Lý Tông mưu phản, cho nên, tạm thời Quận Vương sẽ không đánh mất ân sủng. Nhưng, một khi hoàng đế dẹp yên Lý Tông, chỉ sợ kết cục tương lai của Quận Vương, chính là Lý Tông thứ hai.

Giọng nói của Dương Lăng dần dần mãnh liệt lên:

- Sắp tới Lý Tông mưu phản, Quận Vương chỉ cần thừa cơ mà làm, cử binh nương theo cờ hiệu phụng chỉ bình định áp sát Trường An, chuyện lớn đã định. Quận Vương không ngại trước lập Lý Kỳ làm đế, sau khi yên ổn thế cục thiên hạ liền thay vào!

- Thiện hạ Đại Đường dễ như trở bàn tay, Quận Vương ạ!

Dương Lăng đột nhiên tán thưởng.

Tiêu Duệ đột nhiên nói lạnh lùng:

- Lão tiên sinh quả nhiên là tự tiêu khiển tự vui, Tiêu mỗ tuyệt đối không có lòng mưu quyền soán vị. Những lời này sau này lão tiên sinh đừng nên nhắc lại, nếu không đừng trách Tiêu mỗ bắt tiên sinh giao cho quan phủ xử trí.

275. Chương 260: Tâm Tư Của Dương Lăng

- Ngay cả khi Quận Vương xuống tay với lão phu, cũng xin Quận Vương để lão phu nói rõ ràng.

Tiêu Duệ bĩu môi:

- Tâm tư của lão tiên sinh, Tiêu mỗ rõ ràng trong lòng, chúng ta liền hiểu lòng mà không nói đi. Lão tiên sinh chỉ cần nhớ kỹ một chút là được, Tiêu mỗ tuyệt đối sẽ không trở thành công cụ để lão tiên sinh lợi dụng, trở thành dây tó để ngài tai họa Đại Đường ý đồ khôi phục tiền triều. Điểm này, vĩnh viễn không có khả năng. Cho dù Tiêu mỗ có lòng soán quyền đoạt vị, cũng sẽ không tùy ý lão tiên an bài, không nói đến Tiêu mỗ còn không có tâm tư này.

Tiêu Duệ đang nói lại hoãn:

- Đối với Tiêu mỗ mà nói, tâm nguyện duy nhất từ trước đến nay chỉ là bảo vệ tốt bản thân và người nhà mình, không hơn. Tiêu mỗ không có dã tâm, cũng không có dục vọng quyền lực xưng vương xưng bá gì. Chỉ sợ là lão tiên sinh nhìn lầm Tiêu mỗ. Mà hôm nay Tiêu mỗ cũng thành tâm thành ý khuyên lão tiên sinh vài câu, Đại Đường thống nhất thiên hạ đã hơn trăm năm, xã hội Đại Đường phồn vinh, tuy rằng dấu điểm họa ngầm nào đó, nhưng không đến mức dao động gốc rễ.

- Mặc dù là phát sinh biến động... Nhưng chiến xa Đại Đường này vẫn sẽ tiến bước lần nữa, điểm này không cần hỏi.

Nụ cười nơi khóe miệng Tiêu Duệ ngày càng đậm:

- Triều đại thay đổi chính là quy luật của xã hội, hoàng đế tiền triều ngu ngốc vô năng, mất đi giang sơn cũng là chiều hướng phát triển, cho dù là không có vương triều Lý Đường thay vào đó, cũng tất sẽ có những người khác... Quân không gặp, bắt đầu từ Hạ Thương Chu, mãi đến Tần Hán Tam Quốc, đại sự thiên hạ phân lâu tất hợp hợp lâu tất phân, triều đại hưng suy mấy trăm năm một tuần hoàn... Bởi vậy, lão tiên sinh

vẫn nên từ bỏ mộng tưởng hảo huyền phục hồi tiền triều này đi, đây căn bản là kiến càn rung cây châu chấu đá xe, cuối cùng chỉ có thể tự tìm đường chết.

Lời này của Tiêu Duệ thật ra đúng là chân thành nói ra. Làm một kẻ xuyên qua, hẳn biết rõ tiến trình lịch sử, không chỉ nói Lý Tông còn chưa khởi sự mưu phản, ngay cả loạn An Sử trong lịch sử cũng nhiều lần là khiến Đại Đường suy bại xuống, còn không đến mức mất đi giang sơn. Hiện giờ Đại Đường đã trừ bỏ họa ngầm loạn An Sử, chỉ một Lý Tông, nhiều lắm là bệnh vẩy nến mà không tạo thành thương tổn trí mạng.

Nếu không, không chỉ nói hoàng đế có thể dễ dàng tha thứ, Tiêu Duệ cũng sẽ không cho phép loại tình huống này phát sinh.

Thần sắc trên mặt Dương Lăng không thay đổi, trong ánh mắt lại nhiều ra vài phần tán thưởng thật sâu:

- Quận Vương có được ánh mắt như thế, thật sự là lão phu không nhìn lầm người. Nhưng mà lời của Quận Vương rất sai lầm, tuy rằng lão phu là hậu duệ hoàng tộc tiền triều, nhưng lòng dạ khôi phục giang sơn kia đã sớm tắt, nếu không sao lão phu lại có thể ở ẩn hơn mười năm tại Thoán khu?

- Nếu vương hầu nào cũng có khí phách, triều đại hưng suy là chí lý của xã hội, như vậy, Tiêu Quận Vương thay thế Lý Đường có gì không được? Lão phu tự biết Quận Vương có suy nghĩ đối với mình, nhưng lão phu lại có thể nhìn trời thề, tuy lão phu có lòng lật đổ Lý Đường, nhưng không có ý phục hồi... Lão phu chỉ rất không cam lòng, hoàng đế Lý Đường lại mạnh hơn Dương gia ta bao nhiêu? Đều nói tổ tiên ngu ngốc hưởng lạc có thể so với Trụ Vương, nhưng lão phu lại muốn thỉnh giáo Quận Vương, hiện giờ hoàng đế Đại Đường lại như thế nào? Luận võ công, tổ tiên mở mang bờ cõi, chiến công hiển赫, sửa chữa kênh đào, Trường Thành, xây dựng Đông Đô Lạc Dương, thông suốt con đường Tơ lụa, ba lần xuất chinh Cao Ly, đề xướng khoa cử... Mà nói tới xa xỉ, đương kim hoàng đế Lý Long Cơ ca múa ẩm yến cung đình tiêu xài xa hoa lãng phí, chẳng lẽ không phải người trong thiên hạ rõ như ban ngày?

Dương Lăng nói ngày càng kích động, trong thần sắc có nhiều tình cảm tức giận bất bình.

Tiêu Duệ trầm than một tiếng, hẳn biết Dương Lăng nói chính là Tùy Dương Đế Dương Quảng. Dương Quảng là bạo chúa, nhưng cũng là một hoàng đế có triển vọng, chiến tích và hung bạo cùng tồn tại.

Hắn bóc lột tàn nhẫn, lạm dụng sức dân, làm cho sản xuất rơi vào tổn hại nghiêm trọng. Công trình cực lớn và mấy năm chiến tranh liên tiếp khiến dân sinh chịu không nổi gánh nặng, dẫn tới phản loạn quy mô lớn. Nhưng không thể phủ nhận hẳn các công tích lịch sử thật lớn thống nhất Trung Quốc, “sửa chữa thông suốt kênh đào”, “tuần sát phía tây”, “đề xướng khoa cử”, “mở rộng Tây Vực”.

- Xanh xanh cỏ trên bãi,

Miền man nhớ góc trời.

Xa xôi nhớ không tới,

Sớm tối mộng gặp người.

Trong mộng người như cạnh,

Tỉnh dậy đã xa rồi.

Trần trở khôn cách gặp,

Hai kẻ cách đôi nơi.

Dâu khô hay gió lạnh,

Nước biển biết khí trời.

Kể về vui chồng vợ,

An ủi nào có ai!

Khách từ phương xa tới,

Tặng cá chép một đôi.

Gọi trẻ ra mổ cá,
Trong một tấm thư dài.
Mở thư ngồi đọc mãi,
Như xưa, vẫn những lời.
Trên đề tự chăm sóc,
Dưới viết nhớ mong hoài.

- Cho ngựa uống ở Trường Thành - Thái Ung - người dịch Diệp luyện hoa.

Dương Lăng sắc mặt ưu thương, cúi đầu ngâm tụng bài “ẩm mã Trường Thành quật hành” do Tùy Dương Đế làm khi tây tuần, bỗng nhiên ngẩng đầu xúc động nói:

- Thịnh giáo Quận Vương, tổ tiên văn tài võ công gì kém hơn hoàng đế Lý Đường?

Đối với phương diện công tích của Dương Quảng, có lẽ người đương thời cũng không cho là đúng, nhưng Tiêu Duệ làm người hiện đại xuyên qua, nhận biết cũng rất khách quan.

Tiêu Duệ bĩu môi:

- Bất cứ kẻ nào đều có một mặt tốt, cho dù là lệnh tổ tiên Tùy Dương Đế Dương Quảng, nếu thật sự luận văn tài võ lược, Dương Quảng sao lại có thể so sánh với hoàng đế Thái Tông Đại Đường?

- Huống chi, Tiêu mỗ đã nói, triều đại hưng suy đều có định số, ngài ta đều là phạm nhân, vô lực xoay chuyển trời đất vẫn nên thuận theo thủy triều thì tốt.

Tiêu Duệ thở dài, tiếp tục tốt bụng khuyên nhủ.

Dương Lăng lắc đầu:

- Vãn câu nói kia của lão phu, lão phu không có ý định nhòm ngó hoàng quyền, chỉ muốn tương trợ Quận Vương thành đại sự mà thôi. Không hơn.

Tiêu Duệ thấy lão già này thật sự ngoan cố, cũng lười để ý đến hấn lãng phí vô mồm. Tuy rằng hấn luôn miệng nói là không có dã tâm, nhưng bụng dạ Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết Tiêu Duệ có thể nào tin tưởng.

Rất nguy hiểm, phải rời xa. Đây là suy nghĩ của Tiêu Duệ, hấn không nguyện ý làm quân cờ của người. Hoàng đế Đại Đường khổng chế, trong lòng Tiêu Duệ còn có bài xích thật lớn, huống chi là Dương Lăng này.

Tiêu Duệ xoay người rời đi:

- Nếu không vừa ý, tiên sinh hãy đi đi.

Dương Lăng nhướn mày:

- Như vậy, xin hỏi Quận Vương, đối với việc Lý Tông cấp dưỡng tư quân Dương Minh Bảo, Quận Vương xử trí như thế nào?

- Chỉ là chính vụ Đại Đường, lão tiên sinh một kẻ bình dân, thì không cần quan tâm.

Bước chân Tiêu Duệ không ngừng, nhanh chóng rời đi.

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ lão phu nhìn lầm hấn rồi?

Khuôn mặt già nua của Dương Lăng chợt trầm xuống, hấn cúi đầu thì thào tự nói, quay đầu chậm rãi bước về phía con đường tuyết đọng rải rác.

Đi vài bước rồi, hấn đột nhiên quay đầu lại nhìn cô gái che mặt kia:

- Đứa nhỏ, con nói phụ thân nhìn lầm hấn rồi sao?

Nàng kia buồn bã nói:

- Phụ thân, con cảm thấy dường như Tiêu Duệ cũng không có dã tâm quá lớn, mà chúng ta... Phụ thân, chúng ta trở về đi, phụ thân đã lớn tuổi, cần gì phải xen vào việc này...

- Không, con không hiểu, phụ thân vốn đã tuyệt vọng, nhưng lại gặp được người này. Nếu ông trời cho người này xuống, tất nhiên là vì lật đổ Lý Đường... Nếu hần không có dã tâm, hần cần gì phải trăm phương ngàn kế mà dựa theo đề nghị của lão phụ, đến Tây Vực này? Nếu hần không có dã tâm, sau khi nạp công chúa, hần có thể nào còn liên tiếp cưới con gái Lý Lâm Phủ và em gái Chương Cửu Kiên Quỳnh? Còn có, ngay cả nữ vương người Thoán cũng không buông tha... Những cô gái sau lưng hần, đều có một thể lực hùng mạnh, nếu không phải có thể lực này chống đỡ, hần làm sao có thể quyền thế ngút trời? Vì bảo vệ quyền thế, hần sẽ phản, khẳng định sẽ phản.

- Phụ thân...

Cô gái thở dài nói.

- Con đừng nói nữa, con, ta ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, chỉ chờ ngày này. Lão phu còn sống phải nhìn thấy, vương triều Lý Đường tan thành tro bụi bị người khác thay thế, hừ...

Trong ánh mắt Dương Lăng lóe ra một chút lạnh lẽo:

- Làm cho bọn họ cũng nếm thử tư vị mất nước một chút.

- Con, phụ thân đều có chủ trương, con hãy về Trường An trước đi, không cần để lộ thân phận, tương lai, con phải làm việc dựa theo sự phân phó của phụ thân, đi thôi.

Dương Lăng bỗng nhiên khoát tay áo, giọng nói trở nên âm trầm lạnh lùng.

Cô gái hơi do dự, vẫn theo lời thì lễ:

- Vâng.

Thân hình cô gái lao trên con đường phía trước, không bao lâu liền biến mất trong sa mạc mờ mịt.

Dương Lăng nhìn bóng lưng thướt tha của cô gái biến mất, khoe miệng lại hiện lên một chút âm hiểm:

- Tiêu Duệ, ngay cả khi người không phản, lão phu cũng sẽ buộc người phản... Lao phu cũng không tin, người có thể trở mặt nhìn...

=====

Thành Quy Tư là vương thành của vương quốc Quy Tư Tây Vực, lại là thành của An Tây Đô hộ phủ và An Tây Tiết độ sứ Đại Đường lưu lại, cho nên Đại Đường lại xưng Quy Tư là thành An Tây.

Tiểu Bột Luật đột nhiên khởi binh phản loạn cấu kết hơn 20 nước nhỏ quy phụ Đại Thực, Sau khi nghe được tin tức, Tiết độ phó sứ An Tây Ca Thư Hàn vừa tới nhận chức phái Chỉ huy sứ quân Đường ở Khách Thập là Phu Mông Lăng dẫn 3000 quân tới thảo phạt, kết quả gần như toàn quân bị diệt, chỉ có Phu Mông Lăng dưới sự hộ vệ của 300 thân binh trốn trở về Khách Thập.

Đô hộ phủ trong thành Quy Tư, Phu Mông Lăng sắc mặt không đổi mà đối diện lửa giận của Ca Thư Hàn. Ca Thư Hàn tức giận, không phải Phu Mông Lăng nếm mùi thất bại, làm mất uy phong triều đình Đại Đường, mà là hần chỉ huy bất lực trúng mai phục của Tiểu Bột Luật làm 3000 dũng sĩ gần như toàn quân bị diệt. Còn nữa, không ngờ hần xem thế không tốt, liền mang theo thân binh của mình chạy trốn trở về. Ca Thư Hàn là một người thương lính như con mình, nhiều tướng sĩ Đại Đường chết tại Thông Lĩnh như vậy, hần phần nộ trong lòng có thể nghĩ.

Nhưng Phu Mông Lăng hiển nhiên cũng không để Ca Thư Hàn ở trong lòng. Hần là đứa con cả của Phu Mông Linh Tiết độ sứ An Tây trước đây, tuy rằng không có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng ý vào thể lực của phụ thân, vẫn làm được vị trí Chỉ huy sứ binh mã ngũ phẩm. Ở An Tây, chỗ đứng của Ca Thư Hàn chưa ổn định, mà Phu Mông Lăng lại thâm căn cố đế, cho nên, hần cũng không cần quan tâm lửa giận của Ca Thư Hàn.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, thứ nhất Ca Thư Hàn chỉ cao hơn hần một bậc, thứ hai Ca Thư Hàn không có hoàn toàn nắm giữ thế cục Tây Vực, hần cho rằng Ca Thư Hàn sẽ không động thủ với hần.

Trong mắt Phu Mông Lăng, Tiểu Bật Luật thế lớn, quân Đường nếm mùi thất bại cũng là rất bình thường, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia. Cho dù Ca Thư Hàn dâng tấu vạch tội mình với hoàng đế, nhưng có phụ thân mình đang tại vị, chỉ sợ hoàng đế cũng không xử lý mình thế nào.

Ca Thư Hàn thấy Phu Mông Lăng không có bộ dáng sợ hãi, tuy cảm tức trong lòng nhưng ngoài miệng lại áp chế cơn tức, chỉ mặt mũi mà khoát tay áo:

- Một khi đã như vậy, Phu Mông tướng quân trở về đi. Tóm lại, ta đã dâng tấu với triều đình, triều đình có trị tội thua trận của ngài hay không đó là chuyện của triều đình.

Phu Mông Lăng bĩu môi, hơi chấp tay:

- Như vậy ta liền yên lặng đợi ý chỉ của triều đình.

Phu Mông Lăng ngang nhiên mà đi. Ca Thư Hàn đột nhiên cười nhẹ:

- Phu Mông tướng quân, bản quan quen không nói lại với tướng quân, mấy ngày nữa, Quận Vương Tĩnh Nan Tiêu Duệ sẽ tới An Tây nhậm chức, ông ấy là An Tây đại đô hộ và An Tây Tiết độ sứ khâm mệnh, cho nên, tướng quân vẫn nên tạm thời ở lại trong thành Quy Tư, chuẩn bị nghênh đón Tiêu Quận Vương với bản quan.

276. Chương 261: Tới Quy Tư Nhậm Chức

Ca Thư Hàn cười lạnh một tiếng, cười cười với Đô hộ phủ trưởng sứ Củng Hạ một bên:

- Củng đại nhân, lưu dân người Thoán và Trung Nguyên tiến vào đã an bài thỏa đáng chưa? Nhất là người Thoán, đây là chuyện tình Tiêu Quận Vương dặn dò, chúng ta cũng không thể khinh thường...

Củng Hạ là một người trung niên tâm tính trầm ổn ít lời, hần yên lặng gật đầu:

- Phó sứ đại nhân, dựa theo đại nhân an bài, ta đã phái người an bài một bộ phận lưu dân Trung Nguyên tại vùng Thả Mạt và Nhược Khương, mà một bộ phận khác thì xuôi nam, an bài ở hạ du sông Xích Ngọc.

Hai nơi này, đều là ốc đảo đất đai màu mỡ, chắc chắn bố trí ổn thỏa cho bọn họ cũng không khó; người Bắc an trí ở Diên Hòa, về người Thoán, nghe nói bọn họ hiện giờ đã thành lập một tòa thành nhỏ, tên là thành Nam Vọng ở vùng Xương Hải, tộc nhân lấy du mục và khai hoang để sống...

Ca Thư Hàn thở phào một cái:

- Như vậy thì tốt, gặp được Tiêu Quận Vương, ta cũng dễ ăn nói.

Mày Củng Hạ hơi nhíu:

- Chẳng qua, Phó sứ đại nhân, hạ quan lo lắng...

Ca Thư Hàn khoát tay áo:

- Củng đại nhân có chuyện xin nói thẳng.

- Hơn mười vạn lưu dân Trung Nguyên và người Thoán, người Bắc lập tức di chuyển tới Tây Vực, các quốc gia người Hồ ở Tây Vực có trạng thái rục rịch, hạ quan lo lắng, sẽ dẫn tới tai họa gì đó.

Củng Hạ thở dài một tiếng:

- Tuy rằng Tây Vực rộng rãi, nhưng kỳ thật đất đai và bãi cỏ khai hoang ở lại cũng không nhiều, hơn mười vạn người, tất phải...

- Điều này không sợ.

Ca Thư Hàn trầm ngâm một hồi:

- Ta sẽ mệnh lệnh quan quân bày thế trận chờ địch, phàm có người Hồ dám gây chuyện hỗn loạn, giết không tha!

Củng Hạ thở dài:

- Phó sứ đại nhân mới tới Tây Vực, sợ còn không biết cục diện Tây Vực. Tính tình người Hồ các quốc gia Tây Vực thay đổi thất thường, trấn áp một lần sợ... Hạ quan nghĩ rằng, vẫn nên truyền đạt dặn dò người Bặc và người Thoán, làm cho bọn họ tự lập quân tự bảo hộ an toàn của bản thân mới đúng... Về phần người Hán Trung Nguyên ở Vu Điền, Thả Mạt và Nhục Khương, đều dưới sự bảo vệ của quân ta, hẳn là đảm bảo không có lo lắng gì.

Mày Ca Thư Hàn nhú lại, chẳng qua rất nhanh hẳn liền mỉm cười nói:

- Cũng đại nhân, hai ta không cần quan tâm. Tiêu Quận Vương sắp tới Tây Vực rồi, chuyện lớn này vẫn để Tiêu Quận Vương tới an bài đi, chúng ta làm cấp dưới, chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

Hai người Ca Thư Hàn và Cửng Hạ nhìn nhau phá lên cười.

...

...

Đại mặc cô yên trực. Trường hà lạc nhật viên.

Đại mặc làn khói trắng, sông dài trời tròn nguyên.

(Sử trí tái thượng - Vương Duy - letheviet - *****.com)

Tiêu Duệ dẫn 300 quân ra Ngọc Môn Quan, dọc theo con đường thương buôn từ đông sang tây về phía hoang mạc, đi vào sa mạc mờ mịt. Mười ngày sau, trong một buổi chiều không gió ẩm áp, đội ngũ chạy tới một chỗ cách Bồ Xương Hải vài dặm.

Tiêu Duệ ở trên ngựa khoát tay áo, đội ngũ thật dài đều dừng lại, bụi mù bay lên đầy trời. Trong trời chiều sắp tối, Tiêu Duệ trên ngựa quay đầu lại, mắt nhìn Ngọc Môn Quan mờ hồ kia, trong lòng có vài phần cảm khái.

Cuối sa mạc, Ngọc Môn Quan đứng tiêu điều lạnh lẽo. Một thương đội từ đầu phía đông cát vàng mênh mông dần dần đi tới, tiếng lục lạc vang lên. Roi ngựa trong tay nổ vang, Tiêu Duệ ca giọng hô:

- Xung Vũ, Tự Nghiệp, chúng ta đã rời xa Trung Nguyên, ha ha, phía trước đại khái chính là Bồ Xương Hải.

Lý Tự Nghiệp xoay người xuống ngựa, bước đến trước ngựa Tiêu Duệ:

- Quận Vương, cũng không biết Quang Bật ở Sa Châu...

Đuôi mày Tiêu Duệ nhảy dựng, quả quyết khoát tay áo:

- Tự Nghiệp, Quang Bật tức trí đa mưu, nhất định sẽ không hỏng việc... Đô đốc Sa Châu Mã Lượng kia trừng phạt đúng tội, chắc chắn tấu chương ta dâng tấu triều đình đã tới Trường An rồi đi? Nên xử trí Mã Lượng như thế nào, triều đình đều có ý chỉ... Quang Bật cần làm là...

Nói tới đây, Tiêu Duệ đột nhiên ngừng không nói.

Bởi vì, hẳn trông thấy hơn mười người cưỡi ngựa từ Bồ Xương Hải xa xa phía tây phóng tới, dẫn đầu mơ hồ là một cô gái tư thế oai hùng hiên ngang.

- Là A Đại...

Tâm tình Tiêu Duệ có chút kích động, thả người nhảy từ trên ngựa xuống, giẫm lên mặt cát xốp, về phía trước nghênh đón.

Cát vàng phát phới, A Đại phóng ngựa vung roi, giây lát đã tới trước người Tiêu Duệ. Mà ngay trước mặt mọi người, cô gái nhớ nhung tình lang sốt ruột này thả người nhảy xuống lưng ngựa, tạo thành một hình cung tròn màu lửa đỏ trên không trung, liền nhẹ nhàng đứng ở gần Tiêu Duệ, sau đó mừng như điên nhào vào lòng Tiêu Duệ.

Hai người ôm nhau gắt gao.

Mà bất kể là người Thoán theo A Đại, hay là các quan quân tướng sĩ Đại Đường Lý Tự Nghiệp, đều biết quân hệ giữa nữ vương người Thoán và Quận Vương của mình, không khỏi đều mỉm cười quay người đi.

Ánh trời chiều màu đỏ nhạt chiếu xuống, bóng Tiêu Duệ và A Đại kéo thật dài, ôm nhau chậm rãi ngồi xuống, sau đó tựa vào một bãi cỏ cát, cũng có một phen nhu tình mật ý và nồng nhiệt.

- A Đại, tình hình các nàng như thế nào?

Tiêu Duệ cúi đầu hỏi.

- Tiêu lang, Ca Thù Hàn kia coi như không tồn. Mười vạn người Thoán chúng ta được an bài ở đồng cỏ um tùm ven bờ Bồ Xương Hải, ở lại mép hồ, hiện giờ người Thoán chúng ta đã lập một tòa thành Nam Vọng tại bờ nam Bồ Xương Hải. Nơi này là chỗ quan trọng giữa Trung Nguyên và Tây Vực, thương khách tới lui không ngừng, nếu như thời gian dài, tòa thành nhỏ này của chúng ta nhất định sẽ phát triển phồn thịnh.

A Đại nhẹ nhàng tựa vào trong lòng Tiêu Duệ, nhẹ nhàng nói.

- Còn nữa, trước mắt Tôn Công Nhượng đã thiết lập cửa hàng chi nhánh thứ nhất của sản nghiệp Tiêu gia ở trong thành Nam Vọng, hơn nữa...

A Đại đột nhiên nhớ tới cái gì, bỗng nhiên ngồi thẳng thân mình, có chút hưng phấn nói:

- Tiêu lang, dựa vào hiệu buôn Tiêu gia trợ giúp, chúng ta xây dựng xưởng súng ống ở cạnh Bồ Xương Hải, Trương Vô Dương đã dẫn người làm ra vài bộ súng ống.

- Chàng không biết, ngày đó chúng ta bắn hỏa pháo vào trong Bồ Xương Hải, tạo ra sóng lớn ngất trời, đầu sóng thiếu chút nữa bốc lên bờ... Mà sau khi bắn pháo ra, trên mặt hồ hiện lên một vùng cá chết... Thật là đáng sợ. Tiêu lang, nếu pháo này dùng cho công thành, vậy...

Trong giọng nói hứng phấn của A Đại hơi mang theo một chút chấn động.

Có súng ống uy lực vô cùng như vậy, lại có tình lang ở Tây Vực chiếu cố, còn có sản nghiệp Tiêu gia nâng đỡ rất lớn về kinh tế, tốc độ phát triển của thành Nam Vọng vượt qua mức bình thường, cuộc sống tương lai của người Thoán một mảnh sáng sủa, một bộ phận khai hoang, một bộ phận nuôi bắt cá, một bộ phận theo buôn bán, làm nữ vương người Thoán nàng sao có thể không hưng phấn.

Tiêu Duệ thản nhiên cười, gắt gao ôm A Đại trong lòng, cảm xúc cũng phập phồng.

Tất cả đều phát triển dựa theo kế hoạch của hắn. Dựa theo chủ ý của hắn, người Thoán và người Bắc không chỉ là nguồn mộ lính quan trọng để hắn thành lập tư quân, còn là điểm trung tâm của sản nghiệp Tiêu gia ở Tây Vực. Sở dĩ hắn để Tôn Công Nhượng chạy tới Tây Vực, để Trương Vô Dương dẫn một đám công tượng (thợ thủ công) thiết lập xưởng súng ống bí mật ở khu người Thoán, thật ra cũng xuất phát từ loại suy tính này.

- Cảm ơn chàng, Tiêu lang.

A Đại thì trào tự nói, động tình mà nói:

- Người Thoán chúng ta có thể có ngày hôn nay, toàn bộ đều nhờ chàng. Mười vạn người Thoán không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, chỉ cần chàng ra lệnh một tiếng, chiến sĩ người Thoán chúng ta...

Khóe miệng A Đại lộ ra một chút ung dung:

- Người Hồ Tây Vực này thật sự là không đáng kể, trước khi chưa tới Tây Vực, thật ra trong lòng ta còn chưa nắm chắc, sau khi đến đây mới biết được, cái gọi là một quốc gia chẳng qua là vài tòa thành trì hơn mười vạn người, mấy ngàn binh mã mà thôi. Mà chúng ta tuy rằng chỉ có hơn mười vạn người, nhưng có thể tụ tập hơn 2 vạn chiến sĩ.

Nếu như thêm chiến sĩ người Bắc nữa, A Đại nghĩ, chúng ta tung hoành Tây Vực diệt thành quách của người Hồ này cũng đủ rồi.

- Ha ha, dã tâm nữ vương điện hạ của chúng ta thật lớn.

Tiêu Duệ yêu thương vuốt ve mái tóc dài màu nâu của A Đại.

- Đúng rồi, A Đại, qua mấy ngày, bộ hạ Lý Quang Bất của ta sẽ mang một đám ngựa lương thảo và quân sĩ tới tây tiếp tế, nàng hãy an bài tốt, tự nàng ra mặt, nhanh chóng thành lập một đội quân kiêu dũng vạn người. Còn nữa, để Trương Vô Dương chế tác súng ống nhanh hơn, mặc kệ tiêu tốn bao nhiêu, sản nghiệp Tiêu gia sẽ toàn lực thanh toán...

Giọng nói Tiêu Duệ đột nhiên trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng.

A Đại gật đầu, đột nhiên u oán nói:

- Chẳng lẽ chàng không ở thành Nam Vọng đoàn tụ với ta vài ngày sao?

- Không được, chúng ta còn nhiều thời gian.

Tiêu Duệ thở dài nói:

- Ta phải chạy tới thành Quy Tư nhanh một chút...

=====

Thành Quy Tư đại khái là một tòa thành lớn phồn thịnh nhất trong bốn trấn An Tây Tây Vực.

Trên tường thành gạch vuông cao lớn dày rộng tinh kỳ pháp phối, trên tất cả cửa thành rộng lớn mà tràn ngập phong tình Hồ tộc đều là đồ án hoa văn, tính cả cửa thành và trên quan đạo sa mạc mờ mịt, xe ngựa người đi đường và thương khách các tộc lui tới không dứt.

3000 quân mã của Tiêu Duệ hạ trại xa xa ngoài thành Quy Tư. Chỗ cửa thành mở rộng, Ca Thư Hàn mang theo một đám quan liêu tướng quân từ phủ Đô Hộ Đại Đường, cùng với đám quyền quý nước Quy Tư, cùng nhau ra khỏi thành đón.

Một tấm thảm đỏ trải ra xa xa dưới đất, Tiêu Duệ một thân quan bào màu đỏ tía, thần thanh khí lãng, bước đi nhẹ nhàng. Phía sau, Lý Tự Nghiệp và Lệnh Hồ Xung Vũ giáp trụ đầy người, tay nắm mạch đao và bảo kiếm đi theo gắt gao, uy phong lẫm lẫm.

- Quận Vương, hạ quan Ca Thư Hàn dẫn các quan lại phủ Đô hộ An Tây Đại Đường, nghênh đón Quận Vương Tĩnh Nan Đại Đường, Đại đô đốc phủ Đô hộ An Tây, Tiết độ sứ An Tây!

Ca Thư Hàn hành lễ.

Tiêu Duệ cao giọng cười:

- Ca Thư tướng quân đa lễ, xin đứng lên, các vị đại nhân, tướng quân, xin đứng lên!

Tiêu Duệ nhẹ nhàng nâng Ca Thư Hàn dậy, lại khẽ mỉm cười với một đám quan lại phủ Đô hộ An Tây Đại Đường, làm bộ nâng đỡ.

Một người đàn ông trung niên mập mạp, đầu đội mũ vàng mắt xanh tóc nâu mang theo vài quyền quý Quy Tư kính sợ mà tới đón, hành lễ xuống:

- Tiểu Vương Quy Tư Vương Bạch Chấn, nghênh đón Quận Vương Tĩnh Nan Đại Đường, Đại đô đốc!

Tuy Quy Tư là một quốc gia, nhưng bởi vì vương thành và biên giới chồng nhau với phủ Đô hộ An Tây, tuy rằng trên thực tế làm cho Quy Tư phồn vinh và yên ổn, nhưng trên khách quan cũng tương đương với Quy Tư không có vương quyền. Quy Tư Vương ở trong thành Quy Tư, chính là một ông chủ sống phóng túng tiêu điều tự tại, không khác quá lớn với cấp dưới phủ Đô hộ An Tây.

Tiêu Duệ đương nhiên biết rõ trong lòng, nhưng trên mặt mũi cũng không thể để Quy Tư Vương khó khăn, cười cười, nâng Bạch Chấn dậy, hơi chấp tay thi lễ:

- Tiêu mỗ đi nhậm chức, sao dám làm phiền Đại Vương chào đón? Xin đại vương đứng lên.

Tiêu Duệ chẳng qua là khách sáo hai câu. Nhưng hắn thấy trong mắt Bạch Chấn hiện lên một chút thần sắc căm kích, thậm chí đôi mắt đỏ lên, giống như có dậu hiệu rơi lệ, không khỏi âm thầm tò mò.

Hắn nào đâu biết rằng, mấy Đại đô đốc An Tây, Tiết độ sứ Đại Đường nhậm chức ở Tây Vực trước hắn đúng là thổ hoàng đế nói một là một, đều không có coi Quy Tư Vương ra cái gì. Xa không nói, nói tới Phu Mông Linh kia đi, Bạch Chấn thấy hắn đúng là phải quỳ xuống thi lễ.

Tuy rằng không hợp quy chế, nhưng tại An Tây bốn trấn cách hoàng đế bằng trời này, quyền uy của Tiết độ sứ An Tây càng kinh người hơn xa hoàng đế, làm sao có người dám tính toán việc này.

277. Chương 262: Tru Sát Phu Mông Lăng

Vào đại sảnh phủ Đô hộ, Tiêu Duệ tự đi vào trong.

Sau đó, Ca Thư Hàn mang theo một đám quan liêu tướng lĩnh của phủ Đô hộ, dựa theo thứ tự phẩm bậc chức quan vào trong. Đang lúc Ca Thư Hàn trầm ngâm, lại nghe Tiêu Duệ cất cao giọng nói:

- Ca Thư đại nhân, Tiêu mỗ nghe thấy biết được Tiểu Bội Luật mưu phản, quân ta thảm bại, không biết tình trạng cụ thể thế nào?

Ca Thư Hàn vui vẻ trong lòng, đang muốn nói chuyện tình Phu Mông Lăng thua trận mà chạy ra, nhưng Phu Mông Lăng lại giành trước đứng dậy, trước khom người thi lễ nói:

- Quận Vương, mặt tướng đúng là Trung lang tướng Chỉ huy sứ Khách Thập Phu Mông Lăng, thảo phạt Tiểu Bội Luật đúng là mặt tướng.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, cẩn thận đánh giá thanh niên nam tử trong thần thái hơi lộ ra vài phần kiêu căng trước mắt này, trầm ngâm không nói, chờ đợi câu tiếp theo của hắn. Làm tướng bại trận, thấy thượng quan, đã không có vài phần hổ thẹn ngược lại có chút có lý chẳng sợ. Chẳng lẽ, chỉ bởi vì là con trai Phu Mông Linh sao?

Tiêu Duệ âm thầm cười trong lòng.

Trên đường trước khi tới Tây Vực, hắn đã nhận được bản tấu của Ca Thư Hàn. Vừa nhận được tin này, kỳ thật trong lòng có vài phần ý niệm muốn mượn Phu Mông Lăng mà lập uy trong đầu, lúc này thấy Phu Mông Lăng “lo lắng” rất đủ, liền càng kiên định ý nghĩ này.

Nếu không phải mau chóng nắm cục diện Tây Vực, có lẽ Tiêu Duệ sẽ không lấy Phu Mông Lăng khai đao. Nhưng vì kế hoạch chính thể của hắn phải nắm chặt chẽ toàn bộ quân quyền phủ Đô hộ An Tây trong tay trong thời gian ngắn nhất, lập uy đã trở thành bước đầu tiên.

Về phần bối cảnh xuất thân của Phu Mông Lăng, Tiêu Duệ cũng không có quá để trong mắt. Xét kỹ có lẽ Phu Mông Linh là đại thần quyền cao chức trọng, nhưng trong mắt Tiêu Duệ, Phu Mông Linh căn bản không tính là cái gì. Hơn nữa, Phu Mông Linh này sớm có cấu kết với Lý Tông, sớm hay muộn sẽ làm tay sai cho Lý Tông, Tiêu Duệ đã sớm xếp vào hàng ngừ kẻ thù.

Đứa con của kẻ thù lại là cấp dưới của mình, là một cấp dưới phạm vào lỗi lớn, điều này cho Tiêu Duệ một lý do hợp tình hợp lý.

Lập uy, liền khai đao con trai của Phu Mông Linh.

Phu Mông Linh nắm quyền ở Tây Vực nhiều năm, thế lực này cũng không nhỏ. Nếu không, Phu Mông Lăng cũng sẽ không thế này. Lấy Phu Mông Lăng khai đao là nguy trang, hoàn toàn trừ tận gốc thế lực Phu Mông Linh bên trong phủ Đô hộ An Tây, đây mới là mục đích chân chính của Tiêu Duệ.

- Quận Vương, mặc dù mặt tướng lãnh binh đi thảo phạt Tiểu Bội Luật. Nhưng mà, Ca Thư đại nhân chỉ cho mặt tướng 3000 nhân mã... Dưới tình trạng người kiệt sức, ngựa hết hơi, hơn nữa Tiểu Bội Luật liên hợp hơn mười quốc gia chung quanh, thế lực khổng lồ, mặt tướng địch không lại chúng, đành lui về Khách Thập.

Phu Mông Lăng thản nhiên nói, tuy rằng trên mặt mang theo một chút kính cẩn, nhưng không có bao nhiêu sợ hãi.

Hai quân giao chiến, thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh, khi hấn thảo phạt Tiểu Bội Luật, Giáo úy Tôn Tử Phúc đóng quân ở Đô hộ phủ An Tây tại Tiểu Bội luật cũng chạy trốn về Tây Vực, cũng là toàn quân bị diệt. Nghĩ tới một quốc gia nhỏ như Tiểu Bội Luật lại có thể tự tập vạn binh mã? Phu Mông Lăng cảm giác đây không phải lỗi của mình. Nếu muốn nói sai, thì đó là sai ở Đại Đường mất đi thiên thời địa lợi nhân hòa.

Ca Thư Hàn nghe vậy, thấy không ngờ Phu Mông Lăng dẫn nguyên nhân thua trận lên trên người hấn, không khỏi có vài phần cảm tức, bỗng nhiên đứng lên nổi giận nói:

- Phu Mông Lăng, có lẽ Tiểu Bội Luật thế lớn là sự thật, nhưng đang lúc nguy nan người mang theo thân binh bỏ lại đại quân không để ý tự mình chạy trốn về, rốt cuộc là vì sao? Rõ ràng là người phán sai quân cơ, chỉ huy không hợp lý, lúc này mới khiến toàn quân 3000 người bị diệt, người còn có gì để nói?

Phu Mông Lăng không sợ lúc nào, chuyển tay qua nhìn Ca Thư Hàn:

- Ca Thư đại nhân ngài không ở trong quân, ngài như nào biết là mặt tướng phán sai quân cơ chỉ huy không thích hợp? Về phần lâm trận bỏ chạy quả nhiên là chê cười, ít người đánh không lại số đông, tại hạ không lùi chẳng lẽ còn phải chết theo sao?

Ca Thư Hàn hừ lạnh một tiếng:

- Quân chết trận, làm chủ tướng, người lâm trận mà chạy, tội này khó thoát khỏi, sỉ nhục này chẳng tiêu tan.

Hai người đối chọi gay gắt, Tiêu Duệ ở một bên trầm mặc không nói, đồng thời âm thầm quan sát biểu hiện của quan liêu trong sảnh. Tiêu Duệ quan sát qua từng khuôn mặt xa lạ theo thứ tự, có hơn phân nửa người lộ ra thần sắc không cho là đúng.

Bởi vậy, nói ra hai vấn đề: thứ nhất, lực ảnh hưởng của Phu Mông Linh ở Tây Vực rất lớn, Phu Mông Lăng con dựa vào cha che chở, kiêu ngạo không phải ngày một ngày hai; thứ hai, chỗ đứng của Ca Thư Hàn ở An Tây chưa ổn định, gần như không có quyền nói chuyện.

Hấn là Tiết độ phó sứ An Tây khâm mệnh hoàng đế Đại Đường, ở An Tây chính là thủ trưởng quân chính trên thực tế, theo lý hấn là nói một không hai, nhưng sự thật lại tương phản. Mà cho dù là Tiêu Duệ đến nhận chức vị chính này, hấn cũng là nắm trong tay phủ Đô hộ An Tây, nhưng tướng lĩnh thuộc hạ của Phu Mông Lăng, không ngờ có thể kiêu ngạo với hấn, hơn nữa còn ngay trước mặt Tiêu Duệ, điều này sớm nói lên hết thấy.

Nhưng Ca Thư Hàn sao có thể là một nhân vật đơn giản, nếu Tiêu Duệ không đến Tây Vực nhận chức, Tiết độ phó sứ hấn, sẽ áp dụng thủ đoạn khác biệt nắm chắc quyền lực Tây Vực từng chút. Nhưng hôm nay, chức phó này của hấn thì không phải tiếp tục làm việc của chim đầu đàn này nữa.

Ca Thư Hàn bĩu môi, không hề “tranh luận” với Phu Mông Lăng, mà xoay người cúi người thi lễ, đưa hòn núi phỗng tay này tới tay Tiêu Duệ:

- Quận Vương, hạ quan nghĩ rằng, Phu Mông Lăng chỉ huy không thỏa đáng, hỏng việc quân cơ, lâm trận bỏ chạy, tội này phải nghiêm trị không tha.

Đuôi mày Tiêu Duệ nhướng lên, ánh mắt sáng sủa dừng trên người Ca Thư Hàn:

- Các vị đại nhân, ý các vị như thế nào?

Đám quan viên phủ Đô hộ An Tây, đều là thủ hạ của Phu Mông Lăng nhiều năm, tuy rằng chưa chắc đều là người tâm phúc của hấn nhưng, nhưng đều xem sắc mặt Phu Mông Linh, có vài phần “che chở” đối với Phu Mông Lăng. Hơn nữa mặc dù Phu Mông Linh rời chức An Tây nhưng vẫn là phiên trấn một phương của Đại Đường, đám quan liêu trung hạ tầng này dám đắc tội với hấn?

- Quận Vương, tuy rằng Phu Mông tướng quân bại trận, nhưng chuyện phát sinh có nguyên nhân...

- Quận Vương, hạ quan nghĩ rằng...

...

... Mặt Tiêu Duệ không chút thay đổi, bên cạnh vang lên tiếng cầu tình hỗn loạn của đám quan viên, chỉ có Ca Thư Hàn và Trưởng sứ phủ Đô hộ An Tây Cùng Hạ một bên liếc thấy đôi tay hắn nắm chặt thành nắm tay.

Cùng Hạ chậm rãi cúi đầu, hắn tính tình cẩn thận, luôn làm việc khiêm tốn, không quen nhìn hành vi của Phu Mông Lăng, cũng cho rằng tội này nên nghiêm trị. Nhưng dưới tình huống không rõ tâm tính của Tiêu Duệ, hắn vẫn không biểu đạt ý kiến.

Nhưng Cùng Hạ vừa mới cúi thấp xuống, chợt nghe Tiêu Duệ cao giọng gọi hắn:

- Cùng Hạ Cùng đại nhân.

Cùng Hạ cả kinh, vội vàng đứng dậy khom mình thi lễ:

- Hạ quan Trưởng sứ phủ Đô hộ An Tây Cùng Hạ, bái kiến Quận Vương.

- Miễn lễ.

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Cùng đại nhân làm việc nhiều năm ở Tây Vực, rất ra quen thuộc nhiều tình huống ở Tây Vực, đối với chuyện Phu Mông Lăng thua trận Tiểu Bội Luật, Tiêu mỗ muốn nghe xem cái nhìn của Cùng đại nhân.

Cùng Hạ ngẩng đầu lên, trong nháy mắt giao nhau với ánh mắt Tiêu Duệ, hắn rõ ràng thấy được một tia sát khí từ trong mắt Tiêu Duệ, mà đúng là tia sát khí này, khiến Cùng Hạ hạ quyết định rồi. Ánh mắt hắn hơi dừng trên người Phu Mông Lăng, liền dứt khoát cất cao giọng nói:

- Quận Vương, hạ quan nghĩ rằng, tình có nguyên do, tội này khó tha. Bất kể có bao nhiêu lý do, 3000 quân ta táng thân Tiểu Bội Luật chính là sự thật, mà Phu Mông tướng quân một mình chạy trốn trở về Khách Thập cũng là sự thật. Chỉ điểm này, Phu Mông tướng quân cũng khó thoát khỏi chịu tội!

Mọi người cả kinh, mà Phu Mông Lăng bỗng nhiên quay đầu nhìn hằm hằm vào Cùng Hạ. Phu Mông Lăng nằm mơ cũng thật không ngờ, không ngờ Cùng Hạ lại như thế, Cùng Hạ là người tâm phúc của Phu Mông Linh năm đó. Phu Mông Lăng không kìm nổi cúi đầu trách mắng:

- Cùng Hạ, hay cho một kẻ vong ân phụ nghĩa, người chẳng qua là một sĩ tử nghèo túng lưu lạc đầu đường...

Nháy mắt Cùng Hạ trở nên mặt đỏ tai hồng, hắn hơi lui về phía sau một bước, sau khi nghẹn thật lâu mới thốt ra một câu:

- Ân của Phu Mông đại soái, hạ quan suốt đời khó quên. Nhưng ân tình cá nhân là ân tình cá nhân, hạ quan là mệnh quan triều đình, quan viên thuộc về phủ Đô hộ An Tây Đại Đường, tự nhiên là tận trung với Đại Đường hướng về Đại đô đốc có trách nhiệm.

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, hắn hiểu được, người này đang cho mình thấy thái độ của hắn. Đây là một người thông minh, là một người ổn trọng cẩn thận. Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, quàng ánh mắt ôn hòa qua, chợt đổi giọng âm lãnh:

- Phu Mông tướng quân, đây là đại sảnh Nha môn phủ Đô hộ An Tây Đại Đường, không phải phòng khách nhà người, không nên nói ân tình giữa Phu Mông lão gia cùng Cùng Hạ tại đây...

Nói tới đây, Tiêu Duệ đột nhiên dừng lại, hắn khoát tay áo:

- Chính như lời Cùng đại nhân nói, tình có nguyên do nhưng tội này khó tha. Phu Mông tướng quân, người xúc phạm luật pháp Đại Đường, Tiêu mỗ không thể không trừng trị tội của người.

Không đợi Phu Mông Lăng phản ứng lại, Tiêu Duệ lại âm u nói:

- Ngay từ hôm nay, Phu Mông Lăng, bổng Vương miễn đi quân chức của người, người tự mình về quê đi.

Phu Mông Lăng chấn động cả người, tuyệt đối thật sự không ngờ, Tiêu Duệ lại trực tiếp bãi miễn chức quan của hắn. Lửa giận trong lòng hắn dâng lên, cắn giận nói:

- Ta chính là mệnh quan triều đình ngũ phẩm, tuy người là Đại đô đốc An Tây, cũng không có quyền miễn quân chức của ta.

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Đường nhiên ta sẽ bẩm báo hoàng thượng, dâng sớ tới Bộ binh, Phu Mông Lăng, người lui ra đi.

- Ta không phục!

Phu Mông Lăng bướng bỉnh ngửa cổ, sắc mặt đỏ lên, hỏn hển nói:

- Nhà Phu Mông chúng ta trấn thủ biên cương cho Đại Đường nhiều năm... Cũng không phải dễ bắt nạt!

Tiêu Duệ biến sắc, đột nhiên vỗ bàn:

- Lui ra!

Lúc này Phu Mông Lăng thở gấp thẹn quá thành giận, cũng có chút không đếm xỉa gì hết, cười loạn một tiếng:

- Tiêu Duệ, người khác sợ quyền của người, nhưng lão tử cũng không sợ người. Người chẳng qua là ý vào Hàm Nghi công chúa tác oai tác quái thôi. Hừ, người bãi quân chức của lão tử, người không nên hối hận!

- Hối hận?

Tiêu Duệ đột nhiên cười ha ha lên, nhưng tiếng cười hắt lập tức dừng lại đột ngột, hắt tiến lên một bước lạnh lùng nói:

- Lão tử của người?

Trong mắt Tiêu Duệ lóe ra một tia lệ mang, âm trầm nói:

- Tướng bên thua, lâm trận bỏ chạy, tội này khó tha. Đối mặt với thượng quan, mở miệng vũ nhục bổn Vương... Người đâu, bắt Phu Mông Lăng cho bổn Vương, đưa đi chém đầu thị chúng!

278. Chương 263: Pháo Nã Yên Kỳ

Đám người Ca Thư Hàn vội vàng tiến lên cầu tình, nhưng tiếc rằng Tiêu Duệ đã quyết tâm muốn lấy Phu Mông Lăng khai đao, như nào có thể nghe vào. Thấy thái độ Tiêu Duệ kiên quyết, Ca Thư Hàn tính tình linh hoạt, sắc bén cũng chỉ thăm than một tiếng rồi thôi.

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc Lý Tự Nghiệp một cái, Lý Tự Nghiệp nổi giận gầm lên một tiếng:

- Quận Vương có lệnh, nhanh chóng bắt Phu Mông Lăng!

...

...

Phu Mông Lăng cứ hồ đồ bị đưa lên đoạn đầu đài như vậy, tới chết hắn cũng không hiểu được, nguyên nhân chết chính xác của hắn.

Trong mắt các quan liêu tướng lĩnh trung hạ tầng của phủ Đô hộ An Tây, Phu Mông Lăng là mở miệng vô lễ chọc giận Đại đô đốc mới nhận chức kiêm Quận Vương Tĩnh Nan Đại Đường. Chỉ có Lệnh Hồ Xung Vũ và Lý Tự Nghiệp hiểu được, Tiêu Duệ chẳng qua là mượn đề tài để nói chuyện của mình thuận thế vung đao dùng Phu Mông Lăng tế cờ thôi.

Bởi vì Phu Mông Lăng thua trận bị chém, Đô đốc mới nhậm chức cường thế và bộ mặt cương quyết, nháy mắt chấn động trên dưới phủ Đô hộ An Tây, thậm chí các nước Tây Vực phụ thuộc cũng sợ hãi không hiểu. Chợt, Lệnh Hồ Xung Vũ dùng chức Đô úy phủ Đô hộ An Tây kiêm nhiệm Chỉ huy sứ binh mã Khách Thập, dẫn 500 thủ quân một đường tới Khách Thập.

Tàu chương chém giết Phu Mông Lăng và mệnh lệnh Lệnh Hồ Xung Vũ đồng thời đưa tới Trường An, khi hai tàu chương này tới Trường An, chắc chắn chính mình đã nắm cục diện Tây Vực trong tay.

Trên thành lâu Quy Tư, Tiêu Duệ suy nghĩ trong lòng, thu hồi ánh mắt từ ốc đảo phương xa trên sa mạc, quay đầu nhìn về phía Lý Tự Nghiệp đứng một bên.

Lý Tự Nghiệp nắm trong tay chuỗi mạch đao sắc bén không rời hẳn, im lặng đứng trong ánh mặt trời, mặc cho gió xuân còn có chút lạnh quất vào mặt. Đi tới Tây Vực hai ngày, dường như đã thành như vậy, là Quả nghị đô úy, trên dưới phủ Đô hộ An Tây đều biết, đây là tâm phúc tuyệt đối của Tiêu Duệ, cho dù là Ca Thư Hàn làm Tiết độ phó sứ cũng không dám chậm trễ đối với hắn.

- Tự Nghiệp, sau hai ngày nữa ngươi vẫn đi trong quân đi, không nên ở bên cạnh ta.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười.

Lý Tự Nghiệp nhướn mày, tiếp tục nắm binh là mong muốn của hắn, nhưng hắn lại cúi đầu nói:

- Quận Vương, Xung Vũ huynh đã không có ở đây, nếu Tự Nghiệp rời đi rồi, an toàn của ngài...

- An toàn của ta? Ha ha, ngươi lo lắng nhiều rồi.

Tiêu Duệ cao giọng cười, nhìn về phía nhộn nhịp trong thành Quy Tư, phổ xá như dẹt kim, tiếng lục lạc không dứt bên tai, mà cách đó không xa trong chùa bên ngoài hoàng cung Quy Tư mơ hồ truyền đến tiếng chuông và thiện tướng trầm bổng mà vang dội.

- Cũng được.

Tiêu Duệ thở dài:

- Ta quyết định hai tháng sau chinh phạt Tiểu Bột Luật, đến lúc đó ngươi hãy xuất chinh theo ta.

- Chinh phạt Tiểu Bột Luật?

Lý Tự Nghiệp hút một ngụm khí lạnh:

- Quận Vương, Tiểu Bột Luật kia bên trong núi cao, cách đây đường xa núi cao...

Tiêu Duệ khoát tay áo, không nói gì nữa.

Tiêu Duệ chinh phạt Tiểu Bột Luật đương nhiên không phải vì trút giận tìm thể diện của triều đình Đại Đường. Trong mắt hắn, loại thể diện này không đáng một đồng. Nếu không phải người Đại Thực tồn tại uy hiếp thật lớn này, thậm chí đối với Tiêu Duệ, loại đất nước hoang vu nhỏ bé Tiểu Bột Luật này, căn bản không có giá trị chiếm cứ, bỏ qua cũng được. Nhưng làm kẻ xuyên qua biết rõ lịch sử, Tiêu Duệ hiểu được dã tâm của người Đại Thực đối với Đại Đường, nếu để người Đại Thực đặt vững gót chân ở Thông Lĩnh với Tây Vực, không chỉ nói Tây Vực, Đại Đường cũng có nguy hiểm.

Còn một điều quan trọng hơn là Tiêu Duệ tự tìm một cái cớ đường hoàng để mình thành lập tư quân và mở rộng quân đội.

Hắn quyết định lấy 3000 Võ lâm quân cùng với người Thoán đáp ứng tuyển nòng cốt một vạn người của mình, thành lập quân đội mình nắm quyền tuyệt đối trong tay, mà phải giấu giếm được ánh mắt triều đình Đại Đường, chiến tranh chính là một cái cớ và lý do tốt nhất. Đồng thời, chiến tranh cũng là cơ hội rèn luyện quân đội và tạo uy tín tuyệt đối của mình.

Vì chính mình, vì Đại Đường, chinh phạt Tiểu Bột Luật đã là thế phải làm.

Những “suy tính lâu dài” này của Tiêu Duệ, Lý Tự Nghiệp tất nhiên không hiểu ra sao.

...

...

- Quận Vương... báo!

Một lính liên lạc chạy lên thành lâu, đành vỡ sự yên lặng khi Tiêu Duệ cùng Lý Tự Nghiệp im lặng trông về phương xa.

Tiêu Duệ chậm rãi quay đầu lại, đầu tiên thấy được lính liên lạc ướt đầm mồ hôi, tiếp theo lại thấy Lý Quang Bật một thân giáp trụ về mặt âm trầm.

Tiêu Duệ nhảy dựng, mờ hồ cảm thấy có chuyện lớn xảy ra.

Lý Quang Bát thả người lại, thở dốc một hơi nói:

- Quận Vương, việc lớn không tốt...

Yên Quốc ở phía đông Quy Tư, chỉ có một thành, nhân khẩu chẳng qua vạn người, quả thực là một nước nhỏ bỏ trong túi.

Yên dựa lưng vào Thiên Sơn, nam là sa mạc mờ mịt, mà mặt đông cũng là Ngư Hồ khói sóng mênh mông, sông Khổng Tước từ phía đông uốn lượn chảy xuống Ngư Hồ, chảy vòng qua Yên thành, chảy về phía sông Xích Ngọc. Mà ở lưu vực sông Khổng Tước, chính là thảo nguyên và bãi cỏ màu mỡ tốt tươi.

Dựa theo lệnh của phủ Đô hộ An Tây, năm trước người Thoán di chuyển đến nửa đoạn trên của lưu vực sông Khổng Tước, nửa đoạn dưới mới thuộc về người Yên. Lý Quang Bát từ Sa Châu vất vả chạy tới, hơn ba ngàn người vận chuyển hơn 30 tuần mã Đại Uyển và một ít lương thảo vũ khí tới địa phương tên là Ba Lạp Già Sư trên lưu vực sông Khổng Tước.

Trước khi người Thoán chưa tới Tây Vực, toàn bộ lưu vực con sông Khổng Tước cùng với bãi cỏ đất đai xung quanh hồ đều thuộc về người Yên. Người Thoán này từ bên ngoài tới, liền nắm giữ rất nhiều đất đai và bãi cỏ màu mỡ, khiến người Yên rất bất mãn và phẫn nộ trong lòng.

Trong lòng Yên Vương Bác Tư lập tức oán giận không nhỏ đối với phủ Đô hộ An Tây.

Vì vậy hắn tìm tới phủ Đô hộ An Tây, chuẩn bị tố khổ đối với Đại đô đốc mới nhậm chức, kết quả chịu buồn bực mà quay về. Sau đó lại nghe người ta nói, nữ vương người Thoán là nữ nhân của Tiêu Duệ, phủ đô hộ An Tây chắc chắn có ý che chở người Bắc, oán khí trong lòng Bác Tư càng lớn thêm, nhưng hắn cũng không dám làm cái gì. Dù sao, nước Yên chẳng qua là nước nhỏ vạn người vô lực đối với cường quyền của phủ Đô hộ An Tây, nếu chọc giận người Đường, Yên mất nước diệt chủng cũng chỉ là chuyện tình trong nháy mắt.

Nước Yên sản sinh ngựa tốt, nổi danh bên ngoài, người Thoán chăn thả tuần mã ở sông Khổng Tước cũng bình thường, cũng không biết Lý Tông từ nơi nào muốn bắt Đại Uyển (tên một nước ở Tây Vực đời nhà Hán) lương mã.

Người Thoán chăn thả ngựa ở thượng du, người Yên thì thả ngựa ở hạ du, nguyên bản bình an vô sự. Nhưng, không biết như thế nào, có lẽ là trong đám ngựa Đại Uyển có mấy con ngựa mẹ động dục, chỉ cần chúng nó phát ra tiếng hí dài động dục, mỗi ngày liền có không ít ngựa Yên lướt qua sông Khổng Tước mà đi, lẫn vào trong đàn ngựa.

Người Yên tìm tới cửa tranh chấp, liền nổi lên tranh cãi.

Thường xuyên qua lại, liền nổi lên xung đột, xung đột ngày càng thăng cấp liền biến thành phân tranh giữa hai tộc.

Ngay từ đầu là náo loạn nhỏ, sau đó lại xảy ra đổ máu, người Thoán vốn đã dùng mãnh thiện chiến, người Yên làm sao có thể đối phó, trong một lần xung đột, người Yên bị bắn chết hơn mười người.

Mà chuyện tình phát sinh kế tiếp, kỳ thật cũng ngoài dự đoán của người Yên, Bác Tư mang theo hơn trăm hộ vệ đánh cá và săn bắt ở bờ sông Khổng Tước, gặp được A Đại trở về từ bên kia Ngư hồ, có lẽ xúc động sau khi say rượu, cũng có lẽ oán khí trong lòng tích góp từng tí một, cuối cùng Bác Tư liền dẫn người vọt lên.

A Đại chỉ mang theo mười mấy hộ vệ, thấy không ổn nhanh chóng chạy tới thành Nam Vọng, nhưng trong lúc bối rối lại bị Bác Tư bắn một tiễn vào hõm vai ngã xuống ngựa.

...

...

Nữ vương thiếu chút nữa bị người Yên một tiễn bắt chết, người Thoán cực kỳ tức giận. Bên ngoài Yên thành, người Thoán tụ tập mấy ngàn binh triển khai quân tại hạ du sông Khổng Tước, nếu không có vệ quân phủ An Tây hòa giải, có lẽ đám người Thoán phẫn nộ này sẽ trực tiếp vọt vào Yên Thành diệt nước Yên.

Đối với nước Yên nhỏ yếu, người Thoán có thực lực đó.

Bên sông Khổng Tước, Tiêu Duệ mang theo hơn trăm kỵ binh yên lặng vào doanh trại người Thoán, thẳng vào doanh trưởng A Đại.

A Đại nửa tựa trên chần chiến da dê, tuy vết thương bị bắn vai trái không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng khiến nàng ít nhất mấy tháng không cưỡi ngựa không bắn cung. Sắc mặt nàng hơi tái nhợt, chỗ hõm vai bằng bó tốt mơ hồ còn có vết máu nhàn nhạt chảy ra.

Tiêu Duệ đau lòng vội vàng đi qua, nhẹ nhàng kéo tay A Đại, cúi đầu dịu dàng nói:

- A Đại còn đau không?

A Đại nắm ngược lấy tay Tiêu Duệ cười hì hì:

- Tiêu lang chàng không cần lo lắng, ta dường như vài ngày là tốt rồi, không có ngại. Chỉ có điều Bác Tư này thật đáng giận, lại dám...

Sắc mặt Tiêu Duệ trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Ta không tha cho hắn.

Trên mặt A Đại đột nhiên lộ ra vẻ giảo hoạt nhàn nhạt:

- Tiêu lang, thừa dịp cơ này, để chúng ta diệt nước Yên này đi, chỉ là chuyện nhấc tay. Chỉ cần diệt nước Yên, toàn bộ lưu vực sông Khổng Tước đều thuộc sở hữu của người Thoán chúng ta, như vậy...

A Đại nói xong, trên mặt không tự chủ được toát ra vẻ hứng phấn.

Đầu tiên Tiêu Duệ ngăn ra, tiếp đó cười ha ha lên. Chút tâm tư nhỏ này của A Đại hẳn làm sao có thể không biết. Chỉ có điều, hẳn không chỉ là nam nhân của nàng, là trưởng quan một phương thần tử Đại Đường, còn đại biểu triều đình Đại Đường thống trị Tây Vực, làm việc phải suy nghĩ đại cục.

- A Đại, chuyện này vạn lần không thể. Vốn, các nàng chuyển tới, đã chiếm đất đai và bãi cỏ của người ta, như nào có thể tiếp tục diệt thành của người Ta... Nước Yên tuy nhỏ, lại không thể diệt. Nếu không, không chỉ khiến lòng người chư Hồ Tây Vực rung chuyển, ngay cả triều đình cũng sẽ không cho phép. Một khi hoàng đế tức giận, người Thoán các nàng cũng khó bảo toàn.

Tiêu Duệ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc màu nâu của A Đại.

- Như vậy, ta thử uy lực của súng ống có thể chứ? Hừ, không để cho người Yên đáng giận này một bài học đau đớn, ta như nào có thể cam tâm!

A Đại mồm mê miệng.

Tiêu Duệ trầm ngâm chậm rãi gật đầu:

- Có thể, nhưng nàng phải nhớ kỹ, nhất định không thể trực tiếp bắn vào thành trì nước Yên, thương vong quá lớn, ta cũng rất khó khăn...

...

...

Yên thành là một tòa thành đất nhỏ tới nỗi không thể nhỏ thêm, số lượng quý tộc và bộ phận Phật tử người Yên trong thành không nhiều lắm, mà đại đa số binh dân Yên, đều tụ tập ở bên cạnh, quần cư theo bộ lạc, phòng ở hoặc lều vải hoặc gạch gỗ đơn giản.

Trên sân trống phía trước Yên thành, trong doanh trại quân mã người Thoán chậm rãi đẩy ra một chiếc xe gỗ trầm trọng, trên xe gỗ sắp đặt ống pháo đen tròn lạnh như băng, phản xạ hàn quang rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Yên Vương Bác Tư mang theo hộ vệ và tộc nhân của hắn kinh sợ nằm trên thành lâu, nhìn vũ khí mấy chục thước chiều vũ dương oai dưới thành kia, tức giận nhưng không dám nói. Vài tên binh lính điều khiển xe pháo quay nòng pháo tới om về Yên thành, hò hét hai tiếng, tiếp theo chậm rãi chếch khẩu pháo đi, hướng về phía vị trí khối muối không biết tích lũy bao nhiêu năm phía trước Yên thành.

Ầm!

Một tiếng nổ rung trời, trong chấn động, trên thành lâu Yên thành hơi lay động, đám người Bác Tư trợn mắt há hốc mồm nhìn khối muối tràn ngập bụi mù kia, hút một ngụm khí lạnh, hai chân đều hơi run rẩy.

279. Chương 264: An Tây Thiết Vệ Quân Và Con Trai Lý Nghi

Trong nhất thời, địa vị người Thoán ở Tây Vực tăng cao trên diện rộng, không chỉ bởi vì dưới sự hòa giải của phủ Đô hộ An Tây, Yên Vương chịu đón nhận tội với Nữ Vương người Thoán A Đại, còn bởi thường không ít trâu, dê ngựa, cày bừa, cày bừa bởi vì không ngờ người Thoán có được loại vũ khí siêu cấp này.

Chư hầu Tây Vực đều bất an không yên, nếu người Thoán lợi dụng loại pháo này tới công kích chính mình, vậy sẽ thế nào?

Cho nên, nguyên bản đám người Hồ Tây Vực bài xích trong lòng đối với người Thoán tiến vào Tây Vực, đều yên tĩnh nhiều rồi. Xung quanh thành Nam Vọng người Thoán ở, cùng với đất đai và bãi cỏ xung quanh Ngư Hồ và lưu vực sông Khổng Tước, không bao giờ thấy bóng dáng kẻ nào gây chuyện khiêu khích người Thoán nữa.

Nghe được tin này, Ca Thư Hàn là người đầu tiên tìm Nữ Vương người Thoán A Đại, hy vọng có thể lấy được kỹ thuật chế tác loại pháo này, để sản xuất số lượng lớn, trang bị cho quân Đường. Nhưng A Đại lại lấy đủ loại lý do khước từ, cũng không có nói kẻ phát minh loại pháo này kỳ thật chính là Đại đô đốc An Tây Tiêu Duệ.

Điều này đương nhiên là Tiêu Duệ dặn dò.

Tạm thời Tiêu Duệ cũng không muốn công khai kỹ thuật sản xuất pháo này ra, bởi vì đây là vũ khí bí mật hẳn dựa vào để tiếp tục sinh tồn. Đương nhiên, hẳn vẫn sẽ công khai, nhưng không phải hiện tại.

Mặc dù Ca Thư Hàn bất mãn trong lòng, cũng không thể làm gì A Đại. Dù sao, không ai rõ ràng hơn hẳn loại quan hệ giữa A Đại và Tiêu Duệ là dạng gì.

Địa vị người Thoán ở Tây Vực bay lên thẳng tắp, một phát pháo đã lấy được đất đai và quyền nói chuyện như thế, ngược lại thật sự là ngoài dự kiến của người Thoán. Mãi đến lúc này, mọi người mới phát hiện, Nữ Vương của mình lựa chọn Tiêu Duệ làm nam nhân, là một loại lựa chọn cơ trí cỡ nào. Mà cũng ở sau này, trái tim căm kích Tiêu Duệ của dân chúng người Thoán đối với Tiêu Duệ cũng nháy mắt dâng tới đỉnh điểm.

Bởi vì Tiêu Duệ tồn tại, người Thoán lấy được cuộc sống tương lai tốt đẹp trước nay chưa từng có. So với trước kia, cuộc sống hàng ngày của người Thoán giống như là thiên đường, thảo nguyên màu mỡ ruộng tốt thổ địa phì nhiêu, hồ nước thật lớn có thể đánh cá và săn bắt, trang bị quân sự thần bí khó lường... tất cả đều là Tiêu Duệ ban cho.

Quan trọng hơn là, bởi vì Tiêu Duệ, người Thoán nhanh chóng calm rỗi ở Tây Vực, điều này tất nhiên có sự cố gắng của người Thoán, nhưng không rời khỏi sự “giúp đỡ” của phủ Đô hộ An Tây.

Hội trưởng lão của người Thoán thông qua một “quyết định”, chuẩn bị cử hành một hôn lễ long trọng cho A Đại và Tiêu Duệ, mượn cơ hội xác quan hệ giữa Tiêu Duệ và A Đại, nhưng Tiêu Duệ không đồng ý làm như vậy, hẳn đương nhiên nguyện ý cho A Đại một hôn lễ long trọng, chỉ có điều trước hân hân cũng không muốn bị người chú ý.

A Đại cũng không đồng ý, nàng hiểu được suy nghĩ trong lòng Tiêu Duệ, nàng càng chờ mong tương lai nàng có thể trở lại Trường An làm một hôn lễ nghi thức Đại Đường với Tiêu Duệ.

Quân Đường dưới sự chinh đồn của Ca Thư Hàn, tiến hành chuẩn bị chiến tranh vùng địa cực, mà tổ chức Thiết vệ quân An Tây thành lập lấy chiến sĩ người Thoán và chiến sĩ người Bạc cùng với 3000 Võ lâm quân của Tiêu Duệ làm thành viên đã tiến vào khuôn phép từ lâu.

Không cần kêu gọi gì, chiến sĩ người Thoán và người Bạc báo danh đều cực kỳ hăng hái, cũng chỉ mấy ngày đã thành lập một đội quân 1 vạn người, đưa vào trong kế hoạch huấn luyện.

Lúc này Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bất rút cuộc biểu lộ ra có triển vọng làm đại tướng, danh tướng có sẵn tố chất chỉ huy quân sự siêu cường cùng thiên phú, nếu không có hai người này, Thiết vệ quân An Tây chắc chắn sẽ không thành lập nhanh như thế.

Dựa theo ý tưởng của Tiêu Duệ cơ cấu của Thiết vệ quân An Tây khác với quân chính quy Đại Đường, thành lập hệ thống chỉ huy riêng biệt của mình, chia làm hai đoàn kỵ binh và bộ binh 5000 người, trong đoàn chia ba doanh, dưới doanh lập ba đội, một người chủ quan việc quân các lộ.

Đoàn kỵ binh do Lý Tự Nghiệp am hiểu xung phong tác chiến chỉ huy, đều trang bị mạch đao cùng một màu và tên nổ mỗi người am hiểu. Mà đoàn bộ binh thì trừ trang bị quân giới bộ binh chính quy Đại Đường ra, còn lần lượt trang bị loại súng ống thần bí mang theo cùng bộ pháo tháo dỡ do xưởng gia công súng ống Tiêu gia ngày đêm chế tạo. Vì giữ bí mật, Lý Quang Bất tự thân xuất mã mang theo đoàn bộ binh xâm nhập sâu vào đại mạc: tiến hành huấn luyện và thực nghiệm súng ống.

Chính quyền ra từ báng súng. Tiêu Duệ rất đồng ý những lời này của vĩ nhân tuy rằng hắn cũng không có dã tâm cướp lấy chính quyền, nhưng đây cũng là động lực thật lớn để hắn bảo toàn và thực hiện mục tiêu cuộc sống.

Chỉ có điều thời gian của hắn có hạn, đã bị rất nhiều hạn chế. Nếu có thời gian sung túc, có không gian đầy đủ, không cần lo lắng đến nghi kỵ từ chính hoàng đế Đại Đường, hắn tin tưởng chính mình có thể phát minh ra càng nhiều súng ống cùng trang bị vũ khí tiên tiến cho Thiết vệ quân này.

Kỳ thật, chuyện thành lập Thiết vệ quân, phần lớn do ba người A Đại, Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bất tổ chức hoàn thành, Tiêu Duệ chỉ đưa ra tư tưởng thành lập quân đội. Hắn đầu nhập phần lớn tinh lực vào trong nhà máy gia công súng ống do Trương Vô Dương quản lý. Vốn A Đại muốn vào Thiết vệ quân làm "Đoàn trưởng" vân vân, nhưng bị đám người Tiêu Duệ và Lý Tự Nghiệp phản đối mãnh liệt.

Hiện giờ Trương Vô Dương có thể nói là thỏa mãn tâm nguyện, không chỉ được Tiêu Duệ hết sức tín nhiệm, dưới tay còn quản lý một đội ngũ mấy trăm thợ thủ công, do "tập đoàn sản nghiệp Tiêu gia" thống nhất chi phối nguyên liệu gia công súng ống tới, trong một căn cứ bí mật tại thành Nam Vọng sản xuất súng ống khiến kẻ khác khiếp sợ.

Dưới nghiêm lệnh của Tiêu Duệ, Thiết vệ quân An Tây và quân đội người Thoán bảo vệ chặt chẽ nơi này, bố trí nhiều trạm kiểm soát, không cho phép đến, mặc cho kẻ nào ngay cả A Đại cũng không thể vào được.

Tiêu Duệ vội vàng chuẩn bị chiến tranh và lập quân, mà Tôn Công Nhượng cũng không có nhàn rỗi. Hắn mang theo thủ hạ của hắn, tiến vào Tây Vực mở cửa hàng sản nghiệp Tiêu gia chi chít như sao trên trời bên trong thành quách, mạng lưới kinh doanh của sản nghiệp Tiêu gia ở Tây Vực, đang bước đầu hình thành.

...

...

Gió xuân ấm áp sớm thổi bên hai bờ sông Khổng Tước, Tiêu Duệ ngồi một mình bên bờ sông, dưới cành một cây oai bột tử hồng liễu, nhìn về phía đông xa xôi.

Rời khỏi Trường An đã một năm, chắc chắn đứa bé trong bụng Lý Nghi cũng đã sinh ra từ lúc hắn còn chưa chạy tới Tây Vực, cũng không biết là nam hay là nữ. Đến bây giờ, Tiêu gia Trường An cũng không có báo tin vui tới Tây Vực, ánh mắt Tiêu Duệ như nước, âm thầm thở dài.

- Chắc chắn Nghi nhi tỷ tỷ đã sinh rồi... Tin vui còn chưa có báo lại đây, có lẽ chậm trễ trên đường đi, nơi này ngàn dặm xa xôi.

A Đại vẫn bộ váy da liền thân màu lửa đỏ, dáng người duyên dáng đi tới, chỉ có điều bộ tóc dài màu nâu dùng kim quan bó lên, cũng chỉ có như vậy, mới có thể đại biểu cho thân phận nữ vương của nàng.

- Có lẽ vậy đi, cũng không biết là con trai hay con gái.

Tiêu Duệ quay đầu lại khẽ mỉm cười.

- Nhất định là con trai.

A Đại hơi hưng phấn nói:

- A Đại thích con trai, ta muốn sinh con trai nhất.

Tiêu Duệ cười ha ha, nhảy xuống dưới tàng cây, chạy qua ôm A Đại vào trong lòng, cười ha ha nói bên tai nàng:

- A Đại, đi, chúng ta trở về sinh con đi.

- Ô...

Sắc mặt A Đại đỏ lên, còn chưa kịp dây dựa, đôi môi anh đào đỏ tươi đã bị chặn lại.

Trường An, ngự thư phòng hoàng cung.

Lý Long Cơ cúi người xuống, lẳng lặng mà nhìn hai tấu chương của Tiêu Duệ bày trên bàn, sắc mặt âm trầm như nước. Cao Lực Sĩ đứng ở phía sau hắn, trong lòng cũng âm thầm đổ mồ hôi cho Tiêu Duệ.

Không ngờ Tiêu Duệ tru sát Phu Mông Lăng con trai Phu Mông Linh, hơn nữa là tiền trăm hậu tấu. Tất nhiên Phu Mông Lăng có loại tội danh này, thậm chí Lý Long Cơ cũng rõ ràng, đây là Tiêu Duệ mượn cơ hội lập uy, mục đích là nhanh chóng nắm giữ quân quyền An Tây, vả lại từ Tây Vực tới Trường An cách nhau ngàn dặm, thông truyền không dễ. Nhưng làm hoàng đế, hơn nữa là một hoàng đế thích nắm giữ hết thấy, hắn vẫn cảm thấy một chút nóng giận đối với việc Tiêu Duệ tiền trăm hậu tấu.

Thậm chí hắn hoài nghi, Tiêu Duệ có dã tâm khó lường giống như Lý Tông hay không.

Tâm niệm vừa chuyển, trong đầu Lý Long Cơ hiện ra một ý niệm, truyền Tiêu Duệ về kinh. Nhưng ý niệm này rất nhanh bị hắn phủ định, nhớ tới mật báo Lũng Hữu Lý Tông rục rịch, hắn thở phào một cái lại chậm rãi ngồi trở về.

Cao Lực Sĩ thở dài trong lòng, dù sao Tiêu Duệ vẫn còn trẻ tuổi làm việc thực sự có chút lỗ mãng.

Nhưng hắn lại không biết, đây là một loại thăm dò của Tiêu Duệ.

Thấy sắc mặt hoàng đế hoãn xuống, Cao Lực Sĩ nhẹ nhàng thở ra, hợp thời mà nói chuyển đề tài, dẫn sự chú ý của hoàng đế tới nơi khác.

- Hoàng thượng, Hàm Nghi công chúa diện hạ và Tiêu gia còn đang chờ bệ hạ thưởng tên cho hai người con.

Cao Lực Sĩ cười nói.

Nhắc tới điều này, sắc mặt Lý Long Cơ quả nhiên tốt nhiều lắm. Hắn nhớ tới trước đó không lâu Lý Nghi sinh ra một đôi long phượng song bào thai phần điều ngọc mài, đuôi mây giãn ra sắc mặt vui mừng:

- Lão già kia, trầm thật không ngờ, không ngờ Nghi nhi một lần sinh ra hai, còn một nam một nữ, quả nhiên là điềm báo may mắn.

Cao Lực Sĩ cười ha ha:

- Đúng vậy bệ hạ, lão nô cũng cảm thấy hưng phấn. Máy ngày nay, trong cung cũng náo nhiệt, các nương nương trong cung, cùng các công chúa vương gia hoàng tộc, đều đến Tiêu gia chúc...

Lý Long Cơ mỉm cười, nhắc bút lên, dừng lại một chút:

- Lão gia kia, người nói lấy tên gì thì tốt?

- Hoàng thượng văn tài phong lưu tất nhiên có thể ban tên đẹp cho hai đứa bé Tiêu gia.

Cao Lực Sĩ vỗ mông ngựa không để lại dấu vết. Nếu nói tới công phu vỗ mông ngựa, Cao Lực Sĩ nói thứ hai, không ai dám nói thứ nhất. Hắn chẳng những am hiểu vỗ, hơn nữa vỗ cho Lý Long Cơ vừa lòng, biết rõ là nịnh hót nhưng nghe lại thấy theo lý nên vậy.

Lý Long Cơ quả nhiên cười lên ha ha, lại cúi người trầm ngâm, chậm chạp không có viết.

Thật lâu sau, hắn hạ bút như bay, trên giấy viết xuống bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa, chậm rãi buông bút trong tay xuống.

Cao Lực Sĩ nhìn bốn chữ kia, đuôi mây nhảy dựng, sau đó vỗ tay tán dương:

- Hoàng thượng, thật sự là! Tuyệt không thể tả.

280. Chương 265: Thương Tên

- Lão già kia trước đừng khen ngợi trăm, người có biết vì sao trăm lấy hai tên này cho hai đứa bé?

Cao Lực Sĩ dừng lại, đột nhiên cười nói:

- Hoàng thượng, cô bé tên “Tiêu Ngọc” này, tất là hoàng thượng lấy một chữ trong tên Tiêu Duệ và tục danh của công chúa Hàm Nghi mà thành. Người ngọc, đáng cũng ngọc, hoàng thượng đây là chúc phúc bé gái tương lai có thể làm một thiên kim tiểu thư hiền thực có dung mạo có đức hạnh; mà bé trai tên gọi “Tiêu Tiềm” này, kẻ gọi là “Tiềm”, đàn ông lời đình tất sẽ phát triển, mà kín đáo để làm chần động, tương lai công tử này tất sẽ con hơn cha giống như Tiêu Quận Vương... Hoàng thượng dụng tâm lương khổ, lão nô...

Khóe miệng Lý Long Cơ co rúm một trận, không kìm nổi cười lên ha ha:

- Lão già kia, lời này người nói thật đúng là nói tới tâm khảm của trăm. Được rồi được rồi, liền tên Tiêu Ngọc và Tiêu Tiềm đi. Người tự mình đi, mang theo tên trăm ban thưởng tới Tiêu gia tuyên đọc ý chỉ của trăm, đồng thời cũng thông báo tới An Tây một chút.

Cao Lực Sĩ khom người mà đi.

Nhưng vừa mới ra khỏi ngự thư phòng, sắc mặt Cao Lực Sĩ liền âm trầm xuống. Hắn đi theo Lý Long Cơ nhiều năm, tâm tư của hắn thay đổi nhất cử nhất động của hắn, đều khó trốn thoát con mắt của hắn.

- Tiêu Duệ, hoàng thượng thật sự có thâm ý!

Cao Lực Sĩ ngửa mặt lên trời than thở một tiếng, vội vàng rời khỏi cung. Tuy nhiên, hắn không tới Tiêu gia trước tiên, mà là nhà Lý Lâm Phủ.

Từ lúc Lý Lâm Phủ từ quan tới nay môn đình sa sút, từ xe ngựa như nước trước kia, tới hôm nay vắng vẻ không chịu nổi, tới tới Lý gia âm thầm thổn thức trong lòng. Nửa năm này, Cao Lực Sĩ vẫn là vị khách duy nhất, hơn nữa, còn là một khách thăm bí mật, hắn không có vào từ cửa chính Lý gia, mà đi từ cửa sau.

Cửa mở ra, Lý Lâm Phủ sớm chờ ở một gốc cây cổ thụ tại hậu viện.

Cao Lực Sĩ cái gì cũng không nói, chỉ mở ý chỉ Lý Long Cơ thưởng tên ra, giao cho Lý Lâm Phủ. Lý Lâm Phủ nhìn lướt qua, đột nhiên ho khan kịch liệt. Cao Lực Sĩ lo lắng đỡ lấy hắn, cúi đầu nói:

- Lý tướng, sợ là thân thể ngày càng không được, ngài cần phải bảo trọng đó.

Lý Lâm Phủ lại ho khan một trận:

- Chuyện của lão phu, đa tạ Đại tướng quân quan tâm. Hoàng thượng ban tên này lão phu xem tốt lắm, được!

Cao Lực Sĩ lắc đầu:

- Lý tướng ngài sao nói vậy, trong lòng hoàng thượng... Cũng khó trách, Tiêu Duệ kia cũng quá xúc động một chút, không ngờ nói tru sát liền tru sát con trai Phu Mông Linh, khiến hoàng thượng rất bất đắc dĩ.

- Giết tốt!

Lý Lâm Phủ cười ha ha, vỗ tay vui vẻ nói.

- Trước mắt, để hoàng thượng sinh ra nghi kỵ trong lòng, tương lai của Tiêu Duệ...

Lý Lâm Phủ bĩu môi, trầm giọng nói:

- Đại tướng quân, thời gian ngài đi theo hoàng thượng cũng không ngắn, tính tình hoàng thượng thế nào, ngài càng rõ ràng hơn lão phu. Ngay cả Tiêu Duệ không có tru sát Phu Mông Lăng, tương lai hoàng thượng lại không nghi kỵ hắn sao? Không, không, đây là chuyện tình sớm hay muộn, quyền thế Tiêu Duệ càng lớn, hoàng thượng tất sẽ càng sinh nghi kỵ, đây là một kết quả tất nhiên.

- Chẳng qua, điều này cũng chẳng sao, lão phu già rồi, Đại tướng quân cũng già rồi, kỳ thật hoàng thượng cũng già rồi, chúng ta mấy ông già này còn có thể sống bao lâu? Chẳng lẽ, ngài thật sự tin tưởng hoàng thượng có thể trường sinh bất tử hay sao? Nghi kỵ thì nghi kỵ đi, chờ lúc hoàng thượng muốn động đến Tiêu Duệ, chỉ sợ lòng có dư mà lực không đủ.

Lý Lâm Phủ thản nhiên ôm ngực đè nén, sắc mặt đỏ lên.

- Chỉ hy vọng như thế.

Cao Lực Sĩ chần chừ nói:

- Lý tướng, ngài muốn viết phong thư nhắc nhở Tiêu Duệ một chút hay không, tránh cho hắn làm việc nóng vội, lợn lành chữa thành lợn què.

- Không cần làm điều thừa, Đại tướng quân ngài vẫn không biết con rể này của lão phu, tâm tư của hắn tinh tế không thua gì lão phu, sao có thể phạm vào loại sai lầm này. Nếu lão phu đoán không sai, hẳn đây chẳng qua là dò xét trước khi hành động thôi.

Lý Lâm Phủ lắc đầu:

- Cho dù như thế nào, Đại tướng quân đối với Tiêu gia hậu ái và chiếu cố lâu ngày, tương lai Tiêu gia sẽ có hồi báo.

Khóe miệng Cao Lực Sĩ co rúm lại:

- Cũng được, vậy ta đi.

...

...

Cao Lực Sĩ ngựa không dừng vó chạy tới Tiêu gia, chờ khi hắn chạy tới phòng khách Tiêu gia tuyên chỉ, lại phát hiện thái tử Lý Kỳ và Ngọc Chân cũng đều ở Tiêu gia, tuyên thánh chỉ xong, lúc này mới chào thái tử và Ngọc Chân. Rất rõ ràng, các cô gái Tiêu gia đều rất hài lòng đối với tên hoàng đế ban thưởng, trai tên Tiêu Tiềm, nữ tên Tiêu Ngọc, thanh nhã lại rất phong cách.

Chỉ có sắc mặt quyến rũ của Ngọc Chân chậm rãi thay đổi, đọc hai tiếng tên bé trai, đột nhiên nhìn chăm chăm Cao Lực Sĩ, thản nhiên cười:

- Đại tướng quân!

Cao Lực Sĩ nhảy dựng trong lòng, chắc chắn Ngọc Chân này đoán được cái gì trong lòng:

- Điện hạ, có lão nô!

Ngọc Chân chậm rãi đứng dậy, nhìn Cao Lực Sĩ như cười như không, thản nhiên nói:

- Đại tướng quân, hoàng thượng như nào lấy hai tên này cho hai đứa bé, điều này có gì nói không?

Cao Lực Sĩ thầm than trong lòng, nhưng trên mặt lại lại không đổi sắc:

- Hồi bẩm điện hạ, hoàng thượng ban tên, lão nô...

- Thôi.

Ngọc Chân có chút không kiên nhẫn mà khoát tay áo:

- Nếu không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng người. Chờ thêm mấy ngày, ta vào cung tự mình hỏi hoàng thượng một chút.

Lý Đăng Không tò mò mà nhìn Ngọc Chân, cười hi hi:

- Điện hạ, không phải những tên này rất tốt sao, như thế nào, có phải điện hạ không vừa lòng hay không? Nhưng Không nhi cảm thấy không tồi nhỉ, đúng không Nghi nhi tỷ tỷ? Liên Nhi tỷ tỷ, tỷ cũng có danh là đệ nhất tài nữ đất Thục, tỷ nói thật ra xem, tên hoàng thượng ban cho con chúng ta như thế nào?

Lý Nghi khẽ mỉm cười:

- Phụ hoàng đặt tên này cũng không tệ lắm, vốn ta muốn gọi bé gái là Tiêu Nghi, mẫu phi nói phạm húy kiêng kị, không tốt, gọi Tiêu Ngọc cũng không tồi, nhũ danh gọi Ngọc Nhi đi.

Mây Chương Cừu Liên Nhi nhướn lên, nghĩ một chút, dịu dàng nói:

- Chữ Ngọc này hàm súc, thật ra rất phù hợp với con chúng ta... Về phần chữ Tiềm trong tên Tiêu Tiềm, thật ra ta cảm thấy dường như có chút hàm ý.

Nói tới đây, Chương Cừu Liên Nhi đột nhiên nhảy dựng trong lòng, muốn nói gì, nhưng liếc Cao Lực Sĩ và Ngọc Chân một cái, vẫn nuốt trở về, nương theo xoay người bình ổn ngọn sóng bắt đầu nổi dậy trong lòng.

Lúc Lý Long Cơ ban tên cho hai đứa bé Tiêu gia, Tiêu Duệ hồn nhiên không biết chính mình đã có hai đứa con song bào thai, hẳn đang bận sút đầu mẻ trán vì chuyện tình chinh phạt Tiểu Bội Luật.

Khi còn sống đứng sừng sững ba ngàn năm, sau khi chết lại đứng ba ngàn năm, ngã xuống đất ba ngàn năm không mục nát, đây chính là Hồ Dương của Tây Vực. Loại cây cối có sức sống ương ngạnh này phân bố rộng rãi tại ốc đảo trên hoang mạc và sa mạc Tây Vực. Nó là vật liệu gỗ chủ yếu chế Hồ Tây Vực sử dụng xây dựng, tính chất cứng rắn và lại sự dẻo dai rất mạnh, dùng gỗ Hồ Dương làm thành pháo xa chắc chắn mà lại linh hoạt. Trương Vô Dương đẩy một chiếc pháo xa bằng gỗ Hồ Dương được thiết kế tinh xảo như vậy, hơi đặc ý đẩy hai vòng trước mặt Tiêu Duệ, triển lãm tác phẩm mới nhất của mình.

- Quận Vương, xe này...

Không thể không nói Trương Vô Dương này thật sự là một thiên tài chơi máy móc súng ống, cái gì cũng vậy chỉ cần một chút liên thông hiểu, không chỉ là vấn đề thông minh khéo tay. “Lý niệm súng ống” và “máy móc kỹ thuật” tiên tiến này của Tiêu Duệ, ngay cả bản thân Tiêu Duệ cũng chưa hiểu rõ hết, nhưng Trương Vô Dương chỉ dựa vào ngộ tính của mình, đi vào nghiên cứu, thứ gì cũng ra tám chín phần mười.

Tiêu Duệ nói với chính mình, một thiên tài như vậy, nếu ở thế kỷ hai mươi một tuyệt đối là một nhân vật cấp đại sư.

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, thật sự rất xúc động, tiếng thở dài không lý do này, khiến Trương Vô Dương sốc lớn, cười ha ha:

- Quận Vương, có phải xe này không hợp ý ngài không?

Tiêu Duệ biết hẳn hiểu lầm, không khỏi cười cười:

- Rất tốt, Vô Dương à, chỉ có điều từ Tây Vực đi Tiểu Bội Luật xa ngàn dặm, trên đường đều là đường núi cao và dốc, gian nan hiểm trở nhiều không kể xiết, bốn vương lo lắng, xe này của ngươi có thể leo núi lớn được hay không?

Đuôi mây Trương Vô Dương nhảy dựng, cười hắc hắc, cúi người một hồi, đã dỡ hai bánh xe bằng sắt xuống, sau đó túm một dây chảo da trâu từ chỗ đầu xe ra, hưng phấn mà nói:

- Quận Vương, ngài hãy đến xem, đường núi gấp ghe, có thể dùng người kéo tới, nếu thật sự nặng quá không đi tới được, còn có thể...

Trương Vô Dương ngồi xổm ở chỗ đó bận rộn tháo dỡ một hồi, không ngờ thay đổi pháo xa thành một hình chữ nhật lớn, phía dưới là một ván trượt lớn:

- Quận Vương, sau khi thay đổi, chỉ cần mấy người dắt kéo hoặc là túm, tiểu nhân cảm thấy leo núi cao một chút cũng không có vấn đề. Hơn nữa, có lẽ Quận Vương còn không biết, hiện giờ mới ra hai loại pháo, qua thực nghiệm thay đổi của ta, trọng lượng đã nhẹ hơn dĩ vãng không chỉ ba phần...

Cảm giác giờ phút này của Tiêu Duệ, hoàn toàn có thể dùng thành ngữ lòng tươi như hoa nở để hình dung.

Thời gian một năm, thanh niên Trương Vô Dương ngẫu nhiên gặp được ngày đó làm cho hắn rất nhiều rung động và ngạc nhiên vui mừng.

Trong nháy mắt tâm tình Tiêu Duệ kích động, tiến lên nắm chặt tay Trương Vô Dương, ôn tồn nói:

- Vô Dương, người làm cho ta nhiều ngạc nhiên vui mừng lắm... Người nói với ta người cần cái gì? Chỉ cần có thể làm được, ta nhất định thỏa mãn người.

Trương Vô Dương hơi kính cẩn rút bàn tay từ trong tay Tiêu Duệ ra, gãi đầu, cười nói cộc lốc:

- Quận Vương đã cho ta nhiều tiền tài lắm, kỳ thật ta cũng không muốn nhiều tiền như vậy... Quận vương, tiểu nhân, tiểu nhân muốn lấy một người vợ...

Trương Vô Dương ngượng ngùng mà cúi đầu.

Tiêu Duệ ngẩng ra, cười lên ha ha:

- Vô Dương, có phải người nhìn trúng ai không?

Trương Vô Dương mặt đỏ tới cổ cười nói:

- Quận Vương, ta xem trúng một muội tử tên Ni Nhã bên người nữ vương A Đại...

- A?

Tiêu Duệ ngạc nhiên:

- Không có vấn đề, ta đi nói với A Đại, chỉ cần cô nương người ta nguyện ý, ta sẽ làm chủ cho các người lập gia đình.

Trương Vô Dương mừng rỡ, cười lên:

- Quận Vương, Ni Nhã muội tử đồng ý, chúng ta ở trên đường tới Tây Vực đã thân mật, chỉ có điều Ni Nhã sợ nữ vương A Đại không đồng ý, mới không dám nói...

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra nụ cười:

- Hay cho Trương Vô Dương người ra vẻ hàm hậu thành thật... Cũng dám câu dẫn thị nữ bên người nữ vương, người bị tội gì?

281. Chương 266: Hôn Sự Của Trương Vô Dương

Trương Vô Dương là một người có tâm tư tương đối đơn thuần, có lẽ bởi vì thiên phú của hắn trên phương diện máy móc công nghiệp này rất cao, phương diện đối nhân xử thế hiển nhiên có chút “ngốc nghếch”, không khác một đứa bé. Đối mặt với Tiêu Duệ quyền cao chức trọng, đối mặt với Đô đốc An Tây Quận Vương Tinh Nan Đại Đường, hắn cũng không có bị bó buộc thế nào.

Hắn chỉ biết là, Tiêu Duệ rất coi trọng hắn, sáng tạo cho hắn điều kiện tốt lắm khiến hắn có thể toàn đầu nhập tinh thần và thể xác. Nếu Tiêu Duệ đối xử với hắn tốt lắm, hắn cũng sẽ không coi Tiêu Duệ là người ngoài, có tâm sự gì, có khó khăn gì, đều trao đổi với Tiêu Duệ. Mà trừ bỏ Tiêu Duệ ra, kỳ thật hắn rất khó trao đổi với người khác.

Hoặc là nói, Trương Vô Dương là một người rất khó ở chung, ít nhất trong con mắt người Thoán là như thế, tính tình cổ quái, không thông đạt tình người, hơn nữa còn cực kỳ bướng bỉnh. Nhưng chỉ sợ ngay cả người Thoán bình thường cũng biết, Tiêu Duệ cực kỳ coi trọng Trương Vô Dương, cho nên cũng không ai dám coi thường Trương Vô Dương. Huống chi, Trương Vô Dương phát minh pháo và súng ống, đó gần như là kỹ thuật điều luyện sắc sảo, khiến tất cả mọi người cảm thấy một chút tôn sùng.

Cho nên, ở Tây Vực này, dường như Trương Vô Dương trở thành một người rất đặc thù. Hắn không có chức quan, chẳng qua là một giới thảo dân, nói cho đúng, hắn chẳng qua là một “công trình sư” cá nhân Tiêu Duệ sử dụng, không tước không lộc, lại không của cải và địa vị, nhưng hắn lại có thể tự do ra vào phủ Đô đốc của Tiêu Duệ, có thể nắm tay bá vai Tiêu Duệ, người khác lại không dám.

Tiêu Duệ cười cười:

- Vô Dương, một khi đã như vậy, ta phải đi tìm A Đại cầu thân thay người. Tuy nhiên, ta dùng từ thô tục nói trước, Ni Nhã là nha đầu bên người A Đại, nếu người ức hiếp người ta, tương lai khiến A Đại thu thập người, ta sẽ không xen vào.

Trương Vô Dương run rẩy, cười khổ nói:

- Ta đây nào dám, Ni Nhã học được một thân võ nghệ tốt với A Đại nữ vương, cười ngựa bắn tên đều tinh thông... Ngày đó, ta đây chộc nòng đã bị nòng một đá bay xuống sông Khổng Tước tắm rửa...

Tiêu Duệ cười ha ha, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, quay đầu lại liếc thấy đúng là A Đại mang theo Ni Nhã phóng ngựa tới.

Trương Vô Dương khấn trương cúi đầu đứng một bên, ở Tây Vực lâu như vậy, người hắn cảm thấy sợ hãi duy nhất chính là A Đại, không phải bởi vì nàng là nữ vương, cũng không phải bởi vì nàng là nữ nhân Tiêu Duệ, mà bởi vì A Đại là chủ nhân Ni Nhã. Trước mặt A Đại, biểu hiện của Trương Vô Dương vẫn rất "quy củ", sợ A Đại sẽ không đồng ý chuyện tình giữa hắn với Ni Nhã.

Thấy bộ dáng "ng nghiêm trang" của Trương Vô Dương, Tiêu Duệ cười thầm nghĩ, hắn đang sợ có hại đây.

A Đại mỉm cười xuống ngựa, đi đến bên người Tiêu Duệ nhỏ giọng nói vài câu. Hôm nay, một bộ phận thanh niên người Bắc phải cưới vợ đến từ các nước Hồ Tây Vực làm vợ; người Thoán muốn cử hành một hôn lễ tập thể long trọng cho bọn họ ở trước thành Nam Vọng. Chuyện tình người Thoán thông hôn với người Hồ Tây Vực, đương nhiên là do Tiêu Duệ đề nghị thúc đẩy. Tuy rằng A Đại nghe không hiểu lắm về cái gì "dung hợp chủng tộc" Tiêu Duệ nói, nhưng đối với lời Tiêu Duệ nói nàng vẫn có thói quen phục tùng. Trải qua một đoạn "hòa giải", nhất là người Hồ Tây Vực biết được người Thoán có được vũ khí pháo cực kỳ thần bí và lại sau lưng có thể lực hùng hậu, liền đồng ý yêu cầu thông hôn của người Thoán. Một số con gái quyền quý chư Hồ Tây Vực được đưa đến thành Nam Vọng, tiến hành phối hôn với đệ tử xã hội thượng lưu trong bộ tộc người Thoán.

Thậm chí, ở giữa còn có một chē cười không nhỏ. Thả Mạt vương tử A Lăng Tễ ngưỡng mộ dung mạo Nữ vương người Thoán A Đại, tự mình mang theo mấy trăm thất lạc đà và đàn dê, cùng rất nhiều châu báu ngọc khí tới cầu hôn, ý muốn để A Đại làm Vương phi của hắn.

A Đại không chịu nổi phiền toái đóng cửa không gặp, A Lăng Tễ kia bắt đầu quần quít si mê, không bao lâu liền bị mấy trăm Thiết vệ quân An Tây dưới trướng Lý Tự Nghiệp đuổi ra ngoài, A Lăng Tễ chật vật không chịu nổi rời khỏi thành Nam Vọng, nghe nói không ngờ A Đại là nữ nhân của Tiêu Duệ, không khỏi chấn động.

Sợ làm cho Tiết độ sứ An Tây Đại Đường phẫn nộ, A Lăng Tễ đi vòng Quy Tư, tìm tới cửa, xin lỗi mãi, Tiêu Duệ ung dung, nói ba sạo liền đuổi hắn đi.

- A Đại, ta sẽ không đi, số lần ta đi thành Nam Vọng nhiều lắm, sợ sẽ khiến cho người Hồ khác bất mãn.

Tiêu Duệ trầm nghĩ một chút, vẫn là cự tuyệt lời mời của A Đại. Tuy rằng chư hồ Tây Vực đều biết quan hệ giữa hắn và A Đại, nhưng làm thượng quan quân chính Đại Đường cao nhất ở Tây Vực, hắn vẫn phải bận tâm ảnh hưởng chính trị của bản thân.

A Đại bĩu môi, than thở một tiếng:

- Vậy làm sao giờ? Chúng ta vốn chính là một nhà mà.

Tiêu Duệ mỉm cười, cũng không quần hờn dỗi của A Đại, quăng ánh mắt tò mò lên người Ni Nhã đang nhu thuận đứng phía sau nàng. Ni Nhã mà một trong các thiếp thân thị nữ của A Đại, cũng có thể nói là tâm phúc. Tiêu Duệ liếc mắt một cái, thầm than trong lòng, chính mình không có chú ý, không ngờ Ni Nhã cũng là một mỹ nhân hại chết người, dáng người cao gầy khỏe mạnh, dung mạo đẹp, nhất là một đôi mắt ngập nước giống như có thể nói chuyện, khó trách Trương Vô Dương lại thích nàng.

Tiêu Duệ chưa từng quan sát thị nữ của A Đại cẩn thận như vậy, thấy hắn như thế, Ni Nhã không kìm nổi có chút xấu hổ, vội vàng liếc qua Trương Vô Dương sau lưng hắn, cúi đầu xuống.

Trương Vô Dương nhẹ nhàng kéo vạt áo Tiêu Duệ, Tiêu Duệ cúi đầu ho khan một tiếng.

- A, Nhi Nhã cô nương kia.

Tiêu Duệ cười nói.

Ni Nhã giống như đoán ra cái gì, đỏ mặt cúi đầu thi lễ:

- Nô tì bái kiến Quận Vương điện hạ.

A Đại nhướn mày:

- Tiêu lang, chàng đây là...

- Ni Nhã, Võ Dương huynh đệ này của ta tình đầu ý hợp với người... Các người đều đã tới tuổi kết hôn, người xem như vậy được không, do ta đến làm bà mai cho hai người?

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Ni Nhã, người có bằng lòng hay không?

Tiêu Duệ nói xong nhẹ nhàng ra hiệu cho A Đại, A Đại ngẩng ra. Chuyện tình Ni Nhã cùng Trương Võ Dương, thật ra nàng mơ hồ cảm giác ra một chút, nàng khá nguyện ý gả Ni Nhã cho Trương Võ Dương. Tuy rằng Trương Võ Dương có chút “thiếu cơ bắp” nhưng tính tình hàm hậu giản dị, lại nắm giữ công nghệ chế tác súng ống, coi như là một người tài giỏi, có thể làm con rể người Thoán, cũng là một chuyện tốt.

Chỉ có điều A Đại không rõ ràng lắm, tình cảm giữa Ni Nhã và Trương Võ Dương phát triển nhanh như vậy, không ngờ đã tới trình độ nói chuyện hôn nhân. Nghĩ đến đây, A Đại không kìm lòng nổi liếc nhìn Ni Nhã, trong lòng hơi bất mãn. Mặc dù Ni Nhã danh là thị nữ của nàng, nhưng kỳ thật giữa chủ tớ tình đầu ý hợp tình cảm tốt lắm, giống như chị em.

Chẳng qua trong lòng Ni Nhã nhiều ít có chút gì đó, nghĩ A Đại phản đối hôn sự của nàng với Trương Võ Dương, vừa rồi A Đại liếc nàng, khiến Ni Nhã hơi bối rối. Nàng đỏ mặt quỳ rạp xuống đất, buồn bã nói:

- Nữ Vương...

A Đại thở dài, cúi người nâng Ni Nhã dậy:

- Nhi Nhã, muội...

Tiêu Duệ cười ha ha, hỏi theo một câu:

- Nhi Nhã, người có bằng lòng hay không?

- Ta...

Sắc mặt Ni Nhã đỏ lên, ấp úng cúi đầu. Trương Võ Dương vừa thấy nóng nảy, không kìm được nhảy tới:

- Ni Nhã, hôm trước nàng còn đáp ứng ta, sẽ thành thân với ta... Như thế nào mới hai ngày, nàng đã hối hận!

Ni Nhã không biết nên khóc hay nên cười, ngẩng đầu hung hăng lườm Trương Võ Dương, nhẹ nhàng khiển trách một tiếng:

- Hay cho Trương Võ Dương người, người thật không biết xấu hổ... Ai nói muốn gả cho người? Không biết xấu hổ!

Ni Nhã che mặt mà chạy, chạy về phía bờ sông Không Tước.

Trương Võ Dương nhú, mày, gãi gãi đầu mình:

- Vui giận vô thường, con gái thật sự là quái vật.

Tiêu Duệ buồn cười, nâng chân đá hấn một cước:

- Còn không nhanh chóng đuổi theo? Nếu không đuổi, người vợ này của người có thể sẽ chạy đó.

...

...

Hôn sự của Trương Vô Dương và Ni Nhã liền ấn định như vậy, hôn kỳ định lúc trước khi Tiêu Duệ xuất chinh Tiểu Bột Luật.

Tiêu Duệ lại thân thiết một hồi với A Đại, lúc này mới rời bờ sông Khổng Tước, chuẩn bị quay về phủ Đô hộ trong thành Quy Tư. Mà ngay trên đường hân trở về Quy Tư, tin mừng của Tiêu gia từ Trường An tới rồi: Lý Nghi sinh một đôi long phượng thai, một nam một nữ, long phượng cầu lành. Tiêu Duệ vui mừng quá đỗi, vội vàng viết một phong thư nhà, lại để gia nhân Tiêu gia mang theo một xe đặc sản Tây Vực, phải hân quay lại Trường An.

Dọc đường trở về Quy Tư, Tiêu Duệ phóng ngựa như bay, mở cờ trong bụng. Nếu không phải trọng trách trên vai, hẳn thật muốn trở về Trường An, ôm đứa con của mình một cái.

Trở lại trong thành Quy Tư, phủ Đô hộ trên dưới đã giăng đèn kết hoa, Ca Thư Hàn mang theo một đám quan viên chờ ở cửa.

- Chúc mừng Quận Vương!

Ca Thư Hàn mỉm cười mang theo mọi người khom lưng.

- Ha ha, đa tạ các vị đại nhân, cùng vui cùng vui!

Tâm tình Tiêu Duệ tốt lắm, vội vàng nâng Ca Thư Hàn dậy.

- Quận Vương, hạ quan đã sai người bày yến hội lớn trong phủ...

Ca Thư Hàn khoát tay áo:

- Các vị đại nhân, đi thôi, hôm nay là ngày mừng, chúng ta và Quận Vương không say không về.

...

...

Đặt chén rượu xuống, Tiêu Duệ cũng có vài phần men say, bên tai truyền đến tiếng nịnh nọt của đám quan viên và đám quyền quý Quy Tư, trong lòng hẳn lại cực kỳ tỉnh táo.

Hắn hiểu được, tuy rằng tiếng chúc mừng này đủ chân thành, nhưng đại đa số hẳn là đều xuất phát từ xu nịnh và dối trá. Nếu hiện giờ hẳn không có quyền thế ngút trời, những người này cũng sẽ không vây quanh chính mình.

Chẳng qua, biết rõ là vuốt mông ngựa, nhưng nghe vào vẫn cực kỳ “dễ nghe”, ngẫu nhiên còn có cảm giác lâng lâng không biết duyên cớ, Tiêu Duệ âm thầm thở dài. Xem ra, đây là một loại nhược điểm của con người đi, ngay cả chính mình, cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng Lý Nghi sinh đứa nhỏ ở Trường An, nhưng Tiêu Duệ ở Quy Tư cũng thu không ít lễ vật. Quý tộc chư Hồ, quan liêu phủ Đô hộ An Tây, có một số thương khách nghe gió mà đến, cũng không tiếc vốn tới phủ Tiêu Duệ tặng lễ.

Tiêu Duệ ai đến cũng không cự tuyệt. Chẳng qua, những lễ vật này, rất nhanh đã bị hắn phân phát tới tay các quan liêu và tướng lãnh phủ Đô hộ An Tây qua tay Ca Thư Hàn, ít nhiều có ý tứ thu mua lòng người.

Bầu không khí vui mừng Tiêu Duệ vui song bào thai quả thực tràn ngập trong thành Quy Tư vài ngày, mãi đến khi đặc sứ khâm sai của hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ đến mới chính thức tiêu tan.

Đặc sứ này của Lý Long Cơ, coi như là một danh nhân lịch sử rồi, trong đoạn lịch sử này, nếu không có Tiêu Duệ xuyên qua, hẳn nguyên bản là một quân cờ.

282. Chương 267: Khâm Sai, Giám Quân Sứ

Tiêu Duệ một thân quan bào, chậm rãi bước ra ngoài theo tấm thảm. Phía sau, là Tiết độ phó sứ Ca Thư Hàn, Trưởng sứ phủ Đô hộ An Tây Ca Thư Hàn cùng một đám quan viên, đương nhiên còn có vua nước Quy Tư cùng cấp dưới của hắn.

Tiêu Duệ yên lặng mà đứng ở nơi đó, ngẩng nhìn chỗ quan đạo tràn ngập bụi mù. Dần dần, tinh kỳ pháp phối, vó ngựa như sấm tới gần. Tiêu Duệ bấu môi, thâm nhủ:

- Hay cho một tên thái giám Biên Lệnh Thành, phô trương thật lớn!

Tiếng vó ngựa ngày càng nặng, mà bụi mù kia tràn ngập lại đây, ít nhiều có chút sắc mũi, Tiêu Duệ khẽ cau mày.

Hắn đã thấy rõ, thấy không ngờ đội quân tiền hô hậu ủng bên người Biên Lệnh Thành là phục sức quân Lũng Hữu. Chẳng lẽ, không ngờ Lý Tông phái ra không ít người tới hộ vệ Biên Lệnh Thành tiến vào Tây Vực? Cũng quá cho thái giám này mặt mũi.

- Ca Thư, người có biết Biên Lệnh Thành kia? Nhìn tư thế này, phô trương khá lớn.

Tiêu Duệ đột nhiên quay đầu lại thản nhiên nói.

Ca Thư Hàn đứng phía sau nửa thân người so với Tiêu Duệ lắc lắc đầu, tới gần nói:

- Quận Vương, chẳng qua là một thái giám truyền chỉ trong cung, cần gì nhắc tới!

Đối với Ca Thư Hàn loại tướng lĩnh chỉ huy biên cương này mà nói, thái giám trong cung quả thật không tính là cái gì. Trong lòng và trong mắt, bọn họ căn bản là khinh thường loại người không trọn vẹn này.

- Ha ha, Ca Thư, nếu ta đoán không có sai, thái giám này không chỉ là tới tuyên chỉ, còn muốn ở lại An Tây, làm giám quân đi.

Tiêu Duệ nói nhẹ nhàng.

- Giám quân?

Ca Thư Hàn nhướn mày, nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

Tiêu Duệ cũng không kỳ thị thái giám, thậm chí, hắn vẫn rất hòa hợp với một ít thái giám cầm quyền trong cung, thí dụ như Cao Lực Sĩ. Ca Lực Sĩ thay Tiêu Duệ che dấu không ít thứ ở sau lưng.

Điều này đương nhiên có liên quan đến việc Tiêu Duệ ra tay hào phóng.

Nhưng Tiêu Duệ không có ấn tượng gì tốt đối với Biên Lệnh Thành sắp đi tới trước mặt mình. Tuy rằng hắn không có gặp qua Biên Lệnh Thành, nhưng cho dù là trên sách sử hay là tiểu thuyết diễn nghĩa, tên này đều rất quen thuộc, đây là một thái giám nổi danh giám quân thái giám thời Khai Đường!

Lý Long Cơ phái hắn đến Tây Vực, mục đích là vì sao, rất rõ ràng đã lật tẩy rồi, ý nghĩa điều này là gì? Tiêu Duệ biết rõ ràng trong lòng.

Biên Lệnh Thành đi ra từ trong “đội ngũ” tiền hô hậu ủng, ngạo nghễ đứng tại chỗ nhìn về phía phần đất ngoài cửa thành Quy Tư mất chục trượng, thấy một đám người đứng dưới cửa thành, lẳng lặng nhìn chính mình, trong lòng không khỏi có chút buồn bực. Từ lúc hắn ra khỏi Trường An một đường đi tới, phàm là châu phủ đi qua, đám quan viên đều ra khỏi thành chào đón, mà không ngờ đám quan viên phủ Đô hộ An Tây nhìn mình đến từ xa, cũng không chào đón!

Ca Thư Hàn trì trệ một chút, có đón nhận hay không? Tuy rằng hắn khinh thường thái giám, nhưng thái giám trước mắt này lại là khôn sai, không thể quá mức thất lễ. Nhưng hắn liếc nhìn sắc mặt Tiêu Duệ, thấy sắc mặt hắn thản nhiên, giật mình, liền ngừng bước chân.

Ánh mắt trong sáng của Tiêu Duệ nhìn thẳng lướt qua thái giám Biên Lệnh Thành sắc mặt đỏ lên miệng hơi nhếch hơi có chút khí chất âm hiểm, trực tiếp dừng lại trên một chiếc xe ngựa rất nặng dừng phía sau hắn không xa, trong lòng kinh hãi, quả nhiên là một đại thái giám tham tài, một đường đi tới, sợ là cướp đoạt không ít tài vật.

Quan trường tới nghênh đi tặng vốn là chuyện bình thường, đối với thái giám trong cung đi ra khâm sai này, quan viên ven đường không dám đắc tội, cố gắng tặng quà, sợ sau khi hắn quay về kinh thối vài câu gió lạnh bên tai hoàng đế. Bởi vậy, dọc đường đi này, Biên Lệnh Thành được không ít lễ vật. Mà khi đi qua thành Lương Châu, Khánh Vương Lý Tông thậm chí còn ra thành chào đón, tặng hắn một đôi ngọc bích tinh mỹ giá trị xa xỉ.

Biên Lệnh Thành mắt tự nhiên đứng ở nơi đó, mà người bên Tiêu Duệ không chút nhúc nhích, cục diện giằng co ở nơi đó.

Nửa ngày.

Tiêu Duệ đột nhiên quay đầu liếc Ca Thư Hàn một cái.

Ca Thư Hàn hiểu ý cười, tiến lên vài bước, thản nhiên nói:

- Phó đô đốc phủ Đô hộ An Tây, Tiết độ phó sứ An Tây Ca Thư Hàn, hoan nghênh khâm sai tới Quy Tư!

Biên Lệnh Thành nhướng mày lên, cúi đầu nói:

- Tiết độ sứ An Tây đâu?

Trong mắt Ca Thư Hàn hiện lên một tia khinh thường, thản nhiên cười:

- Quận Vương Tĩnh Nan Đại Đường, Trấn an sứ An Tây, Đại đô đốc phủ Đô hộ An Tây, Tiết độ sứ An Tây Tiêu Duệ Tiêu Quận Vương đang đợi dưới cổng thành.

Ca Thư Hàn liền tiếp đọc toàn bộ chức quan của Tiêu Duệ ra, đầu mày Biên Lệnh Thành dựng lên, vừa vịn gập ánh mắt nghiêm nghị âm trầm của Tiêu Duệ quăng tới.

Biên Lệnh Thành đột nhiên đổ mồ hôi lạnh, thầm mắng chính mình hồ đồ trong lòng. Không ngờ trong lúc nhất thời đắc ý vênh váo, quên Tiết độ sứ An Tây này không phải người thường, mà là Tiêu Duệ Tiêu Quận Vương quyền thế ngút trời Đại Đường, ngay cả Cao Lực Sĩ cũng sợ hấn vài phần, huống chi là chính hấn một thái giám không có quyền thế.

Nháy mắt, mồ hôi lạnh của Biên Lệnh Thành ứa ra, từ khâm sai của hoàng đế cao cao tại thượng trở về tới thái giám kiêu mẫu, vội vàng cười nịnh bợ chạy tới, giành thì lễ trước nói:

- Biên Lệnh Thành sao dám phiền Quận Vương điện hạ chào đón? Thật sự là tội lỗi quá!

Trên mặt Tiêu Duệ rốt cuộc hiện ra một nụ cười, hay tay đỡ hư không:

- Tiêu mỗ nghênh đón khâm sai đại nhân, theo lý thường phải làm, theo lý thường phải làm mà. Ca Thư, nhanh chóng dẫn khâm sai đại nhân vào thành đi.

...

...

Quả nhiên, Biên Lệnh Thành không chỉ mang tới thánh chỉ cho phép Tiêu Duệ tiến quân chinh phạt Tiểu Bội Luật của hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ, còn được Lý Long Cơ phong làm Giám quân sứ An Tây, từ nay về sau thường trú ở An Tây.

Đối với việc này, Tiêu Duệ cũng không để ở trong lòng.

Trên sách sử có ghi lại, Biên Lệnh Thành hối lộ Cao Tiên Chi không được, liền gộp lời gièm pha với hoàng đế:

- Thường Thanh lấy kẻ trộm dao động nhiều người, mà Tiên Chi vút bỏ mấy trăm dặm, lại trộm giảm lương thưởng của quân sĩ.

Bởi vậy, làm cho Cao Tiên Chi và Phong Thường Thanh bị Lý Long Cơ ban chết.

Trước khi chết Cao Tiên Chi xúc động thở dài:

- Ta gặp địch trở ra, liều chết làm điều phải làm. Nay trên đời, dưới đất, nói ta trộm giảm lương thưởng là vu oan vậy.

Hiện giờ chính mình phiên thuộc An Tây, Cao Tiên Chi hiển nhiên không có cơ hội nhậm chức Tây Vực, tự nhiên sẽ không giao tiếp với Biên Lệnh Thành. Đây tương đương với chính mình cứu Cao Tiên Chi một mạng! Tiêu Duệ âm thầm nghĩ.

Về phần lời gièm pha của Biên Lệnh Thành khoe miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười âm lãnh.

Hắn không phải Cao Tiên Chi, nếu Biên Lệnh Thành dám có điều vọng động, ở Tây Vực này, Biên Lệnh Thành là châu chấu nằm trong lòng bàn tay hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắn bóp chết.

Mà dường như Biên Lệnh Thành cũng ý thức được điểm này, trên yến hội Tiêu Duệ cử hành vì hắn, thái độ rất là kính cẩn và khiêm tốn, vài ngày liên tiếp đều ở lại chỗ ở không có động tĩnh gì.

- Quận Vương, hắn không có động tĩnh gì.

Ca Thư Hàn đi vào đại sảnh, chấp tay nói.

Tiêu Duệ khoát tay áo:

- Trước mặt kẻ này. Ca Thư, nhớ kỹ lời ta nói, nửa tháng sau chúng ta phải xuất chinh, nhất định phải khiến Biên Lệnh Thành theo quân. Trừ điều đó ra, người phải người coi chừng hắn cho ta, không cho phép hắn rời khỏi thành Quy Tư, không thể để hắn tùy ý giao tiếp với người ngoài.

Ca Thư Hàn gật đầu:

- Hạ quan đã biết. Chỉ có điều, Quận Vương, tuy người này là thái giám, nhưng tốt xấu cũng là khâm sai và Giám quân sứ khâm mệnh, chúng ta...

Kỳ thật đằng sau còn có mấy lời Ca Thư Hàn không có nói ra. Tiêu Duệ thành lập Thiết vệ quân An Tây ở Tây Vực, lại nghiên cứu ra pháo súng ống, những điều này đều không có dâng tấu cho triều đình, tuy rằng đánh cờ hiệu là người Thoát tự mình nghiên cứu chế tạo, nhưng chỉ sợ không giấu giếm được mọi người.

Dưới thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn và nắm trong tay tuyệt đối của Tiêu Duệ, đám quan liêu trong phủ Đô hộ An Tây không ai dám nói gì, nhưng một khi để thái giám hoàng đế phái tới này biết được, dâng tấu vạch trần Tiêu Duệ, chỉ sợ Tiêu Duệ cũng chịu không nổi. Hắn do dự mà dường như là muốn nhắc nhở Tiêu Duệ hai câu, nhưng nghĩ nghĩ lại, Tiêu Duệ là người cẩn thận cơ trí ra sao, điều này hắn có thể nào không nghĩ ra được.

Ca Thư Hàn liền nuốt xuống.

Từ sau khi gặp lại Tiêu Duệ ở Tây Vực, Ca Thư Hàn rõ ràng cảm giác Tiêu Duệ rất khác lúc hắn đi khỏi Trường An, loại khí chất sĩ tử văn nhã phong lưu nhàn nhạt đã bị sự lạnh lùng, nghiêm nghị và quyết đoán thay thế.

Nhớ tới quan hệ của Tiêu Duệ với Võ Huệ Phi và thái tử, đối địch với Lý Tông, Ca Thư Hàn mơ hồ đoán được cái gì, nhưng mạnh mẽ đè tâm tư này xuống.

Tiêu Duệ đương nhiên hiểu được Ca Thư Hàn muốn nói gì. Hắn khoát tay áo:

- Ca Thư, đừng nói lời vô nghĩa, phái người coi chừng Biên Lệnh Thành... Hắn không dám có dị nghị!

Tiêu Duệ cười lạnh đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói:

- Ca Thư, đi, cùng ta ra khỏi thành đi trong quân xem tình hình chuẩn bị chiến tranh như thế nào.

Còn nửa tháng sẽ chinh phạt Tiểu Bật Luật. Trong quân Đô hộ An Tây triệu tập 2 vạn người tụ tập đóng quân ngoài thành Quy Tư, đang vội vàng chuẩn bị chiến tranh. Trước mắt An Tây ước chừng có mười vạn binh lực, phân tán đóng quân các nơi ở An Tây. Lần này chinh phạt Tiểu Bật Luật, tổng hợp lại sự thật và lịch sử trong trí nhớ, cuối cùng Tiêu Duệ quyết định chỉ mang 3 vạn người tiến quân.

Hai vạn quân thường quy Đại Đường, một vạn Thiết vệ quân An Tây. Hơn nữa 5000 nhân mã dưới tay Lệnh Hồ Xung Vũ đóng quân ở Khách Thập, chinh phạt một Tiểu Bật Luật, vậy là đủ rồi. Nguyên bản trên quỹ tích lịch sử, Cao Tiên Chi chinh phạt Tiểu Bật Luật chẳng qua là hơn vạn quân.

Trước mắt mình lấy quân mã gấp ba Cao Tiên Chi, hơn nữa pháo và súng ống uy lực vô cùng, chẳng lẽ còn lấy không được một Tiểu Bật Luật? Trong lòng Tiêu Duệ tràn ngập tin tưởng.

Tuy rằng hắn không tinh thông quân pháp chiến trận thế nào, nhưng thủ hạ hắn chính là Lý Tự Nghiệp, Lý Quang Bật còn có Ca Thư Hàn, người nào cũng không kém hơn Cao Tiên Chi. Chuyện tình Cao Tiên Chi có thể làm được, nếu có trí tuệ của kẻ xuyên qua là hắn thêm tài năng quân sự của ba người Lý Tự Nghiệp này nữa mà làm không được, cũng thật không thể nào nói nổi.

Đi ra từ phủ Đô hộ, Tiêu Duệ và Ca Thư Hàn đang muốn đi quân doanh ngoài thành, lại được quân báo mới nhất. Hóa ra, thế cục Tiểu Bội Luật lại có biến hóa mới.

Hóa ra Tiểu Bội Luật tụ tập hơn hai mươi quốc gia xung quanh mình đầu phục Đại Thực, nhưng không hiểu sao, người Đại Thực đột nhiên rút vạn binh mã đang đóng ở Tiểu Bội Luật về. Kể từ đó, dưới sự sợ hãi, Tiểu Bội Luật đành phải đầu phục Thổ Phiên. Tại chỗ giao giới giữa Tiểu Bội Luật và Thổ Phiên, Quốc Tướng Thổ Phiên Đỗ Tấn gả con gái của mình cho Tiểu Bội Luật Vương, về sau lại phái hơn vạn quân mã tới trú tại Tiểu Bội Luật.

- Thổ Phiên?

Tiêu Duệ trầm ngâm. Trong kế hoạch của hắn, hiện nay người Thổ Phiên đã nổi lên nội loạn, cho dù là Đô Tùng Mang Bồ Kết thoái vị, hay là hắn tuyên bố chiếu thư giải phóng nông nô, đều đã làm cho cục diện chính trị của Thổ Phiên tẩy bài một lần nữa. Theo lý, giờ phút này người Thổ Phiên hẳn là vô lực bận tâm Tiểu Bội Luật mới đúng, sao lại có thể có hành động như vậy?

Sắc mặt Tiêu Duệ nháy mắt âm trầm xuống.

Dù sao Ca Thư Hàn cũng là một đại danh tướng, hơi cân nhắc liền rõ ràng Tiêu Duệ băn khoăn cái gì. Hắn cúi đầu nói:

- Quận Vương, người Đại Thực thối lui, người Thổ Phiên giữ lấy Tiểu Bội Luật, kỳ thật đối với chúng ta mà nói là một chuyện tốt.

283. Chương 268: Phong Thường Thanh - Mao Toại Tự Đề Cử Mình

Người Đại Thực thối lui, sợ là vì nội loạn. Mà người Đại Thực đi, người Thổ Phiên thừa dịp hư không mà vào. Tiêu Duệ cười khổ một tiếng, dường như nhớ lại lịch sử nguyên bản. Mà nguyên bản trên lịch sử Cao Tiên Chi chính phạt Tiểu Bội Luật năm Thiên Bảo thứ sáu chính là bởi vì Tiểu Bội Luật đầu phục Thổ Phiên, cự tuyệt xưng thần tiến cống Đại Đường.

- Lời Quận Vương nói...

Lời Tiêu Duệ thì thảo tự nói rơi vào lỗ tai Ca Thư Hàn, Ca Thư Hàn không khỏi hỏi một tiếng.

Tiêu Duệ đột nhiên tỉnh lại, lấy lại bình tĩnh, khoát tay áo:

- Đi thôi, Ca Thư, chúng ta đi quân doanh!

Bên trong quân doanh, chỉ thấy giữa sân cát bụi đàng đàng, một khối mã nâu vàng phi đến, tướng quân Lý Tự Nghiệp nắm mạch đao sắc bén mặc giáp ngồi trên lưng ngựa. Đầu tiên hắn quơ mạch đao trong tay bên ngựa, sau khi dạo qua một vòng đột nhiên dương tay ném ra, sau đó tiếp được, lại ném ra. Mạch đao thật dài mà sắc bén lần được bị ném lên, một thanh mạch đao dường như có linh tính sinh mạng, bay xung quanh trên dưới Lý Tự Nghiệp, vẽ ra những đường hàn quang, giống như mẫu đơn giận thỉ, từng cánh hoa nở rộ sôi động.

Dần dần, ngựa chạy càng mau, Lý Tự Nghiệp gào to một tiếng, mạch đao chợt tắt, đao hoa nháy mắt đã không thấy đâu nữa. Lý Tự Nghiệp một tay nắm mạch đao khua tay cuộn cuộn trên lưng ngựa, thậm chí chân sau đứng thẳng, hoặc kẹp mình ngựa. Động tác tự nhiên, phóng khoáng lưu loát một người một ngựa ánh đao vắt ngang. Trong khi đám sĩ tốt xem kinh tâm động phách hết sức hoa mắt, tiếng trống da tê giác “đồng” một tiếng vang lớn, mọi người sợ hãi chấn động, hóa ra là Đại đô đốc An Tây Tiêu Duệ tự mình đập vang trống quân kia.

Tiếng trống dồn dập mà trầm thấp.

- Tự Nghiệp, thân thủ tốt!

Tiêu Duệ vừa đánh trống vừa ca giọng hô. Bên cạnh Tiêu Duệ, trong mắt Ca Thư Hàn cũng hiện lên một chút tán thưởng, tay nắm chặt, dường như cũng hơi nóng lòng muốn thử.

Lý Tự Nghiệp liếc Tiêu Duệ một cái, trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên.

Bỗng nhiên, hắt hét lớn một tiếng, mạch đao trong tay quét một đường cầu vòng, bay lên cao mấy trượng, bức thẳng đám mây, phát ra hào quang lóng lánh mắt.

Tiếng trống gấp khiến mạch đao giống như đâm thủng mặt trời đỏ, dưới mấy ngàn đôi mắt kinh hãi không hiểu quay đầu nhón đâm xuống, cắm xuống mặt đất, nhanh như sao băng.

- A! A!

Không ít sĩ tốt không khỏi che mắt, dường như mạch đao đoạt người nhiếp phách kia rơi xuống đầu chính mình.

Chỉ thấy Lý Tự Nghiệp một tay ghì cương, cổ tay vung một cái. “Răng rắc” một tiếng giòn tan, mạch đao vào tay, một người một đao lù lù bất động, đặng đặng sát khí.

Binh lính đứng một bên xem bộc phát tiếng trầm trồ khen ngợi giống như tiếng sấm, đặc biệt là sĩ tốt Thiết vệ quân An Tây giáp trụ màu đen.

Tiếng trống quân dồn dập như sấm.

Một Giáo úy quan quân Đại Đường có chút không phục phóng ngựa tiến lên, cao giọng hô:

- Lý tướng quân! Mỗ đến với ngài một hồi!

Lý Tự Nghiệp bữu môi vung ngang mạch đao trong tay, hai chân dùng sức kẹp chặt bụng ngựa. Ngựa dưới khổ hắt phát ra tiếng hí trầm thấp vang dội xao động, hai móng trước đá cao bụi mù nổi lên bốn phía. Giáo úy vũ động trường mâu trong tay, trong lúc hai ngựa đan vào nhau đột nhiên đâm tới Lý Tự Nghiệp.

Nhưng ánh đao chợt lóe, một mạch đao sắc bén đâm thẳng lại. Giáo úy nghiêng người chợt né trong tiếng kinh hô của đám binh sĩ, nhanh nhẹn mà tránh được một kích thứ nhất, nhưng mũi đao ngay sau đó lại khê đảo, sửa đâm thành quét, nhanh như chớp gác lên cổ Giáo úy, lưỡi đao sắc bén kề sát da thịt, nhưng không có vạch qua may mắn.

Lý Tự Nghiệp này thật sự là một cao thủ mạch đao, đại tướng mạch đao Đại Đường hiếm thấy. Bên tai Tiêu Duệ vang lên tiếng tán thưởng của Ca Thư Hàn, hắt khẽ mỉm cười nhìn Lý Tự Nghiệp uy phong lẫm lẫm, một ít nổi lòng ghen nộ sinh ra bởi vì Tiểu Bật Luật kinh biến bởi vậy mà trở thành hư không.

Giáo úy quan quân buông tha chống cự. Hắt biết, đối mặt với một cao thủ dùng đao như vậy, lại có một cây mạch đao như vậy, hắt gần như không có cơ hội, ánh mặt trời sáng lạn chiếu rọi lên lưỡi đao sáng như tuyết, Giáo úy kinh hoảng nheo mắt lại.

Kỳ thật, đây là một thanh mạch đao rất phổ thông, không có bề ngoài hoa lệ, thậm chí trên mũi đao còn có một số dấu vết loang lổ, thông thường tới không thể thông thường hơn, giống như người nắm đao.

Đao hoặc đao pháp đều không quan trọng, mấu chốt là ai nắm đao. Lý Tự Nghiệp một thanh mạch đao nơi tay, vô địch thủ.

Lý Tự Nghiệp của Thiết vệ quân An Tây mới thành lập xuất tướng hoa lệ, cùng với trình diễn phối hợp huấn luyện súng ống, khiến quân Đường chính quy An Tây nhìn xem hoa mắt xuất thần.

Không còn ai nghi ngờ, sức chiến đấu của loại quân đội này. Tướng lãnh các cấp quân An Tây thậm chí hoài nghi, một đội quân như vậy, kéo vào Ngọc Môn Quan, còn ai có thể ngăn cản?

Tiêu Duệ và Ca Thư Hàn tiến vào doanh, chậm rãi phóng ngựa đi tới. Đột nhiên, một bóng người nghiêng ngã lao đảo trên quan đạo phóng lại đây, gục trước ngựa Tiêu Duệ, cao giọng hô:

- Quận Vương!

Tiêu Duệ đưa mắt nhìn lại, một người đàn ông dáng người gầy nhỏ bộ mặt hơi xấu xí khoảng ba mươi đang dùng ánh mắt nhiệt liệt nhìn mình, không khỏi nhú mày:

- Người là người phương nào? Ngăn đầu ngựa bốn vương có ý gì?

Người đàn ông còn không có đáp lời, Ca Thư Hàn đã tới gần nói nhỏ bên tai Tiêu Duệ:

- Quận Vương, người này tên là Phong Thường Thanh, tự cho mình siêu phàm, nhiều lần đến phủ Đô hộ Mao Toại tự tiến. Nhưng hạ quan xem người này bộ mặt xấu xí, vả lại rất tàn tật, thật sự là không thể thu dụng...

- A, Phong Thường Thanh!

Tiêu Duệ biến sắc, rồi đột nhiên xoay người xuống ngựa, ánh mắt khác thường nhìn chăm chú vào người đàn ông quần áo lam lũ quỳ rạp dưới chân mình, thần sắc biến ảo.

Trí nhớ về Phong Thường Thanh xẹt qua như điện trong đầu.

Phong Thường Thanh, Bồ Châu thị, bởi vì ngoại tổ phụ phạm tội lưu đầy tới An Tây sung quân, bổ nhiệm thành quân coi giữ cửa thành nam. Phong Thường Thanh lúc thiếu niên sống cùng ngoại tổ phụ. Ngoại tổ phụ có phần thi thư, thường dạy hắn đọc sách trên cửa thành lầu. Sau khi ngoại tổ phụ mất, Phong Thường Thanh không có chỗ dựa vào, lúc này trải qua cuộc sống nghèo khó.

Sau khi Phong Thường Thanh qua tuổi ba mươi, tương quân Cao Tiên Chi lúc đó làm Đô tri binh mã sử, rất có tài năng, mỗi lần xuất quân, có hơn ba mươi người tùy tùng bên mình, quần áo sáng rỡ. Phong Thường Thanh cũng muốn trở thành tùy tùng của Cao Tiên Chi, liền khăng khải gửi một phong thư khiếu nại tới Cao Tiên Chi, tự đề cử mình, nhưng Cao Tiên Chi ngại tướng mạo hắn xấu xí, không muốn tiếp.

Phong Thường Thanh à? cũng coi như danh tướng thịnh Đường, hắn đến đầu nhập chính mình! Tiêu Duệ mừng thầm trong lòng. Dưới tay hắn có người tài ba dũng mãnh như Lý Tự Nghiệp và Lệnh Hồ Xung Vũ, còn có Lý Quang Bật năng chinh thiên chiến, còn có Ca Thư Hàn trù tính công việc, duy độc thiếu một người thích hợp tham mưu việc quân cơ, mà Phong Thường Thanh này, là một tham mưu quân vụ thích hợp nhất.

Mưu thần à? Nhưng Tiêu Duệ lại lo lắng lịch sử nói về Phong Thường Thanh quá khuếch trương, không khỏi hơi có chút do dự.

- Thanh đọc nhiều thi thư, thông việc quân cơ, ngưỡng mộ công cao cả, xin Quận Vương thu nhận!

Phong Thường Thanh hô to, hành lễ:

- ... Cần mẫn kham khổ cực nhọc, thề yên lặng báo đáp chủ, xưa nay sử sách ai không thấy, nay thấy công lao của người xưa.

Bên tai Tiêu Duệ đột nhiên quanh quẩn một bài thơ người thời thịnh Đường khen ngợi Phong Thường Thanh, cảm thấy không còn do dự.

Trên mặt hắn hiện lên nụ cười ôn hòa, cúi người đỡ Phong Thường Thanh lên:

- Từ lâu Tiêu mỗ nghe thấy tên tiên sinh, hôm nay gặp, thật sự là hận gặp muộn! Xin tiên sinh đứng lên!

Phong Thường Thanh cảm động vạn phần mà đối mặt với Tiêu Duệ, bên cạnh hắn đứng là danh tướng Đại Đường Ca Thư Hàn ngày xưa nhiều lần cự tuyệt hắn. Phong Thường Thanh vốn là muốn thử, căn bản hắn không có nghĩa tới, Tiêu Duệ lại coi trọng hắn như thế. Không chỉ không chê hắn thô鄙 xấu xí thân thể dơ bẩn, không ngờ còn xuống ngựa sóng vai đi về phía trước với hắn, dưới ánh mắt kính sợ trong thành Quy Tư.

Ca Thư Hàn nhú mày, không rõ vì sao Tiêu Duệ coi trọng người thô鄙 này, còn tự mình thiết yến đãi hắn. Kỳ thật, cũng khó trách đám người Ca Thư Hàn trông mặt mà bắt hình dong. Thời thịnh thế Đại Đường chú trọng dung mạo đáng vẻ, loại hình tượng bên ngoài của Phong Thường Thanh này quả thật không làm người ta thích. Đây cũng chính là vì Tiêu Duệ làm kẻ xuyên qua, biết tài cán và giá trị của Phong Thường Thanh, đổi thành người khác, thật sự sẽ ghét bỏ hắn.

- Sĩ chết vì người tri kỷ.

Đôi mắt Phong Thường Thanh đỏ lên, trong lòng âm thầm nói dứt khoát.

- Không biết tiên sinh có cách nhìn gì đối với thể cực Đại Đường ta...

Tiêu Duệ nâng một chén rượu:

- Tiên sinh, mời uống!

Phong Thường Thanh cảm động mà nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, lấy lại bình tĩnh, xúc động nói:

- Quận Vương, Khai Nguyên hưng thịnh, bởi vì có bốn: trên có minh quân, dưới có hiền thần là một; quy tắc quân đội đầy đủ, quân sự hưng thịnh là hai; tô thuế thấp phân phối quan thương phong phú là ba; học viện kiêm khoa cử ba tỉnh, nhân tài hiền đức xuất hiện lớp lớp, chính lệnh thông hành là bốn.

Có điều, có người thì tất có sai, hiện giờ mặc dù ruộng tốt trong nước trải qua triều đình quy định lại đăng ký trong danh sách một lần nữa, nhưng kỳ thật nhiều đất đai vẫn thuộc tài sản vĩnh viễn của nhà giàu quyền quý. Mà dân chúng Đại Đường thì đông gấp mấy lần lúc mới khai quốc, đất ít người nhiều, không phân công phân đất được nhưng thuế má vẫn như trước, mặc dù khiến kho phủ sung túc mà nguy vậy. Dân chúng vô tâm tang ma, bị bắt vứt bỏ đất đai mà xa xứ... Quận Vương chủ trì đề nghị lưu dân di chuyển tới Tây Vực đúng là chứng cứ rõ ràng.

Phong Thường Thanh không để ý Ca Thư Hàn khinh miệt một bên, tiếp tục nói thẳng:

- Cũng may triều đình làm ra chế độ mới, giảm bớt nội loạn, nếu không thiên hạ nguy rồi.

Đúng là hơi quá mức, không ngờ cái nhìn có chút nhất trí với Tiêu Duệ.

- Xin Quận Vương thứ tội Thường Thanh vọng ngôn.

Phong Thường Thanh do dự một chút:

- Phía trên triều đình, Lý tướng nắm giữ triều chính, dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn pháp trị quốc, trị thiên hạ, tuy có dối trên lừa dưới, nhưng có công yên ổn pháp tắc. Nhưng hôm nay Lý tướng thoái vị, hoàng thượng tuổi già, triều đình tất loạn... Lại thêm Khánh Vương Lý Tông rục rịch tại Lũng Hữu...

Tiêu Duệ cao giọng cười, giơ cao chén rượu lên:

- Tiên sinh cao kiến, Tiêu mỗ bội phục. Tiên sinh sống oan ở Tây Vực lại am hiểu thế cục thiên hạ, quả nhiên là kỳ tài... Hiện giờ, nếu như tiên sinh không chê, tạm thời đi theo Tiêu mỗ làm Phán quan tùy quân bên người được chứ? Đợi ngày sau tiên sinh lập được quân công, Tiêu mỗ sẽ tấu với triều đình và hoàng thượng...

Phong Thường Thanh mừng rỡ, quỳ xuống đất:

- Thường Thanh thề máu chảy đầu rơi vì Quận Vương, chết không hối hận!

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười, thoáng lung lay chén rượu trong tay:

- Đều là vì Đại Đường.

284. Chương 269: Quân Tiên Phong Hướng Về Phía Tây

Trong dãy núi Thiên Sơn nhìn về phương Bắc thành Quy Tư, vô số chim diều hâu bay lên thành đàn từ trong núi cao rạp rạp trùng điệp màu xanh thê lương, xuyên qua đỉnh núi lớn trong bầu trời nhuộm đậm ánh mặt trời không hề có trật tự.

Tiếng chim hót cùng tiếng sói ra ngoài tru lên thê lương mà xa xôi, nhưng trong nháy mắt, tất cả lại trở về yên lặng.

Gió lạnh cuộn cuộn từ sâu trong núi thổi tan sự ẩm áp của mùa xuân, lướt qua núi rừng và sa mạc trống trải, lướt qua hơn mười tòa thành quách quốc gia, xé tan một tia khói bếp lượn lờ trong thành Quy Tư. Mà sông Không Tước hẹp dài tiếp tục đổ xuống cuộn cuộn, quán qua thành quách Quy Tư hùng vĩ chảy về phía tây nam.

Một đội kỵ binh xếp thành hàng bốn ba, bụi mù nổi lên cuộn cuộn, tiếng đao kiếm khô giáp leng keng lẫn lộn tiếng vó ngựa ầm ầm, như bên trong rừng đao thương, rất nhiều khuôn mặt hoặc trẻ tuổi hoặc trầm mặc hoặc kiên quyết hoặc hưng phấn lúc ẩn lúc hiện. Sau đội kỵ binh là đội bộ binh bước chân soàn soạt, bước

chân nặng nề cùng với nhịp tiếng ào ào chấn động của áo giáp, như sấm rền núi xa, cuộn cuộn mà qua trên sa mạc bát ngát mênh mông. Trong quân đội trầm mặc không tiếng động, hàn quang trường thương san sát bắt đầu khởi động, mạch đao xoát xoát ngay ngắn, thỉnh thoảng hiện ra một hai vết mẻ không tròn vẹn.

Bụi mù nổi lên, tiếng bước chân dồn dập.

Cờ màu đỏ cực kỳ bắt mắt, trên mặt cờ viết chữ “Đường” lớn màu đỏ, thỉnh thoảng còn có vài đại kỳ lớn, trên đó rõ ràng viết một chữ “Tiêu” lớn. Mà càng khiến người ta chú ý chính là, trong đám quân có một đội quân màu đen đội hình san sát đàng đàng sát khí, quân dung càng thêm chỉnh tề, trên đại kỳ màu đen tung bay phần phật giữa đội hình kia, năm chữ to “Thiết vệ quân An Tây” đoạt hồn nhiếp phách, làm cho người ta có một loại cảm giác hít thở không thông.

Tuy rằng gió xuân ấm áp, nhưng ngoài thành Quy Tư lại xác xơ rét lạnh.

Một trận kèn to từ từ vang lên, cửa lớn thành Quy Tư ầm ầm mở rộng, Tiêu Duệ mũ đen giáp đen nắm bảo kiếm trong tay, phóng ngựa ra trước, tiếp sau đó theo thứ tự là Ca Thư Hàn, Lý Tự Nghiệp, Lý Quang Bật, Lệnh Hồ Xung Vũ, Phong Thường Thanh các vị tướng. Cuối cùng, còn thái giám Giám quân sứ An Tây Biên Lệnh Thành sắc mặt tái nhợt theo ra.

Nguyên bản Biên Lệnh Thành không có ý định xuất chinh theo quân, nhưng Tiêu Duệ làm sao đồng ý để mỗi họa này ở lại Quy Tư. Câu đầu tiên liền khiến Biên Lệnh Thành không thể trốn thoát được: Biên công công chính là Giám quân sứ khâm mệnh hoàng thượng, như thế nào có thể không theo quân xuất chinh? Chẳng lẽ, biên công công sợ hãi chiến tránh phải không? Nếu như thế, bốn vương liền dâng tấu hoàng thượng, xin hoàng thượng tuyển người hiền tài khác.

Mà Trưởng sứ phủ Đô hộ An Tây Củng Hạ thì mang theo một đám quan văn, phó sứ binh mã phủ Đô hộ An Tây kiêm nhiệm Âu Dương Đồng thì mang theo một đám võ tướng trung cao tăng, xếp thành hàng ở hai bên đường, đưa tiễn đại quân tây chinh của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ xoay người xuống ngựa, hơi chấp tay với Củng Hạ và Âu Dương Đồng:

- Tiêu mỗ viễn chinh, công việc chính vụ của Tây Vực và phủ Đô hộ An Tây, tất cả liền kính nhờ Củng đại nhân và Âu Dương tướng quân.

Củng Hạ và Âu Dương Đồng nhìn nhau, cùng khom người thi lễ cất cao giọng nói:

- Xin Quận Vương yên tâm, chúng hạ quan nhất định làm việc tận lực!

Tiêu Duệ thở phào một cái, Củng Hạ người này ổn trọng vững vàng, giao cho hắn quản lý Tây Vực có thể yên tâm, mà có hơn 6 vạn quân Đường phân trú các nơi ở Tây Vực, chư Hồ Tây Vực tất nhiên càng thêm thành thật bốn phận.

Hắn xoay người lên ngựa, chỉ bảo kiếm trong tay về phía tây, cao giọng hô:

- Tiến quân, Tiểu Bội Luật!

Lựa chọn viễn chinh Tiểu Bội Luật ở cuối mùa xuân đầu mùa hạ, Tiêu Duệ tự nhiên là muốn tránh khỏi mùa đông rất lạnh của Đại Tuyết Sơn. Tốt nhất, có thể chấm dứt chiến dịch Tiểu Bội Luật trước khi mùa đông bắt đầu, đây bất kể là đối với hắn hay là đối với Đại Đường mà nói, đều là một chuyện may mắn.

Thông Lĩnh chính là hệ thống núi đồi sau gọi là Côn Lôn. Mà mặc dù là cuối mùa xuân đầu mùa hạ, phía trên Thông Lĩnh này, thật ra cũng quanh năm sông băng không đổi và gió tuyết, giữa núi cao trùng điệp liên miên không dứt, gió núi phần phật dày đặc, đột nhiên một đội quân ba vạn người kéo dài vài dặm gian nan tiến lên đường núi uốn lượn gấp ghe.

Tiêu Duệ hí mắt suy nghĩ, đứng ở một mỏm đá cao trên núi, nhìn đội ngũ hành quân phía trước phía sau hoặc cao hoặc thấp, trong lòng cảm khái nghìn vạn lần.

Đại quân qua thành Bát Hoán, vào Ác Sát Đức, qua Sơ Lặc, sau khi trèo lên Thông Lĩnh tiến tới cao nguyên nơi mà chim cũng khó bay này hơn nửa tháng. Núi cực cao so với mặt nước biển thiếu dưỡng khí, đám sĩ tốt không lúc nào không cảm thấy khó thở, mỗi khắc dường như đều hít thở không thông muốn hôn mê

ngắt xỉu, đầu đau muốn nứt ra, bước chân không thực. Tiêu Duệ phát hiện mình thật sự là xem nhẹ lần viễn chinh khó khăn này.

Trên cao nguyên gió tuyết muốn mạng người này, quân đội ba vạn người hùng mạnh của hắn chưa chiến đấu quân số đã giảm hơn ngàn người, còn có không ít sĩ tốt vì chứng say núi mà trở thành gánh nặng cho quân đội, thương bệnh nhân đang không ngừng gia tăng. Tốc độ hành quân bởi vậy mà không ngừng giảm xuống, cứ tiếp tục như thế này, cả đại quân không thể tránh khỏi bị sụp đổ trên cao nguyên gió tuyết hiểm ác này.

Cũng may quân kỵ Đại Đường cực nghiêm, sĩ khí đám sĩ tốt tăng vọt, cũng không bởi vì hành quân gian nan mà hạ thấp lòng tin chinh phạt Tiểu Bật Luật.

- Nghe thấy trống không tiến, nghe thấy chuông không dừng, không nâng nổi cờ, giữ cờ không được nằm sấp, điều này trái với quân kỷ, kẻ phạm phải chém...

Đám lính liên lạc dưới trướng Ca Thư Hàn, mỗi hơn trăm trượng liền có một người đột nhiên khua cờ tam giác trong tay họ, tiếng khẩu hiệu không ngừng trong gió núi mãnh liệt, tiếng vọng thật lâu trên cao nguyên gió núi này.

Quản lý hành quân có Ca Thư Hàn, Lý Tự Nghiệp, Lý Quang Bật và Lệnh Hồ Xung Vũ cùng một số tướng lĩnh trung tầng khác, dùng thân phận quan hành quân đi theo bên người Tiêu Duệ.

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm vang lên giữa núi. Tiêu Duệ đột nhiên chấn động, hơi nhắm hai mắt lại, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt tròn xoe.

Tiếng kêu thảm thiết như vậy không biết hắn đã nghe bao nhiêu lần, mỗi ngày đều có binh lính thương bệnh mệt mỏi hoặc là thể lực không chống đỡ nổi ngã nhào xuống núi, chết không toàn thây.

Nhưng chỉ khoảng nửa khắc, bên tai lại truyền đến một tiếng kêu thảm, tiếp theo là một tiếng phịch thật mạnh, một gã binh lính mệt mỏi không chịu nổi trượt chân, đầu cắm xuống vách núi, mà ngay cả con ngựa chở đồ quân nhu hắn nắm trong tay cũng rơi xuống cùng, một người một ngựa ngã thành một đồng thịt nát.

Tiêu Duệ run lên trong lòng, chậm rãi khoát tay áo, vừa muốn nói gì, lại bị một câu của Phong Thường Thanh gạt gao đi theo đẩy trở về:

- Quận Vương, đây chính là đường hiểm trở, không nên hạ trại ngay chỗ này, vẫn nên thừa dịp sắc trời còn sớm, chạy tới Đặc Lặc Mãn Xuyên phía trước đi... Nếu không, bầu trời tối đen tiến lên càng thêm khó khăn, thương vong vô vị sẽ càng thêm trọng!

Tiêu Duệ thở dài một tiếng, biết Phong Thường Thanh nói có lý, chính mình vẫn rất mềm lòng.

Một tướng công thành vạn cốt khô! Tiêu Duệ quăng ánh mắt ưu thương qua vùng núi mây mù tầng tầng kia, dừng lại dưới vòm trời mờ mịt không mây, lại thở dài một tiếng.

- Quận Vương, tiểu nhân có một đề nghị.

Phong Thường Thanh do dự một chút, cúi đầu nói.

- Người nói.

Tiêu Duệ khoát tay áo, hắn vẫn cực kỳ coi trọng đối với Phong Thường Thanh. Mà trên thực tế, từ khi tiến quân tới nay, đề nghị Phong Thường Thanh đưa ra đều cực kỳ đúng đắn có hiệu quả thực tế.

Phong Thường Thanh giơ tay lên, một quân tào hậu cần vội vàng đi tới khom người nói:

- Quận Vương, đội ngũ quân nhu của quân ta hiện nay vận đến một vạn năm ngàn cung nỏ, ba mươi lăm vạn chiếc tên, ba vạn bảy ngàn năm trăm dây cung, mười vạn năm ngàn chiếc súng ống...

Quân tào tiếp tục cao giọng báo cáo quân nhu hắn phụ trách kiểm kê:

- ... Pháo 40 khẩu, mười vạn thạch lương thảo, tất cả đã đến. Còn có rất nhiều quân nhu dưới chân núi, đang lục tục vận chuyển lên, nhưng là núi cao đường dốc, chỉ sợ phải mấy ngày sau mới có thể tới đây.

Nghe quân tào báo cáo, mày Tiêu Duệ dần dần nhíu lại.

Tục ngữ nói, binh mã chưa động, lương thảo đi trước. Đối với một đội quân tây chinh ba vạn người mà nói, đội quân nhu không chỉ vận chuyển rất nhiều lương thảo và quân giới dễ tiêu hao ra, còn có nhiều vũ khí công thành hạng nặng không thể thiếu. Bởi vì Liên Vân Bảo trọng trấn của Tiểu Bội Luật phía nam dựa vào núi, phía bắc gần sông Sa Lặc, địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, còn có gần vạn quân Thổ Phiên phòng thủ nghiêm mật, không có khí giới công thành uy lực thật lớn này, nếu muốn đánh hạ nó gần như là không có khả năng.

Đây là nguyên nhân trọng yếu vì sao Tiêu Duệ bố trí dốc sức chuyển 20 khẩu pháo lên núi, còn cần Hỏa Khí doanh trong Thiết vệ quân An Tây mang theo rất nhiều súng ống đơn độc. Đã không có những thứ này, kết quả trận chiến Tiểu Bội Luật này rất khó nói!

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc Phong Thường Thanh, rõ ràng ý tứ của hắn. Ohing Thường Thanh khoát tay áo, quân tào lặng lẽ lui xuống.

- Quận Vương, núi cao đường dốc, không dễ vận chuyển quân nhu, chẳng những chậm trễ hành quân...

Phong Thường Thanh cúi đầu nói:

- Thường Thanh nhận thấy, trừ bỏ pháo, súng ống và quân giới tất yếu ra lương thảo và quân nhu khác thì bỏ lại đi... Nơi này chỉ cách Liên Vân Bảo có 5 ngày đường, chỉ cần đề sĩ tốt mang theo 5 ngày lương khô bên mình...

Tiêu Duệ thở dài:

- Quân lương tiếp tế khuyết thiếu, điều này có thể dao động lòng quân hay không?

- Quận Vương, sẽ không. Chỉ cần quân ta chạy tới Liên Vân Bảo, lấy Liên Vân Bảo còn có thể thiếu lương thảo?... Thường Thanh nhận thấy, như thế không chỉ không dao động lòng quân, còn có thể đẩy cao sĩ khí!

- Còn có, những binh lính sinh bệnh và yếu sức thì để bọn họ quay về đi. Nếu không như vậy, chưa nói tới việc liên lụy đại quân tiến lên, ngay cả theo quân tới Liên Vân Bảo rồi, sợ là cũng khó phát huy chiến lực.

Phong Thường Thanh lại nói.

Tiêu Duệ thở phào một cái, cảm thấy bức bối trong lòng. Hắn nhìn lướt qua Ca Thư Hàn, thản nhiên nói:

- Ca Thư, ý ngươi như thế nào?

Ca Thư Hàn khẽ mỉm cười:

- Quận Vương, miễn nghĩ kế này có thể làm.

- Một khi đã như vậy, Ca Thư, truyền lệnh bốn Quận Vương, bỏ qua quân nhu và lương thảo không cần thiết, sau khi quân tốt ăn no nê mỗi người mang theo 5 ngày quân lương, sĩ tốt thương bệnh tại chỗ trở về, đại quân còn lại nhanh chóng đi tới!

Tiêu Duệ mệt mỏi khoát tay áo, đi xuống mỏm đá dưới chân núi, trượt chân trước mắt hoa đầu chóng mặt, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Ca Thư Hàn vội vàng bước nhanh qua, lấy tay đỡ Tiêu Duệ:

- Quận Vương, thân thể ngài không khỏe, hay là nghỉ ngơi tại chỗ một lát đi.

Tiêu Duệ thở dốc kịch liệt, thể lực hắn quả thật có chút chống đỡ hết nổi, hơn nữa, chứng say núi cũng lợi hại. Nhưng hắn nhớ tới sứ mệnh thật lớn mà bản thân gánh vác, không khỏi cười khổ một tiếng:

- Ta không sao, Ca Thư, đỡ ta xuống đi.

Phong Thường Thanh đứng ở nơi đó, trong mắt hiện ra một chút kính ý. Trên đường đi tới, hắn thấy rất rõ ý chí cứng cỏi của Quận Vương vẫn như vậy. Hắn là quan văn, vốn là tài tử phong lưu Đại Đường, có thể hành quân với đại quân tới tận đây, đã là không dễ dàng.

Hơn nữa, hắn cự tuyệt sĩ tốt khiêng đỡ, mà lựa chọn đi bộ giống như tướng sĩ bình thường.

285. Chương 270: Gió Giật Đặc Lặc Mãn Xuyên

Từ khi hành quân tới nay, biểu hiện của Tiêu Duệ trực tiếp lật đổ nhận thức của sĩ tốt tầng thấp của Đại Đường đối với quyền quý trong triều: ai nói quyền quý Đại Đường đều là một đám sâu mọt ngồi không ăn bám chỉ biết uống rượu chơi gái hưởng lạc? Ai nói văn sĩ không thể tòng quân?

Dưới chân mỏm núi có một sân hình một nửa vòng tròn. Tiểu đội trong quân của Tiêu Duệ dừng lại ở chỗ này. Đây là đầu mối chỉ huy quân Đường, vừa có quân hộ vệ, cũng có hơn mười người quân tào tham mưu việc quân cơ hiến kế và quản lý quân vụ.

Ca Thư Hàn đỡ Tiêu Duệ ngồi xuống một tảng đá dưới chân núi. Một người thị vệ bên cạnh vội vàng tới, cúi người nhẹ nhàng mát xa hai chân cứng ngắc cho Tiêu Duệ.

Trời quang vạn dặm, một con chim diều kêu to bay qua trên đỉnh đầu.

Tiêu Duệ im lặng ngẩng đầu nhìn con chim diều bay qua hệ thống núi Thông Lĩnh yên lặng đứng vạn năm thậm chí càng lâu, trong lòng dần dần ổn định lại. Cho dù như thế nào, cho dù gian nan cỡ nào, hắn đều phải lấy Tiểu Bật Luật, thậm chí còn có thể gieo rắc quân uy Đại Đường đến nơi xa hơn!

Về phần trong triều, về phần Lý Tông. Tiêu Duệ âm thầm cười lạnh trong lòng, từ mấy ngày nay phân tích tin tức hắn nhận được, chỉ sợ thời gian Lý Tông mưu phản không còn xa.

Lý Tông lo lắng, chính là Tiêu Duệ Tây Vực. Hắn e sợ trước khi hắn khởi binh, Tiêu Duệ liền dẫn quân ra Tây Vực, tiến vào Ngọc Môn Quan, hung hăng cho hắn một đao từ sau lưng!

Nhưng lúc này lại truyền đến tin tức Tiêu Duệ phạt chỉ chinh phạt Tiểu Bật Luật. Lý Tông vui mừng quá đỗi, thật sự là thời cơ tốt nhất mà! Tiểu Bật Luật núi cao đường xa, Tiêu Duệ dẫn quân tây chinh lần này ít nhất phải nửa năm chín tháng. Chờ khi hắn trở về từ Tiểu Bật Luật (thậm chí còn chẳng thể quay về), hắn đã sớm lấy Trường An xưng đế.

Chỉ cần hắn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, hắn còn có thể e ngại Tiêu Duệ?

Nhưng Tiêu Duệ không thể không nói, Lý Tông chắc chắn sẽ như vậy. Hắn coi thường Tiêu Duệ chẳng sao, nhưng ngàn vạn lần không nên coi thường ông bố hoàng đế của hắn, à, chính xác hắn là hoàng đế thúc thúc.

Tiêu Duệ căn bản không tin, Lý Long Cơ biết rõ Lý Tông tất phản, lại không an bài sớm. Nhìn từ việc hắn có bước đi bức Lý Tông phản, hắn đã sớm chuẩn bị hoàn toàn tốt. Mà Tiêu Duệ, chẳng qua chỉ là một trong các bộ quân hắn ẩn dấu, tuyệt đối không phải toàn bộ.

Mà ngay cả Lý Long Cơ an bài không đủ, chỉ bằng vào mười vạn quân đội Lũng Hữu kia, Lý Tông muốn chống đỡ cân bằng với Lý Long Cơ nắm giữ lực lượng cả nước, chỉ sợ cũng rất khó khăn. Dù sao, hắn danh không chính ngôn không thuận, đưa con mưu nghịch đoạt ngôi vị hoàng đế của phụ thân, đây là chuyện tình tối kỵ, căn bản không được lòng dân.

Ít nhất, Tiêu Duệ tin tưởng, Lý Tông muốn công vào Trường An, không phải dễ dàng như vậy.

Mà Tiêu Duệ muốn nhìn thấy chính là, trong lúc hắn chinh chiến Tiểu Bật Luật vì nước, Đại Đường nổi lên nội loạn. Mà ở một thời cơ thích hợp, hắn lại dẫn quân tiến Ngọc Môn Quan, thẳng tới Trường An cần vương.

Không giống với Lý Tông, hắn không xem nhẹ Lý Tông, cho nên mới làm rất nhiều chuẩn bị phòng ngừa chu đáo.

Coi rõ kẻ thù trên chiến lược, coi trọng kẻ thù trên chiến thuật, Tiêu Duệ cảm thấy lời nói của vĩ nhân vẫn rất chí lý...

Thế cục Đại Đường, càng loạn càng tốt. Trong lòng Tiêu Duệ đột nhiên có một chút ngưng trệ: hắn cảm thấy hiện giờ chính mình càng ngày càng giống một chính khách.

Cách đó không xa, Giám quân sứ theo quân Biên Lệnh Thành không ngừng rên rỉ, sắc mặt trắng bệch. So sánh với Tiêu Duệ, vị Giám quân sứ mấy ngày nay khổ không nói nổi, một đường kêu khổ thấu trời, khiến

đám sĩ tốt đi theo cực kỳ chán ghét. Nếu không vì hắn là Giám quân Đại Đường, chỉ sợ không có sĩ tốt nguyện ý hộ vệ bên cạnh hắn.

Tiếng rên rỉ của Biên Lệnh Thành truyền đến lỗ tai, Tiêu Duệ giương mắt liếc hắn một cái.

Thấy Biên Lệnh Thành bộ dáng chật vật, khắp khiêng đi tới, trong mắt không khỏi hiện ra một điệu cười nghiền ngẫm, đứng dậy hô:

- Biên công công, vất vả.

Biên Lệnh Thành sống an nhàn sung sướng trong cung, khi nào nếm qua đau khổ như vậy? Nếu sớm biết tiến quân Tiểu Bật Luật khổ sợ như vậy, hắn thà rằng đắc tội Tiêu Duệ, cũng sẽ không đi theo quân.

- Quận Vương, thật sự là không ngờ, lần tiến quân Tiểu Bật Luật này gian nan như thế.

Biên Lệnh Thành cười khổ:

- Biên mỗ thật sự bội phục Quận Vương, ngài chống đỡ khó khăn này như thế nào...

Tiêu Duệ thản nhiên cười, cất cao giọng nói:

- Nếu chúng ta kêu khổ, sĩ tốt bình thường này nên như thế nào? Bọn họ không chỉ đeo vũ khí quân giới trên lưng, còn phải đeo cả lương thảo... Biên công công, chúng ta xuất chinh vì vinh quang của Đại Đường, nếm chút khổ sợ tính là cái gì?

Tiêu Duệ ngang nhiên đi trước một bước, tay chỉ phía chân trời tây mờ mịt không thấy cuối:

- Tiểu Bật Luật phản bội Đại Đường, tội này nên tru...

Biên Lệnh Thành nhú mày, xấu hổ mà cười cười, lại xoay người lui trở về. Đột nhiên, hắn nghiêng người hỏi Tiêu Duệ một câu:

- Quận Vương, mỗ xem có sĩ tốt quay trở về, ngài xem mỗ thân thể yếu ớt không chịu nổi, có thể để mỗ trở về dưới chân núi đợi lệnh cùng với bọn họ hay không?

Tiêu Duệ mừng thầm trong lòng, hắn đã sớm chờ Biên Lệnh Thành tự mình xin lui. Đối với Biên Lệnh Thành, hắn tức không thể đặt hắn tại thành Quy Tư, lại không thể để hắn theo quân đi tới. Tốt nhất, là để hắn theo quân trở về dưới chân núi đợi lệnh. Có người này bên người, Tiêu Duệ cảm giác rất không thoải mái.

Nhưng Tiêu Duệ lại ra vẻ kinh ngạc và bất mãn, mặt âm trầm xuống:

- Biên công công, ngài làm Giám quân Đại Đường, đặc sứ của hoàng thượng, như nào có thể nửa đường quay về? Như thế, hoàng thượng ở đâu?

Biên Lệnh Thành thầm mắng trong lòng, nhưng trên mặt lại một mảnh sợ hãi, liền nói không dám.

- Bẩm vương còn không sợ gian nan theo quân đi tới, Biên công công ngài sao có thể...

Tiêu Duệ chậm rãi nói.

Biên Lệnh Thành mắng trong lòng, thầm nghĩ người là chủ soái đương nhiên phải đi theo quân. Người vì quân công, lấy Tiểu Bật Luật là một quân công lớn, còn có thể được xem trọng trong lịch sử, mà lão tử vì cái gì? Có năng lực được cái gì? Cái gì gọi là Giám quân, Giám quân cái rắm à tại địa phương chim không ỉa này, còn có quân tình gì để “giám”?

Biên Lệnh Thành càng nghĩ càng bất mãn, oán giận trong lòng càng nặng. Từ sau khi hắn đi vào Tây Vực, ưu đãi không được một chút, cũng không có người tặng lễ cho hắn, ngược lại theo Tiêu Duệ ăn đau khổ lâu như vậy, quả thật là...

Phong Thường Thanh cười thầm, biết tâm tư chân thật của Tiêu Duệ.

Hắn chậm rãi đi xuống mồm núi, khom người nói:

- Quận Vương, Thường Thanh xem ra, Giám quân đại nhân xuất thân cung đình sống an nhàn sung sướng, thân thể quả thật không chịu nổi... Thật sự không được, hay là để Giám quân đại nhân trở về dưới chân núi, đợi sau khi quân ta chiến thắng trở về lại cùng trở về Quy Tư thế nào?

Tiêu Duệ nhíu mày, nhưng giọng nói lại dịu xuống:

- Cũng được. Giám quân đại nhân, ngài theo quân trở về đi, tuy nhiên, ngài là Giám quân, vẫn phải lưu lại dưới chân núi chờ đại quân trở về lại cùng nhau khải hoàn.

Biên Lệnh Thành mừng rỡ, vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Đa tạ Quận Vương ân trọng, Biên mỗ cảm kích vô cùng.

Tiêu Duệ cười cười, khoát tay áo:

- Người tới, đưa Giám quân đại nhân xuống núi.

Biên Lệnh Thành ngàn ân vạn tạ được vài sĩ tốt nâng trở về đường cũ, trong lòng thầm mừng lên: khải hoàn? Khải hoàn cái rắm, tốt nhất người chết ở Tiểu Bội Luật, đừng trở lại nữa...

Nhưng Biên Lệnh Thành chợt nghĩ tới, nếu đại quân Tiêu Duệ thua trận Tiểu Bội Luật, chính mình theo quân giám quân, lại có thể sống tốt? Chính là hấn chạy thoát trở về, chỉ sợ hoàng đế phần nộ cũng sẽ không bỏ qua hấn đi? Đầu mày hấn nhảy lên, lại thầm mừng chính mình mồm quạ đen.

Nhìn bóng lưng Biên Lệnh Thành rời đi, Tiêu Duệ và Ca Thư Hàn cùng Phong Thường Thanh nhìn nhau cười, tiếp đó cười lên ha ha. Tiếng cười theo gió thổi tới lỗ tai Biên Lệnh Thành, Biên Lệnh Thành quay đầu lại liếc một cái, oán hận trong mắt càng thêm đậm.

Lệnh Hồ Xung Vũ đang mang theo một vài sĩ tốt vội vàng lên, thoáng gặp qua Biên Lệnh Thành. Lệnh Hồ Xung Vũ nhìn một chút âm trầm trong mắt Biên Lệnh Thành, trong lòng không khỏi nhảy dựng.

Liếc nhìn hấn thật sâu, liền nhanh chân bước về phía trước.

- Xung Vũ? Đến!

Tiêu Duệ cười hô.

- Quận Vương...

Lệnh Hồ Xung Vũ vọt lại đây, cũng không có bấm báo quân vụ trước, nhỏ giọng nói vài câu bên tai Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ thản nhiên cười, sát khí chợt lóe rồi biến mất trong mắt, cúi đầu nói:

- Xung Vũ, người đừng lo...

=====

Sau giờ ngo.

Đám sĩ tốt ăn no nê, mang theo 5 ngày quân lương, bỏ qua một số đồ quân nhu không cần thiết và lương thảo, mặc đồ nhẹ đi tới. Mà ngoài đám sĩ tốt thương bệnh trở về, ước chừng còn có hơn hai vạn sĩ tốt tiếp tục xuất phát.

Tới Đặc Lặc Mãn Xuyên rồi. Nhưng thời tiết trên núi cao quả nhiên là thay đổi thất thường, bầu trời nguyên bản sáng sủa không mây đột nhiên u ám, sắc trời hôn ám xuống, mà ngay sau đó, cuồng phong pháp phối nổi lên. Cát bụi tràn ngập, tiến lên cực kỳ gian nan. Mà thường thường có gió lớn qua vách núi đẩy tảng đá xuống, có một số thổi qua trên đầu đám sĩ tốt, dẫn tới một tiếng kêu thảm thiết.

- Sát vào vách núi, xếp thành hàng thông thả đi về phía trước!

Ca Thư Hàn hô trong cuồng phong. Mà mệnh lệnh của hấn, lập tức được đám lính liên lạc truyền xuống, đám sĩ tốt dần dần thu đội hình về phía trong sườn núi, nghiêng người dán vào vách núi cẩn thận tiến lên.

Hô!

Hô!

Cuồng phong gào thét càng thêm điên cuồng, giống như dã thú hồng hoang muốn chọn người mà ăn. Càng chết người chính là, trong cuồng phong còn có mưa bụi rơi xuống.

Trời muốn mưa! Tiêu Duệ bỏ qua sĩ tốt nâng một bên, dưới chân vừa trượt, may mắn được Ca Thư Hàn phía trước đỡ lấy.

- Cuồng phong lại thêm mưa to, quân ta...

Ca Thư Hàn lo lắng mà nhìn bầu trời âm u:

- Quận Vương, cảnh ngộ hiện giờ, chỉ có tăng tốc đi tới!

- Quận Vương, Ca Thư đại nhân, không cần lo lắng, Thường Thanh xem ra, trời này không mưa nổi.

Phong Thường Thanh từ phía sau đi tới:

- Thường Thanh sống trên cao nguyên nhiều năm, biết tình trạng khí hậu hôm nay. Càng là cuồng phong như vậy, càng không có khả năng trời mưa. Mưa bụi này, hẳn không phải trời mưa, mà là bọt nước cuồng phong cuốn từ hồ nước trên đỉnh núi.

Tiêu Duệ ồ một tiếng, lúc này hẳn mới đột nhiên nhớ tới, Phong Thường Thanh từ nhỏ sinh sống phía trên Thông Lĩnh Tây Vực, tất nhiên là hiểu rất rõ loại khí hậu khác thường này.

Ca Thư Hàn kinh ngạc nói:

- Thường Thanh, đỉnh núi này cao vạn trượng, không ngờ còn có hồ à?

Phong Thường Thanh kính cẩn cười nói:

- Ca Thư đại nhân, đỉnh núi này có núi cao sông lớn, đương nhiên cũng có hồ. Mà ngay phía trước Liên Vân Bảo, còn có một con sông lớn, là con đường quân ta tất phải đi qua.

286. Chương 271: Giết Ngựa

- Quận Vương, Ca Thư đại nhân, tuy nhiên, gió này sợ là sẽ càng lúc càng lớn. Thứ nhất, quân ta phải tăng tốc đi về phía trước, trước khi cơn lốc đến phải tới được Đặc Lặc Mãn Xuyên, nếu không mà nói, hậu quả thiệt nghĩ không tưởng tượng nổi. Lúc này chưa tới đầu hạ, cơn lốc sẽ nổi lên phía trên Thông Lĩnh, dường như sẽ liên tục mấy ngày. Mà khi gió lớn, ngay cả ngựa trâu dê cũng có thể cuốn bay, không nói đến là người... Thứ hai, Quận Vương, Thường Thanh lo lắng lương thảo của quân ta không đủ...

Giọng Phong Thường Thanh trong gió, có chút hết lực và khàn khàn.

Tiêu Duệ quay đầu lại, nhìn gió lốc thổi quét qua núi và vách núi đen khe rãnh rung hoành cách đó không xa, chau mày. Hẳn nghĩ không rõ, trên núi cao này, như nào có thể có gió lốc thật lớn như thế? Cơn lốc, không phải tình trạng khí hậu vùng duyên hải mới có sao, như thế nào Thông Lĩnh này...

- Liên tục mấy ngày?

Ca Thư Hàn kinh ngạc.

- Đúng vậy, Ca Thư đại nhân. Mấy ngày gió lốc qua đi, sông băng tuyết đọng trên núi bắt đầu tan, chảy xuống sông lớn dưới chân núi...

Phong Thường Thanh lớn tiếng nói.

Ca Thư Hàn lo âu nhìn Tiêu Duệ, không khỏi vội vàng nói:

- Quận Vương, truyền lệnh tăng tốc đi tới?

Tiêu Duệ thở dài, một tiếng thở dài này lập tức bị cuồng phong bao phủ, hẳn khoát tay áo:

- Truyền lệnh xuống, tăng tốc đi tới, mục tiêu Đặc Lặc Mãn Xuyên.

Đặc Lặc Mãn Xuyên trên thực tế là một con dốc thông suốt. cái gọi là đặc, chính là mỏm núi kéo dài trên đỉnh núi cao.

Nói chung, đặc tương đối an toàn, nhất là đối với quân đội mà nói, có thể hạ trại. Hai bên là núi tuyết mờ mịt thẳng vào trong mây trời, bảo vệ xung quanh hai tòa núi tuyết, hơn 2 vạn quân Đường đột nhiên cảm thấy quanh co, phía trước xuất hiện một gò đất nhô lên.

Gió càng lúc càng lớn, mà gió tuyết gào thét mang theo bông tuyết ướt át lạnh như băng. Tiêu Duệ dùng sức chà chà đất dưới chân, đất cực kỳ cứng rắn. Trên đầu gió lớn, Phong Thường Thanh chỉ vào một chỗ tránh gió cách đó không xa:

- Quận Vương, có thể hạ trại chỗ này, tránh né gió bão.

Tiêu Duệ quay lưng qua, mặc cho cuồng phong đánh vào lưng hắn, thổi loạn tóc dài màu đen của hắn.

- Thường Thanh, dùng kinh nghiệm của người xem, gió to này sẽ liên tục mấy ngày?

- Hồi bẩm quận vương, nhanh thì ba năm ngày, lâu thì nửa tháng.

Phong Thường Thanh cúi đầu nói.

Mây Tiêu Duệ nhảy dựng, trên người quân Đường chỉ có 5 ngày lương khô, hiện giờ đã qua một ngày, nếu dừng lại ở Đặc Lặc Mãn Xuyên tránh gió, vấn đề lương thảo này... Quân đội khổng lồ như thế, lương thảo của mấy vạn người, cũng không phải là một vấn đề nhỏ, một khi loạn tới bình biến, hậu quả thiết nghĩ khó tưởng.

Tiêu Duệ trầm mặc nửa ngày.

- Thường Thanh, nếu ngược gió đi tới...

- Quận Vương, đó là tuyệt đối không thể. Từ thung lũng này ra ngoài, sẽ không có nơi tránh gió... Có thung lũng này chắn gió còn thổi mãnh liệt như thế, nếu rời khỏi thung lũng này, chỉ sợ quân ta còn chưa đi tới Liên Vân Bảo, sẽ thương vong không nhỏ.

Phong Thường Thanh lập tức lắc đầu:

- Hơn nữa, Quận Vương, trong gió bão sông Bà Lặc cuộn sóng mãnh liệt, căn bản không thể nào qua...

Tiêu Duệ nắm chặt tay, quả quyết quát to:

- Ca Thù, truyền lệnh xuống, hạ trại tránh gió ngay tại nơi này. Tất cả tướng sĩ, tiết kiệm lương khô... Ngay cả bốn vương, cũng không ngoại lệ!

Lời Phong Thường Thanh quả nhiên được sự thật nghiệm chứng. Liên tiếp mấy ngày, gió bão ngày càng dày đặc, mây đen dày đặc, khi thì gió núi gào thét lướt qua thung lũng, cát bụi nổi lên cuộn cuộn đầy trời, khi thì hòn tuyết thật lớn rơi từ trên núi tuyết xuống vách núi. Đám sĩ tốt ở nơi này đã nhiều ngày, đã chính mắt thấy uy lực thật lớn của thiên nhiên, riêng đối diện với đỉnh núi tuyết, tuyết lở quy mô không nhỏ cũng đã xảy ra vài lần.

Tiếng đỉnh núi tuyết ầm vang long rung chuyển trời đất mà trút xuống, sóng tuyết sau cao hơn sóng tuyết trước, giống như vạn con ngựa phi nhanh xuống tấn công, loại khí thế vô biên này làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, cũng làm cho người ta nghĩ mà sợ.

Đám sĩ tốt ầm thầm hít một ngụm khí lạnh. Nếu không phải tránh gió ở nơi này, đối mặt với tuyết lở như vậy, chỉ sợ hơn 2 vạn quân Đường sẽ cùng nhau hủy diệt.

Lúc mới bắt đầu, đám sĩ tốt tiết kiệm lương thực, đồ ăn một ngày chia làm hai ngày thậm chí là ba ngày, nhưng thời gian lâu, đến sáng sớm ngày thứ mười lăm, lương thảo trong doanh trại quân Đường đã tiêu hao gần như không còn, cho dù là Tiêu Duệ, cũng chỉ có thể đói bụng.

Đói bụng hai ngày, tuy rằng gió to dần dần bình ổn, trời quang đã lâu và thái dương lại nhô lên cao, nhưng đám sĩ tốt quân Đường không có bao nhiêu khí lực tiếp tục hành quân. Quân Đường An Tây phần lớn từ khu vực Cam Lương, thân ở chỗ Hồ Hán sống chung, dân phong dũng mãnh, mỗi người dũng mãnh thiện chiến. Nhưng cho dù đói bụng mấy ngày cũng không có oai vũ, huồng chỉ là người.

Tiêu Duệ đi ra doanh trướng, mắt nhìn đám sĩ tốt quân Đường sắc mặt tái nhợt uể oải xung quanh mình, trong lòng càng thêm bức bối. Nhưng đúng lúc này, trong bụng hắn cũng phát ra tiếng cuộn cuộn, không kìm nổi lấy tay che bụng, dùng năm tay gắng sức xoa một chút. Ca Thư Hàn bên cạnh cúi đầu thở dài:

- Quận Vương, người tính không bằng trời tính, ai ngờ quân ta gặp phải gió bão trên núi cao này... Hiện giờ quân ta thiếu lương, sĩ tốt bụng rỗng mấy ngày, chỉ sợ, chỉ sợ khó có thể tiếp tục hành quân.

Tiêu Duệ buồn rầu mà nhìn xung quanh, chỗ chó chết này, tuy rằng là mùa hạ, nhưng trừ đá và tuyết đọng ra, dấu hiệu sinh mạng cực kỳ thiếu thốn, không chỉ nói dã thú có thể săn bắt đỡ đói, ngay cả cỏ dại cũng ít ỏi không có mấy.

Tiêu Duệ oán hận chà chà chân.

Phong Thường Thanh chậm rãi đi tới, cũng yên lặng đứng phía sau Tiêu Duệ. Hắn cũng không có cách nào, tại nơi dốc thông suốt núi cao không có một ngọn cỏ này, trừ phi là thần tiên mới có thể làm ra thực vật để no bụng.

- Thường Thanh, xuyên qua Đặc Lặc Mãn Xuyên, đến Liên Vân Bảo, cần mấy ngày lộ trình?

Tiêu Duệ cắn chặt răng.

- Quận Vương, xuyên qua Đặc Lặc Mãn Xuyên đến Liên Vân bảo, nhiều nhất hai ngày lộ trình. Nếu là hành quân gấp mà nói, một ngày có thể tới được.

Phong Thường Thanh trầm nghĩ một chút cúi đầu nói:

- Quận Vương, vừa vặn gặp gió bão, chỉ sợ người Tiểu Bội Luật sẽ không nghĩ tới quân ta đột nhiên đến...

- Một ngày...

Tiêu Duệ trầm ngâm, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lướt qua lính trinh sát đang chạy chỗ miệng núi.

Đây là một binh lính còn trẻ tuổi, xem ra nhập ngũ không lâu, giày trên chiếc chân tê dại lặn lội đường xa hoàn toàn bị hỏng, vết máu loang lổ bàn chân. Nhưng tố độ chạy của hắn cũng mau, dường như không chịu ảnh hưởng chân bị thương.

Hắn chợt kính cẩn quỳ rạp xuống trước mặt Ca Thư Hàn, cao giọng bẩm báo:

- Ca Thư đại nhân, phía trước là vùng đất bằng phẳng, cách đó không xa chính là một con sông lớn, mà đối diện sông chính là Liên Vân Bảo nơi quan trọng của Tiểu Bội Luật...

Ca Thư Hàn yên lặng nghe, gật gật đầu, lại phát tay.

Sĩ tốt đứng dậy kính cẩn lui ra, nhưng chưa đi được mấy bước, đã bị Tiêu Duệ hô lại:

- Người tên là gì? Chân của người...

Sĩ tốt ngẩn ra, quay người nhìn lại Thống soái Đại Đường khiến sĩ tốt quân Đường kính sợ này, run giọng nói:

- Quận Vương, tiểu nhân Triệu Hổ.

Tiêu Duệ chậm rãi gật đầu, đột nhiên nhấc áo choàng màu xanh của mình lên, một tay túm một góc, nhìn thoáng qua Ca Thư Hàn:

- Ca Thư, cắt lấy một góc!

Ca Thư Hàn sững sốt, lập tức rõ ràng Tiêu Duệ muốn làm cái gì. Hắn rút bội kiếm ra, vung tay lên, một mảnh vải dài nhỏ liền tung bay trong tay Tiêu Duệ. Tiêu Duệ nhẹ nhàng đưa qua, thần nhiên cười:

- Cầm, bọc lấy chân người!

Sĩ tốt ngẩng ra một lúc, tiếp đó đôi mắt đỏ lên cảm kích, tiếp nhận mảnh vải, phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất, lấy một cái, bước nhanh mà đi.

Tiêu Duệ thở phào một cái, đột nhiên quát:

- Ca Thư, việc này không nên chậm trễ, để sĩ tốt giết ngựa đỡ đói, ăn no nê lập tức tiến quân Liên Vân Bảo!

- Giết ngựa?

Ca Thư Hàn hít một ngụm khí lạnh, đang muốn nói gì, đã thấy Tiêu Duệ quay đầu đi vào doanh trường của hắn.

=====

Tầm quan trọng của ngựa đối với kỵ binh mà nói không cần nói cũng biết. Hơn nữa, ngựa đối với kỵ binh mà nói, không chỉ là công cụ thay thế đi bộ và chiến đấu, còn là chiến hữu thân mật khăng khít. Lần tây chinh Tiểu Bật Luật này, kỵ binh trong quân không nhiều lắm, cũng chỉ là 2000 người.

2000 con ngựa bị chém giết toàn bộ, cũng có thể khiến hơn hai vạn quân Đường ăn no nê và còn thừa.

Nhưng quân lệnh của Tiêu Duệ vừa ra, khiến cho đám kỵ binh chống cự mãnh liệt. Dao phủ giết ngựa Ca Thư Hàn phái đi, bị đám kỵ binh phản nộ đuổi trở về, 2000 kỵ binh quỳ dưới đất ngoài trường của Tiêu Duệ đông nghìn nghịt, trong đó có một nửa là kỵ binh trong Thiết vệ quân An Tây, là lực lượng chính của Tiêu Duệ.

- Quận Vương, tuyệt đối không thể giết ngựa ...

- Quận Vương, kỵ binh không ngựa dùng cái gì anh dừng chiến đấu...

- ...

Tiếng la khóc không ngừng bên tai, tiếng người ồn ào, Tiêu Duệ thở dài, đi ra ngoài doanh trường, lưng áo hơi có chút cứng ngắc, cao giọng hô:

- Các huynh đệ, giết ngựa bốn vương càng khó khăn hơn các ngươi, nhưng đại quân đã chịu đói mấy ngày, nếu không giết ngựa, chúng ta như nào có thể tiến quân Liên Vân Bảo?

Tiếng la khóc của đám kỵ binh dần dần bình ổn, phục trên mặt đất yên lặng không nói. Dưới sự thiếu lương, chỉ có giết ngựa, nhưng ... Trơ mắt nhìn chiến hữu của mình bị giết hại, điều này làm cho bọn họ tiếp nhận như thế nào?

Cách đó không xa, một con chiến mã bị nhốt dường như cũng cảm giác bị kịch của sinh mạng, liên tiếp phát ra tiếng rên rỉ thê lương. Một sĩ tốt kỵ binh rất cuộc không kìm nổi bi thương thật lớn trong lòng, đứng dậy thất tha thất thểu chạy về phía chiến mã của mình, tới gần, ôm đầu ngựa, lên tiếng khóc rống. Mà chiến mã kia cảm động, vó ngựa liên tiếp giẫm đạp, hốc mắt cũng trào ra một giọt nước mắt đục ngầu.

Tiêu Duệ quay người đi, vô lực khoát tay áo:

- Các huynh đệ, chỉ cần lấy Liên Vân Bảo, chiến mã của người Thổ Phiên và người Tiểu Bật Luật đều sẽ là chiến lợi phẩm của chúng ta...

Kỳ thật, lời này Tiêu Duệ nói cũng không có lo lắng. Hắn biết, loại tình cảm sâu đậm giữa kỵ binh và chiến mã, không phải tùy tiện dùng ngựa có thể trao đổi được. Ở trong lòng kỵ binh, chiến mã chính là chiến hữu và bằng hữu của hắn...

Nhưng việc quân cơ không thể chậm trễ, quân lệnh như núi!

Tiêu Duệ xoay người lại, sắc mặt lạnh như băng. Hắn quay đầu qua, nhìn về phía Ca Thư Hàn, thản nhiên nói:

- Ca Thư, hạ lệnh giết ngựa! Phàm là có kẻ cãi quân lệnh, giết không tha!

Ca Thư Hàn xúc động gật đầu, lính liên lạc đứng phía sau hắn bỗng nhiên thối lên kèn quân. Trong tiếng kèn quân du dương, máu văng khắp nơi, tiếng chiến mã hí thảm thiết và tiếng khóc rống rơi nước mắt của 2000 kỵ binh lẫn vào một chỗ, phiêu đảng trên không trung Đặc Lặc Mãn Xuyên, thật lâu không tiêu tan.

287. Chương 272: Chiến! Liên Vân Bảo

Hơn 2 vạn quân Đường tinh thần no đủ sĩ khí tăng vọt nắm trong tay cung tiễn nổ thuấn cùng với mạch đao trường thương các loại vũ khí đủ kiểu dáng trên đỉnh Đặc Lặc Mãn Xuyên, sắc mặt nghiêm nghị nhìn vùng đất bằng phẳng dưới triền núi.

Hơi bước về phía trước một bước, ngóng nhìn Liên Vân Bảo tĩnh lặng cách đó không xa, Ca Thư Hàn liếc qua Tiêu Duệ một cái, thấy Tiêu Duệ gật đầu, liền giơ bội kiếm trong tay lên cao, la to một tiếng:

- Toàn quân đều đủ, tiến quân!

Nháy mắt, bụi mù nổi lên bốn phía, tiếng bước chân ầm vang long chấn động vòm trời.

Quân Đường che trời phủ đất giống như thần binh trời giáng, đột nhiên xuất hiện ở bên bờ sông Bà Lặc Xuyên, quân Thổ Phiên và quân Tiểu Bột Luật Liên Vân Bảo phòng thủ biến sắc. Người Thổ Phiên tuyệt đối không có đoán được, một cơn gió bão cao nguyên vừa qua, quân Đường lại đột nhiên xuất hiện dưới Liên Vân Bảo.

Ngày 24 tháng 7 năm Khai Nguyên thứ 26, dưới Liên Vân Bảo, hơn hai vạn quân Đường binh giáp sâm nghiệp trên bãi muối bao la rộng lớn, lập trận mà đợi, kèn lệnh kêu dài, quân đội hùng hực, tinh kỳ phấp phới, hơi thở giết chóc quanh quẩn giữa trời.

Tiêu Duệ một thân áo giáp màu đen, tay nắm bảo kiếm, ngang nhiên đứng trước toàn quân trận, vẻ mặt lạnh lùng, mà ở phía sau hắn, là Ca Thư Hàn nóng lòng muốn thử và Phong Thường Thanh vẻ mặt nghiêm nghị.

- Quận Vương, trước khi tiến công, phải...

Ca Thư Hàn nhẹ nhàng nhắc. Ý tứ Ca Thư Hàn muốn dựa theo lệ thường, cần một người ra chiến trước để động viên chiến sĩ. Nhưng Tiêu Duệ bĩu môi, không nói gì thêm. Ca Thư Hàn do dự một lát, vẫn tiếp tục trầm mặc.

Sống chung lâu như vậy, Ca Thư Hàn hiểu rất rõ tính tình vị Quận Vương Tĩnh Nan Đại Đường này. Tuy rằng hắn khiêm tốn tiếp nhận can gián, nhưng một khi hắn quyết định chuyện tình, đó là nhất định chắc chắn sẽ không thay đổi. Chính như lần bày binh bố trận này, hắn không dựa theo trận hình "Phong Thử Trận" (Trận hình mũi tên) quân Đường thường sắp xếp ra, mà chia hơn 2 vạn quân Đường làm bốn phương trận, súng ống và pháo cùng với xe ném đá làm đội thứ nhất, cung nổ thủ là đội thứ hai, 5000 quân làm đội thứ ba là đội xung phong, mà còn một vạn sĩ tốt làm đội dự bị. Bốn phương trận thẳng đứng phần bố thành trạng thái nhánh cây, loại trận hình buồn cười này khiến Ca Thư Hàn cảm thấy không đúng.

Thậm chí, cảm thấy có chút không quá tốt.

- Vạn nhất quân Thổ Phiên ra khỏi thành công kích, quân ta sẽ bị bao vây chia nhỏ... Quận Vương!

Ca Thư Hàn ngẫm nghĩ một chút vẫn đưa ra đề nghị của mình, trong mắt hành, dù sao Tiêu Duệ không hiểu chiến trận, bố trí như vậy sợ là hơi có hương vị đứa bé mỗi nhà chơi đánh trận.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười:

- Ca Thư, không nên lo lắng, bọn họ tuyệt đối không dám ra, ngươi hãy yên tâm là được.

Nói xong, Tiêu Duệ ngẩng đầu nhìn về phía Liên Vân Bảo xây dựng trên sườn núi. Trong cờ bay phấp phới, mơ hồ hiện ra khuôn mặt quân tốt Thổ Phiên mang theo lo lắng, cung tiễn cùng với gỗ đá lăn chuẩn bị lâu ngày đang vận sức chờ phát động.

Liên Vân Bảo quả thực không thể nói là một tòa thành trì mà là một doanh trại. Chẳng qua, doanh trại này khá lớn mà thôi. Người Thổ Phiên thêm người quân Tiểu Bột Luân coi giữ trong doanh trại, tổng cộng có hơn vạn người.

Người Thổ Phiên chắc chắn sẽ dựa vào nơi hiểm yếu mà không phóng ra, đây không chỉ là phán đoán của Tiêu Duệ mà còn là ghi nhớ chân thực trong lịch sử.

Thấy Ca Thư Hàn quăng ánh mắt nghi hoặc tới, Tiêu Duệ hiểu được, trước khi chiến đấu vẫn phải tiến hành động viên một phen, tâm huyết và ý chí chiến đấu của quân sĩ, đều cần phải kích phát ra mức độ lớn nhất trước khi chiến đấu.

Tiêu Duệ đột nhiên giơ tay lên trước toàn bộ trận hình trái quân đội phía tây, dùng hết khí lực toàn thân phát động chiến tranh. Trống trận rung động thùng thùng, hòa làm một thẳng tắp lên trời, truyền tới tận đáy lòng sĩ tốt xa xa. Mặt sĩ tốt bắt đầu đỏ lên, trái tim bắt đầu nhảy lên bùm bùm. Nương theo nhịp trống trận, Tiêu Duệ xoay người sang chỗ khác đôi mắt giống như sông lớn chảy cuộn cuộn

- Đoạn Tú Thực!

Giọng nói trong trẻo kia của Tiêu Duệ truyền qua, Phong Thường Thanh rất có phong phạm văn nhã cúi người thi lễ, sau đó đứng dậy dứt khoát rống một tiếng:

- Đốt cháy cầu mây!

Ánh lửa ngút trời, khói đặc cuộn cuộn, tuy rằng tất cả quân sĩ không có quay đầu lại xem, nhưng cảm giác được nhiệt độ khiếp người kia, trong lòng hơi rét lạnh.

Tiêu Duệ giơ cao bảo kiếm trong tay lên cất cao giọng nói:

- Các chiến sĩ, cầu đã hủy, lương thảo quân ta đã hết cũng không có đường lui, chỉ có liều chết chiến một trận!

- Chiến! Chiến!

Đám quân tốt bỗng nhiên cùng phát ra tiếng rống giận rung trời, hai chân ra sức đạp tung bụi mù dưới chân.

- Các chiến sĩ, kẻ phạm thiên uy Đại Đường ta, dù xa cũng nhất định tru! Người tới, tể cờ!

Một sĩ tốt nôn mưa trối gô bị đẩy lên phía trước mặt quân kỳ cao cao trước trận hình, đây là tù binh Thổ Phiên bị bắt bên cạnh sông Nã Hà. Quân tốt Thổ Phiên đã biết vận mệnh chính mình, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng, đũng quần một mảnh dơ bẩn.

Một sĩ tốt Đường cao lớn vạm vỡ bấu môi chán ghét, giơ cao mạch đao thật dài trong tay lên.

Hai sĩ tốt quân Đường khác, một cước đá lăn tù binh Thổ Phiên, sau đó giữ chặt cánh tay hắn, mặc cho hắn phát ra tiếng ô ô kinh hoàng trong miệng. Lúc này, tiếng trống trận càng thêm mãnh liệt và đinh tai nhức óc, tù binh Thổ Phiên kinh hồn táng đảm giấy giụa, sau đó sợ ngất đi.

- Chém!

Ca Thư Hàn giận quát một tiếng.

Mạch đao thủ ứng lời nhắc đao, giơ tay chém xuống. Ánh đao như tuyết phá không vạch ra một đường cong “răng rắc!”

Máu bắn tung tóe, xa mấy bước. Máu tươi đầy trời bắn đầy thân hai sĩ tốt quân Đường. Tù binh Thổ Phiên bị chém eo làm hai đoạn, tứ chi không chọn vẹn còn đang ngoẹo ngoạy co rút! Mọi người có mắt rơi vào rừng mình, chiến ý trong lòng càng cao thêm!

- Giết!

- Giết!

Một chút hiền dịu và do dự của đám quân sĩ An Tây dũng mãnh bị làn huyết tể này gột rửa không còn, thay vào đó là sát khí vô tận!

Không đợi Ca Thư Hàn, mạch đao thủ hành hình xách bốn mảnh thân thể, ra sức ném nửa người dưới về phía quân trận, mà một quân tốt khác thì nhắc nửa xác trên đặt dưới cờ lớn, máu chảy tràn lan, cực kỳ quỷ dị, mà mùi máu tươi nồng đặc tràn ngập trên khoảng không phía trước Liên Vân Bảo. Đám binh lính bị màu đỏ và mùi máu kích thích bắt đầu xôn xao, dã tính giết chóc đóng băng trong bọn họ bắt đầu bốc cháy lên giữa tiếng trống liên tục.

Mạch đao thủ bày mạch đao đầy máu tươi, tiện tay vẽ loạn trên cán cờ thô chắt. Chiến kỳ no máu tươi phần phật giống như yêu ma bị máu tươi làm thức tỉnh lại, bắt đầu phát ra tiếng kêu gào rất cổ bồng hòng. Trong khoảng khắc, tiếng giết sấm dậy, đao thương đều giơ lên, không khí lập tức nóng lên hầm hập!

- Kẻ phạm thiên uy Đại Đường ta, dù xa cũng tru! Vào Liên Bảo uống rượu liên hoan!

Tiêu Duệ dùng khí lực toàn thân rống giận một tiếng.

Nhất thời, âm thanh giống như tiếng sấm chợt dâng trào lên:

- Giết!

Một vạn quân binh An Tây đuổi theo quân kỳ bay phấp phới kia, bước chân dờn non lấp bể chạy xẹt qua sa mạc phía trước Liên Vân Bảo, nhưng không có một chút bụi bặm nổi lên.

Cung nổ thủ và thuẫn bài thủ ở phía trước, tay súng ở giữa, đội mạch đao ở phía sau. Quân đội hổ lang, như sóng lớn vỗ bờ, trút xuống, vỗ lên đường dốc trước Liên Vân Bảo.

Dẫn đầu xuất chinh chính là Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bát, còn có Đoàn Tú Thực.

Vừa mới tới lưng chừng núi, vô số cây gỗ cùng đá lớn đã lăn xuống từ trên núi, thanh thế kinh người!

Lý Tự Nghiệp rít gào, cầm mạch đao trong tay lao ra, một kích đánh bay vũ tiễn bắn tới, bóng lưng xung trận ngựa lên trước cao lớn uy mãnh, vọt lên dẫn đầu trong mưa tên biển đá.

Lý Quang Bát nhú mày, đoạt một tấm chắn từ trong tay một sĩ tốt, vừa che trước ngựa, vừa la lên:

- Phân tán tiến công, không tụ tập lại một chỗ!

Mặc kệ tư liệu lịch sử hay là văn hóa lịch sử Thổ Phiên, đều có nhắc tới tướng lãnh Thổ Phiên thủ Liên Vân Bảo là ai. Tiêu Duệ yên lặng nhìn chém giết nổi lên phía trên đường dốc Liên Vân Bảo, trong lòng tính toán thời cơ bắn pháo.

Lựa chọn bắn pháo sau khi công kích chính là đề nghị của Ca Thư Hàn, hẳn nhận thấy, tuy rằng người Thổ Phiên dựa vào chỗ hiểm, nhưng lực sát thương của cây lăn đá tên trên đường dốc vài trăm thước phía trước Liên Vân Bảo cũng không lớn. Sau khi công kích bắt đầu, tất cả quân phòng thủ Thổ Phiên gần như đều tập trung ở thành lâu Liên Vân Bảo tiến hành phòng thủ, lúc này dùng pháo công kích hiệu quả tốt nhất.

Kế sách này nguyên bản không tồi, nhưng Tiêu Duệ đột nhiên lo lắng. Hẳn đột nhiên nhớ tới, đám pháo Trương Vô Dương chế tác trước mắt này không có chính xác gì, vạn nhất, ngộ thương quân Đường...

Tiêu Duệ lập tức quát to:

- Hỏa pháo, bắn!

Trăm sĩ tốt sớm chờ lệnh một bên nhanh chóng đẩy xe pháo tới, thẳng tới chỗ cách đường dốc không xa mới dừng lại.

Không ai chú ý tới đám “pháo binh” này tồn tại, cho dù là người Thổ Phiên trên thành lâu Liên Vân Bảo.

Ầm ầm ầm!!!

Ầm ầm ầm!!!

Loạt đạn pháo bắn ra, Lý Tự Nghiệp rơi vào trong mưa tên quơ mạch đao, quay đầu liếc mắt một cái, cảm thấy mừng rỡ:

- Xông lên! Các huynh đệ, pháo nổ rồi!

Phía trên thành lâu Liên Vân Bảo, thủ tướng quân Thổ Phiên A Bố Trát đột nhiên cảm thấy thành lâu rung lên, bụi mù bay lên đầy trời, hẳn run rẩy trong lòng một chút, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy sau lưng trận hình đông nghìn nghịt như kiến thề sống chết chém giết về phía trước của quân Đường, một con rồng vàng cuộn tới!

Tường thành rung động ong ong, rầm rầm rầm!

Vài tiếng nổ lớn liên tiếp qua đi, tường thành bị bắn sập vài chỗ, lộ ra đất đá nhe răng nhếch miệng bên trong. Một bóng ma che khuất đỉnh đầu A Bô Trát. Hắn ngẩng đầu nhìn lại theo bản năng, một khối đá nặng hơn mười cân vù vù bay lướt qua đầu hắn, nháy mắt liền rơi vào phía sau tường thành, đập vào nơi nào đó trong thành răng rắc rên rỉ văng tung tóe.

Thứ quỷ quái!

A Bô Trát hút một ngụm khí lạnh, đồng tử co rút nhanh. Mà không chờ hắn phản ứng lại, tiếng nổ vang ầm ầm liên tục không ngừng như đã nghiền nát quét ngang thành lâu Liên Vân Bảo!

Máu tươi văng khắp nơi, bụi mù tứ tung, người hô ngựa hí, trời đổ sập xuống!

A Bô Trát lạnh lẽo trong lòng một trận, đặt móng ngồi lên thành lâu, loan đao trong tay keng một tiếng rơi trên mặt đá.

Thế này còn đánh như nào? Quân Đường sao có được vũ khí rung trời thế này!?

288. Chương 273: Vương Phi Tiểu Bội Luật Xinh Đẹp

Nhưng uy lực lớn của pháo ngày hôm nay, chỉ có thể dùng bể gãy nghiền nát để hình dung. Sau một lượt pháo qua, tường thành Liên Vân Bảo tán loạn, lộn xộn, lung lay sắp đổ.

Tiểu Duệ hưng phấn phân phó Ca Thư Hàn, để tạm thời đình chỉ bắn pháo ra, đạn pháo nặng không dễ mang theo, vẫn nên tiết kiệm một chút thì tốt. Dù sao, chiến dịch chinh phạt Tiểu Bội Luật vừa mới nổ ra.

Đây là một trận chiến đầu, nhất định phải thắng.

Nếu thất bại, quân Đường cũng chỉ có thể táng thân toàn bộ trên bãi cát trước Liên Vân Bảo này, biến nơi này thành phần mộ viễn quân Đại Đường lớn nhất.

Tiểu Duệ ra sức chạy qua, đoạt dùi trống trong tay sĩ tốt, ra sức đánh vang trống trận, tiếng thùng thùng nổi lên.

Đã qua khỏi sườn dốc, Lý Tự Nghiệp quay đầu lại rống giận một tiếng:

- Quang Bật, hỏa khí.

Sĩ tốt quân Đường đông nghìn nghịt đột nhiên tản ra, trận hình chỉ hơi bối rối. Mà quân Thổ Phiên phòng thủ trên thành lâu bởi vì pháo bắn, trong lòng đã sớm lạnh lẽo một nửa, sĩ khí giảm đi, vũ tiễn và cây lăn phòng thủ cũng yếu bớt đi rất nhiều.

Thừa dịp lúc này, rất nhiều cung nỏ thủ thuận bài thủ quân Đường xông tới dưới thành Liên Vân Bảo, chui vào hố sâu bị pháo bắn phá.

“Thùng thùng thùng” tiếng trống vang lên.

1000 hỏa khí thủ được đám quân đi trước bảo vệ đột nhiên lộ người ra, động tác đều nhịp nhàng cùng bước ra khỏi hàng, giơ tên lửa lên, đợi tiếng kèn thứ hai vang lên, tên lửa bay lên đầy trời.

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng ong kỳ lạ, đám sĩ tốt Thổ Phiên ngửa mặt lên trời nhìn thấy một mảnh sắc vàng lóng lánh. Đó là cái gì? Một đám điểm đen trong ánh lửa bức người chen chúc nhau mà đến, còn phát ra tiếng vang thử thử.

Ánh lửa bay nhanh, hóa thành hoa hồng phần phật trên đỉnh đầu người Thổ Phiên. Người Thổ Phiên có mặt hoảng sợ kêu to:

- Tiến.

Ngửa mặt lên trời đồng tử cùng nhau kinh sợ thu nhỏ lại, không ngờ là tên lửa che trời phủ đất.

- Chú ý, chú ý, tản ra, tản.

Tiếng hô kinh hoảng qua đi, lập tức là tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, ánh lửa ngút trời bùng lên trên người đám sĩ tốt Thổ Phiên trong Liên Vân Bảo. Đám sĩ tốt gào góc thảm thiết, có người tràn xuống từ trên thành lâu, mà bối rối rơi xuống dưới thành, hóa thành một đám tro tàn.

- Xông, giết.

Sau khi kết thúc một lượt tên lửa, hỏa khí thủ liền nhanh chóng triệt thoái về phía sau, nhường cho đám mạch đao thủ đội quân chủ lực công thành nhanh bước chân, giống như hổ lang mang theo gỗ công thành, rầm rầm nhằm phía cửa.

Quân Thổ Phiên phòng thủ ra sức bắn ra mưa tên dày đặc, tiếng sĩ tốt quân Đường kêu thảm thiết không ngừng dưới thành

Dù sao trong Liên Vân Bảo có quân đội Thổ Phiên hơn vạn người phòng thủ, cũng không dễ dàng công phá như vậy. Ca Thù Hàn quan sát tình hình chiến tranh, đột nhiên vùng vẫy quân kỳ.

Đá ném cực lớn, đạn pháo lại một lần nữa dùng thế vạn quân lôi đình nện thật mạnh lên tường thành, cả đoạn tường thành đều rơi vào chấn động, chỗ trúng đạn xuất hiện vết rách vỡ thật lớn gạch đá rơi xuống không ngừng. Người Thổ Phiên đều mất can đảm, quân Đường đang tiến công thì đao thương cùng kêu, tiếng giết rung trời.

Huyết chiến vẫn tiếp tục đến lúc chạng vạng, ánh đao chớp động, quân An Tây xông lên tường thành vật lộn cùng một chỗ với binh lính Thổ Phiên, muôn hình muôn vẻ chẳng phân biệt được địch ta. Giống như mùa thu lá rụng từ trên tường cao rơi xuống, hai bên chiến đấu đều dùng mãnh hung hãn, thi thể phía trước ngã xuống rồi, dũng sĩ phía sau đi lên tiếp, một vòng lặp lại lưu lại thi thể chồng chất như núi.

Máu tươi nhuộm đỏ thành lâu Liên Vân Bảo, không khí tràn ngập mùi máu tanh khiến người ta nôn mửa. Dưới ánh trăng thê lương, Tiêu Duệ yên lặng đứng dưới sân trống, mạnh mẽ nhìn xuống sự ghê tởm trong lòng, quay đầu nhìn về phía vương thành Tiểu Bột Luật.

Dưới ánh trăng vẫn mơ hồ thấy được sương khói, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng đao thương va chạm và tiếng kêu thảm thiết rít gào.

Lý Quang Bất nắm trường thương trong tay, nhảy xuống từ trên đường dốc, hơn trăm tên quân lính An Tây đằng đằng sát khí theo sát phía sau.

- Quận Vương, một trận chiến này, quân ta giết sáu ngàn quân Thổ Phiên, bắt giữ ngàn người, số còn lại chạy trốn, ngựa hơn ngàn thất, quân tư khí giới không thể đếm. Tự Nghiệp mang đội mạch đao đuổi giết tàn binh Thổ Phiên.

Lý Quang Bất xúc động nói.

Tiêu Duệ gật đầu, đột nhiên trong lòng ngưng lại, cúi đầu nói:

- Quang Bất, tình huống thương vong của quân ta như thế nào?

Lý Quang Bất khẽ mỉm cười:

- Xin Quận Vương yên tâm, quân ta có pháo trợ trận, lòng quân Thổ Phiên dao động rét lòng mất mật, quân ta thương vong chẳng qua ngàn người.

Tiêu Duệ thở phào một cái. Lấy cái giá thương vong ngàn người lấy được Liên Vân Bảo, tiêu diệt đánh tan hơn vạn quân mã Thổ Phiên, đã xem như toàn thắng, so với kết quả chiến đấu hãn mong đợi còn tốt hơn một chút.

- Quận Vương.

Phong Thường Thanh vội vàng mang theo quân tào liên quan chạy xuống từ Liên Vân Bảo, mừng rỡ nói:

- Quận Vương, quân ta thu được vô số lương thảo cấp dưỡng, đủ chống đỡ hơn nửa năm dùng binh của quân ta.

Tiêu Duệ quay đầu liếc Phong Thường Thanh một cái, gật đầu cười, lại quay đầu cất cao giọng nói:

- Quang Bật, truyền quân lệnh, nhanh chóng triệu Lý Tự Nghiệp trở về. Về phần giặc Thổ Phiên cùng đường, thì mặc cho bọn họ trốn về Thổ Phiên đi thôi.

Lý Quang Bật đáp lời một tiếng, dẫn người nhanh chóng rời đi.

- Thường Thanh, nơi này còn cách vương thành Tiểu Bật Luật xa không?

Tiêu Duệ trầm ngâm nói.

- Hồi bẩm Quận Vương, đại khái hai ngày lộ trình. Quận Vương, quân ta lấy Liên Vân Bảo, người Tiểu Bật Luật đã mất đi cái chốn. Dưới đại thắng, sĩ khí quân ta tăng vọt, không tới mấy ngày sẽ bình định Tiểu Bật Luật.

Thần sắc Phong Thường Thanh dần dần bình tĩnh trở lại, khom người trả lời.

Tiêu Duệ không đổi sắc mặt, đột nhiên đi về phía quân doanh phía sau. Hấn chán ghét mùi máu tanh quá nặng trong Liên Vân Bảo, để cho người hạ trại trên sa mạc, cũng không chuẩn bị vào Liên Vân Bảo.

- Thường Thanh, tiếp nữa, chỉnh lý toàn quân, bổ sung trang bị cấp dưỡng. Từ giờ tới sáng, đại quân vào thẳng vương thành Tiểu Bật Luật.

Tin tức quân Thổ Phiên Tiểu Bật Luật dựa vào gần như toàn quân bị diệt dưới sự tiến công của quân Đường, Liên Vân Bảo rơi vào tay quân Đường rơi vào bên trong vương thành Tiểu Bật Luật. Người Tiểu Bật Luật từ vương công quý tử cho tới dân chúng bình dân lập tức rơi vào trong sự lo sợ bất an. Cảm giác lo sợ không yên thật lớn lây lan tất cả người Tiểu Bật Luật giống như ôn dịch, vương thành Tiểu Bật Luật rơi vào trong mây đen sương mù.

Sắc mặt Tiểu Bật Luật Vương Tô Thất Lợi trắng bệch ngồi trên vương tọa xanh vàng rực rỡ của mình, mắt nhìn vắn vớ quần thần sắc mặt bất an chia ra hai bên đại điện hoàng cung, trong lòng trống rỗng.

Nguyên bản trong mắt Tô Thất Lợi, triều đình Đại Đường chắc chắn sẽ không trèo đèo lội suối xa ngàn dặm tới chinh phạt Tiểu Bật Luật. Có Thông Lĩnh hiểm trở ngăn cách, ngay cả quân Đường chinh phạt cũng có người Thổ Phiên chống cự thay. Nhưng nào biết, không ngờ Đại Đường không tiếc lao sư động chúng phái mấy vạn người, hơn nữa còn có được hỏa khí thần bí khiến người ta hồn bay lạc phách. Người Thổ Phiên thảm bại chạy trốn, cục diện còn lại khiến người Tiểu Bật Luật đối mặt và kết thúc như thế nào?

Đối với chuyện Tô Thất Lợi bỏ Đường đầu phục Thổ Phiên, kỳ thật bên trong Tiểu Bật Luật cũng có tranh luận nào đó, nhưng dưới sự uy hiếp của vương quyền và cường quyền Thổ Phiên, phần lớn các quý tộc nắm ý kiến phản đối thông minh lựa chọn trầm mặc. Hiện giờ Đại Đường cử đại binh chinh phạt, người Thổ Phiên thua tan tác hoảng sợ chạy trốn trở về, tiếng động phản đối bên trong Tiểu Bật Luật lại xuất hiện.

Chỉ có điều, việc cấp bách nhất hiện tại chính là, Tiểu Bật Luật lập tức đối mặt với quân đội Đại Đường hùng hục lửa giận, mất nước diệt chủng ngay trong khoảng khắc.

- Các người.

Tô Thất Lợi mệt mỏi mà vô lực, trong lòng vô cùng thê lương.

Mọi người vẫn đều duy trì trầm mặc khác thường.

Hiện giờ, còn có thể thế nào? Chiến? Đó là chê cười, người Thổ Phiên dũng mãnh còn không phải đối thủ quân Đường, huống chi là Tiểu Bật Luật chỉ nắm giữ mấy ngàn quân, bỏ nước mà chạy, có thể chạy đi nơi nào? Tất cả dấu hiệu cho thấy, đối diện trực tiếp với sát khí của quân Đường, hơn mười tiểu quốc ai dám tiếp nhận bọn họ?

- Vương, kể sách hiện giờ, chỉ có đầu hàng Đại Đường, có lẽ Tiểu Bật Luật còn một con đường sống.

Một giọng nói dịu dàng quyền rũ phát ra từ sau điện, một mỹ phụ trung niên dung mạo cực kỳ xinh đẹp đáng người cực kỳ nóng bỏng chậm rãi đi ra, đúng là Vương Phi Điệp Thất Lý của Tiểu Bật Luật. Gả vào Tiểu Bật Luật đã hơn mười năm, trước khi con gái Đỗ Tấn Tướng Quốc Thổ Phiên gả vào Tiểu Bật Luật, nàng là đệ nhất mỹ nhân Tiểu Bật Luật không cần tranh luận.

Trên khuôn mặt diễm lệ của Thất Lý hiện ra trào phúng nhàn nhạt, đi một bước tới Tô Thất Lợi, tóc dài màu vàng lác lác theo eo lưng của nàng. Man váy hoa lệ kia căn bản không che phủ được sóng lớn phấp phồng trước ngực, không ngờ trong ánh mắt màu lam nhạt có chút vui sướng khi người gặp họa.

- Vương phi.

Tô Thất Lợi đột nhiên có chút hổ thẹn, cúi thấp đầu xuống.

Từ lúc Thổ Phiên đưa con gái Đỗ Tấn tới, hẳn liền mê cô gái Thổ Phiên kia thần hồn điên đảo, cả ngày ẩm yếm ca múa với nàng, gần như ngày ngày cuồng hoan. Kỳ thật dung mạo con gái Đỗ Tấn không đẹp bằng Điệp Thất Lý, nhưng nàng thắng ở tuổi trẻ, vả lại trong lúc giường chiếu có một phen phong tình khác.

- Vương thân ái, còn do dự cái gì? Nhanh chóng chuẩn bị châu báu vàng bạc, đưa tới doanh trại quân Đường, xin hàng đi.

Thất Lý bĩu môi nói, Tô Thất Lợi vắng vẻ nàng đã lâu vì cô gái Thổ Phiên kia, trong lòng nàng thật ra có vài phần oán giận.

- Còn có, cô gái Thổ Phiên kia không thể lưu.

Điệp Thất Lý nói nhàn nhạt:

- Nếu lưu lại, đại quân Đại Đường...

- Đưa nàng trở về Thổ Phiên đi thôi.

Trong mắt Tô Thất Lợi phát ra một chút không nỡ, lắc đầu thở dài.

- Trở về? Nàng còn muốn trở về? Nàng là đầu số tai họa của Tiểu Bội Luật chúng ta. Vương thân ái, ta đã sai người giết nàng.

Điệp Thất Lý đột nhiên âm trầm nói, eo lưng dựng thẳng lên.

Tô Thất Lợi giận giữ, bỗng nhiên chỉ Điệp Thất Lý run giọng nói:

- Bà già thối, người dám làm vậy sau lưng ta.

- Giết thì giết rồi, còn có thể làm gì ta? Dù sao, đại quân Đại Đường đến đây, chúng ta cũng chỉ còn đường chết.

Điệp Thất Lý không e ngại đứng ở nơi đó, liên tục cười lạnh.

289. Chương 274: Âm Mưu Hay Là Mưu Sát

“Chiến hỏa” giữa Vương và Vương Phi, các quý tộc quần thần Tiểu Bội Luật nhìn như không thấy. Ở giây phút sống còn người Thổ Phiên chạy tán loạn, đại quân Đại Đường áp sát, vương quyền Tiểu Bội Luật thùng rỗng kêu to. Mà trên thực tế, người Hồ các nước Thông Lĩnh căn bản không có truyền thống tôn sùng huyết mạch vương thất gì, chẳng qua là lực lượng ai lớn người đó là Vương.

Bởi vì Tô Thất Lợi sai lầm đầu nhập Thổ Phiên, đưa Tiểu Bội Luật tới họa mất nước diệt tộc, ở trong lòng quý tộc Tiểu Bội Luật, hẳn tương đương với một tội nhân. Nếu không phải quân Đường đã tới gần vương thành Tiểu Bội Luật, các quý tộc đã sớm phản Tô Thất Lợi.

- Cốc Lý tướng quân.

Điệp Thất Lý đột nhiên quay đầu cười nói.

Một người đàn ông dáng người hùng tráng hiên ngang bước ra, hơi khom người:

- Vương Phi.

Cốc Lý là quý tộc lớn nhất của thế lực Tô Thất Lợi ở Tiểu Bội Luật, nắm giữ phần lớn vệ đội vương quốc ngàn người của Tiểu Bội Luật, cho dù là Tô Thất Lợi, cũng sợ hắn vài phần.

Điệp Thất Lý mỉm cười đi tới, không ngờ ngay trước mặt Tô Thất Lợi và mọi người, cười quyền rũ tựa lên vai Cốc Lý, lăm bắm nói:

- Cốc Lý tướng quân, không phải ngài vẫn có lòng với ta sao? Hôm nay, ngài giết Tô Thất Lợi, ngài và ta rời thành quy hàng Quận Vương Tĩnh Nan Đại Đường, tương lai, ngài làm Vương của Tiểu Bột Luật, ta làm Vương Phi của ngài...

Cốc Lý cười ha ha, mê đắm mà nắm bộ ngực đầy đặn của Điệp Thất Lý một phen, tham lam hít dài một tiếng, đột nhiên nhẹ nhàng đẩy Điệp Thất Lý mặt nhăn như tơ ra, đi nhanh tới, cười lạnh nói:

- Vương của ta, ngài tự mình tự sát hay là để Cốc Lý động thủ đây?

Một đám quần thần Tiểu Bột Luật yên lặng không nói. Điệp Thất Lý xã giao mờ ám với Cốc Lý đã lâu, gần như bắt đầu cùng lúc với cô gái Thổ Phiên đó tới. Hai người lựa chọn lúc này chuẩn bị xử lý Tô Thất Lợi, chỉ sợ cũng là dự mưu đã lâu.

Mặc dù ở ngoài dự đoán, nhưng ở bên trong tình lý.

Chỉ có Tô Thất Lợi dường như vẫn chưa hay biết gì, thấy Điệp Thất Lý không ngờ chui vào lòng Cốc Lý trước mặt mọi người, Tô Thất Lợi liền hiểu được kết cục của mình hôm nay sẽ rất bi thảm. Đại thế đã mất, vô lực xoay chuyển trời đất.

- Nữ nhân vô sỉ, người đáng chết!

Sắc mặt Tô Thất Lý trắng bệch, thay đổi lớn liên tiếp khiến hắn không biết theo ai, trong lòng run rẩy bối rối, liền phần nộ cũng mất đi khí lực, hắn quơ cánh tay, vô lực ngồi xuống.

- Người đi chết đi...

Sắc mặt Điệp Thất Lý đỏ lên, cảm giận hô một tiếng.

Cốc Lý cười lạnh, bỗng nhiên rút loan đao ra, tiến lên ra sức vung lên, ánh đao lóe ra máu văng khắp nơi. Ngay cả một tiếng kêu thảm Tô Thất Lợi cũng không kịp phát ra, đã bị chém bay đầu.

Trong khi máu tươi phun trào, cái đầu tràn đầy kinh hãi đan xen mang theo vết máu lẳng qua một bên vương tọa, trên mặt còn lưu lại biểu tình phức tạp bối rối, phần nộ và sợ hãi trộn lẫn một chỗ trước khi chết.

- Hí...

Mọi người ngơ ngác nhìn, cùng nhau hít một ngụm khí lạnh.

Cốc Lý nắm loan đao máu trong tay, giữa sự hộ vệ của mười mấy thị vệ, bước tới Điệp Thất Lý, đặc ý một tay ôm Điệp Thất Lý vào trong ngực, ánh mắt hung hăng quét lên mọi người có mặt:

- Tô Thất Lợi phản bội Đại Đường đầu nhập Thổ Phiên, đưa tới đại họa cho Tiểu Bột Luật, ta giết hắn, ta là Vương của Tiểu Bột Luật, các người, các người có phục không?

Người Hồ căn bản không có “phong tục” cô thần nghiệt tử gì, từ trước đến nay tôn trọng quy luật xã hội cá lớn nuốt cá bé. Thế lực Cốc Lý lớn nhất, hắn thay thế Tô Thất Lợi xưng Vương, không ai dám không phục. Kỳ thật, mọi người đã sớm chuẩn bị tư tưởng trong lòng, Cốc Lý muốn làm Vương của Tiểu Bột Luật, cũng không phải ngày một ngày hai.

Nhưng sau lưng Tô Thất Lợi có người Thổ Phiên dũng mãnh làm chỗ dựa, Cốc Lý vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hiện giờ người Thổ Phiên thua chạy, cơ hội hắn chờ đã đến, làm sao có thể bỏ qua.

Cho nên, lúc người Thổ Phiên thảm bại, kết cục Tô Thất Lợi chắc chắn tử vong.

- Tham kiến Vương của ta.

Các quý tộc quần thần Tiểu Bột Luật phủ phục trên mặt đất, cao giọng hô. Cốc Lý ôm Tân Vương Phi xinh đẹp cười loạn âm ỉ, nước miếng văng khắp nơi. Nhưng tiếng cười của hắn còn chưa bình ổn, lờ lờ nghe ngoài thành truyền đến một tiếng nổ kinh thiên.

Oanh! Trên cột trụ điêu khắc hoa văn tinh mỹ của hoàng cung Tiểu Bội Luật, một chút bụi đất xôn xao rơi xuống.

Cửa vương thành Tiểu Bội Luật mở rộng, Cốc Lý và Điệp Thất Lý mang theo đầu Tô Thất Lợi, dẫn một đám quý tộc Tiểu Bội Luật run rẩy, không yên đi ra khỏi thành đầu hàng. Điều này làm cho Tiêu Duệ có chút không ngờ, quân Đường đã làm tốt chuẩn bị công thành, nhưng ai ngờ Ca Thư Hàn vừa mới cho người bắn một pháo ngoài vương thành Tiểu Bội Luật, người Tiểu Bội Luật liền vội vã mở thành đầu hàng.

Hơn nữa, không ngờ còn chủ động xử lý Tiểu Bội Luật Vương, dâng đầu lên.

Đám binh lính quân An Tây đông nghìn nghịt áo giáp sáng rõ đàng đàng sát khí vây quanh vương thành Tiểu Bội Luật. Sắc mặt Cốc Lý và Điệp Thất Lý hơi tái nhợt, thật cẩn thận đi tới giữa hai bên quân sĩ Đại Đường như lang như hổ, liếc mắt một cái liền thấy Quận Vương Tĩnh Nan Đại Đường Tiêu Duệ, thống soái cao nhất của quân Đường lẫm nhẫm đứng dưới tinh kỳ pháp phối được phần lớn tướng lĩnh quân Đường hộ vệ trong đó.

Cốc Lý đi tới gần, phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất, các quý tộc Tiểu Bội Luật phía sau cũng yên lặng quỳ xuống.

- Quận Vương Đại Đường điện hạ tôn quý, tiểu nhân Cốc Lý, tâu Vương Tiểu Bội Luật. Tô Thất Lợi phản bội Đại Đường đầu nhập vào Thổ Phiên, phạm tội rất nặng, nay chúng tiểu nhân đã chém giết hắn, đầu ở nơi này, dâng ra...

Cốc Lý nằm sát trên mặt đất, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái nói thêm một số lời thề trung thành Đại Đường không phản loạn.

Tiêu Duệ lạnh lùng nhìn quý tộc Tiểu Bội Luật thừa dịp loạn thế chỗ trước mắt này, ánh mắt lóe ra, không ai biết hắn suy nghĩ cái gì. Thật lâu sau, hắn mới thản nhiên cười:

- Đứng lên đi, chỉ cần sau này các ngươi có thể quy thuận Đại Đường, hoàng đế Đại Đường bệ hạ của ta là Thiên Khả Hãn... tự nhiên chuyện cũ sẽ bỏ qua. Nếu không, đại quân tới chỗ gà không tha, các ngươi nên nghĩ tới làm gương.

Cốc Lý âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, liên tục xưng phải.

Tiêu Duệ nói xong, phát hiện cô gái xinh đẹp bên cạnh đột nhiên quăng tới một mị nhãn mờ ám, trong lòng vừa động.

- Cô gái này là người phương nào?

Tiêu Duệ chỉ tay vào Điệp Thất Lý vừa mới đứng dậy theo Cốc Lý, đã biết còn hỏi.

Cốc Lý ngẩn ra, còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy Điệp Thất Lý cười quyền rũ đi đến bên người Tiêu Duệ, giọng nói nũng nịu chọt lọt vào tai Tiêu Duệ:

- Tiểu nữ tử chính là Vương Phi Tiểu Bội Luật Điệp Thất Lý, tiểu nữ tử bái kiến Quận Vương điện hạ.

Điệp Thất Lý duyên dáng hành lễ với Tiêu Duệ.

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười cổ quái, đột nhiên lấy tay bắt lấy cánh tay đầy da của Điệp Thất Lý:

- Ngươi là Vương Phi của Tân Vương hay là Vương Phi của Cựu Vương?

- Ta...

Dưới chân Điệp Thất Lý vừa trượt, liền ngã vào trong lòng Tiêu Duệ, mà trong nháy mắt thân thể đầy đặn này dán vào ngực hắn, bên tai hắn truyền đến tiếng nỉ non nhẹ nhàng mà tràn đầy hấp dẫn của Điệp Thất Lý:

- Ta hiện tại là của Quận Vương...

Tiêu Duệ nhú mảy, nâng Điệp Thất Lý một phen. Bộ ngực sữa của Điệp Thất Lý hơi phập phồng, ngửa đầu nhìn Quận Vương người Đường anh tuấn gần trong gang tấc trước mặt này, khóe miệng phát ra một tiếng nỉ non nhẹ nhàng.

Tiêu Duệ thâm cười lạnh trong lòng, liếc Cốc Lý một cái, thấy hận ý và phần nộ biểu lộ ra trong mắt Cốc Lý, không khỏi cười ha ha, không ngờ ôm Điệp Thất Lý vào ngực:

- Vào thành!

Đêm dài nặng nề, vương thành Tiểu Bội Luật mùa hạ tĩnh mịch không lời. Trong thành tối đen, không có người Tiểu Bội Luật nào, bất luận là quyền quý hay là bình dân, đều đóng cửa không ra, trong lòng bất an không yên. Ngoài thành có vô số quân Đường vây thành, vận mệnh tiền đồ của Tiểu Bội Luật chưa biết, trong lòng người Tiểu Bội Luật tất nhiên là lo sợ không yên.

Chỉ có trong vương cung Tiểu Bội Luật đèn đuốc sáng trưng.

Thảm màu đỏ thẫm trải dài từ cửa cung tới dưới vương tọa, trong đại điện trống rỗng chỉ có Tiêu Duệ sắc mặt thản nhiên, cùng với Vương Phi Tiểu Bội Luật Điệp Thất Lý trang điểm xinh đẹp phủ phục dưới hai gối hần chờ hần sủng hạnh.

Tuy rằng Điệp Thất Lý đã ba mươi, nhưng đúng là sinh ra một thân đủ quyến rũ, vả lại dung mạo không thua gì thiếu nữ. Trong lòng nàng cất dấu chờ mong nào đó. Nàng tin tưởng, chỉ cần Thống soái Đại Đường tuấn mỹ trước mặt này đồng ý lên giường của mình, nàng có thể khiến hần mê luyến bản thân.

Mà chỉ cần có thể được Quận Vương Đại Đường sủng hạnh, tiếp theo nàng...

Nhưng nàng đợi hồi lâu, làm tốt hết thủy chuẩn bị, lại thủy chung không thấy Tiêu Duệ động một ngón tay tới mình.

- Điện hạ, đêm đã khuya, để ta hầu hạ đại nhân đi ngủ.

Điệp Thất Lý nhỏ giọng nói, đứng dậy bộ ngực đầy đặn dựng thẳng, đi tới phía sau Tiêu Duệ, nâng tay mát xa bảo vai cho hần.

Tiêu Duệ không nói gì thêm, chỉ khoát tay áo:

- Dừng tay.

Ngoài cung điện đột nhiên truyền đến tiếng can qua lẫn lộn, tiếp đó là tiếng vó ngựa tiếng bước chân loạn bậy.

Phong Thường Thanh mang theo vài sĩ tốt bước tới đại điện, quăng cái nhìn hiếu ý qua Tiêu Duệ, sau đó khom người cất cao giọng nói:

- Quận Vương, Cốc Lý dẫn quân phản loạn, ý đồ ám sát Quận Vương, đã bị Lý Tự Nghiệp tướng quân bắt! Đám phản quân còn lại, hoảng sợ chạy trốn ra khỏi thành, Lý Quang Bật tướng quân đang dẫn quân truy kích và tiêu diệt.

Khóe miệng Tiêu Duệ nở nụ cười, bỗng nhiên đứng dậy, gỡ đôi tay mềm mại của Điệp Thất Lý ra, đi nhanh ra ngoài điện, nhìn không nhìn lại Điệp Thất Lý trợn mắt há mồm trong phòng.

Cốc Lý bị buộc chặt trên thành lâu, bị một đám quân binh An Tây hung mãnh trông coi chặt chẽ, bị ai nhìn lên bầu trời Tiểu Bội Luật đầy sao. Hiện giờ hần còn không biết, chỉ đợi đến sáng sớm, sinh mạng của hần đã đi tới cuối cùng.

Cho tới bây giờ, hần thủy chung cũng không nghĩ được rõ, vì sao Quận Vương Đại Đường muốn bắt hần, còn sắp xếp cho hần một tội danh ám sát. Ám sát Tiêu Duệ? Đây không phải là tội chết sao? Trừ phi Cốc Lý điên rồi, cho dù Điệp Thất Lý đàn bà phong tao kia đầu nhập vào trong lòng Thống soái Đại Đường, nhiều lắm là lửa ghen trong lòng hần âm thầm căm tức hai tiếng, không dám tranh nữ nhân với Quận Vương Đại Đường.

Nhưng đêm nay hần đang ở trong nhà cân nhắc suy nghĩ, lại bộ một đám quân tốt Đại Đường như lang như hổ bắt lại. Ngay sau đó vệ đội Tiểu Bội Luật Vương liền bị quân đội Đại Đường vây công, một bộ phận bị

chém giết ngay tại chỗ, một bộ phận chạy ra khỏi thành không biết tung tích. Chắc chắn, cũng sẽ không tránh được quân Đường truy kích đi?

Bên tai truyền đến tiếng nói khe khẽ của quân tốt Đại Đường, Cốc Lý hoảng sợ, trong lòng lập tức cực kỳ tuyệt vọng, đừng quân rối loạn một trận, không ngờ tiểu ra quân: hay là, quân Đường căn bản không có ý tiếp nhận đầu hàng?

290. Chương 275: Thành Tân Đường

Mặt trời chói chang treo cao, phía trên Thông Lĩnh mùa hạ, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch thật lớn. Ban đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, mà ban ngày thì cực kỳ oi bức. Tiêu Duệ đứng trên cửa hoàng cung Tiểu Bật Luật cao cao tại thượng, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Phong Thường Thanh:

- Quận Vương, toàn bộ vệ đội vương quốc Tiểu Bật Luật bị tiêu diệt, Cốc Lý đã chết, quý tộc Tiểu Bật Luật còn lại...

- Giết một người răn trăm người là được, không thể lạm sát kẻ vô tội.

Tiêu Duệ khoát tay áo.

Đúng như dự đoán trước khi chết của Cốc Lý, Tiêu Duệ cũng không có chấp nhận suy nghĩ đầu hàng của Tiểu Bật Luật. Hoặc là nói, dụng ý của hắn rất đơn giản, giết gà dọa khỉ, trực tiếp diệt Tiểu Bật Luật thì uy với các nước chư Hồ Thông Lĩnh. Nói cách khác, hắn muốn trực tiếp nhét Tiểu Bật Luật vào bản đồ Đại Đường, thiết lập chi nhánh quân chính phủ Đô hộ An Tây Đại Đường ở nơi này, còn có... di dân!

Chư Hồ Thông Lĩnh cùng chư Hồ Tây Vực có chỗ khác nhau, bởi vì nơi này hiểm yếu đường xa, đám Hồ quốc khi thì phụ thuộc, khi thì phản bội, qua lại giữa người Thổ Phiên, Đại Đường và Đại Thục. Nếu muốn ngăn cản bước chân của người Đại Thục đối với Tây Vực, nếu muốn thật sự làm cho những nước nhỏ ở Thông Lĩnh xưng thần tiến cống lâu dài, Đại Đường phải thành lập thể lực và lực lượng thống trị của mình ở trên Thông Lĩnh.

Nếu không, chỉ dựa vào cái gọi là thiên uy, rất không đáng tin.

Mà mảnh đất Đại Đường phải thành lập thể lực ở Trung Á, Tiểu Bật Luật là lựa chọn tốt nhất. Thứ nhất là vì vị trí địa lý và giá trị chiến lược của nó, thứ hai là bởi vì quanh nó rất nhiều nước nhỏ, Đại Đường đặt chân chỗ này, lực ảnh hưởng lớn nhất.

Mà để đạt tới mục tiêu kinh sợ và quản lý lâu dài, chỉ đóng quân thôi không quá thực tế: núi cao đường xa, quân phí tiếp tế tiếp viện rất khó khăn, nhất định không có khả năng đóng nhiều quân. Cho nên, sau khi suy nghĩ thật lâu, trước khi xuất chinh Tiểu Bật Luật, Tiêu Duệ liền ra quyết định di dân Thông Lĩnh, cải tạo Tiểu Bật Luật thành nơi tụ cư của người Hán.

Quân Đường đóng quân dựa vào người Hán định cư, không chỉ có không có vấn đề về tiếp viện, ngay cả vấn đề nguồn mộ lính cũng được giải quyết.

Tạo ra một “quốc gia” nhỏ của người Đường phía trên Thông Lĩnh, quân đội và chính trị cùng nhau, sẽ sinh ra kinh sợ thật lớn đối với chư Hồ Thông Lĩnh. Mà ngay cả khi bọn họ sinh ra lòng phản loạn, muốn lấy Tiểu Bật Luật cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Mà chỉ cần Đại Đường khống chế vùng Thông Lĩnh Trung Á chặt chẽ trong tay, mưu đồ tiến quân của người Đại Thục không thể triển khai. Ít nhất, thể lực này sẽ không tiến vào rất nhanh, trực tiếp sinh ra uy hiếp đối với biên giới Tây Vực và Đại Đường.

Sau đại thắng Liên Vân Bảo, Tiêu Duệ vừa dâng tấu về Trường An, vừa phát xuống mệnh lệnh với 2 vạn lưu dân Trung Nguyên tập kết tốt tại Khách Thập, chắc chắn lúc này, dòng người di dân khổng lồ đã trên đường tiến lên núi.

Tuy rằng Tiểu Bật Luật này ở chỗ cao nguyên, nhưng xung quanh không thiếu đất hoang và bãi cỏ màu mỡ. Nơi này hoang vắng, hơn hai vạn di dân tiến vào Tiểu Bật Luật, chắc hẳn sinh tồn tuyệt đối không phải vấn

đề quá lớn. Vấn đề lớn nhất là, số lượng lớn di dân tiến vào, lại thêm đại quân Đại Đường tiêu hao, lương thực và tài nguyên Tiểu Bột Luật dự trữ sẽ bị tiêu hao rất nhanh.

Trong mắt Tiêu Duệ, vấn đề này cũng không khó giải quyết. Tiểu Bột Luật không gánh vác được gánh nặng như vậy, nhưng không phải xung quanh còn có hơn mười nước Hồ sao. Cho nên gần như cùng lúc giết Cốc Lý, tiêu diệt quân đội Tiểu Bột Luật Tiêu Duệ liền phái người phân phó chư Hồ Thông Lĩnh, “mời” Vương hoặc là thành chủ của bọn họ tiến tới vương thành Tiểu Bột Luật.

Kỳ thật, ngay khi quân Đường lấy Liên Vân Bảo, lúc tiêu diệt người Thổ Phiên, nước nhỏ xung quanh như Thổ Hòa La, Kiến Đà La sớm thất kinh, chuẩn bị tiến tới gặp Thống soái Đại Đường bất cứ lúc nào. Mà các nước Chiêu Vô Cửu Tính quốc xa hơn, cũng đều phái ra thám mã quan sát tình hình chiến đất bên ngoài Tiểu Bột Luật, tin tức người Thổ Phiên thất bại hoàn toàn, quân báo quân Đường thần uy vô địch, rất nhanh liền đặt lên bàn quốc vương các nước.

=====

Một tháng sau.

Thổ Hòa La Diệp Hộ Thất Lý Già La, Quốc Vương Sư Quốc A Nạp Lộ cùng với các vị nhân vật thủ lãnh các nước Hồ Quốc Chiêu Vô Cửu Tính quốc, trước sau mang theo hậu lễ và cống phẩm đi vào vương thành Tiểu Bột Luật. Cống phẩm đối với hoàng đế Đại Đường không ít, vàng bạc châu báu tài vật đối với Quận Vương Đại Đường Tiêu Duệ này cũng không thiếu. Thậm chí, như Quốc Vương Mạc Nại của Khang Quốc trong Chiêu Vô Cửu Tính Quốc còn mang đến trăm mỹ nữ Khang Quốc, chuẩn bị tặng Tiêu Duệ.

Trời ngày càng nóng bức. Cửa vương cung Tiểu Bột Luật rộng mở, người ngồi ở bên trong vẫn ướt đầm mồ hôi như trước. Nguyên bản đại điện hoàng cung tĩnh lặng, hôm nay kín người hết chỗ, Vương giả người Hồ tề tụ ở giữa, tiếp nhận Tiêu Duệ mở tiệc chiêu đãi.

Tiêu Duệ không chỉ là Quận Vương Đại Đường, còn là thủ trưởng quân chính cao nhất ở vùng đất An Tây Đại Đường, mà đám Hồ quốc này, từ trước đến nay đều dưới sự lãnh đạo trực tiếp của phủ Đô hộ An Tây. Mà hiện giờ từ phản bội lại trở về, kỳ thật trong lòng đám quốc vương này tràn ngập sự kinh hoàng. Không thần phục à? quân đội Đại Đường gần trong gang tấc, ra lệnh một tiếng mất nước diệt tộc chính là chuyện tình trước mắt, nhưng quy thuận trở lại, lại sợ triều đình Đại Đường tính sổ sau này.

Nhưng rất nhanh Tiêu Duệ liền xua tan lo âu của bọn họ, thanh minh triều đình Đại Đường bỏ qua chuyện cũ, hết thảy như cũ.

Nhưng trên yến hội, tiếp theo, Tiêu Duệ lại tuyên bố một tin tức làm cho bọn họ càng chảy mồ hôi lạnh thêm.

Tiêu Duệ liếc nhìn chung quanh, giọng nói nghiêm nghị:

- Các vị Đại vương, Tiểu Bột Luật phản bội Đại Đường, liên hiệp Thổ Phiên công giết quân đội Đại Đường ta trú đóng, nay đã bị đại quân Đại Đường tiêu diệt... Bởi vậy, triều đình Đại Đường ta quyết định di dân mấy vạn tới Tiểu Bột Luật, cũng thiết lập phủ Đô đốc Tân Đường ở Liên Vân Bảo, đóng quân hơn vạn...

- Di dân?

- Đóng quân hơn vạn...

Đám quốc vương người Hồ ngơ ngác nhìn nhau, nhỏ giọng nghị luận, trong lòng đều âm thầm phát ra hàn ý, đại khái hiểu được, hiện giờ Đại Đường không cho phép lưu lại cho các nước Thông Lĩnh bao nhiêu không gian phản loạn.

Kỳ thật hoàng đế Đại Đường phê chuẩn chỉ có 5000 ngạch đóng quân Tiểu Bột Luật, Tiêu Duệ cố ý nói ngoa, tự nhiên có chứa đựng ý uy hiếp.

- Các vị Đại vương, từ sau này, Tiểu Bột Luật không còn tồn tại nữa, mà cũng không còn vương thành Tiểu Bột Luật... Còn, chỉ có thành Tân Đường!

Tiêu Duệ chậm rãi tiến lên hai bước trên sân trống trong điện, ánh mắt mơ hồ có sát khí âm thầm đảo qua người các Vương trong điện:

- Các vị Đại vương sau này cần phải nhớ kỹ, thiên uy của Đại Đường, không thể phạm! Kẻ dám phạm thiên uy của Đại Đường ta, dù xa tất tru!

Tiêu Duệ vừa dứt lời, không khí trong điện lập tức ngưng trọng một lát. Không lâu, chư vương liền tỉnh hồn lại, đứng dậy, cùng nhau hành lễ xuống đất:

- Chúng ta thề sống chết quy thuận Đại Đường, tuyệt đối không phản loạn! Hoàng đế Đại Đường bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế!

Chư vương người Hồ này vốn là quỳ về phía Tiêu Duệ, nhưng Tiêu Duệ lại đột nhiên tránh qua, cũng không có thần nhiên tiếp nhận. Phong Thường Thanh đứng phía sau Tiêu Duệ thở dài trong lòng, tuy rằng Tiêu Quận Vương này trẻ tuổi, nhưng làm việc tàn nhẫn trầm ổn, làm việc cẩn thận, quả nhiên là làm cho người ta sinh ra kính sợ.

Tiêu Duệ nhớ rõ trong lịch sử ghi lại, Cao Tiên Chi chinh phục Thông Lĩnh, uy chấn Tây Vực, trở thành Thổ hoàng đế trên thực tế ở An Tây, không chỉ một lần nhận chư vương triều bái ở Quy Tư và Thông Lĩnh. Nhưng Tiêu Duệ cũng không cuồng vọng tới trình độ này, hoặc là nói, hắn vẫn duy trì ý nghĩ thanh tỉnh, hắn không muốn lưu lại nhược điểm gì khiến hoàng đế Đại Đường công khai xuống tay với hắn.

Tiêu Duệ tránh ra một bên, cũng hơi khom người về phía Trường An, cất cao giọng nói:

- Hoàng thượng ta thân là Thiên Khả Hãn...

Ngày 2 tháng 9 năm Khai Nguyên thứ 26, Tiểu Bật Luật chiếm cứ Thông Lĩnh hơn trăm năm hoàn toàn biến mất, mấy trăm người vương thất quý tộc bị quân Đường áp giải quay về nha môn phủ Đô hộ An Tây ở Quy Tư, vương thành Tiểu Bật Luật chính thức thay tên làm thành Tân Đường.

=====

Ngay khi Tiêu Duệ chinh phạt Tiểu Bật Luật, quân Đường giành được đại thắng ở Liên Vân Bảo, Lý Tông Lũng Hữu Đạo rốt cục vẫn kiềm chế không được, dẫn một vạn quân phản loạn ở Lương Châu, bên ngoài tự xưng 20 vạn, đánh cờ hiệu là thanh lọc sự già cỗi.

Cuối cùng Vương Trung Tự vẫn không thể ngăn cản bước chân Lý Tông khởi binh, ngay khi Vương Trung Tự âm thầm nuôi trồng thế lực của mình, kỳ thật nhất cử nhất động của hắn đều rơi vào trong mắt Lý Tông. Nhưng Lý Tông cũng không có động tới Vương Trung Tự, ngược lại vẫn duy trì trầm mặc khác thường. Chỉ có điều khi Vương Trung Tự có ý đồ phân hóa tướng lãnh tâm phúc của hắn, Lý Tông xuống tay quyết đoán, giam cầm Vương Trung Tự lại.

Một thế hệ danh tướng, công tước, Tiết độ sứ Lũng Hữu Đại Đường, thảm hại mà rơi xuống làm tù nhân của phản tặc.

Tin tức Lý Tông phản loạn nhanh chóng chấn động mãnh liệt trong triều dã. Nhưng so sánh với sự kinh hoàng của triều thần, biểu hiện bên ngoài của hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ ngoại dự đoán của mọi người. Hắn trấn thủ Trường An, trước sau phát ra hơn mười đạo thánh chỉ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tiêu Duệ, nếu Lý Long Cơ một lòng muốn bức Lý Tông phản, sao có thể không hoàn toàn chuẩn bị? Lý Tông vẫn quá non, hắn phán đoán thế cục sai lầm, nghĩ sai rằng Lý Long Cơ đã trầm mê trong tửu sắc ngu ngốc không chịu nổi.

Lý Long Cơ triệu tập mười vạn binh lực cả nước phân ba đường xuất phát tới Đồng Quan, mà cùng lúc đó, Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng được hoàng đế ra lệnh, dẫn 5 vạn quân Kiếm Nam Đạo nhanh chóng ra Kiếm Nam, tiến quân Lương Châu và Tần Châu, tạo thành bọc đánh từ phía sau đối với phản quân Lý Tông.

Quân Kiếm Nam Trịnh Lũng ra Hà Đông, ra Khánh Châu, ra Nguyên Châu đại quân ba đường hình thành thế vây quanh, toàn bộ con đường tiến công Trường An của Lý Tông bị phá hỏng, kết cục bại vong gần như đã định.

Nhưng mà, Lý Tông cũng không phải thẳng ngốc. Hắn khởi binh mưu phản, mưu cầu không chỉ một ngày, lần khởi sự này tất có nhân tố có được ăn cả ngã về không, nhưng mà chưa chắc đã không có nước cờ phía sau.

So sánh với Lý Tông coi thường Lý Long Cơ, Tiêu Duệ ôm cảnh giác thật sâu đối với Lý Long Cơ; giống như vậy, Lý Long Cơ cho rằng đã nắm giữ Lý Tông, Tiêu Duệ lại không có coi thường Lý Tông. Đáng tiếc, hiện tại Tiêu Duệ xa ở trên Thông Lĩnh, không có cách nào góp lời nhắc nhở hoàng đế Đại Đường.

Hoàng cung, Trường An.

Lý Long Cơ im lặng đứng ở cửa ngự thư phòng, nhìn về phía mái cong tường hồng cao lớn phía ngoài cửa cung xa xa. Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi xoay người lại, hỏi một câu với Cao Lực Sĩ về mặt kính cần:

- Lão già kia, có tin tức truyền đến từ bên Tiêu Duệ?

Cao Lực Sĩ gật đầu:

- Hoàng thượng, lão nô nghe nói Tiêu Quận Vương đã phụng chỉ dẫn quân xuất chinh Tiểu Bột Luật.

- Lão già kia, người nói Tiêu Duệ còn có thể kịp không? Lý Tông tới quá nhanh...

- Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, nhất định có thể tiêu diệt phản nghịch, nhất thống thiên hạ!

Cao Lực Sĩ cúi người thi lễ, nói hàm hồ.

Lý Long Cơ trừng mắt nhìn hắn:

- Trẫm tự nhiên sẽ tiêu diệt phản nghịch, điều này còn cần người nói? Là trẫm lo lắng, Tiêu Duệ trì hoãn ở trên Tiểu Bột Luật lâu, hỏng đại sự của trẫm.

291. Chương 276: Mượn Đường Thổ Phiên

Gió thu thổi qua, lá rụng không tiếng động. Tiêu Duệ im lặng đứng trên thành lâu thành Tân Đường, ngóng nhìn lãnh thổ quốc gia Tây Vực rộng lớn dưới Thông Lĩnh, thật lâu không nói gì. Ca Thư Hàn vội vàng đi lên thành lâu, vội vàng nói:

- Quận Vương, Quy Tư có quân báo khẩn cấp truyền đến, Lý Tông khởi binh mưu nghịch, hoàng thượng triệu đại quân An Tây ta vào quan bình định!

Tiêu Duệ thản nhiên cười:

- Rốt cuộc Lý Tông vẫn không kìm nổi... Ca Thư, người cảm thấy chúng ta nên nhanh chóng xua quân đồng tiến sao?

- Quận Vương, hạ quan nghĩ rằng, nếu chư Hồ Thông Lĩnh đã quy thuận thần phục, thế cục đã định, quân ta không còn lo lại chuyện Tây Vực, tiếp theo cố gắng dẫn quân ra Ngọc Môn Quan, ứng chiếu lệnh bình định của triều đình.

Ca Thư Hàn khom người nói.

Ca Thư Hàn cảm thấy nghi hoặc trong lòng, thế cục Tiểu Bột Luật sớm yên ổn, đại quân An Tây viễn chinh có thể lui binh, mà tin tức Lý Tông mưu nghịch, đã truyền tới từ 2 ngày trước, đối với chiếu lệnh của hoàng đế, Tiêu Duệ lại từ chối cho ý kiến, vẫn án binh bất động, mơ hồ có tư thế đóng quân lâu dài ở thành Tân Đường.

Tiêu Duệ lại cười:

- Ca Thư, người hãy lui ra đi, ta đều có chủ trương.

Mày Ca Thư Hàn nhảy dựng, nhưng không dám nói gì nữa, chỉ buồn bực đi xuống thành lâu.

Phong Thường Thanh nhẹ nhàng đi tới từ một bên thành lâu, cúi người thi lễ:

- Quận Vương, Thường Thanh phụng mệnh tới gặp.

- Thường Thanh, Bồn Vương đạt được tin tức, hoàng thượng triệu tập mười vạn binh lực cả nước chia ba đường xuất phát tới Đồng Quan, mà cùng lúc đó, Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng cũng dẫn 5 vạn

quân nhanh chóng rời Kiếm Nam, tiến quân Tần Châu, từ phía sau tạo thành bọc đánh đối với phản quân Lý Tông... Người nói thật ra xem, Lý Tông này có phải chắc chắn bại hay không?

Tiêu Duệ chậm rãi nói, đôi mắt sáng ngời có thần lại quay đầu nhìn về phía Thổ Phiên cách đó không xa.

Phong Thường Thanh trầm ngâm một chút, cất cao giọng nói:

- Quận Vương, Lý Tông bí quá hóa liều tất là có chỗ dựa vào. Thường Thanh nghĩ rằng, Lý Tông tất sẽ cấu kết với người Thổ Phiên. Nếu quân Thổ Phiên chia binh làm hai đường, một đường tiến công Kiếm Nam Đạo, như vậy quân Kiếm Nam Trịnh Lũng tất sẽ bị buộc trở về Kiếm Nam; mà một đường khác, binh ra Thiệu Châu, thứ nhất hình thành phối hợp với phản quân Lý Tông, thứ hai kiềm chế đại quân triều đình. Dưới hai gọng kìm, có lẽ phản quân Lý Tông...

Nói tới đây, Phong Thường Thanh không tiếp tục nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Tiêu Duệ sắc mặt trầm ổn.

Tiêu Duệ im lặng, nửa ngày mới nhoẻn miệng cười:

- Thường Thanh quả nhiên kiến thức bất phàm... Lời người nói, giống như ta nghĩ tới. Lý Tông không phải thằng ngốc, hấn mưu tính đã lâu, nếu không có kế sách hoàn hảo, nhất định hắn sẽ không khởi binh qua loa. Hắn hoạt động ở Lũng Hữu, khả năng lớn nhất chính là có cấu kết với người Thổ Phiên... Mà chỉ cần người Thổ Phiên đồng ý xuất binh, Lý Tông sẽ nhiều hơn vài phần thắng.

Tiêu Duệ lấy tay chỉ phía Thổ Phiên, thở dài:

- Quân ta đại thắng quân mã Thổ Phiên ở Liên Vân Bảo, mà quân mã Thổ Phiên cũng không có thái độ phản công, tất nhiên là có liên quan đến việc này... Quả nhiên là mất trí rồi, vì một thứ gọi là ngôi vị hoàng đế, không ngờ cấu kết dị tộc, đặt đồng bào ta dưới gót sắt của người Thổ Phiên, cực kỳ đáng giận!

Phong Thường Thanh im lặng không nói.

- Thường Thanh, hoàng thượng triệu quân An Tây ta ra Tây Vực bình định, ý người như thế nào?

Tiêu Duệ lại hỏi một câu.

Khóe miệng Phong Thường Thanh lộ ra nụ cười, đột nhiên khom người nói:

- Thường Thanh cả gan, đề nghị Quận Vương dùng thế chư Hồ Thông Lĩnh phản loạn chưa bình để từ chối, tạm hoãn điều quân trở về bình định.

Tiêu Duệ nhíu mày:

- Ô? Lời này có ý gì?

- Dựa theo lẽ thường, Quận Vương dẫn đại quân An Tây điều quân trở về Quy Tư, sau đó tới Hà Tây, có thể tạo thành thiệt hại nghiêm trọng từ phía sau đối với phản quân Lý Tông, đến lúc đó công bình định tất là sự nghiệp to lớn hơn người...

Nhưng kỳ thật không bằng, quân ta ở trên Thông Lĩnh, chờ quân ta xuống Thông Lĩnh thu quân Tây vực, lại chinh quân vào Ngọc Môn Quan, tốn thời gian lâu ngày... Xin thứ cho Thường Thanh nói thẳng, phản quân Lý Tông không được lòng người, ngay cả có người Thổ Phiên tương trợ, cũng nhất định khó thoát khỏi kết cục bị giết.... Chờ sau khi hoàng thượng tiêu diệt phản quân Lý Tông, Quận Vương mới chậm chậm dẫn quân đuổi tới, hoàng thượng tất sẽ sinh ra bất mãn trong lòng, không chừng còn có thể trị Quận Vương một tội danh cứu viện bất lực...

Phong Thường Thanh cẩn thận nói, liếc Tiêu Duệ một cái, thấy sắc mặt hắn bình tĩnh, lúc này mới tiếp tục cúi đầu nói tiếp:

- Nếu đã như vậy, không bằng không xuất binh, dù sao Lý Tông thua trận không thể nghi ngờ, Quận Vương cần gì phải đi tranh vùng nước đục này? Có hết sức không được lòng, không bằng...

Tiêu Duệ nhảy dựng trong lòng, Phong Thường Thanh thật sự là nói tới suy nghĩ của hắn. Mà điều này, cũng là nhân tố quan trọng hai ngày này hắn chậm chạp không có quyết định điều quân trở về Tây Vực.

Nhưng giống như lời Phong Thường Thanh nói vậy, án binh bất động ở trên Thông Lĩnh, tương lai cũng khó đối mặt với hoàng đế. Quan trọng hơn là, lợi dụng cơ hội Lý Tông phản loạn tiến công Trung Nguyên, đây là chuyện tình Tiêu Duệ mưu tính đã lâu, như thế nào có thể buông tha.

Tiêu Duệ chậm rãi đi xuống thành lâu thành Tân Đường, Ca Thư Hàn đã dẫn đầu các tướng chờ ở dưới thành lâu. Ánh mắt nghiêm nghị của Tiêu Duệ lướt qua người các tướng, eo lưng ưỡn thẳng, ngang nhiên nói:

- Ca Thư Hàn!

Đầu mày Ca Thư Hàn nhảy dựng, bước ra khỏi hàng khom người nói:

- Có hạ quan!

- Lý Tông mưu phản, hoàng thượng triệu quân mã An Tây ta vào quan bình định. Bổng vương lệnh người suốt đêm trở về Quy Tư, nhanh chóng triệu tập 5 vạn binh mã vào Ngọc Môn Quan, tới gần Lương Châu.

Tiêu Duệ trầm giọng nói xong, không đợi Ca Thư Hàn đáp lời liền khoát tay:

- Người xuất phát đi!

Ca Thư Hàn do dự một chút, gương mặt vừa lúc trông thấy khuôn mặt uy thế lẫm lẫm kia của Tiêu Duệ, không khỏi thở dài trong lòng, chấp tay:

- Hạ quan tuân lệnh!

Ca Thư Hàn vội vàng rời đi.

- Đoạn Tú Thực!

Tiêu Duệ quăng ánh mắt về phía Đoạn Tú Thực thần sắc bình tĩnh, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đoạn Tú Thực hơi sững sốt, vội vàng bước ra khỏi hàng khom người:

- Có mặt tướng!

- Đoạn Tú Thực, bổng vương lệnh người làm Đại đô đốc thành Tân Đường, dẫn quân 5000 vĩnh viễn trấn thủ Liên Vân Bảo, người có bằng lòng hay không?

Tiêu Duệ tiến lên một bước, vỗ nhẹ bả vai Đoạn Tú Thực.

Đoạn Tú Thực cắn chặt răng:

- Mặt tướng tuân lệnh.

- Chỉ có điều, hiện giờ ta chỉ có thể lưu lại cho người 2000 nhân mã... 3000 sĩ tốt phía sau, ta sẽ lệnh Ca Thư Hàn triệu tập cho người sau... Tuy nhiên, bổng vương có thể lưu lại cho người ba khẩu pháo...

Nụ cười của Tiêu Duệ chợt tắt:

- Thành Tân Đường mới di dân tới, hoàn tất những công việc còn dây dưa chưa làm, chuyện tình liên quan đến quốc uy Đại Đường, trách nhiệm của người trọng đại, vạn lần không thể có một chút buông thả.

Đoạn Tú Thực xúc động nói:

- Mặt tướng nhất định nứt gan nhỏ mật, chết không chối từ!

Tiêu Duệ gật đầu, chậm rãi quay người lại, khoát tay áo:

- Các tướng còn lại, theo ta mượn đường Thổ Phiên, tiến binh Lương Châu bình loạn!

Lời này vừa nói ra, các tướng đều hít một ngụm khí lạnh. Phong Thường Thanh cả kinh trong lòng, vội vàng tiến lên nhỏ giọng nói:

- Quận Vương, từ đây mà vào Thổ Phiên, địa thế hiểm trở, hành quân không dễ; còn nữa, quân ta đơn độc xâm nhập Thổ Phiên, sợ là...

Tiêu Duệ thần nhiên cười:

- Địa thế hiểm trở, so với Thông Lĩnh thì như thế nào? Nếu quân ta có thể vượt qua Thông Lĩnh từ Tây Vực, từ đây vào thẳng cảnh nội Thổ Phiên, thì có gì khó? ... Không cần nói nữa, truyền quân lệnh của bốn vương, sáng sớm ngày mai tiến quân Thổ Phiên!

Mượn đường Thổ Phiên là quyết định Tiêu Duệ suy nghĩ mãi mới làm ra. Phân tích từ rất nhiều tin tức hẩn đạt được trước mắt, nội loạn Thổ Phiên đã nổi, Tân nữ vương Trác Mã của Thổ Phiên đã nắm giữ một bộ phận binh mã Thổ Phiên, hơn nữa ban bố “Giải phóng nông nô” cùng với Đô Tùng Mang Bồ Kết, vương thất Thổ Phiên chiếm được sự ủng hộ của rất nhiều bình dân Thổ Phiên, mà một số ít thương nhân Thổ Phiên vì cam đoan lợi ích của mình, cũng đều dần nhập về phía Đại Đường ủng hộ vương thất Thổ Phiên.

Cứ như vậy, Trác Mã mơ hồ có được lực lượng có thể chống lại Đỗ Tán, mặc dù phần lớn binh lực còn nằm trong tay Đỗ Tán.

Vì thoát khỏi khốn cảnh chính trị quốc nội, Đỗ Tán đáp ứng Lý Tông “mời”, ý đồ thông qua tấn công Đại Đường đục nước béo cò củng cố quyền lực thống trị của mình, tất nhiên sẽ điều động hơn phân nửa quân mã hoặc là tiến công Kiếm Nam, hoặc là binh ra Thiện Châu.

Mà lúc này, nếu hai vạn đại quân An Tây của Tiêu Duệ đông tiến từ thành Tân Đường, chắc chắn Đỗ Tán sẽ trở tay không kịp, qua loa rút lui binh mã tập kích Đại Đường trở về. Một thời gian rút lui như vậy, đủ để quân Đường xuyên qua đất nước Thổ Phiên, thẳng tới Lương Châu.

Mượn đường Thổ Phiên, thứ nhất có thể rút ngắn thời gian cứu viện Trường An, thứ hai có thể giải uy hiếp thật lớn Thổ Phiên tập kích quấy rối Đại Đường, thứ ba còn có thể hình thành “lên tiếng ủng hộ” Trác Mã trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất, cho thêm ngọn lửa nội loạn vừa mới dấy lên của Thổ Phiên một mối lửa.

Kỳ thật, từ lúc quân Đường đánh hạ Liên Vân Bảo, quân mã Thổ Phiên thảm bại chạy toán loạn, Trác Mã cũng đã bí mật phái người tới thỉnh cầu Tiêu Duệ, khẩn cầu hẩn phái một bộ phận binh lực tiến vào Thổ Phiên, trợ giúp nâng nhanh chóng nắm giữ thế cục Thổ Phiên trong tay.

Hai vạn quân An Tây Đại Đường chỉ huy đông tiến, buổi sáng ngày thứ hai liền bước vào lãnh thổ Thổ Phiên. Quân Đường đi qua phía trên cao nguyên hoang tàn vắng vẻ, mãi đến nửa tháng sau, mới tới một chỗ vùng biên thảo nguyên tên là Thương Thác. Từ núi cao trùng điệp tịch mịch trống trải nhảy vào thảo nguyên màu xanh cây cỏ um tùm trâu dê khắp nơi, khiến cho đám sĩ tốt quân Đường rung động thật lớn.

Một hồ nước hình tròn gió êm sóng lặng, một đồng cỏ màu xanh màu vàng cùng xuất hiện giống như một mảnh gấm, bày ra phía trên cao nguyên, mây nhạt gió nhẹ, cảnh sắc đẹp không sao kể xiết.

Nhưng hai vạn quân mã đột nhiên đến, nháy mắt liền quây rầy sự yên lặng của phiến thảo nguyên này. Tiếng bước chân và tiếng hiệu lệnh giống như sấm dậy, chấn động mặt cỏ dưới chân, vô số trâu dê bối rối chạy trốn bốn phía, mà dân chăn nuôi Thổ Phiên thì vứt bỏ trâu dê tan tác như chim thú.

Tiêu Duệ phát tay trên lưng ngựa, đại quân bỗng nhiên dừng lại, trận hình không loạn, ngay ngắn trật tự.

Bên hồ, chỗ một lều vải nho nhỏ, một thiếu nữ Thổ Phiên đầu đội kim quan mặc Vương phục Thổ Phiên hoa lệ, thật sự là Nữ Vương Thổ Phiên Trác mã, công chúa Thổ Phiên lúc trước khi ở Trường An khiến Tiêu Duệ cảm thấy rất không đơn giản. Trác Mã rời khỏi lều vải, hai thị nữ hai bên chậm rãi giẫm lên mặt cỏ xỏp đi về phía Tiêu Duệ.

Sĩ tốt quân Đường đông nghìn nghịt chiếm cứ không gian từ miệng cốc thông tới thảo nguyên, đao thương san sát, sát khí tràn ngập, giống như một con mãnh thú chỉ chọn người mà cắn nuốt, mà Trác Mã đi tới duyên dáng kia, thật giống như là một con dê non đợi làm thịt.

Trác Mã cười, khom người xuống thi lễ:

- Trác Mã gặp qua Quận Vương Tĩnh Nan Đại Đường diện hạ, Trác Mã chờ Quận Vương ở nơi này đã lâu.

Trác Mã khoát tay áo, hai thị nữ lui sang một bên.

- Nhiều ngày không gặp, công chúa đã trở thành Nữ Vương Thổ Phiên như nguyện, trước tiên Tiêu mỗ chúc mừng Nữ Vương.

Tiêu Duệ thản nhiên cười, chấp tay.

Trác Mã mỉm cười tới gần, một mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể theo gió nhẹ thổi vào lỗ mũi mẫn cảm của Tiêu Duệ, Tiêu Duệ không kìm nổi hắt hơi một cái. Trác Mã ngẩn ra, tiếp đó hé miệng cười nhẹ.

- Trác Mã cảm tạ Quận Vương trợ giúp. Giờ phút này, hơn phân nửa quân mã Đỗ Tấn xuất chinh Kiếm Nam, có 2 vạn đại quân này của Quận Vương, thêm 2 vạn quân mã Thổ Phiên Trác Mã nắm trong tay, chúng ta cùng tấn công thành La Ta, Đỗ Tấn tất sẽ bại... Sau khi chuyện hoàn thành, Thổ Phiên nguyện ý thần phục hoàng đế Đại Đường bệ hạ nhiều thế hệ...

Trác Mã nhẹ nhàng xoay người sang chỗ khác, sóng vai đứng chung với Tiêu Duệ cùng một chỗ, nhìn quân trận Đại Đường quân uy nghiêm nghị cách đó không xa trước mắt, vui sướng trong mắt không cần nói rõ cũng biết.

Nhưng niềm vui của Trác Mã nháy mắt liền tiêu tan, bởi một câu của Tiêu Duệ.

- Nữ Vương, lần này Tiêu mỗ tiến quân Thổ Phiên, cũng không phải là vì trợ giúp Nữ Vương tranh đoạt quyền lực, mà là vì mượn đường Thổ Phiên, xuất binh bình định Lương Châu.

Tiêu Duệ thản nhiên nói.

Thân thể Trác Mã chấn động, run giọng nói:

- Quận Vương... ngài...sao ngài có thể nói không giữ lời?

- Nữ Vương, Đại Đường không dễ tham gia quốc sự của Thổ Phiên, chuyện tình của bản thân các ngài, vẫn tự mình giải quyết đi.

Phản ứng của Trác Mã sớm nằm trong dự đoán của Tiêu Duệ, hắn không để ý tới ánh mắt giống như muốn ăn thịt người của Trác Mã:

- Quân ta chỉ mượn đường, không hơn.

- Người...

Trác Mã đột nhiên có một loại cảm giác bị người lừa gạt, tiếp đó là thất vọng thật sâu. Nàng vốn nghĩ rằng, có cường lực quân Đường trợ giúp, nàng có thể như nguyện lấy được quyền chỉ huy quân đội thành La Ta, từ đó thống nhất Thổ Phiên, đoạt lại quyền lực thuộc về vương thất Thổ Phiên, trở thành Nữ Vương điện hạ Thổ Phiên chân chính...

Nhưng nam nhân trước mắt này lại nói: chỉ mượn đường mà thôi.

Thân thể Trác Mã phát run, hai chân nàng mềm nhũn, không ngờ đặt móng ngồi lên cỏ.

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười thản nhiên, cúi người duỗi tay về phía Trác Mã.

- Nữ Vương không cần như thế. Lý Tông khởi binh mưu phản, Tiêu mỗ dẫn quân phụng hoàng lệnh bình định, tự nhiên là không thể ở Thổ Phiên lâu... Nữ Vương đừng buồn, Đỗ Tấn cấu kết nghịch tặc Lý Tông của Đại Đường, khởi binh tập kích quấy rối lãnh thổ Đại Đường, chỉ cần Đại Đường bình định loạn Lý Tông rồi, Tiêu mỗ tất sẽ dâng tấu xin hoàng thượng, nhanh chóng xuất binh vào Thổ Phiên, trợ giúp Nữ Vương diệt Đỗ Tấn.

Trác Mã âm thầm thở dài, thần sắc cũng dần dần bình tĩnh trở lại, lạnh lùng liếc Tiêu Duệ một cái:

- Lời Quận Vương nói, Trác Mã còn có thể tin tưởng sao?

- Nữ Vương tin tưởng cũng tốt, không tin cũng thế... Thế cục hiện giờ, tất nhiên Nữ Vương thấy rõ ràng. Lý Tông mưu phản tất bình (sẽ bị bình định), Đỗ Tấn và Lý Tông cấu kết ý đồ tai nạn và rắc rối Đại Đường, hoàng đế Đại Đường tất sẽ không bỏ qua Đỗ Tấn... Mà đây, chính là cơ hội của Nữ Vương! Chỉ cần quân Đường vào Thổ Phiên, Nữ Vương lên cao gọi lớn, sợ gì Đỗ Tấn không diệt? Diệt gia tộc Đỗ Tấn, thế lực đại gia tộc Thổ Phiên khác, chắc chắn sụp đổ, tới lúc đó, chuyện Nữ Vương thống nhất Thổ Phiên nằm ở trong tầm tay.

Tiêu Duệ cười cười, thuận tay kéo Trác Mã lên.

Trác Mã im lặng nửa ngày, thở dài yếu ớt:

- Hy vọng lần này Quận Vương không lừa gạt ta, nếu như có được quân Đường trợ giúp, Trác Mã vô cùng cảm kích.

Tiêu Duệ cao giọng cười:

- Tiêu mỗ chỉ ăn ngay nói thật, về phần thế cục trong nước Thổ phiên, vẫn cần bản thân Nữ Vương cố gắng mới được.

- Chỉ cần ngài có thể giúp ta, Trác Mã...

Trác Mã đột nhiên dán thân thể qua, dùng một loại tư thế cực kỳ mờ ám ôn tồn lẩm bẩm nói:

- Trác Mã nguyện ý...

Tiêu Duệ ngẩn ra, tiếp đó âm thầm cười lạnh trong lòng một tiếng, không dấu diếm tránh né đi, cất cao giọng nói:

- Nữ Vương khách khí... Như vậy Tiêu mỗ bái biệt!

Bờ nam Hoàng Hà, gió lạnh gào thét, một mảnh sát khí tràn ngập trong trời đất.

Đại quân được xưng 20 vạn của Lý Tông đông tiến từ Lương Châu, cuối tháng 9 năm Khai Nguyên thứ 26 vượt qua Hoàng Hà, thẳng tới Nguyên Châu, mà ba lộ quân Đường tiếp viện Trường An hiện nay đã gần tới Nguyên Châu.

Cánh đồng bát ngát tiêu điều.

Trong quân doanh tinh kỳ pháp phối, Lý Tông phóng ngựa ra viên môn, cùng với tướng lĩnh tâm phúc phía sau. Lý Tông thần sắc bình tĩnh, roi ngựa trong tay chỉ về phía Nguyên Châu xa xa, đón gió cất cao giọng nói:

- Các vị, quân ta có thể sẽ chiến một trận với bọn chúng trên Nguyên Châu! Chỉ một trận chiến này, quân ta có thể tới gần Trường An, đạt sự có thể thành công. Các vị, tết Nguyên Tiêu năm nay, chúng ta có thể trải qua ở Trường An.

Các vị tướng đều khom người hô trên lưng ngựa:

- Đại sự có thể thành, chúng mặt tướng chúc mừng vương gia!

Khóe miệng Lý Tông lộ ra một nụ cười đắc ý, hiên ngang ngẩng đầu lên, nhìn về phía chân trời mây mù rậm rạp kia, mặc cho gió lớn thổi qua mái tóc của hần.

Cảm giác nắm giữ tất cả thật tốt. Lý Tông chậm rãi cúi đầu xuống, gắt gao nắm chặt tay.

Trong mắt Lý Tông, đại sự của hần cơ bản đã hoàn thành hơn phân nửa. Giờ phút này, binh mã Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng bởi vì binh mã Thổ Phiên tập kích quấy rối Kiếm Nam, mà không thể không quay trở về Kiếm Nam. Mà có một bộ phận quân mã Thổ Phiên đang hướng tới Thiện Châu, chỉ cần khiến một lộ quân mã Thổ Phiên này hợp binh một chỗ với đại quân của hần, đối mặt trực diện với mười vạn binh mã Lý Long Cơ triệu tập đến, hần có phần thắng tuyệt đối.

Chỉ cần hần cố gắng hạ được mười vạn quân mã tập trung ở Nguyên Châu này, hần có thể vào thẳng Trường An, đuổi Lý Long Cơ từ trên ngôi vị hoàng đế xuống. Có người Thổ Phiên kiềm chế, hoàng đế Đại Đường sẽ không dám triệu tập toàn bộ binh lực tại Trường An, mà ngay cả hoàng đế được ăn cả ngã về không, triệu tập binh mã cả nước ở bên ngoài Trường An, Lý Tông cũng rất tin tưởng, quan hệ mờ ám mấy năm nay giữa mình và các vị Tiết độ sứ cũng không phải uống phỉ.

Đối với một số Tiết độ sứ mà nói, có lẽ sẽ không khởi binh theo Lý Tông, nhưng chỉ cần Lý Tông chiếm ưu thế trong chiến tranh với hoàng đế, bọn họ lại có thể bằng mặt không bằng lòng với chiếu lệnh của hoàng đế, ngầm phối hợp hành động của Lý Tông. Thậm chí, làm phản.

Đây là ám chiêu lớn nhất của Lý Tông, cũng là chỗ hần dựa vào.

Kiên kị lớn nhất của Lý Tông chính là Tiêu Duệ Tây Vực. Nếu Tiêu Duệ khởi binh từ Tây Vực, đâm một đao phía sau lưng hắn, đó chỉ có thể là vết thương chí mạng. Cho nên, hắn cực kỳ chú ý đối với hành động của Tiêu Duệ, mỗi ngày đều có thám mã trở về báo tin tức từ Tây Vực.

Lý Tông rất yên tâm, trước mắt Tiêu Duệ còn đang ở Tiểu Bội Luật, cho dù Tiêu Duệ lập tức quay về Tây Vực từ Tiểu Bội Luật, lại vào quan từ Tây Vực, cũng không kịp rồi. Chờ hắn dẫn quân vào Ngọc Môn Quan, Lý Tông đã sớm thành đại sự ngồi ầm yển trong hoàng cung Trường An.

Một khi đi lên ngôi vị hoàng đế Đại Đường, một Tiêu Duệ nho nhỏ tính là cái gì? Nhớ tới đủ loại gút mắc và ân oán cùng với Tiêu Duệ, thần sắc trên mặt Lý Tông dần dần âm trầm, một sát khí mãnh liệt chợt lóe lên rồi biến mất.

Hắn quay đầu ngựa, đang muốn phóng ngựa về doanh, đột nhiên một con chim bay nhanh tới.

Lập tức, một giáo úy sắc mặt có chút bất an, vội vàng hô trên lưng ngựa:

- Vương gia, hai lộ binh mã Thổ Phiên đột nhiên rút về cảnh nội Thổ Phiên. Kiểm Nam Đạo Trịnh Lũng dẫn quân từ Tùng Châu lại tiếp tục huy quân bắc thượng.

Cái gì? Lý Tông nghe báo sắc mặt đại biến, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống, hắn khàn khàn cổ họng quát:

- Việc này thật sao?

- Hồi bẩm Vương gia, một ngày trước binh mã Thổ Phiên đột nhiên rút về nước, trước đó cũng không có thông báo cho quân ta, chuyện xảy ra đột nhiên...

Giáo úy kia xoay người xuống ngựa, quỳ gối trước ngựa Lý Tông.

Lý Tông cắn chặt môi, một chút máu chảy ra từ khóe miệng.

Thân thể hắn run rẩy lập tức nhảy xuống, lão đảo một cái. Phía sau, một thiên tướng vội vàng tiến tới, đỡ hắn một phen.

Sắc mặt Lý Tông trắng bệch, roi ngựa trong tay vô lực buông xuống đất, âm trầm mà mắng một tiếng:

- Thổ Phiên chó! Vậy, hướng đi của Tiêu Duệ kia như thế nào?

Lý Tông đột nhiên giận dữ hét.

Giáo úy lắc đầu:

- Vương gia, tạm thời không có tin tức truyền đến.

=====

Hoàng cung.

Lý Long Cơ sắc mặt âm trầm, quanh quẩn hai vòng trong ngự thư phòng, bỗng nhiên một cước đá văng tiểu thái giám báo tin, bước ra ngự thư phòng.

Đứng ở cửa ngự thư phòng, Lý Long Cơ hơi phẫn nộ mà rống lên một tiếng:

- Cao Lực Sĩ, lão già kia, lão nô tài!

Cao Lực Sĩ từ cách đó không xa thở hổn hển chạy tới:

- Hoàng... Hoàng thượng, có nô tài!

- Người triệu mấy tên rác rưởi vô dụng Chương Cừu Kiên Quỳnh kia vào cung cho trẫm...

Lý Long Cơ hung hăng mà trừng mắt liếc Cao Lực Sĩ một cái.

Cao Lực Sĩ biết tâm tình hoàng đế cực kỳ không tốt, cũng không dám chậm trễ, thân thể loạng choạng vội vàng chạy ra ngoài cung. Nhưng không chạy được hai bước, lại nghe Lý Long Cơ hô một câu:

- Trở về!

Cao Lực Sĩ thở dài trong lòng, cũng không có hỏi cái gì, chỉ yên lặng mà đứng cúi đầu.

Chỉ nghe Lý Long Cơ phẫn nộ mà gầm nhẹ:

- Không ngờ trẫm xem thường tiểu tặc Lý Tông này, hần, không ngờ hần quan hệ mờ ám với mấy Tiết độ sứ các trấn sau lưng trẫm... Chờ trẫm bình định phản quân Lý Tông rồi, trẫm tất sẽ tru sát cả nhà mấy tên nghịch tặc này...

Cao Lực Sĩ cảm như hén mà cúi đầu không nói. Làm lão nô tài đi theo Lý Long Cơ nhiều năm, hần biết rõ tâm tình Lý Long Cơ giờ phút này phức tạp và ác liệt, hiện giờ, trừ việc bảo trì trẫm mặc ra, không có biện pháp gì tốt hơn.

- Còn nữa, Tiêu Duệ kia còn không có xuất binh Tây Vực sao?

Tâm tình Lý Long Cơ dường như dần dần bình tĩnh trở lại, lạnh giọng hỏi.

- Hoàng thượng, hiện giờ dường như Tiêu Quận Vương đang trên đường điều quân trở về từ Tiểu Bật Luật...

Nói tới đây Cao Lực Sĩ rung mình trong lòng, ngẫm nghĩ một chút tiếp tục nói:

- Hoàng thượng, từ Tiểu Bật Luật quay về lại chinh quân vào quan từ Tây Vực, sợ là không có thời gian một tháng là không được...

- Hừ, quên đi, trẫm cũng không trông cậy vào hần.

Lý Long Cơ hung hăng chà chân, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Truyền ý chỉ của trẫm, trẫm muốn đích thân tới Nguyên Châu, quyết một trận tử chiến với tiểu tặc kia.

Đuôi mày Cao Lực Sĩ nhảy dựng, phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất, hô:

- Hoàng thượng, tuyệt đối không thể. Có mười vạn đại quân triều đình tập kết ở Nguyên Châu, phản quân Lý Tông tất không thể bước thêm một bước... Hoàng thượng chính là ngôi cứu ngũ, tuyệt đối không thể tự mình phạm hiểm....

Lý Long Cơ hừ lạnh một tiếng:

- Trẫm nên làm gì bây giờ? Ngồi trong thành Trường An, chờ phản quân Lý Tông công vào sao?

Lý Long Cơ trở lại trong ngự thư phòng chậm rãi ngồi xuống, Cao Lực Sĩ vội vàng dâng lên một chén trà nóng.

Ngự giá thân chính kia tất nhiên là một câu nói lúc tức giận, hần làm sao lại tự mình lên chiến trường.

Lấy lại bình tĩnh, Lý Long Cơ thở dài:

- Lão già kia, nhanh chóng truyền gọi Lĩnh Nam Kinh lược Sứ Phạm Thường Tại, Đại tổng quản Giang Nam đạo hành quân Mã Như Long, lại triệu tập binh mã từ hai nơi lập tức tiến tới Trường An, hộ vệ Trường An.

Cao Lực Sĩ cúi đầu lên tiếng, vội vàng rời đi. Lúc rời cửa, hần đã thấy Võ Huệ Phi duyên dáng trong vòng vây của cung nữ đang đến.

- Lão nô bái kiến nương nương.

Cao Lực Sĩ yên lặng hành lễ.

- Đại tướng quân, hoàng thượng...

Võ Huệ Phi thoáng quăng qua cái nhìn hỏi ý.

- Nương nương... hoàng thượng tâm tình không tốt, đang phiền não vì chuyện chiến sự...

Cao Lực Sĩ thở dài:

- Lão nô có hoàng mệnh trong người, trước lui xuống.

292. Chương 277: Nguyên Châu Phá, Trường An Loạn

- Hoàng thượng.

Võ Huệ Phi buồn bã nói.

- Ái phi.

Lý Long Cơ thở dài, vừa muốn nói gì, thành linh nghe ngoài cửa truyền đến tiếng kính cẩn lạnh lạnh của một tiểu thái giám:

- Khởi bẩm hoàng thượng, quân báo khẩn cấp.

Đuôi mây Lý Long Cơ nhướng lên, nói:

- Tiến vào.

Sau khi tiểu thái giám vào cửa quỳ sát ở cửa lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng, Binh bộ cấp báo, quân mã Thổ Phiên tiến công Kiếm Nam đột nhiên rút về, Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng Trịnh đại nhân đã tiếp tục dẫn quân bắc thượng, tiếp viện Nguyên Châu.

- Tốt.

Nhiều ngày nay, rốt cục Lý Long Cơ ngênh đón một tin tức tốt khiến hân cao hứng. Tuy rằng hân cũng không biết vì sao quân mã Thổ Phiên đột nhiên rút lui về, nhưng mặc kệ là vì sao, chỉ cần rút lui là tốt rồi. Từ đó, 5 vạn quân Kiếm Nam của Trịnh Lũng lại có thể tiếp tục bắc thượng, tạo thành tiếp viện Nguyên Châu từ bên sườn.

Trong lần giao phong chính diện giữa hoàng đế Đại Đường với phản quân Lý Tông này, Lý Long Cơ lại nhìn thấy căn tiểu lý đang nghiêng về phía mình.

Mấy ngày nay, tâm tình Lý Long Cơ cực kỳ bức bối. Nguyên bản hân tưởng rằng hết thủy đều nằm trong tay, chỉ cần hân động miệng, thúc đẩy đại quân, phản loạn Lý Tông sẽ không chiến tự bình. Nhưng chuyện tình tiếp theo khiến hân chấn động, bất kể là sức chiến đấu của phản quân Lý Tông, hay là lực ảnh hưởng của cá nhân Lý Tông, đều vượt xa dự đoán của hân.

5 lộ quân mã ngăn cản phản quân Lý Tông qua Hoàng Hà, nhưng bị phản quân Lý Tông đánh tan cuối cùng không thể không lui về thủ ở Nguyên Châu. Lúc này, lại truyền đến tin tức người Thổ Phiên tập kích quấy rối, khiến Lý Long Cơ nghĩ tới liên nguyền hòng. Không ngờ Lý Tông cầu kết với người Thổ Phiên, điều này có nghĩa là gì không ai hiểu rõ hơn hân.

Nếu thật sự người Thổ Phiên muốn tấn công biên giới Đại Đường, như vậy tất sẽ kiềm chế quân lực Đại Đường, mà điều này mang tới cơ hội cho Lý Tông. Nếu Lý Tông công phá phòng tuyến quân Đường ở Nguyên Châu, tiến quân nhanh chóng, Trường An nguy rồi.

Vốn tưởng rằng Lý Tông chỉ là con chim sẻ nhỏ, một tên sẽ chết. Nhưng hiện giờ lại biến thành hùng ưng khó chơi, dưới tình huống loạn trong giặc ngoài, Lý Long Cơ như nào có thể không phẫn nộ và căm tức.

Mà càng làm hân cảm thấy khiến sợ chính là, thông qua Lý Tông phản loạn, hân phát hiện, làm hoàng đế Đại Đường, phiên trấn các phương nắm binh mã trong tay tồn tại “tai họa ngầm” thật lớn đối với hân. Không ngờ các Tiết độ sứ bằng mặt không bằng lòng đối với chiếu lệnh của hân, không chỉ chậm điều binh, quân mã triệu tập tới cũng đều không phải là tinh nhuệ của các trấn.

Điều này có nghĩa là gì? Lý Long Cơ nghĩ lại cũng sờn tóc gáy.

Nhưng phản quân Lý Tông chưa bình, muốn nổi giận cũng không được, chỉ có thể căm điếc cứng rắn nuốt trở vào.

Điều duy nhất khiến hân cảm thấy may mắn chính là, Tiết độ sứ Sóc Phương Điền Nhân ứng lệnh mà tự mình dẫn 5 vạn quân đến đón đánh phản quân Lý Tông.

Lý Long Cơ thở phào một cái tâm tình cũng tốt lên. Hắn cười cười, đuổi cung nữ và thái giám, một tay ôm lấy Võ Huệ Phi, đặt nàng lên đầu gối mình giống như dĩ vãng, đôi tay già nua kia lại xoa nắn bộ ngực sữa cao thẳng của nàng theo thói quen.

Thân thể Võ Huệ Phi run lên, trong ánh mắt phát ra một chút chán ghét. Đã thật lâu hoàng đế không có chạm tới nàng, nhưng hắn vuốt ve lại không có kích thích lên dục vọng của nàng, mà khiến nàng cảm thấy có chút không thích.

Lý Long Cơ thở dốc dần dần dày đặc, vừa ôm lấy Võ Huệ Phi tới bên giường, vừa lấy tay tham lam xâm nhập vào sâu trong quần áo của nàng dạo chơi trên da thịt non mịn của nàng, từ bộ ngực đầy đặn tới nơi tư mật màu đen.

Ánh mắt Võ Huệ Phi hơi mê loạn, không kìm nổi quay mặt đi, cố nén cảm giác chán ghét ngày càng đậm trong lòng, không muốn tiếp tục đối diện với khuôn mặt già nua đỏ bừng lên của Lý Long Cơ, lẳng lặng đợi lâm hạnh với hoàng đế. Nàng có lòng cự tuyệt, nhưng nàng biết nàng không thể cự tuyệt.

Nhưng Lý Long Cơ lại thở hổn hển vô lực, hắn vô lực giống như thủy triều rút khỏi từ trong quần áo nàng, không còn một chút lưu luyến, trên mặt hắn hiện lên một tia thống khổ, xấu hổ nhẹ nhàng vỗ bả vai Võ Huệ Phi, cúi đầu nói:

- Ái phi, trầm hơi mệt mỏi.

Trên khuôn mặt quyến rũ của Võ Huệ Phi khẽ cười, cũng không nói gì thêm, chỉ ngồi dậy, nhẹ nhàng sửa sang quần áo của mình, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi khỏe miệng luôn lộ ra nụ cười thản nhiên.

Võ Huệ Phi run lên trong lòng, không kìm lòng nổi phát ra tiếng thở dài yếu ớt, chậm rãi đứng dậy.

Mặt trời đỏ treo cao, Thiện Châu thành bị người Thổ Phiên tập kích chiếm lĩnh qua một mảnh hỗn loạn, cửa thành rộng mở, nơi nơi trên quan đạo ra vào cửa thành là dấu vết sau khi người Thổ Phiên cướp cửa bắt người, cờ xí hoặc bị thiêu, hoặc rơi trên mặt đất, vô số sĩ tốt Thổ Phiên giẫm lên thành mảnh vải dơ bẩn.

Một bộ phận quân coi giữ thành lui về phía Nguyên Châu, một bộ phận chết dưới gót sắt của quân mã Thổ Phiên.

Lý Tông phản loạn, đã khiến cho quân phòng thủ Thiện Châu lo sợ bất an, đột nhiên lại nhảy ra một đại quân Thổ Phiên hơn vạn người xâm nhập, quân Thiện Châu có hơn 5000 người thành có thể nào không phá.

Nhưng người Thổ Phiên chỉ ở vùng Thiện Châu hai ngày, liền hoảng sợ rút đi, chỉ để lại một tòa thành trống, lưu lại mấy ngàn dân chúng Thiện Châu kinh hồn chưa định.

Nhưng dân chúng Thiện Châu kinh hoàng còn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, đột nhiên lại có một đội đại quân mấy vạn người ùn ùn kéo tới, quả thật xuất phát từ cảnh nội Thổ Phiên tới đây, khôi giáp màu đen đàng đàng sát khí, mạch đao trường thương san sát ngang dọc.

Tiêu Duệ dẫn 2 vạn quân An Tây hành quân gấp rời khỏi cảnh nội Thổ Phiên, chạy tới Thiện Châu trước cuộc đại chiến ở Nguyên Châu. Nhưng ngoài dự đoán của chư tướng chính là, Tiêu Duệ mệnh lệnh toàn quân nghỉ ngơi và hồi phục ở Thiện Châu, cũng không có trực tiếp đi thẳng tới Nguyên Châu, tham dự trận chiến giữa quân Đường và phản quân Lý Tông.

Gió thu hiu quạnh phấp phới, sắc trời cực kỳ âm trầm, Tiêu Duệ ngang nhiên đứng trên thành lâu Thiện Châu, ngóng nhìn mây đen nặng nề phía Nguyên Châu. Đám mây kia âm trầm mù mịt khác thường, dường như đang có sát khí màu đen không ngừng bốc lên từ bên dưới, xông lên tận trời.

Phong Thường Thanh, Lý Tự Nghiệp, Lý Quang Bật và Lệnh Hồ Xung Vũ bốn người xếp hình chữ nhất, im lặng đứng phía sau Tiêu Duệ, ngơ ngác nhìn nhau, đều nghĩ mãi không ra rốt cuộc Tiêu Duệ nghĩ cái gì. Nhất là Phong Thường Thanh càng khó có thể hiểu nổi, nếu nói Tiêu Duệ không muốn tham dự bình định, vậy cần gì phải thiên tâm vạn khổ xuyên qua cao nguyên Thổ Phiên hành quân gấp chạy tới Thiện Châu; nhưng nếu nói Tiêu Duệ nóng lòng lập công, vậy đại quân tới Thiện Châu rồi, hắn lại để đại quân án binh bất động.

Dù sao Lý Tự Nghiệp và Lý Quang Bất đi theo Tiêu Duệ lâu ngày, biết trong lòng Quận Vương nhà mình tự có quyết đoán, tuy trong lòng có nghi hoặc nhưng vẫn có thể bình tĩnh. Còn Lệnh Hồ Xung Vũ mà nói, hẳn hoàn toàn coi mình như Thiên Lô mà Tiêu Duệ sai đâu đánh đó, bất kể mệnh lệnh của Tiêu Duệ đúng hay sai, hẳn đều xung phong ở phía trước.

Chỉ có Phong Thường Thanh là không kim nổi chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng nói:

- Quận Vương.

Tiêu Duệ thần nhiên cười:

- Thường Thanh, người không cần nôn nóng. Quân ta vừa mới hành quân ra Thổ Phiên, người kiệt sức, ngựa hết hơi, sĩ tốt cần nghỉ ngơi và hồi phục, tạm thời quân ta nghỉ ngơi và hồi phục ở Thiện Châu này 2 ngày rồi nói sau.

Phong Thường Thanh còn không kịp nói, Tiêu Duệ lại quay đầu nhìn Lệnh Hồ Xung Vũ thần nhiên cười:

- Xung Vũ, có tin tức truyền đến từ Trường An?

Lệnh Hồ Xung Vũ gật đầu, đi qua cúi đầu nhỏ giọng nói vài câu bên tai Tiêu Duệ.

Nói xong, Lệnh Hồ Xung Vũ vội vàng thả người xuống thành, lập tức liền biến mất bên trong gió lớn gào thét.

- Tự Nghiệp, người lập tức phái người đi Nguyên Châu, điều tra quân tình. Một trận chiến giữa phản quân Lý Tông và đại quân triều đình này, bất kể ai thắng ai bại, đều nhanh chóng trở về báo cho ta.

Tiêu Duệ khoát tay áo.

- Mạt tướng tuân lệnh.

Mạch đao trong tay Lý Tự Nghiệp chợt lóe, hẳn hiên ngang bước xuống thành lâu.

- Quận Vương.

Phong Thường Thanh nghe xong lời Tiêu Duệ nói, trong lòng âm trầm hít một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ chẳng lẽ Tiêu Quận Vương này muốn ở lại Thiện Châu bàng quan xem trận chiến Nguyên Châu?

Nhận thấy Phong Thường Thanh khiếp sợ và nghi hoặc trong lòng, sắc mặt Tiêu Duệ cũng âm trầm xuống, hẳn thở dài một cái, tiếng thở dài nhẹ nhàng này phút chốc chìm ngập trong tiếng gió:

- Thường Thanh, Quang Bất, trận chiến này không đơn giản giống như các người tưởng tượng, phản quân Lý Tông có lẽ sẽ hạ Nguyên Châu.

Phong Thường Thanh cả kinh:

- Nay, này, Quận Vương, điều này sao có thể?

Tiêu Duệ thần sắc thần nhiên, im lặng không nói.

Ở phía sau hắn, Lý Quang Bất trầm mặc thật lâu than thở một tiếng:

- Phong đại nhân, lời Quận Vương nói không sai, Quang Bất cũng nghĩ rằng, một trận chiến Nguyên Châu, phản quân Lý Tông tất thắng. Quân ta mượn đường Thổ Phiên ngàn dặm bồn tập sĩ tốt mệt mỏi, tùy tiện đi tới tiền tuyến, chỉ sợ sẽ bị đại quân của Lý Tông ăn luôn.

Phong Thường Thanh thấy Lý Quang Bất cũng nói như vậy, không khỏi âm trầm. Đột nhiên, hắn ngẩng đầu lên khiếp sợ nói:

- Quận Vương, hay là...

Khoé miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười lạnh, khoát tay áo thần nhiên nói:

- Thường Thanh, chỉ hiểu trong lòng mà không cần diễn đạt bằng lời cũng được...

Ngoài thành Nguyên Châu, phản quân Lý Tông chậm rãi đẩy mạnh, đã tới gần cánh đồng bát ngát ngoài thành Nguyên Châu.

Hơn mười vạn phần quân áo giáp sáng rõ, nghiêm nghị lập trận. Tuy rằng mặt trời đỏ treo trên đầu, nhưng không khí lại mang theo chút lạnh lẽo. Gió thu lạnh thấu xương thổi qua mặt binh lính nghiêm nghị lập trận, lá rụng theo gió tung bay rơi vào trong quân huyền ảo, một số rơi xuống phía trên khôi giáp của binh lính không chút sứt mẻ, một số bị mạch đao sắc bén cắt thành từng mảnh.

Lý Tông phóng ngựa qua, một đám sĩ tốt tách thành đường nhỏ cho bảo mã phi qua, bụi mù bay lên, lập tức bị gió thu thổi tan.

- Vương gia.

Hữu binh mã Chuyển vận sứ Tôn Tử Hàn đội mũ đeo giáp, nâng trường thương, phóng ngựa đi tới bên người Lý Tông, trầm giọng nói:

- Quân ta đã chinh quân xong, có thể công thành rồi.

Lý Tông ngóng nhìn thành lâu Nguyên Châu cách đó không xa có thể thấy rõ ràng, sau khi trầm mặc thật lâu mới phát tay:

- Tạm thời từ từ, bốn vương còn muốn chờ một người.

Mấy Tôn Tử Hàn nhảy dựng, quay đầu ngựa đang muốn về trận, thỉnh lính nghe Lý Tông hỏi lại:

- Tử Hàn, quân mã An Tây của Tiêu Duệ kia tại Thiện Châu có động tĩnh như thế nào?

Tôn Tử Hàn móc trường thương trên ngựa, chấp tay nói:

- Hồi bẩm Vương Gia, quân mã An Tây đóng quân ở Thiện Châu án binh bất động, cũng không có dấu hiệu xuất phát tới Nguyên Châu.

Đột nhiên, Tôn Tử hàn lại nói:

- Vương Gia, khoảng cách từ Thiện Châu tới Nguyên Châu là trăm dặm, ngay cả khi quân mã An Tây xuất phát, cũng cần 2 ngày lộ trình... Cho nên quân ta có đầy đủ thời gian lấy Nguyên Châu, sau đó tiếp tục dồn tới Kính Châu Lũng Châu Kỳ Châu, tiến tới đánh chiếm Đồng Quan, chuyện lớn có thể thành.

Lý Tông nghiêm nghị cười:

- Người nói bốn vương e ngại Tiêu Duệ? Không, không, bốn vương muốn biết Tiêu Duệ có thể dẫn quân tới góp vui, cũng tốt bỏ đi nỗi băn khoăn của bốn vương. Hừ, bốn vương còn sợ hấn không tới...

Quân Đường Nguyên Châu được xưng mười vạn, kỳ thật chỉ có không tới 8 vạn, chủ lực chính là 5 vạn binh mã của Tiết độ sứ Sóc Phương Điền Nhân, tiếp theo là hơn hai vạn binh lính già nua yếu ớt của Tiết độ sứ Hà Đông Phu Mông Linh, căn bản không làm được chuyện lớn gì. Cho nên, thành Nguyên Châu nhìn như kiên cố vững chắc thực ra chỉ là một con hổ giấy, khí thế quân Đường trong thành Nguyên Châu cũng không cao.

Điền Nhân sắc mặt âm trầm mà đứng phía trên thành lâu Nguyên Châu, nhìn đại quân rập rập của Lý Tông ngoài thành, trận hình đao thương san sát, sát khí bay lên từng đợt. Trong thành Nguyên Châu, đám sĩ tốt quân Đường sắc mặt trắng bệch, tay nắm đao thương cũng không có bao nhiêu sức lực.

Một thiên tướng đứng bên người Điền Nhân, cúi đầu nói:

- Đại soái, do dự nữa không được rồi, dưới trướng Khánh Vương điện hạ là hai mươi vạn hùng binh, thành Nguyên Châu chẳng qua là một tòa cô thành, quân ta sớm muộn cũng sẽ...

Điền Nhân hừ lạnh:

- Câm mồm!

Điền Nhất khoát tay áo một nha binh dọn ra một chiếc ghế hồ, để hấn ngồi lên. Ánh mắt Điền Nhân khép hờ, lòng bàn tay khô gồ.

Bỗng nhiên, Điền Nhân bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn về phía quân trận Lý Tông xa xa ngoài thành, sắc mặt dần trở nên xanh mét. Hấn chậm rãi đứng dậy, quay đầu đi nhanh xuống thành lâu:

- Truyền mệnh lệnh bốn soái, mở cửa thành nghênh đón Khánh Vương diện hạ! Kẻ nào không theo, giết không tha!

Tin tức Tiết độ sứ Sóc Phương Điền Nhân thống soái 8 vạn quân Đường thành Nguyên Châu không đánh mở cửa thành quy thuận Lý Tông thay đổi sắc cờ, trước tiên truyền vào thành Thiện Châu, Tiêu Duệ trong tướng phủ quân An Tây ở thành Thiện Châu nghe báo cũng không có quá giật mình, mà bảo trì trầm mặc khác thường.

Tiếp theo đó, Thường Thanh mới rốt cục hiểu được, hóa ra Tiêu Duệ đã dự đoán Điền Nhân sẽ phản. Hoặc là nói, Điền Nhân đã sớm đứng bên phía Lý Tông, chỉ có điều Điền Nhân vẫn đang xem đến tột cùng Lý Tông có thể được viện hay không, hiện giờ thấy Lý Tông thế lớn, mở cửa thành đầu hàng cũng là chuyện bên trong tình lý.

Từ lúc ở Tiểu Bật Luật, Tiêu Duệ nghe được Thống soái quân Đường tiền tuyến chống lại phản quân Lý Tông là Điền Nhân, đã đoán đến Điền Nhân vẫn là một trong các Tiết độ sứ phiên trấn bí mật theo Lý Tông, Lý Long Cơ giao binh vào trong tay giặc cho Điền Nhân, không thể không nói là một bước cờ dở.

Điền Nhân buông tha Đồng Quan tập trung phòng thủ Nguyên Châu, có chứa đựng hàm ý nào đó, nếu là Vương Trung Tự tất nhiên sẽ tụ tập binh lực ở Nguyên Châu và Đồng Quan liên tiếp bố trí tầng lớp phòng thủ, mà quân mã chủ lực đóng ở Đồng Quan, canh gác chặt chẽ lối đi thông tới kinh sư, khiến phản quân không thể bước nhanh một bước.

Nhưng Điền Nhân lại phân tán 15 vạn quân mã triều đình Đại Đường triệu tập, một bộ phận trú ở Nguyên Châu, một bộ phận trú ở Tần Châu, một bộ phận trú ở Đồng Quan, loại bố trí phòng thủ này nếu không phải dụng tâm kín đáo chính là ngu ngốc. Rất hiển nhiên, Điền Nhân không phải ngu ngốc, hẳn đã dùng hành động thực tế để chứng minh điểm này.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy liếc mọi người, thản nhiên nói:

- Các vị tướng quân, Điền Nhân cũng phản, nếu bốn vương dự đoán không lầm mà nói, không bao lâu, quân Hà Đông Phu Mông Linh cũng sẽ phản. Nếu như thế, Lý Tông chỉ huy đại quân thẳng tới Trường An, lại có quân Phu Mông Linh hưởng ứng, Trường An nguy rồi.

Sắc mặt chúng tướng đều rất âm trầm, chỉ riêng xem thế cục trước mắt, sau khi phản quân Lý Tông hợp với tám vạn quân mã của Điền Nhân, đã là thế không thể đỡ, đánh vào Trường An là chuyện tình sớm hay muộn. Nếu lại có Phu Mông Linh hưởng ứng, hoàng đế Đại Đường đã hoàn toàn rơi vào tình cảnh xấu, về phần quân mã An Tây bọn họ chẳng qua là 2 vạn, cho dù quân tốt An Tây dũng mãnh thiện chiến như thế nào, lại nắm giữ súng ống và pháo loại lợi khí này, cũng không thể chống đỡ 20 vạn phản quân Lý Tông. Dùng 2 vạn người cứu viện Trường An, đúng là chuyện viển vông.

- Thường Thanh, đại quân của Tiết độ sứ Kiếm Nam Trịnh Lũng Trịnh đại nhân tới đâu rồi?

Tiêu Duệ chậm rãi bước ra ngoài sảnh, Phong Thường Thanh ngăn ra, vội vàng đi theo, cúi đầu nói:

- Quận Vương, từ thám mã báo lại, quân Kiếm Nam của Trịnh Lũng Trịnh đại nhân đã tiếp cận Hưng Châu.

Tiêu Duệ hơi dừng bước, đột nhiên xoay người qua, cao giọng hô:

- Truyền quân lệnh của bốn vương, quân ta lập tức xuất phát, nam hạ Hưng Châu, chuẩn bị hội hợp với quân Kiếm Nam.

- Ngày 12 tháng 10, phản quân 20 vạn của Lý Tông tiến quân Kính Châu, Phòng vệ sứ Kính Châu Mã Liên Lương nắm giữ 2 vạn quân tử thủ, ngày 15 toàn quân Mã Liên Lương bị diệt, thành Kính Châu bị phá.

- Ngày 17 tháng 10, Tiết độ sứ Hà Đông Phu Mông Linh phản, tôn Lý Tông là chủ, hợp quân 5 vạn.

Ngày 21 tháng 10, phản quân Lý Tông binh tiến Lũng Châu, quân Lũng Châu bỏ thành mà chạy.

- Báo nguy!!!

Trường An nguy trong sớm tối, tuyết rơi xuống một bão mã cấp báo nhanh chóng chạy vào trong thành Trường An trong tiếng gió bắc gào thét. Tin tức truyền đến từ xung quanh lại làm người ta lạnh lòng: Quan lại xung quanh kinh đô, Hà Đông, Hoa Âm, Thượng Lạc đều bỏ thành mà chạy, lòng người trong thành

Trường An hoảng sợ, nhân dân hoảng sợ mà chạy, thương khách các nơi cùng phần lớn người Hồ lần lượt rời khỏi Trường An, đám người chạy loạn hỗn loạn không chịu nổi, đường phố một mảnh hỗn độn.

Bên trong hoàng cung, tuy rằng không hỗn loạn giống trong thành Trường An, nhưng tin tức phản quân Lý Tông sắp công hãm thành Trường An đã sớm khiến cho đám cung nữ thái giám cùng phi tử kinh hãi, không ngừng sợ hãi.

Lý Long Cơ ngơ ngác mà ở trong ngự thư phòng, sắc mặt như đất mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hắn vạn lần không thể ngờ, thế cục sẽ phát triển đến hoàn cảnh này. Điền Nhân và Phu Mông Linh lần lượt phản loạn, thanh thế của phản quân nhảy mất tăng vọt, tiếp tục phát triển như vậy, nhiều lắm là nửa tháng, Lý Tông có thể tiến sát thành Trường An, đạp mình xuống từ trên ngôi vị hoàng đế.

Tay Lý Long Cơ run lên, hoàng đế Đại Đường Huyền Tông luôn cường thế cao cao tại thượng, giờ phút này, không ngờ trong lòng lại sinh ra nỗi sợ hãi thật lớn nào đó.

Hắn cố hết sức ngăn mắt, trong một đêm, toàn bộ tóc mai của hắn bạc trắng, dường như già hơn mười tuổi, trở thành một lão già suy yếu, tư thái cường quyền ngày xưa không còn tồn tại nữa:

- Lực Sĩ, chúng ta còn có hy vọng hay không?

Cao Lực Sĩ nước mắt như suối, phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất:

- Hoàng thượng, hay là tạm thời rời giá đất Thục đi... Quân An Tây của Tiêu Quận Vương không biết tung tích, viện quân Lĩnh Nam và Giang Nam còn đang trên đường... Hoàng thượng, phản quân thế lớn, Trường An nguy trong sớm tối, lão nô khẩn cầu hoàng thượng nhanh chóng hạ chiếu lệnh viện quân Lĩnh Nam và Giang Nam di quân Kiểm Nam hộ vệ cần vương. Trường An...

Cao Lực Sĩ vừa nước mắt vừa nước mũi mà hô, liên tục dập đầu, trên trán cũng dập đầu ra máu loang lổ.

- Thôi thôi, trước di giá tới đất Thục, đợi quân mã các nơi đến cần vương đi. Lão già kia, truyền ý chỉ của trẫm, triệu tập tất cả văn võ cả triều đến cửa ngự thư phòng kiến giá.

Lý Long Cơ vô lực mà khoát tay áo.

- Các vị ái khanh, phản quân của nghịch tặc Lý Tông thế lớn, quân tiên phong thẳng tới kinh sư Trường An...

Lý Long Cơ dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, thân thể suy yếu rung mình một cái trong gió lạnh, chậm rãi nói:

- Trẫm, trẫm phải dời giá đất Thục chờ đợi quân mã các nơi cần vương, các người nhanh chóng trở về chuẩn bị, cùng trẫm rời khỏi Trường An tạm lánh một thời gian đi...

Chúng thần quỳ rạp xuống đất, có người phản đối, có người hô, còn có người buồn bã đau lòng, trong nhất thời trên sân hỗn loạn.

Lý Long Cơ nước mắt như mưa, mái tóc phát run càng kịch liệt. Nếu không phải Cao Lực Sĩ tiến đến đỡ, đã sớm ngã xuống đất.

- Các vị ái khanh, là trẫm vô năng, khiến các vị ái khanh chịu khổ với trẫm...

Bùi Khoan trao đổi bằng mắt với Chương Cừu Kiên Quỳnh, Bùi Khoan đứng dậy tiến lên khom người nói:

- Hoàng thượng, thần nghĩ rằng, hoàng giá vạn lần không thể rời khỏi Trường An, một khi triều đình bỏ thành mà đi, quân mã triều đình tất không có quân tâm, nếu để phản quân Lý Tông đánh vào Trường An, hậu quả thiết nghĩ không thể chịu nổi...

Bùi Khoan nuốt lại nửa câu sau, vẫn không thể nói ra nữa. Cái gì rời tới đất Thục đợi cần vương, đơn giản chính là chạy trốn thôi. Hoàng đế là tượng trưng của triều đình, một khi hoàng đế rời khỏi đế đô, triều đình Trường An này sẽ... Lý Tông có thể công nhiên xưng đế ở Trường An, một khi Lý Tông khống chế được thế cục Đại Đường, người chạy tới đất Thục có ích lợi gì? Sớm muộn còn không phải bị Lý Tông thu thập.

Chương Cừu Kiên Quỳnh cũng xúc động nói:

- Khẩn cầu hoàng thượng nhanh chóng hạ chiếu lệnh quân mã các nơi vào Trường An cần vương. Trường An còn có 2 vạn quân mã Vô lâm, mà ở Đồng Quan, hoàng thượng có 5 vạn quân mã phòng vệ triều đình, thần nghĩ rằng....

Chương Cừu Kiếm Quỳnh còn chưa nói xong, đã bị Cao Lực Sĩ cắt đứt:

- Chương Cừu đại nhân, thành Trường An đã sớm nguy trong sớm tối, không thể tiếp tục kéo dài. Chuyện tình khẩn cấp nhất định phải từng quyền. Hoàng thượng chính là cứu ngũ tôn sư, làm sao có thể dấn thân trong việc binh đao này. Hoàng thượng di giá đất Thục trước, đợi binh mã triều đình bình định phản quân Lý Tông rồi, lại trở về kinh sư từ đất Thục là được.

Trong trường hợp này, tuy rằng quyền thế Cao Lực Sĩ xông lên trời nhưng làm thái giám hậu cung, căn cứ nguyên tắc không tham gia chính trị, hẳn vẫn mở miệng nói ra ở trường hợp này.

Cao Lực Sĩ vừa dứt lời, Hàn lâm học sĩ Mạnh Chiêu hai mắt đỏ bừng, tiến nhanh tới, nhìn Cao Lực Sĩ tức giận nói:

- Cao Lực Sĩ, Trường An chính là đế đô Đại Đường, một khi hoàng thượng dẫn văn võ bá quan rời khỏi Trường An, triều đình Đại Đường ta còn có mặt mũi nào thống trị vạn dân thiên hạ? Hoàng thượng, thần nghĩ rằng, ngay cả hoàng thượng di giá đất Thục, cũng không thể vứt bỏ Trường An!

Lý Long Cơ hơi phần nộ hung hăng trừng mắt liếc Mạnh Chiêu một cái, đột nhiên vừa động trong lòng, hẳn đột nhiên đặt ánh mắt phức tạp ác nghiệt lên người thái tử Lý Kỳ trầm mặc không nói ở một bên.

Lý Kỳ run lên trong lòng.

- Thái tử, ngươi có nguyện ý thay trầm trấn thủ Trường An?

Lý Long Cơ miễn cưỡng bày ra nụ cười ôn hòa trên mặt.

293. Chương 278: Gương Vỡ Khó Lành

Lý Long Cơ miễn cưỡng bày ra nụ cười trên mặt. Nụ cười ôn hòa này, rơi vào trong mắt Lý Kỳ, lại trở nên cực kỳ âm lạnh.

Lý Kỳ run rẩy từng đợt trong lòng. Hẳn rõ ràng, tất cả đều rõ ràng. Ngay thời khắc mấu chốt sống chết này, thái tử thiếu niên dần dần thành thực này, rốt cục hiểu được, hẳn đã trở thành quân cờ bị phụ hoàng anh minh thần võ của hắn vứt bỏ tùy ý.

Hoặc là, từ ngày đầu tiên ngồi lên ngôi vị thái tử, hắn chỉ là quân cờ bị thao túng. Phất tay gọi tới hạ tay kêu đi, đây là tác dụng của hắn, tình cảnh của hắn, tất cả hắn có thể làm lúc này.

Mà cũng trong nháy mắt này, cuối cùng hắn cũng rõ ràng, vì sao thái tử Lý Anh lúc trước cùng với Lý Tông hiện tại lại bí quá hóa liều.

Thay thế hoàng đế giám thị đất nước, lưu thủ tại tòa thành Trường An sắp bị phản quân giẫm thành đất bằng, giữ mặt mũi hoàng gia, mãi cho đến khi chết. Trong mắt Lý Long Cơ, ngôi vị hoàng đế cuối cùng là thuộc về một mình hắn. Lý Kỳ buồn bã nghĩ, trong ánh mắt Lý Kỳ hiện lên một chút không cam lòng, chậm rãi nhìn phụ hoàng dĩ vãng hắn không dám nhìn trực tiếp.

- Thái tử, lời trầm nói con không nghe thấy sao?

Lý Long Cơ thấy Lý Kỳ hơi chết lặng, hơi ảm đạm, còn có chút thần hồn bất an, trầm giọng nói.

Lý Kỳ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt mê loạn dần trở nên kiên nghị và rõ ràng, hắn thần nhiên nói:

- Xin hỏi phụ hoàng, nhi thần còn có lựa chọn nào khác sao?

Lý Long Cơ ngẩn ra, phản ứng hiện giờ của Lý Kỳ khiến hắn kinh ngạc. Hẳn, hẳn dám nói chuyện như vậy với trầm?!

Trong lòng Lý Kỳ tràn đầy phần nộ và sợ hãi bị vứt bỏ, nhưng chợt, bên tai hắn đột nhiên vang lên lời nói trong sáng rõ ràng của Tiêu Duệ ngày đó.

- Thái tử, nếu muốn làm một thái tử chân chính, cũng không dễ dàng.
- Kỳ đệ, không phải ai cũng đều thích hợp làm hoàng đế, đệ có lẽ cũng không thích hợp làm hoàng đế.
- Thái tử, bất kể tương lai xảy ra điều gì, cho dù ta ở Tây Vực hay là Trường An, cuối cùng đệ cũng là thái tử.

Trong lòng Lý Kỳ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hòa tan với nỗi sợ hãi trong lòng. Đối với hoàng đế Đại Đường thiên uy khó dò khiến hần kinh sợ trước mắt, hần cũng không tiếp tục e ngại như vậy, hần ngày càng bình tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng Lý Long Cơ, im lặng không nói.

- Hừ, thái tử.

Đối với loại thái độ và biểu hiện này của Lý Kỳ, Lý Long Cơ ít nhiều có chút trở tay không kịp. Nếu là ngày xưa, Lý Long Cơ làm sao có thể dễ dàng tha thứ đối với loại coi thường và vô lễ hoàng quyền cao nhất của hần. Nhưng hiện giờ, hần cũng không thể cân nhắc vì sao Lý Kỳ lại “đại nghịch bất đạo” như vậy:

- Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh thái tử Lý Kỳ giám quốc, trấn thủ Trường An...

Dường như Lý Long Cơ quên phản quân sắp đến, hần sắp thoát khỏi Trường An. Hần quay đầu lại lạnh lùng liếc Lý Kỳ:

- Thái tử, trẫm giao Trường An cho con, hy vọng con không nên cô phụ niềm hy vọng của trẫm.

Lý Long Cơ phẩy tay áo bỏ đi, được một đám cung nữ thái giám vây quanh, mà đám văn võ đại thần này cũng kinh hoàng theo. Gần như đồng thời, trong cung hỗn loạn, cung điện Đại Đường yên lặng uy nghiêm ngày xưa, hiền giờ ồn ào giống như phố xá sầm uất.

Trong cung bắt đầu chuẩn bị chạy trốn, kỳ thật chuẩn bị này đã sớm hoàn thành, chỉ chờ hoàng đế Đại Đường ra lệnh một tiếng, xa mã nghi trượng liền rời khỏi Trường An.

Đại đa số phi tần trong cung cùng với hoàng thất Đại Đường đều phải trốn đi theo hoàng đế, gần như tất cả văn võ đại thần đều như vậy. Lý Kỳ cô đơn đứng ở đó, trơ mắt mà nhìn nghi trượng hoàng đế tinh kỳ phấp phới ra khỏi cửa thành rộng thùng thình trong cung thành uốn lượn, phần lớn phi tần tập trung trên hơn mười chiếc xe ngựa, một đám cung nữ sắc mặt hoảng sợ và thái giám bước chân lảo đảo vội vàng theo sau.

- Đều đi rồi, đều đi rồi, đi thôi, đều đi thôi.

Lý Kỳ thì thào tự nói, thu hồi ánh mắt từ cửa cung hỗn loạn về, phát hiện Chương Cừu Kiên Quỳnh, Bùi Khoan cùng với Mạch Chiêu và một số ít văn thần im lặng đứng bên cạnh.

- Các người, vì sao không rời đi theo hoàng thượng?

Lý Kỳ thở dài, vô lực mà khoát tay áo.

Đám người Chương Cừu Kiên Quỳnh và Bùi Khoan ảm đạm không nói gì, cùng nhau khom người nói:

- Chúng thần nguyện ý cùng lưu thủ Trường An với thái tử!

Lý Long Cơ nhìn xuyên qua đầu vai một đám phi tần trang điểm xinh đẹp, ánh mắt bắn khoả, thủy chung không có phát hiện một bóng dáng quen thuộc, không khỏi nhíu mày, lớn tiếng hô:

- Lực Sĩ, Huệ Phi đâu?

Cao Lực Sĩ dìu xe ngựa vội vàng chạy vài bước, thở dốc nói:

- Hoàng thượng, Huệ Phi nương nương...

Lý Long Cơ nhảy xuống từ trên xe ngựa, thấy được Võ Huệ Phi một thân cung trang thuần trắng duyên dáng đứng thẳng ở cửa cung trong đám người hỗn loạn. Lý Long Cơ đi về phía trước hai bước, vẫy tay:

- Ái phi, đến nơi này, trẫm...

Lý Long Cơ còn chưa nói xong, đã thấy Võ Huệ Phi duyên dáng quỳ xuống. Cúi đầu thật lâu, Võ Huệ Phi chậm rãi đứng dậy, giọng nói tuy mềm nhẹ nhưng cũng rất kiên quyết:

- Hoàng thượng, thần thiếp sẽ không rời kinh theo hoàng thượng. Thái tử lưu thủ Trường An, để cho thần thiếp cũng lưu lại đi... Thần thiếp sẽ chiếu cố thái tử tốt, thần thiếp sẽ ở lại Trường An, chờ hoàng thượng trở về!

Lý Long Cơ cau mày lại:

- Ái phi, nàng không thể lưu lại, rất nguy hiểm...

Lý Long Cơ hiểu được, dựa theo oán hận của Lý Tông đối với Võ Huệ Phi, nếu phản quân Lý Tông công hãm Trường An, Võ Huệ Phi chắc chắn sẽ không có kết cục gì tốt, bao gồm cả mấy đứa con của nàng.

Công chúa Hàm Nghi, thái tử Lý Kỳ, Thọ Vương Lý Mạo.

- Nguy hiểm?

Võ Huệ Phi đột nhiên cười yếu ớt:

- Hoàng thượng, thần thiếp chẳng qua là một hạng nữ lưu không có gì quan trọng, thái tử còn có thể phân ưu vì nước, thần thiếp có sợ gì? Hoàng thượng bảo trọng, giờ thần thiếp bái biệt hoàng thượng.

Võ Huệ Phi lại cúi đầu, sau đó cũng không chờ Lý Long Cơ phản ứng lại, liền mang theo hai cung nữ chuyển qua con đường cung nhỏ, đi thẳng vào thâm cung sâu thẳm. Gió lạnh nhẹ nhàng thổi lên, Lý Long Cơ hít một ngụm khí lạnh, mày nhảy dựng, hai tay nâng lên lại rơi xuống.

Hắn biết, dường như Võ Huệ Phi sinh ra oán hận thật lớn đối với việc mình bỏ qua thái tử. Nhưng là, Lý Long Cơ đang chau chuốt nỗi lòng phức tạp của mình, bên tai lại truyền đến giọng nói khẩn trương của Cao Lực Sĩ:

- Hoàng thượng, không thể tiếp tục chậm trễ.

Lý Long Cơ cắn chặt răng, quay đầu lại ngóng nhìn cung điện Đại Đường nguy nga sừng sững, âm thầm lên xa giá, buông bức màn đỏ thẫm xuống.

Cách đó không xa, Võ Huệ Phi dừng bước lại, quay đầu nhìn dòng xe ngựa dần dần rời khỏi cửa cung, khóe miệng hiện ra một chút cô đơn và thất vọng. Cái gọi là đường xa biết sức ngựa, lâu ngày thấy lòng người, chính trong khoảng khắc sống chết trước mắt này, dường như nàng mới thật sự hiểu được hoàng đế Đại Đường mình dựa dẫm hơn mười năm, người nam nhân này, chung quy là một nam nhân vô tình.

Ở trong mắt hắn, không có gì quan trọng hơn chính hắn. Võ Huệ Phi nhớ tới ân ái mấy năm nay, không khỏi buồn bã rơi lệ.

Lý Long Cơ bỏ thái tử Lý Kỳ, đã khiến Võ Huệ Phi tuyệt vọng. Nói là dùng thân phận giám quốc lưu thủ Trường An, nhưng bỏ qua chính là khiến Lý Kỳ lưu lại chịu chết. Thành Trường An sắp bị phá, có gần 2 vạn võ lâm quân lại bị hoàng đế trốn đi mang theo hơn nửa, còn lại mấy ngàn người còn có thể bảo vệ Trường An? Đối mặt 20 vạn phản quân Lý Tông, điều này không khác người mê nói mộng.

Vì lòng hư vinh hoàng đế của hắn, không ngờ hắn bỏ qua thân sinh cốt nhục của chính mình.

Thái tử Lý Kỳ, không phải người khác, là cốt nhục thân sinh của người và ta, người, người lại ác độc như thế! Trên mặt Võ Huệ Phi không tìm nổi mà hiện lên vẻ oán giận, sau khi trầm mặc thật lâu, đợi trong cung dần dần bình tĩnh trở lại, mới cúi đầu hỏi:

- Thái tử ở nơi nào?

- Hồi bẩm nương nương, thái tử ở ngự thư phòng.

Một cung nữ cúi đầu nói.

- Phái người rời cung đi hỏi, động tĩnh của Tiêu gia như thế nào...

Võ Huệ Phi thở dài, dường như một gương mặt quen thuộc mà xa lạ lại đột nhiên nhảy ra trước mắt.

- Quên đi, vẫn không nên hỏi, tất cả mọi người đang lẩn trốn, để các nàng cũng thoát đi, nếu có thể chạy trốn tới chỗ Tiêu Duệ, các nàng cũng sẽ an toàn.

Võ Huệ Phi cắn chặt môi, âm thầm cúi đầu xuống.

Đối với Võ Huệ Phi mà nói, đây gần như là một kết cục chắc chắn phải chết. Ở lại Trường An là chết, nhưng trốn theo hoàng đế có thể như thế nào? Nhiều lắm là kéo dài chút hơi tàn mà thôi. Nếu Lý Tông phản loạn soán vị thành công, ngay cả khi cuối cùng hoàng đế Đại Đường bình định phản loạn thành công, trở lại Trường An, nhưng thái tử đã hạ sinh, nàng dần dần tuổi già sức yếu chẳng khác nào mất đi chỗ dựa sinh tồn, còn có thể trông cậy vào sự ân sủng của nam nhân này sao?

Võ Huệ Phi lắc đầu.

Không chỉ trong cung loạn, trong thành Trường An cũng hỗn loạn.

Đám quyền quý cùng mang theo người trốn theo hoàng đế, mà thương nhân có tiền có thể cũng âm thầm mang theo gia sản vội vàng lẫn vào trong đội ngũ xe ngựa thoát đi. Thậm chí, còn có không ít dân chúng Trường An bình thường, dù già dẫu trẻ đi theo đại đội cùng thoát khỏi Trường An.

Từ chính ngọ tới hoàng hôn, trong thành Trường An, rốt cuộc an tĩnh trở lại. Trên mặt đường nơi nơi là một đồng lộn xộn, đồ ăn lá cây, gánh nặng trẻ con, có nơi còn một số đồng tiền vàng óng rơi lá tả, rất nhiều biển hiệu của cửa hàng bị ném xuống đất, bị dòng người qua lại vội vàng giẫm thành mảnh vỡ.

Nguyên bản để đô Trường An phồn hoa rực rỡ gần như trở thành một tòa thành chết. Không khí trầm lặng và bốn bề an tĩnh, khiến lòng người lạnh ngắt hít thở không thông.

Mà ở Tiêu gia, một đám thị vệ người Bắc cũng hộ vệ bốn nữ chủ nhân Tiêu gia cùng với tỷ tỷ Tiêu Nguyệt của Tiêu Duệ cùng với hai đứa con Tiêu Tiềm và Tiêu Ngọc của Lý Nghi, rời khỏi thành Trường An trong gió lạnh. Chẳng qua, bọn họ cũng không theo đội ngũ của hoàng đế, mà chậm rãi hướng về Đông Đô Lạc Dương.

=====

Hưng Châu.

5 vạn quân Kiếm Nam đã mệt mỏi không chịu nổi, vừa mới hạ doanh trướng, chuẩn bị nghỉ ngơi hồi phục một ngày. Từ Kiếm Nam ngàn dặm xa xôi nhận lệnh bắc thượng cứu viện Trường An, nhưng vừa tới nửa đường liền truyền đến tin tức người Thổ Phiên xâm chiếm Kiếm Nam. Rơi vào đường cùng, Trịnh Lũng đánh phải một mặt báo nguy tới Trường An, một mặt rút lui trở về Kiếm Nam. Nhưng hành quân gấp trở về được hai ngày, lại nghe được quân mã Thổ Phiên rút về trong nước, Trịnh Lũng lo lắng thế cục Trường An, cắn chặt răng hạ lệnh đại quân thay đổi phương hướng, tiếp tục tiến tới Hưng Châu.

Đi tới đi lui tuần hoàn như thế, sức ép gấp hai lần, đám quân tốt không thắng được nỗi khổ này. Nhưng trước quân lệnh, triều đình sắp nguy cấp, đám quân Kiếm Nam huấn luyện có tổ chức cũng không có gì oán hận. Trịnh Lũng có thể nắm giữ một đội quân Kiếm Nam thiện chiến hiệu lệnh thống nhất dưới trướng như vậy, hẳn là công thuộc về Chương Cừu Kiếm Quỳnh khổ tâm hoạt động ở Kiếm Nam nhiều năm qua.

Bởi vì phải thường xuyên phòng bị Thổ Phiên xâm chiếm, dưới sự lo lắng hết lòng của Chương Cừu Kiếm Quỳnh, sức chiến đấu của quân Kiếm Nam vẫn mạnh hơn vài phần so với quân mã các trấn khác.

Tâm thần Trịnh Lũng không yên, hần đi qua đi lại trong trướng soái của mình. Làm một Tiết độ sứ mới tấn chức, hần tự nhiên hiểu được, hần còn không giống như Tiết độ sứ các phiên trấn khác, đối với hoàng đế mà nói, nếu bãi miễn còn cần suy tính một chút ảnh hưởng đối với địa phương và quân đội — với hần mà nói, hoàng đế chỉ cần suy nghĩ trong đầu, quyền vị Tiết độ sứ của hần liền tan thành mây khói.

Cho nên, nhận được hoàng đế truyền triệu, hần không dám chậm trễ, vội vàng khởi binh bắc thượng. Nhưng mà, đang được nửa đường, đột nhiên có một đội quân người Thổ Phiên xâm chiếm, rơi vào đường cùng hần đành quay binh về cứu viện. Nhưng dường như là người Thổ Phiên chơi một trò chơi, vừa xuất hiện ở Kiếm Nam Đạo liền rút trở về.

Tin tức và quân báo truyền đến càng khiến người ta vô cùng lo lắng. Phản quân Lý Tông thanh thế lớn mạnh, vượt xa phán đoán của Trịnh Lũng. Trịnh Lũng cũng không thể không lo lắng, đã biết cho dù 5 vạn người chạy tới căn bên ngoài Trường An, lại làm sao có thể là đối thủ được đại quân được xưng 20 vạn của Lý Tông.

Nhưng biết rõ không địch lại, cũng không thể chậm trễ. Nếu chẳng may hoàng đế trách tội xuống, hấn chịu không nổi.

Đột nhiên, trong đầu hấn hiện lên một ý niệm điên cuồng: Lý Tông có thể thành sự, đuổi đương kim thiên tử ra khỏi ngôi vị hoàng đế, thay đổi triều đại hay không?....

Trịnh Lũng đang suy nghĩ tâm sự của mình, đột nhiên nghe nha binh ngoài trưởng cao giọng bẩm báo:

- Đại nhân, Tiêu Quận Vương đến thăm!

Đầu mày Trịnh Lũng nhảy dựng, cúi đầu nói:

- Tiêu Quận Vương? A mau mau cho mời... không, bản quan lập tức ra nghênh đón!

Trịnh Lũng vội vàng mang theo mấy nha binh ra khỏi doanh trại để phòng sâm nghiêm, chỉ thấy bụi mù tràn ngập trên quan đạo đối diện, tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc ngày càng dày đặc, hơn trăm kỵ binh An Tây tay cầm mạch đao khôi giáp màu đen đặng đặng sát khí, vây quanh một thanh niên áo xanh tuấn dật, chạy về phía quân doanh nhanh như chớp.

Tiếng vó ngựa đột nhiên dừng lại, hơn trăm kỵ binh An Tây nâng ngang mạch đao trong tay, cùng xoát một tiếng lập tức dựng lên, ánh đao một mảnh chói lọi, yên lặng đứng ở phía sau Tiêu Duệ.

- Quận Vương, hạ quan Trịnh Lũng bái kiến Quận Vương!

Trịnh Lũng vội vàng tiến lên thi lễ. Đối với Tiêu Duệ, cha con Trịnh Lũng tràn đầy cảm kích trong lòng. Không nói tới ân cứu mạng cùng với quan hệ giữa Tiêu Duệ với Trịnh Ưởng, nếu không có Tiêu Duệ, Trịnh Lũng tuyệt đối không có khả năng ngồi lên vị trí Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo.

Tiêu Duệ cười cười, không có xưng hô Trịnh đại nhân, mà kêu lên một câu Trịnh bá phụ:

- Trịnh bá phụ khách khí như thế, gọi Tiêu Duệ làm sao chịu nổi?

Trong trường soái của Trịnh Lũng, Tiêu Duệ ngồi đối diện Trịnh Lũng, nói suông đủ kiểu. Tuy rằng nói một số lời khách sáo, nhưng rất nhanh đề tài vẫn chuyển tới chiến cuộc.

- Quận Vương, không biết...

Rốt cục Trịnh Lũng vẫn không kìm nổi hỏi một tiếng, kỳ thật hấn hơi khó hiểu trong lòng, Tiêu Duệ không dẫn 2 vạn đại quân An Tây đi cứu viện Trường An, như nào lại nam hạ từ Thiệu Châu tới Hưng Châu này.

Tiêu Duệ tự nhiên hiểu được Trịnh Lũng muốn hỏi cái gì, hấn thần nhiên cười, không chờ Trịnh Lũng nói ra liền tiếp lời:

- Trịnh bá phụ, Diên Nhân phản ở Nguyên Châu, thanh thế phản quân của Lý Tông tăng mạnh, hiện giờ thế đã như chẻ tre, một đường phá nhiều châu phủ, đã gần tới Đồng Quan. Nếu dựa theo thế cục này, phản quân Lý Tông lấy Trường An cũng không phải là chuyện tình không có khả năng.

Trịnh Lũng yên lặng gật đầu.

Tiêu Duệ thở dài:

- Lý Tông phản loạn nhìn như vội vàng, kỳ thật mưu đồ đã lâu. Tiêu mỗ cũng thật không ngờ.... Khi Tiêu mỗ dẫn 2 vạn quân viễn chinh ngang qua cao nguyên Thổ Phiên tới Thiệu Châu, thế của phản quân Lý Tông đã không thể đỡ... Bởi vậy, Tiêu mỗ đặc biệt dẫn quân nam hạ hội hợp với 5 vạn quân Kiếm Nam của Trịnh bá phụ... Trịnh bá phụ, chỉ cần liên quân chúng ta ở một chỗ, nhanh chóng đến Đồng Quan, bảo vệ chặt chẽ Đồng Quan, Trường An vẫn có thể cứu chữa.

Trịnh Lũng thở dài một tiếng:

- Quận Vương, hai ta hợp binh chẳng qua là hơn 7 vạn người, mà quân phòng thủ Đồng Quan chẳng qua hơn vạn người, dùng hơn 8 vạn người chúng ta, làm sao có thể ngăn cản 20 vạn đại quân của Lý Tông? Còn nữa, Phu Mông Lĩnh đã khởi binh hưởng ứng tại Hà Đông, dưới hai đường giáp công, nếu viện quân Lĩnh Nam và Giang Nam triều đình triệu tập không thể chạy tới trong một tháng, Trường An tất phá.

- Viện quân Lĩnh Nam và Giang Nam?

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười cổ quái, đột nhiên nói nhàn nhạt:

- Trịnh bá phụ, sợ là tạm thời không thể trông cậy vào viện quân Lĩnh Nam và Giang Nam. Trường An, chỉ có thể dựa vào chúng ta!

- Chẳng qua, tuy rằng thanh thế phản quân Lý Tông hùng mạnh, nhưng chúng ta không nhất định là kết cục thất bại. Lý Tông được xưng nắm giữ 20 vạn quân, kỳ thật chiến lực thật sự cũng chỉ hơn mười vạn người mà thôi, về phần Phu Mông Linh, xin thứ cho ta nói thẳng, trước khi Lý Tông chưa đánh vào Trường An xưng đế, Phu Mông Linh sẽ chỉ quan sát bên ngoài... Trịnh bá phụ, Đồng Quan địa thế hiểm yếu dễ thủ khó công, chỉ cần quân ta tử thủ Đồng Quan, đợi Ca Thụ Hàn dẫn 5 vạn đại quân An Tây rời Tây Vực lấy Lương Châu, cắt đứt tiếp tế của Lý Tông, phản quân đầu đuôi không thể chiếu cố, lòng quân ắt bất ổn...

Tiêu Duệ thản nhiên nói, một ngụm uống sạch chén trà xanh trên bàn, bỗng nhiên đứng dậy, cất cao giọng nói:

- Trịnh bá phụ, việc này không nên chậm trễ, đại quân hai ta vẫn nên hợp binh một chỗ, nhanh chóng thay đổi tuyến đường Phượng Châu gấp rút tiếp viện Đồng Quan, nhất định phải tiếp quản Đồng Quan trước khi phản quân Lý Tông tới!

=====

2 vạn quân An Tây và 5 vạn quân Kiếm Nam lập tức thay đổi tuyến đường Phượng Châu, hành quân gấp tới Đồng Quan. Dọc theo đường đi, gió lạnh gào thét, tinh kỳ đại quân che lấp mặt trời, tiếng vó ngựa cấp tốc, tiếng vó ngựa ầm ầm từng đợt khuếch tán trên quan đạo trên cánh đồng bát ngát, khiến vô số chim chóc bay lên.

Chạng vạng ngày thứ ba, đại quân rốt cục đã đến bên ngoài Đồng Quan. Mắt nhìn quân kỳ Đại Đường đón gió tung bay phấp phới trên lầu gác, Tiêu Duệ thở một hơi thật dài.

Nam có Tần Lĩnh chắn, bắc có Hoàng Hà cái hào thiên nhiên, quanh thành Đồng Quan vắt ngang hai núi mượn nhờ thế núi mà xây dựng, thật có thể nói là một người giữ ải vạn người khó qua. Tiêu Duệ trên lưng ngựa dùng roi chỉ về phía mười hai thành lũy cao lớn tráng lệ phía xa xa, cùng với hình dáng lầu quan sát và phong hỏa đài (đốt lửa hiệu) lộ ra giữa sơn lĩnh hùng vĩ kia, mặc cho gió bắc lạnh như băng quét vào mặt, đột nhiên nhớ tới một bài thơ rất hay của thi nhân đời sau đối với Đồng Quan, không khỏi cao giọng ngâm —

Núi Tần dòng thác một quan thành

Hùng vĩ giữa trời chắn đế kinh.

Chỉ cần một người giữ quan ải

Đừng ai ngoan cố lấy nghiêm thành.

Trịnh Lũng bên người không khỏi vỗ tay tán dương:

- Quận Vương quả nhiên là đệ nhất phong lưu tài tử Đại Đường ta, bài thơ hùng hồn có lực, khí phách ngàn vạn này, thật khiến người ta vui vẻ thoải mái. Nếu không phải giáp mặt phản quân, lão phu tất sẽ cùng Quận Vương dất tay lên núi, ầm yển ba ngày ba đêm không say không về trên cửa ải trọng yếu này!

- Có Đồng Quan ở đây, phản quân Lý Tông khó vượt qua.

Tiêu Duệ cười cười, đột nhiên nhìn lại Lý Quang Bất nắm bảo kiếm trong tay im lặng mà đứng cách đó không xa:

- Quang Bất, phải người vào quan thông báo thủ tướng Đồng Quan Trương Hách rồi chứ?

Mây Lý Quang Bất nhướng lên, nhìn lướt qua Đồng Quan nguy nga sừng sững tĩnh lặng không tiếng động, cúi đầu nói:

- Quận Vương, mặt tướng đã phái người thông báo Trương Hách, nhưng...

Trong mắt Tiêu Duệ phát ra một tia sắc lạnh.

Tuy rằng triều đình còn không có ý chỉ tiến đến, nhưng tốt xấu gì chính mình cũng là một Quận Vương, lại thêm Trịnh Lũng Tiết độ sứ một phiên trấn như vậy, chỉ huy 7 vạn quân đến, một Chuyển vận sứ binh mã nhỏ nhỏ như hắt lại dám đóng cửa không ra.

Chẳng lẽ?

Tiêu Duệ quả quyết phát tay:

- Thôi kèn!

7 vạn đại quân chậm rãi tiến tới trước Đồng Quan, tiếng kèn sừng trâu thê lương quanh quẩn giữa núi và cánh đồng bát ngát. Trương Hách cũng không dám giả ngu nữa, đành phải mở cửa thành, đi ra đón.

Trương Hách vốn là thủ hạ của Phu Mông Linh Hà Đông, nhận lệnh tiến đến trấn thủ Đồng Quan. Nhưng ngày hôm trước Phu Mông Linh đột nhiên khởi binh ở Hà Đông, điều này làm cho Trương Hách ít nhiều có chút trở tay không kịp. Hắn không biết là nên đi theo bước chân chủ soái, hay là thề sống chết bảo vệ Trường An nguyện trung thành với hoàng đế. Đang lúc do dự, đột nhiên bên ngoài Đồng Quan truyền đến tin tức hai lộ binh mã của Tĩnh Nan Quận Vương và Tiết độ sứ Kiếm Nam đã đến, không khỏi còn có chút do dự.

322 (2)

7 vạn quân vào Đồng Quan, binh lực phòng vệ Đồng Quan tăng nhiều, nhưng hoàn toàn chặt đứt ý niệm phản loạn trong đầu Trương Hách. Một chút ý niệm từng thoáng hiện qua trong đầu này, bị gió núi gào thét thật mạnh gạt rửa không còn. Tuy rằng không có ý chỉ triều đình, nhưng bên trong quân phòng vệ này, chức quan của Tiêu Duệ là lớn nhất, hơn nữa quan hệ cá nhân giữa hai nhà Tiêu Trịnh rất tốt, Thống soái phòng thủ Đồng Quan trên thực tế là Tiêu Duệ.

Ngay khi quân phòng thủ Đồng Quan bận chuẩn bị chiến tranh, buổi sáng ngày hôm đó, khi mặt trời chói trang treo cao trên cửa chính Đồng Quan, hai thất ngựa nhanh chóng phi vào cánh cửa cao lớn nặng nề của Đồng Quan.

- Báo!

Một thám mã xông vào tướng phủ dưới thành lâu Đồng Quan, phốc một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Tiêu Duệ, trước mặt Trịnh Lũng cùng Trương Hách và các tướng, run giọng hô:

- Khởi bẩm Quận Vương, việc lớn không tốt... Trường An... Trường An...

Thám mã là quân trinh sát trong quân An Tây, đây là một người chàng trai Hà Tây còn trẻ, lúc hắn còn trẻ bởi vì gió lạnh thổi cắt mà gương mặt màu đồng cổ nứt ra, lộ ra khiếp sợ và sợ hãi không gì sánh kịp, giọng hắn run rẩy, một tầng bụi mù nhàn nhạt từ trên mũ giáp, rơi xuống trong đại sảnh sáng ngời xôn xao.

- Có chuyện gì, nói!

Lý Tự Nghiệp đứng phía sau Tiêu Duệ đi ra phía trước nửa bước, trầm giọng nói.

- Quận Vương, chuyện lớn không tốt, hoàng thượng... hoàng thượng mang theo văn võ quân thần cả triều và tất hoàng thân quốc thích rời khỏi Trường An, đi giá tới đất Thục.

Cuối cùng thám mã run rẩy nói ra, tin tức đáng sợ này đủ để mọi người trong sảnh hít một ngụm khí lạnh.

Sắc mặt Trương Hách các quan tướng lập tức trắng bệch. Cái gì đi giá đất Thục, không phải là chạy trốn sao? Không ngờ hoàng đế buông tha Trường An, thoát đi trước, điều này... không khí trong sảnh nháy mắt trở nên quỷ dị và yên tĩnh trở lại..

Trong lòng Trịnh Lũng đột nhiên trùng xuống, bỗng nhiên đứng dậy quát:

- Việc này có thật sự? Tình hình Trường An cụ thể như thế nào, nhanh nhanh nói đi!

- Ba ngày trước, hoàng thượng dẫn người rời khỏi Trường An... Trước mắt trong thành Trường An, chỉ có thái tử giám quốc và mấy vị đại nhân Chương Cửu Kiên Quỳnh, Bùi Khoan lưu thủ Trường An, trong thành chỉ có mấy ngàn Võ lâm quân...

Thám mã kinh sợ mà cúi người xuống:

- Quận Vương...

Sắc mặt Tiêu Duệ không thay đổi, hần chậm rãi đứng dậy. Tin tức này, cũng không ngoài dự đoán của hần. Trong lịch sử, bởi vì loạn An Sử, Lý Long Cơ chạy khỏi Trường An, không nghĩ tới, hần vẫn bị phản quân Lý Tông làm cho sợ tới mức vội vàng bỏ thành mà đi. Tuy rằng quỹ tích lịch sử thay đổi, nhưng hướng đi của lịch sử lại nhất trí kinh người.

Bởi vì chạy trốn, Lý Long Cơ mất đi Dương Quý Phi trên sườn núi Mã Ngôi. Cũng là trốn đi, mà lần này, Lý Long Cơ còn có thể yên ổn mà ngồi trên ngôi vị hoàng đế sao? Tiêu Duệ thần nhiên nghĩ trong lòng, khóe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái, nhưng chợt lóe lên rồi biến mất.

- Trịnh đại nhân, các vị tướng quân.

Tiêu Duệ thần nhiên đi lên phía trước vài bước, đột nhiên xoay người nhìn lại mọi người, ánh mắt bình tĩnh lần lượt lướt qua khuôn mặt hoặc khiếp sợ hoặc thất vọng hoặc phẫn nộ của mọi người, giọng nói từ nhỏ lớn dần lên trở nên trầm thấp:

- Phản quân thế lớn, hoàng thượng di giá đất Thục cũng không chắc là việc gì xấu. Nhưng hoàng thượng có thể đi, chúng ta làm tướng sĩ Đại Đường có chức trách kháng địch đền nợ nước, một bước cũng không thể lui về phía sau! Đồng Quan còn, Trường An tất còn, Đồng Quan còn Đại Đường tất còn! Cho dù, hoàng thượng có ở tại Trường An hay không!

- Tuy rằng hoàng thượng di giá đất Thục, nhưng thái tử điện hạ vẫn còn ở Trường An.

Tiêu Duệ xúc động khoát tay áo:

- Không nói nhảm nữa, Tự Nghiệp, truyền quân lệnh của bốn vương, không được tiết lộ nửa chữ tin tức hoàng thượng di giá đất Thục... các vị tướng quân, bốn vương cảnh cáo trước, đối đầu với kẻ địch mạnh, chúng ta không thể có bất cứ tư tâm gì, nếu ở đây có người dám tiết lộ tin tức này ra ngoài, dao động lòng quân, đừng trách bốn vương trở mặt vô tình xử theo quân pháp!

Tiêu Duệ nói xong, chậm rãi ngồi trở về:

- Các vị đi xuống đi, chinh quân chuẩn bị chiến tranh, không thể lơ là.

=====

Các tướng lui ra, Trịnh Lũng lo lắng nói:

- Quận Vương, lần này nên như nào cho phải...

- Trịnh bá phụ không cần lo lắng nhiều, hoàng thượng có ở đây hay không, không quan hệ tới việc chúng ta thế chết phòng vệ Đồng Quan... Trịnh bá phụ hãy an tâm chờ đợi, bốn vương đã phái người đi mời thái tử điện hạ, đến lúc đó có thái tử điện hạ đích thân tới Đồng Quan, khí thế của quân ta tất nhiên tăng vọt.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười, đứng dậy chấp tay ngang nhiên mà đi.

Lệnh Hồ Xung Vũ tự mình dẫn người ngựa khỏe dõn roi tiến đến Trường An, sau hôm hoàng đế rút lui khỏi Trường An đã chạy tới, mà một đội nhân mã khác Tiêu Duệ phái đi thì hộ vệ tất cả đoàn người Tiêu gia trên quan đạo thông tới Lạc Dương trở về thành Trường An.

Lý Kỳ sắc mặt cô đơn đi ra từ trong tấm cung Võ Huệ Phi, thẳng tới ngự thư phòng. Hoàng đế vừa đi, chủ nhân trong hoàng cung này trở thành hần thái tử bị hoàng đế vứt bỏ. Hần có thể đọc sách trong ngự thư phòng, tùy ý ngهنhng ngang ngổ lên ngai vàng chỉ thuộc về hoàng đế bao lâu thì ngồi, nhưng, đối với Lý Kỳ giờ phút này mà nói, hần hiển nhiên cũng không có hưng trí như vậy.

Thậm chí hần lo lắng, buổi tối vừa tỉnh giấc lại, toàn bộ hoàng cung đã bị phản quân Lý Tông vây quanh, mà thái tử giám quốc là hần thì không bao lâu sẽ trở thành vật hi sinh để phản quân thị uy với hoàng đế.

- Điện hạ, thuộc hạ của Tiêu Quận Vương, Quả nghị đô úy phủ Đô hộ An Tây Lệnh Hồ Xung Vũ cầu kiến.

Một tiểu thái giám cúi đầu nói.

- Ai?

Lý Kỳ lập tức nhảy từ chỗ ngồi lên, mừng như điên nói:

- Nhanh chóng truyền, để cho hần tiến vào!

Lệnh Hồ Xung Vũ vừa muốn kính cẩn hành lễ, Lý Kỳ vọt lại giống như đứa bé thấy mẹ ruột, ôm lấy cánh tay Lệnh Hồ Xung Vũ, vội vàng hô:

- Lệnh Hồ Xung Vũ, tỷ phu của ta ở chỗ nào?

- Điện hạ, Quận Vương sai mặt tướng chuyển cáo điện hạ, chuyện tình khẩn cấp, cần phải mời thái tử điện hạ giá lâm Đồng Quan đốc chiến. Quận vương và Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng Trịnh đại nhân dẫn 8 vạn quân đã phòng vệ tại Đồng Quan... Mà Phó đô đốc phủ Đô hộ An Tây Ca Thục Hàn cũng đã dẫn 5 vạn quân An Tây rời khỏi Tây Vực, đang tiến quân tới Lương Châu...

Lệnh Hồ Xung Vũ khom người xuống thi lễ, nói kiên nghị mà có lực:

- Mặt tướng hộ vệ điện hạ lập tức tới Đồng Quan...

Đầu tiên Lý Kỳ vui vẻ, một trái tim bập bênh thê lương hồi lâu rốt cục lại vững vàng, nhưng hần chợt nhú mày nói:

- Lệnh Hồ tướng quân, Đồng Quan? Đồng Quan ở hướng đông Trường An, mà phản quân Lý Tông đến từ Lũng Hữu, tại sao quân mã Tiều Quận Vương và Trịnh Lũng lại đi đường vòng tránh thủ Đồng Quan? Điều này chẳng phải là...

Lệnh Hồ Xung Vũ cúi người thi lễ:

- Hồi bẩm điện hạ, theo báo cáo từ thám mã, phản quân Lý Tông đột nhiên vòng qua hướng đông từ Nguyên Châu, ý muốn hợp binh một chỗ với Phu Mông Linh Hà Đông, bởi vậy, Tiều Quận Vương mới dẫn quân tiến vào chiếm giữ Đồng Quan để kháng phản quân!

- Lý Tông đi vòng hướng đông?

Lý Kỳ lại nhú mày:

- Không thể nào, hần lại bỏ gần cầu xa?

Lệnh Hồ Xung Vũ thần sắc bình tĩnh, lại lặp lại lời Tiều Duệ phân phó hần trước đó một lần nữa:

- Điện hạ, sau lưng Lý Tông có 5 vạn đại quân An Tây của Ca Thục Hàn, bên sườn có 2 vạn thiết kỵ An Tây của Tiều Quận Vương còn có 5 vạn đại quân của Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng Trịnh đại nhân, vì thoát khỏi ba đường vây công của quân ta, Lý Tông không thể không vòng ra phía đông, đi nước cờ hiểm...

Lý Kỳ ồ một tiếng, cũng không hỏi tiếp, nhưng trong lòng hần vẫn có một chút lo lắng. Vạn nhất phản quân Lý Tông đâm thẳm một thương, thừa dịp quân Đường tập kết ở Đồng Quan mà lại vòng trở về, thẳng tới Trường An, Trường An còn không phải là một tòa thành trống.

Nhưng lo lắng thì lo lắng, Lý Kỳ vẫn lập tức mang theo Chương Cừu Kiên Quỳnh, Bùi Khoan và các vị đại thần lưu thủ liên quan, dưới sự hộ vệ của gần ngàn Võ lâm quân của Lệnh Hồ Xung Vũ vội vàng rời khỏi Trường An thẳng tới Đồng Quan. Dọc theo đường đi, hần ngoài ý muốn phát hiện, trong đội ngũ hành quân có hộ vệ Tiều gia ở trong đó, mà mơ hồ có thể thấy được xe ngựa nội quyền của Tiều gia.

Đuôi mày Lý Kỳ nhảy dựng, nhưng coi như chưa nhìn thấy mà quay đầu đi.

Lo lắng của Lý Kỳ, thật ra cũng là lo lắng của đám người Trịnh Lũng. Từ lúc tiến vào chiếm giữ Đồng Quan tới nay, thấy phản quân chậm chạp chưa đến mà bắt đầu lo lắng, đi vòng vèo về phía đông chẳng qua là một ám chiêu của Lý Tông... vạn nhất Lý Tông quay trở lại, đại quân vào thẳng Trường An, sau đó nam hạ đất Thục truy kích hoàng đế Đại Đường di giá và triều đình Đại Đường lưu vong đất Thục, vậy...

Vừa nghĩ, trên trán Trịnh Lũng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tay hần cũng hơi run rẩy quay đầu nhìn về Tiều Duệ yên lặng đứng trên cửa thành Đồng Quan nhìn về phía đông, do dự nửa ngày, rốt cục vẫn mở miệng cúi đầu nói:

- Quận Vương, vạn nhất Lý Tông đông tiến chính là một kế, như vậy, Trường An sẽ nguy rồi, hoàng thượng và triều đình cũng nguy rồi!

Đầu vai Tiêu Duệ lơ đãng mà run lên, định thần mới chậm rãi quay đầu lại khẽ mỉm cười:

- Sẽ không đâu, Trịnh bá phụ. Phản quân Lý Tông đã sắp đến Duyên Châu, sao có thể lộn ngược trở lại? Chờ hấn lộn ngược trở lại, đại quân An Tây của Ca Thục Hàn đã lấy Lương Châu sau đó binh tới Nguyên Châu... Lý Tông đã không có đường lui, cho dù hấn vốn dùng trá cũng chỉ là đùa quá hóa thật.

Trịnh Lũng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng:

- Vâng, Quận Vương, Trường An quan hệ rất lớn đến an nguy của triều đình, không thể để mất. Ngài xem có nên để lão phu mang mấy vạn người chia đóng bên ngoài Trường An?

Khóe miệng Tiêu Duệ lộ ra một nụ cười lạnh nhàn nhạt, trầm giọng nói:

- Trịnh bá phụ, ngay cả khi ngài chia binh tới, chỉ lấy mấy vạn nhân mã có thể ngăn cản được 20 vạn phản quân của Lý Tông? Chẳng qua là bộ ngựa đầu xe mà thôi.

Trịnh Lũng ảm đạm không nói.

Giọng nói của Tiêu Duệ dịu đi:

- Trịnh bá phụ, kỳ thật, Tiêu mỗ nói với ngài xuất phát từ nội tâm. Trường An hiện nay chẳng qua là một tòa thành trống, nếu hoàng thượng và văn võ đại thần cả triều đã rời khỏi, Lý Tông thật sự chiếm Trường An thì có thể như nào? Mà quân ta chỉ cần bảo vệ Đồng Quan, thứ nhất có thể hình thành kiềm chế phản quân Lý Tông, thứ hai bảo vệ cho Đông Đô Lạc Dương và nửa giang sơn Đại Đường. Cho dù tương lai phản quân an toàn phát triển, chúng ta cũng có chỗ hy vọng phục quốc!

Trịnh Lũng nghe xong lời này của Tiêu Duệ, run lên trong lòng, thần sắc nhanh chóng trở nên khiếp sợ. Hấn nhìn Tiêu Duệ thật lâu:

- Hay là ngay từ đầu Quận Vương đã chuẩn bị bỏ Trường An?

- Vậy thì không phải. Tình thế bức bách, phản quân Lý Tông đông tiến, quân ta tập trung binh lực trấn thủ Đồng Quan chống đỡ, chính là thuận theo thế cục... Về phần loại biến cố đột nhiên này... nói lời bất trung, nếu hoàng thượng có thể buông Trường An, chúng ta buông thì tính cái gì? Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt, lần khổ tâm này của hoàng thượng, chúng ta phải thông cảm mới đúng.

Giọng nói Tiêu Duệ nghe vào thản nhiên, nhưng Trịnh Lũng nghe ra một chút trào phúng và lạnh lùng như có như không trong lời hấn nói.

Trịnh Lũng thở dài:

- Nhưng an nguy của hoàng thượng...

- Về phần an nguy của hoàng thượng, Trịnh bá phụ ngài không cần lo lắng. Nếu Tiêu mỗ đoán không sai mà nói, viện quân Lĩnh Nam và Giang Nam đã bị hoàng thượng điều tới Kiếm Nam, phản quân Lý Tông vội vàng vào Kiếm Nam chỉ tự tìm bại vong. Ta nghĩ, Lý Tông sẽ không ngu như vậy.

Tiêu Duệ vừa nói vừa đi xuống thành lầu:

- Trịnh bá phụ vẫn nên an tâm mới đúng...

Bóng dáng Tiêu Duệ dần dần rẽ qua một góc thành lầu, biến mất không thấy.

Trịnh Lũng đứng tại chỗ, sắc mặt dần trở nên tái nhợt, tuy rằng gió lạnh như băng quất vào mặt, nhưng sắc mặt hấn lại càng đỏ thêm.

Hơn mười năm làm quan, chút tư duy chính trị ấy hấn vẫn phải có. Hôm nay, cuối cùng hấn rõ ràng một chuyện: Tiêu Quận Vương này to gan lớn mật, không ngờ ngay từ đầu đã không tính toán sẽ bảo vệ Trường An... Hấn buông tha Trường An, không đi Kiếm Nam theo hoàng đế, ngược lại tập trung binh lực trấn thủ Đồng Quan, còn muốn mời thái tử đến Đồng Quan này —

Nghĩ đến đây, Trịnh Lũng hít một ngụm khí lạnh, chút kinh sợ trong lòng cuối cùng vẫn bị hấn dùng sức đè xuống.

Đúng vậy, ngay từ đầu Tiêu Duệ đã chuẩn bị buông tha Trường An, từ sau khi hấn nghe nói hoàng đế trốn đi. Nếu cục diện chính trị của Đại Đường đã loạn bấy, như vậy ngại gì tiếp tục loạn thêm. Để Lý Tông làm cho vũng bùn Đại Đường này càng đục thêm, đối với hấn mà nói càng thêm có lợi.

Cho nên, lúc này hấn mới đi vòng Đồng Quan, nếu phản quân Lý Tông đông tiến huyết chiến, thì sống chết bảo vệ Đồng Quan, nếu Lý Tông dùng ám chiêu, như vậy, liền tặng hấn tòa thành Trường An trống không thì như nào? Lý Tông chính là hoàng thất, hấn vào Trường An đơn giản là vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, quân đội của hấn cũng sẽ không tàn sát dân trong thành, ít nhất cũng sẽ không thương tổn đến bình dân bình thường, lại càng không hủy để đô Trường An.

Tiêu Duệ đã dự tính tốt xấu và làm ra tính toán tác chiến lâu dài với Lý Tông. Chỉ cần có thái tử giám quốc Lý Kỳ này ở bên người, hấn có thể hiệu lệnh binh mã cả nước đánh lâu dài với Lý Tông.

Về phần Lý Long Cơ, Tiêu Duệ rất tin tưởng hoàng đế Đại Đường tâm tư âm trầm tính tình ích kỷ này chắc chắn sẽ không quên an nguy của mình, phản quân Lý Tông nam hạ Kiếm Nam đuổi giết hoàng đế, hơn phân nửa là sẽ thất bại. Trở lại một bước mà nói, cho dù Lý Tông giết Lý Long Cơ, hấn cũng có thể lập Lý Kỳ kế vị ở Đông Đô Lạc Dương, bên này của hấn vẫn là bên Đại Đường hợp lẽ, Lý Tông thủy chung chính là phản tặc soái vị mà thôi.

Nhưng kỳ thật trong lòng Tiêu Duệ hiểu được, phản quân Lý Tông hơn phân nửa đã ở trên đường bôn tập Trường An. Tin tức này, tổ chức tình báo Tử Đồ thủ hạ của hấn đã sớm dùng bò câu đưa tin, truyền tới. Có tổ chức tình báo hiệu suất cao hơn đội tham báo của quân đội Đại Đường mấy lần, có mạng lưới thương nghiệp trải rộng toàn quốc, có tác dụng quan trọng để Tiêu Duệ nắm giữ toàn cục Đại Đường.

Tiêu Duệ chậm rãi đi tới soái phủ, trên mặt Lý Quang Bật bên người hiện ra một chút bình tĩnh đại ngộ, nhưng không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ theo sát.

=====

Trời đất u ám, gió bắc gào thét, phản quân Lý Tông ngoài trừ có 2 vạn người tiếp tục thông thả đông tiến để mê hoặc quân Đường ra, quân chủ lực còn lại mặc đồ nhẹ mà đi, vòng về Bồ Châu nhanh chóng bôn tập Trường An.

Trận hình kỳ binh âm âm mà phi nhanh qua mặt đất vàng dưới chân Lý Tông, bụi mù phấp phới chợt bị gió thổi tan. Mà trận binh bộ binh đao thương san sát nối liền không dứt vội vàng đi theo. Bên tai thường truyền đến tiếng đao thương kiếm va chạm, Lý Tông chậm rãi cười cười với Chuyển vận sứ binh mã Lũng Hữu Tôn Tử Hàn phía sau lưng:

- Tử Hàn, giờ phút này Tiêu Duệ kia đang chờ quân ta ở Đồng Quan đi? Hừ, tên nhóc lông vàng, hấn một giới thư sinh nào biết bốn vương ý đồ binh bất yểm trá?

Tôn Tử Hàn khom người cười nói:

- Trường An chắc chắn sẽ bị quân ta lấy, mặt tướng ở đây, chúc mừng Vương gia.

Lý Tông ngửa mặt lên trời cười ha ha. Hấn ngừng lại nhìn về phía Trường An, trước mắt dường như hiện lên tòa cung điện nguy nga mà tráng lệ, chiếc ngai vàng khắc rồng kia bày ra trước mắt hấn, giống như có thể đưa tay là chạm đến.

Mấy năm mưu đồ, rốt cục đã trở thành sự thật.

Hấn muốn lấy Trường An, hấn còn có thể dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, đánh hạ Kiếm Nam, chém đầu hoàng đế tru giết phụ thân của mình, sau đó thiên hạ Đại Đường đều nằm dưới trướng hấn.

Ha ha ha ha! Lý Tông cười loạn, tiếng cười dần dần trở nên dữ tợn, hấn hung hăng cắn chặt răng:

- Lý Tam Lang, tất cả điều này đều là do ngươi bức ta, thiên hạ Đại Đường này vốn thuộc về cha con chúng ta, ngươi chẳng những cưỡng ép chiếm lấy nhiều năm như vậy, còn không xem cốt nhục tình thân giết phụ

vương ta... hừ, Lý Tam Lang, ta sẽ cướp lấy ngôi vị hoàng đế của ngươi, nắm lấy nữ nhân của ngươi, tất cả Đại Đường này, đều là của Lý Tông ta!

Lý Tông cảm xúc dâng trào, giống như mây mù dày đặc trên bầu trời kia. Mây đen ngày càng nặng trên đỉnh đầu, tiếng sét vang lên ầm ầm, từng tia chớp chói mắt cắt qua mây đen chiếu sáng chân trời phía xa xa.

- Vương gia, trời sẽ mưa...

Tôn Tử Hàn là tâm phúc của Lý Tông, đại để cũng đoán được tâm tình Lý Tông giờ phút này.

- Hành quân xuyên mưa, tiếp tục đi tới... lấy thành Trường An, bốn vương và các ngươi sẽ không say không ngừng tại Trường An!

Lý Tông giận dữ hét, bảo kiếm trong tay hùng hổ mà vung lên trong không trung.

=====

Tiêu Duệ mang theo tất cả quan tướng thủ trong thành Đồng Quan vội vàng rời quan nghênh đón.

Cách đó không xa, Lý Kỳ bỏ qua một đám hộ vệ và tùy tùng, phóng ngựa tới. Tiêu Duệ tiến lên vài bước, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, nhìn Lý Kỳ xoay người xuống ngựa lưng phần nhào tới, hấn chần chính sắc mặt, chợt mang theo Trịnh Lũng cùng các vị tướng hành lễ.

- Chúng thần bái kiến thái tử giám quốc điện hạ!

Tiêu Duệ cao giọng hô, đám người Trịnh Lũng phía sau cũng quỳ xuống mà hô lên.

- Tỷ phu...

Trong lòng Lý Kỳ nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nắm chặt cánh tay Tiêu Duệ, nâng hấn dậy, giọng nói ít nhiều có chút nghẹn ngào.

- Giám quốc điện hạ!

Tiêu Duệ cất cao giọng nói, quăng qua cái nhìn thoáng có thâm ý.

Lý Kỳ lấy lại bình tĩnh, buông tay Tiêu Duệ ra, hơi lui lại phía sau một bước, khoát tay áo, trầm giọng nói:

- Các vị tướng quân vất vả, đất nước đang lúc khó khăn, các vị bỏ qua sự sống cảm khái ngăn chặn tai họa, trong lòng bản cung rất an ủi.

Tiêu Duệ an bài xuống, Lý Kỳ gần như đem tất cả người lưu thủ Trường An, đám người trong tầm cung Võ Huệ phi cùng tới Đồng Quan. Một tòa thành chiến lược tất yếu như vậy, mơ hồ trở thành đầu mối triều đình Đại Đường chống cự phản quân Lý Tông. Lý Kỳ lấy thân phận thái tử giám quốc, thay thế hoàng đế tuyên bố chiếu thư, bổ nhiệm Quận Vương Tĩnh Nam Tiêu Duệ làm Tiết độ sứ ba trấn An Tây, Lũng Hữu, Hà Đông, kiêm Bình Định đại tổng quản dẫn lĩnh binh mã ba trấn.

Kỳ thật, Tiêu Duệ thân kiêm Tiết độ sứ ba trấn, chẳng qua là đạt được một số ngân phiếu khổng, cái gọi là binh mã ba trấn, phần lớn là phản quân thủ hạ của Lý Tông và Phu Mông Linh. Bình Định đại tổng quản này của hắn, binh mã có thể điều khiển trước mắt cũng chính là hơn 8 vạn nhân mã Đồng Quan này, cùng với 5 vạn quân An Tây Ca Thục Hàn suất lĩnh viễn chinh.

Trong lúc nhất thời, Đồng Quan trở thành tiêu điểm người trong thiên hạ nhìn vào. Ngược lại hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ xa tại đất Thục, ít người chú ý.

Cuối năm Khai Nguyên thứ hai mươi sáu, trong gió lạnh cắt xương, phản quân Lý Tông rốt cục bôn tập tới Trường An. Đáng tiếc, khiến Lý Tông phần nộ chính là, tòa đế đô phồn hoa ngày xưa hiện giờ đã là một tòa thành không. Cửa thành rộng mở, không có một quân tốt thủ vệ, tất cả dân chúng không kịp chạy trốn tị nạn đều đóng cửa không ra.

Mà ngay cả bên trong hoàng thành, cửa cung khóa chặt năm xưa rõ ràng cũng mở rộng ra, ba nghìn cung điện Đại Đường hoang tàn vắng vẻ, lá rụng lá tả, dấu vết một mảnh vắng lặng.

Phần nộ trong lòng Lý Tông ngày càng đậm, hấn mang theo binh lính như lang như hổ xông vào trong hoàng cung, một cước đá văng cửa ngự thư phòng, chỉ thấy trên bàn nguyên bản thuộc về hoàng đế kia đã phủ một tầng bụi.

Lòng bàn tay Lý Tông phát run đi chậm qua, đặt mông ngồi xuống, thần sắc thay đổi, thật lâu sau không nói gì.

Ngoảnh mặt nhìn lại, khí thế phản quân như không thể đỡ, một đường bẻ gãy nghiền nát, nhưng cho tới bây giờ, từ khi hấn dẫn quân khởi binh tới này, chỉ được một tòa thành bị bỏ không như vậy. Để đồ Trường An, triều đình Đại Đường, nhưng Trường An và triều đình hôm nay không có một bóng người, còn có thể gọi triều đình sao? Dưới tình huống như vậy, cho dù hấn đăng cơ xưng đế ở Trường An thì có thể như nào?

- Tử Hàn, truyền mệnh lệnh bốn vương, phân mười vạn quân nam hạ Kiếm Nam...

Trong mắt Lý Tông hiện ra một tia sắc lạnh, một quyền hung hăng xuống chiếc bàn, chặn giấy nhảy lên một cái, bụi mù nổi lên khắp nơi.

Tôn Tử Hàn do dự một chút cúi đầu nói:

- Điện hạ, quân ta bôn tập đường dài, quân sĩ mệt mỏi không chịu nổi, hơn nữa tiếp viện quân ta ở Lương Châu đã bị quân An Tây chặt đứt, trước mắt quân ta đã...

Đầu mày Lý Tông nhảy dựng, sau khi trầm ngâm thật lâu oán hận mà khoát tay áo:

- Không có lương thảo thì đi ra ngoài cướp. Để đám sĩ tốt đi ra châu huyện quận phủ xung quanh Trường An, cướp bao nhiêu được bấy nhiêu!

- Nhưng —

Tôn Tử hàn nhíu mày:

- Điện hạ, như vậy mà nói, chỉ sợ không tốt cho việc điện hạ quang vinh lên ngôi hoàng đế...

Lý Tông cắn chặt răng:

- Giờ phút này không lo được nhiều như vậy, nhanh chóng thu thập lương thảo, nam hạ Kiếm Nam — Nếu không, thời gian càng lâu, càng bất lợi đối với quân ta. Nếu chờ lão già kia trì hoãn mạnh dạn ở Kiếm Nam, chúng ta sẽ bị vây bên trong tòa thành trống này.

Tôn Tử Hàn im lặng không nói gì, vội vàng rời đi.

Lý Tông thở dài một tiếng, vô lực mà tựa vào chỗ dựa lưng đầy tro bụi, ánh mắt hơi mê ly. Rõ ràng tình thế thật có lợi, hết thấy đều nắm giữ trong tay, nhưng hấn lại không cảm thấy một chút vui sướng và hưng phấn. Trường An đã không phải Trường An, chẳng lẽ hấn còn có thể mang theo phản quân ở lại trong tòa thành trống này đóng cửa tự xưng vương sao.

Tiêu Duệ tập kết đại quân ở Đồng Quan, tương đương với bóp họng Lý Tông khi hấn công chiếm nửa bên Đại Đường. Mà Lũng Hữu nơi hấn khởi binh, quân mã An Tây đã đến, bất cứ lúc nào cũng có thể chiếm lại Lương Châu một lần nữa... trước mắt, cơ hội còn lại của hấn, cũng chính là Kiếm Nam.

Lý Tông lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt sắc lạnh như dao.

Hấn đã không có đường lui, hấn phải bắt lấy Lý Long Cơ tỵ nạn Kiếm Nam, sau đó thuận lợi tiếp quản triều đình Đại Đường, kế vị xưng đế.

Nếu không, cuối cùng hấn sẽ rơi xuống dùng giỏ trúc múc nước công dã tràng, chết không có chỗ chôn.

=====

Soái phủ bên trong thành Đồng Quan hiện giờ trở thành hoàng cung lâm thời để thái tử Lý Kỳ dừng chân, cả nhà Quận Vương Tĩnh Nan Tiêu Duệ cũng ở tại một viện độc lập trong trạch viện lớn này. Ngay khi phản quân Lý Tông tiến vào chiếm giữ Trường An, đồng thời sẵn sàng ra trận nam hạ Kiếm Nam, đúng là thời gian vui vẻ một nhà Tiêu Duệ đoàn tụ hòa thuận.

Lúc chính Ngọ, ánh mặt trời xán lạn tiến vào trong sân nhà. Hai đứa bé gần một tuổi, đang trong giai đoạn bi bô tập nói, Tiêu Duệ ôm Tiêu Ngọc, Lý Nghi thì ôm Tiêu Tiềm, vợ chồng hai người đứng đối diện, vừa nói chút chuyện phiếm, vừa đùa nghịch kết tinh tình yêu của mình, trên mặt tràn đầy một thần sắc hạnh phúc nhàn nhạt.

Ngọc Chân nhẹ nhàng đi đến. Nàng cũng mang theo vài thị nữ rời khỏi Yên La Cốc, theo Lý Kỳ tới Đồng Quan. Danh là tránh phản quân họa chiến tránh, kỳ thật là vì sớm gặp lại Tiêu Duệ. Nàng luôn là hoàng cô Lý Tông, Yên La Cốc của nàng ngay cả phản quân Lý Tông cũng không dám tiến vào một bước, phản quân Lý Tông tiến vào chiếm giữ Trường An đối với nàng mà nói, gần như không có ảnh hưởng quá lớn. Nàng có thể ở lại Yên La Cốc như trước, nhàn nhã trước sau như một.

- Hoàng cô.

Lý Nghi ôm Tiêu Tiềm hô lên, cũng không nghĩ tới đứa bé này oa một tiếng khóc rống lên, khuôn mặt phẫn điều ngọc mài tràn đầy nước mắt, thân thể nhỏ bé bao trong áo choàng da cừu cũng bắt đầu liều mạng giãy dụa. Tiêu Tiềm vừa khóc nháo, tiểu nha đầu trong ngực Tiêu Duệ cũng bắt đầu làm âm ỉ theo.

Ngọc Chân nhẹ nhàng cười:

- Nghi nhi, hay là trở về phòng đi thôi, hai đứa bé này sợ là muốn ngủ rồi.

Ngọc Chân quần lấy áo choàng của mình, hơi đi về phía trước hai bước, mặt dương lên. Khuôn mặt quyến rũ được bảo dưỡng tinh xảo gần như thiếu nữ kia, thở ra hương lan gần trong gang tấc, Tiêu Duệ rõ ràng cảm giác được hơi nóng phun ra từ trong miệng nàng đang lướt qua cổ mình mà bay lên.

Hắn run sợ trong lòng, không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Thần sắc u oán trên khuôn mặt quyến rũ của Ngọc Chân chợt lóe lên rồi biến mất, nàng chỉ thản nhiên nói:

- Tiểu oan gia, việc đã đến nước này, đến tột cùng con có tính toán gì không? Cuối cùng không thể thủ lâu dài ở Đồng Quan chứ? Không cần giả bộ ngớ ngẩn lừa gạt ta, ta muốn nghe lời nói thật.

Tiêu Duệ cười cười, chưa nói gì, lại nghe Ngọc Chân buồn bã nói:

- Hoàng thượng lui về Kiếm Nam, chẳng lẽ con không chuẩn bị nam hạ cứu giá sao?

- Nếu quân ta rời khỏi Đồng Quan cứu viện Kiếm Nam, chắc chắn chỉ có thể tử chiến với phản quân Lý Tông. Quân ta chỉ có hơn 8 vạn người, đối mặt với phản quân gấp mấy lần quân ta, không có phần thắng.

Mà một khi quân ta bại thì không có đường để đi... nếu để Lý Tông thắng được, hắn tất nhiên sẽ bỏ Trường An, đông tiến Lạc Dương đăng cơ xưng đế. Một khi tới lúc đó, Lý Tông sẽ chiếm cứ nửa bên Đại Đường từ từ tính toán phần còn lại, thiên hạ Đại Đường sớm hay muộn sẽ rơi vào trong túi hắn.

Tiêu Duệ thở dài:

- Cho nên, ta có không phải là Đồng Quan, mà là nửa bên biên cương Đại Đường.

Ngọc Chân im lặng không nói, khuôn mặt quyến rũ dần dần đỏ lên, nàng đột nhiên buồn bã nói:

- Phản quân Lý Tông thế như chẻ tre, một khi đánh vào Kiếm Nam, chỉ sợ hoàng thượng... Lý Tông lấy Kiếm Nam, lại quay đầu tiến công Đồng Quan, con vẫn phải chiến một trận với hắn.

- Hắn muốn tới, vậy thì thuận tiện.

Trong mắt Tiêu Duệ hiện lên một chút kiên định:

- Chỉ có điều theo ý ta, có viện quân Lĩnh Nam và Giang Nam, nếu Lý Tông muốn lấy Kiếm Nam, chỉ sợ cũng không phải một chuyện dễ dàng. Nói lùi lại một bước, ngay cả khi Lý Tông lấy Kiếm Nam, đến lúc đó, có đại quân Ca Thục Hàn cản đường lui của hắn, dùng khỏe ứng mệnh, ta cũng nắm chắc 8 thành có thể giết hắn!

Tiêu Duệ gắt gao nắm chặt tay.

Kỳ thật, trong lòng Tiêu Duệ còn có lời chưa nói cũng không có khả năng nói ra, cho dù ngay trước mặt chính là nữ nhân của mình.

Lý Tông cùng Lý Long Cơ chần chẫn sẽ huyết chiến và tiêu hao chiến một hồi người chết ta sống ở Kiếm Nam, mặc kệ cuối cùng người thắng là ai, Tiêu Duệ đều là ngư ông ngồi xem hổ đấu.

Ngọc Chân ngóng nhìn khuôn mặt tuấn đạt ngày càng thành thực phía trước thật sâu, thần sắc cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Nàng đột nhiên nhướn mày nói:

- Tiểu oan gia, lấy hạt dẻ trong lò lửa, đôi khi cũng sẽ bỏng tay. Tuy rằng đứa bé Lý Kỳ này không tồi, nhưng tính tình quá mức mềm yếu, kỳ thật không phải là một hoàng đế tốt. Có con ở đây, còn có thể kinh sợ thiên hạ, nhưng là ——

Ngọc Chân muốn nói lại thôi, vẫn nuốt những lời nói đó xuống đáy lòng. Nàng thông minh ra sao, như thế nào có thể không rõ, Tiêu Duệ dấu giếm căn khôn. Loạn cục này qua đi, ngay cả hoàng đế hợp toàn lực đánh tan Lý Tông, bình ổn phản loạn Lý Tông, tương lai chỉ sợ hấn cũng rất khó ngồi tiếp trên ngôi vị hoàng đế.

Cái gọi là gương vỡ khó lành, từ thời khắc buông tha Trường An bỏ chạy tới đất Thục kia, chắc chắn Lý Long Cơ cũng đã chú định kết cục thê lương của hấn.

Hoàng quyền tranh đấu từ xưa đến nay tàn khốc dị thường, người chết ta sống không chỉ có con người, còn có tình người và tình thân. Điều này, đối với Ngọc Chân xuất thân hoàng gia mà nói, xem qua rất nhiều, nhất là cảnh tượng năm đó Lý Long Cơ liên hợp Thái Bình diệt Vi Hậu, tiếp theo thành công đoạt quyền từ trong tay Thái Bình. Nhưng cho tới bây giờ, Ngọc Chân cũng không có nghĩ tới, thiếu niên tài tử ngông nghênh thanh lịch thanh nhã động lòng người ngày đó, hiện giờ cũng rơi vào trong hố sâu đó không thể tự kiểm chế.

- Tiểu oan gia, mặc kệ tương lai con như thế nào... Con nhất định phải đối xử tử tế với hoàng tộc Lý thị. Dù sao, ta, Nghi nhi, đều là người trong hoàng tộc Lý thị.

Ngọc Chân bỗng nhiên tiến lại gần, ghé sát bên tai Tiêu Duệ nhỏ giọng nói.

Tiêu Duệ ngẩn ra, tiếp theo lắc đầu:

- Ngài hiểu nhầm, ta không phải Lý Tông...

Ngọc Chân bĩu môi:

- Tiểu oan gia, trước mặt ta còn không nói thật.... Con trăm phương ngàn kế chuẩn bị lâu như vậy, chẳng lẽ không phải vì vị trí kia? Chế tạo súng pháo giữ kín không nói, thành lập Thiết vệ quân An Tây, buông tha Trường An không cứu giá lui thủ Đồng Quan... Tiểu oan gia, những việc này, từng việc từng việc đều là đại nghịch bất đạo tội chết nha.

- Ta làm hết thấy, cũng không phải vì quyền lực.

Tiêu Duệ đột nhiên giơ tay nắm lấy cánh tay nhỏ bé trắng mịn lạnh như băng của Ngọc Chân, thản nhiên nói bên tai nàng:

- Tương lai, ngài sẽ rõ ràng tất cả.

Hơi nóng nhàn nhạt và hơi thở nam tử cùng nhào vào mũi Ngọc Chân, ánh mắt Ngọc Chân mê ly một trận, dưới tình cảm ôm ấp dao động, không kìm nổi ưm một tiếng bủn rủn vô lực mà nhào vào trong lòng ngực ấm áp của Tiêu Duệ.

- Tiểu oan gia...

Ngọc Chân hai má đỏ bừng cúi người nỉ non trong ngực Tiêu Duệ, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kèn quân sừng trâu du dương mà nức nở.

Tiêu Duệ biến sắc, chẳng lẽ quân tình có biến?

Hắn vội vàng lao ra khỏi soái phủ, chạy thẳng tới thành lâu Đồng Quan. Mặc dù có quân tình khẩn cấp báo có địch tới tập kích, nhưng xem trong thành lại không hoảng hốt hoảng loạn. Từng đám sĩ tốt dưới sự dẫn dắt của các quan quân, chạy lên thành lâu đầu vào đẩy lần lượt theo thứ tự, tiếng bước chân xoàn xoạt vội vàng có trật tự khiến lòng Tiêu Duệ chậm rãi ổn định lại.

Làm thái tử Đại Đường, Lý Kỳ đã đến, ủng hộ rất lớn tới sĩ khí của quân phòng thủ Đồng Quan. Bởi vì ngày đó Lý Kỳ hô một câu trước mặt mọi người: hắn sẽ cùng tồn vong với Đồng Quan, cùng sống chết với 8 vạn đại quân Đồng Quan.

Lý Kỳ làm việc này cũng là không có cách nào khác. Lúc này, hắn ở lại giữa 8 vạn quân mã Đồng Quan còn có vài phần cảm giác an toàn, nếu rời khỏi Đồng Quan, rời khỏi Tiêu Duệ, chỉ sợ hắn khó có thể tránh được phản quân Lý Tông truy kích và tiêu diệt. Nhưng đành chịu thì đành chịu, binh lính Đồng Quan lại không biết nội tình trong đó, đến nay Tiêu Duệ còn nghiêm mật phong tỏa tin tức động trời Lý Long Cơ buông tha Trường An, bởi vậy những lời này của Lý Kỳ kích phát tâm huyết cam tâm quên mình của sĩ tốt bình thường.

Làm thái tử một nước cao quý, Lý Kỳ không cần làm gì khác, chỉ cần ở trong thành Đồng Quan, chẳng khác nào là một quân kỳ cao cao tung bay phần phật.

Chiến cuộc biến hóa quả thật ngoài dự đoán của Tiêu Duệ. Nguyên bản hắn tưởng rằng, Lý Tông tập trung binh lực nam hạ Kiếm Nam, nhưng hắn thật không ngờ Lý Tông lại chia binh Đồng Quan.

Trên cái sân thật lớn trước thành Đồng Quan, phản quân Lý Tông giáp đen chen chúc tới từ phía tây. Tiêu Duệ sắc mặt âm trầm đứng trên thành lâu, Trịnh Lũng cũng lo lắng đứng ở một bên, thần sắc thay đổi.

Lý Tự Nghiệp chẳng những không kinh hoảng, ngược lại có vài phần hưng phấn. Hắn chờ mong một trận đại chiến hồi lâu, phản quân Lý Tông đột nhiên đánh úp lại, thật ra hợp khẩu vị của hắn. Hắn chặn chú một hồi, quay đầu lại cất cao giọng nói:

- Quận Vương, phản quân này cũng chỉ hơn vạn người mà thôi... Tự Nghiệp nguyện ý dẫn một vạn quân mạch đao rời quan chén giết đám tặc quân này! Xin Quận Vương ân chuẩn!

Tiêu Duệ lắc đầu, suy nghĩ như chớp.

Rốt cuộc Lý Tông muốn làm cái gì? Hắn hắn là rõ ràng hắn không thể chiếu cố từ đầu đến đuôi, nếu chia binh một đường Đồng Quan, một đường Kiếm Nam, ưu thế quân sự của hắn sẽ mất gần như không còn.

Xem hơn vạn nhân mã ngoài thành này, chẳng lẽ Lý Tông không sợ 8 vạn quân mã Đồng Quan đều xuất quan khiến toàn quân bị diệt? Có âm mưu khác hay là — thử?

Tiêu Duệ thở phào một cái, thình lình nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân ồn ào, một đám sĩ tốt kính cẩn mà lớn tiếng hô: bái kiến thái tử điện hạ!

Tiêu Duệ bỗng nhiên xoay người, thấy Lý Kỳ dưới sự hộ vệ của vài hộ vệ vội vàng lên thành lâu. Hắn bước vài bước đến sát thành lâu liếc ra ngoài một cái, sắc mặt rõ ràng có chút lo sợ, run giọng nói:

- Tỷ... Tiêu Quận Vương, ngoài thành là phản quân Lý Tông đột kích?

Tiêu Duệ gật đầu, đột nhiên đưa tay qua, nắm lấy cánh tay lạnh lẽo của Lý Kỳ:

- Điện hạ, chỉ là hơn vạn phản quân, không cần lo lắng, điện hạ vẫn nên an tâm mới đúng. Người tới, phía trên thành lâu nguy hiểm, đưa thái tử điện hạ về phủ.

Lý Kỳ không kịp phản trần đã bị nha binh của Tiêu Duệ “áp giải” xuống thành lâu.

Phản quân Lý Tông ngoài thành rất nhanh liền bày ra một trận hình công phòng nhiều mặt bên ngoài Đồng Quan, Lý Tự Nghiệp tiếc nuối xa tay nói:

- Quận Vương bây giờ đã mất thời cơ chiến đấu rồi, nếu Tự Nghiệp dẫn quân rời quan trước khi hơn vạn phản quân này hình thành trận hình, nhất định có thể đánh tan. Nhưng hiện giờ, nếu chúng ta muốn hạ bọn họ, chắc chắn phải hao phí rất nhiều khí lực.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười:

- Tự Nghiệp, vạn nhất phản quân có mai phục khác?

Lý Tự Nghiệp quay đầu liếc về phía tây Đồng Quan một cái, nhú mày:

- Bên kia địa thế trống trải, sợ là không dễ dàng phục binh. Tự Nghiệp nghĩ rằng, bọn họ...

- Như vậy, Tự Nghiệp người cảm thấy, Lý Tông là thằng ngốc sao? Không ngờ lấy hơn vạn nhân mã tới tiến đánh Đồng Quan, chẳng phải là tự tìm đường chết?

Tiêu Duệ cúi người ngóng nhìn phản quân diễu võ dương oai tiếng ồn ào nổi lên bốn phía nhưng không có công thành phía dưới, trong lòng vừa động, khóe mắt phát ra một tia nóng bỏng.

Tiêu Duệ bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía quan đạo giữa hai cánh đồng bát ngát từ Trường An tới Đồng Quan, không nhúc nhích một chút. Giống như Lý Tự Nghiệp nói, vùng này địa hình trống trải, nhưng nhất định không nên quên, cách đó không xa là núi sâu, bên trong núi sâu quanh co uốn lượn kia đủ để ẩn núp 20 vạn đại quân Lý Tông. Nếu binh rời Đồng Quan tiêu diệt hơn vạn phản quân này, phục binh Lý Tông chợt xung phong liều chết từ sơn lĩnh kia xuống, sợ là một uy hiếp không nhỏ.

Lý Tông muốn quay đầu đến tấn công Đồng Quan?

Ý nghĩ này quanh quẩn thật lâu trong đầu Tiêu Duệ. Tuy rằng Tiêu Duệ cảm thấy khả năng này rất nhỏ, nhưng cũng không thể bài trừ. Vạn nhất Lý Tông thay đổi tính toán, bí quá hóa liều, đại quân bức thẳng Đồng Quan, muốn lấy Đồng Quan công chiếm nửa bên Đại Đường, ý đồ địa vị ngang nhau với triều đình Lý Long Cơ... Không thể mạo hiểm như vậy!

Tiêu Duệ coi Lý Tông là kẻ địch đã lâu, hẳn hiểu rất rõ tình hình của Lý Tông. Nếu đổi chỗ một chút, nếu Tiêu Duệ lãnh binh phản loạn, dưới thế cục trước mắt, Tiêu Duệ nhất định sẽ không đi Kiếm Nam đuổi giết hoàng đế, mà lấy Đồng Quan chiếm cứ nửa giang sơn Đại Đường tự lập làm vương, sau đó lại từ từ toan tính.

Nhưng Lý Tông sẽ không thể. Hắn rất hận Lý Long Cơ lão khốn này, không chỉ cướp giang sơn nhà bọn họ, còn tru giết phụ thân hắn. Hơn nữa, làm huyết mạch hoàng thất chính thống, Lý Tông quá mức coi trọng chính thống. Trong mắt hắn, chỉ có diệt Lý Long Cơ, tiếp quản triều đình thủ hạ của Lý Long Cơ mới coi như soạn vị thành công.

Về ngưỡng trọng trên mặt Tiêu Duệ dần dần nhạt đi, thay vào đó là nụ cười lạnh và nghiền ngẫm.

Dùng hiểu biết của hắn đối với Lý Tông, đây nhất định là một đội quân nhử, hoặc là nói là một loại thử của Lý Tông. Hắn toàn lực nam hạ Kiếm Nam, lại sợ Tiêu Duệ dẫn quân đuổi theo, chọc hắn một dao từ sau lưng, khiến hắn tiến thoái lưỡng nan, cho nên liền phái một đội quân mã đến Đồng Quan bày trận như vậy, thử hư thật của Đồng Quan.

Nếu hắn muốn nhìn, thì cho hắn nhìn đi. Tiêu Duệ cười lạnh trong lòng một tiếng, thu ánh mắt từ ngoài thành Đồng Quan trở về, đứng trên thành lâu cách mười trượng lại trang bị một khẩu pháo cố định.

Pháo trên thành lâu Đồng Quan này, coi như là một ít tài nguyên Tiêu Duệ chuẩn bị trước đó. Trước khi hắn tiến quân Tiểu Bật Luật, hắn liền âm thầm phái người vận chuyển pháo về trang viên ngoài thành Trường An dùng thông qua thương đội sản nghiệp Tiêu gia, hiện giờ toàn bộ ở phía trên Đồng Quan, thêm pháo quân viễn chinh An Tây của Tiêu Duệ tự mang, trước mắt trên thành lâu Đồng Quan ước chừng có hơn 20 khẩu pháo dùng để phòng thủ.

Trang bị đen tuyền trên thành lâu Đồng Quan này, trong quân phòng thủ Đồng Quan trừ 2 vạn người thuộc về Tiêu Duệ ra, mặt khác đều hơi tò mò. Tuy rằng biết được uy lực pháo Tiêu Duệ phát minh ra rất lớn từ trong miệng sĩ tốt quân An Tây, nhưng bọn họ còn có chút nửa tin nửa ngờ.

Hướng về phía ánh mắt của Tiêu Duệ, Lý Tự Nghiệp liền phản ứng lại.

Hắn tiến lên vài bước, thấp giọng nói:

- Quận Vương, bắn bọn họ mấy phát khiến phản quân ném thử món ngon?

Tiêu Duệ gật đầu quả quyết:

- Tự Nghiệp, nhanh chóng truyền mệnh lệnh bốn vương, tất cả pháo thủ chuẩn bị, mục tiêu trận hình phản quân, các pháo cùng bắn!

Thời tiết khô lạnh, mặt trời đỏ rực đã bắt đầu ngả về tây.

Oanh oanh oanh!

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Từ trên cửa thành lầu Đồng Quan, hơn hai mươi khẩu pháo cùng bắn một loạt đạn từ trong miệng pháo tóe om về phía trận hình phản quân theo quân kỳ lay động trong tay Lý Tự Nghiệp. Trên thành lầu chấn động, mà chợt, một tiếng nổ sập núi lở đất qua đi, ngoài thành tràn ngập bụi mù, ở giữa hỗn loạn hoảng hốt mà chạy và tiếng ngựa hí dài, tuy rằng trong 20 phút đạn chỉ có một phát trúng trận hình phản quân, số khác đều rơi trên mặt đất xung quanh, nhưng vẫn tạo ra thương tổn rất lớn tới phản quân.

Ít nhất hơn trăm người bị đạn pháo bắn chết và bị thương, trận hình phản quân lập tức như bị một đao rìu lớn bổ ra, máu thịt bay tứ tung, tiếng kêu thảm sợ hãi bén nhọn vang lên quanh quẩn bên trong bụi mù.

Lực sát thương còn tiếp theo sau đó, loại vũ khí thần bí từ trên trời rơi xuống này khiến sĩ tốt phản quân rung động quá lớn. Mặc kệ tướng lĩnh phản quân hạ lệnh như thế nào, nhưng sĩ tốt phản quân kinh hồn táng đảm chạy về bốn phía. Tướng lĩnh phản quân bất đắc dĩ, đành phải vừa lui vừa thu thập đội ngũ, lui về phía tây bắc Trường An giống như thủy triều.

Trên cửa thành Đồng Quan, tất cả đám sĩ tốt quân Đường phòng vệ ở đây trợn mắt há hốc mồm, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại. Ánh mắt chấn động đều ngăm nhìn thân pháo tối đen miệng pháo dường như vẫn còn khói nhẹ, trên trán toát ra một tầng mồ hôi, chợt bị gió lạnh thổi khô.

Đây là pháo theo như lời quân An Tây! Trời!

Lòng bàn tay Trịnh Lũng hiện giờ còn đang run run, hần vịn miệng lỗ châu mai trên quan thành, hít một ngụm khí lạnh, run giọng nói:

- Quận Vương, không ngờ loại pháo này uy lực như vậy, pháo cùng bắn, bản quan cảm thấy đất rung núi chuyển, đây đâu phải lực người có thể ngăn cản?

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười:

- Trịnh bá phụ, đây là uy lực của pháo.

Trịnh Lũng nhìn Tiêu Duệ thật sâu, trong lòng càng thêm chấn phục. Khó trách lòng tin của Tiêu Duệ này lớn như thế, khó trách Lý Tông chậm chạp không dám tiến công Đồng Quan, hóa ra không ngờ Tiêu Duệ nắm giữ loại vũ khí lợi hại như vậy trong tay! Loại pháo này, bất kể là thủ thành hay là công thành, đó đều là một lợi khí rung chuyển trời đất...

Kỳ thật Trịnh Lũng thật sự sai lầm rồi, Lý Tông căn bản không biết trong tay Tiêu Duệ có pháo loại vũ khí bí mật này. Pháo chân chính dùng trong chiến trận, là ở Liên Vân Bảo của Tiểu Bội Luật, tin tức này còn chưa rơi vào Trung Nguyên.

Dưới thành lầu, cửa soái phủ, Võ Huệ Phi và Ngọc Chân sóng vai đứng ở nơi đó, thị vệ trong cung đứng xung quanh. Mà Lý Kỳ thì hứng phấn chạy ra ngoài.

Một tiếng nổ rung trời kia, sớm kinh động mọi người trong soái phủ, cho dù là Tiêu Ngọc và Tiêu Tiềm hai đứa bé này, đang ngủ say cũng bị sợ hãi tỉnh dậy, sợ tới mức khóc oa oa.

Võ Huệ Phi quay đầu lại liếc Ngọc Chân một cái, vẻ kinh hãi trong mắt khó có thể che lấp:

- Ngọc Chân, đây là thứ Tiêu Duệ dựa vào?

Ngọc Chân thở dài yếu ớt:

- Có lẽ vậy đi. Không biết tiểu oan gia này còn dấu bao nhiêu thứ, chúng ta cũng không biết hết được... Cũng được, dù sao hần không hại chúng ta là được.

- Hoàng cô, mẫu phi.

Lý Nghi và mấy người vợ Tiêu Duệ đều tụ tập ở cửa, thần sắc đều cực kỳ khiếp sợ. Chỉ có Lý Đăng Không, thần sắc rất là âm đạm.

Cũng khó trách Lý Đăng Không, tất cả mọi người liên quan tới Tiêu Duệ đều được hần đưa tới Đồng Quan, nhưng Lý gia người nhà của nàng... cha mẹ và huynh trưởng tỷ tỷ của nàng, vẫn ở lại bên trong Trường An. Mấy ngày nay, tuy rằng nàng không nói gì, nhưng trong lòng giống như là lửa đốt.

Ngọc Chân trong lúc vô tình quay đầu nhìn lại, thoáng nhìn sắc mặt Lý Đăng Không, khẽ mỉm cười:

- Không nhi, con cảm thấy Tiêu lang của con sẽ mặc kệ cha vợ của hấn sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý Đăng Không hơi đỏ lên, nhưng cũng không nói gì cả.

Mấy ngày nay, thế sự thay đổi quá nhanh, thịnh thế Đại Đường nguyên bản yên ổn phồn vinh đột nhiên rơi vào trong chiến loạn, cục diện hỗn loạn cùng với tiền đồ tương lai không rõ, khiến cho Lý Đăng Không luôn hướng ngoại hoạt bát thậm chí còn có vài phần xảo quyết, tính tình rõ ràng cũng có một chút chuyển biến. Nàng không bao giờ giống như trước đây đặt tất cả chuyện tình trên mặt nữa, cũng trở nên trầm mặc ít lời, thoạt nhìn trong lòng luôn chôn không ít tâm sự.

Đây là vì vương bận nhà mẹ đẻ đi, nếu ở quá khứ, chắc chắn nàng sẽ trực tiếp tìm Tiêu Duệ để hỏi đến tột cùng thậm chí là “khởi binh vấn tội” một phen, nhưng hiện giờ, Lý Đăng Không lại bảo trì trầm mặc, lựa chọn giấu tâm sự ở trong lòng.

- Không nhi.

Tiêu Duệ vội vàng đi tới cửa phủ, nắm lấy tay Lý Đăng Không ngay trước mặt chúng nữ, dịu dàng nói:

- Gần đây ta bận việc quân, đã quên nói với nàng, nhạc phụ đại nhân không muốn theo thái tử điện hạ tới Đồng Quan, vì để phòng vạn nhất, ta sai người bí mật đón mọi người Lý gia vào trong Yên La Cốc.

Lý Đăng Không vui vẻ, ngẩng đầu lên nói yếu ớt:

- Cha ta thật là quật cường, ta....

Ngọc Chân ở một bên cười, nói tiếp lời:

- Không nhi, ở trong Yên La Cốc của ta, Lý Lâm Phủ rất an toàn — hơn nữa, cha con cũng là một cáo già, hấn không muốn đến Đồng Quan, tất nhiên là có suy nghĩ của hấn, con không cần lo lắng. Tốt lắm, đều nhanh trở về đi, đều đứng ở trước cửa soái phủ này sao được?

Người một nhà đều yên lặng trở về nội viện.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình ở trong sảnh, mày Võ Huệ Phi hơi nhướng lên, do dự một phen vẫn hỏi một câu:

- Tiêu Duệ, lần này phản quân Lý Tông đến công thành hay là —

Tiêu Duệ chậm rãi đứng lên, thản nhiên nói:

- Mẫu phi, phản quân Lý Tông chẳng qua là thử quân ta thôi. Nếu ta đoán không sai mà nói chắc chắn là ý đồ toàn quân nam hạ Kiếm Nam, nhưng lại e sợ ta dẫn quân cản đường lui của hấn, muốn thử xu hướng của chúng ta — lại không ngờ —

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười lạnh:

- Chẳng ngờ đội quân này bị pháo bắn một phen, bắn cho hấn vắng trở về.

Quay đầu nhìn về mặt của chúng nữ, Tiêu Duệ không kìm nổi mỉm cười:

- Mọi người không cần lo lắng, đối với tình huống trước mắt mà nói, Đồng Quan là nơi cực kỳ an toàn. Không chỉ nói hơn vạn phản quân này của Lý Tông, ngay cả 20 vạn đại quân của hấn toàn bộ tiến công Đồng Quan, Đồng Quan cũng sẽ phòng thủ vững chắc... Thời gian càng lâu, phản quân Lý Tông sẽ dao động lòng quân bởi vì mất đi tiếp viện, kết cục chắc chắn thất bại... Chỉ cần Đồng Quan còn, nửa giang sơn Đại Đường bình yên vô sự, cho dù Trường An bị phản quân hủy đi, triều đình có thể dời đô Lạc Dương...

Lý Nghi đưa Tiêu Tiềm bì bõm trong ngực cho Chương Cừ Liên Nhi, buồn bã nói:

- Chính là không biết hiện giờ phụ hoàng như thế nào...

Sắc mặt Tiêu Duệ hơi trầm xuống không nói gì thêm, Võ Huệ Phi liền oán hận nói:

- Nghi nhi, con còn nhớ... Không ngờ ngày đó hoàng thượng không có một chút tình cảm cha con, bỏ rơi Kỳ đệ ở Trường An. Nếu không... Con có thể nghĩ lại xem, nếu thái tử rơi vào tay Lý Tông, nó sẽ có một kết cục như thế nào?

Ánh mắt chúng nữ đều tụ tập trên người Lý Kỳ sắc mặt ảm đạm cúi đầu không nói gì.

Lý Nghi thở dài một tiếng, không nói chuyện tiếp, chậm rãi ngồi trở về.

Miệng Lý Kỳ giật giật, giống như muốn nói gì, nhưng trong nháy mắt hắt giương mắt, trông thấy một chút thần sắc cổ quái trên mặt Tiêu Duệ, không khỏi vừa động trong lòng, cúi đầu nói:

- Tỷ phu, nơi này không có người ngoài, huynh nói thật cha ta, phụ —— hoàng thượng có thể chống được 20 vạn phản quân của Lý Tông sao?

Tiêu Duệ quay người đi, chậm rãi nói:

- Quân đội của hoàng thượng và phản quân Lý Tông chắc chắn sẽ chiến một trận. Viện quân Lĩnh Nam và Giang Nam lấy khỏe chống mệt, phản quân Lý Tông bồn tập đường dài, lương thảo thiếu thốn, kết quả cuối cùng, Lý Tông tất bại!

Nói xong, Tiêu Duệ bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt đặt lên người Võ Huệ Phi và Lý Kỳ.

Sắc mặt quẩn rũ của Võ Huệ Phi hơi thất thần, mà Lý Kỳ thì đỏ mặt lên, vô lực cúi đầu xuống.

Nguyên bản, trong lòng Lý Kỳ còn có một chút may mắn. Nhưng vô tình sự thật chứng minh, trong lòng phụ hoàng ác nghiệt kia của hắn, hắn chẳng qua là một quân cờ có thể có hoặc không mà thôi. Nghĩ tới trước khi đi Lý Long Cơ mang theo tất cả các hoàng tử, nhất là đặc biệt phân phó Trung Vương Lý Hành kết bạn di giá đất Thục, trong lòng Lý Kỳ liền trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Lý Tông tất bại. Loại kết cục này, kỳ thật từ khi Tiêu Duệ dẫn quân chiếm cứ chặt chẽ Đồng Quan, Ca Thư Hàn binh rời Tây Vực, đại quân cần vương Giang Nam và Lĩnh Nam chạy tới Kiếm Nam hộ vệ hoàng đế, cũng đã nhất định.

Đường lui không có, có Ca Thư Hàn ép sát, 8 vạn đại quân của Tiêu Duệ không chế chặt chẽ Đồng Quan, Lý Tông đã không có cơ hội tiến quân Đông Đô lập triều đình khác tự lập làm đế; Phụ Mông Linh chậm chạp không thể phối hợp, người kiệt sức, ngựa hết hơi luân phiên bồn tập, hắn tùy tiện nam hạ Kiếm Nam tìm Lý Long Cơ quyết chiến là nhất định.

Như vậy, chuyện tình tiếp theo có thể nghĩ. Lý Long Cơ đánh bại phản quân Lý Tông, sớm hay muộn sẽ trở lại Trường An. Mà tới lúc đó, hết thấy như trước, hoàng đế vẫn là hoàng đế, triều đình vẫn là triều đình — chỉ có điều, tới lúc đó, thái tử bị vứt bỏ vô tình như hắn, còn có thể là thái tử sao?

Tiêu Duệ thần nhiên ho khan hai tiếng.

Ngọc Chân thầm than trong lòng, đứng dậy lôi kéo bốn cô gái Lý Nghi, hô:

- Nghi nhi, Không nhi, Liên Nhi, Ngọc Hoàn, phụ nữ chúng ta về phòng trong nói chuyện đi, không cần bàn chuyện quân vụ đại sự này, thật đáng ghét.

Trong sảnh, chỉ còn lại ba người mẹ con Võ Huệ Phi và Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ chậm rãi ngồi xuống, ngẩng đầu lên trầm giọng nói:

- Thái tử, đệ nói thật cho ta, tương lai đệ có tính toán gì không?

Sắc mặt Lý Kỳ càng đỏ thêm, trong sắc đỏ rõ ràng có một chút kinh sợ.

- Tỷ phu, ta có thể như thế nào... ta...

- Tiêu Duệ, Kỳ nhi không có chủ kiến, con là tỷ phu nó, là người thân cận nhất của mẹ con chúng ta, con có chuyện cứ việc nói thẳng đi, không cần làm khó Kỳ nhi.

Võ Huệ Phi bắt mân nhúu mày, sáng giọng.

Khóe miệng Tiêu Duệ lay động, chậm rãi buông chén trà trong tay, hai tay nắm chặt.

- Mẫu phi, thái tử, không cần ta nói, hai người cũng hiểu được, hoàng thượng lập Kỳ đệ làm thái tử, vốn chỉ là kế tạm thời. Phân tích từ tình huống hiện tại, ông ấy coi trọng nhất là Trung Vương Lý Hanh... Kỳ thật, cho dù Lý Tông phản loạn hay không, tương lai hoàng thượng cũng sẽ phế Kỳ đệ, lập Trung Vương làm thái tử.

Tiêu Duệ nhìn Lý Kỳ thật sâu:

- Lý Tông phản loạn, hoàng thượng di giá đất Thục... Nhiều lắm qua mấy tháng nữa, qua Tết Nguyên Tiêu, phản loạn Lý Tông bình định, hoàng thượng về đế đô Trường An....

- Ta có hai con đường, mặc cho mẫu phi và thái tử lựa chọn.

Lý Kỳ ngẩng đầu lên, vẻ mặt chờ mong. Mà Huệ Phi thì run lên trong lòng, giống như đoán được cái gì, cúi đầu nói:

- Tiêu Duệ, đừng thừa nước đục thả câu, người hãy nói thật ra đi.

- Đường thứ nhất, mời thái tử hạ chiếu, bãi miễn quân quyền của ta, sau đó thái tử tự mình nắm giữ quân quyền, dẫn quân nam hạ cứu giá, dưới tình huống hai quân giáp công, phản quân Lý Tông chắc chắn tan tác ở đất Thục. Một khi thành công, thái tử sẽ có ba công lớn lọt mắt xanh lịch sử là thủ vưng Trường An, bình định phản loạn và cứu giá, tuy hoàng thượng có lòng phế truất, nhưng chắc chắn cũng sẽ bận tâm người trong thiên hạ mà...

Tiêu Duệ nói xong, thần sắc nhàn nhạt nhìn Lý Kỳ, im lặng không nói gì.

Võ Huệ Phi biến sắc. Lý Kỳ lo sợ đứng dậy, liên tục xua tay:

- Tỷ phụ, điều này sao có thể? Không nói tới ta làm như vậy, các tướng có tâm phục hay không... huynh là tỷ phụ của ta, là người tin cậy nhất đời này của ta, ta như nào có thể dẫm lên vai huynh...

Sau khi Tiêu Duệ im lặng thật lâu, đột nhiên hơi mỉm cười, tiếp tục nói:

- Cảm tạ thái tử tín nhiệm. Như vậy, con đường thứ hai chính là, chúng ta bức hoàng thượng thoái vị, thái tử diện hạ đăng cơ!

Thân thể Lý Kỳ chấn động, run giọng nói:

- Tỷ phụ, điều này... chúng ta...

- Chỉ cần thái tử diện hạ ý chí không đổi, cái danh xấu này, liền để ta làm đi... cho dù như thế nào, ta chắc chắn sẽ cho ngài đi lên ngôi vị hoàng đế... Chỉ có điều tới lúc đó, ta cần... cần sự tín nhiệm của thái tử ngài mà không phải nghi kỵ.

Lý Kỳ im lặng rời đi. Võ Huệ Phi không có đi, nàng đứng dậy duyên dáng đi đến trước người Tiêu Duệ, thần sắc thay đổi, thở dài yếu ớt, buồn bã nói:

- Tiêu Duệ, con nói cho ta biết, con thật sự muốn nâng Kỳ nhi làm con rồi hoàng đế sao?

- Mẫu phi, Tiêu Duệ không dám. Thế sự thay đổi đến tận đây, cũng ngoài dự đoán của ta. Kế sách hiện giờ, chỉ có Kỳ đệ đăng cơ xưng đế, chúng ta những người này... bất kể là mẫu phi ngài, hay là Tiêu gia chúng ta, còn có thể bảo toàn... Về phần tương lai, xin mẫu phi tin tưởng, Đại Đường thủy chung là Đại Đường, hoàng thượng thủy chung là hoàng thượng, mà ta, thủy chung là Tiêu Duệ mà thôi.

Giọng nói Tiêu Duệ trở nên trầm thấp mà xúc động, ánh mắt dời khỏi người Võ Huệ Phi, quay đầu nhìn ra ngoài phòng.

Hiển nhiên Võ Huệ Phi đang tiếp xúc với lo sợ thật lớn trong lòng, nàng gần như giống Ngọc Chân, đều nhận định Tiêu Duệ chắc chắn có lòng mượn cơ hội đoạt quyền thay đổi triều đại. Mà trên thực tế, không chỉ có Ngọc Chân và Võ Huệ Phi, có rất nhiều người mang loại "suy nghĩ" này, bao gồm Chương Cừu Kiềm Quỳnh, Bùi Khoan và một số thân tử Đại Đường. Đương nhiên, còn có Trịnh Lũng cùng với tướng lãnh phái Tiêu Duệ như Lý Tự Nghiệp này.

- Ai, mặc kệ tương lai như thế nào, người bảo vệ tính mạng mẹ con chúng ta là được...

Tâm tình Võ Huệ Phi trở nên vô cùng phức tạp, âm thầm nói một câu, cô đơn kéo cung vấy nghề thường thật dài rời đi.

Nhìn bóng dáng cô đơn mà thướt tha của Võ Huệ Phi, Tiêu Duệ không khỏi cười khổ một tiếng.

Chính mình có lòng làm hoàng đế sao? Tiêu Duệ âm thầm hỏi chính mình. Để tay lên ngực tự hỏi, từ đầu tới cuối, muốn nói hắn không có lòng ước mơ ngôi vị hoàng đế và hoàng quyền cao nhất kia, vậy rất dối trá. Nhưng... nếu hắn muốn soán vị, soán giang sơn Lý Đường, hắn lại đối mặt như thế nào với ái thê Lý Nghi của mình, với Võ Huệ Phi, Lý Kỳ những người này?

Cái gọi là người làm việc lớn không quan tâm tới chuyện nhỏ, nhưng kẻ thành chuyện lớn không ngồi lên chiếc ghế kia không được sao? Mấy ngày nay, đêm không thể ngủ, Tiêu Duệ thường xuyên tự hỏi vấn đề này... có lẽ, sẽ có con đường rất tốt, càng thích hợp cho hắn đi.

Từ đệ tử nghèo túng có tiếng xấu ở Lạc Dương, đến tài tử Tửu Đồ tiếng tăm lừng lẫy, lại tới Quận Vương Tĩnh Nan nắm đại quyền, kỳ thật lòng Tiêu Duệ đã chuyển biến từ từ, con đường đời của hắn cũng không ngừng tiến hành tu chỉnh và điều chỉnh bên trong lóc xoáy không ngừng.

Tất cả bụi bặm rơi xuống đã ổn định, ngay cả chính mình không động, chắc chắn lão khốn hoàng đế kia cũng sẽ không bỏ qua cho mình đi. Không nói gì khác, riêng việc nắm giữ binh Đồng Quan không cứu giá, buông tha Trường An không quyết chiến với phản quân, cùng với một mình trang bị quân pháo và súng ống cho đại quân An Tây, cũng đủ để Lý Long Cơ sinh ra sát khí.

Tâm niệm Tiêu Duệ vừa chuyển, sắc mặt một mảnh bình tĩnh, cũng đi nhanh ra khỏi phòng.

294. Chương 279: Trở Về Đế Đô Trường An

Tiêu Duệ vừa động trong lòng, vội vàng đuổi theo, thấy bóng dáng kia giống như vừa mới đi ra từ phòng ngủ Lý Nghi, chợt lập tức đi vào trong một tiểu viện u tĩnh.

Tiêu Duệ đứng ở trong viện, mặc cho gió lạnh đến xương thổi qua ngực. Hắn nắm chặt áo choàng, chậm rãi tiến đến, nhẹ nhàng gõ cửa gian phòng kia.

Thùng thùng thùng!

Tiếng gõ cửa khô khốc có vẻ buồn tẻ và đơn điệu trong tiếng gió gào thét, nhưng người trong phòng lại khản trương trong lòng.

Đẩy cửa ra, khuôn mặt xinh đẹp không gì bằng so với mấy cô gái Lý Nghi còn thắng một bậc của Lý U Lan xuất hiện trước mắt Tiêu Duệ. Nàng kính cẩn cúi người thi lễ:

- Nô tì gặp qua Quận Vương.

Tuy rằng nàng khom người xuống thi lễ, nhưng Tiêu Duệ phát hiện một chút sợ hãi và một chút nồng nhiệt chợt lóe rồi biến mất từ trong ánh mắt của nàng.

Tiêu Duệ gật đầu, đi thẳng vào trong phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Lý U Lan, ngũ quan gần như hoàn mỹ chậm rãi nổi lên một tầng đỏ ửng dưới cái nhìn nhìn chăm chú của Tiêu Duệ, nàng mất tự nhiên mà lui về phía sau một bước:

- Quận Vương...

Tiêu Duệ không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thiếu nữ thân thể đáng thương trước mắt này. Từ sau khi An Lộc Sơn chết, nàng liền lấy thân phận thị nữ ở lại Tiêu gia, sống chung rất tốt với mấy nữ chủ nhân Tiêu gia. Nhưng, nàng thật sự là cô gái Hề sao?

Câu hỏi này hiện lên trong lòng Tiêu Duệ đã lâu, nhưng gần đây hắn bận việc quân, cũng không hỏi nàng.

Nàng là một cô gái văn nhược yếu ớt, không ngờ bình yên vô sự dưới tay tặc binh thủ hạ của An Lộc Sơn. Nếu nàng là một cô gái tầm thường thì thôi, nhưng nàng là một cô gái diễm lệ quốc sắc thiên hương. Cô

gái như vậy, Tiêu Duệ thấy còn sinh ra vài phần hứng thú, huống chi là An Lộc Sơn cùng với sĩ tốt như sài lang dưới tay hắn.

Nàng bị An Lộc Sơn hiến vào Tiêu gia, lại lên án An Lộc Sơn ngoài dự đoán của mọi người... còn có mặt nạ cổ quái nàng diện kiến hoàng thượng ngày đó.

Trong lòng Tiêu Duệ phập phồng, một bóng người mơ hồ hiện lên trong đầu hắn.

Khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười nghiền ngẫm, hắn tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay nhỏ bé trắng mịn lạnh lẽo của Lý U Lan.

Sắc mặt Lý U Lan chợt đỏ lên, đầu vai run lên:

- Quận Vương...

- Nàng tới Tiêu gia đã lâu rồi ... nàng cố ý muốn ở lại Tiêu gia, như vậy, ta hãy thu nàng vào phòng đi.

Tiêu Duệ thần nhiên cười nói, tiến lên một bước kéo thân thể mềm mại không xương của Lý U Lan vào trong lòng.

Lý U Lan cũng không có phản ứng giống như trong tưởng tượng của Tiêu Duệ. Nàng thần nhiên tùy ý Tiêu Duệ ôm lấy đầu vai của nàng, nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài thoáng chớp chớp, giống như gió thổi qua.

- Quận Vương muốn thân thể nô tì... Nô tì đã sớm là người của Quận Vương...

Lý U Lan thì thào tự nói trong lòng, hơi thở như lan. Tiêu Duệ hơi xấu hổ nhẹ nhàng đẩy nàng ra, thở dài nói:

- Nàng rốt cuộc là ai? Nàng trà trộn vào Tiêu gia ta có ý gì?

Thân thể Lý U Lan vô ý chấn động, nhẹ nhàng nâng hai má vô cùng mịn màng mềm mại vạn phần nói:

- Lời Quận Vương nói nô tì không hiểu, nô tì là cô gái Hề, là cháu tặc An Lộc Sơn kia giết hại cả nhà...

Quả nhiên là một báu vật a! Mỗi nụ cười, mỗi ánh mắt hoặc dịu dàng hoặc u oán, mỗi cái ngẩng đầu hoặc động tác dương tay phát ra lực lượng vô cùng quyến rũ và nhiếp lòng người. Tiêu Duệ thở phào một cái, không dám tiếp tục nhìn thẳng vào khuôn mặt mịn hắc chúng sinh kia mà quay người đi, giọng nói trầm xuống:

- Ta không hy vọng người tiếp tục diễn trò trước mặt ta, nếu người không nói thật đừng trách ta trở mặt vô tình.

Lý U Lan sau lưng thở dài yếu ớt.

- Quận Vương, nô tì là Lý U Lan, không biết hôm nay Quận Vương làm sao vậy?

Tiêu Duệ bỗng nhiên xoay người lạnh lùng mà nhìn chằm chằm nàng, nhưng tránh khỏi dung nhan thiên kiều bá mị của nàng:

- Ta hỏi lại người một lần nữa, đến tột cùng người là ai...

Lý U Lan run lên trong lòng, thần sắc trở nên trắng bệch, nàng ảm đạm cúi đầu xuống. Cái vẻ xót thương này, đủ để khiến một người đàn ông đau lòng.

- Nói đi, người có quan hệ gì cũng lão già Dương Lăng kia? Cô gái Hề Lý U Lan thật sự ở chỗ nào?

Tiêu Duệ thần nhiên nói.

Lý U Lan đột nhiên khiếp sợ ngẩng đầu lên, lắp bắp nói:

- Quận Vương, ngài...

- Mặt nạ giống như người, ta cũng có một tấm. Đúng là Dương Lăng tặng ta ở Thoán khu. Ta nghĩ, mặt nạ như vậy, có lẽ chỉ có loại kỳ nhân như Dương lão tiên sinh mới có thể chế tác đo.

Tiêu Duệ chậm rãi đi tới, ngồi lên trên giường.

Lý U Lan nhẹ nhàng thở dài, ngay sau tiếng thở dài này, thần sắc cũng trở nên thông dong. Nàng duyên dáng quỳ rạp xuống đất:

- Ta tên Dương Lan, Dương Lăng đúng là gia phụ... Về phần cô gái Hề Lý U Lan kia, nàng đã chết, chết trong loạn quân của An Lộc Sơn... Quận Vương, ta cũng không phải có lòng lừa gạt, oan tình của cô gái Hề kia cũng là thật... Ta phụng mệnh cha tiến vào Tiêu gia, kỳ thật không có ác ý đối với Quận Vương...

Tiêu Duệ im lặng không nói, tuy rằng không ngờ nàng là con gái Dương Lăng, điều này thật sự khiến hắn giật mình kinh hãi.

- Gia phụ nô nguyện ý phụng tá Quận Vương thành nghiệp lớn bất hủ, Quận Vương...

Dương Lan nóng bỏng nói.

- Không cần nói nữa, lời nên nói ta đã nói với tiên sinh... Bình sinh ta ghét nhất người khác muốn đùa giỡn ta trong lòng bàn tay.

Tiêu Duệ quả quyết cắt đứt lời nàng:

- Người đã nói không có ác ý, như vậy... Dương Lan, nếu bốn vương muốn người, người sẽ như thế nào?

Sắc mặt Dương Lan không thay đổi, dừng cảm ngắc đầu lên nhìn thẳng khuôn mặt anh tuấn kia của Tiêu Duệ:

- Quận Vương tài mạo song toàn, danh khắp thiên hạ, có thể ủy thân cho Quận Vương, Dương Lan cam tâm tình nguyện...

- Phải không?

Tiêu Duệ thần nhiên cười:

- Như vậy, đến đây đi... Chỉ có điều ta nhắc nhở người, nếu trở thành nữ nhân của ta, ta hy vọng người hoàn toàn buông tha những tâm tư gian xảo trong lòng... hy vọng người không nên đi câu dẫn thái tử, thái tử còn trẻ, chịu không được sự hấp dẫn của người, biết không?

Tiêu Duệ hơi lơ đãng mà ôm lấy Dương Lan, ánh mắt ít nhiều có chút hung ác.

Sắc mặt Dương Lan trở nên đỏ bừng, khẽ thở dài một tiếng:

- Tuy rằng gia phụ có ý để ta... làm cho thái tử phản bội Quận Vương, nhưng mấy ngày nay tới giờ, ta không có... Bởi vì ta nhìn thấy, Quận Vương đã chuẩn bị cướp lấy giang sơn Lý Đường, một khi đã như vậy mà nói, ta cần gì phải làm điều thừa?

Ánh mắt Tiêu Duệ ngưng lại, nhẹ nhàng đặt Dương Lan lên giường, sau khi im lặng thật lâu, xoay người bước ra khỏi phòng. Đi được hai bước, lại bị cánh tay ngọc trắng mịn của Dương Lan kéo lấy vạt áo:

- Quận Vương, kỳ thật nô là một thân nữ nhân, nô nguyện ý phụng dưỡng Quận Vương, nô không có dã tâm, thật sự... Xin Quận Vương rủ lòng thương yêu!

=====

Trong Yên La Cốc.

Chỉ sợ Tiêu Duệ nằm mơ cũng không nghĩ tới, cha vợ Lý lâm Phủ có vẻ bệnh tật của hắn đang ở trong phòng ngủ, ngồi đối bàn cùng một lão già tướng mạo tươi sáng, nói cười liên tục. Lão già này, đúng là Dương Lăng phụ thân của Dương Lan.

Lý Lâm Phủ buông chén trà, đột nhiên ngó nhìn Dương Lăng, thần nhiên nói:

- Lão tiên sinh học vấn thông thiên, lại có một thân võ công xuất quỷ nhập thần, thật sự làm cho người ta hâm mộ. Nếu lão phu có bản lĩnh giống như lão tiên sinh, thiên hạ cũng có thể lấy được, làm sao có thể sống uống hơn mười năm trong triều đình.

Dương Lăng mỉm cười:

- Lý Tường là lương đồng của triều đình, quanh người đều là quốc quân đại sự, loại người nhàn vân dã hạc giống lão phu làm sao có thể trông thấy bóng lưng.

Lý Lâm Phủ bĩu môi, chậm rãi đứng dậy:

- Lão tiên sinh thật sự là nhàn vân dã hạc sao? Lão tiên sinh tìm tới Lý mỗ, đơn giản là vì muốn lão phu cổ động Tiêu Duệ lật đổ giang sơn Lý Đường mà thôi... Về lý, lão phu sớm có tâm này... Chỉ có điều, Lý mỗ không rõ chính là, lão tiên sinh là hậu duệ tiền triều, chỉ là thời gian trôi qua cảnh vật chuyển dời... ngay cả con rể kia của ta thành đại sự, thì có quan hệ gì với lão tiên sinh đâu? Lão tiên sinh khổ tâm mưu tính, tội gì đưa áo cho người khác?

Thần sắc Dương Lăng hơi trầm xuống.

Hắn đứng dậy, xúc động nói:

- Thực không dối gạt, Lý tướng, bình sinh lão phu không có nguyện vọng gì khác, chỉ mong có thể nhìn thấy giang sơn Lý Đường bị lật đổ, về phần ai lật, kỳ thật cũng không quan trọng. Lúc trước, lão phu ngoài ý muốn gặp Tiêu Quận Vương, từ đó tới giờ, lão phu đã biết, Tiêu Quận Vương cũng không phải hạng người cam làm người dưới...

- Hơn nữa, thiên hạ đại loạn tới tận đây, lão phu chẳng qua là thuận theo thời mà hành sự thôi... nếu Lý Đường có thể chiếm lấy Đại Tuyền ta, Tiêu gia sao lại không thể thay thế Lý Đường? Lão phu nghĩ, Tiêu Quận Vương chính là tuần ngạn trong con người, ngài làm hoàng đế, không phải tốt hơn con cháu vô dụng của Lý Long Cơ nhiều lắm sao? Cho Tiêu gia, cho Lý gia, cho người khắp thiên hạ, đây là ba việc toàn bộ đều tốt, có sao mà không làm?

Giọng nói Dương Lăng mãnh liệt lên:

- Lão phu không có ý khôi phục ngai vàng, cũng không có bản lãnh kia. Chỉ có điều muốn lúc còn sống, nhìn thấy Lý Đường bị lật đổ, không hơn. Lý tướng, chỉ có điều xem từ tình huống trước mặt, thật ra lão phu không nên tới tìm Lý tướng — không cần ngài hay ta làm chuyện mờ ám gì, chỉ nhìn một cách đơn thuần cử động của Tiêu Quận Vương hiện nay, ngài cảm thấy Lý Long Cơ còn có thể ngồi trở lại ngai vàng hoàng đế của hắn sao?

Mây Lý Lâm Phủ nhảy dựng, cao giọng cười phá lên:

- Lão tiên sinh quả nhiên là tuệ nhãn như đước. Lý mỗ bội phục.

- Chỉ có điều, thật ra Lý mỗ cảm thấy, con rể ta là một người trọng tình, vì Hàm Nghi công chúa, vì thái tử Lý Kỳ luôn luôn tôn kính tín nhiệm hắn, so với nói hắn muốn đoạt vị, không bằng nói hắn đang mưu tính vì thái tử.

Lý Lâm Phủ trầm giọng nói, lại ngồi trở về.

Một tia trào phúng xẹt qua đuôi mày Dương Lăng:

- Lý tướng, chuyện tình ép thiên tử để hiệu lệnh thiên hạ, cũng không phải là một chuyện tốt đối với Tiêu Quận vương, từ xưa đến nay lúc nào cũng có — dụng tâm của Tiêu Quận Vương, chỉ sợ là ai cũng biết cả rồi.

Lý Lâm Phủ lắc đầu, đột nhiên ho khan lên. Dương Lăng nâng chén trà qua:

- Lý tướng, hãy bảo trọng thân thể. Chỉ cần ngài dùng đúng hạn mấy vị dược này của lão phu, mặc dù không thể hoàn toàn trừ đi bệnh căn, nhưng kéo dài tuổi thọ thì không có vấn đề quá lớn.

Lý Lâm Phủ thở dài:

- Như vậy đa tạ tiên sinh. Chỉ có điều Lý mỗ không thể không nhắc nhở tiên sinh, thật ra ngài không hiểu con rể của ta — có lẽ hắn có thể làm ra chuyện xin lỗi người trong thiên hạ, nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện xin lỗi người hắn yêu quý. Điểm này, lão phu rất tin tưởng. Cho nên, hết thấy đều có thể, hết thấy đều có thay đổi... Nghe một câu khuyên của Lý mỗ, trước mắt lão tiên sinh chỉ nên xem biến đổi này đi.

Dương Lăng chậm rãi đứng dậy, thần sắc bình tĩnh tự nhiên rõ ràng nói cho Lý Lâm Phủ, người này cũng không cho là đúng.

Lý Lâm Phủ là loại người lòng dạ thâm trầm ra sao, tuy rằng hắn biết rõ Dương Lăng vẫn sẽ có chút động tác nhỏ, nhưng cũng không muốn đi ngăn trở hắn. Dù sao, mục tiêu của Dương Lăng nhất trí với mưu tính đã lâu của Lý Lâm Phủ hắn.

- Lão tiên sinh, muốn đi nơi nào?

Lý Lâm Phủ dù mặt vẫn ung dung nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Dương Lăng khẽ mỉm cười:

- Lão phu chuẩn bị đi Trường An im lặng xem biến hóa.

Khoé miệng Lý Lâm Phủ hiện lên một nụ cười cổ quái, khoát tay áo:

- Một khi đã như vậy, Lý mỗ sẽ không tiễn, lão tiên sinh đi tốt, lên đường bình an.

- Lý tướng, không bao lâu chúng ta sẽ gặp lại ở Trường An... tới lúc đó, lão phu hy vọng có thể buông lòng cùng uống ba chén với Lý tướng!

Dương Lăng cúi người thi lễ, thân thể nhoáng một cái, liền ra khỏi cửa phòng, tiếp đó biến mất không thấy.

- Lão gia...

Lý phu nhân lo lắng đi từ trong ra, đỡ lấy Lý Lâm Phủ đứng không vững một phen, thần sắc vô cùng lo lắng. Từ lúc vào đông, thân thể Lý Lâm Phủ vẫn là ngày càng kém, ban ngày còn tốt một chút, vừa đến buổi tối, không ngừng ho khan, gần như khó có thể ngủ được.

Lý Lâm Phủ thở dài một hơi, liếc trở lại phu nhân mình một cái, tơ máu rõ ràng trong mắt:

- Phu nhân, liên lụy nàng chịu khổ với ta.

- Lão gia vì sao lại nói thế... Hai ta vợ chồng một thể, tự nhiên là có nạn cùng chịu... chỉ có điều lão gia, không phải thiếp thân nói ngại. Trước đó vài ngày, Tiêu Duệ phái người tới đón chúng ta, chúng ta nên đưa cả nhà tới Đồng Quan. Nhưng ngại, cố tình muốn ở lại Trường An... nếu không phải Ngọc Chân điện hạ ra mặt, ngay cả Yên La Cốc ngại cũng không chịu đến. Ngại ngần lại xem, Lý gia chúng ta từ trước đến nay đều đối nghịch Lý Tông, phản quân Lý Tông công hãm Trường An, một nhà chúng ta có kết quả tốt sao? Cho dù là hiện tại, thiếp thân cũng thật lo lắng, vạn nhất phản quân Lý Tông...

- Phu nhân, nàng không hiểu.

Lý Lâm Phủ chậm rãi ngồi xuống dưới sự nâng đỡ của Lý phu nhân, thản nhiên nói:

- Sở dĩ lão phu không chịu đi Đồng Quan, chính là vì sự an toàn của Lý gia. Phu nhân nàng không biết được, chuyện Tiêu Duệ làm hiện nay... Tuy rằng lão phu tin tưởng hắn sẽ thành đại sự không có bất trắc, lão phu cũng sợ vạn nhất hỏng việc... nếu cuối cùng hắn trở thành tù nhân dưới bậc thềm của hoàng thượng, ông ta tất nhiên sẽ giận chó đánh mèo tới Lý gia, ông ta sẽ cho rằng lão phu khuyến khích Tiêu Duệ...

- Chúng ta không đi Đồng Quan trong lúc này chính là một cách biểu lộ thái độ.

Giọng nói của Lý Lâm Phủ dần trở nên âm trầm:

- Một khi tương lai, tất nhiên Không nhi chịu liên lụy Lý gia cũng có thể bảo vệ.

- Về phần Lý Tông, phu nhân không cần quá lo lắng.

Lý Lâm Phủ cười lạnh một tiếng:

- Lý Tông chẳng qua là một đầy tớ nhỏ mà thôi, hắn căn bản không phải đối thủ của hoàng thượng, huống chi còn có Tiêu Duệ ở đó... hắn khởi binh phản loạn, bại cục đã định. Lão phi đoán hắn sẽ không quấy rầy Yên La Cốc của Ngọc Chân, cho dù hắn phát hiện lão phu ở nơi này, cũng sẽ không làm gì lão phu. Dù sao hắn muốn chính là thiên hạ Đại Đường mà không phải làm hoàng đế nhất thời... Hắn cần lão phu ổn định đại cục triều chính cho hắn!

Lý phu nhân hít một ngụm khí lạnh, kinh ngạc cúi đầu nói:

- Lão gia, Tiêu Duệ đưa bé này cũng quá... ai nha, Không nhi đi theo nó, chẳng phải là...

- Phu nhân chớ lo.

Lý Lâm Phủ khẽ mỉm cười:

- Tiêu Duệ tính tình cẩn thận, nếu hắn dám làm như vậy nhất định đã để lại đường lui, tương lai ngay cả khi thất bại lão phu đoán hắn đại khái cũng sẽ mang cả gia đình lui về Tây Vực tự lập làm vương. Hắn xưng vương xa ở Tây Vực, hoàng thượng không có cách nào khác, sẽ chỉ bảo trì một loại quân thần bên ngoài, cam chịu thân phận Tây Vực Vương của Tiêu Duệ.

- Không bằng chúng ta —

Lý phu nhân thở dài yếu ớt, khuyên nhủ.

- Phu nhân, đừng nói vấn đề này.

Lý Lâm Phủ nghiêm mặt:

- Lão phu tuyệt đối sẽ không rời khỏi Trường An, đi nơi sỏi đá Tây Vực đó làm kẻ lưu vong. Tiêu Duệ thành, Lý gia chúng ta tự nhiên lại quật khởi, mà Tiêu Duệ bại, Lý gia chúng ta cũng sẽ an phận thủ thường làm ông nhà giàu ở Trường An mà thôi. Chỉ cần còn Tiêu Duệ, hoàng thượng nhất định sẽ không động tới Lý gia.

Lý phu nhân thở phào một cái, cũng không nói gì nữa. Bản tính trượng phu của mình bà cũng hiểu rất rõ, nói dễ nghe gọi là có chủ kiến, nói khó nghe chính là quá mức bảo thủ tự cho là đúng. Chỉ cần chuyện tình hắn nhận định, sẽ không dao động, là loại người thà rằng đâm chết cũng không chịu nhận thua.

- Phu nhân, Tết Nguyên Tiêu sắp tới...

Lý Lâm Phủ thì thào tự nói:

- Phu nhân, Tết Nguyên Tiêu này không dễ chịu.

=====

Tết Nguyên Tiêu này nhất định không dễ chịu. Cách Tết Nguyên Tiêu chỉ một ngày, nhưng ở Trường An hoặc là các phủ huyện xung quanh Trường An, một chút không khí ngày hội đều không có, vắng vẻ thê lương. Nếu là các năm trước, lúc này đã sớm náo nhiệt.

Đồng Quan càng không cần phải nói. Hơn 8 vạn quân Đường tụ tập bên trong quan thành Đồng Quan, đao thương san sát như trước, bên trong đang khẩn trương chuẩn bị chiến tranh. Đại quân Ca Thục Hàn đã lấy Lương Châu, đang chậm rãi tới gần Trường An, mà phản quân của Phu Mông Linh chiếm cứ ở Hà Đông vẫn không có động tĩnh gì như cũ.

Nhưng theo dự đoán của Tiêu Duệ, giờ phút này chắc là Phu Mông Linh đã chuẩn bị tốt phần một lần nữa. Nhiều lắm là qua Tết Nguyên Tiêu này, hắn sẽ lại rời bỏ Lý Tông, một lần nữa tuyên bố xuất binh cần vương. Tuy rằng Phu Mông Linh khởi binh phản loạn lại “trở về”, chưa chắc Lý Long Cơ sẽ tha cho hắn, nhưng cuối cùng tốt hơn so với theo Lý Tông đi lên con đường cụt nhiều lắm. Hiện giờ Phu Mông Linh hẳn là đang hối hận, vốn nghĩ Lý Tông có thể được việc, nhưng hiện giờ xem ra, Lý Tông căn bản là châu chấu nhảy sau mùa thu hoạch.

Hôm nay, tuy rằng không thể giống Tết Nguyên Tiêu dĩ vãng, nhưng Tiêu Duệ vẫn phân phó xuống, cải thiện một chút thức ăn cho đám sĩ tốt trong hai ngày này, thêm mấy món thịt để ăn, cải thiện thức ăn, coi như ăn tết.

Mặc dù như thế, bên trong soái phủ của Tiêu Duệ, mấy cô gái Tiêu gia vẫn tìm vui trong nỗi khổ, xây dựng một không khí ngày hội nhân nhật trong phạm vi nhỏ. Ngọc Chân và Lý Nghi tự mình mang theo thị nữ xuống bếp làm đồ điểm tâm và trà bánh dùng trong Tết Nguyên Tiêu, mà tửu phường Tửu Đồ Lạc Dương và sản nghiệp Tiêu gia cũng thông qua các con đường, đưa một đám “vật tư ăn tết” tới. Trừ số lượng Tiêu gia lưu lại dùng, Tiêu Duệ đều phân cho vài tướng lãnh.

Mây đen che kín bầu trời, tuy rằng còn chưa đến lúc chạng vạng, nhưng sắc trời đã tối. Trên quan thành đèn lồng đỏ đưa trong gió, dưới quan thành một mảnh tối đen, chỉ có soái phủ cách đó không xa là rộng rãi sáng sủa.

Trịnh Lũng đi đầu, mười mấy tướng lãnh quân Đường các cấp chậm rãi đi tới soái phủ. Hôm nay là đêm trước Tết Nguyên Tiêu, các tướng quân nhận được lời mời của Tiêu Duệ, cùng nhau tới soái phủ ẩm yến.

Tiêu Duệ đón tại cửa.

Đám người Trịnh Lũng vội vàng khom người thi lễ:

- Tham kiến Quận Vương!

Tiêu Duệ cao giọng nói:

- Trịnh bá phụ, các vị tướng quân, hôm nay là ngày hội Nguyên Tiêu, Tiêu mỗ chuẩn bị một chút rượu nhạt cùng uống với các vị!

Đám người Trịnh Lũng còn chưa vào chỗ, Lý Kỳ đã tới phòng khách trong vòng vây của vài hộ vệ. Chư tướng vội vàng khom người bái kiến, lại hàn huyên một phen không đề cập tới. Tuy rằng trong quân doanh phản loạn Lý Tông chưa bình định, nhưng không thể thiếu nói vài câu chúc phúc.

Khiến Trịnh Lũng bất ngờ chính là, sau khi Lý Kỳ vào ngồi liền bảo trì trầm mặc khác thường.

- Các vị, mời uống ba chén!

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, nâng chén giơ lên cao cao.

- Các vị, kết cục thất bại của phản quân Lý Tông đã định, ngày hoàng thượng trở về để đô Trường An từ đất Thục đã không còn xa...

Tiêu Duệ xoay người buông chén rượu trong tay, ánh mắt đảo qua người tất cả mọi người, thản nhiên nói tiếp:

- Quân ta trú đóng ở Đồng Quan, là thế cục định, tuy có công tích kinh sợ phản quân bảo vệ nửa giang sơn Đại Đường, nhưng, cũng không miễn được tội danh chậm chạp cứu giá...

Tiêu Duệ nói tới đây, đột nhiên dừng lại.

Mọi người run lên trong lòng thần sắc trên mặt khác nhau. Đối với điều này, kỳ thật bọn họ đã sớm có lo lắng âm thầm nào đó trong lòng.

Trịnh Lũng thở dài một tiếng. Từ sau khi hắn theo Tiêu Duệ đóng quân ở Đồng Quan, đã đặt toàn bộ tính mạng thân gia lên người Tiêu Duệ, giờ phút này không có lời nào để nói, mặc dù trong lòng có chút bất an.

Dưới Tiêu Duệ thì chức quan của Trịnh Lũng cao nhất, hắn bảo trì trầm mặc, tướng lãnh quân Kiếm Nam thủ hạ của hắn tự nhiên cũng bảo trì trầm mặc. Ba người Lý Tự Nghiệp, Lý Quang Bất và Lệnh Hồ Xung Vũ đến từ quân An Tây càng không có lời. Duy nhất cảm thấy xấu hổ là mấy người Chuyển vận sứ binh mã xuất thân Hà Đông Trương Hách vừa không phải tâm phúc của Tiêu Duệ, lại là bộ hạ cũ của Phu Mông Linh —

Trương Hách do dự một chút, vẫn đứng dậy cúi người thi lễ:

- Quận Vương, mấy người Trương Hách vâng theo chính xác lệnh của Quận Vương!

Tiêu Duệ khoát tay áo:

- Trương tướng quân, Phu Mông Linh mưu phản, các ngươi có thể cải tà quy chính nguyện trung thành với thái tử điện hạ, đây cũng là một cơ hội...

Trương Hách đột nhiên tỉnh ngộ lại, trên yến hội này còn có mặt thái tử đương triều. Không có do dự gì, Trương Hách mang theo vài tướng quân thuộc hệ Hà Đông quỳ xuống hành lễ với Lý Kỳ:

- Chúng mạt tướng thề sống chết cống hiến cho thái tử điện hạ!

- Các vị đều là người thông minh, Tiêu mỡ cũng không nói nhiều lời... hoàng thượng đã già lắm rồi, nếu không sao hoàng thượng có thể buông tha Trường An trốn tới đất Thục... Tuy rằng chúng ta trú đóng ở Đồng Quan không ra, nhưng nếu không phải chúng ta ở đây, Lý Tông đã sớm bình tới Lạc Dương tự lập làm đế địa vị ngang với triều đình... Hoàng thượng có thể đánh tan phản quân Lý Tông ở Kiếm Nam, không thể không có công của quân ta và 5 vạn quân An Tây viễn chinh của Ca Thục Hàn! Các vị, hiện giờ đại loạn thiên hạ đã bình định, chúng ta chỉ có tận tâm tận lực phò tá thái tử điện hạ.... Chờ thái tử điện hạ đăng cơ, chúng ta đều là khai quốc công thần!

- Một là vì nước, một là vì mình, đôi bên vẹn toàn.

Tiêu Duệ cao giọng nói, thanh âm lại trầm thấp khác thường.

Mọi người nghe vậy âm thầm hít một ngụm khí lạnh trong lòng, hóa ra, đây không phải ẩm yếu Tết Nguyên Tiêu bình thường gì, mà là một hồi Hồng Môn Yến!

Mọi người đều có tính toán của mọi người, sau khi Tiêu Duệ phá nốt lớp giấy cuối cùng của cửa sổ, ngay cả Trịnh Lũng, cũng âm thầm tính toán lợi và hại. Dù sao, đây chính là chuyện lớn liên quan đến tính mạng người thân.

Thế cục hiện nay, một khi phản quân Lý Tông bình định, đại thế thiên hạ này gần như đều nằm trong bàn tay Tiêu Duệ. Hơn 8 vạn đại quân Đồng Quan, đại quân An Tây 5 vạn của Ca Thục Hàn sắp tới Trường An, mà ở Tây Vực còn có 5 vạn binh mã bình quyền thuộc về Tiêu Duệ. Nếu hấn... Trịnh Lũng nghĩ đến đây, không còn chần chừ gì, vô cùng đơn giản mà quỳ xuống hành lễ:

- Thần Tiết độ sứ Kiếm Nam Trịnh Lũng thề sống chết nguyện trung thành với thái tử điện hạ.

Phía sau Trịnh Lũng, tiếng phốc phốc quỳ xuống đầy đất.

Lý Kỳ chậm rãi đứng dậy, thoáng quảng cái nhìn cảm kích về phía Tiêu Duệ:

- Xin chư vị tướng quân đứng lên.

Lý Kỳ chậm rãi đi tới giữa sân, trên khuôn mặt trẻ tuổi mà non nớt hiện lên vẻ kích động:

- Các vị tướng quân, xin đứng lên.

Tiêu Duệ khoát tay áo, ra hiệu bằng mắt tới một nha binh phía sau Lệnh Hồ Xung Vũ, nha binh dứng mãnh liến gật đầu nhận lệnh mà đi. Không bao lâu, vài nha binh liền bước vào trong phòng. Có người ôm vò rượu, có người thì nắm chặt một con gà trống lớn đang liêu mạng giấy dựa trong tay.

Mỗi nha binh còn lại đều đặt lên bàn một chiếc bát sứ thô, sau đó đổ đầy rượu. Ngay sau đó, Lệnh Hồ Xung Vũ tự mình tiến tới, lấy một chiếc dao găm sắc bén cắt qua cổ họng gà trống, để tràn đầy một chén máu lớn. Một nha binh bưng chén máu gà đổ bùng lên, lần lượt đổ một chút lên từng bát rượu, máu gà đỏ tươi chọt nhuộm rượu màu xanh biếc thành màu đỏ thẫm.

Lý Kỳ tiến lên một bước, nâng một chén rượu máu lên, cất cao giọng nói:

- Các vị, cổ nhân uống máu ăn thề, hôm nay, bốn vương cùng các vị cũng noi theo cổ nhân... Sau khi uống hết chén rượu này, chúng ta đều phải đồng tâm hiệp lực, không buông không rời, cùng chung họa phúc sống chết! Nếu như có kẻ vi phạm lời thề, trời tru đất diệt!

Lý Kỳ uống từng ngụm từng ngụm rượu máu, chậm rãi dùng sức quảng bát rượu vỡ trên mặt đất, khoe miệng còn dính một chút đỏ tươi. Tiêu Duệ thần nhiên cười, làm người thứ hai nâng chén rượu lên giữa đầu uống.

- Báo!

- Báo!

Hai lộ thám mã gần như cùng chạy tới ngoài phòng. Mọi người trong phòng thoải mái chèn chén, phần lớn đã có men say 7 thành. Mà Trịnh Lũng tửu lượng thấp nhất, đã ngà ngà mông lung, loay hoay vỗ bả vai tướng quân bên cạnh, thì thảo nói một chút lời rượu người bên ngoài căn bản nghe không hiểu.

Lý Kỳ đã sớm say ngất đi. Hôm nay thái tử nhỏ tuổi thật sự là rất kích động. Đối với hắn mà nói, từ ngày hôm nay trở đi, hắn đi theo Tiêu Duệ lên một con đường không lối về, tiến về phía trước, một bước lên trời, lui về phía sau, vực sâu vạn trượng.

Lúc này, đầu óc Tiêu Duệ đương nhiên vẫn duy trì tỉnh táo khác thường, nghe được tiếng quân báo truyền đến bên ngoài phòng, khóe miệng hắn hiện lên nụ cười bình tĩnh, hắn gật đầu, cao giọng hô:

- Truyền!

- Báo, Tiết độ phó sứ An Tây Ca Thục Hàn dẫn quân giành lại Kỳ Sơn, tiêu diệt toàn bộ 5000 phản quân Lý Tông!

- Báo, phản quân Lý Tông bị ba lộ đại quân triều đình giáp công bên ngoài Lợi Châu, ba lần đều bại trận, tháo chạy... Ngày 5, Lý Tông chạy trốn tới Miên Châu, bị vây trong thành... Ngày 19, Lý Tông tự vẫn tạ tội với thiên hạ...

Người cảm giác say trong sảnh không tiếng động rõ ràng bị hai quân báo này làm bừng tỉnh.

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, cao giọng cười:

- Các vị tướng quân, phản quân Lý Tông bại vong, quân ta có thể xuất sư Đồng Quan, thu phục Trường An... Người tới, truyền quân lệnh của bổn vương, sáng sớm ngày mai toàn quân xuất phát tới thành Trường An!

- Rõ.

Mọi người bỗng nhiên đứng dậy, hưng phấn mà khom người hét to.

Chỉ có Trịnh Lũng lắc đầu thở dài giống như còn say, trầm nghĩ: “rốt cục vỡ tường vẫn phải trình diễn...”

=====

Lương Châu.

Trong thành cũng không hoa lệ thế nào, thậm chí còn có chút đơn sơ. Trong nha môn Thứ sử, căn nhà nhỏ bé lúc này là nơi hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ khôi phục thần sắc cao cao tại thượng và bình tĩnh tự nhiên ngày xưa, sự suy sụp và hoảng sợ mấy ngày nay sớm trở thành hư không.

Tuy rằng phản quân Lý Tông được xưng 20 vạn, nhưng lực chiến đấu chân chính chẳng qua hơn mười vạn. Lý Tông vừa dẫn qua rời khỏi Lương Châu, Lợi Châu liền đối mặt với mười vạn đại quân tinh nhuệ dùng khỏe đánh yếu được chia thành ba đường bọc đánh của triều đình Đại Đường, liên tục bốn tập mà lương thảo tiếp tế thiếu thốn, phản quân Lý Tông đành phải vội vàng nghênh chiến.

Cuối năm Khai Nguyên thứ hai mươi sáu này, Lý Tông và hoàng đế Đại Đường bắt đầu thật sự ý nghĩa giao phong chân chính. Suốt ba ngày đêm huyết chiến, liên quân Lĩnh Nam và Giang Nam triều đình triệu tập đến áp dụng chiến thuật xâm chiếm từng bước, dùng cái giá trầm trọng thương vong hơn 1 vạn người, tách nhỏ phản quân Lý Tông ra, tiêu diệt từng chút. Sau đó tại một nơi gọi là Dã Mã Than, triển khai tác chiến đối diện với chủ lực của phản quân Lý Tông.

Một trận chiến Dã Mã Than, trong lửa giận hừng hực của Lý Long Cơ, liên quân Lĩnh Nam và Giang Nam giải quyết dứt điểm, không để ý đến thương vong, cuối cùng tiêu diệt toàn bộ phản quân Lý Tông trên Dã Mã Than. Lý Tông dẫn hơn ngàn thân quân giết ra khỏi vòng vây. Kỳ thật, tin tức quân báo Tiêu Duệ có được có chút sai lệch, không phải Lý Tông tự vẫn tạ tội, mà bị một giáo úy thủ hạ của hắn chặt bỏ đầu, sau đó loạn quân này mang tới đầu hàng truy binh của triều đình.

Phản quân được xưng 20 vạn của Lý Tông kia trừ bỏ một số tàn binh chạy loạn vào Thổ Phiên ra, phần lớn không chết thì bị bắt. Phản quân Lý Tông thanh thế lớn đến lúc này tan thành tro bụi, phần loạn Lý Tông hoàn toàn bình ổn. Đương nhiên, liên quân Giang Nam và Lĩnh Nam cũng thương vong thê thảm và nghiêm trọng, 12 vạn quân mã sau chiến đấu không còn một nửa.

- Lực Sĩ, tình hình Trường An thế nào?

Lý Long Cơ thu ánh mắt phức tạp từ ngoài phòng trở về, quay đầu lại liếc mắt Cao Lực Sĩ ngày càng già nua một cái.

Kỳ thật Cao Lực Sĩ còn trẻ hơn Lý Long Cơ vài tuổi, nhưng trải qua lần loạn lạc này, tóc Cao Lực Sĩ gần như trắng toát, diện mạo thần sắc chột già nua đi trong thời gian rất ngắn.

Cao Lực Sĩ run rẩy lắc đầu, cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, Quận Vương Tĩnh Nam đã dẫn quân rời khỏi Đồng Quan, hộ vệ thái tử điện hạ và Huệ Phi nương nương cùng với một đám đại thần lưu thủ, thu phục Trường An chờ hoàng thượng về kinh.

Cao Lực Sĩ nói tới đoạn sau, tự cảm thấy có chút chột dạ. Đối với biểu hiện của Tiêu Duệ trong lần phản loạn Lý Tông này, Cao Lực Sĩ chuẩn bị không kịp. Trong lòng và trong ấn tượng của Cao Lực Sĩ, Tiêu Duệ tuyệt đối trung thành phụ thuộc hoàng thượng. Nhưng hiện giờ Tiêu Duệ lại nắm trọng binh, chỉ trú đóng ở Đồng Quan, không những buông tha Trường An, còn để cho phản quân Lý Tông nam hạ đuổi giết hoàng đế...

May mà, quân mã triều đình đã sớm có phòng bị, dùng khỏe đấu một xử lý Lý Tông. Nhưng, nếu chẳng may....

Cao Lực Sĩ run lên trong lòng, vụng trộm liếc thần sắc trên mặt Lý Long Cơ một cái.

Sắc mặt Lý Long Cơ quả nhiên cực kỳ âm trầm. Từ mấy tháng trước, Lý Long Cơ bắt đầu nổi giận lôi đình. Sau lưng, lão đã không biết mắng Tiêu Duệ bao nhiêu lần, thậm chí có lúc, trình độ thô tục của những lời này, cũng khiến Cao Lực Sĩ cảm thấy khó nghe.

Cao Lực Sĩ âm thầm thở dài, Tiêu Duệ muốn làm cái gì, hắn đương nhiên đoán ra vài phần. Nếu hắn có thể đoán ra được, chắc chắn hoàng đế cũng không phải thẳng góc.

- Chờ trăm về kinh?

Lý Long Cơ cười lạnh:

- Tiêu Duệ thật sự là thần tử cốt cán của trăm, trăm bị 20 vạn phản quân Lý Tông vây công tại Kiếm Nam, hắn lại dẫn quân tránh ở Đồng Quan không ra, hừ, ngồi xem trăm...

Hắn thở dài một hơi, sắc mặt bình tĩnh lại. Thật lâu sau, hắn mới thần nhiên thở dài nói:

- Lão già kia, trăm tự hỏi đối đãi với Tiêu Duệ không tệ, vì sao hắn lại đối với trăm như thế? Người nói thật ra xem, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì?

Cao Lực Sĩ do dự một hồi, cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, lão nô cho rằng, có thể là Tiêu Quận Vương nóng lòng hộ vệ thái tử...

- Chẳng lẽ trăm còn kém thái tử sao? Trăm mới là hoàng đế Đại Đường, làm thần tử Đại Đường, hắn cần hộ vệ đầu tiên chính là trăm, mà không phải thái tử!

Lý Long Cơ phần nộ rít gào lên, bỗng nhiên đứng dậy, cánh tay già yếu cũng hơi phát run:

- Thành lập tư quân ở An Tây, còn tự tạo súng ống pháo...

Nói tới đây, Lý Long Cơ đột nhiên dừng lại. Trong lòng có chuyện, nhưng hắn cũng không thể nói thẳng ngay trước mặt Cao Lực Sĩ. Những gì Tiêu Duệ đã làm, trong lòng Lý Long Cơ sớm đã nên thiên đao vạn quả. Nhưng thế cục trước mặt, hắn cũng không thể trực tiếp khởi binh hỏi tội Tiêu Duệ, một khi bức Tiêu Duệ đang nắm giữ trọng binh phản, chỉ sợ càng khó đối phó hơn Lý Tông.

Cao Lực Sĩ không kìm nổi lòng mà thở dài.

Lý Long Cơ đột nhiên vỗ bàn, quát:

- Truyền ý chỉ của trăm.

Thân thể Cao Lực Sĩ chấn động, khom người xuống thi lễ.

- Truyền chỉ, ca ngợi Quận Vương Tĩnh Nan Tiêu Duệ, Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng, Tiết độ phó sứ An Tây Ca Thư Hàn cùng các tướng thuộc hạ, có công thủ vệ Đồng Quan, thu phục Trường An, đợi sau khi trẫm về kinh sẽ phong thưởng thêm.

Lý Long Cơ nói rõ từng chữ:

- Lão già kia, ngươi tự mình dẫn người chạy tới Trường An, lại truyền một đạo mật chỉ của trẫm, nhanh chóng lệnh Trịnh Lũng dẫn quân Kiếm Nam rời kinh trở về Kiếm Nam, để phòng người Thổ Phiên xâm chiếm!

Đuôi mày Cao Lực Sĩ nháy dưng, run giọng nói:

- Vâng, lão nô tuân chỉ.

Cao Lực Sĩ vội vàng rời đi, Lý Long Cơ đi nhanh ra đại sảnh. Không bao lâu, một tiểu thái giám chạy tới nha môn Thứ Sử, cao giọng hô:

- Hoàng thượng có chỉ, đại quân khởi hành, ngự giá ngay hôm nay trở về Trường An!

=====

Ngày mừng một tháng ba mùa xuân năm Khai Nguyên thứ hai mươi bảy, hoàng đế Đại Đường Lý Long Cơ chạy tới đất Thục tránh phản loạn Lý Tông, rốt cục dẫn văn võ đại thần cả triều chạy nạn trở về Trường An trong sự hộ vệ của quân mã.

Trong lúc nhất thời, bốn bề Trường An tình hình thay đổi. Gần như toàn bộ binh lực của triều đình Đại Đường hiện nay đều tụ tập bên ngoài Trường An. Hơn 8 vạn quân mã dưới tay Tiêu Duệ một lộ trú đóng ở Đồng Quan, một lộ tiến thẳng chiếm giữ Ung Châu, Trịnh Lũng liền dẫn quân canh giữ ở Ung Châu. Mà Lý Tự Nghiệp thì dẫn 2 vạn thiết kỵ An Tây theo Tiêu Duệ thu phục Trường An, tiếp quản phòng ngự Trường An.

Mà phía tây bắc Trường An, còn có 5 vạn quân An Tây viễn chinh của Ca Thư Hàn.

Gió dần dần êm dịu, ngoài cửa Chính Đức Trường An.

Trên cây hai bên quan đạo đã sớm trở ra chồi non mới màu xanh nhạt, xe ngựa của Lý Long Cơ chậm rãi tiến tới cửa Chính Đức. Hắn xúc tấm màn hoa lệ của xe ngựa lên, liếc nhìn về phía xa xa nơi cửa thành.

Chỉ thấy cửa thành rộng mở, hai bên là quân tốt giáp đen san sát sát khí đằng đằng nắm mạch đao trong tay, thái tử Lý Kỳ trẻ tuổi đứng đầu, Tiêu Duệ bên trái, Chương Cừu Kiên Quỳnh, Bùi Khoan và các đại thần lưu thủ ở bên phải, đang im lặng đứng ở nơi đó.

Trên mặt Lý Long Cơ hiện lên một chút phẫn nộ, nhưng rất nhanh liền bị sự thần nhiên che đi. Hắn cúi đầu nói:

- Mau đi!

- Nhi thần chậm tới nghênh đón ngự giá của phụ hoàng, xin phụ hoàng thứ tội!

Sắc mặt Lý Kỳ hơi đỏ lên. Mặc dù sớm chuẩn bị ở trong lòng, nhưng hắn vừa thấy Lý Long Cơ, trong lòng vẫn không kìm nổi dâng lên một chút e ngại. Dưới ảnh hưởng Lý Long Cơ xây dựng, thái tử trẻ tuổi có chút lo sợ không yên.

Nhưng ánh mắt hắn đan vào với Tiêu Duệ, liền định thần lại.

Lý Long Cơ thần nhiên khoát tay áo:

- Đứng lên đi, thái tử có công lưu thủ Trường An, trẫm ghi nhớ ở trong lòng.

- Thần Tiêu Duệ (Chương Cừu Kiên Quỳnh, Bùi Khoan...) bái kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!

Tiêu Duệ sắc mặt không thay đổi, cùng nhau hành lễ với đám người Chương Cừu Kiên Quỳnh.

- Quận Vương Tĩnh Nan càng vất vả công lao càng lớn, các vị ái khanh có công bình định, trầm tự nhiên đều sẽ ca ngợi.

Lý Long Cơ cất cao giọng nói, nắm chặt cổ tay một tiểu thái giám nâng hân. Tiểu thái giám chịu đau không khỏi cúi đầu rên rỉ một tiếng.

295. Chương 280: Y Cư Miếu Miếu Chung Thành Tuyệt Hưởng

- Giúp hoàng thượng bình loạn chính là gốc rễ của thân...!

Tiêu Duệ đứng thẳng dậy, khoát tay áo.

Lý Tự Nghiệp cả người giáp trụ đứng phía sau Tiêu Duệ, tiến lên một bước, giáp trụ toàn thân rung động. Hân giờ cao cờ lệnh tam giác lên, cao giọng hô:

- Cung nghênh hoàng thượng về cung.

Tiếng bước chân nhịp nhàng trầm thấp có lực chột vang lên, hai đội quân binh An Tây khôi ngô hùng tráng trào ra từ trong cửa thành, chia ra hai bên đường, một tấm thảm đỏ tươi kéo dài từ cửa thành ra tới nơi.

Lý Long Cơ biến sắc, hơi do dự, vẫn khởi giá tiến vào thành.

Mấy vạn quân mã một đường hộ vệ Lý Long Cơ trở về kinh đóng quân ở Đông Giao, mà mấy ngàn Võ lâm quân Lý Long Cơ mang tới Trường An dưới sự dẫn dắt của Xa kỵ đô úy Tôn Triệu vừa muốn vào thành, lại bị Lý Tự Nghiệp về mặt nghiêm nghị ngăn cản đầu ngựa.

Tôn Triệu liếc Lý Tự Nghiệp một cái, nhú mày:

- Người là người phương nào? Dám ngăn cản ngựa của bản tướng? Bản tướng phụng chỉ dẫn quân hộ vệ thánh giá, nhanh chóng tránh ra!

Lý Tự Nghiệp bĩu môi, thản nhiên nói:

- Tôn tướng quân, tại hạ Lý Tự Nghiệp Quả nghị đô úy dưới trướng Quận Vương Tĩnh Nan, Tiết độ sứ ba trấn An Tây Lung Hữu Hà Đông. Phụng lệnh Quận Vương Tĩnh Nan, phản loạn mới định, thế cục chưa ổn, hết thấy phòng vụ Trường An do quân ta tiếp quản, vẫn xin tướng quân mang binh đóng quân ngoài thành đi.

Tôn Triệu cả giận nói:

- Buồn cười, ta là Võ lâm quân tùy giá, gánh vác trọng trách bảo vệ an nguy cho thánh giá, há có lý đóng quân ngoài thành!

Lý Tự Nghiệp khẽ mỉm cười:

- Phàm là quân mã Đại Đường ta đều là quân mã triều đình, để quân ta tới hộ vệ thánh giá cũng vậy, Tôn tướng quân, mời!

Tôn Triệu cũng không phải ngu, hân tự nhiên nhìn ra được, thế cục triều chính hiện giờ gần như để Tiêu Duệ lấy thúng úp voi. Không nói trong thành có 2 vạn quân An Tây, Tiêu Duệ còn nắm trong tay hơn mười vạn quân mã tại Ung Châu, Đồng Quan và Kỳ Châu. Nhưng dù sao hân cũng là tướng lãnh Võ lâm quân mới được đề bạt, hân có trọng trách bảo hộ hoàng đế. Hân đang cố gắng nói lý với Lý Tự Nghiệp, thì một tiểu thái giám đi ra từ trong thành, truyền đạt ý chỉ của hoàng đế, mệnh lệnh Tôn Triệu dẫn quân tạm thời đóng quân ngoài thành.

Lý Long Cơ cứ phần nộ cô đơn mà vào hoàng cung hoang phế lâu ngày như vậy. Mấy trăm thị vệ theo bên người hân chậm rãi đóng cánh cửa cung nặng nề. Sắc mặt Lý Kỳ dần trở nên trầm trọng quay đầu nhìn về phía Tiêu Duệ cúi đầu, vội vàng nói:

- Tỷ phu, phụ hoàng đã về kinh, điều này... chúng ta...

Tiêu Duệ cười cười:

- Điện hạ an tâm một chút chờ nóng vội, hết thủy đã có ta. Đúng rồi, trước mắt điện hạ vẫn nên lấy việc Đông Cung bị phản quân phá hủy làm lý do, không vào ở tại Đông Cung. Theo ý ta, vẫn nên trở về Thịnh Vương phủ tránh cho phát sinh bất trắc.

Đông Cung của Lý Kỳ một mảnh lộn xộn, rất nhiều cung thất bị hủy trong tay phản quân, tài vật trong cung bị cướp gần như không còn. Lý Tông không thể lên làm thái tử như nguyện, vào Trường An chạy đến Đông Cung của Lý Tự tự nhiên là để phản quân cướp sạch Đông Cung một phen, phát tiết oán hận trong lòng. Chẳng qua thật ra lại cho Lý Kỳ một lý do rất tốt để không cần vào ở Đông Cung.

Lý Kỳ thở phào một cái, gật gật đầu:

- Ta đã phái người chuẩn bị tốt.

Sắc mặt Lý Kỳ đột nhiên trở nên hơi cổ quái và xấu hổ, ấp úng nói.

- Làm sao vậy?

Tiêu Duệ nhíu mày.

- Tỷ phu, mẫu phi sống chết không chịu về cung, bà nhất định muốn ở trong Thịnh Vương phủ của ta như vậy sao được? Phụ hoàng đã về cung, loan truyền chuyện bà lại ở ngoài cung ra, thật sự là mất hết thể thống... Vạn nhất để phụ hoàng biết được...

Lý Kỳ xoa tay, không khỏi chà chà chân.

Tiêu Duệ ngăn ra, trước mắt lập tức hiện lên khuôn mặt quyền rũ u oán của Võ Huệ Phi, sững sốt nửa ngày cũng không biết nói gì cho phải, đành phải thở dài một tiếng, quay người trở lại:

- Điện hạ, tạm thời như thế đi, trước để mẫu phi ở lại Vương phủ mấy ngày, truyền gió ra bên ngoài, nói rằng mẫu phi bị kinh sợ, tạm thời nghỉ ngơi trong Vương phủ.

Tiêu Duệ không có về nhà, mà đi tới nhà Chương Cừu Kiên Quỳnh. Chương Cừu Kiên Quỳnh sớm chờ ở trong phòng khách, thấy hân đến, không khỏi ra ngoài phòng nghênh đón trầm giọng nói:

- Tử Trường, hoàng thượng đã về cung, bước tiếp theo đệ tính toán thế nào?

Chương Cừu Kiên Quỳnh lòng nóng như lửa đốt. Chương Cừu gia của hắn và Tiêu gia là quan hệ thông gia hai mạng một thể, Tiêu Duệ được việc thì Chương Cừu gia tiếp tục quyền thế ngút trời bình yên vô sự, mà Tiêu Duệ thất bại thì Chương Cừu gia tự nhiên cũng không thể bảo toàn, chắc chắn sẽ trở thành vật hi sinh để hoàng đế trút giận.

Trong mắt Chương Cừu Kiên Quỳnh, Tiêu Duệ căn bản hắn nên tiến thêm một bước nữa... Hôm nay khen ngược, hoàng thượng danh chính ngôn thuận trở về kinh, hết thủy triều đình Đại Đường lại khôi phục trở về quá khứ. Trước tiên hoàng đế tất nhiên sẽ tước đoạt binh quyền của Tiêu Duệ từng chút, sau đó chậm rãi đưa Tiêu gia cùng với "tòng phạm" có liên quan tới Tiêu gia lên đoạn đầu đài.

Tiêu Duệ im lặng không nói. Thật lâu, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên nói:

- Huynh trưởng đừng lo, tất cả đều trong lòng bàn tay ta.

Chương Cừu Kiên Quỳnh nhíu mày:

- Tử Trường, không phải ta coi thường lực lượng của đệ. Tuy rằng hiện giờ đệ được tiết chế hơn mười vạn binh mã của Tiết độ sứ ba trấn, nhưng đây chẳng qua là thái tử dùng thân phận giám quốc ban thưởng quyền lợi lâm thời mà thôi. Hoàng thượng về kinh, muốn đoạt binh quyền của đệ, chẳng qua là một đạo thánh chỉ mà thôi.

- Không chỉ nói đệ, ngay cả thái tử, hoàng thượng nói phế thì phế thôi.

Chương Cừu Kiên Quỳnh sắc mặt âm trầm mà bổ sung.

Tiêu Duệ đột nhiên nở nụ cười, thản nhiên nói:

- Huynh trưởng, nếu hoàng thượng muốn đoạt binh quyền của ta lúc trước đã hạ chiếu rồi. Chẳng qua, nói thật với huynh trưởng, ngay cả khi hoàng thượng đoạt binh quyền của ta, hơn mười vạn binh mã này cũng đều nằm trong lòng bàn tay ta.

Chương Cửu Kiếm Quỳnh thở dài:

- Tử Trường, đệ thật là... Tạm thời không nói Ca Thư Hàn, chỉ nói 5 vạn đại quân Kiếm Nam của Trịnh Lũng ở Ung Châu, đừng tưởng rằng Trịnh Lũng đã quyết tâm đầu nhập thái tử, lão phu xem ra, bất cứ lúc nào Trịnh Lũng cũng có thể nguyện trung thành với hoàng thượng. Đến lúc đó, Ca Thư Hàn xa ở Kỳ Châu, chỉ cần Trịnh Lũng dẫn 5 vạn Kiếm Nam rời Ung Châu tiến vào Trường An, như vậy đệ...

- Trịnh Lũng nhất định sẽ không phản bội thái tử, điều này, huynh trưởng yên tâm là được.

Tiêu Duệ lạnh lùng cười:

- Trịnh Lũng là người thông minh, nhất biết tiến thoái đại cục, hẳn biết nên làm như thế nào.

Đuôi mày Chương Cửu Kiếm Quỳnh nhảy dựng:

- Hay là Trịnh Ưởng ở trong tay đệ?

Tiêu Duệ cười ha ha:

- Thật không dám dấu diếm huynh trưởng, vì phòng ngừa vạn nhất, Trịnh Lũng đã sai Trịnh Ưởng dẫn người hộ vệ gia quyến Trịnh gia mấy trăm người của hắn qua Lương Châu tiến vào Tây Vực rồi.

Chương Cửu Kiếm Quỳnh nhẹ nhàng thở ra, thần sắc hơi dịu xuống, nhưng hắn đột nhiên lại nhíu mày:

- Tử Trường, còn có Phu Mông Linh ở Đại Châu... Dùng sự hiểu biết của lão phu đối với hoàng thượng, hẳn chắc chắn sẽ phải người đi tới Hà Đông, âm thầm hứa hẹn tước vị quan lớn với Phu Mông Linh, để Phu Mông Linh dẫn ba vạn quân Hà Đông nam hạ...

Tiêu Duệ cao giọng cười:

- Huynh trưởng quả nhiên tâm tư kín đáo. Chính như huynh trưởng nói, hoàng thượng không chỉ bí mật phái Cao Lực Sĩ đi Ung Châu, còn phái người đi Đại Châu. Nếu ta đoán không sai mà nói, nhiều lắm là một tháng, Phu Mông Linh sẽ dẫn đại quân đến. Huynh trưởng, ngày mai lên triều, mong rằng huynh trưởng dẫn một đám quần thần dâng tấu hoàng thượng, vạch tội Phu Mông Linh mưu nghịch tội chết!

Chương Cửu Kiếm Quỳnh gật đầu:

- Việc này không có vấn đề, Phu Mông Linh theo kẻ phản nghịch, thiên lý sáng tỏ thiên hạ đều biết, ngay cả hoàng thượng, cũng không thể công khai đặc xá hắn. Chẳng qua, hoàng thượng nhất định sẽ hoãn lại nghị tội Phu Mông Linh vô thời hạn, một khi Phu Mông Linh dẫn quân mã tới bên ngoài Trường An, chỉ sợ hoàng thượng lập tức sẽ trở mặt.

- Ta chỉ sợ hắn không tới, ta đã lệnh Ca Thư Hàn dẫn quân đông thượng Đồng Quan.

Tiêu Duệ cười cười:

- Nhớ kỹ lời ta nói, ngày mai lâm triều, huynh trưởng không ngại dâng tấu hoàng thượng, lấy lý do quét dọn dư孽 của phản quân, lệnh quân mã Giang Nam và Lĩnh Nam vào Thổ Phiên...

Chương Cửu Kiếm Quỳnh lắc đầu:

- Tử Trường, hoàng thượng chắc chắn sẽ không đồng ý. Có 2 vạn quân mã An Tây của đệ ở Trường An, hẳn làm sao có thể để 4 vạn quân mã này vào bình định Thổ Phiên, sẽ không, chắc chắn sẽ không.

- Hoàng thượng sẽ đồng ý, trên triều hội ngày mai, ta sẽ đề xuất dẫn quân trở về Tây Vực với hoàng thượng...

Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, giọng nói trở nên trong trẻo.

Chương Cửu Kiếm Quỳnh hít một ngụm khí lạnh:

- Đệ muốn dẫn quân rời khỏi Trường An? Điều này sao có thể!

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười:

- Huynh trưởng, dù sao ta cũng là Tiết độ sứ An Tây, lần này mượn cơ hội Lý Tông phản loạn dẫn quân tiến vào Trung Nguyên, sao có thể ở Trường An lâu dài? Ngay cả khi ta không chủ động xin chỉ rời khỏi, hoàng thượng cũng sẽ hạ chiếu lệnh ta lập tức trở về Tây Vực. Hoàng thượng rất hận phản quân Lý Tông, lại thêm Thổ Phiên từng cầu kết với Lý Tông... Chỉ cần ta vừa dẫn quân đi, hoàng thượng chắc chắn sẽ lệnh quân mã kia tiến vào Thổ Phiên.

- Tới lúc đó, ta trở về cũng không muộn.

Tiêu Duệ chấp tay:

- Huynh trưởng, ta cáo lui trước.

- Người chậm đã, người đi rồi, nếu hoàng thượng động tay đối với chúng ta thì như thế nào?

Chương Cửu Kiếm Quỳnh vội la lên, cũng đứng dậy.

- Ha ha, sẽ không. Ta tin tưởng trước khi hoàng đế xuống tay với ta, sẽ không động tới người khác, gồm cả thái tử.

Bước chân Tiêu Duệ không ngừng, bước nhanh.

=====

Ung Châu.

Gió xuân ấm áp ùn ùn kéo tới thổi qua toàn bộ thành Ung Châu, tuy rằng phản loạn Lý Tông vừa mới bình ổn, nhưng trong một tháng ngắn ngủi này, thành Ung Châu đã dần dần khôi phục sự phồn hoa ngày xưa. Một số phú thương và dân chúng tị nạn từ Trường An đến đây nương nhờ họ hàng và bạn bè, cũng đều bắt đầu chuẩn bị hành trang, chuẩn bị trở về Trường An.

Một chiếc xe ngựa có một hàng mười mấy người tráng hán dừng mảnh lộ vệ yên lặng vào thành Ung Châu, dừng lại ở bên ngoài nha môn Thứ sử Ung Châu. Một lão già mặc hoa phục màu xanh được hạ nhân đỡ xuống xe, liếc qua bên ngoài nha môn trang nghiêm phong cách cổ xưa, khoát tay áo.

Một tráng hán cầm một chiếc kim bài trong tay tiến đến quát lớn:

- Nhanh chóng thông báo Tiết độ sứ Kiếm Nam Đạo Trịnh Lũng Trịnh đại nhân ra nghênh đón, thánh chỉ tới!

Trịnh Lũng vội vàng ra ngoài nha môn, thấy không ngờ là người tâm phúc đệ nhất bên người hoàng đế Cao Lực Sĩ tới, không khỏi chấn động. Tuy rằng trước đó Tiêu Duệ cùng hắn đều đoán được hoàng đế sẽ bí mật phái người đến Ung Châu “lôi kéo” hắn, nhưng hắn vẫn không ngờ, không ngờ Cao Lực Sĩ tự mình đến đây.

Trịnh Lũng hơi ngưng lại, liền chậm rãi quỳ xuống lạy, cao giọng hô:

- Thần Trịnh Lũng, tiếp chỉ!

Cao Lực Sĩ hít sâu một hơi, cũng không có lập tức tuyên chỉ, mà cười ha ha, lấy tay nâng Trịnh Lũng dậy:

- Trịnh đại nhân đã lâu không gặp, không nghĩ tới hai người chúng ta sẽ gặp lại ở Ung Châu, quả nhiên là thế sự vô thường, làm người ta than thở.

Trịnh Lũng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nghênh đón Cao Lực Sĩ vào phủ thứ sử Ung Châu. Sau khi phân vai chủ khách ngồi xuống, Cao Lực Sĩ thở dài một tiếng, thật sâu liếc nhìn Trịnh Lũng thần thái sáng lạng, thần nhiên nói:

- Trịnh đại nhân dẫn quân vượt Kiếm Nam cứu giá Trường An, có công dẹp yên phản loạn, hoàng thượng vô cùng cao hứng đặc biệt sai mỗ gia đến Ung Châu phong thưởng cho Trịnh đại nhân và quân sĩ Kiếm Nam. Đợi thêm vài ngày nữa chắc hẳn chiếu thư của triều đình sẽ tới nơi.

Ngừng lại một lát, Cao Lực Sĩ lại chuyển đề tài câu chuyện:

- Trịnh đại nhân, ý tứ của hoàng thượng là, Trịnh đại nhân gánh vác trách nhiệm nặng nề phòng vệ Kiếm Nam và Thổ Phiên, thật sự là không thể ở lại Ung Châu quá lâu, cho nên . . .

Trịnh Lũng cười mỉm, ngoài miệng không có đáp lại, trên mặt mang theo vẻ cung kính yên lặng lắng nghe Cao Lực Sĩ, kỳ thực ra trong lòng hắn đang nổi lên từng cơn sóng lòng. Mặc dù Cao Lực Sĩ nói là phụng chỉ tuyên chiếu mà đến song y vẫn một mực không tuyên đọc thánh chỉ, ngược lại còn nhàn tản vài câu không mặn không nhạt, điều này rõ ràng là có ý thử hắn.

Trong lòng Trịnh Lũng hiểu rõ, trong lòng hoàng đế cũng có vài phần nghi kỵ hắn. Nguyên nhân là bởi vì trong khoảng thời gian dẹp yên phản loạn, hắn và Tiêu Duệ “cùng một giuộc” và “cầu kết với nhau làm việc xấu”.

- Đại tướng quân, hạ quan là bề tôi của triều đình, chỉ cần triều đình hạ lệnh một tiếng hạ quan tự nhiên sẽ lập tức dẫn quân Kiếm Nam rời khỏi Ung Châu, quay trở lại phương nam quy hồi nguyên địa. Chỉ là, đại tướng quân, hoàng thượng. . .

Trịnh Lũng trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói.

Hắn còn chưa nói hết, Cao Lực Sĩ đã nhíu mày chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Trịnh Lũng đột nhiên trở nên thâm trầm:

- Trịnh đại nhân, Trịnh gia cũng là thế gia đại tộc, Trịnh đại nhân cả đời trung lương làm quan nhiều năm. . . Xin thứ cho mỡ cả gan dám hỏi Trịnh đại nhân một câu, từ sâu tận trong đáy lòng Trịnh đại nhân hiện tại có còn nguyện ý hiệu trung với hoàng đế nữa hay không?

Trịnh Lũng tim đập mạnh, biết rằng đã vào chính đề rồi. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, mặt đỏ hồng dáng người thẳng tắp cao giọng nói:

- Đại tướng quân, hạ quan làm quan đã vài chục năm, Trịnh gia chịu nhiều ân điển của triều đình, đối với Đại Đường tuyệt không hai lòng, điểm này có trời đất chứng giám! Trịnh mỡ nguyện ý đối mặt với trời đất mà thề rằng cả đời này nếu phản bội Đại Đường tất không được chết yên lành!

Nhưng trong lòng Trịnh Lũng lại âm thầm bổ sung thêm một câu: “Đại Đường chỉ có một, còn hoàng đế chẳng qua là ngồi lên cái ghế kia là thành thôi, nguyện trung thành với thái tử điện hạ cũng giống nhau mà.”

Lời này là do Tiêu Duệ nói, lúc đầu Trịnh Lũng cũng cảm thấy đại nghịch bất đạo song nghe Tiêu Duệ nói nhiều lần thì dần dần cảm thấy có chút đạo lý.

Người xưa rất xem trọng lời thề. Cao Lực Sĩ vui mừng mà cười, cầm lấy tay Trịnh Lũng:

- Trịnh đại nhân trung can nghĩa đảm, mỡ gia cảm kích. . . Sau này khi mỡ gia trở lại Trường An nhất định hướng hoàng thượng bẩm báo. . .Trịnh đại nhân, hoàng thượng có mặt chỉ, cho lui tùy tùng mỡ gia phải tuyên chỉ rồi!

. . .

Trịnh Lũng cũng lấy làm kinh hãi, hắn không có ngờ tới hoàng đế lại mở ra cho hắn lợi thế lớn đến như vậy. Không chỉ gia tăng thêm cấp bậc cho hắn mà ở trong mặt chỉ còn bí mật sắc phong hắn thành tiết độ sứ của ba trấn Lũng Hữu, Kiếm Nam và Hà Đông. Chỉ cần hắn dẫn quân trợ giúp hoàng đế bình định được cục diện thiên hạ tất sẽ được phong vương tước.

Loại phong thưởng này không thể gọi là nhỏ được. Huy Dương Trịnh gia mặc dù thâm căn cố đế ở Đại Đường triều và trong lòng dân chúng, thực lực hùng hậu, nhưng kẻ có thể được phong vương tước lại không có một ai, nếu như. . . Trịnh Lũng sắc mặt lộ ra vẻ chấn động và vui sướng nhưng trong lòng lại rất bình tĩnh.

Thứ nhất, Huy Dương Trịnh gia toàn tộc, bao gồm cả tiền đồ và vận mệnh của con trai hắn Trịnh Ưởng ở trong đó, đã gắn chặt với Tiêu gia ở cùng một chỗ. Nhất vinh tất cả đều vinh, nhất tổn (tổn hại) tất cả đều tổn, trở thành ngựa buộc cùng một dây. Nếu hắn ruồng bỏ Tiêu Duệ và Lý Kỳ, mấy trăm tộc nhân của Trịnh gia sẽ chết không có chỗ chôn. Hai nữa là, hắn quá hiểu vị hoàng đế bề hạ này. Hiện tại chính là lúc ông ta đang cần người dùng, không tiếc quan cao tước hậu để mượn sức hắn, nhưng đợi đến khi thiên

hạ bình ổn lại ông ta còn có thể thực hiện lời hứa hay không hoặc là trở mặt không nhận người, đều là việc khó mà nói trước được.

Nhưng Tiêu Duệ và Lý Kỳ thì không giống vậy. Chỉ cần hấn kiên định đi tới, giúp đỡ đến cùng vậy thì hấn và Trịnh gia chính là đại công thần khai quốc rồi. Mặc dù chưa chắc đã được phong vương phong tước nhưng tiến thêm một bước trên vũ đài chính trị thì vẫn có điều nắm chắc. Hoàng đế ngày càng trở nên hồ đồ và già cả, thế lực Tiêu Duệ ổn định kiên cố, trong sáng trong tối điều khiển hướng đi của cả Đại Đường. Đứng đằng sau lưng còn có Lý Lâm phủ, Chương Cừu Kiên Quỳnh và Ngọc Chân, mà thái tử Lý Kỳ lại đang như mặt trời giữa trưa. . . Cho dù năm vạn quân Kiến Nam của mình quy thuận hoàng đế, Lý Long Cơ có thể nắm giữ cục diện chính trị một lần nữa hay sao? Điều này cũng chưa chắc.

Lùi lại một bước mà nhìn nhận, mặc dù hoàng đế tạm thời chiếm được thượng phong, thủ hạ dưới tay Tiêu Duệ còn có hơn mười vạn An Tây đại quân, còn thêm vài vạn tinh binh Nhân Hòa nhân. Một khi hấn quyết tâm chính diện đối chọi với hoàng đế, bằng vào tài lực hùng mạnh của hấn cùng với thế lực trong bóng tối, lấy Tây Vực làm cứ điểm, tiến có thể công lui có thể thủ, chọn đúng thời điểm thiên hạ tất thuộc về Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ không phải là Lý Tông, không phải là kẻ mà lão hoàng đế già nua kia có thể đối phó được. Nhớ lại những hỏa pháo và hỏa khí vô địch đang được Tiêu Duệ nắm giữ trong tay, Trịnh Lũng không kìm lòng được rung mình một cái. Hấn không biết ở trước mặt loại vũ khí gần như là thần binh lợi khí này, trong thiên hạ còn có kẻ nào có thể ngăn cản được gót sắt của thiết vệ An Tây. Nhớ lại những điều này, Trịnh Lũng còn còn bất kỳ do dự gì nữa, khom người cất cao giọng nói:

- Đại tướng quân, hạ quan tuân chỉ. Ngày mai hạ quan liền dẫn quân tiến vào chiếm đóng Trường An. . .

Trường An, trong buổi thiết triều.

Lý Long Cơ thần sắc mệt mỏi dựa vào long ý của mình, nhìn xuống hai hàng quan văn quan võ thần sắc không giống nhau ở hai bên, trong lòng dần dần có chút bức mình. Cũng không biết là tại sao lại như vậy, từ sau khi về lại Trường An một lần nữa thân thể Lý Long Cơ bỗng trở nên già cả suy yếu đi nhiều, làm bất cứ chuyện gì cũng cảm thấy mệt mỏi buồn bực, không thể lấy lại tinh thần.

Đám văn võ bá quan đang huyền thuyên bàn bạc không ngừng nghỉ, công việc làm yên lòng dân chúng sau khi bình loạn, việc này phức tạp không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết xong. Dù sao Lý Tông phản loạn thời gian dài, vết thương tạo ra cần phải có thời gian mới có thể khôi phục lại. Nhưng Lý Long Cơ căn bản là không có hứng thú đối với những việc trước mắt này. Trước mắt đối với ông ta mà nói, trọng yếu nhất đó là, làm thế nào khiến cho Tiêu Duệ giao ra binh quyền trong tay, để cho kẻ làm hoàng đế như ông ta một lần nữa nắm lại tất cả trong tay. Nhưng nếu như trực tiếp hạ chiếu đoạt quyền, gần như không có lý do chính đáng, dù sao Tiêu Duệ cũng là công thần dẹp loạn quang minh chính đại, mạnh mẽ đoạt đi quyền thế của hấn tất sẽ khiến cho quân tâm lay động, thậm chí còn khiến cho Tiêu Duệ phản lại, đi lên con đường của Lý Tông ngày trước.

Thêm vào đó đám người Chương Cừu Kiên Quỳnh, Bùi Khoan liên danh dâng tấu, mạnh mẽ yêu cầu triều đình nghị tội giết Phu Mông Linh, phát quân chinh phạt Hà Đông. Đương nhiên Lý Long Cơ sẽ không lập tức đồng ý. Lão ta đã sớm âm thầm phái người liên lạc với Phu Mông Linh hứa hẹn bỏ qua chuyện cũ, hiện tại Phu Mông Linh đang lặng lẽ dẫn quân ép sát Đồng Quan. Đây là thời điểm nào, lão ta sao có thể phán định Phu Mông Linh là phản nghịch được?! Nhưng Phu Mông Linh theo giấc lại là sự thật, làm hoàng đế ông ta lại không thể công khai làm cho Phu Mông Linh thoát tội, chỉ có thể hàm hồ hoãn lại né tránh đi mà thôi.

Kỳ thật đối với Phu Mông Linh, Lý Long Cơ cũng là một bụng đầy lửa giận. Nhưng hiện tại đang lúc cần người, so sánh giữa sự phản bội của Phu Mông Linh và mối đe dọa cực lớn Tiêu Duệ thì căn bản là không đáng nhắc tới, cho nên lão ta không thể không nén xuống nộ hỏa, mở rộng vòng tay hoan nghênh Phu Mông Linh.

Lý Long Cơ thở dài, ánh mắt đục ngầu mà dữ tợn rơi xuống trên người Tiêu Duệ, đang im lặng đứng trong đại điện. Nhưng khi ánh mắt trong sáng của Tiêu Duệ chạm với ánh mắt của lão ta thì lão chợt rời ánh mắt sang phía khác.

Sau đó Lý Long Cơ lại chuyển ánh mắt sang người Lý Kỳ, trong mắt vẻ khinh thường chợt lóe lên rồi biến mất.

“Muốn đoạt ngôi vị hoàng đế của trăm, người còn quá non nớt! Đừng tưởng rằng có Tiêu Duệ ở bên cạnh là người có thể một bước lên trời!” Lý Long Cơ ngồi sụp trên long y tay bầu chặt tay vịn, ác khí và sát cơ chợt lóe lên rồi biến mất. Một sát na này rơi vào trong mắt Tiêu Duệ, trong lòng hắn thâm than thở, đối mặt với cái ghê rùng chí cao vô thượng này quả nhiên tình cha con ngay cả *** chó cũng không bằng.

- Tĩnh Nan quận vương. . .

Lý Long Cơ đột nhiên hô nhỏ một tiếng.

Tiêu Duệ bước ra, cao giọng hô:

- Có thần!

Lý Long Cơ chân mày giãn giãn:

- Tiêu ái khanh, An Tây cục thế nào rồi?

- Khởi bẩm hoàng thượng, phản loạn Tiểu Bật Luật đã bình, Thông Lĩnh tứ di so với trước càng thêm phục tùng. . . Thần phụng chỉ, di mười vạn dân đến Tiểu Bật Luật, đổi tên vương thành Tiểu Bật Luật thành Tân Đường thành, đồng thời ngay tại Vân Bảo thiết lập đô đốc phủ đóng binh trấn nhiếp người Hồ. . .

Tiêu Duệ chậm rãi mà nói.

Lý Long Cơ thở dài, trong lúc nhất thời tâm trạng rất là phức tạp. Những cái khác không nói đến, Tiêu Duệ đối với Đại Đường triều đình mà nói có công lao cực lớn. Một trận chiến Tiểu Bật Luật khiến cho Đại Đường uy chấn một vùng Trung Á, làm ổn định cửa tây bắc của Đại Đường đồng thời ngăn dậm đánh chớp nhoáng Thổ Phiên, mượn đường xâm chiếm Thổ Phiên một cách dễ dàng. . . Nếu không phải sau này hắn có quá nhiều hành động “đại nghịch bất đạo”, Lý Long Cơ thật đúng là không tìm ra được một chút tội xấu nào của hắn.

- Tĩnh Nan quận vương công trạng lớn lao, trăm phi thường thưởng thức.

Lý Long Cơ nửa thật nửa nói xong phát tay:

- Người đầu, truyền chỉ, ban thưởng kim hoa một đóa, ngự tửu ba đàn, tơ lụa Lăng La trăm cuộn, ca nữ mười người.

- Thần bái tạ hoàng ân!

Tiêu Duệ khom người thản nhiên nói, trong giọng nói không có lấy nửa phần vui sướng hay hàm ý cảm ơn.

Tiêu Duệ thần sắc tự nhiên mà lạnh nhạt đứng ở đó, trong cái nhìn chăm chú hoặc cảm thán hoặc cực kỳ hâm mộ cảm phục của đám quần thần và nhóm quyền quý Đại Đường. Giờ khắc này mặc kệ là Lý Long Cơ hay là văn võ bá quan đều không thể phủ nhận, người thanh niên trước mắt này giống như mặt trời rực rỡ lúc bình minh, ở trên không trung cao cao chiếu rọi xuống vạn dặm lãnh thổ cuộc gia Đại Đường, tài hoa phong lưu khắp thiên hạ có một không hai, võ đức công huân cái thế vô song, thêm vào phẩm cách cao thượng trượng nghĩa khinh tài, uy vọng của hắn ở trong triều nhất là trong dân gian đã độc nhất vô nhị, không người nào có thể thay thế được.

Ngay cả hoàng đế chắc chắn cũng không thể. Trong mắt Bùi Khoan chợt lóe lên vẻ ngạc nhiên hiếm thấy, không khỏi nhớ lại tình cảnh vô số bách tính, khổ dân ngày hôm qua tụ tập trước cửa Tiêu gia môn tiếng cảm ơn vang vọng nửa thành Trường An. Đám dân chúng này hoặc là được Tiêu gia giúp đỡ trong chiến tranh hoặc là được Tiêu gia phát chẩn cứu tế, Phúc Lợi viện và Thư viện nuôi dưỡng. Ân đức của hoàng đế và triều đình bọn họ không cảm nhận được nhưng Tiêu gia vì bọn họ mà trả giá cực lớn thì trong lòng bọn họ lại biết được rõ ràng.

Mà chính bởi nguyên nhân như vậy cho nên Lý Long Cơ mới không thể cũng không có biện pháp trắng trợn xuống tay với Tiêu Duệ. Dù sao ở biểu hiện bên ngoài lão ta vẫn phải duy trì hình tượng nhân đức anh minh của lão, cho dù là hình tượng của lão bởi vì buông tha Trường An trốn tránh trong đất Thục mà hầu như đã đánh mất sạch.

Đứng giữa cục thế trước mắt, trong lòng Bùi Khoan tự nhiên là rõ như gương, một chút ‘ ngoắt ngoéo’ khó nói ra trước mặt giữa hoàng đế và Tiêu Duệ hỗ trợ sau lưng thái tử, ông ta cũng nắm được rõ ràng. Nói thật lòng ngày đó hoàng đế bỏ rơi Trường An, hốt hoảng bỏ chạy vào đất Thục khiến cho Bùi Khoan nhiều ít có chút thất vọng và khinh thường. Mà hôm nay phản loạn Lý Tông mặc dù đã được dẹp yên nhưng hoàng đế lại muốn quay trở lại như xưa, dường là không có quá nhiều khả năng.

Giữa Tiêu Duệ và Hoàng đế, Bùi Khoan sớm đã phán đoán ra, hoàng đế cuối cùng sẽ phải thất bại. Đối với Tiêu Duệ, Bùi Khoan từ coi thường không thêm để vào mắt đến dần dần hiểu biết, tiếp đến kinh ngạc, kính phục. Người tuổi trẻ trước mặt này vô luận là từ phương diện nào đi nữa thì những đứa con của Lý Long Cơ đều không thể so sánh được. Hắn quá xuất sắc, xuất sắc không giống với như phàm phu tục tử (người bình thường).

Với quyền thế, sức ảnh hưởng và danh tiếng của hắn hiện tại ở trong giới sĩ tử và dân gian, hoàng đế muốn lật ngả hắn cũng không phải là việc dễ dàng.

Nhưng nếu như. . . Bùi Khoan khẽ nhủ lòng mảy. Ông ta thật sự có chút khó hiểu, Tiêu Duệ rõ ràng là người không màng danh lợi, trọng nghĩa khinh tài, tính cách thanh cao, tại sao lại có thể nảy sinh lòng oán vị đoạt quyền đây? Có lẽ, hắn chỉ tính toán hiền kế cho thái tử thôi. Bùi Khoan trong lòng khe khẽ thở dài, đem ánh mắt của mình từ trên người Tiêu Duệ thu hồi lại.

Lý Long Cơ cắn răng trầm giọng nói:

- Được rồi, buổi triều hôm nay tạm dừng ở đây đi. Trẫm thân thể không khỏe, có việc gì ngày mai tiếp tục bàn, bãi triều!

Ông ta chậm rãi đứng lên, dưới sự nâng đỡ của hai tên tiểu thái giám chuẩn bị rời khỏi Văn Đức điện, lại nghe Tiêu Duệ cao giọng hô:

- Hoàng thượng, thần còn có bản tấu.

Lý Long Cơ nhướng mày, quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Duệ một cái, trong lòng cảm tức chửi bới một hồi.

- Nói!

Lão phát tay áo.

- Hoàng thượng, nội loạn Lý Tông đột nhiên xảy ra, thần phụng chỉ dẫn quân vào trung nguyên dẹp loạn, hôm nay phản loạn đã dẹp yên, quân mã An Tây điều động đến trung nguyên thần lo lắng Tây Vực chư Hồ lợi dụng cơ hội này mà làm loạn, cho nên xin hoàng thượng ân chuẩn cho thần dẫn quân về Tây, để ổn định cục thế An Tây.

- A!?

Lý Long Cơ thân người bất giác run lên, trong lòng mọc lên một tia kinh hãi và nghi hoặc:”Hắn muốn trở về? Hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ do trẫm đa nghi rồi, hắn đối với trẫm không có ý gì khác? Hay là chỉ làm ra vẻ như vậy?”

Trong lúc nhất thời Lý Long Cơ biến ảo rất nhiều loại tâm tư, mà không chỉ có Lý Long Cơ ngay cả đám văn võ đại thần đang đứng trong đại điện nhiều ít cũng có chút khiếp sợ: Tiêu Duệ muốn đi? Không phải là hắn muốn. . .

Lý Long Cơ chậm rãi xoay người lại, ổn định lại tâm thần mỉm cười nói;

- Phản loạn sơ định, trong triều cục thế không yên ổn. Tĩnh Nan quận vương hãy lưu lại thêm ở Trường An giúp trẫm phân ưu thôi.

- Hoàng thượng, phản loạn đã định, trong triều có các vị đại nhân mà ngoài thành còn có mấy vạn quân mã bảo vệ kinh sư. . . Thần nên dẫn quân ngay lập tức rời khỏi Trường An. . . Mong hoàng thượng ân chuẩn!

Tiêu Duệ lại khom người nói.

Lý Long Cơ trong lòng vui sướng, nhưng không kìm nén được để lộ ra thần sắc vui mừng nhàn nhạt trên khuôn mặt. Ra về trầm ngâm một hồi mới thở dài nói:

- Một khi đã như vậy, quốc sự quan trọng, vì an định Tây Vực bảo vệ cửa vào Đại Đường, đã vất vả cho Tĩnh An quận vương rồi! Người đâu, truyền chỉ ý của trẫm, sáng sớm ngày mai đích thân trẫm xuất thành tiễn biệt đại quân An Tây!

Sáng sớm ngày hôm sau đích thân hoàng đế dẫn theo văn võ toàn triều ở bên ngoài thành tiễn bước Tiêu Duệ và hơn hai vạn thiết vệ quân An Tây, bộ hạ của hắn. Nhìn thấy tầng bụi đất do quân mã Tiêu Duệ nhấc lên dần dần tan đi, trong lòng Lý Long Cơ thở phào một cái cảm thấy thoải mái khá thường. Điều duy nhất khiến cho ông ta khó chịu đó là, đến tiễn biệt Tiêu Duệ còn có gần vạn bách tính Trường An, trong đó không ít nhân sĩ là người đọc sách áo xanh mũ vải.

Đám người đông nghịt chen chúc đứng hai bên đường bên ngoài thành Trường An, kéo dài suốt mười dặm không hết, tiếng người huyên náo, trong đó tiếng cảm ơn như sấm dậy truyền đến tai hoàng đế. Trong lòng Lý Long Cơ không biết từ lúc nào nổi lên ngọn lửa sợ hãi vô danh.

Đại quân Tiêu Duệ rời khỏi Trường An, đi về hướng tây được ba ngày thì đại quân của Trịnh Lũng vội vàng tiến nhập Trường An. Khiến cho đám triều thần khiếp sợ đó là, không ngờ hoàng đế đích thân ra nghênh tiếp, cấp đủ thể diện cho Trịnh Lũng. Đồng thời lập tức truyền chỉ sắc phong Trịnh Lũng thành tiết độ sứ ba trấn Kiếm Nam, Lũng Hữu và Hà Đông, tăng thêm một phẩm. Đến tận lúc này, mặc dù hoàng đế không có xóa bỏ quyền lực quản lý ba trấn lâm thời của Tiêu Duệ nhưng lại đem đại quyền quân chính của Lũng Hữu và Hà Đông giao cho Trịnh Lũng. Điều này cho thấy hoàng đế đã bắt đầu thực hiện bước đầu tiên đoạt lấy quân quyền từ trên tay Tiêu Duệ.

Tin tức này vừa mới truyền ra, triều thần và đám quyền quý Đại Đường bắt đầu ồn ào nghị luận. Có một bộ phận triều thần vốn chuẩn bị đứng về phía thái tử nhất hệ, sau cái tin tức này cũng bắt đầu trở nên do dự. Dù sao, không ai là kẻ ngốc, quân Kiếm Nam của Trịnh Lũng ủng hộ quy thuận, ngay lập tức hoàng thượng ở trên bàn cờ vô hình chung nhanh chóng chiếm cứ thượng phong.

Buổi thiết triều.

Chương Cừu Kiếm Quỳnh bước ra tấu rằng:

- Hoàng thượng, Kiếm Nam truyền đến tin tức quân mã Thổ Phiên tập kích quấy rối, thần cho rằng, phải mau chóng phái quân quay về phòng thủ Kiếm Nam. Một khi để cho đám người Thổ Phiên thừa dịp bạo loạn đánh vào Kiếm Nam, cửa ngõ phía tây nam của Đại Đường liền gần như mất sạch.

Lời này của Chương Cừu Kiếm Quỳnh ít nhất là có một nửa xuất phát từ chân tâm. Hắn ở Kiếm Nam kinh doanh chống lại Thổ Phiên đã nhiều năm, đối với thế cục ở Kiếm Nam vô cùng rõ ràng, một khi để cho người Thổ Phiên tiến vào Kiếm Nam Đại Đường lại một lần nữa có nguy cơ rơi vào chiến loạn.

Lý Long Cơ sắc mặt âm trầm, trong lòng ông ta lửa giận ngùn ngụt. Đám chó Thổ Phiên thật đáng giận, lão âm thầm mắng chửi một phen. Ở trong cục thế trên triều còn chưa hoàn toàn ổn định, lão hoàng đế còn chưa hoàn toàn khôi phục lại uy quyền tuyệt đối thì đám Thổ Phiên đó lại xông ra, thật sự là đổ dầu vào chảo nóng đây!

Làm sao bây giờ? Không phòng bị Thổ Phiên tuyệt đối là không có khả năng. Nhưng, chẳng lẽ để cho Trịnh Lũng quay về phòng ngự Kiếm Nam sao? Nói thực lòng, mặc dù Cao Lực Sĩ mang đến Trịnh Lũng với thành ý quy thuận, tuy rằng nhìn qua Trịnh Lũng cũng hướng hướng về phía vòng tay của lão, nhưng Lý Long Cơ vẫn có chút không yên tâm. Nói trắng ra là, đối với Trịnh Lũng kẻ đã từng ở chung một chỗ có mối quan hệ mập mờ với Tiêu Duệ này, ông ta vẫn chưa tin tưởng hoàn toàn. Hoặc là nói, ông ta vĩnh viễn không thể thật sự tin nhiệm Trịnh Lũng.

Nhìn vẻ mặt biến hóa không ngừng của hoàng đế cùng với ánh mắt ẩn chứa do dự và bạo ngược mơ hồ dừng lại ở trên người mình chợt lóe rồi biến mất, Trịnh Lũng im lặng cúi đầu, càng thêm kiên định ý niệm trong đầu mình.

Trịnh Lũng yên lặng ngẩng đầu nhìn về phía thái tử Lý Kỳ ở bên cạnh, đã thấy trong mắt Lý Kỳ tràn ngập lửa giận, trong lòng bất giác âm thầm thở dài. Lân hành động này hắn và Tiêu Duệ đã âm thầm lên kế hoạch từ trước, nhưng ở trong mắt Lý Kỳ và những người khác hắn cũng chỉ là phản đồ bị hoàng đế dùng bổng lộc và chức quan to mua đến mà thôi.

Trịnh Lũng quay đầu lại trao đổi ánh mắt với Chương Cừu Kiên Quỳnh. Hắn tiến lên một bước nhỏ, cúi người cao giọng hô:

- Hoàng thượng, thần là Kiếm Nam đạo tiết độ sứ, phòng ngự Kiếm Nam chống cự Thổ Phiên vốn là trách nhiệm của thần, xin hoàng thượng ân chuẩn cho thần lập tức xuất quân nam hạ.

Lý Long Cơ nhướng mày, lắc đầu mỉm cười:

- Trịnh ái khanh, Kiếm Nam quân ngàn dặm bồn tập cứu viện quan trung, đại quân người mệt ngựa mỏi, cứ lưu lại kinh sư phòng vệ an toàn cho kinh kỳ thôi. Trẫm giao cả sự an nguy của trẫm và sự an toàn của hơn mười vạn dân chúng kinh sư cho Trịnh ái khanh đấy.

- Vâng, thần tuân chỉ.

Trịnh Lũng âm thầm thở phào, thầm nhủ quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Tiêu Duệ. Hoàng đế tuyệt đối sẽ không buông tha để bản thân và quân Kiếm Nam quay trở lại Kiếm Nam.

Lý Long Cơ do dự một ngày, cuối cùng không ngờ điều liên quân Lĩnh Nam và Giang Hoài đang trú đóng ở bên ngoài thành đến Kiếm Nam. Khiến cho người ta ngoài ý muốn nữa chính là, ông ta còn hạ chỉ sắc phong Lý Hanh làm an tri sử Kiếm Nam, thay thế hoàng đế toàn quyền trong cuộc chiến chống Thổ Phiên. Vô hình trung tương đương với việc đem binh quyền mấy vạn liên quân giao vào trong tay Lý Hanh.

Chính trị từ trước đến nay đều là biển ảo bất thường, chỉ cần là người có chút tính mẫn cảm đối với chính trị đều có thể phán đoán ra được dụng ý của hoàng đế. Lý Hanh là vị hoàng tử bình thường không một ai biết đến, đột nhiên ngang trời xuất thế, xuất hiện ở trong hướng đi của triều đình không thể không có ý nghĩa gì được.

Lý Kỳ trong lòng vô cùng buồn bực, mặc dù trên mặt không biểu hiện đi ra nhưng trong lúc hoàng đế tuyên chỉ, ánh mắt cổ quái của đám quần thần trên đại điện vẫn khiến cho hắn cảm thấy rất phẫn nộ, nhưng lại rất bất lực.

Lý Kỳ hạ triều quay trở về Thịnh Vương phủ của chính mình, thấy Ngọc Chân đang ngồi nói chuyện phiếm với Võ Huệ Phi ở trong phòng khách, không khỏi sầm mặt xuống đi vào.

Võ Huệ Phi kinh ngạc nhỏ giọng nói:

- Kỳ nhi, thế nào rồi? Trên triều xuất hiện biến cố gì đó có phải không?

Tiêu Duệ không ở Trường An, mặc dù trong lòng biết Tiêu Duệ sớm đã có kế sách, nhưng trong lòng đám người Võ Huệ Phi vẫn cực độ khẩn trương, hơi một chút gió động cỏ lay đều khó có thể thừa nhận. Nhất là việc Trịnh Lũng đột nhiên dẫn quân tiến và Trường An, đột nhiên trở thành sủng thần được hoàng đế coi trọng, quyền thế ngấp trời. Mấy ngày nay Võ Huệ Phi và cả Ngọc Chân đều có chút bất an.

Chẳng qua, Võ Huệ Phi là lo lắng cho tiền đồ vận mệnh của bản thân và thái tử, mẹ con họ và Tiêu Duệ cùng nhau ngồi chung trên một chiếc thuyền muốn tách ra là không có khả năng. Mà Ngọc Chân, chỉ đơn thuần là lo lắng cho Tiêu Duệ, mặc kệ là kẻ nào cầm quyền, ai lên ngôi trên chiếc ngai vàng kia đối với bà ta mà nói đều không quan trọng, cũng không ảnh hưởng đến bà ta. Ở sâu tận trong đáy lòng, điều bà ta quan tâm nhất chính là tiểu oan gia người bà ta không lúc nào là không nhớ mong kia.

- Mẫu phi, hoàng cô. . .

Lý Kỳ cúi đầu đơn giản kể lại một lần tình hình trên buổi triều cùng với việc Lý Long Cơ sắc phong Lý Hanh nhậm mệnh, còn cả biểu hiện của đám quần thần, sau đó vô lực ngồi xuống, thở dài một hơi.

Võ Huệ Phi sững người.

- Lý Hanh!?

Thần sắc của Ngọc Chân dần dần cũng trở nên nghiêm trọng, với hiểu biết của bà ta về hoàng đế thì bà ta hiểu rằng nếu không có Tiêu Duệ đứng ở đằng sau, hoàng đế lập tức sẽ tuyên bố thái tử vị của Lý Kỳ, rất có khả năng vị trí thái tử tân nhậm chính là Lý Hanh.

Đối với Lý Hanh đứa cháu này, Ngọc Chân cũng không có bao nhiêu hiểu biết. Đứa cháu này trầm lặng ít nói, rất hiếm khi xuất hiện ở trong tầm mắt của bà ta cho nên ở rất nhiều thời điểm bà ta căn bản là coi thường Lý Hanh. Thế cho nên lúc này, nhắc đến Lý Hanh, hiện lên trước mắt bà ta căn bản là một khuôn mặt mơ hồ xa lạ.

Ngọc Chân nhú mày, trầm giọng nói:

- Thái tử, con yên tâm chờ nóng vội. Trong đoạn thời gian này, con không thể tự làm rối loạn vị trí. . . Nhớ kỹ, con là trữ quân (vua dự bị) của Đại Đường, con có công không tội, cho dù là hoàng thượng cũng không thể nói phế truất là phế truất được con.

- Ừm, ta biết rồi, hoàng cô.

Lý Kỳ thở phào một cái, đứng thẳng thân người.

Ngọc Chân từ từ đứng dậy, chậm rãi đi ra bên ngoài phòng khách, đột nhiên, cung trang hoa lệ tung bay, bà ta quay đầu lại nhìn Lý Kỳ và Võ Huệ Phi

- Ta phải vào cung gặp hoàng thượng một chuyến.

Nói xong, Ngọc Chân uyển chuyển rời đi, vài tên thị nữ của bà ta vội vàng chạy theo.

Rời khỏi Thịnh Vương phủ, vẫn là chiếc xe ngựa màu đen lộng lẫy làm tiêu chí, một đường không trở ngại đi thẳng vào cung. Trên con đường dẫn vào cung so với lúc trước càng thêm u tĩnh, mặc cho cơn gió mang theo chút ẩm áp tùy ý vượt ve khuôn mặt, trong lòng Ngọc Chân nổi lên vô vàn cảm xúc. Bà ta ngẩng đầu lên nhìn mái vòm cong cong cung điện, nhìn bầu trời xanh thẳm, khe khẽ thở dài:

- Thời tiết quả thật là đang ấm lên.

Tuy rằng đã là cuối mùa xuân đầu mùa hạ năm Khai Nguyên hai mươi sáu nhưng bên trong tòa thâm cung này vẫn mang đến cho người ta một cảm giác thê lương lạnh lẽo. Càng đi sâu sâu vào trong cung cảm giác này càng rõ rệt.

Đi một chút rồi lại dừng rồi lại đi tiếp, trên cả quãng đường trong lòng Ngọc Chân kỳ thật không chỉ riêng một loại cảm thụ. Nếu như không phải vì tên tiểu oan gia kia bà ta cũng không muốn bước vào tòa cung điện không có sinh khí này. Mặc dù bà ta biết Tiêu Duệ không phải là Lý Tông, sẽ không biến thành cá trên thớt mặc cho người ta chặt chém nhưng án chiếu theo cục thế trước mắt, bà ta thật sự lo lắng cho hắn.

Bà cảm thấy hắn còn hơn cả vị hoàng đế huynh trưởng của mình. Bà hiểu được dù sao Tiêu Duệ tuổi còn trẻ so với vị hoàng đế Đại Đường đã chấp chưởng binh quyền hơn mười năm hình như vẫn còn một chút xúc động non nớt. Hiện tại Hoàng đế Đại Đường đã dần dần nắm lại tất cả, sau khi Trịnh Lũng dẫn theo quân Kiến Nam gia nhập vào phe hoàng đế cục diện về cơ bản đã phát sinh tính chuyển nghịch: Ưu thế của Tiêu Duệ đã không còn, hoàng đế bắt đầu một lần nữa bước ra sân khấu.

Ngọc Chân lặng im dừng lại trước cửa ngự thư phòng. Bà ta cho thị nữ của mình lui ra, một mình đi vào trong ngự thư phòng, theo sau là một tên tiểu thái giám.

. . .

Bên ngoài cung, trong một con hẻm yên tĩnh. Két một tiếng một cánh cửa bị đẩy ra. Dương Lăng đang yên lặng đi lại trong sân nhỏ, ngẩng đầu lên nhìn một cô gái kiều mị từ cánh cửa đang đi tới. Thiếu nữ dần dần đi lại gần, hóa ra chính là con gái của ông ta, Dương Lan, người đã dùng tên giả Lý U Lan ẩn nấp trong Tiêu gia. Đáng tiếc, hiện tại thân phận của Dương Lan đã bị Tiêu Duệ nhìn thấu, hoàn toàn luân lạc trở thành thị thiếp của Tiêu Duệ.

Dương Lăng thở dài:

- Lan nhi, con ở Tiêu gia có tốt không? Ài, phụ thân đã hại người. . .

Sắc mặt Dương Lan khẽ ửng hồng, buồn bã nói:

- Lan nhi không trách phụ thân. Hắn đối với con khá tốt. Con ở Tiêu gia tất cả đều tốt.

- Như vậy là tốt rồi. Lan nhi, hôm nay phụ thân gọi con tới đây là có một chuyện cần con đi làm.

Thần sắc Dương Lăng đột nhiên trở nên quý dị, giọng nói cũng trở nên đặc biệt trầm thấp:

- Tiêu Duệ trước mắt vẫn do dự không quyết, chúng ta cần phải châm cho hắn một mũi lửa.

Dương Lan lắc lắc đầu:

- Phụ thân, quận vương không đơn giản giống như phụ thân nghĩ đâu, hắn sớm đã có an bài. . . Theo nữ nhi thấy, phụ thân tính quan kỳ biến (tính xem biến động) thì tốt hơn. . . Nữ nhi hiện tại đã là người của Tiêu gia, nữ nhi không thể tiếp tục làm một số việc. . . Xin phụ thân tha thứ.

Dương Lan từ từ quỳ xuống hướng Dương Lăng dập đầu nói.

. . .

Ngọc Chân nhẹ nhàng đi vào trong ngự thư phòng, nhìn Lý Long Cơ một mình đang ngồi dựa trên thảm uống trà không nói gì.

Lý Long Cơ nhẹ đặt cốc trà bằng ngọc trắng trong tay xuống, bàn tay nhăn nheo nổi gân xanh khế run rẩy, thản nhiên nói:

- Ngọc Chân, lâu lắm rồi muội mới tiến cung thăm trẫm. . . Tính ra trẫm và muội có đến một năm không gặp mặt rồi.

- Hoàng thượng tất cả đều tốt, Ngọc Chân vào cung thăm hoàng thượng.

Ngọc Chân khoe miệng giật giật, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Lý Long Cơ.

- Ngọc Chân vào cung chỉ là vì thăm trẫm thôi sao?

Trên mặt Lý Long Cơ hiện lên một nụ cười trào phúng mỉa mai, khoát tay đuổi cung nữ và thái giám đang đứng trong phòng đi ra ngoài. Sau một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng qua đi, ngự thư phòng bỗng trở nên yên tĩnh đến lạ kỳ chỉ có tiếng hít thở dồn dập nhẹ nhàng của hai người là có thể nghe được rõ ràng.

- Hoàng thượng, thần muội muốn hỏi một cái vấn đề, hoàng thượng chuẩn bị đối đãi như thế nào với Tiêu Duệ?

Ngọc Chân do dự một hồi, đôi môi đỏ thắm hé mở nở nụ cười miễn cưỡng.

Lý Long Cơ trầm mặc rất lâu, hồ hững cười lạnh một tiếng:

- Ngọc Chân, muội cảm thấy trẫm nên xử lý Tiêu Duệ như thế nào đây?

Ngọc Chân thở dài:

- Hoàng thượng, dù sao hắn cũng chỉ là một đứa trẻ, nể tình thần muội và Hàm Nghi mà cho qua hết thảy đi thôi. . .

Lý Long Cơ hàng lông mày dựng ngược, giọng nói bỗng nhiên trở lên kích động sắc bén, đột nhiên đứng dậy, giận dữ nhìn Ngọc Chân:

- Trẫm đối đãi với hắn như thế nào muội tự nhiên là vô cùng rõ ràng. Hắn có được như ngày hôm nay tất cả đều do trẫm ban tặng, nhưng mà, hắn lại ở sau lưng lừa gạt ân tình của trẫm. . . Lại còn, lại còn muốn mưu đoạt hoàng vị của trẫm, hừ, trẫm há có thể tha cho hắn!

- Hoàng thượng, Tiêu Duệ không hề có ý mưu nghịch. . .

Ngọc Chân còn chưa nói hết câu thì đã bị cơn phẫn nộ của Lý Long Cơ cắt ngang:

- Đủ rồi! Đủ rồi!

- Buông tha phần quân, tấn công Kiến Nam ý đồ dồn trẫm rơi vào tử địa. . . Tính toán thế nào không cần nói cũng đã rất rõ ràng. Hừ, trẫm đang cơ hơn chục năm sao có thể bị lời nói con trẻ như vậy lừa gạt!

Lý Long Cơ gầm gừ, cũng không biết lấy tinh thần từ nơi nào, cúi người xuống bắt lấy cổ tay Ngọc Chân, trào phúng nói:

- Ngọc Chân, ngươi là ngự muội của trẫm là công chúa Đại Đường, nhưng trái tim ngươi là hướng về người bên ngoài! Đừng tưởng rằng trẫm không biết, trong lòng ngươi. . .

Sắc mặt Ngọc Chân ửng đỏ:

- Hoàng thượng, thần muội. . .

- Không cần nói nữa, nếu hấn ngoan ngoãn nghe lời, cho dù ngươi muốn gả cho hấn trẫm cũng sẽ thành toàn cho các ngươi. . .

Lý Long Cơ liên tục cười lạnh

- Chỉ là, hấn muốn mưu đoạt hoàng vị của hoàng huynh ngươi, mà ngươi lại vì một tiểu tình nhân của mình vào cung muốn trẫm bỏ qua hết tất cả mọi việc trong quá khứ. . .

- Mấy năm nay trẫm đối đãi với ngươi như thế nào trong lòng người đều biết. . . Trong lòng ngự muội của trẫm ai mới là kẻ có quyền thế của ngươi?

Trong mắt Lý Long Cơ lửa giận bùng hực, ánh mắt đố kỵ không thể che giấu mau chóng tán phát ra,

- Ngươi không ngờ là vì một ngoại nhân. . . Trẫm tính là cái gì? Trong lòng ngươi không có vị trí của trẫm phải không?

Lý Long Cơ điên cuồng nắm chặt lấy cánh tay trắng mịn của Ngọc Chân, tay còn lại run rẩy xé rách vạt áo trước ngực của nàng, để lộ ra áo lót ngực màu đỏ mê người và một khe sâu trắng mịn.

Lão ta hít thở kịch liệt, sự ghen ghét và lửa giận trong mắt dần dần trở nên nóng cháy, lão ta bỗng nhiên vung tay hung hăng tát Ngọc Chân ba cái, chửi một tiếng:

- Tiện nhân!

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Chân đỏ bừng bừng, nàng giãy dụa đứng dậy, dùng sức đẩy Lý Long Cơ ra, hình dạng tựa như nổi điên đứng đó cười lớn, tiếng cười lạnh lạnh vang vọng mãi trong ngự thư phòng:

- Không sai, ta là một tiện nhân. Nhưng ca ca thân ái của ta, tại sao ta lại biến thành một tiện nhân?

- Đúng, là ta thích hấn, ta hận không thể gả cho hấn, đúng là ta không thể! Vì sao ta lại không thể nhỉ. . .

Ngọc Chân điên cuồng phát tiết:

- Bao nhiêu năm nay ta coi thường nam tử trong thiên hạ là vì cái gì, hoàng huynh thân ái của ta, chẳng lẽ ngài không biết sao? Trời cao có mắt, rốt cuộc đưa tới cho ta một nam tử vừa ý, chỉ là, vì tiền đồ của hấn ta lại không thể không buông tha. . .

- Ta điên, chúng ta đều điên.

Ngọc Chân nước mắt như mưa,

- Từ khi ngươi làm dơ bẩn sự trong sạch của ta, ta đã điên rồi. . .

- Tiêu Duệ là tất cả của ta, nếu ngươi động đến một cọng lông của hấn, thần muội ta liền vứt bỏ luôn phần thể diện này đi. . .

- Câm miệng!

Lý Long Cơ rùng mình, khuôn mặt trở nên vô cùng dữ tợn,

- Trẫm giết ngươi!

- Thần muội sớm đã sống đủ rồi. . . Đến đây đi!

Ngọc Chân cười lạnh, từ từ khép mắt lại, thân người không ngừng run rẩy kịch động.

* * *

- Ban chết!

Lý Long Cơ vô lực xua tay, thần sắc chết lặng cứng ngắc.

Cao Lực Sĩ toàn thân chấn động mạnh, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Lý Long Cơ, giọng run run nói:

- Hoàng thượng. . .

- Cút! Không nghe thấy trăm nói gì sao? Chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng muốn đối nghịch với trăm? Nghe đây, truyền ý chỉ của trăm, mau chóng ban chết đối với Ngọc Chân, nếu không ngươi cũng không cần phải tới gặp trăm nữa.

Giọng điệu âm trầm lạnh lẽo của Lý Long Cơ truyền vào trong lỗ tai của Cao Lực Sĩ, trong lòng hắn giống như bị kim đâm, không dám nhiều lời nữa cúi thấp người im lặng rời đi.

Yên La Cốc.

Cao Lực Sĩ mang theo mấy trăm tên vũ lâm quân hùng hổ xông thẳng vào phòng ngủ xa hoa rộng lớn của Ngọc Chân. Ngọc Chân trên người mặc một bộ váy mới tinh xinh đẹp lộng lẫy, khuôn mặt quyến rũ thoả một lớp phấn mỏng bình tĩnh ngẩng lên nhìn Cao Lực Sĩ:

- Cao đại tướng quân, thực là ngài phụng chỉ đến tiền đưa Ngọc Chân sao?

Cao Lực Sĩ thở dài một tiếng, bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất khóc lóc hô lên:

- Điện hạ, không phải là lão nô. . . Thánh mệnh của hoàng thượng khó chống, xin điện hạ tha thứ cho lão nô đã đi quá giới hạn!

Ngọc Châu mỉm cười buồn bã:

- Đứng dậy đi, ta sao có thể trách ngươi được. . . Thay ta chuyển lời đến hoàng thượng, Ngọc Chân vẫn nói câu nói kia, Tiêu Duệ là tất cả của ta dù chết cũng không hối hận. . . Phong thư này xin Cao đại tướng quân giúp ta chuyển cho Tiêu Duệ có được không?

Cao Lực Sĩ run rẩy:

- Lão nô tuân lệnh.

Ông ta còn chưa kịp nói thêm gì thì Ngọc Chân đã chỉ vào bình rượu độc đang được Cao Lực Sĩ nắm chặt trong tay, thở dài:

- Đến đi, ta cũng nên đi rồi.

* * *

Ngọc Chân bị hoàng đế ban chết, dưới sự xua đuổi của vũ lâm quân, nữ đạo sĩ cùng tùy tùng thị vệ làm bạn với Ngọc Chân trong Yên La Cốc như chim thú chạy tán loạn. Yên La Cốc phần hoa hơn hai mươi năm đến bây giờ đã trở thành một khu hoang cốc, chỉ còn lại tòa cung điện bỏ không nơi đây cốc, còn cả phong cảnh u tĩnh tạo nhã mang kiểu cách khu vườn Giang Nam, như mơ hồ kể về truyền thuyết Ngọc Chân công chúa đại đường phong tình vô tận ngày trước.

Tin tức truyền ra ngoài khiến cho triều đình và dân chúng chấn động. Mà ở trăm dặm bên ngoài Yên La cốc, trên đỉnh Chung Nam sơn trong một tòa am đường đơn sơ, một phụ nhân mặc áo xanh khuôn mặt được che bởi tấm khăn đen đang đứng trước cửa am, thất thần ngắm nhìn dãy núi nhấp nhô trùng điệp và thành Trường An nguy nga thấp thoáng ở phía đường chân trời xanh biếc xa xa.

một thiếu nữ xinh đẹp rạng rỡ từ trong phòng nhẹ nhàng ra ngoài, im lặng đi đến bên cạnh phụ nhân, khẽ nói:

- Điện hạ, tạm thời nhẫn nại vài ngày thôi, tất cả rồi sẽ trở nên tốt đẹp.

- Ngọc Chân đã chết, còn lại chỉ có Vong Trần. Lan nhi, qua vài ngày nữa ngươi nên quay lại Trường An thôi, ngươi là người của Tiêu gia, đột nhiên mất tích như vậy ta sợ là tiểu oan gia kia sẽ giận lây sang cả Dương lão tiên sinh.

Phụ nhân buồn bã thở dài, giọng nói mơ hồ như có như không tan trong gió núi.

Thiếu nữ khe khẽ cười:

- Phụ thân ta đã quay trở lại Tây Vực, từ nay về sau ẩn cư thâm sơn không ra.

- Không biết là ta nên cảm tạ ơn cứu mạng của cha con các người hay là nên tức giận các người ở giữa chàm dầu vào lửa đây!?

Ngọc Chân hạ cái khăn che mặt màu đen xuống, thuận tay ném đi, cái khăn che nhẹ nhàng bay trong gió núi rồi rơi xuống vực sâu vạn trượng.

- Chẳng qua, đối với ta mà nói, đây cũng là kết cục tốt nhất rồi.

Ngọc Chân im lặng xoay người đi cổ khác, đưa cánh tay trắng nõn như ngọc cho Dương Ngọc Lan:

- Đi thôi, chúng ta trở về thôi.

Trong khoảng khắc bước qua bậc cửa vẫn nhìn không được mà quay lại nhìn tòa thành hùng vĩ phía xa xa, chỉ là cái nhìn này, tận sâu nơi đáy mắt toát lên vẻ u sầu vô cùng vô tận và lo lắng nhớ nhung.

- Ài. . .

Tiếng thở dài tựa như giận dữ tựa như ai oán theo tiếng gió núi gào thét bay đi xa.

Mà tại Tiêu gia ở trong thành, Lý Nghi sắc mặt trắng bạch đứng ở trong sân im lặng không nói năng gì, đứng đằng sau là Lý Đằng Không, Chương Cửu Liên Nhi còn có cả Dương Ngọc Hoàn.

Ngọc Chân đột nhiên bị hoàng đế ban chết, đối với Tiêu gia tứ nữ mà nói tin tức này không khác gì tiếng sấm giữa trời quang mây tạnh. Không chỉ Tiêu gia ngay cả Chương Cửu Kiêm Quỳnh, thái tử Lý Kỳ và Võ Huệ Phi, cho đến bây giờ đều nghĩ rằng đó chỉ là một cơn ác mộng, không thể nào tin tưởng. Ngọc Chân công chúa luôn được Đại Đường hoàng đế yêu thương lại đột nhiên bị hạ độc thủ kinh thế hãi tục như vậy.

Không một ai biết vì sao, rốt cuộc là vì cái gì. Người trong hoàng thất không biết, văn võ đại thần toàn triều không biết, đến ngay cả Cao Lực Sĩ cũng không biết. Nhưng bất kỳ ai cũng hiểu được, cái chết của Ngọc Chân có lẽ là điềm báo hoàng đế sẽ ra tay đối với Tiêu gia. Có lẽ bởi nguyên nhân này mà cánh cổng Tiêu gia luôn đóng đúc mấy ngày nay bỗng nhiên trở nên vắng vẻ hắt hiu.

Ngày trước đám hoàng tộc quyền quý nối đuôi nhau thành hàng dài qua lại không dứt, đến bây giờ ngay cả một cái bóng cũng không thấy, giống như chạy trốn ôn thần tránh xa cánh cổng Tiêu gia.

Dương Ngọc Hoàn, Chương Cửu Liên Nhi cùng với Lý Đằng Không ba người đưa mắt nhìn nhau, trao đổi với nhau một cái ánh mắt. Hoàng đế ban chết cho Ngọc Chân đây là việc bí mật riêng trong hoàng thất, làm người ngoài, nhất là vị hoàng thất công chúa Lý Nghi đang đứng trước mặt này, bọn họ mặc dù trong lòng phần nộ nhưng cũng không dám nói gì.

Lý Nghi chậm rãi quay đầu lại, thần sắc thê lương. Nàng khẽ thở dài:

- Liên nhi tỷ tỷ, Ngọc Hoàn muội muội, Không nhi, Tiêu Hồ được phái đi truyền tin cho Tử Trường đã trở về chưa?

Dương Ngọc Hoàn buồn bã thở dài:

- Đã trở lại, đang ở phòng phía trước chờ đợi.

Lý Đằng Không nhíu mày:

-Tú nhi, cho hắn vào đây đi.. .

Tú nhi vội vàng chạy đi đem Tiêu Hồ kêu vào.

Tiêu Hồ trên mặt bám đầy bụi đất vội vàng chạy vào, yên lặng quỳ xuống đất, cao giọng nói:

- Bốn vị phu nhân, tiểu nhân đã đem bức thư của bốn vị phu nhân và của Ngọc Chân điện hạ một lượt chuyển đến tay quận vương. . .

Lý Nghi trong lòng run lên, buồn bã hỏi:

- Tiêu Hồ, Tử Trường nói thế nào?

- Quận vương. . . Quận vương nghe xong tin dữ này ngất xỉu ngay tại chỗ. . . Sau đó, quận vương sai tiểu nhân mau chóng trở về, muốn tiểu nhân sau khi trở về bẩm báo với bốn vị phu nhân, trước khi quận vương trở lại kinh thành, đóng cửa không ra.

Tiêu Hổ buồn bã nói, nhất thời nhớ lại tình cảnh ngày đó Tiêu Duệ ở trong quân doanh sau khi nghe được tin tức sắc mặt kịch biến đương trường ngất đi.

Lý Nghi thở dài xoay người đi về phòng ngủ:

- Cứ làm theo ý của Tử Trường đi, Tiêu Hổ, thông báo cho tất cả hạ nhân trong phủ, không có mệnh lệnh của tỷ muội chúng ta hết thảy không được bước ra khỏi cửa, đóng chặt cửa phủ đợi Tử Trường quay trở lại kinh thành.

Chương Cừu Liên Nhi và Dương Ngọc Hoàn khe khẽ thở dài, dắt tay nhau trở lại phòng ngủ của chính mình. Lý Đăng Không oán hận dẫm chân, nhìn theo bóng lưng vợ của Lý Nghi trong miệng thì thảo lẩm bẩm, nhưng bên tai lại truyền đến một giọng nói thần nhiên:

- Không nhi!

Lý Đăng Không quay đầu nhìn lại thì thấy phụ thân và mẫu thân sóng vai đứng cách đó không xa, đang nhìn về phía mình. Lý Đăng Không không biết tại sao đôi mắt chợt đỏ lên, chạy nhanh đến, lao vào lòng ngực Lý phu nhân, nức nở nói:

- Phụ thân, mẫu thân, tại sao lại như vậy?

Từ lúc hoàng đế niêm phong Yên La cốc, Lý Lâm Phủ một nhà dưới yêu cầu mãnh liệt của Lý Đăng Không lặng lẽ chuyển sang Tiêu gia. Hàng lông mày Lý Lâm Phủ khẽ giật:

- Không nhi, bình tĩnh một chút chớ nóng nảy. Tất cả đợi Tử Trường trở lại kinh thành rồi hãy nói.

- Nhưng mà hoàng thượng không hề triệu Tiêu lang trở về, chàng trở về như vậy có thể khiến cho hoàng thượng. . .

Lý Đăng Không lo lắng nói, chậm rãi rời khỏi lòng ngực Lý phu nhân,

- Phụ thân, hoàng thượng là bởi vì Tiêu lang mà giận lây sang Ngọc Chân điện hạ có phải không?

- Không hẳn, có lẽ không liên quan đến Tiêu Duệ.

Lý Lâm Phủ khoát tay áo ngữ điệu chắc như đinh đóng cột.

- Nguyên nhân trong đó có lẽ vĩnh viễn là một điều bí ẩn. Còn như Tiêu Duệ trở lại kinh thành cũng rất bình thường. Dù sao Ngọc Chân cũng là kiến nương (mẹ nuôi) của hắn, Ngọc Chân đã chết, phận làm con trở về chịu tang cũng có thể nói được, ngày cả hoàng thượng cũng không thể. . .

* * *

Bên ngoài Châu.

Mặt trời chói chang đã lên quá đỉnh đầu, Tiêu Duệ một thân giáp trụ hiên ngang ngồi trên ngựa. Hắn chậm rãi vuốt ve đầu ngựa, nhìn về phía Trường An, gờ cao cánh tay đang run rẩy, giận dữ hét lớn:

- Quay đầu, hồi kinh!

Lý Tự Nghiệp ngồi vững trên ngựa, thanh đao bản rộng lạnh lẽ trong tay vung vẩy trong không trung, hàn quang lập lòe. Hắn thúc ngựa dẫn đầu, phía sau là tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc của hai vạn Tây kỵ.

Suốt chặng đường mấy trăm dặm, đại quân Tiêu Duệ khi rời đi chậm chạp mất hơn mười ngày, lần này đột nhiên quay trở lại kinh thành nhưng lại ngày đêm không nghỉ chạy đi, chỉ dùng thời gian hai ngày đã đến nơi.

Bên ngoài thành Trường An, Tiêu Duệ dừng ngựa. Hắn quay đầu lại nhìn Lý Tự Nghiệp, thần sắc tiêu tụy hốc hác, giọng nói khàn khàn:

- Tự Nghiệp, bao vây trường thành cho ta, tất cả hỏa pháo chuẩn bị . . . Không có mệnh lệnh của bốn vương bất kỳ kẻ nào cũng không được phép ra khỏi thành hoặc vào trong thành!

Trong Trường thành nhất thời trở nên hỗn loạn, thương nhân bách tính đều kinh hoảng thất sắc chạy nhanh bám báo, mà Kiến Nam quân thủ hạ của Trịnh Lũng nhận nhiệm vụ bảo vệ Trường thành khiếp sợ rối loạn hết cả lên. Không biết nên làm gì, cũng không biết nên ngăn cản Tiêu Duệ hay là. . .

Thời tiết nóng bức, Ngọc Chân bị tứ tử (ban thưởng cái chết) được hoàng đế phái người hậu táng trong Yên La cốc. Tang lễ đơn giản cũng vừa mới chấm dứt, bên ngoài Yên La cốc bị phong bế còn đóng hơn trăm danh vũ lâm quân sĩ.

Tiêu Duệ thần sắc âm trầm phóng ngựa chạy đến, theo sau là Lý Quang Bát và Lệnh Hồ Xung Vũ tay cầm bảo kiếm sát khí đằng đằng.

- Tránh ra!

Lệnh Hồ Xung Vũ quát lớn.

Đám sĩ tốt này làm sao lại không nhận ra Tiêu Duệ đây, thấy Tiêu Duệ sắc mặt không tốt phần nộ mà tới, lại biết quan hệ giữa hắn và Ngọc Chân, trong lòng đều phát run tự giác né tránh sang một bên để Tiêu Duệ dẫn theo mười tên nha môn phi ngựa mà vào, bốc lên bụi đất đầy trời.

Không lâu sau quân sĩ vũ lâm thủ vệ ở trước cửa cốc chợt nghe thấy tiếng khóc trầm thấp nức nở từ trong cốc truyền ra. Tiêu Duệ quỳ rạp xuống trước ngôi mộ mới đắp, hai tay run rẩy vuốt ve mặt trước tấm bia mộ, nước mắt như mưa.

“Đi thôi, lang quân, tân nương tử đang chờ người đây. . .”

“Tiểu oan gia. . .”

“Tiểu oan gia ăn không no, người thật không biết tâm tư của ta?”

“Người muốn thế nào thì làm như thế ấy đi, nhưng người phải hứa với ta, tự mình phải bảo trọng.”

.....

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Chân lộ ra vẻ vui sướng lại như trách mắng, giọng điệu nũng nịu mà ai oán, tất cả lần lượt lên trước mắt Tiêu Duệ, vô số chuyện cũ trước đây như thủy triều kéo đến, trước mắt hắn trở nên mơ hồ, như muốn nghệt thờ.

Hắn tuyệt vọng ngồi trên thảm cỏ, hai tay cắm sâu vào trong lớp đất mềm nhũn trước mặt, đầu óc từ từ trở nên trống rỗng, hắn ngơ ngác nhìn bia mộ, đầu óc choáng váng, ánh mắt mơ hồ, trái tim đau đớn như nút toác.

Hắn run rẩy từ trong lòng ngực lấy ra bức thư cuối cùng mà Ngọc Chân gửi cho hắn, dùng lửa đốt nó thành tro bụi trước mộ phần. Hắn dùng hết sức lực đánh mạnh một quyền vào bia mộ, hoàn toàn không phát hiện ra nắm tay mình đã bị bia mộ cứng rắn phản kích làm cho máu thịt lẫn lộn, hít thở kịch liệt, hắn giống như một đầu dã thú gào lên một tiếng:

- Lão súc sinh!

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu khắp ba ngàn cung điện Đại Đường, thâm cung điện vũ tầng tầng lớp lớp nguy nga, cao vút và hoa lệ, nhưng không thể che lấp đi bầu không khí nặng nề và áp lực thật sâu.

Tiêu Duệ dẫn quân vây thành, văn võ toàn triều đều bị hoàng đế triệu gọi vào cung thương nghị đối sách. Nhưng Lý Long Cơ đợi hơn nửa ngày, trong đám quần thần không phát hiện ra thân ảnh quen thuộc, cũng không phát hiện ra tung tích của Trịnh Lũng. Trong lòng ông ta dần dần trầm xuống, lòng bàn tay nhóp nhép run rẩy:

- Người đâu, mau truyền Trịnh Lũng!

Cao Lực Sĩ đứng ở sau lưng ông ta, thân người cúi xuống càng thêm sâu, một đầu tóc bạc không gió mà lay động, thấp giọng than thở nói:

- Hoàng thượng, sợ rằng Trịnh Lũng sẽ không đến đây. . .

Lý Long Cơ thân người rung động, bỗng nhiên đứng bật dậy, tức giận nói:

- Trịnh Lũng!? Hắn. . . Hắn phản bội trẫm!?

Cao Lực Sĩ thở dài không nói thêm gì nữa, tiếp đó nghe một tiếng thái giám quỳ trước cửa Văn Đức điện, thanh âm run rẩy:

- Hoàng thượng, hoàng thượng, Tĩnh Nan quận vương dẫn theo mấy ngàn quân An Tây mang theo quan tài Ngọc Chân điện hạ đã xông vào trong cung đang tiến đến đây. . .

Thanh âm của thái giám vừa dứt thì tiếng nhạc đưa tang ai oán nức nở từng trận từng trận truyền vào trong Văn Đức điện. Văn võ toàn triều trong lòng rung động, bọn họ rõ ràng nghe xen lẫn trong tiếng nhạc bi thương ai oán kia là tiếng bước chân rầm rập và tiếng binh khí va chạm vào nhau đã gần trong gang tấc.

Lý Long Cơ ngã bịch xuống ngay vàng hoàng đế của mình. Tiếng nhạc đưa tang đột nhiên trở nên hùng hồn, đám vũ lâm quân sĩ thủ vệ ở bên ngoài Văn Đức điện trừng mắt há hốc miệng nhìn đám đại hán An Tây quân trên người mặc áo tang vác quan tài đặt xuống quảng trường trước cửa điện, sau đó xếp thành vòng tròn, mạch đao trong tay cắm trên mặt đất, quỳ một gối hướng về phía quan tài.

Hơn mười người mặc váy trắng trong tiếng nhạc bi thương quyến luyến, vây quanh quan tài u ám bắt đầu múa. Cánh áo trắng bạch và giải băng dài bay múa đầu trời giống như màn tuyết vô cùng vô tận.

Đột nhiên, tiếng nhạc bi thương chợt chuyển, tiếng trống ùng ùng ùng bỗng vang lên. Hợp với tiếng trống là tiếng tiêu như kể lể như khóc than. Một người ca cơ chậm rãi đi ra giữa sân, áo váy bay bay, cất tiếng hát:

“Kiêm gia thương thương bạch lộ vi sương

Nghiêm tụ phiêu phiêu kim tại hà phương

Kỷ kinh thương tang kỷ độ bàng hoàng

Y cư miểu miểu chung thành tuyệt hưởng . . .

...Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương,

Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương

Yếu điệu nhi, hà xử quy hương

Y cư miểu miểu, chung thành tuyệt hưởng...”

Cổ lau trắng xóa vì sương

Váy dài tha thướt nay phương trời nào?

Tang thương lắm thì do dự lắm

Mịt mù tan áo áo quần quần

Cổ lau trắng xóa vì sương

Ai kêu người ấy ở phương trời nào?

Còn tĩnh mịch nơi quê hương đó

Mịt mù tan áo áo quần quần

Bài hát “Tại thủy nhất phương” – phim “Mẫu nghi thiên hạ / The Queens (2008)”

?

Tiếng ca bách chuyển thiên hồi, quyền luyện vô cùng, cho dù là đám hán tử An Tây trái tim như sắt thép cũng bị tiếng ca bi thương mà tuyệt vọng này lay động, càng không nói đến đám đại thần quyền quý đang đứng lắng nghe trong Văn Đức điện.

Chương Cửu Kiếm Quỳnh và Bùi Khoan ánh mắt phức tạp liếc nhìn nhau, thở dài im lặng cúi thấp đầu.

Bịch bịch bịch!

Một loạt tiếng bước chân trầm thấp mà hữu lực truyền đến, Tiêu Duệ một thân giáp trụ, bên hông buộc dải băng trắng, từng bước từng bước đi lên cầu thang, chậm rãi đi vào Văn Đức điện. Sĩ tốt thủ vệ đưa mắt nhìn nhau không kẻ nào dám đứng ra ngăn cản hẳn.

Tiêu Duệ đi vào trong điện, mắt không kiêng kỵ, đứng ở điện lạnh lùng nhìn hoàng đế Đại Đường cao cao tại thượng.

- Tiêu Duệ, ngươi muốn. . . muốn làm gì?

Lý Long Cơ mạnh mẽ đè nén trái tim đang kinh hoảng đập loạn trong lồng ngực, trầm giọng quát.

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên nụ cười lạnh lẽo, hần chậm rãi bước về phía trước vài bước, lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng, thần muốn hỏi một chút, Ngọc Chân điện hạ gia thân nhà thần rốt cuộc đã phạm vào tội gì mà phải chết thảm đến như vậy. . .

Trong điện lặng ngắt như tờ, bầu không khí tĩnh lặng mang theo chút áp lực, có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở dồn dập. Lý Long Cơ há miệng thở dốc, đột nhiên khoát tay áo phẫn nộ quát to:

- Bãi triều!

- Hoàng thượng có chỉ, bãi triều!

Theo tiếng hô lạnh lạnh run rẩy của Cao Lực Sĩ, chúng thần tâm tình phức tạp chậm rãi lùi ra khỏi đại điện. Nhưng vừa mới đi đến cửa điện thì lại lui trở lại, Văn Đức điện đã bị quân lính An Tây phong tỏa, Lý Tự Nghiệp cầm trong tay mạch đao sát khí đằng đằng đứng ở giữa cửa, hắc giáp quân đông nghịt đao thương loang loáng xếp thành hai hàng. Đám quyền quý Đại Đường hít sâu một hơi khí lạnh, không thể không dừng chân.

Lý Long Cơ thân người run lên, vô lực mà phẫn nộ quát:

- Phẫn, Tiêu Duệ, ngươi muốn tạo phản sao? Ngươi dẫn quân bức cung đó là tử tội, trầm, trầm phải tru sát cả nhà ngươi!

Tiêu Duệ thản nhiên cười, thở dài, chậm rãi đi về phía trước vài bước.

- Hoàng thượng, xin trả lời câu hỏi của thần, Ngọc Chân điện hạ hà cố gì. . .

Lời này của Tiêu Duệ nói ra đều đều mà tràn ngập cừu hận âm trầm, mờ ảo như có như không truyền vào trong tai của Lý Long Cơ. Sắc mặt Lý Long Cơ dần dần trở nên trắng bệch.

- Ngươi thật muốn mưu phản?

Lý Long Cơ được Cao Lực Sĩ nâng đỡ chậm chậm đứng dậy.

- Ngọc Chân ngộ nghịch với trẫm, chết chưa hết tội. . .

Sắc mặt trắng bạch của Lý Long Cơ đột nhiên biến thành đỏ hồng, cánh tay run rẩy chỉ vào Tiêu Duệ:

- Muốn trách thì trách ngươi, tên nghịch tặc!

- Dục vọng là nguồn gốc mọi tội lỗi. Xem ra chính là cái đạo lý này.

Giọng điệu của Tiêu Duệ tràn ngập vẻ trầm phúng.

- Hoàng thượng, ngài không biết là ngài quá đê hèn bản thủ sao? Ngọc Chân, Ngọc Chân dẫu sao cũng là muội muội ruột của ngài, mà ngài. . . Lại vô sỉ tới trình độ này. Có thể nói là người thứ nhất từ trước đến

nay, ngay cả bạo quân tiền triều Dương Quảng cũng không giống như ngài quên đi tam cương ngũ thường (*: nội dung đạo nho, tham khảo ở đây).

- Lão già!

Tiêu Duệ đột nhiên bước nhanh về phía trước, vài bước đã bước lên hoàng đài, cúi xuống nhìn Lý Long Cơ giận dữ, thấp giọng chửi một tiếng.

Lý Long Cơ toàn thân chấn động, cả người run rẩy kịch liệt.

- Sự việc đã đến nước này. . .

Tiêu Duệ chậm rãi lui xuống xoay người đi

- Cho người hai con đường để lựa chọn. Thứ nhất, sự việc bố cao khắp thiên hạ, thể diện của hoàng thất mất sạch. Để Tiêu mỗ đá người từ trên ngôi vị hoàng đế xuống. Thứ hai, chính người tự động thoái vị nhường ngôi, truyền ngôi vị hoàng cho thái tử Lý Kỳ.

Nói xong Tiêu Duệ bước nhanh bỏ đi.

Tiêu Duệ ra khỏi Văn Đức điện, thần sắc âm trầm đứng ở trước cửa Văn Đức điện. Cách đó không xa, Lý Nghi và Lý Kỳ dìu Võ Huệ Phi chậm rãi đi tới. Ánh mắt thanh u của Võ Huệ Phi dừng lại trên quan tài của Ngọc Chân, không kìm lòng được khe khẽ thở dài, sau đó ngẩng đầu lên thật sâu nhìn Tiêu Duệ bên hông đeo băng trắng.

Lý Nghi bỏ mẫu tử Võ Huệ Phi qua một bên nhẹ nhàng đi tới, sắc mặt vô cùng vô cùng phức tạp. Phu quân của mình dẫn quân bức vua cũng chính là phụ hoàng của mình thoái vị, một bên là chồng một bên là cha, trong lòng Lý Nghi có một loại tư vị không thể nói thành lời. Nhưng mà cái chết của Ngọc Chân hoàng cô quả thực là quá. . . Lý Nghi thở dài đôi mắt đỏ hồng, đôi môi mấp máy thật lâu không nói được thành lời.

- Tử Trường. . . Nhất định phải như vậy sao?

Rốt cuộc Lý Nghi buồn bã nói.

- Vốn không cần phải như vậy.

Tiêu Duệ cắn răng, tận lực làm cho giọng nói của mình trở nên nhu hòa hơn.

- Nghi nhi, thật sự ta không thể nuốt trôi cơn tức giận này được. Ông ta ngay cả tam cương ngũ thường cũng vứt bỏ, lòng lang dạ sói đến mức này. . .

- Ta chỉ muốn làm cho ông ta thoái vị mà thôi, cũng chỉ vậy thôi.

Tiêu Duệ chợt nói thêm:

- Nếu như ông ta không thoái vị, không chỉ Tiêu gia chúng ta ngay cả thái tử cũng không có cách nào an toàn được. Sớm hay muộn chúng ta đều trở thành quỷ dưới đao của lão. Vì Tiêu gia, Nghi nhi, ta không thể không làm như vậy, mong nàng đừng oán trách ta.

Lý Nghi lại buồn bã thở dài, vừa mở miệng định nói thì đột nhiên nhớ đến câu “tam cương ngũ thường cũng vứt bỏ” trong lời nói ban nãy của Tiêu Duệ không khỏi nhú mào, trong đôi mắt tràn ngập vẻ mê hoặc. Nhưng một người thông minh như nàng, hiểu rằng Tiêu Duệ tuyệt không vô duyên vô cớ nói ra lời này, nàng bình tĩnh quay đầu lại nhìn Võ Huệ Phi, thấp giọng nói:

- Mẫu thân. . .

Võ Huệ Phi thần sắc biến ảo một trận, đột nhiên quay đầu lại nhìn quan tài của Ngọc Chân thở dài, thật lâu sau mới quay người lại nắm lấy bàn tay của Lý Nghi, ghé sát vào tai nàng thì thầm vài câu.

Tiêu Duệ phần nọ quay đầu đi chỗ khác, không cần nghe hẳn cũng có thể hiểu được là Võ Huệ Phi đang kể lại chuyện năm đó khi Lý Long Cơ say rượu cưỡng bạo Ngọc Chân. Chuyện này tuy rằng là một đoạn vô cùng bí ẩn của hoàng gia nhưng những người thuộc thế hệ trước trong hoàng thất vẫn biết được vài phần nội tình trong đó.

Năm đó khi Lý Long Cơ say rượu nhận nhầm Ngọc Chân là Thái Bình, không để ý đến lời cầu xin đau khổ của Ngọc Chân cường bạo nàng. . . Cuối cùng, nếu không phải Lý Long Cơ quỳ xuống sám hối, lại có thêm vài vị hậu phi cầu tình, chú ý đến thể diện của hoàng thất, Ngọc Chân xấu hổ và giận dữ muốn chết, lúc này mới không thể không nuốt xuống trái đắng này.

Mà chính bởi vì nguyên nhân như vậy cho nên Ngọc Chân mới suốt đời không lấy chồng, xuất gia thành đạo cô, trở thành một dạng khác trong đám công chúa hoàng thất. Mà cũng chính bởi vì như vậy cho nên sau khi Lý Long Cơ lên ngôi hoàng đế mới vô cùng ân sủng Ngọc Chân, không chỉ ngoạn ngoạn phục tùng nàng mà còn phong thưởng không ngừng, thậm chí còn không tiếc tiền tài, bỏ mặc lời can ngăn của văn võ toàn triều và sự phản đối mãnh liệt của dân chúng, vì Ngọc Chân xây dựng một tòa cung thất xa hoa trong Yên La cốc, lấy nó làm nơi để nàng tu hành.

Lý Nghi thuộc hàng hậu bối đương nhiên là không biết việc này nhưng Võ Huệ Phi sao có thể không biết rõ việc này. Kỳ thật hai ngày nay Võ Huệ Phi cũng dần dần đoán được, sở dĩ Lý Long Cơ ra tay hạ độc đối với Ngọc Chân hơn phân nửa là muốn giết người diệt khẩu.

Lời này, tất nhiên là Ngọc Chân lấy nó “áp chế” hoàng đế không được xuống tay đối với Tiêu Duệ bởi vậy mà khiến hoàng đế nổi ý giết người.

Lý Nghi toàn thân kịch liệt run rẩy, sắc mặt của nàng từ đỏ hồng chợt biến thành tái mét. Nàng thật không ngờ đến, phụ hoàng của mình lại. . . Dù thế nào nàng cũng không thể tiếp nhận được hiện thực tàn khốc này, nàng kêu lên một tiếng, trước mắt tối sầm, thân người mềm mại ngã về phía sau, liền ngất đi trong lòng ngực Tiêu Duệ.

Thái tử Lý Kỳ tuổi còn trẻ đứng xa xa nhìn về phía Tiêu Duệ, trong mắt toát ra vẻ lo sợ không yên. Tiêu Duệ phần nộ xung thiên dẫn quân bức vua thoái vị, điều này đã vượt xa khỏi tầm nhận thức của hắn. Trong “âm mưu” của hắn và Tiêu Duệ, chỉ chuẩn bị thông qua các loại phương thức khác nhau, từng bước từng bước làm tan rã thế lực của hoàng đế, đồng thời dần dần làm lực lượng của mình trở nên mạnh mẽ. Sau đó ở đằng sau bức bách hoàng đế thoái vị nhường cho hắn, nhưng hiện tại Tiêu Duệ lại làm việc này một cách gọn gàng trực tiếp, quả thực so với việc bức vua thoái vị cũng không có gì khác biệt.

Kỳ thực màn diễn bức vua thoái vị ngày hôm nay cũng không phải là ý muốn của Tiêu Duệ. Nguyên bản, hắn chuẩn bị dùng mấy tháng thời gian, từng bước uy hiếp bức bách hoàng đế truyền ngôi lại cho thái tử. Dù sao ở trong tiềm thức hắn cũng không nguyện ý làm một vị quân thần soán ngôi tiếng xấu lưu lại muôn đời.

Bởi vậy hắn mới giả bộ rời khỏi Trường An, biến thành ép bức Lý Long Cơ không thể không đem mấy vạn liên quân Giang Nam và Lĩnh Nam điều đến phòng vệ quân Thổ Phiên, sau đó một lần nữa chậm rãi mưu tính. Trong cái nhìn của hắn, không có mấy vạn liên quân ủng hộ, dưới sự khống chế của Trịnh Lũng, hoàng đế gần như đã trở thành quân cờ nằm trong lòng bàn tay hắn, thoái vị chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Thậm chí Tiêu Duệ đều đã lên sẵn kế hoạch, sau khi nghỉ ngơi khôi phục nửa tháng ở châu, liền lấy danh nghĩa phản quân Phu Mông Linh Sát xâm chiếm, đột nhiên đánh một đòn “Hồi mã thương”, một lần nữa quay trở lại phòng vệ Trường An. Đợi đến thời điểm thích hợp, hắn sẽ dùng biện pháp “nhẹ nhàng” khiến cho hoàng đế ngoạn ngoạn thoái vị, thực hiện chính sách bình ổn quá độ trong bộ máy triều đình và ngôi vị hoàng đế.

Có thể không động đao thì không động binh đao mới là tốt nhất. Vô luận là đối với Đại Đường hay là đối với hắn đều không phải là việc xấu. Nhưng mà người tính không bằng trời định, đến cuối cùng vẫn xuất hiện ngã rẽ. Ngọc Chân lại cùng Lý Long Cơ nổi lên xung đột, bị ban một ly rượu độc cho chết, điều này khiến cho Tiêu Duệ không thể nào chấp nhận được.

Thứ nhất, Ngọc Chân trong mấy năm nay đối với bản thân hắn tình thâm ý trọng và vô tư nỗ lực, vừa nghĩ đến việc Ngọc Chân bị lão già kia vũ nhục, Tiêu Duệ liền cảm thấy đầu đớn xé rách tâm can. Vô tận lửa giận cuộn lấy trái tim hắn khiến cho tất cả mưu tính và kế hoạch an bài trước đây đều biến thành bọt nước, hoặc là không làm đã làm phải làm cho đến cùng, dẫn quân bao vây thành sau đó mãnh mẽ tiến cung bức

vua thoái vị. Bất luận thế nào hần cũng nên báo thù cho Ngọc Chân, đẩy ra một ngụm ác khí trong lòng hần. Nếu như không phải bởi vì có Lý Nghi, hần thậm chí còn có ý xử lý Lý Long Cơ.

Cùng Tiêu Duệ đối mắt nhìn nhau thật lâu, Lý Kỳ chậm rãi đi tới. Việc đã đến nước này rồi hần nhất định phải làm cho rõ ràng: Tiêu Duệ là muốn bản thân làm hoàng đế hay là vì hần mưu đoạt ngôi vị hoàng đế.

Lý Kỳ hít sâu một hơi, hần rời ánh mắt đi. Lần đầu tiên trong cuộc đời hần đột nhiên cảm thấy Tiêu Duệ ở trước mặt xa lạ và lạnh lùng. Đây mới chính là vị tỷ phụ mà mình có thể tin nhiệm và ỷ lại sao? Trong lòng Lý Kỳ càng lúc càng nặng nề, càng lúc càng khó chịu.

- Tỷ, Tình Nan quận vương. . .

Lý Kỳ cúi đầu nói.

Tiêu Duệ cúi đầu im lặng rồi đột nhiên bỏ đi. Chỉ là khi đi ngang qua Lý Kỳ, trong tai Lý Kỳ truyền đến giọng nói đều đều của Tiêu Duệ:

- Kỳ đệ, bình tĩnh chờ nóng vội, ngôi vị hoàng đế kia trước sau cũng là của đệ.

Lý Kỳ thở phào nhẹ nhõm.

Bên cạnh, Võ Huệ Phi thần sắc đỏ bừng, ánh mắt có chút do dự theo bóng lưng Tiêu Duệ càng lúc càng xa ánh mắt này dần dần trở nên phức tạp. Bà tha thở dài một tiếng:

- Kỳ nhi, trở lại Thịnh vương phủ của con đi, yên lặng đợi chiếu thư thôi vị của phụ hoàng con.

Nhìn thấy Lý Kỳ thần sắc có vẻ không yên tâm, Võ Huệ Phi nhẹ nhàng nắm lấy tay hần, thấp giọng nói:

- Kỳ nhi, con không cần lo lắng, Tiêu Duệ như vậy vẫn là vì Ngọc Chân. . . Nếu sự việc đã muốn tới nước này rồi, con cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, chờ xem đi, chắc chắn phụ hoàng con sẽ hạ chiếu thoái vị.

Lý Kỳ nhướng mày, khẽ nói:

- Mẫu phi, giữa phụ hoàng và Ngọc Chân hoàng cô rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì? Ông ấy lại ra tay. . .

Ánh mắt phức tạp của Võ Huệ Phi một lần nữa chuyển dời về phía quan tài của Ngọc Chân, thanh âm phiêu hốt mờ mịt:

- Đi thôi, hài tử, Ngọc Chân hoàng cô của con cũng là một người đáng thương. . . Nhớ kỹ lời của nương, đợi sau khi con đăng cơ rồi hãy làm cho nàng ta một tang lễ long trọng.

Võ Huệ Phi mẫu tử dặt tay nhau rời đi.

Trong Văn Đức đại điện, Lý Long Cơ dưới sự điều khiển của Cao Lực Sĩ rốt cuộc cũng đứng dậy được. Lão đứng trước ngai vàng của mình nhìn thật lâu, thần sắc dần dần trầm tĩnh trở lại, bình tĩnh tới mức khiến cho Cao Lực Sĩ cảm thấy sợ hãi.

Lý Long Cơ đột nhiên mỉm cười, lão nhẹ nhàng khoát tay áo xoay người chậm rãi ngồi xuống, hai tay lão nắm chặt tay vịn của ngai vàng, đôi mắt sáng ngời hữu thần đảo qua đám đại thần đáng vẻ lo sợ đang đứng trong đại điện, sau đó lấy lại bình tĩnh cao giọng nói:

- Chương Cừu Kiêm Quỳnh, Bùi Khoan các khanh thay trăm thảo một đạo chiếu thư. Trăm tuổi già sức yếu, không chịu nổi một mỗi quốc sự, truyền ngôi vị hoàng đế cho thái tử!

296. Chương 281: Tiêu Duệ Tân Chính

Chương Cừu Kiêm Quỳnh không khỏi thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Điều này cũng có nghĩa là mưu tính lâu nay của Tiêu Duệ mặc dù bởi vì sự việc của Ngọc Chân đột nhiên diễn biến ngang ngược nhưng cuối cùng vẫn có một kết cục viên mãn, một cái kết quả chứa nhiều lợi ích khiến cho song phương có thể chấp nhận được. Mà ngay cả Bùi Khoan và đám “Biết rõ ràng mà giả bộ hồ đồ” Đại Đường quyền quý trong lòng nhiều ít cũng thở phào nhẹ nhõm.

Diễn biến hòa bình dầu sao vẫn tốt hơn nhiều so với chính biến lưu huyết rồi. Một khi để cho Tiêu Duệ sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ nhuộm máu ủng hộ thái tử lên ngôi, bị ảnh hưởng đến tất nhiên không chỉ một vài người trong số bọn họ.

Chương Cửu Kiêm Quỳnh và Bùi Khoan dẫn theo chúng thần lập tức triển khai các loại lễ nghi phức tạp liên quan đến việc lão hoàng đế nhường ngôi tân hoàng đế đăng cơ. Thủ tục mặc dù rất nhiều, lý do cũng có chút gượng ép song chỉ cần trong lòng mọi người hiểu là được không cần nói ra, việc này cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.

Nghe được tin tức này Tiêu Duệ ngay lập tức ra lệnh cho Lý Tự Nghiệp dẫn quân An Tây rời khỏi hoàng cung, đóng ở danh trại của quân vũ lâm trong thành. Tiến hành cướp chính quyền đối với Tiêu Duệ mà nói, hắc dã như tên đặt trên đây không thể không bắn ra. Quân quyền và vũ lực mặc dù có thể mang đến cho hắn những ảnh hưởng xấu nhưng lại là lực lượng quan trọng để bảo vệ hắn và Tiêu gia, vĩnh viễn không thể buông lỏng.

Mà theo như lý giải của Tiêu Duệ về Lý Long Cơ, lão hoàng đế cứ như vậy cam tâm tình nguyện chuyển gia quyền lực còn phải đánh vài dấu chấm hỏi. Nhưng theo như Tiêu Duệ nhìn nhận, cho dù Lý Long Cơ muốn “phản công” cũng là có tâm mà vô lực, điều dựa dẫm duy nhất của lão chính là Lý Hanh, kẻ đang nắm một phần binh quyền.

Mà đối với Lý Hanh, Tiêu Duệ sớm đã có chủ định. Tất cả đợi sau khi Lý Kỳ lên ngôi mới quay lại thu thập Lý Hanh cũng không muộn.

Hoàng đế thoái vị ở Đại Đường mà nói cũng không phải là lần đầu tiên. Năm xưa Lý Uyên thoái vị truyền cho Lý Thế Dân, thái tông hoàng đế trải qua biến cố Huyền Vũ môn mới lên nắm giữ hoàng quyền. Cho nên đối với dân chúng Đại Đường ở Trường An mà nói, điều này chẳng qua chúng chỉ là một việc bình thường có thể chấp nhận được. Nơi tửu quán phố phường nhiệt liệt bàn tán vài ngày sau đó dần dần lắng đọng xuống.

Trong mấy ngày Lý Kỳ chuẩn bị đăng cơ, Tiêu Duệ vẫn một mực đóng cửa không ra, ai cũng không gặp bao gồm cả Bùi Khoan và Bùi Khoan, thậm chí Trịnh Lũng vài lần đến thăm cũng bị Tiêu Hồ ngăn lại ở bên ngoài. Không ai biết Tiêu Duệ đang nghĩ điều gì, ngay cả mấy vị nữ nhân của hắn trong lòng cũng không nắm chắc.

Trong tình trong lý, trước mắt đối với Tiêu Duệ mà nói, hắn đang phải đối diện với những lựa chọn trọng đại trong cuộc đời.

Chính mình có làm hoàng đế hay không? Cái suy nghĩ này không ngừng hiện lên trong đầu Tiêu Duệ, đeo bám mãi không đi. Trước đây Tiêu Duệ tự nhận mình rất ít hứng thú với quyền lực, không hề có dã tâm làm hoàng đế. Nhưng khi ngôi vị hoàng đế dễ dàng chiếm được hắn lại trở nên do dự.

Tiêu Duệ ngồi trong thư phòng thờ dài, trong lòng hiểu rõ đây chính là bản tính của con người. Bản thân cũng chỉ là phàm phu tục tử sao có thể ngoại lệ. Hoàng quyền cao cao tại thượng, quyền sinh sát siêu việt gần như là mộng tưởng của mỗi một người.

Vào lúc này hắn chợt nhớ lại chuyện năm xưa Viên Thế Khải thoái vị từng trả lời phỏng vấn của một nhà báo người Mỹ: “Ở Trung Quốc có kẻ nào là không muốn làm hoàng đế chứ? Quá khứ con người muốn làm hoàng đế, hiện tại muốn làm hoàng đế, tương lai vẫn muốn làm hoàng đế. Anh còn trẻ tuổi, có thể quan sát tương lai Trung quốc, cứ chờ mà xem.”

Mà quan trọng nhất đó là, sự do dự của Tiêu Duệ không chỉ đến từ hấp dẫn của hoàng quyền mà còn cả toan tính đối với tương lai của Tiêu gia. Sau khi Lý Long Cơ thoái vị, mối quan hệ giữa Lý Kỳ và Tiêu Duệ trở nên rất vi diệu. Cứ cho là Lý Kỳ luôn luôn tin tưởng Tiêu Duệ đi, nhưng sau khi Lý Kỳ lên làm hoàng đế rồi, hắn còn có thể cam tâm tình nguyện làm con cờ trong tay Tiêu Duệ sao?

Tiêu Duệ nhất định phải nắm giữ đại quyền mới có thể bảo toàn bản thân, nhưng nếu là như vậy sẽ dẫn đến sự tranh đấu của Tiêu gia và Lý Kỳ. Tuy rằng mới đầu có thể còn chưa xuất hiện nhưng theo thời gian Lý Kỳ đăng cơ càng dài, hi vọng nắm được toàn bộ hoàng quyền của hắn sẽ càng thêm sâu nặng. Khi đến thời điểm đó rồi vậy phải làm sao đây?

Công thành lui thân? Hay là trao lại quyền cho Lý Kỳ? Nói lời thật, trong lòng Tiêu Duệ mặc dù có nghĩ đến loại ý nghĩ này nhưng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, hoàng quyền vô tình, Lý Kỳ làm hoàng đế tự nhiên cũng sẽ có suy tính của hoàng đế, hẳn quyết sẽ không cho phép tồn tại một loại lực lượng có thể lay động đến hoàng vị của hắn. Giả sử như vào thời điểm đó, trong tay Tiêu Duệ không có binh quyền, tất nhiên hắn cũng sẽ giống như phụ hoàng hắn xuống tay đối với Tiêu gia.

Tiêu Duệ im lặng do dự không quyết, khiến cho một đám người trong hoàng thất rất là hoảng sợ, trong đó khó chịu và xấu hổ nhất không cần suy nghĩ cũng biết chính là Lý Kỳ và Vô Huệ Phi, đương nhiên còn có cả Lý Nghi. Cho dù Tiêu Duệ mạnh mẽ cướp đoạt giang sơn Lý Đường thì Lý Nghi cũng không thể nói gì, nhưng một bên là nhà mẹ đẻ của bản thân, một bên là trượng phu của bản thân, đau khổ trong lòng Lý Nghi không nghĩ cũng biết được.

Lý Kỳ chậm rãi đi lại trong phòng khách Tiêu gia, trong đại sảnh còn có Vô Huệ Phi và Lý Nghi. Sắc mặt Lý Kỳ dần dần trở nên đỏ bừng, hắn đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt trợn trừng nhìn chằm chằm vào Lý Nghi, trầm thấp nói:

-Tỷ, tỷ phu ở đâu? Vì sao huynh ấy không chịu ra gặp đệ?

Lý Nghi thở dài:

- Tử Trường đóng cửa đã lâu, cả ngày ở trong thư phòng yên lặng suy nghĩ, cho dù là bốn người tỷ muội chúng ta hẳn cũng không chịu gặp. Kỳ đệ, đệ chờ thêm một chút nữa xem sao. . .

Lý Kỳ cắn môi,

- Triều đình đã quyết định ba ngày sau sẽ cử hành đại điển đăng cơ, nhưng. . . Tỷ, tỷ thay đệ đến hỏi tỷ phu xem, nếu. . . nếu như huynh ấy. . . Đệ có thể không làm hoàng đế này!

Hàng lông mày Lý Nghi dần giật, im lặng không nói.

Vô Huệ Phi chậm rãi đứng dậy, thấp giọng quát mắng:

- Kỳ nhi, bình tĩnh một chút chớ nôn nóng!

- Con làm sao có thể bình tĩnh được?

Lý Kỳ tâm tình phức tạp ngồi trở lại, thở dài một hơi.

- Hiện tại sợ rằng người trong thiên hạ đều đang dự đoán, tỷ phu là có lòng oán vị. Là thái tử. . . đệ không làm hoàng đế cũng không sao hết! Chỉ là, tỷ, người phải khuyên nhủ tỷ phu, phải bảo toàn hoàng thất Lý Đường chúng ta. . .

Ngoài cửa, Tiêu Duệ im lặng đứng trong khúc cua hành lang, đối thoại giữa ba người Lý Kỳ hẳn cũng nghe được một hồi.

Im lặng thật lâu, hắn không còn do dự điều gì nữa, cất bước đi vào.

Mấy ngày nay, vô luận là đối với tiền đồ vận mệnh của Đại Đường hay là của cá nhân hắn và Tiêu gia, hắn đều đã suy nghĩ rất rất nhiều. Làm hoàng đế hay không làm hoàng đế, chỉ được phép chọn lựa một, rốt cuộc hẳn quyết định quay trở lại làm chính mình.

Cái gì cũng không quan trọng chỉ có bản thân mình là quan trọng nhất. Mặc dù hắn rất muốn thể nghiệm kiếp sống của một hoàng đế cao cao tại thượng, nhưng là một kẻ xuyên việt đến từ thế giới hiện đại hẳn rất rõ ràng, một khi hắn làm hoàng đế hẳn sẽ bị đồng hóa trong dòng chảy dài của lịch sử, nhiều lắm cũng chỉ lưu lại dấu ấn của một hoàng đế hư vô mờ mịt cho hậu thế mà thôi.

Cùng với hoàng đế có triển vọng hoặc ngu dốt của các đời, các triều đại, về bản chất mà nói cũng không có gì khác biệt. Mà con cháu đời sau của hắn, tương lai khẳng định cũng sẽ phải đối mặt với hoàn cảnh bị kẻ khác xua đuổi và cướp đoạt. Cũng giống như Lý Đường đã cướp đoạt giang sơn Tùy triều vậy.

Nếu đã có năng lực lưu lại cho người của thời đại này hay nói là cấp cho quốc gia này một chút gì đó, vậy thì thay đổi hoặc là thử thay đổi một chút đi. Nhưng điều kiện đầu tiên là phải tự bảo vệ được bản thân. Đây là mục tiêu cao nhất cũng là lớn nhất của cuộc đời hán sau khi xuyên việt đến thời đại này. Nếu như không thể đem bản thân và những người thân yêu của mình thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm, hán thà rằng lựa chọn hi sinh bản thân soán vị làm hoàng đế.

Không làm hoàng đế lại muốn bảo vệ chu toàn, đơn giản chính là hạn chế quyền lực độc tài của hoàng đế. Cho nên hán nhớ tới thể chế xã hội quân chủ lập hiến của phương Tây đời sau. Tại Đại Đường thi hành quân chủ lập hiến, hán biết cái ý tưởng này của bản thân dường như rất không hiện thực, thậm chí có thể nói là vô cùng điên cuồng. Nhưng sau khi trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng hán cho rằng Đại Đường là thời đại cởi mở nhất trong suốt chiều dài lịch sử Trung Quốc, là một triều đại nhiều phe phái nhất, năng lực tiếp thu chấp nhận những sự việc mới và những việc từ bên ngoài của quốc dân vượt xa xa Tống Minh thời đại về sau với những lễ giáo thâm nghiêm. Võ Tắc Thiên có thể làm nữ hoàng, bao gồm cả việc Lý Long Cơ có thể nạp con dâu mình làm quý phi, tất cả đều là minh chứng cho hiện tượng này.

Năm đó thời Thanh mạt đám người Lương Siêu, Khang Hữu Vi thi hành duy tân biến pháp sớ dĩ thất bại, nguyên nhân là bởi vì uy vọng và quyền lực trong tay Quang Tự hoàng đế đương thời, không thể nào thuận lợi thi hành tân chính vào thời kỳ đó. Mà hiện tại, Tiêu Duệ bằng vào sự khống chế của bản thân đối với Đại Đường triều chính, thi hành tân chính có lẽ cũng không phải là không có khả năng.

Còn về phần tình hình trong nước, Tiêu Duệ cảm thấy điều này hoàn toàn là một cái vấn đề trói buộc về quan niệm. Từ lúc Âu châu bước vào thời kỳ văn hóa phục hưng, các quốc gia phương tây và phương đông đều giống nhau, bị thống trị bởi bóng tối của phong kiến thần học. Hơn nữa nền văn minh lúc đó cũng giống nhau đều lấy nền văn minh nông nghiệp làm chính, dân cư làm nông nghiệp vào lúc này đều chiếm tuyệt đại đa số. Nhưng người ta đã tìm ra thể chế dân chủ cộng hòa đơn giản, người ngoại quốc làm được vì sao dân mình lại không làm được?

Tiêu Duệ cảm thấy có thể thử một chút. Đương nhiên, dù sao hán cũng không phải là chính trị cuồng nhân, hán cũng hiểu được áp dụng rập khuôn và máy móc sẽ hại chết người. Hán muốn thi hành chỉ là kiểu chính trị mới mà không phải là “quân chủ lập hiến”, chỉ tham khảo mượn dùng một số lý luận tư duy của nền quân chủ lập hiến mà thôi.

Trải qua vài ngày suy nghĩ và điều chỉnh, kế hoạch cải cách tân chính trong lòng hán về cơ bản đã có hình thức ban đầu: Nói đơn giản đó chính là sửa chữa lại bộ luật Đại Đường, vẫn như cũ tiếp tục tôn trọng hoàng quyền, nhưng thông qua thủ đoạn mạnh mẽ tiến hành cải biến thể chế chính trị, tăng cường củng cố quyền lực hành chính chấp hành và quyền lực tư pháp, từng bước hữu hạn hóa hoàng quyền trong vô hình.

Trong đó có hai vị trí quan trọng nhất: Thứ nhất là giữ lại và phân chia đặc quyền của hoàng tộc và quý tộc, nếu không lực cản của tân chính sẽ gặp khó khăn rất lớn; Thứ hai là trong phạm vi có thể gia cho dân chúng bình thường càng nhiều quyền lợi càng tốt, ví dụ như quyền về ruộng đất.

Bởi vậy tâm trạng của Tiêu Duệ mới dần dần trở nên sáng sủa bình tĩnh. Các triều đại, các đời đều có tiền lệ thi hành tân chính, chẳng qua kế hoạch tân chính mà hán muốn thúc đẩy có chút to lớn mà thôi.

Là một loại thăm dò, nếu thành công Tiêu Duệ cảm thấy thực rất ứng với một câu nói ở đời sau: Công tại đương đại, lợi tại thiên thu vạn tại. (Sự nghiệp đời này, lợi ích cho muôn đời sau.)

Đương nhiên, làm cải cách vừa có hi vọng thành công lại có khả năng thất bại. Kết quả xấu nhất chính là tân chính thất bại, tất cả đều trở lại như trước kia. Nhưng nếu như thật sự rơi vào hoàn cảnh đó, Tiêu Duệ sẽ không chùn bước lên ngôi hoàng đế, không thể trách hán, vì để tự bảo vệ mình.

Tiêu Duệ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt khiến cho Lý Kỳ có chút kinh ngạc, hán há hốc miệng không biết nên nói điều gì. Tiêu Duệ mỉm cười thần nhiên, thật sâu nhìn Lý Kỳ, đột nhiên khom người hành lễ, cao giọng nói:

- Tiêu Duệ bái kiến hoàng thượng!

Một tiếng hoàng thượng này khiến cho ba người Lý Kỳ vui sướng có dư. Tiêu Duệ liếc nhìn Võ Huệ Phi một cái, thấy bà ta vẻ mặt vui mừng bất giác âm thầm thở dài.

- Tỷ phu. . .

Lý Kỳ kích động chạy tới, bắt lấy tay Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười, tiếp đó thản nhiên nói:

- Hoàng thượng thủy chung vẫn là hoàng thượng, Tiêu Duệ thủy chung vẫn là Tiêu Duệ, về điểm này sẽ không thay đổi.

Võ Huệ Phi thở một hơi thật dài, trong lòng dần dần bình ổn. Võ Huệ Phi luôn lo lắng, Tiêu Duệ đi một mạch tới ngày hôm nay, hẳn sẽ không “nôn” quyền lực có thể đạt được dễ như trở bàn tay trả lại cho Lý Kỳ. Mà một khi Tiêu Duệ soạn vị đăng cơ, vương triều Lý Đường sẽ hoàn toàn chơi xong. Đã không có một đứa con làm hoàng đế, quý phi cao cao tại thượng như nàng, lúc đó thật sự sẽ rơi xuống đất biến thành gà mái rồi.

Trong sảnh, Lý Kỳ bắt lấy tay Tiêu Duệ không bịu buông, mặt đỏ bừng lên. Mà ngoài phòng, Lý Lâm Phủ không khỏi thất vọng mà chà chà chân, cũng không có tiến vào trong phòng, đi thẳng trở về viện lạc của người Lý gia sống trong Tiêu phủ.

Lại nói Lý Lâm Phủ cũng là hoàng tộc Lý Đường, nhưng nhánh hoàng tộc này lại một lòng một dạ muốn lật đổ Lý Đường, cố gắng khuyến khích Tiêu Duệ soạn vị xưng đế. Loại lòng dạ này nhìn qua ít nhiều có chút cổ quái. Kỳ thật, cẩn thận mà nghĩ sẽ không khó hiểu rõ: đầu tiên Lý Lâm Phủ là một người rất có dã tâm, hẳn coi trọng quyền lực, không phải người bình thường có thể tưởng tượng. Cho tới nay, Lý Lâm Phủ đều vận phần mơ ước đối với hoàng quyền cao cao tại thượng. Sau khi hẳn cảm thấy bản thân không có khả năng ngồi lên chiếc ghế kia, toàn bộ hy vọng của hẳn đều ký thác trên người Tiêu Duệ. Con rể làm đế, làm Quốc Trượng, có lẽ có thể an ủi tấm lòng tịch mịch là lại rục rịch kia của Lý Lâm Phủ.

Nhưng dù sao Tiêu Duệ cũng là Tiêu Duệ, Tiêu Duệ không có đi theo “kế hoạch” hẳn thiết kế, mặc dù khoảng cách tới chiếc ghế kia chỉ có một bước. Trong lòng Lý Lâm Phủ hơi bức bối, vội vàng trở về phòng ngủ của mình, ngay cả Lý phu nhân kêu gọi cũng không nghe thấy.

Lý Kỳ đạt được “cam đoan” của Tiêu Duệ, tâm tình thả lỏng mà dẫn Võ Huệ Phi rời khỏi Tiêu gia. Không cần bao lâu, hẳn có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên chiếc ghế kia, quân lâm thiên hạ, nói thiếu niên thái tử không hưng phần trong lòng đó là giả.

Tiêu Duệ đứng ở cửa lớn Tiêu gia, nhìn xa giá Lý Kỳ và Võ Huệ Phi dần đi xa, nụ cười thản nhiên lập tức không thấy. Sắc mặt hẳn có chút âm trầm quay đầu lại nhìn bốn cô gái Lý Nghi:

- Nghi nhi, Dương Lan đi nơi nào rồi? Ta về phủ đã nhiều ngày, như thế nào không thấy tung tích của nàng?

Lý Nghi nhướn mày, thở dài:

- Nha đầu kia mất tích đã nhiều ngày, dẫn người tìm khắp thành cũng không có tung tích, cũng không biết có phải hay không...

Trước mắt Tiêu Duệ hiện lên dung nhan vô cùng tuyệt mỹ của Dương Lan khiến Tiêu Duệ đột nhiên biến sắc giật mình trong lòng. Tuy rằng Dương Lan đã trở thành nữ nhân của hẳn, nhưng dù sao nàng vẫn là con gái Dương Lăng. Nhớ tới dư nghiệt Tùy Triều Dương Lăng luôn thúc đẩy ở sau màn, một loại cảm giác cổ quái bắt đầu nổi lên trong lòng hẳn.

Sau khi trầm ngâm thật lâu, Tiêu Duệ thở dài:

- Tùy nàng đi thôi.

Ba ngày sau, đại diện tân hoàng đăng cơ rốt cục cử hành, thái tử Lý Kỳ như nguyện tiếp nhận vương miện hoa lệ đại biểu quyền bình tối cao của Đại Đường mà hẳn đợi hồi lâu kia. Lý Long Cơ lui về ở cung Mạo Ninh, xưng thái thượng hoàng.

Lý Kỳ đăng cơ tuyên bố đại xá thiên hạ, ngay cả Phu Mông Linh khởi binh theo giặc cũng được xếp vào bên trong danh sách ân hoàng đặc xá. Đến lúc này, hoàng triều Đại Đường lật qua một trang Lý Long Cơ, chân chính nghênh đón thời đại của Lý Kỳ.

Tiếp đó, Lý Kỳ liếp tiếp ra hai chiếu thư, một đạo triệu Lý Hanh về kinh, một đạo thi triệu Phu Mông Linh về kinh yết kiến.

Công việc thay thế hoàng quyền cũ mới phức tạp, hơn nữa thiên hạ mới ổn định sau phản loạn Lý Tông, nhiều việc còn dây dưa chưa làm xong Lý Kỳ lại vội vàng xưng đế. Nếu không có hai người Bùi Khoan và Chương Cửu Kiêm Quỳnh phân chia chính sự rõ ràng, mà đại cục tổng thể lại nằm trong tay Tiêu Duệ, Lý Kỳ căn bản không ứng phó được loại tình huống này.

Hắn thật không ngờ, hoàng đế lại vất vả như vậy, trước mắt bày ra đồng tấu chương giống như hòn núi nhỏ, bên tai quanh quẩn tiếng dâng tấu của văn võ đại thần cả triều mồm năm miệng mười, mà Lý Kỳ nhũn cẳng chột. Hắn thở dài, chậm rãi buông bút son trong tay, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Duệ, cười khổ:

- Tỷ phu, trầm thật không ngờ, làm hoàng đế lại có khổ mà không nói nổi như vậy...

Khóe miệng Tiêu Duệ hiện lên một nụ cười cổ quái, cúi người thi lễ:

- Hoàng thượng, nếu đã làm vua của người, quân lâm thiên hạ nắm hết quyền hành, tự nhiên phải vất vả một chút. Triều chính, quốc sự, quân vụ, dân sinh, thương nhân, nông canh... Những việc này, tất cả đều cần hoàng thượng tự mình quyết đoán. Lãnh thổ quốc gia Đại Đường mệnh mông ngàn dặm, dân số phong phú, nếu muốn làm một vị vua đầy hứa hẹn sao lại dễ dàng? Nếu hoàng thượng muốn nhàn hạ, cũng chỉ có thể buông thả triều chính này, từ đó...

Lý Kỳ đuổi người, cười khổ:

- Trầm đương nhiên muốn làm một hoàng đế tốt, nhưng nhiều chuyện phức tạp như vậy, đều chờ trẫm ngự phê, ngay cả trẫm không ăn không ngủ sợ cũng không nổi...

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười:

- Chính bởi vì như thế, cho nên thần mới khẩn cầu hoàng thượng thi hành tân chính. Thành lập Viện Chính Vụ, thiết lập một đại thần Thủ tướng Nội các, một hoặc vài đại thần Phó thủ tướng; mà trong Viện chính vụ thì thiết lập nhiều tổ chức công, nông, binh, thương, học hình, phân biệt quản lý các chính vụ Đại Đường... Quan lại tổ chức này, trợ giúp lẫn nhau, hạ cấp chịu trách nhiệm với thượng cấp, mà đại thần thủ tướng Nội các thì trực tiếp chịu trách nhiệm với hoàng thượng...

Lý Kỳ nhàu dẹt lên, cúi đầu nói:

- Tỷ phu, lời huynh nói thật ra trẫm cũng có thể hiểu. Nhưng quyền lực của các đại thần thủ tướng Nội các quá lớn, chẳng phải tương đương với trẫm mất quyền lực...

Tiêu Duệ thần nhiên cười:

- Đại thần thủ tướng nội các xử lý quốc chính, trong tay chỉ nắm giữ quyền lực không thật để quản lý chính sự, mà không phải thực quyền... Mà trong kế hoạch tân chính của thần, còn cần thành lập một Viện giám sát hình thành giám sát và chế hành Viện chính vụ. Viện giám sát có chức trách chỉh dẫn các loại quan lại trong Viện chính vụ, phàm là Viện chính vụ muốn đưa ra lệnh đều phải được Viện giám sát thông qua mới có thể thi hành... Mà Giám sát sứ trong Viện giám sát, có thể do thành viên hoàng thất và Hàn lâm học sĩ công bằng chính trực làm.

Lý Kỳ trầm ngâm, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, thần sắc nhìn Tiêu Duệ hơi cổ quái, hắn cúi đầu nói:

- Tỷ phu, dựa theo ý nghĩ tân chính này của huynh, như vậy, còn muốn hoàng đế trẫm làm gì? Triều chính có Viện chính vụ, giám sát có Viện giám sát, hoàng đế trẫm chẳng phải là chỉ có thể tránh ở trong cung xem náo nhiệt?

Tuy rằng Lý Kỳ trẻ tuổi, tâm tư cũng đơn thuần, nhưng hắn cũng không phải thằng ngốc. Làm hoàng đế, hắn cực kỳ miễn cưỡng nhận ra được hoàng quyền của mình sắp nguy hiểm trong kế hoạch tân chính của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Hoàng thượng, nội dung tân chính quan trọng không phải phân quyền của hoàng thượng, mà là chia lo cho hoàng thượng, tăng hiệu quả vận hành triều đình. Hoàng quyền độc tài, cũng là thống trị vạn dân thiên hạ, mà chính quyền thuộc về Viện quốc vụ, đồng dạng vẫn là thống trị vạn dân thiên hạ, ai hơn ai kém không phân rõ ràng... Về phần hoàng thượng lo lắng hoàng quyền rơi ra ngoài, thần nghĩ rằng cũng không nhất định. Viện chính vụ và Viện giám sát cân bằng lẫn nhau, quyền lực này chỉ có thể vận hành dưới quy phạm luật pháp Đại Đường và sự giám sát điều khiển của hoàng thượng...

Lý Kỳ thở dài:

- Tỷ phu, trầm nghe không hiểu.

Tiêu Duệ thở phào một cái, khỏe miệng nở ra một nụ cười cổ quái, đột nhiên cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, việc lựa chọn quan lại cao tằng trong Viện quốc vụ, đều do hoàng thượng nêu tên thông qua Viện giám sát bổ nhiệm, mà Viện giám sát thi hành đủ loại giám sát với Viện chính vụ, cuối cùng dâng tấu đến chỗ hoàng thượng, cuối cùng do hoàng thượng quyết đoán. Kể từ đó, Viện giám sát thực hiện giám sát Viện chính vụ, mà hoàng thượng thì thực hiện theo dõi Viện giám sát, hai bên cân bằng, mà hoàng quyền thì vượt qua cả hai. Hoàng thượng, tại sao lo lắng hoàng quyền bị rơi ra ngoài đây?

Lý Kỳ trầm ngâm không nói, cuối cùng hắn cũng rõ ràng lời Tiêu Duệ nói. Nhưng hắn vẫn lo lắng trong lòng. Thậm chí, một ý niệm còn lặng lẽ thoáng hiện lên trong đầu hắn, từ bản năng hắn hoài nghi dụng tâm đích thực của Tiêu Duệ.

Nhưng hắn chợt xua tan điều này. Dùng hiểu biết của hắn đối với Tiêu Duệ, nếu hắn có lòng soán quyền, lúc trước trực tiếp soán vị là được, cần gì trước tiên nâng mình lên hoàng vị sau đó lại hao hết tâm tư thi hành tân chính cái gì.

Lý Kỳ phức tạp liếc Tiêu Duệ một cái, thở dài nói:

- Tỷ phu, việc này quan trọng, trầm muốn tiếp tục cân nhắc... Ngoài ra, trên triều hội ngày mai, trầm sẽ nói với các đại thần chuyện tân chính, nghe ý kiến mọi người một chút...

Tiêu Duệ khẽ cười, khom người nói:

- Tất nhiên đều do hoàng thượng, thần cáo lui trước.

Tiêu Duệ rời đi.

Bóng dáng hắn vừa mới biến mất, bóng dáng già nua của Cao Lực Sĩ liền đi ra từ trong phòng.

Cao Lực Sĩ chậm rãi kỳ rạp xuống trước bàn Lý Kỳ, cúi xuống không nói.

Lý Kỳ khoát tay áo:

- Đại tướng quân đứng lên đi.... Đại tướng quân! đối với chuyện tân chính Tiêu Duệ vừa mới nói, ý người như thế nào?

Cao Lực Sĩ run rẩy đứng dậy, ho khan vài tiếng, cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, lão nô không hiểu quốc sự cũng không dám can thiệp quốc sự. Lão nô chỉ truyền đạt ý chỉ của thái thượng hoàng mà thôi. Hoàng thượng, thái thượng hoàng nói, thái thượng hoàng và hoàng thượng huyết mạch tương liên, thiên hạ Đại Đường chính là thiên hạ của Lý Đường, khi nào hoàng thượng thi hành tân chính của Tiêu Duệ, thì hoàng thất Đại Đường nguy rồi...

Ánh mắt Lý Kỳ ngưng lại, trầm giọng nói:

- Ý tứ của thái thượng hoàng là, Tiêu Duệ có lòng soán quyền của trầm?

Cao Lực Sĩ lại thở dài một tiếng, giọng nói trở nên có chút mờ ảo không định:

- Hoàng thượng, thái thượng hoàng nói, lòng của Tiêu Duệ người qua đường đều biết, vì cơ nghiệp Đại Đường muôn đời, hoàng thượng phải phòng bị!

Lý Kỳ nghe xong lời này, im lặng một lát, đột nhiên bấu môi:

- Vậy thái thượng hoàng muốn trẫm làm thế nào? Diệt trừ Tiêu Duệ?

Đầu vai Cao Lực Sĩ run một trận, cúi đầu không nói.

Lý Kỳ đột nhiên cười ha ha:

- Trẫm không phải thành ngốc, cũng sẽ không làm con rối. Đại tướng quân, ngài trở về chuyển cáo thái thượng hoàng đi, nếu Tiêu Duệ muốn cướp giang sơn Lý Đường, đã sớm xuống tay, còn có thể để trẫm đi lên ngôi vị hoàng đế sao? Tiêu Duệ vẫn là người trẫm tín nhiệm và dựa vào. Ít nhất, hắn làm không ít chuyện cho trẫm, hôm nay trẫm có thể đăng cơ xưng đế, toàn bộ đều dựa vào sự bảo vệ của hắn. Nếu không có Tiêu Duệ, có lẽ trẫm đã sớm chết dưới dao mổ của phản quân Lý Tông đi... Không hy vọng nhìn thấy trẫm ngồi ở đây, cũng không phải Tiêu Duệ.

- Đi thôi, Đại tướng quân. Bẩm báo thái thượng hoàng, trẫm đã triệu Lý Hanh về kinh, nếu hắn không quay về kinh, đừng trách trẫm không niệm tình cảm huynh đệ.

Lý Kỳ khoát tay áo, trẫm giọng nói.

Cao Lực Sĩ mệt mỏi cúi người thi lễ, run rẩy mà rời khỏi ngự thư phòng, bước về chỗ sâu nhất trong cung Mạo Ninh.

Bóng dáng cô đơn già nua của Cao Lực Sĩ vừa mới đi qua đường cung, Tiêu Duệ chợt xuất hiện tại đó. Hắn yên lặng nhìn bóng Cao Lực Sĩ rời đi, khóe miệng ung dung cười.

Hắn đương nhiên hiểu được, Lý Long Cơ sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy, hắn chắc chắn sẽ đem hết khả năng ý muốn ngóc đầu trở lại. Hoặc nói, chỉ cần hắn còn sống, ý niệm đoạt lại đại quyền sẽ không dừng trong đầu.

Chỉ có điều hắn chỉ có thể là người si nói mộng thôi, đại thế đã mất vô lực xoay chuyển trời đất. Ngay cả không có Tiêu Duệ nắm trong tay quân quyền triều chính Đại Đường tuyệt đối, tân hoàng Lý Kỳ cũng tuyệt đối sẽ không cho phép Lý Long Cơ đuổi mình xuống ngôi vị hoàng đế.

Tiêu Duệ cất bước ra ngoài cung, đi vài bước, hắn quay đầu lại nhìn về phía ngự thư phòng khẽ mỉm cười. Tân chính, hắn nhất định phải thi hành, bất kể là vì Đại Đường hay là vì chính mình. Ngay cả hoàng đế không chịu, hắn cũng muốn mạnh mẽ thi hành.

Nhớ tới tân chính, trong lòng Tiêu Duệ lại có vài phần cấp bách. Nhưng hắn cũng biết, muốn thực sự chắc chắn thi hành loại tân chính xưa nay chưa từng có, gấp cũng không gấp được, chỉ có thể đi từng bước.

Mà ngay cả khi thi hành tân chính, hoàng đế vẫn là hoàng đế như trước, hoàng quyền cao nhất và quyền sinh sát vẫn nằm trong tay hoàng đế như cũ. Tiêu Duệ cũng không trông cậy vào có thể lập tức thay đổi thể chế chính trị hoàng đế độc tài, hắn chỉ hy vọng có thể thông qua tân chính lưu lại mỗi lửa văn minh vĩnh viễn không tắt.

Nội dung tân chính quan trọng không chỉ hạn chế, đề cao hiệu suất vận hành của triều đình Đại Đường, còn chứa nhiều thể chế biến cách vào vào tân chính, có thể xúc tiến kinh tế xã hội Đại Đường tiến thêm một bước phồn vinh. Đối với điều này, Tiêu Duệ đã có trọn vẹn đường lối cải cách.

Tiêu Duệ nhớ rõ trước kia có một vị học giả từng nói một câu như vậy, chỉ cần chuyện tình có lợi cho dân sinh, chỉ cần mở đầu, thì sẽ không có đảo ngược. Mà ngay cả người nắm quyền có ý phục hồi, lực lượng dân sinh cũng sẽ bức ngược quyền lực tiếp tục tiến tới.

Chỉ cần dân sinh đạt được ích lợi thực tế từ tân chính, chỉ cần dân chúng Đại Đường quen sự thống trị “có hạn của hoàng quyền”, quyền lợi dân chủ mọc mọc nào đó nảy sinh, tân chính sẽ từng bước nở hoa kết quả và thực sự đi lên con đường thay đổi lịch sử.

Hoàng đế thủy chung là hoàn đế, một hoàng đế được hưởng sự tôn sùng cũng là một chuyện tốt. Tiêu Duệ nghĩ khóe miệng hiện lên nụ cười, bước chân nhanh hơn.

Lúc xuyên qua cửa cung, hắn không nhìn được quay đầu nhìn cung điện ngàn vạn tầng tầng lớp lớp kia, trong lòng cực kỳ cảm khái. Trong nháy mắt dường như cảm thấy sự trôi buộc ngoan cố mà nặng nề. Trong lòng hắn ngưng lại, một loại nặng nề không lý do đột nhiên sinh ra.

Tân chính chưa chắc có thể thực hiện thuận lợi, mà thật sự đến ngày đó, hấn sẽ không thể không khuất phục trước lịch sử và sự thật, bước tới một bước đau thương kia.

Ngay trong nháy mắt này hấn cảm thấy, hoàng đế làm chủ ngàn vạn cung điện này, kỳ thật cũng rất đáng thương. Làm một người có được quyền lực độc tài lại mất đi tự do và tất cả tình cảm, vượt lên trên cao tại thượng, kỳ thật sao không phải là một loại tịch mịch đây. Tựa như Lý Long Cơ, hấn quản lý quyền bính hơn mười năm, nhưng hấn đạt được cái gì? Hấn lại mất đi cái gì? Trừ cái gọi là đế vương hào hùng chỉ điểm giang sơn và cảm giác hư vinh thỏa mãn quyền lực hư ảo kia ra, hấn gần như là hai bàn tay trắng.

Tiêu Duệ không hy vọng cuối cùng chính mình cũng đi vào trong lao ngục gông cùm xiềng xích này.

Qua vài lần triều hội kế tiếp, tân chính Tiêu Duệ đề xuất, văn võ cả triều triển khai biện luận kịch liệt, thậm chí có thể nói là cãi nhau.

Đám triều thần chia làm hai phái, phái thứ nhất lấy hoàng tộc đứng đầu kiên quyết phản đối cái gọi là tân chính, thậm chí có một số hoàng tộc ngay mặt chỉ trích Tiêu Duệ bụng dạ khó lường; mà một phái khác thì lấy Hàn lâm học sĩ và thế gia đại tộc đứng đầu cảm thấy rất hứng thú đối với thiết lập hệ thống giám sát, bởi vì như vậy nói rõ bọn họ có thể thật sự có quyền được tham chính thảo luận giám sát chính sự, có lợi cũng cố sĩ lâm, thế gia cũng được ích lợi.

Duy có ba người bảo trì trầm mặc. Một là đương sự Tiêu Duệ, hai người còn lại là Chương Cừu Kiên Quỳnh và Bùi Khoan. Hai người này đứng đầu các quan lại Đại Đường. Vì đạt được sự ủng hộ của hai người, trước tiên Tiêu Duệ nhiều lần khai thông bọn họ, thẳng thắn thành khẩn lặp lại, nhiều lần tiến hành bàn bạc thấu triệt nhiều loại ưu đãi với hai người.

Trước mắt mà nói, kỳ thật trong lòng hai người Chương Cừu Kiên Quỳnh và Bùi Khoan hy vọng có thể thi hành tân chính của Tiêu Duệ, bởi vì lòng dạ và ánh mắt hai người đều rất rộng, hơi suy xét liền thấy được ưu đãi thật lớn đối với sự phát triển của Đại Đường. Nhưng bọn họ lại biết rất rõ trong lòng, tân chính khó khăn, không phải vì điều này kinh thế hãi tục, mà bởi vì, tân chính chắc chắn động chạm tới ích lợi của đám quyền quý hoàng tộc, nhất là hoàng đế, hấn sẽ đồng ý hạ thần đoạt quyền lực trong tay mình sao?

Cho nên, hai người tạm thời bảo trì trầm mặc, ánh mắt vô ý đảo qua trên mặt hoàng đế Lý Kỳ.

Tâm tình Lý Kỳ rất phức tạp, cảm xúc hấn pháp phòng, bên tai nghe tiếng cãi nhau rầm rĩ của đám đại thần, trong lòng càng thêm tâm phiền ý loạn. Hấn hiểu được, nếu Tiêu Duệ đưa ra tân chính, chắc chắn sớm đã có an bài và chuẩn bị, giống như hấn dẫn quân soán quyền khiến Lý Long Cơ thoái vị, chính mình đồng ý cũng tốt không đồng ý cũng thế, thi hành tân chính đã thành kết cục đã định. Đừng nhìn đám quyền quý triều thần hiện tại hung hăng trên triều đình, nếu Tiêu Duệ thật sự muốn vận dụng thủ đoạn mạnh mẽ, bọn họ không một ai dám đứng ra phản đối.

Lý Kỳ đã xác định, Tiêu Duệ thi hành tân chính cũng không phải vì soán vị. Nhưng đến tột cùng hấn vì cái gì? Lý Kỳ nghĩ không rõ. Chẳng lẽ, hấn muốn làm cho mình làm con rối hoàng đế bị mất quyền trên đài?

Nghĩ đến đây, Lý Kỳ không khỏi trầm nghĩ, một khi đã như vậy, người cần gì đẩy ta lên ngôi vị hoàng đế này?

Lý Kỳ đang cân nhắc, đột nhiên nghe Tiêu Duệ cao giọng hô:

- Hoàng thượng, thần có bản tấu!

- Mời Quận Vương nói.

Lý Kỳ lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng bày ra nụ cười.

Tiêu Duệ chậm rãi đi ra phía trước, ánh mắt nghiêm nghị đảo qua người chúng thần:

- Hoàng thượng, các vị đại nhân, thi hành tân chính, với Đại Đường, với triều đình, với hoàng thượng, đều có lợi mà không có hại...

Tiêu Duệ lưu loát giảng giải lý niệm tân chính tiên tối của hấn cùng với sau khi thi hành tân chính, sẽ đưa đến tiến bộ và sự phồn vinh cho Đại Đường. Hấn nói tới nổi khô miệng khô lưỡi, thấy chúng thần một nửa chưa hiểu rõ hết mà một nửa vẫn khinh thường, giọng nói không khỏi trở nên cực kỳ trầm thấp:

- Hoàng thượng, thi hành tân chính thần tuyệt đối không có lòng dạ.... Xin hoàng thượng và các vị đại nhân minh giám!

Dừng một chút, Tiêu Duệ lại nói:

- Tân chính ở thế phải làm, vì cơ nghiệp muôn đời của Đại Đường, vì con dân Đại Đường thiên thu muôn đời hạnh phúc.

Nói tới đây, Tiêu Duệ đột nhiên đi nhanh tới, một đường đi đến dưới hoàng đài của Lý Kỳ, cúi người xuống, thần nhiên cười:

- Thần dụng tâm lương khổ, ngày sau hoàng thượng chắc chắn sẽ biết!

Thân hình Lý Kỳ run rẩy, đầu vai co rúm. Hắn nhìn Tiêu Duệ thật sâu, không ngờ đứng dậy ngồi xổm xuống trước mặt chúng thần, cúi đầu nói:

- Tỷ phu, đến tột cùng là vì sao?

Tiêu Duệ thở dài:

- Hoàng thượng, vẫn câu nói kia của thần, thần tuyệt đối sẽ không hại hoàng thượng. Nếu Tiêu Duệ có lòng này, chắn chắn trời tru đất diệt không được chết già.

Lý Kỳ thở phào một cái, chậm rãi đứng dậy ngồi trở về, sau khi trầm ngâm thật lâu, lúc này mới cao giọng hô:

- Liền y theo ý của Quận Vương Tĩnh Nan, truyền ý chỉ của trẫm, từ ngày hôm nay hết thảy sự vụ thi hành tân chính, do Quận Vương Tĩnh Nan Tiêu Duệ và Chương Cừu Kiêm Quỳnh, Bùi Khoan hai vị ái khanh toàn quyền thay trẫm xử lý. Bãi triều.

Tân chính nói tới chỉ có hai chữ, thi hành lại là một hệ thống công trình cực lớn. Nói đúng ra, đó là trùng tu luật Đại Đường.

- Luật Đại Đường, hiến pháp quốc gia, vua dân cùng tuân theo, từ vua cho tới thứ dân, đều phải làm theo, không thể vượt qua... Quân thượng có đại quyền thống trị quốc gia, phạm lập pháp, hành chính, tư pháp đều gộp lại, lấy sự trợ giúp của Viện giám sát để lập pháp, lấy Viện chính vụ giúp đỡ triều chính, lấy Viện tư pháp tuân theo luật tư pháp....

Nghe xong Chương Cừu Kiêm Quỳnh đọc diễn cảm cường điệu luật Đại Đường, Lý Kỳ không khỏi cười khổ một tiếng, thở dài nói:

- Chương Cừu Kiêm Quỳnh, tự nhiên như thế, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, trẫm tự nhiên cũng tuân theo luật pháp Đại Đường.

- Làm càn, làm càn!

Chương Cừu Kiêm Quỳnh đang muốn đọc tiếp, đã thấy Lý Long Cơ dưới sự nâng đỡ của Cao Lực Sĩ, mang theo vài cung nữ và thái giám đi vào triều hội trong điện Văn Đức.

Tuy rằng Lý Long Cơ đã thoái vị, nhưng trên mặt mũi, Lý Kỳ và chúng thần không thể không có biểu hiện bề ngoài, Lý Kỳ cùng chúng thần khom người thi lễ:

- Cung nghênh thái thượng hoàng!

Lý Long Cơ ưỡn ngực, ho khan kịch liệt hai tiếng, sau đó dùng ánh mắt phẫn nộ đặt lên người Tiêu Duệ, nổi giận nói:

- Tiêu Duệ, ngươi muốn làm hỏng xã tắc Đại Đường ta sao?

- Thái thượng hoàng chỉ giáo cho?

Tiêu Duệ khẽ mỉm cười, khom người nói:

- Thi hành tân chính, chính là triều đình cùng bàn bạc quyết định, có lợi có xã tắc quốc gia, như thế nào trở thành thần làm mất xã tắc Đại Đường?

Tiêu Duệ đứng trên Văn Đức điện trống trải thở dài, thật lâu sau mới đi ra khỏi đại điện.

Tân chính đã bắt đầu, tên trên dây không thể không bắn ra. Tiêu Duệ hiểu rõ điều này cho nên hần và Lý Kỳ hay nói đúng hơn cùng với Đại Đường hoàng thất xích mích đã không thể tránh được. Trừ phi . . . Cho dù bản thân buông tay ủy quyền khiến cho tất cả trở lại như cũ, Lý Kỳ nhiều lần cũng chỉ sinh ra cảm kích nhất thời, mà theo thời gian hần nắm lấy đại quyền trong tay rồi, có lẽ cái thứ nhất hần muốn thanh trừ đó chính là Tiêu gia.

Chỉ sợ rằng không có bất kỳ một vị hoàng đế nào có thể dễ dàng tha thứ cho một kẻ thần tử có thể uy hiếp đến hoàng quyền của hần, cho dù là chí thân.

Tiêu Duệ bước nhanh trong lòng mặc dù cảm khái rất nhiều nhưng niềm tin trong lòng không hề lay động mấy may.

Lịch sử nằm trong tay người viết sử. Tiêu Duệ thở phào một cái, xuyên qua cửa cung màu đỏ nặng nề cao lớn, mặc cho xe ngựa đuổi theo đằng sau, bản thân lăm lăm đi về phía trước.

Hần chậm rãi xoay người lại ngóng nhìn về phía cung điện Đại Đường cô độc, trong lòng thở dài một tiếng, “Lý Kỳ, điều này đối với đệ với ta với Đại Đường đều là việc tốt, ngày sau đệ sẽ tự hiểu.”

Tiêu Duệ nhẹ nhàng bước lên xe ngựa của mình, chuẩn bị ra khỏi hoàng thành thì nhìn thấy một hàng vài kỵ sĩ chậm rãi đi về phía cửa cung, trong đó một trung niên nam tử dáng thấp lùn trên người trang phục võ tướng, đang nhìn ngó xung quanh. Tiêu Duệ trong lòng máy động, khóe miệng bất giác nổi lên một tia cười lạnh, đột nhiên trầm giọng quát một tiếng:

- Dừng xe.

Tiêu Duệ bước xuống, đi ra giữa đường.

Tên trung niên nam tử quần áo đẹp đẽ kia nhìn thấy Tiêu Duệ sắc mặt khê biến, đột nhiên nhảy xuống khỏi ngựa, quỳ một gối xuống, giọng điệu buồn rầu nói:

- Tội thần Phu Mông Linh bái kiến Tĩnh An quận vương!

Tiêu Duệ lạnh nhạt cười, biết rõ mà còn cố hỏi:

- Nguyên lai là Phu Mông tướng quân, không biết tướng quân đang muốn đi đến nơi nào?

Phu Mông Linh trong mắt hiện lên một tia sợ hãi:

- Tội thần nhận lệnh tiến cung gặp mặt hoàng thượng.

- À,

Tiêu Duệ khoát tay áo.

- Phu Mông tướng quân mời đứng lên đi. Nếu là hoàng thượng triệu kiến nên mau chóng tiến cung đi thôi.

Phu Mông Linh yên lặng đứng dậy, sắc mặt vô cùng xấu hổ, do dự một lát rồi khom người hành lễ sau đó dắt ngựa tiếp tục đi về phía cửa cung.

- Phu Mông tướng quân.

Tiêu Duệ đột nhiên cao giọng cười nói:

- Trước mắt triều đình thi hành tân chính, đang là lúc cần dùng người. Tướng quân văn võ song toàn đức cao vọng trọng, bốn vương đã tâu thỉnh hoàng thượng. . . Thỉnh Phu Mông tướng quân lưu lại kinh thành giúp việc quốc chính.

Phu Mông Linh trong lòng run rẩy, hiểu rằng đây là Tiêu Duệ đang ám chỉ và “đề tỉnh” bản thân. Đối mặt với đệ nhất quyền quý đã nắm trong tay quyền binh Đại Đường, hần vô lực kháng cự, kỳ thực cũng không muốn kháng cự. Trước khi tiến cung hần đã đến Tiêu gia đưa tặng hậu lễ và bái thiếp, đưa ra ý nguyện đầu nhập.

Kỳ thực hần cũng minh bạch, từng là phản tặc giống như bản thân mình muốn tiếp tục là Tiết độ sứ một phương đã không có khả năng, cho dù là Tiêu Duệ đồng ý thì sợ rằng Đại Đường hoàng đế và Đại Đường triều thần cũng sẽ không đáp ứng.

Bảo toàn được một mạng, giữ được cả nhà bình an lưu lại kinh đô dưỡng già. Trước khi tiến kinh hần đã dự tính đến trường hợp xấu nhất rồi.

.....

.....

Tiêu Duệ vừa mới bước qua cửa đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ở trong ngoại viện, Trương Vô Dương.

- Vô Dương.

Tiêu Duệ trong lòng vui vẻ. Trương Vô Dương đến đây đồng nghĩa với việc xưởng chế tạo hỏa pháo và hỏa khí của Tiêu gia tất cả đã chuyển đến Trường An. Sau khi bình định phản loạn Lý Tông, Tiêu Duệ liền lệnh cho Trương Vô Dương mau chóng mang theo “xưởng quân sự” từ công tượng (công nhân) cho đến “thiết bị” có liên quan bắt đầu di chuyển đến Trường An.

Hần đem hỏa khí sản xuất quy mô hóa công nghiệp hóa, lợi dụng lực lượng của một quốc gia từ đó mà sản xuất ra số lượng lớn hỏa khí và hỏa pháo, chế tạo trang bị vũ khí cho quân đội Đại Đường. Có một chi quân đội cường đại không chỉ có thể chấn nhiếp man di mà còn có thể hộ vệ cho việc thi hành tân chính của mình, thậm chí dưới tình huống điều kiện thích hợp còn có thể chinh phạt bên ngoài mở rộng lãnh thổ bản đồ Đại Đường.

Đương nhiên, trước mắt vẫn chỉ là ý nghĩ của Tiêu Duệ. Muốn biến nó trở thành hiện thực không chỉ cần có thời gian mà còn cần phải phát triển mạnh mẽ nền kinh tế của Đại Đường. Chỉ có nước trước tiên giàu có mới có thể cường binh, không có quốc lực cường đại chống đỡ tất cả mọi kế hoạch đều là không tưởng.

Trương Vô Dương cười hì hì khom người hành lễ.

- Quận vương, Vô Dương có lễ.

Tiêu Duệ hưng hăng đắm cho Trương Vô Dương một quyền,

- Hảo tiểu tử, sau khi lập gia đình béo lên không ít nhĩ. Vô Dương, triều đình đang thi hành tân chính, ta chuẩn bị cho người tiến vào quân cơ viện nhậm chức trong phòng chế tạo binh khí, chủ trì các loại công việc về hỏa khí, hỏa pháo và cải tiến binh khí của Đại Đường, người có bằng lòng không?

Trương Vô Dương sửng sốt, run rẩy nói:

- Quận vương, ngài nói là, Vô Dương có thể làm quan?

Tiêu Duệ gật đầu cười nói:

- Đương nhiên, Vô Dương là nhân tài hiếm có của Đại Đường, không vì triều đình cống hiến chẳng phải là tổn thất của Đại Đường sao?

Sắc mặt Trương Vô Dương trong nháy mắt đỏ ửng. Tuy rằng Tiêu Duệ cho hần không gian phát triển rất lớn, đồng thời có được vật tư hùng hậu nhưng đi vào triều đình làm quan, đây là chuyện mà ngay cả nằm mơ Trương Vô Dương cũng không nghĩ đến. Từ một tên lưu lanh đầu tường xó chợ không có tương lai đến quan lại triều đình, sự tương phản thật lớn này khiến cho hần toàn thân rúng động.

- Chỉ là, quận vương, Vô Dương một chữ cũng không biết?

- Không dựa vào khuôn mẫu cũ tuyển nhân tài.

Tiêu Duệ mỉm cười

- Sau khi thi hành tân chính, triều đình sẽ thay đổi cơ chế lựa chọn nhân tài, người là nhân tài của loại nghề nghiệp đặc biệt, tự nhiên là phải phá lệ tuyển người làm quan rồi.

Trương Vô Dương bỗng quỳ rạp xuống, đôi mắt đỏ hồng nức nở nói:

- Quận vương. . .

Tiêu Duệ cười ha hả đỡ Trương Vô Dương đứng dậy:

- Vô Dương không cần phải như vậy. . .

- Tiêu lang.

Dương Ngọc Hoàn và Chương Cừ Liên Nhi sóng vai nhau đi tới, từ xa đã lên tiếng gọi.

Tiêu Duệ quay đầu lại liếc nhìn, cười nói:

- Ngọc Hoàn, Liên nhi.

Dương Ngọc Hoàn bước nhanh tới, kéo vạt áo Tiêu Duệ, nhón chân ghé sát lỗ tai hắn thì thầm vài ba câu, Tiêu Duệ lập tức sa sầm mặt, thở dài:

- Quên đi, ta không gặp nàng ta, để Nghi nhi đi tiếp nàng ta đi.

Tiêu Duệ vội vàng đi vào thư phòng của mình. Dương Ngọc Hoàn và Chương Cừ Liên Nhi đưa mắt nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt phức tạp.

Từ sáng sớm Vô Huệ Phi đã đến nhà, liền đi vào phòng Lý Nghi, sau đó Dương Ngọc Hoàn và Chương Cừ Liên Nhi chợt nghe thấy trong phòng Lý Nghi truyền ra tiếng tranh cãi. Tình huống như vậy đã từng xảy ra vài lần, từ sau khi Tiêu Duệ chủ trương thực thi tân chính, Vô Huệ Phi gần như mỗi ngày đều đến Tiêu gia tìm Tiêu Duệ chuẩn bị cùng hắn lý luận, nhưng Tiêu Duệ vẫn không chịu gặp bà ta. Rơi vào đường cùng bà ta đành phải tới tìm Lý Nghi.

Hai mẹ con bởi vì lập trường bất đồng cho nên tranh chấp là không thể tránh khỏi.

Lý Nghi từ trạng phu của mình đã có được đáp án chính xác. Tuy rằng nàng không hiểu lắm về những lời Tiêu Duệ đã nói, nhưng nàng cảm thấy Tiêu Duệ nói không sai. Hơn nữa, là người trong hoàng tộc kỳ thật trong lòng nàng cũng hiểu rất rõ, án chiếu theo cục thế trước mắt, Tiêu Duệ đã không có khả năng buông tay, một khi Tiêu gia mất đi quyền lực, vận mệnh tương lai của Tiêu gia sẽ gặp nguy.

Lý Nghi tuy rằng là công chúa của Lý Đường, nhưng nàng càng không nguyện ý nhìn thấy trạng phu và đứa nhỏ của mình gặp phải điều bất trắc. Càng huống chi, nàng nhận được hai lời cam đoan của Tiêu Duệ: Thứ nhất, Tiêu Duệ sẽ không soán vị làm hoàng đế, hoàng đế thủy chung vẫn là Lý Kỳ; Thứ hai, Tiêu Duệ sẽ bảo toàn hoàng tộc Lý Đường, sẽ không động chạm đến bất kỳ người nào.

Nhưng trong lòng Vô Huệ Phi càng lúc càng hoảng sợ. Hiện tại bà ta ăn không ngon ngủ không yên, e sợ một lúc nào đó tỉnh lại Tiêu Duệ sẽ đoạt đi tính mạng của đứa con trai mình, tự xưng đế thay đổi triều đại. Ở trong lòng bà ta, có sự lo lắng của một người mẹ, lại có sự quan tâm đến cả lợi ích của bản thân.

- Nghi nhi, con có thể khuyên nhủ Tiêu Duệ được hay không? Con chớ quên con cũng là công chúa Đại Đường, nếu Tiêu Duệ đoạt đi giang sơn của Kỳ nhi, trong tương lai con còn mặt mũi nào mà đi gặp liệt tổ liệt tông của Đại Đường?

Vô Huệ Phi nhíu mày,

- Nghi nhi, con nghe mẫu phi nói. . .

Lý Nghi cười khổ đứng dậy, cúi kính đi tới đi lui trong phòng:

- Nương thân, người muốn Nghi nhi phải nói thêm bao nhiêu lần nữa đây, Tử Trường chỉ muốn thi hành tân chính mà không phải là soán vị, người lo lắng khẩn trương điều gì đây.

- Tân chính?

Vô Huệ Phi cười lạnh nói:

- Nói thật dễ nghe, nói trắng ra không phải là muốn đoạt lấy hoàng quyền của đệ đệ con sao? Nghe nói hắn muốn dựng lên một cái Quốc vụ viện, còn muốn lập ra một cái Giám sát viện gì gì đó, lại còn thành lập Quân cơ viện. . . Cứ như vậy chính quyền quân quyền tất cả đều mất hết, đều bị hắn một người nắm giữ tất cả, như vậy hoàng đế làm cái gì? Chỉ có thể núp trong hậu cung xem ca vũ sao?

- Nương thân, điều này. . . vô luận là đối với hoàng thượng hay là đối với Tiêu gia đều là một chuyện hoàn mỹ vẹn toàn cả đôi bên. . . Lại nói, án chiếu theo Đường luật mới sửa lại, hoàng quyền không phải là chí cao vô thượng sao.

Lý Nghi buồn bã nói.

- Lừa quỷ đi.

Võ Huệ Phi phần nộ đứng dậy

- Quả nhiên là nữ sinh hướng ngoại, một chút cũng không giả.

Lý Nghi đỏ mặt tức giận nói:

- Mẫu thân, người nói nữ nhi phải làm thế nào? Nữ nhi đã là người của Tiêu gia, Tiêu gia là tất cả của nữ nhi. . . Nếu như Tử Trường không làm như vậy, Kỳ đệ làm sao có thể đăng cơ hoàng vị? Phụ Hoàng đã có quyết tâm phế bỏ thái tử, trọng lập Lý Hanh, đây không phải là sự thực chắc như đinh đóng cột sao? Sự việc đến ngày hôm nay, nếu Tử Trường buông bỏ quyền lực trong tay, nữ nhi thật muốn hỏi nương thân, tương lai, hoàng thượng sẽ buông tha cho Tiêu gia sao?

- Qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát loại việc này đã quá nhiều rồi, nữ nhi không muốn nhìn thấy thân nhân của mình bị hoàng thượng tàn sát hết sạch sẽ, cho nên, thật xin lỗi mẫu thân, nữ nhi đã không có khả năng giúp đỡ gì nữa rồi. . .

Lý Nghi thần sắc càng lúc càng phức tạp, giọng điệu cũng trở nên trầm thấp,

- Không nói đến việc Tử Trường có tâm tư soán vị hay không, ngay cả trong tương lai chàng có làm như vậy đi nữa, nữ nhi cũng chỉ có thể tận lực bảo toàn hoàng thất Đại Đường mà thôi.

Toàn thân Võ Huệ Phi run lên, khuôn mặt quẫn rũ nhất thời tái nhợt, vô lực ngồi xuống giường Lý Nghi, rốt cuộc không thể nói ra thêm một câu nào nữa.

- Tử Trường!

Tiêu Duệ đang ngồi trên bàn viết lách, hần đang phác thảo một phương án thiết lập cơ cấu triều đình, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Lý Nghi từ cửa truyền vào.

- Nghi nhi, đến đây.

Tiêu Duệ trong lòng âm thầm than khổ, hần đương nhiên hiểu được Lý Nghi muốn nói gì. Mấy ngày nay hần một mực tránh mặt Võ Huệ Phi và Lý Nghi chính là vì không muốn trực tiếp đối mặt với vấn đề sẽ khiến cho hần và Lý Nghi đều xấu hổ.

- Nghi nhi, khổ cho nàng rồi.

Tiêu Duệ suy nghĩ một lát, đứng dậy đi đến ôm lấy Lý Nghi vào lòng, ôm chặt lấy nàng.

Mặc dù đã sinh hai đứa con nhưng dung nhan tuyệt mỹ đoan trang của Lý Nghi so với trước đây dường như không thay đổi quá nhiều, chỉ tăng thêm vài phần thành thực quẫn rũ của thiếu phụ. Nàng yên lặng nằm trong lòng ngực Tiêu Duệ, buồn bã nói:

- Tử Trường, đáp ứng Nghi nhi, không nên tổn thương đến nương thân và Kỳ đệ có được hay không?

Tiêu Duệ cười khổ:

- Nghi nhi, nàng yên tâm đi, ta vốn không có ý thương hại đến người thân của nàng, nàng cũng biết, ta làm vậy chỉ vì tự bảo vệ mình mà thôi. Từ lúc bắt đầu dẫn quân từ Tiểu Bội Luật tiến vào Trung Nguyên, ta vốn đã không có sự lựa chọn đường sống. Thái tử bị phế, Tiêu gia cũng theo đó mà xuống dốc, mà ta khổ tâm đưa thái tử lên ngôi vị hoàng đế cũng rơi vào một hoàn cảnh khó xử: Tân hoàng có thể bỏ qua cho Tiêu gia sao? Dù chết, ta vẫn phải làm việc cần làm. . .

Lý Nghi thở dài một tiếng.

- Thiếp hiểu được, chỉ là Nghi nhi vẫn không hiểu lắm tâm chính. . .

- Nghi nhi, tân chính lợi nước lợi dân! Chúng ta là người một nhà ta cũng không cần phải che dấu nữa. Trong cái nhìn của ta, hoàng quyền độc tài hại nước hại dân. Nghi nhi cứ ngẫm lại mà xem, tựa như ngày thường ta hay nói với các nàng, hoàng đế bằng tinh lực và trí tuệ của một người luôn hữu hạn, hướng hồ hoàng đế nắm quyền to độc tài . . . Cho nên nói, sau khi thi hành tân chính, từ hoàng đế trở xuống, mỗi một người đều phải tuân theo luật pháp Đại Đường. . . Hơn nữa đem một bộ phận hoàng quyền giao cho Quốc vụ viện, sau đó lại thiết lập Giám sát viện tiến hành giám sát quản chế đối với chính quyền, hình thành việc quản chế. . . Hoàng quyền, chính quyền, giám sát ba cái chế hành lẫn nhau, mỗi một đạo chính lệnh của triều đình Đại Đường mới có thể thông thuận không mắc phải sai lầm. . .

Ngừng lại một lát, Tiêu Duệ chậm rãi mà tỉ mỉ nói:

- Như vậy sau này đối với hoàng thượng cũng có nhiều chỗ tốt. Hoàng thượng có thể dành thời gian và tinh lực làm những việc mà hoàng thượng muốn làm. . . còn như việc quốc vụ và chính vụ đều giao cho đại thần đi xuống xử lý. . . Về phần hoàng quyền, trong bộ luật Đại Đường mới trọng tu đã xác minh hoàng quyền chiếm giữ địa vị cao nhất, hoàng thượng vẫn là chúa tể tối cao của Đại Đường, chỉ là đem một ít quyền hành cụ thể cho Quốc vụ viện mà thôi. . .

Nhìn thấy bộ dạng khó hiểu của Lý Nghi, Tiêu Duệ khe khẽ mỉm cười,

- Nghi nhi, hãy nói xem vì sao lại có sự thay đổi liên tục giữa các triều đại? Chỉ cần vương triều xuất hiện một tên hôn quân, vương triều sẽ bị người khác lên thay. . . Các triều các đại đều như thế, Đại Đường cũng không ngoại lệ. . . Mà sau khi thi hành tân chính Đại Đường có thể vĩnh viễn phần vĩnh ổn định. . .

Lý Nghi ồ lên một tiếng:

- Tử Trường, chàng nói rất có đạo lý, kỳ thực thiếp cũng không phản đối tân chính. . . Chỉ là. . . Nghe nói Tử Trường còn muốn lập một cái Quân cơ viện nữa, do chàng tổng chương binh mã thiên hạ, chuyện này là như thế nào vậy?

Tiêu Duệ ngẩn ra sắc mặt hơi đổi, cũng trở nên âm trầm:

- Đây chỉ là kế sách tạm thời thôi. Chỉ cần đợi cho việc thi hành tân chính trong tương lai đi vào quỹ đạo, Quân cơ viện sẽ phải nhập vào Quốc vụ viện. Mà quân quyền của ta cũng sẽ giao trả lại cho Quốc vụ viện. Nhưng trước mắt vì chính mình vì an toàn của các nàng, ta phải khống chế bằng được quân quyền.

Ánh mắt Tiêu Duệ lập tức trở nên kiên định mà lạnh lẽo. Lý Nghi buồn bã thở dài cũng không nói thêm gì nữa, im lặng vùi vào lòng ngực hắn, có chút mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

.....

.....

- Quốc vụ viện lập một người làm nội các tổng thống, phó tổng thống đại thần một người. . . Bên dưới lập Công, Thương, Học, Binh, Nông, Lễ, Lại các ty sở nha môn, các ty sở nha môn này lại lập một người làm ty trưởng. Phó ty trưởng một hay vài người cùng gánh vác đảm nhiệm chức năng ty sở. Lựa chọn quan lại làm người chủ quản. . . Giám sát viện giám sát sử một người, giám sát phó sử vài người thành lập quan viên giám sát tương đương với các sở Công, Thương, Học, Binh, Nông, Lễ, Lại. . . của Quốc vụ viện. Quan viên của Giám sát viện phải là người đức cao vọng trọng là thành viên của hoàng thất, hàn lâm học sĩ thanh chính liêm khiết đảm nhận. . .

- Quân viện. Tổng lĩnh thiên hạ quân quyền. Thành lập một danh đại nguyên soái, phó nguyên soái hai danh. Bắt đầu từ ngày hôm nay, triệt tiêu binh quyền của tiết độ sứ các trấn trong thiên hạ. Thống nhất dưới sự chỉ đạo của Quân cơ viện. . .

- Bắt đầu từ hôm nay, hủy bỏ tiết độ sứ, các đô hộ phủ, đô đốc phủ các trấn. . . Phân chia thiên hạ thành Kinh Kỳ đạo, Sơn Tây, Sơn Đông, Hà Bắc, Hà Nam, Liêu Đông, Liêu Bắc, Sơn Nam, Lũng Hữu, Giang Nam, Tương Nam, Tương Bắc, Lĩnh Nam, Mân Việt, Kiếm Nam, Côn Chiêu, Lũng Tây, Lũng Hữu, Tây Vực mười tám vùng. Bên dưới chia ra làm ba trăm sáu mươi sáu châu phủ và một ngàn năm trăm sáu mươi bảy huyện. Các vùng lập một tuần phủ đại nhân, phó tuần phủ vài danh. Chương quân Công, Thương, Học, Binh, Nông, Lễ, Lại các công việc chính vụ của địa phương. Nha Môn thiết kế dựa vào triều đình Quốc vụ

viện, mà Giám sát viện cũng chia ra mười tám phân viện trong những vùng này. . . Quân cơ viện cũng như vậy. Tại mười tám vùng chỉ định một danh đại tướng quân thống suất binh mã của địa phương. . .

- Tóm lại Công, Thương, Học, Binh, Nông, Lễ, Lại của các chức vụ quan lại tại các vùng này thuộc về quyền quản lý của các ty sở tương ứng của Quốc vụ viện triều đình, nhưng nhận sự quản lý của các tuần phủ đại thần ở mỗi vùng. .

.....

.....

Chương Cừu Kiêm Quỳnh căn cứ theo đề án của Tiêu Duệ cùng các đại thần lập ra thêm rất nhiều các quy định chi tiết từ việc xây dựng cơ cấu chính phủ và điều phối quan viên từ triều đình đến địa phương theo tân chính, sau đó đưa cho Lý Kỳ dùng ngọc tể đóng dấu, từ đây chính thức có hiệu lực.

Trên buổi thiết triều, tay cầm một tập danh sách dày cộm về cơ cấu thiết trí và quan viên nhậm chức, vài thủ hạ của Chương Cừu Kiêm Quỳnh thay nhau “đọc diễn văn”, văn võ toàn triều thần sắc có kích động, có trầm thấp, cũng có một chút kiềm nén không được sự bất mãn to lớn trong lòng.

Tân chính đã không thể ngăn trở, đám triều thần đem tinh lực chuyển dời sang việc chức vị của bản thân, ý đồ tranh thủ kiếm một cái vị trí quan chức càng có quyền lực và béo bở. Nhưng cơ cấu của tân chính, Chương Cừu Kiêm Quỳnh dẫn người thống nhất phân phối, một mình ở trong Lại bộ đóng cửa không ra lại có vài trăm sĩ tốt được Tiêu Duệ phái đến, ngay cả Bùi Khoan cũng không thể nói rõ ràng được, mọi người nhất định một hồi bận rộn không công.

Cơ cấu của triều đình và quan chức tương đương toàn bộ bị đảo loạn, một lần nữa sắp xếp lại. Đã thay đổi toàn bộ đương nhiên là có người vui kẻ sầu, đây là một cái kết quả tất yếu. Rất nhiều triều thần mặc dù rất không vừa lòng đối với quan chức mà mình được nhận, nhưng dưới cường lực của Tiêu Duệ chấn nhiếp, chỉ có thể âm thầm nuốt vào trong bụng than thở vài ba câu mà thôi, căn bản là không dám công khai đứng ra phản đối điều gì cả.

Đến ngay cả hoàng đế cũng bảo trì im lặng đến khác thường chứ đừng nói gì đến đám quan lại trung hạ tầng.

Lý Kỳ thần sắc phức tạp quét mắt nhìn đám chúng thần, đột nhiên khoát tay, thái giám Mạnh Quang đứng sau lưng hắn đứng ra cao giọng hô:

- Hoàng thượng có chỉ, án theo Đại Đường luật, bổ nhiệm cho Tĩnh An quận vương Tiêu Duệ làm đại nguyên soái Quân cơ viện, Trịnh Lũng, Ca Thư Hàn làm phó nguyên soái. Bổ nhiệm Ca Thư Hàn kiêm nhiệm đại tướng quân vùng Tây Vực, Trịnh Lũng kiêm nhiệm đại tướng quân vùng Kiếm Nam. Bổ nhiệm Lý Tự Nghiệp làm đại tướng quân kinh kỳ, bổ nhiệm Lý Quang Bất làm đại tướng quân vùng Lũng Tây, bổ nhiệm Lệnh Hồ Xung Vũ làm đại tướng quân vùng Lũng Hữu, bổ nhiệm. . .

- Hoàng thượng có chỉ, bổ nhiệm Chương Cừu Kiêm Quỳnh làm nội các tổng thống đại thần của Quốc Vụ viện. . . Bổ nhiệm Bùi Khoan làm giám sát chính sử của Giám sát viện. . .

Mạnh Quang một hơi tuyên chiếu trăm đạo bổ nhiệm, Đại Đường quân chính đại thần và tuần phủ đại thần và đại tướng quân của các vùng đầu tiên ra đời.

Điều này trên cơ bản là trong ý liệu của đại thần, cho nên bọn họ biểu hiện ra vẻ trầm mặc không lên tiếng.

Ngày xưa các trấn lễ sử ngoại trừ Phu Mông Linh đều là người đến xứ khác làm tuần phủ đại thần của vùng, đại tướng quân các vùng ngoại trừ ba người Lý Tự Nghiệp, Lý Quang Bất, Lệnh Hồ Xung Vũ ra còn lại đều là các danh tướng trong quân. Còn như Ca Thư Hàn và Trịnh Lũng kiêm nhiệm Quân cơ vụ phó nguyên soái, địa vị chỉ dưới Tiêu Duệ cũng coi như là danh về đứng chủ. Ca Thư Hàn là người mọi người mong đợi mà Trịnh Lũng là người có công bình định phản loạn.

Từ nay trở đi, triều đình Đại Đường chia làm Quân, Chính, Giám sát tam quyền, một lần nữa phân chia lại các vùng càng thêm thích hợp nơi chính phủ quản lý. Mà sau khi phân chia quân chính quyền lực, hơn nữa Giám sát viện của triều đình thành lập các phân viện ở các vùng tăng thêm việc giám sát, trực tiếp giải quyết tận gốc vấn đề quan trường địa phương phát triển an toàn chống đối lại triều đình. Đại tướng quân

một lần nữa bố trí lại, ngoại trừ những nơi biên cương trọng điểm phân bố trọng binh ra, lực lượng quân sự của các vùng trong nước số lượng bị giảm bớt rất nhiều.

Việc kế tiếp, hết thầy đi vào quỹ đạo cần phải có thời gian. Thiết trí và cơ cấu thi hành tân chính, việc điều phối binh lực cụ thể giao cả cho đám người Chương Cửu Kiêm Quỳnh và Bùi Khoan làm, mà chính hấn lại trở nên thoải mái nhàn hạ đi rất nhiều.

Tiêu Duệ hiểu rằng trong vòng thời gian nửa năm, chính phủ trung ương và chính phủ địa phương cơ cấu quyền lực quân, chính, giám sát hấn là có thể đi vào đúng chỗ và bắt đầu vận chuyển. Trong thời gian này đương nhiên sẽ có một vài chướng ngại, thậm chí còn có bạo loạn, nhưng chỉ cần sử dụng quân quyền mạnh mẽ đập tan, dùng thời gian tân chính nhất định sẽ dần dần bình thường hóa và chế độ hóa.

Mục tiêu rất là rõ ràng, nhưng quá trình xúc tiến thì rất quanh co ngoắt ngoe, Tiêu Duệ sớm đã chuẩn bị phải tiến hành trường kỳ kháng chiến. Trong kế hoạch của hấn, hấn chuẩn bị dùng hai năm thời gian thi hành tân chính, lại dùng thêm hai năm thời gian nữa củng cố tân chính, sau đó dùng thêm mười năm thời gian làm nước giàu binh mạnh. Trong những năm hấn còn sống, nhất định phải đem hết toàn bộ sức lực tạo nên một Đại Đường hoàn toàn mới mà cường đại.

Tân chính thi hành đến hiện tại, Tiêu Duệ dần dần có chút cảm ngộ: Trung Quốc cổ đại vì sao không có thay đổi chế độ chính trị chuyển sang quân chủ lập hiến, nguyên nhân không phải ở người dân Trung Quốc không có ý thức dân chủ mà là ở chỗ thi hành tân chính cần phải có một người cầm quyền dẫn dắt và mạnh mẽ thi hành. Thử hỏi, có vị hoàng đế này mà lại cam tâm buông tha cho tất cả quyền lực trong tay?

Còn hấn một kẻ xuyên việt đến thời đại này, trong vô hình trung làm thay đổi chế độ chính trị của Đại Đường, đặt xuống một dấu chấm tròn hữu lực. Mà quyết tâm giúp Tiêu Duệ thực thi tân chính còn là bởi vì dân phong Đại Đường hải nạp bách xuyên (trăm sông đổ ra biển lớn), cùng với quốc lực tương đương cường đại. Đường nhân đều có thể tiếp thụ một nữ nhân làm hoàng đế, thi hành tân chính thì có gì mà không được.

Nếu Vũ Tắc Thiên năm đó có thể bằng một thân con gái lấy thủ đoạn mạnh mẽ soán vị xưng đế, Tiêu Duệ cảm thấy bản thân mình nhất định có thể hướng Đại Đường vận hành trên một quỹ đạo lịch sử càng thêm ổn định.

Mà Đại Đường sau khi tân chính, kinh tế sẽ càng thêm giàu có, xã hội càng cởi mở, văn hóa càng thêm bao dung. . . Chỉ cần Đường nhân quen với bầu không khí xã hội và thể chế chính trị dân chủ, Đại Đường hoàng đế muốn khôi phục lại như trước kia gần như có thể tính là không. Điều này hấn rất tin tưởng không chút nghi ngờ.

Mà thật sự đến thời điểm đó.... Trong thư phòng của Tiêu gia, Tiêu Duệ vui sướng thở phào một cái, buông quyền sách trên tay xuống, xuyên qua cửa sổ nhìn lá rụng đang dâng lên theo gió thu bên ngoài cửa sổ, khoe miệng hiện ra một tia tươi cười như có như không.

Thấm thoát, mùa thu đã đến rồi. Mà qua mùa đông này, sang năm tân chính chắc hấn sẽ bắt đầu có kết quả. Tiêu Duệ thần nhiên cười, trong lòng bình thản.

Mà chính lúc này, một thân ảnh xinh đẹp dáng thon dài quen thuộc tiến vào trong tầm mắt của hấn.

297. Chương 282: Bí Mật Của Ảnh Tử Và Hồng Môn Yến

Cảm nhận được ánh mắt âm trầm của Tiêu Duệ, Dương Lan đôi mắt rưng rưng nước mắt.

- Dương Lan. . .

Tiêu Duệ lạnh lùng nói, đưa tay nắm lấy bả vai đối phương:

- Nói cho ta biết, đám nữ nhân các nàng rốt cuộc đang làm trò quỷ gì vậy?

Thân hình mềm mại của Dương Lan run lên, run giọng nói:

- Quân vương, gia không có. . . Mời quân vương đi theo nô gia.

Dương Lan nói xong, vùng vẫy thoát khỏi tay Tiêu Duệ, quay đầu bước ra ngoài.

Tiêu Duệ do dự một lát rồi đi theo, yên lặng đi theo phía sau Dương Lan, đi lên một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn ở cổng sau, người đánh xe vung roi chiếc xe lao đi vun vút.

....

.....

Ngoài dự liệu của quần thần Đại Đường, Trung Vương Lý Hanh, kẻ được Lý Long Cơ phái đến Kiếm Nam đốc quân không ngờ mang theo vài tên hộ vệ quay trở về Trường Thành, mà càng khiến cho người ta ngoài ý muốn đó là, ngày đầu tiên hắn trở lại Trường An lập tức tiến cung bái kiến hoàng đế Lý Kỳ, tỏ vẻ thần phục.

Hắn khiêm tốn và cúi mình như vậy ngược lại khiến cho Lý Kỳ có chút khó xử. Sau khi an ủi hắn vài câu, thậm chí y còn cùng hắn đi bái kiến thái thượng hoàng Lý Long Cơ.

Mặc dù Lý Long Cơ bị giam lỏng trong thâm cung, suốt ngày chỉ xem ca múa và uống rượu, thỉnh thoảng còn diễn kịch mua vui trong ngự hoa viên, nhưng ánh mắt của lão vẫn không rời khỏi triều đình Đại Đường. Trơ mắt nhìn Tiêu Duệ thi hành tân chính, sự tức giận của Lý Long Cơ không cần nghĩ cũng có thể biết được.

Ở bên ngoài cửa của tẩm cung nơi Lý Long Cơ ở, Lý Kỳ và Lý Hanh mơ hồ nghe được tiếng đổ vỡ của đồ vật và tiếng gầm gừ già nua của Lý Long Cơ. Lý Hanh mặt không đổi sắc, bước chân không dừng lại, Lý Kỳ nhưng lại thoáng dừng lại.

Người khác có thể không biết tình huống gần đây của Lý Long Cơ, nhưng hắn thì biết rất rõ. Từ sau khi thoái vị, tính tình của Lý Long Cơ trở nên thô bạo vô cùng, động một chút liền trút giận lên người đám thái giám, trong mấy tháng gần gũi, thái giám phục vụ thái thượng hoàng đã đổi vài lượt. Hơn nữa có vài tên tay chân không được lành lặn không ngờ bị Lý Long Cơ phái người tươi sống đánh chết.

Những lúc như vậy, cho dù là Cao Lực Sĩ, kẻ luôn trung thành bên cạnh Lý Long Cơ, cũng cảm thấy kinh sợ, không lúc nào là không cảnh giác.

Lý Kỳ hiểu rằng đây là Lý Long Cơ phát tiết lửa giận chuyện hắn đoạt quyền, nhưng Lý Kỳ lại không thể ỷ, để mặc cho lão làm loạn trong cung.

Trong lúc đang suy nghĩ thì nhìn thấy Lý Hanh đã bước lên bậc thang. Lý Kỳ lấy lại bình tĩnh, trong vòng vây của một đám thái giám, cũng bước vào trong cung.

- Hoàng thượng giá lâm!

Tiếng hô lạnh lạnh của tiểu thái giám Mạnh Quang vang vọng trong ngoài tẩm cung Lý Long Cơ. Lý Long Cơ đang ngồi trên bàn uống rượu phần nộ ngẩng đầu lên, ánh mắt già nua đục ngầu nhìn chằm chằm vào Lý Hanh và Lý Kỳ một trước một sau đang bước vào.

Cao Lực Sĩ luống cuống quỳ xuống:

- Lão nô Cao Lực Sĩ bái kiến hoàng thượng!

- Đại tướng quân miễn lễ, mời đứng dậy.

Lý Kỳ miễn cưỡng đè xuống sự sợ hãi đối với Lý Long Cơ, miễn cưỡng cười nói.

Ánh mắt nghiêm nghị của Lý Long Cơ chuyển sang nhìn xà nhà hoa lệ, thanh âm khàn khàn thờ dài nói:

- Hanh nhi, con thật khiến cho trẫm thất vọng, con không ngờ quay lại kinh thành, uống phí kỳ vọng của trẫm.

Lý Hanh liếc nhìn Lý Kỳ một cái, buồn bã quỳ xuống cúi đầu nói:

- Phụ hoàng, hoàng thượng tương triệu, làm thần tử Đại Đường nhi thần không dám không theo. . . Nhi thần không muốn làm một Lý Tông thứ hai!

Lý Hanh chậm rãi cúi đầu, cúi rạp trên mặt đất không ngẩng lên.

Hắn đương nhiên hiểu, Lý Long Cơ hi vọng hắn có thể tại Kiếm Nam một đường dấy binh phản kháng Tiêu Duệ, lấy lại triều đình Đại Đường. Nhưng hắn vô cùng rõ ràng, chỉ bằng vài vạn binh mã này mà muốn chống lại Tiêu Duệ quả thực là châu chấu đá xe, mọt mối mà vô công kết cục thê thảm. Không bằng lùi một bước trời cao đất rộng, tối thiểu có thể đảm bảo bản thân và người nhà vinh hoa phú quý, một đời an nhàn.

Cho nên, hắn phải trở về, hơn nữa việc đầu tiên là tỏ vẻ thần phục Lý Kỳ.

Đương nhiên, hắn cũng không hiểu rõ thế cục hiện tại cho lắm. Mãi cho đến khi trở lại kinh thành hắn đột nhiên mới hiểu ra rằng, Đại Đường triều đình bây giờ đã không còn là triều đình Đại Đường trước kia nữa, không chỉ thay đổi hoàng đế mà còn thay đổi cả luật lệ.

Cho dù không ai muốn đụng đến cấm kỵ của Lý Kỳ, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, Lý Kỳ chỉ là con rối trong tay Tiêu Duệ, mặc cho hắn điều khiển.

Lý Long Cơ tức giận chửi bới:

- Không có tiền đồ, tại sao trẫm lại sinh ra một đám phế vật vô dụng như các ngươi chứ!

Cũng khó trách Lý Long Cơ sao lại tức giận như vậy. Trong đám con trai của lão, nếu nói có chút bản lĩnh thì chính là Lý Tông đưa con giả mạo này, các hoàng tử khác đại đa số đều yếu đuối không tài không đức. Lão vốn hi vọng có thể trông cậy vào Lý Hanh, thật không ngờ cũng chỉ là một món hàng không trọng lượng.

Cho đến lúc này sự phẫn nộ của hoàng đế Lý Long Cơ càng lúc càng nghiêm trọng, lão chậm rãi đứng dậy, đẩy Cao Lực Sĩ ra, giọng điệu âm trầm:

- Lý Kỳ, ngươi chuẩn bị chấp tay giao giang sơn Đại Đường cho người ta sao?

Lý Kỳ trong lòng run rẩy, im lặng không nói.

- Trong Lý gia hoàng tộc ta, không có loại vô dụng như ngươi. . . Trăm năm cơ nghiệp Đại Đường hoàn toàn rơi vào tay kẻ khác, trẫm. . .

Lý Long Cơ kịch liệt ho khan, ngón tay chỉ vào Lý Kỳ gào rít:

- Nghiệt tử, ngươi là tội nhân của Đại Đường, tương lai xem ngươi còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông!

Lý Kỳ nhịn không được lui về phía sau vài bước, nhưng hắn lập tức lấy lại tinh thần, cãi lại nói:

- Trẫm chỉ thi hành tân chính. . .

- Tân chính chó má, hoàng đế không ra hoàng đế, triều đình không ra triều đình, chướng khí mù mịt, Tiêu Duệ một tay che trời, đây chính là tân chính mà ngươi nói sao?

Lý Long Cơ gào rít từng bước từng bước ép sát, thần sắc vô cùng dữ tợn.

Lý Kỳ từng bước lùi về phía sau, trong lòng mặc dù vô cùng phẫn uất nhưng ngoài miệng không nói một câu.

Hắn muốn nói, Đại Đường này là Tiêu Duệ đoạt lấy từ trong tay ông, quan hệ gì với tôi? Nhưng đối mặt với sự ép bức của Lý Long Cơ hắn không dám nói ra một lời.

Lý Kỳ lùi lại đến cây cột trong cung, lưng dựa vào cột, sắc mặt trắng bệch, trong lòng hỗn loạn. Lúc này, ngoại trừ một chút sợ hãi đối với Lý Long Cơ ra thì trong lòng hắn còn lại chỉ là sự bi ai thật sâu đậm.

Hắn âm thầm quay đầu đi, trong lòng buồn bã: Tỷ phụ nói không sai, ta quả thực không thích hợp làm hoàng đế, ta. . .

Nhìn thấy Lý Kỳ từng bước thối lui, lửa giận trong lòng Lý Long Cơ dường như giảm bớt không ít. Lão thở dài, trầm giọng nói:

- Kỳ nhi, ngươi thủy chung vẫn là cốt nhục của trẫm, Hanh nhi, ngươi cũng là nhi tử của trẫm. . . Giang sơn Đại Đường nguy cơ sớm tối, phụ tử chúng ta phải đồng tâm hiệp lực. . .

Lý Kỳ thở dài.

Lý Hanh thần sắc phức tạp ngẩng đầu lên, buồn bã nói:

- Ý của phụ hoàng là. . .

Lý Long Cơ ngửa mặt lên trời cười dài:

- Thiên hạ này đều do Tiêu Duệ nắm giữ, trăm rớt cuộc vẫn là trăm, trăm hoàng đế Đại Đường, hừ, trăm tự nhiên có lực lượng của trăm.

Lý Long Cơ đột nhiên giận dữ hét lên một tiếng:

- Ảnh Tử!

Vừa dứt lời, một thân ảnh gầy yếu mang vải đen che mặt vô thanh vô tức, giống như u linh xuất hiện ở cửa điện, một đôi mắt lạnh lùng dò xét ba cha con Lý Long Cơ.

Lý Kỳ trong lòng chấn động, định mở miệng nói gì đó nhưng đã thấy hắc y nhân kia biến mất.

Lý Hanh run giọng nói:

- Phụ hoàng, đây là. . .

Lý Long Cơ ngửa đầu cười lạnh:

- Trăm sẽ không tiếc hết thảy bằng mọi giá phải giết chết Tiêu Duệ. Lý Kỳ, Lý Hanh, trăm cần sự phối hợp của các ngươi! Lý Kỳ, trăm đáp ứng ngươi, chỉ cần tru sát Tiêu Duệ, ngươi vẫn là hoàng đế Đại Đường, trăm quyết không nuốt lời!

.....

Đỉnh núi Chung Nam. Gió núi gào thét, lạnh như đao.

Tiêu Duệ đứng đó thật lâu, nhìn chăm chăm vào bóng người ngồi sau cửa một tòa am nhỏ, thần sắc vô cùng kích động. Hắn vô luận thế nào cũng không ngờ được, Ngọc Chân thật sự còn sống! Đây là nữ nhân làm hắn đau lòng và không thể nào quên được. . .

.....

.....

Ngọc Chân vui đùa vào lòng Tiêu Duệ, hai người ôm chặt lấy nhau, trong khoảng khắc này, gió lạnh gào rít không hư không, cũng không ngăn được sóng triều kích động trong lòng hai người. Dưới ánh mắt phức tạp của Dương Lan, Ngọc Chân khẽ nhắm hai mắt, hàng lông mi dài run rẩy làm say đắm lòng người, nỉ non:

- Từ nay về sau không có Ngọc Chân, chỉ có. . .

- Tiểu oan gia, ngươi chuẩn bị an trí ta như thế nào đây. . .

Tiêu Duệ run rẩy vuốt ve bả vai trơn bóng và mái tóc mềm mại đen tuyền của Ngọc Chân, giọng nói vang vọng theo gió núi:

- Nàng yên tâm, nơi nào có ta ở đó nhất định có nàng!

.....

.....

- Dương Lan, ta cảm ơn nàng.

Tiêu Duệ chậm rãi nói:

- Ta hiểu lắm nàng rồi.

Dương Lan ngượng ngùng cười:

- Quận vương sao lại nói như vậy, đây là chuyện nô gia nên làm mà. . . Phụ thân ta trước khi đi để ta chuyển cáo với Quận vương, người đã nản lòng thoái chí, sau khi âm thầm cứu Ngọc Chân điện hạ, người vĩnh viễn ẩn cư nơi thâm sơn không xuất thế nữa. . .

Tiêu Duệ thở dài:

- Như thế cũng tốt. . . Dương Lan, ngày mai, nàng bảo vệ Ngọc Chân đi trước Tây Vực, đi đến nơi đó dựa vào Vương A Đại, đây là thư của ta, kính nhờ nàng!

Dương Lan gật đầu:

- Xin Quận Vương yên tâm, nô gia dù mất mạng cũng phải chu toàn bảo vệ Ngọc Chân điện hạ. . . Chỉ là . . .

Dương Lan muốn nói lại thôi.

Tiêu Duệ thần sắc bình tĩnh lại, đi tới nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trắng mịn của Dương Lan, nhẹ nhàng nói:

- Có lời gì nàng cứ nói với ta, tin tưởng ta, không bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại.. .

Dương Lan trong lòng ấm áp, đây là lần đầu tiên người đàn ông trước mắt này dịu dàng với mình. Nước mắt rưng rưng, nàng ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực ấm áp của Tiêu Duệ, nằm trong lồng ngực Tiêu Duệ thủ thủ:

- Nô gia vẫn muốn ở bên cạnh bảo vệ quận vương. . . Thái thượng hoàng. . . Ảnh Tử. . .

Tiêu Duệ ngẩn người:

- Làm sao nàng biết Ảnh Tử? Chẳng lẽ. . .

Dương Lan buồn bã thở dài:

- Quận vương, kỳ thật Ảnh Tử là lực lượng sát thủ mà phụ thân ta thay thế thái thượng hoàng âm thầm bồi dưỡng mấy chục năm, bọn họ. . .

Nụ cười trên miệng Tiêu Duệ đột nhiên cứng đờ, cười lạnh nói:

- Nàng nói là, thái thượng hoàng muốn hạ độc thủ với ta?

Suy nghĩ một lát, Tiêu Duệ đột nhiên mỉm cười nói:

- Ta thật muốn nhìn xem, Ảnh Tử này. . .

Dương Lan có chút lo lắng thở dài nói:

- Quận vương, người nên cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. . . Ảnh tử tổng cộng có 12 người. . .

Tiêu Duệ nhíu mày:

- Lan nhi, chẳng lẽ Ảnh Tử. . .

Dương Lăng không ngờ có quan hệ với Lý Long Cơ, không thể không khiến cho người ta kinh ngạc. Chẳng qua tin tức này truyền đến tai Tiêu Duệ đã không còn khiến cho lòng hấn dao động nữa. Vô luận là Dương Lăng là người 'phức tạp' như thế nào đi nữa, vô luận hấn tiếp cận Lý Long Cơ vì mục đích gì, bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

Mà rất hiển nhiên Dương Lan là con gái của Dương Lăng, mặc dù trực tiếp hoặc là gián tiếp tham dự vào một số hành động bí mật nhằm đảo điên triều đình Đại Đường của Dương Lăng, nàng cũng có hiểu biết nhất định đối với một số bí ẩn bên trong. Về phần tổ chức bí mật Ảnh Tử của hoàng đế thì nàng không phải là thành viên của tổ chức này, kỳ thật trong lòng Tiêu Duệ sớm đã có tính toán.

Dù sao hấn và Ảnh Tử đã từng giao thủ vài lần, hay nói cách khác, thủ hạ của hoàng đế có Ảnh Tử, tổ chức tình báo Tửu Đồ thủ hạ của Tiêu Duệ cũng không phải là đám ăn không ngồi rồi.

Ở lại vài ngày với Dương Lan và Ngọc Chân trong am nhỏ trên đỉnh Chung Nam sơn, Tiêu Duệ nhìn theo chiếc xe ngựa chở Dương Lan và Ngọc Chân cuốn bụi đi xa, lúc này mới đi xuống chân núi Chung Nam sơn, quay trở lại Trầg An.

Trở lại Trườg An đã là hoàng hôn, lúc mặt trời khuất bóng, nhưng vừa mới tiến vào cửa thành, sắc trời đột nhiên trở u ám, không bao lâu sau thì đổ mưa tí tách. Mưa thu gió thu khiến lòng người buồn bã, Tiêu Duệ ngồi trên ngựa chậm rãi ngắg đầu nhìn bầu trời thần sắc tràn ngập vẻ lo lắng, âm thầm thở dài một tiếng.

Trời mưa dần lớn hơn, trên con đường dẫn vào kinh thành người đi đường cũng dần trở nên thưa thớt.

Tiêu Duệ phóng ngựa ra roi rồg cuộc chạy về Tiêu gia trong cơn mưa to gió lớn.

Đứng ở cửa phòng khách nhà mình, nhìn làn mưa càng lúc càng nặng hạt, Tiêu Duệ đột nhiên quay đầu lại nhìn tứ nữ Lý Nghi, thấp giọng nói:

- Nghi nhi, thế cục Trườg An mấy ngày nay thế nào?

Lý Nghi buồn bã thở dài:

- Không có gì, vẫn như trước thôi.

Nàng đương nhiên hiểu Tiêu Duệ hỏi ‘cục thế Trườg An’ là chỉ tình huống trong cung, cũng chính là động tĩnh của thái thượng hoàng và hoàng thượng. Mấy ngày này Lý Nghi cũng vào cung vài lần, nhưng Lý Long Cơ cự tuyệt gặp mặt nàng, mà quay sang gặp hoàng thượng thì Lý Kỳ vì quốc sự bận rộn mà từ chối.

Nhìn thấy vết rách giữa hoàng thất Đại Đường và Tiêu gia càng lúc càng rộng, càng lúc càng sâu, Lý Nghi không biết trong lòng mình có vị gì nữa.

Chương Cừ Liên Nhi uyển chuyển đi tới, dịu dàng cởi áo choàng cho Tiêu Duệ, nhỏ giọng nói:

- Tử Trườg, sản nghiệp của Tiêu gia thiệp đã dần dần bắt đầu. . .

Tiêu Duệ gật đầu:

- Ta hiểu rồi, Liên nhi, chuyển một khoản tiền cho Trương Vô Dương đi, quốc khố trống rỗng, việc nghiên cứu quân cơ binh khí, hỏa khí đều cần tiền.

- Muốn bao nhiêu?

Chương Cừ Liên Nhi có chút khó hiểu:

- Việc của triều đình lẽ ra phải lấy từ quốc khố ra chứ, sao lại để Tiêu gia chúng ta. . .

Tiêu Duệ thở dài:

- Tạm thời cần 5000 quan. . .

Chương Cừ Liên Nhi thở dài:

- Ừ, thiệp biết rồi.

Chương Cừ Liên Nhi xoay người rời đi, dưới sự hầu hạ của thị nữ đi về ‘văn phòng’ thuộc về riêng mình. Mà Lý Đằg Không lại hung hăng dậm chân, buồn bực nói:

- Tiêu lang, Tiêu gia chúng ta làm cho Đại Đường không ít chuyện, mặc kệ là hoàng thượng hay là chúng thần triều đình, chẳng những không lĩnh tình mà ngược lại còn. . .

- Tiền tài là vật ngoại thân, Không nhi, nàng không cần lo lắng.

Tiêu Duệ quay sang nhìn Lý Đằg Không mỉm cười, thuận tay vỗ vỗ bả vai của nàng:

- Ta làm việc từ trước đến nay chỉ cầu không thẹn với lương tâm, là thị là phi hết thấy ân oán tương lai tự có định luận. Đứg rồi, Không nhi, tổ chức từ thiện mà nhà chúng ta quản lý đã dần đi vào khuôn khổ, ta thấy như vậy đi, nàng cũng không cần phải đích thân đi làm nữa, dần dần để cho người khác quản lý đi, đến thời điểm thích hợp ta sẽ để triều đình tới tiếp quản.

- Hay cho một câu chỉ cầu không thẹn với lương tâm.

Một giọng nói vô cùng thanh lệ truyền đến, một người mặc chiếc áo tơ màu đen thật dày, đội mưa đi qua hành lang gấp khúc, chậm rãi đi về phía đám người Tiêu Duệ.

. . .

. . .

Lý Nghi chưa nữ không biết kẻ tới là người phương nào, sao lại đi vào Tiêu gia, mà nhìn Tiêu Duệ sắc mặt bình tĩnh, chỉ đành phải nghe theo lời hắn lui xuống.

Tiêu Duệ phía trước, hắc y phía sau, hai người một trước một sau tiến vào thư phòng của Tiêu Duệ, cách một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Tiêu Duệ chậm rãi ngồi xuống, thoải mái nói:

- Mời ngồi!

Đằng sau khăn che mặt của hắc y nhân phát ra tiếng cười khê:

- Không mời mà tới, chẳng lẽ quận vương không trách tội ta sao?

Tiêu Duệ khê nhếch mép:

- Ta trách tội, Ảnh Tử cô nương liền không đến sao? Chỉ với thủ vệ của Tiêu gia có thể ngăn cản được Ảnh Tử, xuất nhập như quỷ thần sao?

Ảnh tử đột nhiên chấn động, khăn che mặt khê run, thật lâu sau mới chần chờ nói:

- Ngài. . .

- Chúng ta người ngay ăn nói thật

Tiêu Duệ nhếch mép cầm lấy chén trà trên bàn uống một hơi cạn sạch, cảm khái nói:

- Ta quả thực đã rất mệt mỏi, ngươi trực tiếp nói đi, thái thượng hoàng muốn ra tay với ta phải không? Hoặc là nói, đó là mục đích chuyến đi lần này của ngươi?

Ảnh Tử nhìn chằm chằm vào Tiêu Duệ, phía sau khăn che mặt thần sắc vô cùng phức tạp, đột nhiên trầm giọng nói:

- Ngài đã sớm biết như vậy sao còn dám ở một mình trong phòng với ta, chẳng lẽ ngài không sợ ta ám sát ngài?

- Nếu ngươi thật sự muốn giết ta thì có rất nhiều cơ hội, cần gì phải công khai hiện thân chứ? Mà ngươi đã hiện thân ở trước mặt mọi người chỉ có thể nói ngươi hoặc có sát ý nhưng không có sát khí.

Tiêu Duệ chậm rãi xoay lưng lại với Ảnh Tử:

- Nói ra ý đồ của mình đi.

Ảnh Tử chậm rãi đứng dậy, giọng nói gần như không thể nghe được:

- Tiêu Duệ, thu tay lại đi, ngươi lui một bước đại khái có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời, cần gì phải bêu danh thiên cổ chứ?

- Bêu danh thiên cổ?

Tiêu Duệ cười lạnh:

- Những chuyện Tiêu mỗ đang làm, trên không thẹn với trời, dưới không thẹn với dân, tất cả đều là vì sự phồn thịnh của Đại Đường, căn bản là không có ý định cướp đoạt giang sơn Đại Đường, thi hành tân chính. . . Tương lai, là thị là phi tự có công luận!

- Còn nữa, ta lùi thái thượng hoàng sẽ lùi sao? Một khi trong tay ta không có quyền lực, vậy chẳng những tân chính bỏ dở giữa chừng mà thái thượng hoàng tất phải chém giết ta đến thống khoái!

Ảnh Tử thở dài:

- Ta biết ngài không có lòng riêng, nhưng tất cả mọi việc ngài đang làm. . . Tiêu Duệ, nghe ta khuyên một câu, lưu cho hoàng thất Đại Đường một đường cũng chính là lưu cho Tiêu gia các người một đường. Người khác có thể không biết nhưng trong lòng ra rõ ràng, ngài sớm đã chuẩn bị xong đường lui. . . Nếu đã như vậy sao không sớm thu tay lại, chẳng lẽ muốn phá vỡ quy tắc thần không ra thần, quân không phải quân sao?

Tiêu Duệ đột nhiên đứng thẳng dậy nhìn thân ảnh gầy yếu của Ảnh Tử, mỉm cười nói:

- Lùi không thể lùi, người bảo ta lùi đi đâu? Ta không làm hoàng đế, buông bỏ hoàng vị đã là. . . Nếu ta muốn cướp đoạt giang sơn của hoàng thất Lý Đường, thái thượng hoàng còn có thể an gối nơi hậu cung đến hôm nay, mưu tính làm thế nào trừ khử ta sao? Ha ha, có một vài sự tình người không hiểu, có vài sự tình người phải hiểu rõ ràng: Chính vì nước vì dân, Giai có lợi vô hại, hoàng quyền độc tài di hại ngàn năm, ngay cả không có Tiêu Duệ, tương lai cũng sẽ có người khác thay đổi triều đại, Lý Đường sao có thể ngoại lệ? Mà chỉ cần mở rộng thi hành tân chính, Đại Đường ngày phồn thịnh không xa, mà thay đổi chính quyền những chuyện như thay đổi triều đại, họa loạn chiến tranh cũng sẽ bởi vậy mà bị tiêu trừ. . . Tên đã bắn đi không thể thu lại, ta đã không thể quay đầu, Đại Đường cũng thế!

- Mời chuyển cáo với thái thượng hoàng vài câu, Tiêu Duệ sinh thời tuyệt sẽ không chủ động ra tay với hoàng thất, chỉ cần thái thượng hoàng nguyện ý thì hoàng thất Đại Đường sẽ vẫn là hoàng thất Đại Đường.. . Nhưng Tiêu Duệ tuyệt không bó tay chịu chết, nếu thái thượng hoàng muốn ra tay với Tiêu gia, vì tự bảo, vì thế tử và con cái của ta, vậy đừng trách ta không để ý đến tình cảm cha vợ - Con rể!

Giọng nói âm trầm của Tiêu Duệ truyền vào trong tai Ảnh Tử, Ảnh Tử hít sâu một hơi:

- Tiêu Duệ, người đang uy hiếp ta sao?

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Tiêu mỗ không có ý uy hiếp bất kỳ kẻ nào, bao gồm cả người trong đó.

Tiêu Duệ tiến lên một bước nhỏ, ánh mắt đùa cợt lướt qua khăn che mặt:

- Bỏ khăn che mặt của người xuống đi, ta đã biết người là ai, cần gì phải tiếp tục che giấu ở trước mặt ta nữa?

Tiêu Duệ nói xong đưa tay ra, trong lòng bàn tay, một miếng ngọc bội dây đeo đỏ đã hiện ra trước mắt. Ảnh Tử toàn thân run rẩy, im lặng rất lâu, đột nhiên đưa tay lên tháo khăn che mặt, thần sắc đỏ bừng:

- Người biết từ lúc nào?. . .

- Rất lâu rồi. . .

Tiêu Duệ nhìn khuôn mặt thanh tú trẻ tuổi này, cất tiếng cười lớn:

- Hiện tại người không giết ta, tương lai sẽ không còn cơ hội giết ta nữa. . .

- Ta có điểm mấu chốt của ta, không nên ép bức ta.

Ảnh tử biến sắc, xoay người nhẹ nhàng rời đi.

. . .

. . .

Ngày lại từng ngày trôi qua, bình yên không có chuyện gì xảy ra, cũng không có bất kỳ kịch tính nào. Dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của đám người Chương Cừu Kiên Quỳnh và Bùi Khoan, Đại Đường tân chính do Tiêu Duệ dẫn đầu đã dần dần đi vào chiều sâu, cơ cấu chính phủ ở triều đình và địa phương về cơ bản đã xây dựng xong, chính vụ viện và giám sát viện cũng đã được thành lập và hoạt động đi vào quỹ đạo.

Các hạng mục tân chính theo chính sách từ chính vụ viện lần lượt ra đời, mau chóng trải qua biểu quyết của toàn thể giám sát viện mà thi hành khắp cả nước. Có điều nằm ngoài dự đoán của Tiêu Duệ, không

chỉ hậu cung trở nên im lặng mà ngay cả các loại trở ngại trong khi thi hành tân chính cũng không hề xuất hiện.

Đề cao địa vị của thương nhân và việc buôn bán, ví dụ như xúc tiến lệnh cưỡng chế đối với tiêu phí phát sinh của giới quyền quý, lại đoạt lấy một bộ phận từ trong tay quyền quý sung nhập vào tài sản quốc gia, sau đó lại thông qua các cơ quan chức năng trong chính vụ viện phân phối cho nông dân, đều được chấp hành vô cùng thuận lợi không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Đại Đường trải qua mùa đông đầu tiên của chế độ tân chính cứ như vậy bình yên qua đi, tết Nguyên Tiêu lại tới. Thành Trường An so với trước đây càng thêm phồn hoa và náo nhiệt, đám thương nhân được những chính sách tích cực cổ động và dân chúng có được ruộng đất của chính mình mà sung sướng hạnh phúc, trong thành ngoài thành không khí tươi vui như ngày hội.

- Thái thượng hoàng có chỉ, mời gia đình Tĩnh An quận vương vào cung ẩm yến!

Giọng lạnh lạnh của tiểu thái giám Mạnh Quang quanh quẩn trong Tiêu gia, Tiêu Duệ chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vút không mây, khoe miệng hiện ra nụ cười tựa như có tựa như không.

- Cái phải đến, rốt cuộc cũng đến rồi.

Tiêu Duệ lẩm bẩm tự nói, quay đầu nhìn tứ nữ Lý Nhi trang phục lộng lẫy:

- Các nàng chuẩn bị xong chưa?

- Tử Trường, thiếp có cảm giác không đúng, thái thượng hoàng sao lại muốn chúng ta vào cung ẩm yến? Nghi nhi tỷ tỷ và thiếp thì không sao, Liên nhi tỷ tỷ và Ngọc Hoàn tỷ tỷ, tại sao. . .

Lý Đăng Không bĩu môi, có chút lo lắng nói.

298. Chương 283: Lý Long Cơ Và Dương Ngọc Hoàn Gặp Mặt

- Không nghi, không sao cả, nếu thái thượng hoàng đã mời chúng ta sao có thể từ chối được? Ngọc Hoàn à, nàng còn chưa bái kiến thái thượng hoàng nữa, hôm nay ta mang nàng vào cung nhìn xem. . .

Khuôn mặt kiều mỹ của Dương Ngọc Hoàn hơi ửng đỏ, không nói gì. Kỳ thật mấy năm nay trong lòng nàng nhiều ít có chút buồn bực, nàng không hiểu Tiêu lang của mình vì sao ở mỗi thời mỗi khắc luôn duy trì cảnh giác cao với hoàng đế, luôn luôn ẩn dấu nàng, từ trước đến nay chưa bao giờ để cho nàng có cơ hội nhìn thấy thái thượng hoàng.

Nên biết rằng, Lý Long Cơ và Võ Huệ Phi không ít lần tới Tiêu gia.

Trên mặt Tiêu Duệ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn dung nhan tuyệt mỹ khuynh thành khuynh quốc của Dương Ngọc Hoàn, trong lòng càng thêm bình tĩnh. Là lúc này, cũng nên để lão già nhìn thấy Ngọc Hoàn.

... Hán hoàng trọng sắc tứ khuynh quốc, ngự vũ đã niên cầu bất đắc.

Dương gia hữu nữ sơ trưởng thành, dưỡng tại thâm khuê nhân vị thức.

Thiên sinh lệ chất nan tự khí, nhất triều tuyển quân vương trắc.

Hồi mâu nhất tiểu sanh, lục cung phần đại vô nhân sắc. (mời các bạn xem lại chương 5)

...

Tiêu Duệ đột nhiên thấp giọng ngâm, thanh âm rất nhỏ cũng chỉ có Dương Ngọc Hoàn mới có thể nghe được. Dương Ngọc Hoàn sắc mặt đỏ bừng, đột nhiên nhớ lại ở bên ngoài tửu quán tại Lạc Dương năm đó, tình cảnh nàng và Tiêu Duệ lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng kích động, ừm một tiếng lao vào vòng tay Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ ôm chặt lấy Dương Ngọc Hoàn, thở dài một hơi:

- Ngọc Hoàn, khổ cho nàng rồi.

Bản thân nhiều năm khấn nguyện, cẩn thận mọi đường, lo sợ lịch sử tái diễn, kiên quyết ngăn chặn mọi cơ hội để Lý Long Cơ và Dương Ngọc Hoàn ‘gặp mặt’. Mà trên thực tế mấy năm nay, dưới sự an bài của Tiêu Duệ, Dương Ngọc Hoàn làm việc vô cùng kín đáo khiêm tốn, so với Lý Nghi, Lý Đăng Không và Chương Cửu Liên Nhi thì nàng rất ít công khai lộ diện. Thậm chí rất nhiều quý tộc ở Trường An gần như đã quên đi, ở Tiêu gia còn có một phu nhân họ Dương dung mạo tuyệt luân.

Sắc đẹp của Dương Ngọc Hoàn và Dương Lan mỗi người mỗi vẻ song nàng thắng ở khí chất quyền rũ và phong vận thành thực, so với Dương Ngọc Hoàn thì Dương Lan còn quá gầy và đơn thuần. Tại thời Đại Đường lấy đầy đặn làm tiêu chuẩn cái đẹp này, nếu Dương Ngọc Hoàn đi trên đường tuyết đối sẽ hấp dẫn nhiều người chú ý hơn so với Dương Lan.

Mà Lý Nghi tam nữ mặc dù đều là mỹ nữ xuất chúng song so với Dương Ngọc Hoàn và Dương Lan thì tam nữ còn kém hơn một chút. Chỉ là trong số ba nữ nhân này Lý Nghi đoan trang dịu dàng, khí chất cao quý; Lý Đăng Không hồn nhiên dám làm dám chịu mà Chương Cửu Liên Nhi tài nữ là thiên tài quản lý việc buôn bán, những tính cách này đủ để bù đắp cho sự khuyết thiếu về dung nhan của các nàng.

Rốt cuộc đã không cần phải lo lắng sợ hãi điều gì nữa. Tiêu Duệ nhin không được cười lên ha hả, phát tay:

- Người đâu, chuẩn bị xe ngựa vào cung!

.....

Bắc phong hô khiêu tây lương lộ,

Mang mang qua bích phẩm hoàng trần.

(Dịch nghĩa:

Đường Tây Lương gió bắc thét gào

Sa mạc mênh mông bụi vàng khắp nơi)

Đám người Dương Lan bảo vệ Ngọc Chân vừa mới chạy đến Ngọc Môn Quan, trên trời bỗng nhiên đổ tuyết lớn. Mấy năm nay rất khó nhìn thấy trận tuyết nào rơi liên tiếp vài ngày, cho nên con đường phía trước và sau quan đều bị tuyết bao phủ dày đặc.

Mặc dù mặt trời lên cao nhưng vẫn còn những bông tuyết rơi xuống. Ngọc Chân mặc áo khoác lông cừu thật dày, cùng với Dương Lan cũng bao bọc trong lớp áo ấm dày cộm, sóng vai đứng trong tuyết, mắt nhìn theo con đường phía đông.

- Điện hạ, Hà Tây khó rơi tuyết, tuyết lại rơi trước tết Nguyên Tiêu lại càng khó gặp.

Bông tuyết bay bay, Dương Lan lúc này mới chân chính thả lỏng tâm tình, khôi phục lại vài phần tinh nghịch của cô gái tuổi thanh xuân, đưa tay bắt lấy bông tuyết trong suốt, hi ha cười nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Chân đã đỏ bừng rất buốt vì gió tây bắc. Nàng dịu dàng nhìn Dương Lan lại nhìn về phía Trường An trong lòng muôn vàn cảm xúc đau khổ biệt ly bắt đầu nổi sóng.

Hương sơn sơ hàn lâm ẩn diễm, cổ thành sương nhiễm.

Quan húc nhật đông thăng, hoa quang nghệ hiển.

Mạn thiên tân phân, uy tuyết diên.

Phi hoa lạc xử, kính tùng chi trầm, tương khóa thanh ti dữ quân miên.

Niệm tích sâu, kim tích cổ kim tích, minh tích hà an?

Hựu thị nhất niên hảo đông, khước bi tư thường khiếp lộ phiên phiên.

Úc hoa hạ thiếu niên, phong xuy tả kiên.

Túy tửu hồng chúc, mật ngữ ngôn liên.

Phán tử chi mâu, khiến chi tử nhu, du du tảo xuân nhật dực hoàn.

Việt minh niên, chích hữu tùng y nhiên, phục tuyết tầm nan.

(Xin nhờ các bạn hữu có lòng dịch giúp bài thơ này!)

. . .

Ngọc Chân buồn bã ngâm, Dương Lan vỗ tay cười nói:

- Điện hạ quả nhiên là tài hoa hơn người, Lan nhi thấy, bài thơ này của người so với quận vương, đại tài tử danh chấn thiên hạ, cũng không hề thua kém.

Ngọc Chân thu tay vào trong tay áo, buồn bã thở dài:

- Lan nhi, đừng điện hạ này điện hạ nọ nữa, hiện giờ ta chẳng qua chỉ là một kẻ bị người vứt bỏ, đến Tây Vực ăn nhờ ở đậu, không biết có được người ta chào đón hay không.

- Điện hạ sao lại nói như vậy, Quận vương đã nói, điện hạ và. . .

Dương Lan đột nhiên hiện ra nụ cười狡 hoạt, ghé sát tai Ngọc Chân thì thầm vài câu.

Thân người Ngọc Chân khẽ run rẩy, hai gò má ửng hồng, trong lòng giống như lửa đốt đứng ở đó mặc cho gió thổi tuyết rơi, ngây ngốc đứng đó.

Hạnh phúc không đến quá sớm, cũng không đến quá muộn, mà đến quá đột ngột.

. . .

Mặt trời trên cao, lười nhác tỏa ánh sáng ấm áp xuống mặt đất.

Đại Đường thâm cung nguy nga sừng sững, được dát một lớp bạc óng ánh. Người trên đường như nêm, xe ngựa của Tiêu gia chậm rãi tiến về phía trước, người đi đường không những không né tránh mà ngược lại còn cười nói nghiêng người nhìn vào xe ngựa.

Tiêu Duệ tay nắm trọng quyền nhưng hấn không giống với đám quyền quý Đại Đường, khi ra ngoài khua chiêng gióng trống ồn ào, mặc dù xuất phát từ sự lo lắng về mặt an toàn cũng dẫn theo không ít hộ vệ, nhưng chỉ đám hộ vệ chỉ yên lặng bảo vệ trước và sau xe ngựa, cũng không có hành động quấy nhiễu người dân.

Gặp phải dòng người cản trở, hấn còn dừng xe lại chờ đợi, thậm chí còn trực tiếp nhảy xuống xe tùy ý tán gẫu với dân chúng ở bên cạnh mấy câu việc nhà. Thời gian lâu dài, dân chúng Trường An đã quen với hành động này của Tiêu Duệ.

- Quận vương. . .

- Tiêu quận vương. . .

Người hai bên đường tuyền ra tiếng bàn tán xì xào, Tiêu Duệ từ trong xe ngựa nhô đầu ra mỉm cười vẫy tay chào những người bán hàng bên đường, xem như là một cách chào hỏi.

Một đường đi rồi ngừng, ngừng rồi lại đi tiếp, mất nửa canh giờ mới vào đến hoàng thành, đi đến bên ngoài hoàng cung. Cánh cửa cung đỏ đậm chậm rãi mở ra, Lý Tự Nghiệp dẫn theo hơn một trăm danh Thiết Vệ quân từ An Tây xung làm Vũ Lâm quân, sớm đã xếp thành hàng chờ ở cửa.

- Quận vương. . .

Lý Tự Nghiệp một thân giáp trụ, uy phong凛 liệt, ôm quyền nói:

- Mặt tướng giáp trụ trên người không thể toàn lễ, mong quận vương thứ tội!

Tiêu Duệ mỉm cười khoát tay nói:

- Tự Nghiệp, không cần phải nhiều lễ như vậy. . .

Tự Nghiệp bỗng nhiên bước nhanh tới gần xe ngựa, ghé tai Tiêu Duệ lo lắng nói nhỏ:

- Lần này xin để các huynh đệ vào cung bảo vệ quận vương, mặt tướng lo lắng. . .

Tiêu Duệ nhích mép:

- Không cần phải vậy. Chẳng qua, Tự Nghiệp, người dẫn quân tùy thời đợi lệnh, nếu như bốn vương thật sự bị thái thượng hoàng lưu lại trong cung, vậy phiền toái các huynh đệ tiến cung đón ta ra. . . A a, không cần khẩn trương quá, bốn vương chỉ mang theo Nghi nhi bọn họ tiến cung cùng thái thượng hoàng, hoàng thượng ăn một bữa cơm mà thôi, đâu cần hưng sư động chúng như vậy.

Trong mắt Lý Tự Nghiệp chợt lóe lên một tia dữ tợn, không nói gì nữa, chỉ im lặng lùi sang một bên, lại ôm quyền cao giọng nói:

- Mạt tướng tuân lệnh, thủ vệ hoàng thành, bảo vệ thái thượng hoàng, hoàng thượng và quận vương chính là chức trách của mạt tướng, tuyệt không dám chậm trễ!

Tiêu Duệ thản nhiên cười, buông rèm xe xuống.

Trong xe rộng rãi thoải mái, bốn người Lý Nghi thần sắc khác nhau. Dương Ngọc Hoàn và Chương Cừ Liên Nhi bởi vì là lần đầu tiên vào cung, nhiều ít có chút tò mò, đang tụ tập ở đằng sau một cái cửa xe khác, nhìn qua rèm che đánh giá phong cảnh hoàng cung, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng trầm trồ tán thưởng; mà Lý Đăng Không đi vào hoàng cung giống như nhà mình, tự nhiên là không có bao nhiêu hứng thú.

Lý Nghi lại có chút lo lắng nhìn Tiêu Duệ, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói nhưng một câu cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Thông minh như Lý Nghi, đối với vị công chúa sinh sống trong cung từ nhỏ như nàng mà nói, nàng đã mơ hồ dự cảm được sắp xảy ra chuyện gì đó. Nhưng nàng lại không thể nói, cũng không có cách nào để nói. Nàng cũng không thể nói với trượng phu của mình rằng, người nhà mình sắp giết chàng, chàng đừng vào cung nữa.

Nghiêm khắc mà nói, nàng thật sự lo lắng không phải là an toàn của Tiêu Duệ và những người này, mà là lo lắng thay cho đám người Lý Long Cơ và Lý Kỳ. Lấy sự hiểu biết của nàng về Tiêu Duệ, hẳn tuyệt sẽ không, 'biết trên núi có hổ còn đi vào trong núi', ngu xuẩn đưa mình vào hiểm cảnh, nhất là vào loại cục diện căng thẳng giương cung bạt kiếm như hiện nay.

Nhìn thần sắc bình tĩnh của hắn, tất nhiên đã sớm có sự chuẩn bị.

Mới vừa rồi, nội dung 'sâu xa' của đoạn đối thoại ngắn giữa Tiêu Duệ và Lý Tự Nghiệp rơi vào tai Lý Nghi, làm cho tâm tình của nàng càng thêm phức tạp.

- Tử Trường. . .

Lý Nghi do dự thật lâu, vẫn nhìn không được khẽ gọi một tiếng.

Tiêu Duệ cười dài, thần sắc tươi sáng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Lý Nghi, dịu dàng nói:

- Nghi nhi, nàng yên tâm đi. . . Tất cả rồi sẽ trở nên tốt đẹp.

Lý Nghi thở dài, nhẹ nhàng rút bàn tay mình về, trong mắt lộ ra muôn vàn loại cảm xúc rối rắm:

- Tử Trường, đáp ứng ta, đừng để ta không còn mặt mũi gặp người trong thiên hạ. . . Nếu như thật sự là như vậy, Nghi nhi chỉ có thể. . .

Lý Nghi nước mắt muốn khóc.

Lý Đăng Không hiểu được tâm trạng lúc này của Lý Nghi, cũng buồn bã ôm lấy bả vai nàng, nhìn không được mở miệng trấn an nói:

- Nghi nhi tỷ tỷ, tỷ không nên như vậy. . .

Tiêu Duệ thở dài:

- Nghi nhi, ta cũng không muốn như vậy, chuyện này sớm hay muộn cũng phải có một cái kết cục, nàng yên tâm đi, ta tự có chừng mực.

Nói xong, Tiêu Duệ không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Xe ngựa dừng lại.

Tiêu Duệ dẫn đầu bước xuống xe, sau đó Lý Nghi các nàng cũng lần lượt bước xuống. Cứ như vậy, dưới sự bảo vệ của mười mấy thị vệ, Tiêu Duệ mang theo bốn vị mỹ nữ tuyệt sắc dọc theo con đường nhỏ yên tĩnh trong cung, chậm rãi đi về phía cung thất của Lý Long Cơ.

Tiểu thái giám Mạnh Quang vội vàng chạy tới, hỗn hển hô lên:

- Quận vương, quận vương!

Tiêu Duệ dừng bước, chậm rãi quay người lại, lẳng lặng đứng đó.

Mạnh Quang cúi người hành lễ:

- Quận vương, hoàng thượng phái nô tài đến mời quận vương đến ngự thư phòng một lát.

Tiêu Duệ ồ một tiếng:

- Hoàng thượng không ở trong tấm cung của thái thượng hoàng sao?

Mạnh Quang kính cẩn cười:

- Quận vương, hoàng thượng đã vào cung thái thượng hoàng từ sớm, vừa mới trở về được một lát, đang ở trong ngự thư phòng. Hoàng thượng dặn nô tài ở chỗ này chờ đợi, người nói một khi nhìn thấy quận vương và công chúa cùng với các vị phu nhân tiến cung lập tức mời quận vương đến ngự thư phòng gặp mặt.

Tiêu Duệ thản nhiên cười, nụ cười châm chọc nơi khóe miệng càng thêm dày đặc. Hắn gật đầu, cao giọng nói:

- Nghi nhi, các nàng an tâm chờ, ta tới ngự thư phòng bái kiến hoàng thượng một lát sẽ quay lại. Mạnh Quang, dẫn đường đi.

Gió bắc gào thét cắt rát mặt người đi, Mạnh Quang đi trước dẫn đường, Tiêu Duệ khoác áo choàng dày đi phía sau, không lâu sau đã đi tới trước cửa ngự thư phòng. Mạnh Quang cúi người hành lễ thấp giọng nói:

- Quận vương, hoàng thượng đang chờ ở bên trong, nô tài xin cáo lui!

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Người đi đi.

Tiêu Duệ thoáng do dự, đẩy cửa mà vào. Cánh cửa dày nặng phát ra một tiếng dát, chén trà trong tay Lý Kỳ thoáng run rẩy, nước trà nóng trào ra ngoài rơi xuống mặt bàn. Hắn đang lấy lại bình tĩnh thì Tiêu Duệ đã xốc rèm lên đi đến trước mặt hắn.

Lý Kỳ ánh mắt phức tạp, chăm chú nhìn Tiêu Duệ đứng gần trong gang tấc.

Trường An yên lặng cúi người hành lễ:

- Thần Tiêu Duệ báo kiến hoàng thượng, không biết hoàng thượng triệu kiến vi thần . . .

- Quận vương tiến cung hẳn là đến dự ẩm yến của thái thượng hoàng . . .

Lý Kỳ nhẹ nhàng nói, đặt chén trà xuống bàn, sau đó rút cánh tay trắng nõn trở về.

Tiêu Duệ gật đầu:

- Không sai, thần nhận được lời truyền triệu của thái thượng hoàng, triệu thần và bốn vị thê tử của thần tiến cung dự tiệc. . . Thần không dám chậm trễ, lập tức cùng Nghi nhi các nàng tiến cung.

- Quận vương. . .

Lý Kỳ khẽ thở dài:

- Tỷ phu, có lẽ huynh nói rất đúng, đệ thật không nên làm vị hoàng đế hữu danh vô thực này. . . Nếu như không làm hoàng đế, chúng ta cũng sẽ không biến thành loại tình cảnh xấu hổ như ngày hôm nay. . .

Tiêu Duệ nhíu mày:

- Hoàng thượng sao lại nói như vậy? Thái thượng hoàng tuổi già sức yếu ngôi vị truyền cho thái tử. Hoàng thượng đăng cơ làm tân hoàng, đây là việc thiên kinh địa nghĩa. . .

Lý Kỳ liếc nhìn Tiêu Duệ một cái, không khỏi có chút tức giận buồn bực nói:

- Tỷ phu, chuyện đã đến nước này rồi huynh còn nghĩ một đằng nói một nẻo sao? Ngày hôm nay, nơi này không có người ngoài cũng chẳng có hoàng đế, người cứ xem đệ như là Thịnh Vương Lý Kỳ trước kia, đệ chỉ muốn hỏi huynh một câu thôi: Huynh thật sự không có lòng xứng để vương sao?

- Hoàng thượng, thần sớm đã nói rồi, thần tuyệt đối không có lòng soán vị, trước không có bây giờ không có và sau này sẽ càng không có.

Tiêu Duệ thần nhiên nói:

- Hoàng thượng xin hãy yên lòng, chỉ cần tân chính có hiệu quả, Tiêu Duệ nhất định sẽ cấp cho hoàng thượng một cái công đạo khiến người vừa lòng.

- Công đạo?

Lý Kỳ đột nhiên cười khổ:

- Tỷ phu, hiện tại đệ còn giống một vị hoàng đế sao? Việc của quốc gia có đám người Chương Cừu Kiếm Quỳnh của Quốc vụ viện làm, quân quyền có tỷ phu nắm giữ. Mà cái gọi là quyền giám sát kia cũng do đám học sĩ Bùi Khoan nắm lấy. Đệ là gì? Một hình nộm ngồi trên ngôi vị hoàng đế nhìn xem náo nhiệt hay là một con rối bày ra trước mặt dân chúng Đại Đường? Huynh nói thật cho đệ biết, đệ là gì?

- Đám triều thần bên ngoài không còn kính sợ đệ nữa, trong cung từ thái thượng hoàng trở xuống mắng chửi đệ là tội nhân của hoàng thất Lý Đường. . . Tỷ phu, huynh nói đi đệ phải làm sao đây?

Lý Kỳ đột nhiên đứng dậy, kích động lớn tiếng nói:

- Nếu như hoàng đế là như vậy, đệ còn để làm gì?! Tỷ phu, hoàng vị này đệ không muốn. Tặng cho huynh thế nào?

.....

.....

Không khí trong ngự thư phòng nhất thời trở nên nặng nề, yên lặng không một tiếng động, có thể nghe được tiếng hít thở dồn dập của Lý Kỳ.

Tiêu Duệ cảm thán thở dài:

- Không biết hoàng thượng suy nghĩ thế nào, như thế nào mới giống một vị hoàng đế?

Lý Kỳ nghe xong lời này, ngược lại sững sốt, hần do dự một hồi:

- Tự nhiên là giống phụ hoàng, giống hoàng đế các triều đại trước. . .

Tiêu Duệ bĩu môi:

- Quần lâm thiên hạ, cao cao tại thượng, tam cung lục viện, cầm y ngọc thực, sinh sát trong tay, muốn thế nào là được như thế ấy, noi theo tính tình của hoàng đế, trời là lão đại hoàng đế là lão nhị. . . Như vậy mới giống một hoàng đế? Xin hỏi hoàng thượng, trong lòng người suy nghĩ như vậy có phải hay không?

Lý Kỳ đỏ mặt:

- Hoàng quyền chí cao vô thượng, trong thiên hạ không gì không tuân phục, chẳng lẽ các triều đại có vị hoàng đế nào là không như vậy? Tại sao đến trẫm lại biến thành vị hoàng đế vô dụng như thế này chứ?

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Hoàng thượng, người hãy tự hỏi lòng mình, thiên hạ Đại Đường này, ngàn vạn dặm giang sơn thật sự là thuộc về Lý gia sao?

- Thiên hạ là của người trong thiên hạ mà không phải của hoàng thất Lý đường.

Tiêu Duệ ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Triều đại thay đổi là chuyện bình thường chỉ có quốc gia là tồn tại vĩnh cửu. Nếu hoàng thất Lý Đường có thể đoạt được thiên hạ từ trong tay Dương gia, sau này hoàng thượng có thể đảm bảo được sẽ không ai đoạt đi giang sơn từ trong tay hoàng thất Lý Đường?
- Thần hiện tại thi hành tân chính, một là vì trả lại quyền cho người trong thiên hạ, thiên hạ là của người thiên hạ tự nhiên do người trong thiên hạ cộng đồng quản lý. Hai là vì giữ cho hoàng thất trường tồn. Hoàng thượng có cần thận suy nghĩ đến, sau khi thi hành tân chính, hoàng thượng mặc dù mất đi quyền lớn nhưng hoàng thượng cũng đồng dạng thu hoạch được rất nhiều. Phóng ánh mắt ra xa, tương lai Đại Đường càng thêm phồn vinh, dân giàu nước mạnh, quốc phú binh cường. Sau khi nước giàu binh cường có thể mở rộng bờ cõi, một lần nữa mở ra sự nghiệp to lớn. . . Đến lúc đó hoàng thượng ngồi hưởng thanh danh minh quân thịnh thế, vĩnh viễn lưu truyền đến muôn đời.

Tiêu Duệ cũng kích động đứng dậy:

- Không chỉ hoàng thượng, từ con cháu sau này của hoàng thượng đều có thể ngồi hưởng vinh quang, hoàng tộc truyền đời trăm ngàn năm không bao giờ thay đổi. . . Hoàng thượng nghĩ mà xem, so với vinh quan muôn đời thì sự được mất trước mắt có tính là gì!? Trước đây thần đã từng kể với hoàng thượng, ở quốc gia man di phương tây xa xôi kia, phần lớn là thể chế quân chủ lập hiến, hoàng thượng là hoàng thượng, quốc gia là quốc gia, triều đình là triều đình, không thể vì một tên hôn quân mà mất nước, cũng sẽ không vì thần tử nghịch tặc mà loạn lạc. . .
- Hoàng thượng hà cớ gì phải luôn ưu tư trong lòng? Sao không mở rộng lòng mình, tâm tình thoải mái làm một vị hoàng đế Đại Đường anh minh cơ trí, tiêu diêu tự tại.

Xử lý việc nước chính là trách nhiệm của thần tử, chính vụ có giám sát viện giám sát đôn đốc cho nên không dám lơ là và không làm tròn trách nhiệm. Mà hoàng thượng, làm tốt chuyện của hoàng thượng là được rồi. . . Nếu như so sánh Đại Đường giống như một con thuyền lớn thì hoàng thượng chính là thuyền trưởng, mà thần dân trong thiên hạ chính là thủy thủ đoàn; chẳng lẽ hoàng thượng không muốn làm một vị thuyền trưởng định hướng cho con thuyền, mà ngược lại muốn đích thân đi làm tạp dịch mới được sao?

Tiêu Duệ nói đến câu cuối cùng, giọng điệu đã trở nên nặng nề mang hàm nghĩa sâu xa. Như nghe ra được sự chân thành trong lời nói của Tiêu Duệ, Lý Kỳ thở dài không nói gì nữa. Lời này của Tiêu Duệ, hẳn mặc dù nghe không hiểu nhưng muốn hẳn bởi vậy mà ‘khai sáng bầu trời mới’, quả thực là một việc không có khả năng.

Cảm giác mất đi đại quyền và cảm giác phần uất buồn bực, có lẽ chỉ có thời gian mới có thể làm dịu đi được.

Tiêu Duệ thở dài, quan niệm của mình vượt quá thời đại quá dài, Lý Kỳ đương nhiên là không thể tiếp thu được. Nhưng hẳn có thể làm, có thể nói cũng chỉ có như vậy mà thôi, có thể hiểu, có thể chấp nhận hay không thì đó lại là chuyện của Lý Kỳ.

....

.....

- Hoàng thượng, thời gian không còn sớm nữa, thần phải đến chỗ thái thượng hoàng dự tiệc. Nếu không còn phân phó gì khác nữa, thần xin cáo lui.

Tiêu Duệ cúi người nói.

Lý Kỳ im lặng không nói.

Tiêu Duệ xoay người chậm rãi rời đi. Lý Kỳ nhìn theo thân ảnh phiêu dật sắp biến mất trong tầm mắt mình, sắc mặt nhăn nhúm cúi đầu thì thào:

- Tỷ phu, đệ nghe lời huynh.

Tiêu Duệ đột nhiên quay đầu lại, nụ cười phi thường xán lạn:

- Hoàng thượng rốt cuộc đã quyết định. . .

- Tỷ phu, huynh không phải đến chỗ phụ hoàng nữa. . . Huynh hồi phủ trước đi. Việc trong cung, nơi thái thượng hoàng, đệ tự biết cách xử lý.

Lý Kỳ mệt mỏi khoát tay áo, thở dài một hơi.

- Những lời này của hoàng thượng, từ bước đầu tiên thần bước vào cung, chính là đợi nghe lời này.

Tiêu Duệ bước nhanh tới, nhẹ nhàng vỗ bả vai Lý Kỳ:

- Hoàng thượng, nếu thần đã dám đến thì không có gì phải sợ hãi cả. Cho dù là thái thượng hoàng!

Lý Kỳ sắc mặt biến đổi, đứng bật dậy:

- Tỷ phu. . .

- Hoàng thượng, thần rất cao hứng.

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Hoàng thượng rốt cuộc đã trưởng thành. Hoàng thượng phải hiểu rõ điều này: Thần thi hành tân chính, cho dù hoàng thượng không hiểu thậm chí trong lòng oán giận. Trong lòng hoàng thượng rõ ràng, thần có tình cảm sâu đậm đối với hoàng thượng. Lùi một bước mà nói, ngay cả thần soán vị làm đế, hoàng thượng cho dù không làm hoàng đế cũng có thể an hưởng phú quý một đời. . . Nhưng nếu để thái thượng hoàng phục hồi, chờ đợi hoàng thượng chỉ có một con đường: Tử vong!

- Trong mắt thái thượng hoàng, hoàng thượng chẳng qua chỉ là một quân cờ, lúc nào cũng đều có thể vứt bỏ, trước kia là vậy, hiện tại vẫn là như vậy. Không chỉ hoàng thượng, dù là Lý Hanh cũng chỉ như vậy mà thôi. Trong lòng thái thượng hoàng chỉ có quyền lực, vì quyền lực ông ta có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ. Xin hỏi hoàng thượng, để cho một kẻ như thái thượng hoàng làm hoàng đế thật sự là một việc rất hạnh phúc sao?

Tiêu Duệ đột nhiên bắt lấy tay Lý Kỳ, bàn tay run nhè nhẹ, cao giọng cười:

- Hoàng thượng, thần cáo lui. . .Tất cả sẽ chấm dứt. . .

.....

Từ ngự thư phòng đi ra, trong lòng Tiêu Duệ trở nên thoải mái hơn rất nhiều, ngay cả bước chân cũng trở nên khoan khoái hơn. Hắn lo lắng nhất chính là Lý Kỳ hòa theo Lý Long Cơ làm khó mình. Từ thái độ của Lý Kỳ hôm nay mà xem, hắn rõ ràng đã có sự chuyển biến, mặc dù hắn không nói rõ Lý Long Cơ rốt cuộc muốn làm gì, nhưng đối với Tiêu Duệ mà nói, như vậy đã đủ rồi.

Lý Nghi lo lắng bất an đứng ngồi không yên, thấy Tiêu Duệ đi về vội vàng đi tới nghênh đón hỏi:

- Tử Trường, hoàng thượng tìm chàng. . .

Tiêu Duệ cười ha ha:

- Nghi nhi, nàng yên tâm đi, hoàng thượng triệu ta đến chẳng qua chỉ là muốn nói chuyện với ta mà thôi.

.....

.....

Trong tấm cung của Lý Long Cơ, cung nữ thái giám người qua kẻ lại, thoan thoát trong đại điện bày biện yến tịch phong phú. Tiếng nhạc hoa lệ lả lướt, Lý Long Cơ một thân long bào mới tinh, hiên ngang đứng ở cửa cung nhìn ra phía bên ngoài cửa cung. Sau lưng lão, Lý Hành sắc mặt có chút khẩn trương.

Trên con đường cách đó không xa, Tiêu Duệ tay trái nắm Dương Ngọc Hoàn, tay phải dắt Lý Nghi, sau lưng là Chương Cừu Liên Nhi và Lý Đăng Không, cùng nhau đi về phía này.

Gió rét lạnh buốt làm khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Duệ đỏ bừng, mà khói trắng theo từng nhịp thở của hắn bốc lên nơi khóe miệng.

Lý Long Cơ nhìn thân ảnh của Tiêu Duệ bước tới càng lúc càng gần, tâm trạng của lão vô cùng phức tạp và khó chịu. Mới bắt đầu, quả thực lão có phần tán thưởng đối với Tiêu Duệ, nhưng về sau, Tiêu Duệ bị lão khống chế biến thành một quân cờ, trước là dùng với Lý Lâm Phủ, sau là Lý Tông.

Mà khi Lý Long Cơ nhận thấy Tiêu Duệ không dễ dàng bị khống chế giống như lão tưởng tượng thì trong lòng lão đã có ý nghĩ chèn ép hắn. Lão chuẩn bị thu phục Lý Tông, tiếp đó ra tay thu thập Tiêu Duệ. Nhưng kết quả lại không như ý nguyện. Cùng với chuyện phản loạn của Lý Tông, tất cả mọi việc thoát khỏi tầm kiểm soát của lão.

Không những để cho Tiêu Duệ khống chế Đại Đường triều đình, mà chính bản thân lão, thái thượng hoàng, cũng hoàn toàn bị hắn đuổi đi.

Thần tử phản bội, đại quyền mất đi, từ hoàng đế Đại Đường cao cao tại thượng đến thái thượng hoàng lui về hậu cung chỉ có thể nghe đàn hát giải khuây. Tâm tình của Lý Long Cơ biến xấu và cực kỳ phẫn nộ, có thể nghĩ mà biết được.

Lửa giận hừng hực thiêu đốt lòng lão. Lão rất cuộc đã không át chế nổi, lão quyết định đi một nước cờ hiểm.

Sát cơ nơi khóe mắt chợt lóe rồi biến mất.

Nhưng sát cơ của lão ngay lập tức bị thay thế bởi sự rung động. Ánh mắt của lão sau khi rời khỏi người Tiêu Duệ liền dán chặt vào người Dương Ngọc Hoàn đi bên cạnh Tiêu Duệ.

Dục vọng ẩn sâu trong lòng Lý Long Cơ gần như bị nữ tử xinh đẹp không gì sánh được ở trước mắt này câu dẫn ra. Đôi mắt nàng đen láy trong như hồ nước, dáng người đầy đặn thướt tha, dung mạo diễm lệ mà quyến rũ, nụ cười khuyếch thành, tà áo bay bay. . . Lý Long Cơ như mê như say, sức hấp dẫn của thiếu phụ nhân xa lạ này khiến cho lão nhớ đến Võ Huệ Phi năm đó.

Một làn gió thơm chợt ủa đến.

Tiêu Duệ dẫn theo bốn nàng đã đến gần. Tiêu Duệ liếc nhìn Lý Long Cơ một cái, nhìn thấy lão thần sắc mơ màng thậm chí có thể nói là si mê, trên khuôn mặt già nua hiện lên sắc hồng, ánh mắt dừng ở trên người Dương Ngọc Hoàn thật lâu không chịu rời đi, khóe miệng hắn không khỏi hiện ra một tia cười lạnh lẽo.

Mặc dù nụ cười này của Tiêu Duệ được che dấu vô cùng tốt nhưng vẫn rơi vào trong mắt Lý Nghi. Đôi mày liễu của Lý Nghi chợt nhăn lại, nhìn thấy Lý Long Cơ thất thố nhìn chằm chằm vào Dương Ngọc Hoàn, trong lòng không khỏi run rẩy. Nàng chợt nhớ lại cuộc đối thoại năm xưa mà Tiêu Duệ đã từng nói với nàng, tức giận trừng mắt với Lý Long Cơ, cúi đầu ho khan hai tiếng.

Tiêu Duệ cúi người hành lễ:

- Thần Tiêu Duệ bái kiến thái thượng hoàng.

- Nghi nhi (Dương Ngọc Hoàn, Chương Cừ Liên Nhi, Lý Đăng Không) bái kiến phụ hoàng (thái thượng hoàng).

Tứ nữ đứng phía sau Tiêu Duệ cũng cúi người thi lễ.

Lý Long Cơ giật mình, lúc này tinh thần mới từ trên người Dương Ngọc Hoàn thu hồi trở lại. Lão nhìn đám người Tiêu Duệ đang cúi người thi lễ ở trước mặt mình, không ngờ cảm khái thở dài:

- Tiêu ái khanh bình thân. Các người cũng bình thân cả đi.

Lý Long Cơ dưới sự hầu hạ của thái giám và cung nữ dẫn đầu đoàn người bước vào trong cung điện. Nhưng chưa đi được mấy bước thì lão lại quay đầu lại nhìn Dương Ngọc Hoàn, mặc dù mạnh mẽ giấu diếm nhưng vẫn không thể nào che giấu hết dục vọng không lời trong đáy mắt. Lão không hiểu tại sao vừa nhìn thấy nữ tử này trong lòng lập tức tràn ngập dục vọng chiếm hữu. Lão thậm chí còn muốn bước tới ôm nữ nhân này vào lòng, yêu thương một trận. . . Không thể thoát khỏi dục vọng đột ngột phát sinh khiến cho Lý Long Cơ âm thầm sinh ra vài phần cảnh giác.

Lão cắn răng lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Vị này chính là. . .

Dương Ngọc Hoàn có chút xấu hổ lùi về phía sau một bước. Ánh mắt thèm khát trắng trợn của Lý Long Cơ khiến cho nàng cảm thấy rất không thoải mái.

Tiêu Duệ hờ hững cười nói:

- Thái thượng hoàng, đây cũng là thê tử của thần, Dương Ngọc Hoàn.

Lý Long Cơ à lên một tiếng rồi đi vào trong đại điện.

.....

.....

Trên bàn tiệc. Theo thường lệ là màn ca vũ lả lướt, mà trong khoảng thời gian đàn hát này Tiêu Duệ phát hiện thấy hơn phân nửa ánh mắt của Lý Long Cơ là cố ý nhìn về phía Dương Ngọc Hoàn. Về chán ghét nơi khóe miệng hắn càng lúc càng đậm. Từ lúc biết được sự trong sạch của Ngọc Chân bị hủy trong tay lão, trong lòng hắn tràn đầy sự căm hận đối với lão ta.

Lý Long Cơ thoải mái uống rượu, còn lăm lăm ngăm xướng theo tiếng nhạc. Tiêu Duệ đột nhiên đứng dậy khoát tay, đám nhạc công giạt mình kinh hãi, nhanh chóng dừng chơi nhạc, mà mười mấy vũ nữ cũng xấu hổ từ từ thu hồi váy áo đang bay múa, động tác bay múa cứng ngắc giữa không trung.

- Thái thượng hoàng, nhận bữa tiệc này thần có một ca lệnh, nguyện ý ngăm xướng trợ hứng cho thái thượng hoàng.

Tiêu Duệ cao giọng hô lên.

Lý Long Cơ nhướng mày, trầm ngâm một hồi, sau đó gật đầu:

- Tiêu ái khanh tài danh nổi tiếng khắp thiên hạ, đã có ca lệnh không ngại ngăm lên người ta, quân thần cùng vui.

Tiêu Duệ cười:

- Người đầu dâng giấy bút lên.

Cao Lực Sĩ vội vàng gọi người đưa giấy bút lên. Tiêu Duệ cúi đầu trầm tư một hồi sau đó hạ bút như bay, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người thoăn thoắt viết. Sau khi viết xong, Tiêu Duệ không lập tức ngăm lên mà đi lại chỗ nhạc phường, thuận tiện gọi một ca nữ xinh đẹp tới.

Tiêu Duệ cúi đầu nói với nhạc công và ca nữ về ca lệnh. Hai cha con Lý Long Cơ và Lý Hanh lạnh lùng ngồi xem, một kẻ dùng ánh mắt nóng bỏng quét trên người Dương Ngọc Hoàn, sát khí trong lòng càng thêm dày đặc. Mà kẻ còn lại thì trong lòng lo lắng không yên.

Kỳ thật đối với Lý Hanh mà nói, hắn không hề tán thành âm mưu nguy hiểm lần này của Lý Long Cơ, mượn cơ hội ẩm yến trong cung ám sát Tiêu Duệ. Loại hành vi này quả thật là quá điên cuồng. Trước mắt Tiêu Duệ tay nắm trọng quyền, trong ngoài cung đều có tai mắt thủ hạ của hắn, vạn nhất. . .

Cho dù giết được Tiêu Duệ rồi thì như thế nào? Trước mắt đám người Chương Cừu Kiên Quỳnh đang nắm giữ triều đình kia không phải có quan hệ thông gia với Tiêu gia thì cũng có quan hệ thân mật. Bọn họ có thể trở mặt làm ngơ để cho Lý Long Cơ khôi phục ngai vàng sao? Chỉ sợ, cho dù Tiêu Duệ chết đi Lý Long Cơ cũng không thể đoạt lại được hoàng vị, trừ phi đám người Chương Cừu Kiên Quỳnh đều điên hết rồi.

Nhưng Lý Long Cơ hiển nhiên không để điều này vào trong mắt. Theo ông ta thấy chỉ cần tru diệt Tiêu Duệ, sau đó đăng cơ hô một tiếng, quần thần Đại Đường sẽ tiếp tục hiệu trung với lão. Còn về Lý Kỳ hoàng đế Đại Đường hiện tại, ở vị trí nào thì quay về chỗ đó. Mặc dù ngoài miệng lão luôn nói không có lòng khôi phục lại ngai vàng nhưng trong lòng lão, ngay cả Lý Hanh, lão cũng có thể động hướng chỉ là Lý Kỳ.

Lý Hanh không biết rốt cuộc Lý Long Cơ sẽ ra tay với Tiêu Duệ như thế nào. Ảnh Tử trong miệng lão cho đến hôm nay vẫn không thấy bóng dáng đâu, nhưng Lý Hanh không cho rằng Lý Long Cơ sẽ thành công. Thậm chí khi Tiêu Duệ đồng ý vào cung dự tiệc, trong lòng Lý Hanh mơ hồ cảm thấy không ổn.

Phụ hoàng quả thực là già lú lẫn rồi. Ông ta đã bị lửa giận và lòng đố kỵ thiêu đốt đầu óc, cũng không nhìn xem nếu Tiêu Duệ dám mang mấy người đàn bà của mình vào cung, hẳn có thể không chuẩn bị gì sao? Không nói đến cái khác, chỉ riêng Lý Tự Nghiệp kia dẫn theo mấy ngàn quân sĩ thiết vệ An Tây như lang như hổ đang ở bên ngoài cung đợi lệnh. Một khi trong cung có bất kỳ động tĩnh nào lập tức sẽ đánh giết vào cung. . . Đến lúc đó, chỉ sợ hoàng thất Đại Đường. . .

Lý Hanh hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng càng thêm hoảng sợ, hẳn muốn nói với Lý Long Cơ một hai câu nhưng không biết phải mở miệng như thế nào.

Lý Hanh cẩn thận liếc mắt nhìn Lý Long Cơ một cái, nhìn thấy thần sắc của lão khi thì đỏ bừng khi thì trắng bạch khi thì âm trầm lạnh lẽo, trong lòng âm thầm thở dài, thấp giọng nói:

- Phụ hoàng. . .

Lý Long Cơ không có động tĩnh, Lý Hanh nhú mày. Nhìn thấy ánh mắt tham lam của Lý Long Cơ như cũ dừng ở trên người vợ xinh đẹp Dương Ngọc Hoàn của Tiêu Duệ, bất giác đưa tay khê kéo áo Lý Long Cơ, lại trầm giọng nói:

- Phụ. . .

Lý Long Cơ bất mãn trừng mắt nhìn Lý Hanh, khê mắng:

- Yên lặng đừng làm ồn!

Lý Hanh ủ rũ thở dài.

Đúng lúc này thái giám Mạnh Quang bên cạnh Lý Kỳ đứng ở cửa điện cao giọng hô:

- Hoàng thượng giá lâm!

Lý Kỳ một thân long bào mới tinh, chậm rãi đi vào trong điện. Mà đi theo phía sau hẳn là mười mấy người trực hệ hoàng thất Đại Đường, trong đó có vài người là con trai con gái còn có vài huynh đệ của Lý Long Cơ, vì dụ như Thọ Vương Lý Dục, ví dụ như vị Cao Đô công chúa thích sạch sẽ cho đến bây giờ vẫn chưa lấy chồng nợ.

Lý Kỳ dừng lại một chút, dẫn đám hoàng tộc quỳ xuống:

- Nhi thần bái kiến phụ hoàng.

Lý Long Cơ nhú mày, nụ cười lập tức trở nên rạng rỡ, lão chậm rãi khoát tay áo, lớn tiếng nói:

- Tốt, các ngươi đến đúng lúc, vừa lúc cùng trầm ầm yển! Ngồi xuống cùng nghe ca lệnh của Tiêu Duệ!

Một tiếng ‘trầm’ toát ra không tự nhiên này đã để lộ ra sự lưu luyến cực lớn của Lý Long Cơ đối với hoàng quyền. Lý Kỳ âm thầm lắc đầu, cũng không nói gì nữa đi thẳng đến vị trí bên trái Lý Long Cơ ngồi xuống, sớm đã có cung nữ mang lên bàn hẳn bình rượu và đĩa trái cây, những người khác cũng theo thứ tự mà ngồi xuống.

Chỉ có Thọ vương Lý Dục vẫn đứng tại chỗ do dự một hồi. Theo lý hẳn là con trai ruột của Huệ Phi, lại là huynh trưởng của đương kim hoàng thượng, hẳn phải ngồi bên dưới tay Lý Kỳ. Nhưng hẳn lại yên lặng ngồi dưới tay Lý Hanh.

Cao Đô công chúa lại đi tới ngồi cạnh mấy vị phụ nhân, nàng ngồi xuống bên cạnh Lý Nghi, sau khi chào hỏi mấy người Dương Ngọc Hoàn, Chương Cừu Liên Nhi, Lý Đăng Không mới nhỏ giọng nói mấy câu với Lý Nghi.

Tiêu Duệ từ phía dàn nhạc đi trở về, ánh mắt thần nhiên quét qua đám người hoàng tộc vừa mới ngồi vào bàn tiệc. Rất nhiều hoàng tộc luống cuống không ngừng đứng dậy chào Tiêu Duệ. Thọ vương Lý Dục cũng chậm rãi đứng dậy, chấp tay:

- Tiêu quận vương. . .

Tiêu Duệ cười ha ha, quen với tính lãnh đạm của Lý Dục, chấp tay nói:

- Tiêu Duệ ra mắt Thọ Vương huynh!

....

....

Nhìn thấy đám con cái và huynh đệ của mình trong lòng kính sợ Tiêu Duệ, Lý Long Cơ càng thêm phần nộ. Lão thở dài một hơi, mạnh mẽ đè nén lửa giận xuống, miễn cưỡng cười:

- Tiêu ái khanh, ca lệnh xong chưa? Trẫm vẫn đang đợi đây.

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Đã xong, thái thượng hoàng xin đợi một chút, người đâu, khởi nhạc!

Tiêu Duệ vừa dứt lời, dàn nhạc trong đại điện lập tức tấu nhạc, chỉ là tiếng nhạc quá mức mờ mịt bi thương, có chút giống như thiên xướng, lại có chút hương bị nhạc đưa đám.

Mọi người không khỏi nhú mày, mà Lý Long Cơ càng bóp chặt chén rượu trong tay.

Tiếng nhạc ai oán bi thương càng lúc càng thêm nồng đậm, vang vọng trong đại điện trống trải.

Tiếp theo đó, tiếng nhạc chuyển sang hùng hồn sôi dục, ngay khi tiết tấu vừa chuyển, một ca vũ chậm rãi đi ra giữa sân, buông giọng ngâm xướng lên.

Lậu thất không đường,

Đương niên hốt mẫn sàng;

Suy thảo khô dương,

Tằng vi ca vũ trường;

Chu ty nhi kết mẫn điều lương,

Lục sa kim hựu tại bồng song thượng.

Thuyết thậm ma chỉ chính nùng,

Phần chính hương,

Như hà lưỡng mẫn hựu thành sương?

Tạc nhật hoàng thổ lũng đầu mai bạch cốt,

Kim tiêu hồng tiêu trưởng để ngoạ uyên ương.

Kim mẫn tương,

Ngân mẫn tương,

Chuyển nhân khát cái nhân giai báng;

Chính thán tha nhân mệnh bất trường,

Na tri tự kỷ quy lai táng?

Huấn hữu phương,

Bảo bất định nhật hậu tác cường lương.

Trạch cao lương,

Thùy thừa vọng lưu lạc tại yên hoa hạng!

Nhân hiềm sa mạo tiểu,

Trí sử toả gia cang;

Tạc liên phá áo hàn,

Kim hiềm tử mãng trường:

Loạn hồng hồng nhĩ phương xướng bãi ngã đằng trường,
Phản nhận tha hương thị cố hương;
Thậm hoang đường,
Đảo đầu lai đô thị vi tha nhân tác giá y thường.
(Hảo liễu ca chú - Tào Tuyết Cần)
Chú giải bài hát “Hảo liễu” (Người dịch: nhóm Vũ Bội Hoàng)
Nguồn: thivien.net
Giờ đây lều cỏ vắng tanh,
Trước kia trâm hốt sắp quanh đầy giường!
Giờ đây cây cỏ ngổn ngang,
Trước kia vũ tạ ca trường là đây,
Xà chạm kia nhện giăng đầy.
Màn the nay rũ cạnh ngay cửa bông.
Xưa sao phấn đượm hương nồng.
Mà nay sương nhuộm như bông trên đầu ?
Bãi tha ma có xa đâu,
Là nơi màn thắm là lầu uyên ương.
Hôm kia đầy những bạc vàng.
Phút đâu hành khát bên đường là ai ?
Những tham số phận của người,
Biết đâu mình đã sa nơi vũng lầy ?
Trai thời dạy những điều hay,
Ngờ đâu trộm cướp sau này xấu xa.
Gái thời kén cửa chọn nhà,
Ngờ đâu nhắm chỗ yên hoa rơi vào!
Mũ the chê nhỏ hay sao,
Để gông cùm phải vướng vào đáng lo.
Trước manh áo rách co ro,
Mảnh bào giờ khoác lại cho là dài.
Ầm ầm trên chốn vũ đài,
Người kia vừa xuống thì người này lên.
Thực là đại đại điên điên,
Quê ai mà nhận là miền làng ta.
Quay đầu giờ mới tỉnh ra,
May quần áo cười đều là vì ai!
Lý Long Cơ tức giận tím mặt, đột nhiên vỗ mạnh lên bàn, hét lớn:

- Cút ra ngoài! Tiêu Duệ, ngươi làm càn, hôm nay là tiệc mừng, ngươi lại dám như vậy. . .

Tiếng nhạc dừng lại, nhạc công và ca nữ hoảng hốt quỳ rạp xuống mặt đất, không dám ngẩng đầu, không dám thở mạnh.

Tiêu Duệ cười thản nhiên, đứng dậy chậm rãi đi ra giữa sân, cất cao giọng nói:

- Thái thượng hoàng cần gì phải tức giận như vậy? Trong thế gian này, đang giàu sang đột nhiên trở nên nghèo hèn, từ nghèo hèn lại đột nhiên giàu cả, còn sống đột nhiên chết đi. . . Đời người vô thường, tất cả đều là hư ảo. Có người muốn dậy dỗ con cái quang tông diệu tổ, nhưng đứa con lại cố ý đi làm cường đạo; có kẻ muốn gả con gái vào nhà quyền quý làm phu nhân, nhưng lại sa vào thanh lâu làm kỹ nữ; lại có kẻ muốn chức quan càng lúc càng cao, nhưng lại rơi vào kết cục tù đầy. . . Chẳng phải như sân khấu ồn ào kia sao. . .

Tiêu Duệ xoay người chậm rãi ngồi xuống, nụ cười nơi khóe miệng càng trở nên âm trầm:

- Công danh phú quý quyền lực tất cả đều là phù vân. Thần làm khúc ca này chỉ mong thái thượng hoàng có thể ngộ ra đạo lý trong đó, ở trong cung an hưởng tuổi già.. . Nếu được như vậy, đó là hạnh phúc của vạn người trong thiên hạ.

Người hoàng tộc đều im lặng cúi đầu, vốn tưởng là một bữa yến tiệc bình thường, nhưng xem ra, bên trong còn âm tàng sát cơ.

Lý Long Cơ toàn thân phát run, dưới sự nâng đỡ của Cao Lực Sĩ phẫn nộ đứng dậy, chỉ tay vào Tiêu Duệ cả giận nói:

- Tiêu Duệ, ngươi cho rằng trăm thật sự không làm gì được nhà ngươi sao? Thiên hạ Đại Đường thủy chung vẫn là thiên hạ của trăm, ngươi tính là cái thá gì? Không có trăm dẫn dắt ngươi không có gì. Ngươi dám ở trước mặt trăm nói lời đại nghịch bất đạo. . .

- Thiên hạ là của người trong thiên hạ, không phải là thiên hạ của một mình thái thượng hoàng, thần vốn áo vải, vốn vô tình với công danh, nhưng thần đã làm đến chức vị này thì không thể buông tay bỏ mặc không quản! Thần nguyện ý đem hết toàn bộ sức lực vì Đại Đường rộng lớn tái tạo một thời kỳ huy hoàng thịnh thế, cung cúc tận tụy cho đến chết!

Tiêu Duệ đột nhiên đứng dậy hiên ngang nói.

- Ngươi. . . Tốt, rất tốt!

Lý Long Cơ giận quá mà cười, ngón tay chỉ vào Tiêu Duệ rít lên:

- Ngươi đã quyết tâm đoạt giang sơn của trăm vậy đừng trách trăm hạ thủ vô tình. Người đâu. Ảnh Tử!

Theo tiếng rống giận của Lý Long Cơ, từ sau bức màn rộng đột nhiên xuất hiện hơn mười bóng đen. Tên hắc y gây ồm đầu tiên tay cầm một thanh trường kiếm lấp lóe hàn quang, trong nháy mắt chỉ về phía ngực Tiêu Duệ. Mà hơn mười sát thủ Ảnh Tử còn lại cũng cước bộ phiêu hốt vây quanh Tiêu Duệ và đám thê tử.

Không khí trong đại điện ngay lập tức trở nên đẳng đẳng sát khí. Đám hoàng tộc bên cạnh trợn mắt há mồm mà nhìn. Ngoại trừ Lý Hanh và Lý Kỳ ra những kẻ khác nhất thời không kịp phản ứng lại.

Tiêu Duệ thản sắc bình tĩnh không để ý đến hàn khí kiếm phong đang chỉ về phía ngực mình. Ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía thân ảnh gây yếu kia, khóe miệng hiện ra một tia tươi cười.

Dương Ngọc Hoàn, Lý Đăng Không, và Chương Cừ Liên Nhi hoa dung thất sắc, nắm tay nhau đứng ở sau lưng Tiêu Duệ, thần sắc lo lắng vô cùng.

Lý Nghi thân người run rẩy, ánh mắt khiếp sợ đảo qua sát thủ Ảnh Tử, cuối cùng dừng tại thân người già yếu của Lý Long Cơ, run giọng nói:

- Phụ hoàng, người đây là muốn cùng nữ nhi. . .

Lý Long Cơ hừ lạnh một tiếng.

- Tiêu Duệ, người đại nghịch bất đạo, khi quân phạm thượng, phạm vào mười tội ác không thể tha thứ. Cao Lực Sĩ, tuyên đọc chiếu thư của trẫm!

Lý Long Cơ đắc ý ha ha cười lớn:

- Tuyên!

Thân hình Cao Lực Sĩ thoáng run rẩy, bàn tay run run từ trong ngực lấy ra chiếu thư mà Lý Long Cơ đã soạn sẵn, giọng khàn khàn đọc lên. Chiếu thư rất dài, văn từ cũng rất có khí thế, bởi thế có thể thấy được sự thống hận của Lý Long Cơ đối với Tiêu Duệ. Cao Lực Sĩ chậm rãi đọc, khoảng thời gian uống hết một chén trà mới đọc xong chiếu thư. Sau khi đọc xong, lão cúi đầu đi trở lại phía sau Lý Long Cơ.

Đơn giản dẫn ra mười tội lớn của Tiêu Duệ, cuối cùng tuyên bố, lập tức bãi bỏ thân chính đang thi hành của Tiêu Duệ, bãi miễn tất cả quan chức và tước vị của Tiêu Duệ, niêm phong tất cả sản nghiệp cửa hàng của Tiêu gia, tất cả người của Tiêu gia bắt vào ngục chờ xử lý.

...

...

Trong điện bầu không khí nặng nề, áp bức, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở dồn dập của mọi người.

Lý Long Cơ tức giận quát:

- Ảnh Tử, còn không động thủ!

Lý Nghi tứ nữ nghe xong, thiếu chút nữa ngất xỉu ngay tại chỗ. Nhất là Lý Nghi, trước mắt tối sầm, nếu không có Cao Đô công chúa bên cạnh đỡ nàng, nàng đã sớm ngã ra đất.

Tiêu Duệ đột nhiên cười ha hả.

Ảnh Tử phát ra tiếng thở dài khe khẽ, chậm rãi thu hồi lại bảo kiếm trong tay, thấp giọng nói:

- Tiêu Duệ, người nếu nuốt lời, cho dù liều cái mạng này ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Tiêu Duệ nhếch mép, bước về phía trước một bước, không ngờ nhẹ nhàng vỗ bả vai Ảnh Tử.

Ảnh Tử đột nhiên quay phắt người lại, đối mặt với khuôn mặt dữ tợn của Lý Long Cơ, buồn bã thở dài, đưa tay bỏ cái khăn che mặt xuống.

Trong điện phát ra từng tiếng kêu sợ hãi.

Người hoàng tộc vạn vạn không ngờ được, thủ lĩnh của tổ chức sát thủ bí mật Ảnh Tử trong tay hoàng đế không ngờ lại là con gái của Lý Long Cơ, Thái Hoa công chúa, người có tính cách cổ quái nọ.

Lý Long Cơ toàn thân rét lạnh, ngón tay chỉ về phía Thái Hoa gần như nói không ra lời:

- Tốt, tốt, không ngờ ngay cả người cũng phản bội trẫm. . .

Thái Hoa sắc mặt không đổi, có thể bởi nàng thiên tính lạnh lùng, cho dù tâm tình kích động nhưng sắc mặt nàng vẫn vô cùng trầm tĩnh, nàng dứt khoát bái lạy:

- Phụ hoàng, bát nước đã đổ đi không thể thu lại. Tiêu Duệ không thể hoàng thượng không thể, ta cũng không thể, phụ hoàng người cũng không thể! Từ hôm nay trở đi không còn Ảnh Tử, nữ nhi làm Ảnh Tử bao năm cho phụ hoàng cũng đã mệt mỏi, nữ nhi phải đi, phụ hoàng bảo trọng!

Nói xong Thái Hoa không để ý đến sự giận dữ của Lý Long Cơ và thần sắc cổ quái của mọi người, xoay người rời đi. Nhưng khi nàng vừa mới xoay người lại đã bị Tiêu Duệ nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh lẽo của cô.

Thái Hoa thoáng sửng sốt, trên khuôn mặt băng lãnh gần như lạnh lùng thế nhưng lại hiện lên một mặt đỏ ửng, cúi đầu nói:

- Tiêu Duệ, người muốn làm gì?

- Thái Hoa, chuyện ta đã đáp ứng nàng nhất định sẽ làm, chỉ là việc nàng đáp ứng ta đến khi nào mới thực hiện lời hứa hẹn?

Tiêu Duệ tự như chỗ không người, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Thái Hoa.

Thái Hoa hừ lạnh một tiếng:

- Người không tin ta? Buông ta ra!

Tiêu Duệ mỉm cười không hề buông ta ra, thế nhưng lại càng nắm chặt hơn, nhỏ giọng thì thầm vào tai nàng, khiến cho nàng tức thì mặt mày đỏ bừng.

...

...

Thái Hoa là một người trời sinh tính tình lãnh đạm trong số rất nhiều con cái của Lý Long Cơ. Nếu không bởi vì tính cách này, nàng cũng sẽ không bị Lý Long Cơ và Dương Lăng nhìn trúng, được Dương Lăng âm thầm dạy võ công bí pháp, mười mấy tuổi đã trở thành thủ lĩnh tổ chức Ảnh Tử trong tay Lý Long Cơ.

Nhưng Thái Hoa mặc dù lãnh mạc, là 'người tàng hình' thời gian dài né tránh không lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng cũng không hề mất đi nhân tính, dù sao nàng cũng là một nữ tử bằng máu thịt, khuôn mặt lạnh lùng rất nhiều lúc chỉ là một loại mặt nạ nguy trang.

Tại kinh thành, tài tử Tiêu Duệ như vì sao sáng chói mắt xuất hiện trên bầu trời, tạo nên những cơn sóng tình đầu dồn dập mạnh mẽ trong lòng cô gái mới lớn. Nam Chiếu hành, một đường âm thầm bảo vệ bên người Tiêu Duệ, mà một đêm mờ ám nọ đã trở thành đoạn ký ức khắc sâu trong lòng cô gái.

Tiếp xúc càng nhiều với Tiêu Duệ, trong lòng nàng càng lúc càng không thể nào thay thế. Nếu không, bằng vào thân thủ và tính cách của nàng, có lẽ Tiêu Duệ đã trở thành vong hồn dưới kiếm của nàng từ lâu rồi. Trước đó vài ngày, Lý Long Cơ phái nàng nhiều lần lên vào Tiêu gia ám sát Tiêu Duệ, nhưng nàng thủy chung không thể hạ thủ được. Mỗi một lần nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của Tiêu Duệ, sát khí mà nàng khó khăn lắm mới bức ra được ngay lập tức tiêu tán.

Mà lần này, sau khi nhận được lời hứa hẹn của Tiêu Duệ đối với hoàng thất Đại Đường, nàng dứt khoát lựa chọn buông tha. Một là vì bản thân mình, hai là vì hoàng thất Lý Đường. Là kẻ ngoài cuộc chỉ đứng xem, nàng rõ ràng thế cục Đại Đường hiện nay hơn so với bất kỳ kẻ nào, hiểu biết tính cách Tiêu Duệ hơn so với bất kỳ ai khác. Không chỉ bản thân không giết được Tiêu Duệ, cho dù giết được hắn rồi cũng không thể nào nghịch chuyển được hướng đi hiện tại của Đại Đường.

...

...

Tiêu Duệ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Thái Hoa, thần nhiên liếc nhìn Lý Long Cơ một cái, cười dài nói:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa, thái thượng hoàng, hoàng thượng, thần xin cáo từ.

- Buông ta ra.

Thái Hoa lại điềm đạm trách mắng. Kỳ thật, lấy thân thủ của nàng Tiêu Duệ sao có thể nắm tay nàng được, chỉ là bàn tay bị Tiêu Duệ nắm lấy, Thái Hoa cảm thấy có chút ngọt ngào, có chút mờ mịt không biết phải làm thế nào.

- Thái Hoa, đi thôi, trong cung nhiều phiền muộn, cùng tỷ tỷ xuất cung thôi. . .

Lý Nghi tuy rằng không biết từ khi nào trượng phu mình và Thái Hoa trở nên thân mật như vậy, cũng không biết vì sao hắn lôi kéo được Thái Hoa để nàng không ra tay, nhưng nàng biết cử động lần này của Tiêu Duệ nhất định có dụng ý của hắn. Cho nên, Lý Nghi tiến lên kéo bàn tay nhỏ bé của Thái Hoa, cùng nhau bước ra khỏi cung điện.

Tiêu Duệ xem như chưa từng có việc gì xảy ra, thoải mái theo ngũ nữ rời đi. Mười tính một hồi Hồng Môn yến đã rất lâu, đột nhiên hí kịch biến thành một trò khôi hài, Lý Long Cơ thần sắc đỏ bừng, đầu vai run rẩy kịch liệt vì kích động.

Lý Kỳ như trút được gánh nặng thở dài, đứng dậy, cũng không thèm nhìn Lý Long Cơ lấy một cái, chỉ liếc nhìn Cao Lực Sĩ, trầm giọng nói:

- Cao Lực Sĩ, chiếu cố tốt thái thượng hoàng. Người đầu, bãi giá hồi cung!

299. Chương 284: Ta Đâu Có Thể Là Loại Người Vô Tích Sự

Mạch đao trong tay Lý Tự Nghiệp đột nhiên cắm xuống đất, hắn chạy tới cúi người thi lễ:

- Quận vương, mặt tướng đợi ở đây đã lâu. . .

Tiêu Duệ cười nhảy xuống xe ngựa, vỗ vỗ bả vai Lý Tự Nghiệp:

- Vất vả cho người rồi, Tự Nghiệp!

Lý Tự Nghiệp thở dài:

- Mặt tướng cả ngày ở trong kinh sư quả thật cũng không có việc gì làm, mặt tướng vẫn thích cầm binh ở biên quan hơn!

Hiện tại đã là đại tướng quân cai quản kinh thành và khu vực lân cận, là tướng lĩnh dưới tay Tiêu Duệ nắm giữ binh quyền trọng yếu. Trong tay hắn nắm giữ sự an toàn của toàn bộ kinh thành, dưới tay mấy vạn hùng binh, nhưng điều này đối với Lý Tự Nghiệp mà nói, ở kinh làm quan không thống khoái thích ý bằng việc phòng ngựa rong ruổi trên chiến trường đao thật súng thật.

Lý Tự Nghiệp trời sinh là một tướng quân sinh ra vì chinh chiến.

Tiêu Duệ mỉm cười, đột nhiên ngồi xổm xuống, hắn nhặt lên một cành khô ở dưới đất, vẽ vài đường trên mặt đất, hồn nhiên không biết Thái Hoa đã lặng lẽ đứng ở sau lưng hắn.

- Tự Nghiệp, nhẫn nại thêm nữa, đợi mùa xuân tới. . .

Tiêu Duệ cao giọng nói:

- Tây nam Đại Đường có Thổ Phiên, tây bắc có Tây Vực và thống lĩnh các vùng man di, mà đông bắc. . . Tự Nghiệp, có ngàn vạn dặm lãnh thổ đang chờ đợi thiết kỵ Đại Đường chúng ta chinh phạt. Nếu người nguyện ý, năm sau cùng Quan Bật theo ta mở mang bờ cõi cho Đại Đường.

Lý Tự Nghiệp hai mắt sáng ngời, cũng ngồi xổm xuống:

- Quận vương, mặt tướng nào dám không tuân lệnh!

Tiêu Duệ thở dài:

- Chỉ là mở mang bờ cõi cần hao phí đại lượng quốc lực, đợi tân chính ổn định, quốc khố tràn đầy, chúng ta liền lập tức dẫn mười vạn thiết kỵ xuất quan! Trước chinh phạt Thổ Phiên. . .

.....

.....

Bên trong xe ngựa rộng rãi xa hoa, Thái Hoa co mình, hai tay ôm đầu gối dựa vào Lý Nghi bên cạnh, cùng với Dương Ngọc Hoàn tam nữ cười nói không ngớt. Lý Nghi kinh ngạc phát hiện, vị muội tử luôn lạnh lùng thần bí này của mình hình như đột nhiên thay đổi tính tình. Hay là. . .

Ánh mắt của Lý Nghi nhìn về phía Tiêu Duệ, nàng một mực muốn hỏi, nhưng không biết phải mở miệng như thế nào.

Tiêu Duệ thần sắc xấu hổ, buổi tối đó chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Ảnh Tử tiểu thư ở trong kinh thành nhân rồi vô sự, một tối nọ vượt tường lẻn vào trong thư phòng Tiêu gia, nhưng không ngờ bị Tiêu Duệ tưởng nhầm nàng là Lý Nghi, ôm vào lòng. . . Mặc dù không xảy ra quan hệ thực chất nào nhưng chỉ va chạm ngắn ngủi đã trực tiếp đánh nát đạo phòng tuyến cuối cùng của Thái Hoa, cũng đâm rách tầng ngăn cách mỏng manh giữa hai người.

Tiêu Duệ cảm thấy xấu hổ, vừa định nói lại bị đôi mắt lạnh lùng của Thái Hoa chiếu tới liền nuốt trở về.

Xe ngựa chạy nhanh trở về Tiêu gia, một nhà thêm cả Thái Hoa là khách vừa mới bước xuống xe ngựa, Tiêu Hồ thở hồng hộc chạy đến, do dự một hồi mới cung kính nói:

- Có người đến quý phủ nói là cố nhân từng cùng vương gia uống rượu luận thơ ở Lạc Dương. Người đó nói hẳn ở Tê Hà tửu lâu ngài đến đó gặp hẳn.

Đám nữ nhân Lý Nghi biến sắc. Lấy địa vị và quyền thế của Tiêu Duệ trước mắt, thiên hạ này còn có kẻ nào dám lớn mật muốn Tiêu Duệ tự mình chạy đến gặp hẳn như vậy? Thái Hoa kỳ quái liếc nhìn Tiêu Duệ một cái, thấy hẳn vẻ trầm ngâm rồi lập tức trở nên hưng phấn:

- Chẳng lẽ là Thái Bạch huynh?

- Ha ha!

Tiêu Duệ xoay người trở lại xe ngựa:

- Nghi nhi, các nàng về phủ trước đi, ta đi một lát sẽ về.

.....

Tê Hà tửu lâu.

Tiêu Duệ một thân hoa phục, bình bước từng bước dọc theo bậc cầu thang bước lên tầng hai, tiểu nhị vừa muốn đi tới tiếp đón thì đã thấy Tiêu Duệ cười dài bước nhanh về phía trung niên nam tử khuôn mặt thanh tú dáng người cao lớn ngồi sau chiếc bàn bên kia.

- Thái Bạch huynh!

Quả nhiên là Lý Bạch. Lý Bạch ha ha cười lớn:

- Tử Trường, hiện giờ dù địa vị cao nhưng vẫn không quên cố nhân, không tệ, không tệ, quả nhiên có bản sắc tửu đồ!

Hai người nhiệt liệt ôm một cái. Người nam tử còn lại thần sắc ôn hòa trung hậu cũng đứng dậy, chỉ là trên vẻ mặt vui mừng của hẳn còn mang theo nét kính cẩn.

Tiêu Duệ cao giọng cười:

- Tử Mỹ huynh!

.....

.....

Đỗ Phủ ở Hà Nam nhận chức Huyện lệnh. Gần đây triều đình thi hành tân chính, hẳn phụng mệnh vào kinh nhậm chức lang trung làm ở công bộ ty thuộc chính vụ viện; mà Lý Bạch, sau khi du lịch hơn nửa Đại Đường, từ đầu năm ngoái liền đến Hà Nam nương tựa chỗ Đỗ Phủ, vẫn tạm trú ở phủ của Đỗ Phủ cho đến giờ. Lần này cùng gia đình Đỗ Phủ đi vào Trường An.

Kỳ thật, Lý Bạch đã sớm muốn tiến vào kinh tìm Tiêu Duệ mưu cầu một quan nửa chức, nhưng ông ta trời sinh tính tình cao ngạo, nghe nói Tiêu Duệ hiện tại quyền cao chức trọng thì lo lắng hẳn là kẻ không nhớ tình bạn cũ cho nên chậm chạp không chịu cúi người đi đến kinh thành nương tựa. Lần này vào kinh là do Đỗ Phủ khuyên nhủ mới miễn cưỡng đồng ý tìm Tiêu Duệ tìm một con đường.

Đỗ Phủ nhận ân tình sâu đậm của Tiêu Duệ, hơn nữa con người ông ta cẩn thận, đối với Tiêu Duệ, trước mắt tay nắm trọng quyền của Đại Đường, trong lòng tồn tại một tia kính sợ. Nhưng Lý Bạch thì hiển nhiên không quan tâm, ông ta cho người đến Tiêu gia truyền tin sau đó cùng Đỗ Phủ đợi ở trên Tê Hà tửu lâu này, tính toán nếu như Tiêu Duệ không tự mình đến đây lập tức chặt đứt phần suy nghĩ tiến thân lần này.

- Tri chương kỳ mã tự thừa thuyền, nhân hoa lạc tỉnh thủy để miên.

Ầm như trường kinh hấp bách xuyên, hàm bôi nhạc thánh bất tị hiền.

Lý Bạch đầu tửu thi bách thiên, chấp bút trường kiếm tửu gia miên,

Hành nhân tửu khách hà tu vấn, cha gia bốn thị tửu trung tiên

Tử Trường ngọc thụ lân phong tiền, phẩm tửu cổ phong tửu thánh truyện,
Cửu thương huy hào vọng thanh thiên, trác nhiên bất quần mỹ thiếu niên.

(Mời các bạn xem lại chương 23)

Đỗ Phủ nhẹ nhàng ngâm, Tiêu Duệ và Lý Bạch nhìn nhau cười, chuyện cũ nơi Lạc Dương như hiện ra trước mắt.

- Tử Mỹ huynh, hiện giờ phụng mệnh triều đình hồi kinh, có chỗ nào khó khăn không? Không ngại cứ nói thẳng với đệ, đệ nói với Chương Cửu đại nhân. . .

Tiêu Duệ nhìn Đỗ Phủ cười nói.

Đỗ Phủ chấp tay nói:

- Tử Trường, điều này không cần thiết, Đỗ mỗ tài sơ học thiên, năng lực có hạn, có thể làm một tiểu Lại* ở triều đình trong lòng đã cảm thấy rất mỹ mãn rồi.

(*Lại: chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến)

Tiêu Duệ cười cũng không tiếp tục miễn cưỡng ông ta, cũng không chuẩn bị đi khơi thông con đường thẳng quan cho Đỗ Phủ. Dù sao thi hành tân chính cần rất nhiều nhân tài, Chương Cửu Kiên Quỳnh cũng tốt, Bùi Khoan cũng vậy đều là những người rất giỏi phát hiện và sử dụng nhân tài, Đỗ Phủ có tài chắc chắn sẽ không bị mai một.

Nhưng Lý Bạch. . . Tiêu Duệ đưa ánh mắt dừng ở trên người Lý Bạch, đối với tính tình của ông ta hẳn thật sự hiểu rất rõ. Lý Bạch tâm cao hơn trời nhưng lại coi thường quyền quý, làm việc quang minh lỗi lạc, kỳ thật rất không thích hợp lẫn lộn trong quan trường. Nhưng Lý Bạch trong lòng mang chí lớn, một lòng muốn thông qua con đường quan lại để mở mang khát vọng. . .

Tiêu Duệ trầm ngâm, Lý Bạch biến sắc, cho rằng Tiêu Duệ có ý từ chối, liền ngạo nghễ chuyển đề tài nói:

- Tử Trường, hôm nay đệ ta ba người gặp nhau chỉ nói thơ văn chỉ uống rượu, chính vụ này nọ của các người đem gác qua một bên. Còn như Bạch, Bạch vẫn hi vọng có thể gửi gắm tính cảm vào sông núi du lịch thiên hạ. . .

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Bạch huynh tâm hoài chí lớn, cái danh thi tiên được thiên hạ lưu truyền sao có thể hoang phế nơi sông núi cho được?! Theo đệ thấy, Thái Bạch huynh nên cố bỏ bỏ ý làm quan, vì dân chúng thiên hạ mà làm một chút việc đi.

Trầm ngâm một hồi Tiêu Duệ rốt cục nghĩ được một chức vụ thích hợp cho Lý Bạch mà ông ta cũng chịu đi làm.

Lý Bạch chỉ cười không nói.

- Xin thứ cho đệ nói thẳng, Thái Bạch huynh không hiểu nhân tình thế thái, cho nên không thích hợp với quan trường ô trọc. . . Nhưng làm quan tức làm việc, không biết Thái Bạch huynh có chịu vì thiên hạ vì dân chúng bần khổ kia, vô luận là sĩ tử văn nhân hay là bình dân phổ thông, đi làm một vài việc hay không?

Tiêu Duệ không vòng vo, trực tiếp hỏi.

Lý Bạch tò mò nhún vai hỏi:

- Tử Trường nói lời này là có ý gì?

Tiêu Duệ mỉm cười:

- Thái Bạch huynh, huynh có thể không biết nhưng Tử Mỹ huynh nhất định biết. Tiêu gia ở Trường An và rất nhiều châu phủ huyện xây dựng rất nhiều cơ cấu phúc lợi từ thiện, chuyên môn cung cấp nuôi dưỡng người già cả không người phụng dưỡng, sĩ tử không có tiền đọc sách. . . Gần đây, đệ chuẩn bị giao toàn bộ những cơ cấu này lại cho triều đình. . . Chính vụ viện đang chuẩn bị thành lập một cái gọi là Dân chính ty, chuyên quản lý những sự vụ như vậy. . . Không biết Thái Bạch huynh có bằng lòng. . .

Lý Bạch vỗ bàn đứng dậy:

- Tử Trường nhân đức nhân tâm, Bạch trong thời gian du lịch cũng có nghe nói. . . Việc tạo phúc cho dân to lớn như thế này Bạch nguyện ý hiệu lực.

- Một lời đã định!

Tiêu Duệ mừng rỡ cầm lấy tay Lý Bạch:

- Để người cần ruộng có ruộng, người cần nhà có nhà ở. . . Đây là chí nguyện của đệ, hi vọng Thái Bạch huynh có thể hoàn thành điều tâm nguyện này của đệ.

.....

.....

Chia tay đã lâu ba người một lần nữa gặp nhau tại Trường An, tự nhiên là vui vẻ một trận không say không về. Màn đêm lặng lẽ buông xuống, ba người say khướt rời khỏi Tê Hà tửu lâu, Tiêu Duệ và Đỗ Phủ còn đỡ một chút, Lý Bạch lại phòng túng ngâm:

- Ngưỡng thiên đại tiểu xuất môn khứ

Ngã bối khởi thị bình cao nhân. . .

(Ngửa mặt nhìn trời cười lớn, ta sao có thể là kẻ vô dụng. . .)

Ba người hòa lẫn trong dòng người đông như nêm của buổi chợ đêm, Tiêu Duệ nắc rượu, ngừng bước hỏi:

- Tử Mỹ huynh, hiện tại đã có phủ đệ hay chưa?

Đỗ Phủ có tám phần say, thân người lắc lư cười nói:

- Trường An tìm nhà không dễ. . . Đỗ mỗi tạm thời an trí ở một tòa tiểu viện nhỏ. . .

Tiêu Duệ quả quyết khoát tay nói:

- Tử Mỹ huynh, đệ ở đông thành còn một tòa trạch viện, liền chuyển tặng cho gia đình Tử Mỹ huynh đi.

Đỗ Phủ ngăn người:

- Vậy sao được, không ổn, không ổn.

- Chẳng lẽ Tử Mỹ huynh. . . Tử Mỹ huynh không xem đệ là bằng hữu? Cứ như vậy đi, một lát nữa đệ sai người nhà dẫn đường. . . Còn về Thái Bạch huynh, huynh tạm thời theo đệ về phủ, chúng ta phải . . . Ợ, tiếp tục uống!

Không đợi phân trần, Tiêu Duệ kéo tay Lý Bạch và Đỗ Phủ đi, bỏ qua xe ngựa, chậm rãi đi về phía Tiêu gia.

.....

.....

Cứ như vậy Lý Bạch ở lại Tiêu gia. Lý Bạch tính tình hào phóng, đã xem Tiêu Duệ như tri kỷ của đời mình tự nhiên cũng mở rộng tấm lòng thoải mái ở lại. Đối với vị đại thi nhân đại tài tử nổi danh Đại Đường này, hạ nhân Tiêu gia vô cùng cung kính, mà tin tức Lý Bạch sống ở Tiêu gia lập tức truyền ra ngoài, không chỉ đưa đến đám sĩ tử danh nhân Vương Duy mà còn dẫn cả đám quyền quý Trường An đến xin cầu thơ văn.

Mới đầu Lý Bạch còn nể mặt Tiêu Duệ nhẫn nại xã giao, thời gian dài liền cảm thấy phiền chán. Tiêu Duệ thấy vậy lập tức phân phó người nhà, phàm là có người tìm Lý Bạch thì không cho vào.

Mấy ngày tiếp theo, Tiêu Duệ một mực ở trong phủ cùng Lý Bạch uống rượu làm thơ, bàn chuyện vui quên trời đất. Triều chính tự nhiên là có đám người Chương Cừ Kiêm Quỳnh xử lý, mà trong cung cũng không có thêm bất kỳ động tĩnh nào nữa, Tiêu Duệ cũng vui vẻ nhàn rỗi.

Chỉ là sau khi Lý Bạch chính thức nhập triều làm quan cũng rời khỏi Tiêu gia, Tiêu Duệ đột nhiên phát hiện ra một việc khiến hắn không thể nào tưởng tượng nổi.

.....

300. Chương 285: Tiêu Nguyệt Có Tin Vui!?

Tiêu Nguyệt không ngờ có thai!

Hai ngày nay nhìn thấy tỷ tỷ Tiêu Nguyệt vẻ mặt tái nhợt lại thính thoảng buồn nôn, Tiêu Duệ mơ hồ cảm thấy có vẻ không ổn. Mặc dù thân là chị em ruột thịt song gặp phải loại việc vô cùng riêng tư này Tiêu Duệ vẫn không tiện mở miệng hỏi thăm. May mắn có Dương Ngọc Hoàn khéo hiểu lòng người, mang theo Tú nhi tới phòng Tiêu Nguyệt ân cần hỏi han nửa ngày mới dần dần được Tiêu Nguyệt thừa nhận: Nàng, nàng quả thực có tin vui, đã có mang được hơn ba tháng.

Nếu trước mắt Tiêu Nguyệt không phải là độc thân một mình thì mang thai không thể nghi ngờ là một chuyện vui mừng cực lớn đối với Tiêu gia. Nhưng bây giờ, Tiêu Nguyệt gần như góa phụ ở tại Tiêu gia, như thế nào có thể .. . Việc này không chỉ khiến cho Tiêu Duệ xấu hổ, cũng khiến cho Dương Ngọc Hoàn và chúng nữ bối rối xấu hổ.

Là một kẻ xuyên việt, Tiêu Duệ cũng không phải là kẻ ngu quân tử đạo đức giả. Nếu Tiêu Nguyệt có người đàn ông mình thích, điều này cũng không có gì. Nhưng Tiêu Duệ âm thầm để cho Dương Ngọc Hoàn dò hỏi rất lâu mà Tiêu Nguyệt sống chết cũng không chịu nói ra tên của người đàn ông kia.

Dương Ngọc Hoàn cũng cảm thấy có chút kỳ quái, Tiêu Nguyệt ngày thường không giao thiệp với bên ngoài, cũng không nhìn thấy nàng có quan hệ thân mật với bất kỳ nam nhân nào, sao có thể mang thai được đây?

Tiêu Duệ vô cùng tôn trọng đối với tỷ tỷ của mình, nhìn thấy Tiêu Nguyệt không muốn nói hẳn cũng không miễn cưỡng nàng.

Chỉ có Lý Đăng Không vô tình mà cố ý nói một câu ‘đánh thức’ Tiêu Duệ.

Lý Đăng Không cười nói:

- Tiêu lang, trước đây nhìn Phiến vương Đô Tùng Mang Bồ Kết cũng không vừa mắt, nhưng bây giờ ta cảm thấy người này cũng không tệ lắm. . . Nghe nói hẳn ở ngoài thành mua một tòa trang viên, hàng ngày đóng cửa đọc sách chuẩn bị tham gia kỳ thi khoa cử năm sau.

- Hả? Đô Tùng Mang Bồ Kết?

Tiêu Duệ ngay lập tức nhớ đến vị Thổ Phiến vương trước kia lựa lại Đại Đường sống cuộc sống của một người dân bình thường. Đã lâu như vậy rồi Đô Tùng Mang Bồ Kết sớm đã dần dần biến mất trong mắt hắn, nhưng không ngờ được đúng lúc này lại lộ ra.

Tiêu Duệ nhíu mày, trầm ngâm nói:

- Không nhi, chẳng lẽ Đô Tùng Mang Bồ Kết còn tới phủ chúng ta đây đưa với tỷ tỷ?

Lý Đăng Không cười :

- Đây đưa? Vậy cũng không đúng. Chỉ là ta nghe nói, tỷ tỷ thường hay ra ngoài thành, ở ngoài đó hơn nửa ngày.

Lý Đăng Không vẻ giảo hoạt và mờ ám, vẻ mặt này rơi vào trong mắt Tiêu Duệ khiến trái tim hắn trầm xuống.

Chẳng lẽ. . . ?

Tiêu Duệ vẻ mặt âm trầm. Lý Đăng Không do dự một chút rồi nhỏ giọng nói:

- Tiêu lang, ta thấy Đô Tùng Mang Bồ Kết đối với tỷ tỷ cũng không phải là giả. Hẳn hình như . . .

Tiêu Duệ im lặng không nói.

Lý Đăng Không cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, lại tiến lại gần:

- Ta chú ý đến hần đã rất lâu, hần ngoại trừ đi Giang Nam một chuyến ra thì sau khi trở lại Trường An liền đóng cửa đọc sách. . . Ngay cả đám người Thổ Phiên ở Trường An cũng bị hần đuổi về Thổ Phiên....
- Theo ý của ta, nếu hần có thể đối tốt với tỷ tỷ, chỉ cần tỷ tỷ thích chàng cũng không thể . . . Người Thổ Phiên không tốt nhưng trong số người Thổ Phiên cũng có người tốt mà. . .

Lý Đăng Không

....

....

Lý Đăng Không chú ý mối quan hệ giữa Tiêu Nguyệt và Đô Tùng Mang Bồ Kết đã rất lâu.

Lúc mới bắt đầu chỉ vô tình phát hiện Tiêu Nguyệt ra ngoài thành gặp mặt một người đàn ông nào đó, Lý Đăng Không vì tò mò phái người đi theo, sau khi biết đó là vị Thổ Phiên vương đã thoái vị thì lấp bắp kinh hãi.

Nhưng Lý Đăng Không vẫn là Lý Đăng Không, nàng dần dần phát hiện ra Đô Tùng Mang Bồ Kết quả thực thật lòng đối với Tiêu Nguyệt, tính bài xích đối với hần trong lòng nàng lập tức biến mất. Càng quan trọng hơn đó là, Lý Đăng Không tự mình đi tìm Tiêu Nguyệt để làm rõ việc này, biết Tiêu Nguyệt đã sản sinh tình cảm với Đô Tùng Mang Bồ Kết, trong lòng nàng càng thêm kiên định ủng hộ việc này.

Vô luận là Tiêu Nguyệt hay là Lý Đăng Không đều biết Tiêu Duệ kiên quyết phản đối giao tiếp qua lại với Đô Tùng Mang Bồ Kết, cho nên việc này một mực được dấu diếm đi, mà ngay cả Lý Nghi và Dương Ngọc Hoàn cùng Chương Cừ Liên Nhi cũng không hay biết gì.

Bây giờ thấy Tiêu Duệ phát hiện ra đầu mối, Lý Đăng Không liền mượn cơ hội này để nói ra.

Tiêu Duệ đi tới đi lui trước cửa phòng Tiêu Nguyệt một lúc lâu nhưng vẫn không có dũng khí bước vào phòng. Nói thật lòng hần thật không muốn gả chị gái mình cho một kẻ dị tộc, nhưng nếu tỷ tỷ hần thực sự thích, hần. . .

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Duệ đành im lặng rời đi. Mà ở trong phòng, Tiêu Nguyệt vẽ mặt phức tạp dựa vào cửa sổ, có chút chờ mong có chút lo lắng bất an. Nàng rất mong chờ đệ đệ có thể đi vào, tạo cho nàng cơ hội nói hết tất cả mọi việc, nhưng nàng lại lo sợ, sợ Tiêu Duệ sẽ chia rẽ nàng và Đô Tùng Mang Bồ Kết. Cuối cùng nhìn thấy Tiêu Duệ đi tới đi lui rất lâu rồi bỏ đi, không khỏi thất vọng thật sâu.

Tiêu Nguyệt buồn bã thở dài, vuốt ve cái bụng nhỏ hơi nhô lên của mình, trước mắt hiện lên khuôn mặt anh tuấn, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ hạnh phúc nhàn nhạt.

Kỳ thật, không chỉ nói Tiêu Duệ mà ngay cả bản thân Tiêu Nguyệt nàng cũng không ngờ đến, cuối cùng nàng lại yêu Đô Tùng Mang Bồ Kết. Vô luận là như thế nào, người thanh niên được xem là Thổ Phiên vương này có thể từ bỏ vương vị, mặc dù lúc ấy Tiêu Nguyệt không có cảm giác gì với hần, nhưng trong lòng vẫn bị chấn động rất mạnh.

Rồi sau đó Đô Tùng Mang Bồ Kết thoái mái rời khỏi Trường An đến Giang Nam du lịch vài tháng. Mà sau khi quay trở lại Trường An, hần biết Tiêu Nguyệt mỗi ngày đều ra ngoài thành trợ giúp Lý Đăng Không xử lý sự vụ của phúc lợi viện Tiêu gia, cho nên âm thầm chờ đợi ở bên cạnh, chỉ yên lặng nhìn theo.

Ngày tháng lâu dài Tiêu Nguyệt dần dần sản sinh ra một loại cảm giác khó hiểu với hần.

Mà trải qua vài lần tiếp xúc người Thổ Phiên trẻ tuổi này cũng không ‘dã man’ giống như trong tưởng tượng của nàng, không những hào hoa phong nhã, thông hiểu văn hóa Đại Đường, còn vô cùng ân cần quan tâm đến nàng.

Nhưng nếu chỉ vậy vẫn không đủ để đánh tan băng giá trong trái tim Tiêu Nguyệt. Mãi đến khi phản quân Lý Tông sắp công chiếm Trường An, ngay khi đám quyền quý và thương nhân Trường An chạy loạn khắp nơi rời khỏi Trường An, Tiêu Nguyệt giật mình phát hiện Đô Tùng Mang Bồ Kết không hề bỏ trốn, chẳng những không bỏ trốn hần còn đuổi sạch đám người hầu Thổ phiên, một mình ở lại Trường An, chờ đợi ở cửa con hẻm bên ngoài Tiêu gia.

Người nhà Tiêu gia chuẩn bị xong hết tất cả, vào lúc chuẩn bị khởi hành đi Lạc Dương Tiêu Nguyệt xuyên qua cửa sổ xe ngựa nhìn thấy khuôn mặt kiên nghị mà quật cường kia. Hắn đứng lấp mình sau cây hòe già ở đầu con hẻm, yên lặng nhìn theo xe ngựa Tiêu gia rời dần dần rời đi. Mà tại một khắc này, trái tim Tiêu Nguyệt cũng nảy lên.

Nàng rốt cuộc đã xác định, người nam nhân Thổ Phiên này đối với nàng chỉ có si mê mà không có mưu đồ.

Sau khi bình định phản quân Lý Tông, Đô Tùng Mang Bồ Kết lại biến mất không dấu vết. Đợi đến khi Tiêu Nguyệt ở ngoài thành nhìn thấy hắn, hắn nhưng lại duy trì vẻ lạnh lùng khác thường. Hai người đứng ở cánh đồng bát ngát bên ngoài thành yên lặng nhìn nhau, mặc dù không nói gì nhưng Tiêu Nguyệt có thể cảm nhận được, theo đại quyền Tiêu Duệ nắm giữ, nam nhân Thổ Phiên này hình như muốn ẩn dấu toàn bộ tình cảm vào tận sâu trong đáy lòng mình.

Kết quả cuối cùng, chỉ sợ Tiêu Duệ vĩnh viễn không nghĩ ra. Tầng ngăn cách mỏng manh giữa Tiêu Nguyệt và Đô Tùng Mang Bồ Kết là bị Tiêu Nguyệt chủ động phá rách.

Hai người bí mật quan hệ, mặc dù Đô Tùng Mang Bồ Kết một mực muốn đề Tiêu gia cầu thân nhưng Tiêu Nguyệt vẫn không đồng ý.

Hai người tình nồng chuẩn bị năm sau Đô Tùng Mang Bồ Kết tham gia khoa khảo xong mới là lúc ngả bài với Tiêu Duệ, nhưng không ngờ Tiêu Nguyệt ngoài ý muốn mang thai, điều này khiến cho Đô Tùng Mang Bồ Kết vui mừng muốn phát cuồng, nhưng lại khiến cho Tiêu Nguyệt khổ tâm đầy bụng.

.....

Tây Vực, Nam Vọng thành.

A Đại dẫn theo mấy trăm hộ vệ, vó ngựa như sấm rền phi như bay, cuốn lên bụi mù ngập trời, phóng ra ngoài cửa thành, phi qua sa mạc Qua Bích hướng về phía Ngọc Môn quan.

Theo ánh nắng đỏ rực của buổi hoàng hôn, một chiếc xe ngựa vài hộ vệ chậm chạp đi tới. A Đại đột nhiên vung tay, phòng ngựa chạy tới, xoay người nhảy xuống ngựa, cười dài kéo dây cương ngựa, cao giọng hô:

- A Đại nghênh đón điện hạ chậm trễ, xin điện hạ thứ tội.

Rèm xe kéo lên, đầu tiên là khuôn mặt tuyệt mỹ của Dương Lan lộ ra, sau đó mới là khuôn mặt quyến rũ đỏ hồng của Ngọc Chân. Lúc này tâm tình Ngọc Chân xấu hổ lại càng thêm xấu hổ, phức tạp cực kỳ. Nàng không biết nên lấy thân phận nào để đối mặt với những nữ nhân của Tiêu Duệ. . .

Ngọc Chân miễn cưỡng cười:

- Phiên toái các người rồi.

A Đại là nữ nhân, sao có thể không hiểu tâm tình lúc này của Ngọc Chân chứ. Ba ngày trước nàng nhận được thư tín của Tiêu Duệ liền hiểu rõ tất cả.

A Đại khẽ cười, đi tới nắm lấy tay Ngọc Chân, ý vị sâu xa nhỏ giọng nói:

- Điện hạ, nếu đã tới Tây vực vậy A Đại liền gọi người là Chân tỷ tỷ đi. . .

Ngọc Chân tức thì gò má đỏ bừng, mặt nóng như lửa đốt. Nàng nhìn không được cúi đầu xuống không dám nhìn A Đại lấy một cái. A Đại cười hì hì bắt chuyện với Dương Lan:

- Mọii tử, đi thôi, đã về nhà rồi. . . Chân tỷ tỷ, tỷ xem, phía trước chính là Nam Vọng thành của chúng ta.

Ngọc Chân kìm nén sự xấu hổ, ngẩng đầu nhìn theo phương hướng A Đại chỉ, nhìn thấy một tòa thành quách nguy nga xuất hiện nơi chân trời đỏ bóng dài trong hoàng hôn. Lòng nàng thần thờ, quay đầu lại nhìn về phía Ngọc Môn quan sớm đã không còn nhìn thấy bóng dáng buồn bã thở dài, trong lòng thâm nhủ, lần này xuất quan cả đời mình sẽ không còn cơ hội quay trở lại nơi để đô Trường An phồn hoa kia nữa.

A Đại trong lòng hiểu rõ, ghé tai nàng nhẹ nhàng khuyên giải nói:

- Chân tỷ tỷ, Tử Trường trong thư có nói, không bao lâu sau chúng ta sẽ gặp lại.

Ngọc Chân đỏ mặt lắc đầu:

- Xin muối muối cho ta một gian phòng yên tĩnh, để ta sống nốt quãng đời còn lại ở Nam Vọng thành này.

A Đại cười hì hì, nhún vai:

- Chân tỷ tỷ, vậy không được. Nếu nói vậy muối sau này gặp lại Tử Trường phải ăn nói thế nào đây? Được rồi, Chân tỷ tỷ, chuyện cũ đã qua, nếu đã đến Tây Vực sao tỷ không mở rộng lòng mình đi. . . Đời người ngắn ngủi vài chục năm, cần gì phải áp lực làm khó chính mình chứ. . .

Dương Lan ở bên cạnh cũng phụ họa nhẹ nhàng nói:

- Đúng vậy, ngay cả điện hạ cũng nói, Ngọc Chân trước đây đã chết, hiện tại người là. . .

Ngọc Chân rung động, nàng lưỡng lự bị A đại và Dương Lan hai người nắm tay, chậm rãi giẫm trên lớp cát vàng xóp đi về phía trước. Mặt trời đỏ rực ở phía tây chiếu rọi chân trời, Qua Bích sa mạc mênh mông hiện lên vô cùng tráng lệ hùng vĩ và lộng lẫy.

301. Chương 286: Chủ Nhân Mới Của Yên La Cốc.

Trong trang viên của Đô Tùng Mang Bồ Kết, Tiêu Duệ nhìn vị Thổ Phiên vương lúc trước, bây giờ đã đổi tên là Đỗ Thần, thần sắc vô cùng phức tạp.

Trong lòng Đỗ Thần không có lấy một tia sợ hãi và bối rối. Ánh mắt trong sáng nhìn thẳng vào Tiêu Duệ, giọng nói bình thản:

- Quận vương nói không sai, nhưng ngày đó sở dĩ ta lựa chọn thoái vị cũng là sự xúc động nhất thời. Ngài vĩnh viễn không thể nào hiểu được, làm một con rối vương khiến người ta bị ai như thế nào đâu. Ta rất chán ghét cảm giác lúc nào cũng phải đề phòng. . .

- Xin đừng nhìn nhận ta như vị quân vương Thổ Phiên không có giang sơn kia. . . Ài!

Đỗ Thần thở dài, sắc mặt ngăm đen thoáng run rẩy.

- Đến bây giờ Thổ Phiên bị Đại Đường thống trị đã trở thành định cục không thể xoay chuyển. Bằng vào lực lượng yếu ớt của vương thất Thổ Phiên sao có thể chống lại đại thế? Cho nên, tâm ta đã chết. Ta sớm đã không còn là một người Thổ Phiên nữa, mà là một Đường nhân bình thường. Nhưng ta thật hi vọng Thổ Phiên sớm ngày có thể nhập vào bản đồ Đại Đường. Bởi vì đối với những người dân Thổ Phiên kham khổ mà nói, là phúc thì không phải là họa. . .

Đỗ Thần bước về phía trước một bước:

- Quận vương tiến hành tân chính, Đỗ Thần sớm đã nghĩ kỹ. Nếu thiên hạ không phải là thiên hạ của hoàng thất Đại Đường, vậy Thổ Phiên sao có thể là của vương thất Thổ Phiên. Nếu Tây Vực có thể gia nhập bản đồ Đại Đường, Thổ Phiên sao lại không thể? Trong lòng Đỗ Thần chỉ có một kỳ vọng, Đại Đường có thể đối xử bình đẳng, chân chính thực hiện “Đại trị thiên hạ dung hợp dân tộc” trong tân chính của quận vương. . .

- Quận vương lo lắng Đỗ Thần xuất thân là Thổ Phiên dị tộc. . . Kỳ thật, chân chính luận bàn thì năm đó Văn Thành công chúa nhập Phiên, Thổ Phiên vương thất ta cũng chảy xuôi máu của hoàng thất Đại Đường. . . Mà nhìn tổng thể quyền quý Đại Đường, Ca Thục Hàn, Cao tiên sinh, Phu Mông Linh đại nhân cũng đều xuất thân man di, hà cớ gì bọn họ có thể làm quan Đại Đường mà ta lại không thể?

Đỗ Thần sắc mặt đỏ bừng đứng dậy:

- Nếu như ta không đoán sai, quận vương đang chuẩn bị chinh phạt Thổ Phiên. Chuyện Thổ Phiên thống nhập triều đình chỉ là việc sớm muộn. Quận vương cần gì phải lo lắng, nghi ngờ Đỗ mỗ có lòng phản trắc?

Đỗ Thần cười rộ lên :

- Nếu quận vương đã buông tha hoàng vị, quận vương hà cớ gì không tin Đỗ mỗ thật tâm vứt bỏ Thổ Phiên vương vị? Đỗ mỗ chỉ muốn an an bình bình sống nốt quãng đời còn lại ở Đại Đường như một người bình thường, lấy vợ sinh con. . . Yêu cầu đó là quá phận sao? Chẳng lẽ, chỉ bởi vì Tiêu Nguyệt là tỷ tỷ của Tiêu quận vương. . .

Tiêu Duệ im lặng thật lâu, đột nhiên thở dài:

- Ta không nói gì cả, nhưng ngươi phải biết, ta chỉ có một người tỷ tỷ này mà thôi. Ta sẽ không can thiệp vào lựa chọn của nàng, nhưng ta không muốn nhìn thấy nàng bị bất kỳ tổn thương gì. Chỉ cần ta còn sống, hi vọng ngươi có thể làm như ngươi đã nói, mang đến hạnh phúc cho tỷ tỷ của ta mà không phải những thứ khác. . .

- Ta sẽ làm.

Đỗ Thần nhẹ nhàng nói, chậm rãi đi tới căn phòng kia. Tiêu Nguyệt đã chậm rãi đi tới.

Tiêu Duệ khẽ thở dài, nhìn Tiêu Nguyệt nhu hòa rồi rời đi.

.....

.....

Ngày lại ngày trôi qua, kỳ thi đầu tiên từ khi Lý Kỳ đăng cơ thuận lợi kết thúc. Mà Đỗ Thần như ý nguyện đăng khoa. Một tháng sau Đỗ Thần nhậm mệnh làm thất phẩm tiểu Lại chủ quản thuế ruộng trong Chính vụ viện Lạc Dương. Mà cùng lúc này Tiêu gia tổ chức một buổi hôn lễ vô cùng đơn giản kín đáo giữa hắn và Tiêu Nguyệt. Ngày thứ ba sau tân hôn, vợ chồng hai người mang theo tùy tùng đến Lạc Dương nhậm mệnh.

Tiến đưa vợ chồng Tiêu Nguyệt xong, Tiêu Duệ lại gặp phải một lựa chọn quan trọng. Làm thế nào để an trí Lý Long Cơ, dù sao Lý Long Cơ cũng là cha đẻ của Lý Nghi và Lý Kỳ, trên danh nghĩa vẫn là thái thượng hoàng Đại Đường, tuy rằng đã thoái vị. Mặc dù lần trước gặp phải một trận đả kích rất lớn nhưng sợ rằng ai cũng hiểu được, ngọn lửa muốn khôi phục lại như cũ của thái thượng hoàng vẫn chưa tắt hẳn.

Nếu để Lý Long Cơ tiếp tục ở lại hậu cung, không chỉ Tiêu Duệ mà ngay cả tân hoàng Lý Kỳ cũng không yên lòng.

Trong ngự thư phòng, Lý Kỳ và Tiêu Duệ còn có Chương Cừu Kiên Quỳnh và Bùi Khoan, bốn người bí mật ‘thương thảo’ đã rất lâu nhưng vẫn chưa đưa ra được ‘phương án’ nào thỏa đáng. Mấy ngày nay Lý Kỳ đã bắt đầu thích ứng không còn bài xích tân chính như trước kia nữa, chậm rãi bắt đầu thừa nhận.

Mà trên thực tế, hắn lo lắng chẳng qua chỉ là quyền của Tiêu Duệ. Nhưng thấy Tiêu Duệ không có chân chính nhúng tay vào triều đình quản lý đại quyền, mà rơi vào Chính vụ viện, giám sát viện, từng bước từng bước thi hành tân chính. Đại Đường ngày một tân thịnh, quốc khố cũng dần dần trở nên sung túc, Đại Đường chậm rãi từ già yếu chuyển sang thịnh thế bừng bừng sinh cơ. Lý Kỳ trong lòng cũng cảm thấy an tâm không ít.

Đương nhiên, biết đại thể mở rộng tân chính là không thể ngăn cản, Lý Kỳ cũng không thể không thuận theo tình thế. Sau khi tân chính mở rộng, triều đình tân chính một lần nữa ban bố pháp lệnh đầy đặc, mà mỗi một hạng mục đều liên quan đến sự phồn vinh của dân sinh Đại Đường, hoàn toàn không có tư tâm của đám người Tiêu Duệ hay là Chương Cừu Kiên Quỳnh. Hợp dân tâm dân ý, làm một vị hoàng đế như hắn nếu tiếp tục ngoan cố, đối với ai cũng không có lợi.

Tân chính thi hành đến lúc này, Đại Đường mặc dù không đến mức thoát thai hoàn cốt song tất cả đã lên xe tốc hành, ví dụ thương nghiệp, không còn bị xem là nghề hèn kém nữa, ví dụ như nông canh, ví dụ như quân bị khí giới đều phát triển theo hướng tốt đẹp.

Rất nhanh.

Trước mắt, ít nhất có hai quần thể ủng hộ tân chính: Một là thương nhân Đại Đường, những người có tác dụng quyết định đối với sự phát triển của nền kinh tế Đại Đường. Đám thương nhân được điều động nâng cao tính tích cực làm ăn càng lúc càng mạnh. Thương nghiệp phát triển, thuế thu nhập từ việc buôn bán trầm đầy quốc khố. Triều đình dùng phần lớn tiền tài đầu tư vào rất nhiều lĩnh vực làm lớn mạnh đất nước và quân đội; còn lại là vô số nông dân. Là quần thể nông dân một lần nữa được giao đất, nhờ có tân chính mà có được phần đất của riêng mình. Theo thời gian trôi qua sẽ phát huy giá trị vô cùng lớn lao đối với sự phục hưng phát triển của Đại Đường. Có hai quần thể lớn này ủng hộ, tân chính đã không thể quay đầu.

Còn một sự biến hóa rõ rệt nữa đó là hiệu suất làm việc của triều đình đề thăng trên diện rộng. Dưới sự cứng rắn kiên quyết của đám người Chương Cửu Kiêm Quỳnh, tân chính được thi hành, thay đổi tác phong làm việc của đám quan lại, lại có thêm giám sát viên với chức năng giám sát và đôn đốc, các quan lại không thể không dành trọn mười phần tinh thần để xử lý quốc sự và chính vụ.

Thanh âm bất hòa duy nhất đó chính là tiếng phản đối của đám quyền quý Đại Đường. Bởi vì lợi ích của quý tộc bị bình dân chia cắt đi một phần. Điều này đương nhiên là khiến cho đám người đó đau lòng rồi. Chẳng qua đối mặt với chính sách cứng rắn và thủ đoạn mạnh mẽ của triều đình, cùng với cơn sóng triều hạnh phúc của dân chúng, bọn họ tựa như châu chấu sau thu đã không còn làm gì được nữa.

Cũng may tân chính không hoàn toàn cướp đoạt đi đặc quyền của đám quý tộc, mà chỉ cắt giảm đi tương đối mà thôi. Tóm lại vẫn còn nằm trong phạm vi thừa nhận của đám quý tộc, cũng không dẫn đến sự phản ngược quá lớn từ phía bọn họ. Mặc dù đám quý tộc nhượng bộ lợi ích không phải rất lớn nhưng tập hợp lại cũng là một chiếc bánh ngọt khổng lồ.

Đây là chính là phương hướng Tiêu Duệ muốn thông qua. Hẳn hiểu rằng, ở thời đại này thi hành tân chính, muốn cướp đoạt hoàn toàn đặc quyền của quý tộc là mơ mộng hão huyền. Chỉ có thể từng bước từng bước thay đổi. Hiện tại hẳn có thể làm cũng chỉ là mở một khúc dạo đầu mà thôi. Còn tương lai như thế nào thì chỉ có thể dựa vào sự cố gắng của người đời sau.

Thấy Tiêu Duệ thủy chung bảo trì trầm mặc, Lý Kỳ không khỏi bực bội:

- Tiêu quận vương. . . Ngài cho là. . .

Tiêu Duệ đột nhiên xoay người lại, hẳn lúc này mới rời khỏi hiệu quả tốt đẹp ban đầu do tân chính tạo ra. Cũng không trách hẳn hưng phấn, tết Nguyên Tiêu qua đi, triều đình tuyên bố lệnh khai hoang, phạm là núi rừng vô chủ, căn cứ vào nguyên tắc người nào khai hoang thì người đó được lợi, điều động được rất nhiều nông dân tích cực tham gia. Không nói những nơi khác, chỉ riêng ngoại thành Trường An, nguyên bản là đầy cỏ dại, hiện đã được nông dân tràn đầy nhiệt tình khai khẩn, trồng lên lương thực và rau xanh.

- Hoàng thượng. . .

Tiêu Duệ khẽ cười:

- Thần cho rằng có lẽ thái thượng hoàng nên đến Yên La cốc dưỡng lão đi.

Lý Kỳ mắt sáng ngời, đột nhiên đứng dậy vỗ bàn nói:

- Rất tốt, trẫm sớm đã muốn đến đó. Yên La cốc thanh u đạm nhã, lại có rất nhiều cung thất của Ngọc Chân hoàng cô lưu lại, quả thực là nơi tốt cho thái thượng hoàng dưỡng lão.

Chương Cửu Kiêm Quỳnh âm thầm thở dài, trong lòng thầm nhủ, để thái thượng hoàng đến Yên La cốc cũng chỉ có Tiêu Duệ mới có thể nghĩ ra.

Ngọc Chân chết trong tay Lý Long Cơ, để lão đến Yên La cốc chẳng phải là. . .

Chương Cửu Kiêm Quỳnh liếc nhìn Tiêu Duệ một cái, thở dài nói:

- Hoàng thượng, cũng được, chỉ là thần lo lắng thái thượng hoàng không chịu rời giá đến Yên La cốc.

Lý Kỳ nhướng mày khoát tay:

- Để trẫm đi nói với thái thượng hoàng. . . Trẫm nghĩ thái thượng hoàng sẽ đồng ý.

.....

.....

Vượt ngoài ý liệu của đám người Tiêu Duệ, Lý Long Cơ không có bất kỳ kháng cự nào. Ba ngày sau triều đình cử hành một nghi thức ngắn gọn, thái thượng hoàng mang theo hơn trăm cung nữ thái giám và hộ vệ lặng lẽ ra khỏi thành Trường An đi giá đến Yên La cốc. Cung thất bị phế hư vứt bỏ ở Yên La cốc rốt cuộc nghênh đón tân chủ nhân của nó - Đại Đường thái thượng hoàng Lý Long Cơ. Mà Yên La cốc ngay lập tức bị triều đình Đại Đường hóa thành vùng cấm. Lý Tự Nghiệp chuyên môn an bài mấy trăm Võ lâm quân trú đóng bên ngoài cốc, sung làm hộ quân thái thượng hoàng. Trong cái nhìn của bách tính Đại Đường, thái

thượng hoàng một lòng đến Yên La cốc ẩn cư tu hành, còn đối với văn võ triều đình và đám quyền quý mà nói, ai cũng hiểu được, thái thượng hoàng bị hoàng đế và Tiêu Duệ giam lỏng. Từ nay về sau hoàng toàn rời khỏi tầm nhìn Đại Đường.

Chẳng qua, đối với người Đường bây giờ mà nói, thái thượng hoàng Lý Long Cơ tồn tại hay không đã không còn quan trọng nữa, điều bọn họ quan tâm nhất đó là cuộc sống tương lai của chính mình có thể tốt hơn không, giàu hơn không mà thôi.

.....

Bên ngoài Yên La cốc. Ánh nắng rực rỡ, Tiêu Duệ một thân áo xanh chậm rãi đi vào trong ốc. Trong ốc, cảnh vật vẫn như cũ, thanh u như cũ, thay đổi chỉ là một tòa quân doanh nho nhỏ nằm yên bên ngoài cốc. Phía trước một lá quân kỳ phất phần đón gió. Mà trong cảnh nắng xuân, bên núi rừng lân cận hoặc bên sườn núi mơ hồ truyền đến tiếng ca hát vui sướng của những người nông dân khai hoang canh tác và tiếng chim sơn ca đâu đó.

Trong lòng Tiêu Duệ yên lặng bình đạm. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy Lý Long Cơ đang dựa lưng vào đầu cuối hành lang dài trong cung thất Yên La cốc. Đôi mắt đục ngầu mê mang đang nhìn về phía mình.

302. Chương 287: Chuyện Cũ Và Mười Năm (đại Kết Cục)

- Ông bạn già, chúng ta trở về.

Cao Lực Sĩ có chút do dự, không khỏi liếc nhìn Tiêu Duệ càng lúc càng gần, muốn nói lại thôi.

Nhưng Cao Lực Sĩ vẫn không trái lời Lý Long Cơ, chậm chậm đỡ Lý Long Cơ dọc theo hành lang bước về phía tẩm cung.

- Thái thượng hoàng xin dừng bước.

Người còn chưa tới nhưng Tiêu Duệ đã cao giọng hô lên.

Lý Long Cơ bước chân vẫn không dừng lại, tiếp tục đi tới.

Tiêu Duệ nhíu mày, bước nhanh tới, vọt qua khúc cua chắn ở trước con đường đi của Lý Long Cơ, đứng ở trước mặt lão sau đó mỉm cười khom người hành lễ:

- Thần Tiêu Duệ bái kiến thái thượng hoàng.

Lý Long Cơ thân mình thoáng run rẩy, khóe miệng khẽ nhếch lên, lạnh lùng nói:

- Quận vương đại nhân sao lại đến Yên La cốc này thăm thăm vậy? Chẳng lẽ, thăm ẩn cư sơn lâm còn không thể làm cho Tiêu quận vương hài lòng mãn ý sao?

Tiêu Duệ hồ hững cười:

- Thái thượng hoàng sao lại nói như vậy? Cảnh trí của Yên La cốc thanh nhã vượt xa hoàng cung, có thể đến đây dưỡng lão coi như là chuyện may mắn trong đời.

Lý Long Cơ khoát tay:

- Người tới đây để nói mấy lời này với trẫm sao? Vậy người có thể đi rồi. Trẫm rất tốt, không cần quận vương phải lo lắng.

Tiêu Duệ đột nhiên thở dài:

- Có lẽ trong lòng thái thượng hoàng oán hận thấu xương đối với thần. Mà thần nói như thế này người ngoài nghe được hình như cũng thật đối trá. Nhưng Tiêu Duệ hôm nay đến đây quả thực là có vài câu trong lòng muốn nói với thái thượng hoàng. . .

Tiêu Duệ thoải mái nói hồn nhiên không biết Lý Long Cơ sắc mặt càng lúc càng âm trầm. Tiêu Duệ nói gì Lý Long Cơ một câu cũng nghe không lọt. Hoặc là nói, lão căn bản là không muốn nghe, trong cái nhìn của Lý Long Cơ, vô luận là Tiêu Duệ khua môi múa mép như thế nào đi nữa cũng không thể thấy đối sự

thực cướp đoạt chính quyền. Chỉ là Tiêu Duệ lấy tay che trời, từ trên xuống dưới đảo điên giang sơn vương triều Lý Đường.

Chuyện đã đến nước này còn nói cái gì là thả quyền, quả thực là thiên đại chê cười mà.

Tiêu Duệ lắc đầu:

- Mặc kệ thái thượng hoàng có tin hay không, lời của Tiêu Duệ đã nói hết. .. Cáo từ. Xin thái thượng hoàng bảo trọng thân thể.

- Đứng lại. Trong lòng trẫm có lời vẫn muốn hỏi ngươi. Trẫm tự hỏi đối với nhà ngươi không bạc, thậm chí không ngại điều tiếng thiên hạ gả Nghi nhi cho ngươi. Nhưng ngươi... Vì sao phải đoạt đi giang sơn của trẫm?

Lý Long Cơ phần uất tuôn ra một câu.

Tiêu Duệ từ từ xoay người lại, khom người hành lễ.

- Tiêu Duệ không có oán Đường. Còn như nói tất cả việc làm của Tiêu mỗ là thị phi tương lai tự có công luận. Tiêu mỗ lần này không nói lời thừa thãi nữa. Chuyện cho đến bây giờ Tiêu mỗ cũng có một lời muốn nói với thái thượng hoàng.

- Tiêu mỗ tự vẫn không phải là kẻ đại công vô tư lo cho nước lo cho dân. Tất cả những việc ta làm hôm nay đều là bởi vì không có cảm giác an toàn. Ta sợ thái thượng hoàng, mưa gió thất thường cướp đoạt đi vinh hoa phú quý của Tiêu gia; lo sợ thái thượng hoàng sẽ đoạt đi nữ nhân của ta. Vì bảo vệ tất cả những gì Tiêu gia đang có, ta nhất định phải có quyền lực. Cho nên ta tính toán mượn phản loạn Lý Tông ủng hộ thái tử đăng vương vị, bức thái thượng hoàng thoái vị. Mà đến bây giờ, ta phải vì tôn nhi hậu đại mà lo lắng, vì tránh lịch sử số mệnh có mối nối cũ, trong tình trong lý ta không thể không thi hành tân chính. . .

Tiêu Duệ thản nhiên cười nói, cuối cùng sử dụng vài câu nói kết thúc ý của mình:

- Ta rốt cuộc cũng là một kẻ ích kỷ, nhưng ta đồng thời cũng suy nghĩ làm một chút chuyện cho bách tính Đại Đường. Mà sự thật ta không phải là kẻ mê luyện quyền lực, ta thích cuộc sống tiêu điều tự tại. Vì tương lai ta nhất định phải nắm quyền to trong triều đình Đại Đường. Về điểm này, thái thượng hoàng không ngại tẫn dưỡng thân thể cho tốt, mở mắt ra nhìn đi.

- Ngươi thật lòng với trẫm sao?

Lời này của Tiêu Duệ Lý Long Cơ căn bản là không thể hiểu được, lão như cũ phần uất hết lên.

- Tiêu mỗ đích xác có lỗi với thượng hoàng. Nhưng Tiêu mỗ có lỗi với chỉ một mình thượng hoàng mà không có lỗi với vạn người bên dưới. Tiêu Mỗ đành phải lựa chọn người trong thiên hạ mà vứt bỏ thái thượng hoàng.

Tiêu Duệ bước chân không dừng lại cười lạnh một tiếng:

- Xin thái thượng hoàng tự hỏi lòng mình xem, thái thượng hoàng thật lòng với ai? Ngoại trừ bản thân ra, vô luận là thần dân trong thiên hạ, văn võ toàn triều, hay là hoàng tử và hoàng nữ của thái thượng hoàng, thái thượng hoàng đã bao giờ bộc lộ ra lấy một tia chân tình nào chưa?

- Vì quyền lực của mình, thái thượng hoàng có thể hi sinh hết tất cả mọi người, bao gồm cả nữ nhi của mình. Mà Tiêu mỗ lại có thể vì thân nhân mà buông tha hết tất cả. Đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa thái thượng hoàng và Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ ngênh ngang rời đi, Lý Long Cơ cơ mặt run rẩy, trước mắt mê loạn nhìn theo thân ảnh phiêu dật của người trẻ tuổi càng lúc càng xa. Từng là hoàng đế Đại Đường oai phong một cõi hiện tại đã hiểu rõ, bản thân hoàn toàn rời khỏi tầm nhìn của Đại Đường, ngoại trừ sống nơi rừng rú này suốt quãng đời còn lại thì không có sự lựa chọn nào khác.

Cao Lực Sĩ lo lắng liếc nhìn Lý Long Cơ một cái, lại đỡ thân hình đang run rẩy của Lý Long Cơ cẩn thận nói:

- Thái thượng hoàng, để nô tài đỡ người hồi cung nghỉ ngơi.

Lý Long Cơ im lặng nhìn khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của Cao Lực Sĩ, trong lòng chua xót cảm thán buồn bã nói:

- Đi thôi, chúng ta trở về. Ông bạn già, hiện tại chỉ có người mới có vài phần thật lòng với trẫm.

.....

Khi trở lại thành, Tiêu Duệ không ngồi xe ngựa mà chậm rãi đi bộ trở về. Hộ vệ và tùy tùng của hắn không ai dám hỏi, chỉ thành thành thật thật dắt ngựa chậm rãi đi theo phía sau.

Lúc này đã cuối xuân, trời đất sinh cơ dào dạt, gió êm dịu quạt vào mặt, trong không khí mùi hương hoa nhàn nhạt. Cảnh trí xung quanh tất cả khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Hai bên đường người đến kẻ đi vội vàng, mà vô luận là thương nhân hay nông dân, mặc dù qua lại vội vàng nhưng trên mặt đều mang vẻ hạnh phúc vui vẻ. Đó hiển nhiên là một loại cảm giác cuộc sống no đủ.

Tiêu Duệ chậm rãi đi tới, ngẫu nhiên mỉm cười với người qua đường, thân nhiên chào hỏi, dọc theo đường đi hắn nhớ lại lịch trình mấy năm nay kể từ khi hắn xuyên việt đến thời đại này. Mưa mưa gió gió, hỉ nộ ái ố, tất cả như một bộ phim quay chậm chiếu trong đầu hắn.

Từ một kẻ xuyên việt không hòa nhập với thời đại này, đến lúc này đã hoàn toàn dung nhập là một thành viên trong xã hội. Con đường hắn đã đi kỳ thật không khác người bình thường là bao nhiêu, mãi cho đến bây giờ hắn mới ngạc nhiên phát hiện ra, hắn đã không thể dứt bỏ cái thời đại này, cảm giác trở về đã bám chặt sâu trong lòng hắn.

Không biết từ khi nào hắn đã lột bỏ thân phận kẻ xuyên việt chói mắt, hắn chỉ là một người dân Đường triều, cũng giống như bất kỳ người dân nào khác đang lui tới trên đường kia. Hắn thuộc thời đại này, mà không phải kẻ đến từ tương lai.

Tiêu Ngọc và Tiêu Tiềm một đôi nữ nhi như ngọc; Lý Nghi đoan trang quý phái, Dương Ngọc Hoàn am hiểu lòng người dịu dàng động lòng người; Lý Đằng Không tinh quái điêu ngoa; Chương Cừ Liên Nhi đầy đủ vẻ đẹp nữ tính cực kỳ truyền thống, Tú nhi ôn Nhu, Dương Lan xinh đẹp; nữ vương A Đại nơi Tây vực xa xôi, Ngọc Chân quyến rũ giả tử trọng sinh, những gương mặt thân thiết khiến hắn động tâm và cảm nhận tình thâm theo thứ tự hiện lên trước mắt hắn. Trong lúc nhất thời làm Tiêu Duệ cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trong mấy năm nay thu hoạch lớn nhất của hắn không phải là quyền, không phải tiền bạc, cũng không phải thanh danh mà là các nàng, là các nàng khiến cho hắn có cảm giác trở về đối với thời đại này. Tất cả lực lượng và phương hướng trong cuộc đời hắn đều là vì sự an toàn và hạnh phúc của các nàng.

Tiêu Duệ toàn thân ấm áp, nếu như không phải đang ở trên đường, hắn lập tức muốn ôm lấy các nàng ôn nhu mà ngủ.

.....

.....

Tiêu Duệ rốt cuộc bước đến cánh cổng lớn Tiêu gia, khi đi qua người bảo vệ cửa, Tiêu Duệ không ngờ phá lệ vỗ vỗ bả vai người bảo vệ, mỉm cười ân cần hỏi thăm một tiếng, mà trong vẻ ngạc nhiên trợn mắt há hốc miệng của người bảo vệ hắn bước vào bên trong.

Trong sân dưới bóng hộc cao lớn tráng kiện, Tiêu Duệ trầm mặc thật lâu, ánh mắt nhìn bầu trời.

Một hồi sau hắn đưa ra một quyết định, hắn quyết tâm đối diện với nữ nhân của mình, lấy xuống tấm mặt nạ của mình, kể cho các nàng nghe chuyện cũ của mình. Cho tới bây giờ các nàng ấy vì mình mà làm rất nhiều việc còn bản thân thủy chung mang mặt nạ sống với các nàng. Điều này đối với bọn họ mà nói rất không công bằng, hoặc giả, biết những điều này các nàng sẽ minh bạch tất cả những việc làm ngày hôm nay của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ ngẩng đầu nhìn Tiêu Hổ thần sắc cung kính đứng hầu bên cạnh, thần sắc hòa hoãn trở lại, nhẹ nhàng nói với Tiểu Hổ:

- Một lát nữa đi tới phòng thu chi lấy tiền phát cho người trong phủ. Những ngày này mọi người khổ cực cả rồi, ta vô cùng cảm ơn.

Tiêu Hồ giật mình kinh ngạc, vội vã xua tay:

- Vương gia, lương bổng của hạ nhân trong phủ ở Trường An đã rất cao, hơn nữa vương gia và các vị phu nhân đối đãi với chúng tiểu nhân rất tốt. Việc này. . .

Tiêu Duệ cười ha hả, phát tay nói:

- Không sao, không sao. Người đi lĩnh tiền đi, xem như là một chút tâm ý của ta đối với mọi người. Đúng rồi, Tiêu Hồ, người đi thông báo cho Tú nhi, để Tú nhi báo với các vị phu nhân, để bọn họ đến thư phòng của ta một chuyến.

Tiêu Hồ ngẩn người, mặc dù hôm nay vương gia có chút kỳ lạ nhưng vẫn cung kính lĩnh mệnh rời đi.

.....

.....

Tiêu Duệ yên lặng ngồi trong thư phòng. Lý Nghi tứ nữ cười nói trước sau bước vào trong thư phòng, thấy Tiêu Duệ thần sắc có chút kỳ lạ, không khỏi ngẩn người. Cho rằng đã xảy ra chuyện lớn gì đó, đều thu lại vẻ tươi cười, lần lượt ngồi xuống xung quanh Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ ánh mắt lấp lánh lướt qua thân người bốn nàng.

Lý Nghi kinh ngạc, Tiêu Duệ lúc này mang đến cho nàng cảm giác rất cổ quái, vô luận là biểu tình của hắn hay là ánh mắt của hắn. Vẫn là Lý Đăng Không nhìn không được thấp giọng hỏi:

- Tiêu lang, chàng gọi tỷ muội bọn muội đến thư phòng là có chuyện gì vậy?

Tiêu Duệ đột nhiên thở dài, chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống:

- Nghi nhi, Ngọc Hoàn, Liên nhi, Không nhi, các nàng đều là người mà ta vô cùng yêu quý. Hôm nay có mấy lời ta muốn nói với các nàng...

Tiêu Duệ không cho các nàng thời gian điều chỉnh lại, hắn ngồi ở đó nhẹ nhàng nói kể lại cuộc sống kiếp trước của hắn, rất nhiều tang thương biến cố từ thời Đường của Trung quốc rồi từng bước từng bước vào chủ nghĩa xã hội. Thậm chí còn kể lại tình cảnh thê lương của Dương Quý Phi và Đường Minh Hoàng trong nguyên bản lịch sử từng màn từng màn kể ra. Hoàn toàn không biết các nàng kinh sợ ngây người như tượng gỗ, vẻ mặt đờ đẫn.

Nếu không phải hiểu rõ về tính tình của Tiêu Duệ, tứ nữ khẳng định cho rằng Tiêu Duệ đang kể chuyện xưa, giống như trước kia hắn viết cuốn Tây Du ký vậy. Nhưng Tiêu Duệ từ đầu đến cuối không có vẻ đùa giỡn, lại nghe Tiêu Duệ nói có đạo lý rõ ràng, tứ nữ mới giật mình phát hiện, hắn không phải đang nói đùa.

Trượng phu của mình không ngờ là kẻ xuyên việt đến từ thế giới tương lai?! Hơn một ngàn năm sau, máy bay, đại pháo, thuyền chiến, bom nguyên tử? Ngoài Đại Đường còn có Tống, Nguyên, Minh... Còn có, Dương Ngọc Hoàn không ngờ vốn là vợ của Lý Dục, sau này lại trở thành quý phi của Lý Long Cơ?

Tất cả những điều này khiến cho tứ nữ chấn động không thôi. Lý Nghi nhìn về phía Dương Ngọc Hoàn vẻ mặt rõ ràng đã xảy ra biến hóa, nhưng Dương Ngọc Hoàn vẫn còn ở trong trạng thái mơ hồ: Điều này sao có thể?

.....

.....

Bốn nàng đưa mắt nhìn nhau, Lý Nghi chậm rãi đứng dậy lắc đầu:

- Tử Trường, chàng vĩnh viễn là Tử Trường phu quân của tỷ muội bọn thiếp. Còn như những chuyện này cứ coi như chàng kể cho chúng thiếp một câu truyện thần thoại. . .

Lý Nghi kéo tay Dương Ngọc Hoàn, nhị nữ sà vào lòng hắn, buồn bã nói:

- Chúng thiếp còn có đám nhỏ của chúng thiếp vĩnh viễn đều thuộc về chàng, chàng cũng vĩnh viễn thuộc về chúng thiếp. . .

- Tử Trường, cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là. . .

Chương Cửu Liên Nhi bên cạnh cũng dụi dụi đi tới tựa vào vai hắn, Lý Đăng Không thần sắc cũng trở nên vô cùng ôn nhu cũng đi tới.

Tiêu Duệ kể chuyện này tứ nữ không thể nói là không tin, cũng không thể nói là tin tưởng. Hoặc là nói, xuất phát từ tình yêu sâu đậm với phu quân mình mà không biết sự đáng sợ của chuyện này. Các nàng không hèn mà cùng lựa chọn lãng quên. Các nàng thà nắm chặt hiện tại cũng không muốn biết những chuyện tương lai kia.

Mà điều này mới là quan trọng nhất.

Tiêu Duệ thở dài thật sâu, bất luận như thế nào, trong lòng hắn nút thắt lớn nhất rốt cuộc cũng đã được cởi bỏ.

Mặc kệ các nàng có tin hay không, hắn vĩnh viễn là Tiêu Duệ của các nàng, vĩnh viễn vợ con của Tiêu Duệ, điều này vĩnh viễn không thay đổi. Tiêu Duệ hôm nay nói ra việc này đơn giản là tìm một sự giải thoát cho tâm hồn mình.

Hoặc là, phá vỡ tầng cửa sổ cuối cùng, hắn mới có thể chân chính dung nhập vào thời đại này.

.....

Thời gian thấm thoát, nháo cái đã mười năm.

Mười năm này, Đại Đường biến chuyển theo từng ngày, không chỉ quốc lực dần dần cường thịnh, dân sinh giàu có, đông đúc, ngay cả ranh giới bản đồ cũng mở rộng hơn rất nhiều.

Đại Đường mùa hạ năm tân chính thứ ba. Đại Đường Tĩnh Nan quận vương quân kỵ đại nguyên soái Tiêu Duệ dẫn mười vạn quân chinh phạt Thổ Phiên. Ba năm sau Thổ Phiên nữ vương dẫn theo Thổ Phiên vương thất cùng toàn bộ đất đai Thổ Phiên quy về Đại Đường. Đại Đường triều đình trừ hoạch phương hướng cho Thổ Phiên, từ đó Thổ phiên trở thành một vùng hành chính thuộc sự quản lý trực tiếp của Đại Đường.

Năm thứ tư tân chính, Đại Đường lấy Lý Tự Nghiệp thống suất năm vạn Thổ Phiên nam hạ viễn chinh tây nam man di. Cuối năm tân chính thứ năm, Phiên quốc hai mươi ba di toàn bộ quy về Đại Đường. Triều đình Đại Đường thiết đặt nha môn tại tây nam man di, trú đóng một vạn quân, uy nhiếp chư man.

Mùa hạ năm tân chính thứ tư, Lý Quang Bát dẫn ba vạn quân, vượt qua Thông lĩnh một đường tây bắc, thống nhất chư Hồ. Mùa thu năm tân chính thứ năm, Lý Quang Bát mang theo Hồ vương làm con tin hồi kinh. Cùng năm đó, Đại Đường tại Tân Đường thành lập Tân Đường đạo đô đốc phủ, trú quân lên đến hai vạn.

Đầu năm tân chính thứ sáu, Đại Đường mười vạn di dân về phía tây Đạt Táp. Di sáu vạn dân đến vùng Thổ Hỏa la của Đại Uyển phía tây bắc.

Cuối năm tân chính thứ sáu, Tiêu Duệ dẫn quân khải hoàn trở về. Đầu năm thứ bảy, Tiêu Duệ một lần nữa suất quân đi Lũng Hữu bắc thượng. Dưới gót sắt của đại quân, chư man phương bắc và các bộ tộc người Đột Quyết toàn bộ quy hàng. Đầu năm thứ tám, Đại Đường kiến lập An Bắc thành tại Hòa Lâm Táp Nhĩ, thiết lập con đường An Bắc, đưa đại bộ phận quân mã trước đó đóng ở Lũng Hữu và Hà Đông tiến vào trú đóng ở Hòa Lâm Táp Nhĩ. Lấy quân đội quản lý, từng bước thiết lập hành chính tư pháp các ty hào nha môn, chính thức đưa đại mạc và thảo nguyên phương bắc vào quản lý thực chất.

Cùng năm, Liêu Đông chư Hồ chủ động xưng thần cống nạp. Đại Đường tại Liêu Đông thiết lập Liêu Đông đô đốc phủ, đóng binh ba vạn.

Đến tận lúc này, bản đồ Đại Đường đã mở rộng rất lớn, mà biên cảnh cũng từ Lũng Hữu Hà Đông Cam Lương mở rộng kéo dài ra bên ngoài, tự nhiên cũng tăng thêm quân đội trấn thủ. Vô luận là chư hồ phương bắc, Thông lĩnh chư hồ tây bắc hay là tây nam man di, dưới lực lượng quân sự hùng hậu chấn nhiếp một thời gian sau sẽ phải thay đổi.

Sáu năm thời gian, Tiêu Duệ thống lĩnh đại quân Đại Đường trang bị hỏa khí và hỏa pháo tiên tiến nam chinh bắc chiến, mở rộng bờ cõi, quân uy Đại Đường thanh danh lan xa. Hôm nay Đại Đường phồn thịnh

trước nay chưa từng có.

Nhưng Tiêu Duệ vẫn chưa ngừng bước chân chinh phạt. Đầu năm tân chính thứ chín, hấn lại dẫn mười vạn quân xuất phát từ Trường An, đi qua Liêu Đông đánh vào triều đình Cao Lệ (Triều Tiên). Bằng vào uy danh hiển hách và thủ đoạn lôi đình, mùa thu năm thứ chín, Cao Lệ Tân La hoàn toàn nhập về Đại Đường, mà không lâu sau Ca Thư Hàn dẫn hai hạm đội vượt biển công chiếm hải đảo Nhật Bản.

Trường An, gió thu mát mẻ, ánh nắng vàng rực.

Tân chính năm thứ mười, Trường An sớm đã không còn là Trường An năm đó. Trước kia bên ngoài Trường An còn hoang dã, mà hiện nay đã xây lên tường thành hùng vĩ, ngoài thành mở rộng gần như gấp đôi.

Từ trong cửa thành rộng lớn tuôn ra dòng người có cả Hồ cả Hán, hai bên đường người chen chúc. Mà trên tường thành, hoàng đế Đại Đường Lý Kỳ dẫn theo đại thần Quốc vụ viện, Giám sát viện đứng đó nhìn về phía đông bắc.

Cuối con đường mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm dậy, bụi đường bốc lên tựa như một đầu hoàng long.

Đám người lập tức trở nên ồn ào hưng phấn. Đại quân Đại Đường viễn chinh Cao Lệ Tân La và hải chinh hôm nay khai hoàn trở về!

Phóng tầm mắt nhìn nhóm tướng sĩ khôi ngô áo giáp đen xì hiện ngang ngời trên lưng ngựa, hoặc cầm trong tay Mịch Dao trường thương bước đi chỉnh tề nghiêm trang tiến tới, quân kỳ phấp phật trong gió, quân uy khiếp người rung trời. Mà trong giữa đội ngũ quân mã còn có vài cỗ xe pháo ngăm đen, bóng loáng.

Lý Kỳ hưng phấn thoát khỏi đám hộ vệ vây quanh, dẫn đầu xông ra ngoài thành:

- Tỷ phu!

Mấy năm nay, tân chính gia tăng cùng thực lực trong nước cường thịnh, Tiêu Duệ dẫn quân nam chinh bắc chiến, quốc lực và quốc uy Đại Đường trải qua thời kỳ mạnh mẽ nhất. Làm hoàng đế Đại Đường, trong lòng Lý Kỳ cảm thấy vinh quang và tự hào. Thành tựu như vậy cho dù thái thượng hoàng Lý Long Cơ, cho dù thái tông hoàng đế xa xa cũng không được như vậy.

- Hoàng thượng.

Tiêu Duệ phong trần mệt mỏi, nhưng trên người rất sạch sẽ, hấn xoay người nhảy xuống ngựa, trên khuôn mặt càng thêm thành thực và kiên nghị hiện lên nụ cười thản nhiên ngạo nghễ.

Tiêu Duệ phát tay áo, Ca Thư Hàn phát quân kỳ trong tay, sĩ tốt Đại Đường cung kính cung thân đồng thanh hô:

- Bái kiến hoàng thượng!

Trong nháy mắt, tiếng hô của đám sĩ tốt ồ ồ xuống tiếng ồn ào huyền não của người xem, bầu không khí trở nên ngưng trọng và trang nghiêm.

Lý Kỳ khoát tay áo:

- Chư vị tướng sĩ bình thân, các người đều là anh hùng, công thần của Đại Đường. Trẫm đã cho bày đặt yến mừng công, trẫm hôm nay cùng chư vị nâng ly, không say không về!

.....

.....

Trước cửa Tiêu gia.

Thiếu niên anh tuấn Tiêu Tiềm, thiếu nữ thanh tú Tiêu Ngọc đứng ở trước cửa, mà trên tay mỗi người đều bế hai ấu nam và ấu nữ như ngọc tạc.

Xe ngựa của Tiêu Duệ ầm ầm mà đến, thiếu niên và thiếu nữ vui vẻ mang theo bốn đệ muội của mình lao tới, trong miệng hô:

- Phụ thân!

Nương theo tiếng hô ầm ĩ của sáu đứa nhỏ, từ cửa lớn Tiêu gia chạy ra đám nường tử, Lý Nghi, Dương Ngọc Hoàn, Lý Đằng Không, Chương Cửu Liên Nhi, A Đại, Tú nhi. . . Các nàng dưới sự hầu hạ của thị nữ chậm rãi bước xuống bậc thang đi về phía Tiêu Duệ, trong mắt lệ quang ẩn hiện.

Tiêu Duệ ôm lấy đứa con nhỏ nhất Tiêu Mông cùng những người khác đi về phía trước, đôi mắt ửng đỏ thấp giọng hô:

- Nghi nhi, Ngọc nhi .. .

.....

Mười ngày sau.

Hoàng cung.

Chương Cửu Kiêm Quỳnh và Bùi Khoan sóng vai nhau đi trên đường mòn dẫn vào cung, sắc mặt có chút cổ quái.

Trong ngự thư phòng, Lý Kỳ đang xem một quyển sách giải trí, theo quốc lực cường thịnh, kinh tế càng lúc càng phát triển, văn hóa cũng càng thêm phồn vinh, các loại ấn phẩm như nấm mọc lên sau mưa xuất hiện trên thị trường.

- Hoàng thượng, thần Chương Cửu Kiêm Quỳnh (Bùi Khoan) bái kiến hoàng thượng.

Chương Cửu Kiêm Quỳnh và Bùi Khoan cúi người hành lễ. Hôm nay Đại Đường đã bãi bỏ lễ quỳ lạy, gặp mặt quân chủ chỉ cần khom người hành lễ.

- A, hai vị ái khanh, sao lại rảnh rỗi tới gặp trẫm thế này?

Lý Kỳ cười dài nói.

- Bẩm hoàng thượng, Tĩnh Nan quận vương quân kỵ đại nguyên soái Tiêu Duệ đưa đơn từ chức. Mời hoàng thượng ngự lãm.

Chương Cửu Kiêm Quỳnh thở dài nói.

Lý Kỳ chấn động toàn thân, kinh ngạc nói:

- Sao có thể? Tiêu quận vương đối với Đại Đường công cao cái thể. Chuyện này sao có thể. . .

- Hoàng thượng, Tiêu quận vương nói, hiện tại Đại Đường thống nhất, tân chính đã có hiệu quả, Quân cơ viện đã không cần phải tồn tại nữa. Bởi vậy Quân cơ viện lập tức nhập vào quản hạt của Chính vụ viện. . . Lúc này, Tiêu quận vương đã dẫn cả gia đình rời khỏi Trường An, du lịch thiên hạ. . .

Chương Cửu Kiêm Quỳnh thấp giọng nói, trong mắt một tia tiếc hận chợt lóe rồi biến mất.

Lý Kỳ sắc mặt đỏ ửng, rồi lập tức tái nhợt.

- Tỷ phu đã thực hiện lời hứa ban đầu với trẫm. . .

Lý Kỳ lẩm bẩm tự nói, chậm rãi ngẩng đầu lên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiêu quận vương có công với Đại Đường. . . Như vậy, hai vị ái khanh, trẫm lấy danh nghĩa hoàng đế Đại Đường đề nghị, ở bên ngoài thành Trường An xây dựng một đền thờ công đức cho Tiêu Duệ, sắc phong làm phụ quốc Tiêu Diêu vương. Tiêu Diêu vương phủ vĩnh viễn được triều đình cung dưỡng, ý các người thế nào?

Chương Cửu Kiêm Quỳnh và Bùi Khoan khom người:

- Công tích Tiêu quận vương cảm động trời đất, thần dân thiên hạ đều mang ơn. . .

Lý Kỳ gật đầu thở phào một cái:

- Đi thôi, việc này các khanh đi xử lý. Đến lúc đó trẫm tự thân đến khánh thành đền công đức.

. . .

. . .

Lý Kỳ thần sắc thoải mái đi về phía tẩm cung Vũ Huệ Phi. Nhưng vừa tới cửa cung lại ngoài ý muốn phát hiện cửa cung đóng chặt, chỉ có hai cung nữ coi cửa.

- Thái hậu đâu?

Lý Kỳ nhíu mày hỏi.

Một vị cung nữ cung kính cúi đầu nói:

- Hoàng thượng, thái hậu nương nương đã xuất cung đến Tiêu quận vương phủ. . . Đây là tín hàm nương nương lưu lại cho Hoàng thượng.

Trong Yên La cốc, Cao Lực Sĩ vừa mới bẩm báo tin tức Tiêu Duệ bỏ đi cho Lý Long Cơ, còn chưa nói xong, cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh nào của Lý Long Cơ, Cao Lực Sĩ cẩn thận bước về phía trước hô:

- Thái thượng hoàng!

Trên khuôn mặt già nua của Lý Long Cơ một mặt đỏ ửng, hơi thở đã hoàn toàn không. Cao Lực Sĩ sắc mặt trắng bệch quỳ rạp xuống khóc hô:

- Thái thượng hoàng, oa, thái thượng hoàng băng hà rồi. . .

Âm thanh già nua lạnh lạnh trong Yên La cốc, quanh quẩn thật lâu không tan đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-duong-tuu-do>